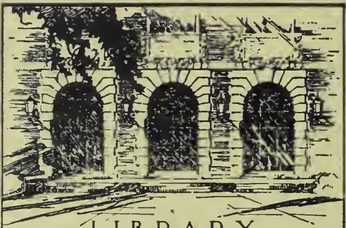

C. G. Lowe
7/2/30.

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

DICTIONNAIRE
GREC - FRANÇAIS
ET
FRANÇAIS - GREC

PAR

CH. D. BYZANTIUS

OUVRAGE APPROUVÉ PAR LE MINISTÈRE DES CULTES ET DE L' INSTRUCTION PUBLIQUE

3ème EDITION

« Notre langue et nos belles-
» lettres ont fait plus de con-
» quêtes que Charlemagne ».
VOLTAIRE.

ATHÈNES
ÉTABLISSEMENTS
ANESTIS CONSTANTINIDES
1888

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΚΑΤ' ΕΓΚΡΙΣΙΝ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ Γ΄

« Notre langue et nos belles-
» lettres ont fait plus de con-
» quêtes que Charlemagne ».
VOLTAIRE.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
1888

Πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Πρὸ δέκα ἤδη ἐτῶν ἐκδοὺς τὸ Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ Κ. Σ. Βυζαντίου, ἀνέλαβον καὶ δευτέραν τούτου ἔκδοσιν, ὁλοτελῶς τῆς πρώτης ἐξαντληθείσης. Προθέμενος τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω ὁσημέραι πνευματικὴν βελτίωσιν καὶ ἠθικὴν διάπλασιν τῶν ὁμογενῶν μου, νομίζω ὅτι ἐκπληρῶ ἱερὰν ἀποςολήν, ὁσάκις διὰ τῶν πιεστηρίων μου συντελῶ τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἰς τὴν πρόοδον αὐτῶν καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων ἐν τῇ Πατρίδι, ἅτινα μόνα, λαμπρύνοντα τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξημεροῦντα τὴν καρδίαν, προάγουσιν αὐτὸν θαυμασίως εἰς ὃ προώρισται, τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ εὐδαιμονίαν. Τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα διὰ τῶν γραμμάτων ἀνυψώθη εἰς τὸ Ζενὶθ τῆς ἑαυτοῦ δόξης, καὶ, ἐκπεσὸν τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ εὐκλείας, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων συνετηρήθη καὶ διεσώθη ἐκ τῆς καταμαςιζούσης αὐτὸ δουλείας, ἧς τὸ κράτος ἐξεμηδένιζεν αὐτὸ εἰς τὸ ἀχανὲς τῶν αἰώνων πέλαγος, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τὰ ἀγλαὰ τῶν προγόνων συγγράμματα, καὶ ἡ δι' αὐτῶν ἀθανατισθεῖσα Ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὸ μόνον τοῦτο ἀσφαλὲς γνώρισμα τῆς εὐκλεοῦς αὐτοῦ ὑπάρξεως, καὶ ἐὰν διὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀνεῤῥιπίζετο καὶ ὑπεθερμαίνετο τὸ κατὰ τὸν μακρὸν τῆς δουλείας χρόνον μικροῦ ἀποψυχθὲν Ἑλληνικὸν αἴσθημα ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς κοινῆς ταύτης μητρὸς, τοῦ ἀκυμάντου τῶν χειμαζομένων λιμένος καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς, ὑμνούντων καὶ δοξαζόντων τὸν Ὕψιςον ἐν τῇ θείᾳ καὶ ἱερᾷ ταύτῃ γλώσσῃ, καὶ συντηρούντων καὶ διαφυλαττόντων τὰ κειμήλια ταύτης, τὸ μόνον τοῦτο γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς εὐκλείας. Ὅπως λοιπὸν διὰ τῶν γραμμάτων ἀνυψώθη, καὶ δι' αὐτῶν, ἐκπεσὸν, διετηρήθη, οὕτω διὰ τῶν αὐτῶν τούτων, ἐπιλάμψαντος τοῦ φωτὸς τῆς ἐλευθερίας εἰς τὸν πρὸ αἰώνων ζοφερὸν ὁρίζοντα τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ εὔκλειαν.

Οὕτω σκεπτόμενος οὔτε πόνων φείδομαι οὔτε χρημάτων περὶ τὴν ἔκδοσιν παντὸς πονήματος τὴν τῶν γραμμάτων ἀναγέννησιν καὶ τὴν τῶν ὁμογενῶν μου πρόοδον ὑπισχνουμένου, καταβάλλων καὶ ἐγὼ τὸ ἐπ' ἐμοὶ τὸν μικρὸν λίθον μου εἰς τὸ μέγα οἰκοδόμημα τῆς ἐθνικῆς ἀναπλάσεως.

Ὅτι δὲ ἡ παροῦσα δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λεξικοῦ τούτου εἶνε τῶν συντελεςικωτάτων πρὸς τὸν μέγαν τοῦτον σκοπὸν, μαρτυροῦσιν ἥτε ἐξάντλησις τῆς πρώτης ἐκδόσεως αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Συντάκτου, ὅςτις νέους ἀτρύτους πόνους καταβαλὼν, ἐπηύξησε ταύτην οὕτως, ὥςε δικαιότερον ἴσως θὰ ὠνομάζετο Νέον Λεξικὸν ἢ δευτέρα ἔκδοσις· διότι ἀντὶ **14** φύλλων, ἐξ ὅσων τὸ Γαλλοελληνικὸν αὐτοῦ μέρος συνέκειτο εἰς τὴν πρώτην ἔκδοσιν, περιλαμβάνει ἤδη **28**· ἀντὶ δὲ **24** περίπου, ὅσα περιεῖχε τὸ Ἑλληνογαλλικὸν μέρος ἐκείνης, συμπληροῦται ἤδη εἰς **35**.

Πέποιθα δὲ, ὅτι οὔτε ἡ ἐπιμέλεια, ἣν κατέβαλον ὑπὲρ τῆς κομψότητος καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐντελείας τῆς ἐκδόσεως ταύτης, οὐδ' ἡ φιλοτιμία μου, ἵνα καὶ ταύτην ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣ ἐκδώσω, οὐδ' αἱ περὶ τὴν τελειοποίησιν τῆς τυπογραφικῆς τέχνης προσπάθειαί μου θέλουσι διαφύγει τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν, ὧν τὰς εὐχὰς ἐξαιτοῦμαι πρὸς ἐνίσχυσίν μου εἰς ὃν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ τυπογραφείου μου ἀνέλαβον πολύπονον μὲν καὶ δαπανηρὸν, ἀλλὰ καὶ ἔνδοξον ἀγῶνα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ **2** Μαρτίου **1856**.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἐκ τῆς πρώτης ἐκδόσεως

Η ΓΑΛΛΙΚΗ γλῶσσα, διὰ τῆς εὐφυΐας μεγάλων συγγραφέων ἐφ' ὅλην τὴν Εὐρώπην διαδοθεῖσα, καὶ κατόπιν τῆς νίκης ἀπὸ πέρατος μέχρι πέρατος αὐτὴν διοδεύσασα, κατέστη σχεδὸν γλῶσσα παγκόσμιος, κοινὸς δεσμὸς τῶν ἁπανταχοῦ ἐξευγενισμένων καὶ πεφωτισμένων. Δι' αὐτῆς κυρίως καὶ εἰς ἡμᾶς μετοχετεύονται αἱ γνώσεις τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης, καὶ ἡ παρ' αὐτῇ τῶν ἰδεῶν μεγάλη πρόοδος καὶ ἀκατάπαυστος κίνησις. Διὰ τοῦτο ἡ σπουδὴ αὐτῆς εἶναι σήμερον μία τῶν πρωτίστων ἀναγκῶν παντὸς καλῶς ἀνατεθραμμένου Ἕλληνος, καὶ μεταξὺ τῶν διδακτικῶν βιβλίων τὰ βοηθήματα πρὸς μελέτην αὐτῆς εἰσὶν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιζητήτων.

Ἀφ' ὅτου ἐσύστησα τὸ τυπογραφικόν μου κατάστημα, φιλοτιμηθεὶς κυρίως νὰ καταστήσω αὐτὸ χρήσιμον εἰς τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος μου δι' ἐκδόσεως τῶν πρὸς ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν αὐτῆς χρησίμων βιβλίων, μεταξὺ ἄλλων ἐσπούδασα νὰ τῇ προμηθεύσω καὶ ὅλα τὰ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς ἀπαιτούμενα, ὅσα ἢ δὲν ὑπῆρχον παντάπασιν, ἢ ὑπῆρχον ἀτελῆ καὶ ἀμέθοδα. Πρὸς τοῦτο δ' ἐξέδωκα μὲν δὶς τὴν Γραμματικὴν τοῦ Κ. Σαμουρκάση, μεθοδικωτέραν, ὡς παρὰ πάντων ἐκρίθη, πασῶν τῶν προεκδεδομένων, ἐτύπωσα δὲ δὶς τὴν περιεκτικωτάτην Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ Κ. Ῥαγκαβῆ, ἥτις, καὶ μάλιστα ἡ μεγάλως πλουτισθεῖσα δευτέρα αὐτῆς ἔκδοσις, ἀπαλλάττει τὸν σπουδαστὴν τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ προμηθευθῇ πολλοὺς καὶ ὁλοκλήρους συγγραφεῖς ὡς κείμενον τῆς μελέτης του, καὶ τέλος μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Γαλλελληνικοῦ Λεξικοῦ τῶν Κ. Κ. Ῥαγκαβῆ, Σαμουρκάση καὶ Νικολαΐδου, θέλων νὰ συμπληρώσω ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν διδακτικῶν τῆς Γαλλικῆς βοηθημάτων, ἀπεφάσισα νὰ ἐκδώσω καὶ τὸ παρὸν, εἰσέτι ἐλλεῖπον, ἄφευκτον δὲ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς γλώσσης ταύτης, Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικόν.

Τὸ πρωτοφανὲς τοῦτο ἔργον ἀπέχω νὰ συστήσω διὰ μακρῶν, διότι ἀρκοῦσαν νομίζω σύστασιν τὸ προτεταγμένον ὄνομα τοῦ συντάκτου αὐτοῦ, ἀνδρὸς γνωστοῦ ἤδη ἐπὶ πολυμαθείᾳ εἰς τὸ πανελλήνιον διὰ προηγουμένων ἀξιολόγων λεξικογραφικῶν ἐργασιῶν. Ἐλπίζω δὲ ὅτι πᾶς, ὅστις ἂν συμβουλευθῇ τὸ Λεξικὸν τοῦτο μετ' ἐπιστασίας καὶ κρίσεως, θέλει ὁμολογήσει τό τε εὐμέθοδον καὶ τὸ περιεκτικὸν αὐτοῦ, καὶ θέλει ἀναγνωρίσει ὅτι εἶναι προϊὸν μακρῶν κόπων καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης. Φιλοτιμηθεὶς δὲ καὶ τὸ κατ' ἐμὲ ὅπως ἡ περὶ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ φιλοτεχνία φανῇ ἀνταξία τῆς λοιπῆς ἐντελείας, κατέβαλα πᾶσαν ὡς πρὸς τοῦτο προσπάθειαν, ὠφεληθεὶς πρὸ πάντων (καὶ δράττομαι μετὰ χαρᾶς τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ὅπως κηρύξω πανδήμως τὴν εὐγνωμοσύνην μου) ἀπὸ τὰς πολυτίμους συμβουλὰς τοῦ φιλέλληνος καὶ Πρυτάνεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ τυπογράφων Κυρίου Ἀμβρ. Φ. Διδότου, ὅστις, προαγαγὼν τὴν τέχνην εἰς ἐντέλειαν ἀπαράμιλλον εὐηρεστήθη εὐμενῶς νὰ μὲ μυήσῃ εἰς τοὺς μηχανικοὺς τρόπους καὶ τὰς μεθόδους της, ὅτε τὸν ἐπεσκέφθην δὶς εἰς τὰ Παρίσια, κατὰ τὸ 1833 καὶ 1838. Παραδίδω ἑπομένως τὸ προκείμενον Λεξικὸν εἰς τοὺς συμπολίτας μου μετὰ πεποιθήσεως ὅτι θέλει ἐκτιμηθῇ ἀναλόγως τῶν καταβληθέντων κόπων πρός τε τὴν σύνταξιν καὶ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, καὶ θέλει χρησιμεύσει οὐ μόνον πρὸς διευκόλυνσιν τῆς σπουδῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ πρὸς ῥύθμισιν ἀκόμη τῆς ἡμετέρας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Ἀπριλίου 1846.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ
τῆς δευτέρας ταύτης ἐκδόσεως.

ΕΑΝ τις παρατηρήσῃ τὴν πορείαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ διαστήματι τῆς δεκαετίας, ἥτις παρῆλθεν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἀνὰ χεῖρας Λεξικοῦ ἐκδόσεως, ἀληθῶς ἐκπλαγήσεται, καὶ πεισθήσεται ἀδιστάκτως, ὅτι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἡ ἀναγέννησις 'δὲν εἶνε σύμβαμα περιστάσεων ἀπροόπτων, 'δὲν εἶνε τύχης ἔργον, ἀλλ' ἄφευκτον ἀποτέλεσμα σειρᾶς καὶ ἀλληλουχίας πραγμάτων, ὧν τὸ ἓν συνεπέφερε φυσικῶς τὸ ἕτερον· εἶνε δηλονότι ἔργον τῶν βουλῶν τοῦ Ὑψίστου. Ἔπαυσε τοῦ ὑπάρχειν ἡ Λατινικὴ γλῶσσα, ὡς γλῶσσα ζῶσα, καὶ ἔμεινεν ὡς κειμήλιον φιλολογικὸν, χάρις καὶ τούτου εἰς τὸν Οὐϊργίλιον καὶ Ὡράτιον· ἀνεφύησαν δ' ἀπ' αὐτῆς, ὡς ἀπὸ δρυὸς δισχιλιετοῦς, ἐκπρεμνισθείσης ὑπ' ἀνέμου, ἡ Ἰταλικὴ, ἡ Ἱσπανικὴ καὶ ἡ Γαλλική· ἀλλ' αἱ παραφυάδες αὗται, ἀποδενδρωθεῖσαι, ἐσχημάτισαν ἴδιον ἑκάστη κορμὸν εὐτραφῆ καὶ αὐτοτελῆ, καὶ χρησιμεύσουσιν ἴσως ὡς πρέμνα ἄλλων πάλιν ἐκφύσεων: τίς οἶδεν. Ἀπεβίωσε καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος, καὶ, μετενδυθεῖσα διαφόρους μορφὰς, ὑπὸ τοὺς Πτολεμαίους καὶ Καίσαρας, κατήντησεν ἀποφώλιον ἔκτρωμα εἰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου καὶ Γεωργιλᾶ τοὺς στίχους· ἀλλ' ἡ θρησκεία ἦτον ἐκεῖ, καὶ τῶν Ἑβδομήκοντα ἡ μετάφρασις, καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ τοῦ Χρυσοστόμου οἱ λόγοι, ἡ Ἐκκλησία, μὲ ἄλλας λέξεις, ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἔζη, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πατριαρχείου ἐγγράφοις ὑπεθάλπετο τὸ ζώπυρον τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ ἑκατὸν εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἁλώσεως ἔτη ὁ Πατριάρχης Ἰωάσαφ ὁ Κόκκας ἐδίδασκεν αὐτὸς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· οἱ δὲ Μαυροκορδάτοι, μετὰ ἑκατὸν ἄλλα ἔτη, ἐνεθρόνιζον αὐτὴν ἐν Δακίᾳ· ὁ δὲ μέγας Εὐγένιος, μετ' ἄλλην ἑκατονταετηρίδα, ἐνομοθέτει ταύτην διὰ τοῦ ἑαυτοῦ παραδείγματος ὡς γλῶσσαν τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν. Ἐσχηματίσθη ὅμως ἐν τούτοις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς λαλουμένης χάσμα, καὶ κατήντησεν ἡ πρώτη κτῆμα ἐξαιρετικὸν τῶν λογίων, ἄχρις ὅτου ἐξεφωνήθη τέλος ἡ βλασφημία, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀ π έ θ α ν ε, καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτῆς εἶνε θαύματος μόνον ἔργον· καὶ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς τῶν θαυμάτων παρῆλθεν, ὁ μεγαλώνυμος Κοραῆς ἐπεχείρησε 'να μορφώσῃ τὴν λαλουμένην· ἐκινδύνευσε δηλαδὴ παρ' ὀλίγον 'να γένῃ μεταξὺ τῶν δύω γλωσσῶν ὅ,τι ἐγένετο μεταξὺ Λατινίδος καὶ Ἰταλίδος. Χάρις ὅμως εἰς τοὺς μ α κ α ρ ο ν ί ζ ο ν τ α ς, εἰς τὴν ἐπιμονὴν τῶν ὁποίων, καί τοι μυκτηριζομένων ὑπὸ τῶν εὐφυῶν, ὀφείλεται ἡ ἀντίδρασις, ἥτις ἐπενήργησε σωτηρίως ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ 'τὴν ἐπανέφερε βαθμηδὸν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον κάλλος· διότι » τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ θεὸς καὶ τὰ ἐξουθε-» νημένα, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ «. Ἡ δὲ πρώτη φροντὶς, ἡ πρώτη μᾶλλον ἀνάγκη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀναβιώσαντος, ὑπῆρξεν ἡ τῆς γλώσσης αὐτοῦ ἀνάστασις, καὶ, ἐπελθούσης τῆς ἀνάγκης τῶν μεταφράσεων, ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἰδίως, ἐβιάσθημεν ὅλοι 'να προσδράμωμεν εἰς τὰ Λεξικὰ, καὶ ἀπὸ τοῦ προγονικοῦ ἀκενώτου πλούτου 'να μετοχετεύσωμεν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ὅ,τι ἔλειπεν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐξαίρει καὶ ἄκοντος τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου, διότι εἶνε τῷ ὄντι γλῶσσα θεῶν, τῶν δαιμονίων ἐκείνων ὄντων, ἃ 'τὴν ἀπεθανάτισαν, συνέβη ὥστε, ἀντὶ 'να ἐμμείνωμεν εἰς τὰ ὅρια τὰ διαγραφέντα ὑπὸ τοῦ Κοραῆ, προετιμήσαμεν 'να μ α κ α ρ ω ν ί σ ω μ ε ν μᾶλλον μετὰ τῶν μακαρίων Δούκα καὶ Κοδρικᾶ, φρονοῦντες ἐν τούτοις ὅτι τέμνομεν νέαν ἕκαστος ὁδόν. Τὸ δ' οὐχ οὕτως εἶχεν· ἀλλ' ἡ φύσις αὐτὴ τῶν πραγμάτων συνήλαυνεν ἡμᾶς καὶ ἄκοντας ἐπὶ τὸ πρακτέον, καὶ σήμερον (δόξα τῷ Θεῷ!) δυνάμεθα τέλος πάν-

των 'να εἴπωμεν ὅτι ἔχομεν γλῶσσαν· διότι, τοῦ σημείου, πρὸς ὃ σπεύδομεν, τεθέντος, τὸ λειπόμενον εἶνε πλέον ἔργον τοῦ χρόνου, καὶ συνίσταται εἰς τὸ θᾶττον ἢ βράδιον. Τιμὴ καὶ δόξα λοιπὸν τοῖς προλεάνασι τὴν ὁδόν! Εὐγνωμοσύνη ἀΐδιος πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, τὴν σωστικὴν ταύτην Κιβωτὸν ὅλων τῶν ἡμετέρων ἐλπίδων, ὅλου τοῦ μέλλοντος! Ζήτωσαν τὰ ὀνόματα τῶν πρώην καὶ νῦν λογίων, ἐκείνων μάλιστα, ὅσοι, τὸν μέγαν τοῦτον προθέμενοι σκοπὸν, ἐνεκαρτέρησαν συντελοῦντες πρὸς τὴν τούτου ἐπιτυχίαν καὶ ἀντιταττόμενοι πρὸς τὸν ῥοῦν τῆς κοινῆς φορᾶς, πρὸς τὴν ἄμαχον ἰσχὺν τῆς μόδας!

Ἀλλὰ τὸ ἔργον 'δὲν εἶν' ἔργον ἑνὸς, διότι τὸ Εἷς οὐδεὶς ἐδῶ ἀληθεύει· εἶνε ἔργον ἁπάντων, κατὰ τὸ μᾶλλον μόνον ἢ ἧττον. Σχολὴν δὲ παρεισάγων ὁ Κύριος Π. Σοῦτσος, χολὴν μόνον διεγείρει, καί τοι ἀξιάγαστος ἄλλως ὁ ἀνὴρ καὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς γνώμης, ἐκτὸς μόνον ἐὰν ἐννοῇ Σχολὴν τὸν σύμπαντα τῶν λογίων ὅμιλον, ὅσοι, πολὺ πρὸ αὐτοῦ, οὐ μόνον εἶπον, ἀλλὰ καὶ ἔπραξαν τὰ αὐτά. Μυριάκις δέ τις ἐὰν εἴπῃ ὅτι γραπτέον ἀντὶ τοῦ Εἶνε Ἐστὶν, ὁ λοιπὸς ἅπας ὅμιλος, καίτοι λατρεύων, καίτοι ὑπερποθῶν καὶ αὐτὸ, καὶ τὸ Γὰρ, καὶ τὸ Ὅς, καὶ τοὺς μέλλοντας, καὶ τὰ ἀπαρέμφατα, Θὰ γράφει ὅμως Εἶνε ἢ Εἶναι, καὶ Ἂς, καὶ Μὲ, καὶ 'Να κτλ. ἕως πότε; Οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ χρόνον ὁρίσαι δύναται· εἰκάζων δὲ μόνον ἐκ τῶν προγεγονότων, ἐλπίζει ὅτι τοῦτο ἔσεται ὅτι τάχιστα. Διότι τὴν γλῶσσαν νομοθετοῦσιν, οὐχὶ ὁ δεῖνα καὶ δεῖνα, οὐδ' Ὅμηρος ἐὰν ἦνε, ἀλλ' οἱ πάντες· καὶ οὐχὶ διὰ μιᾶς, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. Θέλει ὁ Κύριος Σοῦτσος, καὶ πᾶς ὅστις τῶν λογίων, 'να ἐπισπεύσῃ τὴν κρίσιν; ἂς γράφῃ καὶ ἂς ποιῇ ἀξιομιμήτως, ἂς παρεισάγῃ κατ' ὀλίγον καὶ ἀθορύβως τὰ καλὰ, καὶ ἂς εὐχαριστηθῇ ἐάν ποτε δυνηθῇ 'να εἴπῃ πρὸς ἑαυτὸν, ἐπιζήσας: Τοῦτο εἶν' ἐμὸν κατὰ μέρος ἔργον!

Εἶεν! τί δὴ ταῦτα προανακέκρουσται; Οὐ πάντως ἄπο σκοποῦ· διότι, περὶ Λεξικοῦ προκειμένου Ἑλληνογαλλικοῦ καὶ τἀνάπαλιν, προαπαιτεῖται 'ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ γλῶσσα ἡμῶν, ἀναπτερωθεῖσα, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει ἀνάγκην, παρὰ τὴν κατάλληλον τῶν νεωτέρων πραγμάτων καὶ ἰδεῶν ὀνοματοθέτησιν, τουτέστι τὴν εὐκολίαν τοῦ μεταφράζειν. Ἀλλὰ τὸ μεταφράζειν (=Ὀνοματοθετεῖν) εἶνε, καθὰ καὶ ἄλλοτε ἐπανειλημμένως εἶπον, τὸ δυσχερέστατον· διότι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται οὐ μόνον γνώσεων ποικιλία καὶ πολυϊδμοσύνη, οὐ μόνον ἕξις τῶν γλωσσῶν ἑκατέρας, οὐ μόνον κρίσις ὀρθὴ καὶ φιλοκαλία, ἀλλὰ καὶ τύχη· ναὶ, τύχη· ἐπειδὴ, κἂν συμπέσωσι τἆλλα πάντα ἐν ἑνὶ, πρᾶγμα σπάνιον, ὁ εἷς οὗτος πρέπει 'να ἔχῃ προσέτι καὶ χρόνον καὶ τρόπον καὶ ὄρεξιν 'να 'τὰ χρησιμοποιήσῃ, πρᾶγμα τῶν σπανίων σπάνιον. Καὶ ἰδοὺ διατὶ, καί τοι πολλῶν καθ' ἑκάστην δημιουργουμένων λέξεων μετ' ἐπιτυχίας, τὸ Κοινὸν μένει ἐν μετεώρῳ, καὶ ἡ κρίσις 'του ταλαντεύεται· διότι ἕκαστος ἐνεργεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ ἀνεξαρτήτως, καὶ κέντρον ἑνότητος 'δὲν ὑπάρχει τῶν διαφόρων τούτων δυνάμεων· οὕτω δὲ, πολλαὶ λέξεις, ἀναλάμψασαι ἅπαξ, ἀπεσβέσθησαν ἔπειτα εἰς τὸ χάος τῆς λήθης ὡς βραχυφανῆ μετέωρα. Ἀνάγκη ἄρα 'να συστηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν νομοθετικὸν λόγων σῶμα, ἔργον ἔχον 'να στηρίξῃ ἅπαξ διὰ παντὸς τὴν γλῶσσαν, καὶ 'να στήσῃ τοὺς τέρμονας τῆς ὀνοματοθεσίας· καὶ τὴν σύςασιν τούτου προκαλεῖ πανταχόθεν ἡ ὁρμὴ τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν παιδείαν, ἥτις, ἀρξαμένη ἅπαξ, ἔσεται τοῦ λοιποῦ ἀκατάσχετος. Κατ' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν τρόπον, αἱ διάφοροι ἐνέργειαι, αἵτινες σήμερον κινοῦνται χωρὶς σκοποῦ, συγκεντρωθήσονται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἑστίαν, εἰς ἓν καὶ ταὐτὸ σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀναλάμψει τὸ Λεξικὸν τῆς Ἀκαδημίας ἡμῶν, ὁ Νομοκάνων τῆς γλώσσης.

Ἀλλ' ἄχρις ὅτου ἡ εὐχὴ αὕτη πραγματοποιηθῇ ὑπ' ἐκείνων οἷς ταῦτα μέλει, οἱ γράφοντες καὶ οἱ μεταφράζοντες ἔχομεν Λεξικοῦ ἀνάγκην, καὶ τὴν ἀνάγκην ταύτην ἀνέλαβε 'να ἀναπληρώσῃ ὁ Κύριος Ἀνδρέας Κορομηλᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα συνεδέθη παρ' ἡμῖν μὲ τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων, καθὼς καὶ ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ τὰ ὀνόματα τῶν Στεφάνων, τῶν Ἄλδων, τῶν Ἐλζεβὶρ, τῶν Διδότων κτλ., ἀναλαβὼν τήν τε πρώτην καὶ τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ μετὰ

χεῖρας Λεξικοῦ ἔκδοσιν, ἧς ἀνάγκη 'να προείπωμεν ὀλίγα, οὐχὶ προκαταλαμβάνοντες, ἀλλὰ διευθύνοντες τοῦ Κοινοῦ τὴν κρίσιν.

Ἐκ πρώτης λοιπὸν ὄψεως δῆλον, ὅτι τὸ βιβλίον ἐγένετο πολὺ περιεκτικώτερον, διπλασιασθὲν σχεδὸν τὸν ὄγκον. Καὶ ἀληθῶς, τὸ μὲν πρῶτον αὐτοῦ μέρος, τὸ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὸ Γαλλικὸν, ηὐξήθη κατὰ ἕνδεκα τυπογραφικὰ φύλλα· τὸ δὲ δεύτερον, ὅπερ εἰς τὴν πρώτην ἔκδοσιν εἶχε προστεθὲν ὡς παράδειγμα καὶ πρόχειρος μόνον ὀνομαστικὸς Πίναξ, ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ὑπερέβη τὰ εἰκοσιοκτὼ, χάρις εἰς τὸ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐκδοθὲν Ἐθνικὸν (καθὼς ἐπεγράφη) Λεξικὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Bescherelle, τοῦ ὁποίου οὐδὲν πλέον δύναταί τις 'να ἐπιθυμήσῃ τελειότερον, λόγῳ λέξεων περιουσίας. Ἴσως ὅμως ἠδύνατο 'ν' ἀποφύγῃ ὁ συντάκτης κῆράς τινας, αἵτινες διασίζουσιν ὡς νεφύδρια τὸν ἀπέραντον τοῦ πονήματος αὐτοῦ ὁρίζοντα, ἐὰν ἦτον δυνατὸν, ἔργον χειρὸς καὶ νοὸς ἀνθρώπου, καὶ μάλιστα Λεξικὸν, 'να ὑπάρξῃ τέλειον. Τὰς ὑπερβολὰς καὶ ἐλλείψεις ταύτας προτιθέμενοι 'να καταδείξωμεν ἐν ὀλίγοις, οὔτε 'να κακίσωμεν ἐπιβαλλόμεθα τὸ ἔργον, ἄπαγε! οὔτε κρίσιν 'να ἐπιδείξωμεν· ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ἐκπληροῦντες συνειδήσεως καθῆκον, 'ν' ἀποδείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν ἀνθ' ὧν ἐκαρπώθημεν τῶν γενναίων τοῦ σοφοῦ συντάκτου πόνων, ἐλπίζοντες ὅτι εἰς δευτέραν ἔκδοσιν, ἣν εὐχόμεθα καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν λόγων, ἴσως ληφθῶσιν αἱ σημειώσεις αὗται ὑπ' ὄψιν (*)· καὶ δεύτερον, ἐπειδὴ τὰς ἐλλείψεις τῶν Λεξικῶν οὐδεὶς παρὰ τοὺς περὶ τὴν σύνταξιν Λεξικῶν πονουμένους δύναται 'να ἐξακριβώσῃ, διότι καὶ οὐδεὶς παρὰ τούτους μόνους δύναται 'ν' ἀναγνώσῃ διαμπερὲς καὶ παραλληλίσῃ Λεξικὸν ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους.

Καὶ πρῶτον, πολλαὶ λέξεις καθὼς τὸ Copeau, τὸ Encheviller, τὸ Pterode κτλ., ἐλλείπουσι παντελῶς, καίτοι ἀναφερόμεναι ἐν ἑτέροις ἄρθροις, ἀπὸ τῶν ὁποίων, ὡς συνωνύμων τῶν πλείστων, ὁ ἀναγνώστης παραπέμπεται εἰς αὐτάς.

Δεύτερον, τῶν ἑξῆς λέξεων, Τουρκικῶν καὶ Ἑλληνικῶν τῶν πλείστων, ἐπανορθωτέα τῶν μὲν ἡ γραφὴ, τῶν δὲ ἡ ἐτυμολογία, ὡς προφανῶς ἐσφαλμένη: τὸ Agalari, εἶνε πλθ. τοῦ Aga, ἑρμηνευθέντος ἤδη, καθὼς καὶ τὸ Begler ἢ Beyler, τοῦ Beg ἢ Bey· τὸ Augurot, γραπτέον πάντως Angourot· διότι παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἐκαλεῖτο Ἀγγουρωτόν· τὸ Balsaméléon 'δὲν εἶν' ἐκ τοῦ Λέων, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἔλαιον· τὸ Beyglagh (Hadji), γραπτ. Begtasch ἢ Bectasch· τὸ Boun-bachi εἶνε τὸ, ὀλίγον κατωτέρω, ὀρθότερον, Bounar-bachi· τὸ Buncée, γραπτέον Bunée, καθὼς καὶ τὸ Calean Calcan· τὸ Canicule γραπτέον ἴσως Canicle, ἀλλὰ πάντως pour signer οὐχὶ les firmans, ἀλλὰ les Chrysobules· εἰς τὴν λέξιν Candie, γραπτέον πάντως ἀντὶ trois ans, vingt trois· τὸ Cécis, Κηκὶς, 'δὲν εἶνε Gland de chêne, οὔτε ἡ Κηκὶς ἁπλῶς Gland· τὸ Colobathropode 'δὲν εἶν' ἐκ τοῦ Κολοβὸς, ἀθρόος καὶ ποῦς, ἀλλ' ἐκ τοῦ Κᾶλον=Ξύλον, βάθρον καὶ ποῦς, ὅθεν καὶ γραπτέον ἴσως Calobathropode· τὸ Combolou 'δὲν εἶνε rosaire des Mahométans, ἀλλὰ Κομβολόγιον· τὸ Compascuité, ἑρμηνεύεται κακῶς: faire paître un troupeau· ἡ ἐν Ἰρλανδίᾳ Κομητεία Corck, Géogr, ἐὰν ἦνε ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Cork, διατί ἔχει ἐκεῖ μὲν 416,000 κατοίκους, ἐδῶ δὲ 714, καθὼς καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς πόλις, ἐκεῖ μὲν 40,000, ἐδῶ δὲ 116,000; τὸ Cornu, ὅταν κατηγορῆται συλλογισμοῦ, 'δὲν εἶν' ἀπὸ τῶν κεράτων, ἅπερ ἐσχημάτιζον αἱ καλύπτραι τῶν Νομοδιδασκάλων τὸ πάλαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ γνωστοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κερατίτου συλλογισμοῦ, ὅστις ἐλέγετο καὶ Κροκοδειλίτης καὶ ἀναφέρεται ἐν τῇ λέξει Crocodile· τὸ Cuci, Κοῦκι (;), τίνος Cucifère εἶνε καρπός; τὸ Du-

(*) Παρακαλοῦμεν δὲ ταπεινῶς τοὺς ἐκδότας, πρὸς τῶν Μουσῶν, 'να προσέξωσιν εἰς τὰς διορθώσεις τῶν σφαλμάτων, τὰ ὁποῖα βρυάζουσιν ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ ἐκδόσει, καὶ πολλὰ τούτων εἶνε σημαντικώτατα, διότι παραλογίζουσι τοὺς ξένους καὶ πρωτοπείρους, καὶ μάλιστα τοὺς μαθητιῶντας νέους. Τούτων ἀρκούμεθα 'να σημειώσωμεν, ὡς ἐν παραδείγματι, ἓν ἢ δύω. 'Εν τῇ λέξει Homme (σελ. 152, στήλ. ά, στίχ. 2-3) ἀπαντῶμεν τὴν παροιμίαν: Jamais cheval ni méchant homme n'amenda pour aller à *homme*, ὅπου γραπτέον Rome: Αἱ λέξεις Vigogne, Vigoureusement, Vigoureux, εἶνε μετὰ τὸ Vigueur, ὥστε φαίνονται ὡς ἐλλείπουσαι καὶ σκοτίζουσι τὸν ζητοῦντα κτλ.

nalme γραπτέον Donanmâ· τὸ Enthousiasme κακῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ Ἐν, θεός, ἆσθμα· ἐπίσης καὶ τὸ Esoche καὶ Exoche, ἐκ τοῦ Ὄγκος· τὸ Fustel νομίζω εἶναι ἐσφαλμένον ἀντὶ Fustet, ἢ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου· ὁμοίως καὶ τὸ Guiguette ἀντὶ Guignette, καὶ τὸ Hachée ἀντὶ Achée, καὶ τὸ Garaphie ἀντὶ Gargaphie, καὶ τὸ Gioclet ἀντὶ Giclet· τοῦ Gonocèle ἐὰν ἡ δευτέρα ἐτυμολογία ἦνε, καθὼς καὶ εἶνε, ἀληθής, διατί προετέθη ἡ πρώτη, ἄνευ παρατηρήσεως; τὸ Harai γραπτέον Haraj ἢ ὀρθότερον Haradj, καθὼς καὶ τὸ Hiéromnène Hieromnème, καὶ τ' Hippomulgue Hippamolgue, καὶ τὸ Hypéménien Hypénémien, καὶ τὸ Hyperesthenie πάντως Hypersthénie, καὶ τὸ Janaci Jamak, καὶ τὸ Janisarki Jeni (ἢ μᾶλλον Yeni)-tzarchy, καὶ τὸ Mouteryle Moutevely· τὸ Piscopos-Khafassi Piscopos-Khalémy, τὸ δὲ Réchiflé, Besch-tzifté, καὶ τὸ Sulime, Sulimât=Sublimatum=Sublimé κτλ. κτλ. Ἡ ἐν Θράκῃ Héraclée ἦτον ἄλλη παρὰ τὴν ἐν Βιθυνίᾳ (γρφ. Πόντῳ)· τὸ Himantope κακῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ Αἷμα καὶ πούς· ἡ Hippolaïs πρέπει 'να γραφῇ Hypolaïs, διότι εἶνε Ὑπολαῒς καὶ οὐχὶ Ἱππολαΐς· ἡ Hyphen 'δὲν εἶν' ἐκ τοῦ Ὑφεῖν (;)· Hypolapathe 'δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' εἶνε Hippolapathe· τὸ Interpéller κανονίζεται ὡς διπλασιάζον τὸ l πρὸ τῶν ἀφώνων καὶ μόνων, ἐν ᾧ ἐκφέρεται ἀμέσως μετὰ διπλοῦ τούτου εἰς τὸ interpellé· τὸ Iamis εἶνε μόνον Djamy, καθὼς καὶ προεξετέθη ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, καὶ οὐδέποτε Ecole, ἂν καὶ εἰς τὰ πλεῖστα τῶν Τζαμίων ἦνε προσηρτημένα καὶ σχολεῖα· τὸ Maye ἐὰν 'δὲν ἦν' ἐσφαλμένον ἀντὶ Mare, ἢ τὸ αὐτὸ μετ' ἐκείνου, τὸ Nispie ὅμως εἶνε πάντως ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ προηγηθέντος Nisfié: ἀλλὰ διατί τὸ ἓν ἐκτιμᾶται 5 $^{28}/_{100}$ φράγκα, καὶ τὸ ἄλλο 4 $^{36}/_{100}$; τὸ δὲ Nitre, ἐὰν ἦνε, καθὼς κανονίζεται, θηλυκόν, διατί ἐκφέρεται κατωτέρω ἀρσενικῶς; Αἱ Orcades 'δὲν ὑπάρχουσιν ὡς Νύμφαι, ἀλλ' εἶνε αἱ ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἐξηγούμεναι Oréades· ἡ Oxyphresie εἶνε ἴσως Oxyosphrésie· τὸ Palicare κακῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ Πάλιν, κάρη· τὸ Pariégète, γραπτέον Périégèse, ἐὰν ἦνε τῷ ὄντι Description de la Grèce par Pausanias· τὰ Pastrements, ἐξηγούμενα ἐπίσης ἀλόγως καὶ εἰς τὰ Patrements, 'δὲν εἶνε δέρματα βοῶν, ἀλλὰ κρέατα παστά, Bastirmâ· οἱ Τουρκικοὶ μῆνες Rébi-ul-achir, Rébi-ul-elver (γρφ. ewel), 'δὲν εἶνε δυνατὸν 'να ἀντιστοιχῶσι πάντοτε πρὸς τοὺς μῆνας Ὀκτώβριον καὶ Νοέμβριον, ἀφ' οὗ, καθὼς γνωρίζομεν, τὸ σεληνιακὸν ἔτος, ᾧπερ ἀκολουθοῦσιν οἱ Ὀθωμανοί, ἐλαττοῦται τοῦ ἡλιακοῦ κατὰ ἕνδεκα ἡμέρας· ἡ περίφημος Roméca καὶ (μικρὸν κατωτέρω) Roméika καὶ (ἐν οἰκείῳ τόπῳ) Romaïka 'δὲν εἶνε χορὸς τῶν χωρικῶν Τούρκων, διότι οἱ Τοῦρκοι 'δὲν χορεύουσιν· ὁ Sélictar 'δὲν εἶνε ἡ σπάθη, ἀλλ' ὁ Σπαθάριος (Σιλλὰχ-δάρ) τοῦ Σουλτάνου κτλ. κτλ. κτλ.

Τρίτον: Πολλαὶ λέξεις ἀναφέρονται δίς, μετὰ διαφόρου γραφῆς, καὶ ἐξηγοῦνται ἀμφοτεράκις, ἢ ὡς αἱ αὐταί, ἢ ὡς ἕτεραι, καθὼς τὸ Bosa καὶ Bosan, Boscas καὶ Boschas· τὸ Bredin, καὶ (εὐθὺς μετὰ τὸ Bredindin) τὸ αὐτό· Calandrote καὶ Calandrette· Catiche καὶ Cattiche, Caïeu καὶ Cayeu· Chartron καὶ Chatron· Cinabarin καὶ Cinnabarin· Collybe καὶ Colybes· Cauris ἢ Coris καὶ Couris· Courai καὶ Couroi· Courçon καὶ Courson· Enbodinure καὶ Emboudinure· Ermine καὶ Hermine· Estadou καὶ Étadou· Estoupin καὶ Étoupin· Estrasse καὶ Etrasse· Faal καὶ Fal· Forlâchure καὶ Forlansure· Hippophaeste καὶ Hippopheste· Houpée καὶ Houppée· Houpier καὶ Houppier· Méchitar,-aristes καὶ Mekhitar,-ariste· Moidette καὶ Moilette· Ope καὶ Opes· Pailleteur καὶ Pailloteur· Resaigner καὶ Ressaigner· Roubayeh καὶ Roubbié· Solard καὶ Soiard· Topchis καὶ Topdji καὶ Topgis· Toug καὶ Tough· Traimois, Tramois καὶ Tremois κτλ. κτλ. Πρὸς τί τοῦτο καὶ τίς ἡ ὀρθοτέρα τῶν γραφῶν;

Τέταρτον: ἐπιτρέπεται ἴσως 'να ἐρωτήσῃ τις: Πρὸς τί αἱ Τουρκικαί, αἱ Περσικαί, αἱ Ἰνδικαί, αἱ Σιννικαὶ κλπ. λέξεις, καὶ τίς ἡ βεβαιότης ὅτι εἶνε ἅπασαι ἀκριβεῖς, ὅταν ἐν τῇ λέξει Valachie ἀπαντῶμεν ὅτι: Les principautés de Kanïardji (γρφ. Kaïnardjik), Jassy, Bukharest et Andrinople furent placées sous sa protection;

Απτόμεθα τέλος τῶν νεολογιῶν, καὶ σημειοῦμεν αὐτῶν ἐνίας, οὐχὶ ἐπιδεικτιῶντες, οὐδὲ τὴν μωρὰν ἔχοντες ἀξίωσιν 'να διορθώσωμεν τὰ τῶν ἀλλοτρίων, ἐν ᾧ πρόκειται 'να διορθωθῶσι τόσα τῶν ἡμετέρων· ἀλλ' ἵνα καταστήσωμεν προσεκτικωτέρους περὶ τὴν ὀνοματολογίαν τοὺς ἡμετέρους μάλιστα, καὶ ἀποδείξωμεν ὅ,τι εἴπομεν περὶ τῆς τοῦ πράγματος δυσχερείας· Chorilène ὠνομάσθη εἶδος φυτοῦ τῆς Αὐστραλίας: ἀλλὰ πόθεν νομίζει τις ὅτι συνετέθη; ἐκ τοῦ Χωρὶς, Χλαῖνα· καὶ διατί τοῦτο; διότι ἄλλο φυτὸν, συγγενὲς αὐτοῦ, ὠνομάσθη Diplolène!!! Πολὺ δὲ τούτου παραδοξότερον εἶνε τὸ Choriopétale, ἐκ τοῦ Χωρὶς, Πέταλον, διότι ἔχει χωριστὰ τὰ πέταλα. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγεται καὶ ἡ λέξις Exanie (ex, anus), ἔκπτωσις τῆς ἕδρας, καὶ ἡ Chronogunée (χρόνος, γυνὴ)=Menstruation, καὶ ἡ Chronisoïque, ἐπὶ φαρμάκων ταμιευομένων εἰς πολὺν χρόνον, καὶ ἄλλαι 3000 ἴσως, ὅλαι ἐπιστημονικαί!! Choriste 'δὲν εἶνε ὁ χοροστατῶν ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, ἤγουν ἐν τῇ ψαλμῳδίᾳ, καθὼς ὑπέλαβεν ἄν τις, ἀλλ' ὁ Χωριστής· καὶ τίς οὗτος; φυτοῦ γένος, εὐκρινῶς διαγραφομένου, ὡς ἀνήκοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν rubiacées, hédyotidées, rondelétiées· τίς 'δὲν 'τὸ γνωρίζει; Τὰ δὲ Colobancaloptènes εἶνε προφανῶς πτηνὰ ἐκ τῆς τάξεως τῶν Halycolymbes, διότι σύγκεινται ἐκ τοῦ Κολοβὸς, ἀγκαλὶς, πτηνόν!!! Ὦ Ῥίζε, Ῥίζε!

Περὶ δὲ τῶν ἑρμαφροδίτων ἐκείνων λέξεων, ὅσαι χαλκοτυποῦνται καθημέραν μετὰ τοσαύτης εὐχερείας ἔκ τε τῆς Λατινίδος καὶ Ἑλληνίδος, ἢ ταύτης καὶ τῆς Γαλλίδος, τί ἂν καὶ εἴποιμεν! τῶν Dansomanie, τῶν Partologie (partus λόγος), traité des accouchements, τῶν Crumenophtalme, τῶν Désymphyser (faire la section de la symphyse du pubis) κτλ. κτλ. κτλ.

Ὅλων τούτων καὶ τῶν τοιούτων λέξεων ἐννοεῖται ὅτι ἀπέκλεισα τὸν συρφετὸν ἐκ τοῦ λεξικοῦ μου, πρῶτον διότι 'δὲν ἐπεχείρισα σύνταξιν λεξικοῦ πλήρους, ἀλλ' ἐπιτόμου· καὶ δεύτερον, διότι, καθὰ καὶ ἄλλοτε εἶπον, κάλλιον ἔχω 'να μοῦ καταγνωσθῇ τοῦτο ἔλλειψις, ἢ 'να πολιτογραφήσω, τρόπον τινὰ, τὰ ἀποφώλια ταῦτα τέρατα εἰς τὴν ἐναρμόνιον τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν.

Ἐπίσης ἀπέφυγον 'να καταχωρίσω καὶ πολλὰς τῶν παρ' ἡμῖν νεοδμήτων, διότι ἄλλως ἤθελον 'τὰς καθιερώσῃ, μηδὲν ἔχων πρὸς τοῦτο δικαίωμα, πρὶν περὶ αὐτῶν ἀποφήνηται ὁ Ἀκαδημαϊκὸς, ὡς προέφην, σύλλογος, ἐάν ποτε συστηθῇ. Καὶ ἐπειδὴ περιέστημεν πάλιν εἰς τὸ περὶ νεολογίας, διηγοῦμαι τί ἐπάθομεν πρὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους, διορισθέντες μετὰ τῶν ΚΚ. Καθηγητῶν Στ. Κουμανούδη καὶ Θ. Ὀρφανίδου εἰς ἐπιτροπὴν, ἵν' ἐξελληνίσωμεν τὸ τελωνιακὸν τιμολόγιον (tarif). Προέκειτο δὲ οὐδὲν ἔλαττον ἢ 'ν' ἀποφηνώμεθα πῶς ἂν εἶπον ὁ Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος τὸν Καχβὲν, τὸν Χαλβᾶν, τὴν Βατίσταν, τὸ Τοῦλι, τὸ Σανκουλὶ, τὸ Passement-trait καὶ τρισχιλίας ἄλλας περίπου λέξεις τῆς αὐτῆς φύσεως. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐξ ἀφετηρίας εἰλικρινῶς ὡμολογήσαμεν ὅτι 'δὲν ἐξεύρομεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δύω Καθηγηταὶ Πανεπιστημείου καὶ εἷς Λεξικογράφος, καί τοι μηδὲν ἐξεύροντες, πρέπει ὅμως κἄτι 'να εἴπωσιν, ἡψάμεθα ὁπωσδήποτε τοῦ ἔργου, καὶ τὰ μὲν τῶν προκειμένων, ὡς ὑπάρχοντα ἤδη ἐν τοῖς Λεξικοῖς, ἀντικατεστήσαμεν· τὰ δὲ ἐξελληνίσαντες ἐπὶ τὸ καλλιφωνότερον, εἰσηγάγομεν ὡς χρηστά· ἔνια δὲ, ἐξ ἀναλογίας πάντοτε καὶ μετὰ πολλῆς εὐλαβείας, ἐδημιουργήσαμεν· ἀλλ' ὁ Καχβὲς καὶ τὸ Ῥοῦμι καὶ τὸ Ταχῖνι καὶ πολλαὶ χιλιάδες ἄλλων, ἀγνώστων πάμπαν εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἔμειναν καὶ μενοῦσιν, ὡς νομίζω, διὰ πάντα. Ἦν ἂν ὅμως περιεργείας ἄξια, ἐὰν ἐδημοσιεύοντο, ὅσα, ὑπ' αὐτῆς ὑποβαλλόμενα τῆς τῶν συζητήσεων σειρᾶς, ἐλάβομεν, μεταξὺ γελῶντες, ὑπ' ὄψιν. Καὶ τῷ ὄντι: ἔχει τι ἐξαιρετικὸν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος κατὰ τοῦτο, ὡς ἐάν τις, ὑπνώσας χίλια ἔτη, ἀφυπνίζετο αἴφνης, καὶ ἐπεβάλλετο οὐχὶ βαθμηδὸν ἐκμαθὼν, ἀλλ' εὐθὺς 'να μετακοσμήσῃ τὴν ζῶσαν καὶ λαλουμένην τότε διάλεκτον εἰς τὴν πρὸ χιλίων ἐτῶν. Ἐπειδὴ, παρεκτὸς τοῦ ὅτι ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν νεωτέρων γλωσσῶν εἶν' ἄλλο παρὰ τὸ τῶν ἀρχαίων, συνέπεσεν ὥστε τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἡ φύσις αὐτὴ τοῦ σχηματισμοῦ 'να μὴ συμβιβάζηται κατ' οὐδὲν πρὸς τὰς τῶν σημερινῶν· διότι, κἂν ἐπιτύχῃ ἡ πρωτόθετος λέξις, αἱ ἀπ' αὐτῆς σύνθετοι καὶ παράγωγοι πολλάκις εἶνε, διὰ τὸ δύσηχον καὶ

κακέμφατον, ἀπαράδεκτοι. Εἰς τὰ πνευματώδη, φέρ' εἰπεῖν, ποτὰ προσδιωρίσθη ἡ λέξις Πνεῦμα· ἀλλ' ἰδοὺ αἴφνης ὁ τῶν Γάλλων Rogomiste (ἄγνωστον, διότι καὶ ἀδιάφορον ἤδη, πόθεν οὕτως ὀνομασθεὶς) ἀποκαλούμενος ἀναλόγως Πνευματοπώλης, καὶ ἐπιγράφων μεγάλοις γράμμασι τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ Πνευματοπωλεῖον, πρὸς ἄκραν τῶν παρ' ἡμῖν Διομέων εὐχαρίστησιν, οἵτινες εἰς αὐτοῦ παραπέμπουσι τοὺς ἔχοντας πνεύματος ἀνάγκην. Διότι, παρὰ τὰς ἄλλας ἀκαταμαχήτους ἐναντιότητας, ὅσας πρόκειται 'να ὑπερνικήσῃ ὁ μεταφράζων, τουτέστι κατὰ τὰ δύο τοὐλάχιστον πεμπτημόρια ὀνοματοθετῶν παρ' ἡμῖν, ἀντιτάττεται καὶ ἡ φύσει χαρακτηρίζουσα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εὐφωνία, ἀποκρούουσα, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπον, πάντα φθόγγον τραχύστομον ἐπαλλήλων στοιχείων. Εἰς τὴν ἁρμονίαν δὲ τῶν Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων εἰθισμένη ἐκ παίδων ἡ Ἑλληνικὴ ἀκοή, ἀποκναίεται καὶ ξενοπαθεῖ πρὸς πᾶσαν τραχυφωνίαν· ὁ δὲ λαὸς εὐθὺς δράττεται τοῦ γελοίου μέρους καὶ 'τὰς διαστρέφει ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, πρὸς τὸ μορμολύκειον τοῦ ὁποίου οὐδεμία δύναται 'ν' ἀντωπήσῃ λέξις.

Ἀναφύονται ἔπειτα, » ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, « τὰ ἀτελείωτα εἴδη τῶν γυναικείων μάλιστα κοσμημάτων, καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἀκαδημία μένει χαίνουσα ἐνώπιον τῶν Φεσίων, τῶν Τσιττίων, τῶν Τζανφεσίων, τῶν Ἀτλαζίων, τῶν Βαρεζίων, τῶν Μουαρέδων, τῶν Ὀρλεάν, τῶν Μουσελινίων, τῶν Μαρσελλίνων, τῶν Γκρὼ-δὲ-Νάπλ, τῶν Μερλέττων, τῶν Τελλέτων, τῶν Τενσιπίων καὶ ὅλης τῆς κορακιστικῆς καὶ αἰνιγματώδους γλώσσης, τὴν ὁποίαν λαλεῖ ἡ Μόδα, ἡ παντοδύναμος αὕτη κοσμοκράτωρ καὶ τῶν βαλαντίων κενώτρια. Ἢ φαντασθήτω τις ὅτι προὔκειτο ὡς ἀγώνισμα καὶ αὐτῷ τῷ Ἀριστοτέλει ἡ τῆς ἑπομένης ἐπιστολῆς μετάφρασις, ἣν ὁ Δοὺξ τοῦ Γραμμῶν ἔγραφε πρός τινα τῶν Ἀγγλίδων τῷ 1775, ὅπου ὁ λόγος περὶ Κυρίας, ἥτις ἐν τῷ θεάτρῳ παρῆν φοροῦσα une robe *soupir étouffé*, ornée de *regrets superflus*, avec un point au milieu de *candeur parfaite*, une *attention marquée*, des souliers de *Cheveux de la Reine*, brodés avec diamants *coups perfides*, et le *venez-y-voir* en émeraudes; frisée en *sentiments soutenus* avec un bonnet de *coquette assurée*, garni de *plumes volages* avec des rubans *d'œil abattu*, ayant un *chat* sur les épaules, couleur de *gens nouvellement arrivés*, derrière une *Médicis* montée en *bienséance*, avec un *désespoir* d'opale, et un manchon *d'agitation momentanée*.

Ἔρχεται ἔπειτα τὸ Τσιμποῦκι μετὰ τοῦ Λουλὲ καὶ τοῦ Ἰμαμὲ καὶ τοῦ Ζιβανέ 'του, καὶ ἐν ᾧ οἱ σοφοὶ σκέπτονται περὶ τοῦ πρακτέου, τὸ Τσιμποῦκι προσλαμβάνει τὸν Ναργκιλὲν μετὰ τοῦ Μαρπιτσίου, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ Τσηγαρέτον ἐνθρονίζεται μεταξὺ τῶν λεπτοφυῶν γυναικείων δακτύλων, καὶ μεταβάλλει τὴν Ῥοδοδάκτυλον εἰς Καμινοδάκτυλον, ἐὰν 'δὲν προλάβῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην ἡ Ταμπακέρα μὲ τὸν Ταμπάκον!

Περὶ τῶν δυσχερειῶν ὅμως τούτων τὸ Κοινὸν ἀδιαφορεῖ, καὶ ζητεῖ ἐπιμόνως λέξεις· καί μοι συνέβη πολλάκις, οὐχὶ 'να θορυβηθῶ, ἀλλὰ 'να ἀνακαγχάσω, ὅταν τῶν καὶ πάνυ σκεπτομένων τινὲς μὲ ἠρώτων μετ' ἀφελείας, ὡς συντάκτην δὰ Λεξικῶν, σπουδάζοντες οὐχὶ παίζοντες: Πῶς καλεῖται Ἑλληνιστὶ τὸ Ῥαχάτ-λοκούμ, ἢ ἡ Οὐάττα, ἢ τὸ Χαβιάρι κτλπ., καὶ ἀνύψουν τοὺς ὤμους, ὅταν ἀπεκρινόμην στρογγύλῳ στόματι: Ἀγνοῶ! Καὶ ἐν τούτοις κατεπείγει πολλάκις ἡ πρὸς γνῶσιν ἑκάστου μετάφρασις διατάξεων, φέρ' εἰπεῖν, οἷα ἡ ἑξῆς περὶ τῶν ἐλλιμενιζομένων πλοίων: Tout navire avant de s'amarrer en antenne, doit rentrer son bout dehors de foc et sa baume, apiquer ses vergues à babord et placer des défenses à tribord, (Réglement du port de Constantinople, 1er Juin 1855, art. 9). Καὶ μὴ εἴπῃ τις ὅτι ὅλαι αὗται αἱ ναυτικαὶ λέξεις 'δὲν εἶν' ἐν τοῖς Λεξικοῖς ὡρισμέναι μετὰ τῆς μεγίστης ἀκριβείας: τοὐναντίον μάλιστα. Ἰδού, π. χ., ἡ ἑρμηνεία τῆς Ganse, λέξεως ναυτικῆς: Estrape en quarantenier ou tresse roustée en natte placée à chaque capelage des vergues de perroquets et de cacatois pour passer les balancines dedans et les empêcher de décapeler, (Dictionn. National).

Ἔπειτα πολλαὶ λέξεις ἀρχαῖαι ἔχουσιν ἄλλην σήμερον ἐκδοχήν: Τὸ Droguer, φέρ' εἰπεῖν, καὶ τὸ Médicamenter εἶν' αὐτὸ τοῦτο τῶν ἀρχαίων τὸ Φαρμακεύω· ἀλλὰ τοῦτο καθιέρωσεν ἡ κοινὴ χρῆσις εἰς τὸ Empoisonner. Τὰ τρία πέμπτα τῶν ἐκ τοῦ ἀφαιρετικοῦ De συνθέτων Γαλλικῶν λέξεων 'δὲν ἔχουσιν ἀντίστοιχον λέξιν Ἑλληνικήν, ἤ, κἂν ἔχωσιν, αὕτη σύγκειται ἐκ τοῦ κοινολεκτικοῦ μορίου Ξε, καὶ ἑπομένως 'δὲν χρησιμεύουσι πρὸς κεκαλλιεπημένον ὁπωσοῦν ὕφος.

Γνωςὸν δ' ἐπὶ πᾶσιν ὅτι τὰς γλώσσας δημιουργοῦσιν οἱ ἀμαθεῖς, ὅ ἐςιν οἱ πολλοί, καὶ παραδέχονται οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ὀλίγοι, οἱ ἐκλεκτοί. Καὶ ἐπειδὴ οἱ πολλοὶ ἄγονται ὅπως τύχῃ καὶ ἀποφασίζουσι par caprice, οὐδὲ δίδουσι λόγον τῶν ὅσων πράττουσι, διότι οὐδεὶς αὐτῶν ἔχει τὴν εὐθύνην, χιλιάδων λέξεων εἶν' ἀδύνατον 'να μαντεύσῃ τις καὶ ἀδυνατώτερον 'να ὁρίσῃ τὴν ἐτυμολογίαν. Calamitas, Calamité, ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὴν μετὰ χαλάζης λαίλαπα, τὴν συντρίβουσαν τὴν καλάμην τῶν γεννημάτων· ἀλλὰ τῆς σημασίας ταύτης λησμονηθείσης τῷ χρόνῳ, ἔμεινε μόνον ἡ συνεκδοχική, καὶ σήμερον σημαίνει συμφορὰν δημοσίαν, θεομηνίαν ἢ λέξις. Ἄλλο: Ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς τυπογραφείοις ἐργάται, ἐργαζόμενοι οὐχὶ κατὰ προσδιορισμὸν (μὲ τὸ κομμάτι κοινῶς), ἀλλὰ κατὰ συνείδησιν. Ἡ συνείδησις αὕτη κατήντησε 'να σημαίνῃ οὐ μόνον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας καὶ τοὺς ἐργάτας αὐτοὺς ἰλαδόν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέρος τοῦ τυπογραφείου ἀκόμη, ὅπου ἐργάζονται οἱ τοιοῦτοι· ὅθεν, ζητούμενός τις αὐτῶν πολλάκις, εὑρίσκεται εἰς τὴν συνείδησιν (à la conscience). Ἄλλο: Ἐζητεῖτο περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΕ' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙϚ' αἰῶνος, ὁ πρὸς δυσμὰς διάπλους εἰς τὴν Ἰνδίαν· ὁ δὲ Πορτογάλλος ναύαρχος Alvarès εὗρε τὴν Βρασιλίαν, καὶ ἀγνοῶν ἐὰν ἀπετέλει ἢ ὄχι μέρος τῶν Ἰνδιῶν, 'τὴν ὠνόμασε Δυτικὴν Ἰνδίαν· ἡ ἐπωνυμία δὲ αὕτη ἐξετάθη μετέπειτα ἐπὶ τῆς Ἀμερικῆς ὅλης, καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ὠνομάσθησαν Ἰνδοί!! Τοιαύτη ἐστὶν ὅλων τῶν γλωσσῶν ἡ ἱστορία.

Καί τοι δὲ ταῦτα πάντα γνωρίζοντες, ἐθαῤῥήσαμεν 'να παρεισαγάγωμεν ἐνίας τῶν λέξεων τούτων εἰς τὴν προειρημένην τελωνιακὴν διατίμησιν, ἐλπίζοντες ὅτι εὐδοκιμήσουσιν, ἐὰν ἅπαξ ἀποφασίσῃ 'να 'τὰς καθιερώσῃ ἡ Κυβέρνησις, τοῦθ' ὃ συνέβη καὶ περὶ τὴν μετάφρασιν τῆς Νομοθεσίας 'μας. Οὕτω προσδιωρίσαμεν τὰ μὲν Πέλυτρα διὰ τὰ Τσουράπια, τὰς δὲ Κρουπέζας διὰ τὰ Τσόκαρα ἢ Γαλέντζας, τὸν δὲ Κυνοῦχον διὰ τὴν Τσάνδαν ἢ Ταγαριτζίκαν, τὸν δὲ Πολφὸν διὰ τὸν Φιδὲν κτλ. κτλ., καθόσον περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ αὐτῶν ἤμεθα πεπεισμένοι.

Πολλῶν δέ τινων, σκευῶν μάλιστα λέξεις καὶ ἐργαλείων, ἐνεκρίναμεν 'ν' ἀντικαταστήσωμεν τὰς ἀρχαίας τῶν νεωτέρων, καί τοι γνωρίζοντες ὅτι 'δὲν εἶν' ἀκριβῶς τὰ αὐτά, διότι φρονοῦμεν ὅτι τοῦτο πρέπει 'να γίνηται πάντοτε, ὁσάκις τὰ μὲν πράγματα ὁμοιάζουσιν ὁπωσδήποτε, τὰ δὲ παλαιὰ ὀνόματα κεῖνται ἄχρηστα ἐν τοῖς Λεξικοῖς. Οὕτως ὠνομάσαμεν, λόγου χάριν, Ἀορτῆρας μὲν τὰς tirantes, Ζύγαστρον δὲ τὸ Μπαοῦλον, Σινωπίδα δὲ τὴν laque, καὶ Χλιδῶνας τὰς blondes κλπ. κλπ. Περὶ δὲ τῆς Ὀμπρέλλας ἠμφισβητήσαμεν. Καί τοι γὰρ πεπεισμένοι, ὅτι τὰ Σκίῤῥα, ἅπερ ἔφερον ὑπὲρ κεφαλῆς αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων ἐν τοῖς Σκιῤῥοφορίοις τὸ πάλαι, ἦσαν εἶδος ὀμπρέλλων, προετιμήσαμεν τὴν Θολίαν, εἰ καὶ ἀμφιγνοοῦντες ἐὰν ἐκρατεῖτο μᾶλλον ὑπὲρ τὴν κεφαλήν, ἢ ἐφορεῖτο ἐπ' αὐτῆς.

Ἀφ' ἑτέρας δ' ὁρμώμενοι ἀρχῆς, ἀπεφύγομεν 'να μετονομασωμεν πλῆθος ὑφασμάτων, ὅσα παρωνυμοῦνται ἀπὸ τόπων, ἀρκεσθέντες 'να ὀρθογραφήσωμεν μόνον ἔνια ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τὸ Ἑλληνικώτερον: Καμαρίνειον, φέρ' εἰπεῖν, τὸ Cambrai, Μοσυλίνειον τὴν Mousseline, τὸ Ὀρλεὰν Αὐρηλιανὸν κτλπ., κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχαίων, οἵτινες ὠνόμαζον εἴδη ὑφασμάτων Ἀμοργίδας, Καρπασίδας, Κιμβερικά, Ταραντινίδια κλπ., ἀπὸ τῶν τόπων δηλονότι, ὅπου κυρίως ὑφαίνοντο, ἢ ὁπόθεν ἐφέροντο συνήθως εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μερικῶν λέξεων ἐτολμήσαμεν τὴν ἐξ ἀναλογίας ὀνοματοθεσίαν, καθὼς τὰς Ἀμβαρίδας (χούρσια), τὰς Διχαλίδας (φουρκέττας), τὰς Εὐμαρίδας (pantoufles), τὸ Κήτειον (σπέρμα-τσέτον), τὸ Πετάσιον (casquette), τὸ Σιφώνιον (Ζιβανέ), τὸ Στίλβωθρον (βούρτσαν ὑποδημάτων), τὸ Χοάνιον (Λουλὲν) κτλπ.

Τὰς πλείστας τῶν λέξεων τούτων 'δὲν συμπεριέλαβον εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας Λεξικὸν, καί τοι πεπεισμένος περὶ τῆς γνησιότητος καὶ ὀρθότητός 'των. Καθότι ἄλλως ἀνεδεχόμην, καθὰ προεῖπον, νομοθέτου καθήκοντα, καὶ τόσην τόλμην 'δὲν ἔχω, οὔτε τὴν εὐθύνην ἀναλαμβάνω μόνος, ἀρκούμενος μόνον νὰ ὑποδείξω τὸν τρόπον, ὃν νομίζω εἶναι καταλληλότερον.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη, τὸ σημεῖον ἐτέθη, ἡ ὁδὸς προδιεχαράχθη. Πρόκειται ἄρα 'ν' ἀποτελειώσωσιν οἱ υἱοὶ ἡμῶν, ὅ,τι ἡμεῖς καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν προεθέμεθα καὶ προδιεγράψαμεν. Ἐργαζώμεθα λοιπὸν ἅπαντες ἀνενδότως, καὶ πρὸ πάντων ἄνευ κρότου καὶ λογομαχιῶν, καὶ μακάριος, ὅςτις ἐπιζήσας ἀξιωθῇ ποτὲ 'να γελᾷ μὲ τὰς ἡμετέρας σκιαμαχίας, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἀποροῦμεν ἤδη καὶ ὑπομειδιῶμεν ἀναγινώσκοντες τὰς πρὸ ἑβδομήκοντα ἐτῶν μεταφράσεις τῆς ἐν Βιέννῃ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Δ. Ἀλεξανδρίδου!

Ἀθήνῃσι, τῇ 3 Φεβρουαρίου 1856.

Σ. Δ. Βυζάντιος.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ
τῆς πρώτης ἐκδόσεως.

Η ΠΡΩΤΗ δυσκολία, τὴν ὁποίαν ἀπήντησα εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας ἔργον, ὑφίσταται εἰς τὸ ἀμφιῤῥεπὲς εἰσέτι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εὑρισκομένης πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν μεταίχμιον ἐκείνην θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθησαν ὅλων σχεδὸν τῶν νεωτέρων ἐθνῶν αἱ γλῶσσαι, ὅσα μετέβησαν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην κατάστασιν, ἀπὸ βίου, οὕτως εἰπεῖν, εἰς βίον.

Παρὰ τὴν δυσκολίαν ταύτην, ἡ νέα Ἑλληνικὴ, πλουτιζομένη ὁσημέραι ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τῆς μητρός 'της, καὶ ἀνατρέχουσα πρὸς αὐτὴν, ἔχει καὶ ἄλλην, ὄχι τόσον ἴσως ἐπαισθητὴν πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους, ὅσοι γράφουν καὶ ὁμιλοῦν, ἐπαισθητοτάτην ὅμως καθ' ἕκαστον σχεδὸν βῆμα εἰς τὸν Λεξικογράφον: Ἅλωσιν λέγομεν, καὶ Ἁλίσκω 'δὲν λέγομεν: Ἀμοιβὴν λέγομεν, καὶ Ἀμείβω 'δὲν λέγομεν: Ποιητὴν καὶ Ποίησιν λέγομεν, καὶ Ποιῶ 'δὲν λέγομεν: Τὰ σύνθετα ἀπὸ προθέσεων ἔχομεν, καὶ τὰς προθέσεις αὐτῶν 'δὲν ἔχομεν: Ἐμπράκτως λέγομεν, καὶ Ἔμπρακτος 'δὲν λέγομεν: Ἄλλο ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Ἀποκτῶμαι, καὶ ἄλλο τὸ Ἀποκτῶ παρ' ἡμῖν (*). Τοῦ ἀμφιῤῥεποῦς εἰσέτι τούτου τῆς γλώσσης ἀπόδειξιν, πρὸς μυρίαις ἄλλαις, πρόκειται τὸ Κατέχω, τοῦ ὁποίου ἐνῷ εἰς τὴν δικονομικὴν λέξιν Saisir ἔγινεν εὔχρηστος ὁ ἀόριστος Κατέσχον καὶ τὸ ῥηματικὸν ἡ Κατάσχεσις (Saisie), ὁ ἐνεστὼς καὶ ὁ μέλλων 'δὲν εὗρον τόπον 'νὰ εἰσαχθῶσιν, ἐπειδὴ τὸ μὲν Καθέξω προκαθιερώθη διὰ τὸ occuper, τὸ δὲ Κατέχω διὰ τὸ posséder. Πόση δὲ καὶ πόσον γελοία ἡ ἐκ τούτου σύγχυσις, ἀρκεῖ 'νὰ ἐμβλέψῃ τις μόνον εἰς τὰ καθημέραν δημοσιευόμενα κατασχετήρια ἔγγραφα τῶν δικαστικῶν 'μας κλητήρων, ἵνα 'τὸ πληροφορηθῇ.

Ἀλλὰ τὰς ἀνυπερβλήτους καθ' αὑτὰς δυσκολίας ταύτας περιέπλεξαν ἔτι μᾶλλον ἄλλαι παράδοξοι περιστάσεις, ὡς ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν εὑρέθη τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μετὰ τὴν ἐπανάστασίν 'του, ἠναγκασμένον μὲν 'να προσοικειωθῇ τὰς νεωτέρας τῆς Εὐρώπης ἰδέας, 'να μεταφέρῃ ἑπομένως τὰς λέξεις ξένων γλωσσῶν εἰς τὴν ἰδικήν 'του, μήτε καιρὸν ἔχον δὲ μήτε τρόπον περὶ τῶν καταλληλοτέρων τὴν ἐκλογήν. Ὅθεν καὶ βλέπομεν δημιουργηθείσας λέξεις, καθὼς τὸ Ἀσυνεπὴς (inconséquent), τὰς ὁποίας ἀδύνατόν τις 'να παρακολουθήσῃ. Καὶ 'δὲν εἶνε μακρὰν ἡμῶν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν τὸ il se mit à la tête des affaires μετεφράζετο: ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων.

Καὶ τὰ μὲν νεώτερα Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἔχουν τὴν εὐκολίαν τοῦ 'να λαμβάνωσιν ἀπαρατηρήτως ὅσας θέλουν λέξεις ἀπὸ τῶν ξένων γλωσσῶν, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀκολουθοῦντα τοῦ Κικέρωνος τὴν παραγγελίαν: «Grecis licet utare, cum voles, si te latinæ forte deficiant (»χρῆσθαι λέξεσιν Ἑλληνικαῖς, ἐπειδὰν Ῥωμαίας προχείρους μὴ ἔχωσιν«), ἀδιαφοροῦντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ τὴν ἀναλογίαν, καὶ κανονίζοντα ταύτας πρὸς τὸν ἑαυτῶν τύπον. Ὅθεν ὁ Γάλλος λέγει ὄχι μόνον Anecdote, ἀλλὰ καὶ Anecdotier καὶ Anecdotique· ὄχι μόνον Mystique, ἀλλὰ καὶ Mysticisme καὶ Musticité· ὄχι μόνον Phénomène, ἀλλὰ καὶ Phénomenal: ἀλλ' ὁ Ἕλλην πῶς νὰ εἴπῃ ποτε Ἀνεκδοτικὸς καὶ Μυστικισμὸς (**); Καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη, ἡ μόνη,

---

(*) Νηστικὸς 'δὲν εἶνε παρ' αὐτοῖς ὁ Νῆστις, ἀλλ' ὁ Κλωστικὸς (ἐκ τοῦ Νήθω).

(**) Καὶ μ' ὅλον τοῦτο εἶδον μεταφρασμένα ἀρτίως εἰς ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα ὄχι μόνον τον Σχολαστισμὸν καὶ Ἐμπειρισμὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Βελτιστισμὸν (optimisme)! Ἄπολλον ἀποτρόπαιε!

ἡ καθαυτὸ αἰτία τῆς πενίας τῆς γλώσσης 'μας, τῆς ἄλλως παρὰ πάσας πλουσιωτέρας· διότι ὄχι μόνον οὐδεμιᾶς ἄλλης γλώσσης λέξιν 'δὲν δυνάμεθα 'να παραδεχθῶμεν, ἐκτὸς πολλὰ ὀλίγων, καὶ τούτων μεταπεποιημένων ὅσον ἐνδέχεται, ἀλλ' οὔτε αὐτῶν τούτων τῶν ἡμετέρων πάντοτε πάσας. Ἐν ᾧ δι' ὅσας λέξεις 'μᾶς λείπουν, καὶ 'μᾶς λείπουν, κατὰ δυστυχίαν, εἰσέτι τὰ δύο πέμπτα τοὐλάχιστον, ἐκτὸς των ὅσων καθημέραν εἰσάγει τῶν ἰδεῶν ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ διὰ τῆς τυπογραφίας καὶ τοῦ ἀτμοῦ ἄμεσος τῶν ἐθνῶν συγκοινωνία, 'δὲν ἔχομεν ἄλλον ἀναπληρώσεως τρόπον παρὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀρχαίων, ἢ τὴν δημιουργίαν, κατ' ἀναλογίαν αὐτῶν, ἄλλων νέων.

Γνωστὸν δὲ εἶνε, παρεκτὸς τούτων, ὅτι τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης (ὁμοίως καὶ τῆς Λατινικῆς) τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα εἶνε ἄλλο, καὶ ἄλλο τῶν νεωτέρων γλωσσῶν. Τῆς Γαλλικῆς, π. χ., ἡ κυριωτέρα ἀρετὴ εἶνε ἡ σαφήνεια, καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνθήκη τῶν λέξεων ἀκολουθεῖ συνήθως τὴν φυσικὴν ἢ εὐθεῖαν ὁδὸν, καὶ αἱ ἐλλείψεις, αἱ ἀναστροφαὶ, τὰ ὑπερβατὰ εἶνε σχεδὸν ἀσυγχώρητα. Ἐν ᾧ, ἐκ τοῦ ἐναντίου, τῆς Ἑλληνικῆς ἰδίως ἡ πρωτίστη ἀξία συνίσταται εἰς τὸ 'να ζωγραφίζῃ, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῶν λέξεων τὰ αἰσθήματα τοῦ συγγραφέως, τοποθετοῦσα αὐτὰς καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ μέσον καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως, ὅπου 'τὰς κρίνῃ καταλληλοτέρας ὥστε 'να παραγάγουν τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ διὰ τοῦτο Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς (*) ἀναφέρει ἐπαινῶν, ὡς σπάνιον παράδειγμα φυσικῆς συνθήκης, τὸ τοῦ Θουκυδίδου: »Ἐπίδαμνός » ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον,« καὶ τὸ Προοίμιον τῆς Πολιτείας τοῦ Πλάτωνος: »Κατῆειν χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος«. Καὶ τοῦτο οὔτε δυνατὸν ἦτον 'να γένῃ ἄλλως: καθότι ὅσῳ πλησιέστερος εἰς τὴν φύσιν ὁ ἄνθρωπος, τόσῳ εὐκολώτερον καὶ αἰσθάνεται καὶ ἐμπνέεται. Καὶ καλῶς λέγει ὁ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ κριτικὸς (**), ὅτι »Οἱ τότε ἄνθρωποι οὐ γραπτοῖς, ἀλλὰ γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐξέφερον τοὺς λόγους«. Ὅθεν καὶ τὰ συγγράμματά 'των, καθὼς τὰ ἐκ γρανίτου μνημεῖα τῶν Αἰγυπτίων, μένουσι διαιωνιζόμενα, διότι συνετάχθησαν ὅπως ὦσι κτῆμα ἐς ἀεὶ. καὶ οὐχὶ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα, καθὼς λέγει ὁ Θουκυδίδης διὰ τὴν ἱστορίαν 'του.

Οὐ μὴν ἀλλ' ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ γλῶσσα προώδευσεν οὐχ ἧττον μὲ γιγαντιαῖα τῷ ὄντι βήματα ἐν διαστήματι τῶν εἰκοσιπέντε ἐτῶν τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας 'μας, ὥστε, ἐξ ἀναλογίας κρίνων τις, δύναται 'να εἴπῃ, ὅτι, ἐὰν πρὸ πεντήκοντα μὲν ἐτῶν ἡ μετάφρασις τοῦ Λεξικοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἦτον ἀδύνατος, δυσκολωτάτη δὲ πρὸ τριάκοντα, καὶ σήμερον οὐχ ἧττον ἐπίπονος, μετὰ εἴκοσιν ἢ τριάκοντα ἔτη, καλλιεργουμένης καθημέραν τῆς γλώσσης καὶ τῶν λογίων ἀπροκαταλήπτως ἁμιλλωμένων, θὰ ἔχῃ μόνον τὰς ἀναποφεύκτους ἑκάστου ἰδιώματος δυσκολίας.

Εἰς τοιαύτην ἄρα τῆς γλώσσης ἄστατον στάσιν αναλαβὼν την σύνταξιν λεξικοῦ, καὶ βιασμένος νὰ στηριχθῶ εἰς ἕνα ὁποιονδήποτε ὅρον, ἐπροτίμησα τὸ ὕφος τῶν Ἐφημερίδων καὶ τῶν Γραφείων. Ἀλλ' ἐφημερίδας λέγων, ἴσως οὔτε ἀνάγκην ἔχω 'να προσθέσω ὅτι ἐννοῶ τὰς συνταττομένας ὑπ' ἀνθρώπων σεβομένων καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἔθνος 'των, καὶ ὄχι τὰς πατσαβούρας. Εἰς μερικοὺς μάλιστα τῶν ἐφημεριδογράφων 'μας, ὡς προάγοντας καθημέραν τὴν γλῶσσαν ἐπὶ τὸ κρεῖττον, πρέπει 'να εὐγνωμονῇ τὸ Κοινὸν, καὶ μάλιστα ὅταν ὄχι λεξιθηρῶσι βόμβον μόνον ὀνομάτων κενὸν, ἀλλ' ὅταν λαμπρὰς ἰδέας ἐνδύουν μὲ λαμπρὸν καὶ ζωγραφικὸν ὕφος. Ἀνάγκην 'δὲν ἔχω 'να ὀνομάσω τὰς διακρινομένας ἐπὶ τούτῳ, διότι τὸ Κοινὸν ἀποχρώντως 'τὰς ἐξετίμησεν ἤδη· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου 'δὲν δύναμαι καὶ 'να παρασιωπήσω ὅτι εἰς ἐφημερίδα, γαυρουμένην ἐπὶ πληθύϊ συνδρομητῶν, ἀνέγνων πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν τοιαύτην τινὰ μετάφρασιν: »Ἐγὼ δὲ, » καί τοι προσκολλημένος εἰς τὴν γῆν ταύτην, ἐνόμισα ἀδύνατον τὴν μὴ προαίσθησιν κινδύνου » τοῦ εἰρημένου μέτρου, καὶ τὴν μὴ καταφρόνησιν συντάγματος καὶ βήματος, συγκατατιθεμέ» νων ἄρχεσθαι παρὰ διατειχισμάτων«. Ἐρωτῶ τώρα ὄχι τοὺς μὴ γνωρίζοντας Γαλλικὰ, διότι

*) Ἐν τῷ περὶ εὐφραδείας. (**) Περὶ συνθ. ὀνομ. σ. 208. ἔκδ. Ῥεϋσκίου.

αὐτοὶ ἀδυνατοῦν, εἶμαι βέβαιος, 'να συλλάβουν ἁπλῶς ἰδέαν τῶν λεγομένων· ἀλλὰ τοὺς εἰδήμονας ἐντελῶς τῆς Γαλλικῆς διαλέκτου, ἂν δύνανται 'να μαντεύσουν τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ δαιμόνιος Λαμαρτῖνος, τοῦ ὁποίου τοὺς λόγους μεταφράζει δῆθεν ὁ μεταφράσας, καὶ μεταφράσας διὰ τοὺς Ἕλληνας τῶν ἐπαρχιῶν, διὰ τὸν λαὸν, διὰ τὰ καφενεῖα! Ἰδοὺ οἱ λόγοι τοῦ ῥήτορος: » J'avoue qu'il m'a été plus facile de croire à la toute-puissance de l'honneur » national pour sauver mon pays, qu'à la sincérité, à la liberté des institutions et d'une » tribune dominée un jour par des bastions «. Καὶ διὰ τοῦτο δικαίως ἔλεγεν ὁ μακάριος Κοραῆς(*): » Τί ὠφελεῖ τῶν ἀλλοτρίων γλωσσῶν ἡ εἴδησις, ὅταν λαμβάνῃ τις ἀπ' αὐτὰς ὄχι » ὅ,τι δύναται νὰ διορθώσῃ, ἀλλ' ὅ,τι διαστρέφει καὶ ἀσχημίζει τὴν γλῶσσάν του; «

Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσω εἰς τὰς περαιτέρω περὶ γλώσσης παρατηρήσεις, ὀφείλω 'να φέρω μικρὸν παράδειγμα, ὡς πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ ἀνὰ χεῖρας Λεξικοῦ καὶ τῶν Λεξικῶν τῶν Κ. Κ. Planche καὶ Alexandre. Γνωστὸν εἶνε ὅτι τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πολλὰς λέξεις διετήρησε μὲν ἡ νεωτέρα, ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν διαφόρων αὐτῶν σημαινομένων 'δὲν διέσωσεν εἰμὴ ἓν ἢ δύο, ἢ ἀπέδωκεν εἰς αὐτὰς ἄλλην ἐκδοχὴν, τὴν ὁποίαν 'δὲν εἶχον ('δὲν γνωρίζομεν τοὐλάχιστον ἐὰν εἶχον) εἰς τὴν ἀρχαίαν. Αἱ λέξεις π. χ. Ἀβέβαιος καὶ Ἀβεβαιότης ἑρμηνεύονται εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Planche: qui n'est pas stable (fixe): instabilité· ἐν ᾧ σήμερον 'δὲν 'τὰς μεταχειριζόμεθα, εἰμὴ εἰς μόνην τὴν σημασίαν τοῦ incertain καὶ incertitude, καὶ ἡ ἑρμηνεία αὕτη 'λείπει ἀπὸ τὰ λεξικὰ ταῦτα, διότι καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα 'δὲν ἦτον ἐν χρήσει. Τούτου τεθέντος, ἕπεται ὅτι ὅσας λέξεις 'δὲν περιέχει τὸ Λεξικόν μου, καὶ μ' ὅλον τοῦτο πολλοὶ, καὶ αὐτὸς ἐγὼ πρῶτος, ὄχι μόνον γράφοντες, ἀλλὰ καὶ λαλοῦντες, 'τὰς μεταχειριζόμεθα σήμερον, αὐτὰς ἀναζητητέον εἰς λεξικὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς: διότι τὸ ἐμὸν τοῦτο ἔχει ὡς βάσιν τὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Ἡ παρατήρησις αὕτη εἶνε μάλιστα ἀναγκαία ὡς πρὸς τοὺς Ἑλληνίζοντας Γάλλους καὶ ἄλλους τῶν Εὐρωπαίων, ὅσοις μέλει τῶν ἡμετέρων, καὶ τῶν ὁποίων χάριν οὐχ ἧττον ἐφιλοπονήθη τὸ ἔργον· διότι αὐτοὶ ἰδίως, μὴ γνωρίζοντες τὰ καθημέραν μετακινούμενα μεθόρια τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς, ἴσως ζητήσουν 'να μεθερμηνεύσουν διὰ μόνου τοῦ Λεξικοῦ μου τὴν ἑξῆς, π. χ., περικοπὴν τοῦ ἀρτίως ἐκδεδομένου πονήματος τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκονόμου τοῦ πάνυ: » Μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν γλωσσογράφων καὶ σχολιαστῶν κατέβη ἡ ταλαίπωρος τῶν περὶ » τὸν Ὅδιον πολυϊδμοσύνη, καρτερικῶς ἀκανθολογοῦσα, ἢ καὶ σκαλεύουσα, ὡς ἂν ὄρνις κεκορεσμένη, » μήπως εὕροι τι καὶ παρ' αὐτοῖς ὑπολανθάνον κοσκυλμάτιον.., ὅπως παραθῇ καὶ τοῦτο » τοῖς ἀναγνώσταις, ὡς τρωγάλιον ὑπερμαζώσης καὶ δυσορέκτου περιεργίας. «

Σήμερον ἡ γλῶσσα ῥυθμίζεται ἀκόμη, 'δὲν ἔχει ὅρον ἀκριβείας ῥητὸν, ἀλλ' εἶνε ἄνετος, ἰδιότροπος, καὶ διὰ τοῦτο ἕκαςος μεταφράζει κατὰ τὸ δοκοῦν, καὶ ὁ αὐτὸς περὶ τῶν αὐτῶν μεταχειρίζεται ἄλλοτε ἄλλας λέξεις, καὶ τοῦτο ὄχι μόνον εἰς ἔγγραφα ἐφήμερα καὶ ἀσήμαντα, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐσαεὶ βιωσόμενα. Τὸ 1349 ἄρθρον τοῦ Γαλλικοῦ Πολιτικοῦ Νόμου μετεφράσθη ἄλλως παρ' ὅ,τι εἶχεν ἤδη μεταφρασθῇ εἰς τὸ 272 τῆς Πολιτικῆς 'μας Δικονομίας. Ὅρος εἰς τὴν γλῶσσαν τότε μόνον θὰ τεθῇ, ὅταν συστηθῇ Ἀκαδημία, ἔργον ἔχουσα τὸν κανονισμὸν τῆς γλώσσης καὶ τὴν σύνταξιν Λεξικοῦ, ὁποῖον τὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Γάλλων. Ἕως τότε δὲ ὁ Λεξικογράφος 'δὲν ἔχει ἄλλον ὑπογραμμὸν παρὰ τὸ ὡς ἔγγιστα καὶ τὸν μέσον ὅρον.

Ἵνα ῥυθμισθῇ ἐντελῶς ἡ γλῶσσα, ἀπαιτεῖται 'να ῥυθμισθῇ πρῶτον ἡ κοινωνία, 'να σχηματισθῇ ἐθνικὸν πνεῦμα, 'να ἀναφανῶσι πρὸ πάντων ἔξοχοι συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων ἡ μοῦσα, ἐπενεργοῦσα ἀμέσως ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἀνανεόνει τὰς ἀπηρχαιωμένας λέξεις, πολιτογραφεῖ ἄλλας νέας, γονιμοποιεῖ τὰ ἀγονώτερα αὐτῶν μέρη, πλουτίζει τὰ ἀπορώτερα, μεταποιεῖ ἐπὶ τὸ ἁρμονικὸν τὰ τραχύτερα, καθίστησιν, ἑνὶ λόγῳ, τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται, γλῶσσαν παντὸς τόπου, παντὸς χρόνου καὶ πάσης τέχνης.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀναντίῤῥητος ὑπεροχὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἰς τὰς ἡμέρας 'μας. Ἀφ' οὗ διὰ

(*) Αὐτοσχεδ. Στοχ. εἰς Αἰλιανὸν κτλ.

τῶν νεωτέρων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας ὁ γίγας τοῦ αἰῶνος παρεξέτεινεν ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν Πυραμίδων ἄχρι τῶν θόλων τοῦ Κρεμλίνου, ἐπέβαλεν ἑαυτὴν εἰς ὅλων τῶν νεωτέρων ἐθνῶν τὰς θεσμοθετίας, κατέστη, ὄχι μόνον διὰ τῆς μούσης τῶν Φενελώνων, τῶν Μοντεσκίων, τῶν Βυφφόνων, τῶν Οὐολταίρων, τῶν Βερανζέρων, καὶ μυρίων ἄλλων, ἀλλὰ καὶ δι᾽ αὐτῶν ἀκόμη τῶν περὶ τὸν ἱματισμὸν καινοτομιῶν, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τῆς οἰκιακῆς συμπεριφορᾶς, καὶ δι᾽ ὅλων ἁπλῶς τοῦ πολιτισμοῦ τῶν πλεονεκτημάτων, τὸ κοινὸν, οὕτως εἰπεῖν, νόμισμα, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἔθνη συναλλάσσουσι πρὸς ἄλληλα τὰς ἰδέας 'των, τὸ παγκόσμιον διαβατήριον τοῦ κοσμοπολίτου ἀνθρώπου τοῦ ιθ΄. αἰῶνος.

Οἱ Ἕλληνες ἰδίως, μετὰ τὴν ἀπόκτησιν μάλιστα τοῦ συντάγματός 'μας, ἔχομεν καὶ ἄλλην φυσικωτέραν καὶ εὐγενεστέραν προσπαθείας αἰτίαν ὡς πρὸς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος. Εἰς τίνος ἡμῶν καρδίαν 'δὲν ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένον ἀνεξαλείπτως τὸ αἴσθημα ἀϊδίου εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν συμπάθειαν τῶν Γάλλων, συμπάθειαν τοσούτῳ μᾶλλον πολύτιμον, ὅσῳ 'δὲν ὑπαγορεύεται εἰμὴ ὑπὸ τοῦ ἀφιλοκερδοῦς αἰσθήματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει ἡ ἐλευθερία καὶ μόνη; ὥστε περὶ αὐτῶν δύναταί τις προσφυέστατα 'να εἴπῃ ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Περικλῆς περὶ τῶν συμπολιτῶν 'του, ὅτι » Οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ, ἢ τῆς ἐλευθερίας τῷ » πιστῷ ἀδεῶς τινα ὠφελοῦσιν (*) «. Ἡ γλῶσσα ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλαλήθησαν καὶ ἐγράφησαν ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθούντων Ἑλλήνων τόσα καὶ τόσα, εἶνε σπουδῆς ἀντικείμενον, διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἴσως, εἰς πάντα Ἕλληνα. Ποῦ ἔμεινε πλέον, ὅταν, παρεκτὸς τῆς εὐγνωμοσύνης, ὑπαγορεύῃ τὴν γνῶσιν ταύτης καὶ τὸ συμφέρον ἑκάστου, εἴτε περὶ τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐπιστήμας ἔχει, εἴτε περὶ τὰς τέχνας καὶ τὴν ἐμπορίαν πανταίνει, εἴτε καὶ τέρψιν ἁπλῶς θηρεύει.

Εἶπον, καὶ εἶνε ἀναντίῤῥητον, ὅτι ἵνα ἀναπληρώσωμεν τὸ ἐλλεῖπον τῆς ὕλης, ὅσης ἔχομεν ἀκόμην ἀνάγκην πρὸς μόρφωσιν τῆς σημερινῆς 'μας γλώσσης, θὰ δημιουργήσωμεν λέξεις, δηλονότι θὰ μεταφράσωμεν τὰς τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἐπὶ τὸ Ἑλληνικὸν, καὶ τοῦτο κάμνομεν. Ἀλλὰ τίς 'δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ μετάφρασις, καὶ πολὺ μᾶλλον ἡ δημιουργία τῶν λέξεων, 'δὲν εἶνε τοῦ τυχόντος ἔργον; Καὶ ὅτι ἄλλως, ἀναγκασμένοι 'ν' ἀρυώμεθα μετὰ τῶν ἰδεῶν καὶ τὰς φράσεις, ἂν ὄχι καὶ τὰς λέξεις τῶν ξένων, θὰ σχηματίσωμεν γλῶσσαν, Ἑλληνικὴν μὲν ὡς πρὸς τοὺς φθόγγους καὶ τὸν σχηματισμὸν τῶν φωνῶν, ἀλλ' ἐνδεδυμένην, οὕτως εἰπεῖν, Εὐρωπαϊκὰ, καὶ θὰ καταντήσωμεν ἐπὶ τέλους Ἕλληνες μὲν ὡς πρὸς τὰς λέξεις, Γάλλοι δὲ ἢ Ἄγγλοι κτλ. ὡς πρὸς τὰς φράσεις, καὶ μάλιστα ἂν ἐπιμένωμεν, καθὼς οἱ πλειότεροι συνειθίζουν, εἰς τὸν φλοιὸν τῆς ξένης λέξεως, μὴ τολμῶντες 'να ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐμφαίνει(**);

Καθὼς εἰς κάθε γλῶσσαν, ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν (περὶ ἧς ἰδίως ἤδη ὁ λόγος), ὑπάρχουν φράσεις, τὰς ὁποίας κἀνεὶς, κἀνεὶς ἐννοῶ σεβόμενος τὸ Κοινὸν, 'δὲν θὰ μεταφράσῃ ἁπλῶς, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον θὰ μεταφράσῃ κατὰ λέξιν. Ὁ Πασχὰλ λέγει που: » L'homme n'est ni Ange ni Bête, et le malheur veut que, qui veut faire l'Ange, fait la Bête «: Μεταφράζεται τοῦτο; ἢ τὸ ἑξῆς τοῦ Bernardin de Saint-Pierre: » Qu'aurais-je fait.. parmi tant de docteurs titrés et non titrés, qui se sont approprié le droit de franc-parler, si ce n'est de m'y renfermer, comme je fais souvent, dans mon franc-taire « ? Ὁ Γάλλος λέγει περὶ συγγραφέως ἢ καὶ συγγράμματος, περιπεσόντος εἰς χεῖρας ἀφυῶν καὶ ἀνηλεῶν κριτῶν, il fut condamné aux bêtes, κατεδικάσθη εἰς τὰ θηρία: Ἀλλ' ἡ λέξις θηρίον 'δὲν ἐκφράζει συγχρόνως τὴν δύναμιν τοῦ Γαλλικοῦ bête, ἄνθρωπος κτηνώδους νοὸς, ζῶον, κνώδαλον.

(*) Θουκυδ. Βιβλ. Β΄.

(**) Καθὼς συνέβη περὶ τὸ Feuilleton, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπειδὴ ἐνυπάρχει ἡ ἰδέα τοῦ φύλλου, μετεχειρίσθησαν καὶ τὴν Ἐπιφυλλίδα, καὶ τὴν Παραφυλλίδα, καὶ τὴν Ὑποφυλλίδα, καὶ ὅλα τῶν φυλλίδων τὰ εἴδη. Τὸ Feuilleton, ἐν τούτοις, 'δὲν ἔμεινεν ἄφορον, διότι παρήγαγε τὸ Feuilletoniste, περὶ τοῦ ὁποίου τί θὰ κάμουν πλέον τῶν φυλλίδων οἱ φίλοι, ἐγὼ 'δὲν γνωρίζω· γνωρίζω ὅμως πῶς ἔχει δίκαιον ἡ Ἰταλικὴ παροιμία: traduttore, traditore!

Λαμβάνω ὡς παράδειγμα τὴν ἑπομένην περικοπὴν αὐτοῦ τούτου του Bernardin, καὶ 'τὴν παραβάλλω πρὸς τὴν μετάφρασιν τοῦ Κυρ. Πικόλου, ἑνὸς τῶν δοκιμωτέρων μεταφραστῶν 'μας:

» Des marchands de toute espèce y déployèrent les plus riches étoffes de l'Inde: de superbes basins de Gondelour, des mouchoirs de Paliacate et de Mazulipatan, des mousselines de Daca, unies, rayées, brodées, transparentes comme le jour; des bafias de Surate d'un si beau blanc, des chittes de toutes couleurs et des plus rares, à fond sablé et à rameaux verts. Ils déroulèrent des magnifiques étoffes de soie de la Chine, des lampas découpés à jour, des damas d'un blanc satiné, d'autres d'un vert de prairie, d'autres d'un rouge à éblouir, des taffetas roses, des satins à pleine main, des pekins moëleux comme le drap, des nankins blancs et jaunes, et jusqu'à des pagnes de Madagascar «.

» (Εἴδομεν) παντοίους ἐμπόρους ἀνοίγοντας τὰ πλουσιώτερα Ἰνδικὰ ὑφάσματα, τὰ θαυμάσια βαζίνα τῆς Γονδελοῦρας, μανδήλια τῆς Παλιακάτης καὶ τῆς Μαισωλίας, μουσσελίνια τῆς Δάκης, μονοχρώματα, ῥαβδωτὰ (Ἰταλοχυδαϊστὶ βεργάτα), κεντητὰ διαφανέστατα· βαμπακερὰ τῆς Σουράτης λευκότατα, ἰνδοθόνας παντοίου χρώματος καὶ τὰς πλέον σπανίας μ' ἔδαφος ἀμμοειδὲς καὶ μὲ πράσινα κλωνάρια. Ἐξετύλιξαν μεγαλοπρεπέστατα ὑφάσματα τῆς Κίνας, λαμπάσα δικτυωτὰ, δαμάσκια λευκὰ καὶ στιλπνὰ, ὡς ἡ χλόη τῶν λιβαδίων, ἄλλα δὲ καταστράπτοντα τὴν ὅρασιν μὲ τὴν ὀξεῖαν αὐτῶν ἐρυθρότητα, σηρικὰ ῥοδόχροα, ἀτλάζια πυκνὰ, πεκίνια μαλακότατα, ναγκίνια ἄσπρα καὶ κίτρινα, τελευταῖον ἕως καὶ περιζώματα τῆς Μαδαγασκάρ «.

Πρὸς τὴν μετάφρασιν ταύτην, γενομένην πρὸ εἰκοσιδύο ἐτῶν, παραβάλλω ἄλλην τὴν νεωτάτην τοῦ γνωστοῦ Μυθιστορήματος τῶν Παρισινῶν Μυστηρίων τοῦ Eugène Sue.

» .. Toutes ces pièces ... avaient pour ornements .. des groupes de biscuit ou de terre cuite de Clodion, et sur leurs socles de jaspe ou de brèche antique quelques précieuses copies des plus jolies groupes du Musée, en marbre blanc. Joignez à cela l'été, pour perspective, les verts profondeurs d'un jardin touffu, solitaire, encombré de fleurs, peuplé d'oiseaux, arrosé d'un petit ruisseau d'eau vive, qui avant de se répandre sur la fraîche pelouse, tombe du haut d'une roche noire et agreste, y brille comme un pli de gaze d'argent, et se fond en lame nacrée dans un bassin limpide ou de beaux cygnes blancs se jouent avec grâce «.

» .. Ὅλα τὰ δωμάτια ταῦτα .. εἶχον ὡς στολισμοὺς .. ὁμίλους ἀνθρωπίων τῆς πηλοπλαστικῆς τέχνης τοῦ Κλωδίωνος, καὶ σποράδην, ἐπὶ ὑποβάθρων ἰάσπιδος ἢ ἀμυγδαλίτου ἀρχαίου λίθου, πολυδάπανά τινα διὰ λευκοῦ μαρμάρου ἀντίτυπα τῶν θελκτικωτέρων βακχίδων τοῦ ἀποκρύφου Μουσείου τῆς Νεαπόλεως. Εἰς ταῦτα προσθέσατε τὴν τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐχόντων ὑπ' ὄψιν ἐν ὥρᾳ θέρους, τὰς σμαραγδίνους γλαφυρότητας κήπου δασυφύλλου ἐρημικοῦ, βρύοντος ἀπὸ ἄνθη, κατοικουμένου ἀπὸ πτηνὰ πολυποίκιλα, διαβρεχομένου ἀπὸ μικρὸν ῥυάκιον ὕδατος ζῶντος, τὸ ὁποῖον, προτοῦ νὰ διαχυθῇ ἐπὶ τοῦ δροσεροῦ λειμῶνος, καταλείβεται ἐκ τοῦ ὕψους βράχου τινὸς μέλανος καὶ ἀγροτικοῦ, λάμπει ἐπ' αὐτοῦ ὡς λεπτοϋφὴς ταινία ἐξ ἀργύρου, ἔπειτα δὲ εἰς μαργαριτῶδες μεταβαλλόμενον ἔλασμα χύνεται ἐντὸς δεξαμενῆς διαυγεστάτης, ὅπου ὡραῖοι κύκνοι ὡς τὴν χιόνα λευκοὶ πλέουσι μετὰ χάριτος «.

Καὶ ἀφίνω εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου τὸ συμπέρασμα περί τε τῆς δυσκολίας τῶν μεταφράσεων καὶ περὶ τῆς προόδου τῆς γλώσσης.

Ἵνα μεταφέρῃ τις, καθὼς πρέπει, λέξιν ξένην εἰς τὸ ἰδίωμά 'του, ἀπαιτεῖται 'να γνωρίζῃ κατὰ βάθος τὰς δύω γλώσσας καὶ ἄλλας δύω ἢ τρεῖς ἀκόμη, καὶ τὴν Λατινικὴν ἐπὶ πᾶσιν: ἀλλ' ὅλα ταῦτα 'δὲν θὰ εὐκολύνουν παντάπασι τὸν ἐξελληνισμὸν τῶν λέξεων perfectibilité, dégénérescent, détromper, désabuser, κτλ.

Ἂς παρατηρήσωμεν ἤδη πῶς μεταφράζουν τῶν ξένων ἐθνῶν οἱ μεταφρασταὶ, πῶς μεταφράζουν ἰδίως οἱ μεταφράζοντες ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ: » Καὶ μετατίθησι τὴν ἀργὴν ἀπὸ

» τῆς ἀνδρωνίτιδος ἐπὶ τὴν γυναικωνῖτιν (Μάξ. Τυρ. Δ΄.): on fait tomber le sceptre en quenouille. » Ὄρνιθας εἶχε τῶν ἡδὺ φθεγγομένων τὸ ὄρθριον δὴ τοῦτο (αὐτ. Ζ΄): il avait des » oiseaux, de ceux qui sont dressés à donner agréablement le bonjour avec leur langage, (μετάφρασις τοῦ K. Combes-Dounou). Τοῦτο ἐγὼ νομίζω καὶ ὀνομάζω μετάφρασιν. Ἀλλὰ πόσον μακρὰν ἀπεῖχε τοῦ 'να σκέπτηται οὕτως ὁ μεταφράσας un huit de cœur (ἐν ὀκτάρι τῆς κούπας), ὀκτὼ καρδίας!!

Καὶ 'δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀσχημία τῆς ἐννοίας, ἀλλ' εἶνε πολλάκις καὶ ἡ ἀσάφεια, καὶ μάλιστα εἰς πράγματα οὐσιώδη, ὁποῖα τὰ περὶ τὴν νομοθεσίαν: Les néologismes dont il aime à hérisser son style, μεταφραζόμενον καθὼς μετεφράσθη παρά τινος: αἱ νεολογίαι μὲ τὰς ὁποίας φιλεῖ νὰ καταπυκνῇ τὸ ὕφος του: εἶνε βεβαίως Ἑλληνικὸν, Ἑλληνικώτατον καθ' ὅλους ὅλων τῶν γραμματικῶν τοὺς τύπους, ἀλλ' οὐχ ἧττον εἶνε ἀνούσιον, ἀνυπόφορον, ἔχει τι τὸ ὁποῖον ἀνατρέπει τοὺς στομάχους, καθὼς λέγει ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, καὶ ἀλήμωνων εἰς ἐκεῖνον ὅστις, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τοῦτο, ἐπιχειρίζει 'να μεταφράσῃ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως εἰς τὰ τοιαῦτα 'δὲν εἶνε ἴσως τόσον ἐπιβλαβὲς, ὅσον ὅταν ὁ λόγος περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὰ καθημερινὰ συναλλάγματα καὶ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις. Τὰ » ἀγάλματα (λέγει ἡ μετάφρασις τοῦ Πολιτικοῦ τῆς Γαλλ. Νόμου, βιβλ. Β΄. κεφ. ά. ἄρθρ. 525) » εἶνε ἀκίνητα ὅταν εἶναι τεθειμένα εἰς θήκην κατασκευασμένην ἐξεπίτηδες «· ἐδῶ ἕκαστος ἔχει δίκαιον 'ν' ἀπορήσῃ πῶς εἶνε δυνατὸν, ἄγαλμα τεθειμένον εἰς θήκην, 'να ἦνε ἀκίνητον. Ἀλλ' ὁ Νόμος λέγει niche, σηκὸν, θυρίδα, ἢ ὅπως ἄλλως θελήσῃ τις 'να 'τὴν ὀνομάσῃ· καὶ τότε μόνον ἡ μετάφρασις εἶνε σαφὴς, καὶ τὴν σαφήνειαν, κατὰ τὸν Γαληνὸν (*) », ἤτοι μίαν μόνην » ἀρετὴν θετέον εἶναι, ἢ πρώτην γε τῶν ἄλλων ἁπασῶν τῆς κατὰ φύσιν ἑρμηνείας. «

Ἀλλ' ἐδῶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ νομοθεσίας, 'δὲν εἶνε ἄκαιρον ἴσως νὰ ἐπιστήσωμεν ὀλίγον τὴν προσοχήν 'μας εἰς τοῦτο τὸ ἀντικείμενον. Ὅτι ἡ νέα τῆς Ἑλλάδος νομοθεσία, μετάφρασις καθ' ὁλοκληρίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν νομοθεσιῶν, ἐπλούτισε τὴν γλῶσσάν 'μας μὲ πλῆθος λέξεων, καινοφανῶν τῶν πλειοτέρων καὶ ἀπηρχαιωμένων, εἶνε πασίδηλον, καὶ ὁμολογούμενον ἐπίσης ὅτι, ἐξαιρουμένων εἴκοσιν ἢ τριάκοντα, ὅλαι εἶνε ἑλληνικώταται, προσφυέσταται· καὶ τρίτον ὅτι, μὲ ὅλα ταῦτα, χωρὶς τῆς ἀνάγκης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ λαὸς 'να 'τὰς συνειθίσῃ, ποτὲ 'δὲν ἤθελον εἰσαχθῇ καὶ γενῇ πάγκοινοι. Χάρις ὀφείλεται διὰ τοῦτο εἰς τὸν τότε ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης, ὅστις, κάτοχος αὐτὸς τῆς πατρῴας φωνῆς καὶ δύω ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν διαλέκτων, κατώρθωσεν, ἐργαζόμενος μόνος, 'να ἀναπληρώσῃ, εἰς τόσον ὀλίγου καιροῦ διάστημα, τὸ μέγα τοῦτο κενὸν, καὶ 'να 'τὸ ἀναπληρώσῃ μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας. Ἴσως, ὅταν κατευνασθῶσιν αἱ θύελλαι τῶν παθῶν, καὶ ἡ κρίσις ἑκάστου μείνῃ ἀθολωτέρα, ἐκτιμηθῇ ἀνηκόντως ἡ οὐσιωδεστάτη αὕτη ὑπηρεσία.

Ἀλλὰ πόσας δυσκολίας, πόσας προλήψεις ἔπρεπε 'να νικησῃ ο ονοματοθέτης! Ενθυμοῦμαι, ὅταν εἶχε προτείνει τις 'να μεταφρασθῇ τὸ en cas de récidive ἐν ὑποτροπῇ, πόσος θόρυβος εἶχε γένῃ μεταξὺ μερικῶν σφόδρα Κοραϊστῶν νομολόγων 'μας! Ἀλλ' ὁ μεταφραστὴς, καλῶς ποιῶν, ἀδιαφόρησε πρὸς τὰς παραλόγους ἐνστάσεις, καὶ ἡ λέξις ἔμεινε, καὶ θὰ μείνῃ, ἐλπίζω· διότι ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν εὐφωνίαν καὶ τὸν ἑλληνισμὸν, τὰ δύο ταῦτα συμβεβηκότα, χωρὶς τῶν ὁποίων συνηνωμένων, ἀδύνατον 'να ὀρθοποδήσῃ ποτὲ ἡ γλῶσσα. Τὸ περιεργότατον ὅμως εἶνε ὅτι, ἐκτὸς τῶν ὁμιλούντων ἐν γνώσει περὶ τοῦ πράγματος, τῶν ἁρμοδίων περὶ γλώσσης κριτῶν, ἀνακατώθησαν καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον εἶνε πᾶν ἄλλο μᾶλλον, παρὰ κριτικὴ φιλολογική. Ὁ Κύριος Α. Πάλμας, π. χ., ἀνὴρ σεβαστὸς ἄλλως διὰ τὰς νομικάς 'του γνώσεις καὶ τὸν φιλελληνισμόν 'του, κακίζων τὴν λέξιν Εἰσαγγελεὺς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, ὡς ἀνάρμοστον καὶ (!!!) πολλὰ δημοκρατικὴν. ἐπρότεινεν ἀντ' αὐτῆς.. τί νομίζετε; τὸ Γενικανακτεπίτροπος!!

(*) Περὶ κράσ. τῶν ἁπλ. φαρμ. Βιβλ. Θ΄

ὅλας αὐτὰς τὰς δικανικὰς λέξεις, καθὼς καὶ τὰς τῆς μεταφράσεως τοῦ Πολιτικοῦ τῆς Γαλλίας Νόμου, ὡς καθιερωμένας ἤδη διὰ δωδεκαετοῦς χρήσεως, κατεχώρισα εἰς τὸ λεξικόν μου, ἐξαιρουμένων τινῶν, αἱ ὁποῖαι ἢ 'δὲν μεταφράσθησαν παντοῦ ὁμοιομόρφως, ἀλλ' ὑπὸ τούτου μὲν τῶν μεταφραστῶν οὕτως, ὑπ' ἐκείνου δὲ ἄλλως, καὶ ἐνίοτε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τούτου ἄλλοτε ἄλλως, καθὼς π. χ., τὸ déferer, μεταφρασθὲν εἰς μὲν τὸ ἄρθρ. 142 τοῦ Πολιτ. Νόμου ἀνατίθεται, εἰς δὲ τὸ 731 δίδεται, εἰς δὲ τὸ 1357 ἐπάγεται, καὶ εἰς τὸ 1370 ἐπιβάλλεται (*)· ἢ εἶνε πάντη καινοφανεῖς καί, ἐκτὸς τούτου, ἀπαντῶνται καὶ σπανίως, καθὼς τὸ Ἀναγγελτήριον, ὁ Δεξίλογος κτλ.

Εἰς τὴν μετάφρασιν ἰδίως τοῦ Πολιτικοῦ τῆς Γαλλίας Νόμου εἰσήχθησάν τινες λέξεις, Ἑλληνικαί, ἂν θέλετε, καὶ σφόδρα Ἑλληνικαί, ἀλλά, κατὰ δυστυχίαν, 'δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, καθὼς καὶ προηγουμένως εἶπον: Διότι αἱ μὲν ἐξ αὐτῶν, καθὼς τὸ Σῖνος, τὸ Πῆμα, ἡ Δήλησις, ἡ Δίζησις, ἡ Συνημοσύνη κτλ., ἀπαιτοῦν προσέτι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς χρήσεως καθιέρωσιν· αἱ δέ, καθὼς ἡ Ἀντιβαδίασις, ἡ Λοιπάς, ὁ Ἔγκυρος, τὸ Ἐνυποθήκως καί τινες ἄλλαι, ἔχουν τι ἀναιτιολόγητον μέν, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἀπαρέσκον, ἴσως διὰ μόνην τὴν συνήχησιν, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως 'δὲν πρέπει 'να ἀδιαφοροῦν οἱ ὀνοματοθετοῦντες Ἑλληνιστί. Εἰς μερικὰς ἐξ αὐτῶν παρατηρεῖται καὶ ἄλλη ἔλλειψις, ὅτι τὰ ἀπ' αὐτῶν σύνθετα καὶ παράγωγα 'δὲν εἶνε δυνατὸν ποτὲ 'να συνεθισθοῦν, ἔστω καὶ ἐπιβεβλημένα ὑπὸ τοῦ Νόμου. Τὸ Σῖνος, π. χ., συνεπιφέρεται ῥῆμα τὸ Σίνομαι, τοῦ ὁποίου ὅμως τὴν μετοχὴν Σεσιμμένος, lésé, ἀπαντωμένην εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ 1854 ἄρθρου τοῦ Πολιτικοῦ νόμου, ποτὲ ἂς μὴ προσπαθήσῃ κἀνεὶς 'να εἰσαγάγῃ, διότι θὰ ἀποτύχῃ. Τοιαύτη εἶνε ἡ φύσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ ἴσως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων γλωσσῶν· ὑπάρχει τι ἀνεξήγητον, τὸ ὁποῖον ἀποκρούει ἐνίους ἤχους, ἐνίας φράσεις, καὶ διὰ τοῦτο παρατηροῦμεν μὲ πόσην προσοχὴν οἱ πρόγονοί 'μας 'τοὺς ἀπέφευγον. Καὶ 'δὲν λέγομεν τοὺς Ῥήτορας, τὸν Πλάτωνα, τὸν Λουκιανόν, τοὺς ἐπιτηδεύοντας τὴν Ἀττικὴν καλλιέπειαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ τολμηρότερος καὶ δεξιώτερος τῶν ἀρχαίων ὀνοματοπλάστης, ὁ μέγας Ἀριστοτέλης, ἐν ᾧ εἰς πολλά, ὡς ἔχων ὑπ' ὄψιν κυρίως τὴν ἐπιστήμην, ἀδιαφορεῖ περὶ τὴν εὐφωνίαν, μερικὰς λέξεις ἀπέφυγεν ἐξεπίτηδες 'να παραδεχθῇ. » Τῶν ζώων (λέγει εἰς τὸ Α'. βιβλ. τῆς περὶ ζώων » ἱστορίας 'του), τὰ μὲν νυκτερόβια, οἷον γλαύξ· τὰ δέ, ἐν τῷ φωτὶ ζῇ«. διατί ὄχι ἡμερόβια;» Εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων (αὐτ. Βιβλ. Θ'. 77) οἱ μέν, κονιστικοί· οἱ δέ, λοῦνται «: διατὶ ὄχι λουστικοί, μ' ὅλον ὅτι εἰς ἡμᾶς τοῦτο φαίνεται καὶ φυσικώτερον καὶ καλλιφωνότερον; διὰ τὸν αὐτὸν πάντως λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ τώρα ἡ λέξις, π. χ., Χρήστης 'δὲν θὰ παρεισαχθῇ, ὄχι χάριν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς λέγει ὁ Κ. Πάλμας, ἀλλὰ χάριν τοῦ Κὺρ Χρήστου.

Παράδειγμα ἀκυρολεξίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀσαφείας, ἔφερα ἀνωτέρω τὴν λέξιν niche: Ἄλλο τοιοῦτο παράδειγμα πρόκειται τὸ Πτωχεύω, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε κυρίως, καθὼς γνωρίζομεν, τὸ Ζητεύω (» Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν, ἠὲ κατ' ἀγρούς, δαῖτα πτωχεύειν, « Ὀδυσ. Β, 19): Τί ἔχει 'να κάμῃ τώρα τὸ Πτωχεύω μὲ τὸ faire banqueroute (κατὰ λέξιν τὸ ἀρχαῖον » ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν «), ἢ μὲ τὸ faillir (χρεωκοπεῖν), ἀντὶ τῶν ὁποίων 'τὸ παρεδέχθησαν εἰς τὴν ἐμπορικήν 'μας νομοθεσίαν; καὶ τοῦτο ἐν ᾧ οἱ πλειότεροι τῶν χρεωκοπούντων εἰς τὰς ἡμέρας 'μας, ὄχι μόνον 'δὲν πτωχεύουν, πολλοῦγε καὶ δεῖ, ἀλλὰ καταντοῦν πολὺ πλουσιώτεροι πολλῶν πλουσίων, τῶν ὁποίων ἀπεστέρησαν διὰ τῆς χρεωκοπίας 'των τὰ ἀργύρια. Ἄλλο: Τοὺς ὁμομητρίους καὶ ὁμοπατρίους ἐν ταυτῷ ἀδελφοὺς (frères germains) ὠνόμασαν Ἀμφιθαλεῖς, καλήν, ἂν θέλετε, καί, τῷ ὄντι, εὐθαλῆ λέξιν, ἀλλὰ προσδιωρισμένην ὑπὸ τῶν προγόνων 'μας εἰς τὰ τέκνα ὅσων ζῶσιν ἀκόμην ἀμφότεροι οἱ γονεῖς. Ἢ τί ἐμπόδιζε τὸν Φίλωνα 'να 'τὴν μεταχειρισθῇ, ὅταν λέγῃ (**): » Τάς τε ἰδίας τοῦ ἑτέρου τῶν γονέων (ἀδελ-

---

(*) Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ εἰς τὴν λέξιν ayant-cause, Ὁμόδικος, καὶ ἄλλας ὄχι ὀλίγας.

(**) Φίλ. περὶ τῶν ἐν εἴδει Νόμων.

φάς) καὶ τὰς ἐξ ἀμφοῖν«; καλῶς ἐπίσης διὰ τοῦ ἀμφοτέρωθεν 'τὸ ἐξέφρασε καὶ ὁ Παυσανίας (Α', ζ').

Τῶν κυριωτέρων τῆς ἀσαφείας αἰτιῶν εἶνε μία καὶ ἡ κατα λέξιν μετάφρασις, διότι σκοτίζει πολλάκις ὅλην τὴν φράσιν. » Les lois où les femmes sont toujours plus lésées, à proportion de la grossièreté des mœurs: οἱ νόμοι ὅπου αἱ γυναῖκες πάντοτε ἐλαττοῦνται (ἀδικοῦνται) κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀγροικίας τῶν ἠθῶν. «

Ἐρχόμεθα εἰς τὰς τεχνικὰς λέξεις, τὸν λίθον τοῦτον, κατὰ τοῦ ὁποίου προσκρούει καθ' ἕκαστον βῆμα ὁ γράφων ἢ μεταφράζων. Εἰς τὸ λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας εὑρίσκω τὴν λέξιν, π. χ., Couplet, ἑρμηνευομένην διὰ τοῦ deux pattes de fer à queue d'aronde, assemblées par une charnière, et servant à unir un châssis avec son dormant etc. Τοῦτο ἂν μεταφρασθῇ κατὰ λέξιν, εἶνε ἀκατανόητον· διότι κἀμμία σχεδὸν ἀπὸ τὰς πέντε τεχνικὰς λέξεις 'δὲν ἔχει (ἐννοῶ κοινῶς ἐγνωσμένην) τὴν κυριολεξίαν 'της εἰς τὴν γλῶσσάν 'μας· ἂν, ἀφ' ἑτέρου, δημιουργηθῶσιν ἐπίτηδες καὶ αἱ πέντε, καὶ ὑποτεθῶσι καὶ αἱ πέντε ἐπιτυχεῖς, πάλιν ἡ δυσκολία μένει ἀκατανίκητος, διότι οἱ μὲν ἐντελῶς ἄπειροι τοῦ πράγματος θὰ ζητήσουν πάντα τὴν ἑρμηνείαν μιᾶς ἑκάστης· ἐκ δὲ τῶν ἐμπείρων ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδικήν 'του, ὁ Τουρκομερίτης τὴν Τουρκικὴν, ὁ Φραγκομερίτης τὴν Φραγκικὴν, καὶ ἄλλος ἄλλην. Ἀφίνω τὰ Κυνηγετικὰ, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα καταντᾷ γλῶσσα ἰδιαιτέρα· ἀφίνω τὰ Ναυτικὰ καὶ τὰ Μουσικὰ, τῶν ὁποίων ὅλαι σχεδὸν αἱ λέξεις εἶνε Ἰταλικαὶ, καὶ ἔρχομαι εἰς τὰ χαρτοπαίγνια, εἰς τὸ σατράντζι, εἰς τὸ μπιλλιάρδον, κτλ. κτλ. Τῶν ματαιοσχολιῶν τούτων (ἵνα μή τι χεῖρον εἴπω) αἱ λέξεις ἂν ἔλειπον μόνον εἰς τὴν κυρίαν 'των σημασίαν, ἡ ζημία 'μᾶς ἦτον κέρδος· ἀλλ' εἰς τὰς μεταφορικὰς αὐτῶν ἐκδοχὰς τί 'να κάμῃ ὁ μεταφράζων; il est probable que les affaires politiques prendront une autre tournure, et des cartes pourraient devenir des atouts: ὅμοιον κατά τι, ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν, μὲ τὸ » Ὄντως γάρ εἰσιν οὗτοι (οἱ τῶν βασιλέων φίλοι) παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Ἐκεῖναί τε γὰρ, κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν, ἄρτι χαλκοῦν καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσι (Πολύβ. Ε', 26)«. Καὶ τί ἄλλο παρὰ ἢ 'να ἀνατρέξῃ εἰς τὴν ἀναλογίαν καὶ 'να δημιουργήσῃ λέξιν ἐξυπαρχῆς· ἢ 'να ἀναμοχλεύσῃ εὐρωτιῶσάν τινα τοῦ Πολυδεύκους καὶ Ἡσυχίου, καὶ 'να 'τὴν ἀφήσῃ 'να δοκιμάσῃ τὴν τύχην 'της, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὰς λέξεις, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, φέρεται πολλάκις ὡς μητρυιά. Μετέφρασέ τις ποτὲ εἰς μίαν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφημερίδων τὸ macadamiser διὰ τοῦ σκυρόω, λέξεως ἀλλοκότου, εἰς πολλὰ ὀλίγους γνωστῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἀποτυχούσης, καίτοι εὐφωνοτάτης καὶ Ἑλληνικωτάτης.

Ἀλλὰ πόση κρίσις περὶ τὴν ἐκλογὴν, πόσαι περὶ τὴν ἐφαρμογὴν παρατηρήσεις, πόσοι συνδυασμοί! Συγκάλεσις ἀντηχεῖ εἰς ὅλα 'μας τὰ γραφεῖα ἡ convocation, ἀλλ' ὅτι ὁ σχηματισμὸς 'δὲν εἶνε διόλου Ἑλληνικὸς, ὡς ἀντιβαίνων εἰς τοὺς περὶ παραγωγῆς κανόνας, ποῖος 'τὸ παρετήρησεν, ἢ, κἂν 'τὸ παρετήρησε, τί 'να κάμῃ ὅταν ἔνθεν μὲν κατεπείγῃ ἐπικειμένη ἡ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἀνάγκη, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὰς καινοτομίας ἀντιπράττῃ ἡ κοινὴ γνώμη; Ἔχομεν λέξιν συνήθη τὸ Καράβι, καὶ ἀντίστοιχον αὐτῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ Ναῦς: Ἀλλ' ὅταν ἐχρειάσθησαν 'να μεταχειρισθοῦν ἐπισήμως τὴν λέξιν, ἐπροτίμησαν τὸ Πλοῖον· διότι, κατὰ δυστυχίαν, ἡ γενικὴ τοῦ Ναῦς εἶνε Νηὸς καὶ Νεὼς, καὶ τὸ πληθυντικὸν Νῆες καὶ Νέες καὶ Ναῦς, ὅλα ἀνώμαλα. Καὶ ἐν τοσούτῳ τὸ Πλοῖον, γενικὴ ἄλλως λέξις, δὲν ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς τὸ Καράβι, καὶ μάλιστα τὸ τρικάταρτον, τὸ πολεμικὸν, ἀλλὰ τὸ καΐκι: » Καὶ οἱ μὲν... » τοῖς τε πλοίοις καὶ ταῖς ναυσὶ.. διεκομίσθησαν (Θουκυδ. Δ', 115)«. Ἡ σαλάτα, ἡ αἰωνία αὕτη καὶ ἀχώριστος σύντροφος καὶ τῆς πενιχροτέρας τραπέζης, ἴσως εἶνε ἡ Ἀβυρτάκη ἢ ἡ λιμμεῖα φυλλὰς τοῦ Ἀθηναίου, ἀλλὰ φυλλάδα κἀνεὶς 'δὲν θὰ ζητήσῃ 'να φάγῃ, ἂν καὶ θὰ τρώγῃ πάντα σαλάταν· καὶ τὸ Καπέλλον εἶνε καὶ θὰ ἦν ἐν χρήσει αἰῶνας ἴσως ἀκόμη, καὶ μήτε ὁ πῖλος (κυρίως κετσὲς, feutre), μήτε ὁ πέτασος, μήτε τὸ σκιάδιον θὰ 'τὸ ξεκολλήσουν.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὁπωσδήποτε ἴσως οἰκονομοῦνται: ἀλλὰ τί θὰ κάμωμεν διὰ τὸν Καφὲν, τοῦ

ὁποίου 'δὲν ἔχομεν οὔτε κλίσεως τύπον εἰς τὴν γραμματικήν 'μας; Καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὸ Καφφενεῖον (καχβὲ-χανὲ) εἰσήχθη καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν, καὶ εἰς τὰ ἔγγραφα καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἡ αὐτὴ παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸν Καπνὸν, τοῦ ὁποίου καλὸν ἴσως τὸ ὄνομα καθ' ὅσον 'τὸν καπνίζουν, ἀλλ' ὅταν χρησιμεύῃ ὡς ἔῤῥινον, ἠμπορεῖ 'να μείνῃ πλέον καπνὸς, ἐν ᾧ μάλιστα παρεδέχθημεν τὴν Ταμβακοθήκην; Πόσα τοιαῦτα θὰ ἀπαντήσῃ ὁ σκεπτόμενος περὶ γλώσσης!

Ἔπειτα ἑκάστης ἐπιστήμης τὸ λεκτικὸν, ὅσῳ κεν ἐκτεθῇ ἀκραιφνέστερον ὡς πρὸς τὸν ἑλληνισμὸν καὶ κανονικώτερον, ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέραν ἕξιν τοῦ πράγματος περὶ οὗ ὁ λόγος, ἵνα γένῃ καταληπτὸν, καὶ μάλιστα ὅταν καὶ αἱ λέξεις ὦσι καινοφανεῖς. » Αἱ ὑποχρεώσεις εἶνε περι» σαλταὶ, ἂν ὦσιν ὑπερβολιμαῖοι, » λέγει ἡ μετάφρασις τοῦ πολιτικοῦ Νόμου: ἀλλὰ τοῦτο τίς, ἐκτὸς μόνου τοῦ γνωρίζοντος τὸ ἀντίστοιχον Γαλλικὸν, θὰ 'τὸ ἐννοήσῃ;

Ἐρχόμεθα τέλος εἰς τοὺς ἰδιωτισμοὺς καὶ τὰς καταχρήσεις, καὶ ἰδίως τὰς ἀκυρολεξίας, ὅσας καθιέρωσεν ἡ πολυκαιρία. Χαμοκέρασον ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Φράγουλαν, ἐν ᾧ πολὺ φυσικώτερον ἔπρεπε 'να ὀνομασθῇ Χαμοκούμαρον, διὰ τὴν ἐντελῆ σχεδὸν τῶν δύω καρπῶν ὁμοιότητα, τὸ ὁποῖον παρατηρήσαντες καὶ οἱ Γάλλοι ὀνομάζουν fraisier (en arbre) τὸ δένδρον τὴν Κόμαρον. Ὡς πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ὀνοματοθεσίαν ἂς μὴ παραξενευθοῦν οἱ σφόδρα ζηλωταὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἂν φέρω παράδειγμα τοὺς γείτονάς 'μας Ὀθωμανοὺς, οἱ ὁποῖοι, πρώτην φορὰν ἰδόντες τοὺς θαλασσίους ἐχίνους, 'τοὺς ὠνόμασαν προσφυέστατα Κάστανα τῆς θαλάσσης.

Ἀνέφερα τοὺς Ὀθωμανοὺς, καὶ ἐπιμένω ὅτι, διὰ την ἄμεσον μετὰ τοῦ ἔθνους τούτου ἐπιμιξίαν 'μας, διὰ τὴν πληθὺν τῶν ὁμογενῶν 'μας, ὅσοι τελοῦσιν ὑπὸ τὸ Ὀθωμανικὸν σκῆπτρον καὶ ὁμιλοῦν, πολλοὶ ἄμικτον, οἱ πλεῖστοι δὲ ἀναμεμιγμένην, τὴν Τουρκικὴν μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς, πρέπει οἱ γράφοντες ἢ καὶ μεταφράζοντες 'να ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὄχι μόνον τὰς 800-850 χιλιάδας τῆς αὐτονομουμένης Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο-τρία ἑκατομμύρια τῶν Ἑλλήνων τῶν ὑπὸ τὴν Τουρκίαν, οἱ ὁποῖοι Καρφὶ λέγουν, ἀλλὰ Καρφοποιὸν 'δὲν λέγουν τὸν Ἐνξερτζῆν. Πλῆθος παροιμιῶν, πλῆθος φράσεων τῆς γλώσσης 'μας 'δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ Τουρκισμοί: καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς ἰδιωτισμοὺς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἀδύνατον 'να ἐκφράσῃ ὁ Ἕλλην ἄλλως, εἰμὴ μόνον ὅταν 'τοὺς ἐκτουρκίσῃ: je n' aurais pas beau jeu avec lui, λέγει ὁ Γάλλος: 'δὲν θὰ 'τὰ ἐβγάλω εἰς τὸ κεφάλι μαζῆ 'του, λέγει ὁ Ἕλλην, τὸ ὁποῖον ἐπῆρεν ἀπὸ τοῦ Τούρκου τὸ μπασὰ τσικαράμαμ. Τὸ prendre son élan τοῦ Γάλλου, ὅπως ἄλλως κἂν μεταφρασθῇ, 'δὲν θὰ 'τὸ ἐννοήσῃ ὁ Τουρκο-έλλην, ἂν 'δὲν 'τὸ μεταφέρῃ εἰς τὸ 'παίρνω χίζι. Τὸ porter un éventail par contenance, μόνον τὸ Τουρκογραικικὸν διὰ ζαριφλίκι 'τὸ σαφηνίζει, κτλ. κτλ. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ γλῶσσά 'μας εἰς τὴν σημερινήν 'της στάσιν, καὶ ἰδοὺ ὑπὸ ποίαν ἔποψιν πρέπει 'να 'τὴν παρατηροῦν ὅσοι θέλουν 'να κατορθώσουν κατορθωτόν τι πρὸς τὴν διόρθωσίν 'της, καὶ μάλιστα οἱ συγγράφοντες περὶ πραγμάτων ἀφορώντων τὴν καθημερινὴν χρῆσιν καὶ τὰς βιομηχανικὰς τέχνας.

Λέξεις πραγματικαὶ 'δὲν 'μᾶς 'λείπουν, ἴσως μάλιστα ἔχομεν πολυ πλειοτερας παρ' ὅσας ἀληθῶς χρειαζόμεθα, καὶ διὰ τοῦτο εὐκολώτερον ἀσυγκρίτως δύναταί τις 'να μεταφράσῃ σύγγραμμα περὶ γεωργικῆς, φέρ' εἰπεῖν, ἢ μηχανικῆς, παρὰ περὶ πολιτικῆς καὶ ἀνατομίας, καὶ ἴσως ἀδύνατον μυθιστόρημα. Ἀλλ' ἀπαιτεῖται 'ν' ἀφήσωμεν τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἀφῃρημένας ἰδέας, καὶ 'να παρατηρήσωμεν ἄνευ πρίσματος τὴν σημερινὴν στάσιν τοῦ ὅλου ἔθνους, καὶ πρὸς αὐτὴν 'να διευθύνωμεν τὰ γραφόμενα, ἂν 'τὰ γράφωμεν ἵνα χρησιμεύσουν. Τὸ διεσμιλευμένον περὶ τὸ ἀκραιφνὲς τῆς γλώσσης 'δὲν εἶνε τῆς σημερινῆς ἐποχῆς: ὅταν ἐξαπλωθῇ ἡ παιδεία καὶ εἰς τὰς ὑποδεεστέρας καὶ ἐργατικὰς τάξεις καὶ ἡ ἀνάγνωσις γένῃ κοινοτέρα, ὅταν αἱ μεταξὺ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ βασιλείου Ἑλλήνων σχέσεις κατασαθῶσιν ἀνύποπτοι, τότε ἴσως ὁ περὶ τὴν γλῶσσαν Καθαρισμὸς (Purisme) 'δὲν εἶνε ἄτοπος, ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη 'πολλοὶ τύποι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς πρέπει, καθὼς καὶ ἄλλοτε εἶπον, 'να προτιμῶνται τῶν ἀρχαίων: ὁ μέλλων, π. χ., τοῦ χωρῶ εἰς τὴν κοινὴν εἶνε χωρέσω, προκριτώτερον τοῦ ἀρχαίου χωρήσω, τὸ

ὁποῖον συμπίπτει μὲ τὸ χωρίσω, καὶ ἡ σύγχυσις εἰς πολλὰς περιστάσεις 'δὲν εἶνε ἀδιάφορος.

Ἂς εἴπω τώρα καὶ δύο λέξεις περὶ τῆς ἀτελείας, τὴν ὁποίαν ἴσως τινὲς θελήσουν 'να καταγνώσουν τοῦ λεξικοῦ μου: Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἠμποροῦσα να 'τὸ τετραπλασιάσω ἴσως, ἂν ἤθελα 'να καταχωρίσω ὅλας τὰς λέξεις, ὅσας οἱ Γάλλοι ἔχουσιν εἰς τὰ λεξικά 'των, καὶ μάλιστα ὅσας ἐξελληνίσαντες οἰκειοποιήθησαν· ἰδίως ἐὰν ἤθελον 'να ἀντιγράψω τὰς ἀλλοκότους ἀνατομικὰς ptérygo-syndesmo-staphyli-pharingien: τὰς ἀπὸ τοῦ Κινεζικοῦ ἢ Ἀμερικανικοῦ Cozquanhtli, Ibiboboca, quaxoxoctototl κτλ. Ἀλλὰ προκρίνω ποτὲ 'να μὴ ὀνομασθοῦν τὰ τοιαῦτα, παρὰ 'να ὑπάρχουν εἰς Ἑλληνικὸν Λεξικόν.

Εἰς τὸ τέλος ἐπρόσθεσα καὶ σύντομόν τινα πίνακα κυρίων ὀνομάτων, παραλείψας ὅσα εὐκόλως δύναται ἕκαστος ἐξ ἀναλογίας 'να σχηματίσῃ, καθὼς τὸ Lysandre, τὸ Pindare, τὸ Alcmène, τὸ Pénélope κτλ. Περὶ τῆς ὀρθογραφίας τῶν ξενικῶν ὀνομάτων εἶπον καὶ ἄλλοτε τί φρονῶ: Ἀλλ' ἐὰν ἐχρειάζετό τι 'να μὲ ἐπιστηρίξῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν γνώμην ἐκείνην, ἔφθανε μόνον τὸ ὄνομα τοῦ καθ' ἡμᾶς περιηγητοῦ Γάλλου Buchon, ὁ ὁποῖος ἔγινε Βύχων εἰς δημοσιευθεῖσαν πρὸ μικροῦ ἐν Ἀθήναις διατριβήν.

Τρίτον ἤδη τοῦτο προϊὸν μακρῶν καὶ ἐνδελεχῶν πόνων προσφέρων εἰς τὸ κοινὸν, ἐλπίζω ὅτι θέλει τύχῃ τῆς αὐτῆς εὐμενοῦς ἀποδοχῆς, τῆς ὁποίας ἔτυχον καὶ τὰ προλαβόντα δύο, καὶ πρὸς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου ἀφιερῶν πρὸς βελτίωσιν καὶ τελειοποίησιν αὐτῶν ὁλόκληρον τὸν περιόντα μοι ἔτι βίον, πέπεισμαι ὅτι, ἂν ὄχι ἄλλο, θέλω δώσῃ τοὐλάχιστον ἀφορμὴν εἰς τοὺς φιλοπόνους εκείνους νέους, ὅσοι μέλλουν ν' ἀφήσουν ὀπίσω τοὺς παρηβηκότας ἤδη ἡμᾶς, ὥστε, ἀποφεύγοντες τοὺς σκοπέλους, περὶ τοὺς ὁποίους ἡμεῖς τυχὸν προσηῤῥάγημεν, 'να προαγάγωσι τὴν πάτριον φωνὴν εἰς τὴν περιωπὴν ἐκείνην, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἄλλοτε κατεπύρσευσε τὴν οἰκουμένην, μὴ λησμονοῦντες ποτὲ τό:

» Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
» Καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν καὶ μεῖζον ἔσοιτο.»

Ἔγραφον Ἀθήνησι, τῇ 13 Ἀπριλίου τοῦ 1846.

Σκαρλάτος Δ. Βυζάντιος.

Ἐξήγησις τῶν κατ' ἀποκοπὴν λέξεων.

Ἀλλ(ως).
Ἀπολ(ύτως).
Ἀπρσ. (ἀπρόσωπον ῥῆμα).
Ἀρχ(αία) λέξις.
Ἀστρνμ. (ἀστρονομικῶς).
Αὐτπθ. (αὐτοπαθητικόν).
Γένν(ημα).
Γνμ. (γνωμικόν).
Γρμτ. (γραμματικῶς).
Γρφ. (Γραφικὴ λέξις).
Δημ(ώδης).
Δικνμ. (οἰκονομικῶς).
Ἐλλ(ειπτικῶς).
Ἐνν(οουμένου).
Ἔντ(ομον).
Ἐργ(αλεῖον).
Ζ(ῶον).
Θ(ηλυκόν).
Θλγ. (θεολογικῶς).
Καρπ(ός).
Κοινολ(εκτικῶς).
Λτν. (Λατινιστί).
Μ(έλλων).
Μθμτ. (μαθηματικῶς).
Μσ. (μέσον ῥῆμα).
Μτνμ. (μετωνυμικῶς).
Μτφορ. (μεταφορικῶς).
Νλγ. (νεολογία).
Νμ. (νομικὴ λέξις).
Οἰκ(ιακῶς).
Οἰκοδ(ομικῶς).
Ὀπωρ(ικόν).
Π(οιητικῶς).
Πρβλ. (παράβαλε).
Πθ. (παθητικῶς).
Πλθ. (πληθυντικῶς).
Πρκ. (παρακείμενος).
Πτν. (πτηνόν).
Q. (quelqu'un).
Qc. (quelque chose).
Ῥτρ. (ῥητορικῶς).
Συνκδχ. (συνεκδοχικῶς).
Σύν(ταγμα) Ἑλληνικὸν τοῦ 1843.
Σπν. (σπανίως).
Τεχ(τονική).
Τρτπρσ. (τριτοπροσώπως).
Φιλσφ. (φιλοσοφικῶς).
Φρσ. (φράσις).
Φ(υτόν).
Χ(ωρίς).
Ψ(άρι).

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

A

Α, Ἀ, (ἀντὶ Ἄνευ), μόρ. ἀ-διαίρ. Στερητ., in (ἢ) im (ἢ) il (ἢ) ir. ||. δίκαιος, ἄδικος: juste, injuste· θνητὸς, ἀθάνατος: mortel, immortel· ἄξιος, ἀνάξιος, κτλ. habile, inhabile, etc.

᾿Α ἢ ῾Α, μόρ. θαυμαστ. ah! ha! ἢ 2) Ἀποτρεπτ. fi! fi donc!

ἈΒΑΘῊΣ, οῦς (ὁ, ἡ), qui n' est pas profond, ἴδε καὶ ῾ΡΗΧΌΣ.

ἈΒΆΚΙΟΝ (τὸ) καὶ

ἈΒΑΚΊΣΚΟΣ (ὁ), tablette, θ. petite planche; §. carreau (d' un pavé), (ὑποκορ. τοῦ-

ἌΒΑΞ, ακος (ὁ), planche à tracer des figures de géométrie ou d' arithmétique; planche à compter (avec des jétons) ou à jouer, table de jeu, damier; échiquier.

ἈΒΆΠΤΙΣΤΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η, ον, ἴδε ἌΒΑΦΟΣ.

ἈΒΆΡΕΤΟΣ (ὁ μὴ βαρυνόμενος), η, ον, ἴδε ἌΟΚΝΟΣ. 2) (ὁ μὴ δίδων βάρος), qui n' est pas incommode (importun).

ἈΒΑΣΆΝΙΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., ἴδε ἈΝΕΞΈΤΑΣΤΟΣ.

ἈΒΑΣΑΝΊΣΤΩΣ, ἐπίῤ. ἴδε ἈΝΕΞΕΤΆΣΤΩΣ.

ἈΒΑΣΊΛΕΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui est (qui se gouverne) sans roi.

ἈΒΆΣΚΑΝΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui est à l' abri de l' envie; qui n' est pas sujet à se fasciner.

ἈΒΆΤΕΥΤΟΣ, η, ον, (biche etc) qui n' est pas encore saillie, qui ne s' accouple pas.

ἌΒΑΤΟΣ (ὁ, ἡ), (lieu) où l' on ne peut pas pénétrer (mettre le pied), inaccessible; §. impraticable. ||. οἱ δρόμοι κατήντησαν ἄβατοι, ἴδε ἈΔΙΆΒΑΤΟΣ.

ἌΒΑΦΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n' a pas été teint.

ἈΒΔΈΛΛΑ, ας (ἡ), ἴδε ΒΔΈΛΛΑ.

ἈΒΈΒΑΙΟΣ, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas sûr (stable, fixe), incertain.

ἈΒΕΒΑΙΌΤΗΣ, ητος (ἡ), incertitude, θ.

ἈΒΕΒΑΊΩΣ, ἐπίῤ. incertainement.

ἈΒΈΛΤΕΡΟΣ, α, ον, (ἀρχ.), inepte, sot, ἴδε καὶ ΕΥ̓ΉΘΗΣ.

ἈΒΕΛΤΗΡΊΑ, ας (ἡ), ἀρχ. sottise, θ. ineptie, θ. bonhomie, θ. ἴδε καὶ ΕΥ̓ΉΘΕΙΑ.

ἈΒΊΑΣΤΟΣ (ὁ, ἡ), qui n' est ou qui ne peut être contraint.

ἈΒΙΆΣΤΩΣ, ἐπίῤ. sans contrainte; volontairement.

ἈΒΊΩΤΟΣ (ὁ, ἡ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φράσ.) βίος ἀβίωτος, une vie insupportable.

ἈΒΛΑΒῊΣ, οῦς καὶ

ἌΒΛΑΒΟΣ (ὁ, ἡ), qui ne peut nuire, incapable de nuire, innocent, inoffensif. 2) (πθ.) qui n'a éprouvé aucun dommage, sain et sauf.

ἈΒΛΑΒῶΣ, ἐπίῤ. sans (avoir éprouvé) aucun dommage.

ἌΒΛΑΠΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἴδε ἈΒΛΑΒΉΣ.

ἈΒΛΑΣΦΉΜΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), dont on ne saurait médire; qu'on ne saurait blasphémer.

ἈΒΟΉΘΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), privé de (laissé sans) secours.

ἈΒΟΎΛΗΤΟΣ (ὁ, ἡ), ἀρχ., involontaire, ἴδε καὶ ἈΚΟΎΣΙΟΣ.

ἈΒΟΎΛΛΩΤΟΣ, η, ον, κοιν. ἀντὶ ἈΣΦΡΆΓΙΣΤΟΣ, non cacheté.

ἌΒΟΥΛΟΣ (ὁ, ἡ), inconsidéré, irréfléchi, ἴδε καὶ ἈΣΤΌΧΑΣΤΟΣ.

ἈΒΟΎΤΗΚΤΟΣ, η, ον, qui n'a pas été plongé.

ἈΒΡΆΒΕΥΤΟΣ (ὁ, ἡ), sans récompense. ||. ποτὲ ὁ θεὸς δὲν ἀφίνει τὴν εὐεργεσίαν ἀδράβευτον, jamais Dieu ne laisse un bienfait sans récompense.

ἈΒΡΑΜΥΛΗᾺ, ᾶς (ἡ), θ. prunellier.

ἈΒΡΆΜΥΛΟΝ (τὸ), 'πωρ., prunelle, θ.

ἌΒΡΑΣΤΟΣ, η, ον, qui n' a pas été cuit (-ite). ||. μετάξι ἄβραστον, de la soie écrue.

Ἄβρεκτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'apas été mouillé (trempé).

Ἀβροδίαιτος (ὁ, ἡ), qui mène une vie molle (voluptueuse), bon vivant, délicat. ||. (οὐσ.) τὸ ἁβροδίαιτον, (ἀφῃρημ.), la manière de vivre mollement (etc).

Ἀβροδιαίτως, ἐπίρ. d'une manière molle (etc), délicatement.

Ἀβρὸς, ἁ, ὸν, (ἀρχ.), délicat.

Ἀβρότης, ητος (ἡ), ἀρχ., délicatesse, θ.

Ἀβρότονον (τὸ), φ. ἀρωμ., aurone, θ. (ἰδιωτ.) abratan.

Ἄβροχος, (ὁ, ἡ), ἴδε Ἄβρεκτος. ||. » ἀβρόχοις ποσὶν, « φρσ. (Γρφ.), à pied sec. §. (καὶ συνκδχ.) sans relache, sans débrider, tout d'un train.

Ἄβρωτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui ne peut être mangé, non mangeable.

Ἀβύζακτος, η, ον, non allaité.

Ἄβυσσος (ἡ), abîme (ἢ) abyme, gouffre san fond. ||. » Τὰ κρίματα Κυρίου ἄβυσσος, « (Γρφ.), les jugements de Dieu sont des abymes. ||. » Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται, « Γρφ., un abîme appelle un abîme, (μία δυστυχία συνεπισύρεται καὶ ἄλλην).

Ἀγαθοδότης, ου (ὁ) καὶ Ἀγαθοδότις, -ιδος (ἡ), dispensateur (=trice) des biens.

Ἀγαθοεργία (ἡ), bonne action, bonne œuvre.

Ἀγαθοεργὸς (ὁ, ἡ), qui fait le bien (ἢ) du bien.

Ἀγαθοποιΐα (ἡ), bienfaisance, θ.

Ἀγαθοποιὸς (ὁ, ἡ), bienfaisant.

Ἀγαθοποιῶ, Μ. ήσω, faire du bien.

Ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, bon (bonne); homme de bien, probe; vertueux. ||. » Ἀγαθῇ τύχῃ! (φρσ. ἀρχ.), à la bonne heure! ||. ἀγαθοὶ οἱ δύω ὑπὲρ τὸν ἕνα, (παροιμ.), deux têtes valent mieux qu'une. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀγαθὸν, le bien; la vertu. ||. τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, (φιλοσοφ.), le souverain bien, le bien suprême. ||. (πλθ.) ἀγαθὰ (τὰ), biens, richesses.

Ἀγαθοσύνη κα.

Ἀγαθότης, ητος (ἡ), bonté; probité, θ.

Ἀγαθουργία (ἡ), ἴδε Ἀγαθοεργία.

Ἀγάλια, ἐπίρ. ἴδε Ἀργὰ καὶ Σιγανά.

Ἀγαλλίασις, εως (ἡ), transport de joie.

Ἀγάλλομαι, Μ. ἀγαλλιάσομαι, être transporté de joie, être charmé; se réjouir.

Ἄγαλμα (τὸ), statue, θ. ||. ἄγαλμα κολοβὸν (ἠκρωτηριασμένον), torse.

Ἀγαλμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγαλμα, petite statue, θ. statuette, figurine, θ.

Ἀγαλματοποιΐα (ἡ), l'art du statuaire, la statuaire.

Ἀγαλματοποιὸς (ὁ), statuaire.

Ἀγαμία (ἡ), l'état d'un célibataire, le célibat.

Ἄγαμος (ὁ, ἡ), non marié; célibataire, garçon. ||. ζῶ (διαμένω) ἄγαμος, garder (vivre dans, demeurer dans) le célibat, rester garçon.

Ἄγαν, ἐπίρ. (ἀρχ.), trop. ||. » Μηδὲν ἄγαν, « (γνμ.), rien de trop.

Ἀγανάκτησις, εως (ἡ), indignation, θ; impatience, θ. ||. κινῶ εἰς ἀγανάκτησιν, indigner q.

Ἀγανακτῶ, Μ. ήσω, s'indigner, s'impatienter, souffrir impatiemment.

Ἄγανον (τὸ), κοιν. barbe d'épis, θ.

Ἀγανὸς, ἡ, ὸν, (toile) qui n'est pas serrée, faite à claire -voie, claire.

Ἀγάνωτος, η, ον, non étamé.

Ἀγάπη (ἡ), tendresse, θ. affection, θ. ἴδε καὶ Εὔνοια. ||. ἀγάπη χριστιανική, charité, θ. ||. » Ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν, « (Γρφ.), la charité couvre la multitude des péchés. ||. ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, la charité pour le prochain. ||. δι' ἀγάπην θεοῦ, pour l'amour de Dieu. §. ἀγάπη ἔρωτος, ἴδε Ἔρως. ||. ἀγάπη μου! φρσ. (μεταξὺ ἐρωμένων), mon amour καὶ (κατὰ συγκπ.) m'amour.

Ἀγαπητικὴ (ἡ), κοιν. ἡ Ἐρωμένη.

Ἀγαπητικὸς (ὁ), κοιν. ὁ Ἐρώμενος ἢ Ἐραστής.

Ἀγαπητὸς, ἡ, ὸν, aimé, chéri; favori; cher. ||. ἀγαπητέ! (προσφων.), mon cher!

Ἀγαπίζω, Μ. ίσω, (κοιν.) ἀντὶ Διαλλάττω, Φιλιόνω, reconcilier, raccommoder. ||. τοὺς ἀγάπισαν, on les a raccommodés. ||. (καὶ ἀλληλπθ.) ἀγάπισαν, ils se sont raccommodés, ils ont fait leur paix ensemble. ||. τὰ εἶχον χαλάσῃ μαζῆ, πλὴν ἀγάπισαν, ils avaient rompu ensemble, mais ils ont renoué.

Ἀγαπῶ, Μ. ήσω, aimer; prendre ou avoir q. en affection (en amitié), chérir, affectionner. §. (ἐπὶ ἀψύχ.) se plaire à. ||. ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, aimez -vous les uns les autres. ||. ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν τὴν γυναῖκά του, il chérit extrêmement sa femme. ||. τὴν ἀγαπᾷ ὅπου χάνεται, il l'aime éperdument, il en est amoureux fou. ||. ἀγαπᾷ τὴν ἐξοχὴν, il s'aime (il se plaît) à la campagne. ||. τί ἀγαπᾶτε; (ἀντὶ Τί ἐπιθυμεῖτε; τί θέλετε;) que vous plaît-il? qu'y a-t-il pour votre service? ἴδε καὶ Ὁρίζω. ||. (καὶ πρὸς ἀπαρέμφ.) ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, il aime (il se plait) à contester. ||. ? ἀγαπᾶτε νὰ μᾶς συντροφεύσητε (κυρ. εἰς προμελετημένην διασκέδασιν); vous plaît-il d'être de la partie? ||. ἀγαπᾶτε νὰ δοκιμάσητε τὰ φορέματά σας; vous plait-il d'essayer vos habits? ||. (καὶ ἀλληλπθ.) ἀγαπῶνται πρὸ πολλοῦ, ils s'entr'aiment depuis longtemps. ||. (καὶ ἐπὶ ζ. ἢ ἀψύχ.) τὰ ἀηδόνια ἀγαποῦν ὅπου εἶνε νερὸν, ἡ ἐληὰ ἀγαπᾷ ἀμμώδη γῆν, les rossignols s'aiment (se plaisent) où il y a de l'eau, l'olivier s'aime (se plaît) dans les lieux sablonneux.

Ἀγγάρεια (ἡ), corvée, θ. vexation, θ. ||. τοῦτο εἶναι ἀγγάρεια (αὐτόχρημα ἀγγάρεια) δι' ἐμὲ, c'est une corvée (ce n'est qu'une corvée, c'est une pure

corvée) pour moi. ||. ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀγγάρειάν, ἴδε Ἀγγαρεύσιμος. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) δουλεύει ἀγγαρειᾷ, travailler à corvée (à la corvée). §. (καὶ μτφορ.) κάμνω τι ἀγγαρειᾷ, (χωρὶς ὄρεξιν, διὰ τὸν τύπον), faire quelque chose à contre-coeur (par manière d' acquit).

Ἀγγάρευμα (τὸ), l' action de mettre en réquisition (etc).

Ἀγγαρεύσιμος (ὁ, ἡ). sujet à la corvée (aux réquisitions), corvéable.

Ἀγγαρεύω, Μ. εύσω, forcer (contraindre) à des corvées, mettre en réquisition.

Ἀγγεῖον (τὸ), vase; §. (ἰατρ.) vaisseau. §. (κοιν. κατ' εὐφημ.) τὸ Καθίκι, chaise (percée), θ. ||. κάθηται εἰς τὸ ἀγγειὸν, il est à la chaise. § (μτνμ.) κακὸν ἀγγεῖον, mauvais sujet.

Ἀγγελία (ἡ), annonce θ. nouvelle, θ. rapport (d'un envoyé); message.

Ἀγγελιαφόρος (ὁ, ἡ), porteur d' une nouvelle, messager; envoyé; (στρατ.) ordonnance, officier d' ordonnance, ἴδε καὶ Διαγγελεύς.

Ἀγγέλικα (ἡ), φ. (ἰατρ.), herbe Gérard, θ. angélique, θ.

Ἀγγελικὸς, ή, όν, angélique.

Ἄγγελος (ὁ), ἀρχ. messager. 2) (συνήθ.) ange.

Ἀγγουράκι (τὸ), cornichon, (ὑποκορ. τοῦ-

Ἀγγοῦρι (τὸ), concombre.

Ἀγγουριὰ (ἡ), concombre (plante).

Ἀγγουρόσπορος (ὁ), graine de concombre, θ.

Ἄγδαρτος, η, ον, non écorché, (κυρ. ἐπὶ κυνηγ.) qui est en poil.

Ἀγελάδα (ἡ), vache, θ.

Ἀγελαδάρης (ὁ), gardeur de vaches, vacher(-ère).

Ἀγελαδινὸς, ή, όν, de vache.

Ἀγελαῖος, α, ον, vivant en troupe. ||. » Τῶν γαμψωνύχων οὐδὲν ἀγελαῖον, « Ἀριστλ., de tous les animaux qui ont des griffes aucun ne va en troupes.

Ἀγέλαστος (ὁ, ἡ), qui ne rit pas, grave, morose, triste.

Ἀγέλη (ἡ), troupeau; train (de bœufs, de chevaux etc.), ἴδε καὶ Κοπάδι.

Ἀγεληδὸν, ἐπίῤ. en troupe, en troupeau, par troupes, par bandes.

Ἀγενεαλόγητος (ὁ, ἡ), qui n'a point de généalogie.

Ἀγένειος (ὁ), sans barbe; imberbe.

Ἀγεννὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ignoble, bas, abject, vil. ||. ἀγεννὴς φυσιογνωμία, une physionomie basse. ||. ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ πράττῃ τίποτε ἀγεννὲς, l'homme d'honneur ne doit rien faire de bas.

Ἀγέννητος (ὁ, ἡ), non engendré; non produit; incréé.

Ἀγεννῶς, ἐπίῤ. sans noblesse; bassement, lâchement, ignoblement.

Ἀγένωτος, η, ον, ἴδε Ἄγουρος.

Ἀγέρωχος (ὁ, ἡ), fier, hautain; impérieux. ||. μὲ ὕφος ἀγέρωχον, d'un air (d'un ton) impérieux, d'un air conquérant (de conquête), fièrement, impérieusement. ||. τὸ ἀγέρωχον (τοῦ χαρακτῆρος, τοῦ φρονήματος), la hauteur, la fierté.

Ἄγευστος (ὁ, ἡ), qui n'a pas goûté de; §. (συνήθ. μτφορ.) ἀντὶ Ἄπειρος (λύπης, ἡδονῆς κλ.).

Ἀγεώργητος (ὁ, ἡ), inculte.

Ἀγήρως, ω (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui ne vieillit pas; (μτφορ.) immortel, éternel.

Ἁγιάζω (ῥαντίζω μὲ ἁγιασμὸν), Μ. άσω, jetter de l'eau benite, asperger. 2) (ἀρχ.) bénir; sanctifier. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) devenir saint, mourir en odeur de sainteté.

Ἁγίασμα (τὸ), (ῥάντισμα μὲ ἁγιασμὸν), aspersion, θ. 2) (πηγὴ ἁγιασμοῦ) fontaine sainte, θ.

Ἁγιασματάριον (τὸ), (τὸ ἀγγ. τοῦ ἁγιασμοῦ), benitier. 2) (τὸ βιβλ.) ἴδε Εὐχολόγιον.

Ἁγιασμὸς (ὁ), (ἡ τελετὴ) aspergés. 2) (τὸ ἁγιασθὲν ὕδωρ), eau benite, θ. ||. κάμνει ἁγιασμὸν (ὁ ἱερεὺς), faire l'eau benite.

Ἁγιαστήρα (ἡ), aspergés, aspersoir, goupillon.

Ἁγιοβασιλειάτικος, η, ον, qui se fait ou se donne au premier jour de l'an. ||. (πλθ.) ἁγιοβασιλειάτικα (τὰ), étrennes, θ. πλθ.

Ἁγιοβασιλόπιττα (ἡ), gateau des Rois.

Ἁγιοκέρι (τὸ), ἴδε Κερί.

Ἁγιόκλημα (τὸ), φ. ϗ ἀνθ. chèvre-feuille, θ.

Ἅγιος, α, ον, saint. ||. ἡ ἁγία Τριὰς, la sainte Trinité. ||. τὸ ἅγιον Πνεῦμα, le Saint-Esprit, l'Esprit-Saint. ||. οἱ ἅγιοι μάρτυρες, les saints martyrs. ||. ὁ ἅγιος Ἰωάννης, Saint-Jean (ἡ κατ' ἔλλειψ.) St. Jean (ἡ) S. Jean. ||. (ἡ ἑορτὴ) τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, la Saint-Jean. ||. ἡ ἁγία Βαρβάρα, Sainte Barbe (ἡ) Ste Barbe. ||. ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγ. Γεωργίου, l'église Saint-Georges. ||. (ἡ ἑορτὴ) τῶν Ἁγίων Πάντων, la fête (le jour) de la Toussaint, (ϗ συχνότ. ἐλλ.) la Toussaint (κατὰ τὸ Λατιν. καλανδάριον τελεῖται τῇ ά. Νοεμβρίου). ||. ἡ ἁγία τράπεζα, la sainte table. ||. τὸ ἅγιον λείψανον, la sainte relique. ||. ὁ ἅγιος τάφος, le saint sépulcre. ||. τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, (τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος), le saint des saints. §. (ὡς τίτλος τιμῆς πρὸς ἱερωμένους), ὁ ἅγιος ἀρχιμανδρίτης, (ϗ κατὰ προσφών.) ἅγιε ἀρχιμανδρῖτα, monsieur l'abbé. ||. κάμνει (προσποιεῖται) τὸν ἅγιον, (φρσ.) il fait le bon apôtre.

Ἁγιότης, ητος (ἡ), sainteté, θ

Ἁγιωσύνη (ἡ), sainteté, θ.

Ἀγκαθάκι (τὸ), épinette, θ. (ὑποκορ. τοῦ-

Ἀγκάθι (τὸ), κοιν. ἡ Ἄκανθα, épine, θ. piquant, ἴδε ϗ Κεντρί. ||. κάθηται εἰς τ' ἀγκάθια, φρσ., (εἶνε ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος), il est sur les chardons.

Ἀγκαθωτὸς, ή, όν, κοιν. ὁ Ἀκανθώδης.

Ἀγκαλὰ, μόρ. (χυδ.), ἴδε Ὅλος (εἰς τὸ Μ' ὅλον ὅτι).

Ἀγκάλη (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), bras. ||. (τὸν ὑπεδέχθη) μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, à bras ouverts.

Ἀγκαλιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Ἀγκάλη, bras, les bras. 2) (συνκδχ.) brassée, θ. ||. μία ἀγκαλιὰ ξύλα (χόρτου κτλ.), une brassée de bois (de foin etc).

Ἀγκαλιάζω, Μ. άσω, prendre (serrer) dans ses bras, embrasser.

Ἀγκάλιασμα (τὸ), l'action d'embrasser, embrassement; embrassade, θ. accolade, θ.

Ἀγκίδα (ἡ) καὶ

Ἀγκίδι (τὸ), écharde, θ. picot. ||. τὸ—τοῦ ἀγκιστριοῦ, barbillon, languette, θ. dardillon.

Ἀγκινάρα (ἡ), φ. artichaut.

Ἀγκιναρόφυλλον (τὸ), feuille d'artichaut.

Ἀγκίστρι (τὸ), hameçon.

Ἀγκιστροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀγκιστρωτὸς, ὴ, ὸν, qui à la forme d'un hameçon, recourbé, crochu.

Ἀγκομαχητὸν (τὸ), κοιν. τὸ Ἄσθμα.

Ἀγκομαχῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Ἀσθμαίνω, Πνευστιῶ, halleter. ||. τὸ ἄλογον ἀγκομαχεῖ, le cheval bat du flanc (des flancs).

Ἀγκυλόνω, Μ. ώσω, piquer.

Ἀγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀρχ.) ankyloser, determiner une ankylose.

Ἀγκύλωμα (τὸ), l'action de piquer.

Ἀγκύλωσις, εως (ἡ), ἰατρ., ankylose, θ, ||. προξενῶ ἀγκύλωσιν, ankyloser (un membre).

Ἄγκυρα, ας (ἡ), ancre, θ. ||. οἱ ὄνυχες τῆς—, les pattes (les bras, les becs) de l'ancre. ||. τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται οἱ βραχίονες μὲ τὸν κορμὸν τῆς ἀγκύρας, le diamant de l'ancre. ||. τὸ ξύλον τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὀρθίαν τὴν ἄγκυραν, le jas (ἡ) jouail. ||. ὁ κρίκος τῆς—, l'anneau (ἡ) l'organeau. ||. ῥίπτω τὴν ἄγκυραν, ἴδε Ἀγκυροβολῶ.

Ἀγκυροβολία (ἡ), l'action de jeter l'ancre, jet d'ancre. ||. τὸ διὰ τὴν ἀγκυροβολίαν πληρονόμενον (δικαίωμα), droit d'ancrage.

Ἀγκυροβόλιον (τὸ), ancrage, mouillage; relâche, θ. rade, θ.

Ἀγκυροβολῶ, Μ. ήσω, jeter l'ancre; être (se tenir) en rade, mouiller (dans une rade).

Ἀγκυρωτὸς, ὴ, ὸν, courbé en crochet, crochu, croche.

Ἀγκὼν, ῶνος (ὁ), coude. ||. κτυπῶ (ἢ) κουντῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα, pousser (heurter) du coude, coudoyer.

Ἀγκωνάρι (τὸ), encoignure, θ. §. pierre augulaire (d'encoignure).

Ἀγκωνὴ (ἡ), ἴδε Κόχη. ||. ἡ ἀγκωνὴ δρόμου (ποταμοῦ κτλ.), coude, tournant. ||. ἐκεῖ ὅπου ὁ δρόμος (ὁ ποταμὸς) κάμνει ἀγκωνὴν, à l'endroit ou la route (la rivière) fait le coude, ἴδε καὶ Γύρισμα.

Ἄγλυκος, η, ον, qui n'est pas (assez) doux.

Ἀγνάντια, ἐπίρ. ἴδε Ἀντίκρυ.

Ἀγνάντιος, α, ον, ἴδε Ἀντικρυνός.

Ἀγνεία (ἡ), ἀρχ., pureté, θ. continence, θ. chasteté, θ.

Ἀγνίζω, Μ. ίσω, purifier (par des lustrations etc).

Ἀγνισμὸς (ὁ), purification, θ.

Ἄγνοια (ἡ), ignorance, θ. inadvertance, θ. ||. προφασίζομαι ἄγνοιαν, prétendre cause d'ignorance. ||. ἐξ ἀγνοίας, par inadvertance.

Ἀγνὸς, ὴ, ὸν, (ἀρχ.), pur; chaste.

Ἀγνότης, ητος (ἡ), =Ἀγνεία.

Ἀγνοῶ, Μ. ήσω, ignorer, être dans l'ignorance de qc. ||. ἠγνόουν τὰ διατρέχοντα, j'étais dans l'ignorance de ce qui se passait. ||. ἀγνοῶ τὸ πρᾶγμα, (δικνμ.), je suis ignorant du fait. ||. ζῇ ἀγνοούμενος, il vit ignoré du monde, il mène une vie obscure et ignorée.

Ἀγνωμονῶ, Μ. ήσω, méconnaître un bienfait, être ingrat.

Ἀγνωμόνως, ἐπίρ. avec ingratitude.

Ἀγνωμοσύνη (ἡ), ingratitude, θ.

Ἀγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), ingrat.

Ἀγνώριστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas réconnaissable, méconnaissable; incognito. ||. ὁ αὐτοκράτωρ περιηγεῖτο ἀγνώριστος, l'Empéreur voyageait incognito.

Ἀγνῶς, ἐπίρ. (ἀρχ.), purement, chastement.

Ἄγνωστος (ὁ, ἡ), inconnu. ||. ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν γνωστῶν ϗ ἀνατρέχοντες εἰς τὰ ἄγνωστα, partant des choses connues, et remontant à celles qui ne le sont point.

Ἀγογγύστως, ἐπίρ. sans murmurer.

Ἄγονος (ὁ, ἡ), stérile; sans progéniture. §. (μτφορ.) infécond; infertile, aride; (ἐπὶ χρημάτ. κτημάτ. κλπ.) improductif. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἄγονον, la stérilité, l'infécondité, l'infertilité; l'aridité (d'un sujet).

Ἀγορὰ (ἡ), place publique, θ. marché. ||. περίτριμμα ἀγορᾶς, (φρσ. ἀρχ.), batteur d'estrade.. 2) =Ἀγόρασμα, achat. ||. ἔκαμε μίαν καλὴν ἀγορὰν, il a fait un bon achat.

Ἀγοράζω, Μ. άσω, acheter. ||. ἠγόρασα τοῦ υἱοῦ μου ἓν ὡρολόγι, j'ai acheté à mon fils une montre.

Ἀγοραῖος, α, ον, de halle, de marché; §. (συνκδχ.) trivial, bas.

Ἀγοράκι (τὸ), petit garçon.

Ἀγορανομία (ἡ), charge d'agoranome, θ.

Ἀγορανόμος (ὁ), magistrat chargé de la police des marchés; agoranome (à Athènes), édile (à Rome).

Ἀγόρασμα (τὸ), l'action d'acheter, achat.

Ἀγοραστὴς, οῦ (ὁ), acheteur; (ἰδίως ἐπὶ κτημάτ.) acquéreur.

Ἀγοραστὸς, ὴ, ὸν, acheté.

Ἀγορεύω, Μ. εύσω, parler en public; haranguer; (δικηγορ.) plaider. ||. ὁ δικηγόρος του ἠγόρευσεν ἄριστα, son avocat a fort bien plaidé. ||. τοῦ εἰσαγγελέως ἀγορεύσαντος, (δικνμ.), le procureur du roi entendu, ouï le procureur du roi en

ses conclusions, ouï les conclusions du procureur du roi. ||. ὁ ἀντεισαγγελεὺς ἠγόρευσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, le substitut du procureur du Roi a porté la parole à l'audience du tribunal.

Ἀγόρι (τὸ), garçon. ||. ἔχει τρία ἀγόρια καὶ δύο κορήτσια, elle à trois garçons et deux filles.

Ἀγουρίδα, ας (ἡ), verjus. ||. ἀγάλ.-ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι, (παροιμ.), avec le temps et la paille les nèfles mûrissent.

Ἀγουρόλαδον(τὸ),huile verte,θ.

Ἄγουρος (ἀντὶ Ἄωρος), η, ον, qui n'est pas mûr, vert.

Ἄγρα (ἡ), ἀρχ. proie, θ. §. chasse. θ.

Ἀγραβανηὰ (ἡ), δ. arbre de Judée (ἢ) de Juda (ἢ) d'amour, gaînier.

Ἀγράμματος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, homme sans lettres, illetré, ignorant, (οἰκ.) ignare.

Ἄγραπτος,(ὁ, ἡ), qui n'est point écrit, ἴδε καὶ Ἄγραφος.

Ἀγραυλῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), passer la nuit en plain champs; bivouaquer.

Ἄγραφος (ὁ, ἡ), =Ἄγραπτος. ||. χαρτὶ (βιβλίον, καταιβατὸν) ἄγραφον, papier (livre) blanc ou en blanc, page blanche. ||. ἄφες δύω ἀράδαις ἄγραφαις, laissez deux lignes en blanc.

Ἀγράφως, ἐπίῤ. sans être écrit.

Ἀγρεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), prendre à la chasse ou à la pêche.

Ἄγρια, ἐπίῤ. ἴδε Ἄγριος.

Ἀγριάγκαθον (τὸ), φ. chardon benit, sang d'homme.

Ἀγριαγκινάρα, ας (ἡ), artichaut sauvage, char(car)donnette, θ. cardon, carde.

Ἀγριάδα (ἡ), ἴδε Ἀγριότης. 2) φ. ἴδε Ἄγρωστις.

Ἀγριάνθρωπος (ὁ), (homme) sauvage. §. loup-garou.

Ἀγριάμπελος (ἡ), φ. vigne sauvage, θ. lambruche ἢ lambrusque, θ.

Ἀγριαπιδηὰ (ἡ), θ. ἴδε Ἀχλαδηά.

Ἀγριάπιδον (τὸ), ἴδε Ἀχλάδι.

Ἀγριαφάνα (ἡ), φ. chardon étoilé.

Ἀγριέλαιος (ἡ), olivier sauvage (ἢ) franc.

Ἀγριεύω, Μ. εύσω, (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) =Ἐξαγριόνω, rendre (devenir) farouche ou sauvage, éffaroucher, s'éffaroucher. 2) (μσ.) se faire peur.

Ἀγριοανδράκλα (ἡ), pourpier sauvage, péplide pourpière, θ.

Ἀγρίμι (τὸ), bète fauve (puante, noire), θ.

Ἀγριμονιὰ (ἡ), φ. aigremonie, θ. éspargoutte, θ. eupatoire, θ.

Ἀγριοβασιλικὸς (ὁ), ἴδε Καινοπόδιον.

Ἀγριοβούβαλον (τὸ), ἴδε Βόνασος.

Ἀγριόγαττος (ὁ), ζ. chat sauvage.

Ἀγριογούρουνον (τὸ), ζ. sanglier, laie (τὸ θηλ.), marcassin (τὸ μικρόν).

Ἀγριοδυόσμος (ὁ), φ. menthe sauvage, θ. calament.

Ἀγριοκάρδαμον (τὸ), φ. cresson sauvage, corne de cerf d'eau.

Ἀγριοκάτσικον(τὸ), ζ. chamois; bouquetin.

Ἀγριοκρόμμυδον (τὸ), φ. ἴδε Βολβὸς καὶ Σκυλοκρόμμυδον.

Ἀγριοκύτταγμα(τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἀγριοκυττάζω, Μ. άξω, jetter des regards farouches (terribles, menaçants), ἴδε καὶ Στραβοκυττάζω.

Ἀγριολάπαθον (τὸ), patience sauvage, rhubarbe des moines.

Ἀγριομέλισσα, ης (ἡ), ἔντ. frelon.

Ἀγριομολόχα, ας (ἡ), φ. mauve sauvage, θ. bi(gui)mauve, θ.

*Ἀγριομουσμουληὰ (ἡ), δ. alisier.

*Ἀγριομούσμουλον (τὸ), alise.

Ἀγριόπαππια (ἡ), πτν. canard sauvage, ἴδε καὶ Κερκιθαλὶς καὶ Φασκάς.

Ἀγριοπερίστερον (τὸ), πτν. pigeon sauvage, palombe, ἴδε καὶ Οἰνάς.

Ἀγριοπήγανον (τὸ), φ. rue sauvage (ἢ) des murailles, θ. sauve vie, θ. harmale, θ.

Ἄγριος, α, ον, sauvage; (ἐπὶ δένδρ.) franc: §. (μτφορ.) farouche, féroce. §. (ὡς οὐσ.) οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς, les sauvages de l'Amérique. ||. (τὸ πληθ. οὐδ.) Ἄγρια, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀγρίως. ||. τί με κυττάζεις ἄγρια-ἄγρια, ἴδε Ἀγριοκυττάζω.

Ἀγριοσέλινον (τὸ), φ. ache des montagnes, θ. (παρβλ. Σμύρνιον).

Ἀγριοσουρβηὰ (ἡ), δ. cochène.

Ἀγριοσταφὶς, ίδος (ἡ), φ. staphisaigre, herbe aux poux, θ.-pédiculaire, θ.

Ἀγριότης, ητος (ἡ), ferocité, θ. sauvagerie, θ.

Ἀγριοτριανταφυλληὰ (ἡ), φ. rosier sauvage, églantier.

Ἀγριοτριαντάφυλλον (τὸ), églantine, θ.

Ἀγριοφλησκοῦνι (τὸ), φ. ἴδε Δίκταμνον.

Ἀγριόχηνα (ἡ), oie sauvage.

Ἀγριόχοιρος (ὁ), τὸ ἀρσενικὸν ἀγριογούρουνον, sanglier.

Ἀγρογείτων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ., voisin à la campagne.

Ἀγροδίαιτος (ὁ, ἡ), qui vit à la campagne, campagnard. §. (ἐπιστημ.) campicole.

Ἀγροικία (ἡ), (ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγροίκου), rusticité, θ. 2) (σπίτι καὶ ὑποστατικὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν) toit (maison) rustique; maison de campagne, θ. §. propriété rurale.

Ἀγροῖκος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui vit ou demeure à la campagne, campagnard; agreste; rustique.

Ἀγροκήπιον (τὸ), métairie, θ. ferme, θ. ||. τὸ πρότυπον—τῆς Τίρυνθος, la ferme modèle de Tirynthe.

Ἀγρονομία (ἡ), administration des biens ruraux, agronomie, θ.

Ἀγρονομικὸς, ή, ὸν, qui concerne l'agronomie, agronomique. ||. ἀγρονομικὸς κώδηξ, (Νμ.), code rural.

Ἀγρονόμος (ὁ), magistrat chargé de (regler) l'administration des biens ruraux, agronome.

Ἀγρὸς (ὁ), champ; campagne; propriété rurale. θ. domai-

ne, θ. terre, θ. ||. ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, fleur des champs, θ. ||. ἡ χάλαζα ἀφάνισε τοὺς ἀγρούς μας, la grêle a désolé nos campagnes. ||. ὁ κατ' ἀγρὸν βίος, la vie des champs (de la campagne), la vie champêtre (rurale).

Ἀγροτικὸς, ἡ, ὸν, champêtre, agreste; agricole, rural. ||. ὁ ἀγροτικὸς βίος, la vie rurale (rustique).

Ἀγροφύλαξ, ακος (ὁ), garde-champêtre.

Ἀγρυπνία (ἡ), veille, θ. vigilance, θ.

Ἄγρυπνος (ὁ, ἡ), vigilant. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἄγρυπνον, la vigilance.

Ἀγρυπνῶ, Μ. ήσω, veiller.

Ἀγρύπνως, ἐπίῤ. vigilamment.

Ἄγρωστις, εως (ἡ), φ. gramen, chiendent.

Ἀγρωστοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est de la nature des graminées, qui en a la forme, (διδακτ.) graminiforme.

Ἀγυιὰ, ᾶς (ἡ), ἀρχ., rue θ.

Ἀγύμναστος (ὁ, ἡ), non exercé, non versé dans, inexercé.

Ἀγύρτης, ου (ὁ), charlatan, jongleur.

Ἀγυρτία (ἡ), charlatanerie, θ. charlatanisme, jonglerie, θ.

Ἀγυρτικὸς, ἡ, ὸν, de charlatan, de jongleur. ||. (ἐπὶ τὸ) ἀγυρτικώτερον, ἐπίῤ. ἀντὶ -

Ἀγυρτικῶς, ἐπίῤ. à la manière des charlatans.

Ἄγυψος (ὁ, ἡ), (vin) ou l'on n'a pas mis du gypse, sans gypse.

Ἀγχίνοια, (ἡ), présence ou finesse d'esprit, pénétration, θ. esprit.

Ἀγχίνους, οος (ὁ, ἡ), qui a de la présence d'esprit, homme d'esprit, spirituel, fin.

Ἀγχιστεία (ἡ), proche parenté; parenté par alliance, affinité, θ. ||. συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, allié.

Ἀγχόνη (ἡ), l'action de pendre ou d'étrangler, pendaison, θ. corde, θ.

Ἄγω, Μ. ἄξω, (ἀρχ.), mener, amener. Σ. (συνήθ. εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀνάγω, Συνάγω κτλ. (καὶ εἰς τὴν φρσ.) Ἄγω καὶ φέρω, ἴδε Φέρω.

Ἀγωγὴ (ἡ), ἀρχ. éducation, θ. ἴδε καὶ Ἀνατροφή. 2) (συνήθ. Νμ.) action, θ. plainte, θ. poursuite, θ. requête, θ. (εἰς μερικ. φρσ.) complainte, θ. ||. κινῶ ἀγωγὴν, rendre plainte (intenter action, se pourvoir) en justice, porter plainte (ἢ) sa plainte, plaider contre (faire un procès à) q., ἴδε ⅋ Κρίσις. ||. κινῶ ἀγωγὴν κατά τινος, intenter action en justice contre q., l'actionner, ἴδε ⅋ Ἐνάγω. ||. ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως, (δικνμ.), requête en cassation. ||. πολιτικὴ ἀγωγὴ (πρὸς ἐπανάληψιν ἢ ἀναίρεσιν τῆς δίκης), requête civile. ||. ἀγωγὴ πρὸς ἀποκατάστασιν διακατοχῆς, complainte en réintégrande. ||. ἐκηρύχθη ἀπαράδεκτος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἀγωγῆς του, il fut déclaré non recevable à continuer ses poursuites.

Ἀγῶγι (τὸ), voiture, θ.

Ἀγωγιάζω, Μ. άσω, louer des chevaux.

Ἀγωγιάτης, ου (ὁ), routier, voiturier, voiturin.

Ἀγωγιάτικος, η, ον, de roulier, de voiturier. ||. ἄλογον ἀγωγιάτικον, cheval de louage.

Ἀγωγὸς (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui sert de conduit, conducteur. ||. τὰ μέταλλα εἶναι οἱ ἁρμοδιώτεροι ἀγωγοὶ (τῆς ἠλεκτρικῆς ὕλης κτλ.), les métaux sont les meilleurs conducteurs (de l'électricité etc). 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἴδε Ὀχετὸς καὶ Ὑδραγωγεῖον.

Ἀγὼν, ῶνος (ὁ), combat, lutte, θ. effort. ||. ὁ ἐθνικὸς ἀγὼν, la lutte (la cause) nationale. ||. κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, pendant la lutte de l'indépendance.

Ἀγωνία (ἡ), anxiété, θ. angoisse, θ.

Ἀγωνίζομαι, Μ. ισθῶ (θὰ), combattre, lutter contre; s'efforcer à; se débattre.

Ἀγωνιστὴς, οῦ (ὁ), combattant; champion.

Ἀγωνιῶ, Μ. άσω, (ἀρχ.), être dans les angoisses.

Ἀγωνοθέτης, ου (ὁ), rémunérateur (des prix).

Ἄδακρυς (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Ἀδάκρυτος.

Ἀδακρυτὶ, ἐπίῤ. d'un œil sec, sans pleurer.

Ἀδάκρυτος (ὁ, ἡ), qui fait ou entend quelque chose (affligéante) sans pleurer (d'un œil sec).

Ἀδαμάντινος, η, ον, fait (enrichi, orné) de diamants.

Ἀδαμαντοκόλλητος καὶ Ἀδαμαντοστόλιστος (ὁ, ἡ), orné (enrichi) de diamants; diamanté.

Ἀδάμας, αντος (ὁ), diamant.

Ἀδάμαστος (ὁ, ἡ), indomptable.

Ἀδαπάνητος (ὁ, ἡ), qui ne saurait être dépensé, inépuisable.

Ἀδάπανος (ὁ, ἡ), qui ne coûte aucune dépense; gratuit.

Ἄδαρτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non battu (καὶ ἐπὶ γάλακτ.) baratté.

Ἄδεια (ἡ), permission, θ. autorisation, θ. liberté, θ. ||. ἄδεια ἔγγραφος, permis. ||. ἄδεια ἀπουσίας (ἢ) πρὸς ἀναχώρησιν, congé. ||. (ὁ δεῖνα ὑπάλληλος) ἔλαβεν ἄδειαν ἀπουσίας διὰ ὀκτὼ ἡμέρας, il a obtenu un congé de huit jours. ||. ἄδεια τοῦ Πάππα (περὶ θρησκευτικῶν ἀντικειμένων), dispense, θ. ||. ἄδεια τοῦ ἡγουμένου (πρὸς τοὺς ἐξερχομένους τοῦ μοναστηρίου μοναχοὺς), obédience, θ. ||. ποιητικὴ ἄδεια, (φρσ.), licence poétique. ||. ἀνώνυμος ἑταιρία δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς τὴν ἄδειαν τῆς Κυβερνήσεως, les sociétés anonymes ne peuvent exister sans l'autorisation du gouvernement. ||. δίδω ἄδειαν, ἴδε Ἐπιτρέπω. ||. δότε μοι τὴν ἄδειαν νὰ. , permettez-moi de.., trouvez bon que.. ||. μὲ τὴν ἄδειάν σας, (φρσ.), avec votre permission. ||. ἔχετε τὴν ἄδειαν, (φρσ.), à vous permis, permis à vous, je vous le permets. 2) ἴδε Εὐκαιρία.

Ἀδειάζω, Μ. άσω, (μτφτ.), vider, épuiser; évacuer; désemplir; (ἐπὶ πυροβολ.) décharger. ||. ἀδειάζω τὴν ἀντλίαν, (ναυτ.), décharger (affranchir) la pompe. ||. ἄδειασαν τρία βωκάλια, ils ont mis (ils ont couché) trois bouteilles sur le côté (sur le ventre), ils ont décoiffé (ils ont fait sauter) trois bouteilles. ||. ν' ἀδειάσουν τὸ φρούριον, évacuer la place, ||. ἀδειάζω τὸν τόπον (ϗ κοινότ.) τὴν γωνιὰν, φρσ., (ἀναχωρῶ χωρὶς νὰ θέλω), décharger le plancher, déguerpir, déloger, dénicher. ||. ἄδειασέ μου ὀγλίγωρα τὴν γωνιὰν, (δημ.), allons déguerpissez, déguerpir (dénicher) au plus vite. ||. (ϗ αὐτπθ.) ἡ δεξαμενὴ ἄδειασε, le reservoir s'est vidé. ||. ἄδειασε τὸ ςομάχι του, son estomac s'est déchargé. ||. τὸ πουγγεῖ' του δὲν ἀδειάζει, sa bourse ne désemplit point. 2) (ἀμτφτ.) ἴδε Εὐκαιρῶ.

Ἄδειασμα (τὸ), l'action de vider etc; évacuation (d'une place etc.)

Ἄδειος (ὁ ἄλλ. Εὔκαιρος), α, ον, vide. §. creux. ||. τὸ ὄχημα ἀνεχώρησεν ἄδειον, la voiture est partie à vide. ||. ἡ κοιλιά του εἶναι ἄδεια, il a le ventre creux. 2) (ὁ χωρὶς ἔργου) désoccupé. ||. 'σπίτι ἄδειον (ἀνοικίαστον), maison vacante (qui vaque).

Ἀδέκαστος (ὁ, ἡ), intègre, incorruptible. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀδέκαστον (δικαστοῦ κτλ.), l'intégrité (l'incorruptibilité) d' un juge etc.

Ἀδεκάτιστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas décimé; exempt des droits (de la dîme).

Ἀδελφάτον (τὸ), congrégation, θ. confrérie, θ.

Ἀδελφὴ (ἡ), sœur, θ., ἴδε καὶ Ἀδελφός.

Ἀδελφικὸς, ή, όν, fraternel.

Ἀδελφικῶς, ἐπίρ. en frère (ἢ) en sœur, fraternellement.

Ἀδελφόθεος (ὁ), frère de Dieu (épith. de S. Jacques).

Ἀδελφοκτονία (ἡ), (crime du) fratricide.

Ἀδελφοκτόνος (ὁ, ἡ), fratricide.

Ἀδελφοποιητὸς (ὁ), frère adoptif; confrère.

Ἀδελφὸς (ὁ), frère. ||. ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφαὶ ὁμοπάτριοι καὶ ὁμομήτριοι (οἱ ἀκυρολεκτ. ὀνομασθέντες ἀμφιθαλεῖς), frères germains, sœurs germaines.

Ἀδελφοσύνη (ἡ), κοιν. ἡ -

Ἀδελφότης, ητος (ἡ), fraternité, θ. 2) confrérie, θ.

Ἄδενδρος (ὁ, ἡ), sans arbres, (μτνμ.) chauve. ||. τὰ ἄδενδρα μέρη δάσους, les clairières.

Ἀδένες (οἱ), πλθ. τοῦ Ἀδήν.

Ἀδενοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une glande, glandiforme.

Ἀδενώδης, ους (ὁ, ἡ), glanduleux.

Ἀδέξιος, ος καὶ (κοιν.) α, ον, maladroit, gauche, ἴδε ϗ Ἀνεπιτήδειος.

Ἀδέσποτος (ὁ, ἡ), sans autorité (ἢ) authenticité, sans fondement.

Ἄδετος, ος (ϗ κοιν.) η, ον, qui n'est pas lié; (ἐπὶ βιβλ.) non relié.

Ἀδηλία (ἡ), = Ἀδηλότης.

Ἄδηλος (ὁ, ἡ), incertain. ||. τὸ μέλλον εἶναι ἄδηλον, l'avenir est incertain. ||. ἐπ' ἀδήλοις, (φρσ.), dans l'incertitude. 2) = Ἀφανὴς, insensible, imperceptible. ||. ἡ ἄδηλος ἀναπνοὴ, la transpiration insensible.

Ἀδηλότης, ητος (ἡ), incertitude, θ. ||. ἡ—τοῦ μέλλοντος, l' incertitude de l'avenir.

Ἀδήλως, ἐπίρ. avec incertitude. 2) imperceptiblement.

Ἀδημονία (ἡ), anxiété, θ. impatience, θ.

Ἀδημονῶ, Μ. ήσω, s'indigner, s'impatienter.

Ἀδὴν, ένος (ὁ καὶ ἡ), glande, θ.

Ἅδης, ου (ὁ), l'enfer. ||. τρώγει τὸν ᾅδην μὲ τὰ λείψανα, (χυδ. ἐπὶ πολυφάγων), il mangerait le diable et ses cornes.

Ἀδηφαγία (ἡ), voracité, θ. gloutonnerie, θ.

Ἀδηφάγος (ὁ, ἡ), vorace, glouton, goulu, grand mangeur.

Ἀδιάβατος (ὁ, ἡ), qu'on ne peut traverser (pénétrer), impraticable. ||. δάσος ἀδιάβατον, un bois impénétrable. ||. οἱ δρόμοι κατήντησαν ἀδιάβατοι, les chemins sont devenus impraticables.

Ἀδιάθετος (ὁ, ἡ), qui est mort sans testament, intestat. ||. ἐξ ἀδιαθέτου, (φρσ. Νμκ.), ab intestat. ||. οἱ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι, les héritiers ab intestat.

Ἀδιαίρετος (ὁ, ἡ), indivisible; (Νμ. ἐπὶ κτημ.) indivis. ||. ἐξ ἀδιαιρέτου, (φρσ. Νμκ.), par indivis, indivisement. ||. οἱ ἐξ ἀδιαιρέτου ἰδιοκτῆται, propriétaires indivis. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀδιαίρετον, l'indivisibilité, θ. (Νμ. ἐπὶ κτημ.) indivision, θ.

Ἀδιαιρέτως, ἐπίρ. indivisiblement.

Ἀδιάκοπος (ὁ, ἡ), non interrompu, ininterrompu, continu, continuel. ||. δι' ἐργασίας ἀδιακόπου, par un travail ininterrompu. ||. τὸ ἀδιάκοπον τῆς ἐργασίας, la continuité du travail.

Ἀδιακόπως, ἐπίρ. sans interruption (intermission), continuellement, incessamment, (μτνμ.) sans débrider. ||. ἐκοιμήθην ἑπτὰ ὥρας ἀδιακόπως, j'ai dormi sept heures sans débrider.

Ἀδιακρισία (ἡ), indiscretion, θ.

Ἀδιάκριτος, ος ϗ (κοιν.) η, ον, indiscret; inconsidéré.

Ἀδιακρίτως, ἐπίρ. indistinctement; §. indiscrètement; inconsidérément. ||. τοὺς ἐτιμώρησαν ὅλους ἀδιακρίτως, on les punit tous indistinctement.

Ἀδιάλειπτος (ὁ, ἡ), non interrompu, ἴδε καὶ Ἀδιάκοπος.

Ἀδιαλείπτως, ἐπίρ. sans discontinuer, sans discontinuation, sans intermission, sans intermittence.

Ἀδιάλεκτος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été choisi (trié).

Ἀδιάλλακτος (ὁ, ἡ), irréconciliable, implacable, inaccommodable.

Ἀδιάλυτος (ὁ, ἡ), indissoluble.

Ἀδιανέμητος (ὁ, ἡ), non partagé.
Ἀδιάντροπα, ἐπίῤ. ἴδε Ἀναιδῶς.
Ἀδιαντροπία (ἡ), κοιν. ἡ Ἀναίδεια, dévergondage.
Ἀδιάντροπος, η, ον, κοιν. ὁ Ἀναιδὴς, dévergondé.
Ἀδιαπέραστος, η, ον, qui ne peut être pénétré, impénétrable; imperméable. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀδιαπέραςον (θεωρούμενον ὡς ἰδιότης) τῶν σωμάτων, l'impénétrabilité des corps.
Ἀδιάρθρωτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., inarticulé.
Ἀδιάῤῥηκτος καὶ
Ἀδιάσπαστος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui n'est-pas ou qui ne saurait être rompu (disjoint); indissoluble.
Ἀδιασπάστως, ἐπίῤ. indissolublement.
Ἀδιάτρητος (ὁ,ἡ), χειρουργ. (διδακτ.), imperforé. ||. τὸ ἀδιάτρητον (ἐκ γενετῆς) μελῶν τινων τοῦ σώματος, l'imperforation, θ.
Ἀδιάφθορος (ὁ, ἡ), incorruptible; intègre. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀδιάφθορον, l'incorruptibilité, θ. l'intégrité (d'un juge).
Ἀδιαφιλονείκητος (ὁ, ἡ), incontestable.
Ἀδιαφόρετα, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Ἀνωφελῶς.
Ἀδιαφόρετος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Ἀνωφελής.
Ἀδιαφορία (ἡ), indifférence, θ. laissez-aller.
Ἀδιάφορος (ὁ, ἡ), indifférent; (ἰδίως ἐπὶ πραγμ.) qui n'importe, (παροιμ.) qui ne fait ni chaud ni froid. ||. ἀδιάφορον (εἶνε) εἰς ποῖον θὰ πέσῃ ὁ λαχνὸς, peu importe (n'importe) sur qui tombera le sort. ||. (καὶ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) ἀδιάφορον! qu'importe? n'importe; c'est égal. ||. εἴτε σεῖς, εἴτ' ἐκεῖνοι, ἀδιάφορον, que ce soit eux ou vous, n'importe (il n'importe). ||. τοῦτό μοι εἶνε ἀδιάφορον (πάντῃ ἀδιάφορον), cela ne m'est de rien (ne me fait rien, me fait moins que rien), cela m'est égal.

Ἀδιαφορῶ, Μ. ήσω, être indifférent, ne s'en soucier guère (ne s'inquiéter, ne s'embarrasser, ne se mettre guère en peine, ne tenir aucun compte) de qc. ||. ἀδιαφορεῖ παντάπασιν, il ne s'en inquiète nullement.
Ἀδιαφόρως, ἐπίῤ. indifféremment; indistinctement; sans y attacher de l'importance.
Ἀδιαχώριστος (ὁ, ἡ), inséparable.
Ἀδίδακτος (ὁ, ἡ), non instruit.
Ἀδιεξίτητος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui ne peut être traversé (pénétré, parcouru), impénétrable, inextricable.
Ἀδιέξοδος (ὁ, ἡ), sans issue, sans passage, impénétrable, (μτνμ.) aveugle. ||. ὁδὸς —, rue qui n'a point d'issue, impasse.
Ἀδιήγητος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνεκδιήγητος.
Ἄδικα, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Ἀδίκως.
Ἀδικαιολόγητος (ὁ, ἡ), qu'on ne peut justifier, qui n'est pas justifiable, injustifiable.
Ἀδίκημα (τὸ), acte d'injustice, injustice, θ.
Ἀδικία (ἡ), injustice, θ. acte d'injustice, iniquité, θ.
Ἀδικοπραγία (ἡ), action injuste, θ. injustice, θ.
Ἄδικος (ὁ, ἡ), injuste, inique. ||. (τὸ οὐδ.) Ἄδικον, ἀντὶ Ἀδίκημα ἢ Σφάλμα. ||. ἔχω ἄδικον, avoir tort. ||. κάμνω ἄδικον, faire tort à q., ἴδε ⅋ Ἀδικῶ.
Ἀδικῶ, Μ. ήσω, commettre une injustice (envers q.); faire tort à q.; léser. ||. ὁ ἀδικούμενος, l'opprimé.
Ἀδίκως, ἐπίῤ. injustement, à tort; à faux. ||. ἀδίκως παραπονεῖσαι, c'est injustement que vous vous plaignez. ||. τὸν κατηγοροῦν ἀδίκως καὶ ἀναιτίως, on l'accuse à tort et sans cause. ||. εἴτε ἀδίκως, εἴτε δικαίως, φρονεῖ ὅτι ἐζημιώθη, à tort ou à droit (à tort ou à raison) il se prétend lésé.
Ἀδιόδευτος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait traverser (parcourir), impraticable.
Ἀδιοίκητος (ὁ, ἡ), qui n'est point gouverné (administré), ingouverné.
Ἀδιοργάνιστος (ὁ, ἡ), inorganisé.
Ἀδιόρθωτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui ne peut (qui ne saurait) être corrigé, qui n'est pas corrigible, incorrigible; (ἐπὶ πραγμ.) irréparable, irrémédiable; (ἐπὶ ψυχικ. διορθώσ. μτφορ.) impénitent. ||. ἀπέθανεν ἀδιόρθωτος (ἀνεξομολόγητος, ἀκοινώνητος), il est mort impénitent, il est mort dans l'impénitence. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀδιόρθωτον τοῦ χαρακτῆρός του, l'incorrigibilité de son caractère.
Ἀδιόριστος (ὁ, ἡ), indéterminé.
Ἀδίστακτος (ὁ, ἡ), indubitable.
Ἀδιστάκτως, ἐπίῤ. indubitablement, sans hésitation, sans balancer.
Ἀδοκίμαστος (ὁ, ἡ), non éprouvé, non essayé.
Ἀδόκιμος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) de mauvais aloi, qui n'est pas de bon aloi. §. (μτφορ.) réprouvé, désaprouvé; manqué. ||. ζωγράφος (ποιητὴς κτλ.) ἀδόκιμος, un peintre (un poète etc) manqué.
Ἀδολεσχία (ἡ), ἀρχ., bavardage,
Ἀδόλεσχος (ὁ, ἡ), (ἀρχ.), bavard, babillard; vétilleux.
Ἄδολος (ὁ, ἡ), qui n'est point frélaté, pur, sans mélange; §. (μτφορ.) sincère; candide; franc.
Ἀδόλως, ἐπίῤ. sans fraude; sincèrement.
Ἀδούλευτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a pas été travaillé (préparé), brut; (ἰδιαιτ. ἐπὶ γῆς) inculte, ἴδε καὶ Ἀκαλλιέργητος.
Ἀδούλωτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qu'on ne saurait asservir, libre, indépendant.
Ἀδράκτι (τὸ), fuseau. ||. τὸ ἀδράκτι τῆς ῥοδάνης, la broche d'un rouet ||. μαγγάνι μὲ δια-

κόσια (τριακόσια κτλ.) ἀδράκτια, un metier (à filer) à deux (trois etc) cents broches.
Ἀδρακτιὰ (ἡ), fusée, θ.
Ἀδρακτοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), βτν. fusiforme.
Ἀδράνεια (ἡ), manque d'activité, inactivité, θ. faiblesse, θ. inertie, θ.
Ἀδρανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui n'est pas actif, inactif, qui manque d'activité, mou (molle); (Φυσ.) inerte.
Ἀδρασκελιὰ (ἡ), ἴδε (ὀρθότ.) Διασκελιά.
Ἀδρασκελῶ, Μ. ήσω, ἴδε (ὀρθότ.) Διασκελῶ.
Ἀδράχνω, Μ. άξω, κοιν. ἀντὶ Δράττομαι, saisir, empoigner.
Ἀδρὸς, ά, ὸν, grand, gros; fort; abondant. ||. μὲ ἀδρὸν μισθὸν, à gros gages. ||. ὁ λαμβάνων ἀδρὸν μισθὸν, qui reçoit de forts appointements, qui se fait grassement payer. ||. ἀδρὰν χρηματικὴν ποσότητα, une grosse somme d'argent.
Ἀδρὺς, ιὰ, ὺ, κοιν. ὁ Τραχύς.
Ἀδρῶς, ἐπίρ. grassement, abondamment.
Ἀδυναμία (ἡ), faiblesse, θ. langueur, θ. débilité, θ. ἴδε καὶ Ἀτονία.
Ἀδυνατίζω, Μ. ίσω, (μτβτ.), affaiblir, debiliter; attenuer. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) ἴδε Ἀδυνατῶ.
Ἀδυνάτισμα (τὸ), affaiblissement; attenuation, θ. épuisement, débilitation θ.
Ἀδύνατος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, faible; débile; délicat; abattu, défait. ||. εἶνε ἀδυνάτου κράσεως, il est d'une complexion délicate. ||. ἡ ὅρασίς του εἶναι ἀδύνατος, il a la vue débile (délicate). 2) (τὸ οὐδ. ἐπὶ πραγμ.) impossible, impraticable. ||. τοῦτο εἶνε ἀδύνατον (πάντῃ ἀδύνατον), cela est impossible (de toute impossibilité), il y a de l'impossibilité à cela, il est de toute impossibilité que cela soit, cela ne saurait être. ||. τὸ ἀπολύτως ἢ σχετικῶς ἢ φυσικῶς ἢ ἠθικῶς ἀδύνατον, l'impossibilité absolue ou relative ou physique ou morale. ||. κάμνω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ, faire l'impossible. ||. φέρω τινὰ εἰς τὴν ἀδύνατον ἀπαγωγὴν, (Λογικ.), reduire quelqun à l'impossible.
Ἀδυνατῶ, Μ. ήσω, ἀρχ. (πρὸς ἀπαρ.) ne pouvoir pas, être dans l'impuissance ou dans l'impossibilité de. 2) (συνήθ.) s'affaiblir, tomber en langueur, faiblir. ||. τὸ κρασὶ τοῦτο ἀδυνατεῖ, ce vin faiblit.
Ἀδυσώπητος (ὁ, ἡ), inexorable.
Ἄδυτος (ὁ, ἡ), impénétrable; inaccessible aux profanes, sacré. ||. τὸ ἄδυτον (ἢ) τὰ ἄδυτα (τοῦ ναοῦ), le sanctuaire.
Ἄδω, Μ. ᾎσω, ἀρχ. ἀντὶ Τραγωδῶ. ||. ᾄδω παλινῳδίαν, chanter la palinodie. ||. (συνήθ. εὔχρ. μτφορ. καὶ τρτπρσ.) ᾄδεται ὅτι.., on dit que.., le bruit court, c'est le bruit qui court. ||. (ἡ κατὰ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) τὰ ᾀδόμενα, les bruits qui courent, les on dit.
Ἀδωροδόκητος (ὁ, ἡ), qui ne se laisse pas séduire (corrompre) par des présens, intègre, incorruptible.
Ἀδωροδοκήτως, ἐπίρ. sans se laisser corrompre par des présens; gratis.
Ἀειθαλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), toujours fleuri (verdoyant). ||. δένδρα ἀειθαλῆ, arbres verds.
Ἀεικίνητος (ὁ, ἡ), qui est toujours en mouvement. ||. τὸ ἀεικίνητον (ἀφῃρημ. ἀντὶ) ἡ ἀεικινησία, le mouvement perpétuel.
Ἀείμνηστος (ὁ, ἡ), à jamais mémorable, d'éternelle mémoire.
Ἀειπάρθενος (ἡ), toujours vierge.
Ἀείποτε, ἐπίρ. de tout temps, de tout jamais, toujours.
Ἀειφυγία (ἡ), exil (banissement) perpétuel.
Ἀένναος (ὁ, ἡ), qui coule toujours, intarissable.
Ἀεννάως, ἐπίρ. = Αἰωνίως.
Ἀεράκι (τὸ), ἴδε Αὔρα.
Ἀέρας, α (ὁ), κοιν. ὁ Ἀήρ.
Ἀερίζω, Μ. ίσω, donner de l'air (de l'évent), aérer (une chambre etc). 2) exposer à l'air, mettre à l'évent (des marchandises etc); éventer (du grain, etc).
Ἀερικὸς, ή, ὸν, bien aéré.
Ἀέρισμα (τὸ), l'action d'aérer (de mettre à l'évent etc), aérage.
Ἀεροβατῶ, Μ. ήσω, voyager ou se perdre dans les airs (καὶ μτφορ.) dans des espaces imaginaires, bâtir des chateaux en Espagne, courir après des chimères (des fantômes), se repaître d idées chimériques.
Ἀεροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), aériforme.
Ἀετίτης, ου (ὁ), (λίθος), pierre d'aigle, aétite.
Ἀετόπουλον (τὸ), aiglon.
Ἀετόπετρα (ἡ), κοιν. ὁ Ἀετίτης λίθος.
Ἀετὸς (ὁ), πτν. aigle. ||. (θηλυκὸν, ὅταν δηλῇ σημαίαν) οἱ Ῥωμαϊκοὶ (οἱ Γαλλικοὶ) ἀετοὶ, les aigles romaines (françaises). ||. ἀετὸς δικέφαλος, aigle à deux têtes, l'aigle impériale.
Ἀετώδης, ους (ὁ, ἡ), qui ressemble à un aigle. ||. τὸ ἀετῶδες βλέμμα του, sa vue (son regard) d'aigle.
Ἀέτωμα (τὸ), ἀρχιτ., fronton.
Ἀζήλευτος, η, ον, qui n'est pas digne d'envie, qui ne fait pas des jaloux.
Ἀζημίωτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a pas été lésé. ||. μὲ τὸ ἀζημίωτόν του, (φρσ.), sans que cela lui en coûte.
Ἀζύγιστος, η, ον, qui n'a pas été pésé.
Ἄζυμος (ὁ, ἡ), qui est fait (pétri) sans levain. ||. τὰ Ἄζυμα, la fête des azymes (chez les Juifs). ||. οἱ Λατῖνοι λειτουργοῦν μὲ ἄζυμα, les Catholiques ne consacrent qu'avec du pain sans levain.
Ἀζύμωτος (ὁ, ἡ), non pétri.
Ἀζωγράφιστος, η, ον, qui n'est pas peint.
Ἄζωστος, ον, sans ceinture.
Ἀηδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fade, insipide, désagréable, déplaisant, dégoûtant; fastidieux; (ἰδίως μτφορ.) plat, ἴδε καὶ Ἄνοστος.

||. δὲν δίδεται ἀηδέστερον σύγγραμμα, il n'y a rien de plus plat que cet ouvrage.
Ἀηδία (ἡ), fadeur, θ. dégoût; désagrement; (ἰδίως μτφορ.) platitude, θ., ἴδε καὶ Ἀνοστιά. ||. λέγει ὅλον ἀηδίας, il ne dit que des platitudes.
Ἀηδιάζω, Μ. άσω, prendre du dégoût, se dégoûter. ||. ἀηδίασα τὸ κρέας, il m'a pris un dégoût pour la viande. ||. μὲ ἔκαμαν ν' ἀηδιάσω τὸ 'ψάρι, ils m'ont dégouté du poisson.
Ἀηδόνι (τὸ), κοιν. ἡ -
Ἀηδὼν, όνος (ἡ), πτν., rossignol.
Ἀηδῶς, ἐπίρ. d'une manière dégoûtante (désagréable); avec dégoût; fastidieusement.
Ἀὴρ, έρος (ὁ), air. ||. καθαρὸς (νοσώδης κτλ.) ἀὴρ, air pur (malsain etc). ||. εἰς τὸν ἀέρα, (φρσ.), en l'air. ||. ῥίπτω (πυροβολῶ) εἰς τὸν ἀέρα, tirer (tirer un coup) en l'air. §. (ϗ μτφορ. ἀντὶ Εἰς μάτην) ὁμιλεῖ εἰς τὸν ἀέρα, il parle (il raisonne) en l'air. 2) (τὸ κάλυμμα τοῦ δισκοποτήρꙋ) le corporal; le voile.
Ἀήττητος (ὁ, ἡ), invincible.
Ἀθανασία (ἡ), immortalité, θ.
Ἀθάνατος (ὁ, ἡ), immortel; éternel.
Ἄθαπτος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἄταφος.
Ἀθέατος (ὁ, ἡ), invisible, ἴδε ϗ Ἀόρατος.
Ἀθεΐα (ἡ), athéïsme.
Ἀθέμιτος (ὁ, ἡ), illicite, criminel; illégitime.
Ἀθεμιτουργία (ἡ), action illicite (criminelle), θ. crime.
Ἀθεμίτως, ἐπίρ. d'une manière illicite, illicitement, illégitimement.
Ἄθεος (ὁ, ἡ), athée.
Ἀθεόφοβος, η, ον, qui ne craint pas Dieu.
Ἀθεράπευτος (ὁ, ἡ), = Ἀνίατος. 2) (μτφορ.) = Ἀδιόρθωτος.
Ἀθέρας, α (ὁ), κοιν. l'élite, la fleur, la crême.
Ἀθερίνα (ἡ), ψ., épi, epsel, joel.
Ἀθέριστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non moissonné, immoissonné.
Ἀθέτησις, εως (ἡ), violation (d'une loi), θ. contravention, θ. infraction, θ. ἴδε ϗ Παράβασις.

Ἀθετῶ, Μ. ήσω, violer (une loi, son serment), fausser (sa promesse, sa foi etc.); manquer à sa foi, transgresser; déroger à (une loi, un contrat), contrevenir.
Ἀθεώρητος (ὁ, ἡ), qui n'est pas vu (ἡ) qu'on ne saurait voir.
Ἀθίβολος (ὁ), εἶδ. δικτ. ἴδε Πεζόβολος.
Ἄθικτος (ὁ, ἡ), auquel on n'a pas touché, intact.
Ἀθλητὴς, οῦ (ὁ), athlète, combattant.
Ἀθλητικὸς, ἡ, ὸν, propre aux athlètes, athlétique.
Ἀθλητικῶς, ἐπίρ. à la manière des athlètes,
Ἄθλιος, α, ον, qui fait pitié, digne de pitié, misérable, pitoyable, malheureux; (ἐπὶ πραγμ.) pauvre, chetif, mesquin, détestable, triste. ||. διάγει βίον ἄθλιον, il mène une triste vie. ||. μᾶς ἔκαμεν ἓν ἄθλιον τραπέζι, il nous a fait une pauvre chère. ||. ἀθλιέςατον γράψιμον, une écriture détestable (pitoyable), ἴδε ϗ Ἀχρειέστατος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἄθλια, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀθλίως. ||. τραγῳδεῖ ἄθλια, il chante à faire pitié.
Ἀθλιότης, ητος (ἡ), misère, θ. §. pauvreté, θ. mesquinerie, θ. ||. τί ἀθλιότης (ἰδεῶν, ἐκφράσεων κτλ.)! quelle pauvreté!
Ἀθλίως, ἐπίρ. misérablement, d'une manière pitoyable, à faire pitié, pitoyablement; tristement, mésquinement.
Ἀθλοθέτης, ου (ὁ), = Ἀγωνοθέτης.
Ἆθλον (τὸ), prix du combat.
Ἆθλος (ὁ), entreprise laborieuse, θ. travail. ||. οἱ ἆθλοι τοῦ Ἡρακλέους, les travaux d'Hercule.
Ἀθλοφόρος (ὁ, ἡ), qui a remporté le prix (du combat etc).
Ἀθόλωτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas (ἡ) qui ne saurait être troublé, clair.
Ἀθόρυβος (ὁ, ἡ), exempt de trouble; qui ne fait pas de bruit; tranquille.

Ἀθορύβως, ἐπίρ. sans trouble, sans bruit.
Ἄθραυστος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été (ἡ) qui ne peut être brisé (cassé).
Ἄθρησκος (ὁ, ἡ), νλγ., qui n'a pas de religion (ἡ) qui ne la respecte pas assez, irreligieux.
Ἀθροίζω, Μ. οίσω, (ἀρχ.), rassembler, ἴδε καὶ Συνάζω καὶ Συναθροίζω.
Ἄθροισμα (τὸ), assemblage; somme, θ.
Ἀθροιστικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à rassembler (etc). ||. ὄνομα ἀθροιστικὸν (Γρμτ.), nom collectif.
Ἀθρόος, α, ον, qui vient en masse (tout d'un coup). ||. (τὸ οὐδ.) Ἀθρόον, ἐπίρ. en masse; collectivement. §. tout d'un coup.
Ἀθυμία (ἡ), découragement, abattement.
Ἀθυμῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), être abattu (découragé), se décourager.
Ἀθυροστομία (ἡ), langue effrénée, intempérence de langue.
Ἀθυρόστομος (ὁ, ἡ), qui ne peut contenir sa langue, qui à la langue bien pendue, qui est fort en gueule; bavart; indiscret.
Ἀθωόνω, Μ. ώσω, absoudre, acquitter; décharger (d'accusation), disculper, (μτνμ.) blanchir. ||. κατώρθωσε νὰ ἀθωωθῇ, il est parvenu à se blanchir.
Ἀθῶος, α, ον, exempt de crime, innocent.
Ἀθωότης, ητος (ἡ), innocence, θ. ||. ἐν ἀθωότητι, innocemment
Ἀθώωσις, εως (ἡ), absolution, θ. acquittement.
Αἶ, μόρ. ἢ ἐπιφών. Θαυμας. oh! ἢ 2) Σχετλ. aïe!
Αἱ, πλθ. ὀνμς. τοῦ θηλ. ἄρθρ. Ἡ, les.
Αἰγιαλὸς (ὁ), bord de la mer, rivage, côte, θ. grève, θ.
Αἰγὶς, ίδος (ἡ), Egide, θ. (μτφορ.) auspices, protection. ||. ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ.., sous les auspices de..

Αἰγόκερως, ω (ὁ), ἀςρνμ., Capricorne. ||. ὁ τροπικὸς τοῦ Αἰγόκερω, le tropique du Capricorne.
Αἰδέσιμος (ὁ, ἡ), respectable, révérand.
Αἰδεσιμότης, ητος (ἡ), caractère vénérable. §.(ὡς τίτλος τιμῆς πρὸς πρεσβυτέρους) révérence, θ. ||. ἡ αἰδεσιμότης σας, votre révérence.
Αἰδήμων, ονος, (ὁ, ἡ), timide, pudique, reservé.
Ἀΐδιος, α (καὶ Ἀττ.) ος, ον, éternel, perpétuel; impérissable. ||. μνήμη (δόξα) ἀΐδιος, mémoire (gloire) impérissable.
Ἀϊδιότης, ητος (ἡ), éternité, θ. perpétuité, θ.
Ἀϊδίως, ἐπίῤ. éternellement, perpétuellement.
Αἰδοῖον (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) les parties honteuses (génitales). ||. τὸ — τοῦ ἀνδρὸς, le membre (viril).
Αἰδὼς, οῦς (ἡ), pudeur, θ.
Αἰθέριος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éthéré.
Αἰθὴρ, έρος (ὁ), éther.
Αἰθίοψ, οπος (ὁ), nègre.
Αἴθουσα, ης (ἡ), ἀρχ., salle, θ.
Αἰθρία, ας (ἡ), ciel serein (clair), sérénité, θ.
Αἴθριος, α, ον, serein, pur, clair.
Αἴθυια, ας (ἡ), πτν. (θαλάσσ.), plongeon.
Αἰκία, ας (ἡ), ἀρχ., coup; blessure, θ. §. (συνήθ. πλθ.) voies de fait, θ.
Αἰκίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), blesser, maltraiter.
Αἴλουρος (ὁ), chat sauvage.
Αἷμα (τὸ), sang. ||. ἡ μύτη του (τὸ δάκτυλόν του) τρέχει αἷμα, le nez (le doigt) lui saigne, il seigne du nez. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Φλεβοτομία, saignée, θ. ||. 'παίρνω αἷμα, ἴδε Φλεβοτομῶ, -οῦμαι. ||. ὁ ἰατρὸς διώρισε (νὰ τοῦ 'πάρουν) αἷμα, le medecin a ordonné la saignée. 3) (συγγένεια ἐξ αἵματος) parenté, θ. consanguinité, θ. ||. πρίγκηψ ἐκ βασιλικοῦ αἵματος, prince de sang. ||. τὸ αἷμα νερὸν δὲν γίνεται, παροιμ. (χυδ.), bon sang ne peut mentir.
Αἱμασιὰ (ἡ), haie d'épines; muraille en pierres sèches.
Αἱματηρὸς, ὰ, ὸν (ἀρχ.), sanguin; sanglant. ||. τὰ αἱματηρὰ ἀγγεῖα, (ἀνατομ.), vaisseaux sanguins. ||. σκηναὶ αἱματηραὶ, des scènes sanglantes.
Αἱματῖτις, ιδος (ἡ), ἀρχ. ὁ Αἱματοστάτης (λίθος).
Αἱματοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), couleur de sang.
Αἱματόνω, Μ. όσω, (μτδτ.) souiller (tacher) de sang, ensanglanter. ||. (ἀμτδτ.) saigner. ||. (αἱ)μάτωσ' ἡ μύτη του, le nez lui saigna. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Αἱματωμένος, η, ον, saigneux; sanglant.
Αἱματοσταγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), dégoutant de sang.
Αἱματοστάτης, ου (ὁ), κοιν. ὁ Αἱματίτης (λίθος), jaspe sanguin, hématite, θ.
Αἱματόχρους (ὁ, ἡ), qui est de couleur de sang (de couleur sanguine), sanguin.
Αἱματοχυσία (ἡ), effusion de sang, θ. ||. ἔγινεν αἱματοχυσία, le sang a coulé.
Αἱματώδης, ους (ὁ, ἡ), sanguin. ||. αἱματώδους κράσεως, d'un tempérament sanguin. ||. οἱ αἱματώδεις εἶναι συνήθως εὔθυμοι, les gens sanguins sont ordinairement d'une humeur gaie.
Αἱμάτωμα (τὸ), l'action d'ensanglanter.
Αἱμοβόρος (ὁ, ἡ), qui se nourrit de sang, sanguinaire.
Αἱμομίκτης, ου (ὁ), incestueux.
Αἱμομιξία (ἡ), inceste.
Αἱμοπότης, ου (ὁ), qui boit du sang, buveur de sang, sanguinaire.
Αἱμοπτυϊκὸς, ὴ, ὸν, qui crache du sang, hémoptoïque, hémoptysique.
Αἱμοπτυσία (ἡ), crachement de sang, hémoptysie, θ.
Αἱμορραγία (ἡ), hémorragie, θ.
Αἱμόρροια (ἡ), flux (perte) de sang. ||. ὑπόκειται εἰς αἱμόῤῥοιαν, elle est sujette à des pertes (de sang).
Αἱμορροϊκὸς, ὴ, ὸν, qui concerne les hémorrhoïdes, hémorrhoïdal. 2) qui est sujet au flux de sang ou aux hémorroïdes, hémorrhoïdaire.
Αἱμορροῒς, ΐδος (ἡ), (συνήθ. πλθ.), hémorroïdes, θ.
Αἱμορροοῦσα, ης (ἡ), κυρ. ἡ τοῦ Εὐαγγελίου, l'hémoroïsse (de l'Évangile).
Αἱμόφυρτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., mêlé de sang; sanguinolent; tout en sang.
Αἱμοχαρὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui aime le sang, sanguinaire.
Αἴνιγμα (τὸ), énigme, θ, ||. προτείνω αἴνιγμα, proposer (donner à deviner) une énigme.
Αἰνιγματικὸς, ὴ, ὸν, καὶ
Αἰνιγματώδης, ους (ὁ, ἡ), énigmatique, obscur.
Αἰνιγματωδῶς, ἐπίῤ. énigmatiquement.
Αἰνίττομαι, Μ. αἰνιχθῶ (θᾶ), donner à entendre, insinuer, désigner en termes couvertes; faire allusion à, ἴδε καὶ Ὑπαινίττομαι.
Αἶνος (ὁ), ἀρχ.='Εγκώμιον. ||. (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησ. φρσ.) οἱ Αἶνοι (τὸ »Πᾶσα πνοή«), laudes, θ. πλθ. ||. ψάλλουν (εἶνε εἰς) τοὺς Αἴνους, on chante (on est à) laudes.
Αἲξ, αἰγὸς (ἡ), ἀρχ., ἡ Γίδα, chèvre.
Αἶρα, ας (ἡ), φ. ivraie, θ. §. argot.
Αἱρεσιάρχης, ου (ὁ), chef d'une secte (d'hérétiques), hérésiarque.
Αἵρεσις, εως (ἡ), (ἀρχ.), secte, θ. école (de philosophie), θ. §. (συνήθ.) hérésie, θ.
Αἱρετικὸς (ὁ), hérétique.
Αἱρετοκρισία (ἡ), jugement par arbitres (ἡ) arbitral, arbitrage. ||. ἐκτιμῶ ἢ ἀποφασίζω κατ' αἱρετοκρισίαν, arbitrer. ||. ἡ ὑπόθεσις ἠμπορεῖ ν' ἀποφασισθῇ δι' αἱρετοκρ., l'affaire peut s'arbitrer. ||. ἡ ὑπόθεσις ἐδικάσθη δι' αἱρετοκρισίας, l'affaire fut jugée arbitralement.
Αἱρετοκριτὴς, οῦ (ὁ), κοιν. ὁ Διαιτητής.
Αἱρετὸς, ὴ, ὸν, (μόνον εἰς τὴν

φρσ.) αἱρετὸς κριτὴς, ὁ (μονολεκτ.) Αἱρετοκριτής.

Αἰσθάνομαι, Μ. αἰσθανθῶ (θὰ), éprouver une sensation, sentir, ressentir, s'apercevoir de. ||. αἰσθάνομαι νυγμόν τινα εἰς τὸν λαιμὸν, je ressens un picotement à la gorge. ||. αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτόν μου, je me sens bien. ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ παραστήσω τί αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ, je ne saurais dire ce qui se passe en moi (dans mon âme, dans mon cœur).

Αἰσθαντικὸς, ἡ, ὸν, qui a la faculté de sentir, sensitif. 2) Εὐαίσθητος.

Αἴσθημα (τὸ), objet perçu par la sensation; sentiment. §. sensation, θ. 2) =τῶ.

Αἴσθησις, εως (ἡ), sens, organe de la sensation; sentiment; faculté de sentir (ἢ) de connaître, connaissance, θ. ||. αἱ ἡδοναὶ τῶν αἰσθήσεων, les plaisirs des sens. ||. τοῦτο προσβάλλει τὰς αἰσθήσεις, cela frappe les sens. ||. ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, il a perdu ses sens, il a perdu toute connaissance. ||. ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, il a repris ses sens, il a repris connaissance.

Αἰσθητήριον (τὸ); siège (foyer) de la sensation, sensorium; sens, organe de la sensation.

Αἰσθητικὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport aux sens (ἢ) à la sensation, sensitif.

Αἰσθητὸς, ἡ, ὸν, qui peut tomber sous les sens, sensible.

Αἴσιος, α, ον, heureux, de bon augure, favorable. ||. ἐπ' αἰσίοις (ἐννοεῖται οἰωνοῖς ἢ ἱεροῖς), sous d'heureux auspices.

Αἰσίως, ἐπίῤ. heureusement, d'une manière propice, favorablement.

Αἴσχιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Αἰσχρὸς, très honteux, ignominieux. ||. ἀπέθανε μὲ αἴσχιστον θάνατον, il périt d'une mort ignominieuse (de la plus ignominieuse de toutes les morts). ||. λέγει ἐναντίον του τὰ αἴσχιστα, il dit des horreurs (il dit le diable) concontre lui, (οἰκ.) il en dit les sept péchés mortels, il en dit pis que pend.

Αἶσχος, ους (τὸ) honte, θ. opprobre, deshonneur, affront, infamie, θ. ignominie, θ. turpitude, θ. ||. εἶνε τὸ αἶσχος τῆς οἰκογενείας του, il est l'opprobre de sa famille, il fait affront à (il fait la honte de) ses parents. ||. τί αἶσχος! quelle infamie!

Αἰσχροκέρδεια (ἡ), honteux amour du gain; (καταχρ.) escroquerie, θ.

Αἰσχροκερδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), possedé d'un vil amour du gain; bassement intéressé; (καταχρ.) escroc.

Αἰσχροκερδῶ, Μ. ήσω. chercher à s'enrichir par des voies honteuses ou illicites.

Αἰσχροκερδῶς, ἐπίῤ. par un vil intérêt, sordidement.

Αἰσχρολογία (ἡ), propos obscènes, paroles sales et vilaines, obscénité (dans les propos), θ. impureté, θ. ordure, θ. saleté, θ. sottise, θ. vilenie, θ.

Αἰσχρολόγος (ὁ, ἡ), qui tient des propos obscènes (indécentes, déshonnêtes), qui dit des obscénités (des saletés etc.), ordurier, mal embouché.

Αἰσχρολογῶ, Μ. ήσω, tenir des propos obscènes (honteux, indécents), dire des obscénités (etc), ne parler que par B et par F.

Αἰσχροπραγία (ἡ), =Αἰσχρουργία.

Αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, qui blesse la pudeur, obscène, sale; honteux, déshonnête, malhonnête, indécent; impur, infâme; ignominieux. ||. λέξεις αἰσχραὶ, termes malhonnêtes. ||. αἰσχρὰ ἤθη, des mœurs impures (infâmes). ||. διήγημα αἰσχρὸν (ἄλλ. ἀσελγὲς), conte gras (licencieux).

Αἰσχρότης, ητος (ἡ), =Αἶσχος, Αἰσχρουργία, infamie, θ. §. impureté, θ. saleté, θ. impudicité, θ. etc.

Αἰσχρουργία (ἡ), action honteuse (déshonnête); obscénité, θ. impureté, θ. impudicité, θ. indécence, θ. turpitude, θ.

Αἰσχρῶς, ἐπίῤ. d'une manière honteuse, honteusement, ignominieusement, salement.

Αἰσχύνομαι, Μ. αἰσχυνθῶ (θὰ), avoir honte (ἢ) rougir de; être confus.

Αἴτησις, εως (ἡ), demande, θ. sollicitation, θ. (δικονμ.) requête, θ. ||. κατ' αἴτησιν τοῦ δεῖνος, à la requête (à la réquisition) d'un tel. ||. κατ' αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, sur la réquisition du procureur du roi.

Αἰτία (ἡ), cause, θ. sujet, motif; lieu, occassion, θ; principe. ||. ἡ πρώτη (ἡ ἀρχικὴ) αἰτία, la cause principale, le premier principe. ||. ἐξ αἰτίας τοῦ.., à cause de.. ||. δὲν ὑπάρχει ἀποτέλεσμα χωρὶς αἰτίας, il n y a pas d'effet sans cause. ||. γελᾷ χωρὶς αἰτίαν, il rit sans sujet. ||. ἔχω αἰτίαν νὰ παραπονῶμαι διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ διαγωγήν του, j'ai lieu (j'ai sujet) de me plaindre de sa conduite à mon égard.

Αἰτιατικὴ (ἡ), (πτῶσις γραμματ.) accusatif.

Αἰτίασις, εως (ἡ), récrimination, θ. grief.

Αἰτιατὸς, ἡ, ὸν, causal, causatif. ||. τὸ αἰτιατὸν, (φιλσφ. καὶ θλγ.), la cause occasionnelle ou adventice

Αἵτινες, θ. πλθ. τοῦ Ὅς τις.

Αἰτιολογία (ἡ), explication des causes (des motifs), θ. ||. αἱ προηγούμεναι τοῦ διατακτικοῦ μέρους (τῆς δικας.) ἀποφάσεως αἰτιολογίαι, les considérants d'un arrêt.

Αἰτιολογικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à expliquer la cause; (γρμτ.) causatif. ||. τὸ αἰτιολογικὸν μέρος νόμου (ἀποφάσεως δικαστικῆς κτλ.), le considérant d'une loi (etc).

Αἰτιολογῶ, Μ. ήσω, expliquer la cause, donner la raison de, motiver, raisonner. ||. ἔκθεσις

αἰτιολογημένη, exposé raisonné.

Αἴτιος, α, ον, qui est la cause de; auteur. ||. (οὐσ.) αἴτιον (τὸ), = Αἰτία, cause, θ. motif. ||. τὸ τελικὸν αἴτιον, la cause finale.

Αἰτιώδης, ους, (ὁ, ἡ), κυρ. εὔχρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Αἰτιωδέστατος, qui est la cause (la principale cause) de

Αἰτῶ καὶ (μσ.) Αἰτοῦμαι, Μ. ήσω, (εὐχρηστότερον τὸ) Ἐξαιτοῦμαι, demander.

Αἴφνης, ἐπίρ. (ἀρχ.), = Ἐξαίφνης, Αἰφνιδίως, soudain, soudainement.

Αἰφνίδιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, soudain, subit. ||. τὸ αἰφνίδιον, (ἀφηρημ.), la soudaineté.

Αἰφνιδίως, ἐπίρ. soudain, soudainement, subitement.

Αἰχμαλωσία (ἡ), captivité, θ.

Αἰχμαλωτίζω, Μ. ίσω, faire prisonnier de guerre, emmener en captivité; reduire en servitude. ||. ἠχμαλωτίσθη εἰς τὴν δεῖνα μάχην, il a été pris à telle bataille.

Αἰχμαλωτισμὸς (ὁ), l'action de reduire en captivité (etc).

Αἰχμάλωτος (ὁ, ἡ), prisonnier de guerre, captif (-ive).

Αἰχμὴ (ἡ), la pointe d'une lance (etc).

Αἰὼν, ῶνος (ὁ), siècle. ||. ὁ χρυσοῦς αἰὼν, l'âge (le siècle) d'or. ||. »εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, » εἰς τὸν αἰῶνα, à tout jamais. ||. »εἰς αἰῶνας αἰώνων,« Γρφ., Αἰωνίως, aux siècles des siècles.

Αἰώνιος, α καὶ (Ἀττ.) ος, ον, éternel (-elle). ||. ἡ αἰώνιος ζωὴ, la vie éternelle. ||. πρόσοδος αἰωνία, rente à perpétuité, θ. ||. αἰωνία του ἡ μνήμη, (φρσ. ὑπὲρ ἀποθανόντος)! Dieu veuille avoir son âme!

Αἰωνιότης, ητος (ἡ), éternité, θ. perpétuité, θ.

Αἰωνίως, ἐπίρ. éternellement, de toute éternité; à perpétuité.

Ἀκαδημαϊκὸς, ἡ, ὸν, académicien; académique.

Ἀκαδημία (ἡ), académie, θ. ||. ἡ — τῆς Γαλλίας, l'Institut (royal de France). ||. τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας, les membres de l'Institut.

Ἀκαθαίριστος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Ἀκαθάριστος, (κυρ. ἐπὶ ὀπωρ. καὶ ὀσπρ.), qui n'est pas mondé (pelé, pluché etc.). ||. τὰ μοσχόμηλα (Γαλλ. ἀπιδόμηλα) τρώγονται συνήθως ἀκαθάριστα, on mange ordinairement les pommes d'api sans en ôter la pelure.

Ἀκαθαρσία (ἡ), ordure, θ. souillure, θ. saleté, θ. impureté, θ. (πλθ.) immondices, θ. ||. ἡ ἀκαθαρσία τῶν ὁδῶν, la saleté des rues. ||. εἶνε μεγάλη ἀκαθαρσία εἰς τοὺς δρόμους, les rues sont d'une grande saleté, il fait fort sale dans les rues.

Ἀκάθαρτος (ὁ, ἡ), impur, immonde, sale, ἴδε καὶ Ῥυπαρός. ||. τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα, (Γρφ.), l'esprit immonde.

Ἀκάθεκτος (ὁ, ἡ), qu'on ne peut retenir (contenir, arrêter); effréné.

Ἀκαιρολογία (ἡ), discours hors de saison (à contre-temps).

Ἄκαιρος (ὁ, ἡ), qui est hors de saison, inopportun, intempestif, fait ou dit mal à propos (à contre-temps); déplacé; indu.

Ἀκαίρως, ἐπίρ. hors de saison, mal à propos, à contre-temps, intempestivement, indûment.

Ἀκακία (ἡ), candeur, θ. innocence, θ. simplicité, θ. bonhommie, θ.

Ἄκακος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, innocent, sans malice, ingénu, candide, bon.

Ἀκάλεστος, η, ον, qui n'est pas invité.

Ἀκαλλιέργητος (ὁ, ἡ), qui est sans culture, inculte.

Ἀκαλλώπιστος (ὁ, ἡ), sans parure, sans recherche; négligé.

Ἀκαμάτης, η (ὁ), κοιν. ὁ Ὀκνηρός.

Ἀκάματος (ὁ, ἡ), infatigable.

Ἄκαμπτος (ὁ, ἡ), (μτφορ.) inflexible, inexorable. ||. τὸ ἄκαμπτον τοῦ χαρακτῆρός του, l'infléxibilité (la raideur) de son caractère.

Ἄκανθα, ης (ἡ), épine, θ. piquant. 2) (ἰδιωνυμ.) plante épineuse (quelconque), θ chardon, ronce, θ.

Ἀκάνθινος, η, ον, d'épines, fait d'épines. ||. ὁ ἀκάνθινος στέφανος. la couronne d'épines.

Ἀκανθόχοιρος (ὁ), ζ. porc-épic; hérisson.

Ἀκανθώδης, ους (ὁ, ἡ), semé (herissé) d'épines, épineux (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἀκανόνιστος (ὁ, ἡ), qui n'est point selon les règles, irrégulier. ||. τὸ ἀκανόνιστον κτιρίου, l'irrégularité d'un bâtiment

Ἀκάπνιστος, η, ον, qui n'est pas enfumé (exposé à la fumée).

Ἄκαπνος, ον, sans fumée, non enfumé. ||. (κυρ.) μέλι ἄκαπνον, miel de goutte (ἡ) vierge.

Ἀκαρὴς, οῦς (ὁ, ἡ), (ἀρχ.), qui ne peut être tondu (coupé court); (ἐν γέν.) infiniment petit, très-court. ||. (συνήθ.) ἐν ἀκαρεῖ (ἐνν. χρόνου), en un instant, en un clin d'œil, en moins que rien.

Ἀκαριαῖος, α, ον, infiniment court, instantané, momentané.

Ἀκαρπία (ἡ), stérilité, θ. infécondité, θ.

Ἄκαρπος (ὁ, ἡ), sans fruit, stérile, infructueux; infécond, (παρβλ. Ἄγονος).

Ἀκατάβλητος (ὁ, ἡ), qui ne peut être abattu.

Ἀκαταγώνιστος (ὁ, ἡ), = Ἀκαταμάχητος

Ἀκατάδεκτος, η, ον, dédaigneux

Ἀκαταδεξία (ἡ), dédain. ||. μὲ ἀκαταδεξίαν, dédaigneusement, avec dédain.

Ἀκαταζήτητος (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou qui ne peut être recherché (juridiquement). ||. ἐθαῤῥοῦσεν ὅτι θὰ μείνῃ ἀκαταζήτητος, il croyait qu'il ne serait pas recherché.

Ἀκαταίβατα, ἐπίρ. sans rabat-

tre (pas un sou, pas un liard) du prix. ||. ἑκατὸν πενῆντα φράγκα ἀκαταίβατα, cent cinquante francs; pas un liard a rabattre.

Ἀκατάκριτος (ὁ, ἡ), qui ne saurait ou ne doit être condamné (blamé).

Ἀκατακρίτως, ἐπίῤ. sans crime.

Ἀκατάληπτος (ὁ, ἡ), incompréhensible, impénétrable, insaisissable. ||. μυστήριον ἀκατάληπτον, un mystère impénétrable. ||. τὸ ἀκατάληπτον τῶν θείων κριμάτων, l'incompréhensibilité des voies de Dieu, ἴδε καὶ Ἀκατανόητος.

Ἀκατάλληλος (ὁ, ἡ), incohérent, impropre; (ἰδιαιτ. ἐπὶ καιροῦ) indu.

Ἀκαταλλήλως, ἐπίῤ. improprement; indûment.

Ἀκαταλόγιστος (ὁ, ἡ), incalculable.

Ἀκατάλυτος (ὁ, ἡ), qui ne peut être dissout (détruit), indissoluble.

Ἀκαταμάχητος (ὁ, ἡ), invincible, indomptable.

Ἀκατανόητος (ὁ, ἡ), incompréhensible, inintelligible; inconcevable, impénétrable. ||. (τοῦτο) εἶνε ἀκατανόητον, cela est inconcevable (n'est pas concevable), c'est inconcevable. ||. τοῦτο) εἶνε ϗ ἀκατανόητον ϗ ἀσυγχώρητον, cela ne peut ni se concevoir ni se pardonner.

Ἀκατάπαυστος (ὁ, ἡ), qui se fait sans cesse, continuel, incessant.

Ἀκαταπαύστως, ἐπίῤ. sans cesse, sans relâche, incessamment.

Ἀκαταπόνητος (ὁ, ἡ), = Ἀκαταμάχητος.

Ἀκαταστασία (ἡ), désordre, ἴδε καὶ Ἀταξία. 2) = Ἀστασία.

Ἀκατάστατος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, = Ἄστατος καὶ Ἄτακτος, inconstant; inconséquent.

Ἀκατάσχετος (ὁ, ἡ), ἀρχ, = Ἀκάθεκτος. 2) (Νμ.) qui ne peut être saisi, insaisissable.

Ἀκατάφλεκτος (ὁ, ἡ), incombustible.

Ἀκαταφρόνητος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait mépriser.

Ἀκατέργαστος (ὁ, ἡ), = Ἀδούλευτος, brut, cru, non ouvré. ||. δέρματα ἀκατέργαστα, cuirs d'abatis, cuirs en croûte.

Ἀκατηγόρητος (ὁ, ἡ), = Ἄμεμπτος, Ἀνεπίληπτος.

Ἀκατήχητος (ὁ, ἡ), non catéchisé.

Ἀκάτιον (τὸ), petit bateau, gondole, θ. esquif.

Ἀκατοίκητος (ὁ, ἡ), inhabité, déshabité; inhabitable; impraticable. ||. αὐτὴ ἡ κάμαρα καταντᾷ ἐξ αἰτίας τοῦ καπνοῦ ἀκατοίκητος, la fumée rend celle chambre impraticable.

Ἀκατονόμαστος (ὁ, ἡ), ἀρχ., innomé (κυρ. δικνμ.); (χειρῤγ.) innominé.

Ἀκατόρθωτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, inexécutable, impraticable.

Ἄκαυτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas brûlé.

Ἀκενόδοξος (ὁ, ἡ), exempt de toute vanité.

Ἀκέντητος, η, ον, qui n'est pas brodé.

Ἀκένωτος (ὁ, ἡ), inépuisable, intarissable. ||. πηγὴ ἀκένωτος, source intarissable.

Ἀκέραιος, α ἢ ος, ον, qui est en son entier, entier, tout entier, intact, non entamé; (μτφορ.) intègre. ||. σώζεται ἀκέραιον, il subsiste en son entier. ||. τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος ἦσαν ἐντελῶς ἀκέραια, les parties intérieures du corps étaient dans toute leur intégrité.

Ἀκεραιότης, ητος (ἡ), conservation dans un état intact; intégrité, θ.

Ἀκέφαλος (ὁ, ἡ), sans tête. §. (μτφορ.) sans chef. 2) (συνδχ.) = Ἀνόητος, (ἄλλ.) Ἀμυαλος.

Ἀκηδία (ἡ), idolence, θ. incurie, θ. apathie, θ. assoupissement.

Ἀκηλίδωτος (ὁ, ἡ), sans tache.

Ἀκίβδηλος (ὁ, ἡ), non falsifié.

Ἀκίνδυνος (ὁ, ἡ), exempt de dangers, qui est sans danger, où il n'y a pas du danger.

Ἀκινδύνως, ἐπίῤ. sans risque, sans danger, en sûreté.

Ἀκινησία (ἡ), immobilité, θ.

Ἀκίνητος (ὁ, ἡ), immobile; (ἐπὶ κτηματ.) immobilier, immeuble. ||. ἀκίνητα κτήματα, des biens immeubles, des biens-fonds. ||. ὅλα τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματά-του, tous ses biens meubles et immeubles. ||. πώλησις (κατάσχεσις, ἀγωγὴ περὶ) ἀκινήτων κτημάτων, vente (saisie, action) immobiliaire.

Ἀκινητῶ (χωρὶς Μ.), rester immobile, rester dans l'immobilité.

Ἀκιδωτὸς, ἡ, ὸν, garni d'une pointe, (κυρ. ἐπὶ βέλους ϗ ἀγκίστρου) barbelé, barbillonné.

Ἀκὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. ἡ Ἀγκίδα.

Ἀκκούμπισμα (τὸ), l'action d'appuyer (de s'appuyer).

Ἀκκουμπιστῆρι (τὸ), appui, accoudoir, accotoir, ἴδε ϗ Στήλωμα. ||. σκαμνὶ μὲ ἀκκουμπιστήρια, siège (fauteuil) à bras.

Ἀκκουμπῶ, Μ. ήσω, (μτβτ.), appuyer, adosser; reposer. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'appuyer, appuyer; s'accouder (κυρ. ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος). ||. ἦτον ἀκκουμπισμένος εἰς τὸν τοῖχον (εἰς τὸ τραπέζι κτλ.), il s'était appuyé contre la muraille (sur la table etc).

Ἀκλάδευτος, η, ον, (vigne) qui n'a pas été taillée.

Ἄκλαυστος (ὁ, ἡ), qui n'a pas éte pleuré.

Ἄκλειστος (ὁ, ἡ), non fermé, ouvert.

Ἄκληρος (ὁ, ἡ), sans enfans, sans héritier.

Ἄκλιτος (ὁ, ἡ), γρμτ., indéclinable.

Ἀκλόνητος (ὁ, ἡ), inébranlable.

Ἀκλουθον (τὸ), κοιν. τὸ Ὕστερον (τῆς γέννας), l'arrière-fait, le délivre, les secondines, θ. πλθ.

Ἄκλυστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas agité par les flots; (κυρ. ἐπὶ λιμένος) sûr.

Ἄκλωστος, η, ον, non filé.

Ἀκμάζω, Μ. άσω, être dans sa force (dans sa vigueur); être

dans un état prospère, prospérer, fleurir. ||. αἱ Ἀθῆναι ἤκμασαν ἐπὶ Περικλέους, Athènes fleurissait sous Périclés. ||. τὸ ἐμπόριον ἀκμάζει, le commerce est florissant.

Ἀκμαῖος, α, ον, qui est dans toute sa force (dans la force, dans la vigueur de l'âge); vigoureux; (μτνμ.) qui est dans un état prospère (brillant), prospère. ||. εἶνε εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν, il est dans un état prospère.

Ἀκμὴ (ἡ), vigueur (κυρ. de l' âge), θ. parfait développement, fraicheur, θ. fleur, θ. §. (μτφορ.) état florissant, prospérité, θ; le plus haut dégré; instant précis, moment décisif, point; chaleur, θ. fort; plein. ||. ἐν ἀκμῇ τοῦ θέρους (τοῦ τρύγους), en pleine récolte, en pleine vendange. ||. ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν να... il était au point de. . ||. εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς μάχης, dans la chaleur (dans le plus fort) du combat. ||. εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ χειμῶνος, dans le fort de l' hiver. ||. ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας. il était dans le force (dans la vigueur) de l'âge. ||. τὸ κάλλος της εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν του, sa beauté est dans sa fleur (dans toute sa fleur). ||. εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ δευτέρου Λιβυκοῦ πολέμου, dans le fort de la seconde guerre punique

Ἄκμων, ονος (ὁ), enclume, θ.

Ἀκοὴ (ἡ), ouïe, θ. oreille, θ. ||. θέλγει τὴν ἀκοὴν, charmer (flatter) l'oreille. ||. τί κρότος μοῦ προσβάλλει τὴν ἀκοὴν; quel bruit me frappe l'oreille? ||. τὸ ὄνομά του ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως, son nom est parvenu aux oreilles du roi. 2) ἀντὶ Ἄκουσμα, ouï-dire.

Ἀκοίμητος (ὁ, ἡ), qui ne dort ou ne sommeille pas; vigilant. §. (μτνμ. ἐπὶ λύχνου) inextinguible.

Ἀκοινώνητος (ὁ, ἡ), qui n'est pas communicatif, insociable. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀκοινώνητον, l'insociabilité.

Ἀκολάκευτος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait flatter, inaccessible aux flatteurs (à la flatterie).

Ἀκολασία (ἡ), déréglement, dissolution, θ. licence, θ; impudicité, θ. incontinence, θ. abandonnement, débordement; lasciveté, θ.

Ἀκόλαστος (ὁ, ἡ), qui même une vie déréglée, dissolu, libertin, débordé; impudique, incontinent, abandonné, -ée; lascif; licencienx. ||. διάγει ζωὴν ἀκόλαςον, il mène une vie licencieuse (débordée). ||. ἔκφρασις ἀκόλαστος, expression grivoise (libre).

Ἀκόλλητος (ὁ, ἡ), qui n'est pas collé ou soudé.

Ἀκολουθία (ἡ), suite, θ. ἴδε ϗ Συνέχεια. 2) (συνήθ. Ἐκκλησ.) service, office, cérémonie, θ. bréviaire. ||. νεκρώσιμος ἀκολουθία, office (service) des morts. ||. διαβάζει (ἢ) ψάλλει τὴν ἀκολουθίαν του, dire (réciter) son bréviaire ou son office. ||. ἀφ' οὗ τελειώσῃ τὴν ἀκολουθίαν τȣ, quand il aurait achevé son office. ||. βιβλίον περιέχον τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας, rituel.

Ἀκόλουθος (ὁ, ἡ), suivant; aide. ||. τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἴδε Ἐπιοῦσα.

Ἀκολουθῶ, μ. ήσω, suivre; être à la suite de, accompagner. ||. προχωρεῖτε, καὶ ἐγὼ σᾶς ἀκολουθῶ, allez toujours devant, je vous suis. §. (καὶ μτνμ.) ἀκολουθεῖ μαθήματα, suivre des leçons (des cours). ||. πολλοὶ φοιτηταὶ ἀκολουθοῦν τὸ μάθημα τοῦ δεῖνος καθηγητοῦ, le cours de tel professeur (καὶ ἁπλ. tel professeur) est fort suivi. 2) ἴδε Ἐξακολουθῶ. 3) (ἀπρσ. ἀντὶ Συμβαίνει), s'en suivre; survenir, arriver. ||. τί ἠκολούθησε; qu'arriva-t-il? ἴδε καὶ Συμβαίνω.

Ἀκολούθως, ἐπίῤ. conséquemment; ci-après, ἴδε καὶ Ἔπειτα καὶ Ἑπομένως. ||. καθὼς θέλομεν ἰδεῖ ἀκολούθως, comme on verra ci-après.

Ἀκόμη, ἐπίῤ. encore; de plus, en outre, aussi. ||. ζῇ ἀκόμη, il vit encore. ||. ἀκόμη δὲν ἐξημέρωσεν, il n'est pas encore jour. ||. ὄχι ἀκόμη, pas encore. ||. ἀκόμη δὲν ἐφθάσαμεν, καὶ..., à peine arrivés, nous ..., ἴδε καὶ Μόλις. ||. ἀκόμη τὸν περιμένω! ἀκόμη θὰ τὸ μάθω! (φρσ.), je suis encore à l' attendre, je suis encore à le savoir. 2) ἴδε Προσέτι. ||. κἂν ἤθελέ μοι τὸ εἰπεῖ ἀκόμη, quand même il me l'aurait dit. ||. ἀκόμη καὶ ὅταν ἀπατᾶται, même quand il se trompe. ||. ἀλλὰ, καὶ εἰς τοιαύτην περίςασιν ἀκόμη, mais, dans ce ce cas là même. ||. τὸ ἄρθρον (δεῖνα) διαλαμβάνει ὅτι (τὸ καὶ τὸ), καθὼς ἀκόμη καὶ ὅτι.., l'article (tel) porte (telle et telle chose), comme aussi qu'..

Ἄκομψος (ὁ, ἡ), qui est sans grâce (sans agrément, sans élégance), grossier, gauche, inélégant, ἴδε καὶ Ἄχαρις. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἄκομψον τοῦ ὕφους, l'inélégance du style.

Ἀκόνη (ἡ), ἀρχ. τὸ (κοιν.) -

Ἀκόνι (τὸ), pierre à aiguiser (à rasoir), θ. queux (ἡ θ.) queue.

Ἀκονίζω, Μ. ίσω, aiguiser, passer, affiler. ||. ἀκονίζει τὰ ὀδόντια του, (φρσ. ἑτοιμάζεται νὰ καλοφάγῃ), aiguiser ses dents.

Ἀκόνισμα (τὸ), aiguissement, aiguisage.

Ἀκονιστήριον (τὸ), aiguiserie, θ.

Ἀκονιστὴς, οῦ (ὁ), rémouleur, gagne-petit; (εἰς τὰ ἐργοστ.) aiguiseur, -euse.

Ἀκόνιτον (τὸ), φ. (φαρμ.), aconit.

Ἀκοντίζω, Μ. ίσω, darder.

Ἀκόντιον (τὸ), javelot, dard.

Ἀκοπάνιστος, η, ον, qui n'a pas été pilé.

Ἄκοπος, η, ον, qui n'a pas été coupé ou taillé.

Ἀκόπριστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non fumé, sans fumier.

Ἀκόρεστος (ὁ, ἡ), ἀρχ., insati-

able. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀκόρεςον τῆς φιλοδοξίας, l'insatiabilité de l'ambition.

Ἀκοσκίνιστος, η, ον, qui n'a pas été sassé (criblé, tamissé).

Ἀκοσμία (ἡ), indécence, θ. inconvenance, θ. immodestie, θ.

Ἀκούραστος, η, ον, infatigable.

Ἀκούρδιστος, η, ον, qui n'a pas été bandé (monté).

Ἀκούρευτος, η, ον, qui n'a pas été tondu.

Ἀκούσιος, α, ον, involontaire.

Ἀκουσίως, ἐπίῤ. involontairement, malgré soi, à contre-cœur, forcement.

Ἄκουσμα (τὸ), ce qu'on a entendu, ouï-dire, nouvelle, θ. bruit.

Ἀκουστικὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport à l'ouïe, (κυρ. ἀνατομ.) auditif; (διδακτ.) acoustique. ||. τὰ ἀκουστικὰ νεῦρα, les nerfs acoustiques. ||. (οὐσ.) ἀκουστικὴ (ἡ περὶ ἀκοῆς καὶ ἤχων ἐπιστήμη), l'acoustique, θ.

Ἀκουστὸς, ἡ, ὸν, qui a été ou qui peut être entendu; qui a rapport à l'ouïe. ||. ἔχω (τὸ ἔχω) ἀκουστὰ, φρσ. (δημ.),="Εχω ἐξ ἀκοῆς.

Ἀκούω, Μ. ούσω, écouter ou entendre (q. ou qc.), ouir. ||. » ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω, « (Εὐαγγ.), que celui qui a des oreilles entende. ||. δὲν ἠξεύρω ποῖον ν' ἀκούσω, je ne sais auquel entendre. ||. ἠκούσθησαν φωναὶ, des cris se firent entendre (partirent). ||. ἠκούσθη τρομερὰ κεραυνοβολία, on entendit un efroyable coup de tonnerre. ||. νὰ ἀκουσθοῦν οἱ μάρτυρες, (δικονμ.), faire ouïr les témoins. ||. » ἀκούσαντες τὴν γνώμην τοῦ Ἡμετέρου Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, « (φρσ.), Notre conseil d'État entendu. ||. ἀκουσθέντος τοῦ εἰσαγγελέως, ἴδε Ἀγορεύω.

2) (μανθάνω ἐκ φήμης) ἀκούω ὅτι ἀπόψε ἀναχωρεῖτε, j'apprends que vous devez partir ce soir. ||. ἀκούω ὅτι ὑπανδρεύεται, on m'apprend qu'elle se marie. ||. ἄλλο δὲν ἀκού ει τις εἰμή..., il n'est bruit que de... ||. ἀκούω ἀπὸ διάφορα μέρη ὅτι.., il me revient de toutes parts que..

3) (συνκδχ.) πείθομαι εἰς τοὺς λόγους (εἰς τὰς συμβουλὰς) τινὸς, se rendre aux raisonnemens de q., obéir à.

Ἄκρα, ας (ἡ), bout; extrémité, θ. pointe, θ. bord. ||. κάθηται (κατοικεῖ) εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, φρσ. (ὑπερβολ.), il est logé au bout du monde. ||. βλέπει μὲ τὴν ἄκραν τοῦ 'μματιοῦ του, regarder du coin de l'œil. ||. (τεχν.) ἑνόνω (συναρμόζω) τὰς ἄκρας δύο ξύλων (διὰ σχοινίων κτλ.), abouter. 2) = Ἀκρωτήριον.

Ἀκράδαντος (ὁ, ἡ), ἀρχ. inébranlable.

Ἀκραιφνὴς, οῦς (ὁ, ἡ), pur, non mélangé.

Ἀκραιφνῶς, ἐπίῤ. purement, sans mélange.

Ἀκρανιὰ (ἡ), δ. cornouiller, cormier.

Ἀκρανήτικος, η, ον, fait de bois de cornouiller.

Ἀκράνι (τὸ), 'πωρ. cornouille, θ. corniole, θ.

Ἀκρασία (ἡ), incontinence, θ. intempérance, θ. dissolution, θ. déréglement. ||. ἡ—τοῦ περιέχοντος, l'intemperie de l'air.

Ἀκρατὴς, οῦς (ὁ, ἡ), incontinent, intempérant, déréglé.

Ἀκράτητος (ὁ, ἡ), = Ἀκάθεκτος.

Ἄκρατος (ὁ, ἡ), pur, sans mélange. ||. (ἐλάλει) μὲ τόνον ἄκρατον Μασσαλιανὸν, avec un accent marseillais des plus prononcés.

Ἄκρη (ἡ), = Ἄκρα.

Ἀκριβὰ, ἐπίῤ. chérement, cher, à haut prix. ||. εἶνε πολλὰ ἀκριβὰ, c'est trop cher (bien cher, à très haut prix). ||. πωλεῖ ἀκριβώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, il vend plus cher que les autres. §. (καὶ μτφορ.) ἀκριβὰ θὰ μὲ τὸ πληρώσῃ, il me le payera cher.

Ἀκριβαίνω, Μ. αίνω (θὰ), hausser (élever) le prix, enchérir, renchérir. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) hausser, s'élever, monter, enchérir, renchérir, augmenter. ||. ἡ ζάχαρι ἀκριβαίνει, le sucre augmente. ||. ἀκρίβαινε τὸ σιτάρι, le blé est augmenté de prix, ἴδε καὶ Ἀναιβαίνω.

Ἀκρίβεια (ἡ), ἀρχ. (ἐκ τοῦ Ἀκριβὴς), exactitude, θ. précision, θ. ponctualité, θ. régularité, θ. correction, θ. justesse, θ. §. soin scrupuleux; application soutenue, θ. ||. ὁμιλεῖ (γράφει) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, il parle (il écrit) avec une grande correction (fort correctement). ||. γνωρίζω τέχνην (ἢ ὑπόθεσίν) τινὰ μὲ ἀκρίβειαν, savoir le fort et le faible (le fort et le fin) d'un art (d'une affaire), ἴδε καὶ Ἀκριβός. 2) (κοιν. ἐκ τοῦ Ἀκριβὸς) cherté (des vivres etc), θ. ||. (εἰς τὴν δεῖνα πόλιν) εἶνε μεγάλη ἀκρίβεια, il y fait très cher vivre, le vie y est très chère.

Ἀκριβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), exact, précis, juste; ponctuel, strict, scrupuleux; exact; rigoureux; correct. ||. νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν νόμων, veiller à la stricte exécution des lois. ||. τὸ ὕφος του εἶνε πολλὰ ἀκριβὲς, son style est fort correct. ||. ἡ διήγησις (ἡ μετάφρασις) δὲν εἶνε ἀκριβὴς, la narration (le rapport, la traduction) est inexacte (infidèle), il y a des infidélités (des inexactitudes) dans cette narration (dans cette traduction etc). ||. εἶνε εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀκριβὴς, il est d'une exactitude désespérante. ||. νὰ ληφθῶσιν ἀκριβέστεραι πληροφορίαι, (δικονμ.), un plus ample (plus amplement) informé. ||. τὸ ἀκριβὲς (ἀντὶ Ἡ ἀκρίβεια) τῆς μεταφορᾶς κτλ., la justesse de la métaphore. ||. τὸ ἀκριβὲς τῆς ζωγραφίας, la correction du dessin. ||. διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς, (φρσ.), pour copie conforme. ||. ἐπὶ τὸ ἀκριβέστατον, avec la dernière exactitude, rigoureusement.

Ἀκριβοδίκαιος (ὁ, ἡ), rigoureu-

serment juste. ||. τὸ ἀκριβοδίκαιον, l' exacte justice.
Ἀκριβοθώρητος, η, ον, (κοιν.), qu' on voit rarement.
Ἀκριβολογοῦμαι, Μ. ήσομαι, (ἀρχ.), discuter (examiner; compter) avec un soin minutieux ou avec la plus grande exactitude.
Ἀκριβὸς, ἡ, ὸν, cher, coûteux. ||. ὅλα εἶνε ἀκριβὰ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, tout est cher dans cette ville. ||. αὐτὸς ὁ ἔμπορος εἶνε πολλὰ ἀκριβὸς (πωλεῖ πολλὰ ἀκριβὰ), il est trop cher, il vend bien cher. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) = Φειδωλὸς, Φιλάργυρος. ||. ἀκριβὸς θαῤῥεῖ κερδαίνει, καὶ φτουρεῖ καὶ δὲν τὸ 'νοιόνει, (παροιμ.), il n' est pas riche qui est chiche.
Ἀκριβῶς, ἐπίῤ. exactement; ponctuellement; strictement, scrupuleusement, en rigueur, à la rigueur, rigoureusement; §. précisément; juste, tout juste, au juste. §. correctement, avec correction, d'une manière correcte. ||. ἐπεθύμουν νὰ ἠξεύρω ἀκριβῶς πόσων ἐτῶν εἶνε, je voudrais savoir au juste quel âge il a. ||. δὲν ἠξεύρω ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ τοῦ συμβάντος, je ne sais pas la date précise de cet événement. ||. ἀκριβῶς εἰς τὰς πέντε ὥρας, à cinq heures précises. ||. ἀκριβῶς εἰς τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, à l' heure sonnante. ||. οἱ νόμοι πρέπει νὰ φυλάττωνται ἀκριβῶς, il faut observer les lois à la rigueur.
Ἀκρίδα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Ἀκρίς.
Ἀκρινὸς, ἡ, ὸν, qui est à l' extrémité.
Ἀκρὶς, ίδος (ἡ), ἔντ. sauterelle, θ.
Ἀκρισία (ἡ), manque (défaut) de discernement ou de jugement.
Ἀκριτόμυθος (ὁ, ἡ), ἀρχ., indiscret, bavard.
Ἄκριτος (ὁ, ἡ), dépourvu de jugement ou de discernement; inepte. ||. εἶνε παντάπασιν ἄκριτος, il est tout à fait dénué (dépourvu) de jugement.
Ἀκρίτως, ἐπίῤ. sans jugement; sans discernement.
Ἀκρόασις, εως (ἡ), l' action d' écouter ou d'entendre, audition, θ. §. (ἐπὶ δικαστ., ἀρχόντ. κτλ.) audience, θ. ||. ἡ—τῶν μαρτύρων, l' audition des témoins. ||. δότε μοι ἀκρόασιν, prêtez-moi l' oreille.
Ἀκροατήριον (τὸ), salle d' audience, θ. audience, θ. auditoire. ||. τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον, on le mit hors de l'audience. ||. κλητὴρ τοῦ ἀκροατηρίου, huissier audiencier.
Ἀκροατὴς, οῦ (ὁ), auditeur.
Ἀκροβολίζομαι, Μ. ισθῶ (θὰ), escarmoucher; tirailler.
Ἀκροβολισμὸς (ὁ), escarmouche, θ.
Ἀκροβολιστὴς, οῦ (ὁ), tirailleur.
Ἀκροβυστία (ἡ), prépuce.
Ἀκρογιαλιὰ (ἡ), le bord (le rivage) de la mer, ἴδε καὶ Παραλία.
Ἀκρογωνιαῖος, α, ον, qui est au sommet ou à la base de l'angle, angulaire. ||. (κυρ.) λίθος ἀκρογωνιαῖος, pierre angulaire.
Ἀκροθαλάσσιος, α, ον, situé au bord de la mer, ἴδε καὶ Παράλιος. ||. (οὐσ.) Ἀκροθαλασσία (ἡ), ἡ Παραλία.
Ἀκροθιγῶς, ἐπίῤ. en touchant du bout du doigt, en éffleurant, en glissant légèrement dessus, légèrement. ||. ἐγγίζω (ἅπτομαι) ἀκροθιγῶς τοῦ πράγματος, couler sur le fait, l' effleurer.
Ἀκροθίνιον (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πληθ. prémices, θ. πληθ.
Ἀκρολοφία (ἡ), cime d'une colline.
Ἀκροποδητὶ, ἐπίῤ. (ἀρχ.), sur la pointe des pieds; du bout du pied.
Ἀκρόπολις, εως (ἡ), la ville haute, la citadelle.
Ἀκροπρεπίδια (τὰ), κοιν., les ornemens qui pendent à une robe (etc), garnitures, θ. πληθ. prétentailles, θ. πληθ. agréments.
Ἄκρος, α, ον, qui tient le premier ou le dernier rang, extrême; éminent; souverain: §. démesuré. ||. ὁ ἄκρος ἀρχιερεὺς, le Souverain Pontife. ||. τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, le souverain bien. ||. ὁ θεὸς εἶνε ἡ ἄκρα ἀγαθότης, Dieu est la bonté souveraine, Dieu est souverainement bon. ||. τὰ δύο ἄκρα ἐναντία, les deux extrêmes. ||. εἶνε ἄκροι φίλοι, ils sont des grands amis. ||. ἄκρα γαλήνη, calme plat. ||. ἄκρα σιωπὴ, un morne (un profond) silence. ||. φυλάττει ἄκραν σιωπὴν, il garde un silence austère. ||. εἰς τὸ ἄκρον, (φρσ. ἐπιῤ.), au souverain degré, extrêmement, suprêmement, souverainemant, démesurement. ||. τῷ εἶμαι εἰς τὸ ἄκρον ὑπόχρεως, je lui ai les dernières obligations.
Ἀκροστιχὶς, ίδος (ἡ), acrostiche.
Ἀκροσφαλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. glissant; dangereux, mal assuré. ||. ὑγεία ἀκροσφαλὴς, sante chancelante (mal assurée). ||. ὑπόθεσις ἀκροσφαλὴς, affaire bien chatouilleuse.
Ἀκροσχιδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fendu par le bout.
Ἀκρότης, ητος (ἡ), sommité.
Ἀκροχορδὼν, όνος (ἡ), verrue, θ. poireau.
Ἀκροῶμαι, Μ. Ἀκροασθῶ (θὰ), écouter (attentivement); ouïr, entendre; suivre une leçon.
Ἀκρώρεια (ἡ), sommet d'une montagne, sommité, θ.
Ἀκρωτηριάζω, Μ. άσω, tronquer, mutiler.
Ἀκρωτηριασμὸς (ὁ), amputation (des extrémités), θ. mutilation, θ.
Ἀκρωτήριον (τὸ), cap, (ἀρχ. γεωγρφ.) promontoire, (ἐνίοτε) point (κυρ. τὸ μικρόν).
Ἀκταιωρὸς (ὁ), garde-côte (ἡ) côtes.
Ἀκτένιστος, η, ον, qui n'est point peigné, impeigné.
Ἀκτὴ (ἡ), bord de la mer, rivage.
Ἀκτημοσύνη (ἡ), pauvreté, θ.
Ἀκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), qui ne

possède rien, qui est sans propriété (sans bien), pauvre.
Ἀκτινοβόλημα (τὸ), rayonnement, (διδακτ.) radiation, θ.
Ἀκτινοβόλος (ὁ, ἡ), rayonnant; radieux.
Ἀκτινοβολῶ, Μ. ήσω, lancer des rayons, rayonner.
Ἀκτινοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), semblable à des rayons, radié.
Ἀκτινοειδῶς, ἐπίῤ. en forme de rayons.
Ἀκτινωτὸς, ἡ, ὸν, qui a des rayons, radié.
Ἀκτὶς, ῖνος (ἡ), rayon.
Ἄκτιστος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été créé, incréé.
Ἀκτοπλοΐα (ἡ), navigation côtière, θ. cabotage. ||. μετέρχομαι τὴν ἀκτοπλοΐαν, faire le cabotage.
Ἀκυβέρνητος (ὁ, ἡ), ingouverné (ἡ) ingouvernable.
Ἀκύμαντος (ὁ, ἡ), sans flots, sans vagues.
Ἀκυρίευτος (ὁ, ἡ), =Ἀνάλωτος,
Ἀκυρολεξία (ἡ), =Ἀκυρολογία. 2) (καταχρ.) mot impropre.
Ἀκυρολογία (ἡ), impropriété de termes ou d'expressions; terme impropre.
Ἀκυρόνω, Μ. ώσω, annuler, abolir, abroger; (Νμ.) casser ou infirmer (une décision, une sentence), résilier ou invalider (un acte etc); resoudre (un contrat, un bail), annihiler. ||. (τὸ δικαστήριον) ἀκύρωσε τὴν διαθήκην, a annulé le testament. ||. ἡ δευτέρα διαθήκη του ἀκύρωσε τὴν πρώτην, son second testament a invalidé le premier. ||. τὸ Ἐφετεῖον ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, la cour royale infirma le jugement du tribunal de première instance. ||. ὁ Ἄρειος Πάγος ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τῶν Συνέδρων, la Cour de cassation a cassé l'arrêt de la cour d'Assises.
Ἄκυρος (ὁ, ἡ), sans autorité (legale), nul, annulé; invalide; caduc. ||. τοῦτο καθιστᾷ τὸν γάμον (τὴν δωρεὰν κτλ.) ἄκυρον, cela rend le mariage (la donation) invalide. ||. κληροδότημα ἄκυρον, legs caduc. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἄκυρον, ἀντὶ Ἡ ἀκυρότης. ||. ἀπέδειξε τὸ ἄκυρον τοῦ ἐγγράφου, il démontra l'invalidité du titre.
Ἀκυρώσιμος (ὁ, ἡ), annulable. ||. τὸ ἀκυρώσιμον (πράξεως, ἀποφάσεως κτλπ.), l'annulabilité (d'un acte, d'une decision etc).
Ἀκύρωσις, εως (ἡ), annulation, θ. abrogation, θ. (ἰδιαιτ. Νμ.) cassation, θ. rescission, θ. résiliation, θ. annihilation, θ. ἴδε καὶ Ἀναίρεσις. ||. ἀκύρωσις συμβολαίου (κτλ.), résiliation (résiliment) d'un acte etc. ||. αἴτησις περὶ ἀκυρώσεως, (δικονμ.), demande en nullité. ||. (Κανον. δίκ.) ὁ ἐπιφέρων ἀκύρωσιν (ἀκυρότητα) τοῦ γάμου, dirimant.
Ἀκυρότης, ητος (ἡ), nullité, θ. invalidité, θ. ||. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, à peine de nullité.
Ἀκυρωτικὸς, ἡ, ὸν, qui a la force d'annuler (etc), annulatif. ||. ἀπόφασις ἀκυρωτικὴ, (Νμ.), un arrêt infirmatif, (ἴδε Ἀκυρόνω). ||. τὸ Ἀκυρωτικὸν δικαστήριον, (ὁ Ἄρειος πάγος), la Cour de cassation.
Ἀκώλυτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. =Ἀνεμπόδιστος.
Ἀκωλύτως, ἐπίῤ. ἀρχ. =Ἀνεμποδίστως.
Ἄκων, ουσα, ον, qui fait quelque chose involontairement. ||. ἑκὼν ἄκων, (φρσ.), bon gré, mal gré; de gré ou de force.
Ἀλαβάστρινος, η, ον, d'albâtre, fait d'albâtre. ||. σκεῦος ἀλαβάστρινον, vase d'albâtre.
Ἀλάβαστρος (ὁ), albâtre.
Ἀλαγάριστος, η, ον, brut, non purifié.
Ἀλάδωτος, η, ον, qui n'est pas huilé, inhuilé.
Ἀλαζονεία (ἡ), arrogance, θ. vanité, θ. presomption, θ. §. (ἀρχ.) jactance, θ. forfanterie, θ. charlatannerie, θ. fanfaronnade, θ. fanfaronerie, θ.
Ἀλαζονεύομαι, Μ. ευθῶ, être vain (présomptueux); faire le fanfaron; se vanter.
Ἀλαζονικὸς, ἡ, ὸν, plein d'arrogance, arrogant. ||. μὲ ἀλαζονικὸν ὕφος, d'un ton arrogant.
Ἀλαζονικῶς, ἐπίῤ. arrogamment.
Ἀλαζὼν, όνος (ὁ, ἡ), vain, arrogant, présomptueux; hableur, fanfaron; (ἀρχ.) charlatan.
Ἀλαλαγμὸς (ὁ), cri de guerre.
Ἀλαλάζω, Μ. άξω, pousser des cris de guerre ou de joie.
Ἄλαλος (ὁ, ἡ), privé de l'usage de la parole, muet; §. interdit. ||. ἔμεινεν ἄλαλος, il demeura tout interdit.
Ἀλάνθαστος (ὁ, ἡ), qui ne commet point de fautes, qui ne se trompe jamais, infaillible; (ἐπὶ πραγμ.) sûr. ||. ἔχει μνημονικὸν ἀλάνθαστον, il a la mémoire sûre.
Ἀλλαξομυσιδιάζω, Μ. άσω, altérer (décomposer) les traits du visage.
Ἀλλαξομυσίδιασμα (τὸ), altération (décomposition) des traits du visage.
Ἅλας, ατος (τὸ), sel. ||. πήζω (κατασκευάζω) ἅλας, sauner. ||. κατασκευὴ καὶ πώλησις ἅλατος, saunage. ||. ὁ πωλῶν ἢ κατασκευάζων ἅλας, saunier.
Ἀλάστωρ, ορος (ὁ), homme maudit (exécrable); fléau, peste, θ.
Ἀλατένιος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Ἀλάτινος.
Ἀλατερὸν (τὸ), salière, θ. saloir.
Ἀλατίζω, Μ. ίσω, saler, assalir; saupoudrer.
Ἀλάτινος, η, ον, de sel, fait de sel.
Ἀλάτισμα (τὸ), l'action de saler (de saupoudrer); assaliment.
Ἀλατιστὴς, οῦ (ὁ), saleur.
Ἀλατιστὸς, ἡ, ὸν, salé.
Ἀλατώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de la nature du sel, salin. ||. ||. ἔχει ἀλατώδη γεῦσιν, il a un goût salin.
Ἀλγεινὸς, ἡ, ὸν, (ἀρχ.), pénible, douloureux, affligeant.
Ἀλγηδὼν, όνος (ἡ), douleur, θ. souffrance, θ.

Ἄλγος, ους (τὸ), ἀρχ. douleur, θ. mal, peine, θ.
Ἀλέθω, Μ. έσω, moudre.
Ἀλεία (ἡ), ἀρχ., pêche, θ.
Ἄλειμμα (τὸ), l'action d'oindre (d'enduire etc); onction, θ. ||. ἄλειμμα τοίχου, ravalement d'un mur. ||. ἄλειμμα τῶν τροχῶν (ὀχήματος κτλ.), graissage des roues (d'une voiture etc). 2) suif. §. graisse, θ. ἴδε ϗ Λίγδα.
Ἀλειμματοκέρι (τὸ), chandelle (de suif), θ.
Ἀλείφω, Μ. είψω, oindre, enduire; graisser (κυρ. μὲ ἄλειμμα κτλ.). ||. ἀλείφω τοῖχον, ravaler (faire le ravalement d') un mur. ||. ἀλείφω τὸ 'ψητὸν μὲ βούτυρον κτλ., aroser la viande. ||. ἀλείφω τὸ ψωμὶ (τὴν φρυγανιὰν) μὲ βούτυρον, étendre du beurre sur du pain. §. (μτνμ.) ἀλείφεται, ἀντὶ Φυκιασιδόνεται, elle se plâtre.
Ἀλεκτορομαχία (ἡ), combat de coqs.
Ἀλεκτοροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un coq, (διδακτ.) galliforme.
Ἀλεκτοροφωνία (ἡ), le chant du coq.
Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), ἀρχ. ὁ Πετεινός.
Ἀλεξήνεμον (τὸ), νλγ., paravent.
Ἀλεξητήριον (τὸ), remède, préservatif.
Ἀλεξικέραυνον (τὸ), νλγ., paratonnère.
Ἀλεξιπύρετον (τὸ), νλγ. febrifuge.
Ἀλεξιφάρμακον (τὸ), remède (contre le poison), contre-poison, antidote, θ.
Ἀλεπού (ἡ), κοιν. ἡ Ἀλώπηξ.
Ἄλεσμα (τὸ), l'action de moudre, moulage, mouture, θ.
Ἀλεστικὸν (τὸ), mouture, θ.
Ἀλέτρι (τὸ), κοιν. τὸ Ἄροτρον.
Ἀλευθέρωτος, η, ον, qui ne peut être délivré, esclave à perpétuité.
Ἀλεύκαστος, η, ον, (toile) qui n'a pas été blanchie, qui n'a pas été passée pas les mains du foulon.

Ἀλευρᾶς, ᾶ (ὁ), farinier, marchand farinier.
Ἀλεῦρι (τὸ), farine, θ.
Ἀλευριὰ (ἡ), bouillie, θ.
Ἀλευρόμυλος (ὁ), moulin à farine.
Ἀλευρόνω, Μ. ώσω, saupoudrer avec de la farine, enfariner. ||. ἀλευρωμένος, η, ον, farineux.
Ἀλευρώδης, ους (ὁ, ἡ), farinacé, farineux.
Ἀλεύρωμα (τὸ), l'action d'enfariner.
Ἀλήθεια (ἡ), vérité, θ; réalité; θ. le vrai. ||. νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, a vous dire vrai, à dire vrai, à vrai dire. ||. τῇ ἀληθείᾳ (ἡ) ἐπ' ἀληθείας, (φρσ.), en vérité, vraiment; à parler vrai, sans mentir. ||. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) ἀλήθεια! ἢ (ἐρωτημ.) ἀλήθεια; vraiment? en vérité? en effet? est-il vrai? ||. (καὶ εἰρωνικώτερον) ἀλήθεια; ah ça!
Ἀληθεύω, Μ. εύσω, s'accomplir, s'effétuer, ἴδε ϗ Πληρόνω (2).
Ἀληθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), vrai, véritable, réel; §. sérieux. ||. τοῦτο εἶνε ἀναντιῤῥήτως ἀληθέστατον, cela est rigoureusement vrai, cela est d'une vérité incontestable. ||. τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι.., le fait est que..
Ἀληθινὸς, ή, όν, vrai, véritable. §. (ἐπὶ πολυτ. λίθ. κλπ.) fin. ||. τὰ ἀληθινὰ μαργαριτάρια, les perles fines.
Ἀληθῶς, ἐπίρ. vraiment, véritablement. ||. εἶναι ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, φρσ. (Γρφ.), c'est un vrai Chrétien (un franc Gaulois), un homme sincère (de bonne foi).
Ἀλήμωνω (καὶ ὄχι, καθὼς ἐγράφετο 'ως τώρα: Ἀλλοίμονον· διότι εἶνε ἐκ τοῦ ἀρχ. Ἰαλέμων ὤ!), ἐπίρ. Σχετλ. hélas! ἀλήμωνων εἰς ἐκεῖνον ὅ, που.., malheur à celui qui..!
Ἀλιαίετος (ὁ, ἡ), πτν. (θαλασσ.), aigle de mer, huard, ἴδε καὶ Φήνη. §. (ἰδιαιτ. ὁ τοῦ Ὠκεανοῦ), frégate, θ.
Ἀλιεία (ἡ), = Ἀλεία.
Ἁλίευσις, εως (ἡ), l'action de pêcher, pêche, θ.

Ἀλιευτικὸς, ή, όν, de pêcheu qui concerne la pêche ou pêcheurs. ||. Ἀλιευτικὰ (ἐν πράγματα), traité sur la pe che.
Ἀλιεύω, Μ. εύσω, pêcher.
Ἀλικάκαβον (τὸ), φ. alkékeu ge, coqueret.
Ἀλικὴ (ἡ), saline, θ. marais sa lant, salin.
Ἀλίμενος (ὁ, ἡ), sans ports
Ἀλιτήριος (ὁ, ἡ), homme mau dit (execrable), fleau, pest θ. scélérat.
Ἀλιφασκιὰ (ἡ), φ. sauge, θ.
Ἄλκη ἢ Ἄλκη (ἡ), ζ. élan, εἰς τὸν Καναδᾶν) orignal.
Ἀλκυὼν, όνος (ἡ), πτν. alcyo martin (ἢ martinet)-pêcheu
Ἀλλὰ, σύνδ. mais; cependan ||. (πολλάκις ἐλλείπει εἰς τὸ Γαλ λικὸν) ἐκεῖ βρέχει σχεδὸν ἀδια κόπως· ἀλλ' οὐχ ἧττον τὸ κλί μα εἶνε ἐν γένει ὡραῖον, il pleut à peu près constam ment, néanmoins le climat y est généralement beau.
Ἀλλαγὴ (ἡ), = Ἄλλαγμα. ||. ἀλ λαγὴ νομισμάτων, conversio des espèces. ||. ἀλλαγὴ τοῦ φεγγαριοῦ, la conjonction de la lune. 2) = Ἀλλαξιά.
Ἄλλαγμα (τὸ), l'action de changer (etc), changement, permutation, θ. variation, θ. ἴδε καὶ Μεταβολή. ||. ἄλλαγμα τῶν πτερῶν πτηνοῦ (τῶν τριχῶν ζώου), mue, θ.
Ἀλλάζω, Μ. άξω, changer; varier, déguiser. ||. (αὐτπθ.) se déguiser; varier. ||. ἀλλάζω νόμισμα (κοιν. χαλνῶ), changer (une pièce d'or pour de la monnaie). ||. ἀλλάζω θέσιν (φύσιν, μορφὴν, φόρεμα κτλ.), changer de place (de forme, de nature, d'habit etc). ||. ἄλλαξε τὰ πανιὰ τοῦ παιδιοῦ (πάστρευσέ το), remuez l'enfant. ||. τὸ ζῶον ἀλλάζει τὴν τρίχα του (τὸ πτηνὸν τὰ πτερά του κτλ.), l'animal (l'oiseau) mue. ||. τὰ 'φείδια κατ' ἔτος ἀλλάζουν τὸ δέρμα των, les serpens tous les ans quittent leur peau (se dépouillent). ||. τὸ ζῶον ἀλλα-

ξε (δὲν ἄλλαξεν ἀκόμη) τὰ 'δόντια του, ἴδε Ἀόντι. ||. ἀλλάζω τὴν φωνήν μου (τὸ γράψιμόν μου) ἵνα μὴ γνωρισθῇ, contrefaire sa voix (son écriture), déguiser sa voix (etc). ||. ἀλλάζει ἡ φωνή του (ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας), sa voix mue. ||. ἀλλάζω ἄλογα εἰς τὸν (ταχυδρομ.) σταθμὸν, relayer (des chevaux). ||. ἀλλάξαμεν ἄλογα εἰς τὸν δεῖνα σταθμὸν, nous relayâmes à tel endroit.||.(ςρατ.) ἀλλάζω τὴν φρουρὰν (τοὺς σκοποὺς), relever la garde (les sentinelles, les postes). ||. οἱ σκοποὶ ἀλλάσσουν κάθε δύω ὥρας, les gardes se relayent toutes les deux heures. ||. ἀλλάζω σύςημα, changer de parti, (καὶ μτφορ.) revirer de bord. ||. (καὶ αὐτπθ.) ἄλλαξ' ἡ ὄψις του (τὸ πρόσωπόν του), il a changé de couleur (de visage). ||. ὁ καιρὸς θὰ ἀλλάξῃ, le temps va changer. ||. ὁ καιρὸς ἀπὸ χθὲς ἄλλαξε τόσαις φοραὶς, depuis hier le vent (le temps) a varié plusieurs fois. ||. τὰ πράγματα ἄλλαξαν, les affaires ont changé de face (ont pris une autre face, une autre tournure). ||. ἄλλαξεν ἡ φρουρὰ (κοιν. ἡ βάρδια), on vient de relever la garde. ||. τοῦτο ἀλλάζει, (φρσ.), c'est une autre chose (une autre affaire, une autre histoire, un autre article, un autre fait), (οἰκ.) c'est une autre paire de manches. ||. (καὶ ἐλλ.) ἀλλάζω (ἐνν. ὑποκάμισον κτλ.), changer de linge. ||. ὁ ἀσθενὴς ἵδρωσεν ἀρκετὰ, εἶνε καιρὸς νὰ τὸν ἀλλάξουν, le malade a assez transpiré, il est temps de le changer.

Ἀλλαντοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un saucisson; (ἀνατομ.) allantoïde.

Ἀλλαντοποιὸς (ὁ), charcutier.

Ἀλλαντοπώλης, ου (ὁ), marchand de saucissons.

Ἀλλαξιὰ (ἡ), = Ἀνταλλαγή. ||. κάμνω ἀλλαξιὰν, troquer, échanger. 2)(ἐπὶ ἐνδυμασ.) rechange, θ. ||. μία ἀλλαξιὰ ροῦχα, une rechange de vêtements.

Ἀλλαχόθεν, ἐπίῤ. d'un autre côté.

Ἀλλαχοῦ, ἐπίῤ. ailleurs, ἴδε Ἀλλοῦ.

Ἀλλεπάλληλος (ὁ, ἡ), alternatif; l'un sur l'autre; coup sur coup. ||. τὸ κρόμμυον σύγκειται ἀπὸ πολλοὺς ἀλλεπαλλήλους ὑμένας, l'oignon est formé de plusieurs tuniques superposées. ||. αἱ ἐρωτήσεις ἐγίνοντο ἀλλεπάλληλοι, les questions se succédaient sans interruption, une question n'attendait pas l'autre. ||. ὑπέφερε ζημίας ἀλλεπαλλήλους, il éprouvait des pertes réitérées.

Ἀλλέως, ἐπίῤ. ἴδε Ἄλλως.

Ἀλληγορία (ἡ), allégorie, θ.

Ἀλληγορικὸς, όν, allégorique, figuré.

Ἀλληγορικῶς, ἐπίῤ. allégoriquement.

Ἀλληλέγγυος (ὁ, ἡ), garant ou obligé réciproquement, solidaire. ||. (ἀφῃρ.) τὸ ἀλληλέγγυον, responsabilité mutuelle, θ. solidarité θ.

Ἀλληλεγγύως, ἐπίῤ. par engagement réciproque, solidairement.

Ἀλληλένδετος (ὁ, ἡ), lié l'un à l'autre; entrelacé.

Ἀλληλογραφία (ἡ), correspondance (par écrit), commerce de lettres. ||. ἔχουν ἀλληλογραφίαν, ils entretiennent commerce de lettres, ils sont en correspondance.

Ἀλληλοδιάδοχος (ὁ, ἡ), qui se succèdent les uns aux autres; successif.

Ἀλληλοδιαδόχως, ἐπίῤ. en sa succédent les uns aux autres; successivement.

Ἀλληλοδιδακτικὸς, ή, όν, qui concerne l'enseignement mutuel. ||. ἡ ἀλληλοδιδακτικὴ (ἐνν. μέθοδος), l'enseignement mutuel.

Ἀλληλομαχία (ἡ), combat que se livrent les uns aux autres.

Ἀλληλοπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), γρμτ., réciproque.

Ἀλληλουχία (ἡ), enchaînement mutuel, connexion mutuelle, adhérence réciproque, θ. cohérence, θ. filiation, θ. chaîne, θ.

Ἀλλήλων, ους (ας, α), ἀντνμ. (ἀρχ.), les uns les autres. ||. ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, aimez vous les uns les autres. ||. προσεύχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, priez les uns pour les autres. ||. ἀπατῶσιν ἀλλήλους, ils sont dupes les uns des autres. ||. κακολογοῦσιν ἀλλήλας, elles médisent l'une de l'autre. ||. διεδέχοντο ἀλλήλους, ils se succédaient les uns aux autres. ||. ἀντιφιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους, à l'envie l'un de l'autre. ||. ἦσαν ἐρεθισμένοι κατ' ἀλλήλων, ils étaient aigris l'un contre l'autre. ||. οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ βοηθοῦν ἀλλήλους, les hommes doivent s'entr'aider. ||. τὰς πρὸς ἄλληλα διαφορὰς αὐτῶν, (κατὰ τὶ δηλ. διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων), leurs différences respectives.

Ἀλλογενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), d'une autre race, étranger.

Ἀλλόγλωσσος (ὁ, ἡ), qui parle une autre langue.

Ἀλλοδαπὸς, ή, όν, qui est d'un autre pays, étranger. ||. ἀλλοδαπὴ (ἐνν. γῆ ἢ χώρα), le pays étranger, l'étranger. ||. ὅσα συγγράμματα τυπόνονται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, les ouvrages qui s'impriment à l'étranger. ||. διαμένει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, il réside en pays étranger.

Ἀλλοεθνὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est d'une autre nation, étranger.

Ἀλλόθεν, ἐπίῤ. d'un autre côté.

Ἀλλοιωρίζω, Μ. ίσω, loucher, (οἰκ.) bigler.

Ἀλλοίωρος, η, ον, louche, (οἰκ.) bigle.

Ἀλλοίμονον, ἴδε Ἀλίμονω.

Ἀλλοιόνω, Μ. ώσω, changer altérer; décomposer. ||. ὁ φόβος (ἡ λύπη) ἀλλοιόνει τὸ πρόσωπον, la terreur (la tristesse) décompose le visage. ||. ἀναγινωσκομένης τῆς ἀποφάσεως, τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιώ-

θῆ, à la lecture de l'arrêt, son visage se décomposa.

Ἀλλοῖος, α, ον, (ἀρχ.), ἴδε Διαφορετικός.

Ἀλλοιῶς, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Ἄλλως.

Ἀλλοίωσις, εως (ἡ), changement, altération, θ. ||. ἐπιδεκτικὸς ἀλλοιώσεως, altérable.

Ἀλλοιωτικός, η, ον, tout autre, différent; divers.

Ἀλλόκοτος, ος ϗ (κοιν.) η, ον, bizarre, étrange, extraordinaire, drôle, grotesque, baroque, singulier; absurde, extravagant. ||. φόρεμα ἀλλόκοτον, habit grotesque. ||. ἔκφρασις ἀλλόκοτος, expression baroque. ||. μ' ἓν ἀλλόκοτον ὕφος, d'un drôle d'air.

Ἀλλοπρόσαλλος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui passe de l'un à l'autre, inconstant.

Ἄλλος, η, ον, autre; autrui. §. différent. ||. ἔγινεν ἄλλος ἄνθρωπος, (μετεβλήθη), il est devenu tout autre (un tout autre homme). ||. ὁμιλῶ διὰ στόματος ἄλλου, parler par la bouche d'autrui. ||. ἔγινεν ἄλλος ἐξ ἄλλου, (φρσ.), il se transporta, il fut hors de lui. ||. εἷς (ἕνας) τὸν ἄλλον, ἴδε Ἀλλήλων. ||. συναπαντήθημεν πολλάκις, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν ἄλλον, nous nous étions mille fois rencontrés sans nous être parlé. ||. κατηγοροῦν μία τὴν ἄλλην, elles médisent l'une de l'autre. ||. δὲν ἤξευραν τί νὰ εἰποῦν ἕνας τὸν ἄλλον, ils ne sauraient que se dire. ||. τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, φρσ., (τὸν τυχόντα), le tiers et le quart. ||. τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸ διηγηθῇ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον; qu'est-il besoin de conter cela au tiers et au quart? ἴδε ϗ Εἷς. ||. αὐτὰ εἰπέ τα ἄλλους, (φρσ.), à d'autres. ||. τὸν θεωρεῖ ὡς ἄλλον ἑαυτόν (του), il le regarde comme un autre lui-même. ||. ἢ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο, ἴδε Ἤ. ||. ἕνα μετ' ἄλλου, ἴδε Εἷς. ||. εἴπομεν ἕν-ἄλλο, (διάφορα πράγματα), φρσ., nous parlâmes de choses et d'autres. ||. δὲν κάμνει ἄλλο, παρὰ.., il ne fait autre chose que... ||. δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ μαλλόνουν, ils sont toujours à se quereller. ||. δίχως ἄλλο, (φρσ.), sans faute. ||. δὲν πρέπει νὰ λαμβάνετε τὸ ἓν ἀντὶ τοῦ ἄλλου (νὰ συγχέετε τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου), il ne faut pas prendre l'un pour l'autre (confondre l'un avec l'autre). ||. λέγει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, il parle de tort et de travers (ab hoc et ab hac), il parle absurdement, il bat la campagne. ||. ἄλλα λέγει ϗ ἄλλα κάμνει, il dit d'une façon et il fait (il agit) d'une autre, il agit autrement qu'il ne parle. ||. ἄλλο τοῦτο πάλιν! ἄλλο εἶδος!, (φρσ.), en voici bien d'une autre; voici bien une autre paire de manches. ||. κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, mais, au démeurant (sous d'autres rapports, du reste).

Ἄλλοτε, ἐπίρ. une autre fois, d'autres fois. ||. πολλάκις εἶνε εὔθυμος, ἄλλοτε δὲ πάλιν σκυθρωπὸς καὶ σιωπηλὸς, souvent il est gai; d'autres fois, il est morne et sombre. ||. ἄλλοτε μάλιστα, d'autres fois même.

Ἀλλότριος, α, ον, qui appartient à un autre, étranger, ἴδε καὶ Ξένος. ||. μὴ(ν) ἐπιθυμῇς τὰ ἀλλότρια, ne désirez pas le bien d'autrui.

Ἀλλοῦ, ἐπίρ. autre part, ailleurs. ||. βάλλε το ἀλλοῦ πουθενὰ, mettez cela quelque autre part. ||. δὲν θὰ ἠμπορέσετε νὰ τὸ εὕρετε ἀλλοῦ, παρὰ εἰς.., vous ne saurez trouver cela ailleurs que chez...

Ἀλλόφυλος (ὁ, ἡ), qui est d'une autre tribu, étranger.

Ἄλλως, ἐπίρ. d'une autre manière, autrement. ||. οὕτως ἢ ἄλλως, de façon (de manière) ou d'autre. §. ἄλλως, (εἰ δε μὴ), a faute de quoi, sans quoi, sans cela. §. ἄλλως ὅμως, mais du reste (au demeurant). 2) Ἄλλως τε, (φρσ.), d'ailleurs, surtout, d'autant plus que; aussi bien. ||. δὲν θέλω νὰ ὑπάγω, ἄλλως τε εἶνε καὶ 'ξώρας, je ne veux point y aller; aussi bien est-il trop tard.

Ἅλμη (ἡ), saumure, θ.

Ἀλμύρα (ἡ), salure, θ. ||. ἡ — τῆς θαλάσσης, la salure de la mer.

Ἀλμυρήθρα, ας (ἡ), φ. pourprier (roquette) de mer, salicot (ἡ) salicor, salicorne, θ. soude, θ. bacile.

Ἀλμυρίζω, Μ. ίσω, avoir un goût saumâtre.

Ἀλμυρὸς, ὰ καὶ (κοιν.) ἡ, ὸν, salé; salin. ||. εἶνε ἀλμυρὸν (ὡς ἂν) θάλασσα, il est salé comme mer. ||. αὐτὸς ὁ μάγειρος κάμνει πολλὰ ἀλμυρὸν τὸ φαγεῖ 'του, ce cuisinier sale trop. ||. (πλθ.) ἀλμυρὰ, (περιληπτ. τὰ ἀλατισμένα κρέατα, γαράτα κλπ.), saline, θ. salaison, θ.

Ἀλογάριαστος, η, ον, incalculable, ἴδε καὶ Ἀμέτρητος καὶ Ἀναρίθμητος.

Ἀλογόμυγα, ας (ἡ), mouche araignée (ἡ) Brétonne.

Ἀλογόπετρα, ας (ἡ), vitriol bleu, (χημ.) sulfate de cuivre.

Ἄλογος (ὁ, ἡ), privé de raison, irraisonnable. ||. ἄλογον ζῶον, animal irraisonnable, brute, θ. ||. (οὐσ.) ἄλογον (κατ' ἐξοχ.) ὁ Ἵππος. ||. τὸ ἄλογόν σου δὲν εἶνε καλὸν, vous êtes mal monté. ||. ἔχει πολλὰ καλὸν ἄλογον, il est très bien monté. 2) (ἐπὶ πραγμ.) = Παράλογος, absurde, déraisonnable.

Ἀλογοφόρτι (τὸ), charge d'un cheval, θ.

Ἀλόγως, ἐπίρ. sans raison; sans motif.

Ἀλόη (ἡ), φ. καὶ ἰατρ., aloès.

Ἀλοιφὴ (ἡ), onguent.

Ἀλοπήγιον (τὸ), ἀρχ. ἡ Ἁλικὴ, salines.

Ἄλουστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas lavé (baigné).

Ἄλσος, ους (τὸ), bois (sacré); bocage.

Ἀλύπητα, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Ἀνηλεῶς.

Ἀλύπητος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Ἀνηλεής. ||. ἐξοδεύει ἀλύπητα χρήματα, il dépense énormement d'argent.

Ἀλυσίδα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Ἅλυσος, chaîne, θ. ||. ἀλυσίδα τοῦ

λαιμοῦ (τοῦ ὡρολογιοῦ κτλ.), chaînette (d'or etc). ||. ἔσπασεν ἡ ἀλυσίδα τοῦ ὡρολογίου, la chaîne de la montre est cassée.

Ἀλυσιδίτσα (ἡ), chaînette, θ.

Ἀλυσιδωτὸς, ή, ὸν, fait en forme de chaîne. ||. θώραξ ἀλυσιδωτὸς, cotte de mailles, θ.

Ἀλυσοδένω, Μ. δέσω, lier avec une chaîne, enchaîner.

Ἀλυσόδετος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, enchaîné.

Ἅλυσος (ἡ), chaîne, θ. ἴδε Ἀλυσίδα. ||. λύω ἀπὸ τὴν ἄλυσον, détacher de la chaîne, déchaîner. §. (μτφορ.) διέῤῥηξε τὰς ἀλύσους του, (ἀπεσείσατο τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας), il a brisé ses chaînes.

Ἄλυτος (ὁ, ἡ), qu'on ne peut délier ou dissoudre; insoluble; §. (μτφορ.) indissoluble. ||. τὸ πρόβλημα μένει ἄλυτον, le problème reste insoluble, la question reste encore à résoudre. ||. (καὶ ἀφῃρημ.) τὸ ἄλυτον τοῦ προβλήματος, l'insolubilité du problème.

Ἀλυωτος, η, ον, qui n'est pas dissout (fondu; délayé etc).

Ἀλφαβητάριον (τὸ), abécédaire, *abc* (abécé), alphabet.

Ἀλφαβητικὸς, ή, ὸν, alphabétique; alphabétaire; abécédaire.

Ἀλφαβητικῶς, ἐπίῤ. alphabétiquement.

Ἀλφάβητον (τὸ), *abc* (abecé). ||. κατ' ἀλφάβητον, par ordre alphabétique.

Ἀλφάδι (τὸ), ἐργ. τεκτ., niveau.

Ἀλῶνι (τὸ), aire.

Ἀλωνίζω, Μ. ίσω, battre ou broyer le grain, battre en grange.

Ἀλώνισμα (τὸ), l'action de battre le blé (etc), battage.

Ἀλωνιστὴς, οῦ (ὁ), batteur en grange.

Ἀλωνιστικὸς, ή, ὸν, qui concerne le battage. ||. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀλωνιστικὰ (τὰ), les frais du battage.

Ἀλωπεκῆ (ἡ), ἀρχ. peau de renard, θ. ||. ὅπου μὴ ἰσχύῃ ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν, (παροιμ.), ἴδε Λεοντῆ.

Ἀλωπέκουρος (ὁ), φυτ., queue de renard, vulpin.

Ἀλώπηξ, πεκος (ἡ), ζ. renard.

Ἀλωποῦ, οῦς (ἡ), κοιν. ἡ Ἀλώπηξ.

Ἁλώσιμος (ὁ, ἡ), qui peut être pris, facile à prendre, prenable.

Ἅλωσις, εως (ἡ), prise (d'une ville etc), θ.

Ἅμα, ἐπίῤ. en même temps (sitôt, aussitôt, dès) que. ||. ἅμα ἦλθε, sitôt (dès) qu'il fut arrivé. ||. τὸ πρωΐ, ἅμα ἐσηκόνετο, le matin, dès qu'il était levé. ||. ἅμα ἔλαβα τὸ γράμμα σου, ἴδε Καθὼς. ||. ἅμα λάβετε τὸ παρόν μου, aussitôt la présente reçue. ||. »Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, « παροιμ. (ἀρχ.), aussitôt dit, aussitôt fait. ||. ἐν τῷ ἅμα, = Ἀμέσως, ϗ Παρευθύς.

Ἀμάδα (ἡ), palet. ||. παίζω ταῖς ἀμάδαις, jouer au palet (au petit palet).

Ἀμάθεια (ἡ), ignorance, θ. ||. ἄκρα (παχυλὴ) ἀμάθεια, grande (profonde) ignorance, ignorance crasse (grossière).

Ἀμαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ignorant. ||. (τὸ ὑπερθ.) Ἀμαθέστατος, η, ον, très ignorant, d'une ignorance profonde, (εἰρων.) ignorantissime.

Ἀμάθητος, η, ον, = Ἄπειρος ϗ Ἀσυνήθιστος.

Ἀμαθῶς, ἐπίῤ. en ignorant, ignoramment.

Ἀμανίτης, ου (ὁ), φ. champignon.

Ἅμαξα, ης (ἡ), voiture, θ. chariot; fiacre; chaise, θ. ||. ταχυδρομικὴ ἅμαξα, chaise de poste, θ. ||. ἅμαξα φορτηγὸς, (κοιν. κάῤῥο), charrette, θ. tombereau. ||. ἅμαξα σκευοφόρος (συνήθ. σκεπαστή), fourgon. ||. ἅμαξα μὲ τέσσαρα (μὲ ἕξ) ἄλογα, une voiture attelée de quatre (de six) chéveaux. ||. κουβαλῶ (μεταφέρω) δι' ἁμάξης, charrier, charroyer, voiturer. ||. τὸ δι' ἁμάξης κουβάλημα, charriage, charroi. ||. ἡ διὰ τὰς ἁμάξας θύρα (τῆς οἰκίας), porte cochère. ||. ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν (ἐκφέρει), « παροιμ., la charette devant les bœufs. ||. λέγει ἐναντίον του τὰ ἐξ ἁμάξης, (φρσ.), il dit de lui peste et rage, ἴδε καὶ Αἴσχιστος. §. (ἀςρνμ.) ἡ Ἅμαξα, (ἡ ἄλλ. Ἄρκτος), le chariot, (κοιν.) le chariot du roi David.

Ἀμαξάκι (τὸ), petite voiture, θ. petit chariot, cabriolet.

Ἀμαξάρης, η καὶ

Ἀμαξᾶς, ᾶ, κοιν. ὁ -

Ἀμαξηλάτης, ου (ὁ), cocher; charretier; voiturier; fiacre.

Ἀμάξι (τὸ), κοιν. ἡ Ἅμαξα.

Ἀμαξιτὸς (ἡ), (ἐνν. ὁδὸς), chemin pour les voitures (uni et large), chemin charretier (ἢ) carrossable, charrière, θ.

Ἀμαράντινος, η, ον, fait d'amarante. §. (συνκδχ.) = Ἀμάραντος, impérissable. ||. τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον, l'immarcessible couronne de la gloire.

Ἀμάραντος (ὁ, ἡ), qui ne se peut flétrir. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ἀνθ., immortelle, θ. colonnière, θ. καὶ 2) (ἄλλο εἶδος) amarante, passe-velours. 3) εἶδ. φυτ. joubarbe, θ.

Ἀμαρτάνω, Μ. τήσω, (ἀρχ.), faillir; (συνήθ.) commettre une faute (un péché), tomber en péché, pécher. ||. ἥμαρτον, (φρσ.), peccavi. ||. φθάνει νὰ εἴπῃ τὸ Ἥμαρτον, il suffit qu'il dise p e c c a v i. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ἡμαρτημένος, η, ον, erroné. ||. (πλθ.) τὰ ἡμαρτημένα, les fautes (commises).

Ἀμάρτημα (τὸ), péché; crime; erreur, θ. faute, θ. ||. τὸ προπατορικὸν —, le péché originel. ||. τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, les sept péchés mortels (ἢ) capitaux.

Ἁμαρτία (ἡ), péché; crime. §. dommage, grand' pitié. ||. ἐξομολογοῦμαι (κλαίω) τὰς ἁμαρτίας μου, confesser (pleurer) ses péchés. ||. τί ἁμαρτία! quel dommage! ||. τί ἁμαρτία, νὰ μὴ τὸν εὕρω! c'est grand' pitié de ne pas le trouver, ἴδε καὶ Κρίμα.

Ἁμαρτωλὸς, ή, pécheur, -eresse.

Ἀμάσητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non maché.

Ἀμαυρόνω, Μ. όσω, ternir, obscurcir, presque éteindre, effacer, eclipser, noircir, fletrir. ||. ἡ ὅρασίς του ἠμαυρώθη ὑπὸ τοῦ γήρως, sa vue s'obscurcit par la vieillesse. ||. (συνήθ. μτφορ.) ἠμαύρωσε τὴν ὑπόληψίν του, il a noirci (terni) sa réputation, il a fletri sa renommée.

Ἀμαύρωσις, εως (ἡ), obscurcissement. §. (ἰδιωνυμ. πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν) goutte sereine, θ. (διδακτ.) amauroce, θ. §. (μτφορ.) ἀμαύρωσις τῆς ὑπολήψεως, dénigrement.

Ἀμασχάλη (ἡ), κοιν. ἡ Μασχάλη.

Ἀμαχητὶ, ἐπίρ. sans combat, sans coup férir.

Ἀμβλυγώνιος (ὁ, ἡ), γεωμετρ. obtusangle.

Ἀμβλύνω, Μ. ύνω (θὰ), émousser (κυρ. καὶ μτφορ.), affaiblir, amortir, (ἐπὶ αἰσθήσ.) blaser.

Ἀμβλὺς, εῖα, ὺ, obtus. §. émoussé (κυρ. ϗ μτφορ.), faible, lent, sans vigueur.

Ἀμβλύτης, ητος (ἡ), état de ce qui est émoussé ou obtus; μτφορ.) faiblesse, θ. lenteur, θ. manque de vigueur.

Ἀμβλυωπία (ἡ), faiblesse (obscurcissement) de la vue.

Ἀμβλυωπῶ, Μ. ήσω, avoir la vue faible ou basse.

Ἄμβων, ωνος (ὁ), chaire, θ. la tribune sacrée. ||. ἀναβαίνειν εἰς τὸν ἄμβωνα (πρὸς τὸ διδάξαι), monter en chaire. ||. τὸ ἔγγραφον ἀνεγνώσθη ἐπ' ἄμβωνος, le mandement fut lu en chaire.

Ἀμέθοδος (ὁ, ἡ), qui n'a point de méthode.

Ἀμείλικτος (ὁ, ἡ), implacable, intraitable.

Ἀμέλεια (ἡ), négligence, θ. indolence, θ. inapplication, θ.

Ἀμελέτητος (ὁ, ἡ), qui n'a pas médité.

Ἀμελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), négligent, indolent, inappliqué.

Ἀμελῶ, Μ. ήσω, négliger.

Ἀμελῶς, ἐπίρ. négligemment.

Ἄμεμπτος (ὁ, ἡ), qui est sans reproche, irréprochable, irrépréhensible, intact.

Ἀμέμπτως, ἐπίρ. sans reproche, d'une manière irréprochable, (σπν.) irréprochablement.

Ἀμεριμνία (ἡ), insouciance, θ. incurie, θ.

Ἀμέριμνος (ὁ, ἡ), insouciant.

Ἀμεριμνῶ, Μ. ήσω, être insouciant, ne s'inquiéter, ne se mettre guère en peine.

*Ἀμερόληπτος (ὁ, ἡ), νλγ., impartial.

*Ἀμερολήπτως, ἐπίρ. (νλγ.), impartialement.

Ἄμεσος (ὁ, ἡ), immédiat; direct.

Ἀμέσως, ἐπίρ. immédiatement, directement, sans intermédiaire. §. incessamment; incontinent; sans retard, sur-le champ, de suite, tout de suite, à l'instant, tout à l'heure, à l'heure qu'il est, de ce pas, tout de ce pas, soudain, soudainement. ||. ἀνταποκρίνεται ἀμέσως μετ' αὐτοῦ, il correspond directement avec lui. ||. τώρα ἀμέσως, sur l'heure, à l'instant même, dans l'instant, tout à l'instant. ||. σήμερον ἀμέσως, ἀμέσως σήμερον, pas plus tard qu'aujourd'hui. ||. ἀπὸ αὔριον ἀμέσως, dès demain.

Ἀμετάβατος (ὁ, ἡ), γρμτ., intransitif, -ive.

Ἀμετάβλητος καὶ

Ἀμετάβολος (ὁ, ἡ), qui ne change pas, immuable, invariable. ||. σύμφωνα ἀμετάβολα, γρμτ. (τὰ ἄλλως ὑγρὰ), consonnes liquides, θ. ||. τὸ ἀμετάβλητον τῶν θείων βουλῶν, l'immutabilité des decrets de Dieu.

Ἀμετάθετος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος· Ἀμετάπειστος καὶ Ἀμετακίνητος. ||. ἀπόφασις—, résolution inébranlable.

Ἀμετακίνητος (ὁ, ἡ), immuable; inamovible; (ἐπὶ ἰδιοκτησ.) incommutable. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀμετακίνητον (ἰδιοκτησίας), l'incommutabilité (d'une possession). ||. τὸ ἀμετακίνητον τῶν δικαστῶν, l'inamovibilité des juges.

Ἀμετάκλητος (ὁ, ἡ), irrévocable. ||. ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ καταδίκη ἔγεινεν (κατέστη) ἀμετάκλητος, (δικονμ.), du jour où la condamnation est devenue irrévocable.

Ἀμεταμέλητος (ὁ, ἡ), qui ne se repent pas.

Ἀμετανόητος (ὁ, ἡ), qui ne se répent pas; (Ἐκκλησ.) impénitent.

Ἀμετάπειστος (ὁ, ἡ), qui ne se laisse pas dissuader, inébranlable (dans ses résolutions), opiniâtre.

Ἀμεταστρεπτεὶ, ἐπίρ. sans se retourner, sans regarder derrière soi, sans retour.

Ἀμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος, Ἀναλλοίωτος, invariable. ||. ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάτρεπτος, ma détermination est invariable. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀμετάτρεπτον τῶν ἀρχῶν (τῶν φρονημάτων) του, l'invariabilité de ses principes.

Ἀμετάφραστος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été traduit, intraduit. §. qu'on ne peut traduire, intraduisible.

Ἀμεταχείριστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, ἴδε Ἀφόρετος καὶ Ἀπίαστος.

Ἀμέτοχος (ὁ, ἡ), qui ne participe point à.

Ἀμέτρητος (ὁ, ἡ), qui est sans compte, innombrable; incommensurable, immense. §. ἔχει ἀμέτρητα χρήματα, il a de l'argent sans compte et sans nombre.

Ἄμετρος (ὁ, ἡ), démésuré, excessif; immodéré.

Ἀμηνολόγητος (ὁ, ἡ), qui est sans date.

Ἀμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), qui n'a point de mère.

Ἀμηχανία (ἡ), embarras, perpléxité, θ. détresse, θ. §. consternation, θ. ||. φέρω τινὰ εἰς ἀμηχανίαν, mettre (pousser) q. à bout, pousser à l'extrémité, mettre dans la détresse. ||. εἶμαι εἰς ἄκραν ἀμηχανίαν, je me trouve dans une

grande perplexité. ||. ἔφθασεν (εἶνε) εἰς ἀμηχανίαν, il est à bout, il est à bout de voie, il est au bout de son rôlet, il est reduit à l'extrémité.

Ἀμηχανῶ, Μ. ήσω, ne savoir quel parti prendre, être tout à fait embarrassé (dans une grande perplexité), être à bout (à bout de voie), être au bout de son latin.

Ἀμίαντος (ὁ, ἡ), sans tâche, pur. ||. (οὐσ.) εἶδ. λίθου νηματώδους, amiante.

Ἄμικτος (ὁ, ἡ), sans mélange, pur. §. sans communications, insociable. ||. »οὐδὲν ἀγαθὸν κακότητος ἄμικτον,« (Γνμ.), il n'y a pas de bien sans quelque mélange de mal, (καὶ παροιμ.) il n'est point de rose sans épines.

Ἅμιλλα, ης (ἡ), émulation, θ. rivalité, θ.

Ἁμιλλῶμαι, Μ. ἁμιλληθῶ (θᾶ), rivaliser avec, le disputer à, faire assaut de, ἴδε καὶ Συνερίζομαι.

Ἀμίμητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui est au dessus de toute imitation, inimitable; superbe. ||. κτίρια ἀμίμητα διὰ τὴν καλλονὴν καὶ κομψότητά των, des édifices d'une beauté et d'une élégance inimitables. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἀμίμητα, ἐπίῤ. ἀντὶ -

Ἀμιμήτως, ἐπίῤ. d'une manière iminitable, superbement, supérieurement.

Ἀμισοὶ, ἐπίῤ. gratis, gratuitement, sans salaire.

Ἄμισθος (ὁ, ἡ), qui fait quelque chose (ἤ) qui se fait sans payement, gratuit.

Ἄμισχος (ὁ, ἡ), βτν. qui n'a pas de pédicule; sessile.

Ἀμμοκονία (ἡ), mélange de sable et de chaux; mortier, ciment.

Ἀμμόλιθος (ὁ), εἶδ. λίθ. grès.

Ἄμμος (ἡ καὶ κοιν. ὁ), sable; sablon (ὁ λεπτότατος, ἢ [κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.] ἀρένα).

Ἀμμουδιὰ (ἡ), grève, θ.

Ἀμμωδερὸν (τὸ), sablier, poudrier, θ.

Ἀμμώδης, ους (ὁ, ἡ), sablonneux.

Ἀμμωνιακὸν (τὸ), (ἅλας), du sel ammoniaque.

Ἀμνὰς, άδος (ἡ), agnelette.

Ἀμνημόνευτος (ὁ, ἡ), qui ne peut ou qui ne doit pas être mentionné. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, de temps immémorial; de mémoire d'homme; de toute ancienneté.

Ἀμνησικακία (ἡ), oubli (absence) de toute rancune.

Ἀμνησίκακος (ὁ,ἡ), qui ne garde aucune rancune (aucun ressentiment).

Ἀμνηστία (ἡ), oubli du passé, amnistie, θ.

Ἀμνὸς (ὁ), ἀρχ. agneau.

Ἀμοιβαῖος, α, ον, réciproque, mutuel, respectif.

Ἀμοιβαιότης, ητος (ἡ), réciprocité, θ.

Ἀμοιβαίως, ἐπίῤ. réciproquement, mutuellement.

Ἀμοιβὴ (ἡ), récompense, θ. salaire.

Ἀμοίραστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non partagé; (Νμ.) indivis.

Ἄμοιρος (ὁ, ἡ), privé, dépourvu, dénué.

Ἀμόνι (τὸ), κοιν. ὁ Ἄκμων.

Ἀμόλυντος (ὁ, ἡ), non souillé, pur.

Ἀμόνοιαστος, η, ον, κοιν. ὁ Ἀκοινώνητος, ὁ Ἀσυμβίβαστος.

Ἄμορφος (ὁ, ἡ), informe.

Ἀμουνούχιστος, ον, non châtré, entier.

Ἀμούργα, ας (ἡ), marc d'huile.

Ἄμουσος (ὁ, ἡ), étranger aux Muses (c. à d. au sentiment du beau ou au bon goût), sans grâces, (παρβλ. Ἀφιλόκαλος).

Ἀμούστακος, ον, imberbe.

Ἀμπανόζι (τὸ), Τουρκβαρβ. ἡ Ἔβενος.

Ἀμπελήσιος, α, ον, de vigne; de vignoble.

Ἀμπέλι (τὸ), κοιν. ἡ Ἄμπελος.

Ἀμπελὶς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (συκαλίδος), moucherolle ἢ gobe-mouches.

Ἄμπελος (ἡ), vigne, θ. ||. φυτεύω ἀμπέλι, planter une vigne. ||. κλαδεύω τὸ ἀμπέλι, tailler la vigne. ||. ἓν στρέμμα ἀμπέλι, un arpent de vigne. ||. (τοῦτο) εἶνε κρασὶ τοῦ ἀμπελιοῦ μου, c'est du vin de mon cru.

Ἀμπελότοπος (ὁ), pays vignoble.

Ἀμπελουργία (ἡ), culture des vignes (de la vigne), θ.

Ἀμπελουργὸς (ὁ), vigneron.

Ἀμπελοφθόρος (ὁ, ἡ), qui gâte ou détruit la vigne.

Ἀμπελόφυλλον (τὸ), feuille de vigne, θ.

Ἀμπελοφυτεία (ἡ), plant de vignes, (γεωργ.) complant.

Ἀμπελόφυτος (ὁ, ἡ), planté de vignes. ||. (οὐσ.) ἀμπελόφυτον (τὸ), plant de vigne.

Ἄμποτε, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Εἴθε.

Ἄμπωτις, ιδος (ἡ), le refoulement de la marée, reflux (de la mer), basse-mer, basse-marée, θ. la marée descendante, (ναυτ.) le descendant, jusant, ἴδε καὶ Παλίρροια καὶ Πλημμυρίς.

Ἄμυαλος, η, ον, ἴδε Ξεμυαλισμένος.

Ἀμυγδαλιὰ (ἡ), δ. amandier.

Ἀμυγδαλίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου συμφορητοῦ, brèche, θ.

Ἀμυγδαλόλαδον (τὸ), huile d'amandes, θ.

Ἀμύγδαλον (τὸ), καρπ. amande, θ.

Ἀμυδρὸς, ὰ, ὸν, obscur, presque effacé; imperceptible; faible; douteux. ||. ἀμυδρὸν φῶς, clarté (lumière) douteuse, demi-jour.

Ἀμυδρῶς, ἐπίῤ. d'une manière imperceptible, faiblement, obscurement, indistinctement etc. ||. ἡ κάμαρα ἦτον ἀμυδρῶς φωτισμένη, la chambre n'était éclairée que par un demi-jour.

Ἀμύητος (ὁ, ἡ), non initié.

Ἄμυνα, ης (ἡ), défense, θ. résistance, θ. revanche, θ. vengeance, θ. représailles, θ. πλθ. ||. δικαιώματι ἀμύνης, par droit de représailles.

Ἀμυντήριος, α ἢ (Ἀττ.) ος, ον, défensif,-ive. ||. ὅπλον ἀμυντήριον, arme défensive.

Ἀμυντικὸς, ὴ, ὸν, qui sert à

défendre, défensif. ||. πόλεμος ἀμυντικὸς, guerre défensive. ||. μένω ἢ τίθεμαι εἰς ἀμυντικὴν θέσιν, se tenir (ἢ) se mettre sur la défensive, (παρβλ. Ἐπιθετικός).

Ἀμφιβάλλω, Μ. βάλλω (θὰ), douter; hésiter; être indécis (incertain), flotter dans le doute, balancer, (παρβλ. Διστάζω).

Ἀμφίβιος (ὁ, ἡ), amphibie.

Ἀμφιβληστροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un filet. ||. ὁ-χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ, (ἀνατομ.), la rétine.

Ἀμφίβληστρον (τὸ), (ἀρχ.) espèce de filet, verveux, ἴδε Πεζόβολος.

Ἀμφιβολογία (ἡ), ambiguité, θ.

Ἀμφιβολία (ἡ), doute, hésitation, θ, indécision, θ. irrésolution, θ. ἴδε καὶ Δισταγμός. ||. εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἴδε Ἀμφιβάλλω. ||. χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἴδε Ἀναμφιβόλως.

Ἀμφίβολος (ὁ, ἡ), douteux; incertain; indécis; équivoque, ambigu, louche.

Ἀμφιβόλως, ἐπίῤ. avec incertitude; douteusement; ambigument.

Ἀμφιδέξιος (ὁ, ἡ), ambidexte. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀμφιδέξιον, l'ambidextérité.

Ἀμφιθαλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), (κυρ. μτφορ.) qui a encore son père et sa mère (vivants), ἴδε καὶ Ἀδελφὸς καὶ τὰ Προλεγόμενα καὶ παρβλ. Ἑτεροθαλής.

Ἀμφιθεατροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est (qui va, qui s'élève) en amphithéâtre, amphithéatral.

Ἀμφιθέατρον (τὸ), amphithéâtre, ||. σχηματίζει (ὑψοῦται εἰς) εἶδος ἀμφιθεάτρου, il va (il s'élève) en amphithéâtre.

Ἀμφιλαφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. ample, abondant, riche.

Ἀμφιλαφῶς, ἐπίῤ. (ἀρχ.), à deux mains, à pleins (à belles) mains, à foison, abondamment, amplement.

Ἄμφιον (τὸ), ἀρχ. τὸ Φόρεμα, vêtement. ||. (συνήθ.) ἱερὰ ἄμφια (ἰδιαιτ. τὰ τοῦ ἱερουργοῦντος), habits (vêtements) sacerdotaux, ornements, ἴδε καὶ Ἱερός.

Ἀμφιῤῥεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), indécis. ||. ἡ νίκη ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀμφιῤῥεπὴς, la victoire fut longtemps indécise, elle a longtemps balancé.

Ἀμφισβητήσιμος (ὁ, ἡ), contestable, disputable; qui est en litige (en contestation), litigieux, contentieux; douteux.

Ἀμφισβήτησις, εως (ἡ), contestation, θ. contention, θ. litige; §. revendication, θ.

Ἀμφισβητῶ, Μ. ήσω, disputer; contester; revendiquer, prétendre. ||. τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ τὸ ἀμφισβητεῖ ὁ (δεῖνα), ce droit lui est contesté par (un tel). ||. ἀμφισβητῶ κληρονομίαν, contester une succession, revendiquer un héritage. ||. τὸ ἀμφισβητούμενον διοικητικὸν (ἐνν. δίκαιον), le contentieux (au Conseil d'État.)

Ἀμφιταλαντεύομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., être irrésolu, flotter entre divers partis (desseins etc), être (flotter) dans l'indécision, balancer (entre une chose et une autre).

Ἀμφορεὺς, έως (ὁ), ἀρχ. vase antique à deux anses, amphore.

Ἀμφότεροι, αι, α, l'un et l'autre, tous les deux, tous deux (respectivement).

Ἀμφοτέρωθεν, ἐπίῤ. de part et d'autre, des deux côtés, ἴδε ꙁ Ἑκατέρωθεν.

Ἂν, σύνδ. ἢ μόρ. Διςακτ. ἢ Ὑποθετ. si; que; en cas que. ||. δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε ἀληθὲς, je ne sais si cela est vrai. ||. ἂν ἦνε δυνατὸν, s'il est possible. ||. ἂν τὸν ἀπαντήσῃς καὶ σὲ ἐρωτήσῃ ποῦ εἶμαι,.., si vous le recontrez, et qu'il vous demande où je suis.. ||. ἂν δέν σε ἴδῃ δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ, il ne sera pas content qu'il ne vous ait vu. ||. δὲν ἐβγαίνω ἂν δὲν ἦν' ὁ καιρὸς καλὸς, je ne sors pas, à moins qu'il ne fasse beau. ||. ἂν τὸν ἀκούσῃς, δὲν ὑπάρχει ἄλλος πτωχότερός του, à l'entendre, il n'y a plus pauvre que lui. 2) Ἀοριστολογ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Καὶ), que. ||. ὅ,τι ꙁ ἂν ἦνε, quoiqu'il en soit. §. ἂν καὶ, bien que, quoique. 3) Ἐναντιωμ. (προηγουμ. τοῦ Καὶ), bien que; fût-il, fût-ce.

Ἀνὰ, πρόθ. ἀρχ. ||. (κοιν. σπν. ꙁ μόνον εἰς τοὺς ἀριθμ.) ἀνὰ δύω, (κοινότ.) ἀνὰ δύω-δύω, deux-à deux. §. μὲ τὰ χρήματα ἀνὰ χεῖρας, l'argent à la main.

Ἀναβαθμὸς (ὁ), Ἐκκλησ., psaume graduel. ||. (συνήθ. πληθ.) οἱ Ἀναβαθμοὶ, le graduel.

Ἀναβάθρα, ας (ἡ), escalier (d'un vaisseau); marche pied (d'une voiture).

Ἀνάβαθρον (τὸ), estrade, θ.

Ἀναβαίνω, Μ. ἀναβῶ ἢ ἀναίβω (θὰ), monter. ||. ἀναβαίνω εἰς τὸ βῆμα (ν' ἀγορεύσω), monter à la (dans la) tribune. ||. τὸ θερμόμετρον ἀνέβη εἴκοσι βαθμοὺς, le thermomètre s'est élevé à vingt degrés. §. (καὶ μτνμ.) ὁ λογαριασμὸς ἀναβαίνει εἰς 3000, il monte (il va, il s'élève) à 3000, ἴδε καὶ Συμποσοῦμαι. ||. ἡ δαπάνη θὰ ἀναβῇ πλειότερον παρ' ὅ,τι νομίζουν, la dépense ira plus loin qu'on ne croit. §. τὸ ζυμάρι (τὸ ψωμὶ) ἀναβαίνει, lever; fermenter. §. ἀναίβηκεν ἡ τιμὴ τοῦ σιταριοῦ (κτλ.), ꙁ συνκδχ.) ἀναίβηκε τὸ σιτάρι, le prix du blé a bien haussé (est augmenté, rehaussé). ||. τὰ δημόσια γραμμάτια ἀναίβηκαν (ἀνέβη ἡ τιμή των), les fonds sont en hausse (à la hausse), le cours des actions a haussé (est monté, rehaussé).

Ἀναβάλλω, Μ. ἀναβάλω (θὰ), remettre (à un autre temps), renvoyer, différer, retarder, ajourner; suspendre; (δικνμ.) surseoir. ||. ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, temporiser. ||. ἀναβάλλει τὴν πληρωμὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, il diffère le payement de jour en jour. ||. ἀναβάλλω τὰς ἐχθροπραξίας, suspendre les hostilités. ||. ἤθελε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, il voulait

suspendre (faire surseoir) l'exécution de l'arrêt. ||. ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως θ' ἀναβληθῇ, il sera sursis à l'exécution de l'arrêt. ||. ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἔναρξιν.. τῆς ἐτησίας βουλευτικῆς συνόδου, « (Σύντ.), le Roi peut proroger.. la cession annuelle des Chambres ||. πολλοὶ τῶν πληρεξουσίων ἐζήτησαν ν' ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις εἰς τὴν ἐπαύριον, plusieurs députés demandèrent le renvoi de la discussion au lendemain. ||. τὸ δικαστήριον ἀναβάλλει εἰς ὀκτὼ (δεκαπέντε) ἡμέρας τὴν ἐκφώνησιν τῆς ἀποφάσεως, le tribunal (la chambre) ajourne à huitaine (à quinzaine) pour le prononcé du jugement.

Ἀναβαπτίζω, Μ. ίσω, rebaptiser.

Ἀναβαπτισμὸς (ὁ), l'action de rebaptiser ou de se faire rebaptiser, rebaptisation, θ.

Ἀναβαπτιστὴς, οῦ (ὁ), rebaptisateur, rebaptisant.

Ἀνάβασις, εως (ἡ), l'action de monter, montée, θ. ascension, θ. §. (μτνμ.) ἀντὶ Αὔξησις (κυρ. τῆς τιμῆς γραμματίων κτλ.), hausse, θ.

Ἀναβιβάζω, Μ. άσω, ἴδε Ἀναιβάζω.

Ἀναβλαστάνω, Μ. βλαστήσω, repousser, reverdir; (μτφορ.) renaître.

Ἀναβλάστησις, εως (ἡ), l'action de repousser (de reverdir); réproduction, θ.

Ἀναβλέπω, Μ. βλέψω, (ἀρχ.), recouvrer la vue.

Ἀναβλητικὸς, ἡ, ὸν, (νλγ.), qui sert à suspendre (à surseoir), suspensif; (ἰδιαιτ. Νμ.) dilatoire. ||. ἡ πρὸς ἀναίρεσιν αἴτησις εἶνε (ἢ δὲν εἶνε) ἀναβλητικὴ, (δικονμ.), le pourvoi (en cassation) est ou il n'est pas suspensif. ||. ἔνστασις ἀναβλητικὴ, exception dilatoire.

Ἀναβλύζω, Μ. βλύσω, sourdre; jaillir.

Ἀνάβλυσις, εως (ἡ), jaillissement.

Ἀναβολεὺς, έως (ὁ), ἀρχ. étrier.

Ἀναβολὴ (ἡ), retardement, retard; remise, θ. renvoi; (ἰδιαιτ. Νμ.) surséance, θ. sursit, ajournement. ||. χωρὶς ἀναβολῆς, sans différer, ἴδε ϗ Ἀνυπερθέτως. ||. τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολὴν, cela ne peut se différer. ||. ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐτησίας βουλευτικῆς συνόδου, la prorogation de la cession annuelle des Chambres.

Ἀναβρασμὸς (ὁ), κυρ. ϗ μτφορ. fermentation, θ.

Ἀναβροχιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Ἀνομβρία. ||. 'ς τὴν ἀναβροχιὰν καλὸν καὶ τὸ χαλάζι, παροιμ., faute de mieux.

Ἀναβρυστικὸς, ἡ, ὸν, qui jaillit de source. ||. (κυρ.) νερὸν ἀναβρυστικὸν, eau vive (ἢ) de fontaine.

Ἀναβρύω, Μ. βρύσω, sourdre.

Ἀναγαλλὶς, ίδος, (ἡ), εἶδος φυτοῦ, mouron.

Ἀναγγέλλω, Μ. αγγείλω (θὰ), faire à connaître (savoir), donner l'avis ou la nouvelle, notifier, déclarer. ||. ἡ γέννησις τοῦ παιδὸς ἀναγγέλλεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς (κτλ.) ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸν ληξίαρχον, la déclaration de naissance de l'enfant se fait par le père (etc), dans les trois jours, à l'officier de l'état civil.

Ἀναγέλασμα (τὸ), = Περιγέλασμα

Ἀναγελῶ, Μ. γελάσω, = Περιγελῶ.

Ἀναγέννησις, εως (ἡ), regénération, θ. renaissance, θ.

Ἀναγεννῶ, Μ. ήσω, régénérer. ||. (μσ. αὐτπθ.) renaître.

Ἀναγινώσκω, Μ. ἀναγνώσω (θὰ), faire la lecture (donner lecture), de, lire. ||. ἀναγινώσκω δυσανάγνωστα ἢ συνθηματικὰ γράμματα, déchiffrer. ||. τὸ γράψιμον τοῦτο εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀναγνωσθῇ, on ne saurait déchiffrer cette écriture. ||. ἀναγινώσκει (ἢ) δὲν ἀναγινώσκει καλὰ (καθαρὰ κτλ.), c'est un bon (un mauvais) lecteur. ||. ὁ γραμματεὺς ἀνέγνωσεν εἰς τὸν κατάδικον τὴν ἀπόφασιν, le greffier à prononcé au criminel la sentence. ||. ἡ ἔκθεσις ἀναγινώσκεται εἰς τοὺς καταδίκους, lecture du procès-verbal est donnée aux parties. ||. ἀναγνωσθέντων τῶν πρακτικῶν, ὑπέγραψαν, lecture faite des actes, on signa.

Ἀναγκάζω, Μ. άσω, forcer, contraindre; presser; nécessiter. ||. (μσ. αὐτπθ.) être forcé (etc.), s'obliger. ||. ἡ πόλις ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ, la ville fut contrainte de se rendre. ||. θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὸν τιμωρήσω, je serais obligé de le punir. ||. ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ, force lui fut de se taire. ||. ὥςε ἀναγκαζόμεθα νὰ.., en sorte que force nous est bien de..

Ἀναγκαῖος, α, ον, nécessaire. ||. (πλθ. ὡς οὐσ.) ἀναγκαῖα, (τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπαιτούμενα), les choses nécessaires a la vie, les nécessités de la vie, le nécessaire. ||. ὅταν τις δὲν ἦνε πλούσιος, πρέπει νὰ περιορίζηται εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, lorsqu'on n'est pas riche, il faut se borner au strict nécessaire. ||. (ἑνικ.) ἀναγκαῖον, (κατ' εὐφημ.) ἡ (ἄλλ.) Χρεία, aisances, θ. πλθ., lieux (cabinet) d'aisances, garderobe, θ. retrait, privé, commodités, θ. πλθ. latrines, θ. πλθ.

Ἀναγκαστικὸς, ἡ, ὸν, qui nécessite, qui contraint; forcé.

Ἀναγκαστικῶς, ἐπίρ. d'une manière qui nécessite (etc.), forcément.

Ἀνάγκη (ἡ), nécessité, θ. contrainte, θ; §. besoin. ||. εἶνε ἀνάγκη, il est nécessaire. ||. ἔχω ἀνάγκην, ἴδε Χρειάζομαι. ||. δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναςενάζῃς, vous n'avez que faire de soupirer. ||. δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην, (ἢ) δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην του, je me passerai bien de lui, ἴδε ϗ Χρεία. ||. ἐξ ἀνάγκης, (ἢ) κατ' ἀνάγκην, nécessairement; forcément. ||. κάμνει τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, ἴδε Φιλοτιμία. ||. τίς ἡ ἀνάγκη νὰ..; qu'est-il besoin de..? ||. τὸν ἐβοή-

θησεν εἰς τὴν ἀνάγκην του, il l'a assisté dans son besoin. ||. ἐπαρκῶ εἰς τὰς ἀνάγκας μυ, pourvoir (subvenir) à ses besoins.

Ἀνάγλυπτος (ὁ, ἡ), ciselé en bosse (en relief). ||. (οὐσ.) ἀνάγλυπτον (ἐνν. ἔργον), ouvrage de relief (ἡ) en relief, relief.

Ἀναγνωρίζω, Μ. ίσω, reconnaître. ||. ἀναγνωρίζω τι ὡς ἴδιόν μου, avouer. ||. δὲν ἀναγνωρίζω, désavouer, méconnaître. ||. ἀναγνωρίζω τὴν ὑπογραφήν (τὴν ὑπόσχεσίν) μου ἐπὶ συμβολαιογράφου, passer reconnaissance (sa reconnaissance) par devant notaire, reconnaître son écriture (sa promesse etc). ||. ἀνεγνώρισε τὸ χρέος του, il a reconnu sa dette. ||. τὸν ἀνεγνώρισεν υἱόν του, il l'a reconnu pour son fils. ||. δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς υἱόν του, il le désavoua pour son fils. ||. εἶνε ἀλήθεια ἀνεγνωρισμένη, c'est une vérité avouée.

Ἀναγνώρισις, εως (ἡ), καὶ

Ἀναγνωρισμὸς (ὁ), l'action de reconnaître, reconnaissance, θ. ||. ὅταν τις ἀναγνωρίσῃ ἀτός τυ τὴν ὑπογραφήν τυ, δὲν χρειάζεται πλέον ἄλλη ἀναγνώρισις, quand un homme reconnait lui-même son écriture, il n'est plus besoin d'autre reconnaissance.

Ἀνάγνωσις, εως (ἡ), lecture, θ.

Ἀναγνωστήριον (τὸ), lieu (cabinet) de lecture.

Ἀναγνώστης, ου (ὁ), lecteur.

Ἀνάγομαι, Μ. ἀναχθήσομαι, (ἀρχ.), ναυτ. = Κάμνω (Σηκόνομαι εἰς τὰ) πανιά, mettre à la voile, appareiller. ||. ὅλος ὁ στόλος ἀνήχθη, toute la flotte appareilla.

Ἀναγόρευσις, εως (ἡ), l'action de proclamer, proclamation, θ.

Ἀναγορεύω, Μ. εύσω, nommer publiquement, proclamer; (Ῥωμ. Ἱσορ.) saluer. ||. ἀνηγορεύθη νικητὴς (αὐτοκράτωρ), il fut proclamé vainqueur (empereur). ||. ὁ Οὐεσπασιανὸς ἀνηγορεύθη Καῖσαρ, Vespasien fut salué César. ||. ἀνηγορεύθη διδάκτωρ, il fut reçu docteur.

Ἀναγουλιάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Ναυτιῶ.

Ἀναγούλιασμα (τὸ), κοιν. ἡ Ναυτία.

Ἀναγραμματίζω, Μ. ίσω, faire une anagramme (ἡ) des anagrammes, anagrammatiser.

Ἀναγραμματισμὸς (ὁ), anagramme, θ.

Ἀναγυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος θάμνου, bois puant, anagyris.

Ἀνάγω, Μ. αγάγω (θὰ), = Ἀναφέρω, rapporter; (ἰδιαιτ. μθμτκ.) réduire (une fraction, une figure), faire la réduction (d'un poids, d'une mesure etc).

Ἀναγωγὴ (ἡ), l'action de rapporter; (ἰδιαιτ. μαθμτκ.) réduction (d'un poids, d'une figure, d'une mesure etc.), θ. ||. ἡ—τῆς δραχμῆς εἰς λεπτὰ (τῶν μιλίων εἰς ςάδια, τῶν κλασματικῶν εἰς ὁλοσχερεῖς ἀριθμοὺς κτλ.), la réduction des francs en centimes (des milles en stades, des fractions en nombres entiers etc).

Ἀνάγωγος (ὁ, ἡ), qui manque d'éducation ou de bon ton, mal élevé, indiscipliné. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀνάγωγον (μαθητῶν, στρατιωτῶν κτλ.), l'indiscipline (d'écoliers, de soldats etc), le ton du corps de garde.

Ἀναδεικνύω, Μ. δείξω, faire paraître ou devenir, rendre. §. créer, instituer, nommer.

Ἀναδενδρὰς, άδος (ἡ), ἴδε Δράνα.

Ἀναδεξιμιὸς, ἀ, ἴδε Βαπτιστικός.

Ἀνάδευσις, εως (ἡ), = Ἀνακάτωμα (ὑγροῦ).

Ἀναδεύω, Μ. εύσω, = Ἀνακατόνω (ὑγρὸν), battre (des œufs, du crême etc); brasser (la bière, les cuirs etc); corroyer (du mortier, de la terre glaise etc).

Ἀναδέχομαι, Μ. δεχθῶ (θὰ), prendre sur soi (sur son compte); se déclarer responsable, se charger de. ||. (Ἐκκλησ.) ἀναδέχομαί τινα (ἀπὸ τῆς θείας κολυμβήθρας), tenir quelqun sur les fonts.

Ἀναδίδω, Μ. δώσω, faire naître ou jaillir; (ἐπὶ ἀναθυμ.) exhaller. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) jaillir, sourdre; (ἐπὶ φυτ.) = Ἀναβλαστάνω· (ἐπὶ ἀναθυμ.) s'exhaler.

Ἀναδιπλασιάζω, Μ. άσω, (γρμτ.), redoubler.

Ἀναδιπλασιασμὸς (ὁ), redoublement, réduplication, θ.

Ἀνάδοσις, εως (ἡ), l'action de pousser de nouveau (de sourdre etc.), ἴδε καὶ Ἀναβλάστησις.

Ἀνάδοχος (ὁ, ἡ), parrain, (θηλ.) marraine. ||. γίνομαι ἀνάδοχός τινος, ἴδε Ἀναδέχομαι.

Ἀναδράμω, μέλλ. ἀνώμαλ. τῆς ὁρις. ἢ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνατρέχω.

Ἀναδρομὴ (ἡ), ascension, θ. §. retrogradation, θ.

Ἀναδρομικὸς, ή, ὸν, qui a la propriété (la faculté) de retrograder; (Νμ.) retroactif, -ive.

Ἀναδύομαι, Μ. δύσομαι, (ἀρχ.) se retirer, reculer; tergiverser; esquiver.

Ἀνάδυσις, εως (ἡ), sortie (κυρ. du sein des eaux), émersion, θ.

Ἀναζήτησις, εως (ἡ), recherche, θ. perquisition, θ. réquisition, θ. investigation, θ. ||. θέλω τὰ μετρήσει εἰς πρώτην σας ἀναζήτησιν, je vous les ferai compter à votre première réquisition.

Ἀναζητῶ, Μ. ήσω, faire (être à) la recherche de, rechercher.

Ἀναζῶ, Μ. ήσω, revivre.

Ἀναζωπυρῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), aviver (raviver, ranimer) le feu (καὶ μτφορ.) le souvenir (les espérances) de q., faire renaître (son amour, ses espérances etc), rallumer.

Ἀναθάλλω, Μ. θαλήσω, (ἀρχ.), reverdir; (μτφορ.) se ranimer, se raviver; renaître.

Ἀνάθεμα (τὸ), anathème. ||. ἤτω (νὰ ἦνε, νὰ ἔχῃ τὸ) ἀνάθεμα! qu'il soit anathème. ||. ἀνάθεμα τὴν ἡμέραν ὅπου..., maudit soit le jour où... ||.

ἀνάθεμά του, malheur à (ἡ) sur le.., maudit soit le.., la peste soit de..! ||. ἀνάθεμά με ἂν ἐκατάλαβα λέξιν ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν του! (φρσ. οἰκ.), je veux être damné (pendu), si j'ai compris un mot de son discours.

Ἀναθεματίζω, Μ. ίσω, prononcer (fulminer, lancer, frapper d') un anathème, anathématiser, maudire. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) **Ἀναθεματισμένος**, η, ον, (ὡς ἐπίθ.), ἴδε **Κατάρατος**.

Ἀναθεμάτισμα (τὸ), l'action d'anathématiser (etc.), anathématisme, anathème.

Ἀνάθεσις, εως (ἡ), l'action de confier (etc.),

Ἀναθέτω (κοιν. ἀντὶ **Ἀνατίθημι**), Μ. **ἀναθέσω**, remettre, confier. ||. τὸ ἀναθέτω εἰς τὴν κρίσιν (εἰς τὴν φροντίδα) του, je m'en remets à lui du soin de cette affaire.

Ἀναθεώρησις, εως (ἡ), nouvel examen, révision, θ.

Ἀναθεωρῶ, Μ. ήσω, examiner de nouveau, revoir (un procès, un compte etc.), reviser.

Ἀνάθημα (τὸ), offrande, θ. §. exvoto, vœu, ἴδε καὶ **Ἀφιέρωμα**.

Ἀνάθρεμμα (τὸ), nourisson.

Ἀναθυμίασις, εως (ἡ), exhalaison, θ. vapeur, θ.

Ἀναιβάζω (κοιν. ἀντὶ **Ἀναβιβάζω**), Μ. άσω, faire monter, monter. ||. ἀναιβάζω τὴν τιμὴν (τῶν πωλουμένων), ἴδε **Ἀκριβαίνω**.

Ἀναιβαίνω, Μ. **ἀναίβω** (θὰ), κοιν. ἀντὶ **Ἀναβαίνω**.

Ἀναίβασμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ **Ἀνάβασις** ἢ (ἐνεργ.) **Ἀναιβασμὸς**, montage, θ. montée, θ. ||. οἱ ἵπποι δυσκολεύονται συνήθως εἰς τὸ καταίβασμα μᾶλλον παρὰ εἰς τὸ ἀναίβασμα, les chevaux ont ordinairement plus de peine à la descente qu'à la montée.

Ἀναιβατὸν (τὸ), (κυρ. du pain) fermenté ou levé.

Ἀναίδεια (ἡ), impudence, θ. impudeur, θ. effronterie, θ. devergondage.

Ἀναιδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), impudent, effronté, déhonté, dévergondé.

Ἀναιδῶς, ἐπίρ. sans pudeur, impudemment, effrontément.

Ἀναίμακτος (ὁ, ἡ), qui se fait sans effusion de sang. ||. ἡ ἀναίμακτος θυσία (λατρεία), le sacrifice non sanglant.

Ἀναιμωτὶ, ἐπίρ. sans effusion de sang, sans coup férir.

Ἀναίρεσις, εως (ἡ), réfutation, θ. §. (Νμ.) cassation, θ. dérogation, θ. ||. προσφυγὴ πρὸς ἀναίρεσιν, (δικονμ.), recours (pourvoi) en cassation. ||. ὁ καταδικασθεὶς ἐζήτησεν ἀναίρεσιν, le condamné s'est pourvu en cassation.

Ἀναιρετικὸς, ή, όν, propre (qui sert) à réfuter etc. §. (Νμ.) dérogatoire.

Ἀναιρῶ, Μ. **αιρέσω**, (ἐν γέν.) détruire; (ἰδιαιτ.) réfuter; (Νμ.) = **Ἀκυρῶ**, casser, annuler, déroger à. ||. τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα ἀναιρεῖ ὅλας των τὰς ἐνστάσεις, ce raisonnement détruit toutes leurs objections. ||. ἡ εἴδησις αὕτη ἀναιρεῖται ἀφ' ἑαυτῆς, ce bruit se détruit de lui même. ||. ἀναιρῶ ὅσα ἔπραξεν ἢ εἶπέ τις ἢ ὅσα εἶπον αὐτὸς ἐγὼ προτοῦ, ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου, (παλινῳδῶ), démentir (ἢ) se démentir, retracter, se retracter, désavouer, dédire. ||. οἱ μάρτυρες ἀναίρεσαν ὅσα εἶχον εἰπεῖ πρὶν, les temoins se sont dédits. ||. ἠναγκάσθη νὰ ἀναιρέσῃ ἐπισήμως ὅσα εἶπεν, il a été contraint de retracter formellement (de se retracter publiquement de) tout ce qu'il avait avancé. ||. ἀναιρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, démentir sa promesse, se dédire. ||. θὰ ἀναιρέσῃς τὴν ὑπογραφήν σου; dementirez-vous votre signature? ||. ἀναιρῶ συμφωνίαν τινὰ δι' ἄλλης, déroger à une transaction par une autre, ἴδε καὶ **Ἀθετῶ**.

Ἀναισθησία (ἡ), l'état d'un insensé, insensibilité, θ.

Ἀναίσθητος (ὁ, ἡ), insensible, sans connaissance. ||. ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀναίσθητος, elle est restée longtemps sans connaissance.

Ἀναισθητῶ, Μ. ήσω, être insensible.

Ἀναισχυντία (ἡ), impudeur, θ. effronterie, θ. impertinence, θ.

Ἀναίσχυντος (ὁ, ἡ), impudent impudique, effronté, impertinent.

Ἀναισχυντῶ, Μ. ήσω, se dépouiller de toute honte, agir ou parler effrontément, (καὶ μτφορ.) avoir un front d'airain.

Ἀναισχύντως, ἐπίρ. sans rougir, impudemment, effrontément.

Ἀναιτιολόγητος (ὁ, ἡ), dont on n'a donné ou on ne peut rendre raison.

Ἀναίτιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. innocent.

Ἀνακάθημαι, Μ. **καθήσω** (θὰ), se mettre sur son séant.

Ἀνακαινίζω, Μ. ίσω, refaire de nouveau (ἢ) à neuf, renouveler.

Ἀνακαίνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνακαινισμὸς (ὁ), l'action de refaire de nouveau, renouvelement.

Ἀνακαλῶ, Μ. **καλέσω**, rappeler; §. revoquer. ||. ὁ βασιλεὺς ἀνεκάλεσε τὸ διάταγμά του, le roi à revoqué son ordonnance.

Ἀνακαλύπτω, Μ. ύψω, découvrir, déceler. ||. ἀνακαλύπτω συνωμοσίαν, découvrir une conspiration, ||. ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀμερικὴ, quand l'Amérique fut découverte. ||. ἀνεκάλυψεν ἕνα λιμένα, il fit la reconnaissance d'une baie.

Ἀνακάλυψις, εως (ἡ), l'action de découvrir, décèlement, découverte, θ. ||. ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, dépuis la découverte du nouveau monde.

Ἀνάκατα, ἐπίρ. (χυδ.), pèle-mèle.

Ἀνακατόνω, Μ. ώσω, mêler, melanger; entremêler; remuer; brouiller, bouleverser; confondre; (χυδ.) farfouiller. ||. ἀνακατόνω τὴν φω-

τιὰν, fourgonner (dans le feu), ἴδε καὶ Σκαλίζω. ||. ἀνακατόνω τὸ σιτάρι ἵνα μὴ ἀνάψῃ, remuer le blé, de peur qu'il ne s'échauffe. ||. μὴ ἀνακατόνῃς τὸ ἀρμάρι, ne fourgonnez point dans l'armoire. ||. ἀνακατόνω τὰ χαρτιὰ (τοῦ παιγνιδιοῦ), mêler (battre) les cartes. ||. τὰ χαρτιὰ ποῦ μοῦ ζητεῖ, εἶνε ἀνακατωμένα μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, les papiers qu' il me demande sont confondus parmi beaucoup d'autres. ||. ἀνακατόνω ὑγρόν τι, ἴδε Ἀναδεύω. §. (μσ. αὐτπθ.) Ἀνακατόνομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις, se mêler des (s'immiscer dans les) affaires d'autrui, s'y ingérer mal à propos. ||. δὲν ἀνακατόνεται εἰς τίποτε, il ne se mêle de rien. ||. εἰς ὅλα ἀνακατόνεται, il se mêle de tout, ἴδε καὶ Χώνω. ||. σὺ τί ἀνακατόνεσαι (τί σε μέλει;); de quoi vous mêlez-vous? de quoi te mêles-tu? §. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) Ἀνακατόνομαι (νὰ 'ξεράσω), le cœur me soulève (me bondit).

Ἀνακάτωμα (τὸ), l'action de mêler (etc), mixtion, θ. §. bouleversement. ||. ἀνακάτωμα τοῦ στομάχου, mal (bondissement, soulèvement) du cœur, ἴδε καὶ Ναυτία. §. (μτφορ. εἰς τὸ πλθ.) ἀνακατώματα, des petites intrigues, des tracasseries, de tripotage, de micmacs. ||. βάλλει ἀνακατώματα, il fait des tracasseries, il tracasse, il tripote.

Ἀνακάτωσις (ἡ), = Ἀνακάτωμα (κυρ. τοῦ στομάχου). ||. φέρει ἀνακάτωσιν, il fait bondir (il soulève) le cœur, il cause des maux de cœur.

Ἀνακατωτούρης, η (ὁ), κοιν. ὁ Ταραχοποιὸς, tracassier, brouillon, agitateur, boute-feu, tripotier.

Ἀνακεφαλαιόνω, Μ. ώσω, récapituler, resumer en un tout.

Ἀνακεφαλαίωσις, εως (ἡ), récapitulation, θ. resumé.

Ἀνάκλησις, εως (ἡ), rappel; §. révocation, θ.

Ἀνακλητήριος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Ἀνακλητικός. ||. ἀνακλητήριον (τὸ), εἶδ. τυμπανοκρουσίας, rappel. ||. κρούειν (σημαίνειν) τὸ ἀνακλητήριον, battre le rappel, rappeler. §. ἀνακλητήρια (ἐνν. γράμματα), lettres de recréance (ἡ) de rappel.

Ἀνακλητικὸς, ἡ, ὸν, propre à rappeler, qui sert de rappel.

Ἀνάκλιντρον (τὸ), canapé.

Ἀνακοινόω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὔχρηστ.) Ἀνακοινοῦμαι, Μ. ώσω, ώσομαι, donner communication (de qc. à q.), faire part, communiquer. ||. τῷ ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπόν μου, je lui ai communiqué mon intention.

Ἀνακοίνωσις, εως (ἡ), l'action de communiquer (de faire part de) qc. à q., communication, θ.

Ἀνακόλουθος (ὁ, ἡ), incohérent; inconséquent, sans suite.

Ἀνακομιδὴ (ἡ), translation (d'un corps mort). ||. κάμνω τὴν ἀνακομιδὴν λειψάνου (ἁγίου), lever un corps saint.

Ἀνακοπὴ (ἡ), Νμ., opposition, θ.

Ἀνακόπτω, Μ. κόψω, (Νμ.), revenir (par opposition, par requête civile etc) contre un jugement, s'opposer à l'exécution (d'un arrêt etc). ||. ἐὰν ὁ ἀνακόπτων δὲν ἐμφανισθῇ καὶ αὖθις ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, (δικονμ.), si la partie opposante fait défaut une seconde fois.

Ἀνακούρκουδα, ἐπίῤ. (χυδ.), en se tenant accroupi. ||. κάθημαι ἀνακούρκουδα, s'accroupir.

Ἀνακουφίζω, Μ. ίσω, soulager, alléger; décharger. ||. ἀνεκουφίσθη ὀλίγον ἡ λύπη μου, ma douleur s'est un peu allégée.

Ἀνακούφισις, εως (ἡ), soulagement; allégement; adoucissement; décharge, θ.

Ἀνακουφωτὸς, ἡ, ὸν, relevé en bosse; bombé, ἴδε καὶ Ἀνάγλυπτος.

Ἀνακράζω, Μ. κράξω, crier à haute voix, pousser des hauts cris; s'écrier. ||. καλὲ, τί λέγεις; ἀνέκραξεν ὁ κόμης, que dites-vous là, s'écria le comte.

Ἀνακρίνω, Μ. κρίνω (θὰ), instruire (examiner) un procès; procéder à une information (ἡ) à des informations; interroger. ||. ἐπὶ ὑποθέσεων ἐγγράφως ἀνακρινομένων, (δικνμ.), dans les affaires qui s'instruisent par écrit.

Ἀνάκρισις, εως (ἡ), instruction (d'un procès), θ; (ἐπὶ ποινικ.) information, θ. interrogation, θ. interrogatoire; enquête, θ.

Ἀνακριτὴς, οῦ (ὁ), juge instructeur (ἡ) d'instruction. ||. ἔνταλμα συλλήψεως ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, (δικνμ), un mandat d'amener décerné par le juge d'instruction.

Ἀνακτέον, θετ. τοῦ Ἀνάγω.

Ἀνάκτησις, εως (ἡ), l'action de recouvrer une chose perdue (de reconquérir, de ravoir etc), recouvrement.

Ἀνακτοβούλιον (τὸ), νλγ., cabinet.

Ἀνάκτορον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), palais (du roi).

Ἀνακτῶμαι, Μ. κτήσω (θὰ), recouvrer (une chose perdue), ravoir; reconquérir; regagner.

Ἀνακωχὴ (ἡ), suspension d'armes, armistice, trève, θ.

Ἀναλαμβάνω, Μ. λάβω (θὰ), prendre sur soi, prendre en main, se charger de, entreprendre. ||. ἀνέλαβεν αὐθόρμητος τὴν ὑπεράσπισίν μου, il a pris ma défense. ||. ἀναλαμβάνειν τὴν εὐθύνην, assumer sur soi la responsabilité de qc. ||. ἐγὼ τὸ ἀναλαμβάνω, j'en fais mon affaire. 2) = Ἐπαναλαμβάνω, reprendre; recouvrer. ||. ἀναλαμβάνω τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, reprendre le fil d'un discours. ||. ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, reprendre ses forces (ses esprits), recouvrer ses forces. ||. (καὶ οὐδ. ἡ ἐλλ.) ἀναλαμβάνω ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ δυστυχίαν, relever (se relever, revenir, se remettre) d'une maladie ou d'un malheur (d'une perte), revenir en (recouvrer sa) santé, être ou entrer en convales-

cence, se rétablir, se ravoir, reprendre. ||. ἔκαμα ἓξ μῆνας νὰ ἀναλάβω, j'ai été six mois à me remettre (à reprendre). ||. δὲν πιστεύω νὰ ἀναλάβῃ, je ne crois pas qu'il en revient (qu'il en relève). ||. ἀνέλαβεν ἐντελῶς, le voilà tout à fait revenu (remis). ||. ;καὶ νομίζεις ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναλάβῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν δυστυχίαν; pensez-vous donc qu'il s'en puisse relever? 3) (εἰς τὸν πθ. ἀόρ.) Ἀνελήφθη, (μτφορ.), ἔγινεν ἄφαντος, ἐχάθη ἔξαφνα, il disparut, il s'eclipsa.

Ἀναλαμπή (ἡ), l'éclat d'une flamme qui reluit.

Ἀναλάμπω, Μ. λάμψω (θὰ), reluire.

Ἀνάλατος, η, ον, non salé, sans sel. §. (συνκδχ. ἢ τρπ.) ἀντὶ Ἀνούσιος, Ἄνοστος, fade.

Ἀναλγησία (ἡ), apathie, θ. impassibilité, θ. insensibilité, θ. indolence, θ.

Ἀνάλγητος (ὁ, ἡ), impassible, apathique, indolent.

Ἀνάληψις, εως (ἡ), assomption, θ. ascension, θ. ||. (κυρ.) ἡ—τοῦ Χριςοῦ, l'Ascension (de N. S.).

Ἀναλίσκω, Μ. αλώσω, consumer; §. dépenser.

Ἀνάλλαγος, η, ον, (κοιν.) qui n'est pas habillé, qui est en déshabillé (en négligé).

Ἀναλλοίωτος (ὁ, ἡ), qui ne change pas, immuable; inaltérable, invariable. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀναλλοίωτον, l'inaltérabilité, l'invariabilité. ||. τὸ ἀναλλοίωτον τῶν ἀρχῶν (τῶν φρονημάτων) του, l'invariabilité de ses principes.

Ἀναλλοιώτως, ἐπίρ. d'une manière immuable, immuablement, invariablement.

Ἀναλόγιον (τὸ), pupitre (d'église).

Ἀναλογία (ἡ), rapport; proportion, θ. analogie, θ. convenance, θ. conformité, θ. correspondance, θ. raison, θ. ||. κατ' ἀναλογίαν, à proportion, en proporsion, en raison; (Λογικ.) par analogie; analogiquement.

Ἀναλογίζω, Μ. ίσω, mettre en proportion, proportionner.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ), conforme, convenable; proportionné, proportionnel, analogue. ||. ἔλαβεν ἕκαστος τὸ ἀνάλογόν του, chacun a eu son fait, ἴδε καὶ Ἐπιβάλλον. ||. ἰδού, 'πάρε τὸ ἀνάλογόν σου, tenez, voilà votre fait. ||. πληρόνει τὸ ἀνάλογόν του (εἰς ἔρανον), il paye sa cote (sa quote-part, son écot).

Ἀναλογῶ, Μ. ήσω, être analogue ou proportionné (proportionnel, convenable) à, être en rapport ou en proportion (avoir de l'analogie) avec, répondre à, correspondre. ||. ὁ κίων οὗτος δὲν ἀναλογεῖ μὲ τὸν στυλοβάτην του, cette colonne n'est pas en proportion avec son piedestal. ||. ἡ τιμωρία πρέπει νὰ ἀναλόγῃ μὲ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, le châtiment doit répondre à la grandeur du crime. ||. αἱ ἐκφράσεις του δὲν ἀναλογοῦσι μὲ τὸ μέγεθος τοῦ ἀντικειμένου, ses expressions ne repondent pas à (ne sont pas en rapport avec) la grandeur du sujet. ||. τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον, ἴδε Ἐπιβάλλω.

Ἀναλόγως, ἐπίρ. d'une manière analogue, à proportion, en proportion, proportionnellement, proportionnément, proportion (toute proportion) gardée; en raison de.

Ἀνάλυσις, εως (ἡ), dissolution, θ. §. analyse, θ. décomposition, θ. ||. ἡ ἀνάλυσις εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς συνθέσεως, l'analyse est l'opposé de la synthèse. ||. δι' ἀναλύσεως (ἢ) κατ' ἀνάλυσιν, ἴδε Ἀναλυτικῶς.

Ἀναλυτικὸς, ή, όν, résolutif, -ive; analytique.

Ἀναλυτικῶς, ἐπίρ. par analyse, par voie d'analyse, analytiquement.

Ἀναλύω, Μ. ύσω, détremper, délayer, ἴδε καὶ Λυώνω. §. (μτφορ.) résoudre. §. analyser, faire l'analyse de. §. (φυσ. ἢ χημ.) décomposer; (ἰδίως ἐπὶ μετάλλ.) fondre. ||. (αὐτπθ.) ὅταν τὸ μέταλλον ἀρχίζῃ νὰ ἀναλύῃ, quand le metal entre en fusion.

Ἀναλφάβητος (ὁ, ἡ), qui ne sait ni A ni B; ignorant.

Ἀνάλωσις, εως (ἡ), consommation, θ. dépense, θ.

Ἀναλωτικὸς, ή, όν, qui a la propriété de consumer.

Ἀνάλωτος (ὁ, ἡ), imprénable, inexpugnable.

Ἀναμαλλιάρης, α, κοιν. échevelé.

Ἀναμάρτητος (ὁ, ἡ), infaillible; (θλγ.) impeccable. ||. οὐδεὶς ἀναμάρτητος, il n'y a point d'homme impeccable. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀναμάρτητον, l'impeccabilité.

Ἀναμασσῶ, Μ. ήσω, remâcher..

Ἀνάμεσα, κοιν. ἀντὶ Ἀναμέσον, ἐπίρ. à travers, au travers.

Ἀναμεταξὺ, ἐπίρ. ἴδε Μεταξύ. ||. ἀναμεταξύ μας, (φρσ. ὅταν θέλωμεν νὰ φυλαχθῇ μυστικὸν τὸ λεγόμενον), soit dit (cela soit dit) entre nous, de vous à moi.

Ἄναμμα (τὸ), l'action d'allumer.

Ἀναμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνάπτω, allumé, -ée. §. ardent. ||. κάρβουνα ἀναμμένα, des charbons ardents.

Ἀνάμνησις, εως (ἡ), réminiscence, θ. ressouvenir.

Ἀναμορφόνω, Μ. ώσω, former de nouveau, reformer.

Ἀναμόρφωσις, εως (ἡ), l'action de réformer, réformation, θ. reforme, θ.

Ἀναμορφωτὴς, οῦ (ὁ), réformateur, -trice.

Ἀναμοχλεύω, Μ. εύσω, agiter (de nouveau), remuer; soulever.

Ἀναμφίβολος (ὁ, ἡ), dont on ne peut douter, qui est hors de doute, indubitable.

Ἀναμφιβόλως, ἐπίρ. sans doute, hors de doute, à n'en point douter, indubitablement; infailliblement.

Ἀναμφισβήτητος (ὁ, ἡ), qui ne souffre point de difficulté, in-

contestable; incontesté; indubitable.

Ἀνανδρία (ἡ), lâcheté, θ, poltronnerie, θ. (χυδ.) couardise, θ. cagnardise, θ.

Ἄνανδρος (ὁ, ἡ), lâche, poltron, (χυδ.) couard, cagnard.

Ἀνάνδρως, ἐπίῤ. lâchement, (χυδ.) couardement.

Ἀνανεόνω, Μ. ώσω, renouveler; rajeunir. ||. ἀνανεοῦμαι τὴν φιλίαν (τὴν συμμαχίαν κτλ.) μετά τινος, renouer amitié (alliance) avec q.

Ἀνάνευσις, εως (ἡ), ἀρχ. refus.

Ἀνανεύω, Μ. νεύσω, (ἀρχ.) nier (κυρ. en levant la tête), refuser.

Ἀνανέωσις, εως (ἡ), renouvellement; (Νμ.) novation.

Ἀναντίῤῥητος (ὁ, ἡ), dont on n'a rien à redire (à contredire, à repliquer), qui ne souffre point de replique, incontestable, invincible.

Ἀναντιῤῥήτως, ἐπίῤ. sans contredit, sans replique, incontestablement, invinciblement.

Ἄναξ, ακτος (ὁ), ἀρχ., ὁ Βασιλεύς.

Ἀναξιοπαθῶ, Μ. ήσω, souffrir indignement (sans l'avoir mérité).

Ἀνάξιος, α, ον, indigne. §. incapable. ||. εἶνε πάντη (παντάπασιν) ἀνάξιος, il est tout à fait incapable. ||. εἶνε ἀνάξιος, c'est un pauvre homme. ||. ἐφάνη ἀνάξιος τῆς πατρίδος, il a démérité de la patrie. ||. πράττει ἀνάξια ἑαυτοῦ (τοῦ γένους, τοῦ ἐπαγγέλματός του), il dément son caractère (sa naissance, sa profession).

Ἀναξιότης, ητος (ἡ), indignité, θ. §. incapacité, θ.

Ἀναξίως, ἐπίῤ. indignement, d'une manière indigne (ἢ) non méritée. ||. κοινωνεῖν (τῶν θείων μυςηρίων) ἀναξίως, communier indignement.

Ἀνάπαλιν, ἐπίῤ. (ἀρχ.), en sens contraire (inverse), au rebours; §. (Λτν.) vice versâ. ||. (συνήθ. ἐνάρθρ.) τὸ ἀνάπαλιν, l'inverse. ||. ἔκαμε τὸ ἀνάπαλιν, il a fait l'inverse. ||. ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἦνε πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα της καὶ τὸ ἀνάπαλιν, il faut qu'une femme soit fidèle à son mari et réciproquement (et vice versâ).

Ἀναπαλλοτρίωτος (ὁ, ἡ), inaliénable. ||. τὰ προικῷα κτήματα εἶνε ἀναπαλλοτρίωτα, les biens dotaux sont inaliénables. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀναπαλλοτρίωτον τῶν τοῦ στέμματος κτημάτων, l'inaliénabilité du domaine de la couronne.

Ἀνάπαυσις, εως (ἡ), repos, relâche, délassement; commodité, θ. aise, θ. ||. ἡ νὺξ εἶνε καιρὸς ἀναπαύσεως, la nuit est le temps du repos. ||. ἡ Κυριακὴ εἶνε ἡμέρα ἀναπαύσεως, le dimanche est un jour de repos. ||. (καὶ μτφορ.) ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ (δεῖνος), pour le repos de l'âme d'(un tel).

Ἀναπαυτικὸς, ἡ, ὸν, propre à délasser, commode, aisé. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἀναπαυτικὰ, ἀντὶ ἐπιῤ. commodement, à l'aise, ἴδε καὶ Ἀνέσεις.

Ἀναπαύω, Μ. παύσω, faire reposer; procurer du repos. ||. (μσ. αὐτπθ.) prendre du repos, reposer, se reposer, se délasser. ||. ἀναπαυθῆτε ὀλίγον, prenez (donnez-vous) un peu de repos. §. (μτφορ.) ἀναπαύω τὴν συνείδησίν μυ, mettre sa conscience en paix, acquitter sa conscience. ||. ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τον (ἢ) ἀναπαύσαι τὴν ψυχήν του! Dieu veuille avoir son ame, Dieu lui fasse paix.

Ἀναπετάννυμι, Μ. πετάσω, (ἀρχ.), déployer. ||. ἀνεπέτασε τὴν σημαίαν, il deploya l'étendard. ||. μὲ ἀναπεπταμένας σημαίας, enseignes déployées.

Ἀνάπηρος (ὁ, ἡ), ἀρχ., estropié; impotent.

Ἀναπλέω. Μ. πλεύσω, remonter (un fleuve); aller à mont.

Ἀναπληρόνω, Μ. ώσω, remplir; compléter, suppléer; remplacer; combler, réparer. ||. ἀναπληρῶ τὸ ἔλλειπον (λογαριασμοῦ κτλ.), combler le déficit. ||. ἀναπληρῶ χωρίον (ἐσφαλμένον) ἀρχαίου συγγραφέως, rétablir (restituer) un passage de quelque auteur ancien. ||. ὁ ὀφθαλμὸς ἀνεπλήρονε παρ' αὐτῷ τὴν ἐλλείπουσαν φωνὴν, l'œil suppléait au son de la voix qui lui manquait. ||. ὁ ἀναπληρῶν τὸν πρόεδρον (ἀπόντα) δικαστὴς, le juge qui remplace le président.

Ἀναπλήρωσις, εως (ἡ), l'action de compléter (de suppléer etc.), remplacement.

Ἀναπληρωτικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à suppléer, supplémentaire; suppléant. ||. δικαστὴς ἀναπληρωτικὸς, juge suppléant.

Ἀναπνέω, Μ. πνεύσω, prendre haleine; respirer.

Ἀναπνοὴ (ἡ), respiration, θ. haleine, θ. ||. ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή του, il est (il se mit) hors d'haleine, il perdit haleine, il s'est essoufflé. ||. μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, jusqu'à mon dernier soupir. ||. ἡ ἄδηλος ἀναπνοὴ, la transpiration insensible.

Ἀναπόβαπτος (ὁ, ἡ), inamissible (κυρ. θλγ.).

Ἀνάποδα, ἐπίῤ. à sens inverse, à l'envers, à contre-sens, du mauvais sens, à rebours, sens devant derrière, à contre-poil, à rebrousse-poil; du mauvais côté; à travers, à gauche. ||. γύρισέ το ἀνάποδα, tournez-le en sens inverse. ||. ἐφόρεσε τὸ 'σκιάδι της ἀνάποδα (τὸ ὀπίσω ἐμπρὸς), elle a mis son bonnet sens devant derrière. §. (καὶ μτφορ.) τὸ ἐπῆρε (τὸ ἐξέλαβεν) ἀνάποδα, il le prit à contre-sens (à rebours, à contre-poil, à rebrousse-poil, à gauche, de travers, du mauvais côté), il l'a mal pris.

Ἀναπόδεικτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou ne saurait être démontré, sans preuves.

Ἀναποδιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Παραξενιὰ, humeur rebourse, θ. travers (d'esprit).

Ἀναποδίζω, Μ. ίσω, revenir sur ses pas; retrograder.

Ἀναπόδισις, εως (ἡ), l'action de revenir sur ses pas; retrogradation, θ.

Ἀναποδογυρίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Ἀνατρέπω, renverser, culbuter, etc.

Ἀναποδογύρισμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἀνατροπή, renversement.

Ἀνάποδος, η, ον, qui est à l'envers (à rebours, à contre sens etc). ||. ἡ ἀνάποδη (ἐνν. μεριὰ) πανιοῦ κτλ., l'envers, le côté de l'envers, le mauvais sens. 2) (μτφορ.) ὁ Διεςραμμένος καὶ Παράξενος, revêche, rebours, etc.

Ἀναπόλησις, εως (ἡ), l'action de repasser dans son esprit (de se ressouvenir).

Ἀναπολόγητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui ne peut être justifié. ||. ἔμεινεν ἀναπολόγητος, il demeura confondu (sans replique), il fut abymé. ||. τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἀναπολόγητος, il le poussa à bout, il le battit en ruine, il le mit au pied du mur, il l'a confondu.

Ἀναπολῶ, Μ. ήσω, repasser (rouler) dans son esprit; se rappeler.

Ἀναπόσπαστος (ὁ, ἡ), qui ne saurait être arraché (détaché).

Ἀναποφάσιστος (ὁ, ἡ), νλγ., irrésolu, indécis, indéterminé. ||. εἶνε πάντοτε ἀναποφάσιστος, il est toujours dans l'irrésolution. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀναποφάσιστον, l'irrésolution, θ. l'indécision, θ. l'indétermination, θ.

Ἀναπόφευκτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, indispensable, ἴδε καὶ Ἄφευκτος.

Ἀναποφεύκτως, ἐπίῤ. indispensablement.

Ἀναπτερόνω, Μ. ώσω, (μτφορ.), relever le courage (les espérances) de q., réveiller.

Ἀνάπτυξις, εως (ἡ), développement, explication, θ. éclaircissement.

Ἀναπτύσσω, Μ. πτύξω, développer, éclaircir, expliquer; déployer.

Ἀνάπτω, Μ. άψω, allumer. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) prendre feu, (καὶ ἁπλ.) prendre, s'allumer. ||. ἄναψε (δὲν ἄναψεν) ἡ ὕσκα, l'amorce a pris (n'a pas pris). ||. ἄναψεν ἡ γωνιὰ, le feu prit à la cheminée. §. (καὶ μτφορ.) ὁ πόλεμος ἄναψεν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, la guerre s'alluma de toutes parts.

Ἄναρθρος (ὁ, ἡ), inarticulé.

Ἀνάρθρως, ἐπίῤ. (γρμτ.), sans article.

Ἀναρίθμητος (ὁ, ἡ), sans nombre, qui est sans nombre, innombrable; incalculable; immense. ||. ἔχει ἀναρίθμητα πλούτη (χρήματα), il a des richesses immenses, il a de l'argent sans compte el sans nombre.

Ἀναρμόδιος (ὁ, ἡ), non compétent, incompétent. ||. εἶνε πάντη ἀναρμόδιος πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου, il n'est pas compétent pour cette question, cette question est tout à fait hors de sa compétence.

Ἀναρμοδιότης, ητος (ἡ), incompétence, θ.

Ἀνάρμοστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas bien-séant (convénable), inconvenant, disconvenant, mal séant; discordant. §. déraisonnable. §. (ἐπὶ καιροῦ) indu.

Ἀναρπάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), enlever, emporter (avec violence).

Ἀνάρπαστος (ὁ, ἡ), ἀρχ., enlevé, emporté.

Ἀναῤῥιπίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), ranimer (rallumer, raviver) le feu (καὶ μτφορ.) la guerre (le courage de q.) etc; réveiller, ressusciter. ||. ὁ πόλεμος ἀνεῤῥιπίσθη (πάλιν) καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, la guerre se ralluma par toute l'Europe. ||. ἀνεῤῥιπίσθη τὸ μῖσος, la haine se reveilla (s'est ravivée etc).

Ἀναῤῥιχῶμαι (χωρὶς Μ.), grimper; gravir.

Ἀνάῤῥωσις, εως (ἡ), recouvrement (rétablissement) de la santé, convalescence, θ. ||. εἶνε (εὑρίσκεται) εἰς ἀνάῤῥωσιν, il est convalescent, il est (il entre) en convalescence, ἴδε καὶ Ἀναλαμβάνω.

Ἀναρχία (ἡ), anarchie, θ.

Ἀναρχικός, ή, όν, anarchique; (ἐπὶ ἀνθρ.) anarchiste.

Ἄναρχος (ὁ, ἡ), sans commencement.

Ἀνασαίνω, Μ. ἀνασάνω (θὰ), κοιν. ἀντὶ Ἀναπνέω.

Ἀνάσασμα (τὸ) καὶ

Ἀνασασμός (ὁ), κοιν. ἡ Ἀναπνοή.

Ἀνασηκόνω, Μ. ώσω, soulever ||. ἀνασηκόνω τὸ φόρεμά μου trousser (retrousser, relever) sa robe. ||. (μσ. αὐτπθ.) ἀνασηκόνομαι, se mettre sur son séant.

Ἀνασήκωμα (τὸ), l'action de soulever (de relever etc), retroussement.

Ἀνασηκωτός, ή, όν, =Ἀνακουφωτός.

Ἀνασκάπτω, Μ. σκάψω, fouiller, faire des fouilles.

Ἀνασκαφή (ἡ), fouille, θ. excavation, θ.

Ἀνάσκελα, ἐπίῤ. sur le dos, à l'envers, à la renverse.

Ἀνασκευάζω, Μ. άσω, réfuter.

Ἀνασκευή (ἡ), réfutation, θ. confutation, θ.

Ἀνασκίρτησις, εως (ἡ), tressaillement.

Ἀνασκιρτῶ, Μ. ήσω, trésaillir.

Ἀνασκολοπίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), empaler.

Ἀνασκολοπισμός (ὁ), l'action d'empaler, empalement.

Ἀνασκουμπόνω, Μ. ώσω, retrousser (relever) les manches d'un habit. ||. (μσ. αὐτπθ.) retrousser (relever) ses manches, se retrousser. §. (συνκδχ.) se disposer (à faire qc.), aiguiser ses couteaux (παροιμ.) entreprendre.

Ἀνασκούμπωμα (τὸ), retroussement des manches.

Ἄνασσα, ης (ἡ), θ. τοῦ Ἄναξ, =Βασίλισσα.

Ἀνασταλτικός, ή, όν, (Νμ.), qui a la force de suspendre, suspensif. 2) (ἰατρ.) anastaltique.

Ἀναστάσιμος (ὁ, ἡ), qui concerne la résurection (de Jesus Crist).

Ἀνάστασις, εως (ἡ), résurrection, θ.

Ἀναστατόνω, Μ. άσω, mettre sens dessus dessous, bouleverser, dévaster.

Ἀνάστατος (ὁ, ἡ), mis sens dessus dessous; ravagé, dévasté, bouleversé.

Ἀναστάτωσις, εως (ἡ), l'action de mettre sens dessus dessous, bouleversement, dévastation, θ. ravage.

Ἀναστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), ἀρχ., suspendre; retenir, reprimer.

Ἀναστέναγμα (τὸ), l'action de soupirer.

Ἀναστεναγμὸς (ὁ), κοιν. ὁ Στεναγμὸς, soupir, gémissement.

Ἀναστενάζω, Μ. άξω, κοιν. ἀντὶ Στενάζω, soupirer, gémir.

Ἀνάστημα (τὸ), taille, θ. stature, θ. ||. ἔχει καλὸν ἀνάστημα, il a la (il est de) taille bien prise. ||. εἶχεν ὑψηλὸν ἀνάστημα, il était d'une taille (d'une stature) haute. ||. ἵππος μετρίου ἀναστήματος, un cheval entre deux tailles.

Ἀναστήνω (κοιν. ἀντὶ Ἀνίστημι), Μ. στήσω, faire revivre, ressusciter. ||. τὸ ἰατρικὸν τοῦτο τὸν ἀνέστησε, ce remède l'a ressuscité. ||. (καὶ αὐτπθ.) ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θ' ἀναστηθοῦν εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν, tous les hommes ressusciteront au dernier jugement.

Ἀναστολὴ (ἡ), l'action de suspendre etc, (ἰδιαιτ. Νμ.) suspension, θ. retention.

Ἀναστροφὴ (ἡ), σχῆμα γρμτ. καὶ ῥτρ., inversion, θ. anastrophe, θ.

Ἀνασυρτῆρι (τὸ), ἀγγ., vase à puiser, seau.

Ἀνασύρω, Μ. σύρω (θὰ), tirer de l'eau (d'un puits), puiser; (ναυτ.) hisser. ||. ἀνέσυρε τὰς ἐφολκίδας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, il fit hisser les chaloupes à bord.

Ἀνάτασις, εως (ἡ), l'action d'étendre ou d'élever (les mains etc), (ὡς οὐσ. τοῦ-

Ἀνατείνω, Μ. τείνω (θὰ), ἀρχ. étendre ou élever (les mains etc.).

Ἀνατέλλω, Μ. τείλω (θὰ), se montrer (paraître) sur l'horison, se lever. ||. ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, au lever du soleil.

Ἀνατέμνω, Μ. τέμω (θὰ), faire la dissection (d'un corps), disséquer, anatomiser.

Ἀνατοκίζω, Μ. ίσω, prendre les intérêts des intérêts.

Ἀνατοκισμὸς (ὁ), intérêts des intérêts, anatocisme.

Ἀνατολὴ (ἡ), lever (du soleil). §. (συνκδχ.) le levant, l'orient, l'est. ||. πρὸς ἀνατολὰς, au levant, à l'orient. §. τὸ ἐμπόριον τῆς Ἀνατολῆς, le commerce du Levant.

Ἀνατολικὸς, ή, ὸν, qui est de l'orient ou à l'Orient, oriental. ||. ἄνεμος ἀνατολικὸς, vent d'est. ||. αἱ ἀνατολικαὶ Ἰνδίαι, les Indes orientales. ||. (τὸ πλ. οὐδ.) Ἀνατολικὰ, ἐπιῤ. ἀντὶ Πρὸς ἀνατολὰς, vers l'orient.

Ἀνατομὴ (ἡ), l'action de disséquer, dissection, θ. anatomié, θ.

Ἀνατομία (ἡ), anatomie, θ.

Ἀνατομικὸς, ή, ὸν, qui concerne (qui se rapporte à) l'anatomie, anatomique.

Ἀνατομικῶς, ἐπίῤ. anatomiquement.

Ἀνατόμος (ὁ), anatomiste.

Ἀνατρεπτικὸς, ή, ὸν, qui sert à renverser etc., destructif, subversif; (Νμ.) péremptoire. ||. ἔνστασις ἀνατρεπτικὴ, (δικονμ.), exception péremptoire.

Ἀνατρέπω, Μ. τρέψω, tourner sens dessus dessous, renverser, culbuter; détruire, intervertir, subvertir, bouleverser; (ἐπὶ πλοίων) chavirer; (ἐπὶ ὀχημ.) verser. §. (μτφορ.) réfuter; déconcerter. §. (Νμ.) périmer. ||. ἀνατρέπω (ἀναιρῶ) ἐπιχείρημά τι ἐκ θεμελίων, battre en ruine un raisonnement. ||. ἀνέτρεψεν ὅλα του τὰ σχέδια, il détruisit tous ses projets, il a dérangé ses batteries (παροιμ.), il lui rompit toutes ses mesures. ||. (καὶ πθ.) ἡ λέμβος ἀνετράπη, la barque chavira. ||. ἀνετράπη τὸ ὄχημα, la voiture versa.

Ἀνατρέφω, Μ. θρέψω, élever.

Ἀνατρέχω, Μ. τρέξω ἢ δράμω (θὰ), κυρ. μτφορ., remonter (au principe, à l'origine d'une chose).

Ἀνάτριχα, ἐπίῤ. à contre-poils, à rebrousse-poils, à rebours.

Ἀνατριχιάζω, Μ. άσω, frissonner, frémir, (οἰκ.) avoir la chair (la peau) de poule.

Ἀνατριχίασμα (τὸ) καὶ

Ἀνατριχίλα (ἡ), frissonnement, frisson, frémissement, (οἰκ.) peau (chair) de poule, (διδακτ.) horripilation, θ. ||. ἔχω ἀνατριχίλαις, avoir le frisson (des frémissements), être dans le frisson, avoir la chair de poule.

Ἀνατροπεὺς, έως (ὁ), déstructeur.

Ἀνατροπὴ (ἡ), renversement, bouleversement, subversion, θ. intervertion, θ. (σπν.) éversion, θ. (Νμ.) péremption, θ. ||. ἡ ἀνατροπὴ (τῆς δίκης) δὲν γίνεται αὐτοδικαίως, εἰμὴ μόνον ἐπὶ Εἰρηνοδικείου, καὶ τότε μετὰ παρέλευσιν ἑξαμηνίας, (δικονμ.), la péremption n'a pas lieu de droit, si ce n'est au juge de paix et après six mois passés.

Ἀνατροφὴ (ἡ), éducation, θ. ||. ἄνθρωπος χωρὶς ἀνατροφὴν, ἴδε Ἀνάγωγος.

Ἄναυλος, ον, sans payer de naulis, sans fret.

Ἀναύξητος (ὁ, ἡ), γρμτ., qui ne reçoit pas d'augment, qui se conjugue sans augment.

Ἀναυξήτως, ἐπίῤ. (γρμτ.), sans augment.

Ἀναφαίνομαι, Μ. φανῶ (θὰ), se montrer (de nouveau), reparaître; (ἁπλ.) apparaître.

Ἀναφαίρετος (ὁ, ἡ), qui ne s'enlève pas, (κυρ. ἐπὶ ἰδιοκτησ.) incommutable.

Ἀναφαιρέτως, ἐπίῤ. sans pouvoir être enlevé, (κυρ. ἐπὶ ἰδιοκτησ.) incommutablement.

Ἀναφανδὸν, ἐπίῤ. ouvertement, manifestement; à découvert; hautement. ||. κηρύττομαι ἀνα-

φανδὸν ὅτι πρεσβεύω (ἐναντίον τι τῶν καθεστώτων) δόγμα ἢ ἀκολουθῶ σύστημα, arborer (le Pyrrhonisme, le Sainsimonisme etc).

Ἀναφέρω, Μ φέρω (θὰ), faire un rapport (ἢ) son rapport, rapporter, citer, faire mention, mentionner, alléguer; (δικονμ.) relater. §. référer. ||. (μσ. ἢ πθ.) avoir rapport (être relatif) à. ||. ἀναφέρειν τινὰ ὡς παράδειγμα, citer q. pour exemple. ||. μὴ ἀναφέρῃς τὸ ὄνομά μου, ne me citez pas. ||. τὸ σχόλιον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς (ἀφορᾷ) τὸ δεῖνα μέρος τοῦ κειμένου, cette note se refère à tel endroit du texte. ||. ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὸ δικαστήριον (εἰς τὴν Βουλὴν), il faut en référer à la Chambre. ||. ὁ ἀναφερόμενος (ὁ ὑπογεγραμμένος εἰς τὴν ἀναφορὰν), l'exposant; le pétitionnaire.

Ἀναφορὰ (ἡ), rapport, relation, θ. pétition, θ. placet, supplique, θ, adresse, θ. (ἰδιαιτ. δικαστ.) requête, θ. plainte, θ. ||. δίδω ἀναφορὰν, donner (présenter) une requête. ||. ἐξαιτεῖται διὰ τῆς ἀναφορᾶς του, il demande par sa requête. ||. ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ τοῦ δεῖνος, sur la requête d'un tel. ||. ὁ δίδων (παρουσιάζων) ἀναφορὰν, le pétitionnaire.

Ἀναφόρι (τὸ), ναυτ., contre-courant, remoux.

Ἀναφορικὸς, ή, όν, relatif.

Ἀναφορικῶς, ἐπίῤ. relativement.

*Ἀναφορογράφος (ὁ), νλγ., écrivain public.

Ἀνάφορον (τὸ), τὸ κυρτὸν ξύλον τῶν βαστάζων, courge, θ.

Ἀναφυλλητὸν (τὸ), sanglot.

Ἀναφύω, Μ. φύσω, (ἀρχ.), faire renaître; reproduire. ||. (συνήθ. μσ.) renaître; (μτνμ. καὶ τρτπρσ.) survenir, se présenter. ||. ἀφ' οὗ πέσουν τὰ πρῶτα 'δόντια, ἀναφύονται ἄλλα, quand les premières dents sont tombées, il en renaît d'autres.

Ἀναχαιτίζω, Μ. ίσω, arrêter, retenir.

Ἀναχαίτισις, εως (ἡ), l'action d'arrêter (de retenir), repression, θ.

Ἀναχώρησις, εως (ἡ), l'action de partir (ἢ) de se retirer, départ, retraite, θ.

Ἀναχωρητὴς, οῦ (ὁ), anachorète.

Ἀναχωρῶ, Μ. ήσω, partir; se retirer, s'en aller. ||. ὁ ταχυδρόμος ἀναχωρεῖ τὴν δεῖνα ὥραν, le courier part à telle heure. ||. εἶνε ἐν τῷ ἀναχωρεῖν, il est sur le départ. ||. ; ἀναχωρεῖτε τόσον ὀγλίγωρα; vous en allez-vous si tôt? ||. θὰ ἀναχωρήσουν ὅσον οὔπω, ils s'en iront bientôt. ||. ἀνεχώρησαν, elles s'en sont allées. ||. (ὁ ὑπηρέτης) θέλει ν' ἀναχωρήσῃ, il demande son congé.

Ἀναψυχὴ (ἡ), = Ἄνεσις, relâche, trêve, θ

Ἀνδραγάθημα (τὸ) καὶ

Ἀνδραγαθία (ἡ), trait de bravoure (de courage), action d'éclat, exploit guerrier, fait d'armes, (πλθ.) hauts faits; (εἰρων.) prouesse, θ.

Ἀνδραγαθῶ, Μ. ήσω, donner des preuves de bravoure, se signaler par des actions d'éclat (par des hauts faits d'armes).

Ἀνδραδέλφη (ἡ), la sœur du mari (relativement à la femme), belle-sœur, (καὶ εἰς τὰς ἀμοιβ. προσφων. ἁπλ.) sœur.

Ἀνδράδελφος (ὁ), le frère du mari (relativement à la femme), beau-frère, (καὶ εἰς τὰς ἀμοιβ. προσφων. ἁπλ.) frère.

Ἀνδράκλα, ας (ἡ), φ. pourpier.

Ἀνδράποδον (τὸ), ἀρχ., vil esclave.

Ἀνδραποδώδης, ους (ὁ, ἡ), qui a les sentiments (la bassesse) d'un esclave, servile, abject.

Ἄνδρας, α (ὁ), κοιν. ὁ Ἀνήρ.

Ἀνδρειεύω, Μ. εύσω, (κοιν.), devenir fort, déployer du courage.

Ἀνδρείκελον (τὸ), figure d'homme; mannequin.

Ἀνδρεῖος, α, ον, vaillant, valeureux, brave, courageux.

Ἀνδρείως, ἐπίῤ. vaillament, bravement, valeureusement; courageusement, généreusement.

Ἀνδρία (ἡ), courage mâle, bravoure, θ. valeur, θ. vaillance, θ.

Ἀνδριαντοποιὸς (ὁ), statuaire, sculpteur.

Ἀνδριὰς, άντος (ὁ), statue (κυρ. d'un homme), θ.

Ἀνδρίκειος, α, ον, κοιν. ἀντὶ

Ἀνδρικὸς, ή, όν, d'homme, qui appartient à l'homme (ἢ) qui convient à un homme; digne d'un homme, viril; mâle; courageux. ||. ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, l'âge viril, la virilité. ||. γυναῖκα ἐνδυμένη ἀνδρίκεια (ἐνν. φορέματα), une femme habillée en homme.

Ἀνδρικῶς, ἐπίῤ. virilement.

Ἀνδρογυναῖκα, ας (ἡ), κοιν., femme hommasse, amazone, θ. virago, gendarme, θ

Ἀνδρόγυνον (τὸ), ménage, couple.

Ἀνδρομοίριον (τὸ), (τὸ μερίδιον τῆς γυναικὸς ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀνδρός της), augment de dot, douaire.

Ἀνέγγικτος, η, ον, κοιν. ὁ Ἄθικτος καὶ Ἀνέπαφος, intact.

Ἀνεγείρω, Μ. εγείρω (θὰ), élever (un édifice); ériger (un temple, une statue etc); édifier. 2) bâtir de nouveau, relever (ce qui était tombé en ruines), réédifier, reconstruire.

Ἀνέγερσις, εως (ἡ), élevation (d'un édifice), θ. érection (d'un temple etc), θ.

Ἀνέγκλητος (ὁ, ἡ), irreprochable.

Ἀνεκδιήγητος (ὁ, ἡ), qui ne saurait être raconté, (Γρφ.) inenarrable.

Ἀνέκδοτος (ὁ, ἡ), inédit; anecdote, anecdotique.

Ἀνέκκλητος (ὁ, ἡ), (κυρ. δίκη) sans appel, en dernier ressort.

Ἀνεκκλήτως, ἐπίῤ. sans appel, en dernier ressort.

Ἀνεκλάλητος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφραστος.

Ἀνέκλειπτος (ὁ, ἡ), qui ne s'eclipse jamais, continuel.

Ἀνεκτέλεστος (ὁ, ἡ), inexécutable.

Ἀνεκτικός, ή, όν, qui sait endurer (supporter), patient; tolérant, indulgent, endurant.

Ἀνεκτίμητος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait trop apprécier, inappréciable. ||. εἰς τὸν τόπον τοῦτον ὅλαι αἱ θρησκεῖαι εἶνε ἀνεκταί, on souffre (on tolère) toutes sortes de religion dans ce pays. ||. εἶνε ἀνεκτὸν τοῦτο; σᾶς ἐρωτῶ, peut-on tolérer cela? je vous le demande.

Ἀνέκφραστος (ὁ, ἡ), inexprimable, indicible, ineffable.

Ἀνελεήμονα, κοιν. ἀντὶ Ἀνελεημόνως, ἐπίρ. ἴδε Ἀνηλεῶς.

Ἀνελεήμων, ονος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνηλεής.

Ἀνελλιπής, οῦς (ὁ, ἡ), à qui rien ne manque.

Ἀνελλιπῶς, ἐπίρ. sans que rien y manque; sans faute.

Ἀνέλπιστος (ὁ, ἡ), inespéré, inattendu, inopiné, imprévu.

Ἀνέμη (ἡ), ἐργαλ., tournette, θ. devidoir.

Ἀνεμίζω, Μ. ίσω, agiter l'air, faire du vent (avec un éventail), éventer.

Ἀνεμιστῆρι (τὸ), éventail, éventoir (κυρ. τὸ τοῦ μαγειριοῦ).

Ἀνεμοβλογιά (ἡ), petite verole volante, θ. (ἰατρ.) varicelle, θ.

Ἀνεμοδείκτης, ου (ὁ), girouette, θ. (ἰδίως ναυτ.) penon (κυρ. τὸ ἐκ πτερῶν). ||. (μτφορ.) γυρίζει μὲ κάθε ἄνεμον ὡς ἂν ἀνεμοδείκτης, il tourne à tout vent comme une girouette. ||. ὁ ἀνεμοδείκτης τῆς ναυτικῆς πυξίδος διαιρεῖται εἰς 32 ῥόμβους, la rose des vents est divisée en 32 aires ou rumbs.

Ἀνεμοδούρα, ας (ἡ), ἐργαλ. = Ἀνέμη. 2) (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἀνεμοδείκτης, girouette, θ.

Ἀνεμοζάλη (ἡ), coup de vent, orage, tourmente, θ. bourasque. θ. ||. ὁ λύκος εἰς τὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται, (παροιμ.), pêcher en eau trouble.

Ἀνεμομάζωμα (τὸ), εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πληθ. καὶ εἰς τὴν παροιμ. » Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, « ce qui vient de la flutte s'en retourne au tambour; ce qui vient de flot s'en retourne de marée.

Ἀνεμόμυλος (ὁ), moulin à vent.

Ἀνεμοπύρωμα (τὸ), κοιν. τὸ Ἐρυσίπελας.

Ἄνεμος (ὁ), vent. §. (ἰατρ. εἰς τὸ πλθ.) flatuosités, θ. πλθ. ventosités, θ. πλθ. vents.

Ἀνεμπόδιστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou qui ne saurait être empêché.

Ἀνεμποδίστως, ἐπίρ. sans obstacle, sans empêchement.

Ἀνεμώδης, ους (ὁ, ἡ), venteux.

Ἀνενδεής, οῦς (ὁ, ἡ), qui n'a aucun besoin.

Ἀνένδεκτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui n'est pas possible, impossible.

Ἀνενδεῶς, ἐπίρ. sans avoir rien à désirer.

Ἀνένδοτος ὁ, ἡ), qui ne cède à rien.

Ἀνενδότως, ἐπίρ. sans relâche.

Ἀνενέργητος (ὁ, ἡ), sans efficacité, inefficace.

Ἀνενόχλητος (ὁ, ἡ), que rien ne trouble (n'incommode, n'inquiète).

Ἀνενοχλήτως, ἐπίρ. sans être inquiété.

Ἀνεξαιρέτως, ἐπίρ. sans exception, sans reserve.

Ἀνεξάλειπτος (ὁ, ἡ), ineffaçable, indélébile.

Ἀνεξαλείπτως, ἐπίρ. d'une manière ineffaçable.

Ἀνεξάντλητος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait épuiser, inépuisable, intarissable.

Ἀνεξαρτησία (ἡ), indépendance, θ. ||. ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμος τῶν Ἡνωμένων Ἐπαρχιῶν τῆς Ἀμερικῆς, la guerre de l'indépendance des États-Unis d'Amérique.

Ἀνεξάρτητος (ὁ, ἡ), indépendant.

Ἀνεξαρτήτως, ἐπίρ. d'une manière indépendante, indépendamment.

Ἀνεξέλεγκτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou ne saurait être convaincu (démontré, réfuté).

Ἀνεξελέγκτως, ἐπίρ. sans être ou sans pouvoir être convaincu (démontré, etc).

Ἀνεξερεύνητος (ὁ, ἡ), inscrutable; impénétrable.

Ἀνεξέταστος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été éxaminé.

Ἀνεξετάστως, ἐπίρ. sans examen, sans information, sans enquête.

Ἀνεξήγητος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été ou ne saurait être expliqué, inexplicable; indéchiffrable; indéfinissable. ||. αἴνιγμα ἀνεξήγητον, énigme inexplicable. ||. (καὶ μτφορ.) ἡ διαγωγή του εἶνε ἀνεξήγητος, sa conduite est indéchiffrable.

Ἀνεξιθρησκεία (ἡ), tolérance (civile ou religieuse), θ.

Ἀνεξίθρησκος (ὁ, ἡ), qui tolère toutes les religions, tolérant. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀνεξίθρησκον, ἀντὶ Ἡ ἀνεξιθρησκεία, la tolérance, l'esprit de tolérance.

Ἀνεξικακία (ἡ), résignation, θ. patience, θ.

Ἀνεξίκακος (ὁ, ἡ), résigné, patient.

Ἀνεξίτηλος (ὁ, ἡ), qui ne s'efface point, indélébile.

Ἀνεξιχνίαστος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait comprendre, impénétrable, (ἰδιαιτ. Γρφ.) inscrutable. ||. » αἱ ὁδοὶ Κυρίου ἀνεξιχνίαστοι, « les desseins de Dieu sont inscrutables. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀνεξιχνίαστον τῶν θείων βουλῶν, l'impénétrabilité des conseils (des desseins) de Dieu.

Ἀνέξοδος, ος καὶ κοιν. **η, ον**, qui ne coûte rien, qu'on se procure sans rien dépenser.

Ἀνεξόδως, ἐπίρ. sans rien dépenser, sans bourse délier, sans frais.

Ἀνεξομολόγητος, ος καὶ κοιν. **η, ον**, qui n'est pas confessé, impénitent, inconfessé.

Ἀνεπαίσθητος (ὁ, ἡ), insensible, imperceptible; inaperçu, insaisissable. ||. τὸ κατ' ἐμὲ, ὁμολογῶ ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη εἶνε πάντη ἀνεπαίσθητος, j'avoue que, pour moi, cette différence est tout à fait insaisissable.

Ἀνεπαισθήτως, ἐπίρ. insensiblement, imperceptiblement, d'

une manière insensible (imperceptible.) ||. τὸ γῆρας ἔρχεται ἀνεπαισθήτως, la vieillesse vient sans qu'on s'en aperçoive, on devient vieux sans s'en douter.

Ἀνεπαίσχυντος (ὁ, ἡ), dont on n'a pas à rougir.

Ἀνεπανόρθωτος (ὁ, ἡ), irréparable, irremédiable.

Ἀνεπάντεχος, η, ον, κοιν. ὁ Ἀπροσδόκητος.

Ἀνεπαρκὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ne souffit pas, insuffisant, (μτνμ.) court. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀνεπαρκὲς (τῶν τρόπων κτλ.), l'insuffisance (des moyens etc).

Ἀνεπαρκῶς, ἐπίρ. insufisamment.

Ἀνέπαφος (ὁ, ἡ), intact.

Ἀνεπαχθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui n'est point à charge.

Ἀνεπαχθῶς, ἐπίρ. sans importuner.

Ἀνεπηρέαστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou qui ne saurait être tourmenté (chagriné, lésé etc).

Ἀνεπίγραφος (ὁ, ἡ), sans titre ou nom d'auteur, sans inscription.

Ἀνεπίδεκτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas susceptible de, qui n'admet pas.

Ἀνεπικύρωτος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été sanctionné etc., (ἐπὶ ἐγγράφ.) qui manque de légalsation.

Ἀνεπίληπτος (ὁ, ἡ), exempt de blâme, irrépréhensible, irréprochable, intact. ||. τὰ ἤθη τε εἶνε ἀνεπίληπτα, ἡ διαγωγή τε εἶνε ἀνεπίληπτος, il n'y a rien à reprendre dans ses mœurs (dans sa conduite).

Ἀνεπιλήπτως, ἐπίρ. d'une manière irréprochable, sans reproche.

Ἀνεπίληστος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qu'on ne saurait oublier.

Ἀνεπιμέλητος (ὁ, ἡ), non soigné; négligé.

Ἀνεπίμικτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui n'a pas de relation (de liaison, de commerce), insociable. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀνεπίμικτον, ἀντὶ Ἡ-

Ἀνεπιμιξία (ἡ), caractère de celui qui n'a aucune relation (communication etc.), insociabilité, θ.

Ἀνεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ), qui ne possède aucune science, ignorant.

Ἀνεπιστρεπτὶ, ἐπίρ. sans retour.

Ἀνεπιτήδειος, α ἢ ος, ον, impropre; inepte, inhabile, incapable; maladroit, mal-habile, gauche.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος (ἡ), inhabileté, θ. inaptitude, θ. ineptie θ; maladresse, θ. malhabileté, θ.

Ἀνεπιτηδείως, ἐπίρ. sans habileté, sans aptitude, maladroitement, gauchement, malhabilement.

Ἀνεπιτήδευτος (ὁ, ἡ), ȣ ἐπίρ. -δεύτως, sans affectation, sans art, sans recherche sans étude; ingénu; naïf. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀνεπιτήδευτον, l'ingénuïté, la naïveté.

Ἀνεπιτυχὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui manque ou qui a manqué son but, qui ne réussit pas ou qui n'a pas réussi, manqué. ||. ἀνεπιτυχὴς μετάφρασις, une traduction manquée.

Ἀνεπίφθονος (ὁ, ἡ), qui n'excite ou ne merite pas l'envie.

Ἀνεπτυγμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀναπτύσσω.

Ἀνερμήνευτος (ὁ, ἡ), qui ne saurait être interpreté, inexplicable, inexprimable.

Ἀνερυθριάστως, ἐπίρ. sans rougir, effrontément.

Ἀνέρχομαι, Μ. ἀνέλθω (θὰ), ἀρχ., ἴδε Ἀναβαίνω.

Ἄνεσις, εως (ἡ), relâchement, relâche, soulagement, allégement, repos; §. aise, θ. commodité, θ. ||. ἐν ἀνέσει, commodement, à loisir, à l'aise, à point. ||. τελείωσέ το ἐν ἀνέσει, faites cela à votre commodité, à votre aise, ἴδε καὶ Ἀνέτως. ||. χωροῦν ἓξ ἄνθρωποι ἐν ἀνέσει εἰς τοῦτο τὸ ὄχημα, il tient six personnes à l'aise dans cette voiture.

Ἀνέσπερος (ὁ, ἡ), (soleil) qui ne se couche jamais.

Ἀνέστιος (ὁ, ἡ), qui n'a ni feu ni lieu, sans foyer, sans domicile, vagabont.

Ἀνέτοιμος (ὁ, ἡ), qui n'est pas prêt ou préparé ou disposé. ||. τὸν ηὗρεν ἀνέτοιμον, il l'a pris au dépourvu.

Ἄνετος (ὁ, ἡ), relâché; libre; commode. ||. διάγει βίον ἄνετον, mener une vie commode.

Ἀνέτως, ἐπίρ. sans aucune gêne, en toute liberté, commodement, à l'aise, au large.

Ἄνευ, ἐπίρ. (ἀρχ.), ἴδε Χωρίς. ||. ἄνευ ἀργοπορίας, sans retard. ||. εἶνε τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, c'est une condition sine qua non.

Ἀνεύθυνος (ὁ, ἡ), qui n'est pas responsable, irresponsable; (κατ' ἐκτ.) innocent, irréprochable. ||. τὸ ἀνεύθυνον (τοῦ βασιλέως), l'irresponsabilité (du roi).

Ἀνευλάβεια (ἡ), indévotion, θ. irrévérence, θ.

Ἀνευλαβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), indévot, irrévérend, irrévérencieux.

Ἀνευλαβῶς, ἐπίρ. indévotement.

Ἀνευρυσμὸς (ὁ), ἰατρ. anévrisme.

Ἀνευφήμησις, εως (ἡ), acclamation, θ.

Ἀνεφάρμοστος (ὁ, ἡ), innapplicable.

Ἀνέφελος (ὁ, ἡ), (ciel) sans nuage.

Ἀνέφικτος (ὁ, ἡ), hors d'atteinte, inaccessible; (μτφορ.) impossible.

Ἀνέχομαι, Μ. ἀνέξομαι ȣ (καχοζ.) ἀνεχθῶ (θὰ), supporter, tolérer; endurer, user de tolérence, souffrir; patienter. ||. διατί τὸ ἀνέχεσθε; pourquoi souffrez-vous cela?

Ἀνεψιὰ (ἡ), nièce, θ. ||. μικρὰ ἀνεψιὰ, petite-nièce (ἡ) nièce à la mode de Bretagne, ἴδε Ἐξανεψιά.

Ἀνεψιὸς (ὁ), neveu. ||. μικρὸς ἀνεψιὸς, petit-neveu (ἡ) neveu à la mode de Bretagne, ἴδε Ἐξανέψιος.

Ἀνήγγειλα, ά. ἀόρ. τοῦ Ἀναγγέλλω.

Ἄνηθος (ὁ), φ. anet ϗ aneth.

Ἀνηκόντως, ἐπίῤ. convenablement, dûment; pertinemment.

Ἀνήκουστος (ὁ, ἡ), dont on n'a jamais ouï parler, inouï.

Ἀνήκω, Μ. ἀνήκω (θὰ), avoir rapport à, convenir; appartenir. ||. τοῦτο ἀνήκει δικαιωματικῶς εἰς.., cela appartient de droit à... ||. πρὸς οὓς ἀνήκει, (φρσ.), à tous ceux qu'il appartient. ||. νὰ διευθυνθῇ ὅπου ἀνήκει, (φρσ.), s'adresser à qui de droit. ||. παρ' οὗ τινος ἀνήκει, par qui de droit. ||. ἵνα ληφθῶσι τὰ ἀνήκοντα μέτρα, (φρσ.), pour être pris telles mesures qu'il appartiendra. ||. οἰκία ἀνήκουσα εἰς τὸν δεῖνα, une maison appartenante à un tel.

Ἀνηλεὴς, οῦς (ὁ, ἡ), homme sans miséricorde (sans pitié), impitoyable.

Ἀνηλεῶς, ἐπίῤ. sans miséricorde, impitoyablement, irrémissiblement, sans merci. ||. θὰ τιμωρηθῇ ἀνηλεῶς, il sera puni irrémissiblement.

Ἀνῆλθον, ἀόρ. τοῦ Ἀνέρχομαι.

Ἀνηλικιότης, ητος (ἡ), minorité, θ.

Ἀνήλικος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pes encore d'âge; (Νμ.) mineur.

Ἀνήμερος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est ou ne saurait être apprivoisé, sauvage, farouche.

Ἀνήμπορος, η, ον, χυδ. ἀντὶ Ἀσθενὴς (ὀλίγον), Δυσδιάθετος, indisposé.

Ἀνηπρόκοπος, η, ον, χυδ. ἀντὶ Ἀπαίδευτος, Ἀγράμματος.

Ἀνὴρ, ἀνδρὸς (ὁ), homme; §. (σχετ.) époux, mari; (ϗ κατ' ἄλλ. σχέσιν) cavalier. ||. οἱ μεγάλοι ἄνδρες, les grands hommes. ||. ἦσαν τρεῖς γυναῖκες ϗ ἕνας ἄνδρας, c'étaient trois dames et un cavalier. ||. ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ συζύγου), l'autorité maritale.

Ἀνησυχία (ἡ), inquiétude, θ. agitation, θ. peine, θ. ||. προξενῶ (βάλλω εἰς) ἀνησυχίαν, rendre inquiet; intriguer q. ||. εἶνε εἰς ἄκραν ἀνησυχίαν, il est extrêmement en peine.

Ἀνήσυχος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, inquiet; remuant, turbulent. §. qui est en peine. ||. εἶμαι πολλὰ ἀνήσυχος διὰ τὴν ἀπουσίαν του, je suis fort en peine de son absence.

Ἀνησυχῶ, Μ. ήσω, être en peine, être inquiet, avoir de l'inquiétude, s'inquiéter. ||. διατὶ ἀνησυχεῖτε; de quoi vous inquiétez-vous? ||. μὴ ἀνησυχεῖτε περὶ τούτου, n'en ayez point d'inquiétude. ||. (ἐνίοτε καὶ μτφτ. κατὰ κατάχρσ.) τοῦτο πολλὰ μὲ ἀνησυχεῖ, cela m'intrigue beaucoup.

Ἀνηφορικὸς, ή, ὸν, (κυρ. δρόμος, chemin) qui va en montant. ||. τὸ βουνὸν τοῦτο εἶνε πολλὰ ἀνηφορικὸν, αὐτὴ ἡ σκάλα εἶνε πολλὰ ἀνηφορικὴ, cette montagne (cet escalier) est trop roide.

Ἀνήφορος (ὁ), montée. ||. τὸν ἀνήφορον (φρσ. ἐπιῤ.), contre-mont, à contre-mont.

Ἀνθελμινθικὸς, ή, ὸν, (κυρ. ἐπὶ ἰατρικῶν) propre à chasser (à faire mourir) les vers, vermifuge, antivermineux, antivermiculaire.

Ἀνθηρὸς, ά, ὸν, fleuri, semé de fleurs (κυρ. καὶ μτφορ.), florissant.

Ἀνθίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Ἀνθῶ.

Ἄνθισμα (τὸ), floraison, θ. fleur, θ.

Ἀνθίσταμαι, ἀρχ., ἴδε Ἀντιστέκομαι.

Ἀνθολογία (ἡ), florilège; flore, θ.

Ἀνθόνερον (τὸ), essence de la fleur d'orange, néroli.

Ἄνθος, ους (τὸ), fleur. θ. §. (μτφορ.) ce qu'il y a de plus beau (dans une chose), l'élite. ||. ῥίπτω τὰ ἄνθη δένδρου, défleurir. ||. ὅταν πέσουν τῆς ἀμπέλου τὰ ἄνθη, quand la vigne vient à défleurir. §. (καὶ μτφορ.) τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, dans la fleur (à la fleur) de son âge, ἴδε καὶ Ἀκμή.

Ἀνθοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte des fleurs. ||. δένδρον ἀνθοφόρον, arbre à fleurs.

Ἀνθρακιὰ (ἡ), braise, θ. brasier.

Ἀνθρακικὸς, ή, ὸν, (χημ.), qui concerne le carbone, carbonique. ||. ἀνθρακικὸν ὀξὺ, acide carbonique. ||. ἀνθρακικὸν ἅλας, carbonate.

Ἀνθρακοῦχος (ὁ, ἡ), χημ., qui contient du carbone, carboné.

Ἄνθραξ, ακος (ὁ), charbon. §. (ἰατρ.) carboncle, charbon, (διδακτ.) anthrax. §. (ὀρυκτολογ.) ἴδε Καρβοῦνι. §. (χημ.) carbone, ἴδε Ἀνθρακικός.

Ἀνθρωπαρέσκεια (ἡ), désir de plaire aux hommes.

Ἀνθρωπάρεσκος (ὁ, ἡ), qui cherche à plaire aux hommes.

Ἀνθρωπίζω, Μ. ίσω, devenir homme, s'humaniser.

Ἀνθρώπινος, η καὶ (Ἀττ.) ος, ον, d'homme, humain. ||. τὸ ἀνθρώπινον γένος, le genre humain.

Ἀνθρωπίνως, ἐπίῤ. conformement à la nature humaine, humainement, en homme.

Ἀνθρωπισμὸς (ὁ), civilisation, θ.

Ἀνθρωποκτονία (ἡ), homicide, meurtre.

Ἀνθρωποκτόνος (ὁ, ἡ), homicide, meurtrier.

Ἀνθρωπόμορφος (ὁ, ἡ), qui à la forme (la figure) humaine. ||. θηρίον ἀνθρωπόμορφον, un monstre à face humaine.

Ἄνθρωπος (ὁ), homme; (εἰς τὸ πλθ. εἰς μερικ. φρσ.) personnes, θ. πλθ. gens, θ. πλθ. §. (συνκδχ.) homme comme il faut, brave homme. ||. δὲν ἔχει μορφὴν ἀνθρώπου, il n'a pas forme (figure) humaine. ||. πόσοι ἄνθρωποι εἶνε; combien y a-t-il de personnes? ||. τί ἄνθρωποι εἶσθε; quelles gens êtes-vous? ||. εἶνε οἱ καλλήτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ce sont les meilleurs gens du monde. ||. ἄνθρωποι τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, des gens de sac et de corde. ||. μικροὶ (ποταποὶ) ἄνθρωποι, des gens de néans, de petites gens.

||. μὲ τὸ εἶπαν χίλιοι ἄνθρωποι, (φρσ. ὑπερβολ.), plus de mille gens me l'ont dit. ||. ὑπὲρ ἄνθρωπον, plus qu'humaine, au dessus de l'humanité. 2) (=Ὑπηρέτης) φώναξε τοὺς ἀνθρώπους μου, appelez mes gens. ||. ἀπέβαλεν (ἔδωκε δρόμον) ὅλους του τοὺς ἀνθρώπους, il a congédié tout son monde, il a fait maison nette. ||. ὅλοι οἱ ἄνθρωποί μου εἶνε ἀσθενεῖς, tous mes gens sont malades. 3) (πλθ.=Στρατιῶτης) εἶχε μόνον τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους του μαζῆ, il n'avait que la moitié de son monde. ||. ἐχάθησαν δέκα ἄνθρωποί μας, dix de nos gens y périrent. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κἀνείς. ||. δὲν βλέπεις ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, on ne rencontre personne dans les rues.

Ἀνθρωπότης, ητος (ἡ), humanité, θ.

Ἀνθρωποφαγία (ἡ), anthropophagie, θ. cannibalisme.

Ἀνθρωποφάγος (ὁ, ἡ), anthropophage, cannibal.

Ἀνθυπασπιστὴς, οῦ (ὁ), adjudant sous-officier.

Ἀνθυπολοχαγὸς (ὁ), sous-lieutenant.

Ἀνθῶ, Μ. ήσω, donner (pousser) des fleurs, être en fleur, fleurir, (μτφορ.) prospérer. ||. πρὶν ἀνθήσουν τὰ ἀμπέλια, avant que la vigne soit en fleur.

Ἀνιαρὸς, ά, ὸν, (ἀρχ.), affligeant.

Ἀνίατος (ὁ, ἡ), incurable.

Ἀνιάτως, ἐπίρ. sans remède, d'une manière incurable.

Ἀνίδεος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a aucune connaissance de qc., ἴδε καὶ Ἄπειρος.

Ἀνίερος (ὁ, ἡ), profane; non sacré (consacré).

Ἀνίκανος (ὁ, ἡ), incapable; (ἰατρ.) impotent. ||. ἀνίκανος πρὸς τεκνοποιίαν, impuissant. ||.— πρὸς ἐργασίαν, invalide. ||. εἶν' ἐντελῶς (ἀποδεδειγμένως) ἀνίκανος, il est d'une incapacité complète (reconnue).

Ἀνικανότης, ητος (ἡ), incapacité, θ. insuffisance, θ. inaptitude, θ. (Νμ.) inhabileté, θ. (ἰατρ.) impotence, θ. ||. ἀνικανότης πρὸς τεκνοποιίαν, impuissance, θ.

Ἀνίκητος (ὁ, ἡ), invincible.

Ἀνιοῦσα, ης (ἡ), ἴδε Ἀνιών.

Ἄνιπτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas lavé.

Ἄνισος (ὁ, ἡ), inégal.

Ἀνισότης, ητος (ἡ), inégalité, θ.

Ἀνίσχυρος (ὁ, ἡ), impuissant, faible, sans force; (ἐπὶ ἐγγράφ. ἢ πράξ.) invalide. ||. ἀπέδειξε τὸ ἀνίσχυρον τοῦ συμφωνητικοῦ, il démontra l'invalidité du contrat.

Ἀνίσως, σύνδ. Διςακτ. ἢ Ὑποθετ. ἴδε Ἐάν.

Ἀνιχνεύω, Μ. εύσω, dépister. §. (μτφορ.) approfondir.

Ἀνιὼν, όντος (οῦσα, ὸν), μτχ. τοῦ (ἀρχ.) Ἄνειμι, monter (en haut). ||. ἀνιόντες (συγγενεῖς), les ascendants (en ligne généalogique), la ligne ascendante. ||. ὁ γάμος μεταξὺ ἀνιόντων καὶ κατιόντων εἶνε ἀπηγορευμένος, le mariage est défendu entre descendants et ascendants. §. (μουσ.) ἀνιοῦσαι (φωναὶ), la gamme ascendante, les cordes élevées.

Ἄνοδος (ἡ), chemin montant, ἴδε Ἀνάβασις. ||. ἡ εἰς τὸν θρόνον — (βασιλέως, πάππα κτλ.), avénement (à la couronne, au pontificat etc).

Ἀνοησία (ἡ), défaut de reflexion, imprudence, θ. sottise, θ. §. (συνκδχ.) trait de sottise (etc), ineptie, θ. extravagance, θ. bêtise, θ. inconséquence, θ. équipée, θ. pauvreté, θ. stupidité, θ. ||. λέγει ὅλον ἀνοησίας, il ne dit que des pauvretés. ||. εἶπεν ἀπείρους ἀνοησίας, il a dit (il a débité) mille inepties (extravagances, inconséquences etc). ||. τί ἀνοησία! quelle bètise! que c' est bête!

Ἀνοηταίνω (χωρὶς Μ.), manquer de sens; agir sottement (inconsidérément).

Ἀνόητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, imprudent, inconsidéré, inepte, qui n'a pas le sens commun, insensé, sot, bête, θ.

Ἀνοήτως, ἐπίρ. sans réflexion, imprudemment, inconsidérément, follement, sottement, bêtement.

Ἀνόθευτος (ὁ, ἡ), non altéré, non falsifié, inaltérable.

Ἄνοια (ἡ), ἴδε Ἀνοησία.

Ἄνοιγμα (τὸ), l'action d'ouvrir, ouverture (d'une lettre, d'une coffre etc), θ. percement (d' une rue, d'un puits artésien etc). ||. ἄνοιγμα διώρυγος, débouchement. ||. μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας (φρουρίου), à porte ouvrante.

Ἀνοιγοκλείσιμον (τὸ), κυρ. τῶν 'μματιῶν, clignotement d' yeux.

Ἀνοιγοκλείω, Μ. κλείσω, ouvrir et fermer sans cesse. ||. — τὰ 'μμάτια μου συχνὰ, cligner (des yeux).

Ἀνοιγοσφάλισμα (τὸ), = Ἀνοιγοκλείσιμον.

Ἀνοιγοσφαλῶ, Μ. ήσω, = Ἀνοιγοκλείω.

Ἀνοίγω, Μ. οίξω, ouvrir. ||. νὰ ἀνοίξω (ἐνν. τὴν θύραν); ἄνοιξε· εἶνε ὁ δεῖνα, ouvrirai-je? ouvrez, c'est (un tel). ||. οἱ ἔμποροι δὲν ἀνοίγουν (ἐνν. τὰ ἐργαστήριά των) τὰς ἑορτὰς, les marchands n'ouvrent pas les jours de fête. ||. (καὶ συνκδχ.) ἀνοίγω 'σπίτι (ἐργαστῆρι κτλ.), lever ménage (boutique etc), ouvrir boutique. ||. ἀνοίγει πολλὰ τὰ στήθη της, elle se découvre trop. ||. καθὼς ἀνοίξῃ τὰ 'μμάτια του, ζητεῖ νὰ φάγῃ, dès qu'il a les yeux ouverts, il demande à manger. ||. (καὶ μτφορ.) ||. ὁ λαὸς ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὰ 'μμάτια του, les yeux du peuple commencent à se dessiller. ||. (καὶ εἰρων.) τοῦ ἄνοιξαν τὰ 'μμάτια, (φρσ. ἀντὶ, Τὸν ἠπάτησαν), on l'a déniaisé, il s' est laissé déniaiser. ||. ὁ ἥλιος ἀνοίγει (κάμνει νὰ ἀνοίξουν) τὰ ἄνθη, le soleil fait éclore les fleurs. ||. ἀνοίγω 'στρείδια, écailler des huîtres. ||. ἀνοίγει τὰ σκέλη του, écarter (écartiller, καὶ χυδ. écarquiller)

les jambes. ||. ἀνοίγω τὰ χανδάκια, curer les fossés. ||. ἀνοίγω τὸ αὐλάκι (νὰ χυθῇ τὸ νερὸν), dégorger l' évier; désobstruer. ||. ἀνοίγω (βαρέλι μὲ) κρασὶ, percer du vin, mettre une pièce de vin en perce. ||. ἄνοιξε τὸ καλλήτερόν του κρασὶ ἵνα τοὺς φιλεύσῃ, il a fait percer son meilleur vin pour les régaler. ||. ἀνοίγω δρόμον, frayer un chemin (une voie, une route); percer une rue. ||. ἀνοίγω δρόμον (καὶ περνῶ), se frayer une route, s'ouvrir un passage; se faire jour (à travers les ennemis). ||. ἀνοίγω τὰ πανιὰ (τοῦ πλοίου), déployer les voiles, déferler. ||. τὸ ὄρνεον ἀνοίγει τὰ πτεράτου, l'oiseau déploie ses ailes. ||. μᾶς ἄνοιξεν ὅλαις του ταὶς πραγματείαις, il nous déplia toute sa marchandise. ||. ἀνοίγω φύλλον (διὰ ζυμαρικὸν), abaisser de la pâte. §. (μτνμ.) ἀνοίγειν τὴν ὄρεξιν, ouvrir (aiguiser, exciter, réveiller, provoquer) l' appétit. ||. τοῦτο μοῦ ἄνοιξε τὴν ὄρεξιν, cela m'a ouvert l' appétit. ||. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ouvrir, s'ouvrir; (ἰατρ. ἐπὶ φυμάτ.) aboutir. ||. τὸ θέατρον ἀνοίγει 'ξώρας, le spectacle ouvre tard. ||. τὸ πλῆθος ἄνοιξε καὶ τοῦ ἔκαμαν δρόμον, la foule s'ouvrit devant lui. ||. αὐτὰ τὰ ἄνθη ἄνοιξαν ἀπόψε (τὴν νύκτα), ces fleurs sont écloses cette nuit. ||. ἄνοιξαν τὰ 'μμάτιάτου (μτφορ.), ses yeux se dessillèrent. ||. (καὶ εἰρων.) τοῦ ἄνοιξαν τὰ 'μμάτια, (τὸν ἠπάτησαν), on l'a redressé. ||. ἄνοιξεν (αἱμάτωσεν) ἡ μύτη του, il a saigné du nez. ||. ἄνοιξε τὸ σπυρί του, ἴδε Σπάνω. §. ἀνοίγει ἡ καρδιά μου, mon cœur se dilate, (οἰκ.) s'épanouir la rate. ||. ἄρχισε νὰ ἀνοίγῃ ἡ ὄρεξίς μου, je rentre en appétit. §. ἄνοιξεν ὁ καιρὸς (ἐξαστέρευσε), le temps devint serein (s'éclaircit, se haussa). ||. τὰ πλεκτὰ χειρόκτια ἀνοίγουν (ὅσῳ τεντόνονται), ils prêtent. ||. (ναυτ.) ἀνοίγω ('Ιταλ. ἀλαργάρω), prendre ou gagner le (se mettre au) large, prendre la haute mer, allarguer.

Ἀνοίκειος (ὁ, ἡ), = **Ἀνάρμοστος**, inconvenant; impropre.

Ἀνοίκιαστος, η, ον, qui n'est pas loué, vacant.

Ἀνοικοδόμησις, εως (ἡ), l'action de rebâtir, reconstruction, réédification, θ.

Ἀνοικοδόμητος (ὁ, ἡ), non construit.

Ἀνοικοδομῶ, Μ. ήσω, rebâtir, reconstruire, réédifier.

Ἀνοικονόμητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, intraitable.

Ἀνοικτὰ, ἐπίρ. à porte ouverte. §. (μτφορ.) ouvertement. §. (ναυτ.) τὸ καράβι εἶνε ἀραγμένον ἀνοικτὰ. loin du rivage, au large.

Ἀνοικτόκαρδος, η, ον, (κοιν. κατὰ μτνμ.) ὁ Εὔθυμος, gai.

Ἀνοικτομμάτης, α, ικον, (μτφορ.) ὁ Ἔξυπνος, éveillé, alerte, intelligent.

Ἀνοικτὸς, ή, όν, ouvert; (ἐπὶ ὑφασμ.) déployé. §. (μτνμ. ἐπὶ χρωμ.) monté en couleur, clair, gai, éclatant, tranchant, voyant. ||. τὸν ἤκουαν μὲ ἀνοικτὸν στομα, on l'écoutait bouche beante. ||. ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸν στόμα, il resta bouche béante. ||. τὸν ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, il l'a reçu à bras ouverts. ||. μὲ ἀνοικτὰς σημαίας, enseignes déployées. §. (τὸ χρῶμα) εἶνε πολλὰ ἀνοικτὸν, il est trop monté en couleur (trop clair). ||. πράσινον ἀνοικτὸν, vert clair (gai). §. (ναυτ.) ἀνοικτὰ (τὰ), la haute mer, le large. ||. ἐβγῆκεν εἰς τὰ ἀνοικτὰ, il prit (il gagna) le large, ἴδε καὶ Ἀνοίγω. ||. ἤμεθα εἰς τὰ ἀνοικτὰ τῆς Σαλαμῖνος (τοῦ Καφηρέως κτλ.), nous étions à la hauteur de Salamine (du Cap d'Or, etc).

Ἄνοιξις, εως (ἡ), κοιν. τὸ Ἔαρ, le printemps, la belle saison. ||. τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως, les fleurs printannières. ||. (καὶ ἐλλ.) τὴν ἄνοιξιν, au printemps.

Ἀνομβρία (ἡ), manque de pluie.

Ἀνομία (ἡ), iniquité, θ. licence. θ.

Ἀνομοιοκατάληκτος (ὁ, ἡ), (στίχος), qui ne rime pas, blanc. ||. ὁ Παράδεισος τοῦ Μίλτωνος σύγκειται ἐκ στίχων ἀνομοιοκαταλήκτων, le Paradis perdu de Milton est en vers blancs.

Ἀνόμοιος (ὁ, ἡ), dissemblable; disparate.

Ἀνομοιότης, ητος (ἡ), dissemblance, θ. disparité, θ. disconvenance.

Ἄνομος (ὁ, ἡ), qui n' a pas de lois, contraire aux lois, illégal, ἴδε καὶ Παράνομος.

Ἀνόμως, ἐπίρ. sans lois; contre les lois.

Ἀνορεξία (ἡ), manque d'appétit, dégoût, (διδακτ.) inappétence, θ.

Ἀνορθογραφία (ἡ), faute d'orthographe, θ. mauvaise orthographie.

Ἀνορθόγραφος (ὁ, ἡ), mal orthographié, écrit contre les règles de l'orthographe.

Ἀνορθογραφῶ, Μ. ήσω, faire des fautes d'orthographe.

Ἀνορθῶ, Μ. ώσω, dresser. ||. ἀνωρθώθησαν αἱ τρίχες μου, les cheveux me dressèrent (à la tête).

Ἀνόρυξις, εως (ἡ), l'action de déterrer.

Ἀνορύττω, Μ. ύξω, déterrer.

Ἀνόσιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. impie; scélérat.

Ἀνοσιούργημα (τὸ) καὶ

Ἀνοσιουργία (ἡ), action impie (criminelle), impiété, θ. scélératesse, θ.

Ἄνοσος (ὁ, ἡ), sans maladies, sain.

Ἀνοσταίνω, Μ. ήσω, rendre (ἢ αὐτπθ. devenir) fade (insipide).

Ἀνοστιὰ (ἡ), insipidité, θ. fadeur, θ. §. (μτνμ.) mauvaise grâce, θ. maussaderie, θ. fadaise, θ. platitude, θ. fatuité, θ. ἴδε καὶ Ἀηδία.

Ἄνοστος, ος καὶ κοιν. η, ον, fade; insipide; maussade; plat; (ἐπὶ ὀπωρ.) de mauvais accabit; §. (μτνμ.) désagréable, déplaisant. ||. ὅ,τι γράφει εἶνε ἄνοστον καὶ ἀνάλατον, tout ce qu'il écrit est froid et plat (il est d'une platitude revoltan-

te), ἴδε καὶ Ἀπδής. ||. (τὸ πληθ. οὐδ.) Ἄνοστα, ἐπίρ., désagréablement, d'une manière désagréable, maussadement, vilainement. ||. γελᾷ (ὁμιλεῖ) πολλὰ ἄνοστα, il rit (il parle) fort désagréablement.

Ἀνούσιος, ος καὶ (κοιν.) α, ον, qui est sans saveur, qui n'a ni goût ni saveur, fade, insipide; (μτνμ.) plat; (ἰδιαιτ.) ἐπὶ στίχ.) anodin, ἴδε καὶ Ἄνοστος.

Ἀνοχή (ἡ), tolérance, θ.

Ἀνταγωνισμὸς (ὁ), ἀνατομ., antagonisme.

Ἀνταγωνιστής, οῦ (ὁ), adversaire, rival, antagoniste.

Ἀνταλλαγή (ἡ), change, θ. échange, θ. contre-échange, θ. troc.

Ἀντάλλαγμα (τὸ), objet d'échange, échange, θ.

Ἀνταλλάσσω, Μ. άξω, troquer (échanger) contre, prendre ou donner en échange (en troc.)

Ἀντάμα, ἐπίρ. (χυδ.), ἴδε Ὁμοῦ.

Ἀνταμείβω, Μ. αμείψω, récompenser, rémunérer, rétribuer. ||. ὅλα τὰ ἔθνη πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει Θεὸς ἀνταμείβων τὴν ἀρετὴν καὶ τιμωρῶν τὴν κακίαν, tous les peuples croient à l'existence d'un Dieu qui rémunère la vertu et chatie le vice.

Ἀνταμοιβή (ἡ), récompense, θ. rétribution, θ. prix, salaire.

Ἀνταμόνω, Μ. ώσω, joindre; réjoindre. ||. (μσ. ἀλλήλοπ.) se rejoindre; se trouver (avoir une entrevue, un tête-à-tête) avec q; s'aborder, s'accoster; s'aboucher. ||. ποῦ ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἀνταμώσω; où pourrai-je vous rejoindre? ||. θὰ ἀνταμωθῶμεν εἰς.., nous nous rejoindrons à... ||. ἀνταμώθησαν εἰς τὸ δεῖνα μέρος, ils se joignirent à tel endroit.

Ἀντάμωσις, εως (ἡ), conférence, θ; entrevue, θ. tête-à-tête. ||. καλὴν ἀντάμωσιν, (ἡ) καλαὶς ἀντάμωσες! (φρσ. φιλοφρν.), à revoir, à vous revoir.

Ἀντανάκλασις, εως (ἡ), réfléchissement, réverbération, θ. répercussion, θ. réflexion, θ. reflet; (ῥτρ. ἐπὶ σχημ. λόγου) antanaclase, θ.

Ἀντανακλῶ, Μ. άσω, réfléchir, réfracter, répercuter, refléter, (ἰδίως ἐπὶ τῆς φλογὸς καὶ τῶν ἀκτίνων) réverbérer. ||. ὁ ἦχος ἀντανακλᾶται, le son se répercute.

Ἀντάξιος (ὁ, ἡ), qui vaut autant, qui est d'un prix égal à, équivalent.

Ἀνταπόδειξις, εως (ἡ), δικονμ., preuve contraire, θ.

Ἀνταποδίδω, Μ. αποδώσω (ἀόρ. Ἀνταπέδωκα κτλ.), donner en retour; récompenser, rémunérer.

Ἀνταπόδοσις, εως (ἡ), restitution, θ. récompense, θ. rémunération, θ.

Ἀνταποδότης, ου (ὁ), rémunérateur.

Ἀνταποδοτικὸς, ή, όν, (γρμτ.), corrélatif.

Ἀνταποκρίνομαι, Μ. αποκριθῶ (θὰ), correspondre.

Ἀνταπόκρισις, εως (ἡ), correspondance, θ. relation, θ. commerce; intelligence, θ. ||. ἔχει ἀνταπόκρισιν μὲ τοὺς ἐχθρούς, il entretient intelligence (des intelligences) avec les ennemis. ||. ἔχουν φιλολογικὴν ἀνταπόκρισιν, ils ont commerce de littérature.

Ἀνταποκριτής, οῦ (ὁ), correspondant. ||. ὁ ἀνταποκριτής του τὸν μηνᾷ ὅτι.., son correspondant lui mande que...

Ἀνταπολογία (ἡ), δικον., réplique, θ.

Ἀνταρκτικὸς, ή, όν, antarctique.

Ἀνταρσία (ἡ), rébellion, θ.

Ἀντάρτης, ου (ὁ), rébelle.

Ἀντεγκαλῶ, Μ. καλέσω, récriminer.

*Ἀντέγκαλσις, εως (ἡ), récrimination, θ.

Ἀντεθνικὸς, ή, όν, antinational.

Ἀντεισαγγελεὺς, έως (ὁ), νλγ., substitut (du procureur du roi ou du procureur général).

Ἀντενέργεια (ἡ), réaction, θ.

Ἀντενεργῶ, Μ. ήσω, agir contre q.; contrecarrer; (Φυσ.) réagir.

Ἀντεξετάζω, Μ. άσω, examiner comparativement; confronter.

Ἀντεπάγω, Μ. επαγάγω (θὰ), ἀρχ. mener contre. ||. (συνήθ.) ἀντεπάγω ὅρκον, (δικονμ.), référer le serment à q. ||. ὅρκος ἐπιβεβλημένος ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ δικαστοῦ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντεπαχθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον, (Νμ.), le serment déféré d'office par le juge à l'une des parties, ne peut être par elle référé à l'autre.

Ἀντεπαγωγή (ἡ), (κυρ.) ὅρκου —, l'action de référer le serment à q.

Ἀντεπισκέπτομαι, Μ. επισκεφθῶ (θὰ), rendre à q. sa visite.

Ἀντεπιστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), répondre par écrit; correspondre. ||. μέλος ἀντεπιστέλλον (Ἀκαδημίας), membre correspondant.

*Ἀντεπίτροπος (ὁ), νλγ., protuteur.

Ἀντεραστής, οῦ (ὁ), rival.

Ἄντερον (τὸ), κοιν. τὸ Ἔντερον, ἴδε Ἐντόσθιον.

Ἀντέχω, Μ. ανθέξω, tenir bon ou ferme contre, résister; soutenir; endurer; supporter, durer. ||. τὸ φρούριον δὲν δύναται νὰ ἀνθέξῃ οὔτε ὀκτὼ ἡμέρας ἀκόμη, la place ne peut pas tenir encore huit jours. ||. ἀντέχει εἰς ὅλους τοὺς κόπους, il resiste à toutes les fatigues. ||. τὸ δένδρον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν σφοδρότητα (εἰς τὴν ὁρμὴν) τοῦ ἀνέμου, l'arbre n'a pu soutenir la force du vent. ||. τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἀντέχει εἰς τὸ πῦρ, ce vase va au feu, ἴδε καὶ Ἐμβαίνω. ||. δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνθέξῃ ἀπὸ τὸν κεφαλόπονον, il ne saurait durer du mal de tête.

Ἀνθηλιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Ἀνταύγεια (τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων), la réverbération des rayons du soleil.

Ἀντήχησις, εως (ἡ), retentissement, résonnement.

Ἀντηχῶ, Μ. ήσω, retentir, résonner.

Ἀντὶ (τὸ), ἐργαλ. ὑφαντ., ensuble, ensouple, ensoubleau (-pleau), poitrinière; déchargeoir.

Ἀντὶ, πρόθ., à la place (ou) au lieu (ou) en échange (ou) pour prix (ou) en compensation de; pour. ||. » Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος, « Γρφ., œil pour œil, dent pour dent. ||. διωρίσθη (εἰς τὴν δεῖνα θέσιν) ἀντὶ τοῦ Κυρίου (δεῖνα) παραιτηθέντος, il fut nommé (à telle place) en remplacement de monsieur (un tel), démissionnaire. ||. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελυμ.) ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ὀπισθοδρομεῖ, il recule au lieu d'avancer.

Ἀντιβαίνω, Μ. ἀντιβῶ (θὰ), s'opposer (ἢ) resister à; §. répugner. ||. τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, cela choque le bon sens, ἴδε καὶ Ἀντίκειμαι.

Ἀντιβασιλεία (ἡ), vice-royauté, θ. §. régence, θ. ||. ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας (τῆς Ἑλλάδος), du temps de la Régence, sous la Régence.

Ἀντιβασιλεὺς, έως (ὁ), vice-roi. §. régent.

Ἀντιγραφεὺς, έως (ὁ), copiste.

Ἀντιγραφὴ (ἡ), l'action de copier, transcription, θ. ||. διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς, (φρσ.), pour copie conforme.

Ἀντίγραφον (τὸ), copie, θ. ||. κρατῶ ἀντίγραφον γράμματος κτλ., garder copie (le double) d'une lettre etc. ||. (δικνμ.) ἀντίγραφον συμβολαίου ἢ δικας. ἀποφάσεως, grosse, θ. ||. ἐκδίδω (ἢ) λαμβάνω ἀντίγραφον συμβολαίου κτλ., grossoyer (ἢ) faire grossoyer un contrat etc. ||. ὁ συμβολαιογράφος κρατεῖ τὸ πρωτότυπον καὶ ἐκδίδει ἀντίγραφον, le notaire garde la minute, et en délivre une grosse.

Ἀντιγράφω, Μ. γράψω, transcrire, copier.

*Ἀντιδημοτικὸς, ή, όν, impopulaire.

Ἀντίδικος (ὁ, ἡ), partie adverse, θ. ||. ἔχει ἰσχυρὸν ἀντίδικον, il a affaire à forte partie. ||. ὁ δικηγόρος τοῦ ἀντιδίκου, l'avocat adverse.

Ἀντίδοτον (τὸ) καὶ Ἀντίδοτος (ἡ), remède, antidote.

Ἀντίδρασις, εως (ἡ), réaction, θ.

Ἀντιδραστικὸς, ή, όν, réactif.

Ἀντίδωρον (τὸ), du pain benit.

Ἀντιζηλία (ἡ), rivalité, θ.

Ἀντίζηλος (ὁ, ἡ), rival. ||. ἡ Καρχηδὼν ἦτον ἀντίζηλος τῆς Ῥώμης, Carthage était la rivale de Rome.

*Ἀντιθάλαμος (ὁ), νλγ. ἴδε Προθάλαμος.

Ἀντίθεσις, εως (ἡ), opposition, θ. §. (ῥτρ.) antithèse, θ.

Ἀντίθετος (ὁ, ἡ), opposé; contraire; (ἐπίστημ.) inverse. ||. ὁ ἀντίθετος λόγος, (Λογικ.), la raison (la proposition) inverse, (καὶ ἁπλ.) l'inverse, θ. ||. κατ' ἀντίθετον λόγον, en raison inverse. ||. ἐξ ἀντιθέτου, en sens contraire.

Ἀντιθέτω (κοιν. ἀντὶ Ἀντιτίθημι), Μ. θέσω, opposer; objecter. ||. δὲν ἔχω τίποτε νὰ ἀντιθέσω εἰς τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα, je n'ai rien à objecter à cette raison.

Ἀντιθέτως, ἐπίρ. en sens contraire (opposé).

Ἀντικαθιστῶ, Μ. καταστήσω, mettre en remplacement, remplacer, substituer; (Νμ.) subroger.

Ἀντικάμαρα (ἡ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ὁ Προθάλαμος ἢ Ἀντιθάλαμος, antichambre, θ.

Ἀντικατάστασις, εως (ἡ), substitution, θ. remplacement; (Νμ.) subrogation, θ.

Ἀντίκειμαι (χωρὶς Μ.), s'opposer, être en opposition avec; répugner à. ||. τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, cela répugne au sens commun (à la raison). ||. (ἡ μτχ.) Ἀντικείμενον (τὸ), le sujet, l'objet.

Ἀντικλεῖδι (τὸ), fausse clef, θ. contre clef, θ.

Ἀντίκλητος (ὁ), νλγ., avoué (constitué). ||. ἐὰν ὁ ἐναγόμενος δὲν διώρισεν ἀντίκλητον, ἢ ὁ διορισθεὶς ἀντίκλητος δὲν ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν δικάσιμον ἡμέραν, (Νμ.), si le défendeur ne constitue pas avoué, ou si l'avoué constitué ne se présente pas au jour indiqué pour l'audience.

Ἀντικοινωνικὸς, ή, όν, antisocial.

Ἀντίκρουσις, εως (ἡ), répulsion, θ. répercussion, θ.

Ἀντικρούω, Μ. κρούσω, repousser, répercuter.

Ἀντίκρυ, ἐπίρ. vis-à-vis de, en face (en regard, à l'opposite) de. ||. τὸ 'σπίτι του εἶνε ἀντίκρυ 'ς τὸ ἰδικόν μου, sa maison est en face de la mienne. ||. τὰ δύο 'σπίτια εἶνε ἀντίκρυ-ἀντίκρυ (ἀντικρὺ τὸ ἓν τοῦ ἄλλου), les deux maison se regardent (sont à l'opposite l'une de l'autre). ||. ἡ μετάφρασις μὲ τὸ κείμενον ἀντικρὺ, (εἰς τὴν ἀντικρὺ σελίδα), la traduction avec le texte en regard.

Ἀντικρύζω, Μ. ύσω, (μτβτ.), ἴδε Συναντῶ, rencontrer (face à face). ||. (οὐδ.) être situé vis-à-vis, faire face à.

Ἀντικρυνὸς, ή, όν, qui est en face, placé vis-à-vis, opposé.

Ἀντίκρυσμα (τὸ), rencontre face à face.

Ἀντιλαλιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Ἠχώ.

Ἀντιλαλῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Ἀντηχῶ.

Ἀντιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι καὶ (κοιν.) ληφθῶ (θὰ), saisir; comprendre, concevoir, percevoir. ||. ἔχει ὀξὺν (ζωηρὸν) νοῦν, ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως, il a l'esprit vif, il conçoit facilement.

Ἀντιλέγω, Μ. ἀντείπω (θὰ), aller au contraire de qc; y contredire; contester; contrarier. §. refuser ou objecter à. ||. ἀγαπᾷ νὰ ἀντιλέγῃ, il aime à contrarier, il est contrariant, il a l'esprit de contradiction. ||. κανεὶς δὲν ἀντιλέγει, personne ne va au contraire. ||. (ἡ μτχ.) ὁ ἀντιλέγων, (ὡς οὐσ.), contradicteur. ||. ἡ

γνώμη αὕτη ἔχει πολλοὺς τοὺς ἀντιλέγοντας, cet avis a beaucoup de contradicteurs.

Ἀντιληπτικὸς, ή, όν, propre à saisir (à comprendre, à concevoir), (διδακτ.) compréhensif. ||. (συνήθ.) τὸ ἀντιληπτικὸν, la faculté conceptive, la compréhension, la conception. ||. ἔχει ὀξὺ ἀντιληπτικὸν, il a la conception prompte.

Ἀντιλήπτωρ, ορος (ὁ), protecteur. §. (Νμ.) conseil.

Ἀντίληψις, εως (ἡ), ἀρχ., secours, appui; assistance, θ. protection, θ. 2) (Λογικ.) appréhension, θ. 3) (Φιλοσοφ.) perception, θ.

Ἀντιλογία (ἡ), contradiction, θ. contestation, θ. (ῥτρ.) antilogie, θ.

Ἀντίλυτρον (τὸ), rançon, θ.

Ἀντιμαρτυρῶ, Μ. ήσω, attester le contraire.

Ἀντιμάχομαι (χωρὶς Μ.), faire la guerre à q., lui être contraire.

Ἀντιμεθαύριον, ἐπίῤ. l'autre après-demain.

Ἀντιμήνσιον (τὸ), Ἐκκλησ., le corporel.

Ἀντιμισθία (ἡ), récompense, θ. rétribution, θ. salaire, prix.

Ἀντιμωλία (ἡ), Νμ., comparution personnelle de deux parties. ||. κατ' ἀντιμωλίαν, contradictoirement. ||. δίκη (καταδίκη) κατ' ἀντιμωλίαν, jugement (condamnation) contradictoire. ||. ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα κατ' ἀντιμωλίαν, un arrêt rendu contradictoirement.

Ἀντιναύαρχος (ὁ), contre-amiral.

Ἀντινομία (ἡ), contradiction (reelle ou apparente) entre deux lois, contrariété des lois, antinomie, θ.

Ἀντίξους (ὁ, ἡ), ἀρχ., contraire.

Ἀντιπάθεια (ἡ), incompatibilité, θ. répugnance, θ. aversion, θ. antipathie, θ. ||. ἔχω ἀντιπάθειαν κατά τινος, τὸν ἔχω (εἰς) ἀντιπάθειαν, prendre q. en aversion (καὶ οἰκ. en guignon, en grippe).

Ἀντιπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), antipathique.

Ἀντιπαλαίω, Μ. παλαίσω, lutter contre, résister.

Ἀντίπαλος (ὁ, ἡ), adversaire, antagoniste; rival.

Ἀντιπαραβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), mettre en comparaison (en parallèle), confronter.

Ἀντιπαραβολὴ καὶ

Ἀντιπαράθεσις, εως (ἡ), confrontation, θ. comparaison, θ. parallèle.

Ἀντιπερισπασμὸς (ὁ), diversion, θ; (ἰατρ.) révulsion, θ. aversion, θ.

Ἀντιπερισπῶ, Μ. σπάσω, faire diversion.

Ἀντίποδες (οἱ), γεωγρφ., les antipodes.

Ἀντιποίησις, εως, (ἡ), prétention.

Ἀντιποιοῦμαι, Μ. ποιηθῶ (θὰ), prétendre à; s'attribuer, ambitionner; se piquer de. ||. ἀντιποιοῦμαί τι τὸ ὁποῖον δέν μοι ἀνήκει, s'arroger.

Ἀντιπολεμῶ, Μ. ήσω, combattre contre; s'opposer à.

Ἀντιπολιτεύομαι, Μ. πολιτευθῶ (θὰ), suivre un parti politique contraire; faire de l'opposition (au gouvernement). ||. οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, ceux de l'opposition, le parti de l'opposition.

Ἀντιπολίτευσις, εως (ἡ), parti politique contraire, opposition, θ ||. ἐφημερὶς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, journal de l'opposition.

Ἀντιπολιτικὸς, ή, όν, contraire à la bonne politique, impolitique.

Ἀντιπολιτικῶς, ἐπίῤ. impolitiquement.

Ἀντίπους, ποδος (ὁ, ἡ), συνήθ. εἰς τὸ πλθ. les antipodes.

Ἀντίπραξις, εως (ἡ), résistence, θ. opposition, θ.

Ἀντιπράττω, Μ. πράξω, agir contre ou en opposition, contrecarrer, traverser.

Ἀντιπρέσβυς, εως (ὁ), νλγ., résident.

Ἀντιπροεδρία (ἡ), les fonctions (la charge) du vice-président, vice-présidence, θ.

Ἀντιπρόεδρος (ὁ), vice-président.

Ἀντιπρόπερσι, ἐπίῤ. l'autre avant dernière année.

Ἀντιπροσκυνῶ, Μ. ήσω, saluer à son tour ou de son côté (aussi), rendre un salut.

Ἀντιπρόσωπος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui est vis-à-vis ou en regard (en face) de. 2) (συνήθ. οὐσ.) représentant (du peuple), député. ||. ἡ βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων, la chambre des députés.

Ἀντίπροχθες, ἐπίῤ. l'autre avant hier.

Ἀντιπυρετικὸς, ή, όν, (ἰατρ.), fébrifuge, antifébrile.

Ἀντίπτωσις, εως (ἡ), (γρμτ.), emploi d'un cas pour un autre, antiptose, θ.

Ἀντίῤῥησις, εως (ἡ), contradiction, θ. refutation, θ.

Ἀντιῤῥητικὸς, ή, όν, qui sert à contredire ou à réfuter, (διδακτ.) antirrhétique.

Ἀντίῤῥοπος (ὁ, ἡ), qui fait le (qui sert de) contre-poids, contre-balançant. ||. (οὐσ.) τὸ ἀντίῤῥοπον, le contre-poids, l'équilibre.

Ἀντισηπτικὸς, ή, όν, (ἰατρ.), antiputride, antiseptique.

Ἀντίσκιοι (οἱ), (γεωγρφ.), antisciens.

Ἀντισπασμωδικὸς, ή, όν, (ἰατρ.) antispasmodique.

Ἀντισπαστικὸς, ή, όν, (ἰατρ.), antispastique.

Ἀντισταθμίζω, Μ. ίσω, balancer, contre-balancer, compenser. ||. τὸ κέρδος ἀντισταθμίζει τὴν ζημίαν, le gain compense la perte. ||. αἱ ἀρεταί του ἀντισταθμίζουν ὅλα τὰ ἐλαττώματά του, ses vertus balancent (compensent) tous ses vices. ||. τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἀντισταθμίζονται, les biens et les maux se compensent.

Ἀντίστασις, εως (ἡ), résistence, θ. opposition, θ.

Ἀντιστέκω (-στέκομαι), Μ. σταθῶ (θὰ), κοιν. ἀντὶ Ἀνθίστα-

ναι, résister, s'opposer, tenir (faire) tête à.

Ἀντίστοιχος (ὁ, ἡ), qui correspond à, correspondant; parallèle.

Ἀντιστοιχῶ, Μ. ήσω, répondre (ἤ) correspondre à. ||. ἡ δεξιὰ πτέρυξ αὐτοῦ τοῦ οἰκοδομήματος δὲν ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν ἀριςερὰν, l'aile droite de ce bâtiment ne repond pas à (ne correspond pas avec) l'aile gauche

Ἀντιστράτηγος (ὁ), lieutenant général; général de division.

Ἀντιστρέφω, Μ. στρέψω, (ἀρχ.), tourner en sens inverse (dans le sens inverse). ||. (εὔχρ. κυρ. κατὰ μτχ.) πρότασις ἀντιστρέφουσα, (Λογικ.), ἡ ἀντίςροφος, (ἴδε τὸ ἑπόμ).

Ἀντίστροφος (ὁ, ἡ), inverse. ||. ὁ ἀντίστροφος λόγος, ἡ ἀντίςροφος πρότασις, (Λογικ. καὶ Μθμτκ.), la raison réciproque, la proposition inverse, l'inverse, ἴδε καὶ Ἀντίθετος.

Ἀντιστρόφως, ἐπίρ. en sens contraire (inverse).

Ἀντισυνταγματάρχης, ου (ὁ), lieutenant-colonel.

Ἀντισυνταγματικὸς, ή, όν, anticonstitutionnel.

Ἀντισυνταγματικῶς, ἐπίρ., anticonstitutionnellement.

Ἀντιτάττω, Μ. τάξω, ranger contre, opposer.

Ἀντιτείνω, Μ. τείνω (θὰ), tenir ferme, s'opposer, résister; refuser. ||. ὁ ἵππος ἀντιτείνει, (δὲν ὑπακούει εἰς τὸν χαλινὸν), le cheval refuse.

Ἀντίτιμον (τὸ), l'équivalent, la valeur, le prix.

Ἀντίτυπον (τὸ), copie (d'un imprimé), θ. exemplaire.

Ἀντιφάρμακον (τὸ), contrepoison, remède.

Ἀντίφασις, εως (ἡ), contradiction, θ. contrariété, θ. ||. ἀντίφασις μεταξὺ δύο προτάσεων, implication, θ. ||. τοῦτο μοὶ φαίνεται ἀντίφασις, cela me semble impliquer contradiction, (καὶ ἀπολ.) cela implique. ||. οἱ διάδικοι εἶνε εἰς ἀντίφασιν, les parties sont contraires en faits

Ἀντιφάσκω (χωρὶς Μ.), impliquer contradiction, se contrarier, se contredire, se démentir. ||. τοῦτο ἀντιφάσκει, (Διαλεκτ.), cela implique. ||. φῆμαι (μαρτυρίαι) ἀντιφάσκουσαι, ἴδε Ἀντιφατικός.

Ἀντιφατικὸς, ή, όν, contradictoire, qui implique contradiction, qui se dément; contraire. ||. φῆμαι (μαρτυρίαι) ἀντιφατικαὶ, des bruits (des témoignages) qui se démentent.

Ἀντιφέρομαι (χωρὶς Μ.), s'opposer à; se buter contre q. ||. ἀντιφέρονται κατ' ἀλλήλων (ἢ) πρὸς ἀλλήλους, ils se butent (ils sont butés) l'un contre l'autre.

Ἀντιφιλοτιμοῦμαι, Μ. φιλοτιμηθῶ (θὰ), rivaliser. ||. ἀντιφιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους, à l'envi l'un de l'autre, à qui mieux mieux, se rivalisant (de zèle etc).

Ἀντίφρασις, εως (ἡ), σχῆμα λόγου, contre-vérité, θ. antiphrase, θ.

Ἀντίφωνον (τὸ), Ἐκκλησ., répons; antienne, θ.

Ἀντιχαιρετῶ, Μ. ήσω, rendre à quelqu'un son compliment ou son salu, le saluer de son côté.

Ἀντίχειρ, ειρος (ὁ), (ἐνν. δάκτυλος), le pouce.

Ἀντιχριστιανικὸς, ή, όν, antichrétien, -enne.

Ἀντίχριστος (ὁ), l'antechrist.

Ἀντιχρονισμὸς (ὁ), (Γρμτ.), emploi d'un temps pour un autre; §. (ἱστορ.) anachronisme.

Ἀντλία (ἡ), machine à puiser, θ. pompe, θ.

Ἄντλος (ὁ), ἀρχ., sentine, θ.

Ἀντλῶ, Μ. ήσω, puiser.

Ἄντρον (τὸ), antre, grotte, θ.

Ἀντωνομασία (ἡ), σχῆμα λόγου, antonomase, θ.

Ἀντωνυμία (ἡ), Γρμτ., pronom.

Ἀντωνυμικὸς, ή, όν, pronominal.

Ἀνυδρία (ἡ), manque d'eau, sécheresse, θ.

Ἄνυδρος (ὁ, ἡ), sec, aride, sans eau.

Ἀνύπανδρος (ἡ καὶ καὶ καταχρ. ὁ), non mariée, ἴδε ξ Ἄγαμος.

ἀνυπαρξία (ἡ), manque d'existence, inexistence, θ.

Ἀνύπαρκτος (ὁ, ἡ), qui n'existe ou ne peut exister (réellement), inexistant, chimérique, imaginaire, illusoire.

Ἀνυπέρβλητος (ὁ, ἡ), insurmontable, invincible. ||. ἐμπόδιον ἀνυπέρβλητον, obstacle invincible.

Ἀνυπέρθετος (ὁ, ἡ), qu'on ne peut différer (remettre à un autre temps).

Ἀνυπερθέτως, ἐπίρ. sans délai, sans retard, sans remise.

Ἀνυπεύθυνος (ὁ, ἡ), non responsable.

Ἀνυπόγραφος (ὁ, ἡ), lettre qui est sans signature, non signée.

Ἀνυπόδετος (ὁ, ἡ), qui va pieds nus (sans chaussure), va-nu-pieds.

Ἀνυπόκριτος (ὁ, ἡ), qui ne dissimule pas, sincère, franc; naïf.

Ἀνυποκρίτως, ἐπίρ. sans dissimulation, sans déguisement, sans feinte, à cœur ouvert; naïvement.

*Ἀνυποληψία (ἡ), (ἀδκμ. ἀντὶ Ἀδοξία), déconsidération. θ.

Ἀνυπομονησία (ἡ), impatience, θ.

Ἀνυπόμονος (ὁ, ἡ), impatient. ||. εἶμαι πολλὰ ἀνυπόμονος νὰ μάθω τί θὰ συμβῇ ἐκ τούτου, je suis fort impatient de savoir ce qui en arrivera.

Ἀνυπομόνως, ἐπίρ. impatiemment.

Ἀνύποπτος (ὁ, ἡ), non suspect, qu'on ne peut soupçonner, exempt de soupçon.

Ἀνυπόπτως, ἐπίρ. sans (exciter ou concevoir aucun) soupçon, sans défiance; sans conséquence.

Ἀνυποστήρικτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas soutenable, insoutenable.

Ἀνυπότακτος (ὁ, ἡ), insoumis, insubordonné.

Ἀνυποταξία (ἡ), insubordination, θ.

Ἀνυπόφερτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, ἴδε Ἀφόρητος.

Ἀνυφαντής, ἧ (ὁ) καὶ
Ἀνυφάντρια (ἡ), tisserand.
Ἀνυψόνω, Μ. ώσω, élever; exalter.
Ἄνω, ἐπίῤ. (ἀρχ. ἀντὶ) Ἐπάνω. ||. (εὔχρ. κοιν. ἐνάρθρ.) ἡ ἄνω βουλή, la chambre haute, la chambre des pairs (καὶ εἰς τὴν Ἀγγλ. des Lords). ||. (καὶ γεωγραφ.) ἡ ἄνω Αἴγυπτος, ἡ ἄνω Γερμανία κτλ., la haute Égypte, la haute Allemagne, (εἰς δὲ τὴν παλ. γεωγρφ.) la Germanie supérieure. ||. ὁ ἄνω Ῥῆνος, le haut Rhin. ||. ἄνω-κάτω, (φρσ.), sens dessus-dessous, pêle-mêle. ||. κάμνω ἄνω-κάτω, mettre sens dessus-dessous (en désarroi), déranger, bouleverser; faire le diable à quatre. ||. ἔκαμες ἄνω κάτω τὴν κάμαράν μου, vous avez dérangé toute ma chambre. ||. εἶνε ἄνω-κάτω, il est tout en desordre (en desarroi). ||. τὸ πᾶν εἶνε ἄνω-κάτω εἰς τὴν πόλιν, tout est en confusion dans la ville. ||. ἔκαμε τὸ πᾶν ἄνω κάτω, il a remué ciel et terre.
Ἀνώγεον (τὸ), le haut d'une maison.
Ἀνώδυνος (ὁ, ἡ), qui ne cause aucune douleur (ou) qui calme les douleurs, anodin.
Ἄνωθεν, ἐπίῤ. d'en haut, de haut, par en haut. ||. ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, φρσ. (δημ.), dès l'origine. ||. τὰ ἄνωθεν (δηλ. θεόθεν) δωρήματα, (θλγ.), les grâces d'en haut.
Ἀνώλεθρος (ὁ, ἡ), non sujet à périr, indestructible.
Ἀνωμαλία (ἡ), manque d'uniformité, inégalité, θ. irrégularité, θ. anomalie, θ. ||. ἡ τῶν ὡρῶν (τοῦ ἔτους) ἀνωμαλία, l'irrégularité des saisons. ||. ἐν τῷ βίῳ ὑπάρχουσιν ἀνωμαλίαι, il y a du haut et du bas (des hauts et des bas) dans la vie.
Ἀνώμαλος (ὁ, ἡ), qui n'est pas uni (uniforme), inégal; (Γρμτκ.) irrégulier, anomal. ||. σφυγμὸς ἀνώμαλος, (ἰατρ. ὁ ἄτακτος), pouls irrégulier (inégal).
Ἀνωμάλως, ἐπίῤ. inégalement; irrégulièrement; sans uniformité.
Ἀνώνυμος (ὁ, ἡ), qui est sans nom ou qui cache son nom, anonyme.
Ἀνωνύμως, ἐπίῤ. sans nom, sous le cachet (sous le voile) de l'anonyme, anonymement.
Ἀνώτατος, η, ον, le plus haut, suprême. ||. ὁ ἀνώτατος ὅρος, le maximum.
Ἀνωτάτω, ἐπίῤ. au plus haut possible.
Ἀνώτερος, α, ον, qui est au-dessus de qc., supérieur. §. majeur. ||. εἶνε ἀνώτερος ἰδιοτελείας (φιλοδοξίας κτλ.), il est au-dessus de l'intérêt (de l'ambition etc). ||. δύναμις ἀνωτέρα, force majeure.
Ἀνωτέρω, ἐπίῤ. plus haut; au-dessus; (μτνμ.) ci-dessus, ci-devant. ||. εἴπομεν ἀνωτέρω, nous avons dit plus haut (ci-dessus). ||. καθὼς εἴπομεν ἀνωτέρω, comme ci-dessus.
Ἀνωφελής, οῦς (ὁ, ἡ), qui n'est bon à rien, qui n'est d'aucune utilité, inutile, infructueux. ||. τὸ ἀνωφελὲς τῆς δαπάνης, l'inutilité de la dépense.
Ἀνωφελῶς, ἐπίῤ. inutilement, infructueusement.
Ἀνωφερής, οῦς (ὁ, ἡ), qui va en montant.
Ἀνώφλιον (τὸ), linteau (d'une porte).
Ἀκαθάριστος, η, ον, (κυρ. λογαριασμὸς, compte) qui n'a pas été appuré.
Ἀξεκόλλητος, η, ον, qu'on ne peut décoller ou arracher.
Ἀξεμπέρδευτος, η, ον, qu'on ne peut démêler (debrouiller).
Ἀξέννοιαστος, η, ον, insouciant, sans souci.
Ἀξεῤῥίζωτος, η, ον, qu'on ne peut déraciner (extirper).
Ἀξετύλικτος, η, ον, qu'on n'a pas dévidé.
Ἀξεφλούδιστος, η, ον, qui n'a pas été pélé (écossé, écorcé).
Ἀξία (ἡ), le prix (la valeur) d'une chose; (μτφορ.) mérite. §. = Ἀξίωμα, dignité, θ. ||. ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ νομίσματος ἀξία, la valeur intrinsèque. ||. τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν εἶνε χωρὶς ἀξίαν, cet ouvrage n'est pas sans mérite, il a son prix. ||. κατ' ἀξίαν, (φρσ.), = Ἀξίως, dignement; convenablement.
Ἀξιαγάπητος, ος ἢ (κοιν.) η, ον, digne d'être aimé, aimable.
Ἀξιάγαστος (ὁ, ἡ), ἀρχ., digne d'admiration, ἴδε ἢ Ἀξιέπαινος.
Ἀξιάκουστος (ὁ, ἡ), digne d'être entendu.
Ἀξιέπαινος (ὁ, ἡ), digne d'éloges, louable, méritoire.
Ἀξιέραστος (ὁ, ἡ), digne d'amour.
Ἀξίζω (χωρὶς Μ.), valoir; coûter. §. (μτφορ.) mériter. ||. δὲν ἀξίζει τίποτε, il ne vaut rien. ||. δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, il ne vaut pas la peine, ce n'est pas la peine.
Ἀξίνη (ἡ), hache, θ. cognée, θ.
Ἀξινογύρι (τὸ), ἐργαλ. γεωργ., lochet.
Ἀξιοδάκρυτος ος ἢ (κοιν.) η, ον, digne d'être pleuré, déplorable.
Ἀξιοθαύμαστος (ὁ, ἡ), digne d'admiration, vraiment admirable.
Ἀξιοθέατος (ὁ, ἡ), qui est à voir, digne d'être vu, qu'il fait beau voir, vraiment remarquable.
Ἀξιοθρήνητος (ὁ, ἡ), = Ἀξιοδάκρυτος, lamentable.
Ἀξιοκατάκριτος (ὁ, ἡ), damnable, criminel.
Ἀξιοκατακρίτως, ἐπίῤ. damnablement.
Ἀξιοκαταφρόνητος (ὁ, ἡ), qui est à mépriser (à dédaigner), méprisable. ||. δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητος, il n'est pas à dédaigner (etc).
Ἀξιοκατηγόρητος (ὁ, ἡ), blâmable.
Ἀξιολάτρευτος, η, ον, adorable.
Ἀξιόλογος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui mérite qu'on en parle, digne de considération, con-

sidérable, important, intéressant, de conséquence. ||. (τὸ πληθ. οὐδ.) Ἀξιόλογα, ἐπίῤ. très-bien, à merveille, crânement bien. §. ἴδε Ἐξαίρετος, beau.

Ἀξιολύπητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui est à plaindre, digne d'être plaint, digne de compassion, déplorable, pitoyable.

Ἀξιομακάριστος (ὁ, η), digne d'être félicité, bienheureux.

Ἀξιόμαχος (ὁ, ἡ), capable ou en état de combattre (de se mesurer avec).

Ἀξιομίσητος (ὁ, ἡ), digne de haine, odieux.

Ἀξιομισθοία (ἡ), merite.

Ἀξιόμισθος (ὁ, ἡ), méritoire.

Ἀξιομνημόνευτος (ὁ, ἡ), digne d'être cité, mémorable.

Ἀξιόνω, Μ. ώσω, rendre (ϗ μσ. αὐτπθ. devenir) digne de; accorder (une grace ou comme une grace). ||. ὁ θεὸς δὲν τὸν ἠξίωσε νὰ 'ξαναΐδῃ τὴν πατρίδα του, Dieu ne lui a pas accordé de revoir sa patrie.

Ἀξιοπαρατήρητος (ὁ, ἡ), qui est à remarquer, remarquable.

Ἀξιόπιστος (ὁ, ἡ), digne de foi (de confiance); qui mérite croyance; (ἐπὶ πραγμ.) authentique. ||. μαρτυρία —, témoignage authentique. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀξιόπιστον, l'authenticité (d'un fait, d'une nouvelle etc).

Ἀξιοπίστως, ἐπίῤ. de manière à mériter la confiance.

Ἀξιόποινος (ὁ, ἡ), qui mérite punition, digne de punition, punissable.

Ἀξιοπρέπεια (ἡ), réprésentation imposante, θ. dignité, θ. considération, θ.

Ἀξιοπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), convenable; imposant, majestueux, digne.

Ἀξιοπρεπῶς, ἐπίῤ. avec dignité, dignement.

Ἄξιος, α, ον, digne. §. habile, propre, capable, bon. ||. δὲν εἶνε ἄξιος διὰ τίποτε, il n'est bon à rien. ||. εἶνε ἄξιος ἀνταμοιβῆς, il mérite récompense. ||. εἶνε ἄξιος λύπης, il est à plaindre. ||. ἤμην ἀξία οἴκτου μᾶλλον παρὰ κατακρίσεως, j'étais plus à plaindre qu' à blâmer. ||. εἶν' εὐχῆς ἄξιον νὰ.., il est à désirer que.. ||. ἄξιος ὁ μισθός σου! (φρσ. εἰρων.), Dieu vous bénisse! que le bon Dieu vous bénisse!

Ἀξιοσέβαστος (ὁ, ἡ), qui est à respecter, digne de respect, respectable.

Ἀξιοσημείωτος (ὁ, ἡ), digne de remarque, notable, remarquable.

Ἀξιοσύστατος (ὁ, ἡ), recommandable.

Ἀξιότης, ητος (ἡ), mérite. §. habileté, θ. capacité, θ. savoir-faire.

Ἀξιότιμος (ὁ, ἡ), digne d'honneur (d'estime), honorable, estimable, digne. ||. ὅθεν εἶνε καὶ πλέον ἀξιότιμος, il n'en est que plus à estimer.

Ἀξιοτιμώρητος (ὁ, ἡ), qui mérite punition, punissable.

Ἀξιόχρεως (ὁ, ἡ), qui a du crédit, solvable; qui mérite ou inspire de la confiance; valable; mérité; qui est à la hauteur (ou) en état (ou) en mésure de, digne, capable, suffisant. ||. ἀνταμοιβὴ ἀξιόχρεως, récompense méritée. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀξιόχρεων (ἐγγυητοῦ ἢ ὀφειλέτου), la solvabilité, le crédit. ||. τὸ ἀξιόχρεων τῆς ἐγγυήσεως, la solvabilité de la caution.

Ἀξιῶ, Μ. ώσω, (ἀρχ.), croire digne ou juste ou convenable, prétendre; §. daigner. ἴδε ϗ Ἀξιόνω.

Ἀξίωμα (τὸ), dignité, θ. rang; autorité, θ. §. emploi, charge, θ. ||. τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, la dignité épiscopale (ou) de l'épiscopat. ||. τὰ παράσημα τοῦ ἀξιώματός του, les insignes de sa dignité. 2) (Λογικ. καὶ Φιλοσοφ.) principe reçu, axiome, maxime, θ. ||. εἶχεν ὡς ἀξίωμα νὰ.., il tenait pour maxime que... ||. εἶναι ἀξίωμα εἰς τὴν φυσικὴν, c'est un axiome en physique.

Ἀξιωματικὸς (ὁ), dignitaire; officier.

Ἀξίως, ἐπίῤ. dignement; (μὲ γεν.) d'une manière digne de.

Ἀξίωσις, εως (ἡ), prétention, θ. §. démande, θ. sollicitation, θ.

Ἀξούριστος, ον, qui n'es pas rasé.

Ἀξύπνητος, η, ον, (κυρ. ὕπνος, sommeil) dont on ne peut se reveiller.

Ἄξων, ονος (ὁ), essieu; pivot. §. (μτνμ.) axe.

Ἀοίδιμος (ὁ, ἡ), digne d'être chanté (célébré); mémorable; d'heureuse (de glorieuse etc) mémoire.

Ἀοιδὸς (ὁ), ἀρχ., chantre. ||. ὁ — τοῦ δάσους (τοῦ ἔαρος), (περιφρ. ἡ ἀηδὼν), le chantre des bois (du printemps).

Ἄοικος (ὁ, ἡ), qui n'a pas d'habitation (de logement), sans domicile, ἴδε καὶ Ἀνέστιος.

Ἄοκνος (ὁ, ἡ), actif, diligent; infatigable.

Ἀόκνως, ἐπίῤ. avec ardeur, sans relâche.

Ἀόμματος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, privé des yeux, aveugle.

Ἄοπλος (ὁ, ἡ), sans armes, désarmé.

Ἀόρατος (ὁ, ἡ), invisible, imperceptible. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀόρατον τῶν ἀτόμων, l'invisibilité des atomes.

Ἀοράτως, ἐπίῤ. invisiblement.

Ἀοργησία (ἡ), modération, θ. sang-froid.

Ἀοριστία (ἡ), caractère d'une chose indéfinie ou indéfinissable.

Ἀοριστολογικὸς, ἡ, ὸν, (Γρμτ.) qui exprime l'indéfini.

Ἀόριστος (ὁ, ἡ), indéfini, indéterminé. ||. (οὐσ.) ὁ ἀόριστος (χρόνος), Γρμτ., le prétérit indéfini.

Ἀορίστως, ἐπίῤ. d'une manière indéfinie ou intéterminée, indéfiniment, indéterminément.

Ἄοσμος (ὁ, ἡ), sans odeur, inodore.

Ἄουρος (ὁ, ἡ), qui n'a pas de queue, (διδακτ.) écaudé.

Ἀπαγγελία (ἡ), la manière ou l'action de s'énoncer (de s'exprimer), prononciation, θ; énonciation, θ. déclamation, θ. débit, prononcé. ||. μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, après la prononciation de la sentence. ||. ἔχει καλὴν εὔκολον, δύσκολον, βεβιασμένην κτλ.) ἀπαγγελίαν, il a la prononciation belle (aisée, vicieuse, embarassée etc), il a la déclamation noble (froide, outrée etc.), il a un beau débit (le débit aisé, pénible etc.), il prononce avec grace etc.

Ἀπαγγέλλω, αγγείλω (θὰ), énoncer, s'exprimer; débiter (son rôle, un discours), déclamer; réciter; prononcer (un discours, une harangue, ou un arrêt, une sentence).

Ἄπαγε, ἐπιφών. Ἀποτρεπτ., fi! fi donc! à Dieu ne plaise!

Ἀπαγόρευσις, εως (ἡ), prohibition, θ. interdiction, θ. défense, θ.

Ἀπαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à interdire (à prohiber), prohibitif

Ἀπαγορεύω, Μ. εύσω, prohiber; interdire, défendre. ||. (Νμ.) ἀπαγορεύω εἴς τινα τὴν ἐλευθέραν διαχείρισιν τῶν καθ' ἑαυτὸν, interdire quelqun. ||. ὁ τοιουτοτρόπως ἀπηγορευμένος, interdit. ||. τὸ κρέας εἶνε ἀπηγορευμένον τὴν τεσσαρακοςὴν, la viande est défendue en carême. ||. εἶν' ἀπηγορευμένον να.., il est défendu de... ||. οἱ ἰατροὶ τοῦ ἀπηγόρευσαν τὸ κρασὶ, les médecins lui ont interdit le vin, ἴδε καὶ Ἐμποδίζω.

Ἀπάγω, Μ. ἀπαγάγω (θὰ), amener; (κυρ.) mener (traîner) au supplice ou en prison.

Ἀπαγωγὴ (ἡ), l'action d'amener etc.; (Νμ.) enlevement (ἢ) rapt; (Λογικ.) abduction, θ. ||. ἡ εἰς τὸ ἄτοπον (εἰς τὸ ἀδύνατον) ἀπαγωγὴ, (Λογικ.), la réduction (à l'impossible). ||. τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἀδύνατον ἀπαγωγὴν, il le reduisit à l'impossible, il le mit au pied du mur.

Ἀπαθανατίζω, Μ. ίσω, immortaliser. ||. ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομά του, il immortalisa son nom, il a acquit un nom immortel, il s'est immortalisé.

Ἀπάθεια (ἡ), impassibilité, θ. insensibilité, θ. apathie, θ. indifférence, θ. sang-froid. ||. στωϊκὴ ἀπάθεια, impassibilité stoïque. ||. τῷ ἀπεκρίθη μὲ τὴν συνήθη του ἀπάθειαν, il lui a répondu avec son sang-froid ordinaire.

Ἀπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), impassible; insensible, apathique.

Ἀπαθῶς, ἐπίῤ. sans passion, sans émotion, de sang-froid.

Ἀπαιδευσία (ἡ), défaut d'instruction ou d'éducation, ignorance, θ.

Ἀπαίδευτος (ὁ, ἡ), qui manque d'instruction (d'éducation), qui n'est pas instruit (bien elevé), ignorant, grossier.

Ἀπαίσιος (ὁ, ἡ), de mauvaise augure, sinistre, fatal; défavorable; désastreux, qui porte malheur.

Ἀπαίτησις, εως (ἡ), l'action d'exiger (de réclamer), exigence, θ. prétention, θ.

Ἀπαιτητικὸς, ἡ, ὸν, exigeant. ||. εἶσθε πολλὰ ἀπαιτητικὸς, vous êtes bien exigeant.

Ἀπαιτῶ, Μ. ήσω, exiger; reclamer, appeler; requérir, demander, revendiquer; §. nécessiter; §. pretendre. ||. αἱ καταχρήσεις αὗται ἀπαιτοῦσι μεταῤῥύθμισιν, ces abus appèlent une réforme. ||. ἡ ὑπόθεσις ἀπαιτεῖ ταχύτητα, l'affaire requiert célérité. ||. τοῦτο ἀπαιτεῖ (πολλὴν, μεγάλην) σκέψιν, cela demande (mérite) considération (beaucoup de considération). ||. καθὼς τὸ ἀπαιτήσῃ ἡ περίστασις, selon l'exigence du cas. ||. ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν, il a l'âge requis (compétent). ||. τὰς ἀπαιτουμένας ὑπὸ τοῦ νόμου διατυπώσεις, les formalités voulues par la loi. ||. παραχωρήσεις ἀπαιτοῦσαι τὴν διὰ τοῦ νόμου ἐπικύρωσιν, des concessions qui nécessitent la sanction d'une loi.

Ἀπαλλαγὴ (ἡ), délivrance, θ. §. libération, θ. décharge, θ.

Ἀπαλλάττω, Μ. άξω, delivrer, décharger, dégager, débarrasser, défaire, délier, dispenser; (ἐπὶ κτημάτ.) libérer. ||. (μσ. αὐτπθ.) se tirer d'affaire, s'en tirer, se défaire, se dégager etc. ||. μεγάλης ἀνησυχίας ἀπηλλάγη, il fut délivré (il se délivra) d'une grande inquiétude.

Ἀπαλλοτριόνω, Μ. ώσω, aliéner.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως (ἡ), aliénation, θ. (Ῥμ.) abaliénation, θ.

Ἀπαλὸς, ἡ, ὸν, tendre, mou (τὸ θηλ.) molle, délicat, doux. ||. ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, φρσ. (ἀρχ.), dès ses plus tendres années, dès son enfance.

Ἀπαλότης, ητος (ἡ), molesse, θ. délicatesse, θ.

Ἀπαλύνω, Μ. ύνω (θὰ), rendre mou (délicat), amollir; assouplir.

Ἀπαναισχυντῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), mettre bas toute pudeur (toute honte), avoir toute honte bue.

Ἀπάνθησις, εως (ἡ), chute des fleurs, défleuraison, θ.

Ἀπάνθισμα (τὸ), recueil (de morceaux choisis), collection, θ.

Ἀπανθρωπία (ἡ), inhumanité, θ. atrocité, θ.

Ἀπάνθρωπος (ὁ, ἡ), inhumain atroce.

Ἀπανθρώπως, ἐπίῤ. inhumainement.

Ἀπανθῶ, Μ. ήσω, perdre sa fleur, défleurir.

Ἀπανταχόθεν, ἐπίῤ. = Πανταχόθεν.

Ἀπαντέχω (χωρὶς Μ.), χυδ. ἀντὶ Ἀπεκδέχομαι, Προσδοκῶ.

Ἀπάντησις, εως (ἡ), rencontre, θ. §. réponse, θ. réplique, θ. ||. εἰς ἀπάντησιν τοῦ γράμματός του, en réponse à sa lettre. ||. δὲν ἐδόθη ἀκόμην ἀπάντησις εἰς τὴν ἀναφοράν του, sa pétition n'a pas encore été répondue. ||. ἡ ἀπάντησις τῆς Βουλῆς εἰς τὸν λόγον τοῦ βασι-

λέως, l'adresse de la chambre en réponse au discours du trône.

Ἀπαντῶ, Μ. ήσω, rencontrer. §. (μτνμ.) répondre, répliquer. ||. τῷ ἔγραψα δὶς καὶ δὲν μοὶ ἀπήντησε, je lui ai écrit deux fois, il ne m'a pas répondu. ||. (καὶ κατ' ἄλλ. μτνμ.) ἵνα ἀπαντήσω αὐτὰ τὰ ἔξοδα, pour faire face à cette dépense, pour en couvrir les frais.

Ἅπαξ, ἐπίῤ. une fois. ||. ἅπαξ τῆς ἡμέρας (τοῦ ἐνιαυτοῦ), une fois le jour (l'an). ||. ὅταν ἀρχίσῃ ἅπαξ νὰ ὁμιλῇ, δὲν παύει πλέον, lorsqu'une fois il se met en train de parler, il ne finit plus.

Ἀπαξάπαντες, -πᾶσαι, -παντα, tous en général (en totalité).

Ἀπαξαπλῶς, ἐπίῤ. universellement; sans distinction.

Ἀπαξιόνω, μ. ώσω, regarder quelque chose comme indigne (de soi), dédaigner, s'y refuser.

Ἀπαράβατος (ὁ, ἡ), qui ne peut être transgressé, qu'on ne doit jamais enfreindre, inviolable. ||. εἶνε νόμος ἀπαράβατος, c'est une loi inviolable.

Ἀπαραβάτως, ἐπίῤ. sans transgression, inviolablement. ||. φυλάττει ἀπαραβάτως τὴν ὑπόσχεσίν του, il tient inviolablement sa promesse.

Ἀπαραβίαστος (ὁ, ἡ), inviolable. ||. τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως εἶνε ἀπαραβίαςον, la personne du roi est inviolable. ||. (καὶ ἀφῃρημ.) τὸ ἀπαραβίαςον τοῦ μονάρχου, l'inviolabilité du monarque.

Ἀπαράγραπτος (ὁ, ἡ), Νμ., imprescriptible. ||. οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶνε ἀπαράγραπτοι, les droits de la nature sont imprescriptibles. ||. (ϗ ἀφῃρημ.) τὸ ἀπαράγραπτον τῶν δικαιωμάτων του, l'imperscriptibilité de ses droits.

Ἀπαραδειγμάτιστος (ὁ, ἡ), qui est sans exemple, dont il n'y a point d'exemple. ||. ὁ φόβος των ἦτον ἀπαραδειγμάτιστος, rien n'égalait leur crainte.

Ἀπαράδεκτος (ὁ, ἡ), qui ne peut être reçu ou admis, qui n'est pas de mise, non recevable, non acceptable, inadmissible. ||. ἡ αἴτησίς του ἐκηρύχθη ἀπαράδεκτος, il a été déclaré non recevable dans sa demande. ||. τὸ δικαςήριον ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσιν, la cour a déclaré le pourvoi inadmissible. ||. (καὶ ἀφῃρημ.) τὸ ἀπαράδεκτον τῆς αἰτήσεώς του, l'inadmissibilité de sa demande. ||. οἱ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτȣ λόγοι, (δικνμ.), les fins de non -recevoir. ||. ἐὰν οἱ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου λόγοι εὑρεθῶσι βάσιμοι, en cas que les fins de non -recevoir soient trouvées concluantes.

Ἀπαραίτητος (ὁ, ἡ), inexorable, inflexible; (ἐπὶ πραγμ.) indispensable, de rigueur, ἴδε καὶ Ἄφευκτος.

Ἀπαραιτήτως, ἐπίῤ. inexorablement; §. indispensablement.

Ἀπαράλλακτος (ὁ, ἡ), qui est parfaitement semblable à. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἀπαράλλακτα, κοιν. ἀντὶ-

Ἀπαραλλάκτως, ἐπίῤ. sans aucune différence. ||. ἀπαράλλακτα καθὼς ἐάν.., tout comme si...

Ἀπαράμιλλος (ὁ, ἡ), = Ἀσύγκριτος.

Ἀπαρασάλευτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράβατος.

Ἀπαρασαλεύτως, ἐπίῤ. = Ἀπαραβάτως.

Ἀπαρατήρητος (ὁ, ἡ), inaperçu, inobservé.

Ἀπαράτρεπτος (ὁ, ἡ), qui ne dévie point; qui ne peut être détourné ou évité; inflexible. §. immuable.

Ἀπαρατρέπτως, ἐπίῤ. sans déviation.

Ἀπαραχάρακτος (ὁ, ἡ), dont l'empreinte n'est pas altérée, sincère, vrai; inaltérable.

Ἀπαρέγκλιτος (ὁ, ἡ), qui ne dévie (de son chemin, de ses principes etc).

Ἀπαρεγκλίτως, ἐπίῤ. sans déviation, sans dévier. ||. ἠκολούθησεν ἀπαρεγκλίτως τὴν αὐτὴν ὁδὸν (τὰς αὐτὰς ἀρχὰς, ϗτλ.), il a suivi, sans déviation, la même route (les mêmes principes).

Ἀπαρεμπόδιστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou qui ne peut être empêché.

Ἀπαρεμποδίστως, ἐπίῤ. sans aucun empêchement.

Ἀπαρέμφατος (ἡ), ἐνν. ἔγκλισις, (γρμτ.), l'infinitif.

Ἀπαρέσκω, Μ. ἀρέσω, déplaire, désagréer. ||. (μσ αὐτπθ.) ne pas agréer, être mécontent de, désapprouver.

Ἀπαρηγόρητος (ὁ, ἡ), inconsolable, désolé. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἀπαρηγόρητα, ἐπίῤ., d'une manière inconsolable, inconsolablement; amèrement.

Ἀπαρίθμησις, εως (ἡ), dénombrement, énumération, θ. recensement.

Ἀπαριθμῶ, Μ. ήσω, faire le dénombrement de, dénombrer, énumérer, recenser.

Ἀπάρνησις, εως (ἡ), dénégation, θ. abnégation, θ. désaveu; refus.

Ἀπαρνοῦμαι, Μ. ἀρνηθῶ (θὰ), nier, dénier; désavouer. §. abjurer. §. faire abnégation; renoncer à. ||. ἀπαρνοῦμαι τὴν φιλίαν του, je renonce à son amitié. ||. ἀπηρνήθη τὸν κόσμον, il a renoncé au monde.

Ἀπαρτίζω, Μ. ίσω, achever; parfaire; remplir.

Ἀπαρτισμὸς (ὁ), l'action d'achever, achèvement.

Ἀπαρχὴ (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), prémices, θ. πλθ.

Ἅπας, ἅπαντος (ἅπασα, ἅπαν), = Πᾶς. ||. ἐξ ἅπαντος (ἐνν. τρόπȣ), (φρσ.), de toute nécessité, décidément, nécessairement; pour sûr, à coup sûr; absolument, ἴδε καὶ Ἀφεύκτως. ||. (εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἅπαντα (ἐνν. πονήματα) συγγραφέως, œuvres complètes.

Ἄπαστρος, η, ον, κοιν. ὁ Ῥυπῶν, ὁ Ἀκάθαρτος, immonde; sale.

Ἀπασχόλησις, εως (ἡ), occupation, θ. distraction, θ.

Ἀπασχολῶ, Μ. ήσω, occuper ailleur, détourner (de son occupation), déranger, distraire. ||. τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα ἀπησχόλουν ὅλην τὴν προσοχήν του, les objets qui l'entouraient absorbaient entièrement son attention. ||. τὸν ἀπασχολοῦσιν ὁλόκληρον, ils l'absorbent tout entier. ||. δὲν θέλω νὰ (φοβοῦμαι μὴ) σᾶς ἀπασχολήσω, je ne veux pas (je crains de) vous déranger (vous détourner)

Ἀπατεὼν, ῶνος (ὁ), trompeur, imposteur; séducteur; fourbe.

Ἀπάτη (ἡ), erreur, θ. illusion, θ. tromperie, θ. duperie, θ. déception, θ. imposture; abus; supercherie. ||. ἐκβάλλω τινὰ τῆς ἀπάτης, détromper, désabuser.

Ἀπατηλὸς, ή, όν, propre à séduire, trompeur, mensonger, illusoire, décevant, fallacieux, imposteur. ||. χρησμὸς ἀπατηλὸς, un oracle imposteur.

Ἀπάτητος, η, ον, qui n'a pas été foulé.

Ἄπατος, ον, qui n'a pas de fond, (qui est) d'une profondeur immense.

Ἀπατῶ, Μ. ήσω, tromper, décevoir, duper, fourber, induire en erreur, en faire accroire, mettre en défaut, donner (faire prendre) le change à q., en imposer, jouer; abuser; séduire; (ἐμπορ.) frauder. ||. (μσ. αὐτπθ.) se faire illusion, s'abuser; §. être en défaut, se tromper; errer; prendre le change, se méprendre, se mécompter. ||. (πθ.) être la dupe de q. ||. ἠπάτησε τοὺς δανειστάς του, il a fraudé ses créanciers. ||. ἠπάτησαν πολλοὺς, ils ont fait bien des dupes. ||. βλέπω ὅτι μὲ ἠπάτησαν, je vois que l'on m'a joué (que je suis joué). ||. ἠπατήθη (ἢ) τὸν ἠπάτησαν, il fut (il en a été) la dupe. ||. ἡ φαντασία του τὸν ἀπατᾷ, son imagination l'abuse. ||. ἡ μνήμη του τὸν ἀπατᾷ, sa memoire est souvent en défaut. ||. ἂς μὴ σᾶς ἀπατοῦν οἱ ὕπουλοι τρόποι του, que ses manières doucereuses ne vous en imposent. ||. ἂν δὲν ἀπατῶμαι, (φρσ.), si je ne me trompe, sauf erreur.

Ἀπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), qui n'a pas (qui n'a point) de père.

Ἀπαύγασμα (τὸ), ἀρχ., reflet.

Ἀπαυδῶ, Μ. ήσω, être exténué (de fatigue), ἴδε καὶ Ἀποκάμνω.

Ἄπαυστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -παύστως, ἴδε Ἀκατάπαυστος, -παύστως.

Ἄπαχος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a pas de l'embonpoint, décharné, maigre.

Ἀπέδωκα, ἀόρ. τοῦ Ἀποδίδω.

Ἀπέθανον, ἀόρ. τοῦ Ἀποθνήσκω.

Ἀπέθηκα, ἀόρ. τοῦ Ἀποθέτω (-τίθημι).

Ἀπείθεια (ἡ), désobéissance, θ, indocilité, θ. insubordination, θ. mutinerie, θ.

Ἀπειθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), désobéissant, indocile; insubordonné; mutin.

Ἀπειθῶ, Μ. ήσω, ne pas obéir, désobéir.

Ἀπεικάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), figurer, représenter; §. assimiler. 2) (κοιν.) ἀντὶ Καταλαμβάνω.

Ἀπεικονίζω, Μ. ίσω, représenter; dessiner d'après un modéle.

Ἀπεικόνισμα (τὸ), objet représenté, image, effigie, θ.

Ἀπειλὴ (ἡ), menace, θ. parole menaçante, θ. §. (ῥτρ.) commination, θ.

Ἀπειλητικὸς, ή, όν, menaçant. §. (Νμ.) comminatoire.

Ἀπειλητικῶς, ἐπίῤ. d'un ton (d'un air) menaçant.

Ἀπειλῶ, Μ. ήσω, faire des menaces, menacer.

Ἄπειμι, ἀρχ. ἀντὶ Λείπω, Εἶμαι ἀπὼν, être absent. ||. (κοιν. εὔχρ. μόνον ἡ μτχ.) Ἀπὼν, οῦσα, όν, absent.

Ἀπειράγαθος (ὁ, ἡ), infiniment bon.

Ἀπειράκις, ἐπίῤ. un mombre infini de fois, un million de fois, mille et mille fois.

Ἀπείρακτος, η, ον, qui n'a pas été lésé, sain et sauf. 2) (ἐνεργ.) innocent, inoffensant.

Ἀπειρία (ἡ), inexpérience, θ. impéritie, θ. 2) infinité (ou) infini, immensité, θ. ἴδε Ἄπειρος.

Ἀπειρόκακος (ὁ, ἡ), sans malice, qui n'entend pas malice, simple, innocent.

Ἀπειροκαλία (ἡ), manque d'usages (de bon goût), impolitesse, θ.

Ἀπειρόκαλος (ὁ, ἡ), qui manque d'usages (de délicatesse, de bon goût), ignorant les bienséances (les convenances), grossier.

Ἀπειροκάλως, ἐπίῤ. sant goût.

Ἀπειροπλάσιος (ὁ, ἡ), multiplié a l'infini.

Ἀπειροπλασίως, ἐπίῤ. infiniment, à l'infini.

Ἀπειροπόλεμος (ὁ, ἡ), qui n'a aucune expérience ou connaissance de la guerre.

Ἄπειρος (ὁ, ἡ), qui n'a pas de l'expérience, qui est sans expérience, inexpérimenté; novice. ||. (πάντοτε μὲ γεν.) εἶνε ἄπειρος τοῦ κόσμου, il n'a pas l'usage du monde. 2) (χωρὶς πτωτ.) immense, infini; innombrable. ||. ἡ ἀγαθότης τοῦ θεοῦ εἶνε ἄπειρος, la bonté de Dieu est immense (infinie). ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἄπειρον, l'immensité, l'infini. ||. τὸ ἄπειρον εἶν' ἓν τῶν προσόντων τοῦ θεοῦ, l'immensite est un attribut de Dieu. ||. ἐπ' ἄπειρον, (φρσ.), à l'infini; infiniment. ||. τοῦτο ἤθελεν ὑπάγει ἐπ' ἄπειρον, cela irait à l'infini. ||. τὸ ἐπ' ἄπειρον διαιρετὸν τῆς ὕλης, la divisibilité de la matière à l'infini. ||. (ὑπερβολ.) εἶνε ἄπειρος καιρὸς ἀφ' οὗ ἐπέστρεψα, il y a un temps infini que je suis de retour. ||. εἶνε ἄπειραις ἡμέραις ἀφ' οὗ δὲν τὸν εἶδα, il y a beaux jours que je ne l'ai vu. ||. ἄπειροι (ἄπειρον πλῆθος) ἄνθρωποι, une in-

finité de gens (de personnes), un millier de gens, un monde infini. ||. ἄπειρα πλούτη, des richesses immenses. ||. ἔχει ἄπειρον πνεῦμα, il a infiniment d'esprit. ||. μὲ ἔκαμεν ἄπειρα χάδια, il m'a fait mille tendresses. ||. ἄπειραις φοραῖς, ἴδε Ἀπειράκις. ||. ἔχασα ἄπειρα (ἐνν. χρήματα), j'ai perdu immensement.

Ἀπειροστὸς, ἡ, ὸν, (μθμτκ.), infiniment petit, infinitésime, ||. τὰ ἀπειροστὰ, les infiniment petits, les parties infinitésimes. ||. ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἀπειροστῶν, le calcul des infiniment petits, le caleul infinitésimal.

Ἀπεκδέχομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., attendre, être en attente (dans l'attente) de qc. ||. διενυκτέρευσεν ἀπεκδεχόμενος τὸ.., il a passé la nuit dans l'attente de..

Ἀπεκδοχὴ (ἡ), attente, θ. ἴδε καὶ Προσδοκία.

Ἀπέκδυσις, εως (ἡ), l'action de dépouiller (ou) de se dépouiller, dépouillement. §. (Νμ.) dévêtissemett (d'un bien), dessaisissement.

Ἀπεκδύω, Μ. δύσω, dépouiller, (καὶ αὐτπθ.) se dépouiller. ||. πρέπει νὰ ἀπεκδυθῇ τὰς προλήψεις (τὰς ἀντιπαθείας) του, il faut qu'il se dépouille de ses préventions (de ses haines). ||. (Νμ.) ἀπεκδύομαι τὴν κατοχὴν (κτήματος κτλ.), se dévêtir (se dessaisir) d'un bien etc.

Ἀπελέκητος, η, ον, qui n'a pas été dolé (équarri).

Ἀπελευθερόνω, Μ. ώσω, affranchir.

Ἀπελεύθερος, η, ον, affranchi.

Ἀπελευθέρωσις, εως (ἡ), affranchissement, délivrance, θ.

Ἀπελπίζω, Μ. ίσω, réduire au désespoir, désespérer (se désespérer) de; s'abandonner. ||. ἂν ἀπελπισθῇς, ἐχάθης, vous êtes perdu si vous vous abandonnez. ||. μάχεται ὡς ἀπηλπισμένος, il se bat en désesperé (καὶ ἀρχ.) à la désespérade.

Ἀπελπισία (ἡ), désespoir.

Ἀπελπιστικὸς, ἡ, ὸν, désespérant; décourageant.

Ἀπεραντολογία (ἡ), longueur (dans un discours), θ. verbiage, verbosité, θ. loquacité, θ.

Ἀπεραντολόγος (ὁ, ἡ), parleur éternel, verbeux.

Ἀπέραντος (ὁ, ἡ), qui n'a point de fin (de terme), infini, immense, à perte de vue.

Ἀπέραστος, η, ον, qui n'est pas enfilé. 2) qu'on ne peut traverser, ἴδε Ἀδιάβατος.

Ἀπερίγραπτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qu'on ne peut décrire, inexprimable.

Ἀπερίεργος (ὁ, ἡ), non recherché, simple, sans affectation; (ἐπὶ ἀνθρ.) ingénu, naïf, sans déguisemen. ||. τῶν Ἀσιανῶν τὸ ἀπερίεργον, l'incuriosité des Orientaux.

Ἀπερίληπτος (ὁ, ἡ), qui ne peut être compris (saisi).

Ἀπεριόριστος (ὁ, ἡ), illimité; qui ne se peut circonscrire, qui est sans bornes. ||. ὑπακοὴ ἀπεριόριστος, obeissance (soumission) sans bornes. ||. ἡ πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσίς μου εἶνε ἀπεριόριστος, ma dévotion pour lui est sans bornes.

Ἀπερίπαικτος, η, ον, qu'on ne saurait railler.

Ἀπερίσκεπτος (ὁ, ἡ), qui agit ou parle sans considération (sans réfléchir), inconsidéré, irréfléchi, indiscret, étourdi, léger, leste.

Ἀπερισκέπτως, ἐπίῤ. inconsidérément, indiscrètement, étourdiment, à l'étourdie, légèrement, lestement, (οἰκ.) à la boule vue.

Ἀπερισκεψία (ἡ), irréflexion, θ. indiscrétion, θ. légèreté, θ.

Ἀπερίσπαστος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui n'est pas distrait par des affaires ou des inquiétudes.

Ἀπερισπάστως, ἐπίῤ. sans être ou sans pouvoir être distrait.

Ἀπερίτμητος (ὁ, ἡ), incirconcis.

Ἀπέριττος (ὁ, ἡ), qui n'a pas besoin de superfluités, simple. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀπέριττον, la simplicité.

Ἀπέρχομαι, Μ. ἀπέλθω (θὰ), ἀρχ. ἀντὶ Ὑπάγω, aller; s'en aller.

Ἀπευθύνω, Μ. ευθύνω (θὰ), diriger; adresser.

Ἀπευκταῖος, α, ον, qu'on souhaite à éviter, fâcheux.

Ἀπεύχομαι (χωρὶς Μ.), souhaiter que quelque chose (fâcheuse) n'arrive pas.

Ἀπέχθεια (ἡ), aversion, θ. ||. ἔχω (συλλαμβάνω) ἀπέχθειαν κατά τινος, prendre de l'aversion pour q., prendre quelqun en aversion (καὶ οἰκ. en grippe, en guignon), ἴδε καὶ Ἀντιπάθεια.

Ἀπέχω (χωρὶς Μ.), se tenir (ἢ συχνότ.) être loin ou éloigné ou distant de, s'abstenir. ||. ἀπέχει δὲ ἡ Πλάταια τῶν Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα, Platée est à soixante-dix stades de Thêbes. ||. » Ἀνέχου καὶ ἀπέχου, « Γνμ., souffre et t'abstiens. ||. ἀπεῖχε δέκα βήματα, il était à dix pas.

Ἀπήλαυσα, ἀόρ. τοῦ Ἀπολαύω.

Ἀπῆλθον, ἀόρ. τοῦ Ἀπέρχομαι.

Ἀπηλλάγην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀπαλλάττω.

Ἀπηνὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., insensible, inpitoyable, cruel, dur.

Ἀπηνῶς, ἐπίῤ. cruellement; impitoyablement.

Ἄπιαστος, η, ον, qui n'a été ou qui ne saurait être pris. 2) (ἐπὶ πραγμ.) Ἄθικτος καὶ Ἀφόρετος.

Ἀπίδι (τὸ), πωρ, poire, θ.

Ἀπιδιὰ (ἡ), δ., poirier.

Ἀπίθανος (ὁ, ἡ), invraisemblable, qui pèche contre la vraisemblance, hors d'apparence, improbable. ||. (ἀφηρ.) τὸ ἀπίθανον τοῦ πράγματος, l'invraisemblance (l'improbabilité) de ce fait.

Ἀπίσσωτος, α, ον, non enduit de poix, non poissé.

Ἀπίστευτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas croyable, qui ne mérite aucune croyance, incroyable. ||. (τοῦτο) εἶν' ἀπίστευτον (πάντη ἀπίστευ-

τον), c'est à ne pas (y) croire, il n'est pas croyable, il passe toute croyance, il ne mérite aucune croyance.

Ἀπιστία (ἡ), manque de foi ou de loyauté, déloyauté, θ. perfidie, θ. infidélité, θ. §. incrédulité, θ.

Ἄπιστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, sans foi, perfide, déloyal; infidèle; §. avec incrédulité.

Ἀπλανής, οῦς (ὁ, ἡ), qui n'enduit pas en erreur, infaillible; (ἐπὶ ἀστέρ.) fixe.

Ἄπλαστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas feint ou façonné, simple, naturel, naïf.

Ἀπλάστως, ἐπίῤ. sans feinte, simplement.

Ἄπλεκτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non tressé.

Ἄπλευστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas navigable, où l'on n'a pas navigué, innavigable.

Ἀπλήγωτος, η, ον, ἴδε Ἄτρωτος.

Ἀπλήρωτος, η, ον, qui n'a pas été payé (acquitté); §. qui n'a pas reçu son salaire.

Ἀπληστία (ἡ), désir insatiable, avidité, θ. insatiabilité, θ.

Ἄπληστος (ὁ, ἡ), insatiable, avide, insatiablement avide (de gloire, d'honneurs etc).

Ἄπλοια (ἡ), temps contraire (pour naviguer).

Ἀπλοϊκός, ή, όν, qui à un air d'ingenuité, simple, naïf.

Ἀπλοϊκῶς, ἐπίῤ. avec simplicité (ingénuité), ingénument, sans malice.

Ἁπλόνω, Μ. ώσω, tendre; §. déployer; étendre; étaler. ‖. ἁπλόνω τὴν χεῖρα (ζητεύων), tendre la main. ‖. ὁ ἀετὸς ἁπλόνει τὰ πτερά του, l'aigle déploie ses ailes. ‖. ἁπλόνω πανὶ νὰ στεγνώσῃ, étendre du linge pour le secher. ‖. ἁπλόνω τὸ ἐπανωφόρι μου κατὰ γῆς, étendre son manteau par terre. ‖. ἅπλωσε τὴν χάρτην, étalez la carte.

Ἁπλότης, ητος (ἡ), simplicité, θ. naïveté, θ. ingenuité, θ. innocence, θ. bonhomie, θ. ‖. ἐν ἁπλότητι, bonnement.

Ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, simple; sans détour, naïf, ingénu, innocent. ‖. ἀπὸ ἁπλῆν περιέργειαν, par pure curiosité. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἁπλά, κοιν. ἀντὶ Ἁπλῶς, simplement; uniment. ‖. ἐνδύεται πολλὰ ἁπλὰ (ἁπλούστατα), il s' habille fort uniment.

Ἁπλοχέρισμα (τὸ), κοιν., l'action d'offrir (de présenter) quelque chose, ἴδε ϰ Φιλοδώρημα.

Ἁπλοχερνῶ, Μ. χερήσω, (κοιν.), offrir, présenter.

Ἁπλόχωρος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Εὐρύχωρος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἁπλόχωρα, κοιν. ἀντὶ Εὐρύχωρα, ἐπίῤ. au large. ‖. κάθημαι ἁπλόχωρα, avoir ses coudées franches.

Ἀπλυσία (ἡ), état d'une chose qui n'est pas lavée, saleté, θ. crasse, θ.

Ἄπλυτος, η, ον, non lavé; sale.

Ἅπλωμα (τὸ), l'action de tendre (ou) d'étendre; tension, θ. ‖. κατὰ τὸ πάπλωμα καὶ τὸ ἅπλωμα, (παροιμ.), celon le vent la voile.

Ἁπλῶς, ἐπίῤ. simplement.

Ἁπλωτός, ή, όν, ouvert.

Ἀπνευστί, ἐπίῤ. d'une haleine, tout d'une haleine, tout d' un trait, ἴδε καὶ Μονοῤῥοῦφι.

Ἄπνους (ὁ, ἡ), qui ne respire pas, privé de vie, mort.

Ἀπό, πρόθ. de; par. §. depuis. §. à, (κυρ. 1) (Τοπ.) σήκω ἀπ' ἐκεῖ, ôtez-vous de là. ‖. ῥίπτω τι ἀπὸ τὸ παράθυρον, jeter qc. par la fenêtre. ‖. ἀπὸ ποῦ πέρασεν; par où à-t-il passé? ‖. ἔρχεται ἀπὸ τὸ περιβόλι (ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν), il vien du jardin (de Constantinople). ‖. πέρνα (ἔλα) ἀπ' ἐδῶ, passez (venez) par ici. ‖. ἀπὸ μέσα (ἔξω, ἐπάνω, κάτω ϰτλ.), ἴδ. Ἔνδοθεν, Ἔξωθεν, Ἄνωθεν, Κάτωθεν ϰτλ. ‖. εἶνε ἀπὸ 'πάνω 'μαῦρον, καὶ ἀπὸ κάτω ἄσπρον, il est noir en dessus, et blanc en dessous. ‖. τὸ καθάρσιον τὸν ἐνήργησεν ἀπὸ 'πάνω καὶ ἀπὸ κάτω, le purgatif l'a fait aller par haut et par bas. ‖. ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, de la tête aux pieds. §. ἡ σελήνη δανείζεται τὸ φῶς της ἀπὸ τὸν ἥλιον, la lune emprunte sa lumière du soleil. ‖. ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου, depuis le premier jusqu'au dernier. ‖. ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν, de père en fils. 2) (τὸ Μέρος) τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὸ χέρι, il le tenait par la main. ‖. τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τ' αὐτιὰ, il l' a pris par les oreilles. ‖. ἐπιάσθηκαν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ, ils se prirent aux cheveux. ‖. ἀπὸ κάθε δένδρον ἔκοπτεν ἓν ὀπωρικὸν, à chaque arbre il cueillait un fruit. §. δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀφ' ὅσα μοὶ λέγετε, je ne conçois rien à tout ce que vous me dites. 3) (Χρόνον) ἀπὸ τὰς πέντε (ὥρας) μέχρι τῶν ἕξ, depuis cinq heures jusqu' à six. ‖. ἀπὸ τῆς εὑρέσεως τῆς τυπογραφίας, depuis l'invention de l'imprimerie. ‖. εἶνε ἀπὸ χθὲς κλινήρης, elle est alitée depuis hier. ‖. ἀπ' ἐκείνη τῆς ἡμέρας, à partir (à dater, à compter) de ce jour. ‖. ἀπὸ αὔριον (καὶ ἔπειτα), à compter de demain. ‖. ἀπὸ τώρα ἕως τότε, d'ici à ce temps-là, d'ici là. ‖. ἀπὸ πότε; depuis quand? ‖. ἀπὸ πότε εἶσθε εἰς τὰς Ἀθήνας; depuis quand êtes-vous à Athènes? ‖. ἀπὸ τότε, ἴδε Ἔκτοτε. ‖. τὸν περιμένω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν (ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν), je l'attends à tout moment (à toute heure). ‖. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, de temps en temps. 4) Αἰτίαν ποιητ.) ἀπὸ τοῦ ἔργου γνωρίζεται ὁ τεχνίτης, à l'œuvre on connaît l'ouvrier. ‖. τὸν ἐγνώρισα ἀπὸ τὸ περιπάτημά τȣ, je le reconnus à son allure (à la démarche). ‖. ἡ ἡλικία τῶν ἵππων γνωρίζεται ἀπὸ τὰ 'δόντια, on connaît l'âge des chevaux aux dents. ‖. ἀπ' αὐτὸ ἠμπορεῖτε νὰ γνωρίσετε ὅτι.., c'est par là que vous reconnaîtrez que... §. (ϰ ἑλλ.) τὸ ῥῆμα βλέπω καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, (Γρμτ.), le verbe *voir* et ses derivés. §. ἀπὸ ἁπλῆν περιέργειαν, par pure curiosité. ‖. τί νὰ συμπεράνῃ τις ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπόκρι-

σιν; que conclure (inférer) de cette réponse? 5) (Ἐξαίρ. ἡ Διαφορ.) διακρίνει τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακὸν, distinguer le bien d'avec le mal. 6) (Τάξιν) ἀπὸ δύο-δύο, ἴδε Ἀνά.

Ἀποβάθρα, ας (ἡ), pont (pour descendre d'un vaisseau); §. débarcadaire.

Ἀποβαίνω, Μ. ἀποβῶ (θὰ), sortir du vaisseau, descendre (à terre), débarquer. ||. ἀποβαίνοντα τοῦ πλοίου τὸν ὑπεδέχθησαν, on le reçut à la descente du vaisseau. 2) (μτνμ.) avoir lieu; aboutir à; résulter; se réaliser. ||. πῶς θὰ ἀποβῇ ἡ ὑπόθεσις, quelle issue aura cette affaire.

Ἀποβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), perdre; se dépouiller de. ||. ἀπέβαλε πᾶσαν αἰδῶ (πᾶν αἴσθημα αἰδοῦς), il a mis bas toute honte (toute considération, tout scrupule). ||. ἀπέβαλε τὰς προλήψεις του, il se dépouilla de ses préjugés, ἴδε καὶ Ἀποδύω. ||. ἀπέβαλεν ὅλους του τοὺς ὑπηρέτας, il a renvoyé tous ses gens (ses domestiques). ||. (μσ. αὐτπθ.) Ἀποβάλλομαι, Μ. βαλθῶ (θὰ), faire une fausse couche, (κυρ. ἐπὶ ζ. καὶ ἑκουσ.) avorter. ||. ἐπῆρεν ἰατρικὰ ἵνα ἀποβαλθῇ, elle prit des breuvages pour se faire avorter.

Ἀπόβαλσις, εως (ἡ), κοιν. ἀντὶ Ἀποβολή (κυρ. ἐμβρύου), fausse couche, θ. avortement (κυρ. ἡ ἑκουσία), ἴδε ȣ̓ Ἐξάμβλωσις.

Ἀπόβασις [ἀποβαίνω], εως (ἡ), descente (à terre), θ. débarquement. 2) (μτφορ.) σπν. ἀντὶ Ἔκβασις, issue d'une affaire, θ.

Ἀποβιβάζω, Μ. άσω, faire descendre (à terre), débarquer. ||. ἀπεβίβασαν πολλοὺς [ἐπιβάτας εἰς ταύτην τὴν νῆσον, on a descendu plusieurs passagers dans cette île. ||. ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸν δεῖνα λιμένα, ils furent débarqués (ȣ̓ οὐδ. αὐτπθ. ils débarquèrent) à tel port.

Ἀποβίβασις, εως (ἡ), l'action de descendre (à terre), débarquement.

Ἀποβιόω-ῶ, Μ. ώσω (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ μέλλων ȣ̓ ὁ ἀόρ.), ἀρχ., =Ἀποθνήσκω, décéder.

Ἀποβίωσις, εως (ἡ), décès, mort, θ. ||. τὸ βιβλίον τῶν ἀποβιώσεων, le registre des décès.

Ἀποβλέπω, Μ. βλέψω, avoir en vue, se proposer; (μτνμ.) concerner; tendre. ||. ποῦ ἀποβλέπει τοῦτο; à quoi cela tend-il?

Ἀποβολή (ἡ), l'action de perdre, perte, θ. ||. ἀποβολὴ ἐμβρύου, ἴδε Ἐξάμβλωσις. ||. ἀποβολὴ ὑπαλλήλȣ (ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας), renvoi.

Ἀποβραδίς, ἐπίρ. (δημ.), dès le soir.

Ἀπογαλακτίζω, Μ. ίσω, sevrer, désallaiter.

Ἀπογαλακτισμός (ὁ), sevrage, (διδακτ.) ablactation, θ. désallaitement.

Ἀπογεμίζω, Μ. ίσω, remplir; compléter.

Ἀπογέμισμα (τὸ), remplissement, remplage (κυρ. βαρελλίου μὲ κρασί).

Ἀπόγευμα (τὸ), après dîné (dîner) ou après-dînée. ||. σήμερον τὸ ἀπόγευμα δὲν ἔχω ἐργασίαν, je n'ai point d'affaire cette après-dînée.

Ἀπογίνομαι, Μ. ἀπογίνω (θὰ), devenir. ||. τί ἀπέγινεν ἐκείνη ἡ ὑπόθεσις; que devint cette affaire? quelle en a été l'issue?

Ἀπόγνωσις, εως (ἡ), (ἀρχ.) =Ἀπελπισία, désespoir; abattement.

Ἀπόγονος (ὁ, ἡ), issu de, descendant. ||. ὅλοι του οἱ ἀπόγονοι, toute sa descendance.

Ἀπογραφή (ἡ), recensement; cens; (Νμ.) inventaire, annotation, θ. ||. ἀπογραφὴ ςρατιώτου (ἢ) ναύτȣ, conscription, θ. enrôlement. ||. βιβλίον ἀπογραφῆς, (livre d') inventaire; répertoire; registre. ||. ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος, (Νμ.), héritier bénéficiaire, héritier sous bénéfice d'inventaire.

Ἀπόγραφον (τὸ), copie, θ. expédition, θ.

Ἀπογράφω, Μ. γράψω, inscrire, enregister; (Νμ.) annoter. ||. (μσ. αὐτπθ.) ἀπογράφομαι (κυρ. στρατιώτης), se faire inscrire (comme soldat), s'enrôler.

Ἀποδεικνύω, Μ. δείξω, faire preuve (ou) la preuve d'une chose, prouver, démontrer; constater; conclure; justifier. §. faire paraître (apparoir), témoigner, marquer. ||. ἀποδεικνύω τι ψηλαφητῶς (ὀφθαλμοφανῶς), faire toucher une chose au doigt (à l'œil). ||. ἀποδεικνύω τινὰ ἔνοχον, convaincre quelqu'un (d'un crime). ||. αὐτὰ τὰ ἔγγραφα δὲν ἀποδεικνύουν τίποτε, ces pièces ne concluent rien. ||. ὅλα τὰ δικόγραφα ἀποδεικνύουν ὅτι.., toutes les pièces de la procédure constatent que... ||. νὰ σᾶς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον, je vous justifierai le contraire. ||. τῷ ἀπέδειξα τὴν δυσαρέσκειάν μου, je lui ai marqué mon mécontentement. ||. μὴ(ν) ἀποδείξῃς τίποτε, ne faites semblant de rien. ||. καθὼς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δεῖνα ἐγγράφȣ, comme il appert par tel acte. ||. τοῦτο δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποδειχθῇ, cela ne peut être démontré (n'est pas démontrable). ||. ἀπεδείχθη ἔνοχος προδοσίας, il fut convaincu de trahison. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ἀποδεδειγμένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.) avéré.

Ἀποδεικτικὸν (τὸ), ἐνν. (ἔγγραφον), attestation, θ. bulletin, billet; certificat. ||. ἀποδεικτικὸν παραλαβῆς, récepissé, reçu; reconnaissance, θ.

Ἀπόδειξις, εως (ἡ), démonstration, θ. preuve, θ. témoignage, (οἰκ.) marque, θ. ||. ἔγγραφος (ἢ) δι' ἐγγράφων ἀπόδειξις, (Νμ.), preuve par écrit (ou) littérale. ||. ἐμμάρτυρος (ἢ) διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, preuve testimoniale (ou) par témoins. ||. ἀρχὴ ἀποδείξεως, commencement de preuves (ou) semi-preuve. ||. δι' ἀποδείξεων, démonstrativement.

Ἀποδείξω, μέλλ. τοῦ Ἀποδεικνύω.

Ἀπόδειπνον (τὸ), Ἐκκλησ.,

complies, θ. πλθ. ||. ψάλλει(διαβάζει) ἀπόδειπνον, chanter (dire) complies. ||. 'πῆγεν εἰς τὸ ἀπόδειπνον, aller à complies.

Ἀποδειπνῶ, Μ. ήσω, finir de souper.

Ἀποδέχομαι, Μ. δεχθῶ (θὰ), admettre, accepter, agréer, avouer, approuver.

Ἀποδημῶ, Μ. ήσω, s'absenter (s'éloigner) de sa partie; être ou aller en voyage, voyager.

Ἀποδημητικὸς, ὴ, ὸν, qui a coutume de voyager. ||. πτηνὰ ἀποδημητικὰ, oiseaux passagers ou voyageurs, oiseaux de passage.

Ἀποδημία (ἡ), voyage ou séjour à l'étranger.

Ἀποδιαλοῦδι (χυδ. ἀντὶ) Ἀποδιαλεγοῦδι (τὸ), le rebut, le fond du panier. ||. « ὅποιος διαλέγει, τ' ἀποδιαλούδια 'παίρνει, « (παροιμ.), à force de choisir, on prend souvent le pire, (καὶ συντομώτερον:) qui trop choisit, prend pis.

Ἀποδίδω, Μ. ἀποδώσω, rendre; restituer; s'acquitter (de qc. envers q.). §. attribuer; (ἐπὶ κακοῦ) imputer. ||. ἀποδίδωμι τὰ ἴσα, (φρσ.), rendre la pareille; avoir ou prendre sa revanche, se revancher. ||. »ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι,« (Γρφ.), rendez à César ce qui appartient à César. ||. τῷ ἀπέδωκα τὸν χαιρετισμόν (τὴν ἐπίσκεψίν) του, je lui ai rendu son salut (sa visite). ||. κατεδικάσθη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ ἀποδώσῃ τὴν ποσότητα καὶ τοὺς τόκους, il a été condamné à restitution. ||. ὁποιανδήποτε ἔννοιάν κεν ἀποδώσῃ τις εἰς ταύτην τὴν λέξιν, quelque sens qu'on attache à ce mot.

Ἀποδιοπομπαῖος, α, ον, = Ἀποπομπαῖος.

Ἀποδιώκω, Μ. ώξω, chasser loin ou hors de; bannir, rejeter.

Ἀποδίωξις, εως (ἡ), l'action de chasser loin de; banissement.

Ἀποδοκιμάζω, Μ. άσω, désapprouver, improuver, réprouver, désavouer, condamner. ||. ἀρχαὶ τὰς ὁποίας ἡ ἠθικὴ ἀποδοκιμάζει, les principes que la morale desavoue.

Ἀποδοκιμασία (ἡ), improbation, θ. réprobation, θ. désapprobation, θ. désaveu. ||. κριθείσης εὐλόγου τῆς ἀποδοκιμασίας (πληρεξουσίου, δικηγόρου κτλ.), δικονμ., si le désaveu (de l'avoué etc) est déclaré valable.

Ἀποδοκιμαστικὸς, ὴ, ὸν, qui marque improbation, qui désaprouve, improbateur.

Ἀπόδοσις, εως (ἡ), l'action de rendre (etc), restitution, θ. ||. ἡ ἀπόδοσις ἑορτῆς, ('Εκκλησ.), l'octave, θ. le jour de l'octave.

Ἀποδοτέος, α, ον, que l'on doit rendre (restituer etc.), restituable.

Ἀποδοχὴ (ἡ), l'action d'agréer (etc), admission, θ. approbation, θ. ||. ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς, acceptation d'une lettre de change.

Ἀποδύω, Μ. δύσω, ἀρχ. ἀντὶ Γυμνόνω, Ξεγυμνόνω, dépouiller; dévêtir. ||. ἀπεδύθη τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, (Γρφ.), (ἀπέβαλεν ἢ ἀπέμαθε τὰς παλαιάς του ἕξεις), il se dépouilla du vieil homme.

Ἀποζημιόνω, Μ. όσω, endommager, indemniser.

Ἀποζημίωσις, εως (ἡ), dédommagement, indemnité, θ; compensation, θ. remboursement. ||. πολιτικαὶ ἀποζημιώσεις, (Νμ.), réparations civiles. ||. ἐπὶ ἀποζημιώσει, contre remboursement. ||. πρὸς ἀποζημίωσιν, en compensation, par compensation.

Ἀποζῶ, Μ. ζήσω, vivre (subsister) avec peine, vivoter.

Ἀποθανὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποθνήσκω.

Ἀποθεόνω, Μ. όσω, déifier, diviniser.

Ἀποθεματικὸς, ὴ, ὸν, qui sert de réserve. ||. κεφάλαιον ἀποθεματικὸν, fond de réserve. ||. ἀποθεματικὸν ταμεῖον, caisse d'épargne.

Ἀποθετικὸς, ὴ, ὸν, qui sert à déposer; qui marque déposition. ||. (κυρ. ῥῆμα) ἀποθετικὸν, (Γρμτ.), verbe déponent.

Ἀποθέωσις, εως (ἡ), déification, θ. apothéose, θ.

Ἀποθηκάριος (ὁ), commis préposé à la garde d'un magasin, garde-magasin, magasinier.

Ἀποθήκη (ἡ), dépôt, magasin.

Ἀποθνήσκω, Μ. ἀποθάνω (θὰ), être mort, mourir, trépasser, succomber, périr. ||. ἀπὸ τί (ἀσθένειαν) ἀπέθανεν; de quoi est-il mort; ||. ἀπέθανεν ἀπὸ ἀποπληξίαν, il est mort d'apoplexie. ||. ἀποθνήσκει, εἶνε ἐν τῷ ἀποθνήσκειν, il va (il s'en va) mourir, il s'en va mourant, il se meurt. ||. ὅλοι ὅσοι ἀπέθανον εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην ἐκστρατείαν, tous ceux qui succombèrent dans cette campagne désastreuse. ||. ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἀποθανόντος, il a eu la charge du mort.

Ἀποικία (ἡ), colonie, θ. ||. σχηματίζω (συγκροτῶ) ἀποικίαν, former (établir) une colonie, coloniser (un pays). ||. (εἰς τὸ πλθ.) Ἀποικίαι, (κατ' ἐξοχὴν, αἱ τῶν Εὐρωπαίων εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὰς Ἰνδίας), les Colonies.

Ἄποικος (ὁ, ἡ), colon. ||. συνοικίζω (κατοικίζω) τόπον τινὰ δι' ἀποίκων, coloniser un pays. ||. ὁ δι' ἀποίκων συνοικισμὸς (τόπου), la colonisation d'un pays.

Ἀποικῶ, Μ. ήσω, aller habiter une colonie.

Ἀποκαθήλωσις, εως (ἡ), 'Εκκλησ., la descente de la croix.

Ἀποκαινουργῆς, ἐπίρ. de neuf.

Ἀποκαλύπτω, Μ. ύψω, découvrir; (μτφορ.) dévoiler; révéler.

Ἀποκάλυψις, εως (ἡ), l'action de révéler, révélation, θ. ||. ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου, l'Apocalypse de S. Jean.

Ἀποκαλῶ, Μ. καλέσω, (ἀρχ.), donner le nom, appeler, traiter (qualifier) de.

Ἀποκάμνω, Μ. κάμω (θὰ), être excédé (exténué, accablé, harassé, brisé, rompu) de fatigue, n'en pouvoir plus (tomber) de lassitude, se rendre,

succomber à la fatigue. ||. δὲν ἠμπορῶ πλέον, ἀπέκαμα, je ne puis plus, je me rends, je suis rendu; les forces me manquent. ||. αὐτὸ τὸ ἄλογον ἀπέκαμε πλέον, ce cheval n'en peut plus. ||. τί; ἀπέκαμες ἤδη; quoi! vous vous rendez déjà.

Ἀποκαμωμὸς (ὁ), grande lassitude, θ. épuisement, exténuation, θ. abattement, accablement.

Ἀποκατάστασις, εως (ἡ), retablissement; restitution, θ. ||. ἀποκατάστασις καταδίκου, (δικνμ.), réhabilitation(d'un condamné), θ. ||. ἀποκατάστασις εἰς διακατοχὴν κτήματος ἢ δικαιώματος (τοῦ ὁποίου ἀπεβλήθη τις ἀδίκως), réintégration, θ. réintégrande, θ.

Ἀποκαταστήνω (κοιν. ἀντὶ Ἀποκαθίστημι), Μ. στήσω, remettre en son premier état, rétablir; restituer, rendre. ||. (μσ.) redevenir. ||. ἀποκαταστήνω τινὰ εἰς τὴν διακατοχὴν κτήματος ἢ δικαιώματος (τοῦ ὁποίου ἀδίκως ἀπεβλήθη), réintegrer quelqun (dans la possession d'un bien, dans ses droits, etc).

Ἀπόκειμαι (χωρὶς Μ.), être mis en dépôt ou en réserve; (μτφορ.) être dû ou destiné ou réservé à.

Ἀποκεφαλίζω, Μ. ίσω, couper la tête à q., décapiter, décoller.

Ἀποκεφάλισμα (τὸ), décapitation, θ. décollation, θ.

Ἀποκήρυκτος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) proscrit; (ἰδιαιτ.) déchu de ses droits; déshérité.

Ἀποκήρυξις, εως (ἡ), abdication (d'un fils etc).

Ἀποκηρύττω, Μ. ύξω, déclarer quelqun déchu de ses droits; (ἰδιαιτ.) abdiquer (son fils).

Ἀποκλαδεύω, Μ. εύσω, finir de tailler une vigne.

Ἀποκλεισμὸς (ὁ), investissement d'une ville (d'une côte), blocus.

Ἀποκλειστικὸς, ή, όν, exclusif.

Ἀποκλείω, Μ. κλείσω, fermer de tous côtés; intercepter l' entrée à, exclure.

Ἀποκληρόνω, Μ. ώσω, exclure d'un héritage, déshériter; exhéréder.

Ἀπόκληρος (ὁ, ἡ), exclu de ses droits à l'héritage, déshérité, exhérédé.

Ἀποκλήρωσις, εως (ἡ), déshéritation, θ. exhérédation, θ.

Ἀποκοιμίζω, Μ. ίσω, endormir (κυρ. καὶ μτνμ.).

Ἀποκοίμισμα (τὸ), l'action d' endormir.

Ἀποκοιμοῦμαι, Μ. κοιμηθῶ (θὰ), s'endormir.

Ἀπόκομμα (τὸ), κοιν. ὁ Ἀπογαλακτισμός.

Ἀποκοπὴ (ἡ), (ὁ προσδιορισμὸς τῆς τιμῆς), taux; tarif; abonnement; (ἐπὶ ἐργολαβ.) forfait, prix fait. §. (γρμτ.) retranchement d'une syllabe (à la fin d'un mot). ||. πωλῶ (ἀγοράζω) κατ' ἀποκοπὴν, vendre (acheter) à forfait. ||. συμφωνῶ κατ' ἀποκοπὴν, traiter à forfait (à prix fait). ||. συμφωνῶ νὰ πληρόνω κατ' ἀποκοπὴν, s'abonner.

Ἀποκόπτω, Μ. κόψω, trancher, retrancher. ||. (συνήθ.) ἀποκόπτω παιδίον (ἀπὸ τὸ βύζαμα), ἴδε Ἀπογαλακτίζω.

Ἀποκοσκινίδι (τὸ), ἴδε Σκύβαλον.

Ἀποκοτιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Τόλμη.

Ἀπόκοτος (ὁ, ἡ), κοιν. ὁ Παράτολμος.

Ἀποκοτῶ, Μ. ήσω, ἴδε Τολμῶ, Ἀποτολμῶ.

Ἀποκρεύω, Μ. εύσω, faire jours gras, (καὶ κατὰ τοὺς Λατίν.) faire mardi gras (son mardi gras), faire carême-prenant.

Ἀπόκρεως καὶ (κοιν.)

Ἀποκριὰ (ἡ), les jours gras, le carnaval;(ἰδιαιτ.)carême-prenant, le jour du carême-prenant. ||. ἡ κυριακὴ τῆς ἀποκρέω, le dimanche gras.

Ἀπόκρημνος (ὁ, ἡ), coupé en précipice, escarpé.

Ἀποκρίνομαι, Μ. ἀποκριθῶ(θὰ), répondre; repartir; répliquer; riposter. ||. ἂν μὲ ὁμιλήσῃ περὶ τούτου ἠξεύρω τί νὰ τὸν ἀποκριθῶ, s'il m'en parle, je saurai bien que lui repartir. ||. δὲν ὑποφέρει νὰ τὸν ἀποκρίνωνται, il ne souffre pas qu' on lui réplique. ||. δὲν θέλω ὑπηρέτην νὰ ἀποκρίνεται, je ne veux point d'un valet qui répond.

Ἀπόκρισις, εως (ἡ), réponse, θ réplique; θ. repartie, θ. riposte, θ.

Ἀποκριτικὸς, ή, όν, qui se dit en réponse, qui sert de réponse. ||. ἀποκριτικὸν (ἐνν. γράμμα), réponse, θ. ||. ἔλαβα τὸ ἀποκριτικόν σας, j'ai reçu votre réponse.

Ἀπόκρουσις, εως (ἡ), l'action de repousser; répulsion, θ.

Ἀποκρούω, Μ. κρούσω, repousser.

Ἀπόκρυφος (ὁ, ἡ), secret; caché, occulte.

Ἀπόκτησις, εως (ἡ), acquisition, θ.

Ἀποκτῶ, Μ. ήσω, acquérir, s' acquérir; (μτνμ.) contracter. ||. ἀπέκτησε συνήθειαν, il contracta une habitude. ||. προσπαθεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὑπόληψιν, il travaille à se faire une réputation. ||. τὸ κρασὶ τοῦτο ἀποκτᾷ δύναμιν, ce vin acquiert de la force (καὶ ἀπλ.) acquiert. ||. (καὶ ἐπὶ ἀνθρ.) καθημέραν ἀποκτᾷ πεῖραν πραγμάτων (νέας γνώσεις κτλ.), il acquiert tous les jours. ||. ἀπέκτησε γεῦσιν πολλὰ δυσάρεστον, il a contracté un goût fort désagréable.

Ἀπολαμβάνω, Μ. λαύσω (θὰ), jouir d'une chose; obtenir; goûter.

Ἀπόλαυσις, εως (ἡ), jouissance, θ.

Ἀπολαύω, Μ. λαύσω, retirer (une utilité), recueillir (tel fruit ou plaisir ou profit), jouir de.

Ἀπολέμητος (ὁ, ἡ), à qui l'on ne fait ou l'on ne saurait faire la guerre.

Ἀπολιθόνω, Μ. ώσω, changer en pierre, pétrifier.

Ἀπολίθωμα (τὸ), concrétion pierreuse, θ. pétrification, θ.

Ἀπολίθωσις, εως (ἡ), changement en pierre, pétrification, θ. 2) = Ἀπολίθωμα.

Ἀπολιόρκητος (ὁ, ἡ), qui n est pas ou ne saurait être assiégé.

Ἄπολις, ιδος (ὁ, ἡ), qui est sans ville (sans patrie), qui n'a ni feu ni lieu.

Ἀπολίτευτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non policé; impoli, incivil.

Ἀπολλύω, Μ. ολέσω, (ἀρχ.), perdre. ||. (αὐτπθ.) périr, ἴδε Χάνω. ||. (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸν μσ. πρκ.) Ἀπολώλαμεν, (φρσ.), nous sommes perdus. ||. (καὶ κατὰ μτχ.) τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, « Γρφ., la brebis égarée.

Ἀπολνῶ, Μ. λύσω, κοιν. ἀντὶ Ἀπολύω.

Ἀπολογητικὸς, ἡ, ὸν, qui sert d'apologie, qui se dit ou est écrit en réponse à, apologétique. ||. ὁ Τερτουλλιανὸς εἰς τὸν Ἀπολογητικόν (ἐνν. λόγον) του, Tertullien, dans son Apologétique.

Ἀπολογία (ἡ), défense, θ. justification, θ. excuse, θ. apologie, θ.

Ἀπολογισμὸς (ὁ), ἀρχ. compte rendu.

Ἀπολογοῦμαι, Μ. λογηθῶ (θὰ), alléguer (faire valoir) une excuse, se justifier, faire l'apologie de.

Ἀπόλυσις, εως (ἡ), l'action de lâcher (de détacher, d' élargir etc.), élargissement (d'un détenu); révocation (d' une ordonnance), θ. sortie, θ. (ἐκκλησ.) absolution. ||. τὸ περὶ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπουργείου διάταγμα, l'ordonnance prononçant la révocation du ministère. ||. (ἐκκλησ.) ἡ ἀπόλυσις τῆς λειτουργίας, l'ite missa est. ||. ὁ ἱερεὺς ἔκαμεν ἀπόλυσιν, le prêtre a dit l'*ite missa est*.

Ἀπόλυτος (ὁ, ἡ), absolu. ||. γενικὴ ἀπόλυτος, (γρμτ.), génitif absolu.

Ἀπολύτως, ἐπίρ. d'une manière absolue, absolument.

Ἀπολύω. Μ. λύσω, laisser aller ou partir, lâcher; détacher. §. (μτνμ.) déclarer quitte, absoudre; dégager, délier (d' un serment, d'une obligation etc). ||. ἀπολύω τῆς φυλακῆς, élargir, relâcher, (δικονμ.) relaxer. ||. ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, il fut renvoyé. ||. τὰς ἀπέλυσαν ὅλας, on les a toutes laissées aller.

Ἀπομάκρυνσις, εως (ἡ), l'action d' éloigner ou de s' éloigner, éloignement.

Ἀπομακρύνω, μακρύνω (θὰ), éloigner, écarter; faire retirer.

Ἀπομανθάνω, Μ. μάθω (θὰ), désapprendre.

Ἀπόμαχος (ὁ), mis hors de combat; incapable de servir (de porter les armes), invalide. ||. τὸ κατάστημα τῶν Ἀπομάχων (ἐν Παρισίοις), l'hôtel des Invalides, (καὶ ἁπλ. εἰς τὸ πλθ.) les Invalides.

Ἀπομεινάριον (τὸ), = Περίσσευμα, Λείψανον, reste. ||. ἀπομεινάριον ὑφάσματος, coupon.

Ἀπομένω, Μ. μείνω (θὰ), κοιν. ἀντὶ Μένω, rester.

Ἀπομεσήμερα, ἐπίρ. après midi, θ. ἢ ἀρσ., (δικονμ.) de relevée.

Ἀπομίμημα (τὸ), chose imitée (exactement); copie, θ. ||. τὸ κτίριον τοῦτο εἶνε ἀπομίμημα τοῦ.., cet édifice n'est qu'une copie de.., il est copié sur (un tel).

Ἀπομίμησις, εως (ἡ), imitation (exacte), θ. 2) = Ἀπομίμημα.

Ἀπόμισθος (ὁ, ἡ), dont la solde est arriérée (en retard).

Ἀπομνημόνευμα (τὸ), dire ou fait mémorable.

Ἀπομνημονεύω, Μ. ευσω, se ressouvenir de, en conserver la mémoire (la réminiscence); citer; mentionner.

Ἀποναρκόνω, Μ. ώσω, engourdir.

Ἀπονάρκωσις, εως (ἡ), torpeur, θ. engourdissement.

Ἀπονεκρόνω, Μ. ώσω, réduire à l'état de mort.

Ἀπονέκρωσις, εως (ἡ), l'état d' un corps mort, (ἰατρ.) mortification, θ.

Ἀπονέμω, Μ. νείμω (θὰ), assigner, attribuer; accorder; conférer.

Ἀπονία (ἡ), cruauté, θ.

Ἀπονίπτομαι, Μ. ίψομαι, (ἀρχ.), se laver. ||. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἀπονίπτομαι τὰς χεῖρας, (δὲν ἐνέχομαι εἰς ὅ,τι συμβῇ), je m' en lave les mains.

Ἀπόνοια (ἡ), état d'un homme qui brave toutes les considérations; désespoir.

Ἀπονομὴ (ἡ), l'action de conférer (d'accorder etc).

Ἄπονος, η, ον, κοιν. ὁ Ἀνηλεής.

Ἀποξενόνω, Μ. ώσω, = Ἀπαλλοτριόνω.

Ἀπόξενος, η, ον, tout á fait étranger.

Ἀποξένωσις, εως (ἡ), = Ἀπαλλοτρίωσις.

Ἀποξηραίνω, Μ. ξηράνω (θὰ), dessécher.

Ἀπόπασχα, ἐπίρ. pâques closes.

Ἀπόπειρα, ας (ἡ), éssai, tentative. ||. ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν, essai (préliminaire) de conciliation. ||. ἀπόπειρα κακουργήματος ἢ πλημμελήματος, (δικονμ.), tentative de crime ou de délit

Ἀποπέμπω, Μ. πέμψω, laisser aller, congédier; §. renvoyer. ||. ἀπεπέμφθη τῆς ὑπηρεσίας, il fut renvoyé (du service), il fut remercié.

Ἀποπερατόνω, Μ. ώσω, conduire à sa fin, amener à bout; achever.

Ἀποπεράτωσις, εως (ἡ), achèvement.

Ἀποπλάνησις, εως (ἡ), aberration, θ. égarement.

Ἀποπλανῶ, Μ. ήσω, égarer, (καὶ μσ. αὐτπθ.) s'égarer.

Ἀποπλέω, Μ. πλεύσω, faire voile, mettre à la voile, partir (par mer).

Ἀποπληκτικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Ἀπόπληκτος (ὁ, ἡ), sujet aux attaques (ou frappé) d'apoplexie, apoplectique.

Ἀποπληξία (ἡ), apoplexie, θ.

Ἀποπληρόνω, Μ. ώσω, acquit-

ter le (s'acquitter du) restant d'une dette.

Ἀποπλήρωσις, εως (ἡ), l'action d'acquitter (de s'aquitter d') une dette, acquittement.

Ἀπόπλους, ου (ὁ), départ d'un vaisseau.

Ἀπόπλυμα (τὸ), lavure, θ. rinçure, θ.

Ἀποποίησις, εως (ἡ), refus.

Ἀποποιοῦμαι, Μ, ποιηθῶ (θὰ), refuser (se refuser à) quelque chose. ||. ἀποποιηθέντος δὲ αὐτοῦ τὴν πληρωμὴν, ἐνηργέθη ἡ κατάσχεσις, sur son refus de payer, il fut procédé à la saisie.

Ἀποπομπαῖος, α, ον, qui sert à écarter ou à détourner (les maux). ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ὁ ἀποπομπαῖος (ἀποδιοπομπαῖος) τράγος, (Γρφ.), le bouc émissaire.

Ἄποπτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui se voit de loin.

Ἀποπτύω, Μ. πτύσω, rejeter avec mépris. ||. ἀπέπτυσε τὴν αἵρεσίν του, il abjura son hérésie.

Ἀπόρθητος (ὁ, ἡ), qui est à l'abri de la dévastation.

Ἀπορία (ἡ), doute, état d'irrésolution, incertitude, θ. §. question (problématique), θ. §. surprise, θ. étonnement. §. (ἀρχ.) détresse, θ. ἴδε καὶ Ἀμηχανία.

Ἄπορος (ὁ, ἡ), qui manque de ressource ou de moyens, qui est sans ressource, qui se trouve dans la détresse, pauvre. 2) (ἐπὶ πραγμ.) difficile à resoudre, embarrassant; §. étonnant.

Ἀποῤῥέω, Μ. ῥεύσω, découler (dériver) de; §. (κυρ. μτφορ.) avoir sa source, émaner.

Ἀπόῤῥητος (ὁ, ἡ), qui ne peut ou ne doit pas se dire, secret, caché, mystérieux. ||. » τὸ ἀπόῤῥητον τῶν ἐπιστολῶν εἶνε ἀπαραβίαστον, « (Σύντ.), le secret des lettres est inviolable. ||. ἐν ἀποῤῥήτῳ, (φρσ.), en secret, sous le sceau du secret. ||. ὁ ἐξ ἀποῤῥήτων, le secrétaire intime.

Ἀποῤῥίπτω, Μ. ῥίψω, jeter loin de soi, rejeter, repousser; dédaigner. ||. (δικνμ.) ἀποῤῥίπτω τὴν ἀγωγήν τινος (ὡς μὴ ἔχοντος συμφέρον ἢ δικαίωμα), mettre hors de cour. ||. ὁ Ἄρειος πάγος ἀπέῤῥιψε τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ καταδίκου, la cour de cassation a rejeté le pourvoi du condamné. ||. ἀπόφασις ἀποῤῥίπτουσα, un hors de cour.

Ἀποῤῥίψιμος (ὁ, ἡ), qui est à rejeter, rejetable; de rebut.

Ἀπόῤῥιψις, εως (ἡ), l'action de rejeter (etc), rejet.

Ἀπόῤῥοια (ἡ), émanation, θ. (διδακτ.) effluence, θ.

Ἀποῤῥόφησις, εως (ἡ), absorption, θ.

Ἀποῤῥοφῶ, Μ. ήσω, absorber.

Ἀπορῶ, Μ. ήσω, s'étonner, être saisi (frappé) d'étonnement; s'émerveiller, admirer. §. (ἀρχ.) ne savoir quel parti prendre, ἴδε Ἀμηχανῶ. ||. ἀπορῶ πῶς δὲν μὲ εἶπε τίποτε περὶ τούτου, je m'étonne (je suis étonné) qu'il ne m'en ait rien dit. ||. ἀπορῶ μὲ τὸν τρόπον του, je m'étonne de ses procédés.

Ἀποσβέννυμι, Μ. σβέσω, (ἀρχ.), éteindre, ἴδε Σβύνω. ||. (συνήθ. κατὰ μτνμ.) ἀποσβέννυμι χρέος, amortir une dette (etc).

Ἀπόσβεσις, εως (ἡ), extinction, θ. ἴδε Σβύσιμον. ||. (συνήθ. κατὰ μτνμ.) ἀπόσβεσις χρέους κτλ., amortissement d'une dette (etc), ἴδε καὶ Χρεωλυσία.

Ἀποσβολόνω (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπασβολόω), Μ. ώσω, = Ἀποστομόνω, interdire. ||. ἔμεινεν ἀποσβολωμένος, il demeura tout interdit.

Ἀποσείω, Μ. σείσω, (ἀρχ.), secouer (de dessus q.). ||. (μσ.) s'en débarasser. ||. (συνήθ. εὔχρ. εἰς τὴν μτφορ. φρσ.) ἀποσείω (-σείομαι) τὸν ζυγὸν, secouer le joug.

Ἀποσιώπησις, εως (ἡ), réticence, θ.

Ἀποσιωπῶ, Μ. ήσω, garder le silence sur qc., passer sous silence, supprimer.

Ἀποσκευὴ (ἡ), bagage; attirail, équipage.

Ἀποσκιρτῶ, Μ. ήσω, déserter (une cause, un parti).

Ἀποσκορακίζω, Μ. ίσω, rejeter avec mépris.

Ἀποσκορακισμὸς (ὁ), l'action de rejeter avec mépris.

Ἀποσκυβαλίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), = Ἀποσκορακίζω.

Ἀπόσπασις, εως (ἡ), l'action d'arracher (de détacher), détachement.

Ἀπόσπασμα (τὸ), extrait (d'un ouvrage); §. détachement (d'un corps de troupes).

Ἀποσπερὶς, ἐπίρ. dès le soir.

Ἀποσπῶ, Μ. σπάσω, arracher; détacher. ||. (μσ. αὐτπθ.) se détacher; s'éloigner.

Ἀποσταίνω, Μ. στάσω, χυδ. ἀντὶ Ἀποκάμνω.

Ἀποστασία (ἡ), défection, θ. insurrection, θ. révolte, θ.

Ἀπόστασις, εως (ἡ), distance, θ. éloignement.

Ἀποστάτης, ου (ὁ), rebelle, insurgé. §. (θρησκ.) apostat.

Ἀποστατῶ, Μ. ήσω, devenir rebelle, se révolter, se rebeller.

Ἀποστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), envoyer, dépêcher, députer.

Ἀποστέρησις, εως (ἡ), l'action de ravir (de dépouiller etc).

Ἀποστερῶ, Μ. ήσω, priver, frustrer, dépouiller, ravir.

Ἀποστηθίζω, Μ. ίσω, apprendre par cœur, recorder (sa leçon).

Ἀποστήθισμα (τὸ), l'action d'apprendre par cœur.

Ἀπόστημα (τὸ), abcès, apostème. ||. τὸ πρήξιμον γίνεται (καταντᾷ εἰς) ἀπόστημα, la tumeur s'abcède.

Ἀποστολὴ (ἡ), envoi, renvoi. §. mission, θ. §. députation, θ.

Ἀποστολικὸς, ή, ὸν, apostolique.

Ἀποστολικῶς, ἐπίρ. en apôtre, comme les apôtres, apostoliquement. 2) (συνκδχ. κατ' εἰρων.) ἀντὶ Πεζῶς, sur la mule (par la voiture) des cordeliers.

Ἀπόστολος (ὁ), apôtre. ||. ὁ Πέτρος καὶ Παῦλος εἶν' οἱ κορυφαῖοι (οἱ πρωτόθρονοι) τῶν Ἀ-

ποςόλων, Saint Pierre et Saint Paule, sont les princes des apôtres. 2) (συνκδχ. ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐπιστολῶν ἢ πράξεων τῶν ἀποςόλων ἐπ' ἐκκλησίας) épitre, θ. ||. ἀναγινωσκϑν (λέγουν) τὸν Ἀπόστολον, on chante (on est à) l'épitre.

Ἀποστομόνω, Μ. ώσω, clore (fermer) la bouche à quelqun, reduire en silence, confondre, déconcerter, (καὶ κατὰ μτνμ.) couler à fond, démonter, mettre en déroute, désarçonner.

Ἀποστόμωσις, εως (ἡ), l'action de reduire q. en silence (de déconcerter etc.).

Ἀποστραγγίδι (τὸ), marc (de raisin etc).

Ἀποστρέφομαι, Μ. στραφῶ (θὰ), avoir en aversion (en abomination), éprouver de la répugnance, répugner à q., abhorer, exécrer, détester, haïr. ||. ὅλοι τὸν ἀποστρέφονται, tout le monde l'exècre. ||. ἀποςρέφεται φύσει τὸν οἶνον, il hait naturellement le vin.

Ἀποστροφὴ (ἡ), répugnance, θ. aversion, θ. éloignement, exécration, θ. abonimation, θ. ||. προξενῶ ἢ ἐμπνέω ἀποστροφὴν, répugner à qc. ||. αὐτὴ ἡ ὀσμὴ μὲ προξενεῖ ἀποστροφὴν, cette odeur me repugne. 2) (ῥτρ.) apostrophe, θ. ||. ἀποτείνομαι (ὁμιλῶν) πρός τινα κατὰ σχῆμα ἀποςροφῆς, apostropher quelqun.

Ἀπόστροφος (ὁ ϗ ἡ), γρμτ. (ἐνν. προσῳδία), apostrophe, θ.

Ἀποσυνάγωγος (ὁ, ἡ), exclu de la synagogue; retranché du nombre des fidèles, excommunié.

Ἀποσύρομαι, Μ. συρθῶ (θὰ), se retirer, s'éloigner.

Ἀποσφραγίζω, Μ. ίσω, décacheter; (δικαστ.) lever les scellés, desceller.

Ἀποσφράγισις, εως (ἡ), l'action de décacheter (ἢ δικας.) de lever les scellés, levée du scellé (ou) des scellés.

Ἀποταμίευσις, εως (ἡ), l'action de mettre en réserve.

Ἀποταμιεύω, Μ. εύσω, mettre en reserve, serrer.

Ἀποτάσσομαι, Μ. ταχθῶ, (ἀρχ.), faire divorce avec q., renoncer à.

Ἀποτείνω, Μ. τείνω (θὰ), adresser à. ||. ἀποτείνω τὸν λόγον (ἀποτείνομαι λαλῶν) πρός τινα, adresser la parole (s'adresser) à quelqun; apostropher q. ||. πρὸς ποῖον ἀποτείνεσαι; à qui vous adressez-vous?

Ἀποτελειόνω, Μ. ώσω, achever, accomplir. ||. τὸν ἀπετελείωσαν, (τὸν ἐφόνευσαν), ils l'ont achevé, ils lui portèrent le coup de grâce.

Ἀποτελείωμα (τὸ), l'action d' achever (d'accomplir), achevement.

Ἀποτέλεσμα (τὸ), effet, résultat, conséquence, θ. issue, θ. événement.

Ἀποτεφρόω, Μ. ώσω, (ἀρχ.), réduire en cendres; (χημ.) incinérer.

Ἀποτέφρωσις, εως (ἡ), l'action de réduire en cendres; (χημ.) incinération, θ.

Ἀπότιστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non arrosé.

Ἀποτολμῶ, Μ. ήσω, hasarder. ||. θ' ἀποτολμήσω νὰ κάμω ταύτην τὴν πρότασιν, je me hasarderai de faire cette proposition.

Ἀποτομὴ (ἡ), ἀρχ., l'action de trancher etc. ||. (κυρ.) ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμϑ, la décollation de S. Jean.

Ἀπότομος (ὁ, ἡ), tranchant, brusque; cru, dur, rude; sevère; formel, précis. ||. ἔχει πολλὰ ἀπότομον ὕφος, il a le ton bien tranchant (bien brusque). ||. εἶνε πολλὰ ἀπότομος εἰς τὰς ἀποκρίσεις του, il est fort brusque dans ces réponses. ||. τὸ ἀπότομον τῆς ἀποκρίσεως, la dureté (la brusquerie) de la réponse. ||. τὸ ἀπότομον τοῦ τρόπου (τῶν ἠθῶν) του, la rudesse de son caractère (de son humeur, de ses manières), sa brusquerie.

Ἀποτόμως, ἐπίῤ. sans ménagement, brusquement; sévèrement, rudement, aigrement. §. formellement; cavalièrement. ||. τὸν ὡμίλησε πολλὰ ἀποτόμως, il lui a parlé bien rudement. ||. τὸν ἀπεκρίθη πολλὰ ἀποτόμως, il lui a fait une réponse fort crue.

Ἄποτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas buvable, qu'on ne saurait boire.

Ἀποτρεπτικὸς, ἡ, ὸν, propre à détourner (à dissuader etc).

Ἀποτρέπω, Μ. τρέψω, faire changer de but ou renoncer à, détourner, dissuader; écarter; §. conjurer (l'orage). ||. τὸν ἀπέτρεψα (ἀπὸ τὸν σκοπόν του), je l'en ai détourné.

Ἀποτρόπαιος (ὁ, ἡ), détestable, exécrable, abhoré, abominable, sinistre, rebutaut.

Ἀποτροπὴ (ἡ), l'action de détourner (de dissuader). ||. πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ δεινοῦ (τῆς καταιγίδος κτλ.), pour détourner le coup (l'orage etc).

Ἀποτρυγῆδι (τὸ), grapillon, allebote, θ.

Ἀποτρυγῶ, Μ. ήσω, finir (de faire) la vendange.

Ἀποτρώγω, Μ. ἀποφάγω (θὰ), achever de dîner.

Ἀποτυγχάνω, Μ. ἀποτύχω (θὰ), essuyer un échec (ἢ) un refus, ne pas réussir (ἢ) obtenir (ἢ) atteindre, être frustré, manquer (son but, son coup), avoir le démenti, échouer, succomber; avorter. ||. ἡ ὑπόθεσις (τὸ σχέδιον κτλ.) ἀπέτυχε, l'affaire (etc.) est avortée. ||. δὲν θέλω ν' ἀποτύχω, je ne veux pas avoir le démenti.

Ἀποτυφλόνω, Μ. ώσω, rendre tout à fait aveugle, aveugler.

Ἀποτύφλωσις, εως (ἡ), l'action d'aveugler.

Ἀποτυχαίνω, Μ. ἀποτύχω (θὰ), κοιν. ἀντὶ Ἀποτυγχάνω.

Ἀποτυχία (ἡ), insuccès, nonréussite, θ. irréussite, θ. mauvais succès, échec; désappointement, déconfiture, θ. ||. ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, en cas d'insuccès.

Ἀπούλητος, η, ον, ἴδ. Ἀπώλητος.

Ἄποτς, Ἄποδος (ὁ,ἡ), sans pieds.

Ἀποῦσα, ης, μτχ. θηλ. τοῦ Ἄπειμι.

Ἀπουσία (ἡ), absence, θ.

Ἀποφάγι (τὸ), reste (d'un repas), desserte, θ. bribe, θ. graillon. ||. πολλοὶ πτωχοὶ ζοῦν μὲ τὰ ἀποφάγια, beaucoup de pauvres gens vivent de graillons.

Ἀποφαίνομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., déclarer, énoncer, s'expliquer.

Ἀποφαίνομαι, Μ. φανῶ (θὰ), faire semblant, ἴδε καὶ Ἀποδείχνω.

Ἀπόφανσις, εως (ἡ), déclaration (formelle), θ. assertion, θ. sentence, θ. énoncé.

Ἀποφαντικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à énoncer (à déclarer), énonciatif.

Ἀποφαντικῶς, ἐπίρ. d'une manière déclaratoire, en forme d'assertion.

Ἀποφασίζω, Μ. ίσω, résoudre, se résoudre, prendre le parti (une décision, la détermination, la résolution), arrêter, décider, se décider, se déterminer; prononcer. ||. λοιπὸν τί ἀποφασίζετε; eh bien, que décidez-vous (à quoi vous résolvez-vous)? ||. 'ςὸ ἀπεφάσισες λοιπὸν τῷ ὄντι; est-ce donc bien résolu? ||. ἀποφασίζω τὶ ἀμέσως ϗ ἀμετατρέπτως, prendre son parti. ||. ἀποφασίζω ὡς διαιτητὴς ἢ πραγματογνώμων, arbitrer. ||. ἀπεφάσισαν (οἱ διαιτηταὶ) νὰ λάβῃ τόσα διὰ τὰ ἔξοδά του, ils lui arbitrèrent tant pour ses frais et dépens. ||. τὸ δικαστήριον ἀπεφάσισεν ὅτι ἡ δωρεὰ ἦτον ἄκυρος, le tribunal a décidé que la donnation était nulle. ||. μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἡ συνέλευσις ἀπεφάσισεν, après une longue délibération, l'assemblée a pris un arrêté. ||. τί ἀπεφάσισε τὸ συμβούλιον; quelle détermination le conseil a-t-il prise? qu' a-t-on résolu au conseil? ||. τί ἀπεφάσισαν εἰς ταύτην τὴν συνδιάλεξιν; qu'a-t-on arrêté dans cette conférence? ||. (καὶ μτνμ.) ἡ τύχη θὰ τὸ ἀποφασίσῃ, le sort en décidera (se prononcera). ||. ἀλλ' ἡ τύχη ἀπεφάσισεν ἀλλέως, mais le sort en a autrement disposé. ||. ἡ τύχη μου μέλλει ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀποφασισθῇ, mon sort va bientôt se décider. ||. τὸ ζήτημα τοῦτο εἰσέτι δὲν ἀπεφασίσθη, on n'a pas encore résolu (prononcé sur) cette question. ||. ἀπεφασίσθη (ὅτι) νὰ μείνωμεν, il fut décidé (il a été résolu) que nous resterions. ||. τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀποφασισμένον, c'est un parti pris.

Ἀπόφασις, εως (ἡ), résolution, θ. décision, θ. détermination, θ. (ἐνίοτε) propos; §. (δικας.) jugement, arrèt; décret; sentence, θ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ συνελεύσ.) arrêté; délibération, θ. ||. αἱ ἀποφάσεις δικαστηρίου, les décisions d'un tribunal. ||. τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, (δικνμ.), le dispositif du jugement. ||. ἀπόφασις ὁριςικὴ, jugement définitif. ||. πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, en exécution de l'arrêt. ||. ἐκκαλῶ τὴν ἀπόφασιν, appeler d'un jugement. ||. κατεδικάσθη δι' ἀποφάσεως τοῦ δεῖνα δικαςηρίου, il a été condamné par jugement de tel tribunal. ||. περιμένεται ἡ ἀπόφασις τοῦ βασιλέως (τοῦ ὑπουργείου), on attend la décision du roi (du ministère). ||. ἔκαμα στερεὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ 'ξαναπατήσω πλέον εἰς τὸ 'σπίτι του, je me suis promis de ne plus remettre les pieds dans sa maison. ||. ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάθετος (ἀμετάτρεπτος), ma détermination est invariable, mon parti est pris. ||. τὸ 'πῆρεν ἀπόφασιν, il a pris son parti. ||. ἦλθε μὲ ἀπόφασιν νά.., il vint avec un ferme propos (avec un propos déterminé) de ... ||. ἐξ ἀποφάσεως, (φρσ.), = Ἐξ ἅπαντος, décidément; résolument.

Ἀποφασιστικὸς, ἡ, ὸν, décisif. ||. ψῆφος ἀποφασιςικὴ, voix délibérative.

Ἀποφασιστικῶς, ἐπίρ. d'une manière décisive, décidément, déterminément, décisivement, résolûment.

Ἀποφάσκω (χωρὶς Μ.), dire non; nier. ||. πᾶσα πρότασις ἢ καταφάσκει ἢ ἀποφάσκει, ἴδε Καταφάσκω.

Ἀποφατικὸς, ἡ, ὸν, négatif.

Ἀποφατικῶς, ἐπίρ. d'une manière négative, négativement.

Ἀποφεύγω, Μ. ἀποφύγω (θὰ), éviter; échapper; se dispenser; esquiver. ||. δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸ ἀποφύγω, je ne saurais m'en dispenser. ||. ἀποφεύγει κάθε ἀστεϊσμὸν ὁ ὁποῖος ἐνδέχεται νὰ προσβάλῃ τὴν φιλαυτίαν ἄλλου, il se refuse toute (il ne se permet aucune) plaisanterie qui pourrait blesser l'amour-propre d'autrui.

Ἀπόφθεγμα (τὸ), sentence, θ. apophtegme.

Ἀποφθεγματικὸς, ἡ, ὸν, qui parle par apophtegmes (par sentences) ou qui est énoncé en forme de sentence, sentencieux.

Ἀποφθεγματικῶς, ἐπίρ. sentencieusement.

Ἀποφλεγματίζω, Μ. ίσω, expectorer.

Ἀποφλεγματισμὸς (ὁ), expectoration, θ.

Ἀποφορὰ (ἡ), odeur forte, θ. exhalaison, θ.

Ἀποφόρι (τὸ), vêtement usé (qui n'est plus portable). ||. ὁ ὑπηρέτης, ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ του, ἔχει καὶ τὰ ἀποφόρια τοῦ αὐθέντου του, ce domestique, outre ses gages, a la défroque de son maitre.

Ἀποφρὰς, άδος (ἡ), κυρ. ἡμέρα, (jour) sinistre, malheureux, néfaste.

Ἀποφυγὴ (ἡ), l'action ou le moyen d'éviter (d'échapper etc).

Ἀποχαιρετισμὸς (ὁ), l'action de faire ses adieux; les adieux.

Ἀποχαιρετῶ, Μ. ήσω, dire adieu, faire ses adieux, prendre congé de. ||. ὑπάγω νὰ

τοὺς ἀποχαιρετήσω, je vais prendre congé d'eux. ||. τὸν ἀπεχαιρέτησα διὰ πάντα, je lui ai dit un éternel adieu.

Ἀποχειροβίωτος (ὁ, ἡ), qui vit du travail de ses mains, gagnedenier.

Ἀποχὴ (ἡ), abstinence, θ. §. abstension, θ. §. (Νμ.) désistement.

Ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν, μτχ. τοῦ (ἀρχ.) Ἀπόχρη. ||. (ὡς ἐπίθ.) suffisant, satisfaisant, raisonnable. ||. λόγοι ἀποχρῶντες, des raisons satisfaisantes.

Ἀποχρώντως, ἐπίῤ. suffisamment, abondamment, raisonnablement, assez.

Ἀποχωρίζω, Μ. ίσω, séparer; éloigner.

Ἀποχώρισις (ἡ) καὶ

Ἀποχωρισμὸς (ὁ), séparation, θ.

Ἀποψηφίζομαι, Μ. ίσομαι, (ἀρχ.), ne pas prononcer contre, ne pas condamner, absoudre, acquitter.

Ἀποψήφισις, εως (ἡ), l'action de ne pas prononcer contre, acquittement.

Ἀπραγματοποίητος (ὁ, ἡ), qui ne peut s'effectuer (s'exécuter), impraticable.

Ἀπραγμοσύνη (ἡ), éloignement des affaires.

Ἀπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), éloigné des affaires. ||. βίος ἀπράγμων, vie privée (retirée).

Ἄπρακτος (ὁ, ἡ), qui n'a pu venir à bout de qc., qui a échoué dans son entreprise. ||. ἐπέστρεψεν ἄπρακτος, il s'en est allé comme il est venu. 2) (κοιν.) ἀντὶ Ἀπολίτευτος, Βάναυσος, mal appris, qui manque des procédés, qui n'a pas l'usage du monde.

Ἀπρακτῶ, Μ. ήσω, ne rien faire, rester inactif (inoccupé).

Ἀπραξία (ἡ), inertie, θ. inaction, θ. 2) (κοιν.) manque d'usage (de procédés).

Ἀπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), messéant, inconvenant, indécent. ||. τὸ ἀπρεπὲς τῆς πράξεως (τοῦ λόγου), l'inconvenance du procédé (de la parole).

Ἀπρεπῶς, ἐπίῤ. d'une manière inconvenante, indécemment.

Ἀπρίλιος (ὁ), avril. ||. τὸν Ἀπρίλιον, κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον, en avril.

Ἀπρόβλεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀπρόοπτος.

Ἀπροβλεψία (ἡ), imprévoyance, θ.

Ἀπροβούλευτος (ὁ, ἡ), inconsidéré, irréfléchi.

Ἀπροβουλεύτως, ἐπίῤ. sans réflexion, inconsidérément.

Ἀπρόθυμος (ὁ, ἡ), qui fait quelque chose sans empressement (à contre-cœur).

Ἀπροθύμως, ἐπίῤ. sans empressement, sans zèle, sans ardeur, à contre-cœur.

Ἀπροΐτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui garde la maison, qui tient la chambre, qui reste chez soi, qui ne sort pas, reclus, ἴδε καὶ Οἰκουρῶ.

Ἀπροκαλύπτως, ἐπίῤ. à découvert, sans déguisement, d'une manière ouverte.

Ἀπρόκοπος, η, ον, qui ne fait pas de progrès; qui ne reussit.

Ἀπρονόητος (ὁ, ἡ), imprévoyant. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀπρονόητον, l'imprévoyance.

Ἀπρονοήτως, ἐπίῤ. sans prévoyance.

Ἀπρόοπτος (ὁ, ἡ), imprévu; inopiné. ||. ἐξ ἀπροόπτου, (φρσ.), inopinément, à l'improviste; au dépourvu; (Λτν.) ex abrupto.

Ἀπροπαρασκεύαστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas préparé d'avance.

Ἀπρόσβλητος (ὁ, ἡ), qu' on ne peut attaquer (atteindre), qui est à l'abri de toute atteinte (de toute insulte), inattaquable.

Ἀπροσδιόριστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas ou ne peut être spécifié, indéterminé.

Ἀπροσδόκητος (ὁ, ἡ), inopiné, inattendu; imprévu.

Ἀπροσδοκήτως, ἐπίῤ. inopinément.

Ἀπρόσεκτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, inattentif; distrait.

Ἀπροσεξία (ἡ), faute d'attention, absence d'esprit, inattention, θ. distraction, θ. abstraction, θ. inadvertance, θ. ||. ἐξ ἀπροσεξίας, par inadvertance, par mégarde, par distraction, faute d' attention.

Ἀπρόσιτος (ὁ, ἡ), inaccessible; inabordable. ||. εἶνε ἄνθρωπος ἀπρόσιτος, c' est un homme qu' on ne saurait approcher (qui n' est pas abordable).

Ἀπροσκάλεστος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été invité.

Ἀπρόσφορος (ὁ, ἡ), = Ἀνάρμοστος.

Ἀπροσωπόληπτος (ὁ, ἡ), qui ne fait pas acception de personnes, impartial. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀπροσωπόληπτον, l'impartialité.

Ἀπροσωποληπτως, ἐπίῤ. sans acception de personnes, impartialement, avec impartialité.

Ἀπρόσωπος (ὁ, ἡ), Γρμτ., impersonnel.

Ἀπροσώπως, ἐπίῤ. (Γρμτ.), impersonnellement.

Ἀπροφασίστως, ἐπίῤ. sans prétexte; sans hésitation, sans tergiversation.

Ἀπροφύλακτος (ὁ, ἡ), qui ne se tient pas en garde, qui n' use pas de précautions.

Ἄπτερος (ὁ, ἡ), qui est privé de plumes, implumé, impenné.

Ἀπτόητος (ὁ, ἡ), intrépide.

Ἅπτομαι, Μ. ἅψομαι, toucher; tâter.

*Ἀπτηνοδύτης, ου (ὁ), νλγ. (εἶδ. πτην. θαλασσ.), manchot.

Ἅπτω, Μ. ἅψω, ἴδε Ἀνάπτω.

Ἀπύρεκτος (ὁ, ἡ), sans fièvre, apyrétique.

Ἀπυρεξία (ἡ), absence ou intermission de fièvre, apyrexie, θ.

Ἀπύρετος (ὁ, ἡ), = Ἀπύρεκτος.

Ἀπώλεια (ἡ), perte, θ. (Γρφ.) perdition, θ. ||. ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, (Εὐαγγ.) le fils de la perdition. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) ἔγινε τῆς ἀπωλείας, il se perdit de mœurs.

Ἀπώλητος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été vendu, invendu. ||. τὰ ὑφάσματα ταῦτα ἔμειναν ἀπώ-

λητα, ces etoffes sont restées invendues.

Ἀπῶν, ὄντος, μτχ. ἀρσ. τοῦ Ἄπειμι.

Ἀρὰ (ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Κατάρα, imprécation, θ.

Ἄρα, σύνδ. Συλλογιστ. ἢ Συμπερασμ. donc, ainsi, partant, conséquement, par conséquent. ||. ὁ σοφὸς εὐδαίμων· ἀλλὰ μὴν, Σωκράτης σοφός· ἄρα Σωκράτης εὐδαίμων, le sage est heureux; or, Socrate est sage; donc Socrate 'est heureux. ||. συμπεραίνω ἄρα ὅτι.., ainsi je conclus que...

Ἆρα καὶ Ἆρά γε; ἐπίρ. Διαπορ· ἢ Ἐρωτημ. est-ce que? est-ce que par hasard? ||. εἶνε ἆρά γε ἀνήμπορος; serait-il indisposé? ἴδε καὶ Μήπως.

Ἀραβικὸς, ἡ, ὸν, arabique, arabe. ||. ἀραβικὸν κόμμι, gomme arabique, θ. ||. (οὐδ.) τὰ ἀραβικὰ (ἡ ἀραβικὴ γλῶσσα), l'arabe.

Ἄραγμα (τὸ), l'action de jeter l'ancre (d'aborder), abord, atterrissage.

Ἀράδα (ἡ), rang; tour. §. raie, θ. §. rangée, θ. ligne, θ. file, θ. §. couche, θ. lit, ἴδε ϗ Σειρά. ||. βάλλεις μίαν ἀράδα κρέας καὶ μίαν ἀράδα χόρτα, vous mettez une couche (un lit) de viande et une couche (un lit) de fines herbes. ||. εἰς τὴν ἀράδα (ἢ) ἀράδ'-ἀράδα, en ligne, à la ligne, file à file. ||. μὲ τὴν ἀράδα, par ordre; §. tour à tour; alternativement, à tour de rôle. ||. εἶνε ἡ ἀράδα μου (νὰ πράξω ἢ νὰ εἴπω τι), c'est mon tour (de faire ou de dire qc.). ||. ἐμβαίνει ϗ αὐτὸς εἰς τὴν ἀράδα, (φρσ. μτφορ.), il se met en rang d' oignon.

Ἀραδιάζω, Μ. άσω, ranger, arranger, aligner, disposer. §. (μτνμ.) débiter de suite, compter, énumérer. ||. (μσ. αὐτπθ.) se mettre à la file, se ranger, s'arranger. ||. ἂς ἀραδιασθῶμεν τριγύρω εἰς τὴν φωτιὰν, rangeons (arrangeons)-nous bien autour du feu.

Ἀράδιασμα (τὸ), l'action de disposer en ordre (en ligne), arrangement, disposition, θ.

Ἀραδικῶς, ἐπίρ. (χυδ.) = Εἰς τὴν ἀράδα.

Ἀραδωτὸς, ἡ, ὸν, rayé, vergé.

Ἀράθυμος, η, ον, κοιν. ὁ Θυμώδης.

Ἀραουμῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Ἀγανακτῶ· Θυμόνω.

Ἀράζω, Μ. άξω, arriver à bord, jetter l'ancre, mouiller (l'ancre), prendre terre, atterir, aborder; relâcher. ||. ἀράξαμεν εἰς τὸ δεῖνα μέρος, nous atterimes à tel endroit, ἴδε ϗ Προσορμίζομαι. ||. ἐβιάσθησαν ν' ἀράξουν, on fut obligé de mouiller (de relâcher). ||. εἶνε καλὰ ἀραγμένος, (φρσ. μτφορ.), il est bien ancré.

Ἀραιὰ (προφ. κοιν. Ἀρηὰ), ἐπίρ. à des grandes distances, à clair-voie, clair. ||. σπείρω ἀραιὰ, semer clair (à clair-voie). ||. σπαρμένος ἀραιὰ, clair-semé. ||. ἀραιὰ ὑφασμένος, ἴδε Ἀγανός. §. (μτφορ.) ἀραιὰ ϗ ποῦ, (κοιν.) ἀντὶ Σπανίως, rarement.

Ἀραιόνω, Μ. ώσω, raréfier. §. éclaircir.

Ἀραιὸς, ά, ὸν, non compacte ou épais, rare; spongieux; clair, clair-semé. ||. ὁ ἀὴρ εἶνε ἀραιότερος τοῦ ὕδατος, l'air est plus rare que l'eau. ||. τὰ γένεια του εἶνε ἀραιὰ, il a la barbe rare. ||. τὰ μαλλιά του εἶνε πολλὰ ἀραιὰ, il a les cheveux bien clairs. ||. τὰ δένδρα τούτου τοῦ δάσους εἶνε ἀραιὰ, les arbres sont clair-semés dans ce verger. ||. τὰ ἀραιότερα μέρη ὑφάσματος ἢ δάσους, les clairières. ||. τὸ ζωμὶ εἶνε πολλὰ ἀραιὸν, le bouillon est trop clair.

Ἀραιότης, ητος (ἡ), manque de densité, état d'un corps spongieux (clair etc).

Ἀραίωμα (τὸ), clairière (d'un tissu), θ. clairure, θ.

Ἀραίωσις, εως (ἡ), l'action de raréfier, raréfaction, θ.

Ἀρακᾶς (ὁ), κοιν. ὁ-

Ἄρακος (ὁ), ἔσπρ., cicerole, θ.

Ἀραξοβόλι (τὸ), ναυτ. (μέρος διὰ ἄραγμα), ancrage, mouillage.

Ἀσαποσίτι (τὸ), γένν., blé de Turquie ou d'Inde, maïs.

Ἀράχνη (ἡ), ἔντ., araignée, θ.

Ἀραχνιὰ (ἡ), toile d'araignée, θ.

Ἀραχνιοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fait en forme de toile d'araignée; (ἰδίως ἐπὶ ἐρίων) araigneux. (οὐσ.) ὁ ἀραχνοειδὴς χιτὼν (ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου), ἀνατομ., l'arachnoïde.

Ἀραχνιώδης, ους καὶ

Ἀραχνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à l'araignée, aranéen, aranéeux, aranéide, aranéiforme.

Ἀργὰ, ἐπίρ. lentement, ἴδε καὶ Βραδέως. 2) ἴδε Ἐξώρας.

Ἀργάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Ἐργάζω (-ομαι) δέρματα, apprêter (les peaux), tanner, corroyer; affaiter; fouler (le cuir avec les pieds).

Ἄργασμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ἔργασμα (κυρ. δερμάτων), la préparation (l'apprêt) des cuirs, foulage, corroi.

Ἀργία (ἡ), désœuvrement; oisiveté, θ. §. (Ἐκκλησ.) suspense, θ. interdit. ||. ἡ ἀργία (ἐστὶ) μήτηρ πάντων τῶν κακῶν, (Γνμ.), l'oisiveté est la mère de tous les vices.

Ἄργιλλος καὶ Ἄργιλος (ἡ), (terre) glaise, θ. argile.

Ἀργιλλώ(λώ)δης, ους (ὁ, ἡ), argileux, glaisseux.

Ἀργοκινησία (ἡ), = Βραδύτης, lenteur, θ.

Ἀργοκίνητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, κοιν. ὁ Βραδὺς, lent; pesant; (ἐνίοτε) long; (χυδ.) las d'aller, lambin, chipotier. ||. τί ἀργοκίνητος (ὁποῦ) εἶσαι! que vous êtes long! ||. οἱ γέροντες εἶνε εἰς ὅλα ἀργοκίνητοι, les vieillards sont longs en tout. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ἀργοκίνητον (ἀντὶ ἡ ἀργοκινησία) τῆς χελώνης, la lenteur de la tortue.

Ἀργολογία (ἡ), discours oiseux, caquetage, caquet.

Ἀργολογῶ, Μ. ήσω, dire des paroles inutiles, caqueter.

Ἀργοπατῶ, Μ. ήσω, marcher

lentement (à pas lents), mesurer ses pas.

Ἀργοπορία (ἡ), = Ἀναβολὴ καὶ 2) = Βραδύτης.

Ἀργοπορῶ, Μ. ήσω, (μτδτ.), tirer en longueur, différer, retarder. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) trainer en longueur, tarder, ἴδε ϗ Ἀργῶ καὶ Ἀναβάλλω καὶ Βραδύνω. ||. ἀργοπόρησε τὸν ταχυδρόμον, il arrêta (il retarda) le courrier. ||. ἀργοπορεῖ ἡ ὑπόθεσις, l'affaire traîne en longueur.

Ἀργὸς, ή, ὸν, qui reste sans rien faire, désœuvré; oiseux; oisif; inoccupé. §. (Ἐκκλησ.) interdit, suspens. ||. ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἔκαμεν ἀργὸν, l'évêque l'a interdit.

Ἀργυραμοιβὸς (ὁ), changeur, banquier.

Ἀργυρεῖον (τὸ), mine d'argent.

Ἀργύριον (τὸ), argent; somme (ou) monnaie d'argent.

Ἀργυροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), argenté, argentin.

Ἀργυρολογία (ἡ), perception d'argent.

Ἀργυρολογῶ, Μ. ήσω, ramasser de l'argent; lever des contributions; (μτδτ.) mettre à contribution, rançonner.

Ἄργυρος (ὁ), argent.

Ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν, d'argent. ||. τὰ ἀργυρᾶ σκεύη (κυρ. τῆς τραπέζης), l'argenterie.

Ἀργῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.) rester oisif (sans rien faire); chômer. 2) (κοιν.) = Ἀργοπορῶ, Βραδύνω, tarder, se faire attendre. ||. πολὺ ἄργησες, vous vous êtes bien fait attendre. ||. ἡ ἐκδίκησις δὲν ἤργησε, la vengeance ne se fit pas attendre. ||. πολλὰ ἄργησες νὰ ἔλθῃς; vous avez bien tardé à venir. ||. δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἀναλάβῃ, il ne sera pas longtemps à reprendre ses forces. ||. αὐτὰ τὰ δένδρα ἀργοῦν νὰ φυτρώσουν (νὰ μεγαλώσουν), ces arbres sont longs à pousser (à croître).

Ἀργῶς, ἐπίρ. lentement.

Ἄρδην, ἐπίρ. (ἀρχ.), de fond en comble; entièrement.

Ἀρειμάνιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ne respirant que la guerre, martial.

Ἄρειος-Πάγος (ὁ), τὸ ἀκυρωτικὸν δικαστήριον (εἰς τὴν Ἑλλάδα), la cour de cassation, la cour suprême, l'Aréopage. ||. αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου-Πάγου, les arrêts de la cour de cassation. ||. εἶνε μέλος τοῦ Ἀρείου Πάγου, il fait partie de la cour (de cassation).

Ἀρεοπαγίτης, ου (ὁ), membre de la cour de cassation (de l'Aréopage).

Ἀρέσω, μέλλ. τοῦ Ἀρέσκω.

Ἀρέσκεια (ἡ), bon plaisir; goût. ||. κατ' ἀρέσκειαν, (φρσ.), à plaisir.

Ἀρεσκεύομαι, ῥ. (ἀρχ.) faire l'agréable (l'aimable), chercher à plaire.

Ἀρέσκω, Μ. ἀρέσω, paraître bon (convenable), être du goût de q., plaire, complaire, convenir, revenir, agréer. ||. (μσ. πθ. ἢ οὐδ. τρτπρσ. μὲ δοτ.) être content ou satisfait de, se plaire à, goûter, agréer. ||. μὲ (ἀντὶ μοὶ) ἀρέσει, me plait, m'agrée, me revient, (καὶ μτφορικώτερον) me sourit. ||. δέν μὲ ἀρέσει, ne m'agrée pas, il n'est pas de mon goût, me désagrée, ἴδε καὶ Ἀπαρέσκω. ||. αὐτὴ ἡ οἰκία μὲ ἄρεσε, cette maison m'a convenu. ||. μὲ ἀρέσκει ἡ γνώμη σας, je goûte ce que vous dites. ||. ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἤρεσε, cette idée lui plût (lui sourit). ||. τὸ ὕφος τῳ δὲν μὲ ἀρέσει διόλου, son ton ne me convient point (il n'est pas de mon goût).

Ἀρεστὸς, ή, ὸν, qui plait, agréable.

Ἀρετὴ (ἡ), vertu, θ.

Ἀρηὰ, ἐπίρ. ἴδε Ἀραιά

Ἀρηεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Ἀραιόνω.

Ἄρηεμμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ἀραίωσις.

Ἄρης, ἄρεως (ὁ), Mars, dieu des combats.

Ἀρθριτικὸς, ή, ὸν, goutteux.

Ἀρθρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), goutte, θ.

Ἄρθρον (τὸ), Γρμ., article. || ἐκθέτω ἄρθρον πρὸς ἄρθρον, articuler (un fait), l'énoncer par articles.

Ἀρίδηλος (ὁ, ἡ), ἀρχ., ἀντὶ Περίδηλος.

Ἀριδήλως, ἐπίρ. très clairement, d'une manière éclatante.

Ἀριθμητικὸς, ή, ὸν, qui concerne les nombres (ou) l'arithmétique, numéral. ||. ἡ ἀριθμητικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), l'arithmétique. ||. ἀριθμητικοὶ χαρακτῆρες, chiffres, θ. ||. ἀριθμητικὰ ὀνόματα, noms de nombre cardinaux.

Ἀριθμὸς (ὁ), nombre; §. numero. §. chiffre, θ. ||. ὁ ἀριθμὸς τῆς σελίδος, le numero de la page. ||. κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν (δεῖνα), ἀριθμὸν (δεῖνα), il demeure dans telle rue, à tel numero (ἢ) N°. ||. μοῦ λείπει ὁ (δεῖνα) ἀριθμὸς αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος, il me manque tel numero de ce journal. ||. γράφω τὴν ἡμερολογίαν (ἐπιστολῆς κλ.) μὲ ἀριθμοὺς, écrire une date en chiffres.

Ἀριθμῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), = Μετρῶ. 2) (κοιν.) numéroter, coter.. ||. ὅλαι αἱ οἰκίαι τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶνε ἀριθμημέναι, toutes les maisons de cette rue sont numérotées.

Ἀρίδα (ἡ) ϗ Ἀρίδι (τὸ), κοιν. ἡ-

Ἀρὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Τρυπάνι

Ἀριστεία (ἡ), = Ἀνδραγαθία, action d'éclat, haut fait.

Ἀριστεῖον (τὸ), prix; palme, θ. ||. τοῦ ἐδόθη τὸ ἀριστεῖον, on lui décerna la palme.

Ἀριστερὸς, ά, ὸν, gauche. ||. ἡ ἀριστερὰ (ἐνν. ἢ προσίθ.) χεὶρ, la (main) gauche, ἴδε ϗ Δεξιός. ||. (ἐλλ.) ἀριστερὰ (ἀντὶ Πρὸς τὰ ἀριστερὰ μέρη), = Ἐξ ἀριστερῶν, à main gauche, à gauche, à la gauche, (καὶ εἰς τὰ πλοῖα) bâbord. ||. στρέψε ἀριστερὰ, tournez à gauche. ||. τὰ ἀριστερὰ (ὡς πρὸς τὴν καθέδραν τοῦ προέδρου) συνελεύσεως (ὅπου εἰς τὰ συνταγματικὰ κράτη κάθηνται συνήθως οἱ φιλελεύθεροι), le côté gauche (καὶ ἁπλ. la gauche) d'une assemblée. ||. εἶνε

ἐκ τῶν τῆς ἀριστερᾶς (μερίδος τῆς βουλῆς), il fait partie de la gauche.

Ἀριστερόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), qui se sert de la main gauche, gaucher.

Ἀριστεὺς, έως (ὁ), le premier; le plus vaillant.

Ἀριστεύω, Μ. εύσω, exceller (se distinguer) en combattant (par des actions d' éclat, par sa vaillance), ἴδε καὶ Ἀνδραγαθῶ.

Ἀριστοκρατία (ἡ), gouvernement aristocratique, aristocratie, θ.

Ἀριστοκρατικὸς, ὴ, ὸν, aristocratique; §. aristocrate.

Ἀριστοκρατικῶς, ἐπίῤ. aristocratiquemennt.

Ἄριστος, η, ον, le meilleur (de tous), le plus habile, le plus brave, le premier etc. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἄριστα, ἐπίῤ. très bien

Ἀρκεῖ, Μ. ἀρκέσει, (ἀπρσ.), il suffit, il est asset, c'en est assez, ἴδε Φθάνω. ||. ἀρκεῖ τόσον, assez comme cela. ||. τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ, j'en ai assez, ἴδε καὶ Ἀρκοῦμαι. ||. δὲν ἀρκεῖ νὰ ἦνέ τις σύντομος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦνε καὶ σαφὴς, c'est peut d'être concis, il faut être clair. ||. δὲν ἀρκεῖ (μόνον) νὰ ἔχῃ τις πίστιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ πράττῃ καὶ καλὰ ἔργα, ce n'est pas tout que d'avoir la foi, il faut faire de bonnes œuvres. ||. δὲν ἀρκεῖ τὸ νὰ λογαριασθῇ τις, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ πληρώσῃ, ce n'est pas le tout que de compter, il faut payer. ||. δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὸν ἐπρόδωσεν, ἀλλὰ τολμᾷ ἀκόμη καὶ νὰ τὸν συκοφαντῇ, non content de l'avoir trahi, il ose le calomnier.

Ἀρκετὰ, ἐπίῤ. assez, suffisamment, passablement, honnêtement, raisonnablement.

Ἀρκετὸς, ὴ, ὸν, suffisant; bon nombre. ||. ἔχει ἀρκετοὺς φίλους, il a nombre (bon nombre) d'amis. ||. ἦτον ἀρκετὸς κόσμος (ἀρκετὸν πλῆθος ἀνθρώπων) εἰς τὸ θέατρον, il y avait bien du monde à l'Opéra. ||. εἶνε ἀρκεταὶ ἡμέραι 'ποῦ δὲν τὸν εἶδα, il y a beaux jours que je ne l'ai vu. 2) ἴδε Ἱκανός.

Ἄρκευθος (ἡ), δ. genièvre, θ. genévrier (le commun).

Ἀρκευθὶς, ίδος (ἡ), baie (grain) de genièvre.

Ἀρκοῦδα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Ἄρκτος.

Ἀρκουδάκι (τὸ), ourson.

Ἀρκουδίζω, Μ. ίσω, marcher à quatre pattes.

Ἀρκουδόβατον (τὸ), φ. (ἀκανθ.), épine, θ.

Ἀρκοῦμαι, Μ. ἀρκεσθῶ (θὰ), avoir assez, être ou se tenir content (se contenter, se passer) de, ἴδε ϗ Εὐχαριστοῦμαι.

Ἀρκτικὸς, ὴ, ὸν, qui se met au commencement; (κυρ. ἐπὶ ςοιχείων) initial ||. ὑπέγραψε μόνον τὸ ἀρκτικὸν στοιχεῖον τοῦ ὀνόματός του, il n'a signé que de son initiale. 2) (γεωγρφ.) qui est au nord; septentrional, arctique (κυρ. pôle). ||. ὁ ἀρκτικὸς πόλος, le pôle nord (ou) septentrional. ||. ὁ ἀρκτικὸς ὠκεανὸς, l'Océan septentrional.

Ἀρκτόμυς, μυος (ὁ), ζ. marmotte, θ.

Ἄρκτος (ἡ), ζ. ours. ||. οἱ τὰς ἄρκτυς συνεπαγόμενοι, (ἀρχ.), les meneurs d'ours. 2) (ἀςρνμ.) ourse (la grande), l'étoile du Nord, (κοιν.) la tramontane. §. (Γεωγρφ.) nord, septentrion. ||. πλέω (διευθύνομαι) πρὸς ἄρκτον, (ναυτ.), faire nord. ||. οἱ βασιλεῖς τῆς Ἄρκτου, les rois du Nord.

Ἀρκτοῦρος (ὁ), ἀςρνμ., arcture, arcturus.

Ἀρκτῷος, α, ον, (ἀςρνμ. καὶ γεωγρφ.), qui est du Nord ou au nord, arctique, septentrional. ||. τὰ ἀρκτῷα μέρη τῆς Εὐρώπης, le nord de l'Europe. ||. ἡ ἀρκτῴα Ἀμερικὴ, l'Amérique septentrionale.

(Ἀρκῶ), ἄχρ. ἴδε Ἀρκεῖ ϗ Ἀρκοῦμαι.

Ἅρμα (τὸ), ἀρχ. ἀντὶ Ὄχημα, char. 2) κοιν. ἀντὶ Ὅπλον, arme, θ.

Ἀρμάθα καὶ

Ἀρμαθιὰ (ἡ), κοιν. ὁ Ὁρμαθός. ||. μία ἀρμαθιὰ κρομμύδια, une glane (un chapelet) d'oignons. ||. ἀρμαθιὰ κλειδιὰ, un trousseau de clefs.

Ἀρμαθιάζω, Μ. άσω, tresser, enfiler.

Ἀρμάρι (τὸ), τὸ (Τουρκ.) Δολάπι, armoire, θ. ||. ἀρμάρι μὲ συρτάρια, commode, θ

Ἀρματόνω, Μ. ώσω, κοιν. ἀντὶ Ὁπλίζω, armer. ||. ἀρματόνω καράβι, = Ἐφοπλίζω, armer (équiper, gréer, agréer, appareiller) un vaisseau.

Ἀρματωλὸς (ὁ), gendarme.

Ἀρμάτωμα (τὸ), κοιν. ὁ Ὁπλισμός. ||. ἀρμάτωμα καραβιοῦ. = Ἐφοπλισμὸς, équipement (d'un vaisseau), armement, gréément καὶ grément.

Ἄρμεγμα (τὸ), l'action de traire (de tirer).

Ἀρμέγω, Μ έξω, traire, tirer.

Ἀρμενίζω, Μ. ίσω, faire voile, faire route, voguer, naviguer, cingler, courir, siller, aller de l'avant.

Ἄρμενον (τὸ), agrès (d'un vaisseau), voilure, θ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Πλοῖον ἀρμενίζον, voile, θ.

Ἄρμη (ἡ), ἴδε Ἅλμη.

Ἁρμόδιος, α, ον, bien ajusté, convenable, favorable, propre; (Νμ.) compétent; habile, apte. ||. περίστασις ἁρμοδία, occasion favorable. ||. ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃς ἁρμοδιωτέραν εὐκαιρίαν, vous devriez choisir un temps plus convenable. ||. δικαστὴς ἁρμόδιος, juge compétent. ||. εἶνε (ἢ) δὲν εἶνε ἁρμόδιος πρὸς διεκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, il est (ou) il n'est pas partie compétente en cette affaire.

Ἁρμοδιότης, ητος (ἡ), (κυρ. Νμ.), compétence, θ. habilite, θ. §. (ἁπλ.) capacité, θ. ||. ἁρμοδιότης δικαιοδοσίας, attribution, θ. ressort; département. || ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν εἶνε τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ (δεῖνα) δικαστηρίου, cette affaire ne compète point à tel tribunal. ||. τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ διοικητοῦ, cela n'en-

tre pas dans les attributions du préfet. ||. τοῦτο δὲν εἶνε τῆς ἁρμοδιότητός μου, cela n' est pas de ma compétence (de mon ressort.)

Ἁρμοδίως, ἐπίῤ. d'une manière convenable, convenablement; (Νμ.) compétemment.

Ἁρμόζω, Μ. όσω, (τρτπρσ.), être convenable (ἢ) à propos, cadrer; seoir, convenir, ἴδε καὶ Ταιριάζω.

Ἁρμονία (ἡ), accord, harmonie, θ. concorde, θ. §. correspondance, θ. ἴδε καὶ Σύμπνοια.

Ἁρμονικὸς, ἡ, ὸν, harmonieux, harmonique.

Ἁρμὸς (ὁ), joint, jointure, θ.

Ἁρμοστὴς, οῦ (ὁ), gouverneur de ville ou de province (chez les Lacédém.); (σήμερον) le Lord commissaire des îles Ioniennes.

Ἀρνάκι (τὸ), agnelet.

Ἀρνακὶς, ίδος (ἡ), peau d'agneau, θ; astracan.

Ἀρνησιδικία (ἡ), Νμ. déni de justice.

Ἄρνησις, εως (ἡ), négation, θ. dénégation, θ. désaveu. ||. ἄρνησις δικαιώματος, (Νμ.) ἴδε Ἀρνησιδικία. ||. ἄρνησις ὑπηρεσίας, déni de service. ||. ἡ— τοῦ Πέτρου, (Γρφ.), le reniement de Saint Pierre.

Ἀρνησίθρησκος (ὁ, ἡ), νλγ., renégat (κυρ. ὁ ἀρνησίχρηστος).

Ἀρνητικὸς, ἡ, ὸν, négatif; (Νμ.) dénégatoire.

Ἀρνητικῶς, ἐπίῤ. négativement.

Ἀρνὶ (τὸ), agneau.

Ἀρνιακὸν (τὸ), peau d'agneau.

Ἀρνίσειος, α, ον, d'agneau.

Ἀρνόγλωσσον (τὸ), φυτ. plantain.

Ἀρνοῦμαι, Μ. ἀρνηθῶ (θὰ), nier; renier; désavouer; disconvenir, s'en défendre; refuser; (Νμ.) dénier. ||. δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς ὅτι μὲ τὸ εἶπες, vous ne sauriez disconvenir de m' avoir dit cela. ||. νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὑπογραφήν του, désavouer son écriture. ||. ἠρνήθη τὴν θρησκείαν του, il a renié sa religion, ἴδε καὶ Ἐξόμνυμι. ||. λέγουν ὅτι εἶνε ἔγγαμος, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀρνεῖται διόλου, on dit qu'il est marié, il s'en défend très-fort. ||. τοῦ ἠρνήθησαν τὴν χάριν τὴν ὁποίαν ἐζήτει, on lui a refusé la grâce qu'il demandait, ἴδε καὶ Ἀποποιοῦμαι.

Ἄρον (τὸ), φυτ., pied-de veau, arum.

Ἀρόσιμος (ὁ, ἡ), arable, labourable.

Ἀροτὴρ, ῆρος (ὁ), ἀρχ., laboureur, cultivateur.

Ἀροτριῶ, Μ. άσω, (ἀρχ.) ἀντὶ Ὀργόνω, labourer.

Ἀροτροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une charrue, aratriforme.

Ἄροτρον (τὸ), charrue, θ.

Ἁρπαγὴ (ἡ), enlevement (fait de vive force), rapt; rapine, θ. ravissement. ||. ἡ—τῆς Περσεφόνης, l'enlevement (le ravissement) de Proserpine.

Ἅρπαγμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἁρπαγή.

Ἅρπαγος, η, ον, χυδ. ἀντὶ Ἁρπακτικὸς ἢ Ἅρπαξ.

Ἁρπάζω, Μ. άσω καὶ άξω, prendre (ou) saisir avidement, enlever; (χυδ.) agripper, harper; ravir. ||. τοῦ ἥρπασαν τὴν θυγατέρα του, on lui a enlevé sa fille. ||. ἁρπάζει ὅ,τι ἴδῃ, elle agrippe tout ce qu'elle voit. ||. τῆς ἅρπαξ' ἕνα φιλὶ, il lui déroba un baiser. ||. ἡ φωτιὰ ἅρπαξε τὸ ψητὸν, (τὸ ἔκαυσε), le feu a surpris la viande etc.

Ἁρπακτικὸς, ἡ, ὸν, rapace. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἁρπακτικὰ, ἐπίῤ. avidement.

Ἁρπάκτρα (ἡ), κοιν. (ἄμορφόν τι καὶ σαρκοειδὲς ἐπικύημα), faux germe, mole, θ. (διδακτ.) superfétation, θ.

Ἅρπαξ, ἅρπαγος (ὁ), rapace; §. ravisseur. ||. ὁ ἅρπαξ τοῦ θρόνου, l'usurpateur (du trône).

Ἀῤῥαβὼν, ῶνος (ὁ), (τὸ Τουρκ. πέϊ), arrhes, πλθ. denier à Dieu. 2) (τὰ Μνῆστρα) fiançailles, θ. πλθ. accordailles, θ. πλθ. (εὐχρηστότ. τὸ) accords.

Ἀῤῥαβωνίζω, Μ. ίσω, fiancer, accorder.

Ἀῤῥαβώνισμα (τὸ), l'action de fiancer (ἢ) de se fiancer, (πλθ.) fiançailles, θ.

Ἀῤῥαβωνιστικὴ (ἡ), fiancée, accordée, prétendue.

Ἀῤῥαβωνιστικὸς (ὁ), fiancé, accordé, prétendu, futur.

Ἄῤῥαπτος, η, ον, qui n'a pas été cousu.

Ἄῤῥεν, οὐδ. τοῦ Ἄῤῥην.

Ἀῤῥενωπὸς (ὁ, ἡ), d'une physionomie mâle, mâle, viril.

Ἄῤῥην, ενος (ὁ), mâle.

Ἄῤῥητος (ὁ, ἡ), qui ne saurait être dit (exprimé), inéffable, indicible, inexprimable, (Γρφ.) inénarrable. ||. λέγει ἄῤῥητ' ἀθέμιτα, (il parle) à tort et à travers, (il fait) des coq-à-l'âne, (il dit) des contes en l' air, des coquesigrues.

Ἀῤῥωστία (ἡ), κοιν. ἡ Νόσος, maladie, (παρβλ. καὶ Ἀσθένεια).

Ἀῤῥωστιάρης, α, ικον, (χυδ.) ὁ Φιλάσθενος, maladif.

Ἄῤῥωστος, η, ον, κοιν. ὁ Νοσῶν, malade, (παρβλ. καὶ Ἀσθενής). ||. εἶναι ἄῤῥωστος, être malade, souffrir.

Ἀῤῥωστῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Νοσῶ, tomber (devenir) malade, (παρβλ. καὶ Ἀσθενῶ).

Ἀρσενικὸς, ἡ, ὸν, mâle. §. (Γρμτ.) masculin. ||. ἡ ἀρσενικὴ πέρδικα, le mâle (le coq) de la perdrix. ||. τὸ ἀρσενικὸν φαζάνι, le faisan mâle, le coq faisan.

Ἄρσις [Αἴρω], εως (ἡ), ἀρχ. l' action de lever etc; (κυρ. μσσ.) levé. ||. (συνήθ. οἰκονομ.) ἄρσις σφραγίδων, levée du scellé ou des scellés. ||. ἄρσις κατασχέσεως (ἀπαγορεύσεως κτλ), main-levée (d'une saisie, d' une interdiction etc). ||. ἄρσις συγκρούσεως, ἴδε Σύγκρουσις.

Ἀρτεμισία (ἡ), φ. (ἰατρ.), armoise, θ. tanaisie, θ. (κοιν.) barbotine, θ. ||. τὸ ἀψίνθιον εἶνε εἶδος ἀρτεμισίας, l'absinthe c'est une armoise.

Ἀρτηρία (ἡ), artère, θ.

Ἀρτιγενὴς, οῦς καὶ

Ἀρτιγέννητος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui vient de naître; nouvellement né, nouveau-né.

Ἀρτιμαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), nouvellement instruit.

Ἄρτιος (ὁ, ἡ), pair, en nombre pair. §. (ἀρχ.) sain et sauf; entier. ||. ἀριθμὸς δὶς ἄρτιος, (Ἀριθμτ.), nombre pairement pair.

Ἀρτιπαγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), nouvellement construit.

Ἀρτίπλουτος (ὁ, ἡ), nouvellement enrichi, parvenu.

Ἀρτισύστατος (ὁ, ἡ), nouvellement établi, naissant. ||. φιλία—, amitié de fraîche date.

Ἀρτιφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ne fait que de paraître.

Ἀρτίως, ἐπίρ. tout à l'heure, tout recemment (nouvellement, fraîchement), tout frais. ||. ἀρτίως ἐλθών, frais venu (arrivé).

Ἀρτοθήκη (ἡ), huche au pain, θ.

Ἀρτοποιεῖον (τὸ), boulangerie, θ.

Ἀρτοποιΐα (ἡ), confection du pain, θ. boulangerie, θ. (διδακτ.) panification.

Ἀρτοποιὸς (ὁ, ἡ), qui fait du pain, boulanger,-ère,(διδακτ.) panificateur.

Ἀρτοπωλεῖον (τὸ), boutique du boulanger, θ.

Ἀρτοπώλης, ου (ὁ), qui vend du pain, boulanger.

Ἄρτος (ὁ), ἀρχ., pain. ||. (συνήθ. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ὁ ἅγιος ἄρτος, la sainte hostie, ⁊ ||. οἱ ἄρτοι τῆς ἀρτοκλασίας, les pains benits.

Ἀρτοφόριον (τὸ), Ἐκκλησ., le saint ciboire, le saint sacrement, le tabernacle.

Ἄρτυμα (τὸ), assaisonnement (κυρ. καὶ μτφορ.)

Ἀρτύνω, Μ. ύσω, assaisonner (κυρ. καὶ μτφορ.). 2) (κοιν. μσ.) manger (faire) gras; (καὶ μτδτ.) donner (permettre) le bouillon à un malade.

Ἀρύομαι, Μ. ἀρυσθῶ (θὰ), puiser; §. (συνήθ. μτφορ.) se procurer (des matériaux pour la composition d'un ouvrage), puiser (dans tel auteur).

Ἀρὺς, εια, ύ, κοιν. ὁ Ἀραιός.

Ἀρχάγγελος (ὁ), archange.

Ἀρχαϊκὸς, ἡ, ὸν, (qui a l'air) antique, fait à l'antique; passé de mode, du vieux temps; suranné

Ἀρχαϊκῶς, ἐπίρ. à la manière des anciens; à l'ancienne mode, à l'antique.

Ἀρχαιολογία (ἡ), traité (ouvrage) sur les antiquités, archéologie, θ.

Ἀρχαιολογικὸς, ἡ, ὸν, archéologique.

Ἀρχαιολόγος (ὁ), antiquaire, archéologue

Ἀρχαῖος, α, ον, antique; ancien, de vieille (d'ancienne) date. || ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ (διάλεκτος) le Grec ancien (ou) littéral. ||. εἶνε ἀρχαιότατον, il il est d'une grande (de la plus haute) antiquité, il est de l'antiquité la plus reculée. ||. ἀρχαία φιλία (εὐγένεια), amitié (noblesse) de vieille date. ||. ὁ ἀρχαιότερος (κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸν διορισμὸν), le doyen (d'âge ou d'ancienneté). ||. εἰς τὸν στρατὸν μεταξὺ δύο ἰσοβαθμίων διατάττει ὁ ἀρχαιότερος, dans l'armée, à grade égal, le plus ancien commande. ||. ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, dès la plus haute antiquité, dès les temps les plus reculés.

Ἀρχαιότης, ητος (ἡ), antiquité, θ. §. ancienneté, θ. §. (ἐπὶ ἀρχ. κειμηλ.) antique. θ. ||. αἱ ἀρχαιότητες τῶν Ἀθηνῶν (τῆς Ῥώμης κτλ.), les Antiquités d'Athènes (de Rome etc).

Ἀρχαιότροπος (ὁ, ἡ), qui pense ou qui est fait à l'antique.

Ἀρχαιρεσία (ἡ), élection des magistrats; §. (ἀρχ. Ῥωμ.) comices, πλθ.

Ἀρχαιρεσιάζω, Μ. άσω, assister aux comices; élire des magistrats.

Ἀρχαϊσμὸς (ὁ), imitation des anciens; §. vieille locution, θ. tour de phrase surannée, terme d'antiquité, archaïsme.

Ἀρχάριος (ὁ), commençant, (ἰδίως ἐπὶ τεχνιτ.) apprenti. ||. τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε πολλὰ δύσκολον δι' ἀρχάριον, ce livre est trop fort pour un commençant.

Ἀρχεῖον (τὸ), lieu des séances des autorités civiles, maison de ville, θ. ||. (πλθ.) Ἀρχεῖα (τὰ), les archives.

Ἀρχειοφυλάκιον (τὸ), (lieu où l'on garde) les archives, dépôt des archives.

Ἀρχειοφύλαξ, ακος (ὁ), garde des archives, archiviste.

Ἀρχέκακος (ὁ, ἡ), première cause du mal.

Ἀρχέτυπος (ὁ, ἡ), modèle primitif, original, archétype.

Ἀρχὴ (ἡ), origine, θ. commencement; source, θ. §. début; entrée. §. principe; maxime, θ. fondement. ||. αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος, (εἶνε πολλὰ ἐμπερδευμένη), c'est une affaire qui n'a ni fond ni rive. ||. αἱ ἀρχαὶ εἶνε πάντοτε δύσκολοι, les commencements sont toujours difficiles. ||. ἐξ ἀρχῆς, dès le commencement, dès l'origine. ||. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, d'un bout à l'autre. ||. κατ' ἀρχάς, originairement, dans l'origine, primitivement; d'abord, ἴδε καὶ Πρῶτος. ||. κατ' ἀρχὰς (περὶ τὰς ἀρχὰς) τοῦ χειμῶνος, à l'entrée (vers l'entrée) de l'hiver. §. (πλθ.) αἱ ἀρχαὶ τῆς ἠθικῆς (τῆς θρησκείας), les principes de la morale (de la religion). ||. ἔχει καλὰς (κακὰς, ἐσφαλμένας) ἀρχάς, il a de bons (de faux) principes. ||. εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς ἀρχὰς (ἐνν. ὑγιεῖς, ὀρθὰς), c'est un homme sans principes. 2) (συνήθ. πλθ.) autorités, corps constitués, magistrats; (περιληπτ.) magistrature, θ. ||. τὸ πρὸς τὰς (καθεστώσας) ἀρχὰς ὀφειλόμενον σέβας, le respect dû aux autorités constituées. ||. αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, les autorités civiles et militaires.

Ἀρχηγέτης, ου (ὁ) καὶ **Ἀρχηγέτις**, ιδος (ἡ), chef suprême; principal auteur; premier fondateur.

Ἀρχηγία (ἡ), commandement.

Ἀρχηγὸς (ὁ), chef, commandant.

Ἀρχήτερα, ἐπίρ. = Προτήτερα.

||. καὶ διατί δὲν μοὶ τὸ εἶπες ἀρχήτερα; et pourquoi vous ne me l'avez pas dit plus tôt?

Ἀρχίατρος (ὁ), premier médecin, médecin en chef.

Ἀρχιγραμματεὺς, έως (ὁ), secrétaire en chef; archichancelier.

Ἀρχιδιάκονος (ὁ), (ἐκκλησ.), archidiacre.

Ἀρχίδι (τὸ), χυδ. ἀντὶ Ὀρχίδιον, ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.

Ἀρχιεπισκοπὴ (ἡ), archevêché.

Ἀρχιεπισκοπικὸς, ἡ, ὸν, archiépiscopal.

Ἀρχιεπίσκοπος(ὁ), archevêque. ||. (ὁ — Λακεδαιμονίας) εἶχε (τόσους) ἐπισκόπους, il avait tant de suffragans.

Ἀρχιερατεύω, Μ. ευσω, devenir prélat (archevêque), s'élever aux grandes dignités de l'Église. §. tenir le siège épiscopal, siéger. ||. ἀρχιεράτευσε τόσους χρόνους, il siégea tant d'années.

Ἀρχιερατικὸς, ἡ, ὸν, qui appartient à un prélat (etc); pontifical. ||. (οὐσ.) τὸ ἀρχιερατικὸν (βιβλίον περιέχον τὸ μέρος τῆς ἱερουργίας τὸ ἐκτελούμενον ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως), le pontifical. ||. (πληθ.) ἀρχιερατικὰ (ἄμφια), les ornements pontificaux.

Ἀρχιερατικῶς, ἐπίῤ. pontificalement.

Ἀρχιερεὺς, έως (ὁ), prélat, évêque, archevêque. ||. ὁ μέγας (ὁ ἄκρος) ἀρχιερεὺς, le grand (le souverain) pontife.

Ἀρχιερωσύνη (ἡ), dignité d'un prélat (d'un évêque); pontificat.

Ἀρχίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Ἄρχομαι, commencer; entamer (une affaire, un discours etc); se mettre (se prendre) à. ||. ἀρχίζω δουλειὰν, se mettre à travailler. ||. ἄρχισε νὰ γελᾷ (νὰ φωνάζῃ), il se mit à rire (à crier). ||. ἄρχισε νὰ κλαίῃ, elle se prit à pleurer. ||. ἄρχισε μὲ τὰ ὅλα του νὰ σπουδάζῃ, il s'est mis tout de bon à étudier. ||. Θεέ μου! τί πληκτικὸς εἶνε, ὅταν ἀρχίσῃ! Dieu! qu'il est assomant, quand il s'y met! ||. ἀρχίζω νὰ ψάλλω (νὰ τραγῳδῶ), entonner (un hymne). ||. ἀρχίζω τὸν πόλεμον, engager le combat. ||. ἄρχισε νὰ βρέχῃ (νὰ φέγγῃ) ὅταν ἀνεχωρήσαμεν, il commençait à pleuvoir (à faire jour) quand nous partimes. ||. πότε ἀρχίζουν (μετὰ τὰς διακοπὰς) τὰ γυμνάσια; quand est-ce que les collèges rentrent. ||. (ἐνίοτε λείπει εἰς τὸ Γαλλ.) ἔφυγε κατεντροπιασμένος, καὶ ἡμεῖς ἀρχίσαμεν νὰ γελῶμεν, il s'éloigna tout honteux, et nous de rire. ||. (ὡς ἀπολ.) πόθεν ἄρχισεν ἡ φιλονεικία; par où la dispute a-t-elle commencé? ||. μόλις ἄρχισαν, on ne fait que de commencer. ||. ἀρχινῶντας ἀπὸ σήμερον, à partir d'aujourd'hui.

Ἀρχιθαλαμηπόλος (ὁ), grand chambellan.

Ἀρχιθησαυροφύλαξ, ακος (ὁ), architrésorier.

Ἀρχικαγγελάριος (ὁ), archichancelier.

Ἀρχικὸς, ἡ, ὸν, propre au (ou fait pour le) commandement. ||. τὸ ἀρχικὸν, le ton de commandement; l'art de commander. 2) le premier (en ordre), primitif, primordial. ||. ἡ ἀρχικὴ αἰτία, la première cause, le principe, le premier principe. §. τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα (ὀνόματος λέξεως), les lettres initiales, ἴδε καὶ Ἀρκτικός.

Ἀρχιλῃστὴς, οῦ (ὁ), chef de brigands, chef de bande.

Ἀρχιμάγειρος (ὁ), maître-cuisinier, chef (écuyer) de cuisine.

Ἀρχιμανδρίτης, ου (ὁ), supérieur d'un couvent, abbé, archimandrite. ||. ἀρχιμανδρίτης τῆς αὐλῆς, chapelain. ||. ἀρχιμανδρίτης στρατοῦ, aumônier. ||. (κατὰ προσφών.) ἅγιε ἀρχιμανδρῖτα, Monsieur l'abbé.

Ἀρχιμηνιὰ (ἡ), ἴδε Πρωτομηνιά.

Ἀρχινῶ, Μ. ίσω, = Ἀρχίζω.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ (ὁ), chef de pirates.

Ἀρχιπέλαγος, ους (τὸ), archipel.

Ἀρχιστρατηγία (ἡ), charge (dignité) du général en chef, commandement en chef d'une armée.

Ἀρχιστράτηγος (ὁ), général en chef; généralissime.

Ἀρχιτεκτονικὸς, ἡ, ὸν, d'architecte (ou) d'architecture, architectonique. ||. ἀρχιτεκτονικὴ (ἐνν. τέχνη), l'(art) architectonique, l'architecture, θ.

Ἀρχιτέκτων, ονος (ὁ), constructeur en chef; architecte.

Ἀρχιχρονιὰ (ἡ), ἴδε Πρωτοχρονιά.

Ἀρχογαύπτης, ου καὶ

Ἀρχολίπαρος (ὁ), ἀρχ. qui brigue avidement les places (les dignités), (δημ.) grippe-places.

Ἄρχομαι, Μ. ἄρξομαι, ἀρχ. ἀντὶ Ἀρχίζω, faire quelque chose le premier, commencer etc; débuter; (ἐπὶ ἀψύχ. τοπικῶς) prendre naissance. ||. τῷ ἐδόθη προθεσμία τριῶν μηνῶν ἀρχομένων ἀπὸ (τῆς δεῖνα ἐποχῆς), on lui à donné trois mois, qui courent à partir de (telle époque).

Ἀρχοντιὰ (ἡ), κοιν. τὸ Ἀξίωμα (ἄρχοντος).

Ἀρχοντικὸς, ἡ, ὸν, qui appartient (ou) qui convient à un homme de condition.

Ἀρχόντισσα, ης (ἡ), femme de qualité (de condition etc), grande dame.

Ἀρχοντολόγι (τὸ), la noblesse ou la magistrature, les personnes de qualité (de condition, de distinction etc).

Ἀρχοντόπουλον (τὸ), enfant de famille.

Ἄρχω, Μ. ἄρξω, ἀρχ. ἀντὶ Ὁρίζω, Ἐξουσιάζω, commander; gouverner. ||. εἶνε γεννημένος νὰ ἄρχῃ, il est né pour commander. ||. » οὐδεὶς, ἑαυτοῦ μὴ ἄρχων, ἐλεύθερος,« (Γνμ.), nul n'est libre qui ne se commande.

Ἄρχων, οντος (ὁ), κυρ. μτχ.

τοῦ Ἀρχω. ||. (ὡς οὐσ.) chef; magistrat. §. homme de qualité (de distinction etc), grand seigneur, grand personnage. ||. ὁ — τοῦ σκότους, (Γρφ. ὁ διάβολος), le prince des ténèbres. 2) κοιν. ἀντὶ Πλούσιος.

Ἄρωμα (τὸ), épice; aromate; arome; (Γρφ.) onguent. ||. σκευάζω (ἀνακατόνω) μὲ ἀρώματα, aromatiser. ||. ἡ δι' ἀρωμάτων σύνθεσις (σκευασία), aromatisation.

Ἀρωματίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.) avoir une odeur (un goût) aromatique.

Ἀρωματικὸς, ή, ὸν, aromatique; embaumé, odorant. ||. κάλαμος ὁ—, roseau odorant, acore.

Ἂς, μόρ. Παρακελ. que. ||. ἂς ἔλθῃ, qu'il vienne. ||. ἂς εἶναι, soit. ||. ἂς ὑποθέσωμεν, supposons. ||. ἂς κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσῃ, qu' il fasse ce qu'il lui plaira. 2) Εὐκτ. ἂς ἤμην, que je n'étais! ||. ἂς ἠρχόμην! que n'étais-je venu! ||. ἂς μοὶ ἦτον συγχωρημένον! que ne m'est-il permis.

Ἀσαβάνωτος, η, ον, qui n'a pas été enseveli.

Ἀσάλευτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas (ou) qui ne saurait être agité; tranquille; fixe, stable, ferme.

Ἀσαράντιστος, η, ον, qui n'a pas achevé sa quarantaine.

Ἄσαρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τὸ Τυρκ. Κεδὶ-ὀτοὺ), asaret, (κοιν.) cabaret, oreillette, θ. rondelle, θ. nard sauvage.

Ἄσαρκος (ὁ, ἡ), décharné, maigre.

Ἀσάρωτος, η, ον, non balayé.

Ἀσάφεια (ἡ), manque de clarté, obscurité, θ. ||. ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀσαφείας καὶ τῆς σιωπῆς τῶν νόμων, « sous le pretexte du silence et de l'obscurité de la loi. «

Ἀσαφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui n'est pas clair; obscur.

Ἀσαφῶς, ἐπίῤ. obscurement.

Ἀσβεστάδικον (τὸ), ἴδε Ἀσβεστουργεῖον.

Ἀσβεστᾶς, ᾶ, (ὁ), ἴδε Ἀσβεστουργός.

Ἀσβέστης, η (ὁ), chaux, θ.

Ἀσβεστόνερον (τὸ), eau de chaux, θ.

Ἀσβεστόνω, Μ. ώσω, enduire (de chaux), crépir, plâtrer (κυρ. μὲ γύψον). ||. (μσ. αὐτπθ.) ἀσβεστόνομαι, blanchir son habit, se blanchir.

Ἀσβεστοποίησις, εως (ἡ), calcination, θ.

Ἀσβεστοποιῶ, Μ. ήσω, reduire (transformer) en chaux vive, calciner.

Ἄσβεστος (ὁ, ἡ), inextinguible; (μτφορ.) perpétuel. ||. γέλως ἄσβεςος, un rire inextinguible. || (οὐσ. θηλ.) ἀρχ. ὁ Ἀσβέστης.

Ἀσβεστουργεῖον (τὸ), four à chaux, chaufour, plâtrière, θ. anchau.

Ἀσβεστουργὸς (ὁ), ouvrier en chaux, chaufournier, plâtrier.

Ἀσβέστωμα (τὸ), l'action de crépir, crépissure, θ.

Ἀσβόλη (ἡ), noir de fumée, suie, θ.

Ἀσβὸς (ὁ), εἶδ. ἐντ. ἢ σκώλ. (ἀμπελοφθόρου), ver coquin, lisette, θ. coupe-bourgeon, bêche, θ.

Ἄσβυστος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Ἄσβεστος. ||. (κυρ.) ἀσβέσης ἄσβυστος, chaux vive.

Ἀσέβεια (ἡ), impiété, θ.

Ἀσεβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), impie, mécréant.

Ἀσεβῶς, ἐπίῤ. avec impiété.

Ἀσελγαίνω, Μ. ήσω, (ἀρχ.), mener une vie déréglée (licencieuse); se livrer à la débauche, (χυδ.) libertiner.

Ἀσέλγεια (ἡ), mœurs dissolues, débauche, θ. libertinage; luxure, θ. lasciveté, θ. lubricité, θ. impudicité, θ. impureté, θ. paillardise, θ.

Ἀσελγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), lascif, dissolu, débauché, libertin, luxurieux, lubrique, impur, paillard. ||. βίος ἀσελγὴς, une vie impure.

Ἀσελγῶς, ἐπίῤ. d'une manière lascive, lascivement, lubriquement, luxurieusement, impudiquement.

Ἀσέληνος (ὁ, ἡ), sans lune.

Ἄσεμνος (ὁ, ἡ), indécent; immodeste, impudique, déshonnête: (ἐπὶ λόγ.) qui blesse (qui choque) la modestie, graveleux, grivois; cru. ||. τὸ ἄσεμνον τῶν ἐκφράσεων, l'immodestie des expressions. ||. βλέμματα ἄσεμνα, regards immodestes.

Ἀσέμνως, ἐπίῤ. indécemment, déshonnêtement, immodestement.

Ἀσήκωτος, η, ον, qu'on ne peut lever, très pesant.

Ἀσημάδευτος, η, ον, qui n'est pas marqué, qui ne porte point de marque (de signe).

Ἀσήμαντος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est d'aucune conséquence (d'aucune importance, d' aucune valeur), qui n'est pas de poids; qui est sans renom, insignifiant, obscur; mince; nul. ||. εἶνε ἄνθρωπος πάντη ἀσήμαντος, c'est un homme tout à fait insignifiant (d'une grande insignifiance, d'une parfaite nullité), c'est un pauvre sire. ||. τὸ ἀσήμαντον τῶν λόγων του, l'insignifiance de ses discours.

Ἀσημείωτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a pas été désigné (annoté).

Ἀσημένιος, α, ον, κοιν. ὁ Ἀργυροῦς.

Ἀσῆμι (τὸ), κοιν. ὁ Ἄργυρος.

Ἀσημικὸν (τὸ), vaisselle (service) d'argent, (εἰς τὸ πληθ. περιληπτ.) argenterie, θ.

Ἀσημόνω, Μ. ώσω, argenter.

Ἀσημόπετρα (ἡ), pierre de touche, θ.

Ἄσημος (ὁ, ἡ), = Ἀσήμαντος. ||. (οὐδ.) τὸ Ἄσημον, ἀντὶ ἡ Ἀσημότης, l'insignifiance, l'obscurité. ||. τὸ ἄσημον τοῦ γένους του, l'obscurité de sa naissance.

Ἀσημόχωμα (τὸ), sable d'argent.

Ἀσήμωμα (τὸ), l'action d'argenter (un vase etc), argenture, θ.

Ἀσημωτὴς, οῦ (ὁ), argenteur.

Ἄσηπτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas sujet à se putréfier; qui se

conserve sans corruption. ‖. εἴς τινας γαίας τὰ σώματα διαμένουν πολὺν χρόνον ἄσηπτα, il y a des terres où les corps se conservent longtemps sans corruption.

Ἀσθένεια (ἡ), maladie, θ. infirmité, θ. ἴδε καὶ Ἀῤῥωστία.

Ἀσθενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀδύνατος, faible. ‖. »τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής,« ἴδε Πρόθυμος. ‖. ἀσθενὴς συνείδησις, conscience délicate. ‖. ἀπό τινων ἡμερῶν εἶνε πολλὰ ἀσθενὴς, depuis quelques jours il est très-souffrant. 2) (συνήθ.) malade; infirme, ἴδε καὶ Ἄῤῥωστος. ‖. καθόσον ἐμακρύνοντο, ὁ ἦχος ἐγίνετο βαθμηδὸν ἀσθενέστερος, à mesure qu'ils s'éloignaient, le bruit allait s'affaiblissant.

Ἀσθενῶ, Μ. ήσω, = Ἀῤῥωστῶ.

Ἆσθμα (τὸ), courte haleine, asthme, (ἐπὶ ἵππ.) pousse, θ.

Ἀσθμαίνω (χωρὶς Μ.), haleter; être tout essoufflé.

Ἀσθματικὸς, ὴ, ὸν, asthmatique; (ἐπὶ ἵππ.) poussif.

Ἄσιακτος, η, ον, qui n'a pas été applani ou arrangé; inégal, ἴδε καὶ Ἀσυγύριστος.

Ἀσιανὸς καὶ

Ἀσιατικὸς, ὴ, ὸν, original d'Asie; oriental. ‖. ὕφος Ἀσιατικὸν, style oriental. ‖. αἱ κάμαραι ἦσαν στρωμέναι (ἐπὶ τὸ) ἀσιατικώτερον, les chambres étaient meublées à l'oriental. ‖. οἱ Ἀσιανοὶ, les Orientaux.

Ἀσιτία (ἡ), διδακτ., inanition, ἴδε καὶ Ἀτροφία.

Ἀσκάλιστος, η, ον, qui n est pas bêché ou sarclé.

Ἀσκανδάλιστος (ὁ, ἡ), qui ne prête pas au scandale. ‖. διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, (φρσ.), pour sauver le scandale.

Ἄσκαπτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a pas été bêché (foui).

Ἀσκαρδαμυκτὶ, ἐπίρ. sans cligner l'œil, d'un œil fixe, fixement.

Ἀσκέπαστος, η, ον, qui n'est pas couvert, découvert.

Ἀσκεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), = Ἀσκέπαστος, (κυρ. μὲ ξέσκεπον κεφαλὴν), découvert, chapeau bas, tête nue, (ἡ) nu-tête. ‖. στέκει ἀσκεπὴς, se tenir chapeau bas. ‖. τὸν ὁμιλεῖ ἀσκεπὴς, il lui parle nu-tête (tête nue).

Ἄσκησις, εως, vie ascétique, θ.

Ἀσκητεύω, Μ. εύσω, mener une vie ascétique.

Ἀσκητήριον (τὸ), hermitage ϗ ermitage, ascétère.

Ἀσκητὴς, οῦ (ὁ), qui mène une vie ascétique, anachorète.

Ἀσκητικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne la vie ascétique, ascétique. ‖. τὰ Ἀσκητικὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, les Ascétiques de Saint Basile.

Ἀσκὶ (τὸ), κοιν. ὁ Ἀσκος.

Ἀσκοπήρα (ἡ), havresac. ‖. ἡ — τῶν κυνηγῶν, gibécière, θ.

Ἀσκομαχητὸν (τὸ), ἴδε Ἀγκομαχητόν.

Ἀσκομαχῶ, Μ. ήσω, ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Ἄσκοπος (ὁ, ἡ), sans but; inutile.

Ἀσκόπως, ἐπίρ. sans but; aveuglement; inutilement.

Ἀσκὸς (ὁ), outre, θ.

Ἀσκῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), dresser, exercer, former; cultiver (un art etc). ‖. (μσ.) s'exercer (etc.), ἴδε καὶ Ἐξασκῶ.

Ἆσμα (τὸ), chant; ‖. ᾆσμα ἐπιθαλάμιον (ἐπικήδειον κτλ.), chant nuptial (funèbre etc). ‖. (Γρφ.) τὸ Ἆσμα τῶν ᾀσμάτων, le Cantique des Cantiques.

Ἀσματικὸς, ὴ, ὸν, chantant.

Ἄσμενος, η, ον, (ἀρχ.) μτχ. πθ. τοῦ Ἥδομαι, content. ‖. (συνήθ.) ἐπίρ. ἀντὶ -

Ἀσμένως, ἐπίρ. avec plaisir; volontiers.

Ἀσπάζομαι, Μ. ἀσπασθῶ (θὰ), embrasser cordialement; saluer. §. ἔπειτα ἀσπάζεται τὰς ἁγίας εἰκόνας, ensuite il fait son adoration devant les saintes images.

Ἀσπάλαθος (ὁ, ἡ), φ. (ἀκανθ.), aspalathe, barbe-de-Jupiter (;), θ.

Ἄσπαρτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a pas été ensémencé.

Ἀσπασμὸς (ὁ), salutation, θ. salut; compliment; adieux. ‖. μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς προσφέρω τοὺς ἀσπασμούς του, il m'a chargé de vous faire ses compliments. ‖. τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. un dernier adieu. ‖. ὁ ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸς, le baiser de paix.

Ἀσπιδοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un bouclier.

Ἄσπιλος (ὁ, ἡ), (ἀρχ.) sans tache, pur.

Ἀσπὶς, ίδος (ἡ), bouclier. 2) (εἶδος ὄφεως), aspic.

Ἀσπλαγχνία (ἡ), dureté de cœur, θ.

Ἄσπλαγχνος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, impitoyable, qui n'a pas d'entrailles.

Ἀσπλήνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (πτερίδος), cétérah, asplènium.

Ἄσπονδος (ὁ, ἡ), implacable, irréconciliable. ‖. μῖσος ἄσπονδον, une haine implacable. ‖. ἐχθρὸς ἄσπονδος, ennemi juré.

Ἀσπράδι (τὸ), (τοῦ αὐγοῦ), blanc d'œuf, (τοῦ'μματιοῦ)--des yeux, (διδακτ.) la cornée, (τὸ φυκιασίδι) blanc de fard (de céruse, de plomb).

Ἀσπρειδερὸς, ὴ, ὸν, tirant sur le blanc, blanchâtre

Ἀσπρίζω, Μ. ίσω, (μτβτ. ϗ αὐτπθ.), blanchir, ἴδε ϗ Λευκαίνω. ‖. ἄσπρισαν τὰ μαλλιά (τὰ γένειά) του, ses cheveux ont blanchi, la barbe lui grisonne. ‖. (καὶ ἐλλ. ἢ συνκδχ.) ἄρχισε νὰ ἀσπρίζῃ (ν' ἀσπρίζουν δηλ. αἱ τρίχες του), il commence à blanchir (à grisonner), il devient grison, le poil commence à lui blanchir (lui commence à grisonner). ‖. τὸ μάλαμμα ἀσπρίζει, ἅμα ἐγγίσῃ τὸν ὑδράργυρον, l'or blanchit dès qu'il est touché par le mercure.

Ἀσπρίλα (ἡ), κοιν. ἡ Λευκότης.

Ἄσπρισμα (τὸ), l'action de blanchir, blanchiment, ἴδε ϗ Λεύκασμα.

Ἀσπρογένης, η (ὁ), qui porte une barbe blanche; tout blanc de vieillesse, chenu.

Ἀσπρόκλημα (τὸ), φ. ἴδε Βρυωνία.

Ἀσπροκόκκινος, η, ον, qui a le teint vermeil (de roses).

Ἀσπρολούλουδον (τὸ), φ. ξ ἄνθ. camomille sauvage, θ. marguerite, θ. paquerette, θ.

Ἄσπρος, η, ον, κοιν. ὁ Λευκὸς, blanc, -anche. ||. φορεῖ (εἶν' ἐνδυμένος) ἄσπρα, s'habiller de blanc, être en blanc. ||. ἄσπρα, (πλθ.) τὰ ἀργυρᾶ νομίσματα, (καὶ ἐν γέν.) τὰ χρήματα, argent blanc.

Ἀσπροσάνιδον (τὸ), comptoir.

Ἀσπρούτσικος, η, ον, (ὑποκορ.), blanchet, blanchelet.

Ἀστακὸς (ὁ), ὀςρακόδ. θαλάσσ. écrevisse de mer, θ. homard; langouste (τὸ Τουρκ. μποτζέκι).

Ἀστάρι (τὸ), entoilage.

Ἀσταρόνω, Μ. ώσω, entoiler.

Ἀστάρωμα (τὸ), entoilage.

Ἀστασία (ἡ), inconstance, θ. §. instabilité, θ. §. versatilité (de caractère, de sentiments), θ.

Ἄστατος, ος καὶ (κοιν.) **η, ον**, qui n'est pas stable, qui n'a point de consistence (de tenue), inconstant, volage. ||. τὸ ἄςατον, ἀντὶ Ἡ ἀςασία. ||. τὸ ἄστατον τῆς τύχης, l'inconstance de la fortune.

Ἄστεγος (ὁ, ἡ), qui n'a ni feu ni lieu.

Ἀστειεύομαι, Μ. **ἀστειευθῶ** (θὰ), καὶ

Ἀστεΐζομαι, Μ. **ἀστεϊσθῶ** (θὰ), plaisanter, badiner; se moquer, railler, rire. ||. ἀστεΐζεσθε, μοὶ φαίνεται, vous vous moquez, je pense; apparemment vous plaisantez; vous vous raillez, je crois; vous voulez rire; vous n'y songez pas. ||. δὲν βλέπεις ὅτι ἀστεΐζεται; ne voyez-vous pas qu'il se raille?

Ἀστεῖος, α, ον, plaisant, badin, gai, facétieux. ||. νὰ σᾶς διηγηθῶ ἓν ἀστειότατον ἀνέκδοτον, que je vous raconte un anecdote on ne peut plus gai. ||. τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος εἶνε ὅτι.., le bon de l'histoire (du conte) est que..

Ἀστειότης, ητος (ἡ), ton badin. 2) = τῷ

Ἀστεϊσμὸς (ὁ), badinage, plaisanterie, θ. facétie, θ. bon mot.

Ἀστερία (ἡ), λίθος πολύτ., girasol, asterie.

Ἀστερίας, ου (ὁ), πτν. (εἶδ. ἱέρ.), autour ἢ butor.

Ἀστερίσκος (ὁ), asterisque.

Ἀστερισμὸς (ὁ), constellation, θ. ||. οἱ δώδεκα ἀστερισμοὶ οἱ συγκροτοῦντες τὸν Ζωδιακὸν, les douze constellations qui composent le Zodiaque.

Ἀστεροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une étoile, astéroïde, astéracé.

Ἀστεροειδῶς, ἐπίῤ. en étoile.

Ἀστερόεις, εντος (ὁ), ἀρχ. semé d'étoiles, étoilé.

Ἀστεροσκοπεῖον (τὸ), observatoire.

Ἀστεφάνωτος, ος καὶ (κοιν.) **η, ον**, qui n'a pas été couronné.

Ἀστὴρ, έρος (ὁ), astre, étoile, θ.

Ἀστίβακτος καὶ **Ἀστίβαστος, η, ον**, qui n'a pas été passé par les mains du foulon.

Ἀστικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne la cité; civil, civique. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) qui habite la cité, citadin; (συνκδχ.) qui a de l'urbanité (l'air du grand monde, etc), poli, galant, civil, courtois. ||. τὰ ἀστικὰ δικαιώματα, droits de cité; droits civiques. ||. τὰ ἀστυκὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, les droits civiques et civils.

Ἀστόλιστος, ος καὶ (κοιν.) **η, ον**, qui n'est pas paré (orné).

Ἄστοργος (ὁ, ἡ), qui n'aime point ses parens (ou) ses enfans, qui n'est pas aimant, qui est sans affection, insensible, dur, dénaturé.

Ἀστοχασία (ἡ), inconsidération, θ. irréflexion, θ. inconséquence, θ. légèreté, θ.

Ἀστόχαστος, η, ον, κοιν. ὁ Ἀπερίσκεπτος, inconsidéré, irréfléchi, étourdi, léger, malavisé.

Ἀστοχία (ἡ), faute, θ. erreur, θ. maladresse, θ. 2) (κοιν.) ἀντὶ Δυστυχία, Ἀποτυχία.

Ἀστοχῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτυγχάνω. 2) (κοιν.) ἀντὶ Λησμονῶ.

Ἀστόχως, ἐπίῤ. maladroitement; inconsidérément.

Ἀστράγαλος (ὁ), osselet. 2) ἀρχ. ἡ -

Ἀστραγαλιὰ (ἡ), φ. astragale, fausse reglisse, θ.

Ἀστράγγιστος, η, ον, qui n'a pas été exprimé (pressuré) ou passé par la chausse (par le couloir).

Ἀστραπὴ (ἡ), éclair.

Ἀστράπτω, Μ. άψω, faire (lancer) des éclairs, éclairer. ||. ὅλην νύκτα ἄστραπτεν, il n'a fait qu'éclairer toute la nuit.

Ἄστρηπτος, η, ον, non torse, (κυρ. ἐπὶ μετάξ.) floche.

Ἀστρολάβιον (τὸ), ἐργαλ. ἀςρνμ., astrolabe.

Ἀστρολογία (ἡ), astrologie, θ.

Ἀστρολογικὸς, ὴ, ὸν, astrologique.

Ἀστρολόγος (ὁ), astrologue.

Ἀστρολούλουδον (τὸ), εἶδ. ἄνθ., marguerite, θ. (espèce d')aster, (παρβλ. Ἀσπρολούλουδον).

Ἄστρον (τὸ), étoile, θ. astre.

Ἀστρονομία (ἡ), astronomie, θ.

Ἀστρονομικὸς, ὴ, ὸν, astronomique.

Ἀστρονόμος (ὁ), astronome.

Ἀστροπελέκι (τὸ), κοιν. ὁ Κεραυνός.

Ἄστρωτος, η, ον, (lit, chambre etc) dégarni sans tapis, sans couverture.

Ἄστυ, ἄστεος (τὸ), ἀρχ. la cité.

Ἀστυκὸς, ὴ, ὸν, ἴδε Ἀστικός.

Ἀστυνομία (ἡ), police, θ. ||. ἡ δημοτικὴ ἀστυνομία, la police municipale. 2) (συνκδχ. τὸ κατάστημα, τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἀστυνόμου) les bureaux (la prefecture) de la police, la police. ||. τὸν ἐμήνυσαν (τὸν ἐπροσκάλεσαν) εἰς τὴν ἀστυνομίαν, il fut mandé à la police.

Ἀστυνομικὸς, ὴ, ὸν, relatif à (qui concerne) la police. ||. ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἀςυνομικὴν ἐπιτήρησιν, sous la surveillance de la haute police. ||. ἀστυνομικὴ (ἀστυνομικῆς διατάξεως) παράβασις, contravention de police. ||. ἀστυνομικὴ ποινὴ, (Νμ.), peine de police.

Ἀστυνόμος (ὁ), préfet (ἢ) commissaire de police, (καὶ ἁπλ.) commissaire.

Ἀσύγγνωστος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Ἀσυγχώρητος.

Ἀσύγκλωστος (ὁ, ἡ), qu'on ne peut filer ensembre; §. (συνήθ. μτφορ.) ἀντὶ Ἀσυμβίβαστος, inconciliable.

Ἀσύγκριτος (ὁ, ἡ), qui est sans comparaison (hors de comparaison), incomparable.

Ἀσυγκρίτως, ἐπίῤ. incomparablement, sans (hors de) comparaison.

Ἀσυγύριστος, η, ον, qui est en désordre (en négligé).

Ἀσυγχώνευτος (ὁ,ἡ), qui ne peut s'allier avec un autre, inalliable.

Ἀσυγχώρητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, impardonnable, inexcusable, irrémissible. ||. τοῦτο εἶνε καὶ ἀκατανόητον καὶ ἀσυγχώρητον, cela ne peut ni se concevoir ni se pardonner.

Ἀσυδοσία (ἡ), κοιν. ἡ Ἀτέλεια, immunité. θ.

Ἀσύδοτος, η, ον, κοιν. ὁ Ἀτελὴς, qui jouit d'une immunité.

Ἀσυζήτητος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été discuté, indiscuté.

Ἀσύλητος (ὁ, ἡ), qui est à l'abri de pillage; inviolable.

Ἀσυλία (ἡ), droit d'asile, inviolabilité, θ.

Ἀσυλλόγιστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, = Ἀστόχαστος, irréfléchi.

Ἀσυλλογίστως, ἐπίῤ. imprudemment, inconsidérément, sans raisonner.

Ἄσυλον (τὸ), asile, abri.

Ἀσυμβίβαστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui ne peut s'accorder (s'accommoder), inaccommodable, inaccordable, incompatible, inconciliable, inalliable.

Ἀσυμμετρία (ἡ), défaut de symétrie, irrégularité, θ.

Ἀσύμμετρος (ὁ, ἡ), qui n'est pas symétrique (en proportion), disproportionné; irrégulier. ||. (ἀριθμητ.) ἀριθμὸς ἀσύμμετρος, aliquante (partie), θ. ||. ὁ 2 εἶναι ἀριθμὸς ἀσύμμετρος τοῦ 9, deux est une partie aliquante du neuf, ἴδε Ὑποπλάσιος. §. (Γεωμετρ.) incommensurable. ||. τὸ ἀσύμμετρον δύω ἐκτάσεων ἢ ποσοτήτων, l'incommensurabilité (de deux lignes ou quantités).

Ἀσυμμέτρως, ἐπίῤ. sans symétrie, sans proportion.

Ἀσυμπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est sans pitié, qui n'est pas compatissant, impitoyable.

Ἀσυμπαθῶς, ἐπίῤ. sans compassion, impitoyablement.

Ἀσύμφορος (ὁ, ἡ), désavantageux, défavorable.

Ἀσυμφόρως, ἐπίῤ. désavantageusement, défavorablement.

Ἀσυμφωνία (ἡ), désaccord, mésintelligence, θ.

Ἀσύμφωνος (ὁ, ἡ), qui n'est d'accord, opposé de sentiment.

Ἀσυναίρετος (ὁ, ἡ), (Γρμτ.), non contracté.

Ἀσύνακτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'a pas été cueilli (recueilli etc).

Ἀσυνάρτητος (ὁ, ἡ), qui manque de liaison (de connexion), incohérent, disparate, (μτνμ.) décousu. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἀσυνάρτητον, l'incohérence, le décousu (du style, des idées).

Ἀσύνδετος (ὁ, ἡ), (Γρμτ.), qui n'est pas lié par des conjonctions.

Ἀσυνειδησία (ἡ), défaut de conscience, inconscience, θ.

Ἀσυνείδητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, homme sans conscience, qui n'a plus de remords (de conscience), sur le cœur du quel le remord n'a aucune prise, inconsciencieux.

Ἀσυνειδήτως, ἐπίῤ. inconsciencieusement, d'une manière peu consciencieuse.

Ἀσύνετος (ὁ, ἡ), ἀρχ., ὁ Ἀνόητος, imprudent, inconsidéré.

Ἀσυνήθης, ους (ὁ, ἡ), inaccoutumé; insolite, inusité; extraordinaire.

Ἀσυνήθιστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui n'est pas fait (accoutumé) à qc. 2) = Ἀσυνήθης, inaccoutumé; inusité.

Ἀσύντακτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas constitué.

Ἀσυντελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ne contribue à qc., inutile.

Ἀσύστατος (ὁ, ἡ), = Ἄστατος, Ἀκατάστατος.

Ἀσυστόλως, ἐπίῤ. sans retenue.

Ἄσφακτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non égorgé.

Ἀσφάλεια (ἡ), assurance (que l'on donne ou l'on exige); sûreté, θ. sécurité, θ. ||. δὲν εἶνε ἀσφάλεια ἐδῶ, il n'y fait pas sûr, on n'y est pas en sûreté.

Ἀσφαλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), sûr; assuré. ||. μέρος ἀσφαλὲς, lieu d'assurance. ||. ἀσφαλὲς καταφύγιον, une retraite assurée. ||. τὸ ἀσφαλέςερον εἰς αὐτὴν τὴν περίςασιν εἶνε νὰ μὴ εἴπῃ τις τίποτε, le plus sûr dans cette circonstance est de ne rien dire.

Ἀσφαλίζω, Μ. ίσω, mettre en lieu d'assurance; mettre à couvert, (ἰδιαιτ.) faire assurer (une maison, un navire etc). ||. ἡ οἰκία εἶναι ἀσφαλισμένη, la maison est assurée. ||. εἶμαι ἀσφαλισμένος ὡς πρὸς τὸ δάνειόν μου, je suis à couvert de mon prêt (de mes avances).

Ἀσφαλιστικὸς, ὴ, ὸν, qui procure de sûreté. ||. ἀσφαλιστικὸν κατάστημα, chambre (bureau) d'assurance. ||. ἀσφαλιστικὸν (ἐνν. ἔγγραφον), Ἐμπορ. δικονμ., contrat (ou) police d'assurance. ||. ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία, compagnie (société) d'assurance.

Ἀσφαλῶς, ἐπίῤ. sûrement, en sûreté.

Ἄσφικτος, η, ον, qui n'est pas serré.

Ἀσφόδελος (ὁ), φ. asphodèle. ||. ὁ λευκὸς—, bâton royal. ||. ὁ κίτρινος—, bâton de Jacob.

Ἀσφράγιστος (ὁ, ἡ), qui n'est point scellé (ou) cacheté. ||. τὸ γράμμα τοῦτο εἶνε ἀσφράγιςον (ἀπὸ τοῦ ταχυδρομείου), cette lettre n'est pas timbrée.

Ἀσφυξία (ἡ), cessation du pouls, asphyxie, θ.

Ἄσχετος (ὁ, ἡ), qui n a aucune relation avec. §. (φιλοσοφ.) absolu.

Ἀσχέτως, ἐπίῤ. sans aucune re-

lation avec, indépendamment.

Ἀσχημαίνω, M. **αίνω** (θὰ), devenir laide, enlaidir.

Ἀσχημιὰ (ἡ), laideur, θ. difformité, θ.

Ἀσχημίζω, M. **ίσω**, rendre laid, enlaidir; défigurer; (ἐπὶ πραγμ.) déparer.

Ἄσχημος, **η**, **ον**, laid, vilain, difforme, (ὑπερβολ.) hideux. ||. δὲν εἶν' ἄσχημη δουλειὰ, δὲν εἶν' ἄσχημον, c' est joli (passablement joli).

Ἄσχιστος, **ος** καὶ (κοιν.) **η**, **ον**, qui n'est pas fendu.

Ἀσχολία (ἡ), occupation, θ. affaire, θ. §. distraction. ||. ἔχει ἀσχολίαν (ἢ) ἀσχολίας, il a affaire, il est en affaires.

Ἀσχολοῦμαι, M. **ἀσχοληθῶ** (θὰ), = **Ἐνασχολοῦμαι**, vaquer à, s' occuper de. ||. ὁ νοῦς δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀσχοληθῇ πολὺν καιρὸν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον χωρὶς ν' ἀποκάμῃ, l'esprit ne peut s'occuper trop longtemps d'un objet sans se fatiguer. ||. ἀσχολεῖται εἰς τὸν κῆπόν του, il s' occupe à son jardin (ἤ, κατ' ἄλλ. ἔνν.) de son jardin, ἴδε καὶ **Καταγίνομαι**.

Ἀσώματος (ὁ, ἡ), qui n'a point de corps, incorporel.

Ἀσωτεύω, M. **εύσω**, être dissipateur (ou) dissolu, vivre en libertin (en débauché); (μτϐτ.) dépenser follement, prodiguer.

Ἀσωτία (ἡ), prodigalité, θ. profusion, θ. §. dissolution, θ. débauche, θ.

Ἄσωτος (ὁ, ἡ), perdu de débauche, dissolu; prodigue, dissipateur. ||. ὁ ἄσωτος (υἱὸς), Εὐαγγ., l'enfant prodigue.

Ἀσώτως, ἐπίρ. en dissipateur, en vrai prodigue.

Ἀταίρειαστος, **η**, **ον**, κοιν. ἀντὶ **Ἀνάρμοστος**, discordant, disconvenant.

Ἄτακτος, **ος** καὶ (κοιν.) **η**, **ον**, déréglé, dérangé (dans sa conduite), débauché, désordonné; drôle, étourdi; indiscipliné; (ἐπὶ πραγ.) irrégulier; confus; (ἰατρ. ἐπὶ πυρετ. σφυγμ. κτλ.) ataxique. ||. ἄτακτος διαγωγὴ, conduite irrégulière, θ. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἄτακτον τῆς διαγωγῆς του, l' irrégularité de sa conduite.

Ἀτακτῶ, M. **ήσω**, se comporter en étourdi, sortir des bornes de la bienséanse; faire du tapage (des bêtises).

Ἀτάκτως, ἐπίρ. sans ordre, en désordre; désordonnément; déréglément; en étourdi; §. confusément, en confusion. ||. ἐπολέμησαν ἀτάκτως, il se battirent en confusion.

Ἀταξία (ἡ), désordre, désarroi; déréglement, dérangement; irrégularité, θ. confusion, θ. §. bètise, θ. écart, incongruité, θ. incartade, θ. §. (ἰατρ.) ataxie, θ. ||. τὸ πᾶν εἶνε εἰς ἀταξίαν, tout est en confusion (οἰκ. dans le désarroi, en désarroi).

Ἀταπείνωτος (ὁ, ἡ), qui n'est point (ou) qui ne saurait être abaissé (abattu).

Ἀταραξία (ἡ), tranquillité, θ. calme, imperturbabilité, θ. sans-gêne, sang-froid.

Ἀτάραχος (ὁ, ἡ), qui ne se trouble point, calme, tranquille, imperturbable.

Ἀταράχως, ἐπίρ. d'un air calme, de sang-froid, de sens rassis, imperturbablement.

Ἄταφος (ὁ, ἡ), privé de sepulture.

Ἄτεγκτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui ne peut être ému (touché), inexorable.

Ἀτείχιστος (ὁ, ἡ), qui n'est pas entouré de murailles (ou) de remparts.

Ἄτεκνος, **ος** καὶ (κοιν.) **η**, **ον**, qui n'a pas d' enfans.

Ἀτεκνία (ἡ), privation d' enfans.

Ἀτέλεια (ἡ), imperfection, θ. 2) dispense (exemption) d'impôt (etc), immunité, θ.

Ἀτελείωτος, **ος** καὶ (κοιν.) **η**, **ον**, qui n'a point de fin, infini, interminable, à perte de vue. 2) inachevé, inexécuté.

Ἀτελεσφόρητος (ὁ, ἡ), qui ne réussit pas, qui reste sans effet, infructueux.

Ἀτελὴς, **οῦς** (ὁ, ἡ), à qui il manque quelque chose, imparfait, incomplet. 2) exempt de charges (d'impôts).

Ἀτελῶς, ἐπίρ. imparfaitement.

Ἀτερπὴς, **οῦς** (ὁ, ἡ), ἀρχ., déplaisant, désagréable, triste.

Ἄτεχνος (ὁ, ἡ), qui manque d' art, fait sans art, travaillé grossièrement.

Ἀτημέλητος (ὁ, ἡ), ἀρχ. négligé. ||. τὸ ἀτημέλητον, le négligé; l' abandon.

Ἀτίθασσος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ **Ἀνήμερος**, sauvage, farouche, indompté (ou) indomptable.

Ἀτιμάζω, M. **άσω**, outrager; insulter, couvrir d' ignominie; noter d' infamie, dégrader; (συχνότ.) déshonorer.

Ἀτίμασμα (τὸ), l' action d'outrager (de déshonorer etc).

Ἀτίμητος, **ος** καὶ (κοιν.) **η**, **ον**, qui est sans prix, qu'on ne saurait assez estimer, inestimable, ἴδε καὶ **Ἀνεκτίμητος**.

Ἀτιμία (ἡ), déshonneur, ignominie, θ. outrage, affront; fletrissure, θ. infamie, θ. ||. εἶνε ἀτιμία τὸ νὰ μὴ φυλάττῃ τις τὸν λόγον του, c'est une infamie de manquer à sa parole.

Ἄτιμος, **ος** καὶ (κοιν.) **η**, **ον**, qui est sans honneur, qui manque à l' honneur, perdu d' honneur, infâme, malhonnête; (ἐπὶ πραγμ.) honteux; déshonnête, ignominieux.

Ἀτιμωρησία (ἡ), impunité, θ.

Ἀτιμωρητὶ, ἐπίρ. impunément.

Ἀτιμώρητος (ὁ, ἡ), impuni.

Ἀτίμως, ἐπίρ. ignominieusement; §. malhonnêtement.

Ἀτιμωτικὸς, **ὴ**, **ὸν**, qui porte infamie, infamant. ||. ἀτιμωτικαὶ ποιναὶ, peines infamantes.

Ἀτίνακτος, **ος** καὶ (κοιν.) **η**, **ον**, qu'on n'a pas sécoué.

Ἀτμὶς, **ίδος** (ἡ), ἀρχ. = **Ἀτμός**.

Ἀτμοκίνητος (ὁ, ἡ), mis en mouvement par la vapeur. ||. ἀτμοκίνητος μηχανὴ, machine à vapeur. ||. (οὐσ.) **Ἀτμοκίνητον** (ἐνν. πλοῖον), = **Ἀτμόπλοιον**.

Ἀτμόπλοιον (τὸ), bateau à vapeur (καὶ ἁπλῶς) vapeur.

Ἀτμὸς (ὁ), vapeur, θ.

Ἀτμοσφαῖρα (ἡ), atmosphére, θ. air. ||. ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτον ἐντελῶς γαληνιῶσα, ἄκρα νηνεμία ἐπεκράτει εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, un calme profond regnait dans les airs.

Ἀτμοσφαιρικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne l' atmosphére, atmosphérique.

Ἀτόκως (ἄνευ τόκου), ἐπίρ. sans intérêts.

Ἀτολμία (ἡ), manque de courage, timidité, θ.

Ἄτολμος (ὁ, ἡ), qui manque de courage, timide.

Ἀτομικὸς, ἡ, ὸν, individuel.

Ἀτομικότης (ἡ), individualité, θ.

Ἀτομικῶς, ἐπίρ. individuellement.

Ἄτομον (τὸ), atome; corpuscule; individu; personne, θ. ||. ἡ κατὰ τὸ περὶ ἀτόμων σύστημα φιλοσοφία, la philosophie corpusculaire.

Ἀτονία (ἡ), langueur, θ. faiblesse, θ. atonie, θ. (διδακτ.) adynamie, θ.

Ἄτονος (ὁ, ἡ), qu'est sans nerf (sans vigueur), qui manque de ressort, faible, languissant; lâche; mou, (τὸ θηλ.) molle; (μτνμ.) décoloré. ||. τὸ ὕφος του εἶνε ἄτονον, son style est décoloré.

Ἀτονῶ, Μ. ήσω, devenir faible (atonique); se lasser.

Ἀτόπημα (τὸ) καὶ

Ἀτοπία (ἡ), action (ou) parole déplacée, inconvenance, θ. absurdité, θ. incongruité, écart, ἴδε καὶ Ἀταξία. ||. νὰ παραβλέψῃ τὰ ἀτοπήματά του, passer par dessus ses écarts.

Ἄτοπος (ὁ, ἡ), déplacé, inconvenant, absurde, étrange, déraisonnable; (οἰκ. ἐπὶ πραγμ.) saugrenu. ||. τὸ ἄτοπον, ἀντὶ Ἡ ἀτοπία, l'inconvenient, l' absurde. ||. τὸν φέρει εἰς τὴν ἄτοπον ἀπαγωγὴν, réduire son homme à l'absurde. ||. θέλων ν' ἀποφύγῃ ἓν ἄτοπον, περιέπεσεν εἰς ἄλλο, en voulant éviter un inconvénient, il est tombé dans un autre.

Ἀτόπως, ἐπίρ. absurdement.

Ἀτρακτοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à un fuseau qui en a la forme, (διδακτ.) fusiforme.

Ἄτρεπτος (ὁ, ἡ), qui ne peut être changé, immuable.

Ἄτριπτος (ὁ, ἡ), non broyé (ou) frotté. §. (μτφορ.) non exercé, sans expérience.

Ἄτριχος (ὁ, ἡ), sans poil.

Ἀτρόμητος (ὁ, ἡ), intrépide.

Ἀτροφία (ἡ), atrophie, déperissement (d'un malade à qui la nourriture ne profite pas), inanition, θ. ||. πάσχω (περιπίπτω εἰς) ἀτροφίαν, s' atrophier.

Ἀτρύγητος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, non récolté, non vendangé.

Ἀτρύπητος, η, ον, qui n'est pas troué (ou) perforé.

Ἄτρυτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. infatigable. §. continuel, infini. ||. (συνήθ.) πόνοις ἀτρύτοις, à peines infinies.

Ἄτρωτος (ὁ, ἡ), invulnérable.

Ἀττικίζω, Μ. ίσω, imiter le style attique, faire des atticismes.

Ἀττικισμὸς (ὁ), atticisme.

Ἀττικιστὴς, οῦ (ὁ), qui imite le style attique, atticiste.

Ἀττικιστὶ, ἐπίρ. en langue attique.

Ἀττικὸς, ἡ, ὸν, attique.

Ἀττικῶς, ἐπίρ. à la manière attique.

Ἀτύχημα (τὸ), = Δυστύχημα, revers, malheur.

Ἀτυχὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ne réussit pas, malheureux, infortuné. ||. εἶναι ἀτυχής, jouer de malheur.

Ἀτυχία (ἡ), = Δυστυχία, adversité, θ. infortune, θ. malheur.

Ἄτυχος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Ἀτυχής.

Αὐγερινὸς (ὁ), κοιν. ὁ (ἀστὴρ) Ἑωσφόρος, l'étoile du matin, l'étoile matinière.

Αὐγὴ (ἡ), le point de jour, l' aurore, θ. §. le grand matin.

Αὐγὸν (τὸ), κοιν. τὸ Ὠὸν, œuf. ||. αὐγὰ βραστὰ, (des) œufs à la coque. ||. τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, blanc d'œuf. ||. ὁ κρόκος (ἢ τὸ κιτρινάδι) τοῦ αὐγοῦ, le jaune d'œuf. ||. τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ ὠμὸν, glaire, θ. ||. αὐγὰ εἰς τὸ σαγάνι (ἢ) μὲ τὸ βούτυρον (κοιν.) 'μμάτια, œufs sur le plat, des œufs pochés au beurre (noire). ||. τὸ περικάλυμμα τοῦ αὐγοῦ, la coque. ||. μόλις ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ αὐγόν του, il ne fait que sortir de la coque (de la coquille). ||. τὰ αὐγὰ τῶν μελισσῶν (τῶν κορέων κτλ.), le couvain (des abeilles, des punaises etc).

Αὐγομάννα (ἡ), ovaire.

Αὐγοτάραχον (τὸ), boutargue, θ.

Αὐγότσεφλον (τὸ), coquille d' œuf, θ coque, θ.

Αὔγουστος (ὁ), août. ||. τὸν Αὔγουστο.. κατὰ μῆνα Αὔγουστον, au mois d' août.

Αὐγωμένος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ (ἀχρ.) Αὐγόνω, œuvé.

Αὐθάδεια (ἡ), audace, θ. arrogance, θ. insolence, θ. impertinence, θ. hardiesse, θ.

Αὐθάδης, ους (ὁ, ἡ), audacieux; arrogant, insolent, impertinent, irrespectueux, hardi. ||. εἶνε εἰς ἄκρον αὐθάδης (αὐθαδέστατος), il est suprêmement (souverainement) insolent, il est d'une grande (de la dernière) insolence.

Αὐθαδιάζω, Μ. άσω, avoir l'audace (l'insolence etc) de dire ou de faire qc., parler insolemment, dire des insolences. ||. αὐθαδίασεν εἰς βαθμὸν ὥστε .., il poussa l'insolence jusqu'à..

Αὐθαδῶς, ἐπίρ. audacieusement; arrogamment, insolemment, impertinemment.

Αὐθαιρεσία (ἡ), l'arbitraire. §. acte arbitraire.

Αὐθαίρετος (ὁ, ἡ), arbitraire. ||. τὸ αὐθαίρετον, = ἡ Αὐθαιρεσία.

Αὐθαιρέτως, ἐπίρ. arbitrairement, sans être autorisé, sans autorisation, de son autorité (privée).

Αὐθεντεύω, Μ. εύσω, être ou devenir prince.

Αὐθέντης, ου (ὁ), κοιν. ὁ Ἡγε-

μῶν ἢ Δεσπότης, Κύριος, maître; seigneur; prince.
Αὐθεντία (ἡ), ἀρχ. autorité, θ. ||. αἱ Γραφικαὶ ῥήσεις ἀποτελοῦσιν αὐθεντίαν ἐν τοῖς θεολογικοῖς, les textes de l'Écriture font autorité en théologie. 2) (κοιν.) ἀντὶ Ἡγεμονία.
Αὐθεντικὸς, ή, ὸν, κοιν. ἀντὶ Ἡγεμονικός.
Αὐθημερὸν, ἐπίῤ. le jour même.
Αὐθόρμητος (ὁ, ἡ), qui agit de son propre mouvement ou par instinct, qui fait quelque chose de soi-même; spontané. ||. τὸ αὐθόρμητον τῆς πράξεως, la spontanéité de l'action.
Αὐθορμήτως, ἐπίῤ. de mon (son etc) propre mouvement; (ἐπὶ πραγμ.) spontanément.
Αὐθύπαρκτος (ὁ, ἡ), qui subsiste par lui-même. ||. τὸ αὐθύπαρκτον τοῦ Θεοῦ, (θλγ.), l'usseité de Dieu.
Αὐθωρὶ, ἐπίῤ. à l'heure même.
Αὐλάκι (τὸ), canal, tranchée, θ. rigole, θ. biez (κυρ. τὸ τοῦ νερομύλου), chenal.
Αὐλακιὰ (ἡ), sillon.
Αὐλακόνω, Μ. όσω, sillonner.
Αὐλάκωμα (τὸ), l'action de silloner, sillonage, sillonement.
Αὐλάρχης, ου (ὁ), maître du palais, maréchal de la Cour.
Αὐλὴ (ἡ), cour, θ. §. (κατ'ἐξοχ.). la cour (du prince du Roi), le palais; §. le cabinet. ||. ἡ αὐλὴ τῆς Γαλλίας (τῆς Ῥώμης κτλ.), la cour de France (de Rome etc). ||. μία κυρία τῆς αὐλῆς, une dame de la cour. ||. τρώγει εἰς τὴν αὐλὴν, il a bouche en cour (à la cour).
Αὐλητὴς, οῦ (ὁ), joueur de flûte.
Αὐλία (ἡ), qualité de ce qui est immatériel, immatérialité, θ.
Αὐλίζομαι, Μ. αὐλίζομαι (θὰ), avoir issue, se servir (de l'entrée d'une maison). ||. ἀπὸ ποῦ αὐλίζεται αὐτὸ τὸ 'σπίτι; de quel côté la maison se sert-elle (ou) perce-t-elle, donne-t-elle? ||. αὐλίζεται ἀπὸ δύο δρόμους, elle perce dans deux rues, elle s'ouvre sur deux rues.
Αὐλικὸς, ή, ὸν, relatif à la cour. ||. (οὐσ.) courtisan, homme de cour.
Αὐλόγυρος (ὁ), l'enceinte (d'une cour), θ. clotûre, θ. enclos.
Αὐλόπορτα (ἡ), porte d'entrée; grille, θ.
Αὐλὸς (ὁ), flûte, θ.
Ἄυλος (ὁ, ἡ), immatériel.
Ἀΰλως, ἐπίῤ. immatériellement.
Αὐξάνω, Μ. αὐξήσω, (μτβτ. καὶ αὐτπθ.), croître, accroître, s'accroître; augmenter, s'augmenter; grossir; hausser; rehausser; élever; multiplier, peupler. ||. » Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, « Γρφ., croissez et multipliez. ||. κἀνὲν ἄλλο 'ψάρι δὲν αὐξάνει τόσον πολὺ καθὼς ὁ κυπρῖνος, il n'y a pas de poisson qui peuple autant que la carpe. ||. ὑπάρχουσι δυστυχῶς πλῆθος ἀργῶν· προσέξατε μήπως αὐξήσητε τὸν ἀριθμόν των, il y a malheureusement beaucoup de fainéans; prenez garde de n'en pas grossir le nombre. ||. αὐξάνω τὴν τιμὴν τῶν νομισμάτων, rehausser le prix (la valeur) des monnaies, rehausser les monnaies. ||. ηὔξησεν ἡ τιμὴ τῶν γεννημάτων, le prix des grains est rehaussé, ἴδε καὶ Ἀναβαίνω. ||. αὐξάνω τὰ ἔξοδά μου, monter (renforcer) sa dépense. ||. αὐξάνω τὰ δοσίματα (τὸν μισθὸν τῶν στρατ. κτλ.), hausser les impôts (la paye du soldat etc). ||. νὰ αὐξήσῃ τοὺς μισθοὺς, élever les salaires. ||. οἱ ἐργάται θέλουν νὰ τοῖς αὐξηθῇ ὁ μισθὸς, les ouvriers veulent qu'on les augmente. ||. ἡ κατάστασίς του αὐξάνει καθημέραν, sa fortune accroit (s' accroit) tous les jours, ses biens croissent. ||. τὸ στράτευμά του ηὔξησεν ὑπὸ πλήθους αὐτομόλων, son armée s'est grossie d'une foule de transfuges.
Αὔξησις, εως (ἡ), l'action de croître (de s'accroître) ou d'augmenter (de s'augmenter), accroissement; croissance; augmentation, θ. §. (γρμτ.) augment. §. (ἐμπορ. ἐπὶ γραμματίων κλπ.) hausse, θ. (ἐπὶ νομισμ.) haussement. §. (ἐπὶ κτηνῶν κλπ.) croît. §. (ἐπὶ ὑδάτ.) crue, θ. ||. τὰ γραμμάτια (τοῦ δημοσίου χρέους) εἶνε εἰς αὔξησιν, les fonds (les effets publics) sont en hausse (à la hausse). ||. ἡ αὔξησις τῆς τιμῆς τῶν νομισμάτων, le rehaussement des monnaies. ||. τὸ δένδρον (τὸ ζῶον) τοῦτο δὲν ἔλαβεν ἀκόμην ὅλην του τὴν αὔξησιν, cet arbre (cet animal) n'a pas encore pris toute sa croissance (toute sa crue). ||. ἡ αὔξησις (τῶν ὑδάτων) τοῦ Νείλου, la crue du Nil.
Αὐξομείωσις, εως (ἡ), accroissement et décroissement. ||. ἡ —τῶν παλιῤῥοιῶν, le flux et le reflux.
Ἀϋπνία (ἡ), insomnie, θ.
Ἄϋπνος, (ὁ, ἡ), qui ne dort pas; qui ne peut dormir. ||. ἐπέρασε τὴν νύκτα ἄϋπνος, il a passé la nuit sans dormir.
Αὔρα, ας (ἡ), vent leger, brise, θ.
Αὐρινὸς, ή, ὸν, de demain.
Αὔριον, ἐπίῤ. demain; à demain. ||. » εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα, « (παροιμ.), à demain les affaires. ||. σήμερον-αὔριον, (φρσ.), du jour au lendemain, aujourd'hui pour demain.
Αὐστηρὸς, ά, ὸν, sévère, austère, rigide, rigoureux, âpre. ||. φυλάττει αὐστηρὰν δίαιταν, il observe une diète rigoureuse.
Αὐστηρότης, ητος (ἡ), sévérité, θ. rigidité, θ. rigueur, θ. austérité, θ. âpreté, θ. ||. καθ' ὅλην τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων, suivant toute la rigueur (la sévérité) des loix. ||. φέρομαι μὲ αὐστηρότητα πρός τινα, user de rigueur envers (à l'égard de) quelqun.
Αὐστηρῶς, ἐπίῤ. sévèrement, rigidement, durement, austèrement, âprement. ||. τὸν ἐπέπληξεν αὐστηρότατα, il l'a réprimandé bien âprement.
Αὐτάγγελος (ὁ, ἡ), qui rapporte lui-même ce qu'il a vu.
Αὐταδέλφη (ἡ), sœur germaine.
Αὐτάδελφος (ὁ), frère germain.
Αὔτανδρος (ὁ, ἡ), avec les hommes (qui s'y trouvent). ||. τὸ

πλοῖον κατεποντίσθη αὔτανδρον, le vaisseau a péri corps et biens.

Αὐταπάρνησις (ἡ), abnégation de soi-même.

Αὐτάρεσκος (ὁ, ἡ), qui est content de soi-même (de sa personne), qui se complait, fat.

Αὐταρέσκεια (ἡ), fatuité, θ.

Αὐτάρκεια (ἡ), contentement (de ce qu'on a), modération, θ.

Αὐτάρκης, ους (ὁ, ἡ), qui se contente de ce qu'il a, à qui ce qu'il a suffit, modéré, sobre.

Αὐτεξούσιος (ὁ, ἡ), qui est maître de sa personne (de ses actions), indépendant. ||. ὁ ἄνθρωπος εἶνε αὐτεξούσιος, l'homme a son libre arbitre. ||. τὸ αὐτεξούσιον (τοῦ ἀνθρώπου), le libre arbitre, le franc arbitre.

Αὐτεξουσιότης (ἡ), liberté d'agir, indépendance, θ.

Αὐτεξουσίως, ἐπίῤ. librement, indépendemment, de son gré, de son bon gré.

Αὐτεπάγγελτος (ὁ, ἡ), qui fait quelque chose de lui-même (d'office, de son autorité privée).

Αὐτεπαγγέλτως, ἐπίῤ. sans autorisation, sans mission, en son propre et privé nom, d' autorité privée; de son chef; (ἰδίως Νμ.) d' office. ||. τὸ δικαστήριον διώρισεν αὐτεπαγγέλτως συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου τὸν (δεῖνα), un tel fut nommé d'office avocat de l' accusé.

Αὐτήκοος (ὁ, ἡ), qui a entendu de ses propres oreilles. ||. μάρτυς—, temoin auriculaire.

Αὐτὶ (τὸ), κοιν. τὸ Ὠτίον, oreille, θ. ||. τὸ σκυλὶ (τὸ ἄλογον) ἔχει εὔμορφα αὐτιὰ, ce chien (ce cheval) est bien coiffé. ||. κόπτω τὰ αὐτιὰ (σκύλου κτλ.), essoriller. ||. τὰ σκυλιὰ ἔπιασαν τὸν ἀγριόχοιρον ἀπὸ τ' αὐτιὰ, les chiens ont coiffé le sanglier.

Αὐτοαλήθεια (ἡ), la vérité même.

Αὐτοβοεὶ, ἐπίῤ. (ἀρχ.), au premier assaut; d'emblée.

Αὐτογνωμόνως, ἐπίῤ. de son gré, de son bon gré; sans être autorisé.

Αὐτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), qui agit ou parle d'après sa propre opinion (d'après son sentiment).

Αὐτόγραφος (ὁ, ἡ), écrit de la propre main (de l'auteur), autographe. ||. αὐτόγραφον, manuscrit original; autographe. ||. εἶδα τὸ αὐτόγραφον, j'ai vu l'autographe.

*Αὐτογραφοτυπία (ἡ διὰ τῆς λιθογραφίας ἀποτύπωσις αὐτογράφων), autographie, θ.

Αὐτοδέσποτος (ὁ, ἡ), qui est maître de ses actions; indépendant.

Αὐτοδίδακτος (ὁ, ἡ), qui est' instruit (formé) sans autre maître que lui-même.

Αὐτοδικαίως, ἐπίῤ. de plein droit.

Αὐτοδικία (ἡ), l'action de se faire justice à soi même; voie de fait, θ.

Αὐτοδικῶ, Μ. ήσω, se faire justice à soi-même.

Αὐτοθελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), spontané; volontaire.

Αὐτοθελῶς, ἐπίῤ. volontairement, de son bon gré.

Αὐτόθεν, ἐπίῤ. du lieu même où l'on se trouve.

Αὐτόθι, ἐπίῤ. là même, en cet endroit-là même; (ἐπὶ παραπομπ. συγγραφ.) ibidem καὶ (κατ' ἀποκ.) ibid. ἢ ib.

Αὐτοκέφαλος (ὁ, ἡ), qui ne relève d'autre chef (que de lui-même), indépendant. ||. »ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶνε αὐτοκέφαλος,« (Σύντ.), l'Église de Grèce ne relève que d' elle-même.

Αὐτοκίνητος (ὁ, ἡ), qui se meut de lui même, qui a en soi la faculté de se mouvoir.

Αὐτόκλητος (ὁ, ἡ), qui vient sans être invité ||. ἦλθεν αὐτόκλητος, il s'est invité lui-même. ||. ν' ἀκούσωμεν ἕνα μάρτυρα, ὅστις παρυσιάζεται αὐτόκλητος, d'entendre un temoin, qui vient de se produire de lui-même.

Αὐτοκρατορία (ἡ), règne (dignité) ou les États d'un empereur; empire. ||. ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, le Bas-Empire.

Αὐτοκρατορικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne l'empire (ou) l'empéreur, impérial. ||. ἡ Αὐτοκρατορικὴ Αὐτοῦ (Αὐτῆς) Μεγαλειότης, Sa majesté Impériale.

Αὐτοκρατόρισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ-

Αὐτοκράτωρ, ορος (ὁ), empereur, impératrice, autocrate, -trice.

Αὐτοκτόνος (ὁ, ἡ), = Αὐτόχειρ.

Αὐτολεξεὶ, ἐπίῤ. en propres termes, mot pour mot.

Αὐτόματος (ὁ, ἡ), qui se meut de lui-même, spontané; automatique.

Αὐτόματον (τὸ), tout ce qui arrive de soi-même, événement fortuit; hasard. ||. τὸ αὐτόματον τῆς πράξεως, la spontanéité de l'action. ||. ἐξ αὐτομάτου, d'une manière spontanée, spontanément. 2) (μηχάνημα αὐτοκίνητον) automate-

Αὐτομάτως, ἐπίῤ. spontanément; automatiquement.

Αὐτομόλησις, εως (ἡ), l'action de passer d'une armée (ou) d' un parti dans un autre comme transfuge; désertion, θ.

Αὐτόμολος (ὁ), transfuge (qui passe d'une armée ou d un parti dans un autre); déserteur;

Αὐτομολῶ, Μ. ήσω, passer comme tranfuge d'une armée ou d'un parti dans un autre; déserter (à l'ennemi).

Αὐτονομία (ἡ), droit de se gouverner par ses propres lois, indépendance, θ, (Ῥωμ. Ἱστορ.) autonomie, θ.

Αὐτόνομος (ὁ, ἡ), qui se gouverne par ses propres lois, indépendant; (Ῥωμ. Ἱστορ.) autonome.

Αὐτονομοῦμαι, Μ. αὐτονομηθῶ (θὰ), se gouverner par ses propres lois.

Αὐτοπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), Γρμτ. réfléchi. ||. ῥῆμα αὐτοπαθὲς, verbe pronominal réfléchi.

Αὐτόπονος (ὁ), κοιν. ἡ Ὠταλγία.

Αὐτοπροαίρετος (ὁ, ἡ), qui agit ou choisit à sa volonté (à son gré); (πθ.) choisi ou entrepris librement, volontaire; arbitraire.

Αὐτοπροαιρέτως, ἐπίῤ. de sa propre volonté, de son gré.

Αὐτοπροσώπως, ἐπίῤ. en personne.

Αὐτόπτης, ου (ὁ), qui a vu de ses propres yeux, témoin oculaire.

Αὐτὸς, ἡ, ὸ, (ἀντνμ. ἀναφορ.), lui, elle, cela, eux, (etc). ||. αὐτὸς μοὶ τὸ ἔδωσε, c'est lui qui me l'a donné. ||. ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης (ἢ ἡ Α. Μ.) ὁ Βασιλεὺς, ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης (ἢ ἡ Α. Μ.) ἡ Βασίλισσα, Sa Majesté (ou S. M.) le Roi (la Reine). ||. αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες (ἢ κατὰ συγκ.) αἱ ΑΑ.ΜΜ., Leurs Majestés (ou) LL. MM. ||. ἡ Αὐτοκρατορικὴ Αὐτοῦ (Αὐτῆς) Μεγαλειότης, Sa Majesté Impériale. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσαρας κτλ.), lui troisième (quatrième, cinquième etc). 2) (κοιν.) ἀντὶ τῆς δεικτ. Οὗτος, celui (celle, ce)-ci, celui (celle, ce) -là, κτλ. ||. ἔπαρ' αὐτὰ τὰ δύο, καὶ ἄφησέ μου ἐκεῖνα τὰ δύο, prenez ces deux-ci, et laissez-moi ces deux-là. 3) (ἔνάρθρ.) ὁ αὐτὸς, (ἀρχ. καὶ εἰς τὰς συνθ.) ἀντὶ Ὁ ἴδιος, le même. ||. δύο φυτὰ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, deux plantes de la même espèce. ||. (ἢ χωρὶς ἄρθρ. μετὰ τῆς πρωτοτ. ἀντνμ.) ἐγὼ αὐτὸς, σὺ αὐτὸς, ἡμεῖς αὐτοὶ, moi-même, vous-même, nous-mêmes. ||. (καὶ κατ' ἔμφ.) καὶ αὐτήν του τὴν ζωὴν, et sa vie même, même sa vie. ||. νὰ δικάζῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἡγεμόνας, juger les princes mêmes. ||. μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις, en ces propres termes. ||. μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, ἴδε Αὐτολεξεί. ||. τὸ αὐτό ἐστι, autant vaut. ||. (ἡ γεν.) αὐτοῦ (ἀντὶ Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου), ἀντὶ Ἐπίῤ. Τοπ., ἴδε Αὐτοῦ. ||. (ἡ δοτ. προθετ.) ἐν ταὐτῷ, (φρσ. ἐπίῤ.), en même temps; tout à la fois.

Αὐτοσύστατος (ὁ, ἡ), qui se recommande de soi-même (de lui-même).

Αὐτοσχεδιάζω, Μ. άσω, parler sans être préparé, improviser, (κυρ. ἐπὶ ποιημάτ. κλπ.) faire un impromtu (des impromtu); (ἐπὶ ζωγρφ.) croquer.

Αὐτοσχεδίασμα (τὸ), ouvrage improvisé (fait à la hâte), improvisation, θ. impromptu; ébauché, θ. (ἐπὶ ζωγρφ.) croquis.

Αὐτοσχεδιαστὴς, οῦ (ὁ), qui fait des impromptus, improvisateur.

Αὐτοσχέδιος, ος ἢ α, ον, improvisé; impromptu.

Αὐτοσχεδίως, ἐπίῤ. sans préparation, à la hâte.

Αὐτοῦ, γεν. τοῦ Αὐτός. ||. (ἑλλ.) ἐπίῤ. Τοπ. ἀντὶ Αὐτόθι, là, là -même. ||. στάσου αὐτοῦ, demeurez là. ||. (καὶ καταχρ. ἢ ἐμφαντ.) τί λέγεις αὐτοῦ; que dites-vous là?

Αὐτοῦ, ῆς, οῦ, σπν. (ἀρχ.) ἀντὶ Ἑαυτοῦ. ||. (Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος) ἐνεργεῖ τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα, « Σύντ., elle exerce ses droits souverains.

Αὐτουργὸς (ὁ, ἡ), qui fait quelque chose de ses propres mains; auteur, artisan. ||. εἶνε αὐτουργὸς τῆς ἰδίας του δυστυχίας, il est l'artisan de son malheur, ἴδε καὶ Δημιουργός.

Αὐτοφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui nait ou pousse de lui-même (sans culture), produit par la nature et sans le secours de l'art; spontané.

Αὐτοφυῶς, ἐπίῤ. de lui même, sans le secours de l'art.

Αὐτόφωρος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) Ἐπ' αὐτοφώρῳ, sur le fait, en flagrant délit.

Αὐτόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), qui se tue de sa propre main, suicide. ||. ἔγινεν αὐτόχειρ, il se donna la mort (il se défit de lui même, il s'est détruit), (καταχρ.) il se suicida.

Αὐτοχειρὶ, ἐπίῤ. de sa propre main.

Αὐτοχειρία (ἡ), l'action de se donner la mort (de se tuer de sa propre main), suicide.

Αὐτοχειροτόνητος (ὁ, ἡ), qui s'est élu lui-même, (συνήθ.) soi -disant.

Αὐτοχθονία (ἡ), naturalité, θ.

Αὐτόχθων, ονος (ὁ), né sur le sol même qu'il habite; habitant originaire du pays, indigène, regnicole, aborigène; naturel.

Αὐτόχρημα, ἐπίῤ. tout a fait, entièrement. ||. αὐτόχρημα σχολαστικὸς, un franc pédant. ||. αὐτόχρημα ζῶον, un franc animal. ||. εἶνε ἡ ἀνανδρία (ἡ ἀρετὴ) αὐτόχρημα, c'est la valeur (la vertu) même. ||. αὐτὰ εἶνε αὐτόχρημα σπερμολογίαι, ce sont des purs cancans, des purs cancans que tout ça.

Αὐτοψεὶ, ἐπίῤ. de mes (de ses etc) propres yeux.

Αὐτοψία (ἡ), l'action de voir ou d'examiner par ses propres yeux, inspection, θ. autopsie, θ.

Αὐχὴν, ένος (ὁ), (κυρ.) le derrière du cou, (ἐν γέν.) le cou. §. (μτνμ.) passage étroit, langue de terre, θ. défilé; isthme. ||. ὁ τοῦ αὐχένος, (Ἀνατομ.), cervical. ||. τὰ νεῦρα τοῦ αὐχένος, les nerfs cervicaux.

Αὐχμηρὸς, ά, όν, desséché par la chaleur, sec; poudreux; (Π. Γρφ.) ténébreux.

Αὐχμὸς (ὁ), sécheresse produite par la chaleur, temps sec, hâle.

Ἄϋψος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἄγυψος.

Ἀφαίρεσις, εως (ἡ), l'action d'ôter (de retrancher, d'enlever etc), retranchement; déduction, θ. §. (ἀριθμ.) soustraction, θ. §. (Λογικ.) abstraction, θ. §. (γρμτ.) aphérèse, θ. ||. ἀφαίρεσις κτήματος, (Νμ.), éviction, θ.

Ἀφαιρετικὸς, ή, όν, propre à ôter (à enlever, à retrancher). ||. ἀφαιρετικὴ (πτῶσις), Γρμτ., l'ablatif.

Ἀφαιρῶ, Μ. αιρέσω, enlever, ôter, soustraire, retrancher déduire; dérober; ravir; distraire. ||. ἀπ' αὐτῆς τῆς πο-

σότητος πρέπει ν' ἀφαιρεθῶσι τόσα, sur cette somme il faut distraire (ôter) tant. ||. (Νμ.) ἀφαιρῶ κτῆμα ἀπὸ τὴν κατοχὴν τινὸς, évincer q. (de la possession d'une chose). ||. ἀπὸ τῶν ἓξ ἀφαιρῶν τις δύο, μένουν τέσσαρα, qui de six ôte deux, reste quatre. ||. ἀφαιρεμένων τῶν ἐξόδων, déduction faite des dépenses. ||.(ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ἀφῃρημένος, η, ον, (ἐπιθετ.), abstrait. ||. ἔννοια ἀφῃρημένη, abstraction.

Ἀφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), invisible, caché.

Ἀφανίζω, Μ. ίσω, faire périr, perdre, détruire, consumer, anéantir, ruiner, ravager, abîmer, délabrer; dévaster; désoler, infecter. ||. ὁ χρόνος ἀφανίζει τὰ πάντα, le temps détruit tout (consume toutes choses). ||. ἡ σκωριὰ ἀφανίζει τὸν σίδηρον, la rouille consume le fer. ||. τὸ χαλάζι ἀφάνισε τὰ ἀμπέλια, la grêle a ravagé (a ruiné) les vignes. ||. τὰ ἀχρεῖα χόρτα τὰ ὁποῖα ἀφανίζουν τοὺς ἀγρούς μας, les mauvaises herbes qui infestent nos champs. ||. τὰ παιδία ἀφάνισαν (ἔφαγαν δηλ. ὅλα) τὰ πωρικὰ τοῦ κήπου, les enfants firent main basse sur tous les fruits du jardin. ||. (καὶ καθ' ὑπερβολ.) τὰ κουνούπια (ἡ σκνίπες) μᾶς ἀφάνιζαν, les cousins (les moustiques) nous désolaient. ||. ἡ μυῖγαις ἀφάνισαν τὸ ἄλογον, les mouches ont désolé le cheval. §. (ἐ μτφορ.) τὰ ἀνόητα ἔξοδα τὸν ἀφάνισαν, ses foles dépenses l'ont perdu (l'ont abimé, l'ont coulé à fond). ||. αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις θὰ τὸν ἀφανίσῃ, cette entreprise causera sa perte. ||. ἀφανίσθη εἰς τὰ χαρτιὰ, il s'est ruiné au jeu. ||. ἀφανίζεται εἰς τὰς δίκας, il se consume en procès. ||. αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἀφάνισε τὴν ὑπόληψίν του, cette affaire l'a ruiné d'honneur (de reputatation). ||. ἀφανίσθη (εἶνε ἀφανισμένος), il est coulé (il s'est coulé) à fond, il est perdu (abymé). ||. εἶμαι ἀφανισμένος (ἀποκαμωμένος), je suis anéanti.

Ἀφανισμὸς (ὁ), l'action de faire périr (etc), perte, θ. ravage, ruine, θ. destruction, θ. dévastation, θ. dépérissement, anéantissement. ||. τρέχει εἰς τὸν ἀφανισμόν του, il court à sa ruine. ||, αἱ κρισολογίαι εἶνε ἀφανισμὸς, c'est une ruine que les procès.

Ἀφανιστὴς, οῦ (ὁ), destructeur, dévastateur.

Ἀφανιστικὸς, ἡ, ὸν, destructif; ruineux.

Ἄφαντος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui a disparu, invisible. ||. κάμνω ἄφαντον, faire disparaître, dérober à la vue. ||. γίνομαι ἄφαντος, disparaître; s'eclipser; s'évanouir. ||. ἔγινεν ἄφαντος, il est devenu invisible. ||. ἔγινεν αἴφνης ἄφαντος, καὶ ὑπέθεσαν ὅτι ἐδολοφονήθη, il disparut subitement, et l'on supposa qu'il avait été assassiné.

Ἀφαρμάκευτος, η, ον, qui n'est pas (ou) qui ne saurait être empoisonné.

Ἀφασία (ἡ), ἀρχ., stupeur qui ôte la parole.

Ἄφατος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Ἄρρητος, ineffable, inexprimable.

Ἀφεδρὼν, ῶνος (ὁ, ἡ), = Πρωκτός.

Ἀφειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui n'épargne (qui ne ménage) pas, prodigue; qui ne ménage personne, impitoyable.

Ἀφειδῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), prodiguer (sa vie, sa santé etc).

Ἀφειδῶς, ἐπίῤ. sans épargner, avec profusion (ou) prodigalité, largement, profusément; §. sans ménagement, sans pitié, impitoyablement.

Ἀφέλεια (ἡ), simplicité (de mœurs ou de style), naïveté; abandon.

Ἀφελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), sans trop d'ornemens, simple, naïf.

Ἀφελῶς, ἐπίῤ. simplement, naïvement.

Ἄφεσις, εως (ἡ), licenciement; congé, acquittement; rémission, θ. grâce, θ. pardon. (ἐκκλησ.) absolution, θ. ||. ἡ — τῶν ἁμαρτιῶν, la remission des péchés.

Ἀφετήριος, α, ον, qui sert à pardonner (ou) à licencier. ||. ἀφετηρία (ἐν. γραμμὴ ἢ σχοῖνος), l'entrée de la carrière; (μτφορ.) point de départ; commencement. ||. ἐκ πρώτης ἀφετηρίας, = Ἐξ ἀρχῆς, de prime abord, dès l'abord.

Ἄφευκτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qu'on ne peut éviter, inévitable, immanquable, qui est de rigueur, indispensable.

Ἀφεύκτως, ἐπίῤ. inévitablement, indispensablement, nécessairement, à coup sûr, infailliblement, immanquablement; absolument; sans faute. ||. ἀπαιτεῖ ἀφεύκτως νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ, il prétend absolument vous parler. ||. πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἀναχωρήσω, il faut nécessairement que je m'en aille.

Ἀφέψημα (τὸ), décoction, θ. bouillon. ||. μολόχας ἀφέψημα, une décoction de mauve.

Ἀφὴ (ἡ), l'action (ou) la faculté de toucher, toucher; tact. ||. τοῦτο γνωρίζεται διὰ τῆς ἀφῆς, cela se connaît au tact. 2) ἀρχ. ἀντὶ Ἄναμμα. ||. περὶ λύχνων ἀφὰς, à l'heure on l'on allume les lampes, à nuit tombante (ou) close.

Ἀφηγκρηοῦμαι, Μ. ἀφηγκρασθῶ (θὰ), prêter l'oreille; être aux écoutes.

Ἀφῆκα, ἀόρ. τοῦ Ἀφίνω.

Ἀφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), qui n'a pas atteint la puberte; mineur, -eure.

Ἀφηνιάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.) secouer la bride, rompre sa gourmette, prendre le mors aux dents; (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) désobéir, se révolter.

Ἀφηνίασις, εως (ἡ), désobéissance, θ. révolte, θ.

Ἀφῃρημένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀφαιρῶ.

Ἀφῃρημένως, ἐπίῤ. abstractivement.

Ἀφθαρσία (ἡ), incorruption, θ. incorruptibilité, θ.

Ἄφθαρτος (ὁ, ἡ), incorruptible, impérissable.

Ἄφθαστος, η, ον, (κυρ. ἰατρικὸν ἀναντιῤῥήτως ὠφέλιμον), infaillible, efficace, présent.

Ἀφθείαστος, η, ον, qui n'est pas fait.

Ἀφθονία (ἡ), abondance, θ. ||. ἐν ἀφθονίᾳ, = Ἀφθόνως, en abondance, à foison.

Ἄφθονος (ὁ, ἡ), ample, abondant, copieux, considérable. ||. ἄφθονος ὕλη, ample matière.

Ἀφθόνως, ἐπίῤ. amplement, abondamment; largement; copieusement; à foison.

Ἀφιερόνω, Μ. όσω, consacrer, dévouer, vouer. ||. ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως (εἰς τὴν μελέτην κτλ.), il se consacra tout entier (il consacra toute sa vie) à l'étude de la nature (à la méditation etc). ||. ἀφιεροῦμαι εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν, je me confie en la Providence. ||. ἀφιεροῦμαι εἰς τὴν κρίσιν (εἰς τὴν φρόνησίν) σας, je m'en réfère (j'en appelle) à votre jugement (à votre sagesse etc).

Ἀφιέρωμα (τὸ), ce qu'on a consacré, offrande, θ.

Ἀφιέρωσις, εως (ἡ), l'action de consacrer; consécration, θ.

Ἀφιερωτὴς, οῦ (ὁ), celui qui consacre (qui dédie).

Ἀφιερωτικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à la consecration. ||. ἐπιστολὴ ἀφιερωτικὴ, epître dédicatoire, dédicace.

Ἀφιλίωτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, = Ἀδιάλλακτος, Ἄσπονδος, irréconciliable, implacable.

Ἀφιλοκαλία (ἡ), manque de goût.

Ἀφιλοκέρδεια (ἡ), désintéressement.

Ἀφιλοκερδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), désintéressé. ||. εἶνε πολλὰ ἀφιλοκερδὴς, il est d'un grand désintéressement.

Ἀφιλοκερδῶς, ἐπίῤ. avec désintéressement, (σπντт.) désintéressement.

Ἀφιλόξενος (ὁ, ἡ), inhospitalier. ||. τὸ ἀφιλόξενον, l'inhospitalité.

Ἄφιλος (ὁ, ἡ), qui n'a point d'amis, insensible à l'amitié.

Ἀφιλόστοργος (ὁ, ἡ), = Ἄστοργος.

Ἀφιλότιμος (ὁ, ἡ), qui ne se pique point d'honneur.

Ἀφίνω (κοιν. ἀντὶ Ἀφίημι), Μ. ήσω, laisser; quitter; renoncer à; abandonner, délaisser; passer sous silence, omettre. ||. μὴ ἀφίνῃς τὸν χαλινὸν, n'abandonnez pas les rênes. ||. ἀφίνω γένεια (μαλλιὰ, μουστάκια), laisser croître (pousser) la barbe (etc). ||. τὸ κρασὶ ἀφῆκε πολὺ καταπάτι, ce vin a déposé beaucoup de lie (il a beaucoup déposé). ||. ἀφῆκε τὸ οὐσιωδέστερον, il a omis ce qu'il y avait de plus important, ἴδε καὶ Παραλείπω. ||. σᾶς ἀφίνω νὰ στοχασθῆτε τί συνέβη, je vous laisse à penser ce qui en arriva. ||. μὴν ἀφίνῃς τόσον τὸν ἑαυτόν σου, ἴδε Παραμελῶ. ||. ἀφίνω ἐλεύθερον, laisser aller, ἴδε καὶ Ἀπολύω. ||. ἀφίνω τὰς ἀπαιτήσεις (τὰς ἀξιώσεις) μου, départir (se desister, se déporter) de ses prétentions. ||. τί μοῦ ἀφίνεις (ἀπὸ τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος, ἀπὸ τὰ ὀφειλόμενα κτλ.); combien voulez-vous m'en remettre (m'en relâcher)? ||. τοῦ ἄφησα (τοῦ ἐχάρισα) τὰ 'μισὰ, je lui en ai remis (relâché) la moitié, je lui ai fait remise (une remise) de la moitié. ||. τὸν ἄφηκε 'ς τὸν τόπον, il l'étendit roide mort. ||. ἀφίνομαι εἰς τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ (εἰς τὴν τύχην), je me remets (je m'abandonne) entre les mains de Dieu (de la Providence, de la fortune).

Ἄφιξις [ἀφικνοῦμαι], εως (ἡ), arrivée, θ. abord.

Ἀφιόνι (τὸ), χυδ. καὶ Τουρκ, τὸ Ὄπιον.

Ἄφλεκτος (ὁ, ἡ), qui ne peut être brûlé, qui ne se consume point au feu, incombustible.

Ἀφοβία (ἡ), absence de tout sentiment de crainte, intrépidité, θ. imperturbabilité, θ.

Ἄφοβος (ὁ, ἡ), qui n'éprouve aucune crainte, intrépide; imperturbable.

Ἀφόβως, ἐπίῤ. intrépidement, hardiment, sans crainte.

Ἀφοπλίζω, Μ. ίσω, désarmer.

Ἀφοπλισμὸς (ὁ), désarmement

Ἀφόρετος, η, ον, (habit) tout neuf, qui n'a pas été porté.

Ἀφόρητος (ὁ, ἡ), qu'on ne saurait souffrir ou supporter, qui n'est pas supportable, insupportable; désolant; accablant, embêtant; impatientant, insoutenable, intolérable. ||. ὁ καύσων εἶνε ἀφόρητος, la chaleur est intolérable. ||. εἶνε ἀφόρητον, c'est à n'y pas tenir. ||. κατήντησεν ἀφόρητον! c'est embêtant à la fin! ||. ἡ ὑπερηφάνειά του εἶνε ἀφόρητος, il est d'un orgueil insupportable. ||. τὸ σχοινοτενὲς αὐτοῦ τοῦ συγγράμματος εἶνε ἀφόρητον, cet ouvrage est insupportablement long.

Ἀφορία (ἡ), stérilité, θ. infertilité. θ.

Ἀφορίζω, Μ. ίσω, excommunier.

Ἀφορισμὸς (ὁ), ἀρχ. aphorisme. 2) (κοιν.) excommunication, θ.

Ἀφορμὴ (ἡ), cause, θ. source, θ. sujet, motif; prétexte, matière, θ. occasion, θ. lieu, ouverture, θ. ||. δίδει ἀφορμὴν, faire naître, prêter à. ||. δίδει ἀφορμὴν εἰς γέλωτα, donner (fournir) matière à rire, prêter au ridicule (à la plaisanterie). ||. ἡ διαγωγή του δίδει ἀφορμὴν εἰς δυσαρέσους παρεξηγήσεις, sa conduite prête à des fâcheuses interprétations. ||. ἔλαβα ἐκ τούτου ἀφορμὴν, je pris de là occasion. ||. ἀφορμὴ σκανδάλου (λογομαχίας κτλ.), une occasion de scandale (de dispute etc). ||. ζητεῖ ἀφορμὴν πρὸς λογομαχίαν, il cherche un pretexte de querelle. ||. ἀφορμὴ πρὸς ἀναίρεσιν, (δικονμ.), ouverture à cassation. ||. δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς πολιτικὴν ἀγωγὴν, il n'y a lieu à requête civile (de se pourvoir par requête civile).

Ἄφορος (ὁ, ἡ), = Ἄγονος, Ἄκαρπος, infertile.

Ἀφορῶ (χωρὶς Μ.) = Ἀποβλέπω, regarder, concerner; intéresser. ||. καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ (τὸ δεῖνα πρᾶγμα), λέγω ὅτι.., quant à ce qui concerne (regarde) telle chose, je dis que... ||. τοῦτο ἀφορᾷ τὴν ὑγείαν (τὴν ὑπόληψίν) μου, cela intéresse ma santé (ma réputation).

Ἀφοσιόνω, Μ. ώσω, acquitter (ϗ μσ. αὐτπθ. s'acquitter d') un vœu; s'attacher ou se remettre (à quelqu'un), être à la dévotion (se dévouer à). ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ἀφωσιωμένος, η, ον, (ὡς ἐπ.θ.), dévoué. ||. εἶνε ὅλος ἀφωσιωμένος εἰς αὐτὸν, il est tout dévoué à (à la dévotion de) q.

Ἀφοσίωσις, εως (ἡ), attachement, dévoûment. dévotion, θ. ||. ἡ πρὸς σὲ ἀφοσίωσίς μυ εἶνε ἀπεριόριςος, ma dévotion pour vous est sans bornes.

Ἀφ' ὅτου, μόρ. χρν. depuis que.

Ἀφοῦ, μόρ. χρν. après, après (depuis) que, quand, que. ||. εἶνε δέκα χρόνοι ἀφ' οὗ δὲν τὸν εἶδα, il y a dix ans que je ne l'ai vu. ||. δὲν εἶν' ἀκόμη δύω ὧραι ἀφ' οὗ ἦλθα, il n' y pas encore deux heures que je suis arrivé. ||. ἀφ' οὗ περιδιαβάσετε, après vous être promené. ||. ἀφ' οὗ ἐτραγῴδησεν, après avoir chanté. ||. ἀφ' οὗ ὡμιλήσατε, après que vous avez eu parlé. 2) Αἰτιολογ. ἢ Συμπερασμ. puisque. ||. ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι, puisque il en est ainsi.

Ἄφρακτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas fortifié (ou) clos, dépourvu de moyens de défense, dégarni.

Ἄφραστος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφραστος, Ἄρρητος.

Ἀφράτος, η, ον, soufflé.

Ἀφρίζω, Μ. ίσω, écumer; (ἐπὶ οἴνου) mousser.

Ἀφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), exempt de soins (de soucis, d'inquiétude), libre de soin (etc), insouciant, sans souci.

Ἀφρὸς (ὁ), écume, θ.

Ἀφρούρητος (ὁ, ἡ), qui n'est pas gardé, sans garnison.

Ἄφτραις (ἡ), πάθος τοῦ ςόματος τῶν νηπίων, aphthes.

Ἀφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui n'a pas des dispositions naturelles à (ou) pour qc., incapable de, inhabile à, inepte; (συνήθ.) pauvre d'esprir.

Ἀφυΐα (ἡ), manque d'esprit (ou) de dispositions naturelles, incapacité, θ.

Ἄφυκτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Ἄφευκτος, inévitable.

Ἀφύλακτος (ὁ, ἡ), qui n'est pas gardé, sans garde. 2) qui n' est point sur ses gardes, sans précaution.

Ἄφυλλος (ὁ, ἡ), sans feuilles, qui n'a point de feuilles; éfeuillé.

Ἀφύσικος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, contre nature, excessivement gros, monstrueux.

Ἄφωνος (ὁ, ἡ), qui n'a pas de voix, qui ne parle pas, muet. (ἐπὶ πραγμ.) qui ne rend pas de son. ||. ἄφωνα γράμματα, (Γρμτ.), les lettres muettes. ||. ἔμεινεν ἄφωνος (ἀναπολόγητος), il demeura court, il resta muet. ||. ἰχθὺς ἄφωνος, il est muet comme un poisson (comme une carpe).

Ἀφωρισμένος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Ἀφορίζω.

Ἄχ! ἐπιφών. σχετλ. ah!

Ἀχαλίνωτος (ὁ, ἡ), sans frein, effréné.

Ἀχαμνὰ, ἐπίῤ. mal.

Ἀχαμναίνω, Μ. ήνω (θὰ), κοιν. ἀντὶ Λιγνεύω, Ἀδυνατίζω.

Ἀχαμνὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Λιγνὸς ἢ §. Ἀχρεῖος. ||. ἀχαμνὰ, κατ' εὐφ. τὰ Αἰδοῖα, les testicules.

Ἀχανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), immense, qui s'étend à perte de vue. ||. τὸ ἀχανὲς τοῦ οὐρανοῦ (τοῦ Ὠκεανοῦ κτλ.), l'immensité des cieux (de l'Océan etc).

Ἄχαρις, ιτος (ὁ, ἡ), manquant (ou) dépourvu de grace (d'agrément, d'attraits), qui n'a rien d'aimable, disgracieux, ingracieux, désagréable, gauche, triste.

Ἀχαριστία (ἡ), ingratitude, θ.

Ἀχάριστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, ingrat.

Ἀχάτης, ου (ὁ), λίθ. πολύτ. agate, θ.

Ἀχειροποίητος (ὁ, ἡ), qui n'est pas fait de main d'homme.

Ἀχειροτόνητος (ὁ, ἡ), qui n'a pas été sacré.

Ἀχηβάδα (ἡ), ὄςρ., came. §. (μτνμ.) ἡ —τοῦ ἁγίυ βήματος, le rond-point d'une église, le cul-de-four.

Ἀχθοφόρος (ὁ), portefaix, porteur, crocheteur.

Ἀχινὸς (ὁ), (κοιν.) ὁ Ἐχῖνος, oursin, (κοιν.) chataigne de mer, θ.

Ἀχλάδι (τὸ), 'πωρ. poire sauvage, θ.

Ἀχλαδιὰ (ἡ), δ. poirier sauvage.

Ἀχνίζω, Μ. ίσω, (μτβτ.) exposer (cuir) à la vapeur. §. fomenter. ||. (ἀμτβτ.) fumer. ||. τὸ αἷμά των ἄχνιζεν ἀκόμη, leur sang fumait encore.

Ἄχνισμα (τὸ), l'action de faire cuire (d'exposer) à la vapeur. §. (ἰατρ.) fomentation, θ. (ἡ) fumigation, θ.

Ἀχνιστὸς, ὴ, ὸν, cuit à la vapeur.

Ἀχνὸς (ὁ), κοιν. ὁ Ἀτμός, vapeur, θ. buée, θ.

Ἀχόρταστος, ος ϗ (κοιν.) η, ον, = Ἄπληστος, insatiable.

Ἀχρειέστατος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀχρεῖος, très-mauvais (etc), détestable, horrible, abominable. ||. ὁ καιρὸς εἶνε ἀχρειέςατος, il fait un temps détestable (vilain, horrible, abominable), il fait vilain. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἀχρειέστατα, ἐπίῤ., détestablement. ||. γράφει (τραγῳδεῖ κτλ.) ἀχρειέστατα, il écrit (il chante) détestablement.

Ἀχρειεύω, Μ. εύσω, agir (se comporter) avec impertinence (insolence); devenir méchant (impertinent etc).

Ἀχρεῖος, α, ον, qui ne vaut rien, vilain, abject, vil; (ἰδίως ἐπὶ ἀνθρ.) fripon, belître, vaurien, maraud, coquin, polisson, garnement, etc. ||. ὁ ὑπηρέτης μου ὁ ἀχρεῖος δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη, mon coquin de domestique (mon faquin de

valet) n'est pas encore de retour. ||. ἀχρεία ψυχὴ, une vilaine âme. ||. ὢ τὸν ἀχρεῖον! fi le vilain! ||. ἀχρεία θέρμη (ἐπικίνδυνος)! voilà une vilaine fièvre. ||. εἶν' ὁ ἀχρειέστερος τῶν ἀνθρώπων, c'est le dernier des hommes. ||. ὁ καιρὸς εἶνε πολλὰ ἀχρεῖος, ἴδε Ἀχρειέστατος.

Ἀχρειόστομος, η, ον, qui débite toutes les grossièretés qui lui viennent à la bouche, mal embouché, ordurier, (χυδ.) débagouleur.

Ἀχρειότης (ἡ), (ἐπὶ πραγμ.) mauvaise qualité; (ἐπὶ ἀνθρ.) dépravation, θ. perversité, θ. §. (συνκδχ. ἔργον ἢ λόγος ἀχρεῖος) turpitude, θ. parole vilaine (sale), θ. vilenie, θ. obscénité, θ. ordure, θ. saleté, θ. infamie, θ. indécence, θ. coquinerie, θ. etc.

Ἀχρηματία (ἡ), manque d'argent, pénurie, θ. ||. εὑρίσκεται (εἶναι) εἰς ἀχρηματίαν, il n'est pas en fonds, (ϗ μεταφορικώτερον) les eaux sont basses chez lui.

Ἀχρησίμευτος, η, ον, κοιν. ἀντὶ-

Ἄχρηστος (ὁ, ἡ), qui ne sert (qui n'est bon) à rien, qui n'est d'usage (d'aucun usage), inutile; inusité.

Ἄχρι, ἐπίρ. ἢ πρόθ. ἀρχ. ἀντὶ Ἕως. ||. ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, de la tête aux pieds.

Ἀχρονολόγητος (ὁ, ἡ), qui n'est pas daté.

Ἄχρους καὶ

Ἄχρωμος (ὁ, ἡ), sans couleur, incolore, décoloré.

Ἀχυβάδα (ἡ), ἴδε Ἀχηβάδα.

Ἀχυρένιος, α, ον, de paille.

Ἄχυρον (τὸ), paille, θ. §. chaume, θ.

Ἀχυρόστρωμα (τὸ), paillasse, θ.

Ἀχυρῶνας (ὁ), κοιν. ὁ-

Ἀχυρὼν, ῶνος (ὁ), pailler; grange, θ.

Ἀχώνευτος (ὁ, ἡ), indigeste. ||. indigéré, τὸ στομάχι του ἔχει ἀχώνευτα πράγματα, il a des crudités dans l'estomac.

Ἀχώριστος, ος καὶ (κοιν.) **η, ον**, inséparable.

Ἄψητος, ον, qui n'est point cuit, incuit.

Ἀψηφησία (ἡ), arrogance, θ. insolence, θ. effronterie, θ. §. bravade, θ.

Ἀψήφιστος, η, ον, arrogant, affronteur, insolent.

Ἀψηφῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Ἀφειδῶ, faire peu de cas (ou) ne faire aucun cas, prodiguer, braver, affronter, défier.

Ἀψιθιὰ (ἡ), κοιν. τὸ Ἀψίνθιον.

Ἀψίκορος (ὁ, ἡ), qui se dégoûte d'un mets aussitôt qu'il y a touché; (μτφορ.) avide de nouveautés, capricieux, changeant, inconstant.

Ἀψιμαχία (ἡ), escarmouche, engagement; rixe, θ.

Ἀψίνθιον (τὸ), absinthe.

Ἀψὶς, ίδος (ἡ), arc; voûte; (ἀρχιτ. ϗ ἀςρνμ.) abside ἢ apside, θ.

Ἀψὺς, ειὰ, ὺ, κοιν. ἀντὶ Δριμὺς καὶ (μτφορ.) Ὀξύθυμος.

Ἄψυχος, ος καὶ (κοιν.) **η, ον**, inanimé; sans vie; §. (συνκδχ., sans cœur, timide.

Ἄωρος (ὁ, ἡ), qui n'est pas de saison (ou) qui n'a pas atteint sa maturité, cru. 2) (κοιν. τὸ πλθ. οὐδ.) Ἄωρα, ἐπίρ., à heure indue, (προφ. κοιν. Ἄρωρα, καὶ συνάπτ. μετὰ τοῦ Πάρωρα).

B

Βαγένι (τὸ), = Βουτσὶ, Βαρέλα, tonneau, tonne, θ.

Βαδίζω, Μ. ίσω, ἀρχ. ἀντὶ Περιπατῶ, marcher, cheminer, aller. ||. βαδίζει θαῤῥαλέως πρὸς τὸν σκοπόν του, il marche hardiment vers son but. ||. βαδίζει τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, aller le droit chemin, marcher droit. ||. βαδίζει τὰ ἴχνη τοῦ πατρός του, il marche sur les pas (sur les traces) de son père. ||. (μτνμ.) ἡ ὑπόθεσις βαδίζει, l'affaire marche (s'achemine).

Βάδισμα (τὸ), façon (manière) de marcher, allure, θ. démarche.

Βαθειὰ, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ-

Βαθέως, ἐπίρ. profondement. ||. βαθέως ἐῤῥιζωμένον, profondement enraciné. ||. κοιμᾶται βαθειὰ, il dort profondement. ||. κουρεύω πολλὰ βαθειὰ, tondre de trop près.

Βαθμηδὸν, ἐπίρ. par degrés (ou) par gradation, graduellement. ||. αὐξάνω τι βαθμηδὸν, augmenter pat degrés, graduer.

Βαθμὶς, ίδος (ἡ), gradin, marche, θ.

Βαθμοθεσία καὶ

Βαθμοθέτησις, εως (ἡ), l'action de grader (κυρ. στρατ.); gradation, θ.

Βαθμοθετῶ, Μ ήσω, graduer; (ςρατ.) grader.

Βαθμὸς (ὁ), degré; (συνήθ. μτφορ.) grade, θ. rang, (εἰς μερικ. φρσ.) point. ||. εἶνε συγγενεῖς τρίτου (τετάρτου κτλ.) βαθμοῦ, ils sont parents au troisième (au quatrième etc) degré. ||. τὸ θερμόμετρον κατέβη (ἀνέβη) ἑπτὰ βαθμοὺς, le thermomètre est déscendu (est monté) à sept degrés. ||. ἠγνόει ὅτι τὰ πράγματα εἶχον φθάση εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, il ignorait que les choses en fusser arrivées à ce point (à un tel point). ||. μέχρι τίνος βαθμοῦ, jusqu'à quel point. ||. εἰς τὸν ἔσχατον (εἰς τὸν ὑπέρτατον) βαθμὸν, au dernier point, au suprême (au dernier) degré.

Βάθος, ους (τὸ), profondeur, θ. §. fond; (ναυτ.) hauteur, θ. ||.

ἡ θάλασσα εἶχεν εἰς τοῦτο τὸ μέρος (τόσων) ὀργυιῶν βάθος, la mer avait en cet endroit -là tant de brasses de hauteur (de fond, de profondeur). ||. εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας, au fond du cœur. ||. ἐκ βάθυς καρδίας, du fond du cœur. §. (μτνμ.) ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀσίας, du fin fond de l'Asie. §. (μτφορ.) τὸ βάθος τῶν θείων κριμάτων, la profondeur des jugements de Dieu. ||. κατὰ βάθος, (φρσ.), foncièrement, à fond. ||. γνωρίζει τι κατὰ βάθος, savoir quelque chose à fond, en savoir les longues et les brèves. ||. θὰ ἐξετάσω κατὰ βάθος (αὐτὴν) τὴν ὑπόθεσιν, j'approfondirai l'affaire. ||. ἡ κατὰ βάθος σπουδὴ τῶν γλωσσῶν, l'étude approfondie des langues.

Βαθουλόνω, Μ. όσω, κοιν. ἀντὶ Κοιλαίνω, creuser; caver.

Βαθουλὸς, ή, όν, κοιν. ὁ Κοῖλος, creux; concave.

Βαθούλωμα (τὸ), κοιν. τὸ Κοίλωμα, cavité, θ. creux.

Βαθουλωτὸς, ή, όν, un peu creux.

Βαθρακάκι (τὸ), petite grenouille, θ. 2) (μτνμ.) tumeur qui vient sous la langue (des enfans), ranule, θ. grenouillette, θ.

Βαθρακόπετρα (ἡ), κοιν. ὁ Βατραχίτης (λίθος), batrachite.

Βαθρακὸς (ὁ), κοιν. ὁ Βάτραχος.

Βαθρακόψαρον (τὸ), ψ. grenouille pecheuse, θ. crapaud pêcheur (ou) de mer, diable de mer, baudroie.

Βάθρον (τὸ), banc; siége; gradin.

Βαθύνω, Μ. βαθύνω (θὰ), rendre profond; donner de la profondeur à; approfondir. §. (μτφορ.) βαθύνω εἰς τὸ νόημα, percer le fond (ou) dans le fond, pénétrer; approfondir.

Βαθύπλουτος (ὁ, ἡ), extrêmement (immensement, puissamment) riche, richard, millionnaire.

Βαθὺς, έος (εια, ὺ), profond, creux; (ἐπὶ χρωμ.) foncé; chargé; obscur. §. (μτφορ.) qui a des vues profondes (un esprit pénétrant etc). ||. ὁ ποταμὸς εἶνε πολλὰ βαθὺς εἰς τοῦτο τὸ μέρος, la rivière est fort creuse en cet endroit. ||. εἶνε ὀκτὼ (δέκα) πόδας βαθὺς, il est creux de huit (de dix) pieds. ||. (ἐξ μτνμ.) χρῶμα βαθὺ, couleur foncée. ||. πράσινον (γαλάζιον κτλ.) βαθὺ, vert (bleu) foncé. ||. τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός μου ἔγινε βαθύτερον, ma peau avait foncé en couleur. ||. ὄρθρου βαθέος, « Γρφ., de grand matin.

Βαίνω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. être posé (basé) sur, porter sur. ||. ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῶν νεωτέρων συνταγμάτων βαίνει ἐπὶ τῆς διαιρέσεως τῆς ἐξουσίας, tout l'édifice des constitutions modernes est basé sur la division des pouvoirs.

Βάϊον (τὸ), branche de palmier, θ. rameau. ||. ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ἴδε τὸ ἑπμ.

Βαϊοφόρος (ἡ), ἡ Κυριακὴ τῶν Βαΐων, le dimanche des rameaux, pâques fleuries.

Βακτηρία (ἡ), bâton, canne, θ. ||. ἡ βακτηρία τοῦ γήρως του, son bâton de vieillesse.

Βαλαίνα (ἡ), ἴδε Φάλαινα.

Βαλανεῖον (τὸ), ἀρχ. ὁ Λουτρὸς, bain.

Βαλανεὺς, έως (ὁ), ἀρχ. ὁ Λουτράρης, baigneur.

Βαλανηφόρος (ὁ, ἡ), qui porte des glands.

Βαλανιδηὰ (ἡ), δ. κοιν. ἡ Βαλανηφόρος δρῦς, chêne.

Βαλανίδι (τὸ), κοιν. ὁ καρπὸς τῆς Βαλανιδηᾶς, gland; faîne, θ.

Βαλανοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un gland, glandiforme, balanoïde.

Βάλανος (ἡ), ἀρχ. τὸ Βαλανίδι.

Βαλανοφάγος (ὁ, ἡ), qui mange (qui se nourrit) de glands.

Βαλάντιον (τὸ), ἀρχ. τὸ Πουγγὶ, bourse, θ.

Βαλαντιοτόμος (ὁ), ἀρχ., coupeur de bourses.

Βαλβὶς, ίδος (ἡ), barrière; (μτφορ.) commencement. ||. ἐξ αὐτῆς βαλβῖδος, (φρσ.), = Ἐκ πρώτης ἀφετηρίας.

Βάλλω, Μ. βάλω (θὰ), mettre; placer, poser. ||. βάλλω εἰς τάξιν, arranger, régler. ||. βάλλω εἰς τὴν μέσην, placer entre deux feux, cerner, envelopper. ||. βάλλω σκάνδαλα μεταξὺ δύω ἀνθρώπων, τοὺς βάλλω εἰς τὰ λόγια, mettre mal ensembre deux personnes, les commettre l'une avec l'autre. ||. βάλλω τὰ δυνατά μου, faire tous ses efforts. ||. βάλλω τὸ φαγεῖ' εἰς τὸ τραπέζι, servir. ||. βάλλω τὰ χρήματά μου εἰς τόκον, placer (faire valoir) son argent. ||. βάλλω τὸν πρῶτον λίθον (κτιρίου), faire la pose de la première pierre (d'un monument). ||. βάλλω βάσιν (θεμέλιον), asseoir les fondements. ||. (καὶ μτφορ.) δὲν δύναταί τις νὰ βάλῃ βάσιν εἰς τοὺς λόγους του, on ne peut asseoir aucun fondement (on ne peut compter) sur ce qu' il dit. ||. βάλλω τινὰ εἰς ἔξοδα, constituer q. en frais (en dépense). ||. βάλλω αὐτὶ (ν' ἀκούσω τί λέγουν), prêter l' oreille. ||. τοῦ τὸ ἔβαλα (μὲ τρόπον) εἰς τὰ αὐτιὰ, (τοῦ τὸ ἐγνωστοποίησα κρυφίως), je lui en ai glissé deux mots à l'oreille. ||. βάλλω βδέλλαις, appliquer (ou) se faire appliquer des sangsues. ||. βάλλω βοῦλλαν, ἴδε Σφραγίζω καὶ Πατῶ. ||. βάλλω τὴν ὑπογραφήν μου, apposer sa signature. ||. βάλλω τὸ σπαθί μου εἰς τὴν θήκην, rengaîner. ||. βάλλω εἰς τὸ χέρι, s'emparer, se saisir, se rendre maître d'une personne (ou) d' une chose. ||. βάλλω τινὰ ἐμπρὸς, φρσ., (τὸν κατατρέχω ἀνενδότως, τὸν ἐπιπλήττω σφοδρῶς), mener q. battant, mener beau train. ||. δὲν τὰ βάλλει κάτω, φρσ., (δὲν ὁμολογεῖ τὴν ἧττάν του, δὲν ταπεινοῦται), il ne se tient pas pour battu.

Βαλσαμίνη (ἡ), φ. καὶ ἄνθ. (ἐκ τοῦ γέν. τοῦ βουφθάλμου), balsamine, θ.

*Βαλσαμόδενδρον (τὸ), balsamier.

Βάλσαμον (τὸ), baume.

Βαλσαμόνω, Μ. ώσω, embaumer.
Βαλσαμοφόρος (ὁ, ἡ), qui produit le baume (ou) du baume, balsamifère, balsamiflue.
Βαλσαμώδης, ους (ὁ, ἡ), balsamique, enbaumé.
Βαλσάμωμα (τὸ), l'action d'embaumer, embaumement.
Βάλσιμον (τὸ), l'action de mettre (de placer, etc).
Βάλτος (ὁ), marais, mare, θ. marécage; fondrière, θ.
Βαλτώδης, ους (ὁ, ἡ), marécageux.
Βαμβακερὸς, ἡ, ὸν, de coton, fait de coton. ||. (περιληπτ.) βαμβακερὰ (ἐνν. ὑφάσματα), des cotonnades.
Βαμβάκι (τὸ), coton.
Βαμβακιὰ (ἡ), la plante qui produit le coton; cotonnier.
Βαμβακοχώραφον (τὸ), cotonnerie, θ.
Βάναυσος (ὁ, ἡ), de mauvais ton, grossier, bas, vil, impoli, brutal, lourd, ἴδε καὶ Σκαιός. ||. τοῦ εἶπε τὰς βαναυσοτέρας ὕβρεις, il lui dit les injures les plus grossières.
Βαναύσως, ἐπίρ. grossièrement, brutalement etc.
Βαπτίζω, Μ. ίσω, donner (conférer) le baptême, baptiser. §. (καταχρ. ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀναδόχου) tenir un enfant (sur les fonts du baptême). ||. μοῦ ἔχῃ βαπτισμένον παιδὶ, il a tenu un de mes enfants.
Βαπτικὸς, ἡ, ὸν, (ἀρχ.) = Βαφικός. 2) (κοιν. εὔχρ. οὐσ. τὸ οὐδ.) Βαπτικὸν καὶ Βαπτικὰ, (ἡ πληρωμὴ τοῦ βαφέως), le prix du teint.
Βάπτισις, εως (ἡ), l' action de baptiser. ||. βιβλίον τῶν βαπτίσεων, registre baptistaire.
Βάπτισμα (τὸ), baptême. ||. τὸ ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος, l' eau baptismale.
Βαπτισματοχάρτι (τὸ), (extrait) baptistaire. ||. παρουσιάζει τὸ βαπτισματοχάρτι του, produire son (extrait) baptistaire.
Βαπτιστήριον (τὸ), baptistère (d' une église), fonts baptismaux.

Βαπτιστικὸς, ἡ, ὸν, filleul, -eule.
Βαπτὸς, ἡ, ὸν, teint.
Βάπτω, Μ. βάψω, teindre, ἴδε Βάφω.
Βάραθρον (τὸ), gouffre, abîme. ||. (συνήθ. μτφορ.) τὸ — τῆς λήθης (τῆς αἰωνιότητος), le gouffre de l'oubli (de l'éternité).
Βαραίνω, Μ. βαρύνω (θὰ), ἴδε Βαρύνω.
Βαρβαρίζω, Μ. ίσω, faire un barbarisme (ou) des barbarismes.
Βαρβαρισμὸς (ὁ), barbarisme.
Βάρβαρος (ὁ, ἡ), barbare; grossier, rustre, brutal, impoli.
Βαρβαρότης, ητος (ἡ), barbarie, θ. §. brutalité, θ. grossièreté, θ. impolitesse, θ.
Βαρειὰ (ἡ), κοιν. ὁ Ῥαιστὴρ, ἐργαλ. τεκτονικὸν (λιθοξοϊκὸν κτλ.), batterant.
Βαρειὰ, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Βαρέως. ||. (ὁ ἀσθενὴς) εἶναι πολλὰ βαρειὰ, il est fort bas (bien bas). §. παίζει βαρειὰ, jouer gros jeu, coucher gros.
Βαρέλλα (ἡ), ἴδε Βουτσί. ||. ἔκαμε τόσαις βαρέλλαις κρασὶ, il a fait tant de pièces de vin.
Βαρελλάκι (τὸ), petit baril, bariquaut, tonnelet.
Βαρελλᾶς (ὁ), tonnelier.
Βαρέλλι (τὸ), baril, barrique, θ. §. boucaut (ἰδίως τὸ τῆς ζαχάρεως καὶ ἄλλων τοιούτων ἐμπορευμάτων). §. caque (τὸ τῶν σαρδελῶν κτλ.), θ.
Βαρετὸς, ἡ, ὸν, gênant, importun.
Βαρέως, ἐπίρ. pesamment; lourdement. §. (μτφορ.) gravement, posément. ||. ἄρρωστος βαρέως, grièvement (dangereusement) malade.
Βαροῦμαι, Μ. βαρεθῶ (θὰ), κοιν. ἀντὶ Βαρύνομαι.
Βάρος, ους (τὸ), pesanteur, θ. §. poids; charge, θ. faix. §. (μτνμ.) appésantissement. ||. τὸ νόμισμα τοῦτο δὲν ἔχει τὸ ἀπαιτούμενον βάρος, cette pièce de monnaie ne pèse pas. ||. (μτφορ.) δίδω βάρος, être à charge. ||. φοβεῖται μὴ σᾶς δώσῃ βάρος, il craint de vous être à charge. ||. εἶνε εἰς βάρος μου, il est à ma charge. ||. μὴ πρὸς βάρος, (φρσ.), ne vous déplaise, ne vous en déplaise. ||. ἐν βάρει συνειδήσεως! (φρσ. ἐν εἴδει ὅρκου), sur ma conscience, en conscience. ||. αἰσθάνομαι βάρος εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα, je sens de la pesanteur par tout le corps, je me sent tout appésanti.
Βαροστόμαχος, η, ον, ἴδε Βαρυστόμαχος.
Βαρυακούω, Μ. ούσω, entendre dur, avoir l'oreille dure, être un peu sourd.
Βαρύδι (τὸ), peson; poids.
Βαρυκέφαλος (ὁ, ἡ), qui a l'esprit lourd, lourd; abalourdi. ||. ἄλογον βαρυκέφαλον, cheval qui a la bouche (la tête) dure, fort en bouche, pesant à la main, difficile à conduire, têtu.
Βαρύνω, Μ. βαρύνω (θὰ), ὀρθ. ἀντὶ Βαραίνω, alourdir, appésantir; (μτφορ.) importuner; (γρμτ.) marquer de l' accent grave. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) devenir lourd (pesant), s' appésantir; ||. (ἐπὶ πραγμ.) peser. ||. τὸ διάδημα βαρύνει τὸν φέροντα, une couronne pèse à celui qui la porte. ||. βαρύνω τὴν συνείδησίν μου, charger sa conscience. ||. ὁ ἀσθενὴς ἐβάρυνεν, il a baissé (empiré), il est fort bas, il va en declinant. ||. ἡ γῆ βαρύνει τετράκις πλειότερον τοῦ ἡλίου, la terre pèse quatre fois plus que le soleil, ἴδε καὶ Ζυγίζω. ||. (συνήθ. μσ. αὐτπθ.) Βαρύνομαι, Μ. βαρεθῶ (θὰ), être las, se lasser. §. tarder par paresse. ||. βαρέθηκα νὰ τὸν ἀκούω, je suis las de l'entendre. ||. ἐβαρέθηκα ν' ἀκούω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, j'ai eu longtemps les oreilles battues et rebattues de cette affaire. ||. ἄφες τον νὰ φωνάζῃ 'ως οὗ νὰ βαρεθῇ, laissez-le crier tout son soûl. ||. βαρύνεταί τις ν' ἀκούῃ πάντοτε τὰ αὐτὰ, on se lasse d'entendre toujours dire les mêmes choses. ||. βαρύνομαι ταὶς φωναίς του, je suis las des ses criailleries.

Βαρύοσμος (ὁ, ἡ), qui a une odeur forte.

Βαρὺς, έος (ειά, ὺ), pesant, lourd. §. (μτφορ.) grave, posé, sérieux; (ἐπὶ πραγμ.) accablant; (ἐνίοτε) grief; (ἐπὶ τόπων καὶ ἀέρ.) malsain. ||. (ὁ κέφαλος) εἶνε βαρὺ 'ψάρι, c'est un poisson bien cru. ||. βαρειὰ μυρωδιὰ, odeur forte. ||. ὁ καφὲς εἶνε πολλὰ βαρὺς, ce café est trop fort. ||. ἐπὶ ποινῇ βαρυτάτῃ, sous de peines fort grièves. ||. βαρεῖα ἀσθένεια, grièves maladie. ||. τοῦ κατέβη βαρειὰ καταῤῥοὴ, il lui prit un gros rhume. ||. ὁ κουρεὺς οὗτος ἔχει βαρὺ χέρι, ce barbier a la main rude. ||. βαρὺς ὑπὸ γήρως, alourdi par l' âge. ||. κάμνει (βαστᾷ) τὸ βαρὺ, il affecte (il prend, il se donne) un air sérieux. ||. βαρὺς χειμὼν, ἴδε Βαρυχειμωνιά. ||. ὁ χειμὼν ἦτον βαρὺς, l'hiver a été rude. ||. τὸ κοιλὸν τῆς Ἀνατολῆς εἶνε βαρύτερον, le boisseau de l' Asie nineure est plus fort. §. (οὐσ.) Βαρεῖα (ἐνν. προσῳδία), accent grave.

Βαρυστόμαχος (ὁ, ἡ), qui est pesant sur l' estomac qui charge l' estomac.

Βαρύτης, ητος (ἡ), pesanteur; (τεχν.) gravité, θ. (μτφορ.) = Ἐμβρίθεια, Σοβαρότης, serieux, θ. §. importance, θ. conséquence, θ. poids. ||. κέντρον τῆς βαρύτητος, (Φσ.), centre de gravité. ||. ὁ λόγος του ἔχει βαρύτητα, son autorité (son témoignage) a du poids, il est de poids.

Βαρύτιμος (ὁ, ἡ), qui est d' un grand prix, précieux.

Βαρύτονος (ὁ, ἡ), Γρμτ. qui a l' accent grave, qui a l'accent sur la pénultième, baryton.

Βαρύφωνος (ὁ, ἡ), qui a la voix grave (ou) basse. ||. ὁ βαρύφωνος (τραγῳδιστὴς τῆς ὀρχήςρας) τοῦ θεάτρου, la basse. ||. αἱ βαρυφωνότεραι χορδαὶ ἐντατοῦ ὀργάνου, les basses (d'un piano).

Βαρυχειμωνιά (ἡ), hiver rigoureux (rude).

Βαρῶ, Μ. βαρέσω, κοιν. ἀντὶ Κτυπῶ. 2) (ἀμτβτ.) ἀντὶ Ζυγίζω.

Βασανίζω, Μ. ίσω, donner la question, mettre à la question (à la torture), torturer, tourmenter, tyranniser, martyriser. ||. (μσ. αὐτπθ.) endurer, souffrir, ἴδε καὶ Τυραννῶ.

Βασανιστήριον (τὸ), instrument de torture.

Βάσανον (τὸ), tourment, souffrance, θ. peine, θ. supplice, gêne, θ. ||. τὰ βάσανα τοῦ Κόσμου, les peines de la vie.

Βασιλεία (ἡ), autorité (ou) dignité royale, royauté, θ. 2) règne. ||. ἐπὶ βασιλείας Ὄθωνος τοῦ Α', sous le règne d'Otton 1er. 3) = Βασίλειον. ||. ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, le royaume des cieux.

Βασίλειον (τὸ), royaume.

*Βασιλεομήτωρ, ορος (ἡ), la reine mère.

Βασίλευμα (τὸ), κοιν. ἡ Δύσις τοῦ ἡλίου.

Βασιλεὺς, έως (ὁ), roi. ||. (κατὰ προσφών.) sire.

Βασιλεύω, Μ. εύσω, régner. ||. βασιλεύοντος Ὄθωνος τοῦ Α', ἴδε Βασιλεία. 2) (κοιν.) ἀντὶ Δύει (ὁ ἥλιος καὶ καταχρ. τὸ φεγγάρι), il se couche.

Βασιλικὸς, ὴ, ὸν, royal. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) royaliste. ||. βασιλικὸν παλάτιον, palais (chateau) royal. ||. ἡ βασιλικὴ τυπογραφία, l' imprimerie royale. ||. ἡ Βασιλικὴ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, (εἶδ. τίτλ.), Son altesse royale, (ἤ) S. A. R. ||. ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ, (ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, εἴς τινα κράτη), le prince royal. §. οἱ βασιλικοὶ καὶ οἱ δημοκρατικοὶ, les royalistes et les republicains. ||. (οὐσ. ἀρσ.), φ. basilic.

Βασιλικῶς, ἐπίῤ. royalement.

Βασιλὶς, ίδος (ἡ), = Βασίλισσα καὶ Βασιλοπούλα.

Βασίλισσα, ης (ἡ), reine, θ.

Βασιλίσκος (ὁ), (ἀρχ.) petit roi, roitelet. 2) εἶδ. ὄφ. basilic.

Βασιλοπούλα, ας (ἡ), fille du roi, princesse royale (ou) de sang.

Βασιλόπουλον (τὸ), fils de roi prince royal (ou) de sang.

Βάσιμος (ὁ, ἡ), ferme sur sa base, stable, solide; §. fondé. ||. κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον βασιμωτέρας, plus ou moins fondées.

Βασίμως, ἐπίῤ. solidement.

Βάσις, εως (ἡ), fondement, base, θ. fond.

Βασκαίνω, Μ. βασκάνω (θὰ), ensorceler par ses regards, fasciner.

Βασκανία (ἡ), fascination, θ.

Βάσκανος (ὁ, ἡ), envieux, malveillant.

Βασταγερὸς, ὴ, ὸν, qui est à durer, solide, durable, ἴδε καὶ Διαρκής.

Βάσταγμα (τὸ), κοιν. état d'une chose qui dure (qui se soutient).

Βαστάζος (ὁ), κοιν. ὁ Ἀχθοφόρος.

Βαστῶ, Μ. βαστάξω (θὰ), = Κρατῶ, tenir, porter. ||. ποτὲ δὲν βαστᾷ χρήματα ἐπάνω του, il ne porte jamais d'argent sur lui. ||. καλὰ τὸν βαστῶ, je le tiens bien. §. (μσ. αὐτπθ.) Βαστηοῦμαι, Μ. βασταχθῶ (θὰ), prendre sur soi, se contenir; §. (μτνμ.) se soutenir. ||. ὁ γέρων βαστηέται καλὰ, (εἶνε ἀρκετὰ εὔρωστος ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τϫ), il se soutient bien.

2) = Ἀντέχω, Διαρκῶ, tenir contre (ou) bon, soutenir, se soutenr, resister, se maintenir; durer, subsister; tenir; (ἐπὶ ὀπωρ. κλπ.) être de garde (de bonne garde). ||. αὐτὸ τὸ κρασὶ βαστᾷ (δὲν βαστᾷ), αὐτὰ τὰ 'πωρικὰ δὲν βαστοῦν, ce vin est (n'est pas) de garde, il se maintient, ces fruits ne sont pas de garde. ||. μερικὰ κρασιὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ βαστάξουν εἰς τὴν θάλασσαν, il y a des vins qui ne peuvent soutenir la mer. ||. αὐτὸ τὸ πανὶ (αὐτὸ τὸ χρῶμα) βαστᾷ, cette étoffe (cette couleur) se soutient. ||. αὐτὸ τὸ χρῶμα δὲν βαστᾷ, cette couleur ne tient pas. §. (καὶ χρν.) τὸ πανηγύρι βαστᾷ τρεῖς ἡμέρας, la foire tient

trois jours. §. (καὶ μτφορ.) πῶς βάσταξεν ἡ καρδιά σου; comment avez-vous eu le courage?

Βάτευμα (τὸ), accouplement, monte, θ.

Βατεύω, Μ. εύσω. couvrir, saillir, (κυνηγ.) aligner, (ἰδιαιτ. ἐπὶ σκύλ.) lancer, (ἐπὶ ὀρνίθ.) cocher, (ἐπὶ ἐλάφ.) daguer. ||. (μτβτ.) accoupler. ||. (μσ.) Βατεύομαι, Μ. Βατευθῶ (θὰ), s' accoupler.

Βατὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. ὑποκορ. τοῦ Βάτος, raieton ἢ raiton.

Βατόμουρον (τὸ), (ὁ καρπὸς τῆς βατσινηᾶς), fruit de la ronce, mûre(sauvage ou de renard),θ.

Βάτος (ἡ), φ. ἀκανθ. ronce, θ. ||. Ἰδαία βάτος (ἡ ἄλλ. Σμεουρνιὰ), φ. framboisier. 2) (ὁ) εἶδ. ἰχθ., ronce (de mer), θ. raie (bouclée), θ.

Βατράχιον (τὸ), φ. grenouillette, θ. renoncule, θ.

Βάτραχος (ὁ), grenouille, θ.

Βαττολογία (ἡ), verbiage.

Βαττολογῶ, Μ. ήσω, répéter inutilement la même chose; dire des niaiseries, babiller.

Βαφεῖον (τὸ), attelier de teinturier, teinturerie, θ.

Βαφεὺς, έως (ὁ), teinturier.

Βαφὴ (ἡ), teinture, θ. teint; teinte, θ. §. couleur, θ. coloris. §. (μτνμ.) trempe (du fer etc). ||. βαφὴ διὰ τὰ ὑποδήματα, cirage.

Βαφικὸς, ή, ον, qui concerne (qui sert à) la teinture, tinctorial. ||. βαφικὰ βότανα (φυτὰ), plantes tinctoriales. ||. σπάρτος ἡ βαφικὴ, genêt des teinturiers, genestrole, gilbe, θ. ||. ἡ βαφικὴ (ἐνν. τέχνη), le metier du teinturier, la teinturerie.

Βάφω, Μ. βάψω, κοιν. ἀντὶ Βάπτω, teindre, mettre en couleur. ||. βάφει τὰ γένεια του, se peindre la barbe. ||. βάψε τὰ ποδήματά μου, cirez mes bottes. ||. βάφω τι γαλάζιον (κόκκινον κτλ.), teindre en bleu (en rouge etc). ||. τὰ μοῦρα βάφουν τὰ χέρια, les mûres teignent les mains. ||. τὸ ὕφασμα δὲν ἐβάφη καλὰ, (δὲν ἔπιασε), l'étoffe n'a pas bien pris la couleur.

Βάψιμον (τὸ), l'action de teindre, teint.

Βγάζω, ῥ. μτβτ. ἴδε Εβγάζω.

Βγαίνω, ῥ. ἀμτβτ. ἴδε Εβγαίνω.

Βγάλσιμον (τὸ), ἴδε Έβγαλμα. ||. βγάλσιμον χεριοῦ (ποδαριοῦ κτλ.), ἴδε Ἐξάρθρωσις. ||. βγάλσιμον μεταξίου (ἀπὸ τὸ κουκκοῦλι), tirage de soie. ||. βγάλσιμον τοῦ πάτου, ἴδε Ἔκπτωσις. ||. βγάλσιμον λαχνοῦ (λότου), tirage d'une loterie, tirage au sort.

Βδέλλα, ης (ἡ), sangsue, θ.

Βδέλυγμα (τὸ), chose exécrable (qui répugne). ||. »τὸ—τῆς ἐρημώσεως,« Γρφ., l'abomination de la désolation.

Βδελυκτὸς, ή, ὸν, qui excite la repugnance (le dégoût), dégoûtant; exécrable, abominable.

Βδελυρία (ἡ), état d'une chose sale (dégoûtante), saleté, θ. obscénité, θ. abomination, θ.

Βδελυρὸς, ά, ὸν, sale, dégoûtant, obscène, abominable.

Βδελύττομαι Μ. βδελυχθῶ (θὰ), sentir du dégoût, avoir en exécration, éviter avec horreur, abhorrer, détester.

Βέβαια, ἐπίρ. ἴδε Βεβαίως.

Βεβαιόνω, Μ. ώσω, assurer, confirmer, affirmer; faire foi; certifier; accréditer. ||. ἡ εἴδησις αὐτὴ βεβαιοῦται, cette nouvelle s'accrédite. ||. σᾶς τὸ βεβαιόνω, je vous l'affirme, je vous l'assure, je vous le certifie. ||. τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι θὰ διορισθῇ, on lui a donné l'assurance qu'il sera nommé.

Βέβαιος, α, ον, sûr, certain, positif; assuré, constant. ||. εἶμαι βέβαιος (βεβαιότατος) περὶ τούτου, j'en suis certain (très certain), j'en ai la certitude. ||. ; εἶνε βέβαιον; est-il certain? ||. τὸ πρᾶγμα εἶνε βέβαιον (βεβαιότατον), la chose est constante (très constante), cela est de fait. ||. εἶνε βέβαιον ὅτι .., il est de fait que... ||. τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι..., le fait est que... ||. ᾄδεται ὡς βέβαιον, ὅτι ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη, il passe pour constant que la paix est signée. ||. (καὶ οὐσ.) δὲν πρέπει ν' ἀφίνῃ τις τὸ βέβαιον διὰ τὸ ἀβέβαιον, il ne faut pas quitter le certain pour l'incertain.

Βεβαιότης, ητος (ἡ), certitude, θ. assurance, θ. ||. μετὰ βεβαιότητος, à coup sûr, ἴδε ἢ Βεβαίως. ||. τὸ ἠξεύρω μετὰ βεβαιότητος, je sais cela avec certitude.

Βεβαίως, ἐπίρ. avec certitude, à coup sûr, sûrement, assurément, certainement, (οἰκ.) pour sûr; certes.

Βεβαίωσις, εως (ἡ), l'action d'assurer (etc), assurance, θ.

Βεβαιωτικὸς, ή, ὸν, propre (ou qui sert) à confirmer (à assurer), affirmatif, confirmatif.

Βεβηλόνω, Μ. ώσω, souiller, profaner; polluer.

Βέβηλος (ὁ, ἡ), profane.

Βεβήλωσις, εως (ἡ), profanation, θ. pollution, θ.

Βελάζω, Μ. άσω, bêler.

Βέλασμα (τὸ), bêlement.

Βελεμνίτης (λίθος), ου (ὁ), bélemnite, θ.

Βελονάκι (τὸ), petite aiguille.

Βελόνα (ἡ), grande aiguille. ||. —τοῦ πλεξίματος, (ἡ ἄλλ. καλτσοβελόνα), aiguille à tricôter.

Βελονᾶς, ᾶ (ὁ), = Βελονοπώλης.

Βελόνη (ἡ), καὶ

Βελόνι (τὸ), aiguille, θ. ||. ἀπὸ ῥάμμα 'ως βελόνι, παροιμ., (καταλεπτῶς), de fil en aiguille.

Βελονιὰ (ἡ), point (d'aiguille).

Βελονιάζω, Μ. άσω enfiler (une aiguille).

Βελονοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), en forme d'aiguille; (βτν.) acéré-ée, acuminé-ée.

Βελονοθήκη (ἡ), étui (à aiguilles), aiguillier.

Βελονοποιὸς, οῦ καὶ

Βελονοπώλης, ου (ὁ), fabriquant (ou) marchant d'aiguilles, aiguillier.

Βέλος, ους (τὸ), trait, flèche, θ.

Βελτιόνω, Μ. ώσω, rendre meilleur, améliorer, amender. ||. (μσ. αὐτπθ.) devenir meilleur, abonnir, amender. ||. ἡ ὑγεία

του βελτιοῦται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, sa santé s'améliore de jour en jour (va du mieux en mieux).

Βελτίωσις, εως (ἡ), l'action de rendre ou de devenir meilleur, amélioration, θ. amendement.

Βέργα (ἡ), baguette, θ. houssine, θ. verge, θ. ||. ἡ—τοῦ τουφεκιοῦ κτλ., ἴδε Ὀβελός. ||. μία βέργα μάλαγμα (ἀσῆμι), barre d'or (d'argent). ||. μία βέργα βουλοκέρι, un bâton de cire à cacher.

Βεργὶ (τὸ), ἴδε Στεφάνι.

Βεργίτσα (ἡ), petite verge, θ. badine, θ.

Βερνίκι (τὸ), vernis.

Βερνικόνω, Μ. ώσω, vernir, (κυρ. ἐπὶ πηλ. ἀγγ.) vernisser.

Βερνίκωμα (τὸ), vernissure, θ. vernissage.

Βερυκοκκιὰ (ἡ), δ. abricotier.

Βερύκοκκον (τὸ), 'πωρ. abricot.

Βῆμα (τὸ), pas; trace (des pas). ||. τὸ πρῶτον βῆμα εἶνε τὸ δυσκολώτερον, c'est le premier pas qui coûte (qui coûte le plus), παροιμ. ||. μετρῶ κατὰ βῆμα, mesurer au pas. 2) tribune, θ. ||. ἀνέβη εἰς τὸ βῆμα, il monta a la tribune (dans la tribune). ||. τὸ ἅγιον βῆμα, le sanctuaire (d'une église).

Βήξιμον (τὸ), l'action de tousser.

Βήχας, α (ὁ), κοιν. ὁ Βήξ, toux, θ.

Βήχω, Μ. βήξω, tousser.

Βία (ἡ), violence, θ. force, θ. contrainte, θ. ||. μὲ τὴν βίαν, διὰ τῆς βίας, de force, de vive force, à force ouverte, par contrainte. ||. ἀντικρούειν τὴν βίαν διὰ τῆς βίας, repousser la force par la force. 2) précipitation, θ. hâte, θ. empressement. ||. ἐν βίᾳ, μὲ βίαν, μὲ μεγάλην βίαν, ἴδε Βιαστικά. ||. χωρὶς βίαν, sans précipitation.

Βιάζω, Μ. άσω, forcer, presser, contraindre; (ἐπὶ γυν.) violer. ||. βιάζω τὸν ἑαυτόν μου, faire un effort sur soi-même. ||. τὸν ἐβίασεν εἰς τοῦτο ἡ ἀνάγκη, la nécessité l'y a contraint. ||. μᾶς βιάζει νὰ ὁμιλήσωμεν, nous mettant dans (nous reduisant à) la nécessité de parler. ||. ἠθέλησε νὰ τὴν βιάσῃ, il voulut attenter à son honneur (à sa pudeur). ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Βεβιασμένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.), gêné, forcé; chargé, contraint, gauche. ||. στιχουργία βεβιασμένη, versification contrainte. ||. ἐξήγησις βεβιασμένη, interprétation forcée (tirée par les cheveux). 2) (κοιν.) ἀντὶ Ἐπισπεύδω, Ἐπιταχύνω, hâter, presser, précipiter. ||. τὸν βιάζουν νὰ ἀναχωρήσῃ, on le presse de partir. ||. βιάσατέ τους ὀλίγον, hâtez un peu ces gens-là. ||. οἱ ἐργάται δὲν κάμνουν τίποτε, ἂν δὲν τοὺς βιάσῃ τις, les ouvriers ne font rien, si on ne les presse. ||. (τὸ μσ.) Βιάζομαι, Μ. (θὰ) βιασθῶ, s'empresser, se précipiter, avoir hâte. ||. βιάζομαι νὰ τὸ τελειώσω, j'ai hâte d'en finir. ||. μὴ βιάζεσαι, ne vous précipitez pas. ||. δὲν ἐβιάζετο πολὺ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν του, il ne mettait pas trop d'empressement à payer son écot. ||. ποτὲ δὲν βιάζεται, il n'a jamais hâte.

Βιαιοθάνατος (ὁ, ἡ), ἀρχ. mort d'une mort violente.

Βιαιοπραγία (ἡ), excès, (συνήθ. πληθ.) voies de fait.

Βίαιος, α, ον, violent. ||. βίαιος θάνατος, mort violente.

Βιαίως, ἐπίρ. de force, de vive force.

Βιασμὸς (ὁ), viol.

Βιαστικὰ, ἐπίρ. en grande (en toute) diligence, avec précipitation, en hâte, précipitamment, diligemment. ||. πολλὰ βιαστικὰ, en grande hâte, avec beaucoup de hâte (trop de précipitation).

Βιαστικὸς, ὴ, ὸν, pressé, pressant, empressé, précipité, hâté. ||. εἶνε πολλὰ βιαστικὸς, il est extrêmement hâté (pressant). ||. εἶμαι τόσον βιαστικὸς, ὥστε δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς λαλήσω, je suis si pressé, que je n'ai pas le loisir de vous parler.

Βιβλιάριον (τὸ), petit livre, livret.

Βιβλιογραφία (ἡ), (traité sur) la connaissance des livres.

Βιβλιοδέτης, ου (ὁ), νλγ. relieur

Βιβλιοθηκάριος (ὁ), bibliothécaire.

Βιβλιοθήκη (ἡ), bibliothèque, θ.

Βιβλιοκάπηλος (ὁ), bouquiniste.

Βιβλίον (τὸ), livre; §. registre. ||. τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, les registres de l'état civil. ||. τὰ—τῶν γάμων (γεννήσεων, ἀποβιώσεων), les registres des mariages (des naissances, des décès).

Βιβλιοπωλεῖον (τὸ), librairie, θ.

Βιβλιοπώλης, ου (ὁ), libraire.

Βιβλιοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), préposé à la garde des livres (d'une bibliothèque), garde de la Bibliothèque, conservateur.

Βίβλος (ἡ), ἀρχ. τὸ Βιβλίον. ||. ἡ βίβλος τῆς ζωῆς, « (Γρφ.), le livre de (la) vie.

Βιδιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Εὐδία, (ναυτ.), bonace, θ. calme.

Βίκος (ὁ), ὄσπρ. vesce, θ.

Βιογραφία (ἡ), vie, θ. biographie, θ.

Βιογραφικὸς, ὴ, ὸν, biographique.

Βιογράφος (ὁ), biographe.

Βιομηχανία (ἡ), industrie, θ.

Βιομηχανικὸς, ὴ, ὸν, industriel.

Βιομήχανος (ὁ, ἡ), industrieux.

Βιοποριστικὸς, ὴ, ὸν, qui procure des moyens de vivre.

Βίος (ὁ), ἀρχ. ἡ Ζωὴ, la vie. ||. διὰ βίου, à vie; pour la vie; sa vie durant; à perpétuité. ||. κατεδικάσθη εἰς δεσμὰ διὰ βίου, il fut condamné aux travaux forcés à perpétuité. ||. σύνταξις διὰ βίου, pension viagère (ou) à vie. ||. διάγει τερπνὸν (εὔθυμον) βίον, il mène joyeuse vie. ||. ὁ κατ' ἀγρὸν βίος, la vie champêtre. ||. ἐνηγκαλίσθη τὸν μοναχικὸν βίον, il embrassa la vie monastique (religieuse). ||. οἱ Παράλληλοι βίοι τοῦ Πλουτάρχου, les vies de Plutarque. ||. μᾶς διηγήθη ὅλον τὸν βίον του, il nous a raconté toute sa vie. 2) (κοιν.) τὰ

Πλούτη, ἡ Περιουσία, ἡ Θησαυρός.

Βιοτεύω, Μ. εύσω, ἀρχ. ἀντὶ Ζῶ, Διάγω βίον, vivre, mener la vie.

Βίσεκτος (ὁ), (ἐνιαυτὸς), bissextil; §. (ἡμέρα), bissexte.

Βιώσιμος (ὁ, ἡ), qui peut vivre, viable.

Βιωτικὸς, ἡ, ὸν, relatif à la vie (ou) aux affaires de la vie, mondain.

Βιωφελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), utile à la vie.

Βλάβη (ἡ), lésion, θ. dommage, grief, préjudice; détriment. ||. πρὸς βλάβην τῆς τιμῆς (τῆς ὑπολήψεώς) του, au détriment de son honneur (de sa réputation), au préjudice de son honneur (etc).

Βλακεία (ἡ), imbécilité, θ. stupidité, θ. balourdise, θ.

Βλὰξ, βλακὸς (ὁ), imbécile, stupide, hébêté, balourd, benêt.

Βλαπτικὸς, ἡ, ὸν, nuisible, préjudiciable.

Βλάπτω, Μ. βλάψω, nuire, léser, gâter, dégrader, endommager; porter préjudice, préjudicier. ||. τὸ χαλάζι ἔβλαψε τὰ σπαρτὰ (τὰ 'πωρικὰ), la grêle a endommagé les grains (les fruits). ||. τοῦτο βλάπτει καιρίως τὰ συμφέροντά μου, cela préjudicie beaucoup à mes intérêts. ||. βλάπτεις τὸν χαρακτῆρά σου, vous dérogez à votre caractère. ||. τὰ σιτάρια ἐβλάφθησαν ἀπὸ τὴν χάλαζαν κτλ., les blés ont souffert de la grêle etc. ||. (ἰατρ.) τὸ κρασὶ σὲ βλάπτει, le vin vous est contraire. ||. τὸ στῆθος ἐβλάφθη καιρίως, la poitrine a été profondement lésée. ||. εἶνε βεβλαμμένα τὰ ἐντόσθια, il y a lésion aux intestins.

Βλαστάνω, Μ. βλαστήσω, pousser, germer; croître.

Βλαστάρι (τὸ), κοιν. ὁ Βλαστός. ||. ἐβγάλλω βλαστάρια, bourgeonner.

Βλάστησις, εως (ἡ), germination, θ. pousse, θ.

Βλαστολόγημα (τὸ), l'action d'ébourgeonner, ébourgeonnement.

Βλαστολογῶ, Μ. ήσω, ébourgeonner.

Βλαστὸς (ὁ), bourgeon, rejet, rejeton.

Βλασφημία (ἡ), blasphème; imprécation, θ. jurement.

Βλάσφημος (ὁ, ἡ), blasphémateur.

Βλασφημῶ, Μ. ήσω, prononcer des paroles impies, faire des imprécations, blasphémer, jurer.

Βλέμμα (τὸ), regard, coup d'œil.

Βλεννόρροια (ἡ), écoulement (contagieux), blennorhée, θ.

Βλέπω, Μ. ἰδῶ (θὰ), (ἀόρ. Εἶδα κτλ.), voir; regarder, envisager. ||. βλέπω μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια, regarder fixement, fixer. ||. οἱ τοῖχοι ἦσαν τόσον ϛιλπνοὶ ὥστε ἠμποροῦσέ τις νὰ ἴδῃ εἰς αὐτοὺς τὸ πρόσωπόν του ὡς εἰς καθρέπτην, les murs en étaient si polis qu'on pouvait s'y mirer. ||. δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ 'πάγω, il me tarde d'aller. ||. ἤθελε νὰ μὴ τὸν ἴδῃ κανεὶς, il voulait n'être vu de personne. ||. τί βλέπω! quel objet s'offre à mes regards! ||. εἶδα ὄνειρον, j'ai eu (j'ai fait) un songe. ||. εἶδεν ἓν φρικῶδες καὶ ἀλλόκοτον ὄνειρον, il fit un rêve étrange, épouvantable. ||. χαίρω ὅτι σᾶς βλέπω, (φρσ. φιλοφρον.), charmé (enchanté) de vous voir. ||. ἔβλεπεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλην κατάϛασιν παρὰ.., il ne se voyait pour toute avoir que... ||. εἶδες ἐκεῖ; εἰὰ ἰδὲ ἐκεῖ! (φρσ.), tiens! vois-tu? ||. νὰ σὲ ἰδῶ! (φρσ.), voyons, je compte sur vous! 2) (ἐπὶ ἀψύχ.) être tourné vers (ou) exposé a, avoir vue (faire face) à, donner (regarder, voir) sur. ||. τὰ παράθυρά του βλέπουν εἰς τὴν πεδιάδα, ses fenêtres donnent sur la campagne. ||. τὸ 'σπίτι του βλέπει ἄντικρυ εἰς τὸ ἐδικόν μου, sa maison fait face à la mienne. ||. αὐτὴν τὴν κάμαραν δὲν τὴν βλέπει διόλου ὁ ἥλιος, le soleil ne donne point dans cette chambre. 3) (σπν.) ἀντὶ Σκέπτομαι, penser. ||. νὰ ἰδῶ, j'y penserai.

Βλεφαρὶς, ιδος (ἡ), cil des paupières, (συνκδχ.) paupière, θ.

Βλέφαρον (τὸ), paupière, θ.

Βλοσυρὸς, ὰ, ὸν, qui a l'air noble (imposant).

Βογγητὸν (τὸ), son muet qu'on rend par le nez en fermant la bouche, gémissement.

Βογγῶ, Μ. ήσω, gémir, geindre.

Βοὴ (ἡ), cri; §. clameur, θ. ||. βοὴ τῶν αὐτιῶν, tintement (bourdonnement) d'oreille, tintouin.

Βοήθεια (ἡ), secours, aide, θ. assistance, θ. §. (στρατ.) troupes auxiliaires. ||. δίδω (ἐκτείνω) χεῖρα βοηθείας, tendre une main secourable.

Βοήθημα (τὸ), moyen de secours, secours.

Βοηθητικὸς, ἡ, ὸν, propre (ou) disposé à secourir; secourable, auxiliaire.

Βοηθὸς (ὁ, ἡ), qui vient au secours, aide; défenseur; auxiliaire; adjoint. ||. τῷ ἔδωσαν ἕνα βοηθὸν, on lui a donné un adjoint.

Βοηθῶ, Μ. ήσω, porter du secours, secourir, aider, assister, seconder, favoriser; contribuer à. ||. ἂν ὁ Θεὸς (ἡ τύχη) μᾶς βοηθήσῃ, si le ciel (la fortune) nous favorise. ||. καὶ ἠμπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ τὰ μέγιστα, et elle pourra nous être d'un grand secours. ||. βοήθησέ τον νὰ καταβῇ, aidez-le à descendre. ||. βοήθησέ τον νὰ σηκώσῃ αὐτὸ τὸ φόρτωμα, aidez-lui à soulever se fardeau. ||. (αὐτὸ τὸ ποτὸν) βοηθεῖ τὴν χώνευσιν, il aide à la digestion.

Βοηλάτης, ου (ὁ), conducteur de boeufs, pique-boeuf.

Βοικέντρι (τὸ), κοιν. τὸ Βούκεντρον.

Βολάζω, Μ. άσω, jeter (descendre) le filet (la seine) dans la mer.

Βολβοκάστανον (τὸ), εἶδος γογγυλίου, châtaigne de terre.

Βολβὸς (ὁ), φ. oignon sauvage,

6*

bulbe, θ. ἡ ἀρσ. ||. ὁ—τοῦ ὀφθαλμοῦ, le globe de l'œil.
Βολβώδης, ους (ὁ, ἡ), bulbeux.
Βολὴ (ἡ), ἀρχ., l'action de jeter, jet; coup. 2) (κοιν.) ἀντὶ Φορά. 3) (ἁλιευτ.) coup (jet) de filet. 4) (ἔκτασις, διάστημα ὅπου φθάνει τι ῥιπτόμενον) portée, θ. ||. ἐντὸς (ἐκτὸς) βολῆς κανονίου (κτλ.), à la portée (hors de la portée) du canon (etc).
Βόλι (τὸ), balle, θ.
Βολὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. τὸ Σκανδίλι (ναυτ.), sonde, θ. plomb de sonde.
Βόμβα (ἡ), bombe, θ. ||. πυροβολῶ μὲ βόμβας (πόλιν κτλ.), bombarder (une ville etc).
Βόμβος (ὁ), bourdonnement.
Βομβῶ, Μ. ήσω, bourdonner.
Βόρβορος (ὁ), bourbe, θ. fange; bourbier.
Βορβοροφάγος (ἡ), (μηχανὴ), cure-môle.
Βορβορώδης, ους (ὁ, ἡ), bourbeux, fangeux.
Βορέας, ου (ὁ), vent du nord; nord, (Π.) aquilon. ||. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως, au nord de la ville, ἴδε καὶ Ἄρκτος.
Βόρειος, α, ον, qui vient (ou) qui se montre du côté du nord, boréal. §. (Γεωγρφ.) qui est au nord, septentrional. ||. βόρειον πλάτος, latitude nord. ||. τὸ βόρειον, σέλας, l' aurore boréale.
Βορειοανατολικὸς, ἡ, ὸν, qui est au nord-est.
Βορειοδυτικὸς, ἡ, ὸν, qui est au nord-ouest.
Βοῤῥᾶς, ᾶ (ὁ), =Βορέας.
Βοσκὴ (ἡ), pâturage.
Βόσκημα (τὸ), ἀρχ., bétail. 2) (κοιν.) l'action de paître ou de faire paître.
Βοσκοποῦλα, ας (ἡ), bergère, θ. pastourelle, θ.
Βοσκὸς (ὁ), berger.
Βόσκω, Μ. βοσκήσω, (μτβτ.) faire (mener) paître. §. (ἀμτβτ.) paître; pâturer; brouter, (ἰδίως ἐπὶ ἐλάφ. κτλ.) viander. ||. τὰ πρόβατά του βόσκουν εἰς τὸ λιβάδι μου, ses moutons broutent dans mon pré.
Βόστρυχος (ὁ), ἀρχ. boucle de cheveux.

Βοτάνη (ἡ) καὶ
Βοτάνι (τὸ), herbe, θ. plante, θ. §. plante médicinale, θ. simple, drogue, θ.
Βοτανικὸς, ἡ, ὸν, relatif aux herbes (aux plantes), botanique. ||. (οὐσ.) βοτανικὴ (ἐνν. τέχνη), la botanique. ||. βοτανικὸς κῆπος (τῶν Παρισίων), le jardin des plantes.
Βοτανολογία (ἡ), l'action d'herboriser, herborisation θ.
Βοτανολογῶ, Μ. ήσω, cueillir des herbes, herboriser.
Βότανον (τὸ), =Βοτάνι.
Βοτανοπώλης, ου (ὁ), herboriste, qui vend des herbes (médicinales).
Βοτρυδὸν, ἐπίῤ. (ἀρχ.), par grappes, en grappe.
Βότρυς, υος (ὁ), ἀρχ., grappe (de raisin), θ.
Βοῦβα (ἡ), mutisme.
Βουβαίνω, Μ. βουβάνω (θὰ), rendre muet. 2) (ὑπερβολ.) κάμνω ἀναπολόγητον, ἴδε Ἀποστομόνω.
Βουβάλα (ἡ), buffionne, θ.
Βουβαλάκι (τὸ), buffletin.
Βουβάλι (τὸ), ζ. buffle.
Βουβαλιὰ (ἡ) καὶ
Βουβαλοτόμαρον (τὸ), peau de buffle, buffle, buffletin (τὸ τοῦ μικροῦ).
Βουβὸς, ἡ, ὸν, muet.
Βουβὼν, ῶνος (ὁ), aine, θ. §. (συνκδχ.) tumeur dans l'aine, θ. bubon.
Βουβωνοκήλη (ἡ), πάθ. hernie inguinale, θ. bubonocèle.
Βούγλωσσον (τὸ), φ. buglose, bourrache, θ.
Βούζουνας, α (ὁ), bouton, clou, bourgeon, furoncle καὶ froncle.
Βούζω, Μ. ξω, sonner; bruire; bourdonner. ||. βοῦζουν τ' αὐτιά μου, les oreilles me cornent (me tintent, me bourdonnent).
*Βουκάρδιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ἀνώνιος), cœur de bœuf, anone squammeux, corosol. 2) εἶδος ὀστρέου, bucarde, θ.
Βούκεντρον (τὸ), aiguillon (pour presser les bœufs), aiguillade, θ.

Βούκινον (τὸ), cornet (à bouquin), corne, θ. cor, (ἀρχ.) buccin, buccine, θ.
Βουκινοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à un buccin, qui en a la forme, bucciné, buccinoide.
Βουκόλιον (τὸ), troupeau de bœufs.
Βουκόλος (ὁ), bouvier.
Βουλάπαθον (τὸ), εἶδος φυτου, oseile la grande.
Βούλευμα (τὸ), décret (du sénat); arrêt (d'un tribunal), ordonnance de la chambre du conseil, délibéré.
Βουλευτήριον (τὸ), salle du conseil (ou) du sénat. §. parlement.
Βουλευτὴς, οῦ (ὁ), membre du conseil (de la chambre, du parlement), député.
Βουλευτικὸς, ἡ, ὸν, relatif ou affecté au parlement (etc), parlementaire.
Βουλὴ (ἡ), ἀρχ. volonté, θ. §. délibération, θ. §. (Γρφ.) conseils, πλθ. ||. αἱ βουλαὶ τοῦ θεοῦ εἶνε ἀκατανόητοι, les conseils de Dieu sont impénétrables. 2) (συνήθ.) assemblée délibérante, conseil; parlement; chambre. ||. αἱ δύω βουλαὶ, les deux chambres, (ἢ εἰς τὴν Ἀγγλ.) le parlement. ||. ἡ ἄνω βουλὴ ἢ τῶν πατρικίων (κατὰ τὸ Ἀγγλ. ἢ Γαλλ. πολίτευμα), la chambre haute (ou) chambre des pairs. ||. ἢ ἡ κάτω βουλὴ ἢ τῶν κοινοτήτων καὶ (εἰς τὴν Γαλλ.) τῶν ἀντιπροσώπων, la chambre basse ou des communes, la chamhre des députés. ||. πότε θὰ συνέλθωσιν αἱ βελαί; quand est-ce que les chambres seront convoquées? 3) =Βουλευτήριον, sale du conseil etc.
Βούλημα (τὸ), éboulement, croulement; affaissement.
Βουλιμία κα
Βουλιμίασις, εως (ἡ), appétit dévorant (insatiable), faim canine, θ. boulimie, θ.
Βοῦλλα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Σφραγίς. ||. ἄσημι τῆς βούλλας, argent contrôlé. 2) =Κλεὶς (τοῦ

δέρματος), tache, θ. mouchetture, θ. || εἶνε ὅλον βούλλαις (ἢ) βούλλαις-βούλλαις, il est tout marque (tacheté, moucheté).

Βουλλοκέρι (τὸ), cire d'Espagne (ou) à cacheter. ||. βοῦλλα μὲ 'μαῦρον (μὲ κόκκινον) βουλλοκέρι, un cachet de cire noire (rouge).

Βουλλόνω, M. ώσω, κοιν. ἀντὶ Σφραγίζω. ||. βυλλόνω χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν σκεῦος, contrôler de la vaisselle.

Βούλλωμα (τὸ), κοιν. ἡ Σφράγισις.

Βουλῶ, M. ήσω, (μτβτ.), couler bas (à fond), enfoncer (ensevelir) dans les flots, submerger; (ἐπὶ κτιρ. κλπ.) faire ébouler. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) couler bas, aller (couler) à fond, être submergé etc, s'engloutir, abymer(ou)s'abymer. §. (ἐπὶ χωμάτων καὶ κτιρίων) ébouler, s'ébouler, crouler, s'écrouler, s'enfoncer, fondre. ||. ὁ τοῖχος ἐβούλησε, la muraille s'est éboulée. §. (καὶ συνκδχ.) αἱ ἀποθῆκαί του βουλοῦν ἀπὸ γεννήματα, ses celliers regorgent de grains. ||. τὸ 'σπίτι κοντεύει νὰ βουλήσῃ, elle menace (tombe en) ruine, elle va crouler. ||. ἐβούλησαν ἀπὸ σεισμὸν τρεῖς πόλεις, elles furent englouties, elles ont fondu. ||. ἡ γῆ εἶνε βαλτώδης καὶ βουλᾷ, la terre est marécageuse et croule sous les pieds. ||. γῆ ὅπου βουλᾷ (βαλτώδης), terre croulière.

Βούνευρον (τὸ), nerf de bœuf.

Βουνήσιος, α, ον, κοιν. ὁ 'Ορεινός.

Βουνιὰ (ἡ), ἴδε Σβουνιά.

Βουνὸν (τὸ), κοιν. τὸ Ὄρος.

Βουνώδης, ους (ὁ, ἡ), plein de collines (ou) semblable à une colline, montueux.

Βούπρηστις, ιος (ἡ), enfle-boeuf.

Βοῦρκος (ὁ), κοιν. ὁ Βόρβορος ἢ ἡ Ἰλύς, bourbe; θ. vase, θ. ||. τὸ 'ψάρι μυρίζει βοῦρκον, le poisson sent la bourbe.

Βουρκόνω, M. ώσω, (γεμίζουν τὰ 'μμάτια μου δάκρυα), avoir les yeux chargés (gros de larmes).

Βουρλιὰ (ἡ), botte de jonc.

Βοῦρλον (τὸ), φ. jonc.

Βοῦς, βοὸς (ὁ), ζ. bœuf.

Βούϊσμα (τὸ), κυρ. τῶν αὐτιῶν, tintement ou tintouin (d'oreilles).

Βουστάσιον (τὸ), étable à bœufs, θ. vacherie, θ. bouverie, θ.

Βούτη (ἡ), ἀγγ. tinette, θ. baratte, θ. bouge.

Βούτημα (τὸ), l'action de plonger (ou) de tremper, plongement. ||. τὸ βάπτισμα εἶνε κυρίως βούτημα εἰς νερὸν, le baptême n'est que le plongement dans l'eau, (Volt.). 2) (συνκδχ. ψωμὶ κομμένον διὰ βούτημα) mouillette, θ.

Βουτηκτὴς, οῦ (ὁ), plongeur.

Βουτηκτὸς, ή, όν, = Βουτημένος.

Βούτομον (τὸ), φ. jonc fleuri, butome.

Βουτίνα (ἡ), ἀγγ. tinette, θ.

Βουτσᾶς, ᾶ (ὁ), tonnelier.

Βουτσὶ (τὸ), tonneau, tonne, θ. barrique, θ. fut, futaille, θ.

Βουτυρᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Βουτυροπώλης.

Βούτυρον (τὸ), beurre, θ. ||. ψωμὶ (ἀλειμμένον) μὲ βούτυρον, du pain beurré, beurrée, θ. ||. φρυγανιαὶς μὲ βούτυρον, des rôties au beurre (beurrées). ||. βούτυρον πολὺ βρασμένον (κοκκινισμένον), du beurre noir. ||. αὐγὰ μὲ τὸ βούτυρον, des œufs (pochés) au beurre noir.

Βουτυρόνω (ἀλείφω μὲ βούτυρον), M. ώσω, (μτβτ.), beurrer.

Βουτυροπωλεῖον (τὸ), la boutique du beurrier, laiterie, θ.

Βουτυροπώλης, ου (ὁ), beurrier, beurrière.

Βουτῶ, M. ήσω, (μτβτ.), plonger, tremper. ||. βουτῶ (ἐνν. τὸ ψωμί μου) 'ς τὸ ζουμὶ, tremper son pain dans la sauce, saucer, mitonner. ||. (μσ. αὐτπθ.) ἐβουτήχθη εἰς τὸν ἱδρῶτα, il baigna dans sa sueur. ||. τὸν ηὗραν βουτημένον εἰς τὸ αἷμα, on le trouva baigné dans son sang. ||. (καὶ ἀπολ.) (βουτᾷ (ἐνν. εἰς τὸ νερὸν) 'σὰν τὸ 'ψάρι, il plonge comme un canard.

Βούφθαλμον (τὸ), φυτ. œil de bœuf (ou) de vache, camomille des teinturiers.

Βραβεῖον (τὸ), prix; prime, θ,

Βραβεύω, M. εύσω, décerner le prix.

Βραγιὰ (ἡ), χώρισμα εἰς κῆπον διὰ λαχανικὰ κλπ., planche, θ. carré, couche, θ.

Βράγχιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), ouies (des poissons), branchies, θ.

Βραγχνάδα (ἡ), enrouement.

Βραγχνᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Ἐφιάλτης.

Βραγχνιάζω, M. άσω, s'enrouer. ||. ὁμιλεῖ βραγχνιασμένα, parler enroué.

Βράγχνιασμα (τὸ), enrouement.

Βραγχνὸς, ή, όν, (voix) enrouée, sourde.

Βραδέως, ἐπίῤ. lentement. ||. σπεῦδε βραδέως, (Γνμ.), hate-toi lentement.

Βράδυ (τὸ), κοιν. τὸ Ἑσπέρας, le soir. ||. εἶνε βράδυ, il se fait tard. ||. τὸ βράδυ, πρὸς τὸ βράδυ, sur le soir, sur le tard, vers le soir; dans la soirée. ||. χθὲς (τὸ) βράδυ, hier soir (ou) au soir. ||. αὔριον (τὸ) βράδυ, demain soir. ||. κάθε βράδυ, tous les soirs. ||. ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ, du matin au soir. ||. καλὸ βράδυ! εἰδ. χαιρετ. bon soir.

Βραδυὰ (ἡ), soirée, θ. soir; après-soupée. ||. ὡραῖα βραδυὰ, une belle soirée. ||. περνᾷ τὴν βραδυὰν εἰς τὸ θέατρον, il passe la soirée au théâtre.

Βραδυάζω, M. άσω, (συνήθ. τρτπρσ.), le jour tombe; il se fait tard. ||. ἀφ' οὗ ἐβράδυασε, le jour tombé. ||. ἀρχίζει νὰ βραδυάζῃ, il commence à se faire tard. ||. (πθ.) Βραδυάζομαι, M. (θὰ) βραδυασθῶ, ἴδε Νυκτόνομαι.

Βράδυασμα (τὸ), le declin du jour.

Βραδύγλωσσος (ὁ, ἡ), qui parle difficilement.

Βραδυκίνητος (ὁ, ἡ), = Ἀργοκίνητος.

Βραδυμαθὴς, ουσ (ὁ, ἡ), qui apprend lentement.
Βραδυνὸς, ἡ, ὸν, du soir, qui se fait le soir. ||. ἡ βραδυνὴ ψύχρα, la fraicheur du soir.
Βραδύνους, νοος (ὁ, ἡ), qui a l'esprit lent, qui conçoit difficilement.
Βραδύνω, Μ. βραδύνω (θὰ), tarder. ||. ἡ ἀπόκρισίς του δὲν ἐβράδυνε, sa reponse ne se fit point attendre.
Βραδυπεψία (ἡ), digestion lente, (διδακτ.) bradypepsie.
Βραδυπορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Βραδυπορῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), marcher à pas lents (à petits pas).
Βραδύπους, ποδος (ὁ, ἡ), qui marche lentement. ||. (οὐσ.) εἶδος τετραπόδου, paresseux, aï.
Βραδὺς, έος (εῖα, ὺ), lent; tardif; pesant; long.
Βραδύτης, ητος (ἡ), lenteur; retard, retardement; (ἐνίοτε) longueur.
Βράζω, Μ. βράσω, faire bouillir, cuire; §. confire. ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.) bouillir; bouillonner; cuire; (ἰδίως ἐπὶ οἴνου) cuver. §. (μτνμ.) pétiller. ||. βράζω βερύκοκκα (βύσσινα κτλ.) μὲ τὴν ζάχαριν, (τὰ κάμνω γλυκὸν), confire des abricots (des merises etc) au sucre. ||. βάλλε νερὸν νὰ βράσῃ, mettez de l'eau bouillir. ||. ἡ χύτρα βράζει, le pot bout. ||. τὸ φαγεῖ εἶν' εἰς τὴν φωτιὰν, βράζει, le souper est au feu, il cuit. ||. αὐτὰ τὰ κουκκιὰ δὲν βράζουν εὔκολα, ces fèves ne cuisent pas bien. §. τὸ κρασὶ βράζει ('ς τὸ βαρέλλι), le vin fermente (travaille, bout). §. (καὶ μτνμ.) βράζει τὸ αἷμά του, (φρσ.), le sang lui bout dans les veines. ||. βράζω ἀπὸ τὸν θυμόν μου (ἀπὸ τὸ κακόν μου), mon sang bout, j'endêve, je brûle. ||. (καὶ ἁπλῶς) βράζω, δὲν ὑποφέρω πλέον, je petille, je n'y tiens plus. ||. τὸ κρασὶ πρέπει νὰ βράσῃ εἰς τὸ βαρέλλι, le vin doit se cuver. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ τοῦ Ἔχω πλῆθος, (ἀρχ. Βρύω, ὅθεν καὶ εἰς τὴν Ἑλλ. προφ. ὀρθότ. Βρυάζω), grouiller, fourmiller, pulluler; abonder. ||. τὸ τυρὶ τοῦτο βράζει (βρυάζει) σκωλήκια, les vers fourmillent dans ce fromage, ce fromage grouille de vers. §. (καὶ μτφορ.) τὸ σύγγραμμα τοῦτο βρυάζει (ἀπὸ) λάθη, cet ouvrage fourmille de fautes, les fautes fourmillent dans cet ouvrage.
Βρακὶ (τὸ), chausses, θ. πλθ. haut-de-chausses, culotte, θ. caleçon (τὸ ἐσώβρακον).
Βρακοθηλειὰ (ἡ), la coulisse d'une culotte.
Βρακόνω. Μ. ώσω, mettre une culotte à q. ||. δὲν ἠξεύρει νὰ βρακωθῇ, il ne sait pas se culotter.
Βρακοπόδι (τὸ), le canon (d'une culotte). ||. τὰ βρακοπόδια τοῦ ἐσωβράκου εἶνε πολλὰ πλατεὰ, les canons de cette culotte sont trop larges.
Βράσιμον (τὸ), bouillonnement; §. coction, θ. (ἰδίως ἐπὶ οἴνου) cuvage, cuverie, θ.
Βράσις, εως (ἡ), ébulition, θ. bouillon; (ἐπὶ μετάλλ.) chaude, θ. ||. ἀφ' οὗ 'πάρῃ δύο βράσαις, τράβα τὴν φωτιὰν, quand il aura jeté deux bouillons, retirez le feu.
Βρασμὸς (ὁ), (κυρ. μτφορ.), agitation, θ. trouble.
Βραστερὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Καλόβραστος.
Βραστὸς, ἡ, ὸν, bouilli. §. bouillant. ||. κάστανα βραστὰ, des chataignes bouillies. ||. βραστὸν (ἐνν. κρέας), bouilli. ||. ἡ σοῦπα καὶ τὸ βραστὸν, la soupe et le bouilli. 2) ἴδε Ζεματιστός.
Βραχιόλιον (τὸ), bracelet.
Βραχιονιστὴρ (ὁ), brassard.
Βραχίων, ονος (ὁ), bras (κυρ.) l'avant bras. ||. αἱ φλέβες τοῦ βραχίονος, les veines brachiales.
Βραχνάδα, Βραχνᾶς κτλ., ἴδε Βραγχνάδα κτλ.
Βράχος (ὁ), écueil, rocher; brisant.
Βραχυκατάληκτος (ὁ, ἡ), qui se termine par une (syllabe) brève.
Βραχυλογία (ἡ), brièveté; laconisme. ||. ἐν βραχυλογίᾳ, bref, en bref, brièvement, en peu de mots.
Βραχυλόγος (ὁ, ἡ), concis, laconique.
Βραχύουρος (ὁ, ἡ), qui a (qui porte) la queue courte. ||. τὰ βραχύουρα τῶν ζώων, les bêtes à queue courte.
Βραχυπαράληκτος (ὁ, ἡ), qui a la pénultième (syllabe) brève.
Βραχύπους, ποδος (ὁ, ἡ), qui a les pieds courts. §. (οὐσ.) Βραχύποδα, (σύστημα πτηνῶν, οἷον αἱ χελιδόνες), brévipodes.
Βραχὺς, έος (εῖα, ὺ), ἀρχ. ἀντὶ Ὀλίγος ἢ Κοντὸς, petit; en petit nombre, peu; court, de peu de durée, de courte durée; (Γρμτ.) bref, brève. ||. ὁ βίος βραχὺς, la vie est courte (de courte durée). §. τὸ βραχὺ (ἀντὶ ἡ βραχύτης) τῆς ζωῆς, la brièveté de la vie.
Βραχύτης (ἡ), brièveté, θ. (γρμτ.) brévité, θ.
Βρέγμα (τὸ), le haut de la tête, le sinciput.
Βρεκτὸς, ἡ, ὸν, mouillé, trempé.
Βρέμω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. frémir (de colère etc). ||. κύματα βρέμοντα, les vagues frémissantes.
Βρενθύομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. se donner des airs, faire l'important, faire le gros dos.
Βρέξιμον (τὸ), l'action d'humecter (d'arroser), arrosement, mouillure, θ. humectation, θ. ||. τὸ—τοῦ χαρτιοῦ (εἰς τὴν τυπογραφ.), la mouillure du papier, la trempe, le trempage.
Βρεφοκτονία (ἡ), massacre d'enfants; §. (Νμ.) infanticide. ||. ἡ βρεφοκτονία τοῦ Ἡρώδου, le massacre des innocents. ||. ἡ βρεφοκτονία τιμωρεῖται μὲ θάνατον, l'infanticide est puni de mort.
Βρεφοκτόνος (ὁ, ἡ), meurtrier d'un enfant (ou) de son propre enfant nouveau-né, infanticide.

Βρέφος,ους(τὸ), enfant qui vient de naître. ||. ἐκ βρέφους, dès la plus tendre enfance.

Βρεχάμενα (τὰ), (ἐνν.) μέρη τοῦ πλοίου, les œuvres mortes d' un navire, les bas d'un vaisseau.

Βρέχω, Μ. βρέξω, mouiller, tremper; humecter; arroser. ||. φοβεῖται μὴ βρέξῃ τὰ πόδια του, il craint de se mouiller les pieds. ||. »ἐν δάκρυσί μου τὴν στρῶμνήν μου βρέξω, « (Γρφ.), arroser son lit de ses larmes. ||. (τρτπρσ.) Βρέχει, il pleut (τὸ ἀπαρ. pleuvoir). ||. θὰ βρέξῃ, il pleuvra, il va pleuvoir. ||. ἔχει (πολὺν) καιρὸν ὁποῦ δὲν ἔβρεξεν, il y a longtemps qu' il n'a plu. ||. 'σὰν τὴν κάτταν τὴν βρεγμένην, comme une poule mouillée.

Βρίζα, ας (ἡ), γένν. ἴδε Βρύζα.

'Βρίζω, Μ. 'βρίσω, κοιν. ἀντὶ Ὑβρίζω, Λοιδορῶ.

Βρίθω, ῥ. (ἀρχ.), être chargé (accablé) de, se courber sous le poids de. ||. ἡ ἄμπελος ἔβριθε καρπῶν, la vigne était chargée de raisins (accablée sous son fruit)

'Βρισιὰ (ἡ), κοιν. ἀντὶ Ὕβρις, Λοιδορία.

'Βρίσιμον (τὸ), κοιν. τὸ Ὕβρισμα

Βρογχοκήλη (ἡ), πάθ. goître.

Βρογχοκηλήτης,ου(ὁ), goîtreux crétin (κυρ. οἱ τῶν Ἄλπεων, οἱ ὁποῖοι καταντοῦν ἠλίθιοι).

Βρογχῖτις, ιδος (ἡ), inflammation des bronches, bronchite.

Βροντὴ (ἡ), ἴδε κρότος. 2) (ἰδιαιτ.) tonnerre, coup de tonnerre.

Βρόντος (ὁ), = Κρότος, bruit; fracas.

Βροντόφωνος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui a une voix de tonnerre (une voix tonnante).

Βροντῶ, Μ. ήσω, (κάμνω κρότον), faire du bruit, bruire. 2) (ἰδιαιτ. τρτπρσ.) tonner. ||. βροντᾷ, il fait du tonnerre. ||. ὅλην τὴν νύκτα ἐβροντοῦσεν, il n'a fait que tonner toute la nuit. ||. (καὶ μτφορ.) ἐβροντοῦσεν ἀπὸ τοῦ βήματος (ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος), il tonnait du haut de la tribune (de la chaire).

Βροντώδης, ους (ὁ, ἡ), κυρ. ἐπὶ φωνῆς, tonnant.

Βροῦβα (ἡ), φ. chou sauvage, herbe aux mamelles, θ.

Βρουνιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Βρυωνία, φ.

Βροχερὸς, ἡ, ὸν, pluvieux. ||. καιρὸς βροχερὸς, un temps pluvieux (ou) de pluie.

Βροχὴ (ἡ), pluie, θ. ||. βροχὴ ῥαγδαία, averse, θ. ondée, θ.

Βρόχινος, η, ον, (κυρ. νερὸν, eau) pluviale. ||. τὸ βρόχινον νερὸν εἶνε γλυκύτερον παρὰ τὸ ἀναβρυστικὸν, l'eau pluviale est plus douce que l'eau de source.

Βρόχιον (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πληθ. = τῷ -

Βρόχος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Θηλειὰ, (corde à) nœud coulant, lacet; (μτφορ.) piège.

Βρυγμὸς (ὁ), (ἀρχ.) κυρ. ὁ— τῶν ὀδόντων, (Γρφ.), le grincement (la craquement) des dents.

Βρύζα, ας (ἡ), γένν. ἴδε Σήκαλη.

Βρυκόλακκας, α (ὁ), revenant, vampire, (πληθ.) larves.

Βρυκολακκιάζω, Μ. άσω, revenir. ||. φοβοῦνται μήπως βρυκολακκιάσῃ, ils craignent qu'il ne revienne.

Βρύον (τὸ), εἶδ. φυτ. mousse, θ. lichen.

Βρύσις, εως (ἡ), fontaine, θ. ἴδε καὶ Πηγή.

Βρυχηθμὸς (ὁ), καὶ

Βρύχημα (τὸ), rugissement.

Βρυχῶμαι, Μ. ήσομαι, rugir.

Βρυωνία (ἡ), φ. brioine, θ. vigne blanche, θ. couleuvrée, θ. (εἶδος αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ) houblon (χρήσιμον εἰς τὴν ζυθοποιίαν) κτλ. κτλ.

Βρῶμα (ἡ), κοιν. ἡ Δυσωδία, odeur infecte, θ. puanteur, θ. ||. ἡ βρῶμα τῶν τράγων (τῆς μασχάλης κτλ.), gousset. 2) = Λέρα, crasse, θ. saleté, θ. ordure, θ. vilenie, θ. malpropreté, θ. saloperie, θ. cochonerie, θ. ||. ἡ βρῶμα τῶν αὐτιῶν, le suif des oreilles, cire, cerumen. 3)(συνκδχ. ἀχρεῖος, κακοήθης ἄνθρωπος) franc coquin, scélérat. §. (ἐπὶ γυν. χυδ.) guenipe, θ. gaupe, θ. salope, θ. ||. ὦ τὴν βρῶμαν! ô la sale (la vilaine) gaupe! ô la vilaine crasseuse?

Βρωμερὸς, ὰ ἢ ἡ, ὸν, = Βρώμιος καὶ Ῥυπαρὸς, infect, puant; sale, mal-propre.

Βρώμη (ἡ), καὶ

Βρῶμι (τὸ), γένν. avoine, θ.

Βρώμιος, α, ον, = Δυσώδης, Ὀδωδὼς, puant.

Βρωμίζω, Μ. ίσω, infecter, empuantir. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se gâter. 2) ἴδε Λερόνω.

Βρωμῶ, Μ. ήσω, sentir (mauvais), puer. ||. βρωμᾷ τὸ στόμα του, son haleine sent (pue), il sent (il sent mauvais) de la bouche, il a la bouche mauvaise (l'haleine forte). ||. βρωμᾷ σκόρδα (κρασὶ), il pue l'ail (le vin).

Βρώσιμος (ὁ, ἡ), ἀρχ., bon à manger, ἴδε Φαγώσιμος.

Βύδρα, ας (ἡ), ζ. loutre, θ. bièvre.

Βύζασμα (τὸ), l'action d'allaiter (ou) de téter, allaitement. 2) ἴδε Πιπίλισμα.

Βυζαίνω, Μ. βυζάξω, ἴδε Βυζάνω καὶ 2) Πιπιλίζω.

Βυζανάρικον (τὸ), enfant à la mamelle.

Βυζάνω, Μ. βυζάξω, (μτβτ.), donner le sein, donner à têter, allaiter, (καὶ ὡς ἐκ τοῦ βρέφους) têter. ||. δός τῳ νὰ βυζάξῃ, donnez-lui à têter.

Βυζάστρα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Τροφὸς, nourrice, θ.

Βυζὶ (τὸ), têton (κυρ. τῆς γυν.), mamelle (καὶ τοῦ ἀνδρ. καὶ τῆς γυν.), pis (κυρ. τῆς 'γίδας, τῆς ἀγελάδας κτλ.), tetine (τῆς γρούνας). ||. ἔχει μεγάλα βυζιὰ, ἴδε Στῆθος. §. (μτφορ.) τὸν ἔχει βυζὶ, καλὸν βυζὶ τὸν ηὗρε, c' est une vache à lait pour lui. §. (μτνμ.) βυζιὰ τῶν ζωχάδων, , tumeurs hemorroïdales, θ. ||. βυζὶ τῆς θαλάσσης, (κοιν.) ἡ Κνίδη, (εἶδ. μαλακίου), ortie marine, θ. (εἰς τὸν Ὠκεανὸν) bonnet flammand, (ἢ ἐν ἄλλο εἶδος) galère.

Βυθίζω, Μ. ίσω, couler à fond, submerger, enfoncer, plonger. ||. (μσ. πθ. καὶ μτφορ.) en-

foncer, s'enfoncer, s'abîmer. ||. εἶνε βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, il est plongé (absorbé, entièrement absorbé) dans ses reflexions, il s'est abîmé dans ses reflexions, il s'est abîmé dans ses pensées.

Βυθὸς (ὁ), fond.

Βύθος, ους (τὸ), assoupissement (d'un malade).

Βύρσα (ἡ), peau (de bœuf) apprêtée, θ.

Βυρσοδεψεῖον (τὸ), atelier de corroyeur

Βυρσοδέψης, ου (ὁ), corroyeur.

Βυρσοδεψικὸς, ὴ, ὸν, relatif à l'état ou au métier du corroyeur.

Βυσσινηὰ (ἡ), δ. cerisier aigre.

Βύσσινον (τὸ), 'πωρ. cerise aigre, θ.

Βυσσινὺς, υιὰ, ὺ, qui à la couleur de la cerise aigre, rouge pourpré, cramoisi.

Βυσσοδομῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), machiner secrètement, concentrer sa haine (ses projets).

Βωδάκι (τὸ), bouvillon.

Βωδάμαξον (τὸ), charette, θ. chariot.

Βῶδι (τὸ), κοιν. ὁ Βοῦς, bœuf.

Βωδινὸς, ὴ, ὸν, de bœuf. ||. (κυρ.) βωδινὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κρέας, du bœuf. ||. ἕνα κομμάτι βωδινὸν, une pièce (une tranche, un morceau) de bœuf.

Βωδοκέφαλον (τὸ), tête de bœuf.

Βωλίτης, ου (ὁ), εἶδος ἀμανίτου, bolet, champignon.

Βωλῖτις, ιδος (ἡ), (γῆ, terre) bolaire.

Βωλοκόπι (τὸ), ἐργαλ. γεωργ. herse, θ. brise-motte, casse-motte, ploutre.

Βωλοκοπία (ἡ), l'action de herser, hersage.

Βωλοκοπῶ, Μ. ήσω, (γεωργ.), herser.

Βῶλος (ἡ), glèbe, θ. motte (de terre), θ. ||. βῶλος Ἀρμενιακὴ, τὸ (Τουρκ.) κὶλ-ἐρμενὶ, bol (d'Armenie), rabri. ||. (κυρ. ἐπὶ πτν.) εἶνε ἕνας βῶλος πάχος (ὅλον πάχος), ce n'est qu'un peloton de graisse

Βωμοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est en forme d'autel.

Βωμολοχία (ἡ), bouffonerie, θ. quolibet; turlupinade, θ.

Βωμολοχικὸς, ὴ, ὸν, de bouffon, digne d'un bouffon.

Βωμολόχος (ὁ, ἡ), bouffon, turlupin.

Βωμὸς (ὁ), autel. ||. (φίλος) μέχρι βωμοῦ, (παροιμ.), jusqu'aux autels.

Βώτρυδα (ἡ), ἴδε Σκῶρος.

Βωτρυδοφάγωμα (τὸ), ἴδε Σκωροφάγωμα.

Βωτρυδοφαγωμένος, η, ον, ἴδε Σκωροφαγωμένος.

Βῶχα (ἡ), odeur forte (ou) d'enfermé; exhalaison, θ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ κρέατος) relent.

Γ

Γαβάθα (ἡ), ἴδε Ξυλοπινάκα.

Γαβγίζω, Μ. ίσω, aboyer, glapir (κυρ. διὰ τὴν φωνὴν τῶν μικρῶν σκυλιῶν). ||. γαβγύζω ἀκαίρως, clabauder.

Γάβγισμα (τὸ), aboyement, glapissement (κυρ. τῶν μικρῶν σκυλιῶν).

Γαγάτης, ου (ὁ), λίθος πολύτ. jais.

Γάγγλιον (τὸ), ἀρχ. tumeur (des nerfs), loupe, θ. ganglion.

Γάγγραινα, ας ἢ ης (ἡ), gangrène, θ.

Γαγγραινιάζω, Μ. άσω, dégénérer en gangrène, se gangréner. ||. εἶνε φόβος μήπως γαγγραινιάσῃ (ἡ πληγὴ), on craint que la gangrène ne s'y mette.

Γαγγραίνιασμα (τὸ), dégénération en gangrène, θ.

Γαγγραινώδης, ους (ὁ), gangréneux.

Γαειτάνι (τὸ), cordon, cordonnet (τὸ λεπτότερον). §. lacet (κυρ. τὸ χρησιμεῦον εἰς σφίγξιμον τῶν γυναικείων φορεμάτων).

Γαζία (ἡ), δ. καὶ ἄνθ. cassis, (ἰδιαιτ. τὸ ἄνθος της) ambrette, θ.

Γαιάνθραξ, ακος (ὁ), νλγ. charbon de terre (ou) fossile (ou) minéral, houille, θ.

Γαΐδαρος (ὁ), κοιν. ὁ Ὄνος. ||. 'ς τὴν φωνὴ κὴ ὁ γαΐδαρος, (παροιμ. χυδ.), quand on parle du loup, on en voit la queue. ||. τὸν πταίει ὁ γαΐδαρος καὶ δέρνει τὸ σαμάρι, ἴδε Σαμάρι.

Γαϊδουράγκαθον (τὸ), κοιν. ὁ Σκόλυμος, ἡ Ὀνωνὶς καὶ ἄλλα εἴδη φυτ. ἀκανθ., chardon.

Γαϊδουριάρης, η (ὁ), κοιν. ὁ Ὀνηλάτης, ânier.

Γαϊδουράκι (τὸ), κοιν. τὸ Ὀνάριον, ânon.

Γαϊδουριὰ (ἡ), ânerie, θ.

Γαϊδουρινὸς, ὴ, ὸν, d'âne.

Γαϊδουρόποδον (τὸ), εἰδ. ὀστρ. (ἀγριόστρεον), spondyle.

Γαϊδουροφόρτι (τὸ), ânée, θ.

Γαϊδουρόψωρα (ἡ), farcin.

Γαιοκτήτης, ου (ὁ), νλγ. propriétaire foncier.

Γάλα, ακτος (τὸ), lait.

Γαλάζιος, α, ον, bleu.

Γαλαθηνὸς, ὴ, ὸν, ἀρχ. (animal) qui tête encore. ||. μοσχάριον (χοιρίδιον κτλ.) γαλαθηνὸν, veau (cochon) de lait.

Γαλακτίτης, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος), galactite.

Γαλακτοπωλεῖον (τὸ), lieu où l'on vend du lait ou du laitage, boutique de laitage, laiterie, θ.

Γαλακτοπώλης, ου (ὁ), qui vend du lait ou du laitage, laitier.

Γαλακτοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte du lait, (διδακτ.) lactifère.

Γαλακτόχρους, ου (ὁ, ἡ), qui est de la couleur du lait.

Γαλακτώδης, ους (ὁ), qui est de la nature ou de la couleur du lait, laiteux.
Γαλανομμάτης, α, ικον καὶ
Γαλανὸς, ἡ, ὸν, au yeux bleus. ||. γαλανὰ 'μμάτια, des yeux bleus.
Γαλαξίας, ου (ὁ), (ἐνν. κύκλος), ἀςρνμ. la voie lactée.
Γαλατάδικον (τὸ), κοιν. τὸ Γαλακτοπωλεῖον.
Γαλατᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Γαλακτοπώλης.
Γαλατερὸς, ἡ, ὸν, fait avec du lait. ||. (πλθ.) Γαλατερὰ (τὰ), laitage. 2) (ἐπὶ γυναικ. θηλαζ.) ἡ ἔχουσα πολὺ γάλα, laiteuse, θ. bonne laitière.
Γαλατσίδα (ἡ), γένος φυτ. (τιθυμάλου), laiteron ou laceron. 2) ἄλλο εἶδ. φυτ. (μὲ τὸ ὁπ. πήζουν τὸ γάλα), caille-lait, gallium.
Γαλειὰ (ἡ), εἶδ. ἰχθ. lamproie, θ.
Γαλῆ (ἡ), ἀρχ. ἡ Κάττα.
Γαλήνη (ἡ), calme; sérénité, θ.
Γαληνιαῖος, α, ον, calme, serein.
Γαληνίζω, Μ. ίσω, devenir calme, se calmer.
Γαλήνιος, α, ον καὶ
Γαληνὸς, ἡ, ὸν = Γαληνιαῖος. ||. (τὸ ὑπερθ.) Γαληνότατος, η, ον, (ὡς τίτλ. τιμῆς), sérénissime.
Γαληνότης (ἡ), sérénité.
Γαμβριάτικος, η, ον, κοιν. ὁ Νυμφικός.
Γαμβρὸς (ὁ), gendre. ||. γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ, beau-frère. 2) (κοιν.) ὁ Νυμφίος, le marié. ||. ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη, le marié et la mariée.
Γαμήλιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. relatif aux noces, nuptial.
Γαμικὸς, ἡ, ὸν, de noces (ou) de mariage, conjugal; (Νμ.) matrimonial.
Γαμικῶς, ἐπίρ. selon les lois du mariage, conjugalement.
Γάμος (ὁ), noce καὶ (πλθ.) noces, θ. mariage. ||. ἡλικία γάμου, âge nubile. ||. ἡ κόρη εἶνε (δὲν εἶνε ἀκόμη) εἰς ἡλικίαν γάμου, elle est (n'est pas encore) nubile. ||. τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, le sacrement du mariage. ||. ἡ εὐλόγησις τῶν γάμων, la bénédiction nuptiale. ||. ὁ γάμος εἶνε πολιτικὸν συνάλλαγμα, le mariage est un contrat civil. ||. εἰς πρῶτον (δεύτερον, τρίτον) γάμον, en premières (en secondes, en troisièmes) noces. §. τέκνα ἐκ τοῦ πρώτου (δευτέρου) γάμου, des enfants du premier (du second) lit. §. ἔρχομαι ἀπὸ τὸν γάμον, je viens de la noce. ||. εἶσαι καλεσμένος εἰς τὸν γάμον; êtes-vous des noces (de la noce)?
Γαμψώνυχος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui a les ongles crochus.
Γανάδα, ας (ἡ), (ἡ πρασίνη σκωριὰ τῶν χαλκωμάτων), verdet. 2) (μτνμ. ἡ γλισχρότης τοῦ στόματος) bouche pâteuse, θ.
Γανιάζω, Μ. άσω, avoir la bouche pâteuse.
Γανόνω, Μ. ώσω, étamer.
Γάνωμα (τὸ), l'action d'étamer, étamage, étamure, θ.
Γανωτὴς, ῆ (ὁ), étameur.
Γαράτον (τὸ), du poisson salé.
Γαργάλευμα (τὸ), chatouillement.
Γαργαλεύω, Μ. εύσω, chatouiller.
Γαργαλήθρα, ας (ἡ), κοιν. οἱ Ἀδένες (κυρ. τοῦ λαιμοῦ), glande, amygdales.
Γαργαλίζω, Μ. ίσω, chatouiller; titiller.
Γαργάλισμα (τὸ), chatouillement; titillation.
Γαργάρα, ας (ἡ), gargarisme. ||. κάμνω γαργάραν, se gargariser.
Γάρος (ὁ), saumure (pour le poisson), garum.
Γαρόφαλλον (τὸ), ἄνθ. œillet. 2) ἴδε Μοσχοκάρφι.
Γαστὴρ, στρὸς (ἡ), ἀρχ. ἡ Κοιλία, ventre. §. (ἐπὶ γυναικ. κυοφορ.) sein.
Γαστριμαργία (ἡ), ἀρχ. gourmandise, θ. gloutonnerie, θ. goinfrerie, θ.
Γαστρίμαργος (ὁ, ἡ), gourmand; glouton; goinfre.
Γαστροκνημία (ἡ), ἀρχ., le gras (le mollet) de la jambe.
Γάτα καὶ Γάτος, ἴδε Κάττα.
Γαυγίζω κτλ., ἴδε Γαβγίζω κτλ.
Γαυριάζω, Μ. άσω (ἐπὶ ζώων), être ou entrer en rut (en amour).
Γαῦρος, η, ον, fier, altier, arrogant.
'Γάστρι (τὸ), κοιν. ἡ Κυοφορία.
'Γαστρόνω, Μ. ώσω, ἴδε Ἐγγαστρόνω.
'Γάστρωμα (τὸ), ἴδε Ἐγγάστρωμα.
'Γδάρσιμον (τὸ), l'action d'écorcher, excoriation, θ.
'Γδέρνω, Μ. 'γδάρω (θὰ), écorcher, dépouiller, excorier, ἴδε καὶ Ξεγδέρνω.
'Γδύνω, Μ. 'γδύσω, κοιν. ἀντὶ Ἐκδύω, dépouiller.
'Γδύσιμον (τὸ), l'action de dépouiller (de déshabiller etc), ἴδε καὶ Ξεγύμνωμα.
'Γδυτὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Γυμνός.
Γεγωνυῖα, ας (ἡ), μτχ. θηλ. τοῦ (ἀρχ.) Γεγωνίσκω. ||. (κυρ.) γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ, à haute voix. ||. γεγωνοτέρᾳ τῇ φωνῇ, γεγωνότερον, à voix renforcée.
Γειτνιάζω, Μ. άσω, être voisin (contigu), avoisiner.
Γειτνίασις, εως (ἡ), voisinage; proximité, θ.
Γειτόνευμα (τὸ), l'action de voisiner.
Γειτονεύω, Μ. εύσω, voisiner (οἰκ.). 2) = Γειτνιάζω.
Γειτονιὰ (ἡ), voisinage. ||. ἔχει καλὴν γειτονιὰν, être bien avoisiné.
Γειτονικὸς, ἡ, ὸν, voisin; contigu. ||. τὰ γειτονικὰ κράτη, les États voisins.
Γειτόνισσα, ας (ἡ), θηλ. κοιν. τοῦ
Γείτων, ονος (ὁ, ἡ), voisin.
Γελαζούμενος, η, ον, χυδ. ἀντὶ Φαιδρὸς, Ἱλαρὸς, riant; jovial.
Γέλασμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ἐξαπάτησις.
Γελαστικὸς, ἡ, ὸν, qui a la faculté de rire. ||. ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶον γελαστικὸν, l'homme est un animal risible. ||. (ἀφηρημ.) τὸ γελαστικὸν, la faculté de rire, la risibilité.
Γέλιον (τὸ), κοιν. ὁ Γέλως, ris. rire. ||. σκάνω (ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλια, crever (pâmer) de rire, se prendre d'un rire

fou. ||. εἶνε νὰ σκάσῃ τις ἀπὸ τὰ γέλια, c'est à pâmer de rire, c'est délirant. ||. τὸν 'πῆραν τὰ γέλια, il se mit (se prit) à rire, il lui prit un rire fou. ||. ποῖος ἠμποροῦσε νὰ βαστάξῃ (νὰ κρατήσῃ) τὰ γέλια; qui pourrait se tenir de rire. ||. ἀγαπᾷ (ἀγαπᾷ πολλὰ) τὰ γέλια, c'est un grand rieur (une grande rieuse).

Γελοιογράφημα (τὸ) καὶ

Γελοιογραφία (ἡ), νλγ. caricature, θ.

Γελοῖος, α, ον, καὶ

Γελοιώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est à rire, ridicule, risible, plaisant. ||. εἶνε γελοῖον νὰ νομίζῃ τις ὅτι.., il est plaisant (οἰκ. c'est une ridiculité) de prétendre que... ||. τοῦτο εἶνε γελοιωδέστατον, δὲν δίδεται γελοιωδέστερον, cela est d'un parfait ridicule (du dernier ridicule, d'un ridicule achevé), c'est le comble du ridicule. ||. γίνεται γελοῖος, il apprête à rire, il tombe dans le ridicule, il se donne un ridicule (des ridicules). ||. τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος, le ridicule (οἰκ. la ridiculité) de la chose, le côté ridicule d'une chose. ||. ἡ μάστιξ τοῦ γελοίου, l'arme du ridicule.

Γελοίως, ἐπίῤ. d'une manière ridicule, ridiculement, risiblement.

Γελῶ, Μ. γελάσω, rire. ||. γελῶ 'ξώκαρδα (χωρὶς ὄρεξιν), rire du bout des dents (des lèvres). ||. ὅλοι ἄρχισαν νὰ γελοῦν, tout le monde se prit (se mit) à rire. §. γελῶ μὲ τὰς ἀπειλάς του, (τὰς περιφρονῶ), je me ris de ses menaces, je n'en fais que rire. 2) (κοιν.) ἀντὶ Ἀπατῶ, Ἐξαπατῶ. ||. εἶνε τρεῖς χρόνοι ἀφ' οὗ μὲ γελᾷ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, il y a trois ans qu'il me mène (qu'il me promène, qu'il m'amuse) de la sorte, voilà trois ans qu'il me promène.

Γέλως, ωτος (ὁ), ris, rire, ἴδε καὶ Γέλιον. §. risée, θ. moquerie, θ. ||. κινῶ εἰς γέλωτα, faire rire. ||. γέλωτα ὄφλω, (ἀρχ.), prêter (apprêter) à rire. ||. γέλως ἄσβεστος, (Ὁμηρ.), un rire inextinguible. ||. γελᾷ σαρδώνιον (βεβιασμένον ἢ ὕπουλον) γέλωτα, il rit d'un ris sardonique, il rit du bout des dents (des lèvres).

Γελωτοποιὸς (ὁ), bouffon; farceur.

Γεμάτος, η, ον, κοιν. ὁ Πλήρης, plein, rempli; chargé. ||. γεμάτος 'ως ἐπάνω ('ως τὰ χείλη), rempli jusqu' aux bords, comblé, comble. ||. ἡ τσέπη του (ἡ σακκοῦλά του) εἶνε γεμάτη (ἐνν. χρημάτ.), sa bourse est bien garnie (bien ronde), il a le gousset bien garni. ||. μὲ γεμάτα πανιὰ, (ναυτ.), à pleines voiles. ||. τὸ κανόνι (κτλ.) εἶνε γεμάτον, le canon (etc.) est chargé. ||. χειρόγραφον γεμάτον σφάλματα (σβύσματα), un manuscrit chargé de fautes (de ratures). ||. (πρὸ ἡμερῶν τὰ 'πωρικὰ ἦσαν σπάνια·) τώρα εἶν' οἱ δρόμοι γεμάτοι, (φρσ.), maintenant les rues en sont pavées. ||. εἶνε γεμάτος ὁ κόσμος, (φρσ. ὑπερβολ.), il y a tout plein, il y en a tout plein. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Εὔγραφης, Παχουλὸς, reflet, plein.

Γεμίζω, Μ. ισω, remplir, emplir. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se remplir. ||. πήγαινε νὰ μοῦ γεμίσῃς ἕνα σταμνὶ (νερὸν) ἀπὸ τὴν βρύσιν, allez m'emplir une cruche à la fontaine. ||. γεμίζω τὸ κοιλὸν, combler le boisseau. ||. γεμίζω λάκκον (χανδάκι κτλ.), combler un fossé (etc). ||. γεμίζω (μὲ τρίχας, μὲ μαλλιὰ κτλ.) σκαμνὶ (καναπὲν κτλ.), garnir un fauteuil (un canapé etc.). ||. γεμίζω κανόνι (πίπαν, μασοῦρι κτλ.), charger. ||. (καὶ αὐτπθ.) ἡ αἴθουσα (τὸ ἀκροατήριον) ἄρχισε νὰ γεμίζῃ (ἀπὸ ἀνθρώπους), la salle commence à se remplir (à se garnir) de monde, (καὶ ἀπλ.) elle commence à se semplir.

Γέμισμα (τὸ), l'action de remplir (de garnir et c). ||. τὸ — τοῦ πυροβόλου, la charge.

Γενάρχης, ου (ὁ), chef de race, qui forme la souche d'une famille.

Γενάτος (ὁ), barbu.

Γενεὰ (ἡ), race, θ. lignée, θ. descendance, θ. génération, θ. origine, θ. extraction, θ. (ἐπὶ κακοῦ) engeance, θ. ||. ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν, de génération en génération. ||. ἡ μεταξὺ τῶν δύω οἰκογενειῶν ἐχθροπάθεια διήρκεσε μέχρι πέμπτης γενεᾶς, l'inimitié entre les deux familles a duré jusqu'à la cinquième génération. ||. ἡ ἐνεστῶσα γενεὰ, la génération présente.

Γενεάδα (ἡ), barbe longue (vénérable, bien garnie, bien touffue).

Γενεαλογία (ἡ), généalogie, θ. descendance, θ.

Γενέθλια (τὰ), le jour natal, l'anniversaire de la naissance.

Γενέθλιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui a rapport à la naissance, natal. ||. ἡ γενέθλιος ἡμέρα, le jour natal, ἴδε καὶ Γενέθλια. ||. τὸ γενέθλιον ἔδαφος, la terre natale, le pays natal.

Γένειον (τὸ), (συνήθ. πλθ.), barbe, θ. ||. τὰ γένεια τῶν τριγλίων καὶ ἄλλων τινῶν ὀψαρίων, barbillons.

Γένεσις, εως (ἡ), = Γέννησις, génération; §. (Γρφ.) Genèse.

Γενετὴ (ἡ), naissance, θ. origine. ||. ἐκ γενετῆς, de naissance. ||. κωφὸς καὶ βωβὸς ἐκ γενετῆς, sourd et muet de naissance. ||. τυφλὸς ἐκ γενετῆς, aveugle-né.

*Γενικεύω, Μ. ευσω, (νλγ.), généraliser.

Γενικὸς, ἡ, ὸν, général; universel; (διδακτ.) générique. ||. μεταχειρίζομαι λέξιν τινὰ κατὰ τὴν γενικωτέραν αὐτῆς ἐκδοχὴν (σημασίαν), employer un mot dans son acception la plus générale. ||. ὁμιλεῖ μὲ γενικὰς λέξεις, parler en termes généraux. ||. γενικαὶ (ἀόριστοι) ἐκφράσεις, généralités. ||. λέξις γενική, nom (terme) géné-

rique. ||. ἡ γενικὴ (πτῶσις), Γρμτ., le génitif.

Γενικότης, ητος (ἡ), généralité, θ.

Γενικῶς, ἐπίρ. généralement; ||. ὁμιλῶ γενικῶς, je parle en général.

Γέννα, ας (ἡ), κοιν. ὁ Τοκετὸς, couche καὶ (πλθ.) couches, θ. enfantement, accouchement. ||. αὐτὸς ὁ κεφαλόπονος τῆς ἔμεινεν ἀπὸ μίαν γένναν, ce mal de tête lui est resté d' une couche. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κύησις, portée, θ. ventrée, θ.

Γεννάδας, α (ὁ), brave, (πάντοτε εἰρωνικῶς).

Γενναῖος, α, ον, noble, généreux, magnanime; courageux.

Γενναιότης, ητος (ἡ), générosité, θ. magnanimité, θ. courage.

Γενναίως, ἐπίρ. généreusement, magnanimement; courageusement, avec courage.

Γέννημα (τὸ), ce qui a été engendré, fruit, enfant, produit. ||. εἶνε γέννημα ἀνάθρεμμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, il est natif de Constantinople. ||. τοῦτο εἶνε γέννημα τοῦ νοός σου (τῆς φαντασίας σου), cela est de votre crû. 2) (συνήθ. οἱ Δημητριακοὶ καρπ.), les grains, les céréales. ||. κάμνει τὸ ἐμπόριον τῶν γεννημάτων, ἐμπορεύεται γεννήματα, il fait le commerce des grains. ||. τὰ γεννήματα κατέβηκαν (εὐθήναιναν, ἐξέπεσαν), les céréales ont baissé de prix.

Γέννησις, εως (ἡ), naissance, θ. nativité. §. génération, θ. ||. ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου (τοῦ Προδρόμου), la nativité de la Vierge (de Saint Jean-Baptiste). ||. ὁ τόπος τῆς γεννήσεως, le lieu (le pays) natal. ||. βιβλίον τῶν γεννήσεων, registre des naissances. ||. περὶ ζώων γεννήσεως, de la génération des animaux.

Γεννητικὸς, ἡ, ὸν, propre à engendrer (à procréer, à produire), génératif; générateur; génital. ||. γεννητικὴ δύναμις, vertu (faculté) génératrice. ||. τὰ γεννητικὰ μόρια, les parties génitales, les organes de la génération.

Γεννητὸς, ἡ, ὸν, né, engendré. §. issu. ||. πᾶν γεννητὸν καὶ θνητὸν (καὶ φθαρτὸν), tout ce qui nait est sujet à mourir. ||. δὲν ηὗρα ψυχὴν γεννητὴν, je n' y trouvai âme vivante.

Γεννήτρια (ἡ), ἀρχ. ἡ Μήτηρ ☿

Γεννήτωρ, ορος (ὁ), ἀρχ. ὁ Πατὴρ, ὁ Γονεύς.

Γεννοβολῶ, Μ. ήσω, se multiplier.

Γεννῶ, Μ. ήσω, donner naissance à, (ὡς ἐκ τοῦ πατρὸς) engendrer; §. procréer. ||. (ὡς ἐκ τῆς μητρὸς) enfanter, accoucher, s' accoucher de, donner le jour à, mettre au monde; (ἐπὶ ζώων ἐν γέν.) metre bas, (καὶ ἰδιαιτ. ἐπὶ βοὸς) vêler, (ἐπὶ ἵππου) pouliner, (ἐπὶ αἰγὸς) chevrotter, (ἐπὶ προβάτου) agneler, (ἐπὶ χοίρου) cochoner, (ἐπὶ σκύλου) chienner, (ἐπὶ κάττας) chatter, (ἐπὶ λύκου) louveter, (ἐπὶ κουνελίου) lapiner, (ἐπὶ ὀρνίθ. καὶ ὅλων τῶν πτν.) pondre etc. §. (μτνμ.) donner naissance, produire. ||. ἐγέννησεν ἀρσενικὸν (υἱὸν), elle est accouchée d' un enfant mâle (d'un garcon, d'un fils). ||. (καὶ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) ἐγέννησεν, elle est accouchée. ||. πότε θὰ γεννήσῃ; quand accouchera-t-elle? ||. πότε γέννησε; quand elle fut accouchée? ||. ποῖος θὰ σὲ ξεγεννήσῃ ἐὰν γεννήσῃς εἰς τὸ χωρίον; qui vous accouchera si vous accouchez au village? ||. τὸ ζῶον ἀφ' οὗ γεννήσῃ, quand une bête a fait ses petits. ||. ἡ χελώνα γεννᾷ τὰ αὐγά της εἰς τὴν ἄμμον, la tortue pond ses œufs dans le sable. ||. αὐτὴ ἡ ὄρνις γεννᾷ καθημέραν, cette poule pond tous les jours. ||. (πθ.) Γεννῶμαι, Μ. γεννηθῶ (θὰ), naître, venir au monde, voir le jour. ||. ἀκόμη δὲν ἦτο γεννημένος, il n'avait pas encore vu le jour.

Γένος, ους (τὸ), origine, naissance θ. extraction, θ. engeance, θ. race. θ. ||. εἶνε ἀπὸ (καλὸν) γένος, il a de naissance, ἴδε καὶ Εὐγενής. ||. εἶνε ποταποῦ γένους, il est de basse extraction, il vient de bas lieu, ἴδε καὶ Δυσγενής. 2) (Φλσφ. καὶ Γρμτ.) genre. ||. τὸ γένος περιέχει τὰ εἴδη, le genre renferme les espèces. ||. τὰ γένη διαιροῦνται εἰς εἴδη, les genres se divisent en espèces. ||. τὸ ἀνθρώπινον γένος, le genre humain. ||. ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει οὐδέτερον γένος, la langue Française n' a point de genre neutre. ||. ἐν γένει, en général, généralement; ordinairement, communement; en total, au total. ||. παρατηρεῖται ἐν γένει ὅτι.., on remarque assez généralement que...

Γεράνι (τὸ), grue (machine pour puiser de l'eau), θ. tollénon.

Γεράνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, bec de grue, géranium.

Γερανὸς (ὁ ☿ ἀρχ. ἡ), πτν. grue, θ.

Γεραρὸς, ὰ, ὸν, respectable pour son âge.

Γέρας (τὸ), ἀρχ. prix, récompense, θ. honneur, θ. privilége.

Γερνῶ, ῥ. οὐδ. ἴδε Γηράσκω.

Γέρνω, Μ. γύρω (θὰ), (μτβτ.) pencher, courber, incliner; coucher. ||. (ἀμτβτ.) pencher, s' incliner, déverser, se coucher, ἴδε καὶ Κλίνω καὶ Σκύφτω. ||. ὁ τοῖχος γέρνει, le mur déverse (καὶ μτνμ.) il fait la révérence. ||. ἡ ζυγαριὰ γέρνει περισσότερον πρὸς τὸ ἓν μέρος, la balance incline plus d'un côté. ||. τὸ πλοῖον γέρνει, le bâtiment donne la bande (est à la bande.

Γεροντάκι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Γερόντιον.

Γεροντικὸς, ἡ, ὸν, de vieillard; de vieillesse, (ἰατρ.) sénile.

Γεροντικῶς, ἐπίρ. en vieillard.

Γερόντιον (τὸ), petit vieillard, viellot.

Γερόντισσα, ης (ἡ), femme agée (ou) d'âge, vieille, θ.

Γεροντότερος, α, ον, κοιν. ὁ

Πρεσδύτερος, plus vieux, plus ancien, plus âgé. ||. οἱ γεροντότεροι τοῦ χωρίου, les anciens du village. ||. εἶμαι πολὺ γεροντότερός σου, je suis votre aîné de beaucoup.

Γερουσία (ἡ), sénat.

Γερουσιαστὴς, οῦ (ὁ), sénateur, membre du sénat.

Γερουσιαστικὸς, ὴ, ὸν, relatif ou affecté au sénat, sénatorial.

Γέρων, οντος (ὁ), vieillard, vieu (πρὸ συμφ.), vieil (πρὸ φων.). ||. οἱ γέροντες εἶνε φιλύποπτοι, les vieilles gens sont soupçonneux. ||. (ὡς οὐσ. πλθ.) οἱ γέροντες, les anciens, les notables. ||. καλὴ-μέρα, γέρον! salut (bonjour), l'ancien.

Γεῦμα (τὸ), dîné ou dîner.

Γευματίζω, Μ. ίσω, dîner.

Γεύομαι, Μ. γευθῶ (θὰ), goûter de; déguster. §. (μτφορ.) tâter. 2) ἀντὶ Γευματίζω.

Γεῦσις, εως (ἡ), goût, saveur, θ. (διδακτ.) gustation, θ. §. (κατ' ἐμφ.) haut goût, goût relevé. ||. τὸ 'ξεῖδι δίδει γεῦσιν εἰς τὰ καρυκεύματα, le vinaigre relève les sauces. ||. φαγεῖ μὲ γεῦσιν, un ragoût d'un goût relevé.

Γευστικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne la sensation du goût, (κυρ. ἀνατομ.) gustatif.

Γέφυρα (ἡ), pont.

Γεφύρι (τὸ), κοιν. ἡ Γέφυρα.

Γεφυρόνω, Μ. όσω, jeter (construire) un pont, joindre par un pont les deux rives d'un fleuve.

Γεφύρωμα (τὸ), construction d' un pont.

Γεωγραφία (ἡ), géographie, θ.

Γεωγραφικὸς, ὴ, ὸν, géographique.

Γεωγραφικῶς, ἐπίῤ. géographiquement, en géographe.

Γεωγράφος (ὁ), géographe.

Γεώδης, ους (ὁ, ἡ), terreux.

Γεώλοφος (ὁ), hauteur, θ. colline, θ. tertre.

Γεωμέτρης, ου (ὁ), géomètre.

Γεωμετρία (ἡ), géométrie, θ.

Γεωμετρικὸς, ὴ, ὸν, relatif à la géométrie, géométrique.

Γεωμετρικῶς, ἐπίῤ. géométriquement.

Γεώμορον (τὸ), redevance, θ. moisson, θ. cens, (εἰς τὸν μεσαίωνα) champart.

Γεωπονία (ἡ), agriculture, θ.

Γεωπονικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne l'agriculture. ||. τὰ γεωπονικὰ (ἐνν. βιβλία), traité sur l' agriculture.

Γεωπόνος (ὁ), agriculteur.

Γεωργήσιμος (ὁ, ἡ), cultivable, labourable.

Γεωργία (ἡ), agriculture, θ.

Γεωργικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne l'agriculture ou les agriculteurs, rural, agricole, aratoire. ||. γεωργικὰ ἐργαλεῖα, instruments aratoires.

Γεωργὸς (ὁ), cultivateur, agriculteur, laboureur.

Γεωρύχος (ὁ, ἡ), qui creuse la terre.

Γῆ, γῆς (ἡ), (πλθ. αἱ Γαῖαι), terre, θ. §. terrain, terroir, sol. §. (πλθ.) terres, θ. biens fonds. §. (μτνμ.) le fond d'une étoffe. ||. ἡ γῆ (τοῦ ὑφάσματος) ἦτον ἄσπρη καὶ τὰ κεντίδια πράσινα, la broderie était verte sur un fond blanc. ||. ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, (Γρφ.), la terre promise. ||. γῆ ξηρὰ (ἄκαρπος, ἀμμώδης, βαλτώδης κτλ.), un sol aride (stérile, sablonneux, marécageux etc). ||. αὐτὸ τὸ δένδρον θέλει τὴν γῆν ξηρὰν (ἀμμώδη κτλ.), cet arbre veut un terrain sec (sablonneux etc). ||. κατὰ γῆς, par terre, à terre; sur le carreau. ||. ἔπεσε κατὰ γῆς, il s'est jeté (ou) il est tombé à terre. ||. ἓν στρέμμα γῆς, un arpent de terre. ||. γῆ σιτοφόρος, terre à froment (à blé).

Γήϊνος, η, ον, de terre, terrestre. ||. ἡ γήϊνος σφαῖρα, le globe terrestre (terraqué).

Γήλοφος (ὁ), ἴδε Γεώλοφος.

Γήπεδον (τὸ), emplacement (d' une maison, d'un jardin), fonds (d' une terre); terrain. ||. δὲν πρέπει νὰ κτίζῃ τις εἰς τὸ γήπεδον ἄλλου, il ne faut pas bâtir sur le fond d'autrui.

Γηραιὸς, ά, ὸν καὶ Γηραλέος, α, ον, vieux, respectable par sa vieillesse.

Γῆρας, ατος καὶ ως (τὸ), vieillesse, θ. ||. βακτηρία γήρως, (φρσ.), bâton de vieillesse. ||. (συνκδχ. ἀντὶ οἱ Γέροντες) τὸ γῆρας εἶνε φιλύποπτον, la vieillesse est soupçonneuse.

Γηρατεῖον (τὸ), vieillesse, θ.

Γηράσκω, Μ. γηράσω, vieillir, se faire (devenir) vieux. ||. γηράσκομεν χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανώμεθα, nous nous faisons vieux sans nous en apercevoir. ||. ἐν κακοῖς γηράσας, un vieux pécheur.

Γηροκομεῖον (τὸ), hospice pour les vieillards.

Γηροκομία (ἡ), l'action de soigner un vieillard.

Γηροκομῶ, Μ. ήσω, avoir soin d'un vieillard, fournir à ses besoins.

Γήτευμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Γοήτευμα, enchantement, conjuration, θ. incantation, θ. fascination, θ.

Γητεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Γοητεύω, charmer, enchanter, fasciner, conjurer.

Γιγαντιαῖος, α, ον καὶ Γιγαντώδης, ους (ὁ, ἡ) gigantesque, énorme. ||. ἀνάστημα γιγαντιαῖον, taille (stature) de géant. ||. μὲ βήματα γιγαντιαῖα, à pas de géant.

Γίγας, αντος (ὁ), géant.

Γιγγλυμὸς (ὁ), ἀρχ. charnière.

'Γίδα (ἡ), κοιν. ἡ Αἲξ, chèvre, θ. biche, θ.

'Γίδι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Αἰγίδιον, chevreau; (ἐν γέν.) chèvre.

'Γιερὰ, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Εὐρώστως ἢ Δυνατὰ, vigoureusement; fortement, ferme.

'Γιερὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Ὑγιὴς, Εὔρωστος, ἢ Ἰσχυρὸς, ἢ Στερεὸς, ἢ Ἀκέραιος, fort, robuste, vigoureux; ferme; bien constitué, saint, bon. ||. τὸ πανὶ τοῦτο εἶνε 'γιερὸν, θὰ βαστάξῃ πολὺ, cette étoffe est forte, elle durera long-temps. ||. 'γιερὸν ἄλογον, cheval vigoureux. ||. τὰ θεμέλια εἶνε 'γιερὰ, les fondements sont sains.

||. ἔχει 'γιερὰ πόδια, il a bon pied.

Γίνομαι, M. (θὰ) γένω, (ἀόρ. ἔγινα κτλ.), se faire, se rendre; avoir lieu, devenir, se pratiquer; (τρτπρσ.) advenir (ἢ) avenir, arriver. ||. »ὃ γέγονε γέγονεν, (ἢ) τὸ γενόμενον οὐκ ἀπογίνεται, (φρσ. ἀρχ.), ce qui est fait est fait. ||. γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γενέσθω,« (φρσ.) Γρφ., que la volonté de Dieu soit faite. ||. πῶς γίνεται; πῶς γίνεται τοῦτο; comment cela se peut-il faire (pourrait-il se faire)? ||. πῶς ἔγεινε τοῦτο; (καὶ κατ' ἔλλ. τοῦ ῥήμ.) πῶς τοῦτο; comment cela c'est-il fait? ||. ἂν γίνεται, ἂν ἦνε δυνατὸν νὰ γένῃ, si cela se peut faire, si c'est une chose qui se puisse faire. ||. ? γίνεται νὰ μὴν ἠξεύρῃς τίποτε; se peut-il faire que vous n'en sachiez rien? ||. ? γίνεται νὰ θυμόνῃ; ! ne voilà-t-il pas qu'il se fâche ! ||. τοῦτο δὲν θὰ γένῃ καθὼς νομίζεις, il n'en sera (il n'en ira) pas de cela comme vous pensez. ||. τί ἔγινε; τί γένηκε; qu'est-il arrivé? ||. ἔγινε σεισμὸς, il se fit un tremblement de terre. ||. σήμερον ἔγινε μεγάλη καῦσις, il a fait bien chaud aujourd'hui. ||. ἂς γένῃ ὅ,τι γένῃ (ὅτι θέλῃ), arrive (advienne) que pourra, arrive qui plante. ||. μὴ γένοιτο! (φρσ. εὐκτ.), à Dieu ne plaise! ||. ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, ἀποθάνῃ· ἂν ἀποθάνῃ, ὃ μὴ γένοιτο, s'il meurt (s'il vient à mourir), ce qu'à Dieu ne plaise. ||. τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς (πρᾶγμα) μὴ γεγονὸς, il faut regarder cela comme chose non avenue. ||. κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται τοῦτο εἰς τὴν Γαλλίαν, c'est ainsi que cela se pratique en France. ||. ἔγιναν πολλαὶ μεταβολαὶ, plusieurs changements ont eu lieu. ||. ἔγιναν καὶ ἄλλαι πολλαὶ μεταβολαὶ, il se fit encore plusieurs autres changements. ||. ἂν γένῃ κἄνεν λάθος, si quelque faute soit commise. ||. αὐτὸ τὸ πανηγύρι γίνεται συνήθως εἰς τὸ δεῖνα μέρος, cette foire se tient ordinairement en tel endroit. ||. συμφωνητικὸν γενόμενον ἐνώπιον τοῦ δεῖνα συμβολαιογράφου, contrat passé par devant tel notaire. ||. τί νὰ γένω! τί θὰ γένω! que deviendrai-je? que vais-je devenir? (καὶ ἁπλῶς) que devenir? ||. τί ἔγινες; (ποῦ ἦσουν;), qu'étiez-vous donc devenu? ||. τί ἔγινε τὸ ὡρολόγι μου; qu'est devenu ma montre? ||. πῶς ἔγινες τέτοιας λογῆς; comment vous voila fait? ||. ἔγινεν ὑπουργὸς, il est devenu ministre. ||. ἔγινε Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, il a été fait conseiller d'État. ||. ἔγινεν ἐφημεριδογράφος, il s'est fait journaliste (gazetier). ||. ἔγινε μέλος τῆς Ἀκαδημίας, il fut reçu à l'Académie. 2) (Φύομαι) δὲν γίνεται σιτάρι εἰς τοῦτον τὸν τόπον, il ne vient point de blé dans ce pays-là. ||. εἰς τοῦτον τὸν τόπον δὲν γίνεται οὔτε σιτάρι οὔτε κρασὶ, il n'y croit ni blé ni vin. 3) (ὡριμάζω, ἀποκτῶ τὴν ἀπαιτουμένην ποιότητα), devenir mûr, se faire. ||. τοῦτο τὸ κρασὶ θὰ γένῃ, ce vin ce fera. 4) (ἐπὶ ἐνδυμ.) ἀντὶ 'Ταιρειάζει. ||. τὸ φόρεμα (τὸ 'πόδημα κτλ.) μὲ γίνεται (ἢ) δέν με γίνεται, il va, il ne va pas, il chausse bien (mal). ||. τοῦτο τὸ σκιάδι εἶνε πολλὰ μεγάλον (ἢ μικρὸν), δέν με γίνεται, ce chapeau est trop grand (trop petit), il ne me va pas, il ne peut m'aller, ἴδε καὶ Χωρῶ.

Γινώσκω, M. γνώσομαι, ἀρχ. ἀντὶ 'Ηξεύρω, savoir; comprendre; connaître. ||. ἆρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις; mais, comprenez-vous ce que vous lisez? ||. »Γνῶθι σαυτὸν,« (Γνμ.) connais-toi toi-même.

'Γκαρύζω, M. ύσω, κοιν. ἀντὶ 'Ογκῶμαι, braire.

'Γκάρυσμα (τὸ), κοιν. ὁ 'Ογκηθμὸς, braire, braiment.

'Γκοῦσα (ἡ), κοιν. ἡ Βρογχοκήλη.

Γλάρος (ὁ), κοιν. ὁ Λάρος, πτ. θαλάσσ. mouette, θ. goîland ou goéland (ἓν ἄλλο μεγαλήτερον εἶδος).

Γλάστρα, ας (ἡ), vase (pot) à fleurs.

Γλαυκοπράσινος, η, ον, vert-glauque.

Γλαυκὸς, ἡ, ὸν, (ἀρχ.) glauque

Γλαύκωμα (τὸ), πθ. glaucome.

Γλαῦξ, γλαυκὸς (ἡ), ἀρχ. ἡ Κουκουβάγια, chouette, θ. ||. »γλαῦκας εἰς Ἀθήνας,« Παροιμ., c'est porter l'eau à la mer (de l'eau à la rivière).

Γλαφυρὸς, ά, ὸν, élégant, poli; gracieux.

Γλαφυρότης (ἡ), élégance, θ. grâce, θ.

Γλαφυρῶς, ἐπίρ. élégamment.

Γλείφω, M. γλείψω, κοιν. ἀντὶ Λείχω, lécher. ||. νὰ τρώς καὶ νὰ γλείφῃς τὰ δάκτυλά σε, (φρσ.), à lèche doigt, à s'en lécher les doigts. ||. γλείφει τὰ πινάκια, (φρσ.), il écume les marmites, il pique l'assiette (les assiettes).

Γλείψιμον (τὸ), l'action de lécher.

Γλεῦκος, ους (ὁ), ἀρχ. ὁ Μοῦστος, moût.

Γληγοῦδι (τὸ), bon morceau, morceau friand, friandise, θ.

Γλῆνος καὶ

Γλῖνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. blenne (espèce de poisson), baveuse (la petite), θ.

Γλίντζα, ας (ἡ), κοιν. ὁ Γλοιὸς, glu, mucilage, mucosité, θ. viscosité, θ. conglutination, θ.

Γλιντζιάζω, M. άσω, devenir gluant etc.

'Γλιστερὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ 'Ολισθηρὸς, glissant, gras.

'Γλίστρα, ας (ἡ), glissant, glissoir.

'Γλίστρημα (τὸ), κοιν. ἀντὶ 'Ολίσθημα, glissade, θ.

'Γλιστρίδα (ἡ), φ. ἴδε Ἀνδράκλα.

'Γλιστρῶ, M. ήσω, glisser. ||. 'γλίστρησε, 'γλίστρησε τὸ πόδι του, le pied lui glissa (lui a glissé). ||. 'γλιστρᾷ 'σὰν τὸ χέλι, échapper comme une anguille. ||. 'γλίστρησεν ἡ γλῶσσά τε, (εἶπε, κατὰ λάθος, ἄλλην λέξιν ἀντ' ἄλλης), la langue lui a four-

ché. 2) (μτνμ.) ἴδε Ξεγλιστρῶ.

Γλίσχρος, η, ον, (ἀρχ.), visqueux, gluant. 2) (μτφορ.) pauvre, mesquin; petit, mince; chiche.

Γλισχρότης, ητος (ἡ), viscosité, θ. κτλ. ἴδε Γλίντζα. 2) (συνήθ. μτφορ.) pauvreté, θ. parcimonie, θ.

Γλοιὸς (ὁ), ἀρχ. glu, mucilage, mucosité, θ. (etc), ἴδε Γλίντζα.

Γλοιώδης, ους (ὁ.ἡ), gluant, mucilagineux; muqueux; visqueux, glaireux, (διδακτ.) conglutiné.

Γλυκὰ, ἐπίῤ. avec douceur; (μτφορ.) doucement.

Γλύκα καὶ

Γλυκάδα (ἡ), κοιν. ἡ Γλυκύτης, douceur, θ.

Γλυκάδι (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ. τὰ σηκοτάκια κλπ. τῶν μαγειρευομένων ὀρνίθων) abattis.

Γλυκαίνω, Μ. γλυκάνω (θὰ), (μτδτ.) rendre doux, adoucir, radoucir; (ἰατρ. ϗ χημ.) dulcifier, édulcorer. §. (μτφορ.) flatter. §. affriander, affrioler. ||. ὁ καιρὸς ἀρχίζει νὰ γλυκαίνῃ, le temps commence à s'adoucir (à se radoucir). ||. (καὶ πθ.) ἐγλυκάθη (τὰ δῶρα τὸν ἐγλύκαναν), les présents l'ont affriolé, le gain l'avait affriandé.

Γλυκάνισος (ὁ), φ. ἀρωμ. anis.

Γλυκαντικὸς, ἡ, ὸν, qui rend doux; propre à adoucir (ou) à calmer, (ἰατρ.) calmant, adoucissant.

Γλυκίζω, Μ. ίσω, avoir un goût doucereux.

Γλυκοκυττάζω, Μ. άξω, regarder tendrement (amoureusement), faire les yeux doux à (une personne).

Γλυκολέμονον (τὸ) citron doux.

Γλυκομιλῶ, Μ. ήσω, cajoler.

Γλυκόξινος, η, ον, aigre doux.

Γλυκόπιοτος, η, ον, doux (agréable) à boire. ||. κρασὶ —, vin coulant (moelleux, qui passe aisément).

Γλυκόῤῥιζα (ἡ), reglisse, θ.

Γλυκὸς, ειὰ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Γλυκύς.

Γλυκοφιλῶ, Μ. ήσω, embrasser tendrement.

Γλυκόφωνος, ος ϗ (κοιν.) η, ον, qui a la voix douce.

Γλυκοχάραγμα (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πλθ. le petit point (la petite pointe) du jour.

Γλυκὺς, έος (εῖα, ὺ), doux (douce). §. (μτνμ. καὶ μτφορ.) agréable, gracieux, avenant. ||. γλυκὰ λόγια, des paroles emmiellées. ||. κάμνω τὰ πικρὰ γλυκὰ, (παροιμ.), faire bonne mine à mauvais jeu. ||. γλυκειὰ φωνὴ, une voix mo elleuse (douce). ||. γλυκὰ κρασιὰ, vins de liqueur (ou) liquoreux. ||. (οὐδ.) Γλυκὸν, ἀντὶ Γλύκυσμα, confiture, θ. conserve (de roses, de citron etc); compote, θ. rafraichissement, douceur, θ. ||. ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γλυκὰ, il aime beaucoup les douceurs. ||. γλυκὸν μῆλα (βερύκοκκα, κτλ.), une compote de pommes (d'abricots etc).

Γλύκυσμα (τὸ), ἴδε Γλυκόν.

Γλυκύτης, ητος (ἡ), douceur, θ.

Γλύπτης, ου (ὁ), sculpteur, graveur.

Γλυπτικὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport au sculpteur (ou) à la sculpture. ||. (οὐσ.) Γλυπτικὴ (ἐνν. τέχνη), la sculpture.

Γλυπτὸς, ἡ, ὸν, sculpté, gravé, ciselé.

Γλυστῆρι (τὸ), κοιν. τὸ Κλυστήριον.

'Γλυτῆρι (τὸ), ἐργαλ. ὑφαντ. ἴδε Τλαιγάδι.

'Γλυτηρίζω, Μ. ίσω, ἴδε Τλαιγαδιάζω.

'Γλυτήρισμα (τὸ), ἴδε Τλαιγάδιασμα.

'Γλυτόνω, Μ. ώσω, κοιν. ἀντὶ Λυτρόνω, sauver, délivrer. ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.), être sauvé (délivré), se sauver, se défaire de, se démêler, échapper, réchapper, revenir (d'une maladie). ||. 'φθηνὰ τὰ 'γλύτωσεν, (φρσ.), ἴδε Εὐθηνός. ||. 'γλύτωσέ με ἀπὸ τὸν κόπον (τὴν φροντίδα κτλ.), épargnez-moi la peine (le soin etc). ||. δὲν θὰ 'γλυτώσῃ (ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν), il n'en réchappera (il n'en reviendra) pas. ||. μόλις καὶ μετὰ βίας ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν θέρμην, il a eu bien de la peine à se défaire de sa fièvre.

'Γλύτωμα (τὸ), κοιν. ἡ Λύτρωσις, délivrance, θ. salut.

Γλυφάδα (ἡ), goût saumatre.

Γλυφὴ (ἡ), travail en creux, gravure, θ. sculpture. θ. ciselure, θ. taille, θ.

Γλυφὶς, ίδος (ἡ), cran de la flèche (où entre la corde de l'arc), coche, θ. (οἰκοδ.) entablement. 2) ciseau, ciselet, burin.

Γλυφὸς, ἡ, ὸν, saumatre.

Γλύφτης, η (ὁ), κοιν. ἀντὶ Γλύπτης, ἐργαλ. ciseau, burin.

Γλῶσσα, ης (ἡ), langue, θ. langage. ||. (μτνμ.) = Γλωσσίδι, languette (d'un instrument). ||. τί γλῶσσαν ὁμιλοῦν; quel langage parlent-ils? ||. ἡ σύγχυσις τῶν γλωσσῶν, la confusion des langues. §. ἡ—τῆς καμπάνας, le battant d'une cloche. 2) (εἰδ. 'ψαριοῦ), sole, θ. languette, θ.

Γλωσσαλγία (ἡ), démangéaison de parler; bavardage.

Γλωσσᾶς, οῦ, άδικον, κοιν. ὁ Γλώσσαργος, ὁ Ἀθυρόστομος, qui à la langue bien pendue, fort en bouche (en gueule), bavard.

Γλώσσημα (τὸ), glose, θ. terme obscur (suranné).

Γλωσσηματικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les gloses, obscur.

Γλωσσίδι (τὸ), languette (d'un instrument). ||. τὸ—τῆς φλογέρας κτλ., bec de flûte etc., anche, θ. ||. τὸ—τῆς ζυγαριᾶς, l'aiguille (la languette) de la balance.

Γλωσσοδέτης, ου (ὁ), πάθος (ἀγκύλωσις) τῆς γλώσσης, ankyloglosse; (συνήθ.) filet. ||. ἔχει γλωσσοδέτην, il a le filet.

Γλωσσόῤῥαμμα (τὸ), κοιν. ἡ Ὑπογλωττὶς, le filet (le frein) de la langue.

Γλωττὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Γλωσσίδι.

Γνάθος (ἡ), machoire, θ. (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) ganache.

Γνάφαλον (τὸ), ἀρχ. bourre lanice, θ.

Γναφεῖον (τὸ), atelier de foulon, foulerie, θ.
Γναφεὺς, έως (ὁ), foulon.
Γναφεύω, Μ. εύσω, fouler du drap (etc).
Γνέθω, Μ. γνέσω, filer.
Γνέσιμον (τὸ), l'action de filer, filure, θ. filage.
Γνέφω, Μ. γνέψω, κοιν. ἀντὶ Νεύω, faire signe de la tête (des yeux), faire un clin d'œil, faire des mines à qc. ||. τὸν γνέφω, τοῦ κάκου! δέν με κατάλαβε, j'ai eu beau lui faire des mines, il ne m'a pas compris.
Γνέψιμον (τὸ), signe de tête ou des yeux, clin d'œil, mine, θ.
Γνήσιος, α, ον, légitime; pur sang. §. (μτφορ.) qui n'est pas altéré, vrai, véritable; authentique; (ἐπὶ πτν. ⚘.) franc.
Γνησιότης, ητος (ἡ), légitimité, θ. authenticité, θ.
Γνησίως, ἐπίρ. légitimement; sans altération.
Γνώμη (ἡ), avis, opinion, θ. jugement, sentiment, sens; pensée, θ; gré. ||. αὐτὴ εἶν' ἡ γνώμη μου, c' est mon avis. ||. ἐπιμένω (ἐπιστηρίζομαι) εἰς τὴν γνώμην μου, j' abonde dans mon sens. ||. ἡ γνώμη σας εἶνε πολλὰ ὀρθὴ (ὀρθοτάτη), votre pensée est fort juste. ||. εἶμαι ἐντελῶς μὲ τὴν γνώμην Σας, j'abonde dans votre sens. ||. μετέβαλε γνώμην, il a changé de pensée, ἴδε καὶ Σκοπός. ||. κατὰ τὴν γνώμην μου, à mon avis, à mon sens, selon mon gré (mon avis). ||. ἡ κοινὴ γνώμη, l' opinion publique. 2) = Συναίνεσις, Συγκατάθεσις, aveu, consentement. ||. τοῦτο τὸ ἐπεχειρίσθη μὲ τὴν γνώμην σου, il a entrepris cela de votre aveu. 3) = Ψῆφος (δικαστοῦ κτλ.), avis, suffrage, voix, θ. vœu. ||. δίδω τὴν γνώμην μου, = Ψηφοφορῶ, donner sa voix (son vœu), voter.
Γνωμικὸν (τὸ), maxime (de morale), θ. sentence, θ. précepte.
Γνωμοδότησις, εως (ἡ), avis. ||. γνωμοδότησις ἰατροῦ ἢ δικηγόρου, consultation, θ. ||. τὸ δικαστήριον, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ εἰσαγγελέως, le tribunal, sur les conclusions du procureur du roi.
Γνωμοδοτῶ, Μ. ήσω, énoncer une opinion, donner; (εἰς μερικ. δικαστ. φρσ.) conclure. ||. ὁ εἰσαγγελεὺς ἐγνωμοδότησε περὶ ποινῆς θανάτου, le procureur général a conclu à la mort (à la peine de mort). ||. πολλοὶ τῶν δικαστῶν ἐγνωμοδότησαν περὶ θανάτου, plusieurs des juges ont conclu à la peine de mort.
Γνωμολογία (ἡ), genre (ou) discour sentencieux, sentence, θ.
Γνωμολογικὸς, ή, όν, qui concerne les sentences, sentencieux.
Γνωμολογικῶς, ἐπίρ. par sentences, sentencieusement.
Γνώμων, ονος (ὁ), ἐργαλ. μθμτκ. κτλ., équerre, θ. quart de cercle; style d'un cadran solaire.
Γνωρίζω, Μ. ίσω, connaître; reconnaître; démêler; (ἀπλ.) être instruit de qc., savoir. ||. (μσ. ἀλληλπθ.) faire connaissance avec quelqun. ||. τὸ σκυλὶ γνωρίζει τὸν αὐθέντην του, le chien connaît son maître. ||. ;γνωρίζεις τὴν οἰκίαν τυ; connaissez-vous sa maison? ||. τὸ παιδὶ γνωρίζει τὴν βυζάστραν του μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, l' enfant démêle sa nourrice entre plusieurs personnes. ||. ἐγνώρισε τὰ ἔπιπλα 'ποῦ του εἶχαν κλέψῃ, il reconnut les meubles qu' on lui avait volés. ||. τὸν ἐγνώρισα ἀπὸ τὸ περιπάτημά (ἀπὸ τὴν φωνήν) τυ, je l' ai reconnu à sa démarche (à sa voix). ||. ;δὲν μὲ γνωρίζετε; ne me reconnaissez-vous point? ||. ;γνωρίζεις κἀνένα τῶν δικαστῶν μου; δὲν γνωρίζω κανένα, connaissez-vous quelqun de mes juges? je n'en connais pas un. ||. ἐγνωρίσθημεν μὲ τὸν δεῖνα, nous fîmes la connaissance d' (ou: nous renouvelâmes connaissance avec) un tel. ||. γνωριζόμεθα πρὸ πολλοῦ, nous nous connaissons depuis longtemps. ||. γνωρίζει ἀπὸ διαμάντια (κτλ.), il se connaît en pierreries, il s'y connaît. ||. γνωρίζει πολλὰ καλὰ ἀπὸ βιβλία (κτλ.), il a une grande connaissance des livres (etc.), c'est un grand connaisseur en fait de livres (etc). ||. γνωρίζω τὸ μυστικὸν, être du secret (ou) dans le secret, avoir le secret. ||. γνωρίζω τὸ σφάλμα μου, je reconnais ma faute. ||. νὰ γνωρίζῃς τὸ εἶναί σου, = Γνῶθι σαυτὸν, ἴδε Γινώσκω. ||. δὲν γνωρίζεις τὸ εἶναί σου, vous ne vous connaissez, vous vous méconnaissez. ||. γνωρίζω χάριν, savoir gré, avoir de l'obligation; être redevable (obligé).
Γνωριμία (ἡ), connaissance, θ. habitude, θ. ||. ἔχω γνωριμίαν μὲ τὸν (δεῖνα), ἴδε Γνωρίζω.
Γνώριμος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui est de connaissance. ||. ;εἶνε γνώριμός σας; est-ce qu' il est de votre connaissance? ||. δὲν ἔχω κανένα γνώριμον εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, je n'ai aucune connaissance dans cette ville. ||. δὲν ἦτον κἀνεὶς γνώριμος εἰς τὸν περίπατον, il n'y avait personne de connaissance à la promenade.
Γνώρισμα (τὸ), l'action de connaître (ou) de reconnaître. 2) (ἀρχ.) signe distinctif, marque, θ. ||. τὸ χαρτὶ τοῦτο φέρει τὸ γνώρισμα (τὴν μάρκαν) τοῦ δεῖνα χαρτοποιοῦ, ce papier porte la marque (est à la marque) de tel fabriquant.
Γνῶσις, εως (ἡ), ἀρχ. connaissance, θ. intelligence, θ. notion, θ. ||. ἐν γνώσει, sciemment, à bon escient. ||. ὁμιλεῖ (πράττει) ἐν γνώσει (τοῦ πράγματος), parler (agir) en connaissance de cause, ne parler d'une chose qu'à bon escient. ||. ἔχει πολυειδεῖς (ποικίλας) γνώσεις, il a (il possède) des connaissances très-variées. ||. αἱ ἀνακαλύψεις ἐκτείνουν καθ' ἑκάστην τὸν κύκλον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, les découver-

les étendent chaque jour le cercle des connaissances humaines. 2) (κοιν.) = Φρόνησις, prudence, θ. sagesse, θ. ||. βάλλω γνῶσιν, ἴδε Σωφρονίζω.

Γνωστικὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Φρόνιμος.

Γνωστοποίησις, εως (ἡ), = Δήλωσις, Δηλοποίησις.

Γνωστοποιῶ, Μ. ήσω, = Δηλοποιῶ, faire connaître (savoir) qc. à q., déclarer, manifester; marquer; (κυρ. Νμ. ℥ διπλωμ.) notifier. ||. ὅταν μάθῃς τίποτε νέα, γνωστοποίησέ τα καὶ εἰς ἐμὲ, quand vous aurez des nouvelles, faites-les-moi savoir. ||. ἐγὼ τοῦ τὸ ἐγνωςοποίησα, c'est moi qui le lui ai fait connaître. ||. γνωστοποιῶ (εἰς τὸν ληξίαρχον) τὴν γέννησιν παιδίου (τὴν ἀποβίωσίν τινος), déclarer la naissance d'un enfant (le décès d'une personne). ||. γνωστοποιῶ τὴν παραλαβὴν γράμματος, accuser réception (d'une lettre). ||. ἔλαβον τὸ γράμμα σας διὰ τοῦ ὁποίου μοὶ γνωστοποιεῖτε τὴν παραλαβὴν τοῦ φακέλλου μου, j'ai reçu la lettre par laquelle vous accusez la réception de mon paquet. ||. ὁ ἐπιστάτης ἠρώτησε τοὺς ὁδοιπόρους ἂν δὲν εἶχόν τι νὰ γνωστοποιήσωσι, le commis demanda aux voyageurs s'ils n'avaient rien à déclarer.

Γνωστὸς, ἡ, ὸν, connu, = Γνώριμος. ||. τὸ ὄνομα τοῦτο μοὶ εἶνε γνωστὸν, ce nom m'est connu. ||. πρέπει νὰ προχωρῇ τις ἀπὸ τῶν γνωστῶν πρὸς τὰ ἄγνωςα, il faut aller du connu à l'inconnu. ||. ὡς γνωστὸν, (φρσ.), comme on sait. ||. ἰατρός τις γνωστός μου, un médecin de ma connaissance. ||. δὲν ἦτον εἰς τὸν περίπατον κἀνεὶς ἐκ τῶν γνωςῶν, il n'y avait personne de connaissance à la promenade.

Γόγγρος (ὁ), ἀρχ. τὸ Μογγρὶ, 'ψ. congre.

Γογγύζω, Μ. ύσω, (ἀρχ. ἐπὶ φωνῆς τρυγόνος καὶ περιστερᾶς), gémir. 2) συνήθ.) être mécontent, murmurer. ||. ὁ λαὸς γογγύζει, le peuple murmure (crie).

Γογγύλι (τὸ), φ. navet.

Γογγυσμὸς (ὁ), murmure, θ. θ. plainte, θ. §. gemissement.

Γοερὸς, ὰ, ὸν, lamentable, plaintif, lugubre. ||. φωνὴ γοερὰ, un ton de voix lamentable (plaintif).

Γοερῶς, ἐπίρ. d'un ton de voix lamentable, lamentablement, lugubrement, plaintivement.

Γόης, ητος (ὁ), enchanteur, sorcier, magicien. §. charlatan, imposteur; jongleur.

Γοητεία (ἡ), incantation, θ. enchantement; §. imposture, θ. sorcellerie, θ. jonglerie, θ. §. prestiges (πλθ.).

Γοητευτικὸς, ἡ, ὸν, propre à enchanter, enchanteur; prestigieux.

Γοητεύω, Μ. εύσω, enchanter; charmer; séduire par des prestiges, ἴδε καὶ Γητεύω.

Γόμος (ὁ), farce, θ.

Γονατίζω, Μ. ίσω, se mettre à genoux, s'agenouiller, se prosterner.

Γονάτισμα (τὸ), = Γονυκλισία, genuflexion.

Γονατιστὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Γονυπετὴς, tombé à genoux, agenouillé.

Γόνατον (τὸ), κοιν. τὸ Γονυ, genou.

Γονατώδης, ους (ὁ, ἡ), διδακτ. geniculé, genouillé.

Γονεὺς, έως (ὁ), le père. ||. (συνήθ. πλθ.) οἱ γονεῖς, les parents, le père et la mère. ||. οἱ γονεῖς μου, mes parents, ceux à qui je dois le Jour, ceux qui m'ont donné le jour, les auteurs de mes jours.

Γονιμοποιὸς (ὁ, ἡ), fécondant.

Γονιμοποίησις, εως (ἡ), fécondation θ.

Γονιμοποιῶ, Μ. ήσω, féconder; fertiliser.

Γόνιμος (ὁ, ἡ), qui a une vertu productive, prolifique; fécond (κυρ. καὶ μτφορ.), fertile. ||. νοῦς (φαντασία) γόνιμος, esprit (imagination) fertile.

Γονιμότης (ἡ), fécondité, θ. fertilité (d'esprit etc).

Γονόῤῥοια (ἡ), πθ. gonorrhée, θ.

Γόνος (ὁ), frai (des poissons), alevin, fretin; blanchaille, θ.

Γόνυ, ατος (τὸ), ἀρχ. τὸ Γόνατον, genou.

Γονυκλισία (ἡ), genuflexion, θ.

Γονυκλιτῶς, ἐπίρ. à genoux.

Γονυπετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Γονατιστός.

Γοργοκάμηλον (τὸ), ζ. chameau coureur, dromadaire.

Γοργὸς, ἡ, ὸν, vif; actif; rapide. §. (μουσ.) presto.

Γουβίδι (τὸ), 'ψ. ἴδε Κουβίδι.

Γουδὶ (τὸ), κοιν. ὁ Ὅλμος, mortier, pile, θ.

Γουδοχέρι (τὸ), pilon.

Γουλὶ (τὸ), (τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου κτλ.), trognon, tige. θ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδ. φυτ. (κράμβης ἢ γογγύλης, ἄλλ. Φραγκολάχανον), chou-navet; chou-rave, chou de Siam; turneps.

Γοῦλι (τὸ), κοιν. τὸ Οὖλον, gensive, θ. ||. εἶνε πρησμένα τὰ γοῦλιά του, il a les gensives enflées.

'Γούμενα (ἡ), ναυτ. gros câble, maître câble.

Γοῦνα (ἡ), pelisse, θ. fourrure, θ. 2) = Γουναρικόν.

Γούναρης, η (ὁ), pelletier; fourreur.

Γουναρικὸν (τὸ), fourrure, θ. ||. (εἰς τὸ πλθ.) γουναρικὰ, pelleteries, (καὶ περιληπτ.) pelleterie. ||. ἐμπορεύεται (μὲ) γουναρικὰ, il trafique en pelleterie.

Γουναροσύνη (ἡ), l'art du fourreur ou du pelletier, la pelleterie.

Γουνόνω, Μ. ώσω, fourrer. ||. χειρόφτια γουνωμένα, des gants fourrés.

Γούνωμα (τὸ), l'action de fourrer.

Γοῦπα, ας (ἡ), ψ. bogue, pagel.

Γουργουρητὸν (τὸ), grouillement des intestins.

Γουργουρίζω, Μ. ίσω, grouiller, crier. ||. γουργουρύζει ἡ κοιλιά τϛ, le ventre lui grouille.

Γουρλόνω, Μ. ώσω, ouvrir des grands yeux, écarquiller les yeux; érailler.

Γούρλωμα (τὸ), écarquillement.

Γοῦρνα, ας (ἡ), bassin. ||. ἡ— τοῦ λουτροῦ, baignoir.
Γουροῦνα, ας (ἡ), ἴδε Σκρόφα.
Γουρουνάκι (τὸ), κοιν. τὸ Χοιρίδιον.
Γουρουναρεῖον (τὸ), étable à porcs, toit à cochons.
Γουρουνήσιος, α, ον, ἴδε Χοίρειος.
Γουροῦνι (τὸ), κοιν. ὁ Χοῖρος, ζ.
Γουρουνοπέτσι καὶ
Γουρουνοτόμαρον(τὸ), peau de cochon, θ. couenne, θ.
Γουρουνότριχα(ἡ), soie (de porc, de cochon), θ.
Γουρουνόψαρον (τὸ), τὸ ἄλλ. Μερζοβάνι, (εἶδ. δελφῖνος), pourceau de mer, marsouin.
Γουστέρα καὶ **Γουστερίτζα** (ἡ), ζ. lézard.
Γούφαινα (ἡ), 'ψ. bonite.
Γουφάρι (τὸ), 'ψ. boniton.
Γόφος (ὁ), κοιν. ὁ Γόμφος, hanche, θ.
Γραῖα, ας (ἡ), vieille femme, θ. ||. ὅλαι αἱ γραῖαι, toutes les vieilles gens.
Γραΐδιον (τὸ), une petite vieille, vieillote, θ.
Γράμμα (τὸ), lettre, θ. ||. γραμμένον μὲ χρυσᾶ γράμματα, écrit en lettres d'or. ||. κατὰ γράμμα, à la lettre, au pied de la lettre, littéralement; textuellement; (μτνμ.) à la rigueur. ||. μεταφράζει κατὰ γράμμα, traduire littéralement. ||. ἡ κατὰ γράμμα μετάφρασις, version (traduction) littérale. ||. τοῦτο ὅ,που σᾶς λέγω εἶνε κατὰ γράμμα, ce que je vous dis est textuel. ||. δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐκλάβῃ τις κατὰ γράμμα, on ne doit le prendre à la lettre (au pied de la lettre, à la rigueur). 2) = Ἐπιστολή. ||. τί διελάμβανε τὸ γράμμα; que portait la lettre? ||. ἔχω (πολὺν) καιρὸν νὰ 'πάρω γράμμα του, il y a long temps que je n'ai reçu de ses nouvelles. ||. γράμμα συστατικὸν, lettre de recommandation.
3) (εἰς τὸ πλθ.) γράμματα, instruction, θ. études, θ. πλθ. ||. μανθάνει γράμματα, il fait ses études, il étudie. ||. ἠξεύρει γράμματα, c'est un homme instruit.
Γραμμάριον (τὸ), τὸ 24ον τῆς οὐγγίας, scrupule, gramme.
Γραμματάκι (τὸ), κοιν. τὸ Γραμμάτιον, billet.
Γραμματεία (ἡ), charge de secrétaire, secrétariat; ministère. §. bureau. ||. ἐπὶ τῆς γραμματείας του, pendant son secrétariat.
Γραμματεὺς, έως (ὁ), secrétaire, greffier (κυρ. ὁ τοῦ δικαστηρίου). ||. — εἰρηνοδίκου (εἰρηνοδικείου), greffier d'un juge (d'une justice) de paix. ||. — προξενείου, chancellier d'un consulat. ||. ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, le secrétaire général du conseil d'État. ||. ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, le secrétaire de l'ambassade. ||. ὁ— τῶν Πρωτοδικῶν, le greffier du tribunal de première instance. ||. γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, secrétaire d'État, ministre. ||. ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, le ministre secrétaire d'État au département de l'intérieur, le secrétaire d'État ministre de l'intérieur.
Γραμματικὸς, ή, όν, qui concerne la grammaire, grammatical. §. grammairien. ||. (οὐσ. θηλ.) Γραμματικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη ἢ βίβλος), grammaire, θ. ||. ὁ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, qui est selon les règles de la grammaire, grammatical. ||. γραμματικὰ (ἐνν. μαθήματα), les belles lettres, (σπν.) les lettres humaines, les humanités. ||. ἐτελείωσε τὰ γραμματικά του, il a fait (achevé) ses humanités. 2) (κοιν.) ἀντὶ Γραμματεὺς ἢ Γραφεύς.
Γραμμάτιον (τὸ), petite lettre, θ. billet; carte, θ. ||. γραμμάτιον ἐπισκέψεως, carte (de visite). ||. δὲν σᾶς ηὗρα κ' ἄφησα τὸ γραμμάτιόν μου, j'ai laissé chez vous ma carte. ||. γραμμάτιον τῆς (χρηματιστ.) τραπέζης, action (de la banque), θ. billet de banque, effet. ||.— τοῦ ταμείου, mandat sur le trésor.
Γραμματισμένος, η, ον, homme de lettres, lettré. ||. οἱ γραμματισμένοι, les gens de lettres.
Γραμματοκομιστὴς, οῦ καὶ
Γραμματοφόρος (ὁ), porteur de lettres, messager.
Γραμμὴ (ἡ), ligne, θ. §. barre, θ. §. raie, θ. ||. εἰς τὸ τέλος ἑκάστου κεφαλαίου τράβα μίαν γραμμὴν, tirez une barre à la fin de chaque chapitre. ||. βάλλω εἰς τὴν γραμμὴν, aligner. ||. ἐμβαίνω εἰς τὴν —, s'aligner. ||. στράτευμα (πλοῖον) τῆς γραμμῆς, troupe (vaisseau) de ligne. 2) (μτφορ.) gramme; ligne, θ. ||. ἡ γραμμὴ εἶνε τὸ δωδεκατημόριον τοῦ δακτύλου, la ligne est la douzième partie du pouce. ||. ἡ μετρικὴ γραμμὴ ἰσοσταθμεῖται μὲ δεκαεννέα ὡς ἔγγιστα κόκκους σίτου, le gramme équivaut à un peu moins de dix-neuf grains.
Γραμμικὸς, ή, όν, linéaire.
Γραπτὸς, ή, όν, rédigé par écrit, écrit. ||. (συνήθ. εἰς τὸ οὐδ.) Γραπτὸν, (κοινῶς) τὸ Πεπρωμένον, l'arêt (l'ordre, la loi) du destin, destin, destinée, θ. fatalité (κυρ. τὸ κακόν), θ. ||. ἦτον γραπτόν μου, (φρσ.), ἴδε Ἐπέπρωτο.
Γρασίδι (τὸ), l'herbe verte (fraîche), θ. le frais, la pâture, le vert. ||. βάλλω τὸ ἄλογον εἰς τὸ γρασίδι, mettre un cheval à l'herbe (en pature, au vert).
Γραφεῖον (τὸ), table à écrire, θ. secrétaire, bureau. ||. τὸ γραφεῖον τῆς (δεῖνα) γραμματείας, τῆς δεῖνα ἐφημερίδος, les bureaux du ministère (ou) du journal de... ||. ἔξοδα γραφείου, frais de bureau. ||. γραφεῖον δικαστηρίου, greffe. ||. παρακαταθέτω χρήματα εἰς τὸ γραφεῖον (τοῦ δικαστηρ.), consigner de l'argent au greffe. ||. τὰ ἔγγραφα ἐδόθησαν (ἐνεφανίσθησαν, κατετέθησαν) εἰς τὸ γραφεῖον, les pièces sont mises (produites, déposées) au greffe. ||. τὸ εἶχα ἀφήσῃ ἐπάνω

εἰς τὸ γραφεῖόν μου, je l'avais laissé sur mon secrétaire. ||. τὸ γραφεῖον τῆς πρεσβείας, le secrétariat de l'ambassade. ||. τὸ—τοῦ Προξενείου, la chancellerie du consulat.

Γραφεὺς, έως (ὁ), greffier; scribe, (συνήθ.) copiste, ἴδε καὶ Γραμματεύς. ||. γραφεὺς συμβολαιογράφυ, clerc de notaire.

Γραφὴ (ἡ), écriture ||. αἱ Γραφαὶ, ἡ ἁγία (ἡ Παλαιὰ καὶ Νέα) Γραφὴ, les Écritures, les saintes écritures, la Bible, la sainte Bible. ||. ἀνέφερε διάφορα χωρία (ῥητὰ) τῆς Γραφῆς, il a cité plusieurs passages de l'Écriture. 2) (κοιν.) ἀντὶ Ἐπιστολή.

Γραφιᾶς, ᾶ (ὁ), ἐξευτελ. ὁ Γραφεὺς, copiste ignorant, gratte papier.

Γραφικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne l'écriture(ou)les saintes Écritures. §. qui concerne le bureau (ou) le copiste. ||. γραφικὸν λάθος, faute de copiste. ||. γραφικὰ (ἡ) τοῦ Γραφείου ἔξοδα, ἴδε Γραφεῖον.

Γραφὶς, ίδος (ἡ), pinceau; crayon; plume, θ.

Γράφω, Μ. γράψω, écrire, mettre (rediger, καὶ χυδ. coucher) par écrit. ||. »Ὃ γέγραπται, γέγραπται,« φρσ., (Γρφ.), ce qui est écrit, est écrit (ἀνάλογον κατά τι ἢ μὲ τὴν γωστὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ἀββᾶ Βερτῶ:) mon siège est fait. ||. τῷ ἔγραψα τρία γράμματα, je lui ai écrit trois lettres. ||. ἀδιακόπως γράφει, il est sans cesse à écrire. ||. πῶς γράφεται ἡ (δεῖνα) λέξις; tel mot comment s'écrit-il? ||. θὰ σᾶς γράψω ἀπὸ τὸ Ναύπλιον, je vous ecrirai de Nauplie. ||. γράφει κομψῶς (γλαφυρῶς ἢλ.), il écrit élégamment. ||. μοὶ ἔγραψε περὶ τῆς ὑγείας του, il m'a donné des nouvelles de sa santé. ||. ἂν (ὅταν) μὲ 'ξαναϊδῇ, ἂς μὲ γράψῃ, (φρσ.), il faira b[illegible] quand je retournerai chez lui. ||. γράφω εἰς τὸ κατάστιχον, mettre (coucher) sur le registre, ἴδε ἢ Ἐγγράφω ἢ Καταγράφω. ||. γράφομαι (κυρ.) στρατιώτης, s'enrôler, se faire inscrire, s'engager.

Γράψιμον (τὸ), écriture, θ. §. caractère (d'écriture), main, θ. ||. ἐγνώρισε τὸ γράψιμόν του, il reconnut sa main, il a reconnu son écriture. ||. εἶδα γράψιμόν του, j'ai vu de son écriture.

Γραῶδης, ους (ὁ, ἡ), de vieille femme.

Γρεβάδι (τὸ), κοιν. ὁ Κυπρῖνος, 'ψ. carpe, θ.

Γρεβαδέλι (τὸ), 'ψ. (μικρὸς κυπρῖνος), carpeau, carpillon.

Γρήγορα (τὸ), ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Ταχέως, ἴδε Ὀγλίγωρα.

Γρήγορος, η, ον, κοιν. ὁ Ταχὺς (ἐκ τοῦ Ἐγρήγορος), ἴδε Ὀγλίγωρος.

Γριβάδι (τὸ), ἴδε Γρεβάδι.

Γρῖπος (ὁ), espèce de filet, seine καὶ saine, θ. tramail ἢ tremail. ||. τραβῶ τὸν γρῖπον, tirer la seine.

Γρῖφος (ὁ), énigme, griphe, logogriphe, rébus.

Γρονθιὰ (ἡ), coup de poing; taloche, θ. gourmade, θ. ||. μὲ ταῖς γρονθιαῖς, à coups de poing. ||. παίζω (κτυποῦμαι μὲ) ταῖς γρονθιαῖς, se battre à coups de poing, se boxer, boxer.

Γρονθοκόπημα (τὸ), combat à coups de poing, pugilat.

Γρονθοκοπῶ, Μ. ήσω, battre à coups de poing, (χυδ.) dauber. ||. ἐγρονθοκοπήθησαν, ils se sont battus à coups de poing, il se sont bien daubés.

Γρόνθος (ὁ), poing. 2) = Γρονθιά.

Γροῦπος (ὁ), δέμα χρημάτων, group.

Γρῦ, μόρ. ἐκφράζον τὸ Ἐλάχιστον. ||. (συνήθ. μόνον εἰς τὰς φρσ.) οὔτε γρῦ, pas un mot. ||. δὲν εἶπεν οὔτε γρῦ; il ne souffla (il ne sonna) pas un mot, il ne sonna mot.

Γρυλλίζω, Μ. ίσω, grogner (comme le porc).

Γρυλλισμὸς (ὁ), ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου, grognement.

Γρῦνα (ἡ), criaillerie continuelle, θ. piaillerie, θ.

Γρυνιάζω (χωρὶς Μ.), criailler continuellement, piailler, pleurnicher.

Γρυνιάρης, α, ικον, qui ne fait que piailler, piailleur; pleurnicheur.

Γρυπὸς, ἡ, ὸν, qui a le nez aquilin.

Γρυπότης (ἡ), courbure (du nez).

Γρυτοπωλεῖον (ὁ), ἀρχ. friperie, θ.

Γρυτοπώλης, ου (ὁ), ἀρχ. marchand fripier, fripier, regratier.

Γρὺψ, γρυπὸς (ὁ), πτν. μυθλγ. griffon.

Γυλιὸς (ὁ), ἀρχ. havre-sac (des soldats).

Γυμνάζω, Μ. άσω, exercer; (κυρ. ἐπὶ ζ.) dresser. ||. (μσ.) s'exercer.

Γυμνασιάρχης, ου (ὁ), proviseur d'un collège (d'un gymnase), gymnasiarque.

Γυμνασιαρχία (ἡ), la dignité (la charge) du proviseur ou du Gymnasiarque, le povisorat.

Γυμνάσιον (τὸ), collège, gymnase. ||. μαθητὴς γυμνασίου, collégien. 2) = τῷ

Γύμνασις, εως (ἡ), exercice.

Γύμνασμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Γύμνασις. 2) composition, θ.

Γυμνόνω, Μ. ώσω, mettre nu (à nu); dépouiller; (ἐπὶ πραγμ.) dégarnir, ἴδε καὶ Γδύνω καὶ Ξεγυμνόνω. §. (μτνμ.) τὸ δένδρον ἐγυμνώθη ἀπὸ τὰ φύλλα τυ, l'arbre s'est dépouillé de ses feuilles.

Γυμνοπόδης, ου (ὁ) καὶ

Γυμνόπους, ποδος (ὁ, ἡ), nu-pieds, va-nu-pieds; (διδακτ.) nudipède.

Γυμνὸς, ἡ, ὸν, nu.

Γυμνοσάλιαγκος (ὁ), εἶδ. σκώλ. limax, limace, θ.

Γυμνότης, ητος (ἡ), nudité, θ.

Γύμνωμα (τὸ), καὶ

Γύμνωσις, εως (ἡ), l'action de mettre nu (ou) à nu.

Γυναῖκα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Γυνή.

Γυναικαδέλφη (ἡ), la sœur de la femme (relativement au mari), belle-sœur, (καὶ εἰς τὰς ἀμοιβ. προσφων. ἁπλ.) sœur.

Γυναικάδελφος (ὁ), le frère de la femme (relativement au mari), beau-frère, (καὶ εἰς τὰς ἀμοιβ. προσφων. ἁπλ.) frère.
Γυναικάριον (τὸ), = Γύναιον.
Γυναίκειος, α, ον, de femme, féminin. ||. τὸ γυναικεῖον φῦλον, le sexe feminin. ||. ἡ γυναικεία φωνή, la voix feminine. ||. (οὐσ. οὐδ.) τὸ γυναικεῖον, = Γυναικωνῖτις.
Γυναικίτης, ου (ὁ), l'endroit ou se tiennent les femmes (dans les églises).
Γυναικοκρατία (ἡ), domination des femmes.
Γυναικοκρατοῦμαι, Μ. κρατηθῶ (θὰ), être gouverné ou dominé par les femmes ou par une femme.
Γυναικομανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), passionné pour les femmes.
Γυναικομανία (ἡ), goût passionné (immodéré) pour les femmes.
Γυναικωνίτης, ου (ὁ), καὶ
Γυναικωνῖτις, ιδος (ἡ), l'appartement des femmes, le gynécée.
Γύναιον (τὸ), petite femme, θ. femmelette, θ.
Γυνὴ, γυναικὸς (ἡ), femme, θ. §. épouse, θ. compagne, θ. ||. (περιληπτ.) αἱ γυναῖκες, (τὸ γυναικεῖον φῦλον), les personnes du sexe, le sexe, le beau sexe.
Γυπαίετος (ὁ), εἶδος ἀετοῦ, gypaiète, ἴδε καὶ Φήνη.
Γυρεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Ζητῶ καὶ Σκαλίζω, demander; §. chercher. ||. σᾶς ἐγύρευα, je vous cherchais.
Γυρίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Στρέφω ἢ Τρέπω, tourner; rouler etc, (ναυτ.) virer. ||. (αὐτπθ.) se tourner; détourner, retourner, s'en retourner etc, (ἐπὶ ἀψύχ.) aller, ἴδε καὶ Ἐπιστρέφω καὶ Κυκλοφορῶ καὶ Στρέφομαι. ||. γυρίζω τὸν μύλον, faire aller la meule. ||. γυρίζω τὸ σουβλὶ, tourner la broche. ||. γυρίζει τὸν ἐργάτην, (ναυτ.), virer le cabestan. ||. γυρίζω τὸ φόρεμα (τὸ μέσα ἔξω κτλ.), retourner un habit. ||. γύρισέ το νὰ ξεγνώσῃ, retourne-le pour qu'il sèche. ||. γυρίζω (γυρίζω ἀλλοῦ) τὸ νερὸν τοῦ αὐλακιοῦ, détourner les eaux d'un fossé, dériver. ||. γυρίζω ἀλλοῦ τὸ πρόσωπόν μου (ἵνα μὴ με ἰδοῦν ἢ ἵνα μὴ ἴδω τι), détourner son visage, se détourner. ||. γυρίζει τὰ 'μμάτια του 'σὰν δαιμονισμένος, il roule les yeux comme un possédé. ||. τὸ σκυλὶ ἔχει τὴν οὐράν (του) γυρισμένην, ce chien a la queue retroussée. ||. ἐγύρισεν ὅλον τὸν κόσμον, (περιῆλθεν), il a couru le monde, il a roulé par le monde, il a fait le tour du monde. §. (καὶ μτνμ.) γυρίζω τὴν συναλλαγματικὴν (τὸ γραμμάτιον) εἰς ὄνομα ἄλλου, ἴδε Ὀπισθογραφῶ. §. ἐκεῖνος γυρίζει (δηλ. διοικεῖ) τὸ 'σπίτι, c'est lui qui mène (qui fait rouler) la maison. §. γυρίζω τὴν γνώμην τινὸς, ἴδε Μεταπείθω. ||. (αὐτπθ.) κάτι ἐμποδίζει τὸν τροχὸν νὰ γυρίζῃ, il y a quelque chose qui empêche la roue d'aller. ||. τὸ ἁμάξι ἐγύρισεν, (ἀναποδογυρίσθη), la voiture à versé. ||. γυρίζω ὀπίσω, retourner en arrière. ||. ὅταν φθάσῃς εἰς μίαν βρύσιν, γύρνα (πρὸς τὰ) ἀριστερὰ, quand vous serez arrivé à une fontaine, tournez (détournez) à gauche. §. (καὶ μτνμ.) γυρίζω μὲ τὸ μέρος τοῦ (δεῖνα), tourner ou passer du côté (embrasser le [ou] se ranger du parti) de quelqun. ||. ὅλοι ἐγύρισαν μὲ τὸ μέρος του, tout le monde tourna de son côté. ||. ἐγύρισαν (ἄλλαξαν) τὰ πράγματα, les choses ont changé (de face), elles ont pris une autre tournure, le change a tourné.
Γύρισμα (τὸ), (κοιν.) ἀντὶ Στροφὴ ἢ §. Ἐπιστροφὴ, tournure, θ. retour. ||. γύρισμα τοῦ νεροῦ (τοῦ αὐλακιοῦ), dérivation (d'un ruisseau), θ. ||. γύρισμα συναλλαγματικῆς εἰς ὄνομα ἄλλου, ἴδε * Ὀπισθογράφησις.
2) (συνκδχ. ἐπὶ τόπ.) sinuosité, θ. détour; crochet. ||. ὁ δρόμος κάμνει ἓν γύρισμα εἰς τοῦτο τὸ μέρος, la route fait un crochet en cet endroit. ||. εἰς τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, au détour de la rue.
Γυριστὸς, ή, όν, tortueux, sinueux; crochu, croche.
Γυρνῶ, Μ. γυρίσω, ἴδε Γυρίζω.
Γῦρος (ὁ), tour; tournée; §. circuit; circonférence, θ. ἴδε καὶ Περιφέρεια καὶ Κύκλος. ||. ἂς κάμωμεν δύο τρεῖς γύρους, allons faire deux-trois tours (de promenade). 2) (τὸ τριγυρινὸν διαφόρων πραγμ., π. χ. εἰκόνος κτλ.) bord, bordure, θ. cadre, chassis. ||. ὁ — τοῦ κοσκίνου, ἴδε Κοσκινόγυρος. ||. ||. ὁ — τοῦ τροχοῦ, ἴδε Τροχός.
Γυρτὸς, ή, όν, κοιν. ἀντὶ Κυρτὸς, Καμπύλος, arqué, plié, récourbé; dévers. ||. ὁ τοῖχος εἶνε ὀλίγον γυρτὸς, le mur est un peu dévers.
Γύρω, ἐπίρ. ἢ πρόθ. autour, ἴδε Τριγύρω. ||. γύρω-γύρω, en rond. ||. ἐκάθησαν γύρω-γύρω, ils s'assirent en rond.
Γὺψ, γυπὸς (ὁ), πτ. vautour.
Γύψος (ὁ), plâtre; gypse.
Γωνία (ἡ), ἀρχ. ἡ Κόχη, angle; coin. §. pointe d'un angle, θ. extrémité, θ. ||. ἐν γωνίᾳ καὶ (ἐν) παραβύσῳ, (φρσ.), sous la cheminée. 2) κοιν. ἡ Ἑστία. foyer, être; (συνκδχ.) ἡ Καπνοδόχη, cheminée, θ. 4) ἐργαλ. τεκτ. (ἀλλ. Ἀλφάδι), equerre, θ.
Γωνιώδης, ους (ὁ, ἡ), anguleux, angulaire, angulé.

Δ

Δα, μόρ. ἐμφαντ. (ἀναλογ. μὲ τὸ ἀρχ. Δή), da ; donc. ||. ὄχι δά! μὴ δά! nenni da, mais non donc. ||. ναὶ δά! oui da! ||. αἶδά! καλὰ δά! allons donc!

Δάγκαμα (τὸ), l'action de mordre. 2)=τῶ-

Δαγκαματιὰ (ἡ), coup de dent, morsure, θ. (καταχρ.) piqûre, θ. ||. τὸ — τῆς μελίσσης (τοῦ σκορπίου κτλ.), la piqûre d'une abeille (d'un scorpion).

Δαγκανιάρης, α, ικον, mordant; (ἐπὶ σκύλ.) hargneux.

Δαγκάνω, Μ. άσω, (κοιν. ἀντὶ Δάκνω), mordre ; donner un coup de dent. ||. τὸν δάγκασεν ὀφεῖδι, il fut piqué par un serpent. ||. (καταχρ.) τὸν δάγκασεν ἡ σφῆκα (κτλ.), ἀντὶ Τὸν κέντρωσε, la guêpe lui donna un coup d'aiguillon. ||. ψόφιο 'φεῖδι δὲν δαγκάνει,= » νεκρὸς οὐ δάκνει, « (παροιμ.), morte la bête, mort le venin.

Δαδὶ (τὸ), torche (de pin ou de sapin), θ. ||. αὐτὸ τὸ ξύλον καίει 'σὰν δαδὶ, ce bois brûle comme des allumettes.

Δαιμονίζω, Μ. ίσω, ἴδε Τρελλαίνω. ||. (πθ.) Δαιμονίζομαι, Μ. δαιμονισθῶ (θὰ), être possédé (obsédé) par l'esprit malin. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Δαιμονισμένος, η, ον, possédé (du démon), énergumène. ||. φωνάζει 'σὰν δαιμονισμένος, il crie comme un énergumène (comme un enragé, comme un possédé).

Δαιμόνιον (τὸ), esprit (malin). ||. τὸ — τοῦ Σωκράτους, l'esprit (le démon, le génie) familier de Socrate. 2) goût capricieux, caprice, (οἰκ.) grippes, θ. ||. πολλοὶ ἔχουν τὸ δαιμόνιον νά.., c'est la grippe de bien de gens de...

Δαίμων, ονος (ὁ), démon, esprit malin, mauvais esprit; § (κατὰ τοὺς παλ.) génie. ||. ὑπὸ πονηροῦ δαίμονος ὠθούμενος, poussé d'un mauvais génie. ||. ὁ κακὸς δαίμων τοῦ Βρούτου, le mauvais génie de Brutus.

Δαιτυμὼν, όνος (ὁ), ἀρχ. convive, hôte.

Δακρύζω, Μ. ύσω, verser des pleurs, pleurer ; larmoyer. ||. (ἡ μτχ.) Δακρυσμένος, η, ον, éploré. 2) (μτνμ.) τὸ κλῆμα (ὅταν τὸ κλαδεύουν) δακρύζει, la vigne pleure.

Δάκρυον (τὸ), larme, θ. pleurs, πλθ. ||. μετὰ δακρύων, les larmes aux yeux.

Δακρυῤῥοῶ, Μ. ήσω, fondre en larmes, être tout éploré.

Δάκρυσμα (τὸ), écoulement de larmes; larmoiement.

Δακτυλήθρα, ας (ἡ), dé (à coudre), doigtier. ||. ἡ — τοῦ βελανιδιοῦ, l'avelanède, θ.

Δακτυλίδι (τὸ), anneau, bague (ὅταν ἔχῃ πέτραν), θ.

Δακτυλιοθήκη (ἡ), écrin (coffret) pour serrer les bagues, étui de bagues, baguier.

Δάκτυλος (ὁ), ἀρχ. τὸ Δακτυλίδι. ||. ὁ — τοῦ Κρόνου, (ἀςρνμ.), l'anneau du Saturne.

Δακτυλῖτις (ἡ), φ. digitale, θ. campanule, θ. ancholie, θ. gant-de-notre-dame.

Δακτυλοδεικτῶ, Μ. ήσω, montrer du doigt (au doigt).

Δακτυλοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un doigt, digitiforme.

Δάκτυλον (τὸ), κοιν. ἀντὶ -

Δάκτυλος (ὁ), doigt ; ||. τὸ μεγάλον —, pouce (τὸ τῆς χειρὸς), orteil (τὸ τοῦ ποδός). ||. τὸ δεύτερον —, ἴδε Λιχανός. ||. τὸ τρίτον —, doigt du milieu. ||. τὸ τέταρτον —, annulaire. ||. τὸ πέμπτον —, oriculaire. ||. ὁ τῶν δακτύλων, digital. ||. τὰ νεῦρα τῶν δακτύλων, les nerfs digitaux. §. ἡ κότα αὕτη ἔχει ἕνα δάκτυλον πάχος, cette poularde a un doigt de graisse. ||. ὁ ποῦς σύγκειται ἀπὸ (περιέχει) δώδεκα δακτύλους, il y a douze pouces au pied. 2) (μτνμ.) εἶδ. θαλασσινοῦ (ὀστρέου), pouce-pieds, anatife θ.

Δαμάζω, Μ. άσω, dompter ; réduire.

Δαμάλι (τὸ), jeune taureau, robin.

Δάμαλις, εως (ἡ), jeune vache, θ. genisse, θ.

Δαμασκηνιὰ (ἡ), δ. prunier, damassier.

Δαμάσκηνον (τὸ), 'πωρ. prune, θ. damas. ||. δαμάσκηνα ξηρὰ, de pruneaux.

Δανειακὸς, ὴ, ὸν, prêté ou emprunté (à intérêt).

Δανείζω, Μ. είσω, prêter. ||. (μσ.) emprunter. ||. ἔχει δέκα χιλιάδας δραχμῶν δανεισμένας εἰς τὴν Σύρον, il a pour dix mille francs de créance sur Syra. ||. ἡ σελήνη δανείζεται τὸ φῶς της ἀπὸ τὸν ἥλιον, la lune emprunte sa lumière du soleil.

Δανεικὸς, ὴ, ὸν,=Δανειακός.

Δάνειον (τὸ), argent prêté ou emprunté à intérêt, créance, θ. emprunt ; prêt. ||. τὸ δάνειον τοῦτο εἶνε ἀσφαλισμένον δι' ὑποθήκης, cette créance est assurée par une hypothèque.

Δάνεισμα (τὸ), l'action de prêter (ou) emprunter, emprunt, créance, θ.

Δανειστήριον (τὸ), maison de prêt, θ.

Δανειστὴς, οῦ (ὁ), créancier, -ière. ||. ἐσυμβιβάσθη μὲ τοὺς δανειστάς του, il est accommodé avec ses créanciers.

Δανειστικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne les emprunts.

Δαπάνη (ἡ), dépense, θ. frais, πλθ. (δικονμ.) dépens, impenses θ. πλθ. ||. νὰ πληρώσῃ τὰς (γενομένας πρὸς βελτίωσιν ἢ διατήρησιν κτήματος) δαπάνας, rembourser les impenses. ||. ἰδίᾳ δαπάνῃ (ἢ) ἰδίαις δαπάναις, à ses dépens.

Δαπανηρὸς, ὰ, ὸν, qui coûte trop, qui occassionne de grandes dépenses, coûteux, dispendieux. ||. τὰ ταξείδια εἶνε δαπανηρὰ, les voyages coûtent (sont coûteux).

Δαπανῶ, Μ. ήσω, dépenser.
Δάπεδον (τὸ), fond (de terre), champ, parquet, plancher; sol. ||. τὸ—τῆς εἰκόνος (ἥ) κεντητοῦ, le champ (le fond) d' un tableau (d' une tapisserie etc).
Δάρειμον (τὸ), l'action de battre, fustigation, θ.
Δαρθῶ, μέλλ. πθ. τῆς ὁρς. ἢ ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ
Δαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Δέρνω**.
Δάρσιμον (τὸ), l'action de battre. ||. δάρσιμον τοῦ γάλακτος, barattage.
Δασμολόγος (ὁ), qui perçoit les impôts.
Δασμὸς (ὁ), taxe, impôt
Δάσος, ους (τὸ), forêt, θ. bois.
Δασονομεῖον (τὸ), νλγ., conservation forestière, θ. ||. εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε (τόσα) δασονομεῖα, il y a en Grèce (tant de) conservations forestières.
Δασονομικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les forêts ou leur administration, forestier.
Δασονόμος (ὁ), directeur (conservateur) des bois et forêts.
Δασοφύλαξ, ακος (ὁ), garde-bois; (garde) forestier.
Δασὺς, έος (εῖα, ὺ), hérissé de poils, velu, poilu; (μτνμ.) boisé; touffu; (ἐν γέν.) serré, dru, épais. §. (γρμτ.) aspiré. ||.(οὐσ.) ἡ δασεῖα (ἐνν. προσῳδία), la signe de l'aspiration, l'esprit rude.
Δασύτης (ἡ), état de ce qui est velu (épais etc), épaisseur, θ. (Γρμτ.) aspiration, θ.
Δαυκὶ (τὸ), φ. carotte, θ. panais, pastenade, θ.
Δαυκοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à la carotte, qui en a la forme, (διδακτ.) daucoïde, dauciné.
Δαυλὶ (τὸ), κοιν. ὁ **Δαυλὸς**, tison; (μτφορ.) torche, θ. brandon. ||. δαυλὶ διὰ προσάναμμα, allume, flambard.
Δάφνη (ἡ), δ. laurier.
Δαφνηφόρος (ὁ, ἡ), qui porte du laurier, couronné de laurier; lauréat.
Δαφνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble au (ou qui est du genre du) laurier.
Δαφνοκέρασος (ἡ), δ. laurier-cerise.
Δαφνόκουκκον καὶ
Δαφνοκούκκουτσον (τὸ), baie de laurier, θ.
Δαψίλεια (ἡ), = **Ἀφθονία**, abondance, θ.
Δαψιλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), = **Ἄφθονος**, abondant.
Δαψιλῶς, ἐπίρ. = **Ἀφθόνως**, largement, abondamment.
Δέ, (ἀρχ.), σύνδ. Συμπλ. et; mais.
Δεδόσθω, (ἀρχ.), γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ **Δίδωμι**. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίρ.) soit; à la bonne heure. §. supposons (supposé) que.
Δέησις, εως (ἡ), ἀρχ., prière, θ. démande, θ.
Δεῖγμα (τὸ), montre, θ. échantillon, essai, marque, θ. démonstration (de zèle, de joie etc), θ. preuve, θ. témoignage. ||. ἀγοράζω σῖτον (κτλ.) μὲ δεῖγμα, acheter du blé (etc.) sur montre. ||. δείγματα φιλίας (ἱκανότητος κτλ.), des preuves d'amitié (de capacité etc). ||. δεῖγμα τοῦ δημοσιευθησομένου συγγράμματος (ἐπισυναπτόμενον συνήθως εἰς τὰς προκηρύξεις), un spécimen de l'ouvrage.
Δεικτικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à montrer ou à démontrer, indicatif, démonstratif.
Δείλαιος, α, ον, (ἀρχ.), infortuné, misérable.
Δειλία (ἡ), timidité, θ.
Δειλινὸν (τὸ), l'après midi. 2) (ἐπὶ φαγ.) le goûter.
Δειλιῶ, Μ. άσω, avoir peur; perdre (manquer de) cœur. ||. ἐδειλίασε, le cœur lui manqua.
Δειλὸς, ἡ, ὸν, timide, peureux, sans cœur.
Δεῖνα (ὁ, ἡ, τὸ), γεν. Δεῖνος, δοτ. Δεῖνι, αἰτ. Δεῖνα, (ἀντνμ.), tel, un tel; un quidam. ||. ὁ δεῖνα 'πῆρε τὸ βραβεῖον, c'est un tel qui a eu le prix. ||. ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε τοῦ δεῖνα ζωγράφου, ce tableau est de tel peintre. ||. διὰ τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα λόγον, par telle et telle raison.
Δεινοπαθῶ, Μ. ήσω, être indigné (vivement affecté), se plaindre avec force des mauvais traitements qu'on a reçu
Δεινὸς, ἡ, ὸν, terrible, redoutable; affreux, cruel, grief, atroce. ||. δεινὸν ἔγκλημα, crime atroce, horreur, θ. δεινὸν ἁμάρτημα, péché grief. ||. (οὐσ.) τὸ δεινὸν, le danger. ||. (πλθ.) δεινὰ, maux, revers; souffrances; adversités. ||. (ἀπολ.) εἶνε δεινὸν, il est triste, cela est cruel. 2) véhément, énergique, fort. ||. δεινὸς λόγος, discours véhément. 3) fort, rude, habile, excellent, supérieur. ||. δεινὸς τὸ λέγειν, c'est un orateur très-habile. ||. δὲν παίζω μαζῆ σου, διότι εἶσαι πολὺ δεινότερός μου, je ne joue pas contre vous, vous êtes beaucoup plus fort que moi.
Δεινότης (ἡ), énergie, θ. force, θ. véhémence (κυρ. du discours). ||. ἡ δεινότης τοῦ ἐγκλήματος, l'horreur (la noirceur, l'atrocité) du crime.
Δείξιμον (τὸ), κοιν. ἀντὶ
Δεῖξις, εως (ἡ), l'action de montrer (d'indiquer etc).
Δεῖπνον (τὸ) καὶ
Δεῖπνος (ὁ), souper καὶ soupé. ||. ὁ μυστικὸς—, (Γρφ.), la Cène. 2) = **Συμπόσιον**, **Εὐωχία**, festin, régal, repas. ||. προσκαλῶ εἰς δεῖπνον, inviter (prier) à un repas, prier d'un repas.
Δειπνῶ, Μ. ήσω, souper.
Δεισιδαιμονία (ἡ), superstition, θ.
Δεισιδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), superstitieux.
Δείχνω (κοιν. ἀντὶ **Δεικνύω**), Μ. δείξω, faire voir (paraître), montrer; indiquer; dénoter; mettre au jour, manifester; marquer; témoigner. §. enseigner. ||. ὁ ἀρχιτέκτων του τῷ ἔδειξε διάφορα σχέδια, son architecte lui a fait voir plusieurs dessins. ||. δεῖξέ μου τὸ 'σπίτι του, enseignez-moi sa demeure. ||. δεῖξέ με τὴν ῥάχιν σου, (φύγε), tournez-moi

les talons. ||. τὸ βαρόμετρον δείχνει τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ, le baromètre indique les variations du temps. ||. τὸ ἐξωτερικόν του δείχνει ποῖος εἶνε, son extérieur marque bien ce qui est. ||. ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα, il a fait paraître un grand courage. ||. ἔδειξε πολὺν ζῆλον, il a témoigné beaucoup de zèle. ||. αὐτὸς ὁ καθρέπτης δὲν δείχνει καθαρὰ τὰ ἀντικείμενα, cette glace ne rend pas nettement les objets. ||. δείχνω τὰ χαρτιά μου, (τὰ ἐκθέτω ἐπὶ τῆς τραπέζης), abattre son jeu, (καὶ ἁπλ.) abattre.

Δέκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix.

Δεκαδικὸς, ή, όν, décimal; décadaire. ||. τὸ δεκαδικὸν σύστημα, le système décimal. ||. τὰ δεκαδικὰ (κλάσματα), les parties (les fractions) décimales, les décimales.

Δεκαεννέα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix-neuf.

Δεκαὲξ (οἱ αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), seize.

Δεκαεπτὰ (οἱ αἱ τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix-sept.

Δεκαετὲς, οῦς (τὸ), οὐδ. τοῦ-

Δεκαετὴς, οῦς (ὁ,ἡ), de dix ans, âgé de dix ans; §. décennal.

Δεκαετία (ἡ), espace de dix ans.

Δεκάζω, Μ. άσω, corrompre (un juge); gagner.

Δεκάκις, ἐπίρ. dix fois.

Δεκανεὺς, έως (ὁ), caporal.

Δεκανίκι (τὸ), bâton.

Δεκαοκτὼ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix-huit.

Δεκαπενταριὰ (ἡ), quinzaine, θ. ||. κάμμιὰ δεκαπενταριά, une quinzaine (de francs, d'années etc).

Δεκαπέντε (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), quinze. ||. θὰ ἀναχωρήσω εἰς τὰς δεκαπέντε (ἐνν. ἡμέρας τοῦ μηνὸς), je partirais le quinze (au quinze du mois). ||. ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, (δικονμ.), dans la quinzaine de la signification du jugement.

Δεκαπλασιάζω, Μ. άσω, décupler.

Δεκαπλάσιος, α, ον, dix fois autant, décuple.

Δεκάρι (τὸ), un dix. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαιγν.) τὸ δεκάρι τοῦ σπαθιοῦ, le dix du trèfle. ||. ἔχω τέσσαρα δεκάρια, j'ai quatre dix (dans mon jeu).

Δεκαριὰ (ἡ), κοιν. ἀντὶ

Δεκὰς, άδος (ἡ), dizaine, θ. §. décade. θ. ||. αἱ Δεκάδες τοῦ Τίτου Λιβίου, les Décades de Tite Live. ||. κάμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες, quelque dizaine de mille.

Δεκασμὸς (ὁ), corruption (des juges).

Δεκασύλλαβος (ὁ, ἡ), composé de dix syllabes, décasyllabe, décasyllabique.

Δεκατέσσαρες,-τεσσάρων,-τέσσαρας (οἱ, αἱ), τὸ οὐδ. Δεκατέσσαρα, ἀριθμ. quatorze.

Δεκατεύσιμος (ὁ, ἡ), sujet à la dîme, décimable.

Δεκατημόριον (τὸ), la dixième partie.

Δεκατιὰ (ἡ), κοιν. τὸ Δέκατον.

Δεκατίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), prendre (ou) tuer un sur dix, décimer; §. (συνήθ.) prélever la dîme; dîmer.

Δεκάτισμα (τὸ), l'action de prélever la dîme; §. décimation, θ.

Δεκατιστὴς, οῦ (ὁ), percepteur des dîmes, décimateur (ἐκκλησ.)

Δέκατος, η, ον, dixième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) dix. ||. Λέων (πάππας) ὁ δέκατος (ἢ) Ι'., Léon dix (ou) X. ||. ἡ δεκάτη τῆς σελήνης (τοῦ μηνὸς), le dix de la lune (du mois). ||. ἡ δεκάτη Ἰανουαρίου, le dix Janvier. ||. ὁ δέκατος τρίτος (τέταρτος κτλ.), ἴδε Τρίτος, Τέταρτος κτλ. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ Δέκατον, = τὸ Δεκατημόριον. ||. τὰ ἐννέα δέκατα, les neuf dixièmes.

Δεκατρεῖς, -τριῶν, -τρεῖς, (οἱ, αἱ), τὸ οὐδ. Δεκατρία, treize.

Δεκέμβριος (ὁ), décembre. ||. (κατὰ) τὸν δεκέμβριον, en décembre.

Δεκτικὸς, ή, όν, qui peut recevoir ou contenir.

Δεκτὸς, ή, όν, qui peut être reçu (admis), admissible, acceptable. ||. εἶνε δεκτὸς εἰς τὰς καλλητέρας συναναστροφὰς, il est reçu dans les meilleures sociétés. ||. καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν αὐτὴν οἱ κρεωπῶλαι δὲν εἶνε δεκτοὶ ὡς μάρτυρες, en Angleterre même les bouchers ne sont pas reçus en temoignage. ||. ἡ συναλλαγματικὴ εἶνε δεκτὴ, la lettre de change est acceptée. ||. ἡ ἀποδοχὴ συναλλαγματικῆς δηλοῦται διὰ τῆς λέξεως δεκτή, (Ἐμπορ. Νμ.), l'acceptation d'une lettre de change est exprimée par le mot accepté.

Δελεάζω, Μ. άσω, séduire, tromper par, allécher, amorcer, leurrer, affriander. ||. ἐδελεάσθη, il s'est laissé leurrer, il se laissa prendre au leurre.

Δέλεαρ, ατος (τὸ), ἀρχ. τὸ Δόλωμα, amorce, θ. appât (κυρ. καὶ μτφορ.), leurre.

Δελέασμα (τὸ), l'action de séduire, leurre, séduction, θ.

Δελφὶν, ῖνος (ὁ), εἶδ. κήτους, dauphin; marsouin (ἐν ἄλλο εἶδος), παρβλ. Γουρουνόψαρον.

Δέμα (τὸ), (κυρ. τὸ δέσιμον τῶν σπασμένων), bandage (herniaire), brayer, suspensoire.

2) (ἡ ἐκ χάρτου ταινία ἡ κρατοῦσα τοὺς φακέλλους ἐφημερίδων κτλ.) bande, θ. §. (συνκδχ.) paquet sous bande. 3) (φόρτωμα πραγματειῶν συνδεδεμένων εἰς τὸ αὐτὸ περικάλυμμα) balle, θ. (συνήθως εἰς τὸ ἐμπόρ.) colis; (ἐν γέν.) paquet; liasse, θ. ||. δέμα βιβλίων (πανικῶν κτλ.), un paquet de livres (de linge etc).

Δεματάκι (τὸ), petite botte, bottelette, bottillon, θ. botteau.

Δεμάτι (τὸ), faisceau, botte καὶ gerbe (κυρ. τῶν ἀσταχύων), θ. trousse, θ. ||. δένω (κάμνω) δεμάτια, ἴδε Δεματιάζω. ||. δεμάτι λουλουδιῶν, bouquet (de fleurs). ||. ἕνα δεμάτι σπαράγγια (ῥεπάνια κτλ.), une botte d'asperges (de raves etc).

Δεματιάζω, Μ. άσω, mettre (lier) en bottes, lier en faisceau,

(κυρ. ἐπὶ ἀσταχύων) faire des (lier en) gerbes, botteler, gerber, enjaveler, engerber, (ἐπὶ ξύλων καυσίμων) fagotter.

Δεματίασμα (τὸ), (κυρ. ἀςαχύων), l'action d'enjaveler (etc), bottelage.

Δεματικὸν (τὸ), ἴδε Καλαμόσχοινον.

Δεματολόγος (ὁ), botteleur, javeleur; lieur.

Δέν, μόρ. ἀρν. (ἐκ τοῦ ἀρχ. Οὐδέν), ne, ne point, non pas. ||. δὲν ἐβγαίνω, ἂν δὲν ἦν' ὁ καιρὸς καλὸς, je ne sors pas, à moins qu'il ne fasse beau. ||. δὲν θὰ τὸν ἴδωμεν, ἂν δὲν ἔλθῃ ὁ χειμὼν, nous ne le verrons pas, que l'hiver ne soit venu. ||. δὲν ἀμφιβάλλω, je ne doute pas. ||. δὲν ἠξεύρω Ἀγγλικὰ, je ne sais pas l'Anglais. ||. δὲν ἠξεύρει τί λέγει, il ne sait pas ce qu'il dit.

Δενδράκι (τὸ), petit arbre, arbrisseau; arbuste. ||. δενδράκι ὅπου στήνουν τοὺς ἰξοὺς, arbret, arbrot.

*Δενδροδίαιτος (ὁ, ἡ), qui vit sur les arbres, (διδακτ.) arboré.

Δενδροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), arboriforme; arborescent.

Δενδροειδῶς, ἐπίρ. en guise d' arbre, comme les arbres. ||. δενδροειδῶς αὐξάνων, arborescent.

Δενδρόϊα (ἡ), φ. καὶ ἄνθ. giroflée, θ. (ἰδιαιτ. ἡ ἄσπρη) giroflée blanche ou de mahon, (ἡ κίτρινη) violier.

Δενδροκομεῖον (το), νλγ., pepinière, θ.

Δενδροκομία (ἡ), culture des arbres, arboriculture, θ.

Δενδροκόμος (ὁ), qui cultive des arbres arboriste, pépiniériste.

Δενδρολίβανον (τὸ) καὶ

Δενδρολίβανος (ὁ), φ. romarin.

Δενδρομολόχα, ας (ἡ), φ. mauve des jardins, θ. alcée (mauve) rose, passe-rose, rose trémière, θ.

Δένδρον (τὸ), arbre.

Δενδροστοιχία (ἡ), νλγ. (allées d'arbres plantés en) quinconce, rang (rangée) d'arbres.

Δενδροτομία (ἡ), coupe des bois; abattage.

Δενδροτομῶ, Μ. ήσω, couper des arbres, dévaster, ravager.

Δενδροφυτεία (ἡ), νλγ., plant (d'arbres), plantation, θ.

*Δενδροφυτεῖον (τὸ), ἴδε Φυτώριον.

Δένω, Μ. δέσω, lier, attacher. ||. δένω (τὰ χέριά τινος) 'πισθάγκωνα, lier les mains derrière le dos. ||. δένω βιβλίον, relier. ||. δένω διὰ μαγείας (ἄλλ. Ἀμποδένω), nouer l'aiguillette. ||. δένω πληγὴν, bander. ||. δένει τὸ κεφάλι του, se bander la tête. ||. (μτνμ.) δένω δακτυλίδι (κτλ.), monter ou faire monter, enchasser, (τεχν.) sertir. ||. δένω τὰ κλήματα (εἰς ταῖς στεντωσιαῖς), accoler la vigne. ||. δένω τὰ 'μμάτιά τινος, mettre un bandeau à (sur les yeux de) q., lui bander les yeux. ||. δένω βαρέλλι μὲ στεφάνια, cercler un tonneau. ||. δένω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν, fixer la barque au rivage. ||. δεμένος χειροπόδαρα, pieds et poings liés. ||. (μτνμ. καὶ αὐτπθ.) νὰ δέσῃ ἡ ζάχαρι, (νὰ πήξῃ), prendre, se glacer, s'épaissir. ||. τὸ γλυκὸν δὲν ἔδεσε (δὲν ἔδεσε καλὰ), la confiture n'a pas pris (a mal pris, n'a pas bien pris). ||. τὰ 'πωρικὰ ἔδεσαν, les fruits se sont noués.

Δεξαμενὴ (ἡ), ἀρχ. ἡ Στέρνα ἢ τὸ Χαβοῦζι, citerne; reservoir; bassin.

Δεξιὸς, ά, όν, droit. §. (μτφορ.) favorable, propice. ||. ἡ δεξιὰ (ἐνν. χεὶρ), la droite. ||. » μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τὶ ποιεῖ ἡ δεξιά σου, « Γρφ., que votre gauche ne sache point ce que fait votre droite. §. (καὶ μτφορ.) αἱ περιςάσεις τῷ ἦλθον δεξιαὶ, les circonstances lui furent favorables. ||. (πλθ.) τὰ δεξιὰ (ἐνν. μέρη), la droite, le côté droit. ||. τῷ δίδει (τῷ παραχωρεῖ) τὰ δεξιὰ, il lui donne (il lui cède) la droite. ||. ἐκ δεξιῶν, à droite. ||. (καὶ ἄλλ. ἀντὶ ἐπίρ.) Δεξιά, à droite, (καὶ εἰς τὰ πλοῖα) tribord. ||. ςρέψε δεξιὰ, tournez à droite.

Δεξιοῦμαι, Μ. δεξ ιωθῶ (θὰ), accueillir (κυρ. en tendant ou en prenant la main), faire accueil (ou) bon accueil à q.

Δεξίωσις, εως (ἡ), l'action d'accueillir quelqu'un (en lui tendant la main ou en la lui prenant), accueil (obligeant, gracieux etc).

Δέομαι, Μ. δεηθῶ, ἀρχ. ἀντὶ Παρακαλῶ, prier, solliciter, implorer.

Δέον (τὸ), μτχ. οὐδ. τοῦ (ἀρχ.) Δεῖ. ||. ἐν δέοντι (ἐνν. καιρῷ ἢ τόπῳ), φρσ., en temps et lieu; à propos. ||. θέλομεν ὁμιλήσῃ περὶ τούτου ἐν δέοντι, nous en parlerons en temps et lieu. ||. θέλω τὸ ἐνθυμηθῆ' ἐν δέοντι, je m'en souviendrai dans l'occurence. ||. ὑπὲρ τὸ δέον, plus que de raison. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἵνα διαταχθῶσι τὰ δέοντα, (φρσ.), pour être statué ce qu'il appartiendra; pour être ordonné ce que de raison, (παρβλ. Ἀνήκω).

Δεόντως, ἐπίρ. comme il faut. (κυρ. Νμ.) dûment.

Δέρμα (τὸ), peau, θ. cuir, dépouille (d'un animal), θ. ||. (ἀνατομ. καὶ ἰατρ.) ὁ τοῦ δέρματος, cutané. ||. ἡ ψώρα εἶνε νόσος τοῦ δέρματος, la gale est une maladie cutanée.

Δερμάτινος, η, ον, de peau, de cuir.

Δέρνω, Μ. δείρω (θὰ), battre. ||. τὸν ἐφοβέρισε νὰ τὸν δείρῃ, il l'a menacé du bâton. ||. πρόσεχε! θὰ δαρθῇς, prends-y garde! tu vas te faire brosser, ἴδε καὶ Τρώγω. ||. δέρνω τὸ γάλα (εἰς τὸ καρδάρι ἵνα ἐκβάλω τὸ βούτυρον), battre le lait, baratter. ||. γάλα δαρμένον, lait baratté.

Δέρρας, ατος (τὸ), ἀρχ. ἀντὶ Δέρμα. ||. (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) τὸ χρυσοῦν (ἢ χρυσόμαλλον) δέρρας, la toison d'or.

Δέσιμον (τὸ), l'action de lier (d'attacher); bandage, ligature, θ. ||. δέσιμον δακτυλι-

διοῦ (κτλ.), monture, θ. ||. τὸ δέσιμόν του ἐκόςισε (τόσον), il en a coûté tant pour la monture. ||. δέσιμον τῶν κλημάτων (εἰς ταὶς στεντωσιαὶς), accolage. ||. δέσιμον βιβλίου, reliure, θ. ||. εἶνε τρελλὸς διὰ δέσιμον, c'est un fou à lier (à enfermer, à courir les rues, à courir les champs). 2) κοιν. ἀντὶ Δεσμὸς, lien etc. ||. δέσιμον τοῦ κεφαλιοῦ, bandeau. ||. δέσιμον πληγῆς (κτλ.), ἴδε Ἐπίδεσμος, bande. θ. ||. ἐλύθη τὸ δέσιμόν του, sa bande est défaite.

Δέσις, εως (ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Δέσιμον. ||. δέσις ποταμοῦ (αὐλακιοῦ), ecluse, θ. ||. ἡ δέσις τοῦ δράματος, le nœud (l'intrigue) d'une pièce (de théatre).

Δεσμὰ (τὰ), chaînes, fers, liens. ||. εἶνε εἰς τὰ δεσμὰ, ἴδε Σίδηρος. ||. νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμά τυ, (μτφορ.), rompre (briser) ses fers. ||. (δικονμ.) travaux forcés à perpétuité. ||. δεσμὰ πρόσκαιρα, travaux forcés à temps.

Δέσμευσις, εως (ἡ), l'action d'enchaîner.

Δεσμεύω, Μ. εύσω, enchaîner.

Δέσμη (ἡ), ἀρχ. τὸ Δεμάτι. ||. — ἀνθέων, ἴδε Δεμάτι.

Δεσμὶς, ίδος (ἡ), νλγ., rame (de papier), θ. ||. μία δεσμὶς περιέχει 20 τετράδια ἢ 500 φύλλα, une rame contient 20 mains ou 500 feuilles.

Δεσμὸς (ὁ), lien, nœud. ||. ὁ Γόρδιος—, le nœud gordien. ||. ὁ ἱερὸς—τοῦ γάμου, le nœud sacré du mariage.

Δεσμοφύλαξ, ακος (ὁ), geôlier, concierge. ||. τὸ οἴκημα (τὸ δωμάτιον) καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ δεσμοφύλακος, la conciergerie.

Δεσμωτήριον (τὸ), prison, θ.

Δεσμώτης, ου (ὁ), prisonnier; forçat.

Δεσπόζω, Μ. όσω, être le maître de, dominer; maîtriser.

Δέσποινα, ης (ἡ), la maîtresse ou la dame de la maison.

Δεσποτεία (ἡ), autorité absolue, domination, θ. despotisme.

Δεσπότης, ου (ὁ), maître (d'un esclave), maître absolu, souverain, despote.

Δεσποτικὸς, ή, ὸν, qui convient à un (ou qui aime à commander en) maître absolu, absolu, despotique.

Δεσποτικῶς, ἐπίρ. en maître (absolu), despotiquement, impérieusement.

Δετικὸν (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Δετικὰ (τὰ), ἡ πληρωμὴ διὰ τὸ δέσιμον δακτυλιδιοῦ κτλ., la monture.

Δευτερεῖα (τὰ), le second rang (rôle). ||. ἔχω τὰ δευτερεῖα, (φρσ.), = Δευτερεύω.

Δευτερεύω, Μ. εύσω, être inférieur en rang (jouer le second rôle) etc. ||. (συνήθ. κατὰ μτχ.) Δευτερεύων, ουσα, ον, sécondaire, accessoire, second. ||. ὁ δευτερεύων ἀξιωματικοῦ, l'officier (le capitaine, le lieutenant, le colonet etc.) en second, celui qui commande en second.

Δευτερόγαμος (ὁ, ἡ), marié ou qui se marie en secondes noces.

Δευτερόνω, Μ. ώσω, faire une seconde fois, répéter, redoubler, renouveler, réitérer, recommencer.

Δεύτερος, α, ον, second, deuxième, (καὶ εἰς μερ. φρσ.) deux. §. (συνκδχ.) secondaire, inférieur. ||. ἄρθρον δεύτερον (β'), article deux. ||. Αἰκατερίνα ἡ δευτέρα (Β'), Cathérine deux (II.). ||. ἡ δευτέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le deux du mois (de la lune). ||. (οὐσ.) δευτέρα (τῆς ἑβδομάδος), lundi. ||. κάθε δευτέραν, tous les lundis. ||. ἡ μεγάλη —, le lundi saint. ||. τὸ δεύτερον βραβεῖον (εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθημάτων), accessit. ||. εἰς δεύτερον (εἰς πρῶτον) γάμον, en secondes (en premières) noces. ||. ἔχω (κατοικῶ εἰς) τὸ δεύτερον πάτωμα, j'occupe le (je loge au) second. ||. δεύτερον λεπτὸν (τῆς ὥρας), une seconde. ||. τόσας ὥρας, τόσα πρῶτα λεπτὰ καὶ τόσα δεύτερα, tant d'heures, tant de minutes, tant de secondes. ||. ἐκ δευτέρου, une seconde fois. ||. (ἐλλ.) δεύτερον, ἐπίρ. en second lieu, secondement, deuxièmement.

Δευτερότοκος (ὁ, ἡ), (παροξ.) qui enfante pour la seconde fois. 2) (προπαροξ.) puis-né καὶ puiné, cadet.

Δευτεροϋπανδρεύομαι, Μ. πανδρευθῶ (θὰ), convoler en secondes noces, se marier pour la seconde fois.

Δέχομαι, Μ. (θὰ) δεχθῶ, recevoir; accepter; consentir, vouloir bien; agréer. ||. δέχομαι συναλλαγματικὴν (ὑπόσχομαι δηλ. νὰ τὴν πληρώσω εἰς τὴν διορίαν), accepter une lettre de change. ||. διωρίσθη εἰς τὴν δεῖνα θέσιν, ἄδηλον ὅμως ἂν θὰ δεχθῇ, il vient d'être nommé à cette place, on ne sait s'il acceptera. ||. δέχομαι τὸν οἰωνὸν, j'en accepte l'augure. ||. χθὲς ἐδέχετο ὁ βασιλεὺς (ἡ βασίλισσα)· αὔριον εἶνε ἡμέρα καθ' ἣν δέχεται ὁ βασιλεὺς, il y avait hier reception chez le roi (chez la reine); c'est demain jour de réception, on reçoit demain à la cour.

Δῆθεν, ἐπίρ. comme si, sans doute (εἰρων.), ἴδε καὶ Τάχα.

Δηκτικὸς [Δάκνω], ή, ὸν, (κυρ. μτφορ.) mordant, piquant, caustique, (μτφορ.) fortement épicé. ||. τὸ δηκτικὸν (ὕφος τοῦ λέγειν), la causticité, la mordacité, θ.

Δηλαδὴ, ἐπίρ. ἢ μόρ. Διασαφ. savoir, c'est-à-dire; apparemment.

Δηλητήριον (τὸ), (ἀρχ.), poison mortel, délétère.

Δηλονότι, ἐπίρ. Διασαφ. = Δηλαδὴ, savoir, c'est-à-dire.

Δηλοποίησις, εως (ἡ), déclaration, θ.

Δηλοποιητικὸς, ή, ὸν, = Δηλωτικός.

Δηλοποιῶ, Μ. ήσω, faire connaître; déclarer. ||. δηλοποιῶ τὴν παραλαβὴν ἐπιστολῆς, accuser la réception d'une lettre. ||. (καὶ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) δηλοποίησέ μοι τὴν παραλαβήν το

γράμματός μου, accusez-moi réception.

Δῆλος, η, ον, ἀρχ. ἀντὶ Φανερὸς, clair, évident; manifeste. ||. πόθεν δῆλον; qui vous a dit que...?

Δηλῶ, Μ. ώσω, faire voir (ou) connaître, montrer, indiquer; désigner; manifester; prouver; marquer; (συχν.) signifier.

Δήλωσις, εως (ἡ), l'action de faire connaître, indication, manifestation; désignation. θ, déclaration, θ.

Δηλωτικὸς, ὴ, ὸν, qui sert a montrer (à indiquer etc), (Νμ.) déclaratoire. ||. δηλωτικὸν (ἐνν. ἔγγραφον), acte de notoriété (de déclaration), certificat.

Δημαγωγία (ἡ), l'action de flatter (ou d'attirer) le peuple, démagogie, θ.

Δημαγωγικὸς, ὴ, ὸν, qui sert a attirer le peuple, démagogique.

Δημαγωγὸς (ὁ), qui attire le (qui cherche à gagner la faveur du) peuple, chef d'une faction populaire, démagogue.

Δημαγωγῶ, Μ. ήσω, chercher à gagner (à flatter, à mener à son gré) le peuple.

ημαιρεσία (ἡ), κυρ. εἰς τὸ πλθ. élection.

Δημαιρεσιακος, ὴ, ὸν, qui concerne les (qui est relatif aux) élections, électoral.

Δημαρχεῖον (τὸ), la mairie, la commune, la municipalité, l'hôtel (la maison) de ville, la maison commune.

Δημαρχία (ἡ), charge de démarque, (ἀρχ. Ῥωμ.) tribunat; (κοιν.) mairie, θ.

Δημαρχικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne le tribun ou le demarque (le maire ou la mairie). ||. ὁ δημαρχικὸς πάρεδρος, l'adjoint du maire. ||. ἡ δημαρχικὴ ἐξουσία, (Ῥωμ. Ἱστορ.), puissance tribunitienne.

Δήμαρχος (ὁ), (ἀρχ. Ῥωμ.) tribun, (κοιν.) démarque, maire.

Δημεγερσία (ἡ), soulevement populaire, émeute, θ.

Δημεγέρτης, ου (ὁ), qui soulève le peuple, perturbateur.

Δημεγερτικὸς, ὴ, όν, propre à soulever le peuple, incendiaire.

*Δημεύσιμος (ὁ, ἡ), confiscable.

Δήμευσις, εως (ἡ), confiscation, θ. ||. ἐπὶ ποινῇ δημεύσεως τῶν παραπεποιημένων ἀντιτύπων, à peine de confiscation des exemplaires.

Δημεύω, Μ. εύσω, confisquer (au profit du trésor publique).

Δημηγορία (ἡ), harangue (au peuple), θ.

Δημηγορῶ, Μ. ήσω, haranguer (le peuple).

Δήμιος (ὁ), exécuteur des hautes-œuvres (de la haute justice), bourreau.

Δημιούργημα (τὸ), ouvrage; créature, θ. ||. (μτφορ.) εἶνε δημιούργημα τοῦ δεῖνος, c'est la créature d'un tel.

Δημιουργία (ἡ), création (du monde), θ.

Δημιουργικὸς, ὴ, ὸν, qui a la force ou la faculté de créer, créateur, -trice. ||. ἔχει δημιουργικὸν νοῦν (δημιουργικὸν πνεῦμα), il a un génie créateur.

Δημιουργὸς (ὁ), constructeur; auteur, créateur; (μτνμ.) artisan. ||. ἕκαστος εἶνε δημιουργὸς τῆς καταστάσεώς του, chacun est artisan de sa fortune.

Δημιουργῶ, Μ. ήσω, créer; fabriquer.

Δημογέρων, οντος (ὁ), l'ancien d'un village.

Δημοδιδασκάλισσα (ἡ), = Δημοδιδάσκαλος (ἡ).

Δημοδιδάσκαλος (ὁ ϗ ἡ), instituteur (institutrice) communal, -ale.

Δημοκατάρατος (ὁ, ἡ), maudit du peuple.

Δημοκρατία (ἡ), gouvernement populaire (démocratique), démocratie, θ. république, θ.

Δημοκρατικὸς, ὴ, ὸν, démocratique; républicain; §. démocrate.

Δημοκρατικῶς, ἐπίῤ. démocratiquement.

Δημοκρατοῦμαι, Μ. κρατηθῶ (θὰ), être gouverné démocratiquement.

Δημοπρασία (ἡ), vente aux enchères (à l'encan).

Δημοπρατῶ, Μ. ήσω, vendre à l'encan.

Δῆμος (ὁ), ἀρχ. le peuple. 2) (κοιν.) commune, θ. municipalité, θ.

Δημοσίᾳ, ἐπίῤ. (ἀρχ.) = Δημοσίως.

Δημοσίευσις, εως (ἡ), publication (d'un livre, d'un journal etc), θ. promulgation (d'une loi), θ.

Δημοσιεύω, Μ. εύσω, rendre public, publier. ||. δημοσιεύω νόμον, promulguer une loi.

Δημοσιογράφος (ὁ), νλγ., publiciste.

Δημόσιος, α, ον, public, (τὸ θηλ.) publique. ||. ὁ δημόσιος βίος του, sa vie publique. ||. αἱ δημόσιαι θέσεις, τὰ δημόσια ὑπουργήματα, les emplois publics, les charges (les fonctions) publiques. ||. ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις, l'instruction publique. ||. τὸ δημόσιον χρέος, la dette publique. ||. (οὐσ.) δημοσία (ἐνν. γυνὴ), femme publique, fille (de joie), etc., ἴδε Πόρνη. ||. (οὐδ.) τὸ δημόσιον, le public; §. (οἰκονομ.) le fisc.

Δημοσιότης, ητος (ἡ), publicité, θ.

Δημοσίως, ἐπίῤ. publiquement, en public.

Δημότης, ου (ὁ), habitant d'une commune.

Δημοτικὸς, ὴ, ὸν, du peuple, qui appartient au peuple (ou) à la commune, communal; municipal. ||. ἡ δημοτικὴ περιουσία, les biens communaux. ||. τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, le conseil municipal; la municipalité. ||. δημοτικὸν σχολεῖον, école communale. 2) qui aime (qui penche pour) le peuple, qui a de la popularité, populaire.

Δηνάριον (τὸ), denier.

Δήποτε, μόρ. ἢ σύνδ., ἀοριςολογ. (πάντοτε μὲ τὰς ἀντωνυμ.) ὅςτις δήποτε, ὁποῖος δήποτε, (ἢ μὲ τὰ ἀναφορ. ἐπιῤ.) ὁπωσδήποτε, κτλ., qui que ce soit, n'importe comment.

Διὰ, πρόθ. (μὲ γεν. 1) (Τόπ.), par; à (au) travers de. ||. διὰ

ξηρᾶς, par terre. ||. διὰ θαλάσσης, par mer. ||. διῆλθον διὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ils passèrent à travers les vaisseaux ennemis. 2) (Τρόπ. ἢ τὸ Μέσον ὄργαν.), par, au moyen, par le moyen de, moyenant; concernant; avec. ||. διὰ (μέσου) τοῦ δεῖνα, par le moyen (par la voie, par l'entremise) de.. ||. διὰ (μέσε) τίνων προσπαθειῶν κατώρθωσε νὰ.., au moyen de quels efforts il avait réussi à... ||. διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, moyenant la grâce de Dieu. ||. δι' ἐξόδων (διὰ δαπάνης) τοῦ.., aux frais (aux dépens) de.. ||. διὰ τῆς βίας, par force, de force, de vive force. ||. διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, par ordonnance royale. ||. διὰ τοῦ μικροσκοπίου, à l'aide du microscope. ||. ἀπειλῶν με διὰ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ σχήματος, en me menaçant du regard et du geste. ||. ἦλθε διὰ τοῦ ταχυδρομείου, il est venu par la poste. ||. (ὁ ρευματισμός του διελύθη) διὰ τοῦ ἱδρῶτος, par les sueurs. ||. χρεωστῶ δι' ὁμολογίας, devoir par obligation. ||. μεταφράζω (αὐτοσχεδιάζω) διὰ στίχων, traduire (improviser) en vers. ||. τί ἐννοεῖτε διὰ τούτου; ἴδε Μέ.

3) (Χρόν.), pendant; durant; dans. ||. ἀνεχώρησε διὰ νυκτὸς, il partit de nuit. ||. δὲν ἐκοιμήθην δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, je n'en ai pas dormi de la nuit. ||. δὲν μὲ ἀφῆκε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, il ne m'a pas quitté de tout le jour. ||. δι' ὅλης του τῆς ζωῆς, durant toute sa vie, sa vie durant. ||. σύνταξις διὰ βίε, pension à vie. ||. θέλω σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ βίου, je vous en aurai obligation toute ma vie. ||. διὰ παντὸς, à jamais; pour toujour. ||. (μὲ αἰτ.

2) (Αἰτίαν), pour, à cause de; attendu; sur. ||. διὰ τί; (ἢ) διατί; pourquoi? que? d'où vient que? ||. εἰπέ μοι τὸ διατί (τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν), le pourquoi de cela, la raison pourquoi. ||. διατί δὲν προσμένεις; que n'attendez-vous? ἴδε ϗ Πῶς. ||. διατί εἶνε τόσον λυπημένος; d'où vient qu'il est si triste? ||. διὰ τοῦτο, à cause de cela, c'est pourquoi, c'est pour cela que. ||. δὲν κλαίω διὰ τοῦτο, ce n'est pas pour cela que je pleure. ||. τὸν ἐσυγχάρην διὰ τὴν ἐπιστροφήν του, je l'ai felicité sur sont retour. ||. ἐξηρέθη τῆς συνεισφορᾶς διὰ τὸ γῆράς του, il fut exempté de cette charge publique, attendu son infirmité. 2) (τὸ Πρός τι [ἢ] τὸν Σκοπὸν), à, pour; au sujet de, afin de, afin que; touchant, sur. ||. 'σπίτι διὰ 'νοίκιασμα (διὰ πώλημα), maison à louer (à vendre). ||. ξύλα διὰ καύσιμον, bois à brûler. ||. σακκὶ διὰ κάρβουνα, sac à charbon. ||. τρελλὸς διὰ δέσιμον, fou à lier. ||. δὲν εἶνε (ἐνν. ἁρμόδιος) διὰ τίποτε, il n'est bon à rien. ||. δὲν εἶνε διὰ ῥίψιμον, il n'est pas à rejeter (à dédaigner). ||. διὰ νὰ, ἴδε Ἵνα. 3) (ἐνεῖδει ὅρκου), δι' ἀγάπην Θεοῦ, pour l'amour de Dieu, au nom du ciel.

Διαβάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Ἀναγινώσκω.

Διαβάορα (ἡ), ναυτ., coursine, θ. coursière, θ.

Διαβαίνω, Μ. διαβῶ (θὰ), passer par (ou) à travers (ou) au travers de, faire le trajet (d'un lieu à un autre), traverser. ||. διαβαίνει τὸν ἰσημερινὸν, (ναυτ.), couper l'équateur.

Διαβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), dénoncer, accuser, calomnier.

Διάβασις, εως (ἡ), l'action de passer, passage, ἴδε καὶ Πέρασμα.

Διάβασμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἀνάγνωσις.

Διαβατήριον (τὸ), passe-port, (διὰ τοὺς στρατιωτ.) feuille de route, θ.

Διαβάτης, ου (ὁ), passant; passager.

Διαβατικὸς, ἡ, ὸν, qui est de passage, passager, ἴδε ϗ Περαστικός. ||. τὰ διαβατικὰ πτηνὰ, les oiseaux de passage. 2) pénétrant; (γρμτ.) transitif.

Διαβατὸς, ἡ, ὸν, que l'on peut passer, (ἐπὶ ποτ.) guéable.

Διαβεβαιόνω, Μ. ώσω, assurer.

Διαβεβαίωσις, εως (ἡ) assurance, θ; assertion, θ.

Διαβεβαιωτικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à assurer, affirmatif.

Διαβήτης, ου (ὁ), compas. ||. σχεδιάζω (ἰχνογραφῶ) διὰ τοῦ διαβήτου, tracer au compas. ||. μετρῶ μὲ τὸν διαβήτην, mesurer avec le compas, compasser. ||. τὰ σκέλη τοῦ διαβήτου, les branches (les jambes) du compas.

Διαβιβάζω, Μ. άσω, faire passer (traverser). 2) faire tenir ou parvenir qc. à q.

Διαβόητος (ὁ, ἡ), fameux, (κυρ. ἐπὶ κακοῦ) décrié.

Διαβολεμένος, η, ον, (κοιν.) ὁ Πανοῦργος, fin, rusé, finaud; fripon. §. (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) endiablé, méchant; terrible; grand. ||. κάμνει διαβολεμμένην ζέστην, il fait une polissone de chaleur.

Διαβολὴ (ἡ), accusation, θ. calomnie, θ.

Διαβολιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Πονηρία, finesse, θ. ruse, θ. friponnerie, θ. tour de fripon.

Διαβολικὸς, ἡ, ὸν, diabolique.

Διάβολος (ὁ), le diable, (καὶ εἰς τὰς ἐπιφωνήσεις, κατ' εὐφημ.), diantre. ||. τί διάβολο! que diable donc! que diantre! ||. διάβολε! peste! diantre! morbleu! ||. διάβολε! τί ψύχρα (κάμνει)! peste, qu'il fait froid! ||. 'ςτὸ διάβολο (νὰ 'πάγῃ)! que le diable l'emporte! au diantre! la peste soit de. ||. εἶνε ὁ διάβολός μου, (φρσ.), c'est ma bête noire. ||. εἶνε διάβολος (δηλ. πανοῦργος), c'est un fripon, c'est une fine (une maligne) bête. ||. δὲν ἠξεύρω τί διάβολον ἔγινε, (φρσ.), (ποῦ εἶνε), je ne sais ce que diable il est devenu. ||. τί διάβολον μὲ θέλει! que diantre me veut-il? ||. ποῦ 'ςὸν διάβολον ('πάγει καὶ) 'τα εὑρίσκει! où diable va-t il prendre tout ça? ||. ἔχω μίαν πεῖναν τοῦ διαβόλου, j'ai une faim d'enfer.

Διαβρωτικὸς, ή, όν, (ἀρχ.), corrosif; corrodant; diabrotique.

Διαγγελεὺς, έως (ὁ), (officier d') ordonnance.

Διάγγελμα(τὸ), annonce, θ. missive, θ.

Διάγνωσις, εως(ἡ), discernement; (ἰατρ.) diagnose, θ.

Διαγνωστικὸς, ή, όν, (ἰατρ.), diagnostique. ||. τὰ διαγνωστικὰ σημεῖα τῆς θέρμης, les signes diagnostiques de la fièvre, le diagnostic. ||. τὸ διαγνωστικὸν (μέρος τῆς ἰατρικῆς), le diagnostic.

Διαγουμίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Πορθῶ, Λεηλατῶ, piller, ravager, saccager, etc.

Διαγούμισμα (τὸ), (κοιν.) ἡ Λεηλασία, pillage, saccagement, etc.

Διάγραμμα(τὸ), description sur le papier, tracé, plan, planche de figures géométriques etc; (μουσ.) tablature, θ.

Διαγραφὴ (ἡ), l'action de tracer (une figure géométrique). 2) (ἀρχ.) l'action de rayer, radiation, θ.

Διαγράφω, Μ. γράψω, tracer un plan, construire (une figure géometr.); (ἐν γέν.) décrire; dépeindre; dessiner; (μτφορ.) prescrire. 2) biffer (un écrit), rayer, barrer, batonner.

Διάγω, Μ. διαγάγω (θὰ), (ἐνν. ἢ προστίθ. τὸν βίον) passer (sa vie), mener (telle ou telle vie), se conduire (de telle ou telle manière).

Διαγωγὴ (ἡ), genre de vie, conduite, θ. ||. κακὴ διαγωγὴ, mauvaise conduite, θ. inconduite, θ.

Διαγώγιον (τὸ), (ἄλλ. Διαγωγικὸν τέλος), ἀρχ. droit de passage (ou) de barrage; impôt sur le transit, péage.

Διαγώνιος(ἡ), μθμτκ.(ἐνν. γραμμὴ), diagonale, θ.

Διαγωνίως, ἐπίρ. (μθμτκ.), diagonalement.

Διαδέχομαι, Μ. δεχθῶ(θὰ), succéder à. ||. τὸν Ῥωμύλον διεδέχθη ὁ Νουμᾶς, à Romulus succéda Numa. ||. ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νὺξ διαδέχονται ἀλλήλας, le jour et la nuit succèdent (se succèdent) l'un à l'autre. ||. τὸν διεδέχθη εἰς τὴν δεῖνα θέσιν, il lui a succédé dans telle charge.

Διάδημα (τὸ), bandeau royal, couronne, θ. diadème.

Διαδίδω, Μ. διαδώσω, publier, faire circuler, mettre en circulation (une idée, un écrit etc.), distribuer, repandre (un bruit), semer (μτφορ.), divulguer, débiter (des nouvelles), donner cours (à une nouvelle, à une opinion), propager (une maladie, une verité, des connaissances). ||. ἡ ἀπάτη διαδίδεται ταχύτερον τῆς ἀληθείας, l' erreur se propage plus promptement que la vérité. ||. ἡ εἴδησις διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὴν πόλιν, le bruit se repandit en un instant par la ville.

Διαδικασία (ἡ), action ou débat juridique, procés; procédure, θ. instruction (d'un procés), θ. jugement. ||. διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίε, (Δικονμ.), audience, θ. plaidoierie. θ. ||. ἔγγραφος διαδικασία, instruction par écrit.

Διάδικος (ὁ, ἡ), partie (en justice), θ. partie contestante, plaidant, contestant. ||. εἶμαι διάδικος (εἰς μίαν ὑπόθεσιν), être en cause. ||. ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, les deux parties.

Διαδόσιμος (ὁ, ἡ), qui peut se communiquer (ou) se transmetre, transmissible, (κυρ. ἐπὶ νόσων) contagieux.

Διάδοσις, εως (ἡ), l'action de publier (de faire circuler etc), transmission, θ. distribution, θ. ||. διάδοσις νοσήματος (ἰδεῶν κτλ.), propagation d'une maladie (des idées), contagion. ||. πρὸς διάδοσιν τῆς πίστεως (τῆς ἀληθείας), pour la propagation de la foi (de la verité).

Διαδοχὴ (ἡ), succession, θ. ||. δικαιώματα τῆς εἰς τὸν θρόνον διαδοχῆς, droits de succession à la couronne. ||. ἐκ διαδοχῆς (ἢ) κατὰ διαδοχὴν, = Διαδοχικῶς.

Διαδοχικὸς, ή, όν, qui se fait ou s'acquiert par succession; successif.

Διαδοχικῶς, ἐπίρ. par succession.

Διάδοχος (ὁ, ἡ), successeur.

Διαδρομὴ (ἡ), ἀρχ. allées et venues.

Διάδρομος (ὁ), allée, θ. passage; couloir.

Διαζευκτικὸς, ή, όν, qui sert à séparer (à disjoindre); (Γραμτ.) disjonctif.

Διάζευξις, εως (ἡ), l'action de séparer, disjonction; divorce, séparation (de corps), θ. ||. αἴτησις περὶ διαζεύξεως, demande en séparation de corps.

Διάζομαι, Μ. διασθῶ (θὰ), monter la chaîne, ourdir.

Διαζύγιον (τὸ), acte de divorce.

Διαθέσιμος (ὁ, ἡ), dont on peut disposer; (ἰδιαιτ. ἐπὶ στρατ.) disponible, qui est en disponibilité; (ἐπὶ ἄλλ. ὑπαλλήλων) qui est sous la remise. ||. ἔγινε διαθέσιμος, il fut mis en disponibilité. ||. κεφάλαια διαθέσιμα, des fonds disponibles.

Διαθεσιμότης, ητος (ἡ), disponibilité, θ.

Διάθεσις, εως (ἡ), disposition (du corps ou de l'ame), θ. humeur, θ. affection, θ. (ἰατρ.) diathése, θ. §. (ἀρχ.) ordonnance d'un tableau ou d'un poème, plan. ||. δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ ἀστειεύωμαι, je ne suis pas d'humeur à (en humeur de) plaisanter. ||. ἔχεις διάθεσιν (νὰ τὸ κάμῃς); le cœur vous en dit-il? ||. δὲν ἔχω σήμερον διάθεσιν (νὰ γράψω, νὰ συνθέσω κτλ.), je ne suis pas en haleine (en veine) aujourd' hui. 2) (Γρμτ.) voix, θ. ||. ἡ διάθεσις τοῦ ῥήματος, la voix du verbe.

Διαθέτης, ου (ὁ), testateur.

Διαθέτω, Μ. θέσω, (κοιν. ἀντὶ Διατίθημι, -τίθεμαι), disposer; régler, arranger. §. (ἰδιαιτ. ἀρχ.) constituer par testament, tester. ||. (πθ.) ê-

tre disposé de telle ou telle manière, être dans une telle ou telle disposition (de corps ou d'esprit). ||. οἱ ἀνήλικοι δὲν ἠμποροῦν νὰ διαθέσωσι τὴν περιουσίαν των, les mineurs ne peuvent disposer de leur bien.

Διαθήκη (ἡ), testament. ||. διώρισεν ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης του τὸν δεῖνα, il a nommé un tel son exécuteur testamentaire.

Διαθρυλλῶ, Μ. ήσω, répandre (un bruit), publier partout; divulguer, faire sonner bien haut, corner.

Διαίρεσις, εως (ἡ), division, θ. disjonction, θ. désunion, θ. dissidence, θ. (χειρουργ.) dissection, θ. (Γρμτ.) diérèse, θ.

Διαιρετέος, α, ον, qui peut ou doit être divisé. ||. (εἰς τὴν ἀριθμητ.) ὁ διαιρετέος (ἀριθμὸς), la dividende. ||. ὁ διαιρετέος γράφεται εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ διαιρέτου, le nombre à diviser (la dividende) s'écrit à la gauche du diviseur.

Διαιρέτης, ου (ὁ), (ἀριθμὸς), diviseur.

Διαιρετικὸς, ή, όν, propre à diviser etc, (Γρμτ.) disjonctif.

Διαιρετὸς, ή, όν, divisible. ||. τὸ διαιρετὸν τῆς ὕλης, la divisibilité de la matière.

Διαιρῶ, Μ. αιρέσω, (ἀόρ. ἀρχ. Διεῖλον κτλ.), diviser, partager (en deux); distribuer; (κυρ. μτφορ.) désunir. ||. ὁ ποταμὸς διαιρεῖ τὴν ἐπαρχίαν, le fleuve partage la province. ||. διαιρῶ κατὰ κεφάλαια, distribuer par chapitres. || ἡ Γαλλία διαιρεῖται εἰς 86 νομούς, la France se divise en 86 départements. ||. ἡ οἰκία εἶνε κάλλιστα διηρημένη, la maison est très bien distribuée.

Δίαιτα, ης (ἡ), genre (plan) de vie, régime prescrit; diète, θ. abstinence, θ. ||. κάμνει δίαιταν, faire abstinence; être au régime. ||. ζῇ μὲ δίαιταν (μὲ ἄκραν δίαιταν), vivre de régime (d'un grand régime). 2) (ἀρχ. Νμ.) ἡ Αἱρετοκρισία.

Διαιτητὴς, οῦ (ὁ), arbitre. ||. ἐπιτρέπω (ἀναθέτω) τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς διαιτητὰς, compromettre (de son affaire), mettre (son affaire) en compromis.

Διαιτητικὸς, ή, όν, relatif à la diète (ou) au régime, diététique.

Διαιτῶμαι, Μ. διαιτηθῶ (θὰ), ἀρχ. suivre tel ou tel régime (de vie ou de nourriture).

Διαιωνίζω, Μ. ίσω, faire durer ou exister toujour, perpétuer, éterniser.

Διακαὴς, οῦς (ὁ, ἡ), brûlant.

Διάλειμμα (τὸ), ἀρχ. discontinuation, θ. ἴδε καὶ Διάπυρος. ||. (συνήθ. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἐκ διαλειμμάτων, par intervalles.

Διακατέχω, Μ. καθέξω ἢ (κοιν.) κατάσχω, avoir en sa possession, être le détenteur (d'un bien); jouir de.

Διακατοχὴ (ἡ), détention, θ. §. (συνήθ. Νμ.) possession, θ. ||. διαφορὰ ἢ ἀγωγὴ περὶ διακατοχῆς, (Δικονμ.), action possessoire, (καὶ ἁπλ.) le possessoire. ||. » ἀγωγαὶ περὶ διακατοχῆς καὶ κυριότητος δὲν δύνανται νὰ γένωσι συνάμα,« (Νμ.), le Possessoire et le pétitoire ne seront jamais cumulées.

Διακάτοχος (ὁ, ἡ), détenteur, -trice. §. (Νμ.) tiers saisi.

Διάκειμαι (χωρὶς Μ.), être (se trouver) dans telle disposition d'esprit ou de corps, (παρβλ. Διαθέτω).

Διακεκαυμμένος, η, ον, (πρκ. τῆς πθ.) μτχ. τοῦ Διακαίω. ||. (εὔχρ. συνήθ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἡ διακεκαυμένη ζώνη (Γεωγρφ.), la zone torride.

Διακεκριμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διακρίνω. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίθ.) distingué; marquant; (ἐπὶ πραγμ.) distinct. ||. εἶνε ἄνθρωπος διακεκριμένος, c'est une personne de distinction.

Διάκενος (ὁ, ἡ), vide (en dedant), creux; §. (μτφορ.) vain.

Διακήρυξις, εως (ἡ), déclaration, θ. cri (public). ||. — πολέμου, manifeste.

Διακηρύττω, Μ. ύξω, crier partout; déclarer. ||. διεκήρυξαν (ἐπὶ δημοπρασίας) τὰ ἔπιπλά του, on a crié ses meubles.

Διακινδυνεύω, Μ. εύσω, courir risque (ou des chances), risquer, hasarder, aventurer; brusquer la fortune, courir le hasard de. ||. διεκινδύνευσε τὸν ἑαυτόν του (τὴν ζωήν του, τὴν ὑπόληψίν του), il a couru hasard de sa personne (de sa vie, de son honneur), il hasarda sa vie (sa personne, sa réputation). ||. διακινδυνεύω τὴν ὑπόληψιν ἢ τὰ συμφέροντά τινος, compromettre (la réputation, les intérêts etc de) quelqu'un, les mettre en compromis.

Διακληρόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀρχ.), distribuer (καὶ μσ. tirer) au sort.

Διακλήρωσις, εως (ἡ), ἀρχ. tirage au sort.

Διακοινόω, Μ. ώσω, donner communication de qc. à q., communiquer (les pièces d'un procès, ces titres, etc). ||. οἱ πρέσβεις διεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους τὰ ἔγγραφα τῆς πληρεξουσιότητός των, les ambassadeurs se communiquèrent respectivement leurs pouvoirs.

Διακοίνωσις, εως (ἡ), communication (κυρ. δικονμ. de pièces).

Διακονία (ἡ), diaconat; (ἐν γέν.) ministère.

Διακονικὸν (τὸ), l'endroit de l'église où se tiennent les diacres, la sacristie.

Διάκονος (ὁ), diacre.

Διακοπὴ (ἡ), interruption, θ. discontinuation, θ. suspension, θ. intermission, θ. pause, θ. ||. (πλθ.) διακοπαὶ (αἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων), vacances, θ., πλθ.

Διακόπτω, Μ. κόψω, couper la parole à q., rompre le fil de son discour, interpeller, (ἐν γέν.) interrompre, entrecouper; discontinuer; suspendre. ||. διέκοψε τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων του, il a discontinué

ses études. ‖. μή με διακόπτῃς (ὁμιλοῦντα), ne m'interrompez pas. ‖. ὁ ῥήτωρ διέκοψεν αἴφνης τὴν ὁμιλίαν του, l' orateur s' interrompit tout à coup. ‖. φωνὴ διακεκομμένη, voix entrecoupée.

Διακόσιοι, αι, α, deux cents. ‖. διακόσιοί εἴκοσι, deux cent vingt. ‖. διακόσιαι χιλιάδες, deux cent mille. ‖. χίλια διακόσια, douze cents.

Διακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, deux centième.

Διακόσμησις, εως (ἡ), arrangement. ‖. (ἰδιαιτ.) — θεάτρου, décoration, θ.

Διακρίνω, Μ. κρίνω (θὰ), distinguer; discerner; démêler, reconnaître. ‖. νὰ διακρίνῃς τὸν κόλακα τοῦ φίλου (τὸ κίβδηλον νόμισμα τοῦ δοκίμου), distinguer (discerner) l'ami d'avec le flatteur (la fausse monnaie d'avec la bonne). ‖. διακρίνεται ἀπὸ τὸ περιπάτημά του, il se fait remarquer par sa démarche. ‖. διεκρίθη διὰ τῆς ἀνδρίας (τῆς διαγωγῆς) του, il s' est distingué (signalé, il s' est fait remarquer) par sa valeur (sa conduite), ἴδε καὶ Διαπρέπω. ‖. ἀνὴρ διακεκριμένος, (διάσημος, ἔξοχος), une personne de distinction, un personnage distingué.

Διάκρισις, εως (ἡ), l'action de distinguer (de discerner), distinction, θ. discernement; §. discrétion, θ.

Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, qui à du discernement ou de la discrétion, discret; circonspect; avisé. 2) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) distinctif. ‖. τὸ διακριτικὸν σημεῖον, la marque distinctive.

Διακυβεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), risquer, hasarder, brusquer la fortune (l'aventure).

Διαλάλημα (τὸ), l'action d' annoncer par le crieur (ou) comme un crieur.

Διαλαλητὴς, οῦ (ὁ), κοιν. ὁ Κῆρυξ, crieur public.

Διαλαλῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Κηρύττω, crier, faire crier, mettre à la criée, publier par la voix d'un héraut.

Διαλαμβάνω, Μ. διαλάβω (θὰ), contenir, porter. ‖. τὸ συμφωνητικόν μας (ἡ συνθήκη μας) διαλαμβάνει τὸ ἐναντίον, notre traité porte le contraire. ‖. ὁ νόμος διαλαμβάνει ὅτι.., il est porté par la loi que... ‖. ἰδοὺ τί διελάμβανε (τὸ ἔγγραφον), en voici la teneur.

Διάλεγμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἐκλογὴ, choix, triage, option, θ.

Διαλέγω, Μ. λέξω, κοιν. ἀντὶ Ἐκλέγω, choisir, opter, trier. 2) (μσ. ἀρχ.) Διαλέγομαι, Μ. διαλεχθῶ (θὰ), = Συνδιαλέγομαι, parler avec q., converser, s' entretenir; (ἐπὶ πρσ. δραμ.) dialoguer.

Διάλειμμα (τὸ), intervalle. ‖. (εὔχρ. κυρ. εἰς τὴν φρσ.) ἐκ διαλειμμάτων, par intervalles; à diverses reprises, (οἰκ.) à bâtons rompus.

Διαλείπω, Μ. λίπω (θὰ), discontinuer, ἴδε καὶ Διακόπτω. ‖. σφυγμὸς (πυρετὸς) διαλείπων, pouls intermittent, fièvre intermittente.

Διαλεκτικὴ (ἡ), (ἐνν. ἐπιστήμη), la dialectique.

Διαλεκτικὸς (ὁ), dialecticien.

Διαλεκτικῶς, ἐπίῤ. dialectiquement.

Διάλεκτος (ἡ), dialecte, langage.

Διαλεκτὸς, ἡ, ὸν, choisi, distingué.

Διάλεξις, εως (ἡ), ἀρχ. = Συνδιάλεξις, conversation θ. entretien.

Διαλλαγὴ (ἡ), réconciliation, θ. raccommodement.

Διαλλάττω. Μ. άξω, (ἀρχ.), réconcilier, raccommoder, ἴδε καὶ Ἀγαπίζω.

Διαλογὴ (ἡ), triage. ‖. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἡ — τῶν ψήφων, le dépouillement des voix (du scrutin).

Διαλογίζομαι, Μ. διαλογισθῶ (θὰ), = Συλλογίζομαι, penser.

Διαλογικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne le dialogue ou qui en a la forme, dialogique. ‖. τὸ διαλογικὸν εἶδος (ὕφος), la forme (le genre) dialogique, le dialogisme.

Διαλογισμὸς (ὁ), pensée, θ.

Διάλογος (ὁ), entretien; dialogue; colloque. ‖. οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, les dialogues de Platon. ‖. οἱ νεκρικοὶ διάλογοι τοῦ Λουκιανοῦ (τοῦ Φοντενέλλου), les dialogues des morts de Lucien (de Fontenelle). ‖. οἱ Διάλογοι τοῦ Ἐράσμου, les Colloques d' Érasme. ‖. ἐν εἴδει διαλόγου, en forme de dialogue. ‖. τὰ πρόσωπα τοῦ διαλόγου, les interlocuteurs (du dialogue).

Διάλυσις, εως (ἡ), dissolution, θ. §. décomposition, θ. (χημ.) solution, θ. ‖. ἡ διάλυσις τῶν στρατευμάτων, le licenciement des troupes. ‖. ἡ — τῶν μοναστηρίων, la suppression des couvents.

Διαλυστῆρι (τὸ), (τὸ ἀρὺ κτένι τοῦ κεφαλιοῦ), démêloir, peigne à démêler.

Διαλυτικὸς, ἡ, ὸν, propre à dissoudre, (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) dissolvant, résolvant, dissolutif, résolutif, (ἐπὶ ὑγρ.) délayant.

Διαλυτὸς, ἡ, ὸν, qui peut être dissous, dissoluble.

Διαλύω, Μ. λύσω, résoudre, dissoudre; congédier (une assemblée); licencier (une armée); décomposer (une phrase, une substance); défaire (un mariage); désassembler (une armoire), (τυπγρφ.) distribuer (les lettres). ‖. ὁ συνθέτης (ὁ στοιχειοθέτης) οὗτος δὲν ἠξεύρῃ νὰ διαλύσῃ, ce compositeur ne sait pas distribuer. ‖. διαλύω τὰς ἐμφράξεις, fondre les obstructions. ‖. ἡ συνέλευσις διελύθη, l' assemblée se sépara. ‖. τὸ στράτευμα διελύθη, l'armée se sépara. ‖. ἡ συνεδρίασις διελύθη, la séance fut levée. ‖. ὁ ῥευματισμός του διελύθη διὰ τοῦ ἱδρῶτος, son rhumatisme s' en est allé par les sueurs. ‖. ἡ ὁμίχλη διελύθη εἰς βροχὴν, le brouillard s'est resous en pluie. ‖. τὸ πρήξιμον τοῦτο δὲν θὰ διαλυθῇ εὐκόλως, cette tumeur

ne se résoudra pas facilement. ||. τὰ διαλυθέντα (διαλελυμένα) μοναστήρια, les couvents supprimés.

Διαμαντένιος,α,ον,κοιν. ὁ Ἀδαμάντινος ἢ Ἀδαμαντοκόλλητος. ||. δακτυλίδι διαμαντένιον, bague à diamants. ||. ἁλυσίδα διαμαντένια, chaîne de diamants.

Διαμάντι (τὸ), κοίν. ὁ Ἀδάμας, diamant.

Διαμαντικὸν (τὸ), joyau, bijou.

Διαμαρτυρία καὶ

Διαμαρτύρησις, εως (ἡ), protestation, θ. (ἐμπορ.) protêt (κυρ περὶ συναλλαγμ.)

Διαμαρτύρομαι, Μ. (θὰ) διαμαρτυρηθῶ, protester. ||. (οὐσ.) Διαμαρτυρόμενοι (οἱ), Ἐκκλησ. les protestans, les réformateurs, les réformés. ||. ἡ θρησκεία τῶν—, le protéstantisme, la religion réformée.

Διαμάχομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., se battre. ||. (συνήθ. εὔχρ. ἡ πλθ. μτχ.) Διαμαχόμενοι, αι, α, belligérantes.

Διαμελίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), séparer les membres (d'un corps), démembrer; dépecer, découper.

Διαμελισμὸς (ὁ), l'action de démembrer, démembrement, dépècement.

Διαμένω, Μ. μείνω (θὰ), rester (dans le même état), demeurer (au même endroit), résider (sejourner, faire sa demeure, sa résidence) dans un lieu; §. (ἐπὶ πραγμ.) subsister. ||. διαμένει συνήθως ἐν Ἀθήναις, il reste ordinairement à Athènes. ||. οἱ ἐπίσκοποι εἶνε ὑπόχρεοι νὰ διαμένωσιν εἰς τὴν μητρόπολίν των, les évêques sont obligés à résidence.

Διαμερίζω, Μ. ίσω, diviser; partager;

*Διαμετακόμισις, εως (ἡ), νλγ., transit.

Διάμετρος (ἡ), (ἐνν. γραμμὴ), diamètre, ligne diamétrale, θ. ||. ἡ στήλη αὕτη ἔχει τριῶν ποδῶν διάμετρον, cette colonne a trois pieds de diamètre. ||. ἐν διαμέτρου (ἢ) κατὰ διάμετρον, diamétralement, directement.

Διαμονὴ (ἡ), l'action de demeurer (à un endroit fixe); résidence, θ. séjour. ||. ἄδεια διαμονῆς, permis de séjour. 2) (συνκδχ.) l'endroit où l'on demeure (communement), lieu de résidence. ||. ἔχει τὴν διαμονήν του εἰς τὸν δεῖνα δῆμον, il est domicilié dans telle commune. ||. ὁ τόπος τῆς διαμονῆς του, le lieu de sa résidence.

Διανεμητικὸς, ή, ὸν, distributif.

Διανέμω, Μ. νείμω, partager; distribuer, départir; répartir; dispenser. ||. ἀφῆκε τόσα χρήματα ἵνα διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς, il a laissé telle somme pour la départir aux pauvres. ||. διανέμω (προσδιορίζω κατ' ἀναλογίαν) τοὺς φόρους asseoir les impôts.

Διανοητικὸς, ή, ὸν, relatif à la pensée, intellectuel, intellectif. ||. τὸ διανοητικὸν, la faculté intellectuelle de l'ame, l'entendement.

Διάνοια (ἡ), pensée, θ. esprit; entendement.

Διανομεὺς, έως (ὁ), distributeur, dispensateur. ||. ὁ—τῶν ἐπιστολῶν (τοῦ ταχυδρομείου), facteur (de la poste).

Διανομὴ (ἡ), distribution, θ. dispensation, θ. partage.

Διανοοῦμαι, Μ. διανοηθῶ (θὰ), avoir dans l'esprit, penser, songer; être d'avis, projeter.

Διαπαντὸς, ἐπίρ. continuellement, toujours.

Διαπαρθένευσις, εως (ἡ), défloration, θ.

Διαπαρθενεύω, Μ. εύσω, déflorer, dépuceler.

Διαπασῶν (ἡ), ἄκλ. l'octave (en musique), le diapason.

Διαπέρασμα (τὸ), l'action de passer à travers (de pénetrer etc).

Διαπεραστικὸς, ή, ὸν, pénétrant; (ἐπὶ φωνῆς) aiguë, perçante. ||. κάμνει διαπεραστικὸν ψῦχος, il fait un froid pénétrant (perçant). ||. ὀσμὴ διαπεραστικὴ, odeur pénétrante.

Διαπερνῶ, Μ. περάσω, passer à travers, pénétrer; percer, traverser. ||. ἡ βροχὴ μᾶς διεπέρασε, la pluie nous a percé. ||. ὁ ἥλιος διαπερνᾷ τὰ νέφη, le soleil perce les nuages.

Διαπλέω, Μ. πλεύσω, traverser par eau, faire le trajet, passer.

Διαπληκτίζομαι, Μ. πληκτισθῶ (θὰ), batailler, se disputer, se quereller.

Διαπληκτισμὸς (ὁ), contestation, θ.

Διάπλους, ου (ὁ), traversée par eau, θ. passage. ||. εἴχομεν ὡραῖον καιρὸν καθ' ὅλον μας τὸν διάπλουν, nous avons eu un beau temps pendant notre passage.

Διαπνοὴ (ἡ), ἀρχ. transpiration. ||. (κυρ.) ἡ ἄδηλος διαπνοὴ, (ἰατρ.), la transpiration insensible.

Διαπόντιος (ὁ, ἡ), par mer (ou) d'outre-mer.

Διαπόρησις, εως (ἡ), doute; (διδακτ.) dubitation.

Διαπορητικὸς, ή, ὸν, qui exprime le doute, douteux; dubitatif.

Διαπορῶ, Μ. ήσω, douter.

Διαπόρθμευσις, εως (ἡ), ἀρχ., passage d'un bord à l'autre.

Διαπραγματεύομαι, Μ. πραγματευθῶ (θὰ), négocier (une affaire), traiter. ||. διαπραγματεύεται συνοικέσιον, il traite un mariage (ou) d'un mariage.

Διαπραγμάτευσις, εως (ἡ), négociation, θ.

Διαπρέπω, Μ. πρέψω, exceller (se distinguer) en quelque chose, briller.

Διάπυρος (ὁ, ἡ), qui est tout en feu, ardent, enflammé; (μτφορ.) véhément; brûlent, bouillant. ||. μὲ ζέσιν διάπυρον, avec une bouillante ardeur.

Διάργυρος (ὁ), κοιν. κατὰ παραφθορ. ὁ Ὑδράργυρος.

Διαρθρόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀρχ.), prononcer distinctement, articuler.

Διάρθρωσις, ώσεως (ἡ). articulation (des mots).

Διάρκεια (ἡ), durée, θ. permanence, θ.

Διαρκής, ούς (ό,ή), qui est de durée (ou) à durer, durable; permanent. §. constant. ||. νὰ κάμουν διαρκεστέραν εἰρήνην, de faire une paix de plus longue durée.

Διαρκῶ, Μ. αρκέσω, subsister long temps, être de durée, durer, aller. ||. διήρκεσε πολὺ (ὀλίγον), il fut de longue (de courte) durée. ||. δὲν διήρκεσεν, il ne fut pas de durée. ||. δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ (πολὺν καιρὸν), il ne sera pas de longue durée. ||. (καὶ μτνμ.) ἡ ὁμιλία τȣ δὲν θὰ διαρκέσῃ παρὰ μόνον 'μισὴν ὥραν, son discours n'ira qu'à une demi-heure.

Διαρκῶς, ἐπίρ. d'une manière durable. §. constamment. ||. βρέχει διαρκῶς, il pleut constamment.

Διαρπαγή (ή), pillage. §. déprédation, θ.

Διαρπάζω, Μ. άσω, piller.

Διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, déchirer; rompre; briser; (μσ. αὐτπθ.) crever, se rompre etc. ||. διέῤῥηξε τὰ δεσμά (τὰς ἁλύσσους) του, il a rompu ses liens (ses chaînes).

Διάῤῥηξις, εως (ή), l'action de rompre (etc); (Νμ.) brisement, bris.

Διάῤῥοια (ή), flux (cours) de ventre, dévoiement, diarrhée, θ. (χυδ.) courante, θ. ||. τὸν ἔπιασε διάῤῥοια, il lui a pris un flux de ventre. ||. φέρει (προξενεῖ) διάῤῥοιαν, dévoyer. ||. τὰ 'πωρικὰ τοῦ ἔφεραν διάῤῥοιαν, les fruits l'ont dévoyé.

Διασαλπίζω, Μ. ίσω, publier à son de trompe, trompeter partout.

Διασάφησις, εως (ή), explication, θ. éclaircissement. ||. κάμνω διασάφησιν (ποσότητος περασμένης εἰς κατάλογον κτλ.), libeller (un article de compte etc).

Διασαφητικὸς, ή, ὸν, qui sert à éclaircir, explicatif.

Διασαφῶ, Μ. ήσω, expliquer, éclaircir, démêler.

Διάσημος (ό, ή), = Ἐπίσημος, Περίφημος, célèbre, signalé. ||. εἷς τῶν διασημοτέρων ῥητόρων τῆς ἐποχῆς μας, un des orateurs les plus signalés de notre époque

Διασημότης, ητος (ή), réputation, θ. célébrité, θ.

Διάσιμον (τὸ), ourdissure, θ. ourdissage.

Διασκεδάζω, Μ. άσω, dissiper (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. ἡ ὁμίχλη διεσκεδάσθη, le brouillard se dissipa. ||. αἱ ὑποψίαι μου διεσκεδάσθησαν, mes craintes se sont dissipées. 2) divertir, amuser, dissiper, distraire, désennuyer, égayer l'esprit, réjouir, récréer. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) passer le temps, charmer l'ennui, désennuyer, s'amuser, se délecter, se réjouir, se dissiper, rire, etc. ||. ἔχω ἀνάγκην νὰ διασκεδάσω ὀλίγον, j'ai besoin de me dissiper (de me distraire) un peu.

Διασκέδασις, εως (ή), dissipation, θ. divertissement, amusement, récréation, θ. distraction, θ. réjouissance, θ. plaisir, passe-temps, agrément. ||. πρὸς διασκέδασιν, par passe-temps, par plaisir, pour le plaisir.

Διασκεδαστικὸς, ή, ὸν, propre à distraire (à dissiper), divertissant, récréatif, amusant. ||. εἶνε τὸ διασκεδαστικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, c'est au monde ce qu'il y a de plus amusant.

Διασκελιὰ (ή), pas, enjambée, θ.

Διασκελῶ, Μ. ήσω, enjamber.

Διασκεπτικὸς, ή, ὸν, délibératif.

Διασκέπτομαι, Μ. σκεφθῶ (θὰ), délibérer.

Διάσκεψις, εως (ή), délibération, θ. délibéré. ||. τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, (δικνμ.), la chambre du conseil.

Διασκορπίζω, Μ. ίσω, disperser, éparpiller.

Διασκορπισμὸς (ό), éparpillement, dispersion, θ.

Διασπασμὸς (ό), l'action de séparer par force (de mettre en pièces, de déchirer).

Διασπείρω, Μ. σπείρω (θὰ), disséminer, disperser. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Διεσπαρμένος, η, ον, épars, disséminé etc.

Διασπορὰ (ή), l'action de disperser, dispersion, θ.

Διασπῶ, Μ. σπάσω, séparer de force; mettre en pièces, déchirer, démembrer, (ἐνίοτε) percer. ||. διέσπασε τὰς ἐχθρικὰς φάλαγγας (τάξεις), il perça les bataillons (les escadrons) ennemis. ||. ὁ Πενθεὺς διεσπάσθη ἀπὸ τὰς Βάκχας, Penthée fut démembré par les Bacchantes.

Διάστασις, εως (ή), séparation, θ. division, θ. (μτφορ.) inimitié, θ. discorde, θ. 2) distance, θ. intervalle. §. (φιλοσφ.) dimension (d'un corps). ||. καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις, en tous sens.

Διαστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), entr'ouvrir; séparer, desserrer, diviser; (γρμτ.) séparer les membres d'une phrase par des virgules etc, ponctuer.

Διάστημα (τὸ), espace, intervalle; distance, θ. trajet. §. (μτνμ.) cours. §. (φυσ.) interstice. ||. εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, pendant le cours de la journée. ||. καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας (τῆς ἑβδομάδος κτλ.), tout le long du jour (de la semaine). ||. εἰς τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης δεκαετίας, pendant le cours des dix années qui viennent de s'écouler. ||. εἰς τὸ διάστημα (ἢ) ἐν διαστήματι τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, pendant son séjour. ||. εἰς τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος, pendant l'hiver.

*Διάστιχον (τὸ), Τυπογρφ. interligne.

Διαστολὴ (ή), l'action d'entr'ouvrir (etc), division, θ. (συνήθ.) distinction, θ. (Γρμτ.) signe de separation (d'une phrase), virgule; (ἰατρ.) dilatation (du cœur), diastole, θ. ||. χωρὶς διαστολῆς, sans distinction, indistinctement.

Διαστρέφω, Μ. στρέψω (πθ. ἀόρ. Διεστράφην κτλ.), faire prendre un mauvais pli, tortuer,

contourner; tordre; §. (μτφορ.) corrompre, pervertir, dénaturer; altérer (la vérité); fausser, défigurer (le sens), détorquer etc. ||. διαστρέφειν τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου, corrompre (tordre, pervertir, fausser) le sens d'un texte, estropier (donner une entorse à) un passage. ||. τὸ δένδρον διεστράφη, l'arbre s'est contourné. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Διεστραμμένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.), perverti, pervers; acariâtre etc, (ἴδε καὶ Δύστροπος ϗ Κακόγνωμος).

Διαστροφὴ (ἡ), distorsion, θ. contorsion, θ. §. (συνήθ. μτφορ.) perversion, θ. perversité, θ. dépravation, θ.

Διάστροφος (ὁ, ἡ), qui est de travers, distors, contourné, contrefait, torte.

Διάστυλος (ὁ, ἡ), construit en diastyle. ||. (οὐσ.) Διάστυλον (τὸ), entre-colonnement.

Διασυρμὸς (ὁ), l'action de dénigrer, détraction, θ. ironie, θ.

Διάσυρτον (τὸ), ἰατρ., séton.

Διασύρω, Μ. σύρω (θὰ), tourner en ridicule, détracter, dénigrer; médire de q., persifler.

Διασχίζω, Μ. σχίσω, déchirer, fendre. §. (μτνμ.) percer. ||. διασχίζει τὸ πλῆθος (τὸν ὄχλον), percer la foule. ||. τὰ πλοῖά των διασχίζουσι τὴν θάλασσαν, leurs vaisseaux silonnent les mers.

Διασώζω, Μ. σώσω, sauver; conserver. ||. (πθ.) parvenir quelque part sain et sauf, se sauver.

Διαταγὴ (ἡ), ordonnance, θ. ordre, commandement. ||. κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ, par ordonnance du medecin. ||. μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, jusqu'a nouvel ordre. ||. τὸ ἔχει εἰς τὰς διαταγάς του, il l'a à son commandement.

Διάταγμα (τὸ), ordonnance, θ. ordre, édit; décret. ||. διωρίσθη διὰ (βασιλικοῦ) διατάγματος, il a été nommé par ordonnance (royale).

Διατακτικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la disposition (l'arrangement) de qc. ||. (κυρ. Νμ.) τὸ διατακτικὸν (μέρος δικαστ. ἀποφάσεως), le dispositif (d'un arrêt, d'une sentence), le dictum.

Διάταξις, εως, (ἡ), disposition, θ. clause (d'un acte); arrangement; réglément; ordonnance, θ. arrêt. §. institution, θ. ||. αἱ κανονικαὶ (αἱ ἀποστολικαὶ κτλ.) διατάξεις, les constitutions canoniques (apostoliques etc). ||. αἱ—τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, les rescrits des empereurs. ||. κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων (δεῖνα καὶ δεῖνα) τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου, d'après les dispositions des articles (tels et tels) du Code Civil.

Διατάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ—

Διαταράττω, Μ. άξω, troubler.

Διατάττω, Μ. τάξω, arranger, disposer; ordonner (par édit ou par testament), régler, statuer; constituer. §. intimer l'ordre, commander, enjoindre; décréter. ||. ὁ ἰατρὸς διέταξε φλεβοτομίαν, le medecin à ordonné la saignée. ||. τὸ δικαστήριον διέταξε νὰ ἀκουσθῇ (νὰ ἐξετασθῇ) ὁ μάρτυς, la cour a ordonné que le témoin fût entendu. ||. διετάχθη προσωπικὴ κράτησις ἐναντίον του, on le décréta de prise de corps. ||. ἵνα διαταχθῶσι τὰ δέοντα, (φρσ.), pour être statué ce qu'il appartiendra. ||. διετάχθησαν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ (δεῖνα) σώματος νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν δεῖνα πόλιν, on a fait injonction à tous les officiers de ce corps de se trouver dans telle ville. ||. διετάχθη νὰ ἀναχωρήσῃ, on lui intima l'ordre de partir.

Διατείνομαι (χωρὶς Μ.), s'efforcer; soutenir, prétendre, maintenir. ||. διατείνεται ὅτι τὸ εἶδεν, il soutient l'avoir vu.

Διατειχίζω, Μ. ίσω, séparer (par un mur).

Διατείχισμα (τὸ), mur de séparation (ou) de refend; rempart.

Διατελῶ, Μ. τελέσω, continuer de, faire continuellement une chose, être toujours.

Διατέμνω, Μ. τέμω (θὰ), couper en deux (ou) par le milieu, entrecouper, entretenir. ||. ἡ χώρα αὕτη διατέμνεται ὑπὸ πλήθους διωρύγων (ὑπὸ μεγάλων ὁδῶν), ce pays est coupé par de nombreux canaux (par de grandes routes).

Διατήρησις, εως (ἡ), conservation, θ. maintien.

Διατηρῶ, Μ. ήσω, conserver, maintenir. ||. (μσ. αὐτπθ.) subsister, se maintenir. ||. διατηρῶ τι ἄθικτον, conserver une chose intacte. ||. διατηρῶ εἰς καλὴν κατάστασιν, entretenir (en bon état). ||. ἡ ἐνθύμησις τοῦ συμβάντος τούτου διατηρεῖται ἀκόμη μεταξύ των, le souvenir de ce fait se conserve encore parmi eux. ||. ὁ νόμος οὗτος διατηρεῖται ἀκόμη, cette loi subsiste encore.

Διατίμησις, εως (ἡ), ἀρχ. éstimation, θ. évaluation, θ. §. (συνήθ.) tarif.

Διατιμῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), estimer, évaluer; §. (συνήθ.) tarifer.

Διατρέφω, Μ. θρέψω, nourrir, maintenir; (Νμ.) alimenter.

Διατρέχω, Μ. τρέξω, traverser en courant; parcourir; courir. ||. τοὺς κινδύνους ὅσους διέτρεξε, les périls qu'il a courus. 2) (μτφορ. καὶ τρτπρσ.) se passer, avoir lieu. ||. διέτρεξέ τι μεταξύ των, quelque chose vient d'avoir lieu entre eux. ||. δὲν ἤξευρα τὰ διατρέχοντα, j'étais dans l'ignorance de ce qui se passait.

Διατριβὴ (ἡ), (ἀρχ.), occupation, θ. exercice d'esprit, passe-temps; §. lieu où l'on reste, séjour, demeure, θ. 2) (κοιν.) dissertation (litteraire, philosophique, critique, etc); article inseré dans un journal, diatribe, θ.

Διατρίβω, Μ. τρίψω, demeurer (séjourner) habituellement quelque part, y faire un séjour. ||. διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, il a fait un

long séjour dans ce pays-là.

Διατροφὴ (ἡ), nourriture, θ. subsistance, θ. (ἰατρ.) alimentation. θ. ‖. σύνταξις πρὸς διατροφὴν, (Νμ.), pension alimentaire.

Διατύπωσις, εως (ἡ), formalité, θ. statut.

Διαυγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), transparent, limpide, clair. ‖. πηγὴ διαυγὴς, une claire fontaine. ‖. τὸ διαυγὲς τοῦ ὕδατος, la clarté de l'eau.

Διαυθέντευσις, εως (ἡ), κοιν. ἡ Προστασία, ἡ Ὑπεράσπισις, défense, θ.

Διαυθεντευτὴς, οῦ (ὁ), κοιν. ὁ Προστάτης, ὁ Ὑπερασπιστὴς, défenseur.

Διαυθεντεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Προστατεύω, Ὑπερασπίζομαι, défendre, protéger.

Διαφαίνομαι, Μ. φανῶ (θὰ), se faire jour à travers de, se déceler, percer. ‖. ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου διαφαίνεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εἰς τὰς ὁμιλίας του, εἰς τὸ φέρσιμόν τυ, εἰς τὸ προπάτημά του κτλ., le caractère d'un homme perce plus ou moins dans ses discours, dans son maintien dans sa démarche etc.

Διαφάνεια (ἡ), diaphaneité, θ. transparence, θ.

Διαφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), transparent; diaphane; clair. ‖. διαφανὴς ὡς κρύσταλλος, clair comme cristal de roche. ‖. (ἀφῃρημ.) τὸ διαφανὲς, ἴδε Διαφάνεια. ‖. τὸ διαφανὲς τοῦ ὑάλυ, la clarté (la transparence) du verre.

Διαφερόντως, ἐπίῤ. (ἀρχ.), éminemment.

Διαφέρω, Μ. διαφέρω (θὰ), être différent (dissemblable), différer. ‖. τοῦτο διαφέρει, cela est différent, c'est une autre affaire, ἴδε καὶ Ἀλλάζω. 2) (ἀλληλοπθ.) Διαφέρομαι, Μ. διενεχθῶ (θὰ), différer d'avis, n'être pas d'accord; être en différend (en dispute, en contestation) avec quelqu'un; contester, avoir un différend. ‖. (οὐσ.) διαφερόμενοι, les partis, les parties contestantes. ‖. συμβιβάζειν τοὺς διαφερομένυς, concilier les partis. 3) (τριτπρσ. μὲ δοτ.) importer; intéresser. §. (ἀπολ.) être d'importance (de conséquence), importer. ‖. τοῦτό μοι διαφέρει, cela m'intéresse (m' importe), ἤ: je m'intéresse à cela. ‖. τοῦτό μοι διαφέρει τὰ μέγιστα, cela me touche de fort près. ‖. ὁ πόλεμος οὗτος διαφέρει ὅλην τὴν Εὐρώπην, cette guerre intéresse toute l'Europe, toute l' Europe s'intéresse dans cette guerre.

Διαφεύγω, Μ. φύγω (θὰ), échapper, s'échapper; se dérober.

Διαφημίζω, Μ. ίσω, répandre le bruit, publier (avec éloge), célébrer.

Διαφθείρω, Μ. φθείρω (πθ. ἀόρ. Διεφθάρην κτλ.), corrompre, vicier, altérer, détériorer; (μτφορ.) pervertir, dépraver, gâter; suborner, débaucher. ‖. ἡ ἀνάγνωσις τῶν μυθισορημάτων (ἡ κακὴ συναναστροφὴ) διαφθείρει τοὺς νέους, la lecture des romans (la mauvaise compagnie) gâte les jeunes gens (pervertit la jeunesse). ‖. διέφθειρε τοὺς μάρτυρας, il a suborné (corrompu) les témoins. ‖. διεφθάρη, il se corrompit, il s'est laissé corrompre. ‖. (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ.) Διεφθαρμένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.), pervers, dépravé, perdu (de mœurs), débauché; démoralisé; (ἐν γέν.) corrompu; vicié, gâté. ‖. τὸ κείμενον εἶνε διεφθαρμένον, le texte est corrompu (perverti), il y a corruption dans le texte.

Διαφθορὰ (ἡ), corruption, θ. (μτφορ.) dépravation, θ. perversité, θ. ‖. ἡ — τῶν ἠθῶν, la perversité (la dépravation, la dégradation) des mœurs, la démoralisation.

Διαφθορεὺς, έως (ὁ), corrupteur; démoralisateur.

Διαφιλονείκησις, εως (ἡ), contestation, θ.

Διαφιλονεικῶ, Μ. ήσω, disputer contester (qc. à q.), être en contestation sur qc. ‖. (αὐτὸ τὸ κτῆμα) διαφιλονεικεῖται, il est en contestation.

Διαφορὰ (ἡ), différence, θ. diversité, θ. 2) (μτφορ.) dissension, θ. dispute, θ. contestation, θ. différend, demêlé. ‖. ἔχω διαφορὰν μετά τινος, avoir affaire à q., ἴδε καὶ Διαφέρομαι.

Διαφορετικὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Διάφορος, différent; divers; autre.

Διαφόρησις, εως (ἡ), l'action de dissiper (d'épuiser, de piller etc); dilapidation; (κυρ. ἰατρ.) dissolution des humeurs, θ. diaphorèse, θ. transpiration, θ. (κυρ. ἡ διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς).

Διαφορητικὸς, ὴ, ὸν, qui facilite la dissolution des humeurs, diaphorétique, apéritif

Διάφορος (ὁ, ἡ), différent. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) divers, différents. ‖. ἡ λέξις αὕτη ἔχει διαφόρους ἐκδοχὰς, ce mot a différentes acceptions. ‖. μοὶ τὸ εἶπον διάφοροι (ἄνθρωποι), différentes personnes me l'ont dit. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) Διάφορον (τὸ), l'intérêt.

Διαφορῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), dissiper, épuiser; piller, dilapider.

Διαφόρως, ἐπίῤ. différemment; diversement.

Διάφραγμα (τὸ), cloison; (ἀνατομ.) diaphragme. ‖. ὁ τοῦ διαφράγματος, qui aucupe le (qui a rapport au) diaphragme, diaphragmatique.

Διαφύλαξις, εως (ἡ), = Διατήρησις, conservation, θ.

Διαφυλάττω, Μ. άξω, garder avec soin, veiller à la conservation, conserver.

Διαφωνία (ἡ), différence (d'opinion), θ. discordance, θ. dissidence, θ. dissentiment, mésintelligence, θ.

Διαφωνῶ, Μ. ήσω, différer (d'avis, d'opinion), être en dissidence (en mésintelligence), n'être pas d'accord, se désaccorder, varier. ‖. διαφωνούντων τῶν διαιτητῶν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ, (Νμ.),

si les arbitres sont discordants sur le choix du sur-arbitre.

Διαχειρίζω, Μ. ίσω, avoir le maniement (des affaires, des deniers publics etc.), gérer, manier, administrer.

Διαχείρισις, εως (ἡ), maniement (des affaires etc), administration, θ. gestion, θ. manutention, θ. ||. τῷ ἐνεπιστεύθην τὴν διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεών μου, je lui ai confié la manutention de mes affaires. ||. ἡ διαχείρισις τῶν κοινῶν πραγμάτων, la gestion des affaires communes.

Διαχειριστὴς, οῦ (ὁ), νλγ., administrateur.

Διαχέω, Μ. χύσω, répandre; (μτφορ.) dilater, épanouir. ||. (μσ. αὐτπθ.) être plein de joie, s'épanouir.

Διάχυσις, εως (ἡ), effusion de joie, épanouissement (de cœur) hilarité, θ.

Διαχώρημα (τὸ), ἀρχ. (κυρ. ἰατρ.), déjection, excrément.

Διαχωρητικὸς, ὴ, ὸν, (ἀρχ.) = Διαπεραστικὸς, (κυρ. ἐπὶ χυμ.) pénétrant. §. (ἰδιαιτ.) diachorétique, qui facilité les éjections. ||. (οὐσ.) τὸ διαχωρητικὸν, (ἀφῃρημ.) ἀντὶ ἡ Διαχωρητικότης, (φυσ.), la pénétration, la qualité pénétrative. ||. τὸ—τοῦ ὑδραργύρου, la pénétration du mercure.

Διαχωρίζω, Μ. ίσω, séparer.

Διαχώρισις, εως (ἡ), καὶ

Διαχωρισμὸς (ὁ), l'action de séparer, séparation, θ.

Διβολίζω, Μ. ίσω, (γεωργ.), binner.

Διβόλισμα (τὸ), (γεωργ.), binnage.

Διγαμία (ἡ), bigamie, θ.

Δίγαμος (ὁ, ἡ), marié deux fois ou à deux personnes en même temps, bigame.

Διγενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), des deux genres.

Δίγλωσσος (ὁ, ἡ), qui parle deux langues; qui est écrit en deux langues, bilingue. §. (φυσ.) qui a une double langue.

Διδακτήριον (τὸ), maison d'éducation, institution, θ. école, θ.

Διδακτικὸς, ὴ, ὸν, propre à instruire (ou) relatif à l'enseignement, instructif. ||. τὰ μαθήματα ταῦτα ἠμποροῦσαν νὰ ἦνε διδακτικώτατα ὡς πρὸς σὲ, ces leçons vous pourraient être d' un grand enseignement.

Διδακτὸς, ὴ, ὸν, qu'on peut enseigner, enseignable.

Δίδακτρον (τὸ), (κυρ. πλθ.), honoraires d'un instituteur.

Διδάκτυλος (ὁ, ἡ), qui a deux doigts.

Διδάκτωρ, ορος (ὁ), νλγ., docteur. ||. διδάκτωρ τῆς φιλολογίας, docteur ès-lettres.

Διδάξω, μέλλ. τοῦ Διδάσκω.

Διδασκαλεῖον (τὸ), école normale, θ.

Διδασκαλία (ἡ), instruction, θ. enseignement; doctrine, θ. ἴδε καὶ Ἐκπαίδευσις.

Διδασκαλικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne l'enseignement ou les maîtres; (εἰρων.) magistral; doctoral. ||. ὁμιλεῖ μὲ διδασκαλικὸν ὕφος, il s'exprime d'un air (d'un ton) magistral, il parle magistralement.

Διδασκαλικῶς, ἐπίῤ. à la manière des instituteurs; (εἰρων.) d'un ton magistral, magistralement.

Διδάσκαλος (ὁ, ἡ), maître, précepteur, instituteur. ||. διδάσκαλος ὁπλομαχίας, maître en fait d'armes. ||. διδάσκαλος χοροῦ (μουσικῆς κτλ.), maître de danse (de musique etc).

Διδάσκω, Μ. διδάξω, enseigner, instruire; apprendre; montrer. ||. διδάσκει τὰ Λατινικὰ (τὰ μαθηματικὰ κτλ.), il montre le Latin (les mathématiques etc), il professe les mathématiques etc, ἴδε καὶ Παραδίδω. ||. διδάσκω ἐπ' ἐκκλησίας, ἴδε Κηρύττω. ||. διδάσκει εἰς τὸ Πανεπιστημεῖον, il professe dans l'Université. ||. τὰ ζῶα μᾶς διδάσκουσι νὰ ζῶμεν, les bêtes nous apprennent à vivre. ||. ἡ φύσις μᾶς διδάσκει νὰ.., nous sommes instruits par la nature à...

Διδαχὴ (ἡ), ἀρχ. = Διδασκαλία. 2) (συνήθ.) sermon, oraison, θ. prédication, θ. homélie, θ. prône, prêche (κυρ. ἡ τῶν διαμαρτυρ.).

Δίδυμος (ὁ, ἡ), jumeau. ||. (ἀστρνμ.) οἱ Δίδυμοι, les Gémeaux.

Διδυμοτόκος (ἡ), qui produit des jumeaux (ou) qui a enfanté deux jumeaux, (διδακτ.) gémellipare.

Δίδω (προφ. κοιν. Δίνω), Μ. δώσω (ἀόρ. Ἔδωκα καὶ κοιν. Ἔδοσα, καὶ πθ. Ἐδόθην κτλ.), donner; accorder; rendre; (ἐπὶ ἰατρ.) administrer. ||. δίδω τόπον, céder la place (le pas) à quelqu'un, ἴδε καὶ Ὑποχωρῶ. ||. δίδω δρόμον, ἴδε Δρόμος. ||. δίδω τόπον τῇ ὀργῇ, (φρσ. Γρφ.) céder à l'orage. ||. δὸς δόξαν τῷ θεῷ, rendez gloire à Dieu. ||. νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ θεός! à Dieu ne plaise! ||. δίδω πίστιν, ajouter foi. ||. δίδω λόγον περί τινος, rendre compte ou raison de quelque chose. ||. ἔδωκε λογαριασμὸν (τοὺς λογαριασμούς του), il a rendu ses comptes. ||. δίδω τὸν λόγον (τὴν ὑπόσχεσίν) μου, donner (engager) sa parole, porter parole. ||. ἔδοσα τὸν λόγον μου διὰ δέκα χιλιάδ. δραχμὰς, j'ai porté parole de dix mille (pour dix mille) francs. ||. δίδω ἀναφορὰν, présenter une petition (une requête). ||. δός του τὸν καθρέπτην νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν του, présentez-lui le miroir, qu'il se voie. ||. δίδω ὀπίσω, ἴδε Ἀποδίδω. ||. ἡ γῆ αὕτη δίδει (ἀποφέρει) τόσα κοιλὰ τὸ στρέμμα, cette terre rend tant de boisseaux par arpent. ||. τὸ κτῆμά του τοῦ δίδει δέκα χιλιάδας δραχμὰς τὸν χρόνον, sa terre lui rend (lui vaut) dix mille francs par an. ||. (ἐμπθ.) ἐδόθη εἰς τὸ μεθύσι, il s'est adonné à boire, ἴδε ἐν Ἔκδοτος. ||. (τρτπρσ.) μόνον εἰς τοὺς μεγάλους ἄνδρας δέδοται τὸ νὰ ἔχωσι καὶ μεγάλα ἐλαττώματα, il n'est donné (il n'appartient)

qu'aux grands hommes d'avoir de grands défauts. ||. ὅσον δίδεται, (φρσ.), on ne saurait être plus (ou) trop. ||. ὅσον δίδεται καλὸν, δὲν δίδεται καλλιώτερον, le mieux du monde, on ne saurait être mieux. ||. αἱ ἰατρικαὶ συνταγαὶ πρέπει νὰ ἦνε ὅσον δίδεται σαφεῖς καὶ ἀκριβεῖς, les prescriptions médicales ne sauraient être trop claires et trop précises. ||. δὲν δίδεται ὡραιότερον (ἀστειότερον κτλ.), on ne peut plus joli (plus gai etc). ||. ? δίδεται (γίνεται) τοιαύτη αὐθάδεια ; y eut-il jamais une telle insolence (une insolence pareille)? ||. δεδόσθω ὅτι, (φρσ.), posé (supposé) que. ||. (ἡ μτχ. εἰς τὸ οὐδ.) **Διδόμενα** (τὰ), les données, les suppositions, les probabilités.

Διεβλήθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρσ. τοῦ **Διαβάλλω**.

Διεγείρω, Μ. **εγείρω** (θὰ), faire naître, exciter, réveiller, animer, agiter, stimuler, piquer. ||. διεγείρω τὴν περιέργειάν τινος, piquer la curiosité de q. ||. τοῦ διήγειρε τὴν φιλοτιμίαν, il l'a piqué d'honneur. ||. διεγείρει δυσαρέστους ἀναμνήσεις, réveiller de souvenirs fâcheux. ||. διεγείρω εἰς ἐπανάστασιν, soulever. ||. διήγειρε τὸν λαὸν ἐναντίον του, il souleva le peuple contre lui. ||. τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ διεγείρῃ ὑποψίας, cela peut faire naître des soupçons.

Διεγερτικὸς, ἡ, ὸν, propre à exciter, (ἰδιαιτ. ἰατρ.) excitatif.

Διεδόθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρστ. τοῦ **Διαδίδω**.

Διεκδικῶ, Μ. **ήσω**, venger; revendiquer.

Διεκπεραιόνω, Μ. **ώσω**, expédier.

Διεκπεραίωσις, **εως** (ἡ), expédition, θ. ||. πρὸς ταχυτέραν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων, pour la plus prompte expédition des affaires.

Διεκπεραιωτὴς, **οῦ** (ὁ), expéditionnaire.

Διένεξις (διαφέρομαι), **εως** (ἡ), ἀρχ. = **Διαφορὰ**, **Λογοτριβὴ**, **Λογομαχία**, discussion, θ. contestation, θ. mésintelligence, θ, dispute, θ.

Διενεργῶ, Μ. **ήσω**, agir.

Διεξάγω, Μ. **αγάγω** (θὰ), régir, conduire, mener (une affaire). ||. διεξάγω δίκην, (δικονμ.), instruire une cause; poursuivre une affaire.

Διεξαγωγὴ (ἡ), conduite (ou) poursuite (d'une affaire, d'une entreprise), θ. direction, θ. administration, θ.

Διεξέρχομαι, Μ. **εξέλθω** (θὰ), traverser, parcourir; (μτφορ.) discourir, raconter (ou) lire.

Διεξοδικὸς, ἡ, ὸν, prolixe, étendu, long. ||. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίρ.) ὡμίλησε διεξοδικὰ, il a parlé longuement.

Διέξοδος (ἡ), issue, θ. passage; cours (d'eau).

Διέπω (παρατ. **Διεῖπον**), χωρὶς Μ., diriger, régir, administrer, gouverner.

Διερευνῶ, Μ. **ήσω**, explorer.

Διερμηνεὺς, **έως** (ὁ), interprète.

Διερμήνευσις, **εως** (ἡ), interprétation, θ.

Διερμηνευτὴς, **οῦ** (ὁ), = **Διερμηνεὺς**

Διερμηνεύω, Μ. **εύσω**, interpréter.

Διέρχομαι, Μ. **διέλθω** (θὰ), passer par, traverser.

Δίεσις, **εως** (ἡ), μουσ. dièse.

Διεσπαρμένος, **η**, **ον**, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Διασπείρω**.

Διεστραμμένος, **η**, **ον**, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Διαστρέφω**.

Διετὴς, **οῦς** (ὁ, ἡ), qui dure deux ans, biennal.

Διετία (ἡ), espace ou durée de deux ans. ||. κατὰ διετίαν, tous les deux ans.

Διευθέτησις, **εως** (ἡ), l'action de mettre en ordre, arrangement. ||. τὴν διευθέτησιν τῆς κόμης των, l'arrangement de leur chevelure.

Διευθετῶ, Μ. **ήσω**, disposer convenablement, mettre ordre, mettre bon ordre, arranger, accommoder, régler, agencer.

Διεύθυνσις, **εως** (ἡ), l'action de diriger ou de se diriger vers, direction, θ. conduite, gestion, θ. administration, θ. gouvernement, (εἰς μερικὰς φρσ.) sens. ||. καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, dans toutes les directions, en tous sens. ||. ποίαν διεύθυνσιν ἔλαβον; quelle direction ont-ils prise? ||. (καὶ μτφορ.) αἱ ἰδέαι μου ἔλαβον τότε ἄλλην διεύθυνσιν, mes idées prirent alors une autre direction. §. ἔχειν τὴν διεύθυνσιν τῶν κτημάτων τινὸς, avoir la gestion des biens d'une personne. ||. ἡ — τῆς (χρηματ.) Τραπέζης, le gouvernement de la banque. ||. ἔχει τὴν διεύθυνσιν τῶν τροφῶν κτλ., il a les vivres (etc.) en son gouvernement.

Διευθυντήριον (τὸ), bureau de directeur (ou) de direction; directoire. ||. τὸ — τῶν ναυτικῶν, l'amirauté, le conseil de l'amirauté. ||. (ἰδιωνυμ.) τὸ Διευθυντήριον (τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως), le Directoire (exécutif).

Διευθυντὴς, **οῦ** (ὁ), directeur, administrateur; régisseur; gérant. ||. ὁ — τῆς (χρηματιστικῆς) τραπέζης, le régent (le directeur) de la banque. ||. ὁ γενικὸς — τῶν ταχυδρομείων, le directeur général des postes. ||. — ἐφημερίδος, gérant d'un journal. ||. ὁ — τοῦ θεάτρου, le régisseur du théâtre.

Διευθύνω, Μ. **ύνω** (θὰ), diriger, régir, gouverner, administrer; gérer. §. (προθετ.) adresser (ᵹ μσ.) s'adresser à (ou) vers. ||. ὁ διευθύνων ὑπουργὸς (τὰ τῆς διοικήσεως, ἀπόντος τοῦ ὑπερτάτου ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους), le ministre dirigeant.

Διεφθαρμένος, **η**, **ον**, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Διαφθείρω**.

Διήγημα (τὸ), ce qu'on rapporte (raconte), narré, récit, conte, nouvelle, θ.

Διηγηματικὸς, ἡ, ὸν, propre à raconter, narratif.

Διηγηματικῶς, ἐπίρ. en forme de recit.

Διηγημάτιον (τὸ), court récit.

Διήγησις, εως (ἡ), récit, narration, θ. narré.
Διηγοῦμαι, Μ. (θὰ) διηγηθῶ, faire l'histoire (le conte, le récit, le narré) de, raconter, conter, narrer. ||. διηγηθῆτέ μας τὸ συμβὰν, faites-nous le conte (le récit) de ce qui s' est passé. ||. διηγοῦνται παράδοξα περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, on fait d'étranges contes sur cet homme-là. ||. ἤκουσα κάποιον νὰ διηγεῖται ὅτι.., j' ai ouï conter (raconter) à un tel. ||. τὸ διηγοῦνται διαφοροτρόπως, on le raconte de différentes manières, il y a sur ce fait différentes versions.
Διήθησις, εως (ἡ), filtration, θ. filtrage.
Διηθῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), passer par le filtre, filtrer.
Διῆλθον, ἀόρ. τοῦ Διέρχομαι.
Διημερεύω, Μ. εύσω, passer la journée.
Διηνεκὴς, οῦς (ὁ, ἡ), continuel. ||. εἰς τὸ διηνεκὲς, ἀρχ. ἀντὶ—
Διηνεκῶς. ἐπίρ. sans interruption, continuellement, à perpétuité.
Διηρημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαιρῶ.
Διήρης, ους (ἡ), birème, θ.
Δίθυρος (ὁ, ἡ), qui a deux portes, à deux portes. §. (ἰδίως μτνμ. ἐπὶ ὀστρ.) bivalve.
Διισχυρίζομαι, Μ. ισχυρισθῶ (θὰ), ἀρχ., se faire fort de, maintenir, soutenir, etc., ἴδε καὶ Διατείνομαι.
Δικάζω, Μ. άσω, rendre la justice, juger; connaître (d'une affaire), instruire un procès, statuer. ||. (μσ. ἀλληλοπθ.) être en procès avec quelq'un. ||. ἡ ὑπόθεσίς σας θὰ δικασθῇ αὔριον, votre affaire se jugera demain. ||. τὸ ὀφειλόμενον σέβας πρὸς τὰ δεδικασμένα, le respect dû à la chose jugée. ||. τὰ δικαστήρια εἶνε (κατασημένα) ἵνα δικάζωσι, les tribunaux sont institués pour rendre la justice. ||. (οἱ πρωτοδῖκαι) δικάζουν πρωτοκλήτως, ils connaissent en première instance.

Δικαιοδοσία (ἡ), juridiction, θ. justice, θ. attribution, θ. département, ressort. ||. ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου, cette affaire est du ressort de (elle ressortit à) la cour royale d'Athènes. ||. βαθμὸς δικαιοδοσίας, degré de juridiction. ||. δὲν ὑπάγομαι εἰς τὴν δικαιοδοσίαν σου, je ne suis pas votre justiciable, ἴδε καὶ Ἁρμοδιότης.
Δικαιοκρισία (ἡ), jugement équitable.
Δικαιοκρίτης, οῦ (ὁ), καταχρ. ἀντὶ Δίκαιος κριτὴς, juge équitable.
Δικαιολόγημα (τὸ), ce qu'on allègue pour sa défense (pour se justifier), excuse, θ. raison, θ.
Δικαιολογητικὸς, ὴ, όν, qui sert à justifier, justificatif. ||. τὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα (δαπάνης), les pièces à l' appui, les pièces justificatives.
Δικαιολογία (ἡ), justification.
Δικαιολογῶ, Μ. ήσω, justifier; légitimer. ||. (μσ. αὐτοπθ.) alléguer ses raisons, se justifier, s'excuser. ||. ἡ σκληρότης τῶν γονέων δὲν δικαιολογεῖ τὴν ἀχαριστίαν τῶν τέκνων, la dureté des parents ne légitime point l'ingratitude des enfants.
Δικαιόνω, Μ. ώσω, rendre justice; donner gain de cause à; (Γρφ.) justifier. ||. δὲν ἐδικαίωσε τὴν προσδοκίαν μου, il n'a pas répondu (il a mal répondu) à mon attente. §. (τὸ αὐτπθ.) Δικαιοῦμαι (νὰ πράξω τι), s'autoriser (à faire qc.)
Δικαιοπραγία (ἡ), action juste; pratique de la justice.
Δίκαιος, α, ον, juste, légitime; (ἰδιαιτ. ἐπὶ πρσ.) équitable. ||. (οὐδ.) τὸ δίκαιον, ce qui est dû, juste, droit, raison, θ. justice, θ. ||. τὸ—τῶν ἐθνῶν, le droit des gens. ||. τὸ ἐκκλησιαστικὸν —, le droit canon. ||. τὸ πολιτικὸν—, le droit civil. ||. ἔχετε δίκαιον, vous avez raison. ||. εἶχα (δὲν εἶχα;) δίκαιον νὰ φρονῶ ὅτι.., j'étais (n'étais-je pas?) fondé à croire que... ||. εἶνε δικαιότατον, il est de toute justice. ||. δὲν ἠμποροῦμεν νὰ εὕρωμεν τὸ δίκαιόν μας, nous ne pouvons obtenir justice. ||. ἐν σκηναῖς δικαίων, (Γρφ..), au séjour des justes.
Δικαιοσύνη (ἡ), justice, θ. équité, θ. ||. ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργὸς, τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον, le ministre (le ministère) de la justice.
Δικαίωμα (τὸ), droit; titre. ||. ἡ ἀρχαιότης εἶνε δικαίωμα πρὸς προβιβασμὸν, l'ancienneté est un titre à l' avancement. ||. ἔχει πολλὰ δικαιώματα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην μου, il a bien des titres à ma reconnaissance. ||. ἐν τίνι δικαιώματι ζητεῖ τὴν θέσιν ταύτην; à quel titre demande-t-il cette place? ||. τὰ ἀστυκὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα, les droits civils et les droits civiques.
Δικαιωματικῶς, ἐπίρ. de droit.
Δικαίως, ἐπίρ. avec justice, équitablement. §. justement, à juste titre, avec raison, à bon droit. ||. εἴτε ἀδίκως εἴτε δικαίως, à tort ou à droit, à tort ou à raison.
Δικανικὸς, ὴ, όν, qui concerne le barreau, judiciaire. ||. τὸ δικανικὸν ὕφος, le style du palais.
Δίκανον (τὸ), (πυροβόλον μὲ δύω σωλῆνας), fusil à deux coups.
Δικάσιμος (ὁ, ἡ), qui est ou qui peut être jugé, litigieux. 2) où l'on peut juger. ||. ἡμέρα—, jour d' audience ou de palais.
Δικαστήριον (τὸ), tribunal, palais (de justice), cour (κυρ. τὸ ἀνώτερον), θ. (περιληπτ.) la justice, le palais. ||. τὸ δικαστήριον συνῆλθε (συνεδρίασε) τὴν δεῖνα ὥραν, la cour s'est réunie (est entrée en séance) à telle heure. ||. οἱ ἄνθρωποι (ὑπηρέται) τοῦ δικαστηρίου, les gens de justice. ||. τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων (τῶν ἐνόρκων), la cour d' assises.

Δικαστής, οῦ (ὁ), juge; §. magistrat.

Δικαστικὸς, ὴ, ὸν, judiciaire; juridique. ||. δικαστικὸς ὑπάλληλος, homme de justice. ||. ὁ δικαστικὸς σύλλογος, le corps des magistrats, la magistrature. ||. τὸ δικαστικὸν ἐπάγγελμα (στάδιον), la robe, le barreau. ||. ἐσπούδασε τὴν νομικὴν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον, il étudia la jurisprudence avec l'intention d'entrer dans le barreau. ||. θὰ ἐγκολπωθῇ τὸ δικαστικὸν ἐπάγγελμα, il prendra parti dans la robe. ||. τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, les frais de justice.

Δικαστικῶς, ἐπίρ. judiciairement; juridiquement.

Δίκελλα (ἡ), ἀρχ. τὸ-

Δικέλλι(τὸ), ἐργαλ. γεωργ. hoyau (à deux points ou fourchons), serfouette, θ.

Δικέφαλος (ὁ, ἡ), à deux têtes, qui a deux têtes. ||. ὁ δικέφαλος ἀετὸς, (Συμβολ.), l'aigle impérial.

Δίκη (ἡ), action en justice, cause, θ. jugement; procès, affaire, θ. ||. ἐκέρδισεν (ἔχασε) τὴν δίκην του, il a gagné (perdu) sa cause (son procès). ||. ἡ δίκη ἀπεῤῥίφθη (ὡς μὴ εἰσαγώγιμος), on mit les parties hors de cour (et de procès), les parties ont été mises hors de cour. ||. ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ εἰς δίκην ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρός της, la femme ne peut ester en jugement sans l'autorisation de son mari. ||. δίκη κατ' ἀντιμωλίαν, jugement contradictoire. ||. δίκη (κατ') ἐρήμην, jugement par défaut. ||. ἡ θεία δίκη, la vengeance céleste. ||. ἡ δίκη εἶνε ὥριμος, (Νμ.), l'affaire (la cause) est en état.

Δικηγορία (ἡ), plaidoirie, θ. plaidoyer.

Δικηγορικὸς, ὴ, ὸν, d'avocat ou de plaidoirie. ||. τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, la profession d'avocat, (καὶ συνκδχ.) le barreau, le palais. ||. δικηγορικὰ (ἡ ἀνταμοιβὴ, ἡ πληρωμὴ τοῦ δικηγόρου), les honoraires d'un avocat.

Δικηγόρος, (ὁ), avocat (plaidant). ||. τὸ σῶμα (τὸ σύστημα) τῶν δικηγόρων, l'ordre (le corps) des avocats, le barreau. ||. ὅλοι οἱ δικηγόροι τῶν Ἀθηνῶν εἶνε τῆς αὐτῆς γνώμης, tout le barreau d'Athènes est de cet avis.

Δικηγορῶ, Μ. ήσω, plaider.

Δικογραφία (ἡ), procédure, θ.

Δικόγραφον (τὸ), νλγ., pièce (qui forme un dossier). ||. τὰ δικόγραφα τῆς ὑποθέσεως, le dossier de la procédure. ||. ὅλα τὰ δικόγραφα εἶνε εἰς χεῖράς του, toute la procédure est entre ses mains.

Δικονομία (ἡ), jurisprudence, θ. §. procédure, θ. ||. ἡ πολιτικὴ—, la procédure civile, le code de la—. ||. ἡ ποινικὴ—, le code d'instruction criminelle, la jurisprudence (la procédure) criminelle.

Δίκορος (ὁ, ἡ), dont les yeux ne sont pas de la même couleur, (κυρ. ἐπὶ ἵππου) vairon.

Δικράνι (τὸ), ἐργαλ. γεωργ. fourche, θ. rateau (κυρ. τὸ ὀδοντωτὸν τῶν κηπουρῶν).

Δίκροτον (τὸ), vaisseau de guerre (à deux ponts), frégate, θ.

Δίκταμνον (τὸ), φ. dictame. ||. —τὸ λευκὸν, fraxinelle, θ.

Δικτατορία (ἡ), la dignité ou le pouvoir du dictateur, dictature, θ.

Δικτατορικὸς, ὴ, ὸν, de dictateur ou de la dictature, dictatorial.

Δικτάτωρ, ωρος (ὁ), dictateur.

Δίκτυον (τὸ), filet, rets. ||. ῥίπτω τὰ δίκτυα, jeter les rets. ||. ἔπεσεν (ἐπιάσθη) εἰς τὰ δίκτυα, il a donné (il s'est pris) dans les rets.

Δικτυωτὸς, ὴ, ὸν, fait en forme de réseau, (ἰδίως ἀνατομ.) réticulaire, (βτν. καὶ ἀρχιτεκτ.) réticulé.

Δίλημμα (τὸ), argument à deux tranchants, dilemme.

Διλημματικὸς, ὴ, ὸν, qui a la forme d'un dilemme, dilemmatique; captieux.

Δίμηνος (ὁ, ἡ), qui a (ou) qui dure deux mois, bimestre.

Δίμιτον (τὸ), etoffe à deux marches, croisée.

Διοδεύω, Μ. εύσω, cheminer à travers, traverser.

Δίοδος (ἡ), (ἐν γέν.) lieu par où l'on passe, passage, allée, θ. 2) (ἰδιαιτ.) passage d'une vallée, pas, ἴδε καὶ Στενόν.

Διοίκησις, εως (ἡ), administation, θ. gouvernement; état; (στρατ.) commandement. ||. ἔχει τὴν διοίκησιν τοῦ (δεῖνα) φρουρίου, il a le commandement de telle place. ||. τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως, la forme (la nature) d'un gouvernement ||. ἐπὶ τῆς διοικήσεώς τυ, sous (pendant, pendant la durée de) son gouvernement.
2) province, θ. département, gouvernement, préfecture, θ. district. ||. διοίκησις πολλὰ ἐκτεταμένη, un gouvernement d'une grande étendue.

Διοικητήριον (τὸ), hôtel (palais) du gouverneur ou du préfet, préfecture, θ. gouvernement.

Διοικητὴς, οῦ (ὁ), administateur; gouverneur (d'un département), préfet (παρβλ. Νομάρχης); (στρατ.) commandant. ||. ἡ γυνὴ τοῦ διοικητοῦ, la femme du gouverneur, madame la gouvernante.

Διοικητικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne l'administration ou le département, administratif, gouvernemental. ||. ἡ διοικητικὴ ἐπιτροπὴ, la commission administrative. ||. τὸ ἀμφισβητούμενον διοικητικὸν (ἐνν. δίκαιον), le contentieux administratif. ||. τὸ διοικητικὸν συμβούλιον, le conseil de préfecture.

Διοικητικῶς, ἐπίρ. administrativement.

Διοικῶ, Μ. ήσω, régir, administrer, gouverner; (στρατ.) commander, avoir le commandement. ||. ὁ διοικῶν τὸ πυροβολικὸν ἀξιωματικὸς, l'officier qui commandait l'artil-

lerie. ||. διοικεῖ ςόλον (πλοῖον), commander une flotte (un vaisseau). ||. ἐδιοικοῦσε τὸ ναυτικὸν, il commandait l'armée navale. ||. ἔθνος πεφωτισμένον δὲν διοικεῖται εὐκόλως, une nation eclairée ne se gouverne pas aisément.

Διόλου, ἐπίρ. = Ὁλότελα, Καθόλου, nullement, aucunement ||. »Ὅ,τι δὲν εἶνε ἀληθὲς δι' ὅλους, δὲν εἶνε ἀληθὲς διόλου,« ce qui n'est pas la vérité de tous n'est pas du tout la vérité,« (Charles Nodier).

Διονυχίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.) rechercher minutieusement, éplucher.

Διόπτρα (ἡ), (ἐν γέν.) tout instrument à travers le quel on peut voir, (ἰδιαιτ.) lorgnette, θ. (χειρουργ.) dioptre, θ. speculum.

Διορατικὸς, ἡ, ὸν, perspicace, qui a l'esprit pénétrant (perçant), doué de pénétration, clairvoyant. ||. ἔχει διορατικώτατον νοῦν, il a l'ésprit bien pénétrant, il a une grande pénétration d' esprit. ||. (οὐσ.) τὸ διορατικὸν, (ἀφηρημ.), la perspicacité, la pénétration, θ. la clairvoyance.

Διοργανίζω, Μ. ίσω, organiser.

Διοργανισμὸς (ὁ), organisation.

Διορθόνω, Μ. ώσω, corriger, redresser, arranger, rectifier, rétablir, remédier; ajuster, réparer, accommoder, raccommoder, rajuster; réformer; amender, ἴδε καὶ Διευθετῶ καὶ Συγυρίζω. ||. ποτὲ δὲν θὰ διορθωθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, il ne se corrigera jamais de ce défaut. ||. (καὶ εἰρων.) ἂν ἔλθω αὐτοῦ, σὲ διορθόνω (καθὼς πρέπει), si je vais là, je vous ajusterai comme il faut (je t'accommoderai de tout point).

Διόρθωμα (τὸ), κοιν. ἡ-

Διόρθωσις, εως (ἡ), correction, θ. réforme; raccommodage, réparation, θ. remède; (Νμ.) rectification, θ. 2) (τυπογραφ.) correction, θ. épreuve, θ. ||. ἡ διόρθωσις ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, l'épreuve est revue par l'auteur. ||. ὅλαι αἱ διορθώσεις εἶνε γραμμέναι μὲ τὸ χέρι τȣ, toutes les corrections sont (écrites) de sa main.

Διορθωτὴς, οῦ (ὁ), celui qui corrige (redresse etc), (κυρ. τυπογραφ.) correcteur, prote.

Διορθωτικὸς, ἡ, ὸν, propre à redresser etc, correctif.

Διορία (ἡ), terme, échéance, θ. ἴδε καὶ Προθεσμία. ||. ἅμα φθάσῃ ἡ διορία, dès que le terme est échu.

Διορίζω, Μ. ίσω, établir, préposer, nommer, instituer, constituer, commettre; assigner, déstiner; fixer, désigner; prescrire, ordonner. ||. ὁ ἰατρὸς τοῦ διώρισεν αἷμα, le médecin lui a ordonné la saignée. ||. τὸ δικαστήριον θέλει διορίσῃ εἰσηγητὴν, le tribunal commettra un rapporteur. ||. ἐὰν ὁ ἐνάγων δὲν διορίσῃ ἀντίκλητον, (δικονμ.), si le demandeur ne constitue pas avoué. ||. ἐὰν διωρίσθη ἀντίκλητος, s' il y a eu constitution d' avoué. ||. διώρισαν τὸν δεῖνα δικαστὴν νὰ ἐξετάσῃ, on a commis tel juge pour informer. ||. τὸν διώρισα ἐπίτροπόν μου, je l'ai fondé de ma procuration, ἴδε καὶ Καθίστημι ||. ὁ ἐπίσκοπος διώρισε τὸν δεῖνα ἱερέα νὰ ἐφημερεύῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν, l'évêque a commis tel prêtre pour desservir cette église. ||. ὁ βασιλεὺς διώρισε (τόσους) γερουσιαςὰς, le roi a creé tant de pairs. ||. ὁ ἡγεμὼν ἠδύνατο νὰ διορίζῃ καὶ νὰ καταργῇ τοὺς ἀξιωματικούς του κατ' ἀρέσκειαν, un seigneur pouvait instituer ou destituer ses officiers comme il lui plaisait. ||. δὲν διώρισαν ἀκόμη κἀνένα εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, on n'a pas encore pourvu à cet emploi. ||. ὁ δεῖνα διωρίσθη καθηγητὴς τῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστημεῖον, un tel est nommé professeur de belles lettres à l'Université. ||. οἱ νεωστὶ διωρισθέντες γερουσιαςαὶ, les pairs de la nouvelle création.

Διορισμὸς (ὁ), l'action d'instituer (d' assigner etc), nomination, θ. (δικνμ.) constitution (d' avoué), création (d' un pair, d'un cardinal). ||. μετὰ τὸν διορισμόν του εἰς τὸ ὑπουργεῖον, depuis sa nomination au ministère.

Διόρυξις, εως (ἡ), l'action de creuser (un canal etc); percement. ||. ἡ—τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ, le percement de l' isthme de Panama.

Διοσημεία (ἡ), (ἀρχ.), phénomène céleste.

Διότι, σύνδ. Αἰτιολογ. ἴδε Ἐπειδή. ||. ἠσθένησε διότι ἔφαγε πολύ, il est malade pour avoir trop mangé.

Διουρητικὸς, ἡ, ὸν, (ἰατρ.), diurétique; apéritif.

Δίπατος, η, ον, κοιν. ὁ Διώροφος, à deux étages.

Δίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), de deux coudées (ou) aunes.

Δίπλα, ἐπίρ. ἴδε Πλάγια. ||. τὸ πλοῖον εἶνε ἀραγμένον δίπλα εἰς τὸ παράλιον, il est bord à quai. ||. (οἰκοδ.) τοποθετῶ τὴν πλίνθον (τὴν πλάκα, τὴν δοκὸν) δίπλα, mettre (poser) la brique (la pierre, la solive) de champ.

Δίπλα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Πτὺξ, pli, double.

Διπλαριὰ (ἡ), coup (donné) de plat d'épée.

Διπλασιάζω, Μ. άσω, rendre d' une fois autant ou plus grand, doubler. ||. ἐδιπλασίασε τὰ κεφάλαιά του, il a doublé ses capitaux. ||. (καὶ πθ. ἢ οὐδ.) ἡ κατάςασίς του ἐδιπλασιάσθη (ἢ) ἐδιπλασίασε, sa fortune est augmentée au double (elle a doublé).

Διπλασίασις, εως (ἡ), καὶ

Διπλασιασμὸς (ὁ), l'action de doubler, doublément; duplication θ.

Διπλάσιος, α, ον, une fois autant (ou) aussi grand, double. ||. πληρόνει τὸ διπλάσιον, il paye le double.

Διπλασίως, ἐπίρ. deux fois autant, doublement, au double.

Διπλογραφία (ἡ), ἐμπορ. tenue

des livres en partie (à partie) double.
Διπλόγραφον (τὸ), duplicata, double (d'un traité, etc), ampliation (d'une quittance), θ.
Διπλόνω, Μ. ώσω, mettre en double, plier, ployer; doubler. ||. δίπλωσέ το εἰς τὰ τέσσαρα, pliez-le en quatre.
Διπλοπόδι, ἐπίρ. les jambes croisées.
Διπλὸς, ἡ, ον, κοιν. ἀντὶ Διπλοῦς.
Διπλότυπον (τὸ), registre à souche (et à talon).
Διπλοῦς, ῆ, οῦν, double, ἴδε Διπλάσιος. ||. ἄνθος διπλοῦν (Τ. κατμερλίδικον), double.
Δίπλωμα (τὸ), l'action de plier, pliage. ||. τὸ—τῶν ὑφασμάτων, le pliage des étoffes. 2) brevet, diplôme, (ἀρχ.) patente, θ. ||. ὁ ἔχων δίπλωμα (προνομίου), breveté, brevetaire.
Διπλωματικὸς, ἡ, ὸν, diplomatique. ||. (οὐσ.) Ἡ διπλωματικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), la diplomatie.
Διποδιαῖος, α, ον, qui est de la longueur de deux pieds, (διδακτ.) bipédal.
Δίπους, ποδος (ὁ, ἡ), bipède. ||. ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶον δίπουν, l'homme est un bipède.
Διπροσωπία (ἡ), duplicité, θ. fausseté, θ.
Διπρόσωπος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, à deux visages, à deux faces; (συνήθ. μτφορ.) double, à double face, faux, hypocrite. ||. εἶνε εἰς τὸ ἄκρον διπρόσωπος, il est d'une grande fausseté.
Δίπτυχα (τὰ), (Ἐκκλησ.), diptyques
Δὶς, ἐπίρ. deux fois, bis. ||. δὶς τῆς ἡμέρας (τῆς ἑβδομάδος), deux fois par jour. ||. ἀριθμὸς δὶς ἄρτιος, nombre pairement pair.
Δισέγγονος, ος και η, arrière-petite-fille. ||. τὰ δισέγγονά μας, nos arrière-petits-enfants.
Δισκάριον (τὸ), Ἐκκλησ. patène, θ.
Δίσκος (ὁ), plateau, cabaret, sous-coupe καὶ soucoupe, θ. 2) (ἰδίως ὁ τῶν ἐκκλησιῶν) bassin; quête, θ. ||. ἐβγάλλω δίσκον, faire la quête.
Δισκοπότηρον (τὸ), Ἐκκλησ. le calice et la patène.
Δισσάκκι (τὸ), valise, θ. bissac, bougette, θ. sacoche, θ. §. (καταχρ.) besace, θ. gibécière, θ. fauconnière, θ. carnassière, θ. panetière, θ. bourse, θ.
Δισσολογία (ἡ), ânonnement, (ὡς οὐσ. τοῦ -
Δισσολογῶ, Μ. ήσω, se reprendre en lisant (en recitant), ânonner.
Δισύλλαβος (ὁ, ἡ), composé de deux syllabes, disyllabe, (ἐπὶ σίχ.) disyllabique.
Δισταγμὸς (ὁ), doute, hésitation, θ.
Διστάζω, Μ. στάσω, douter, hésiter, balancer (sur quelque chose), ἴδε καὶ Ἀμφιβάλλω.
Διστακτικὸς, ἡ, ὸν, dubitatif.
Διστακτικῶς, ἐπίρ. dubitativement.
Δίστιχος (ὁ, ἡ), composé de deux lignes ou de deux vers. ||. δίστιχον (ἐνν. ποίημα), distique.
Δίστομος (ὁ, ἡ), qui a deux ouvertures. ||. μάχαιρα (ξίφος)—, couteau à deux tranchants (ou) de tripière.
Δισχιδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fendu en deux; fourchu; (διδακτ.) bifendu, bifurqué, (βτν.) bifide.
Δίτροχον (τὸ), (ὄχημα), voiture à deux roues, θ.
Διττὸς, ἡ, ὸν, double. ||. ἡ λέξις αὕτη ἔχει διττὴν ἔννοιαν, ce mot a un double sens.
Δίτυλος (ὁ, ἡ), qui a deux bosses ou deux callosités, (διδακτ.) bicalleux.
Διττῶς, ἐπίρ. doublement. ||. σᾶς εἶμαι διττῶς ὑπόχρεως, je vous suis doublement obligé.
Δινλίζω, Μ. ίσω, passer à la chausse, couler, filtrer, clarifier; §. (συνήθ. μτφορ.) examiner avec un soin minutieux, passer par l'étamine, éplucher.
Δίφθογγος (ἡ), (Γρμτ.), diphthongue, θ.
Δίφορος, η, ον, κοιν. ἀντὶ -
Διφόρος (ὁ, ἡ), qui porte des fruits deux fois dans l'année, (διδακτ.) bifère.
Διφορούμαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. avoir un double sens. ||. (ἡ μτχ.) Διφορούμενος, η, ον, = Ἐπαμφοτερίζων, ambigu, à double entente, à double sens, équivoque; louche.
Δίφρος (ὁ), (κυρ.), le siège d un char; (κατ' ἔκτ.) char; chaise à porteur, θ. ||. ὁ — τοῦ ἁμαξηλάτου, le siège d'un cocher.
Δίφυλλος (ὁ, ἡ), qui a les feuilles doubles, (διδακτ.) bifeuillé; bifoliolé.
Διχάλα (ἡ), κοιν. τὸ Δίκρανον, fourche, θ.
Διχάλι (τὸ), pince, θ.
Διχαλωτὸς, ἡ, ὸν, fourchu, fourché, bifurque, ἴδε ȣ̓ Δισχιδὴς.
Δίχηλος (ὁ, ἡ), qui a l'ongle fendu (le pied fourché).
Διχογνωμία (ἡ), partage d'opinions. ||. εἶνε διχογνωμία, il y a partage (de voix, d'opinions), les avis se trouvent partagés
Διχόνοια (ἡ), dissension, θ. désunion, θ. division, θ. discorde, θ.
Διχοστασία (ἡ), dissension, θ. division, θ.
Διχοτομία (ἡ), l'action de couper en deux; (ἰδίως γεωμετρ.) bisection, θ.
Διχότομος (ὁ, ἡ), coupé en deux.
Διχοτομῶ, Μ. ήσω, couper en deux.
*Διχοψηφία (ἡ), νλγ., partage de voix. ||. ἐν περιπτώσει διχοψηφίας, en cas de partage de voix.
Δίχρονος (τὸ), κυρ. φωνῆεν, (Γρμτ.), douteux.
Δίχροος καὶ
Δίχρωμος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, à deux couleurs, bicolore.
Δίχως, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Χωρίς.
Δίψα (ἡ), soif, θ. altération, θ. ||. φέρω (προξενῶ) δίψαν, causer de la soif, altérer. ||. τὰ ἁλμυρὰ φέρουσι δίψαν, les salaisons altèrent.
Διψῶ, Μ. άσω, avoir soif, être altéré (καὶ μτφορ.) avide de.
Διωγμὸς (ὁ), persécution, θ. ||.

ἐπὶ τοῦ πρώτου (κατὰ Χριστιανῶν) διωγμοῦ, τοῦ ἐπὶ Νέρωνος, durant la première persécution (la persécution de Néron).

Διώκτης, ου (ὁ), persécuteur.

Διώκω, Μ. ώξω, poursuivre, chasser; congédier; persécuter. ||. διώκω τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τὴν θέσιν του, déposter, dénicher (déloger) l'ennemi de son poste.

Διώνυμος (ὁ, ἡ), qui porte deux noms.

Διώξιμον (τὸ), l'action de chasser etc.

Διῶρυξ, υγος (ἡ), canal, tranchée, θ.

Διώχνω, Μ. ώξω, κοιν. ἀντὶ Διώκω, chasser.

Δόγμα (τὸ), (ἀρχ.) édit, décret; (συνήθ.) précepte; point de doctrine, maxime, θ. dogme; croyance, θ.

Δογματίζω, Μ. ίσω, suivre ou soutenir une opinion (une doctrine), dogmatiser.

Δογματικὸς, ή, ὸν, relatif à une doctrine ou au dogme, dogmatique.

Δογματιστὴς, οῦ (ὁ), qui soutient ou introduit une doctrine, dogmatiste.

Δοιάκι (τὸ), κοιν. ὁ Οἴαξ, la barre du gouvernail.

Δόκανον (τὸ), κοιν. ἡ Παγὶς, trappe, θ.

Δοκάρι (τὸ), κοιν. ἡ Δοκὸς, poutre.

Δοκησισοφία (ἡ), vaine opinion qu'on a de sa sagesse; suffisance.

Δοκησίσοφος (ὁ, ἡ), qui se croit sage ou instruit; suffisant.

Δοκιμάζω, Μ. άσω, faire une tentative; faire l'épreuve ou l'essai de, éprouver, essayer; goûter, sonder; tenter. ||. δοκιμάζω τὴν τύχην μου, tenter l'aventure, tenter fortune, hasarder le paquet. ||. ἐδοκίμασα μὲ κάθε τρόπον, j'ai tenté toutes sortes de (tous les) moyens. ||. δοκιμάζω τὸν χρυσὸν (τὸν ἄργυρον) μὲ τὴν Λυδίαν λίθον, toucher. ||. θέλετε νὰ δοκιμάσητε τὸ κρασί μας; voulez-vous goûter à notre vin (de notre vin)? ||. (καὶ μτφορ.) ἐδοκιμάσθη ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ, « (Γρφ.), il fut éprouvé comme l'or dans la fournaise. 2) = Ὑποφέρω, souffrir (une tempête, un assaut etc); subir (une épreuve, une peine etc).

Δοκιμασία (ἡ), épreuve, θ.

Δοκιμὴ (ἡ), épreuve, θ. essai; tentative, θ.

Δοκίμιον (τὸ), moyen d'essayer, essai, coup d'essai.

Δόκιμος (ὁ, ἡ), éprouvé, (κυρ. ἐπὶ πολυτ. μετάλλ.) de bon aloi. ||. (οὐσ.) Δόκιμος (μοναχὸς μὴ ἱερωθεὶς), frère convers, frère lai, novice.

Δοκὸς (ἡ), poutre, θ. solive, θ.

Δολερὸς, ὰ, ὸν, frauduleux.

Δολιεύομαι, Μ. δολιευθῶ (θὰ), agir avec fraude (de mauvaise foi).

Δόλιος, α, ον, rusé; fourbe, faux; cauteleux; (ἐπὶ πράξ. καὶ λόγ.) fallacieux; perfide; frauduleux; traître. ||. δόλιον συνάλλαγμα, δολία χρεωκοπία, contrat frauduleux, banqueroute frauduleuse. ||. δόλιον μειδίαμα, un sourire perfide.

Δολιότης, ητος (ἡ), ruse, θ. fraude, θ. fourberie, θ. mauvaise foi, θ.

Δολίως, ἐπίρ. avec fourberie, frauduleusement, cauteleusement.

Δολόνω, Μ. ώσω, amorcer; §. (ἐπὶ οἴνου) frélater; (ἐν γέν.) altérer, falsifier, mélanger, sophistiquer.

Δόλος (ὁ), ruse, θ. fraude θ. fourberie, θ.

Δολοφονία (ἡ), assassinat.

Δολοφόνος (ὁ, ἡ), assassin.

Δολοφονῶ, Μ. ήσω, tuer par surprise, assassiner.

Δόλωμα (τὸ), κοιν. τὸ Δέλεαρ. 2) l'action d'amorcer ou de frélater, altération, θ. falsification, θ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ οἴνου κλπ.) frélatage, frélaterie, θ.

'Δοντάγρα (ἡ), tenaille, θ. davier.

'Δόντι (τὸ), dent, θ. ||. τὰ ἐμπροσθινὰ 'δόντια, les dents incisives. ||. τὰ πλαγινὰ, ἴδε Σκυλόδοντον. ||. τὰ ὀπισινὰ, ἴδε Τραπεζίτης. ||. δὲν εἶναι διὰ τὰ 'δόντια του (τὸ ἑτοιμαζόμενον φαγητὸν), παροιμ., ce n'est pas pour lui que le four chauffe. ||. τοῦ ἔδειξε τὰ 'δόντια, (φρσ.), il lui montra les cornes. ||. ἔχει καλὰ 'δόντια, elle a la bouche bien meublée. ||. μὲ τὰ 'δόντια, ἐπίρ. avec les dents, à belles dents. ||. τὰ 'δόντια τῶν ζώων ἀπὸ τὰ ὀπ. γνωρίζεται ἡ ἡλικία των, dents qui marquent. ||. τὸ ἄλλαγμα τῶν τοιούτων 'δοντιῶν, la marque, ||. ζῶον τὸ ὀπ. δὲν ἄρχισεν ἀκόμην' ν' ἀλλάζῃ τὰ 'δόντια του ἢ δὲν τὰ ἄλλαξεν ὅλα, (cheval etc) qui marque encore. ||. τὸ ζῶον ἄλλαξεν ὅλα τὰ 'δόντια του, il ne marque plus. ||. (συνκδχ.) 'Δόντια, κοιν. ἡ 'Οδοντοφυΐα, (ὅθ.) ||. τὸ παιδὶ ἔχει 'δόντια, il fait ses dents, il est en dentition, les dents lui percent (ou) viennent. ||. (μτνμ.) 'δόντι δικρανιοῦ (πειρουνιοῦ κλ.), fourchon. ||. πειροῦνι (δικράνι) μὲ τρία 'δόντια, fourchette (fourche) à trois fourchons. ||. ἓν 'δόντι τοῦ κτενιοῦ τούτου εἶνε σπασμένον, ce peigne a une dent rompue. §. τὸ μαχαῖρι ἔγινεν ὅλον 'δόντια, (συνετρίβη εἰς διάφορα μέρη ἡ κόψις του), le couteau a des dents, il s'est fait des brèches au couteau.

'Δοντιὰ (ἡ), coup des dents, (ἰδίως κυνηγ.) dentée, θ.

'Δοντοκοιλιὰ (ἡ), alvéole des dents; (συνκδχ.) gensive, θ. ἴδε Γοῦλι.

'Δοντόπονος (ὁ), κοιν. ἡ 'Οδονταλγία.

Δόξα, ης (ἡ), gloire, θ. illustration, θ. ||. δόξα τῷ θεῷ! δόξα σοι ὁ θεός! Dieu soit loué! béni soit Dieu! ||. τὸ Δόξα Πατρὶ, le Gloria Patri. ||. τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις, le Gloria in excelsis. 2) (κοιν.) τὸ Οὐράνιον τόξον, l'arc-en-ciel.

Δοξάζω, Μ. άσω, illustrer; glorifier. ||. δοξάζω τὸν θεὸν, rendre gloire à Dieu. ||. ἐδοξάσθη, il se couvrit de gloire, il s'est

illustré. 2) = Δογματίζω, avoir telle ou telle opinion. ||. τί δοξάζεις; quelle est votre croyance?

Δοξάρι (τὸ), κοιν. τὸ Τόξον. 2) τὸ Πλῆκτρον (τῆς λύρας), archet. 3) (τὸ ἐργαλεῖον τῶν παπλωματοποιῶν κλπ.) arçon.

Δοξαριὰ (ἡ), coup d'archet.

Δοξασία (ἡ), opinion, θ. croyance, θ.

Δοξολογία (ἡ), hymne chanté à l'honneur de la divinité ou en action de grâces, (Δτ.) te Deum. ||. ἐψάλη δοξολογία, on chanta le Te Deum.

Δοξολογῶ, Μ. ήσω, chanter les louanges de Dieu.

Δοξομανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fou de la gloire.

Δοξομανία (ἡ), fol amour de la gloire.

Δορκὰς, άδος (ἡ), ζ. chevreuil, (τὸ θηλ.) chevrette, θ.

Δόρυ, ρατος (τὸ), (κυρ.) bois d'une lance, pique, θ. javelot.

Δορυφόρος (ὁ), garde-du-corps, (ἐπὶ κακοῦ) satellite, sbire. ||. (ἀςρονμ.) οἱ δορυφόροι τοῦ Κρόνου, les satellites du Saturne.

Δορυφορῶ, Μ. ήσω, escorter quelqu'un comme garde-du-corps.

Δόσιμον (τὸ), κοιν. ὁ Φόρος, ὁ Δασμὸς, impôt, tribut, taxe, θ. taille, θ. imposition, θ.

Δόσις, εως (ἡ), l'action de donner, (ἰατρ.) prise (de médicament), θ. dose, θ. §. (ἐπὶ πληρωμ.) terme. ||. εἰς πόσας δόσεις θὰ πληρωθοῦν τὰ χρήματα; en combien de termes le payement se fera-t-il? ||. ἡ δευτέρα (ἡ τρίτη κτλ.) δόσις, le premier (le second) terme. ||. ἐπλήρωσε τὴν μίαν δόσιν, il a payé un terme. ||. χίλια τάλληρα πληρωτέα εἰς ἓξ δόσεις, mille écus payables en six termes.

Δοτικὴ (ἡ), Γρμτ. le datif.

Δουκάτον (τὸ), duché.

Δούκισσα, ης (ἡ), duchesse.

Δουλεία (ἡ), servitude, θ. esclavage. 2) (κοιν.) ἀντὶ Ὑπηρεσία ἢ Ἐργασία ἢ Ὑπόθεσις, œuvre, θ. ouvrage, travail; §. affaire, θ. (οἰκ.) besogne, θ. occupation, θ. §. service; charge (publique), θ. emploi. ||. ἔχει δουλειὰν, ἴδε Ἀσχολία. ||. ἔχουν δουλειὰν μαζῆ, ils ont affaire ensemble. ||. ἡ εἰκὼν (ἡ οἰκοδομὴ) αὕτη ἔχει δουλειὰν δι' ἕνα χρόνον ἀκόμη καὶ περισσότερον, il y a de l'ouvrage pour plus d'un an à ce tableau (à ce bâtiment), ἴδε καὶ Ἐργασία. ||. κύτταζε τὴν δουλειάν σου, (φρσ.), mêlez-vous de vos affaires (de votre métier). ||. κυττάζω τὴν δουλειάν μου, ne songer qu'à sa besogne. ||. ἔκαμε τὴν δουλειάν του, il a fait son affaire. ||. ἔγινεν (ἐτελείωσεν) ἡ δουλειά του, son affaire est faite. ||. ἠξεύρει τὴν δουλειάν του, il sait ses affaires. ||. κάμνει γρήγορα τὴν δουλειάν του, il va vite en besogne. ||. (μή σε μέλη,) εἶν' ἐδική μου δουλειὰ, c'est mon affaire. ||. 'δικαί σου δουλειαὶ εἶν' αὐταὶ, ce sont là de vos coups (de vos œuvres). ||. νὰ ἡ δουλειαῖς σου, voilà de vos œuvres. ||. καλὴ δουλειά! c'est un beau coup, un coup d'importance. 2) (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ Ἀποπάτησις, affaire, θ. cas. ||. ἔκαμε τὴν δουλειάν του, il a fait son cas.

Δούλευμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἐργασία. ||. — γῆς, ἴδε Καλλιέργεια.

Δούλευσις, εως (ἡ), κοιν. ἡ Ὑπηρεσία ἢ ἡ Ὑποχρέωσις, service, office. ||. εἶνε εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ δεῖνος, il est au service (aux gages) d'un tel. ||. ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ δούλευσιν (νὰ ὑποχρεόνῃ), il aime à rendre de bons offices, il est fort serviable.

Δουλευτὴς, οῦ (ὁ), travailleur, homme de travail. ||. εἶνε καλὸς δουλευτὴς, c'est un bon travailleur, ἴδε καὶ Ἐργάτης.

Δουλεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Ὑπηρετῶ, servir. 2) ἀντὶ Ἐργάζομαι, mettre en œuvre, travailler; façonner; apprêter, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) ouvrer. ||. δουλεύω τὴν γῆν, ἴδε Γεωργῶ καὶ Καλλιεργῶ. ||. δουλεύω μέταλλα, forger. ||. δουλεύω τὸ ζυμάρι, travailler la pâte. ||. δουλεύω πληγὴν (κυρ. μὲ ξαντὸν), faire suppurer. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Δουλευμένος, η, ον, = Κατειργασμένος, Πεποικιλμένος, ouvré; ouvragé. ||. χάλκωμα δουλευμένον, du cuivre ouvré. 3) (ἐπὶ ἀψύχ. τρτπρσ.) τὸ ὡρολόγι δὲν δουλεύει, la montre ne va pas (ne marche pas), ἴδε καὶ Κινοῦμαι. ||. τὸ κλειδὶ (ἡ κλειδαριὰ) δὲν δουλεύει καλὰ, la clef (la serrure) ne joue pas bien. ||. ἡ πληγὴ δουλεύει (δὲν δουλεύει), la plaie donne (ne donne pas). ||. ἡ φουντανέλλα του ἄρχισε νὰ δουλεύῃ, sa fonticule commence à rendre, ἴδε καὶ Τρέχω. ||. τὸ ἐργαςῆρι δουλεύει, la boutique est achalandée. ||. ὁ μύλος δὲν δουλεύει, (ἀργεῖ, σχολάζει), le moulin chôme (est en chômage).

Δούλη (ἡ), servante, θ. femme (κυρ. εἰς τὸ πληθ.). ||. ἔστειλε μίαν ἀπὸ τὰς δούλας της, elle envoya une de ses femmes.

Δουλικὸς, ἡ, ὸν, digne d'un esclave, servile.

Δουλικῶς, ἐπίρ. en esclave, servilement.

Δουλοπάροικος (ὁ, ἡ), esclave de la glèbe (attaché à la glèbe), serf.

Δουλοπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui convient à des esclaves, servile.

Δουλοπρεπῶς, ἐπίρ. servilement.

Δοῦλος, η, ον, (ἀρχ. ἐπιθ.) = Δουλικός. ||. (οὐσ.) esclave. 2) (συνήθ.) = Ὑπηρέτης, valet, serviteur, (θηλ.) servante, domestique, (πλθ.) gens, (καὶ θηλ.) femmes. ||. οἱ δοῦλοί του, αἱ δοῦλαί της, ses gens, ses femmes. ||. (εἰς τοὺς χαιρετ. καὶ τὰς ἐπιςολ.) δοῦλός (δούλη) σας, ταπεινότατος καὶ εὐπειθέστατος δοῦλός σας, votre serviteur, votre servante, votre très-humble et très-obéissant serviteur.

Δουλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui a les sentimens d'un esclave.

Δοῦξ, δουκὸς (ὁ), duc, (καὶ ὁ τῆς Οὐενετίας) doge. ||. ὁ τοῦ δουκὸς, ducal.

Δοῦς, δόντος, ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Δίδω.

Δοχεῖον (τὸ), reservoir ; vase.

Δράγμα (τὸ), poignée d'épis, θ. gerbe, θ. ἴδε καὶ Δεμάτι.

Δράκαινα, ης (ἡ), femelle du dragon; (εἰς τὰ παραμύθ.) ogresse, θ.

Δρακόντιον (τὸ), φ. estragon. §. sang de dragon. 2) (κοιν.) εἶδ. ἰχθ. dragon de mer, raie la venimeuse, θ. vive, θ.

Δρακόντισσα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Δράκαινα.

Δράκων, οντος (ὁ), dragon ; (εἰς τὰ παραμύθ.) ogre, (καὶ τὸ θηλ.) ogresse, θ.

Δρᾶμα (τὸ), pièce de théatre, θ. drame, (μτφορ.) action dramatique.

Δραματικὸς, ή, ὸν, dramatique. ||. ἡ σκηνὴ αὕτη ἔχει πολὺ τὸ δραματικὸν (εἶνε δραματικωτάτη), il y a bien du dramatique dans cette scène.

Δραματοποιὸς (ὁ, ἡ), qui compose des pièces de théatre, auteur dramatique.

Δράνα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Ἀναδενδρὰς, treille, θ.

Δρὰξ, δρακὸς (ἡ), ἀρχ. ἡ Φοῦκτα, poignée, θ.

Δραπέτευσις, εως (ἡ), évasion, θ.

Δραπετεύω, Μ. εύσω, s'évader.

Δραπέτης, ου (ὁ), esclave fugitif; criminel évadé.

Δρασμὸς (ὁ), fuite, θ. évasion, θ.

Δραστήριος, α ἡ ος, ον, efficace, énergique ; §. actif, agissant, entreprenant. ||. εἶνε πολλὰ δραστήριος, il est d'une grande activité, il est extrêmement agissant.

Δραστηριότης, ητος (ἡ), force d'action, θ. activité, θ. énergie, θ.

Δραστηρίως, ἐπίρ. activement ; énergiquement.

Δράττομαι, Μ. δράξομαι, saisir ; empoigner. ||. (κυρ. μτφορ.) δράττομαι τῆς εὐκαιρίας, ἀφορμῆς δραξάμενος, saisir l'occasion, saisir un prétexte.

Δραχμὴ (ἡ), drachme, θ.

Δρεπανάκι (τὸ), petite faux, θ. faucille, θ. faucillon.

Δρεπάνι, κοιν. ἀντὶ Δρέπανον.

Δρεπανοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une faux, (διδακτ.) falciforme.

Δρέπανον (τὸ), faux, θ. ||. (μτφορ.) τὸ σκληρὸν δρέπανον τοῦ θανάτου, la faux impitoyable de la mort.

Δρέπομαι, Μ. δρέψομαι, (ἀρχ.), cueillir; recueillir.

Δριμὺς, έος (εῖα, ὺ), âcre, acerbe; piquant, mordant, cuisant, fort; (ἰατρ.) acrimonieux; vif. ||. 'ξεῖδι δριμὺ, vinaigre fort (piquant). ||. χειμὼν δριμὺς, hiver rigoureux (âpre, rude). ||. πόνος δριμὺς, douleur aiguë (vive, cuisante). ||. τὸ ψῦχος εἶνε δριμύτατον, le froid est extrêmement âpre (piquant, rude, vif, cuisant).

Δριμύτης, ητος (ἡ), âcreté, θ. âpreté, θ. (ἰατρ.) âcrimonie, θ. ||. (καὶ μτνμ.) ἡ — τοῦ ψύχους (τοῦ χειμῶνος), la rigueur du froid (de l'hiver).

Δρομαῖος, α, ον, qui fait quelque chose en courant. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίρ.) à pas précipités, précipitamment, en courant, tout-courant.

Δρομὰς, άδος (ἡ), (κάμηλος—), ἀρχ. τὸ Γοργοκάμηλον.

Δρομεὺς, έως (ὁ), ἀρχ., coureur.

Δρόμος (ὁ), κοιν. ἡ Ὁδὸς, route, θ. chemin; §. rue, θ. pavé (κυρ. ὁ λιθόστρωτος). §. avenue, θ. voie, θ. passage. §. marche, θ. course, θ. chasse, θ. §. (μτφορ.) train; cours; tour. ||. δρόμος ἐντὸς περιβολίου (δενδρόφυτος), allée, θ. ||. ὁ μεγάλος (ὁ βασιλικὸς, ὁ δημόσιος) δρόμος, la grande (ou la grand') route, la route royale. ||. ἔπιασαν ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ βουνοῦ, ils s'emparèrent de toutes les avenues de la montagne, ils se saisirent de tous les passages. ||. ἔρριψαν τὰ πράγματά του εἰς τὸν δρόμον, on a mis ses meubles sur le pavé. ||. τρέχει (περιφέρεται) ἀδιακόπως εἰς τοὺς δρόμους, il ne fait que battre le pavé. ||. θὰ μείνῃς εἰς τοὺς δρόμους, vous demeurerez par les chemins. ||. εἰς τὰ μέσα τοῦ δρόμου, εἰς τὸν 'μισὸν δρόμον, à mi-chemin. ||. ἀνοίγω (κάμνω) δρόμον καὶ περνῶ, s'ouvrir (se faire, se frayer) un passage. ||. ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτὸς (κλειστὸς), le passage est ouvert (embarrassé). ||. τὸ νερὸν ἄνοιξε δρόμον, le torrent se fit passage. ||. ἔχασε τὸν δρόμον, il s'est trompé de route, il s'est fourvoyé. ||. εἶνε εἰς τὸν δρόμον, il est en route, ἴδε καὶ Ὁδός. ||. εἶνε κάμποσος δρόμος ἀπ' ἐδῶ 'ως ἐκεῖ, il y a une assez longue course d'ici là. ||. εἶνε τριῶν ὡρῶν (τεσσάρων ἡμερῶν) δρόμος ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ, il y a d'ici là trois heures (quatre jours) de marche. ||. μετὰ δύω ὡρῶν δρόμον, après deux heures de marche. ||. δίδω δρόμον, (φρσ.), mettre dehors (ou) à la porte, donner à q. son congé, congédier, éconduire. ||. τοῦ ἔδοσαν τὸν δρόμον του, (τὸν ἔδιωξαν), on lui a donné son congé. ||. πόσους δρόμους νερὸν ἔφερεν; combien il a fait de voies d'eau? ||. τὸ ἁμάξι ἔκαμε δύω δρόμους, la voiture n'a fait que deux courses. ||. ἔκαμα χίλιους δρόμους διὰ τὴν ὑπόθεσίν του, j'ai fait vingt courses pour son affaire. §. 'παίρνω δρόμον (ἵνα πηδήσω), prendre course. ||. αὐτὸ τὸ ὄχημα δὲν ἔχει δρόμον, (δὲν τρέχει τόσον καλὰ), ce cabriolet n'a pas de chasse. ||. ἔχει καλὸν δρόμον, (τρέχει καλὰ), il chasse bien. ||. ὁ δρόμος τοῦ πλοίου, l'erre. ||. τὸ πλοῖον 'πῆρε πάλιν δρόμον, le bâtiment a repris son erre. §. (καὶ μτνμ. ἢ μτφορ.) πρέπει νὰ κάμῃ ἡ ἀσθένεια τὸν δρόμον της, il faut que la maladie ait son cours. ||. ἂς ἴδωμεν τί δρόμον θὰ λάβῃ ἡ ὑπόθεσις; voyons quel cours prendra l'affaire. ||. βάλλω εἰς δρόμον (εἰς τὸν δρόμον της) τὴν ὑπόθεσιν, mettre l'affaire en train. ||. ἡ ὑπόθεσις ἔλαβε (δὲν ἔλαβε)

καλὸν δρόμον, l'affaire est (ou) n'est pas (mise) en bon train, l'affaire a pris un bon (un mauvais) tour, elle a bien (ou) mal tourné.

Δροσερὸς, ά, όν, frais, (τὸ θηλ.) fraîche, (κυρ. ϗ μτνμ.). ||. κόκκινα χείλη καὶ δροσερὰ, des lèvres fraîches et vermeilles.

Δροσιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Δρόσος, rosée, θ. 2) (συνκδχ.) le frais, la fraîcheur. ||. νὰ ταξειδεύσωμεν νύκτα ἵνα ὑπάγωμεν μὲ δροσιὰν, marcher la nuit pour aller fraîchement (au frais).

Δροσίζω, Μ. ίσω, rafraîchir; désaltérer. ||. (οὐδ. καὶ τρτπρσ.) faire frais. ||. ἐδρόσισεν, ἄρχισε νὰ δροσίζῃ (ἐνν. ὁ καιρὸς), il fait frais, il commerce à faire frais, le temps se rafraîchit.

Δρόσισμα (τὸ), rafraîchissement.

Δροσιστικὸς, ή, όν, rafraîchissant; désaltérant. ||. τὸ μαροῦλι εἶνε δροσιστικὸν, la laitue est rafraîchissante.

Δρόσος (ἡ), rosée, θ.

Δρύϊνος, η, ον, de chêne, fait de bois (ou) en bois de chêne.

Δρυμὸς καὶ

Δρυμὼν, ῶνος (ὁ), forêt (de chênes), θ. (ἐν γέν.) forêt, θ. bois.

Δρυοκολάπτης, ου (ὁ), πτ. pivert.

Δρῦς, δρυὸς (ἡ), δ. chêne. ||. » δρυὸς πεσούσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται, « (παροιμ.), l'arbre abattu, c'est à qui en fera du bois.

Δρύφακτον (τὸ), cloture en bois; (ἰδιαιτ.) grille (du tribunal), barreau; barre, θ. balustrade, θ. barrière, θ.

Δυὰς, άδος (ἡ), nombre binaire; §. (συνκδχ.) couple.

Δυϊκὸς, ή, όν, (κυρ. ἀριθμὸς), duel.

Δύναμαι, Μ. (θὰ) δυνηθῶ, (ἀρχ.), ἀντὶ Ἠμπορῶ, pouvoir, avoir la force ou la faculté ou le droit de, être capable ou en état de.

Δύναμις, εως (ἡ), pouvoir; puissance, θ. force, θ. vigueur, θ. faculté, θ. §. (μτνμ.) valeur, θ. (εἰς μεριк. φρσ.) vertu. §. (συνκδχ.) forces, troupes, armée, θ. ||. ἔνοπλος δύναμις, force armée. ||. αἱ σύμμαχοι (αἱ συμμαχικαὶ) δυνάμεις, les puissances alliées. ||. ὅλαι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις, toutes les puissances de l'Europe. ||. ἡ δύναμις τῶν λέξεων, la valeur des termes. ||. δυνάμει βασιλικοῦ διατάγματος, en vertu d'une ordonnance royale. ||. δυνάμει χρημάτων, à force d'argent. ||. αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς, les facultés (les puissances) de l'âme. ||. δυνάμει (κατ' ἀντίθεσιν ὡς πρὸ τὸ ἐνεργείᾳ), (ἐπιστημον.), virtuellement, potentiellement. ||. ἡ δρῦς ἐμπεριέχεται δυνάμει εἰς τὸ βαλανίδι(ον), le chêne est virtuellement renfermé dans le gland. ||. τοῦτο εἶνε ὑπὲρ τὴν δύναμίν μας, cela est au-dessus de nos facultés (de notre portée). ||. τοῦτο ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις του, cela passe (excède) sa portée, il est au-dessus de la portée de ses forces, il passe son pouvoir. ||. καταχρᾶται τὴν δύναμίν του, il abuse de sa puissance. ||. ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις του, il est au bout de ses forces.

Δυναμόνω, Μ. ώσω, fortifier, renforcer; conforter, corroborer, reconforter; enforcir. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se fortifier, se renforcer, enforcir, s'enforcir. ||. τὸ καλὸν κρασὶ δυναμόνει τὸ στομάχι, le bon vin fortifie (corrobore) l'estomac. ||. σᾶς εὑρίσκω ἀρκετὰ δυναμωμένον εἰς τὰ Γαλλικὰ, je vous trouve bien renforcé dans la langue Française. ||. τὸ δένδρον ἐδυνάμωσεν ἀφ' οὗ τὸ ἐκλάδευσαν, l'arbre a repris vigueur depuis qu'on l'a taillé.

Δυναμωτικὸς, ή, όν, fortifiant, corroborant, corroboratif, cordial. ||. τὸ κρασὶ εἶνε δυναμωτικὸν, le vin est un corroborant.

Δυνάμωμα (τὸ), l'action de corroborer (etc), corroboration, θ. confortation, θ.

Δυναστεία (ἡ), domination, θ. §. dynastie, θ. §. (κοιν.) ἡ Βία, violence, θ.

Δυναστεύω, Μ. εύσω, dominer (en souverain). 2) κοιν. ἀντὶ Βιάζω, forcer.

Δυνάστης, ου (ὁ), souverain, potentat.

Δυναστικὸς, ή, όν, κοιν ἀντὶ Βίαιος, forcé.

Δυναστικῶς, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Βιαίως, de vive force.

Δυνατὰ, ἐπίρ. fort, fortement; rudement; vigoureusement. ||. κρούω δυνατὰ τὴν θύραν, frapper rudement à la porte. ||. κτύπα δυνατώτερα, heurtez plus fort. ||. λαλῶ (φωνάζω) δυνατὰ, parler (crier) haut. ||. ὅποιος φωνάξῃ δυνατώτερα, c'est à qui criera le plus haut (le plus fort).

Δυνατὸς, ή, όν, = Ἰσχυρὸς, fort, puissant; (ἐπὶ φωνῆς) haut; (ἐπὶ ἀνέμου), = Σφοδρός; (ἐπὶ χυμῶν) = Δριμύς. ||. δυνατὸν κρασὶ, vin fort. ||. πρέπει νὰ ἦνε δυνατώτερον τὸ πῦρ (εἰς τὸ ψήσιμον), il faut donner le feu plus fort. ||. ὁ σφυγμός του εἶνε δυνατὸς, son pouls est fort. 2) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) possible; praticable; (καὶ ἀφηρημ.) possibilité. θ. ||. εἶνε (ἦτον) δυνατὸν, il se peut (il se pourrait) que, ἴδε καὶ Ἠμπορῶ. ||. ? εἶνε δυνατόν; est-il possible (que cela soit)? se-peut il faire? ||. ἂν ἦνε δυνατὸν, si faire se peut. ||. δὲν εἶνε δυνατὸν, ce n'est pas possible, cela ne se peut pas, il n'y a pas possibilité. ||. ὅσον τὸ δυνατὸν καλλήτερα (ὀγλιγωρότερα), le mieux (qu'il est) possible, le plus tôt possible. ||. μετεχειρίσθη ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους, il a employé tous les moyens praticables. ||. βάλλω τὰ δυνατά μου, je fais tout mon possible, j'applique tous mes sens; (παροιμ.) je fais jouer les grandes marionettes. ||. βάλε τὰ δυνατά σου (ὅλα σου τὰ δυνατὰ), faites-y vos efforts (tous vos efforts, tout votre possible).

Δυνητικὸς, ή, όν, (κυρ. γραμτ.

potentiel. ||. ὁ δυνητικὸς (σύνδεσμος) Ἄν, l'ἄν potentiel.

Δύο (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), deux. ||. δύο καὶ δύο τέσσαρα, deux et deux (font) quatre. ||. ὀγδώντα δύο, quatre-vingt-deux. ||. εἰς τὰς δύω(ἐνν. ὥρας), à deux heures. ||. εἶνε δύω ἡμέραι ἀφ' οὗ ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν, j'ai reçu, il y a une couple de jours, une lettre. ||. καὶ οἱ δύω, l'un et l'autre, tous les deux. ||. κἀνεὶς τῶν δύω, ni l'un ni l'autre. ||. εἶνε μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο, il y a une grande différence entre l'un et l'autre. ||. ἓν ἐκ τῶν δύω, (ἀρχ.) δυοῖν θάτερον, de deux choses l'une. ||. ἀπὸ τὰ δύω μέρη, ἴδε Ἀμφοτέρωθεν ἢ Ἑκατέρωθεν. ||. ὁ δρόμος(ὁ κλάδος) χωρίζεται εἰς δύο, le chemin (la branche) fait la fourche. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαίγ.) τὸ δύο τοῦ σπαθιοῦ, le deux du trèfle.

Ἀδύοσμος (ὁ), κοιν. ὁ Ἡδύοσμος.

Δυσάγωγος (ὁ, ἡ), difficile à élever (à conduire etc), indisciplinable; (ἐπὶ ἵππ. κλπ.) fort à dompter; fort en bouche, qui a la bouche forte; retif; (μτφορ.) récalcitrant.

Δυσανάγνωστος (ὁ, ἡ), difficile ou malaisé à lire (à déchiffrer), qui n'est pas aisé à lire, inlisible (ou) illisible.

Δυσανάλογος (ὁ, ἡ), νλγ., disproportionné.

Δυσανασχετῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), étré indigné, s'indigner, supporter impatiemment.

Δυσαρέσκεια (ἡ), déplaisir, désagrement, mécontentement; inconvénient. ||. ὑπάρχει γενικὴ δυσαρέσκεια, il y a un mécontentement général. ||. ποτὲ δὲν τῷ ἔδωκεν ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, il ne lui a jamais donné aucun sujet de déplaisir. ||. μὲ μεγάλην μου δυσαρέσκειαν βλέπω ὅτι εἶμαι βιασμένος νὰ.., c'est à mon grand déplaisir que je me vois contraint de... ||. πράττω τι μὲ πολλήν μου δυσαρέσκειαν, avoir bien du mal à faire quelque chose.

Δυσάρεστος (ὁ, ἡ), désagreable, déplaisant, disgracieux; désobligéant; fâcheux, pénible. ||. εἶνε δυσάρεστον νὰ ἔχῃ τις κρισολογίας, c'est un désagrement que d'avoir des procès. ||. εἶνε δυσάρεστον νὰ ἀκούῃ τις τοιαῦτα, il est pénible d'entendre de telles choses.

Δυσαρεστῶ, Μ. ήσω, déplaire à, mécontenter, désobliger; fâcher, indisposer. ||. τοῦτο μὲ δυσαρεστεῖ, cela me déplaît. ||. (πθ.) Δυσαρεστοῦμαι, Μ. δυσαρεστηθῶ (θὰ), se déplaire, être mécontent de ou indisposé contre q., trouver mauvais qc. ||. εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ, je suis assuré qu'il ne le trouvera pas mauvais. ||. αἱ κυρίαι δυσηρεστήθησαν εἰς τὸν χορὸν, ses dames se sont déplu au bal. ||. εἶνε πολλὰ δυσαρεστημένος ἀπὸ τὸν υἱόν του, il est fort mécontent de son fils. ||. δὲν θέλω νὰ ἦσε δυσαρεστημένος, je ne veux pas que vous soyez mécontent. ||. εἶνε ὅλοι δυσαρεστημένοι ἐναντίον του, tout le monde est indisposé contre lui. ||. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) εἶνε ἀπὸ τοὺς (πολιτικῶς) δυσαρεστημένους, il est du parti des mécontents.

Δυσβάστακτος (ὁ, ἡ), accablant, insupportable.

Δύσβατος (ὁ, ἡ), scabreux (fort) à monter, fâcheux. ||. δρόμος δύσβατος, chemin rude (raboteux, scabreux, âpre).

Δυσγένεια (ἡ), obscurité de la naissance, θ. bassesse d'extraction, θ.

Δυσγενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est d'une naissance obscure, de basse extraction.

Δυσδιάθετος (ὁ, ἡ), indisposé, incommodé; de mauvaise humeur. ||. εἶνε δυσδιάθετος, il est en mauvaise disposition. ||. εἶνε ὀλίγον δυσδιάθετος, il est un peu incommodé, il se ressent d'une légere incommodité.

Δυσδιάλλακτος (ὁ, ἡ), difficile à reconcilier

Δυσδιάλυτος (ὁ, ἡ), difficile à dissoudre.

Δυσδιόρθωτος (ὁ, ἡ), difficile à corriger (a rajuster etc).

Δυσειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), hideux, laid.

Δυσεντερία (ἡ), dyssenterie, θ.

Δυσέντευκτος (ὁ, ἡ), d'un difficile accès (approche), d'un abord difficile (inaccessible), qui a l'abord rude (fâcheux), peu affable, difficile à approcher.

Δυσεξήγητος (ὁ, ἡ), difficile à expliquer.

Δυσεύρετος (ὁ, ἡ), difficile à trouver.

Δυσημερία (ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Δυστυχία, revers, désastre, malheur, adversité, θ.

Δυσημερῶ, Μ. ήσω, ἀρχ. ἀντὶ Δυστυχῶ, être malheureux, jouer de malheur.

Δυσθεράπευτος (ὁ, ἡ), difficile à traiter (à guérir).

Δυσίατος (ὁ, ἡ), difficile à guérir.

Δύσις, εως (ἡ), le coucher (du soleil), le couchant; (μτφορ.) le déclin (de la vie). 2) (συνκδχ.) l'occident, l'ouest, le couchant.

Δυσκάθεκτος (ὁ, ἡ), difficile à arrêter (à contenir).

Δυσκατέργαστος (ὁ, ἡ), difficile à travailler (à exécuter, à achever).

Δυσκατόρθωτος (ὁ, ἡ), qui est de difficile exécution, difficile à exécuter, dont on vient difficilement à bout.

Δυσκινησία (ἡ), roideur des mouvements, θ.

Δυσκίνητος (ὁ, ἡ), difficile à mouvoir, lourd, lent; §. roide.

Δυσκοίλιος (ὁ, ἡ), qui à le ventre serré (reserré, constipé).

Δυσκοιλιότης, ητος (ἡ), constipation, θ. ||. φέρω (προξενῶ) δυσκοιλιότητα, constiper.

Δυσκοινώνητος (ὁ, ἡ), qui est d'un commerce difficile.

Δυσκολεύω, Μ. εύσω, susciter (faire naître) des difficultés, entraver; contrarier, gêner. ||. (μσ. αὐτ..) trouver de difficulté à (ou faire difficulté de)

qc.; avoir de la peine. ||. δυσκολεύει τὸ ἐμπόριον (τὴν ναυτιλίαν), gêner le commerce (la navigation). ||. δὲν δυσκολεύομαι νὰ σᾶς πιστεύσω, je n'ai pas de peine à vous croire. ||. δυσκολεύομαι νὰ τοῦ τὸ εἴπω, j'ai peine de lui dire telle chose.

Δυσκόλευμα (τὸ), l'action d'entraver (etc).

Δυσκολία (ἡ), difficulté, θ. peine, θ.

Δυσκολόβραστος, η, ον, = Κακόβραστος.

Δυσκολογνώριστος, ος ꙋ (κοιν.) η, ον, méconnaissable.

Δυσκολοκατόρθωτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, = Δυσκατόρθωτος.

Δυσκολομάσσητος, η, ον, difficile à mâcher.

Δυσκολονίκητος (ὁ, ἡ), difficile à vaincre.

Δυσκολοοικονόμητος (ὁ, ἡ), difficile à traiter (à manier).

Δυσκολοπέραστος, η, ον, difficile à passer (à traverser).

Δυσκολοπώλητος, η καὶ ος, ον, qui est de mauvais débit (de mauvaise défaite), (qui est) dur à la vente.

Δύσκολος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, difficile, malaise; rude; fâcheux; laborieux; pénible; délicat; embarrassant; (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) difficile à contenter (ou) a vivre; chagrin, morose. §. difficultueux. ||. γέννα δύσκολη, accouchement laborieux. ||. οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι, les temps sont rudes. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Δύσκολα, ἐπίρ. ἀντὶ Δυσκόλως.

Δυσκολοσύνακτος, η, ον, difficile à cueillir (à faire rentrer etc.). ||. τὸ εἰσόδημα τοῦτο εἶνε πολλὰ δυσκολοσύνακτον, ce revenu est d'une rentrée bien difficile.

Δυσκολοχώνευτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, = Δύσπεπτος.

Δυσκόλως, ἐπίρ. difficilement, péniblement, malaisement, à peine. ||. δυσκολώτατα, à grand' peine.

Δυσμαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a de la peine à apprendre, inepte.

Δυσμαὶ (αἱ), πλθ. ἡ Δύσις, l'occident. ||. (συνήθ.) πρὸς δυσμὰς, vers l'occident, vers le couchant. ||. περὶ δυσμὰς ἡλίου, au soleil couchant. §. (ꙋ μτφορ.) περὶ βίου δυσμὰς, sur le déclin de la vie.

Δυσμένεια (ἡ), malveillance, inimitié, θ. animosité, θ.

Δυσμενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), malveillant, ennemi.

Δυσμετάβλητος (ὁ, ἡ), difficile à changer.

Δυσμετάδοτος (ὁ, ἡ), difficile à partager.

Δυσμετακίνητος (ὁ, ἡ), difficile à mouvoir.

Δυσμετακόμιστος (ὁ, ἡ), difficile à transporter.

Δυσμετάπειστος (ὁ, ἡ), difficile à dissuader.

Δυσμεταχείριστος (ὁ, ἡ), difficile ou délicat à manier (à traiter), rebelle.

Δυσμίμητος (ὁ, ἡ), difficile à imiter.

Δύσμορφος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Ἄσχημος, difforme.

Δυσνόητος (ὁ, ἡ), difficile à comprendre (à entendre), obscur; abstrus.

Δυσουρία (ἡ), dysurie, θ.

Δυσπαράδεκτος (ὁ, ἡ), qu'on admet difficilement.

Δυσπαρακολούθητος (ὁ, ἡ), ἀρχ., difficile (pénible) à suivre.

Δύσπεπτος (ὁ, ἡ), difficile (dur) à digérer, qui est de difficile (de dure) digestion, indigeste.

Δυσπεψία (ἡ), difficulté de digérer, dyspépsie, θ.

Δυσπιστία (ἡ), défiance, θ. méfiance, θ.

Δύσπιστος (ὁ, ἡ), défiant, méfiant.

Δυσπιστῶ, Μ. ήσω, être défiant, se défier (se méfier) de.

Δύσπνοια (ἡ), difficulté de respirer, dyspnée, θ.

Δυσπόριστος (ὁ, ἡ), difficile à trouver (à se procurer).

Δυσπρόσιτος (ὁ, ἡ), = Δυσέντευκτος.

Δύσριγος (ὁ, ἡ), frileux.

Δυσσέβεια (ἡ), impiété, θ.

Δυσσεβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), impie, mécréant.

Δυσσεβῶς, ἐπίρ. d'une manière impie.

Δύστηνος (ὁ, ἡ), ἀρχ. infortuné, malheureux.

Δυστροπία (ἡ), humeur chagrine (difficile), θ. morosité, θ.

Δύστροπος (ὁ, ἡ), qui est d'humeur fâcheuse (aigre), fâcheux, acariâtre, hargneux, bourru, morose, revêche.

Δυστροπῶ, Μ. ήσω, se montrer difficile (récalcitrant), se cabrer.

Δυστύχημα (τὸ), malheur, revers, adversité, θ. disgrace, θ.

Δυστυχὴς, οῦς (ὁ, ἡ), malheureux, infortuné; misérable. ||. καιρὸς δυστυχὴς, temps calamiteux. ||. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιφων.) ὁ δυστυχής! le pauvre! le pauvre homme!

Δυστυχία (ἡ), malheur; infortune, θ. adversité, θ. misère, θ. ||. κατὰ δυστυχίαν, par malheur, malheureusement.

Δυστυχῶ, Μ. ήσω, être dans l'indigence (dans l'adversité), jouer de malheur.

Δυστυχῶς, ἐπίρ. malheureusement, misérablement.

Δυσφημία (ἡ), mauvaise réputation, θ. diffamation, θ.

Δυσφημίζω, Μ. ίσω, καὶ

Δυσφημῶ, Μ. ήσω, attaquer la réputation de q., dénigrer, diffamer, décrier. ||. ἐδυσφημίσθη, il s'est fait un mauvais renom, il est tout à fait décrié. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) δυσφημισμένος, η, ον, qui a mauvais renom, de mauvais renom, décrié.

Δυσφύλακτος (ὁ, ἡ), difficile à garder, (qui est) de mauvaise garde.

Δυσχεραίνω, Μ. ανῶ (θῶ), (ἀρχ.) être mécontent (fâché, offensé, indigné).

Δυσχέρεια (ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Δυσκολία.

Δυσχερὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Δύσκολος.

Δυσώδης, ους (ὁ, ἡ), qui sent mauvais, infect, fétide.

Δυσωδία (ἡ), mauvaise odeur, θ. odeur infecte, θ. fétidité, θ.

Δυσώνυμος (ὁ, ἡ), qui a un nom

sinistre (abominable), dont on ne peut prononcer le nom qu' avec horreur.

Δυσωπία (ἡ), mauvaise honte, θ.

Δυσωπῶ, Μ. ήσω, faire rougir; §. fléchir, persuader, apaiser. ||. (πθ.) respecter.

Δυτικὸς, ἡ, ὸν, qui est à l'occident (ou) de l'occident, occidental. ||. ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία (πρὸς διαφορὰν τῆς Ἀνατολικῆς), l' Église d' Occident. ||. δυτικαὶ Ἰνδίαι, (καταχρ. ἡ Ἀμερικὴ), les Indes occcidentales. ||. (καὶ ὡς οὐσ. εἰς τὸ πληθ.) οἱ Δυτικοὶ (πρὸς διαστολὴν τῶν Ἀνατολικῶν), les Occidentaux.

Δύω (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. ἴδε Δύο.

Δύω, Μ. δύσω, se coucher. ||. εἶνε μία ὥρα ἀφ' οὗ ἔδυσεν ἡ σελήνη, il y a une heure que la lune est couchée. ||. δύοντος τοῦ ἡλίου, au soleil couchant.

Δώδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), douze.

Δωδεκαετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), de douze ans.

Δωδεκάκις, ἐπίῤ. douze fois.

Δωδεκὰς, άδος (ἡ), le nombre douze; §. douzaine, θ.

Δωδεκατημόριον (τὸ), la douzième partie.

Δωδέκατος, η, ον, douzième, (καὶ εἰς μερικὰς φρσ.) douze. ||. Κάρολος ὁ δωδέκατος (ὁ) ΙΒ', Charles douze (ou) XII. ||. ἡ δωδεκάτη τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le douze du mois (de la lune).

Δῶμα (τὸ), plâte-forme (d' une maison), θ. terrasse, θ.

Δωμάτιον (τὸ), chambre, θ. §. cabinet. ||. τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, (Δικονμ.), la chambre du conseil.

Δωρεά (ἡ), don; grâce, θ; donation, θ. ||. ἡ δωρεὰ αὕτη εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἄκυρος, cette donation est nulle et invalide. ||. δωρεὰν (ἑλλ. προθ.), ἐπίῤ. en don, gratis, gratuitement. ||. ὁ διδόμενος ἢ γινόμενος δωρεὰν, gratuit.

Δωροδοκία (ἡ), corruption (par des presents), vénalité, θ.

Δωροδοκῶ, Μ. ήσω, corrompre (καὶ πθ. se laisser corrompre) par des présens.

Δῶρον (τὸ), don, présent; hommage.

Δωροῦμαι, Μ. δωρήσομαι, (ἀρχ.), donner en présent, gratifier.

E

Ἔ! μόρ. (πολυσήμαντον), ho, he; ô; hem! ||. ἔ δά! μὲ τὰ ὅλα σου; ho, ho, vous plaisantez donc. ||. ἔ καλὰ, ἂς εἶναι, he bien, soit donc. 2) (κλητ.), hola! he! ||. ἔ! ἐσένα λέγω, hola, l'ami! he, vous!

Ἐὰν, σύνδεσ. Ὑποθετ. = Ἄν, si.

Ἔαρ, ἔαρος (τὸ), printemps.

Ἐαρινὸς, ἡ, ὸν, du printemps, printanier; vernal. ||. ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία, l' équinoxe vernale.

Ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, ἀντωνυμ. αὐτπθ. (κυρ. γ'. πρσ.), soi, (πρὸ τῶν ῥημ.) se; soi-même. ||. τὸν ἑαυτόν μου (σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'των ἢ 'τους), moi (toi, soi) -même, nous (vous, eux) -mêmes. ||. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἴδε Ἔρχομαι ϗ Συνέρχομαι. ||. ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου, remettez-vous. ||. εἶν' ἐκτὸς ἑαυτοῦ, il est hors de lui-même (hors de son bon sens, hors de sens), il n' est pas en soi. ||. αἰσθάνομαι καλλήτερα (ὑγιέστερον) τὸν ἑαυτόν μου, je me sens mieux. ||. ἀφ' ἑαυτοῦ του, de son chef, (καὶ μτφορ.) de son cru. ||. δὲν λέγει τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ του, il ne dit rien de son chef (de son cru). ||. ὁ συγγραφεὺς οὗτος τίποτε δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, cet auteur ne peut rien tirer de son cru. ||. καθ' ἑαυτὸν, en soi-même, à part soi, tout bas. ||. εἶπε καθ' ἑαυτὸν, dit-il à part soi (en soi-même), il se dit tout bas. ||. ἐκθέτει (εἰς κίνδυνον) τὸν ἑαυτόν του, il expose sa personne. ||. δὲν ἐγγυῶμαι εἰμὴ διὰ τὸν ἑαυτόν μου μόνον, je ne reponds qu de ma personne.

Ἐβγάζω, Μ. ἐβγάλω (θὰ), κοιν. ἀντὶ Ἐκβάλλω ἢ Ἐξάγω, sortir, faire sortir; mettre dehors (καὶ ἐπὶ φορεμ.) bas; ôter; tirer; extraire; détacher; rendre. ||. ἐβγάζω τὸ ἀνασυρτῆρι ἀπὸ τὸ πηγάδι, retirer le seau du puits. ||. τοῦ ἔβγαλλε τὸ 'μμάτι, il lui arracha (creva) l' œil. ||. τὸ ἕν ὀμμάτι του εἶν' ἐβγαλμένον, il est déferré d'un œil. ||. ἔβγαλε (ἀπὸ τὸ πουγγεῖ' του) δύω δραχμὰς, ayant tiré deux drachmes. ||. 'βγάλλε τὰ ἄλογα ἀπὸ τὸ ἁμάξι, ôtez les chevaux de la voiture, ἴδε καὶ Ξεζεύγω. ||. ἔβγαλέ του τὰ σίδηρα ἀπὸ τὰ πόδια, ôtez-lui ses fers. ||. ἔβγαλε τὰ χειρόκτιά του, il ôta ses gants. ||. ἔβγαλε τὸ χέρι του (τὸ πόδι του), il se disloqua le poignet etc., il prit (il se donna) un écart, ἴδε καὶ Ἐξαρθρόνω. ||. ἐβγάλλω τὴν γλῶσσαν, tirer la langue. ||. ἔβγαλε μίαν φωνὴν, il fit (il poussa, il jeta) un cri. ||. ἐβγάζω τὸ σκιάδι μου (πρὸς χαιρετισμὸν), ôter son chapeau (à quelqun), se découvrir, mettre chapeau bas. ||. τοῦ ἔβγαλα τὸ σκιάδι μου, je lui tirai mon chapeau. ||. ἐβγάζω τὰ 'ποδήματά μου, se déchausser. ||. ἐβγάζω μετάξι, tirer de la soie. ||. τὸ 'λάδι ὅ,που βγάλλουν ἀπ' αὐτὸν τὸν σπόρον, l' huile

qu'on extrait de cette graine. ||. ἐβγάλλει ἀπὸ τὴν πέτραν νερὸν, (παροιμ.), il tirerait de l' huile d' un mur. ||. ἐβγάλλει τὸ ψωμί του, (φρσ.), il gagne son pain (sa vie). ||. ἐβγάζω φωτιὰν (μὲ τὰ πυρόβολα), faire jaillir du feu. ||. ἡ κλῶσσα ἔβγαλε δεκαπέντε πουλιὰ, la poule a amené quinze poussins. ||. ἔβγαλε βλαστάρια, il poussa. ||. ἔβγαλε μαλλιὰ (μουστάκια κτλ.), il poussa du (il se couvrit de) poil. ||. ἐβγάζει 'δόντια, les dents lui percent (lui viennent), ses dents percent, ἴδε καὶ Ἔχω. ||. ἔβγαλ' ἕνα κότσι 'ς τὸ πόδι, il lui vint un cal au pied. ||. ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον εἰς τὸν λαιμὸν, il lui est venu (il lui sortit) une grosseur à la gorge. ||. αὐτὸ τὸ ἄνθος ἐβγάζει μίαν γλυκειὰν μυρωδιὰν, cette fleur rend une odeur agréable. ||. τὸ κρέας δὲν ἔβγαλε διόλου πάχος, la viande n'a rendu point de graisse (n'a rien rendu). ||. ἔβγαλε τὸ κλύσμα, il a rendu le remède. ||. (καὶ καταχρ. ἢ κατ' εὐφημ.) τὸ ἰατρικὸν τὸν ἔβγαλε (τὸν ἐνήργησε) τέσσαραις-πέντε φοραῖς, sa médecine l' a fait aller quatre ou cinq fois (à la garderobe). ||. τὸ σπυρί του ἔβγαλεν ἀρκετὸν ἔμπυον, son abcès rendit quantité de pus. ||. πέτρα ἵνα 'βγάλλῃ τὰς κηλῖδας, une pierre pour enlever (pour faire en aller) les taches. ||. τὸν ἔβγαλαν (τὸν ἀπέλυσαν) ἀπὸ τὴν φυλακὴν, on le retira de la prison, on l'a élargi. ||. τὸν ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, it le retira de l'école. ||. ἐβγάλλω τὰ ἀσημικά μου ἀπὸ τὸ ἐνέχυρον, retirer ses effets. ||. ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, dérouter. ||. ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν ἀπάτην, désabuser, détromper, (μτφορ.) déssiller les yeux de (ou) à q., désaveugler. ||. ποτὲ δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐβγάλῃς ἀπὸ τὸν νοῦν, vous ne lui ôterez jamais cela de l'esprit. ||. τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν θέσιν του, on le déposa (on l' a demis) de son emploi (de sa charge), ἴδε καὶ Παύω. ||. ἔβγαλε (ἀπέβαλε) τὸν ὑπηρέτην του, il lui a donné son congé. ||. ἐβγάλλω ταχυδρόμον (μὲ γράμματα), ἴδε Ξεκινῶ. ||. ἐβγάλλω λαχνὸν, tirer la loterie. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) ἔβγαλα (δηλ. ἔπαιξα) τὸν ῥῆγά μου, je m'en suis allé de mon roi. ||. 'βγάλε τὸ σπαθί σου, allez-vous-en de votre trèfle. ||. ἐβγάλλω τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ, imposer (donner) le nom. ||. δὲν ἠμπόρεσε νὰ 'βγάλῃ τὸ γράψιμόν του, il ne put déchiffrer son écriture. ||. τοὺς ἔβγαλε (εἰς τὸ τραπέζι) διάφορα ὀπωρικὰ, il leur servit toutes sortes de fruits. ||. τὸ τυρὶ τὸ ἐβγάλλουν συνήθως εἰς τὸ τέλος τοῦ τραπεζιοῦ, le fromage ne se sert ordinairement qu'à la fin du repas. ||. (καὶ μτφορ.) τοῦ ἔβγαλε δουλειαῖς, (φρσ.), il lui suscita des embarras, il lui tailla (il lui donna bien) de la besogne. §. τὸν ἔβγαλε (τὸν ἀπέδειξε) ψεύστην, il le démentit, il lui donna un démenti. §. τὸν ὑπεχρέωσαν 'νὰ ἐβγάλῃ τὸν τοῖχόν του παραέξω, on l' a obligé à pousser son mur plus loin.

'Εβγαίνω, Μ. (θὰ) ἔβγω, κοιν. ἀντὶ Ἐκβαίνω, Ἐξέρχομαι, sortir; s'ôter. §. se détacher. §. (τρτπσ.) résulter. ||. ἔβγα σὺ, 'να ἔμβω 'γὼ, (παροιμ.), ôte-toi (de là) que je m' y mette. ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἴδε Ἀποβαίνω. ||. ἐβγαίνω εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶν, se sauver à la nage. ||. νὰ ἔβγῃ εἰς τὸ παράθυρον, de se mettre à la fenêtre. ||. ὁ καπνὸς ἔβγαινε διὰ τῶν σωλήνων, la fumée s' échappait par les tuyaux. ||. τὰ πουλιὰ ἐβγῆκαν (ἀπὸ τὸ αὐγὸν), les poussins sont éclos (viennent d' éclore). ||. (καὶ μτφορ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον, s' écarter de son sujet, ἴδε ϗ Παρεκβαίνω. ||. ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν ἀπάτην, il se désabusa, il en est bien revenu (de son erreur). ||. πόσαις φοραῖς ἐβγῆκεν (ἐνν. πρὸς χρείαν του) ὁ ἀσθενής; combien de fois est-il allé? ||. ἐβγῆκεν ἓξ φοραῖς, il est allé six fois. ||. ἐβγαίνει συχνὰ, il va frequemment. ||. ἐβγῆκεν ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι), ἴδε Ἀνατέλλω. ||. ἐβγῆκαν τὰ 'δόντια του, les dents lui percèrent (lui poussèrent), ἴδε καὶ Ἀναφύω. ||. ἐβγαίνουν νὰ γένειά του, la barbe lui vient. ||. ἐβγῆκε τὸ χέρι του, son poignet se demit. ||. ἐβγῆκεν ὁ λαχνὸς, la loterie est tirée. §. (ϗ μτφορ.) δὲν τοῦ ἐβγῆκεν εἰς καλὸν, il ne lui en résulta rien de bon. ||. ϗ τί ἐβγῆκε μὲ τοῦτο; et qu'y a-t-il d' étonnant à cela? §. ἐβγῆκεν (ἀλήθευσε δηλ.) τὸ ὄνειρον κτλ., le songe se vérifia. §. (καταχρ.) αὐτὴ ἡ θύρα ἐβγαίνει εἰς τὴν αὐλὴν (εἰς τὸ περιβόλι κτλ.), cette porte ouvre (donne) sur la cour (sur le jardin etc.). ||. (καὶ κατ' ἀντωνομασ.) ἡ οἰκία αὕτη ἐβγαίνει εἰς δύω δρόμους, cette maison perce dans (sur) deux rues. ||. ποῦ 'βγαίνει αὐτὸς ὁ δρόμος; où se rend ce chemin-là? où est-ce qu'il aboutit?, ἴδε καὶ Ὑπάγω. ||. ὁ πύργος οὗτος ἔχει ἕνα ὑπόγειον δρόμον, ὁ ὁποῖος ἐβγαίνει εἰς τὸ δάσος, ce chateau a un chemin sous terre qui repond dans la forêt. §. αὐτὸ τὸ χρῶμα ἐβγαίνει, ἐβγαίνει ἡ θωριά του, ἴδε Ξεβάφω. ||. αὐτὴ ἡ κηλὶς θὰ ἔβγῃ μὲ τὸ σαποῦνι, cette tache s'en ira au savon. ||. αἱ κηλῖδες τῆς σκωρίας ἐβγαίνουν δυσκόλως, les tâches de rouille s' ôtent difficilement.

Ἔβγαλμα (τὸ), l'action de sortir (ou) de faire sortir (etc), sortie, θ. ||. ἔβγαλμα ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἴδε Ἀπόβασις. ||. ἔβγαλμα χεριοῦ (ποδαριοῦ κτλ.), ἴδε 'Βγάλσιμον ϗ Ἐξάρθρωσις.

Ἑβδομαδιαῖος, α, ον, ὁ (κοιν.)-Ἑβδομαδιάτικος, η, ον, qui revient tout les sept jours (chaque semaine), hebdomadaire.

Ἑβδομὰς, άδος (ἡ), semaine.

||. δὶς τῆς ἑβδομάδος, deux fois la semaine.

Ἑβδομήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), soixante et dix (ἡ) soixante-dix. ||. ἡ μετάφρασις (τῆς Γραφῆς ὑπὸ) τῶν Ἑβδομήκοντα, la version des Septante.

Ἑβδομηκοντάκις, ἐπίῤ. soixante-dix fois.

Ἑβδομηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ἑβδομηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), septuagénaire.

Ἑδομηκοστὸς, ἡ, ὸν, soixante -dixième.

Ἕβδομος, η, ον, septième, (ὡς εἰς μερικ. φρσ.) sept. ||. τόμος ἕβδομος, tome sept. ||. Κάρολος ὁ ἕβδομος ἢ (εἰς ἔγγραφ.) Ζ', Charles sept (ou) VII. ||. ἡ ἑβδόμη τοῦ μηνὸς, le sept du mois. ||. ἡ γυνὴ εἶνε εἰς τὸν ἕβδομον μῆνά (τῆς κυοφορίας) της, elle est dans son septième (dans son sept). ||. τὸ ἕβδομον (μέρος ποσότητος), la septième partie, le septième. ||. (ὡς ἀντὶ ἐπίῤ.) ἕβδομον, septièmement, en septième lieu.

Ἕβενος (ἡ), ἀρχ. (τὸ ἀμπανόζι), ébène, θ. bois d'ébène.

Ἐβενουργὸς (ὁ), ouvrier qui travaille en ébène, ébéniste.

Ἑβραΐζω, Μ. hébraïser.

Ἑβραϊκὸς, ἡ, ὸν, hébraïque.

Ἑβραϊσμὸς (ὁ), hébraïsme.

Ἑβραϊστὴς, οῦ (ὁ), hébraïsant, hébraïste.

Ἔγγαμος (ὁ), marié.

Ἐγγαστρίμυθος (ὁ), ventriloque.

Ἐγγαστρόνω, Μ. ώσω, rendre enceinte, (οἰκ.) faire un enfant à une femme, (χυδ.) engrosser. ||. (εἶπεν) ὅτι τὴν ἐγγάστρωσε, qu'elle portait dans son sein le fruit de ses œuvres, qu'elle était grosse de son fait. ||. (πθ.) Ἐγγαστρόνομαι, Μ. ἐγγαστρωθῶ (θὰ), devenir enceinte; concevoir. ||. (ὁ πρκ. τῆς μτχ.) Ἐγγαστρωμένη, (ἀντὶ ἐπιθ.), ἴδε Ἔγκυος.

Ἐγγάστρωμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἔγγειος (ὁ, ἡ), κυρ. ἐπὶ κτημ. καὶ φόρ., territorial, foncier.

Ἐγγενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., né dans; indigène. ||. θεοὶ ἐγγενεῖς, des Dieux indigènes.

Ἔγγιγμα (τὸ), l'action de toucher, toucher, attouchement; (μτφορ.) brocard.

Ἐγγίζω, Μ. ίσω καὶ (κοιν.) ίξω, toucher, aborder, (ἀλληλπθ.) se toucher. ||. ἐγγίζω ἀκροθιγῶς (ἐπιπολαίως) τὴν χορδὴν κιθάρας κτλ., toucher délicatement (flatter) la corde. ||. (καὶ μτφορ.) δὲν τολμῶ νὰ ἐγγίσω αὐτὸ τὸ ζήτημα (αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν), je n'ose aborder cette question (ce point). ||. ἐγγίζει (εἰς) τὴν ὀροφὴν, il touche au plancher. 2) (μτφορ.) piquer, picoter, brocarder, pincer. ||. τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα, il le piqua au vif.
3) (ἀρχ.) Πλησιάζω, approcher, s'approcher. ||. ἐγγίζει ἡ στιγμὴ, le moment s'approche.

Ἐγγικτικὸς, ἡ, ὸν, (μτνμ.), piquant, mordant, mordiquant.

Ἔγγιστα, ἐπίῤ. ||. (συνήθ.) ὡς ἔγγιςα, approximativement, par approximation. ||. ὑπολογισμὸς ὡς ἔγγιστα, (calcul par) approximation, θ.

Ἐγγόνη (ἡ), petite-fille.

Ἐγγόνι (τὸ), petit neveu. ||. τὰ ἐγγόνια τυ, ses petits-enfants.

Ἔγγονὸς (ὁ), petit-fils.

Ἐγγραφὴ (ἡ), inscription, θ. enregistrement. ||. ἡ ἐγγραφὴ (τοῦ γεννηθέντος βρέφους) εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον, l'inscription d'un acte de naissance sur les registres de l'état civil. ||. ἐγγραφὴ ὑποθήκης, inscription hypothécaire. ||. ἡ ἐγγραφὴ διατηρεῖ (ἀσφαλίζει) τὴν ὑποθήκην ἐπὶ δεκαετίαν, l'inscription conserve l' hypothèque pendant dix ans. ||. ἀποδεικτικὸν τῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ἐγγραφῆς, bordereau (certificat) d'inscription.

Ἔγγραφος (ὁ, ἡ), rédigé par écrit. ||. ἔγγραφος (δι' ἐγγράφων) ἀπόδειξις, (Νμ.), preuve littérale (ou) par écrits. ||. (οὐσ.) Ἔγγραφον (τὸ), écrit; acte; papier; pièce, θ. §. (ἐπὶ ἰδιοκτ. δικαιωμάτ. κλπ.) titre; document. ||. ἔγγραφα ἰδιοκτησίας, titres de propriété. ||. τὰ ἔγγραφα τῆς δικογραφίας, les pièces qui forment un dossier, ἴδε καὶ Δικόγραφον. ||. τὰ ἔγγραφα τὰ παρουσιαζόμενα εἰς τὸ δικαστήριον, des titres (les pièces) qu'on produit au greffe, production qu'on met au greffe. ||. ἡ βουλὴ ἐζήτησε νὰ κοινοποιηθῶσιν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ εἰς τὴν διαπραγμάτευσιν ταύτην ἀναγόμενα ἔγγραφα, la chambre demanda que toutes les pièces relatives à cette négociation lui fussent communiquées. ||. ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, (Νμ.), acte sous seing privé. ||. τὸ ἔγγραφον τῆς κατηγορίας, l'acte d' accusation. ||. μεταξὺ τῶν ἐγγράφων του, parmi ses papiers. ||. τὰ ἔγγραφά του ἦσαν ἐν τάξει, ses papiers étaient en ordre.

Ἐγγράφω, Μ. γράψω, écrire dans (ou) sur, inscrire; enregistrer. ||. ἐγγράφω ὑποθήκην εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν, faire l' inscription d'une créance hypothécaire, prendre une inscription, inscrire une créance (un droit) d'hypothéque. ||. ἐγγράφω εἰς τὸ μητρῷον (κυρ. δικαστηρίου), immatriculer. ||. κλητὴρ ἐγγεγραμμένος (εἰς τὸ μητρῷον τοῦ δικαστηρίου), huissier immatriculé. ||. δανειστὴς ἐγγεγραμμένος (εἰς τὸ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίον), créancier inscrit.

Ἐγγράφως, ἐπίῤ. par écrit.

Ἐγγύησις, εως (ἡ), caution, θ. cautionement, garantie. θ. ||. ἡ εἰρήνη συνεφωνήθη ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς δεῖνα δυνάμεως, le traité fut conclu sous la garantie de telle puissance. ||. δίδω ἐγγύησιν, donner (fournir) caution. ||. κατέθεσε 5000 δραχμὰς τὴν ἐγγύησίν του, il a déposé 5000 drachmes pour son cautionnement. ||. ἀπολύω τινὰ ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει ἄλλου, élargir q. à la caution d' un autre. ||. ἀπελύθη προσωρινῶς

μὲ ἐγγύησιν (ἐπ' ἐγγυήσει), il fut mis en liberté provisoire sous caution (moyennant caution).

'Εγγυητής, ου (ὁ), garant, répondant, caution, θ. pleige. ||. γίνομαι ἐγγυητής, se rendre caution (garant) de.

'Εγγυοδοσία (ἡ), νλγ., cautionnement.

'Εγγυῶμαι, Μ. (θὰ) ἐγγυηθῶ, se porter caution, se rendre garant, répondre (faire bon, se faire ou se porter fort, s'obliger) pour (ou) de, garantir, cautionner. ||. σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι, je vous en répond. ||. τὸν ἐγγυήθη διὰ 20000 δραχμὰς, il l'a cautionné pour 20 000 drachmes. ||. σᾶς ἐγγυῶμαι τὸ ὡρολόγιον τοῦτο δι' ἕξ μῆνας, je vous garantis cette montre pour six mois.

'Εγείρω, Μ. ἐγείρω (θὰ), ἀρχ. = Σηκόνω, Ἀναστήνω. ||. ἤγειρε τὴν σημαίαν τῆς ἀποστασίας, il arbora l'étendard de la révolte.

'Εγκαθίδρυσις, εως (ἡ), installation, θ.

'Εγκαθιδρύω, Μ. ύσω, installer.

'Εγκαθίστημι, Μ. καταστήσω (θὰ), établir (quelque part); mettre en possession. ||. (μσ.) fixer son domicile (se fixer) quelque part. ||. θέλει νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, il veut se fixer en Grèce, il veut s'y fixer.

'Εγκαίνια (τὰ), dédicace (consécration, inauguration) d'un temple, bénédiction, θ. ||. τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πέτρου, la fête de la dédicace de l'église de Saint-Pierre.

'Εγκαινιάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ-

'Εγκαινίζω, Μ. ίσω, inaugurer (faire, célébrer la dédicace d') un temple, bénir (consacrer) une église etc., dédier.

'Εγκαινισμὸς (ὁ), dédicace (d'u temple), inauguration, θ. bénédiction, θ. consécration, θ.

'Εγκαιρόπαστον (τὸ), fraîchement ou à demi salé (saupoudré), vert. ||. χοιρινὸν ἐγκαιρόπαστον, du petit salé.

'Εγκαιρος (ὁ, ἡ), qui se fait à temps, opportun.

'Εγκαίρως, ἐπίρ. à temps, à propos.

'Εγκάλεσμα (τὸ), action (en justice), θ. accusation, θ.

'Εγκαλλωπίζομαι, Μ. ισθήσομαι, se complaire dans, tirer vanité de, faire ou se faire gloire (se faire honneur) de qc, se glorifier, ἴδε καὶ Σεμνύνομαι

'Εγκαλλώπισμα (τὸ), sujet de vanité.

'Εγκαλῶ, Μ. καλέσω, intenter un procès (une action, une accusation) à ou contre quelqu'un, poursuivre en justice, actionner, accuser, intimer. ||. (ἡ πθ. μτχ.) 'Εγκαλούμενος, Νμ., ὁ κατηγορούμενος, le prévenu.

'Εγκαρδιόνω, Μ. ώσω, = 'Εμψυχόνω, encourager, ranimer, etc.

'Εγκάρδιος (ὁ, ἡ), qui vient du cœur (du fond du cœur), cordial.

'Εγκαρδίωσις, εως (ἡ), = 'Εμψύχωσις, encouragement.

'Εγκάρσιος, α, ον, (ἀρχ.), transversal, (ἀνατομ.) transverse.

'Εγκαρσίως, ἐπίρ. (ἀρχ.), transversalement, en travers.

'Εγκαταλείπω, Μ. λείψω, abandonner, délaisser (entièrement). ||. ἐγκαταλείπω τὴν θέσιν μου, déserter son poste; désemparer. ||. οἱ ἐχθροὶ ἐγκατέλιπον τὰς θέσεις των, les ennemis ont désemparé.

'Εγκατάλειψις, εως (ἡ), délaissement, abandon, abandonnement.

'Εγκατάστασις, εως (ἡ), installation, θ.

'Εγκάτοικος (ὁ, ἡ), = Κάτοικος.

'Εγκεντρίζω, Μ. ίσω, enter, greffer.

'Εγκεντρισμὸς (ὁ), l'action d'enter (de greffer), greffe, θ.

'Εγκεφαλῖτις (ἡ), (ἐνν. νόσος), fièvre cérébrale.

'Εγκέφαλος (ὁ), le cerveau, la cervelle. ||. τὰ νεῦρα τοῦ ἐγκεφάλου, les nerfs cérébraux.

'Εγκλειστος (ὁ, ἡ), inclus, (συνήθ. ἐπὶ ἐγγράφ.) ci-inclus, ἴδε 'Εμπερίκλειστος.

'Εγκλημα (τὸ), crime, délit; attentat. ||. τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, (Νμ.), le corps du délit. ||. ἔνοχος ἐγκλήματος, coupable d'un crime, criminel.

'Εγκληματίας, ου (ὁ), νλγ., délinquant, criminel.

'Εγκληματικὸς, ή, όν, criminel. ||. ἐγκληματικὴ ποινὴ, (Νμ.), peine afflictive (ou) infamante.

'Εγκληματικῶς, ἐπίρ. criminellement, au criminel. ||. ἐνάγω ἐγκληματικῶς τινα, procéder criminellement contre q., procéder (poursuivre) au criminel, intenter une action criminelle contre q.

'Εγκλησις, εως (ἡ), δικονομ., plainte, θ.

'Εγκλισις, εως (ἡ), (Γρμτ.), mode (d'un verbe).

'Εγκόλπιον (τὸ), agnus, croix pectorale (κυρ. τῶν ἀρχιερ.), θ.

'Εγκολπόνομαι, κοιν. ἀντὶ-

'Εγκολποῦμαι, Μ. κολπωθῶ (θὰ), embrasser (un parti, un état, une proffession etc).

'Εγκόσμιος (ὁ, ἡ), qui appartient au monde, qui est de ce monde, mondain. ||. τὰ ἐγκόσμια (ἐνν. πράγματα), les choses de ce monde. ||. ἀφῆκε τὰ ἐγκόσμια, il renonça au monde.

'Εγκράτεια (ἡ), continence, θ. tempérence, θ. §. abstinence. θ.

'Εγκρατεύομαι, Μ. ἐγκρατευθῶ (θὰ), contenir (ses passions), se contenir; faire abstinence, s'abstenir de.

'Εγκρατὴς, οὺς (ὁ, ἡ), continent, tempérant; §. (ἐν γέν.) qui possède bien (une langue, une science etc). ||. εἶνε ἐντελῶς ἐγκρατὴς τῆς Λατινικῆς (τῶν μαθηματικῶν κτλ.), il possède parfaitement bien le latin (les mathématiques etc).

'Εγκρατῶς, ἐπίρ. avec continence.

'Εγκρίνω, Μ. κρίνω (θὰ), admettre (après examen); trouver bon, approuver, avouer; adopter; agréer, goûter. ||. δὲν ἐγκρίνω, trouver mauvais, dés-

approuver, ἴδε καὶ Ἀποδοκιμάζω. ||. ὁ βασιλεὺς δὲν ἐνέκρινε τὸν διορισμόν του, le roi n'a point agréé sa nomination. ||. ἂν τὸ ἐγκρίνετε, ἐπανέρχομαι, je reviendrai, si vous le trouvez bon. ||. ἡ γνώμη του δὲν ἐνεκρίθη, son avis ne fut point goûté.

Ἔγκρισις, εως (ἡ), admission, θ. approbation, θ.

Ἔγκριτος (ὁ, ἡ), choisi, distingué.

Ἐγκύκλιος (ὁ, ἡ), qui se fait en cercle. ||. ἡ ἐγκύκλιος παιδεία (ἢ) τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, le cours des sciences dont l'enseignement forme l'éducation. ||. (οὐσ.) ἐγκύκλιος (ἡ), (ἐνν. ἐπιστολὴ ἢ διαταγή), circulaire (lettre), θ.

Ἐγκυκλοπαιδεία (ἡ), encyclopédie, θ.

Ἐγκυμονῶ, Μ. ήσω, être enceinte, porter dans son sein. §. (μτφορ.) couver. ||. ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγκυμονούμενος ἐξεῤῥάγη, la guerre civile, qui couvait depuis longtemps, s'est allumée.

Ἐγκύμων, ονος, καὶ

Ἔγκυος (ἡ), grosse, θ. enceinte, θ. (ἐπὶ ζ.) pleine.

Ἐγκύπτω, Μ. κύψω, (μτφορ.), s'appliquer (s'adonner) à l'étude de qc.; approfondir.

Ἐγκωμιάζω, Μ. άσω, louer, faire l'éloge (le panégyrique) de quelqu'un, célébrer.

Ἐγκωμιαστὴς, οῦ (ὁ), louangeur, panégyriste.

Ἐγκωμιαστικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne le panégyrique, laudatif.

Ἐγκώμιον (τὸ), éloge, panégyrique.

Ἐγχάραξις, εως (ἡ), l'action de tracer (de graver etc).

Ἐγχαράττω, Μ. άξω, tracer, graver sur; entailler. ||. (μτνμ.) ἐγχαράττω τι εἰς τὴν μνήμην (εἰς τὸν νοῦν) τινὸς, inculper qc. dans la mémoire (dans l'esprit) de q., ἴδε καὶ Ἐντυπόνω.

Ἐγχειρίδιον (τὸ), petit livre portatif, manuel. ||. τὸ — τοῦ Ἐπικτήτου, le manuel d'Épictète.

Ἐγχειρίζω, Μ. ίσω, mettre en main, remettre; livrer.

Ἐγχείρησις, εως (ἡ), l'action de remettre (entre les mains), de livrer. §. (χειρουργ.) opération.

Ἔγχελυς, εως (ἡ), ᾽ψ. anguille, θ.

Ἔγχυμα (τὸ), ce qu'on verse dans (ou) sur, injection, θ. infusion, θ.

Ἐγχυματίζω, Μ. ίσω, injecter; infuser.

Ἐγχυματισμὸς (ὁ), l'action d'injecter, injection, θ.

Ἐγὼ (ἡ γεν. ἐμοῦ καὶ μοῦ, ἡ δοτ. μοι, ἡ αἰτ. ἐμὲ [κοιν. ἐμένα] καὶ μὲ· πληθ. Ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς καὶ μᾶς), ἀντνμ. Πρωτότπ. (ά. πρσ.), moi, (καὶ εἰς τὰ ῥήμ.) je, (πληθ.) nous, nous autres etc. ||. ; σὺ εἶσε; ;δὲν εἶσε σύ; est-ce vous? n'est-ce pas vous? ||. ἐγὼ εἶμαι, c'est moi. ||. ἄλλος ἐγὼ, (παροιμ.), un autre moi-même. ||. (καὶ ἐμφαντ.) ἐγὼ, 'να εἰπῶ ποτε τοιοῦτον λόγον! moi, dire une pareille chose! ||. ; 'ξεύρω 'γώ; 'ξεύρω καὶ 'γώ; sais-je, moi? est-ce que je sais, moi? ||. ἀδίκως μὲ ὑποπτεύεσθε, vous me soupçonnez mal à propos. ||. ἐκεῖ νὰ μὲ προσμένῃς, vous m'y attendrez. ||. ἐδικός μου (σου, μας, των κτλ.), ἴδε Ἐδικός. ||. ἕνας συγγενής μου, μία ἐξαδέλφη μου, un de mes parents, (οἰκ.) un mien parent, une mienne cousine. ||. εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν, dites-moi la vérité. ||. ἂν ἤθελα κάμει ἐγὼ τοιοῦτόν τι, si c'était moi qui eusse fait cela. ||. περὶ ἐμοῦ εἶνε ὁ λόγος, c'est de moi qu'il s'agit. ||. τὸ ἐπ' ἐμοὶ, τὸ κατ' ἐμὲ, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, (φρσ.) pour moi, quant à moi, de ma part, ἴδε καὶ Κατά. ||. ἡ πατρίς μας, οἱ πρόγονοί μας, notre patrie, nos aïeux (ancêtres). ||. ἐσένα ὁμιλῶ, c'est à vous que je parle. ||. διὰ σένα κοπιάζω, c'est pour vous que je travaille. ||. τὸ βιβλίον μου, τὸ σπαθί μου, κτλ. mon livre, mon épée, etc. ||. ἡ μητέρα μου, ἡ κάμαρά μου, κτλ., ma mère, ma chambre. ||. ἔχει ἓν βιβλίον μου, il a un livre à moi. ||. ἦλθε νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ τὸ δεῖνα νέον, il nous est venu annoncer telle nouvelle.

Ἐδαφιαῖος, α, ον, qui touche la terre. ||. (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) προσκύνησις ἐδαφιαία, profonde révérence.

Ἐδαφιαίως, ἐπίῤ. en touchant le pavé. ||. τὸν ἐπροσκύνησεν ἐδαφιαίως, il lui fit une profonde révérence.

Ἐδάφιον (τὸ), Γρφ., verset.

Ἔδαφος, ους (τὸ), sol; pavé; plancher. ||. τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ εἶνε ὅλον μὲ μάρμαρα, le pavé de l'église est tout de marbre. ||. τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως εἶνε ἀνώμαλον, le sol de la ville est inégal. ||. δύω πόδας ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, à deux pieds du sol.

Ἔδεσμα (τὸ), ἀρχ. τὸ Φαγητόν.

Ἐδικὸς, ὴ, ὸν (πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτπ. ἀντνμ. μου, σου, του, μας, σας, των ἢ τους), κοιν. ἀντὶ Ἐμὸς, Σὸς, Ἡμέτερος, Ὑμέτερος κτλ., mon, ma; mien, -enne; ton, ta; tien, -enne; sien, -enne; nôtre, vôtre, leur ἢ leurs, nos, vos. ||. τοῦτο τὸ φόρεμα εἶν' ἐδικόν μου, cet habit est à moi. ||. εἶνε ἐδικός μου ἄνθρωπος, c'est un homme à moi. ||. ὅλ' αὐτὰ εἶν' ἐδικά μου, tout ça est à moi. ||. ἀγαπῶ ἀναμφιβόλως τὴν ἐξοχὴν, ἀλλ' ἐξοχὴν ἐδικήν μου, ὄχι ἄλλου, oui, sans doute, j'aime la campagne, mais une campagne à moi, et non pas celle d'autrui. ||. ;ἐδικόν σας εἶνε τοῦτο τὸ ἄλογον; est-ce à vous ce cheval? ||. τὸ σφάλμα δὲν εἶνε 'δικόν μου, ce n'est pas ma faute. ||. τὸ σφάλμα εἶν' ἐδικόν του, la faute en est à lui. ||. οἱ ἐδικοί μας ἐνίκησαν τοὺς ἐδικούς σας, nos gens battirent les vôtres. ||. ἐχάθησαν δέκα ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μας, dix de nos gens y périrent. ||. τὸ 'σπίτι μου εἶν' ἐδικόν σας, ma mai-

son est la vôtre. ||. αἱ ἐδικαί σε ὑποθέσεις εἶνε 'δικαί μου, vos affaires sont les miennes. ||. οἱ ἐδικοί μου (σου, του κτλ.), ἀντὶ Οἱ συγγενεῖς μου (κτλ.), les miens, les tiens, les siens, (ϗ πλθ.) les nôtres, les vôtres. ||. ἔκαμαν τὰ 'δικά των, (φρσ.) = τὰ συνειθισμένα 'των, ils ont fait des leurs. ||. δὲν ἤξευρα ὅτι ὁ ὑπηρέτης εἶν' ἐδικός σας, je ne savais pas que ce laquais vous appartint. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) ζητεῖ τὸ ἐδικόν του, (τὸ πρᾶγμά του), il ne demande que le sien.

Ἕδρα, ας (ἡ), siége; résidence, θ. ||. ἡ ἕδρα τοῦ δικαστηρίου, le siége d'un tribunal. ||. οἱ δικασταὶ κατέλαβον τὰς ἕδρας των, les juges occupèrent leurs siéges. 2) (ἀνατμ.) fondement, anus, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) siége. ||. βάλλει βδέλλας εἰς τὴν ἕδραν, mettre des sangsues au siége.

Ἑδραῖος, α, ον, posé sur une base, ferme, stable, immobile.

Ἑδρεύω, Μ. εύσω, avoir sa résidence (ou) tenir ses séances quelque part, résider, siéger. ||. τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἑδρεύει ἐν Ἀθήναις, la cour de cassation siége à Athènes.

Ἑδραίωμα (τὸ), (tout ce qui sert d') appui, (de) fondement.

Ἐδῶ, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Ὧδε, Ἐνταῦθα, ici, (καὶ εἰς μερικ. συνθ. φρσ.) ci, (οἰκ.) çà. ||. ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ (ἢ) ἄλλος ἐδῶ ϗ ἄλλος ἐκεῖ, qui çà qui là. ||. ῥηχμένα ἐδῶ-ἐκεῖ, jetés ça et là. ||. ἔχει μερικὰ λάθη ἐδῶ-ἐκεῖ, il y a quelques fautes par-ci par-là. ||. ἀπ' ἐδῶ 'ως ἐκεῖ εἶνε δύω ὧραι, d'ici là nous comptons deux lieues. ||. ἐδῶ κατοικεῖ, c'est ici qu'il habite. ||. ||. ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, monsieur que voilà.

Ἐδώδιμος (ὁ, ἡ), qui peut se manger, comestible. ||. (οὐσ.) τὰ Ἐδώδιμα, = τὰ Τρόφιμα, les comestibles. ||. φόρος ἐπὶ τῶν ἐδωδίμων, un impôt sur les commestibles.

Ἐδῶθεν (προφ. κοιν. Ἐδῶθες), ἐπίρ. deça, en deça, au deça, de deça, par deça, ença de.

Ἔδωκα, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Δίδω.

Ἐθελοκακία (ἡ), malveillance, θ.

Ἐθελόκακος (ὁ, ἡ), qui fait le mal de gaieté de cœur (avec intention); malveillant.

Ἐθελοκακῶ, Μ. ήσω, faire le mal avec intention (de gaieté de cœur).

Ἐθελοκάκως, ἐπίρ. par malveillance.

Ἐθελοντής, οῦ (ὁ), volontaire.

Ἐθελοντὶ, ἐπίρ. volontairement.

Ἔθιμον (τὸ), usage, coutume, θ. ||. τὰ ἀρχαῖα τοπικὰ ἔθιμα, les vieilles (les anciennes) coutumes. ||. κατήντησεν ἔθιμον, cela est venu (est passé) en coutume. ||. βιβλίον (συλλογὴ) τῶν τοπικῶν ἐθίμων, coutume, θ. coutumier.

Ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, qui appartient à la nation, national. ||. (οὐσ.) gentil, païen. ||. ἐθνικὸν ὄνομα. (Γρμτ.), gentilé. ||. τὸ ἐθνικὸν τῶν Ἀθηνῶν εἶνε Ἀθηναῖος, le gentilé d'Athènes est Athénien.

Ἐθνικότης (ἡ), νλγ., nationalité, θ.

Ἔθνος, ους (τὸ), nation, θ. §. (εἰς μερικ. φρσ.) gent, θ. ||. τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, le droit des gens.

*Ἐθνόσημον (τὸ), νλγ. cocarde, θ.

Ἐθνοφύλαξ, ακος (ὁ), soldat de la garde nationale, garde national.

Ἐθνοφυλακὴ (ἡ), garde nationale, θ.

Ἔθος, ους (τὸ), ἀρχ. ἡ Συνήθεια, coutume, θ. (ἰδιαιτ. Νμ.) us. ||. τὰ ἔθη καὶ ἔθιμα, les us et coutumes. ||. αἱ ἐξ ἔθους τελεταὶ, les cérémonies d'usage.

Ἔθρεψα, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Τρέφω.

Εἰ, (ἀρχ.), σύνδ. Ὑποθετ. si. ||. εἰ δυνατὸν, s'il est possible, ἴδε Ἐάν.

Εἶδα, ες, ε, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Βλέπω.

Εἰ δὲ μὴ, μόρ. ἐξαιρ. καὶ Ὑποθ. sinon, autrement, sans quoi.

Εἰδεχθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a une figure rebutante, hideux.

Εἰδήμων, ονος (ὁ, ἡ), (μὲ γεν.) instruit de, qui a la connaissance (ou l'intelligence) de. ||. εἶναι εἰδήμων τῶν Γραφῶν, il a l'intelligence des Écritures. ||. (ἀπολ.) = Ἔμπειρος. ||. εἶνε πολλὰ εἰδήμων τῆς ἱστορίας, il a une grande connaissance de l'histoire.

Εἴδησις, εως (ἡ), nouvelle, θ. avis, annonce, θ. avertissement, notification, connaissance, θ. renseignement; message. ||. δίδω εἴδησιν, donner avis, faire part, faire savoir, avertir, instruire, informer, notifier, apprendre, annoncer, aviser. ||. δὲν ἔχω διόλου εἴδησιν, je n'en ai aucune connaissance; je n'en sais pas la moindre nouvelle. ||. ἦλθαν εἰδήσεις, il est venu des nouvelles. ||. ἦλθεν εἴδησις ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐνικήθησαν, on a eu nouvelle que les ennemis ont été battus. ||. χωρὶς τὴν εἴδησίν μου (σου, των κτλ.), à mon (à votre, à leur etc.) insu. ||. ὑπανδρεύθη χωρὶς τὴν εἴδησιν τῶν γονέων του, il s'est marié à l'insu de ses parents.

Εἰδικὸς, ἡ, ὸν, spécial, spécifique. ||. ἡ εἰδικὴ βαρύτης (τῶν μετάλλων κτλ.), la pesanteur spécifique (des métaux etc).

Εἰδικότης, ητος (ἡ), spécialité.

Εἰδικῶς, ἐπίρ. spécialement; spécifiquement.

Εἰδοποίησις, εως (ἡ), κυρ. spécification, θ. 2) (κοιν. ϗ καταχρ.) = Γνωστοποίησις, notification etc.

Εἰδοποιῶ, Μ. ήσω, (κυρ.) spécifier. 2) (κοιν. καὶ καταχρ.) = Γνωστοποιῶ, faire savoir (connaître); notifier etc.

Εἶδος, ους (τὸ), espèce, θ. genre, θ. sorte, θ. §. forme, θ. manière, θ. ||. τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως, la forme de l'administration. ||. ἐπενοήσαμεν εἶδός τι στρατηγήματος, nous avons imaginé une manière de stratagème. ||. ὑποθῆκαι ἐν εἴδει

διαλόγου, préceptes en forme de dialogue. ||. ἐν εἴδει προσαγορεύσεως, par forme de compliment. ||. ἐν εἴδει ὁμιλίας, par manière de dire (de conversation). ||. ἐνηγκαλίσθη εἶδός τι βίου, il embrassa un genre de vie. ||. παντοίου εἴδους πραγματείας, marchandises de tous les genres (de tout genre). ||. τὰ διάφορα εἴδη ἐξ ὧν κατασκευάζεται σύνθετόν τι, les ingredients (qui entrent dans la composition d'un mélange). ||. ἔχει κάθε εἴδους (παντὸς εἴδους), il en a de toutes sortes.

Εἰδύλλιον (τὸ), εἶδ. ποιήμ. idylle.

Εἰδωλεῖον (τὸ), temple païen.

Εἰδωλολατρεία (ἡ), culte des idoles, idolâtrie, θ. paganisme.

Εἰδωλολάτρης, ου (ὁ), adorateur des idoles, idolâtre; païen.

Εἴδωλον (τὸ), idole.

Εἴθε, μόρ. εὐκτ. plût à Dieu! plût au ciel que! Dieu le veuille! puisse-t-il (elle)! ||. εἴθε νὰ ἦτον τῷ ὄντι (καθὼς τὸ λέγεις)! plût à Dieu que cela fût! ||. εἴθε νὰ ἐπιτύχωσιν οἱ σκοποί σας! puissent vos projets réussir! puissiez-vous réussir dans vos projets!

Εἰκάζω, Μ. άσω, juger par conjecture, conjecturer; présumer; penser, croire; augurer.

Εἰκασία (ἡ), conjecture. ||. ἐξ εἰκασίας, conjecturalement; par conjecture. ||. ὁ ἐξ εἰκασίας, conjectural. ||. αὕτη εἶνε ἀπόδειξις ἐξ εἰκασίας, ce n'est qu'une preuve conjecturale.

Εἰκονίζω, Μ. ίσω, représenter, figurer.

Εἰκονικὸς, ἡ, ὸν, figuratif, représentatif. ||. εἰκονικὴ ἐκτέλεσις καταδίκης, exécution d'une condamnation par effigie.

Εἰκονικῶς, ἐπίῤ. figurativement.

Εἰκόνισμα (τὸ), image.

Εἰκονογραφία (ἡ), figure, θ. ||. εἰκονογραφίαι χρωματισμέναι, figures coloriées.

Εἰκονογράφος (ὁ), peintre d'images.

Εἰκονοκλάστης, ου (ὁ), briseur des images, iconomaque.

Εἰκονομάχος (ὁ), iconomaque.

Εἰκὸς, ότος (τὸ), ἀρχ. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴκω (ἔοικα), qui est de raison, convenable; juste. ||. ὡς εἰκὸς, comme de raison.

Εἰκοσαετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), de vingt ans.

Εἰκοσαετία (ἡ), espace de vingt ans.

Εἰκοσάκις, ἐπίῤ. vingt fois.

Εἰκοσαπλάσιος, α, ον, vingt fois aussi grand.

Εἰκοσαριὰ (ἡ), vingtaine, θ.

Εἴκοσι (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), vingt. ||. εἴκοσι χιλιάδες, vingt mille. ||. ἑκατὸν εἴκοσι, cent vingt. ||. εἰκοσιέν, vingt et un. ||. εἰκοσιδύο (τρία κτλ.), vingt-deux, vingt-trois etc.

Εἰκοστημόριον (τὸ), la vingtième partie, le vingtième.

Εἰκοστὸς, ἡ, ὸν, vingtième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) vingt. ||. κεφάλαιον εἰκοστὸν, chapitre vingt. ||. ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνὸς, le vingt (ou) le vingtième du mois. ||. ἡ εἰκοστὴ πρώτη τοῦ μηνὸς, le vingt et unième du mois. ||. τὸ εἰκοστὸν (ἐνν. μέρος τοῦ ὅλου), ἴδε Εἰκοστημόριον.

Εἰκὼν, όνος (ἡ), image, θ. figure, θ. tableau, (ἰδιαιτ. ἐπὶ νομισμ.) effigie, θ. ||. τὸ νόμισμα τοῦτο φέρει τὴν εἰκόνα (τὸν τύπον) τοῦ δεῖνα ἡγεμόνος, cette médaille porte (est à) l'effigie de tel prince. ||. ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα του, Dieu a fait l'homme à son image. ||. βιβλίον μὲ εἰκόνας, (μὲ εἰκονογραφίας), un livre avec figures un livre illustré. ||. ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, l'image de la Vierge.

Εἰλικρίνεια (ἡ), pureté de sentiments, franchise, θ. sincérité, θ. bonne foi, θ. cordialité, θ. candeur, θ.

Εἰλικρινὴς, οῦς (ὁ, ἡ), sincère; franc; ingénu; de bonne foi; cordial.

Εἰλικρινῶς, ἐπίῤ. franchement; de bonne foi ingénument; cordialement sans détours, sans compliments à cœur ouvert. ||. ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς συγχαρῶ εἰλικρινῶς, permettez que je vous fasse mes sincères compliments.

Εἶμαι (παρτ. Ἤμουν ἢ Ἤμουν κτλ.), Μ. (θὰ) εἶμαι, κοιν. ἀντὶ Εἰμὶ, être (je suis); (καὶ εἰς μερικὰς φρσ.) avoir (μετὰ τοῦ y). ||. πῶς εἶσθε; comment vous portez-vous? ||. εἶμαι καλὰ (καλλήτερα), je me porte bien (mieux). ||. ὁ (ἀσθενὴς) εἶνε καλλήτερα, il se trouve mieux. ||. δὲν εἶνε καλὰ, il ne se porte pas bien. ||. ἔστειλα νὰ μάθω (νὰ ἐρωτήσω) πῶς εἶσθε, j'ai envoyé savoir de vos nouvelles. ||. ? εἶνε ὅλοι καλὰ εἰς τὸ 'σπίτι σας; va-t-on-toujours bien chez vous? ||. μήνυσέ (γράψε) μου πῶς εἶσε, mandez-moi de vos nouvelles. ||. νὰ ἦσε καλά! (φρσ.), portez-vous bien. ||. τι ἡλικίας εἶνε; quel âge a-t-il? ||. ἦτον μόλις δεκαὲξ χρόνων, elle comptait à peine seize printemps. ||. ἦτον ἤδη ἑξῆντα χρόνων, il comptait déjà soixante hivers. ||. τί ὥρα εἶνε! quelle heure est-il? ||. εἶνε νύκτα, εἶν' ἐξώρας, il fait nuit, il se fait tard. ||. τί καιρὸς εἶνε; quel temps fait-il? ||. εἶνε βροχὴ (κακοκαιριὰ), il fait de la pluie (de l'orage), il fait mauvais. ||. ὁ καιρὸς εἶνε ὡραῖος, il fait beau. ||. δὲν ἐβγαίνω, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἦν' ὁ καιρὸς καλὸς, je ne sors pas, à moins qu'il ne fasse beau. ||. εἶνε ἄνεμος (ἥλιος, ζέστη, ψῦχος), il fait du vent (du soleil), il fait chaud (froid). ||. εἶνε δροσιὰ, il fait frais. ||. ; εἶνε λάσπη; fait-il sale? ||. εἶνε πολλὴ σκόνι, il fait bien de la poussière. ||. εἶνε δύο ἔτη (ἀπὸ τότε), il y a deux ans. ||. αὔριον εἶνε ὀκτὼ ἡμέραι ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν, il y aura demain huit jours qu'il est parti. ||. τότε ἦτον ὁποῦ.., ce fut alors que . . . ||. ὅπου κεν ἦνε, d'un moment à l'autre. ||. ὅπου κεν ἦν' ἔρχεται, il va rentrer tout à l'heure. ||. ἦτον ποτὲ βασιλεύς τις, il était (il y avait) une fois un roi. ||.

δὲν ἦτον πολὺς κόσμος εἰς τὸ θέατρον, il n'y avait pas grand monde au spectacle. ||. ἦτον ἄπειρος κόσμος, il y avait prodigieusement du monde. ||. ποῖος εἶνε; qui va là? ||. ? σὺ εἶσε; est-ce vous? ||. ἐγὼ εἶμαι, c'est moi. ||. παιδία μου, σεῖς εἶσθε; ἡμεῖς, μάλιςα, est-ce vous, mes enfant? Oui, c'est nous. ||. ? εἶνε κἀνεὶς ἐδῶ; y a-t-il quelqu'un ici? ||. δὲν εἶνε κἀνεὶς, il n'y a personne. ||.; ἡ ἀδελφή σας ἦτον ἐκείνη; ἦτον ἀδελφή σας; était-ce votre sœur? ||.; εἶνε τὰ τέκνα σας; sont-ce vos enfans? ||.; τοῦτο εἶνε τὸ ὄχημά σας; est-ce là votre voiture? §. τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε (ἐνν. κτῆμα) τῆς ἀδελφῆς μου, ce livre est à ma sœur. ||. πωλῶ κτῆμα καθὼς (εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν) εἶνε, vendre un immeuble tel qu' (ainsi qu') il se poursuit et comporte, (φρσ. Νμ.). ||. τὰ οἰκονομικὰ τοῦ βασιλείου ἦσαν εἰς ἄκραν ἀταξίαν, le plus grand désordre regnait dans les finances du royaume. ||. ϗ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶνε ὡσὰν τὴν ἄλλην, il en va de cette affaire-la comme de l'autre. ||. τί εἶνε τοῦτο; (ϗ ἁπλ.) τί εἶνε; qu' est-ce? qu'est-ce-ci? ||. δὲν εἶνε τίποτε, ce n'est rien. ||. τί εἶνε; τί με θέλετε; qu'est-ce que c' est? qu'est-ce que vous me voulez? ||. τὸ νόσιμον εἶνε ὅτι.., ce qu'il y a de plaisant, c'est que... ||. ἐκεῖν' ὅ,που μὲ πλήκτει περισσότερον, εἶνε ὅτι.., ce qui me choque le plus, c'est que.. ||. ἡ σωτηρία μιᾶς ψυχῆς εἶνε πρᾶγμα ἱερὸν, c'est quelque chose de sacré que le salut d'une âme. ||. καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι.., et ce qu'il y a de pis, c'est que.. ||. ἡ ὑπεροψία του εἶνε ἀφόρητος, il est d'une arrogance insupportable. ||. δὲν ἦτον ἆρά γε καλλήτερον νὰ..; ne voudrait-il pas mieux..? ||. ἤθελεν εἶνε εὐχῆς ἔργον, ἐάν.., il serait à désirer que... ||. (τοῦτο) εἶνε νὰ σκάσῃ τις, il y a de quoi se faire pendre. ||. εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου (κοιν. εἰς τὸ χέρι σου), il ne tient qu'à vous. ||. (καὶ ἁπλ.) ἂς εἶναι, πολλὰ καλά! (ἀρχ.) = Ἔστω, (φρσ.), soit, à la bonne heure. ||. τοῦτο ἂς εἶναι, passe pour cela. ||. (καὶ ἐλλ.) τί κοινὸν μεταξὺ ἡμῶν; qu'y a-t-il de commun entre nous? ||. » Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι, « (Γρφ.), rendez à César ce qui est à César.

Εἱμαρμένη (ἡ), le destin; fatalité, θ. déstinée, θ.

Εἰμὴ, μόρ. Ἐξαιρ. si ne, si non, si ce n' est, à moins que, excepté que. ||. δὲν τὸ εἶπα εἰς κἀνένα εἰμὴ μόνον εἰς σὲ, je ne l'ai dit à personne, si ce n' est à vous, ἴδε καὶ Ἐκτὸς καὶ Παρά.

Εἰμὶ, Μ. ἔσομαι, (ἀρχ.), ἴδε Εἶμαι.

Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἶμαι. ||. (ὡς ὀνμτ.) ἀντὶ (οὐσ.), ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὸ εἶναι, Dieu nous a donné l'être. ||. νὰ γνωρίζῃς τὸ εἶναί σου, = Γνῶθι σαυτὸν, ἴδε Γινώσκω. ||. τὸ εὖ εἶναι, ἀρχ. le bien être. ||. εἶνε ὑπὲρ τὸ εἶναί του, ἴδε Δύναμις.

Εἶπα (κοιν. ἀντὶ Εἶπον), εἶπες, εἶπε, ἀόρ. τοῦ Λέγω.

Εἰρήνευσις, εως (ἡ), pacification, θ.

Εἰρηνεύω, Μ. εύσω, pacifier. ||. (ἀμτβτ.) être (vivre) en paix, ou §. faire (conclure) la paix.

Εἰρήνη (ἡ), paix, θ. ||. » εἰρήνη ὑμῖν, « (Ἐκκλησ.), pax vobis (Λτν.), la paix soit avec vous.

Εἰρηνικὸς, ἡ, ὸν, pacifique.

Εἰρηνικῶς, ἐπίρ. pacifiquement; en paix.

Εἰρηνοδικεῖον (τὸ), tribunal (justice) de paix.

Εἰρηνοδίκης, ου (ὁ), juge de paix.

Εἰρηνοποίησις, εως (ἡ), pacification, θ.

Εἰρηνοποιὸς (ὁ, ἡ), pacificateur.

Εἰρηνοποιῶ, Μ. ήσω, pacifier.

Εἱρκτὴ (ἡ), prison, θ. (δικονμ.) reclusion, θ. ||. κατεδικάσθη εἰς εἱρκτὴν διὰ βίου, il a été condamné à la prison perpetuelle.

Εἱρκτοφύλαξ, ακος (ὁ), ἀρχ. = Δεσμοφύλαξ, geôlier.

Εἰρωνεία (ἡ), raillerie fine, θ. persiflage, dérision, θ. ironie, θ.

Εἰρωνεύομαι, Μ. εἰρωνευθῶ (θὰ), employer l' ironie, railler finement, persifler.

Εἰρωνικὸς, ἡ, ὸν, ironique.

Εἰρωνικῶς, ἐπίρ. ironiquement; par dérision.

Εἰς, πρόθ. (συντάσσεται μόνον μὲ αἰτ. καὶ σημ. 1) (Τόπ.), à; en; dans; chez; par; entre; sur. ||. ὑπάγει εἰς τὴν Γαλλίαν (Τουρκίαν, Ἀμερικὴν κτλ.), il va en France (Turquie, Amerique etc), ἢ εἰς τὴν Ἰσπανίαν (τὸ Μεξικὸν, τὴν Μασσαλίαν, τὴν Ῥώμην, τὴν Πετρούπολιν κτλ.), au Japon (au Mexique, à Rome, à St Petersbourg etc.). ||. ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Μεγάρων εἰς Ἀθήνας, la route de Mégares à Athènes. ||. ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε (τόσα) στάδια, de Pirée à Athênes il y a (tant) de stades. ||. περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους, il se promène par les rues. ||. ἔμεινεν εἰς τὸν δρόμον, il resta en chemin. ||. θὰ μείνῃς εἰς τοὺς δρόμους, vous demeurerez par les chemins. ||. ἅμα ἀνέβη εἰς τὸν ἄμβωνα, dès qu'il monta (qu' il fut) en chaire. ||. ἦλθαν εἰς χεῖρας, (φρσ.), en vinrent aux mains. ||. ἔφθασεν εἰς τὴν τελειότητα, il atteignit à la perfection. ||. (καὶ πρὸς γεν. ἐννοουμένης τῆς αἰτ.) κατοικεῖ εἰς (τὸ 'σπίτι) τοῦ τάδε, il est logé chez un tel. ||. ἤμην εἰς τοῦ πατρός σας, j'étais chez votre père. ||. (ἐνίοτε λείπει ἡ πρόθ. εἰς τὸ Γαλλ.) κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν (δεῖνα), il demeure rue (telle). ||. κατοικεῖ εἰς τὴν ἐξοχὴν, il demeure à la campagne. ||. λείπει εἰς τὴν ξενητείαν, il est à (chez) l'étranger. ||. διωρίσθη πρέσβυς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, il fut nommé ambassadeur en Angleterre. ||. ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, il se prosterna à ses pieds. ||. πλησιάζω εἴς τινα,

apprrocher (s' approcher) de q. ||. κοιμᾶται εἰς τὸ ὕπαιθρον, il couche à la belle étoile. ||. τὸ κρεμᾷ εἰς τὸν τοῖχον, attacher à la muraille. ||. αἰσθάνεται πόνον εἰς τὸ πλευρὸν, sentir une douleur au côté. ||. ἐκτύπησε μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὸν τοῖχον, il donna de la tête contre la muraille. ||. ἀράξαμεν εἰς δέκα ὀργυιαὶς νερὸν (βάθος), nous mouillames par dix brasses d' eau. ||. ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα, il se prit au piège. ||. ἐργάζεται εἰς τὰ μεταλλεῖα, travailler aux mines. ||. παρακαταθέτω τι εἰς χεῖρας τρίτου, déposer entre les mains d' un tiers. ||. τὸ ἔγγραφον ἔμεινεν εἰς χεῖράς μου, la pièce est restée entre mes mains. ||. τὸν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της, elle le tenait entre ses bras. ||. συνωμιλοῦσαν εἰς τὸ αὐτὶ, ils se parlaient à l'oreille. ||. γράφω εἰς τὸ περιθῶρι, écrire en marge (ou) à la marge. ||. ἐγγράφειν εἰς τὸν κατάλογον, inscrire sur un registre. ||. ἐπροβιβάσθη εἰς τὴν δευτέραν τάξιν (σχολείου), il est monté en seconde. ||. τοῦτο γίνεται εἰς κάθε τόπον, cela se fait par tout pays. ||. σταματᾷ εἰς κάθε βῆμα, s'arrêter à chaque pas. ||. καταχωρίζειν ἄρθρον εἰς ἐφημερίδα, insérer un article dans un journal. ||. τὸ χωρίον τοῦτο εὑρίσκεται εἰς τὸν δεῖνα συγγραφέα, ce passage est dans tel auteur. 2) (τὸ Περί τι) δὲν ἀνακατόνεται εἰς τίποτε, il ne se mêle de rien. ||. εἶνε εἰς κίνδυνον, il est en danger. ||. ἀφανίζεται εἰς τὰ χαρτιὰ, se ruiner au jeu. ||. καταγίνεται εἰς τὴν μελέτην, s'appliquer à l'étude. ||. ἀνακατόνεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἄλλου, se mêler des affaires d'autrui. ||. κατεδικάσθη εἰς.., il fut condamné à.., ||. πιστεύω εἰς θεὸν, croire en Dieu. ||. εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, au nom du Père, du Fils et du Saint Esprit. 3) (Τρόπον) κόπτειν εἰς τὰ δύο, couper en deux (parties). ||. δίπλωσέ το εἰς τὰ τέσσαρα, pliez-le en quatre. ||. διαιρῶ εἰς δύο, partager en deux. ||. κωμῳδία εἰς τρεῖς πράξεις, comédie en trois actes. ||. (σύγγραμμα τυπωμένον) εἰς τέταρτον (εἰς ὄγδοον κτλ.), in quarto, in octavo etc. 4) (Αἰτίαν τελικὴν ἢ τὸν Σκοπὸν), παρατάττειν στράτευμα εἰς μάχην, ranger une armée en bataille. ||. πίνειν εἰς ὑγείαν τινὸς, boire à la santé de q. 5) (Χρόνον), εἰς τρεῖς ἡμέραις, en (ἢ, κατ' ἄλλ. ἐκδοχ., dans) trois jours. ||. εἰς 24 ὥρας, ἴδε Ἐντός. ||. σηκόνομαι εἰς τὰς ἕξ (ὥρας), se lever à six heures. ||. ἐφονεύθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κορίνθου, il fut tué au siège de Corinthe. ||. πληρόνω εἰς τὴν διορίαν, payer à l' échéance. ||. εἰς τοιαύτην περίστασιν, à cette (en pareille) occasion. ||. εἰς τὸν καιρόν μου ἦτον ἄλλο πρᾶγμα, c' était bien autre chose de mon temps. ||. εἰς τὴν ζωήν μου δὲν εἶδα παρόμοιον πρᾶγμα, de ma vie je n'ai vu pareille chose. ||. εἰς (ἐπάνω εἰς) τὸ τραπέζι, à table. 6) (Μεταβολὴν), μετεμορφώθη εἰς δάφνην, elle fut changée en laurier. ||. μετεποίησαν τοὺς ναοὺς εἰς ἐκκλησίας, on changea les temples en églises. ||. μεταβάλλω τὴν σωματικὴν ποινὴν εἰς χρηματικὴν, convertir la peine corporelle en peine pécuniaire. ||. ὁ ἔρως του μετεβλήθη εἰς μῖσος, son amour se convertit en haine. ||. μεταφράζω ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὸ Γαλλικὸν, traduire du Grec en Français. §. ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν, de père en fils. ||. ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν, de génération en génération. 7) (Ἁρμοδιότητα) εἰς σὲ ἀνήκει νὰ ὁμιλήσῃς, c' est à vous de parler. ||. εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, il ne tient qu' à vous. 8) (Ὅρκον) εἰς τὸν θεόν μου, sur mon Dieu, de par le ciel. ||. εἰς τὴν ψυχήν μου, sur mon âme. ||. εἰς τὴν φιλίαν μας, par notre amitié. ||. (εἰς τὰς συνθ. ἀναλογ. μὲ τὴν Λατιν. πρόθ.) in. ||. εἰσάγω, importer, introduire.

Εἷς, ἑνὸς (μία, ἕν), ἀριθμ., un, (τὸ θηλ.) une. ||. ἓν πρὸς ἕν, de point en point. ||. μοὶ τὰ διηγήθη ὅλα ἓν πρὸς ἕν, il m' a tout raconté de point en point. ||. ἓν μετ' ἄλλου, (φρσ.), l' un portant l' autre, l' un dans l' autre, le fort portant le faible, du fort au faible, compensation faite. ||. αὐταὶ αἱ γαῖαι ἀξίζουν τόσον τὸ ςρέμμα ἓν μετ' ἄλλου, ces terres valent tant l' arpent, le fort portant le faible. ||. ἑνὶ (ἐν ἑνὶ) λόγῳ, enfin, en somme, somme toute, en résumé. ||. εἰς τὴν μιὰν (ἐνν. βολὴν), sur coup. ||. διὰ μιᾶς (ἐνν. βολῆς), tout d' un coup, tout d' une traite, à la fois, tout à la fois, tout coup, (οἰκ.) de prime saut. ||. ἔφαγε μιὰν (ἐνν. ξυλιὰν, σπαθιὰν, πετριὰν κτλ.) εἰς τὸ χέρι (εἰς τὸ κεφάλι), il eut un coup dans le bras (sur la tête etc). 2) ἀντὶ τοῦ Τις, ἀντνμ. (ἀόρ.), un, quelqu' un, quelque. ||. ἦτον ποτὲ ἕνας βασιλεὺς, il y avait jadis un roi. ||. κατηγορεῖ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, (φρσ.), il médit du tiers et du quart. ||. νὰ παρακαλῇ τις τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, à prier le tiers et le quart. 3) ἀντὶ τοῦ Καθεὶς, chacun, chaque. ||. πορτογάλλια (πρὸς) 15 λεπτὰ τὸ ἕν, oranges à quinze centimes la pièce.

Εἰσαγγελεὺς, έως (ὁ), celui qui annonce et qui introduit auprès d' un roi (d' un prince etc), introducteur. §. (συνήθ.) procureur du roi (près d' un tribunal). ||. ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν πρωτοδικῶν, (ἢ) ὁ παρὰ τῷ πρωτοδικείῳ εἰσαγγελεὺς, le procureur du roi près le tribunal de première instance. ||. ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς, le procureur général.

Εἰσαγγελία (ἡ), la charge (les

fonctions) du procureur; (περιληπτ.) le ministère public.
Εἰσαγγέλω, M. ἀγγείλω (θὰ), annoncer (q. qui demande à être présenté ou qui va entrer). ||. εἶπα νά με εἰσαγγείλωσι, je me fis annoncer.
Εἰσάγω, M. εἰσαγάγω (θὰ), mener (conduire) dans, faire entrer, introduire; admettre; §. (Νμ.) présenter. §. (ἐμπορ.) importer. ||. εἰσάγω εἰς δίκην, traduire en justice. ||. εἰσήχθη εἰς δίκην ἐνώπιον τῶν κακουργιοδικῶν, il fut traduit devant la cour d'assise. ||. ἡ ὑπόθεσις θὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, l'affaire sera portée devant les tribunaux. ||. ὁ εἰσάγων τοὺς πρέσβεις ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, l'introducteur des ambassadeurs. ||. (οὐδ. πλθ.) Εἰσαγόμενα (τὰ), les marchandises importées, les importations. ||. φόρος ἐπὶ τῶν (ἐμπορικῶς) εἰσαγομένων, droit d'entrée (d'importation), entrée, θ.
Εἰσαγωγὴ (ἡ), introduction, θ. §. (ἐμπορ.) importation, θ. §. (Νμ.) εἰσαγωγὴ εἰς δίκην, mise en jugement (en accusation).
Εἰσαγωγικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne l'introduction, introductif; préliminaire.
Εἰσαγώγιμος (ὁ, ἡ), qu'on peut introduire ou importer ou (Νμ.) présenter; admissible. ||. εἰσαγώγιμος δίκη, action recevable en justice.
Εἰσακούω, M. ούσω, exaucer.
Εἰσβάλλω, M. βάλω (θὰ), se jeter sur (ou, κυρ. ἐπὶ ποταμ.) se décharger dans, s'emboucher; (ἐπὶ στρατ.) faire une invasion.
Εἰσβολὴ (ἡ), invasion, θ. incursion, θ. irruption, θ. (ἐπὶ ποτ.) embouchure, θ. §. (μτφορ.) entrée en matière, début. ||. ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δράμαλη (εἰς τὴν Πελοπόννησον), lors de l'invasion du Dramaly.
Εἰσέρχομαι, M. εἰσελεύσομαι καὶ (κοιν.) εἰσέλθω (θὰ), ἀρχ. ἀντὶ Ἐμβαίνω, entrer.
Εἰσέτι, ἐπίρ. jusqu'à présent, encore.
Εἰσήγησις, εως (ἡ), conseil, leçon, θ. suggestion, θ. (ἐπὶ κακοῦ) instigation, θ. ||. (ἰδιωνυμ.) αἱ Εἰσηγήσεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ, les Institutes (ou Instituts) de Justinien.
Εἰσηγητὴς, οῦ (ὁ), qui conseille; §. (Νμ.) rapporteur; (juge) commissaire. §. référendaire. ||. τὸ δικαστήριον, ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ, le tribunal, sur le rapport du juge commis.
Εἰσῆλθον, ἀόρ. τῆς ὁριστ. τοῦ Εἰσέρχομαι.
Εἰσὶν, πλθ. τοῦ Εἰμί.
Εἰσιτήριος (ὁ, ἡ), qui concerne l'entrée. ||. εἰσιτήριον (ἐνν. ἔγγραφον ἢ γραμμάτιον), billet (carte) d'entrée. ||. εἰσιτήριος λόγος, discours de réception.
Εἰσκομιδὴ (ἡ), importation, θ.
Εἰσκομίζω, M. ίσω, importer.
Εἰσόδημα (τὸ), revenu, rente, θ. produit, rapport. ||. ἡ γῆ αὕτη δίδει (δὲν δίδει ἀκόμη, δίδει καλὸν, ἀρκετὸν) εἰσόδημα, cette terre est (n'est pas encore) en rapport, elle est d'un bon rapport. ||. ἔχει δέκα χιλιάδες δραχμαὶς εἰσόδημα, il a dix mille francs de rente. ||. ζῇ ἀπὸ τῶν εἰσοδημάτων του, il vit de ses rentes. ||. ἔχει καλὸν εἰσόδημα, il est bien renté, ἴδε καὶ Πρόσοδος.
Εἰσόδιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ Εἰσόδια (τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ναὸν), Ἐκκλησ. la présentation de la Vierge.
Εἴσοδος (ἡ), entrée, θ. passage, avenue, θ. §. accès. ||. ἔχει εἴσοδον (ἐλευθέραν εἴσοδον) παρά τινι, avoir accès (un libre accès) auprès de q.
Εἰσπλέω, M. πλεύσω, entrer dans un port.
Εἰσπνοὴ (ἡ), aspiration, θ.
Εἰσπράκτωρ, ορος (ὁ), commis à la recette (des impôts, d'une contribution, etc), receveur; percepteur, collecteur. ||. διωρίσθη γενικὸς εἰσπράκτωρ τῆς δεῖνα ἐπαρχίας (τοῦ δήμου τάδε), il a été commis à (il a obtenu) la recette générale de tel arrondissement (de telle commune).
Εἴσπραξις, εως (ἡ), perception, θ. recette, θ. levée, θ. rentrée, θ. ||. (κυρ.) ἡ—τῶν φόρων, la perception (la levée) des impôts, le recouvrement des contributions.
Εἰσπράττω, M. πράξω, percevoir (des impôts etc), faire la recette (des contributions, des rentes etc), recouvrer; recueillir. ||. τὸ εἰσόδημα τοῦτο εἰσπράττεται δυσκόλως, ce revenu est d'une rentrée difficile.
Εἰσφέρω (χωρὶς M.), = Εἰσκομίζω, importer; introduire; §. payer une contribution.
Εἰσφορὰ (ἡ), payement d'une contribution.
Εἰσχωρῶ, M. χωρήσω καὶ (κοιν.) χωρέσω, s'introduire; s'insinuer; se glisser, pénétrer, percer. ||. εἰσχωρεῖ παντοῦ, il s'insinue (il s'introduit) partout. ||. ὁ ἀὴρ εἰσχωρεῖ εἰς τὰ σώματα, l'air s'insinue dans les corps. ||. ἡ φιλοσοφία εἰσχωρεῖ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, la philosophie perce dans toutes les classes de la société. ||. εἰσεχώρησαν πολλαὶ καταχρήσεις, beaucoup d'abus s'étaient introduits. ||. εἰσεχώρησε μετ' οὐ πολὺ μεταξύ των ἡ διχόνοια, la mésintelligence ne tarda pas à se glisser entre eux.
Εἴτε, μόρ. ἢ σύνδ. Ὑποθ., soit que, que. ||. εἴτε χάσῃ τὴν δίκην του εἴτε τὴν κερδίσῃ, θὰ ἀναχωρήσῃ, qu'il perde son procès ou qu'il le gagne, il partira. ||. ὁ πηδαλιοῦχος πρέπει νὰ ἦνε ἄγρυπνος, εἴτε οὔριος εἴτε ἐναντίος ἦνε ὁ ἄνεμος, c'est au timonier à montrer de la vigilance, que le vent soit favorable ou contraire.
Ἐκ, πρόθ. ἴδε Ἐξ.
Ἐκάπη, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Καίω.
Ἕκαστος, η, ον, chacun, chaque. ||. καθ' ἑκάστην (ἐνν. ἡμέραν), chaque jour, tous les jours. ||. τὰ καθ' ἕκαστον (ἢ) καθ' ἕκαστα, les particularités, les détails.

'Εκάστοτε, ἐπίῤ. chaque fois; toujours.
'Εκάτερος, α, ον, l'un et l'autre, chacun des deux (séparément). ||. τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων καὶ τῶν συμμάχων ἑκατέρων, des Athéniens et des Lacédémoniens et de leurs alliés respectifs.
'Εκατέρωθεν, ἐπίῤ. d'une et d'autre part, de part et d'autre, des deux côtés.
'Εκατομμύριον (τὸ), νλγ., million. ||. χίλια ἑκατομμύρια, un milliard.
'Εκατὸν (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ.(ἄκλ.) cent.||.ἑκατὸν εἴκοσι,cent vingt. ||. ἑκατὸν ἕν, cent un καὶ cent et un ||. χίλια ἑκατὸν, mille cent (ἢ) onze cent. ||. πέντε τὰ ἑκατὸν, ἑκατὸν τὰ ἑκατὸν κτλ., cinq pour cent, cent pour cent etc. ||. πόσον τὰ ἑκατὸν (καρύδια, κτένια κτλ.); combien le cent? ||. τοῦ τὸ εἶπα ἑκατὸν φοραῖς, je le lui ai dit cent fois (cent et cent fois).
'Εκατονταετηρὶς, ίδος (ἡ), espace de cent ans, siècle.
'Εκατονταήμερος (ὁ,ἡ), qui dure cent jours.||.τὸ 'Εκατονταήμερον, les cent jours, (οὕτως ὠνομάσθη τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῆς ἐπανόδου τοῦ Μεγάλυ Ναπολέοντος ἀπὸ τῆς Ἔλβας, ἄχρι τῆς δευτέρας αὐτοῦ παραιτήσεως, 20 Μαρτ.—28 Ἰουνίυ 1815).
'Εκατοντάκις, ἐπίῤ. cent fois.
'Εκατοντακισμυριοστημόριον (τὸ), la millionième partie, le millionième.
'Εκατοντακισμυριοστὸς, ἡ, ὸν, millionième.
'Εκατονταπλασιάζω, Μ. άσω, multiplier au centuple, centupler.
'Εκατονταπλάσιος, α, ον καὶ
'Εκατονταπλασίων, ονος (ὁ ἢ ἡ), centuple. ||. ὁ θεὸς θέλει σᾶς τὸ ἀποδώσῃ ἑκατονταπλάσιον, Dieu vous le rendra au centuple.
'Εκατονταριὰ (ἡ), = 'Εκατοστή.
'Εκατονταρχία (ἡ), grade ou fonctions de centurion. 2) centurie, θ.
'Εκατόνταρχος (ὁ), centurion, (Γρφ.) centenier.
'Εκατοντὰς, άδος (ὁ), centaire, θ. cent, ἴδε 'Εκατοστή.
'Εκατοντούτης (ὁ) καὶ 'Εκατοντοῦτις (ἡ), centenaire.
'Εκατοστημόριον (τὸ), la centième partie, le centième, ἴδε καὶ 'Εκατοστός. ||. τὸ ἑκατοστημόριον τοῦ (Γαλλ.) μέτρου, centimètre. ||. τὸ — τοῦ πλέθρου, centiare. ||. τὸ — τῆς λίτρας, centilitre. ||. τὸ τοῦ — γραμμαρίου, centigramme.
'Εκατοστὸς, ἡ, ὸν, centième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) cent. ||. ἆσμα πρῶτον, στίχῳ ἑκατοςῷ, chant premier, vers cent. ||. (τὸ θηλ.) 'Εκατοστὴ, κοιν. ἡ 'Εκατοντάς. ||. μιὰ ἑκατοστὴ (ὀρθότ. 'Εκατοστὺ') καρφίτσαις κτλ., un cent d'épingles etc. ||. (τὸ οὐδ.) 'Εκατοστὸν (τὸ), = 'Εκατοστημόριον.||. τρία(πέντε κτλ.) ἑκατοστὰ, trois (cinq etc) centièmes. ||. τὸ ἑκατοςὸν τοῦ (Γαλλ.) φράγκου ἀναλογεῖ μὲ τὸ ('Ελλην.) λεπτὸν, le centime représente le lepton. ||. πέντε ἑκατοστὰ κάμνουν ἓν σολδὶ, cinq centimes font un sou.
'Εκβαίνω, Μ. (θὰ) ἐκβῶ, ἴδε 'Εβγαίνω.
'Εκβάλλω, Μ. (θὰ) βάλω, ἴδε 'Εβγάλλω.
Ἔκβασις, εως (ἡ), issue (d'un événement ou d'une affaire), θ. réussite, θ. résultat; événement. ||. ἂς ἴδωμεν ὁποίαν ἔκβασιν θὰ λάβῃ ἡ ὑπόθεσις, il faut voir quelle issue aura cette affaire (quelle sera la réussite de cette affaire).
'Εκβολὴ (ἡ), l'action de sortir (de chasser, de jeter etc), sortie, θ. (ναυτ.) jet (de marchandises); §. embouchure (d'un fleuve), θ.
'Εκβράσσω, Μ. βράσω, (ἀρχ.), rejeter de son sein (se dit de la mer). ||. τὰ ἐκβρασσόμενα ναυάγια, les épaves.
Ἔκγονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Ἀπόγονος, descendant.
'Εκδεδιῃτημένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ ἀρχ. 'Εκδιαιτάω). ||. (συνήθ. ὡς ἐπίθ.) déréglé, dissolu, libertin, relâché.
'Εκδέρω, Μ. δείρω (θὰ), écorcher.
'Εκδέχομαι, Μ. δέξομαι, = 'Εκλαμβάνω.
'Εκδίδω, Μ. δώσω (ἀόρ. 'Εξέδωκα κτλ.), mettre au jour, publier (un ouvrage), imprimer; rendre (un arrêt, une sentence); mettre dehors (ou) emettre (du papier-monnaie etc); délivrer (une copie etc). ||. ἡ τράπεζα δὲν θέλει ἐκδώσῃ ἄλλα γραμμάτια, la banque n'émettra pas de nouveaux billets. ||. ἐκδίδω ἔνταλμα συλλήψεως κατά τινος, décréter q. de prise de corps, décréter contre q. ||. πότε θὰ ἐκδώσετε τὰ ποιήματά σας; quand mettrez-vous vos poésies au jour? ||. τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐξεδόθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συγγραφέως, cet ouvrage n'a vu le jour qu'après la mort de son auteur. ||. ἐκδίδω συναλλαγματικὴν, tirer une lettre de change. ||. ὁ βασιλεὺς ἐκδίδει τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ἀναγκαῖα διατάγματα,« (Σύντ.), le Roi rend les ordonnances nécessaires à l'exécution des lois.
'Εκδίκησις, εως (ἡ), vengeance, θ. ||. πνέει ἐκδίκησιν, il ne respire que vengeance.
'Εκδικητὴς, οῦ (ὁ), qui venge, vengeur.
'Εκδικητικὸς, ἡ, ὸν, = Φιλέκδικος.
'Εκδικῶ, Μ. ήσω, venger. ||. (εὔχρ. κυρ. τὸ μσ.) 'Εκδικοῦμαι, Μ. ἐκδικηθῶ (θὰ), tirer vengeance, se venger. ||. θὰ τὸν ἐκδικηθῶ διὰ τοῦτο, je m'en vengerai.
Ἔκδοσις, εως (ἡ), publication (d'un ouvrage), θ. édition, θ. impression, θ. §. émission (de papier-monnaie, de billets de banque). ||. ἡ πρώτη ἔκδοσις (συγγράμματος ἀρχαίου), édition princeps. ||. αἱ ἀρχαῖαι ἐκδόσεις εἶνε τὴν σήμερον πολυζήτητοι, les anciennes impressions sont aujourd'hui fort recherchées.

'Εκδότης, ου (ὁ), éditeur (d'un ouvrage); tireur (d'une lettre de change etc).
"Εκδοτος (ὁ, ἡ), livré; adonné, sujet. ||. γίνομαι ἔκδοτος εἰς, s'adonner à.
'Εκδοχὴ (ἡ), acception, θ. interprétation, θ.
'Εκδρομὴ (ἡ), ἀρχ., excursion, θ. (ἐπὶ φρουρ.) sortie, θ.
'Εκδύω, Μ. δύσω, dépouiller; désabiller. ||. (μσ. αὐτπθ.) se dévêtir.
'Εκεῖ, ἐπίρ. là, (μὲ τὰ ῥήμ.) y. ||. ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ, d'ici là. ||. ἐκεῖ ἐπάνω(κάτω, μέσα, ἔξω, κτλ.), la-haut (là-dessus), là-bas (là-dessous), là-dedans, là-dehors etc. ||. σήκω ἀπ' ἐκεῖ, ôtez-vous de là. ||. ἐδῶ-ἐκεῖ, (φρσ.), ἴδε 'Εδῶ.
'Εκεῖθε, ἐπίρ. ἴδε Παρέκει, delà, au delà.
'Εκεῖθεν, ἐπίρ. de là, de ce côté-là.
'Εκεῖνος, η, ον, ἀντνμ. Δεικτ. καὶ Ἀναφορ. celui, celui-là, ce, (μὲ τὰ ῥήμ.) il, elle. ||. τί ἄνθρωποι εἶν' ἐκεῖνοι (ἐκεῖ-πέρα); quelles gens sont-ce-là? ||. κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, en ce temps-là; pour lors.
'Εκεῖσε, ἐπίρ. ἀρχ. = 'Εκεῖ.
"Εκθαμβος (ὁ, ἡ), = 'Εκστατικὸς, saisi d'étonnement, tout ébahi, stupéfait, étonné.
'Εκθειάζω, Μ. άσω, regarder comme divin, élever aux nues (jusqu'aux nues), exalter, préconiser, prôner.
"Εκθεσις, εως (ἡ), exposition, θ. étalage (des marchandises etc). 2) exposé, rapport, procès-verbal.
'Εκθέτω (κοιν. ἀντὶ 'Εκτίθημι), Μ. θέσω, exposer. ||. ἐκθέτω (πραγματείας κτλ.) πρὸς ἐπίδειξιν, étaler (des marchandises etc). ||. ἐκθέτω τὴν ὑπόληψίν τινος, commettre la réputation de q., la compromettre.
'Εκθηλύνω, Μ. ύνω (θὰ), efféminer.
'Εκθρονίζω, Μ. ίσω, (νλγ.), détrôner, déposer.
'Εκθρονισμὸς (ὁ), détrônement.

'Εκκαλῶ, Μ. καλέσω, (κυρ. δίκην), appeler (interjeter appel) d'un jugement, se pourvoir par appel. ||. ἐξεκάλεσε τὴν δίκην του εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς 'Επικρατείας, il s'est pourvu au Conseil d'État.
'Εκκένωσις, εως (ἡ), évaquation (d'une place).
'Εκκλησία (ἡ), église, θ.
'Εκκλησιάζομαι, Μ. ἐκκλησιασθῶ (θὰ), assister dans telle église
'Εκκλησιάρχης, ου (ὁ), maître de chapelle.
'Εκκλησιαστικὸς (ὁ), ecclésiastique, homme d'Église. ||. οἱ 'Εκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς, les auteurs sacrés. ||. (ὡς οὐσ.) οἱ 'Εκκλησιαστικοὶ, les gens d'Église. ||. τὸ ὑπουργεῖον τῶν 'Εκκλησιαστικῶν (ἐνν. πραγμάτων ἢ ὑποθέσεων), le ministère des cultes. ||. τὸ ὑπουργεῖον τῶν 'Εκκλησιαστικῶν εἰς τὴν Γαλλίαν εἶνε προσηρτημένον εἰς τὸ τῆς δικαιοσύνης, le ministère des cultes en France est rattaché à celui de la justice.
"Εκκλησις, εως (ἡ), appel (d'une sentence), interjection d'appel, (εἰς τὰ βουλεύματα καὶ τας ἀποφάσεις) appélation, θ. ||. τὸ δικαστήριον ἀκύρωσε τὴν ἔκκλησιν, la cour a mis l'appélation au néant.
"Εκκλητος (ὁ, ἡ), (κυρ. δίκη, jugement) dont on appelle, dont est appel.
'Εκκλίνω, Μ. κλίνω (θὰ), déflêchir, (Νμ.) décliner (la juridiction d'un tribunal, la compétence d'un juge).
'Εκκρεμὴς, οῦς (ὁ, ἡ), suspendu; pendant. ||. ἡ δίκη (ἡ ὑπόθεσις) εἶν' ἐκκρεμὴς, le procès est pendant, la cause est pendante, elle est demeurée en suspens. ||. (οὐσ.) τὸ ἐκκρεμὲς (ὡρολογίου κτλ.), le pendule (d' une horloge etc).
'Εκκρίνω, Μ. κρίνω (θὰ), ἀρχ. rendre par la voie de sécrétion, rejeter, sécréter.
"Εκκρισις, εως (ἡ), ἀρχ. sécrétion, θ. déjection, θ.

"Εκκριτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = "Εγκριτος.
'Εκλαμβάνω, Μ. ἐκλάβω (θὰ), attacher un certain sens à, prendre dans tel sens, entendre, expliquer, interpréter. ||. ἐκλαμβάνω τι ἢ τινὰ ἀντὶ ἄλλȣ, prendre une chose ou une personne pour une autre. ||. τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε οὐσιαστικῶς, cet adjectif se prend quelque fois subsantivement. ||. ἡ λέξις αὕτη ἐκλαμβάνεται διαφόρως (πολυτρόπως), ce mot a plusieurs acceptions. ||. μὴ τὸ ἐκλαμβάνῃς κατὰ γράμμα, ne le prenez pas à la lettre. ||. αὐτὴ ἡ λέξις ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ κακοῦ, ce mot se peut prendre en mauvaise part.
"Εκλαμπρος (ὁ, ἡ), illustre. ||. (τὸ ὑπερθ.) 'Εκλαμπρότατος, η, ον, (ὡς τίτλ.), illustrissime.
'Εκλαμπρότης, ητος (ἡ), grand éclat, splendeur, θ. ||. (συνήθ. ὡς τίτλ. ἡγεμόν. κτλ.), ἡ ἐκλαμπρότης Σας (Του κλπ.), Vôtre (Sa) Grâce, Vôtre (Son) Altesse.
'Εκλάπην πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Κλέπτω.
"Εκλαυσα, ἀόρ. τοῦ Κλαίω.
'Εκλέγω, Μ. λέξω, = Διαλέγω, choisir, faire choix, opter; trier;
"Εκλειγμα καὶ
'Εκλεικτὸν (τὸ), (ἰατρ.), électuaire.
'Εκλειπτικὸς, ή, ὸν, qui concerne les éclipses, ecliptique. ||. (οὐσ.) ἡ ἐκλειπτικὴ (ἐνν. τροχιὰ), ἀρνμ., l'ecliptique. ||. ἡ παρέγκλισις τῆς ἐκλειπτικῆς, la déclinaison de l'ecliptique.
'Εκλείπω, Μ. λείψω, manquer tout à fait, disparaître, s'évanouir, s'éclipser, faire choix, s'en aller; défaillir; expirer. ||. ὁ ἥλιος (ἡ σελήνη) ἐξέλιπε, le soleil (la lune) s'eclipsa. ||. ὁ πυρετὸς ἐκλείπει κατ' ὀλίγον, la fièvre s'en va peu à peu. ||. αἱ δυνάμεις του ἐκλείπουσιν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, ses forces défaillent tous les jours.
"Εκλειψις, εως (ἡ), eclipse, θ.

'Εκλεκτικὸς, ὴ, ὸν, électif. §. (ἐπὶ φιλοσοφ.) éclectique. §. (ἐνίοτε) électoral. ||. ἡ ἐκλεκτικὴ συνέλευσις, (ὁ σύλλογος τῶν ἐκλογέων), le collége électoral.

'Εκλεκτορικὸς, ὴ, ὸν, (κυρ. ὁ τῶν 'Εκλεκτόρων τῆς Γερμ.) électoral.

'Εκλεκτὸς, ὴ, ὸν, exquis, choisi; fin; (Γρφ.) élu. ||. »Πολλοὶ κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοὶ,« Εὐαγγ., beaucoup d'appelés et peu d'élus. ||. στρατεύματα ἐκλεκτὰ, troupes d'élite.

'Εκλέκτωρ, ορος (ὁ), ='Εκλογεύς. ||. οἱ 'Εκλέκτορες (τοῦ αὐτοκράτορος) τῆς Γερμανίας, les électeurs de l'empire.

'Εκλήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Καλῶ.

'Εκλογεὺς, έως (ὁ), électeur. ||. ὁ σύλλογος τῶν ἐκλογέων, le collége électoral.

'Εκλογὴ (ἡ), choix; option, θ. §. (πλθ.) recueil d'extraits. ||. ὁ κατ' ἐκλογὴν ἢ δι' ἐκλογῆς (διοριζόμενος κτλ.), électif. ||. ὁ περὶ ἐκλογῶν (κυρ. τῶν βουλευτῶν καὶ τῶν πληρεξουσίων) νόμος, la loi sur les élections, la loi électorale.

'Εκμηδενίζω, Μ. ίσω, annihiler.

'Εκμισθόνω. Μ. ώσω, louer, donner à loyer (à rente, à bail), arrenter.

'Εκμίσθωσις, εως (ἡ), louage, bail, arrentement.

'Εκνευρίζω, Μ. ίσω, énerver.

'Εκνικῶ, Μ. ήσω, prevaloir, l'emporter. §. (Νμ.) évincer.

'Εκοντὶ, ἐπίρ. = 'Εθελοντὶ, volontairement.

'Εκούσιος, α, ον, qui agit ou se fait volontairement.

'Εκουσίως, ἐπίρ. volontairement, de plein (de bon) gré.

'Εκπαίδευσις, εως (ἡ), instruction, θ. enseignement. ||. πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας, pour l'instruction de la jeunesse. ||. ἡ δημόσιος ἐκπαίδευσις, l'instruction publique. ||. ὁ ὑπουργὸς (τὸ ὑπουργεῖον) τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, le ministre (le ministère) de l'instruction publique.

'Εκπαιδευτικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne l'instruction (l'enseignement).

'Εκπαιδεύω, Μ. εύσω, enseigner, instruire. ||. ἐξεπαίδευσε κάλλιστα τὰ τέκνα του, il a fort bien fait instruire ses enfants.

"Εκπαλαι, ἐπίρ. dès les temps les plus reculés; de toute ancienneté.

'Εκπέμπω, Μ. πέμψω, faire partir, envoyer, expédier, députer.

'Εκπηγάζω, Μ. άσω, decouler.

'Εκπιέζω, Μ. έσω, (ἀρχ.), extraire.

'Εκπίεσμα (τὸ), extrait.

'Εκπίπτω, Μ. πέσω (θὰ), (σπν. μτδτ.) rabattre (d'une somme), déduire, faire le décompte, décompter. ||. ἐκπίπτω τὰ ἔξοδα, déduire les frais. ||. πρέπει νὰ ἐκπέσωμεν ὅσα ἔλαβε, il faut décompter ce qu'il a reçu. ||. (καὶ πθ.) ἐκπιπτομένων τῶν ἐξόδων, déduction faite des frais, les frais rabattus et déduits. 2) (συνήθ. ἀμτδτ. αὐτπθ.) perdre de sa vigueur (de son crédit etc), diminuer de prix, tomber en décadence (en défaveur), déchoir, dégénérer, décliner, baisser. ||. ἡ ὑπόληψίς του ἀρχίζει νὰ ἐκπίπτῃ, son crédit commence à baisser (à décliner). ||. τὰ γραμμάτια ἐκπίπτουν, les actions (les fonds) baissent. ||. τὰ δημόσια κεφάλαια εἶνε ξεπεσμένα, les fonds (publics) sont bas, les effets publics sont en défaveur.

'Εκπλέω, Μ. πλεύσω, sortir du port, mettre dehors.

'Εκπληκτικὸς, ὴ, ὸν, étonnant, surprennant; frappant.

"Εκπληξις, εως (ἡ), étonnement, surprise, θ. saisissement, stupeur, θ.

'Εκπληρόνω, Μ. ώσω, remplir; exécuter, accomplir. ||. ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του, il accomplit (acquitta, s'acquitta de) sa promesse, ἴδε καὶ 'Εκτελῶ. ||. ἐκπληροῖ παραγγελίαν, s'acquitter d'une commission. ||. ἐξεπλήρονεν ἀκριβέστατα τὰ καθήκοντά τυ, il s'acquittait parfaitement de ses devoirs. ||. ἐκπληροῖ τὰ χρέη του, il satisfait à ses devoirs (à ses obligations). ||. εἶνε δέκα ἔτη ἀφ' οὗ ἐκπληροῖ χρέη συμβολαιογράφου, il y a dix ans qu'il exerce la charge de notaire.

'Εκπλήρωσις, εως (ἡ), accomplissement.

'Εκπληρωτὴς, οῦ (ὁ), qui accomplit.

'Εκπλήττω, Μ. πλήξω (πθ. ἀόρ. 'Εξεπλάγην ἴδ.), étonner, ravir, stupéfier. ||. (πθ.) être frappé (saisi) d'étonnement, tomber dans la stupeur, ἴδε καὶ 'Εκστατικός.

"Εκπλους, ου (ὁ), sortie du port, départ (d'un vaisseau).

'Εκπλύνω, Μ. πλύνω (θὰ), ἴδε Ξεπλύνω.

"Εκπνευσις, εως (ἡ), expiration, θ.

'Εκπνέω, Μ. πνεύσω, expirer, rendre l'âme (le dernier soupir).

'Εκποίησις, εως (ἡ), vente (κυρ. d'une terre, d'un bien immeuble), θ.

'Εκποιῶ, Μ. ήσω, aliéner, vendre, se défaire de.

'Εκπολιορκῶ, Μ. ήσω, prendre après un siége.

'Εκπορεύομαι, Μ. πορευθῶ (θὰ), provenir de, émaner, (κυρ. θλγ.) procéder.

'Εκπόρευσις, εως (ἡ), (θλγ.), procession (du Saint esprit).

'Εκπόρθησις, εως (ἡ), sac (d'une ville), saccagement.

'Εκπορθῶ, Μ. ήσω, piller, ravager, saccager.

'Εκπρόθεσμος (ὁ, ἡ), qui a passé le temps (le jour) prescrit, qui manque à l'échéance; qui est en demeure.

"Εκπτωσις ⟨ἐκπίπτω⟩, εως (ἡ), chute, θ. décadence, θ. déchéance, θ. déclin; (ἐπὶ δημοσ. ἢ ἐμπορ. συναλλαγμ.) baisse, θ. ||. ἡ ἔκπτωσις τῆς τιμῆς τῶν γραμματίων κτλ., la dépréciation des assignats (des effets). ||. ἡ — τῆς ἕδρας, (ἰατρ.), la chute du rectum.

"Εκπτωτος (ὁ, ἡ), tombé, déchu.

||. ἔγινεν ἔκπτωτος (καθῃρέθη) τοῦ βαθμοῦ του, il fut cassé.

'Εκπυρσοκρότησις, εως (ἡ), détonation, θ. explosion, θ. fulmination, θ.

'Εκπύρωσις, εως (ἡ), διδακτ. ignition.

'Εκρέω, Μ. ρεύσω, s'écouler.

'Εκρήγνυμαι, Μ. ἐκραγῶ (θὰ), faire éruption; (μτφορ.) éclater. ||. ἐξεῤῥάγη πυρκαϊὰ, l'incendie éclata. ||. ἡ συνωμοσία ἔμελλεν ὅσονούπω νὰ ἐκραγῇ, la conspiration était prête à éclater.

"Εκρηξις, εως (ἡ), éruption, θ. explosion, θ.

'Εκριζόνω, Μ. ώσω, déraciner, extirper; (μτνμ. καὶ ἐν γέν.) arracher. ||. ξεῤῥιζόνω θύραν, déferrer une porte.

'Εκρίζωσις, εως (ἡ), l'action de déraciner (etc), arrachement, déracinement; extirpation, θ.

'Εκροὴ (ἡ), écoulement; décharge, θ.

"Εκρους, ου (ὁ), voie d'écoulement, θ.

"Εκστασις, εως (ἡ), trouble d'esprit, étonnement, stupeur, θ. stupéfaction, θ. extase, θ. ravissement.

'Εκστατικὸς, ἡ, ὸν, hors de lui-même, ravi en extase; étonné; plongé dans (saisi de) stupeur, stupéfait, (οἰκ.) tout ébahi. §. extatique. ||. μένω ἐκστατικὸς, tomber des nues (ou) de son haut, (οἰκ.) tomber les quatres fers en l'air.

'Εκστηθίζω, Μ. ίσω, = Ἀποστηθίζω.

'Εκστρατεία (ἡ), expédition, θ.

'Εκστρατεύω, Μ. εύσω, se mettre (entrer) en campagne, faire une expédition, marcher contre.

"Εκτακτος (ὁ, ἡ), extraordinaire.

'Εκταράττω, Μ. άξω, (ἀρχ.), troubler.

"Εκτασις, εως (ἡ), extension, θ. §. (Γρμτ.) allongement (d'une syllabe). 2) (συνήθ.) étendue, θ. longueur, θ. ||. ἐν ἐκτάσει (ἢ) κατ' ἔκτασιν, amplement, au long, tout au long. ||. θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τούτου ἐν ἐκτάσει, je vous en entretiendrai plus amplement. ||. τῷ ἔγραψα κατ' ἔκτασιν, je lui ai écrit amplement (à long, au long).

'Εκτείνω, Μ. τείνω (θὰ), étendre, allonger, prolonger, (ἀνατομ.) distendre. ||. ἐξέτεινε τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου του, il étendit les limites de son royaume. ||. ἡ ὅρασις ἐκτείνεται ἐπ' ἄπειρον, la vue se prolonge à l'infini, la vue en est d'une étendue immense. ||. ἡ σειρὰ τούτων τῶν ὀρέων ἐκτείνεται ἀπὸ... μέχρι..., cette chaîne de montagnes continue (se continue, court) depuis... jusqu'à... ||. ἡ παραλία αὕτη ἐκτείνεται ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας λεύγας, cette côte court de l'est à l'ouest l'espace de trois ou quatre lieues. ||. ἀνατέλλοντος καὶ δύοντος τοῦ ἡλίου, ἡ σκιὰ ἐκτείνεται μακρὰν, quand le soleil est à son levant ou à son couchant, l'ombre se projette au loin. ||. ἡ πυρκαϊὰ ἐξετείνετο πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, l'incendie gagnait de ce côté. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) 'Εκτεταμένος, η, ον, étendu; long. ||. βασίλειον πολλὰ ἐκτεταμένον, un royaume fort étendu (d'une grande étendue). ||. ἔχει γνώσεις ἐκτεταμένας, il a des connaissances étendues (une vaste étendue de connaissances).

'Εκτέλεσις, εως (ἡ), exécution, θ. consommation, θ. pratique, θ. ||. τύπος ἐκτελέσεως (Νμ.), lettre d'attache, forme exécutoire, θ.

'Εκτελεστέος, α, ον, = 'Εκτελεστός.

'Εκτελεστὴς, οῦ (ὁ), exécuteur.

'Εκτελεστικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne l'exécution. ||. ἡ ἐκτελεστικὴ δύναμις, le pouvoir exécutif. ||. τὸ 'Εκτελεστικὸν (σῶμα), le directoire exécutif.

'Εκτελεστὸς, ἡ, ὸν, qui peut ou doit être exécuté, exécutable; (Νμ.) exécutoire; paré. ||. τὸ συμβόλαιον δὲν εἶν' ἐκτελεστὸν, le contrat n'est pas exécutoire (paré), il ne porte pas exécution parée.

'Εκτελῶ, Μ. τελέσω, mettre en pratique (à exécution), effectuer, exécuter; accomplir, consommer; exercer. ||. ἐκτελῶ τὰς ὑποσχέσεις μου, remplir (accomplir, s'acquitter de, faire honneur, satisfaire à) ses obligations. ||. ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του κάλλιστα, il s'acquitte très bien de ses devoirs. ||. ἐκτελῶ τὴν θείαν μυσταγωγίαν, célébrer l'office divin, ἴδε καὶ Λειτουργῶ. ||. ἐξετέλεσε τὸ ἔγκλημα, il consomma le crime.

'Εκτενέστερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ 'Εκτενῶς, avec plus d'assiduité (d'ardeur, d'effort etc).

'Εκτενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), assidu, continu; sans relâche.

'Εκτενῶς, ἐπίρ. assidûment, sans relâche, avec ardeur.

'Εκτεταμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκτείνω.

'Εκτημόριον (τὸ), la sixième partie, le sixième.

'Εκτικὸς, ἡ, ὸν, (ἰατρ.) hectique. ||. ἑκτικὸς πυρετὸς, fièvre hectique, θ. hectisie, θ.

'Εκτίμησις, εως (ἡ), l'action d'évaluer (d'apprécier), estimation, θ. appréciation, θ. évaluation, θ.

'Εκτιμητὴς, οῦ (ὁ), estimateur; commissaire-priseur (κυρ. ὁ τῶν ὑπὸ κατάσχεσιν κτημάτων).

'Εκτιμῶ, Μ. ήσω, évaluer, apprécier; priser. §. (μτφορ.) estimer. ||. πόσον ἐξετίμησαν αὐτὰ τὰ σκεύη; à combien a-t-on apprécié (évalué) ce mobilier?

'Εκτιτρώσκω, Μ. ἐκτρώσω, (ἀρχ.). avorter.

'Εκτοξεύω, Μ. εύσω, lancer une flèche, décocher.

'Εκτόξευσις, εως (ἡ), décochement (d'une flèche).

'Εκτὸς, ἐπίρ. (ἀρχ.), dehors, en dehors; (μὲ γεν.) hors de; sans. ||. τὰ ἐκτὸς, l'extérieur, les parties extérieures; les dehors. ||. τοῦτο εἶν' ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, cela est en de-

hors de la question. ||. ὁ ἀσθενὴς εἶν' ἐκτὸς κινδύνου, le malade est hors d'affaires. ||. ἐκτὸς αἰτίας, hors de blâme. ||. ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν, hors deux ou trois. 3) κοιν. (προθ.) Ἐξαιρ. hor, hormis; excepté, à l'exception (à la réserve) de, à cela près, sinon, à part, sauf, ôté; outre, indépendamment, de plus, qui plus est. ||. ἐργάζεσθαι δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος, ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, travailler toute la semaine, excepté le dimanche. ||. ἐκυρίευσαν ὅλα τὰ διαιτήματα, ἐκτὸς μιᾶς μεγάλης αἰθούσης, ils se rendirent maîtres de tous les appartements, à la réserre d'une grande salle. ||. ἐκτὸς τῶν ὠφελημάτων τούτων, θέλετε ἔχει ἀκόμη καὶ ἓν ἄλλο, indépendamment de ces avantages, vous en aurez encore un autre. ||. ἐκτὸς ἂν, ἐκτὸς μόνον ἂν, à moins que. ||. ἐκτὸς μόνον, ἐκτὸς μόνον ὅτι, excepté que, sinon que, si ce n'est que, ἴδε καὶ Εἰμί. ||. (καὶ μὲ γεν.) ἐκτὸς δὲ τούτου, d'ailleurs, outre cela; de plus; en outre. ||. ἐκτὸς δὲ τούτου παρατηρητέον ὅτι .., de plus, il faut remarquer que...

Ἕκτος, η, ον, sixième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) six. ||. κεφάλαιον ἕκτον, chapitre six. ||. Κάρολος ὁ ἕκτος (ἢ) ΣΤ', Charles six (ou) VI. || ἡ ἕκτη τοῦ μηνὸς, le six du mois. ||. (ἐκκλησ.) ἡ ἕκτη ὥρα, la sexte, θ. ||. τὸ ἕκτον (μέρος ὅλου), ἴδε Ἑκτημόριον. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) ἕκτον, sixièmement, en sixième lieu. ||. δέκατος ἕκτος, seizième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) seize. ||. Λουδοβῖκος ὁ δέκατος ἕκτος (ἢ) ΙΣΤ', Louis seize (ou) XVI. ||. ἡ δεκάτη ἕκτη τοῦ μηνὸς, le seize du mois. ||. κεφάλαιον δέκατον ἕκτον, chapitre seize. ||. τὸ δέκατον ἕκτον (μέρος ὅλου), la seizième partie, le seizième. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) δέκατον ἕκτον, seizièmement.

Ἔκτοτε, ἐπίρ. depuis cetemps, depuis ce temps-là. ||. ἔκτοτε ἤδη, des lors. ||. εἶνε ἔκτοτε τρία ἔτη, il y a de cela trois ans.

Ἐκτραχηλίζω, Μ. ίσω, (μτφορ.) perdre, abîmer. ||. (συχνότ. μσ. αὐτπθ.) se perdre.

Ἔκτρωμα (τὸ), avorton; §. monstre. ||. εἶνε φρικτὰ ἄσχημη, ἔκτρωμα, elle est horriblement laide, c'est un monstre.

Ἐκτρωματιαῖος, α, ον καὶ

Ἐκτρωματικὸς, ή, όν, qui tient du monstre, qui en a la forme (la conformation); monstrueux.

Ἔκτρωσις (ἐκτιτρώσκω), εως (ἡ), avortement.

Ἐκτυλίσσω, Μ. ίξω, développer.

Ἔκτυπος (ὁ, ἡ), exprimé d'après un type, moulé. §. travaillé en relief, taillé (relevé) en bosse, saillant. ||. ἔκτυπον (τὸ), empreinte, θ. ectype.

Ἐκφαυλίζω, Μ. ίσω, rabaisser le mérite de q. ou de qc., déprécier.

Ἐκφέρω (χωρὶς Μ.), porter dehors, emporter; (ἰδιαιτ.) porter en terre. ||. (πθ. ἢ μσ.) s' emporter, se laisser emporter.

Ἐκφεύγω, Μ. φύγω, echapper à, s'echapper; glisser, couler.

Ἐκφορὰ (ἡ), l'action de porter en terre, convoi (d'un mort).

Ἐκφράζω, Μ. φράσω, exprimer, énoncer, rendre. ||. ἡ λέξις αὕτη δὲν ἐκφράζει καλὰ τὴν ἰδέαν σας, ce mot rend mal votre pensée. ||. εἶνε κακῶς (σκοτεινὰ) ἐκφρασμένον, il est conçu en termes obscurs, la phrase en est mal conçue. ||. ἐκφράζω γνώμην (φρόνημα, ἐκφράζομαι) περὶ ἢ ὑπέρ τινος, se déclarer (se prononcer) sur ou pour q.; émettre (un avis). ||. (καὶ ἀπολ.) ἐκφράζομαι, s'énoncer, s'exprimer. ||. ἐκφράζεται ἐν εὐκολίᾳ, s'énoncer avec facilité. ||. ἡ δημοσία γνώμη ἐξεφράσθη περὶ τούτου, l'opinion publique s'est prononcée sur cette affaire.

Ἔκφρασις, εως (ἡ), l'action d'énoncer (d'exprimer), expression, θ. énonciation, θ.

Ἐκφραστικὸς, ή, όν, propre à exprimer ou relatif à l'expression, expressif.

Ἐκφώνησις, εως (ἡ), l'action de prononcer à haute voix; exclamation, θ. ||. ἡ — τῆς δίκης ὑπὸ τοῦ κλητῆρος (ἐν τῷ δικαστηρίῳ), l'appel d'une cause. ||. ἡ — τῆς ἀποφάσεως (ἐν τῷ τοῦ δικαστηρίου ἀκροατηρίῳ), le prononcé du jugement (de l'arrêt).

Ἐκφωνῶ, Μ. ήσω, prononcer à haute voix.

Ἐκφώνως, ἐπίρ. à haute voix.

Ἐκχέω, Μ. χύσω, faire couler, répandre, verser, épancher.

Ἔκχυσις, εως (ἡ), effusion, θ. épanchement.

Ἑκὼν, οῦσα, όν, qui agit volontairement (de son plein gré). ||. ἑκόντων τῶν συμμάχων, du gré des alliés. ||. ἑκὼν ἄκων, (φρσ.), bon gré mal gré, de gré ou de force, (παροιμ.) moitié guerre, moitié marchandise.

Ἔλα καὶ (πλθ.) Ἐλᾶτε, β'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ἔρχομαι. ||. (ὡς ἐπίρ. Παρακελ.), ça, allons, allons ça, viens ça.

Ἔλαβον, ἀόρ. τοῦ Λαμβάνω.

Ἐλαία (ἡ), (τὸ δένδρον), olivier, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) olive, θ. ||. κλάδος ἐλαίας, branche (rameau) d'olivier ou d'olives. ||. τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, (Εὐαγγ.), le jardin des Olives.
2) (ὁ καρπὸς) olive, θ. ||. ἐλαίαις πράσιναις, des olives vertes. 3) εἶδος ὀστρέου, ancillaire.

Ἐλαιόδενδρον (τὸ), olivier.

Ἐλαιοκούκουτσον (τὸ), noyau d'olive.

Ἔλαιον (τὸ), huile, θ. ἴδε Λάδι.

Ἐλαιοπωλεῖον (τὸ), boutique ou l'on vend d'huile.

Ἐλαιοπώλης, ου (ὁ), marchand d'huile.

Ἐλαιοτριβεῖον (τὸ), moulin ou pressoir à l'huile.

Ἐλαιοφόρος (ὁ, ἡ), qui produit des oliviers ou de l'huile, (διδακτ.) oléifère.

'Ελαιόφυτος (ὁ, ἡ), planté d'oliviers. ||. (οὐσ.) 'Ελαιόφυτον (τὸ), plant d'oliviers.

'Ελαιόχρους, οος (ὁ, ἡ), qui est couleur d'olive (ou) de couleur olive, olivâtre.

'Ελαιώδης, ους (ὁ, ἡ), huileux; oléagineux.

'Ελαιὼν, ῶνος (ὁ), bois d'oliviers.

'Ελαστικὸς, ὴ, ὸν, qui a du ressort, élastique. ||. ἐλαςικὸν κόμμι, gomme élastique, θ. caoutchouc. ||. τὰ ἐλαστικὰ σώματα, les corps à ressort. ||. (οὐδ.) τὸ ἐλαστικὸν, ἀντὶ Ἡ-

'Ελαστικότης (ἡ), élasticité, θ. ressort. ||. ἔχει ἐλαστικότητα, il fait (il a du) ressort. ||. ἡ — τοῦ ἀέρος, le ressort de l'air.

'Ελατος (ὁ), καὶ

'Ελάτη (ἡ), δ. sapin.

'Ελατήριον (τὸ), (ἐνν. ὄργανον), ressort; §. (μτφορ.) le mobile, le premier mobile; le stimulant.

'Ελαττόνω, Μ. ώσω, diminuer. ||. (πθ.) 'Ελαττοῦμαι, être inférieur, le céder à, avoir le dessous (du désavantage); être en moins grand nombre; devenir moindre, se reduire, diminuer. ||. ἐλαττοῦται αὐτοῦ κατὰ πάντα, il lui cède en tout. ||. ἡ θέρμη του ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται, sa fièvre commence à diminuer.

'Ελάττωμα (τὸ), défaut, défectuosité, θ; vice.

'Ελάττων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Κατώτερος ἢ 'Ολιγώτερος, moindre, inferieur. ||. ἡ ἐλάττων (πρότασις συλλογισμοῦ), la mineure, l'assomption. ||. (τὸ οὐδ.) 'Ελαττον, ἐπίρ., moins, au dessous de.

'Ελάττωσις, εως (ἡ), diminution, θ. réduction, θ. abaissement, amoindrissement. ||. ἡ — τῆς περιουσίας του, l'abaissement (la reduction) de sa fortune.

'Ελαττωτικὸς, ὴ, ὸν, qui a la propriété de diminuer, diminutif.

'Ελαφάκι (τὸ), faon (πρφ. fan).

'Ελάφειος (ὁ, ἡ), qui est du cerf, cervin.

'Ελαφοκέρατον (τὸ), corne (bois) de cerf.

"Ελαφος (ἡ), ζ. cerf (τὸ ἀρσ.), biche (τὸ θηλ.). ||. ἔλαφος ἡ πλατύκερως (κοιν. Πλατῶνι), daim, (τὸ θηλ.) daine.

'Ελαφρὰ, ἐπίρ. légérement, à la légère; (μτνμ.) lestement. ||. εἶνε πολλὰ ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, il est vêtu bien à la légère. ||. κοιμᾶται ἐλαφρὰ, il a le sommeil délicat (léger).

'Ελαφρόμυαλος, η, ον, (μτφορ.), léger de cerveau, tête légère, éventé, évaporé.

'Ελαφρόνω, Μ. ώσω, rendre léger, alléger; soulager. ||. τὸ ἰατρικὸν ποῦ 'πῆρε τὸν ἐλάφρωσεν ἀρκετὰ, la medecine qu' il a prise l'a fort soulagé. ||. τὸ κεφάλι του (τοῦ ἀσθενοῦς) ἀρχίζει νὰ ἐλαφρόνεται, sa tête commence à se débarrasser (à se dégager).

'Ελαφρόπετρα (ἡ), κοιν. ἡ Κίσσηρὶς (λίθος), pierre ponce, θ.

'Ελαφρὸς, ὰ, ὸν, léger; (μτνμ.) leste; faible. ||. ὁ καφὲς εἶνε πολλὰ ἐλαφρὸς, le café est trop faible. ||. ὁ ὕπνος του εἶνε ἐλαφρὸς, il a le sommeil délicat. ||. »γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν!« (φρσ. ἀρχ.), que la terre te soit légère.

'Ελαφρότης, ητος (ἡ), légéreté, θ.

'Ελαφρυντικὸς, ὴ, ὸν, qui sert à alléger, (κυρ. Νμ.) atténuant. ||. περίστασις ἐλαφρυντικὴ, circonstance atténuante.

'Ελάφρωμα (τὸ) καὶ

'Ελάφρωσις, εως (ἡ), allégement, soulagement. ||.— τοῦ στήθους (τοῦ στομάχου), dégagement de la poitrine (de l'estomac).

'Ελάχιστος, η, ον, le plus petit, le moindre; minime. ||. ὁ ἐλάχιστος ὅρος, le minimun. ||. (οὐσ.) οἱ 'Ελάχιστοι, (τάγμα μοναχ. τῆς Δύσ.), les Minimes. ||. τὸ ἐλάχιστον καὶ (κρσ.) τοὐλάχιστον, ἐπίρ. au moins, tout du moins, pour le moins.

"Ελαχον, ἀόρ. τοῦ Λαχαίνω.

'Ελεγεῖον (τὸ), chant (poème) en vers élégiaques, élégie, θ.

'Ελεγκτὴς, οῦ (ὁ), contrôleur.

'Ελεγκτικὸς, ὴ, ὸν, propre à prouver (à contrôler etc). ||. τὸ 'Ελεγκτικὸν Συνέδριον, la cour des comptes. ||. λογιςὴς παρὰ τῷ 'Ελεκτικῷ Συνεδρίῳ, conseiller maître à la cour des comptes, maître des comptes.

"Ελεγχος (ὁ), preuve, θ. démonstration; §. reproche, blâme. ||. ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως, le cri (les reproches, les remords, le ver, le for) de la conscience, ἴδε καὶ Τύψις.

2) (ἐπὶ λογαρ.) dépouillement (d'un compte); contrôle; preuve (d' une opération arithmétique), θ.

'Ελέγχω, Μ. έγξω, reprimander, reprocher, blâmer; §. convaincre; réfuter; confondre. ||. τὸ σύνειδός του τὸν ἐλέγχει, sa conscience l'accuse, ἴδε καὶ Τύπτω. ||. » Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με, « (Γρφ.), Seigneur, ne me reprenez pas dans votre fureur.

'Ελεεινολογία (ἡ), lamentation, θ.

'Ελεεινολογῶ, Μ. ήσω, déplorer, plaindre.

'Ελεεινὸς, ὴ, ὸν, propte à exciter la pitié, lamentable.

2) digne de pitié (de compassion), piteux, pitoyable, déplorable; misérable. ||. εἶνε εἰς ἐλεεινὴν (ἐλεεινοτάτην) κατάστασιν, il est dans un état pitoyable (dans un piteux état, dans le plus piteux état du monde), ἴδε καὶ Ἄθλιος.

'Ελεεινῶς, ἐπίρ. d'une manière pitoyable, déplorablement, misérablement.

'Ελεημοσύνη (ἡ), miséricorde, θ. §. aumône, charité, θ. ||. κάμνω (δίδω) ἐλεημοσύνην, faire la charité. ||. κάμνει πολλὰς (μεγάλας) ἐλεημοσύνας, il fait bien de (il fait de grandes) charités.

'Ελεήμων, ονος (ὁ, ἡ), charitable, miséricordieux. ||. ὁ ἅγιος 'Ιωάννης ὁ 'Ελεήμων, Saint Jean l'Aumônier.

'Ελένιον (τὸ), φ. ἰατρ. (μὲ ἀρωμ. ῥίζ.) aunée, θ.

"Ελεος, ους (τὸ), ἀρχ. Οἶκτος,

Συμπάθεια, merci, miséricorde, θ. ||. ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεός σας, il implore votre merci. ||. εἶνε εἰς τὸ ἔλεός σου, il est à votre miséricorde. 2) = Ἐλεημοσύνη. ||. κάμνει πολλὰ (μεγάλα) ἐλέη, elle fait de grandes charités. 3) = Χάρις, Εὐεργεσία. ||. ἐλέῳ θεοῦ (ἢ) θείῳ ἐλέει, (φρσ.), par la grâce de Dieu.

Ἐλευθερία (ἡ), liberté, θ.

Ἐλευθέριος (ὁ, ἡ), libéral. ||. αἱ ἐλευθέριοι τέχναι, les arts libéraux.

Ἐλευθεριότης (ἡ), libéralité, θ.

Ἐλευθερίως, ἐπίῤ. libéralement.

Ἐλευθερόνω, Μ. ώσω, mettre en liberté, rendre la liberté à, délivrer, affranchir. ||. θὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπον, je vous délivrerai de cette peine. ||. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) πολὺ ἤθελα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ βάρος, je voudrais bien me délivrer de ce fardeau, je voudrais bien en être délivré.

Ἐλεύθερος, α, ον, libre; franc; (μὲ γεν.) exempt (délivré) de. ||. εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγῃς ἢ νὰ μείνῃς, vous êtes libre (il vous est libre, libre à vous) de partir ou de rester.

Ἐλευθεροστομία (ἡ), franc-parler, franchise, θ.

Ἐλευθεροτυπία (ἡ), νλγ. liberté de la presse.

Ἐλευθερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui a des sentimens libéraux.

Ἐλευθέρως, ἐπίῤ. librement, en liberté, franchement, hardiment, sans détours, sans compliments, sans façons, franc, tout franc. ||. τὸν ὡμίλησεν ἐλευθέρως, il lui parla franc.

Ἐλευθέρωσις, εως (ἡ), affranchissement, délivrance, θ.

Ἐλευθερωτὴς, οῦ (ὁ), libérateur.

Ἔλευσις, εως (ἡ), ἀρχ. ὁ Ἐρχομὸς, arrivée, θ. venue. θ. ||. ἡ—τοῦ Μεσσίου, l'avénement (la venue) du Messie.

Ἐλεφαντίασις, εως (ἡ), πάθ. éléphantiasis, espèce de lèpre.

Ἐλεφάντινος, η, ον, d'ivoire.

Ἐλέφας, αντος(ὁ), ζ. éléphant.

Ἐλεῶ, Μ. ήσω. (ἀρχ.) avoir pitié de, ἴδε Οἰκτείρω. 2) (κοιν.) faire miséricorde ou la charité à q. ||. »μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται,« (Εὐαγγ.), bien-heureux sont les miséricordieux, car ils obtiendront miséricorde. ||. ὁ θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ, que Dieu nous fasse miséricorde. ||. ὁ θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ! Dieu vous assiste (vous bénisse, vous contente, vous soit en aide)! ||. ὁ θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ, que Dieu aie pitié de lui.

Ἐληὰ (κτλ.), ἴδε Ἐλαία κτλ.

Ἐλήφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Λαμβάνω.

Ἐλθὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἑλιγμὸς (ὁ), circonvolution, θ. rotation, θ. mouvement tortueux, serpentement, sinuosité, θ. détours.

Ἑλικοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), en forme de spirale, bouclé, tortueux, sinueux; hélicoïde.

Ἑλικοειδῶς, ἐπίῤ. en spirale. ||. ῥύαξ ῥέων ἑλικοειδῶς, un ruisseau qui va en serpentant.

Ἑλικοφόρος(ὁ,ἡ), qui est muni de vrilles ou cirres, (διδακτ.) cirrifère ou cirrigère, cirreux.

Ἕλιξ, ικος (ἡ), vrille (de la vigne, du lierre etc), θ. cirre; volute (de colonne), θ. (Γεωμετρ.) spirale, θ; vis de pressoir, hélice, θ. boucle de cheveux.

Ἑλίχρυσον (τὸ), cotonnière, θ. herbe à coton, θ. gifole, θ.

Ἑλκηθρον (τὸ), traîneau.

Ἕλκος, ους (τὸ), ἀρχ., ulcère.

Ἑλκυστικὸς, ἡ, ὸν, propre à tirer (à attirer), attrayant, attirant, engageant. ||. τὸ ἑλκυστικὸν, l'attrait.

Ἑλκύω, Μ. ύσω, attirer; (σπν.) attraire; (συνήθ.) intéresser; captiver (la bienveillance, l'attention, etc); conquérir (le cœur, l'estime de) q. ||. τὰ ἔθνη ὅσα αἱ διδαχαί του εἵλκυσαν εἰς τὴν (εἰς Χριστὸν) πίστιν, les peuples que ses prédications avaient conquis à la foi.

Ἕλκωσις, εως (ἡ), ἰατρ., ulcération, θ.

Ἑλλέβορος (ὁ), φ. ἰατρ., ellébore.

Ἐλλειπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui manque de (ou) qui est de manque, incomplet, défectueux; (γρμτ.) défectif.

Ἐλλείπω, Μ. λείψω, rester en arriére, être au dessous ou inférieur ou incomplet, avoir moins de; manquer. ||. τὸ ἐλλεῖπον πρὸς συμπλήρωσιν (ἀπαρτισμὸν) λογαριασμοῦ, déficit. ||. ἀπαιτοῦνται τόσα πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος, il faut tant pour combler le déficit. ||. ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃ, (φρσ.), pour que rien n'y manque, pour comble (de). ||. νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του, καὶ, ἵνα μηδὲν ἀθλιότητος ἐλλείπῃ, 'να ἀσθενήσῃ, perdre sa place, et, pour comble (de malheur), tomber malade.

Ἔλλειψις, εως (ἡ), manque; défaut; omission, θ. (Γρμτ.) ellipse. ||. ἐν ἐλλείψει οἴνου, à défaut de vin. ||. δι' ἔλλειψιν χρημάτων, faute d'argent. ||. δι' ἔλλειψιν ἐπιμελείας, manque de soin. ||. ἔχω ἔλλειψίν τινος πράγματος, manquer de qc. 2) = Ἐλάττωμα, défaut, vice, manquement, défectuosité, θ.

Ἕλλην, ηνος (ὁ), Grec.

Ἑλληνίζω, Μ. ίσω, parler le grec.

Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, grec.

Ἑλληνικῶς, ἐπίῤ. en grec.

Ἑλληνὶς, ίδος (ἡ), Grecque.

Ἑλληνισμὸς (ὁ), hellénisme.

Ἑλληνιστὴς, οῦ (ὁ), érudit versé dans la langue grecque, helléniste.

Ἑλληνιστὶ, ἐπίῤ. en langue grecque.

Ἐλλιμενίζομαι, Μ. ισθῶ (θὰ), entrer dans le port.

Ἐλλιπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), = Ἐλλειπής.

Ἐλλόγιμος (ὁ, ἡ), savant.

Ἐλλύχνιον (τὸ), ἀρχ. mèche, θ. ἴδε Φτίλλι.
Ἕλμινς, ινθος (ἡ), ver intestinal.
Ἕλξις, εως (ἡ), ἀρχ. attraction, θ.
Ἕλος, ους (τὸ), marais.
Ἐλπίζω, Μ. ίσω, espérer, se promettre, s'attendre à qc. ||. ἐλπίζει νὰ ἦνε αὐτοῦ ἐντὸς ὀλίγυ, il se promet d'être bientôt là bas. ||. δὲν ἐλπίζω τίποτε καλὸν ἐκ τοῦ κινήματος τούτυ, je ne me promets aucun fruit de cette démarche. ||. δὲν τὸ ἤλπιζα, je ne m'y attendais pas.
Ἐλπὶς, ίδος (ἡ), espoir; espérance; θ. ||. ὁ νέος οὗτος δίδει χρηστὰς ἐλπίδας, ce jeune homme promet (promet beaucoup).
Ἔλυτρον (τὸ), lit d'un fleuve.
Ἔμαθον, ἀόρ. τοῦ Μανθάνω.
Ἐμαυτοῦ, ῷ, ὸν, (θηλ.) ῆ, ὴν, ἀντνμ. Αὐτπθ. (ά. πρσ.), moi-même, ||. κατ' ἐμαυτόν (-τὴν), à part moi, en moi même, tout bas. ||. εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, j'ai dit à part moi. ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ παραστήσω τί αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ, je ne saurais dire ce qui se passe en moi.
Ἔμβα, ἀόρ. τῆς προστ. τοῦ Ἐμβαίνω.
Ἐμβαδὸν (τὸ), l'espace contenu dans un enclos (dans un emplacement), aire, θ.
Ἐμβάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Ἐμβάλλω καὶ Ἐμβιβάζω, faire entrer, introduire. ||. (ἐμπορ.) ἐμβάζω χρήματα (διὰ συναλλαγματικῆς ἢ ἄλλως), faire tenir (remettre) de l'argent. ||. ἔμβασεν 100,000 δραχμῶν εἰς τὴν Σύρον, il a fait faire une remise de cent mille francs à Syra.
Ἐμβαθύνω, Μ. θύνω (θὰ), pénétrer, approfondir, creuser.
Ἐμβαίνω, Μ. (θὰ) ἔμβω, entrer, s'introduire, pénétrer. ||. ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, s'interposer, s'entremettre. ||. ἐμβαίνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν (λαμβάνω γνῶσιν ἀκριβῆ τοῦ πράγματος), se mettre au fait. ||. ἐμβῆκεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, il s'indroduisit par la fenêtre. ||. δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ἔμβῃ, on lui refusa la porte. ||. εἰπέ τυ νὰ ἔμβῃ, faites entrer. ||. αὐτὸ τὸ πανὶ ἐμβαίνει εἰς τὴν σάκτην (εἰς τὴν μπουγάδα), cette étoffe va à la lessive. ||. τὸ σκεῦος τοῦτο ἐμβαίνει (ἀντέχει) εἰς τὸ πῦρ, ce vase va au feu. ||. (ἐνίοτε εἰς τὸ Γαλλ. ἐλλείπει:) μόλις ἐμβὰς εἰς τὴν αἴθουσαν, περιέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματος ὅλας τὰς τάξεις τῶν παρακαθημένων, à peine dans la salle, son regard parcourût tous les rangs des assistants.
Ἐμβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), ἀρχ. ἀντὶ Ἐμβάζω. ||. (ἐλλ.) ἐμβάλλω (ἐπιπίπτω μὲ τὸ πλοῖόν μου) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, aborder (à un vaisseau). ||. ἐμβάλλω μέσος ἢ πλάγιος, s'aborder de bout au corps (ou) en belle.
Ἐμβὰς, άδος (ἡ), ἀρχ. chaussure, θ.
Ἔμβασμα (τὸ), l'action d'entrer (ou) de faire entrer, entrée, θ. introduction, θ.
Ἐμβατεύω, Μ. εύσω, pénétrer dans, approfondir, percer (le fond d'une affaire, un mystère etc), creuser (un sujet, une question).
Ἐμβατήριον (τὸ), (ᾆσμα), air militaire, marche, θ. charge, θ. ||. ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε τὸ ἐμβατήριον, la trompette a sonné la charge.
Ἐμβατίκιον (τὸ), ἐκκλησ. annate (ἰδιαιτ. τὸ πληρονόμενον εἰς τὸν Πάππαν), θ.
Ἐμβιβάζω, Μ. άσω, ἀρχ. ἀντὶ Ἐμβάζω.
Ἐμβλέπω, Μ. βλέψω, (ἀρχ.) regarder en face, envisager.
Ἔμβλημα (τὸ), emblème, devise, θ.
Ἐμβληματικὸς, ή, ὸν, emblématique.
Ἐμβολὴ (ἡ), ἀρχ. (ναυτ.) abordage. ||. ἐπιπλεῖν πρὸς ἐμβολὴν, aller (courir) à l'abordage.
Ἐμβολιάζω (προφ. κοιν. Μπολιάζω), Μ. άσω, (γεωργ.), greffer, enter, ἴδε καὶ Φελλιάζω. ||. ἐμβολιάζω μὲ εὐλογιὰν ἢ δαμαλίδα, inoculer.
Ἐμβολίασμα (τὸ), l'action de greffer (etc), ἴδε καὶ Φέλλιασμα. ||. ἐμβόλιασμα μὲ εὐλογιὰν ἢ δαμαλίδα, inoculation, θ.
Ἐμβολιαστὴς, οῦ (ὁ), κυρ. ὁ τῆς εὐλογιᾶς, inoculateur.
Ἐμβόλιμος (ὁ, ἡ), (κυρ. μὴν), intercalaire. ||. ἐμβόλιμος ἡμέρα (ἡ κθ'. τοῦ Φεβρ.), jour intercalaire.
Ἔμβολον (τὸ), ἀρχ. piston (d'une pompe, d'une séringue etc); §. clavette (qu'on met dans une cheville etc), θ.
Ἔμβρεγμα (τὸ), liqueur pour bassiner, compresse, θ.
Ἐμβρίθεια (ἡ), gravité, θ.
Ἐμβριθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), grave; imposant; (ἐπὶ πραγμ.) important. ||. ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἐμβριθὴς, c'est une affaire d'importance (de poids). ||. ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολλὰ ἐμβριθὴς, c'est une affaire d'une grande importance, ἴδε καὶ Σπουδαῖος.
Ἐμβριθῶς. ἐπίρ. gravement.
Ἐμβρόντητος (ὁ, ἡ), frappé de la foudre ou comme de la foudre; consterné; frappé de stupeur, étourdi; insensé, hébété. ||. ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος, il resta comme frappé de la foudre (comme foudroyé, comme pétrifié).
Ἔμβρυον (τὸ), fœtus, embryon.
Ἐμβρυοτομία (ἡ), extraction du fœtus mort, opération chirurgicale.
Ἐμὲ καὶ (κατὰ προσσχηματισμὸν κοινῶς) Ἐμένα, αἰτ. τοῦ Ἐγώ.
Ἔμεινα, ἀόρ. τοῦ Μένω.
Ἐμετικὸς, ή, ὸν, qui fait vomir, vomitif, émétique. ||. (συνήθ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐμετικὸν (ἐνν. φάρμακον), un vomitif.
Ἔμετος (ὁ), vomissement.
Ἐμίανα, ἀόρ. τοῦ Μιαίνω.
Ἐμμάρτυρος (ὁ, ἡ), prouvé par des témoins.
Ἐμμένω, Μ. μείνω (θὰ), persister, persévérer; garder constamment, s'en tenir à ||. ἐμμένω εἰς ὅ,τι εἶπα, je m'

en tiens à ce que j'ai dit, Παρβλ. Ἐπιμένω.

Ἔμμεσος (ὁ, ἡ), indirecte, médiat. ||. οἱ ἔμμεσοι φόροι, contributions indirectes.

Ἐμμέσως, ἐπίῤ. indirectement, par une voie indirecte (détournée); médiatement.

Ἔμμετρος (ὁ, ἡ), ecrit en vers; cadencé.

Ἐμμέτρως, ἐπίῤ. en vers.

Ἔμμισθος (ὁ, ἡ), salarié; mercenaire, payé. ||. τὰ μὲν προκαταρκτικὰ σχολεῖα πρέπει νὰ ἦνε ἄμισθα, τὰ δὲ δευτερεύοντα ἔμμισθα, les écoles primaires doivent être gratuites; mais les écoles secondaires doivent être payées.

Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), = Νοσηματικὸς, Φιλάσθενος. 2) qui agit par passion.

Ἐμπαθῶς, ἐπίῤ. avec passion.

Ἐμπαιγμὸς (ὁ), moquerie, θ. mystification, θ.

Ἐμπαίζω, Μ. παίξω, ἀρχ. = Περιπαίζω, se moquer de.

Ἐμπειρία (ἡ), expérience, θ. habileté, θ.

Ἐμπειρικὸς (ὁ), empirique.

Ἐμπειροπόλεμος (ὁ, ἡ), expert à la guerre, qui entend bien la guerre.

Ἔμπειρος (ὁ, ἡ), expérimenté, expert; (μὲ γεν.) instruit de, versé dans.

Ἐμπερίβολος (ὁ, ἡ), (κυρ. λόγος), complexe, compliqué, entortillé.

Ἐμπεριέχω, Μ. έξω (θὰ), renfermer, contenir, embrasser.

Ἐμπερικλείω, Μ. κλείσω, enfermer (renfermer) dans. ||. (ἡ πθ. μτχ.) Ἐμπερικλειόμενος, η, ον, = τῷ-

Ἐμπερίκλειστος (ὁ, ἡ), = Ἔγκλειστος (κυρ. ἐπὶ ἐγγράφ.), ci-inclus. ||. θέλετε εὕρει ἐμπερίκλειστον ἀντίγραφον τοῦ συμφωνητικοῦ, vous trouverez ci-incluse (sous ce plis) copie du contrat. ||. (καὶ ἐλλ.) σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐγχειρίσετε τὸ ἐμπερίκλειστον εἰς τὸν (δεῖνα), je vous prie de remettre l'incluse à un tel.

Ἔμπετρον (τὸ), φ. saxifrage.

Ἔμπηγμα (τὸ), l'action d'enfoncer (de ficher etc).

Ἐμπήγω, Μ. πήξω, ficher, planter, enfoncer.

Ἐμπίπτω, Μ. πέσω (θὰ), tomber dans (ou) entre. ||. »Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, « (Γρφ.), c'est une chose horrible de tomber entre les mains du Dieu vivant.

Ἐμπιστεύομαι, Μ. πιστευθῶ (θὰ), confier (qc. à q.), commettre; se confier à q., se fier. ||. τὸ ἐνεπιστεύθην εἰς τὴν φροντίδα του, je l'ai commis à ses soins. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ἐμπιστευμένος, η, ον, affidé, homme de confiance.

Ἐμπιστευτικῶς, ἐπίῤ. confidentiellement, en confidence.

Ἐμπιστοσύνη (ἡ), confiance, θ. crédit.

Ἔμπλαστρον (τὸ), emplâtre.

Ἐμπλαστρόνω, Μ. όσω, mettre (appliquer) un emplâtre.

Ἐμπλάστρωμα (τὸ), l'application d'un emplâtre, emplastration.

Ἐμπλέκω, Μ. πλέξω, impliquer, empêtrer. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) s'embarrasser de; se trouver impliqué dans.

Ἔμπλεως, ω (ὁ, ἡ), ἀρχ. tout plein, rempli.

Ἔμπληκτος (ὁ, ἡ), stupide; emporté, irréfléchi.

Ἔμπνευσις, εως (ἡ), inspiration, θ.

Ἐμπνευστὸς, ἡ, ὸν, (κυρ.) ὄργανον —, instrument à vent.

Ἐμπνέω, Μ. πνεύσω, inspirer. ||. ἐμπνέω φόβον (σέβας), imposer du respect (de la crainte), imposer, donner (inspirer, imprimer) de la crainte.

Ἐμποδίζω, Μ. ίσω, empêcher, entraver, arrêter, retenir, contenir, embarrasser; barrer. §. (ἐπὶ πραγμ.) = Ἀπαγορεύω, défendre. ||. ἓν μόνον πρᾶγμα μ' ἐμποδίζει, une seule chose m'arrête. ||. τοῦ ἐμποδίζει τὸν δρόμον (τὴν διάβασιν), il lui barre le chemin (le passage). ||. οἱ φύλακες μόλις ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι τὸν ὄχλον, les gardes avaient peine à contenir la foule. ||. τοῦ ἐμπόδισαν τὸ κρασὶ, on lui défendit (interdit) le vin. ||. τὸ κρέας εἶν' ἐμποδισμένον τὴν τεσσαρακοστὴν, la viande est défendue en carême. ||. ὁ τοῖχος τοῦ ἐμποδίζει τὴν θέαν τῆς πεδιάδος, le mur lui dérobe la vue de la campagne. ||. ἐμποδίζω τὴν ἔκδοσιν ἢ τὴν διάδοσιν συγγράμματος (ἐπιληψίμου), supprimer. ||. τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἀναχωρήσωμεν; à quoi tient-il que nous ne partions?

Ἐμπόδιον (τὸ), obstacle, entraves, θ. πλθ., embarras, empêchement; contrarieté, θ. traverse, θ. §. (μτνμ.) accroc. ||. κάθε ἐμπόδιον διὰ καλὸν, (παροιμ.), à quelque chose malheur est bon.

Ἐμπόδισμα (τὸ), l'action d'empêcher (etc), empêchement. §. ἴδε Ἀπαγόρευσις.

Ἐμπορεύομαι, Μ, ἐμπορευθῶ (θὰ), faire le commerce (le négoce, le trafic), trafiquer, commercer, négocier. ||. ἐμπορεύομαι πανικὰ (ἀρωματικὰ κτλ.), faire négoce de draps (d'épicerie etc), négocier en draperie (en épicerie etc); trafiquer en épiceries (etc). ||. τί ἐμπορεύεται ὁ ἀδελφός σας; καπνοὺς, en quoi commerce votre frère? il commerce en tabac.

Ἐμπορεύσιμος (ὁ, ἡ), qui peut être négocié, dont on peut faire un sujet de commerce, négociable; commerçable.

Ἐμπορικὸς, ἡ, ὸν, de commerce, qui concerne le commerce ou les marchands, commerçant; commercial, marchand. ||. πόλις ἐμπορικὴ, une ville commerçante (marchande). ||. ἐπιχειρήσεις ἐμπορικαὶ, entreprises (opérations) commerciales. ||. πράκτορες ἐμπορικοὶ, agents commerciaux. ||. ὁ ἐμπορικὸς Κώδηξ, le Code de commerce. ||. ἐμπορικὴ συνθήκη, traité de commerce. ||. τὸ ἐμπορικὸν ἐπι-

μελητήριον, la chambre de commerce. ||. τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν, la marine marchande.

'Εμπόριον (τὸ), commerce, (ἰδιωτ.) négoce, trafic, affaires. ||. κάμνω ἐμπόριον, ἴδε 'Εμπορεύομαι. ||. κάμνει κάθε εἴδους ἐμπόριον, il fait trafic de toutes sortes de marchandises, il se mêle de toute sorte de négoces.

'Εμποροδικεῖον (τὸ), tribunal de commerce.

'Εμποροδίκης, ου (ὁ), juge de commerce.

"Εμπορος (ὁ), commerçant, négociant, marchand, trafiquant.

'Εμπράκτως, ἐπίρ. effectivement, de fait.

'Εμπρησμὸς (ὁ), embrasement.

'Εμπρηστὴς, οῦ (ὁ), incendiaire, brûleur (de maisons etc).

'Εμπρόθεσμος (ὁ, ἡ), qui ce fait ou se présente au jour marqué, qui fait quelque chose (ou qui se fait) à terme.

'Εμπροθέσμως, ἐπίρ. à l' époque fixée, à terme.

'Εμπρὸς, ἐπίρ. avant, en avant; §. devant, en présence. ||. γέρνει ἐμπρὸς, se pencher en avant. ||. δὲν 'πάγει οὔτ' ἐμπρὸς οὔτ' ὀπίσω, il ne va ni en avant ni en arrière. ||. τὸ ἄλογόν του ἐμπρὸς εἰς τὸ 'δικόν μου (δὲν) εἶνε τίποτε, son cheval n'est rien auprès du mien. ||. βάλλω ἐμπρὸς τὸ ὡρολόγι, avancer une montre. ||. τὸ ὡρολόγι μου 'πάγει ἐμπρὸς, ma montre avance. ||. βάλλω (σρώνω, 'παίρνω) τινα ἐμπρὸς, (μτφορ.) τὸν κατατρέχω ἀνενδότως, mener quelqu' un battant (tambour battant), le mener beau train. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) τὸν ἔβαλεν ἐμπρὸς, il le mena battant. 2) Χρν. ἴδε Πρωτοῦ

'Εμπροσθὰ, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ "Εμπροσθεν ἢ 'Ενώπιον.

'Εμπροσθέλλα, ας (ἡ), tablier.

"Εμπροσθεν, ἐπίρ. devant, pardevant, avant. §. en face, en présence. ||. ἐπέρασα ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του, j'ai passé par devant sa maison. ||. (σύνήθ. ἐνάρθρ.) ὁ (ἡ, τὸ, κτλ.) ἔμπροσθεν, ἴδε 'Εμπροσθινός. ||. τὸ ἔμπροσθεν (ἐνν. μέρος), le devant, la partie anterieure.

'Εμπροσθινὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ 'Εμπρόσθιος, celui (celle) du devant; ||. τὰ ἐμπροσθινὰ (ἐνν. μέρη), le devant, l'avant corps, les parties antérieures. ||. τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἵππου, l' avant-main, l'avant-train. ||. τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια, les dents de devant.

'Εμπροσθοφυλακὴ (ἡ), Προφυλακὴ, l'avant-garde, θ.

'Εμπυάζω, Μ. άσω. suppurer; abcéder.

"Εμπυασμα (τὸ), suppuration, θ.

"Εμπυος (ὁ), pus, sanie, θ. boue, θ. matière, θ.

'Εμπύρευμα (τὸ), = Προσάναμμα. 2) (νεολογ.) l'amorce (d' une bouche à feu).

'Εμφαίνω (χωρὶς Μ.), (ἀρχ.), faire paraître, offrir l'apparence ou l'image (par la réflexion); représenter; ressembler à; faire connaître ou entendre; retracer.

'Εμφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. évident, apparent, connu, clair. ||. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς (φρσ. ἐπίρ.), clairement, évidemment, à découvert.

'Εμφανίζω, Μ ίσω, faire voir ou apparaître, montrer; présenter. ||. (μσ.) se montrer, se présenter, apparaître; (Νμ.) comparaître. ||. προσεκλήθη νὰ ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐπιτρόπου του, il fut assigné à comparaître en personne (personnellement) ou par procureur. ||. (δικογρφ.) οἱ δεῖνα καὶ δεῖνα, ἐμφανισθέντες αὐτοπροσώπως, tels et tels comparants en leurs personnes. ||. οἱ μὴ ἐμφανισθέντες, les non-comparants. ||. ὁ μάρτυς (ὁ διάδικος) δὲν ἐνεφανίσθη, le témoin (la partie) n'a point comparu (-ue), il a fait défaut. ||. ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς (μάρτυς), le (témoin) défaillant. ||. ἀφ' οὗ οἱ πρέσβεις ἐνεφάνησαν τὰ ἔγγραφα τῆς πληρεξουσιότητός των,, les ambassadeurs ayant fait apparaître de leur pouvoir. ||. ἐμφανίζω συναλλαγματικὴν (εἰς τὸν πληρωτήν της), présenter une lettre de change. ||. συναλλαγματικὴ πληρωτέα ἅμα ἐμφανισθῇ, une lettre de change payable à vue (payable à sa présentation).

'Εμφάνισις, εως (ἡ), l'action de montrer ou de se montrer, appatition, θ. présentation, θ. (Νμ.) comparution, θ. ||. ἔνταλμα ἐμφανίσεως, mandat de comparution. ||. ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως, en cas de non-comparution. ||. ἡ ἐμφάνισις συναλλαγματικῆς, la présentation d'une lettre de change. ||. συναλλαγματικὴ πληρωτέα μετὰ (τόσας) ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεώς της, une lettre de change payable à tant de jours de vue. ||. (δικονμ.) πρόσκλησις ἐμφανίσεως (εἰς ῥητὴν ἡμέραν), avenir.

'Εμφαντικὸς, ἡ, ὸν, expressif, significatif; énergique. §. emphatique.

'Εμφαντικῶς, ἐπίρ. d'une manière expressive. §. emphatiquement.

"Εμφασις, εως (ἡ), (ἀρχ.), fausse ou vaine apparence, faux semblant. 2) (συνήθ.) signification expressive; (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) emphase, θ.

'Εμφρακτικὸς, ἡ, ὸν, qui cause des obstructions, obstruant, obstructif.

"Εμφραξις, εως (ἡ), (κυρ. τῆς κοιλίας), constipation, θ. (ἐν γέν.) obstruction, θ. opilation, θ. ||. φέρω (προξενῶ) ἐμφράξεις, constiper.

'Εμφρόνως, ἐπίρ. sensément; avec prudence.

"Εμφρων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Φρόνιμος, sensé, prudent.

'Εμφύλιος, α, ον, (κυρ.) πόλεμος, guerre civile (intestine).

'Εμφύσησις, εως (ἡ), κυρ. ἰατρ. insufflation, θ. ||. εἰσάγω διὰ τῆς ἐμφυσήσεως ἀέρα εἰς τὸ στόμα (εἰς τοὺς πνεύμονας) ἀσφυκτοῦντος, insuffler de l'air dans la bouche d'un asphyxié.

Εμφυσῶ, Μ. ησω, souffler dans (ou) sur q., (κυρ. ἰατρ.) insuffler, ἴδε Ἐμφύσησις.

Ἐμφύτευσις, εως (ἡ), l'action d'implanter, implantation, θ. §. (Νμ.) emphytéose, θ.

Ἐμφυτευτικός, ή, όν, (Νμ.), qui concerne l'emphytéose, emphytéotique.

Εμφυτεύω, Μ. εύσω, implanter. ||. αἱ τρίχες εἶνε ἐμ(πε)φυτευμέναι εἰς τὸ δέρμα, les poils sont implantés dans la peau.

Ἔμφυτος (ὁ, ἡ), infus; inhérent, inné. ||. ἡ ἔμφυτος ὁρμὴ ἢ ῥοπὴ, l instinct.

Ἐμψυχόνω, Μ. ώσω, animer, ranimer, encourager.

Ἔμψυχος (ὁ, ἡ), animé.

Ἐμψύχωσις, εως (ἡ), l'action d'encourager (etc), animation, θ. encouragement.

Ἐν, πρόθ. (συντάσσεται μὲ δοτ. καὶ σημ. 1) (Τόπ.) en, dans. ||. ἐν Ἀθήναις, à Athènes, (καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς) Athènes.

2) (Χρν.) pendant, durant, en, dans. ||. ἐν καιρῷ εἰρήνης (πολέμου), en temps de paix (de guerre). ||. ἐν παντὶ καιρῷ, en tout temps. ||. ἐν ἔτει 1855, en 1855. ||. ἐν διαστήματι ἑνὸς ἔτους, dans l'espace d'un an. ||. ἐν διαστήματι τοῦ χειμῶνος, pendant l'hiver. ||. ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, en mon absence. ||. ἐν τούτοις, sur ces entrefaites, cependant. ||. ἐν τοσούτῳ, en attendant. ||. ἐνταὐτῷ, en même temps. ||. ἐν ᾧ, ἴδε Ἐνῷ. ||. ἐν ὅσῳ, tandis que. ||. ἐν καιρῷ, = Ἐγκαίρως. 3) (Τρόπ.) ἐν πλήρει πομπῇ καὶ παρατάξει, en grande pompe, en grand appareil, dans un magnifique appareil. ||. κερδίζει τὴν τροφήν του (πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν) ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του, il gagne son pain à la sueur de sont front. ||. ζῶ ἐν εἰρήνῃ, vivre en paix. ||. ἐν συνειδήσει, en conscience. ||. ἐν γνώσει τοῦ πράγματος, en connaissance de cause. ||. ἂς προσθέσω ἐν παρενθέσει, ὅτι.., j'ajouterai, par parenthèse, que... ||. αὐτὴ ἡ λέξις δὲν εἶναι πλέον ἐν χρήσει, ce mot n'est plus en usage (d'usage). ||. ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου (τοῦ βασιλέως), au nom de la loi (du roi), de par la loi (le roi). ||. ἐν γένει, en général. ||. (εἰς τὰς συνθέσ. ἀναλογεῖ μὲ τὴν Λατιν. πρόθ.) in. ||. ἔμφυτος, inné; ἐνδύω, investir, κτλ.

Ἓν ϗ (κοιν.) Ἕνα, οὐδ. τοῦ Εἷς.

Ἐναβρύνομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. tirer vanité (être tout glorieux) de qc.

Ἐναγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), souillé d'un crime qui demande expiation; exécrable, abominable.

Ἐναγκαλίζομαι, Μ. αγκαλισθῶ (θὰ), embrasser.

Ἐνάγω, Μ. άξω, = Ἐγκαλῶ, traduire devant ou accuser pardevant le tribunal; intenter action (poursuivre) en justice, plaider (actionner) q., lui faire un procès. ||. ἂν δὲν πληρώσῃ, πρέπει νὰ τὸν ἐνάξωμεν (εἰς τὸ δικαστήριον), s'il ne paye pas, il faudra l'actionner (le faire actionner). ||. θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὸν ἐνάξω (εἰς τὸ δικαστήριον), je serais contraint de le plaider. ||. ὁ ἐνάγων, la partie plaignante, le plaignant; le demandeur, (θηλ.) la demanderesse. ||. ὁ πολιτικὸς ἐνάγων, (Νμ.), la partie civile. ||. ὁ ἐναγόμενος, la partie actionnée, le défendeur, (θηλ.) la défenderesse. ||. ἡ πρὸς διάζευξιν ἐνάγουσα ἢ ἐναγομένη γυνή, (Νμ.), la femme demanderesse ou défenderesse en divorce.

Ἐναγώνιος (ὁ, ἡ), animé, véhément.

Ἐναέριος (ὁ, ἡ), qui est dans l'air, aérien. ||. τὰ ἐναέρια πνεύματα, les esprits aériens.

Ἐναλλαγὴ (ἡ), changement, permutation, θ. alternation, θ. échange; (κυρ. Γρμτ.) énallage, θ.

Ἐναλλὰξ, ἐπίῤ. alternativement réciproquement, tour à tour. ||. κεῖμαι (ἢ πράττω τι) ἐναλλὰξ, alterner.

Ἐνανθρώπησις, εως (ἡ), (θλγ.), incarnation, θ.

Ἐνανθρωπῶ, Μ. ήσω, (θλγ.), se faire homme, s'incarner.

Ἐναντιόνομαι, Μ. ἐναντιωθῶ (θὰ), ἴδε Ἐναντιοῦμαι.

Ἐναντίος, α, ον, contraire; ennemi, adversaire; (μτνμ.) défavorable; opposite. ||. ἔχω τὸν ἄνεμον ἐναντίον, avoir vent (le vent) debout. ||. τύχη ἐναντία, fortune adverse. ||. δίδω ἐναντίαν (τῆς πρώτης) διαταγὴν, donner un contre-ordre, contremander. ||. ἔλαβεν ἐναντίαν (τῆς πρώτης) διαταγὴν, il a reçu un contre-ordre, il a été contremandé. ||. τοῦτο εἶνε ἐναντίον εἰς τὴν ὑγείαν του, cela lui est contraire. ||. (καὶ ἀπολ.) δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, je ne dis pas le contraire. ||. ἔκαμε τὸ ἐναντίον (ὅλον τὸ ἐναντίον), il a fait le contraire (tout le contraire), il a fait l'inverse (le contre-pied, tout le contre-pied) de ce que.... ||. εἶνε ὅλον τὸ ἐναντίον, c'est tout le contraire (tout le rebours) de ce qu'il dit. ||: (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) ἐναντίον, contre, (σπν.) contrairement. ||. ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, en dépit du bon sens. ||. πράττειν ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, agir contrairement aux dispositions de la loi. ||. (καὶ προθετ.) ἐκ τοῦ ἐναντίου, (ἢ) ἐξ ἐναντίας, (φρσ.), au contraire; dans le cas contraire; (οἰκ.) si fait; pour contre. ||. τὸ κατ' ἐμὲ, φρονῶ, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὅτι.., pour moi, je pense, au contraire, que... ||. ? δὲν με γνωρίζετε; ἐκ τοῦ ἐναντίου, σᾶς γνωρίζω πολὺ καλὰ, vous ne me connaissez pas? si fait, je vous connais bien. ||. ἀλλ' οὐχ ἧττον, ἐκ τοῦ ἐναντίου, mais aussi, pour contre.

Ἐναντιότης, ητος (ἡ), opposition, traverse, θ. contrariété, θ. contre-temps.

Ἐναντιοῦμαι, Μ. (θὰ) ἐναντιωθῶ, résister, s'opposer à; aller au contraire de; (μὲ αἰτ.) contrarier. ||. πάντα μὲ ἐναντιόνεται, il me contrarie toujours, ἴδε καὶ Ἀντιστέκομαι.

Ἐναντιωματικὸς, ή, όν, (Γρμτ.),

adversatif. ||. ὁ Ἀλλὰ εἶνε σύνδεσμος ἐναντιωματικὸς, *mais* est une conjonction adversative.

Ἐναντίωσις, εως (ἡ), opposition, θ. résistance, θ.

Ἐναπόθεσις, εως (ἡ), l'action de déposer, dépôt.

Ἐναποθέτω (κοιν. ἀντὶ Ἐναποτίθημι), Μ. θέσω, faire le dépôt d'une chose, déposer (qc. dans). ||. ἡ βουλὴ διέταξε νὰ ἐναποτεθῇ ἡ ἀναφορὰ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν πληροφοριῶν, la chambre a ordonné le dépôt de la pétition au bureau des renseignements.

Ἐνάργεια (ἡ), évidence, θ.

Ἐναργὴς, οῦς (ὁ, ἡ), évident.

Ἐναργῶς, ἐπίρ. clairement, évidemment. ||. τὸ ἀπέδειξεν ἐναργέσατα, il le démontra jusqu'à l'évidence.

Ἐνάρετος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, vertueux, homme de bien.

Ἐναρέτως, ἐπίρ. vertueusement.

Ἔναρθρος (ὁ, ἡ), articulé.

Ἐνάρθρως, ἐπίρ. (Γρμτ.), par des articles.

Ἐναρμόζω, Μ. όσω, adapter (ajuster) quelque chose dans, emboiter, enchâsser, etc.

Ἐναρμόνιος (ὁ, ἡ), harmonieux.

Ἐναρμονίως, ἐπίρ. harmoniquement.

Ἔναρξις, εως (ἡ), commencement; ouverture, θ. ||. ἡ — τῶν συνεδριάσεων (βουλῆς, δικαστηρίου κτλ.), l'ouverture des séances. ||. ἡ — τῶν βουλῶν (εἰς τὰ συνταγματικὰ Κράτη), l'ouverture des parlements. ||. ὁ ἐκφωνούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὴν ἔναρξιν τῶν βουλῶν λόγος, le discours d'ouverture. ||. ἡ — τῶν μαθημάτων (μετὰ τὰς διακοπὰς), la rentrée (καὶ σπντρ. l'ouverture) des classes.

Ἕνας, κοινῶς ἀντὶ Εἷς, un, une. §. (ἀοριστολογ.) ἀντὶ Τὶς, un, quelqu'un, quelque.

Ἐνασχόλησις, εως (ἡ), l'action d'occuper ou de s'occuper; occupation, θ. ἴδε ἢ Ἀσχολία.

Ἐνασχολῶ, Μ. ήσω, occuper. ||. (συνήθ. μσ. αὐτπθ.) s'occuper. ||. ἀσχολεῖ μόνος αὐτὸς πολλοὺς γραφεῖς, il occupe seul plusieurs copistes. ||. ἡ εἴδησις αὕτη ἐνασχολεῖ ὅλα τὰ πνεύματα, cette nouvelle occupe tous les esprits. ||. δὲν ἠξεύρει εἰς τί νὰ ἐνασχοληθῇ, il ne sait à quoi s'occuper, ἴδε καὶ Ἀσχολοῦμαι ἢ Καταγίνομαι.

Ἐνατενίζω, Μ. ίσω, fixer ses yeux (ses regards) sur q.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ), qui retentit encore aux oreilles.

Ἐνδεὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est dans le besoin, indigent, necessiteux, (οἰκ.) besoigneux.

Ἔνδεια (ἡ), besoin, disette, θ. indigence, θ. nécessité. θ. ||. ἔνδεια χρηματικὴ, pénurie, θ.

Ἔνδειξις, εως (ἡ), indication, θ. indice.

Ἕνδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), onze. ||. ἔμειναν μόνον ἕνδεκα, il n'en est resté que onze (καὶ οἰκ.) qu'onze.

Ἑνδεκαετὴς (ὁ καὶ ἡ) καὶ Ἑνδεκαέτις (ἡ), qui a onze ans.

Ἑνδεκάκις, ἐπίρ. onze fois.

Ἑνδεκατημόριον (τὸ), la onzième partie, le onzième.

Ἑνδέκατος, η, ον, onzième, (ἢ εἰς μερικ. φρσ.) onze. ||. Λουδοβῖκος ὁ ἑνδέκατος (ἢ) ΙΑ', Louis onze (ou) XI. ||. ἡ ἑνδεκάτη τοῦ μηνὸς, le onze du mois. ||. (οὐσ.) τὸ ἑνδέκατον (ἐνν. μέρος), = τὸ Ἑνδεκατημόριον. ||. (καὶ ἐλλ.) ἑνδέκατον, ἐπίρ. Τάξ., onzièmement.

Ἐνδελεχὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. continuel.

Ἐνδελεχῶς, ἐπίρ. continuellement.

Ἐνδέχομαι (κυρ. τρτπρσ.), il est probable, c'est possible, il se peut faire, il peut se faire. ||. ἐνδέχεται καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ, il peut se faire qu'il ne vienne pas. ||. ἐνδέχεται ἢ νὰ ἀπατῶμαι, il se peut que je me trompe. ||. ὅσον ἐνδέχεται, (φρσ.), ἴδε Δίδω. ||. (ἡ μτχ.) Ἐνδεχόμενον (τὸ), (ὡς οὐσ.) possible (ou) probable; contingent; événement. ||. διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, en tout cas; à tout hasard (événement). ||. εἶχε κάμει μεγάλας ἑτοιμασίας δι' ἐνδεχόμενον ἠπειρωτικὸν πόλεμον, il avait fait faire de grands préparatifs pour l'éventualité d'une guerre continentale.

Ἐνδημικὸς, ή, όν, (κυρ. νόσημα), endémique.

Ἐνδιάθετος (ὁ, ἡ), qui part du cœur, inné, intime; mental. ||. ὁ ἐνδιάθετος λόγος, l'oraison mentale.

Ἐνδιαίτημα (τὸ), demeure, θ. séjour.

Ἐνδιάσκευος (ὁ, ἡ), (κυρ. λόγος), orné, travaillé etc.

Ἐνδιατρίβω, Μ. τρίψω, insister (appuyer, s'appesantir) sur un sujet qu'on traite, traiter longuement. ||. ὁ δικηγόρος δὲν ἐνδιέτριψεν ἀποχρώντως (ὅσον ἔδει) εἰς τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα, l'avocat n'a pas assez appuyé sur cette raison. ||. εἶνε περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τοῦτο τὸ ἀντικείμενον, il est inutile de nous appesantir sur ce sujet.

Ἐνδίδω, Μ. ἐνδώσω (ἀόρ. ἐνέδωκα κτλ.), céder, se rendre, se laisser fléchir, déférer, acquiescer à. ||. ἀρχίζω νὰ ἐνδίδω, battre en retraite.

Ἔνδοθεν, ἐπίρ. du dedans, de dedans, de l'intérieur.

Ἐνδοιάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), douter, flotter dans le doute, balancer.

Ἐνδοιασμὸς (ὁ), doute, incertitude, θ.

Ἐνδόμυχος (ὁ, ἡ), qui existe ou se fait sentir au fond de l'âme, intime. ||. ἔχω περὶ τούτου ἐνδόμυχον πεποίθησιν, j'en ai l'intime conviction. ||. τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας, les replis du cœur.

Ἐνδομύχως, ἐπίρ. intimement. ||. εἶμαι πεπεισμένος ἐνδομύχως, je suis intimement convaincu (persuadé).

Ἔνδον, ἐπίρ. (ἀρχ.), dedans, dans l'intérieur.

Ἔνδοξος (ὁ, ἡ), illustre, glorieux, renommé, beau. ||. (τὸ ὑπερθ.) Ἐνδοξότατος (ὡς τίτλ.

τιμ.), très-illustre, illustrissime.
Ενδοξότης (ἡ), la qualité de ce qui est illustre (glorieux). ||. (συνήθ. ὡς τίτλ. τιμ.) ἡ 'Ενδοξότης Σας, Votre Grâce.
'Ενδόξως, ἐπίῤ. glorieusement. ||. ἐτελεύτησεν ἐνδόξως, il a fait une fin glorieuse.
'Ενδόσιμον (τὸ), impulsion, θ. occasion, θ. sujet, matiére, θ. ferment (μτφορ.).
'Ενδότατος, η, ον, situé très -avant dans l'intérieur.
'Ενδότερος, α, ον, situé plus avant dans l'intérieur. ||. εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, dans l'intérieur de l'Afrique.
'Ενδοτέρω, ἐπίῤ. plus avant dans.
"Ενδυμα (τὸ), vêtement.
'Ενδυμασία (ἡ), habillement; costume.
'Ενδυναμόνω, Μ. ώσω, fortifier, renforcer, (ἰατρ.) conforter, corroborer.
'Ενδυνάμωσις, εως (ἡ), confortation, θ. corroboration, θ.
'Ενδυναμωτικὸς, ὴ, ὸν, qui sert à conforter (à corroborer), confortatif, confortant.
'Ενδύσιμον (τὸ), l'action d'habiller ou de s'habiller (etc).
'Ενδύω, Μ. δύσω, vêtir, revêtir, habiller, se costumer. ||. (μσ. αὐτπθ.) s'habiller, se vêtir; costumer (κυρ. μὲ ξένου ἔθνους ἐνδυμασίαν). ||. ἐνδύομαι καλὰ (ἐπιτηδείως, μὲ κομψότητα), avoir une mise élégante, se mettre bien (avec goût). ||. δὲν 'ξεύρει νὰ ἐνδυθῇ, il ne sait pas se mettre. ||. ἐνδύομαι παράξενα, s'accoutrer, s'accoutrer d'une manière bien ridicule. ||. ἀκόμη δὲν ἐνδύθη, il n'a pas encore achevé d'habiller. ||. ἐνδυμένος μαῦρα, habillé de noir. ||. πλαγιάζει (κοιμᾶται) 'νδυμένος, il couche tout habillé, (καὶ μτνμ.) il couche dans son fourreau (comme l'épée du roi). ||. (μτνμ.) ἐνδύω τὸ φόρεμά μου μὲ μεταξωτὸν κτλ. (Τουρκ. καπλαδίζω), doubler, garnir. ||. ἐνδύω (σκεπάζω) τὴν καθέδραν μὲ ὕφασμα, couvrir une chaise de toile. ||. ἐνδύω τὸ βιβλίον μὲ βελοῦδον (μὲ περγαμηνὸν κτλπ.), couvrir son livre de velours (de parchemin etc). ||. ἐνδύω ἔσωθεν τὸ φόρεμα κτλ. garnir une robe etc.
"Ενέδρα, ας (ἡ), embuscade, θ. (μτφορ.) embûches, piège, θ. guet-à pens.
'Ενεδρεύω, Μ. εύσω, être (se mettre, se tenir) en embuscade; s' embusquer. ||. (μτβτ.) guetter, épier.
"Ενεκα, πρόθ. (ἀρχ.), pour, à cause de attendu. ||. τὸ οὗ ἕνεκα, le but (qu'on se propose), l'affaire en question.
'Ενεὸς, ὰ, ὸν, (ἀρχ.), muet (de stupeur ou de surprise); stupefait, étourdi, hébété.
'Ενεπάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ 'Εμπήγω.
'Ενέπαιξα, ἀόρ. τοῦ 'Εμπαίζω.
'Ενέπεσον, ἀόρ. τοῦ 'Εμπίπτω.
'Ενέργεια (ἡ), action, θ. fonction, θ. opération, θ. ||. ἡ πρὸς ἄλληλα ἐνέργεια καὶ ἀντενέργεια (ἀντίδρασις) τῶν σωμάτων, l'action et la réaction des corps les uns sur les autres. ||. αἱ ἐνέργειαι τῶν αἰσθήσεων, les fonctions des sens. ||. ἐνεργείᾳ σύμβουλος τοῦ Κράτους, conseiller d'État actuel (en activité). ||. εἶνε εἰς ἐνέργειαν, (Στρατ.), il est en activité (de service). ||. ἔχει δέκα (τυπογραφικὰ) πιεστήρια εἰς ἐνέργειαν, il a dix presses roulantes. ||. (Λογ.) ἐνεργείᾳ (κατ' ἀντίθ. ὡς πρὸς τὸ Δυνάμει), actuellement.
'Ενεργητικὸς, ὴ, ὸν, actif. ||. αὐτὸ τὸ ῥῆμα ἔχει ἐνεργητικὴν σημασίαν, ce verbe a une signification active.
'Ενεργητικότης, ητος (ἡ), activité, θ.
'Ενεργητικῶς, ἐπίῤ. (Γρμτ.), activement.
'Ενεργὸς (ὁ, ἡ), qui agit, actif, énergique, efficace. ||. λαμβάνω ἐνεργὸν μέρος εἰς ὑπόθεσίν τινα, prendre une part active dans une affaire. ||. ἐνεργὸν καθιστάναι τὸ ἀργύριον, (ἀρχ.), faire valoir son argent.
'Ενεργῶ, Μ. ήσω, opérer, agir faire; (ἐπὶ μηχαν. κλπ.) fonctionner. ||. ὅταν λείπω, ἐνεργεῖ ἀντ' ἐμοῦ ὁ δεῖνα, c'est un tel qui fait pour moi, lorsque je suis absent. ||. ἐνεργῶ ἀναφορὰν, faire droit à une pétition. ||. ἐνεργῶ δικαστικῶς, procéder juridiquement ou en justice. ||. ἐνεργῶ τὴν κατακύρωσιν (κτήματος), τὴν διανομὴν (περιουσίας), τὴν ἐκποίησιν (ἐπίπλων) κτλ., procéder à une adjudication (à un partage, à la vente des meubles etc). ||. »Ἡ ἐκτελεστικὴ δύναμις ἀνήκει εἰς τὸν Βασιλέα, ἐνεργεῖται δὲ διὰ τῶν ... ὑπουργῶν, « (Σύντ.), la puissance exécutive appartient au roi, elle est exercée par les ministres. . . ||. » Ἡ δικαιοσύνη . . . ἐνεργεῖται διὰ τῶν δικαστῶν, « (αὐτ.), la justice... est rendue par les juges. ||. τὸ ἰατρικὸν ἐνήργησε (δὲν ἐνήργησεν ἀκόμη), la médecine opéra, elle n'a pas encore opéré. ||. (καὶ μτβτ. ἢ ἑλλ. προθ.) τὸ ἰατρικὸν τὸν ἐνήργησε τρεῖς -τέσσαραις φοραὶς, ἴδε 'Εβγάλω. ||. ἰατρικὸν τὸ ὁπ. ἐνεργεῖ ἀπὸ 'πάνω καὶ ἀπὸ κάτω, un remède qui fait aller par haut et par bas.
"Ενεστι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ (ἀρχ.) "Ενειμι. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ὅσον ἔνεστιν, autant que possible.
'Ενεστὼς, ῶσα, ὼς, μσ. πρκ. τοῦ (ἀρχ.) 'Ενίστημι. ||. (ὡς ἐπίθ.) present, actuel. ||. ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις τῶν πραγμάτων, l'état présent (actuel) des affaires. ||. τὸ ἐνεστὼς ὑπουργεῖον, le ministère présent. ||. (ὡς οὐσ. Γρμτ.) le temps présent (des verbes).
'Ενέχομαι (χωρὶς Μ), être ou se trouver impliqué dans (un crime, une accusation etc.), être intéressé (dans une affaire, une action etc). ||. οἱ ἐνεχόμενοι (εἰς ὑπόθεσίν ἢ ἐπιχείρησίν τινα), Νμ., les parties intéressées, les ayants -droit ou cause, (παρβλ. 'Ομόδικος).

'Ενεχυράζω, Μ. άσω, prendre ou donner pour gage ou pour nantissement, mettre en gage, engager.

'Ενεχυρασμὸς (ὁ), l'action de donner pour gage (ou) pour nantissement, engagement.

'Ενέχυρον (τὸ), gage, nantissement. ||. βάλλω ἐνέχυρον, mettre (donner) en gage, engager. ||. εἶχεν ἐβγάλει τὰ πετράδια του ὅπου τὰ εἶχεν ἐνέχυρον, ἀλλ' ἐδιάσθη πάλιν νὰ τὰ 'ξαναβάλῃ, il avait dégagé ses pierreries, il a été obligé de les rengager..

"Ενζυμος (ὁ, ἡ), levé, fermenté.

'Ενηλικιότης, ητος (ἡ), l'âge de majorité, la majorité. ||. μέχρι τῆς ἐνηλικιότητός τῳ, jusqu'à sa majorité.

'Ενήλικος καὶ

'Ενῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), majeur.

'Ενθάδε, ἐπίρ. (ἀρχ.) = 'Ενταῦθα, ici, (καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφ. τῶν μνημ.) ci. ||. ἐνθάδε κεῖται, ci git.

'Ενθαῤῥυντικὸς, ή, όν, encourageant.

'Ενθαῤῥύνω, Μ. θαῤῥύνω (θὰ), donner du courrage (de la confiance), ranimer l' ardeur de q., encourrager, enhardir, ἴδε καὶ 'Εγκαρδιόνω.

"Ενθεν, ἐπίρ. (ἀρχ.), d' ici, de là ; d'un côté, d'une part. ||. ἔνθεν καὶ ἔνθεν, des deux côtés. ||. ἔνθεν μὲν ... ἔνθεν δὲ, (φρσ.), d' une part... d'autre part. ||. ἔνθεν κἀκεῖθεν, de part et d'autre.

"Ενθεος (ὁ, ἡ), inspiré par la divinité; divin.

"Ενθερμος (ὁ, ἡ), fervent, ardent, ἴδε καὶ Διάπυρος.

'Ενθέρμως, ἐπίρ. avec ferveur, ardemment.

'Ενθήκη (ἡ), ἀρχ., ce que l' on gage (au jeu), enjeu, mise, θ. 2) le fond (d' une entreprise).

"Ενθους (ὁ, ἡ), rempli d'enthousiasme, inspiré ; enthousiaste.

'Ενθουσιάζω, Μ. άσω, remplir d' enthousiasme, enthousiasmer.

'Ενθουσιασμὸς (ὁ), inspiration, θ. enthousiasme.

'Ενθουσιαστικὸς, ή, όν, qui inspire de l'enthousiasme.

'Ενθουσιώδης, ους (ὁ, ἡ), inspiré.

'Ενθουσιωδῶς, ἐπίρ. avec enthousiasme, en inspiré.

'Ενθρονίζω, Μ. ίσω, placer sur un trône, installer, (κυρ. ἐπὶ ἀρχιερ.) introniser.

'Ενθρονισμὸς (ὁ), installation, θ. (κυρ. ἐπὶ ἀρχιερ.) intronisation, θ.

'Ενθύμησις, εως (ἡ), souvenir, mémoire, θ. commémoration, θ.

'Ενθυμητικὸν (τὸ), bonne (sûre) mémoire, θ.

'Ενθυμίζω, Μ. ίσω, rappeller qc. à la mémoire (au souvenir) de q., faire souvenir (resouvenir), rafraichir à q. la mémoire d' une chose. ||. τοῦ τὸ ἐνθύμισα, je l'en ai fait souvenir, je lui en ai rafraîchi la mémoire. ||. ἐνθύμισέ με νὰ ὑπάγω εἰς.., faites-moi souvenir d'aller à...

'Ενθύμισμα (τὸ), l'action de rappeler à la mémoire (de faire ressouvenir de qc. à q.).

'Ενθυμοῦμαι, Μ. (θὰ) ἐνθυμηθῶ, avoir la mémoire d'une chose, songer (penser) à qc., se rappeler, se souvenir, se ressouvenir, (ἐνίοτε) ressouvenir, se remettre; retenir. ||. ? τὸ ἐνθυμεῖσε; t' en souviens-tu? vous en souvient (vous en ressouvient) -il ? vous en rappelez-vous? ||. τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, je me le rappelle parfaitement. ||. ἐνθυμήσου καλὰ, ϗ εἰπέ μοι.., fouillez dans votre souvenir, et dites-moi.. ||. τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀδιακόπως, il est toujours présent à ma mémoire (à mon souvenir). ||. τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι, à présent il m'en revient (il m'en ressouvient). ||. θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, j' en garderai (j' en conserverai) toujours la mémoire, il m' en souviendra pour toujours, je retiendrai cela toute ma vie. ||. θὰ τὸ ἐνθυμοῦνται ἀείποτε, il en sera mémoire à jamais. ||. ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ εἶδα, je me rappelle de l'avoir vu. ||. ? δὲν ἐνθυμεῖσε, μὲ λέγει, τὸν..; vous ne vous remettez pas, me dit-il, le..? ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ ὄνομά του, je ne saurais me remettre son nom, son nom ne me revient point. ||. δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖός μοι τὸ εἶπε, je ne me souviens pas qu'il me l'ait dit. ||. δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι καλὰ, cela ne m'est pas bien présent. ||. δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι διόλου, je n'ai point de mémoire de cela, je n' en ai pas la moindre mémoire, il ne m'en souvient guère. ||. δὲν τὸ ἐνθυμήθην πλέον, je n'y ai plus pensé (songé). ||. ἐνθυμήσου το! νὰ τὸ ἐνθυμῆσαι ! (ἐν εἴδει ἀπειλῆς), souvenez-vous en. ||. οὔτε τὸ ἐνθυμήθηκα, (φρσ.), ἴδε Νοῦς.

'Ενιαύσιος, α καὶ ος, ον, d'un an; annuel, anniversaire, (Νμ.) annal.

'Ενιαυσίως, ἐπίρ. chaque année, tous les ans.

'Ενιαυτὸς (ὁ), an, année, θ., ἴδε καὶ "Ετος.

'Ενιαχοῦ, ἐπίρ. (ἀρχ.), quelque part.

'Ενικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) 'Ενικῶς, (γρμτ.) singulier. ||. ὁμιλεῖν πρός τινα ἐνικῶς (μὲ ἐνικὸν ἀριθμὸν), tutoyer q., être à tu et à toi avec lui.

'Ενίοτε, ἐπίρ. quelquefois, de temps en temps, de temps (de fois) à autre, parfois.

'Ενισχύω, Μ. ισχύσω, fortifier; encourager, etc., ἴδε 'Εγκαρδιόνω.

"Εννατος, η, ον, neuvième, (ϗ εἰς μερικ. φρσ.) neuf. ||. Κάρολος ὁ ἔννατος (ἡ) Θ', Charles neuf (ou) IX. ||. κεφάλαιον ἔννατον, chapitre neuf. ||. ἡ ἐννάτη τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le neuvième jour du mois (de la lune). ||. ἡ ἐννάτη (ὥρα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας), la none. ||. μετὰ τὴν ἐννάτην, ψάλλεται ὁ ἑσπερινὸς, après none, on dit vêpres. ||. τὸ ἔννατον (ἐνν. μέρος), la neuvième partie, l'un neuvième. §. (καὶ ὡς

ἐπίῤ. Τάξ.) ἔννατον, neuvièmement.
'Εννέα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), neuf.
'Εννεακόσιοι, αι, α, neuf cents.
'Εννεάμερα (τὰ), la neuvaine.
'Ἐννενήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), quatre-vingt-diz. ||. ἐννενήκοντα δύο (τρία κτλ.), quatre-vingt-douze (-treize etc).
'Εννενηκονταετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), âgé (-ée) de quatre-vingt-diz ans, nonagénaire.
'Εννενηκοντάκις, ἐπίῤ. quatre-vingt-diz fois.
'Εννενηκοντούτης (ὁ) ϗ 'Εννενηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), = 'Εννενηκονταετής.
'Εννενηκοστὸς, ή, ὸν, quatre-vingt-dizième. ||. ἐννενηκοςὸς πρῶτος (δεύτερος κτλ.), quatre-vingt-onzième (douzième etc).
'Εννενῆντα (οἱ, αἱ, τὰ), κοιν. ἀντὶ 'Εννενήκοντα.
Ἔννοια (ἡ), ἀρχ., pensée, θ. notion, θ. conception, θ. ||. δὲν ἔχει κάμμίαν ἔννοιαν περὶ θεοῦ, il n'a aucune pensée (notion) de Dieu. 2) = Νόημα (συγγράμμ.), pensée, sens. ||. ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ νόμȣ, le vrai sens de la loi. ||. παρεμόρφωσε (δὲν ἐκατάλαβε) τὴν ἔννοιαν τοῦ συγγραφέως, il a dénaturé (il n'est pas entré, il n'a pas donné dans) la pensée de l'auteur. 3) (κοιν.) ἀντὶ Φροντὶς, soin, souci; inquiétude, θ. §. sollicitude, θ. ||. ἔχω τὴν ἔννοιαν τȣ, ἴδε 'Εννοιάζομαι. ||. (χυδ.) ἔννοια μȣ! (ἤ) ἄλλην ἔννοιαν νὰ μὴν ἔχω! (φρσ.), peu m'importe, ça ne me fait rien, ça m'est égal, c'est égal.
Εννοιάζομαι, Μ. (θὰ) ἐννοιασθῶ, κοιν. ἀντὶ Φροντίζω, se soucier (s'inquiéter, être en peine) de. 2) (πρὸς αἰτ.) ἀντὶ 'Επιμελοῦμαι, avoir (prendre) soin de, rendre des soins à, soigner; gouverner, choyer; pourvoir (subvenir) aux besoins de q. ||. ἠξεύρει νὰ ἐννοιάζεται παιδιὰ, elle s'entend à gouverner (à soigner) des enfants. ||. δὲν ἐννοιάζεται ἀρκετὰ τὸν ἑαυτόν του, il ne se choie pas assez.
'Εννοιάσιμον (τὸ), l'action de soigner (d'avoir soin de) q. ||. τὰ δένδρα θέλουν 'ννοιάσιμον, les arbres veulent être soignés.
Ἔννομος (ὁ, ἡ), conforme à la loi, légitime; légal.
'Εννόμως, ἐπίῤ. conformement aux lois, légitimement.
'Εννοῶ, Μ. ήσω, comprendre, concevoir, entendre; pénétrer (le sens d'un mot, les desseins, la pensée de q.), saisir; attacher un sens (à un mot, etc). ||. ;ἐννοεῖτε τὰ Ἀγγλικά; comprenez-vous l'Anglais? ||. ἐνόησα τὸν σκοπόν του, j'ai pénétré sa pensée (ou) dans sa pensée, (καὶ ἁπλ.) je l'ai pénétré, j'ai lu dans sa pensée. ||. τοῦτο τὸ βιβλίον τὸ ἐννοοῦν ὅλοι, ce livre est à la portée de toutes les intelligences. ||. τοῦτο ἐννοεῖται, (φρσ.), cela s'entend, cela va sans dire, c'est entendu, c'est clair. ||. ἐννοεῖται ὅτι.., il va sans dire que.., bien entendu que... ||. τοῦτο δὲν τὸ ἐννοῶ, cela me passe. ||. δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ' αὐτά, je ne conçois rien à cela, ceci passe mon intelligence, je m'y perds. ||. δὲν σᾶς ἐννοῶ, je ne vous comprends pas. ||. δὲν ἐννόησες καλὰ τί εἶπα, vous n'avez pas bien saisi (vous avez mal saisi) ce que j'ai dit. ||. ὁ μεταφραστὴς δὲν ἐνόησε καλὰ τὸ κείμενον, le traducteur a mal saisi le texte. ||. μὴ τοῦ δίδῃς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι.., ne lui donnez pas connaître que...
'Ενοικιάζω, Μ. άσω, donner ou prendre à loyer (à louage), louer, arrêter; §. (καταχρ. ἐπὶ τῶν δημοσ. προσόδ.) donner ou prendre à ferme, affermer.
'Ενοικίασμα (τὸ), κοιν. ἡ-
'Ενοικίασις, εως (ἡ), l'action de louer (d'affermer etc), location, θ. (ἐπὶ κτημ.) bail. ||. οἰκία (κάμαρα κτλ.) δι' ἐνοικίασμα, maison (chambre) à louer.
'Ενοικιαστήριον (τὸ), (ἐνν. ἔγγραφον), contrat de louage.
'Ενοικιαστὴς, οῦ (ὁ), celui qui prend ou tient une propriété à loyer; locataire; (συμβολαιογρφ.) le preneur. ||. ὁ— τῶν δημοσ. προσόδων, fermier.
'Ενοίκιον (τὸ), loyer (d'une maison); louage; (καταχρ.) prix d'une ferme. ||. ἔχω ἢ πιάνω μὲ τὸ 'νοῖκι, tenir ou prendre à louage (à loyer).
'Ενοικῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), habiter dans.
'Ενὸν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ (ἀρχ.) Ἔνεστι. ||. (συνήθ. ὡς οὐσ.) possible ou permis. ||. κατὰ τὸ ἐνὸν (ἤ) ἐκ τῶν ἐνόντων, autant que possible.
'Ενόνω, Μ. ἐνώσω, unir, reunir, joindre, conjoindre; rejoindre; allier, associer. ||. οἱ δύο οὗτοι ποταμοὶ ἑνόνονται εἰς τὸ δεῖνα μέρος, ces deux rivières confluent à tel endroit. ||. οἱ δύο οὗτοι ποταμοὶ ἠμποροῦν νὰ ἑνωθοῦν (διὰ διώρυγος), αὗται αἱ δύω κάμαραι ἠμποροῦν νὰ ἑνωθοῦν (διὰ μιᾶς παρόδου), ces deux fleuves (ces deux chambres) sont communicables. ||. ἑνόνομαι (ἑνόνω τὰ συμφέροντά μου) μετά τινος, faire cause commune avec q. ||. αἱ Ἡνωμέναι 'Επαρχίαι τῆς Ἀμερικῆς, les États-Unis de l'Amérique, l'Union.
Ἔνοπλος (ὁ, ἡ), armé, sous les armes.
'Ενόπλως, ἐπίῤ. a main armée.
'Ενορία (ἡ), paroisse, θ. §. (συνκδχ.) clocher.
'Ενοριακὸς, ή, ὸν, de la paroisse, paroissial.
'Ενορίτης, ου (ὁ), paroissien.
Ἔνορκος (ὁ, ἡ), lié par un serment, assermenté. ||. οἱ ἔνορκοι (οἱ ἄλλ. ὁρκωτοὶ κριταὶ) les jurés. ||. τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, le jury. ||. ἡ ἐτυμηγορία (ἡ ἀπαγγελία τῆς ἐτυμηγορίας) τῶν ἐνόρκων, la déclaration du jury.
'Ενόρκως, ἐπίῤ. par serment, avec serment.

'Ενόρμιον (τὸ), νλγ., ἴδε Αργυροβολία.
'Ενὸς, γεν. ἀρσ. ϗ οὐδ. τοῦ Εἷς.
'Ενότης, ητος (ἡ), unité, θ.
'Ενοχὴ (ἡ), poids d'une accusation, culpabilité, θ. §.(ἁπλ.) obligation, θ.
'Ενόχλησις, εως (ἡ), importunité, θ. incommodité. θ. ||. πολλὰ ἤθελε μὲ κακοφανῆ ἐὰν σᾶς ἔδιδα τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν, je serais fâché de vous causer la moindre incommodité. ||. κατεντρέπομαι ὅτι σᾶς βάλλω εἰς ἐνόχλησιν, je vous donne une peine qui me remplit de confusion.
'Ενοχλητικὸς, ἡ, ὸν, ='Οχληρὸς, importun, qui est à charge, onéreux.
'Ενοχλῶ, Μ. ήσω, donner de l'embarras, être à charge, importuner, incommoder; déranger. ||. δὲν θέλω διόλου νὰ ἐνοχλήσω τὰς κυρίας, je ne veux point déranger ces dames. ||. φοβοῦμαι μήπως σᾶς ἐνοχλήσω, j'ai peur de vous incommoder. ||. εἶνε πρὸ ἡμερῶν ἐνωχλημένος (ἀνήμπορος), il est incommodé depuis plusieurs jours.
'Ενοχοποίησις, εως (ἡ), inculpation, θ.
'Ενοχοποιῶ, Μ. ήσω, compromettre; incriminer, inculper.
"Ενοχος (ὁ, ἡ), accusé, convaincu, coupable de; sujet à, passible. ||. ἔνοχος ἐγκλήματος, criminel.
'Ένσαρκος (ὁ, ἡ), (θλγ.) incarné. ||. ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία, le mystère de l'incarnation.
'Ενστάζω, Μ. στάξω, instiller.
'Ένστασις, εως (ἡ), resistance, θ. (κυρ. Νμ.) instance, θ. objection, θ. exception, θ. ||. προτείνω ἔνστασιν, exciper (de...).
"Ενταλμα (τὸ), ordre par écrit; (ἰδιαιτ. δικαστ.) mandat. ||. ἔνταλμα ἐμφανίσεως, mandat de comparution. ||.— συλλήψεως, mandat d'amener, (καὶ παλαιότερα) décret. ||.—φυλακίσεως, mandat d'arrêt (ou) de dépôt. ||.—πληρωμῆς, ordonnance, θ. mandement, (δικνμ.) rescription. θ. ||. ἐξεδόθη κατ' αὐτοῦ ἔνταλμα συλλήψεως, on le décréta de prise de corps, (καὶ ἁπλ.) on décréta (on lança un décret) contre lui.
'Ενταλτήριον (τὸ), ἐνν. ἔγγραφον (κυρ. ἀδείας πρὸς τὸ ἐξομολογεῖν), pouvoirs (à confesser).
'Ενταῦθα, ἐπίρ. (ἀρχ. ἀντὶ 'Εδῶ), ici, (ϗ εἰς μερικ. συνθέσ.) ci.
'Ενταυτῷ, ἐπίρ. à la fois, en même temps.
'Ενταφιάζω, Μ. άσω, ensevelir; enterrer, inhumer.
'Ενταφιασμὸς (ὁ), l'action d'enterrer, enterrement, inhumation, θ.
'Εντέλεια (ἡ), perfection, θ. ||. φέρω τι εἰς ἐντέλειαν (εἰς τὴν ἐντέλειάν του), porter qc. à sa perfection.
'Εντελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), parfait, achevé, accompli; fini. §. complet.
'Εντέλλομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. =Παραγγέλλω, mander, enjoindre. ||. ἐντελλόμεθα καὶ διατάττομεν, (τύπ. τῶν διαταγμ. καὶ τῶν δικαστ. ἀποφάσ.), mandons et ordonnons.
'Εντελῶς, ἐπίρ. parfaitement, en perfection, complétement. absolument, pleinement, en plein. ||. εἶν' ἐντελῶς ἀνόητος, il est complétement fou. ||. εἶν' ἐντελῶς εὐήθης, il est d'une sottise accomplie. ||. εἶνε ἐντελῶς ἀσήμαντος, il est d'une insignifiance complète. ||. εἶν' ἐντελῶς τὸ αὐτὸ, c'est absolument la même chose. ||. ἰατρεύθη ἐντελῶς, il est parfaitement guéri. ||. χορεύει ἐντελέστατα, elle danse en perfection. ||. εἶνε ἐντελῶς πεπεισμένος, il est pleinement convaincu.
'Εντεριώνη (ἡ), le cœur (la moelle) d'un arbre.
'Εντεροκήλη (ἡ), hernie intestinale, θ. entérocèle.
"Εντερον (τὸ), intestin, boyau.
'Εντεροξύσματα (τὰ), raclures de boyaux, (τεχν.) abrasions.
'Εντεῦθεν, ἐπίρ. d'ici; deçà. ||. ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ, deçà (de deça, par deça) la rivière, en deçà de la riviére.
'Εντευκτήριος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui sert aux entrevues (aux audiences). ||. (ὡς οὐσ.) 'Εντευκτήριον (τὸ), ἐνν. δωμάτιον ἢ οἴκημα, lieu où on s'abouche, parloir.
"Εντευξις ⟨'Εντυγχάνω⟩, εως (ἡ), abord; entrevue, θ. visite, θ. audience, θ.
"Εντεχνος (ὁ, ἡ), fait avec art.
'Εντέχνως, ἐπίρ. avec art, artistement.
"Εντιμος (ὁ, ἡ), honorable, estimable; considéré, distingué.
'Εντιμότης (ἡ), qualité de ce qui est estimable (etc). ||. (συνήθ. ὡς τίτλ. τιμ.) ἡ ἐντιμότης σας, votre Honneur.
'Εντίμως, ἐπίρ. honorablement.
'Εντοιχίζω, Μ. ίσω, encadrer dans une muraille.
'Εντολεὺς, έως (ὁ), νλγ. commettant; mandant.
'Εντολὴ (ἡ), précepte, commandement. ||. αἱ δέκα ἐντολαὶ, les dix commandements de Dieu. 2) =Παραγγελία, mission, θ. mandat. ||. (ὁ ἀπεσταλμένος) δὲν εἶχε τοιαύτην ἐντολὴν, tel n'était pas son mandat. ||. ποῖος σᾶς ἔδωσε τοιαύτην ἐντολὴν; qui vous a donné mission pour celà?
'Εντολοδόκος ἢ 'Εντολοδόχος (ὁ), νλγ. mandataire.
'Εντολοδότης, ου (ὁ), ='Εντολεύς.
'Εντομὴ (ἡ), incision, θ. entaille, θ.
'Εντομολογία (ἡ), entomologie, θ.
"Εντομον (τὸ), insecte.
"Εντονος (ὁ, ἡ), qui a du ton (du ressort); §. (συχνότ. μτφορ.) fort, énergique, pressant. ||. εἶχε δώσῃ διαταγὰς ἐντόνους, il avait donné des ordres pressants.
'Εντόνως, ἐπίρ. avec vigueur, puissamment, fortement, énergiquement, en termes forts et pressants. ||. θὰ τὸν γράψω ἐν-

τόνως, je lui écrirai de bonne encre (de la bonne encre), (μτφορ.) ||. τὸν ὡμίλησεν ἐντόνως, il lui a parlé fortement, il lui parla Français.

'Εντόπιος, α ϗ ος, ον, qui est du pays (natif du pays), indigène. ||. οἱ ἐντόπιοι, les gens du pays. ||. κρασὶ ἐντόπιον, vin du crû (ou) du pays.

'Εντὸς, ἐπίῤ. dans, dedans. §. dans l'espace (dans le délai) de. ||. ἐντὸς βολῆς κανονίου, à la portée du canon. ||. ἐντὸς 15 ἡμερῶν, dans quinze jours; sous quinzaine. ||. ἐντὸς τοῦ μηνὸς (τῆς ἑβδομάδος), dans le mois, dans le courant du mois (de la semaine). ||. ἐντὸς ὀλίγου, sous peu. ||. ἐντὸς 24 ὡρῶν, sous vingt-quatre heures. ||. τὴν συγκάλεσιν τῶν μὲν ἐκλογέων ἐντὸς δύο, τῆς δὲ βουλῆς ἐντὸς τριῶν μηνῶν, « (Σύντ.), la convocation des électeurs dans le délai de deux mois et celle des chambres dans celui de trois. ||. (καὶ ἐνάρθρ.) τὰ ἐντὸς, la partie intérieure. ||. τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος, l'intérieur du corps. ||. τὰ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, l'intérieur du temple.

'Εντόσθιον (τὸ), (κυρ. πλθ.) entrailles, θ. intestins. ||. ὁ τῶν ἐντοσθίων, intestinal.

'Εντρέπομαι, Μ. (θὰ) ἐντραπῶ, avoir honte, être tout confus (honteux), rougir de. ||. δὲν 'τρέπεσαι νὰ μὲ πειράζῃς; n'avez-vous point de honte de me tenter comme cela?

'Εντρομος (ὁ, ἡ), tout effrayé, tremblant.

'Εντροπαλὸς, ή, ὸν, κοιν. ἀντὶ Αἰδήμων ἢ Αἰσχυντηλὸς, honteux.

'Εντροπὴ (ἡ), κοιν. ἀντὶ Αἰδὼς, ἢ Αἰσχύνη, ἢ Αἶσχος, honte, θ. ||. εἶν' ἐντροπή σου, c'est honte à vous.

'Εντροπιάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Καταισχύνω, confondre, couvrir de honte. §. attenter à l'honneur de, violer, forcer; déshonorer, ἴδε καὶ Ἀτιμάζω.

'Εντρόπιασμα (τὸ), outrage, déshonneur, §. (ἐπὶ βιασμοῦ γυναικ.) viol.

'Εντρυφῶ, Μ. ήσω, faire ses delices de qc.; nager dans les plaisirs. ||. ἐντρυφῶ εἰς τὴν δυστυχίαν (εἰς τὴν θλίψιν) τινὸς, jouir de la detresse (de l'affliction) de q.

'Εντυγχάνω, ἀρχ. rencontrer. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὸν μσ. μέλλ. τῆς μτχ.) τοῖς ἐντευξομένοις (πᾶσι τοῖς ἐντευξομένοις) χαίρειν, à tous ceux qui ces présentes (lettres) verrons, salut.

'Εντυπόνω, Μ. ώσω, imprimer, empreindre; graver. ||. αὐταὶ αἱ ἰδέαι ἐντυπόνονται ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν, ces idées se gravent promptement dans l'esprit.

'Εντύπωσις, εως (ἡ), impression. ||. τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν, il a fait sur lui une grande impression. ||. αἱ πρῶται ἐντυπώσεις εἶνε συνήθως αἱ διαρκέστεραι, les premières impressions sont ordinairement les plus durables. ||. πᾶν ὅ,τι κάμνει ἐντύπωσιν, frappant; impressif. ||. ὅλοι του οἱ λόγοι κάμνουν ἐντύπωσιν, toutes ses paroles portent coup. ||. ἡ ψυχή του εἶνε δεκτικωτάτη ζωηρῶν ἐντυπώσεων, son ame est très-impressionnable, il s'impressionne facilement. ||. τὸ μέρος τοῦτο τῆς ὁμιλίας του μὲ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, cet endroit de son discours m'a frappé. ||. τίποτε δὲν τοῦ κάμνει ἐντύπωσιν, il ne s'affecte de rien.

'Ενυβρίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), insulter (au malheur de q.).

'Ενυδρὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. ἡ Βίδρα, ζ. loutre, θ.

'Ενυδρος (ὁ, ἡ), qui vit (ou) vient dans l'eau, aquatique.

'Ενυπνιάζομαι, Μ. ἐνυπνιασθῶ (θὰ), avoir un songe lascif.

'Ενυπνιασμὸς (ὁ), pollution nocturne, θ.

'Ενύπνιον (τὸ), songe, rêve.

'Ενυπόθηκος (ὁ, ἡ), donné pour hypothèque, hypothéqué, engagé.

'Εν ᾧ ἢ 'Ενῷ, μόρ. Χρν., pendant; tandisque, comme. ||. ἐν ᾧ ἔπινε, comme il buvait.

'Ενωμοτάρχης, ου (ὁ), brigadier (de gendarmerie).

'Ενωμοταρχία ϗ 'Ενωμοτία (ἡ), brigade (de gendarmerie), θ.

'Ενώπιον, ἐπίῤ. en face, à la face de, devant, en présence. ||. ἐνώπιον μαρτύρων, devant témoins. ||. ἐνώπιον συμβολαιογράφου, par-devant notaire. ||. ἐνώπιον ἐμοῦ, τοῦ συμβολαιογράφου (δεῖνος) κτλ., »par-devant nous (un tel) notaire etc. ||. » οἱ Ἕλληνες εἶνε ἴσοι ἐνώπιον τῶν νόμων, « (Σύντ.), les Grecs sont égaux devant la loi.

'Ενωρὶς, ἐπίῤ. de bonne heure. ||. σηκόνεται 'νωρὶς, il se lève de bonne heure. ||. εἶνε πολλὰ 'νωρὶς, il est de trop bonne heure. ||. ἔλα ὀλίγον 'νωρίτερα, venez un peu de bonne heure (de meilleure heure).

Ἕνωσις, εως (ἡ), union, θ. jonction, θ. réunion. θ. ||. ἕνωσις δύω ἢ καὶ περισσοτέρων ποταμῶν, jonction de deux rivières, confluent.

'Εξ, πρόθ. (σύντ. μὲ γεν. ϗ σημ.

1) (Τόπ.) de, du coté de. ||. ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν, à droite et à gauche. ||. ἐκ τοῦ πλησίον, de près. §. (ϗ μτνμ.) ἐκ τοῦ ἐναντίου, au contraire.

2) (Χρόν.) de, dès, à dater de. ||. ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, dès la plus tendre enfance. ||. ἔκτοτε, dès lors.

3) (Τρόπ.) ἐξ ἐφόδου, d'assaut. ||. ἐκ συμφώνου, de concert. ||. ἐξ ὅλης καρδίας, de tout mon (son) cœur. ||. ψεύστης ἐξ ἐπαγγέλματος, menteur de profession. ||. ἐκ προμελέτης, ἴδε Προμελέτη. ||. ἐξ ἀνάγκης, ἴδε Ἀνάγκη. ||. ἐξ ἡμισείας, par moitié. ||. ἐξ ἀπροόπτου, à l'improviste. 4) (Αἰτίαν) à cause de, par suite de. ||. ἐκ τούτου c'est pourquoi. ||. καί τί ἐκ τούτου; et qu'en serait-il? ||. ἐξ αἰτίας, à cause de. ||. ἐκ φύσεως, de nature. ||. ἐκ τοῦ ἐρ-

γου τὸν τεχνίτην, à l'œuvre on connaît l'ouvrier. ||. ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, (παροιμ.), à l'ongle on connaît le lion. ||. τὸν γνωρίζω ἐξ ὀνόματος (ἐκ φήμης) μόνον, je ne le connais que de reputation (que de nom). ||. τὸ ἠξεύρω ἐκ πείρας, je sais cela par expérience. ||. ἐξ ἀπροσεξίας, par inadverdance, par inattention, faute d'attention. 5) (Ἀφορμὴν) ἐξ ἰδίων (ἐνν. χρημάτων), de ses deniers. 6) (τὸ Ἀπό τινος), τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς, le Saint Esprit procède du Père seul. 7) (Ἐξαίρεσ.) ἓν ἐκ τῶν δύο, de deux choses l'une. ||. ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα τούτων καρδιναλίων, οἱ ἓξ εἶνε ἐπίσκοποι, οἱ πεντήκοντα ἱερεῖς, καὶ οἱ δεκατέσσαρες διάκονοι, sur ces soixante-dix cardinaux, six sont des évèques, cinquante des prêtres, et quatorze des diacres. 8) (σπντт. Μεταβολὴν) ἔγινεν ἄλλος ἐξ ἄλλου, ἴδε Ἀλλος.

Ἓξ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), six. ||. τὸ γράμμα του εἶνε μηνολογημένον ἀπὸ τὰς ἓξ (τοῦ μηνὸς), sa lettre est datée du six.

Ἐξάριον (τὸ), la sixième partie de l'once, quatre scrupules.

Ἐξαγορὰ (ἡ), rançon.

Ἐξαγοράζω, Μ. άσω, racheter. §. (μσ.) ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν,« Γρφ., observant et mettant à profit l'occasion.

Ἐξαγόρασμα (τὸ), l'action de racheter, rachat.

Ἐξαγόρευσις, εως (ἡ), déclaration, θ. aveu, ἴδε καὶ Ἐξομολόγησις.

Ἐξαγορεύω, Μ. εύσω, avouer, révéler, déclarer, ἴδε καὶ Ἐξομολογῶ.

Ἐξαγριόνω, Μ. ώσω, effaroucher, exaspérer.

Ἐξάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξήγαγον κτλ.), faire sortir; exporter (du blé etc); tirer (déduire) une conséquence (ἴδε Τεκμήριον); extraire (d'un livre un passage etc). ||. τοῦτο ἐξήχθη ἐκ τῶν καταστίχων τῆς δημαρχίας, cela est extrait des registres de la mairie. ||. ἐκ τούτου δὲν ἐξάγεται τίποτε (ὡς συμπέρασμα), cela ne conclut rien, on n'en peut rien conclure. ||. τί ἐξάγετε ἐκ τούτου; quelle conséquence déduisez-vous de ce fait? ||. ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ δεῖνα ἐγγράφου, (Νμ.), comme il appert par tel acte.

Ἐξαγωγὴ (ἡ), l'action de faire sortir (etc), (κυρ. ἐπὶ ἐμπορευμ.) exportation, θ. sortie, θ. écoulement (des produits d'un pays). §. extraction, θ. ||. μέρος (τόπος) πρὸς ἐξαγωγὴν ἐμπορευμάτων κλπ., débouché.

Ἐξαγώγιμος (ὁ, ἡ), qu'on peut sortir (exporter etc).

Ἑξάγωνος (ὁ, ἡ), qui a six angles, hexagone.

Ἐξαδελφᾶτον (τὸ), ἡ μεταξὺ ἐξαδέλφων συγγένεια, cousinage.

Ἐξαδέλφη (ἡ), cousine. ||. πρώτη ἐξαδέλφη, cousine germaine. ||. δευτέρα ἐξαδέλφη, cousine issue de germaine. ||. εἶνε δεύτεροι ἐξάδελφοι, ils sont issus de germain.

Ἐξάδελφος (ὁ), cousin. ||. πρῶτος —, cousin germain. ||. δεύτερος —, cousin issu de germain. ||. εἶνε δεύτεροι ἐξάδελφοι, ils sont issus de germain. ||. ὀνομάζω τινὰ ἐξάδελφον (-δέλφην), cousiner q.

Ἑξαετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), âgé de six ans.

Ἑξαετία (ἡ), espace de six ans.

Ἐξαιρέσιμος (ὁ, ἡ), que l'on peut retrancher (ôter etc).

Ἐξαίρεσις, εως (ἡ), l'action d'ôter (de retrancher etc), exception, θ. §. (Νμ.) exemption, θ. ||. κατ' ἐξαίρεσιν, par exception, par excellence. || τῷ ἐδόθη κατ' ἐξαίρεσιν, cela lui a été accordé privativement à tout autre. ||. ἐξαίρεσις δικαστοῦ (μάρτυρος κτλ.), récusation, θ. (ἐπὶ δικαστοῦ ἐξαιροῦντος ἑαυτὸν) abstention, θ.

Ἐξαιρετέος, α, ον, qui peut ou qui doit être récusé, récusable.

Ἐξαιρετικὸς, ή, όν, qui fait exception (ou) qui se fait par exception, exclusif; (Νμ.) exceptionnel.

Ἐξαίρετος (ὁ, ἡ), choisi, distingué, excellent. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἐξαίρετα, ἐπίρ. d'une manière excellente, excellemment, crânement, à merveille. ||. ἦτον ἐξαίρετα εἰς τὴν ὑγείαν της, elle jouissait d'une santé excellente. ||. τὸ ἐσυλλογίσθητε ἐξαίρετα, c'est crânement pensé (arrangé).

Ἐξαιρέτως, ἐπίρ. par excellence; surtout, sur toutes choses, principalement, singulièrement.

Ἐξαιρῶ, Μ. αιρέσω, (ἀρχ.), ôter, extraire, retrancher etc, (κοιν.) exclure, excepter; exempter; (Νμ.) récuser (un juré, un temoin etc); (καὶ μσ. αὐτπθ.) se recuser, s'abstenir, se déporter. ||. ὁ δεῖνα δικαστὴς ἐξήρεσεν ἑαυτὸν (ἐξηρέθη μόνος του), tel juge s'est abstenu (ou) déporté, il se récusa lui-même. ||. ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ ἐξαιρῇ ἑαυτὸν τῆς δίκης εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει συμφέρον, le juge doit se déporter du procès où il a intérêt. ||. ἐξαιρῶ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, exempter du service militaire. ||. τοῦτο ἐξαιρεῖται, cela fait exception. ||. μηδενὸς ἐξαιρουμένου, sans excepter personne. ||. ἐξαιρουμένων ὅλων τῶν ἄλλων, à l'exclusion de tous les autres. ||. ἐξαιρουμένου τοῦ, en faisant abstraction (abstraction faite) de, à l'exception de. ||. ἐξαιρουμένων δύο ἢ τριῶν κεφαλαίων, τὸ σύγγραμμα εἶνε ἀξιόλογον, ôté (à part) deux ou trois chapitres, l'ouvrage est excellent.

Ἐξαίσιος, α ἢ ος, ον, surnaturel, extraordinaire, surprenant, étonnant, ravissant, prodigieux.

Ἐξαιτοῦμαι, Μ. ἐξαιτήσομαι, demander; réclamer; implorer; (ἰδιαιτ. δικας.) requérir.

'Εξαίφνης, ἐπίρ. subitement, soudain, soudainement, ἴδε ȣ̉ **"Εξαφνα.**
'Εξάκις, ἐπίρ. six fois.
'Εξακολούθησις, εως (ἡ), continuation, θ. suite, θ.
'Εξακολουθῶ, Μ. ήσω, continuer, poursuivre. ||. ἐξακολούθησε τὸν δρόμον σου, poursuivez votre chemin. ||. ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ (νὰ πράττῃ), il continue de dire (de faire), ou, à dire (à faire). ||. ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ, la pluie continue.
'Εξακόσιοι, αι, α, (ἀριθμ.), six cents. ||. χίλιοι ἑξακόσιοι, seize cents.
'Εξακοσιοστός, ή, όν, six centième.
'Εξακουστὸς, ή, όν, célèbre, renommé.
'Εξακριβόνω, Μ. ώσω, vérifier, éclaircir, constater, avérer. ||. θέλω νὰ ἐξακριβώσω τὸ πρᾶγμα, je veux constater le fait.
'Εξακρίβωσις, εως (ἡ), l'action de vérifier (de constater etc), vérification, θ. reconnaissance, θ.
'Εξαλείφω, Μ. αλείψω, effacer; faire en aller.
'Εξάλειψις, εως (ἡ), l'action d' effacer.
'Εξαλλάζω, Μ. άξω, déshabiller; ||. (άμτβτ. αὐτπθ.) se déshabiller.
'Εξαλμυρίζω, Μ. ίσω, dessaller, mettre quelque chose à dessaler.
'Εξαλμύρισμα (τὸ), l'action de dessaler, dessalaison, θ. dessalement.
'Εξαμβλίσκω, Μ. αμβλώσω, accoucher avant terme, avorter.
'Εξάμβλωμα (τὸ), avorton (κυρ. ȣ̉ μτφορ.). ||. ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα εἶνε, κατὰ τὸν Σκαλίγηρον, ἐξάμβλωμα τῆς Λατινικῆς, la langue française est, d'aprés Scaligère, un avorton de la langue latine.
'Εξάμβλωσις, εως (ἡ), fausse couche, θ. avortement (κυρ. ἡ ἑκούσιος).
'Εξαμηνία (ἡ), ἴδε **'Εξάμηνον.** ||. ἔχει νὰ λαμβάνῃ μίαν ἐξαμηνίαν, il lui est dû un semestre. ||. μετὰ παρέλευσιν ἑξαμηνίας, sprès six mois passés.
'Εξαμηνιαῖος, α, ον, de six mois, semestriel.
'Εξάμηνος (ὁ, ἡ), = **'Εξαμηνιαῖος.** ||. (οὐσ.) **'Εξάμηνον** (τὸ), semestre. ||. καθ' ἑξάμηνον, par semestre. ||. οἱ ἀπόντες μὲ ἑξάμηνον ἀπουσίας ἄδειαν στρατιῶται, les semestriers, les semestres.
(**'Εξανα**), ἴδε **'Ξανα.**
'Εξαναβγαίνω, **'Εξαναγίνομαι** κτλ. ἴδε **'Ξαναβγαίνω** κτλ.
'Εξανασαίνω, Μ. ανασάνω (θὰ), κοιν. ἀντὶ **'Αναπνέω**, (συνκδχ.) = **Ξεκουράζομαι**, prendre (ou) reprendre haleine; se remettre; se rafraîchir. ||. ἄφες τὰ ἄλογα νὰ 'ξανασάνουν, laissez souffler les chevaux.
'Εξαναφυτεύω, **'Εξαναφυτρόνω**, κτλ. ἴδε **'Ξαναφυτεύω** κτλ.
'Εξανδραποδίζω, Μ. ίσω, reduire en esclavage.
'Εξανδραποδισμὸς (ὁ), l' action de réduire en esclavage.
'Εξανεψιὸς, ά, όν, (ἀρχ.), fils ou fille de cousin-germain ou de cousine-germaine, neveu ou niéce à la mode de Bretagne.
'Εξανθῶ, Μ. ήσω, florir, éclore; pousser, faire éruption.
'Εξάνθημα (τὸ), éruption de la peau, θ. pustule, θ. exanthème, efflorescence, θ.
'Εξανθηματικὸς, ή, όν, exanthémateux, -matique.
'Εξάνθησις, εως (ἡ), floraison, θ; éruption, θ.
'Εξανοίγω, Μ. οίξω, découvrir, apercevoir; démêler, remarquer; (ναυτ.) reconnaître, avoir connaissance (d'un navire, de terre). ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se découvrir etc; §. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) se dégourdir; se dérouiller; se développer. ||. πολλὰ 'ξανοίγεσαι, vous vous découvrez trop.
'Εξανοικτὸς, ή, όν, (κυρ. ἰατρικὸν, remède) désopilatif, apéritif, désobstructif.
'Εξαντλῶ, Μ. ήσω, épuiser, tirer à sec. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ἐξηντλήθη ἡ ὑπομονή μου, ma patience est à bout. ||. ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις της, elle est au bout de ses forces. ||. ἐξηντλήθη χρηματικῶς, il est bas percé, il est bien bas, il se trouve à sec, sa bourse est à sec.
'Εξαπάτησις, εως (ἡ), l'action de tromper, tromperie, θ. fraude, θ.
'Εξαπατῶ, Μ. ήσω, tromper.
'Εξαπλάσιος, α, ον, sextuple.
'Εξαπλόνω, Μ. ώσω, étendre. ||. τὸν 'ξάπλωσε κατὰ γῆς, il coucha son homme par terre, il l'étendit (mort) sur la place (sur le carreau). ||. ἐξαπλώθη μακρὺς-πλατὺς, il s' étendit (il s'est étalé par terre) tout de son long.
'Εξάπλωμα (τὸ), l' action d' étendre (etc).
'Εξαπολνῶ, κοιν. ἀντὶ-
'Εξαπολύω, Μ. λύσω, délier; déchaîner; laisser aller. ||. ἐξαπολνῶ τὰ σκυλιὰ κατὰ τοῦ κυνηγίου, laisser courre (les chiens). ||. (ȣ̉ μσ. αὐτπθ.) ἐξαπολύομαι, Μ. λυθῶ (θὰ), partir tout d' un coup, prendre son essort; (ἐπὶ ἀψύχ.) couler. ||. ἐξαπελύθη μία κεραμὶς ἀπὸ τὴν στέγην καὶ τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι, unc tuile coula du toit et lui tomba sur la tête.
'Εξαποστειλάριον (τὸ), 'Εκκλσ., espèce d' antienne, invitatoire.
'Εξαποστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), envoyer, députer.
'Εξαποστολὴ (ἡ), envoi, députation, θ.
'Εξαπτέρυγος (ὁ, ἡ), qui a six ailes.
'Εξάπτω, Μ. άψω, allumer, (κυρ. μτφορ.) enflammer, embraser; exalter. ||. (μσ. αὐτπθ.) prendre feu, s'enflammer, s'échauffer, se monter. ||. μὴν ἐξάπτεσθε (μὴ θυμόνετε) τόσον, ne vous échauffez pas tant. ||. ἡ φαντασία του ἐξάπτεται, son imagination s'échauffe (s'exalte, se monte). ||. ἐξάπτεται εὐκόλως, il se monte aisément.

‖. ἐξημμένη κεφαλὴ, tête exaltée.

Ἐξαργυρόνω, Μ. ώσω, convertir (effectuer) en espèces, réaliser, fondre; changer (un billet).

Ἐξαργύρωσις, εως (ἡ), convertissement d'une obligation (d'un billet de banque) en espèces.

Ἐξαρθρόνω, Μ. ώσω, luxer (démettre, déboîter) un os, disloquer.

Ἐξάρθρωσις, εως (ἡ), luxation, θ. dislocation, θ. déboîtement, écart.

Ἐξάρι (τὸ), κυρ. εἰς τὰ χαρτοπαίγν. un six (de coeur etc).

Ἐξαρκῶ, Μ. αρκέσω, suffire; être en état.

Ἐξαρματόνω, Μ. ώσω, κοιν. ἀντὶ Ἀφοπλίζω, désarmer, (ἐπὶ πλοίων) dégréer.

Ἐξάρτι (τὸ), συνήθ. εἰς τὸ πλθ., haubans.

Ἐξαρτῶ, Μ. ήσω, (συνήθ. πθ.), dépendre de, être attaché à, (ἐπὶ πραγμ.) tenir à. ‖. ἐξαρτῶμαι ἀπό τινος, être sous (dans) la dépendance de q.; relever (ressortir) de. ‖. θέλει νὰ μὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ κανένα, il veut ne relever de personne. ‖. τοῦτο δὲν ἐξήρτηται ἀπ' ἐμὲ, il ne tient pas à moi.

Ἔξαρχος (ὁ), exarque; (ἐκκλησ.) légat.

Ἐξασθένησις, εως (ἡ), affaiblissement total; (ἰατρ.) prostration des forces.

Ἐξασθενῶ, Μ. ήσω, s'affaiblir entièrement, rester sans forces, s'épuiser.

Ἐξάσκησις, εως (ἡ), l'action d'exercer (etc.), exercice.

Ἐξασκῶ, Μ. ήσω, exercer; dresser.

Ἐξασφαλίζω, Μ. ίσω, assurer.

Ἐξασφάλισις, εως (ἡ), l'action d'assurer, assurance, θ.

Ἐξατμίζω, Μ. ίσω, faire (ou) laisser évaporer. ‖. (αὐτπθ.) s'évaporer; s'exhaler.

Ἐξάτμισις, εως (ἡ), évaporation, θ.

Ἔξαφνα, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Ἐξαίφνης, subitement, soudain, soudainement, tout à coup, tout court.

Ἔξαφνος, η, ον, καὶ Ἐξαφνικὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ὁ Αἰφνίδιος, soudain, subit.

Ἐξαφρίζω, Μ. ίσω, prendre (ôter, enlever) l'écume, écumer, (χημ.) despumer.

Ἐξαφριστῆρι (τὸ), ἐργαλ. μαγειρ. écumoire, θ.

Ἐξαχρειόνω, Μ. ώσω, (ἀρχ.), rendre (καὶ μσ. αὐτπθ. devenir) tout à fait inutile (ou) méprisable, avilir, s'avilir, se dégrader.

Ἐξαχρείωσις, εως (ἡ), avilissement, dégradation, θ. §. détérioration, θ.

Ἔξαψις, εως (ἡ), l'action d'enflammer (ou) de s'enflammer, échauffement (du sang etc).

Ἐξέδρα (ἡ), estrade, θ.

Ἐξέδωκα, ἀόρ. τοῦ Ἐκδίδω.

Ἐξεικονίζω, Μ. ίσω, représenter, faire un tableau (ou) le tableau (d'un événement).

Ἐξεικόνισις, εως (ἡ), l'action de faire le tableau (d'un événement), représentation, θ.

Ἐξέλαβον, ἀόρ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐξέλεγξις, εως (ἡ), l'action de vérifier, vérification, θ. (Νμ.) récolement (d'un inventaire); (ἐπὶ λογαρ.) contrôle. ‖. εἶν' ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ἐξέλεγξιν τοῦ λογιστικοῦ, il est chargé du contrôle de la comptabilité.

Ἐξελέγχω, Μ. έγξω, vérifier; §. convaincre; confondre. ‖. ἐξηλέγχθη ὡς ἀπατεὼν (ὡς προδότης), il fut convaincu d'imposture (de trahison).

Ἐξέλευσις <ἐξέρχομαι>, εως (ἡ), l'action de sortir, sortie, θ.

Ἐξέλιπον, ἀόρ. τοῦ Ἐκλείπω.

Ἐξελληνίζω, Μ. ίσω, traduire en Grec; gréciser.

Ἐξέπεσον, ἀόρ. τοῦ Ἐκπίπτω.

Ἐξεπίτηδες, ἐπίρ. = Ἐπίτηδες.

Ἐξεπλάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπλήττω.

Ἐξεργάζομαι, Μ. ἐξεργασθῶ (θὰ), achever (à force de travail); parfaire.

*Ἔξεργον (τὸ), νλγ. (τὸ κάτωθεν τοῦ τύπου τῶν νομισμάτων ὅπου γράφεται συνήθως τὸ ἔτος κτλ.), exergue.

Ἐξερεύγομαι, Μ. ευξομαι, (ἀρχ.), vomir; rejeter. ‖. (συνήθ. μτνμ.) ἐξερεύγεται ἐναντίον του τὰς βαναυσοτέρας ὕβρεις, il vomit contre lui les injures les plus grossières.

Ἐξερεύνησις, εως (ἡ), perquisition, θ. investigation, θ.

Ἐξερευνῶ, Μ. ήσω, scruter avec soin, rechercher exactement.

Ἐξεῤῥάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκρήγνυμι.

Ἐξέρχομαι, Μ. (θὰ) ἐξέλθω, ἀρχ. ἀντὶ Ἐβγαίνω, sortir.

Ἐξέστην, ἀόρ. τοῦ Ἐξίσταμαι.

Ἔξεστι, (ἀρχ.), il est permis de.

Ἐξέστω, (ἀρχ.), qu'il (lui, leur) soit permis, permis à (lui, eux).

Ἐξετάζω, Μ. άσω, rechercher; s'informer de, s'enquérir de, s'enquêter, examiner; interroger (quelqu'un); consulter. ‖. ἂς ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορίαν, consultons l'histoire. ‖. ἐξέτασα παντοῦ περὶ τοῦ (δεῖνος), je me suis enquis d' (un tel) par tout. ‖. ἐξέτασα περὶ τούτου ὅσους ἐγνώριζα, je m'en suis informé à tous ceux que je connaissais. ‖. ὁ διάδικος (ὁ κατηγορούμενος) ἐξετάσθη, l'accusé (le prévenu) a subi un interrogatoire. ‖. ὁ δικαστὴς ἐξέτασε (τόσους) μάρτυρας, le juge a fait interroger tant de témoins.

Ἐξέτασις, εως (ἡ), enquête, θ. recherche, θ. examen, perquisition, θ. ‖. ἐξέτασις ὑποδίκου ἀνακρινομένου, interrogatoire. ‖. ἡ ἐξέτασίς του διήρκεσε δύω ὥρας, son interrogatoire a duré deux heures, ἴδε καὶ Ἀνάκρισις.

Ἐξεταστὴς, οῦ (ὁ), qui fait des recherches (etc), inquisiteur; examinateur. §. (οἰκονμ.) ἴδε Ἀνακριτής.

Ἐξεταστικὸς, ὴ, ὸν, propre à examiner (à s'enquérir). ‖. ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ, commission d'enquête.

'Εξετάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ 'Εκτείνω.

'Εξετέθην, πθ. ἀόρ. τοῦ 'Εκθέτω.

'Εξευγενίζω, Μ. ίσω, ennoblir; §. anoblir. §. civiliser. ||. ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξευγενίζεται, il se civilise.

'Εξευγενισμὸς (ὁ), annoblissement.

Εξευτελίζω, Μ. ίσω, avilir, déprimer, dépriser, ravaler, abaisser, rabaisser, dénigrer, ravilir, vilipender.

'Εξευτελισμὸς (ὁ), humiliation, θ. abaissement, dénigrement.

'Εξευτελιστικὸς, ἡ, ὸν, avilissant, dégradant.

'Εξέχω (χωρὶς Μ.), s'élever au dessus; avancer (en saillie), saillir, déborder, dépasser; §. (μτφορ.) exceller, se distinguer. ||. ἡ οἰκία ἐξέχει πολὺ ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον, la maison avance trop sur la rue. ||. ὁ ἐξώστης οὗτος ἐξέχει τρεῖς πόδας (ἔξω) ἀπὸ τὸν τοῖχον, ce balcon saille de trois pieds (il a trois pieds de saillie) sur le mur. ||. ἡ κορωνὶς αὕτη ἐξέχει πολὺ (δὲν ἐξέχει ἀρκετὰ), cette corniche a trop de saillie (elle n'a pas assez de saillie). ||. ἐξέχει (ἐπάνω) εἰς τὸν δημόσιον δρόμον, est en saillie sur la voie publique. ||. τὸ ἐσώπανον ἐξέχει πολὺ ἀπὸ τὸ φόρεμα, la doublure déborde trop de l'habit. ||. αὕτη ἡ πέτρα ἐξέχει τρία δάκτυλα ἀπὸ τὴν ἄλλην, cette pierre déborde l'autre de trois pouces.

Εξήγησις, εως (ἡ), explication, θ. interprétation, θ. commentaire, éclaircissement, ἴδε καὶ Διασάφησις. ||. ἐξήγησις (τὸ ὑπαινιττόμενον) αἰνίγματος, le mot d'une énigme.

'Εξηγητὴς, οῦ (ὁ), commentateur, interprète; (ἐπὶ θεαμάτ. κλπ.) explicateur.

'Εξηγητικὸς, ἡ, ὸν, propre à expliquer, explicatif; exégétique.

'Εξηγῶ, Μ. ήσω, expliquer, interpréter, éclaircir, déchiffrer, donner le sens (l'intelligence, l'interprétation) d'un passage. ||. πῶς ἐξηγεῖτε τοῦτο τὸ χωρίον, comment interprétez-vous (quel sens donnez-vous à) ce passage? ||. δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν σιωπήν των, je ne sais comment interpréter leur silence. ||. ἡ πρᾶξις αὕτη ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ διαφόρως, cette action peut recevoir diverses interprétations (peut-être diversement interpretée). ||. ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ διττῶς, elle souffre deux sens. ||. ἐξηγοῦμαι μετά τινος, avoir une explication avec q.

'Εξήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), soixante.

'Εξηκονταετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), âgé de soixante ans, sexagénaire.

'Εξηκοντάκις, ἐπίρ. soixante fois.

'Εξηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ 'Εξηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), = 'Εξηκονταετής.

'Εξηκοστημόριον (τὸ), la soixantième partie, un soixantième.

'Εξηκοστὸς, ἡ, ὸν, soixantième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) soixante. ||. τὸ ἐξηκοστὸν (μέρος), ἴδε 'Εξηκοστημόριον.

'Εξῆλθον, ἀόρ. τοῦ 'Εξέρχομαι

'Εξημμένος, η, ον, πρκ. της πθ. μτχ. τοῦ 'Εξάπτω.

'Εξῆντα, κοιν. ἀντὶ 'Εξήκοντα.

'Εξηνταβελόνης, η (ὁ), μτνμ. ὁ ῥυπαρῶς φιλάργυρος, un Harpagon, un ladre, un pleutre, un fesse-mathieu, etc.

'Εξηνταριὰ (ἡ), soixantaine, θ. ||. καμμιὰ ἐξηνταριὰ, quelque soixantaine.

'Εξηρημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εξαιρῶ.

'Εξῆς, ἐπίρ. (κυρ. ἐνάρθρ.) Τὰ ἑξῆς, Καὶ τὰ ἑξῆς, et le reste, et cætera; ||. εἰς τὸ ἑξῆς, à l'avenir, dorénavant, désormais. ||. εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἦσθε ἀκριβέστερος, soyez plus exact dorénavant.

'Εξιλεόνω, Μ. άσω, apaiser, (μτφορ.) désarmer.

'Εξιλέωσις, εως (ἡ), l'action d'apaiser.

'Εξιλεωτικὸς, ἡ, ὸν, propre à apaiser (etc), expiatoire, propitiatoire.

'Έξις, εως (ἡ), habitude, θ. pratique, θ. routine, θ. ||. ἡ ἕξις εἶνε δευτέρα φύσις, l'habitude est une seconde (une autre) nature.

'Εξισάζω, Μ. άσω, = Συμβιβάζω.

'Εξισασμὸς (ὁ), = Συμβιβασμός.

'Εξισόω-ῶ, Μ. ώσω, rendre égal, égaler, égaliser; compenser. ||. (πθ. ἢ αὐτπθ.) égaler (ou s'égaler à) q., se rendre ègal, aller (marcher) de pair avec q. ||. ἐξισῶ λογαριασμὸν, aligner un compte.

'Εξίσταμαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., s'extasier, s'étonner, s'émerveiller, ἴδε καὶ 'Εκπλήττομαι.

'Εξιστόρησις, εως (ἡ), l'action de raconter (en détail), exposition détaillée (d'un fait).

'Εξιστορῶ, Μ. ήσω, raconter (de point en point).

'Εξίσωσις, εως (ἡ), l'action de rendre égal; compensation, θ. (ἰδιαιτ. μθμτκ.) équation, θ.

'Εξίτηλος (ὁ, ἡ), (couleur) qui s'efface.

'Εξιτήριος (ὁ, ἡ), relatif au départ ou à la sortie.

'Εξιχνιάζω, Μ. άσω, (κυρ. κυνηγ.) dépister; (συνήθ. μτφορ.) découvrir; approfondir.

'Εξογκόω, Μ. ώσω, enfler, grossir, augmenter. ||. (μσ. αὐτπθ.) enfler, se gonfler.

'Εξόγκωσις, εως (ἡ), enflure, θ. gonflement, tuméfaction, θ. (ἐπιστημ.) entumescence, θ.

'Εξόδευμα (τὸ), l'action de dépenser ou de consommer, consommation, θ.

'Εξοδευτὴς, οῦ (ὁ), κοιν. ὁ Πολυδάπανος, dissipateur, dépensier. ||. κακὸς ἐξοδευτὴς, c'est un grand dissipateur (un grand dépensier, un bourreau d'argent).

'Εξοδεύω, Μ. εύσω, ἢ 'Εξοδιάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Δαπανῶ, dépenser, débourser; consommer, user. ||. πόσαις ὀκάδες κεριὰ ἐξοδεύει τὸν χρόνον; combien use-t-il de livres de bougie dans l'année?

||. χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃ ὀβολὸν, sans bourse délier. ||. χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃ τίποτε, sans rien débourser.

Ἔξοδον (τὸ), κοιν. ἡ Δαπάνη, dépense, θ. dépens, πλθ. frais, πλθ. déboursés, πλθ. ||. κάμνει μεγάλα ἔξοδα, il fait beaucoup de dépense, il mène grand train. ||. αὐτὸς κάμνει τὰ ἔξοδα, c'est lui qui fournit la dépense (qui débourse). ||. κάμνουν μαζῇ (ἔχουν κοινὰ) τὰ ἔξοδα, ils font bourse commune. ||. γραφικὰ ἔξοδα, frais de bureau. ||. ἔξοδα περιοδείας, frais de tournée. ||. θὰ χάσῃ τὰ ἔξοδά του, il en sera pour ses frais. ||. κατεδικάσθη εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, il fut condamné aux dépens. ||. νὰ τοῦ πληρώσῃ τὰ ἔξοδά του, lui payer ses déboursés, le rembourser. ||. μὲ μεγάλα (μὲ ὀλίγα) ἔξοδα, à grands (à peu de) frais. ||. μὲ τὰ ἡμίση ἔξοδα, à moitié frais (ou) de frais. ||. μὲ τὰ ἴδιά του ἔξοδα, μὲ ἔξοδά του, à ses frais et dépens. ||. χωρὶς ἔξοδα, ἴδε Ἀνεξόδως.

Ἔξοδος (ἡ), sortie, θ. départ; excursion, θ. §. Exode (second livre de Moïse). 2) (συνκδχ.) endroit par où l'on sort, issue, θ.

Ἐξοικειόω ϗ (μσ.) **Ἐξοικειοῦμαι**, Μ. ώσω ϗ (μσ.) ωθῶ, rendre ou se rendre q. tout à fait familier, s'accointer de.

Ἐξοκέλλω, Μ. οκείλω (θὰ), échouer; s'écarter de sa route; (μτφορ.) dévier du bon chemin; donner dans (quelque excès).

Ἐξολόθρευσις, εως (ἡ), extermination, θ.

Ἐξολοθρευτὴς, οῦ (ὁ), exterminateur.

Ἐξολοθρευτικὸς, ἡ, ὸν, destructif, d'extermination. ||. πόλεμος ἐξολοθρευτικὸς, une guerre d'extermination.

Ἐξολοθρεύω, Μ. εύσω, exterminer, détruire.

Ἐξομαλίζω, Μ. ίσω, aplanir (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἐξομάλισις, εως (ἡ), l'action d'aplanir, aplanissement.

Ἐξόμνυμι, Μ. ἐξομόσω, (ἀρχ.) = Ἀρνοῦμαι (μεθ' ὅρκου), nier qc. avec serment; (κυρ.) renier sa religion. ||. ἐκ τῶν αἰχμαλώτων δύο μόνοι ἐξώμοσαν, de tant de captifs, il n'y en eut que deux qui renièrent.

Ἐξομοιοῦμαι, Μ. ομοιωθῶ (θὰ), s'assimiler à.

Ἐξομοίωσις, εως (ἡ), assimilation, θ.

Ἐξομολόγησις, εως (ἡ), aveu; confession, θ. (Νμ.) procès-verbal; (ἐκκλησ.) confesse, θ. ||. ;θέλετε ἄλλην πληρεστέραν (ἀκριβεστέραν, εἰλικρινεστέραν) ἐξομολόγησιν; desirez-vous une plus ample (plus expresse, plus franche) confession? ||. τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως, (Ἐκκλησ.), le sacrement de la pénitence.

Ἐξομολογῶ, Μ. ήσω, (Ἐκκλησ.) ouïr (entendre) en confession, recevoir la confession de q., confesser. ||. (μσ.) confesser (ses fautes, ses péchés), se confesser, (καὶ περιφρας.) porter ses péchés au tribunal de la pénitence. ||. ἐξομολογεῖται εἰς τὸν δεῖνα ἱερέα, il va à confesse à tel prêtre. ||. 'πῆγε νὰ ἐξομολογηθῇ, il est allé se confesser, il s'est allé à confesse. ||. ὁ ἐξομολογούμενος, le pénitent.

Ἐξομφάλωσις, εως (ἡ), hernie ombilicale, θ. (διδακτ.) exomphale, θ. exombilication, θ. omphalocèle, θ.

Ἐξόμωσις, εως (ἡ), l'action d'abjurer, abjuration, θ.

Ἐξορία (ἡ), exil; §. lieu d'exil.

Ἐξορίζω, Μ. ίσω, bannir, exiler; reléguer.

Ἐξόρισμα (τὸ), bannissement.

Ἐξοριστέος, α, ον, qui doit être banni, banissable.

Ἐξόριστος (ὁ, ἡ), banni, exilé.

Ἐξορκίζω, Μ. ίσω, faire de conjurations, adjurer, conjurer; exorciser. ||. ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος, je t'adjure (je te conjure) par le Dieu vivant.

Ἐξορκισμὸς (ὁ), adjuration, θ. exorcisme, conjuration, θ.

Ἐξορκιστὴς, οῦ (ὁ), conjurateur, exorciste.

Ἐξοστρακίζω, Μ. ίσω, bannir par l'ostracisme, (ἐν γέν.) bannir.

Ἐξοστρακισμὸς (ὁ), exil par ostracisme.

Ἐξ ὅτου, μόρ. χρν. depuis que.

Ἐξουδενῶ, Μ. ώσω, mépriser; maltraiter; vilipender, ἴδε ϗ Ἐξευτελίζω.

Ἐξουδένωσις, εως (ἡ), l'action de mépriser (de maltraiter) ou de se dégrader (de s'avilir), dégradation, θ. avilissement.

Ἐξουσία (ἡ), autorité, θ. pouvoir, puissance, θ. domination, θ. commandement; §. disposition, θ. ||. δὲν πρέπει νὰ καταχρᾶταί τις τὴν ἐξουσίαν του, il ne faut pas abuser (se prévaloir) de son autorité. ||. πράττω (ἐνεργῶ) ἀπ' ἐξουσίας, agir d'autorité. ||. ἐν πλήρει ἐξουσίᾳ, de pleine autorité. ||. δὲν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, il n'est pas en ma disposition (en mon pouvoir), ça ne depend pas de moi. ||. ἡ γυνὴ δὲν ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ κρισολογῆται χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἀνδρός της, une femme n'a pas pouvoir d'agir en justice sans l'autorisation de son mari. ||. ἔχειν τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του, avoir qc. en sa puissance.

Ἐξουσιάζω, Μ. άσω, se rendre maître de; avoir en son pouvoir, dominer; commander, ἴδε καὶ Κυριεύω. ||. πρέπει νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ ὑποτάσσηται, ἵνα ἠξεύρῃ καὶ νὰ ἐξουσιάζῃ καλῶς, il faut savoir obéir pour savoir bien commander.

Ἐξουσιαστὴς, οῦ (ὁ), maître, dominateur.

Ἐξόφλησις, εως (ἡ), décharge (acquittement) d'une dette, solde (d'un compte), acquit, (Νμ.) solution, θ. ||. πρὸς ἐξόφλησιν, (φρσ.), pour solde, pour acquit. ||. μέχρι τελείας

ἐξοφλήσεως, jusqu'à parfaite solution.

Ἐξοφλητικὸν (τὸ), (ἐνν. ἔγγραφον), quittance, θ. acquit.

Ἐξοφλῶ, Μ. ήσω, acquitter, s'acquitter, solder. ||. ἐξοφλῶ ὁμολογίαν, quittancer une obligation. ||. ἐξοφλῶ λογαριασμὸν (ἐμπόρου κτλ.), solder un compte. ||. ὑπογράφομαι (εἰς ὁμολογ., συναλλαγμ. κτλ.) ὅτι Ἐξωφλήθη, je met mon acquit, j'ecris *Pour acquit.*

Ἐξοχὴ (ἡ), ἀρχ. partie saillante, saillie, θ. (Ἀνατομ.) éminence, θ. protubérance, θ. §. (μτφορ.) supériorité, θ. excellence, θ. ||. κατ' ἐξοχὴν, (φρσ.), par excellence, singulièrement, ἴδε καὶ Ἐξαιρέτως. ||. ὁ Δημοσθένης ὀνομάζεται Ῥήτωρ κατ' ἐξοχὴν, Démosthène est appelé l'orateur par excellence. 2) (κοιν.) campagne, θ. ||. 'σπίτι τῆς ἐξοχῆς (ἡ) εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἴδε Ἀγροικία (2). ||. εἶνε (ὑπῆγεν) εἰς τὴν ἐξοχὴν, il est (il est allé) à la campagne.

Ἔξοχος (ὁ, ἡ), éminent, excellent, supérieur, marquant. ||. κατέχει ἔξοχον θέσιν, il occupe un poste éminent (une place éminente). ||. ἔξοχον ὑποκείμενον, un personnage éminent. ||. (τὸ ὑπερθ.) Ἐξοχώτατος, (ὡς τίτλος τῶν Καρδιναλίων), éminentissime.

Ἐξοχότης, ητος (ἡ), (συνήθ. τίτλος τῶν Καρδιναλίων), éminence, θ. (καὶ παρ' ἡμῖν τῶν ὑπουργῶν καὶ ἰατρῶν), excellence θ.

Ἐξόχως, ἐπίῤ. éminemment, par excellence.

Ἐξυβρίζω, Μ. ίσω, faire une insulte à, insulter; se porter à des excès contre, maltraiter.

Ἐξύβρισις, εως (ἡ), l'action d'insulter (de maltraiter), insulte (faite à q).

Ἐξυπαρχῆς, ἐπίῤ. de nouveau, de rechef.

Ἐξύπνημα (τὸ), l'action d'éveiller ou de s'éveiller, réveil.

Ἐξυπνητήριον (τὸ), réveil-matin, montre ou pendule à réveil, réveil.

Ἐξυπνίζω, Μ. ίσω, éveiller, réveiller.

Ἔξυπνος, η, ον, éveillé, réveillé; §. (συνεκδχ.) intelligent, alerte, vif. ||. εἶμαι ἔξυπνος, je veille.

Ἐξυπνῶ, Μ. ήσω, (μτβτ.) = Ἐξυπνίζω. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'éveiller, se réveiller. ||. ἀκόμη δὲν ἐξύπνησε (δὲν ἐσηκώθη), il n' est pas encore jour chez lui. ||. ἀκόμη μόλις ἐξύπνησεν, il est petit jour chez elle. ||. ἀπόψε 'ξύπνησα τρεῖς -τέσσαραις φοραῖς, je me suis réveillé trois ou quatre fois cette nuit. ||. (καὶ μτνμ.) ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν λήθαργον, il s' est réveillé de son assoupissement (de son indolence etc).

Ἐξυπόλυτος (προφ. Ἀξυπόλυτος), η, ον, nu-pieds, nu-jambes, pieds nus, les jambes nues; déchaussé. ||. τσαγγάρης ἀξυπόλυτος, ῥάφτης παραλυμένος, (Παροιμ.), il n'y a pas de plus mal chaussé que les cordonniers.

Ἔξω, ἐπίῤ. dehors; (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) hors. ||. ἔξω ἀπ' ἐδῶ, ἀχρεῖε! hors d' ici, canaille! ||. εἶνε ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, être hors de soi. ||. ἠξεύρω (λέγω) τι ἐπ' ἔξω, savoir (réciter) qc. par cœur. §. (μτφορ.) ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον, outre mesure. ||. (καὶ ἐνάρθρ. κατ' ἔλλειψιν τῆς μτχ. τοῦ ὑπαρκτ.) τὸ ἔξω (κυρ. τῶν ὀπωρικῶν), l'écorce (des fruits); (ἀπολ.) l'extérieur. 2) πρόθ. ἢ μόρ. Ἐξαιρετ., hors, hormis, excepté, à l'exception, à cela près, sinon, à la réserve. ||. ἔξω μόνον, ἔξω μόνον ἂν (ὅτι, ὅπου), excepté, à moins que, si ce n'est que, ἴδε καὶ Ἐκτός.

Ἐξώδικος (ὁ, ἡ), Νμ., extrajudiciaire.

Ἐξωδίκως, ἐπίῤ. Νμ., extrajudiciairement.

Ἔξωθεν, ἐπίῤ. de dehors, du dehors, au dehors, par dehors, extérieurement. ||. κατάλευκοι ἔξωθεν, κατάμαυροι ἔσωθεν, tout blancs au dehors, tout noirs au dedans. ||. (καὶ μὲ γεν.) ἔξωθεν τῆς αὐλείου θύρας, hors la porte de la cour. ||. τὸ ἔξωθεν, = τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐξωθέω-ῶ, Μ. ἐξώσω, expulser, exclure; dénicher (μτφορ.). ||. ἐξώσθη τῆς ὁμηγύρεως ἀτίμως, il fut honteusement expulsé de l'assemblée. ||. ἐξώσθη τῆς ὑπηρεσίας, il fu déstitué (renvoyé du service).

Ἐξώκαστρον (τὸ), κοιν. τὸ Προάστειον.

Ἐξωκκλησιάζω, Μ. άσω, interdire l'entrée de l'église à q., retrancher de la communion des fidèles.

Ἐξωκκλήσιον (τὸ), église située à la campagne.

Ἐξώκοιτος (ὁ, ἡ), νλγ. (κυρ. ἐπὶ μαθητῶν μὴ οἰκοτρόφων), externe.

Ἐξώλεια (ἡ), ruine totale, extermination, θ.

Ἐξώλης, ους (ὁ, ἡ), perdu de mœurs.

Ἐξωμερίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐξωμερίτισσα, ας (ἡ), provincial, -ale.

Ἐξώπορτα, ας (ἡ), = Αὐλόπορτα.

Ἐξώρας, ἐπίῤ. tard. ||. εἶν' ἐξώρας (πολλὰ ἐξώρας), il est tard (trop tard, bien tard).

Ἔξωσις (ἐξωθέω), εως (ἡ), expulsion, θ.

Ἐξώστεγον (τὸ) καὶ

Ἐξώστης, ου (ὁ), balcon.

Ἐξωτερικὸς, ἡ, ὸν, du dehors, extérieur; externe; exotérique. ||. τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον, le ministère (le département) des affaires étrangères. ||. τὸ ἐξωτερικὸν (ἐνν. σχῆμα), l' air, l' apparence, les apparences, la mine, l'extérieur. ||. ὡραῖον ἐξωτερικὸν, belles apparences. ||. τὸ ἐξωτερικὸν ἀπατᾷ, les apparences sont trompeuses, on se trompe souvent à la mine. ||. ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του φαίνεται ὅτι εἶνε ἀχρεῖος ἄνθρωπος, on voit à sa mine que c'est un méchant sujet. ||. τὸ ἐξωτερικόν του πολὺ-πο-

λὺ δὲν τὸν συςήνει, il ne paye pas de mine.

Εξωτερικῶς, ἐπίῤ. extérieurement, à l'extérieur.

Ἐξωφυλλίζω, Μ. ίσω, écarter (au jeu des cartes). ||. δὲν ἐξωφύλλισα ἀκόμη, je n'ai point encore écarté.

Ἐξωφύλλισμα (τὸ), l' action d' écarter (au jeu des cartes).

Ἐξώφυλλον (τὸ), carte blanche, θ. écartée, θ.

Εορτάζω, Μ. άσω, fêter; chômer; célébrer.

Ἑορτάσιμος (ὁ, ἡ), de fête, solennel. ||. ἡμέρα—, jour de fête.

Ἑορταστικὸς, ή, ὸν, qui concerne ou se fait les jours de fête; solennel.

Ἑορτὴ (ἡ), fête, θ. jour de fête; solennité, θ. bon jour. ||. σήμερον εἶν' ἑορτὴ, c' est aujourd' hui un bon jour. ||. κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις, (παροιμ. ἀρχ.), c'est venir après coup.

Εορτολόγιον (τὸ), catalogue des fêtes, calendrier.

Ἐπαγγελία (ἡ), ἀρχ. ἡ Ὑπόσχεσις, promesse, θ. (Γρφ.) promission, θ. ||. (κοιν. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, (Γρφ.), la terre promise (ou) de promission.

Ἐπαγγέλλομαι (χωρὶς Μ.), (ἀρχ.), promettre, offrir de; (συνήθ.) faire profession de, professer; se piquer de. ||. εἶνε σοφὸς, τοὐλάχιστον τὸ ἐπαγγέλλεται, il est savant, du moins il s'en pique.

Ἐπάγγελμα (τὸ), profession, θ. condition, θ. état, parti. ||. τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, la profession des armes. ||. δὲν ἠξεύρει ἀκόμην' ἂν θὰ ἐγκολπωθῇ τὸ ςρατιωτικὸν ἢ τὸ δικαςικὸν ἐπάγγελμα, il ne sait encore s'il prendra parti dans l'épée ou dans la robe. ||. ῥάπτης τὸ ἐπάγγελμα, tailleur de profession (de sa profession). ||. ἐξ ἐπαγγέλματος, d'office, ἴδε καὶ Αὐτεπαγγέλτως. ||. μέθυσος (χαρτοπαίκτης) ἐξ ἐπαγγέλματος, ivrogne (joueur) de profession. ||. ὑβρίζει ὅλον τὸν κόσμον ἐξ ἐπαγγέλματος, il fait profession d' injurier tout le monde.

Ἐπαγρύπνησις, εως (ἡ), surveillance, θ.

Ἐπαγρυπνῶ, Μ. ήσω, veiller sur, surveiller.

Ἐπάγω, Μ. ἐπαγάγω (θὰ), ἀρχ., = Ἐπιφέρω, amener contre, intenter; imputer; exciter, pousser, déterminer, etc. ||. ἐπάγω ὅρκον, (δικονμ.), déférer un serment

Ἐπαγωγὴ (ἡ), l'action d' amener (d'exciter etc); induction (Λογ.), θ.

Ἔπαθλον (τὸ), prix du combat, prix.

Ἔπαθον, ἀόρ. τοῦ Πάσχω.

Ἐπαινέτης, ου (ὁ), qui loue; panégyriste.

Ἐπαινετικὸς, ή, ὸν, propre à louer.

Ἐπαινετὸς, ή, ὸν, louable.

Ἔπαινος (ὁ), louange, θ. éloge.

Ἐπαινῶ, Μ. αινέσω, dire du bien (de q. ou de qc.), louer; applaudir. ||. πολλὰ μοῦ τὸν ἐπαίνεσαν, on m' a dit de lui tout le bien du monde.

Ἐπαίρω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., lever, élever. ||. (κοιν. μσ. αὐτπθ.) être poussé (par un sentiment); être fier (enflé), s' enorgueillir, s'en faire accroire.

Ἐπαισθητὸς, ή, ὸν, qui se fait sentir, qui tombe sous les sens, sensible; prononcé. ||. τὸ ψῦχος ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπαισθητὸν, le froid commence à se faire sentir. ||. γίνεται ἐπαισθητοτέρα, elle se fait encore plus sentir. ||. τὸ κρέας του ἔχει ὀσμὴν μόσχου, ἀρκετὰ ἐπαισθητὴν, sa chair a une odeur de musc assez prononcée.

Ἐπαισθητῶς, ἐπίῤ. sensiblement, d' une manière sensible; visiblement, à vue d'œil.

Ἐπαιτεία (ἡ), mendicité, θ.

Ἐπαίτης, ου (ὁ), mendiant.

Ἐπαιτῶ, Μ. ήσω, mendier.

Ἐπακούω, Μ. ακούσω, entendre, exaucer (les vœux de q).

Ἔπακρον (τὸ), le comble, le dernier surcroît.

Ἐπακτὴ (ἡ), (κυρ. πλθ.), jours ajoutés à l' année lunaire; épacte, θ.

Ἐπαλήθευσις, εως (ἡ), accomplissement (d'une prédiction).

Ἐπαληθεύω, Μ. εύσω, accomplir (ou) s' accomplir, vérifier (ou) se vérifier. ||. ἡ πρόῤῥησίς του ἐπαλήθευσε, sa prédiction s'est vérifiée.

Ἔπαλξις, εως (ἡ), mantelet d' un rempart, créneau.

Ἐπαμφοτερίζω, Μ. ίσω, être douteux (équivoque ou ambigu); pencher d'un côté comme de l'autre. ||. (ἡ μτχ.) Ἐπαμφοτερίζων, ουσα, ον, (ὡς ἐπίθ.), équivoque; louche.

Ἐπάναγκες (τὸ), nécessaire, expédient.

Ἐπανάγω, Μ. αναγάγω (θὰ), amener de nouveau, ramener. ||. ἡ εἰρήνη ἐπανήγαγε τὴν εὐθηνίαν, la paix a ramené l' abondance.

Ἐπαναδίπλωσις, εως (ἡ), réduplication, θ. redoublement.

Ἐπανακάμπτω, Μ. κάμψω, ἀρχ., = Ἐπιστρέφω, retourner.

Ἐπανάκαμψις, εως (ἡ), = Ἐπιστροφὴ, retour.

Ἐπαναλαμβάνω, Μ. λάβω (θὰ), reprendre, répéter, recommencer, réitérer. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ἐπανειλημμένος, η, ον, repris, -ise. §. (συχνότ.) répété plusieurs fois (ou) une seconde fois, réitéré, (Νμ.) itératif. ||. τὸ δικαστήριον κηρύττει τὴν δίκην ὡς ἐπανειλημμένην, (Δικονμ.), le tribunal déclare la cause pour reprise.

Ἐπανάληψις, εως (ἡ), répétition, θ. réitération, θ. reprise, θ. ||. ἡ ἐπανάληψις τῆς δίκης ἢ τῆς ἀγωγῆς, (Νμ.), reprise d'instance; §. (καὶ εἰς μερικὰς περιστάσεις) requête civile. ||. κινῶ ἀγωγὴν πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δίκης, se pourvoir par requête civile. ||. κατ' ἐπανάληψιν, ἴδε Ἐπανειλημμένως.

Ἐπαναπαύομαι, Μ. παυθῶ (θὰ), se reposer (compter) sur, avoir confiance.

'Επανάστασις, εως (ἡ), insurrection, θ. révolte, θ. soulevement, rébellion, θ. révolution, θ. ||. ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, pendant la révolution.

Επαναστάτης, ου (ὁ), insurgé, révolté.

'Επαναστατικὸς, ἡ, ὸν, insurectionnel; révolutionnaire.

'Επαναστατῶ, Μ. ήσω, se soulever (contre q.), s'insurger, se rebeller, se révolter. ||. τὸ στράτευμα ἐπαναστάτησε κατὰ τοῦ στρατηγοῦ του, l'armée s'est soulevée contre son général. ||. αἱ ἐπαναστατημέναι ἐπαρχίαι, les provinces insurgées (revoltées).

'Επαναφέρω, Μ. φέρω (θὰ), κοιν. ἀντὶ 'Επανάγω.

'Επανειλημμένος, η, ον, ἴδε 'Επαναλαμβάνω.

'Επανειλημμένως, ἐπίῤ. (Νμ.) itérativement, réitérativement.

'Επανέλευσις ⟨ ἐπανέρχομαι ⟩, εως (ἡ), ἀρχ. = 'Επιστροφὴ, 'Επάνοδος, retour.

'Επανεπανωτὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Ἀλλεπάλληλος, l'un sur l'autre, coup sur coup.

'Επανέρχομαι, Μ. (θὰ) ἐπανέλθω, ἀρχ. = 'Επιστρέφω, revenir; retourner; rentrer. ||. νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, rentrer en Grèce. ||. (καὶ μτνμ.) ἐπανῆλθεν ἡ ἄνοιξις, les beaux jours renaissent (reviennent). ||. τοῦ ἐπανέρχεται ἡ ὄρεξις, il rentre en appétit. ||. τοῦ ἐπανῆλθεν ἡ θέρμη, la fièvre lui est revenue.

'Επάνοδος (ἡ), retour. ||. μέχρι τῆς ἐπανόδου του, jusqu' à son retour. ||. (καὶ μτνμ.) ἡ— τοῦ ἔαρος, le retour (la renaissance) du printemps.

'Επανορθόνω, Μ. ώσω, redresser, rétablir; réparer, restaurer; corriger.

'Επανόρθωσις, εως (ἡ), redressement, correction, θ. restauration, θ. réparation, θ. rétablissement.

'Επανορθωτὴς, οῦ (ὁ), qui redresse (corrige etc); correcteur; réparateur; réformateur.

'Επανορθωτικὸς, ἡ, ὸν, propre à redresser (à corriger etc), correctionnel. ||. ποινὴ ἐπανορθωτική, (Δικονμ.), peine (en matière) correctionnelle.

'Επάνω, ἐπίῤ. (Τοπ.), en haut; dessus; (προθετ.) au dessus de, sur. ||. κατοικῶ ἐπάνω, je loge en haut. ||. εἶν' ἐκεῖ ἐπάνω, il est là-haut. ||. τὸ φόρεμα εἶν' ἐπάνω πολὺ πλατὺ, καὶ κάτω πολλὰ στενὸν, l'habit est trop large par en haut, et trop étroit par en bas. ||. (καὶ μὲ πρόθ.) ἀπὸ 'πάνω, (ἢ) ἐπάνω ἀπὸ, dessus, en dessus, par dessus; d' en haut. ||. χύσε νερὸν ἀπὸ 'πάνω, jetez de l' eau dessus. ||. ἐφοροῦσε καὶ μανδύαν ἀπὸ 'πάνω, il portait aussi un manteau par -dessus. ||. ἔβαλα τὰ ἀναγκαιότερα πράγματα ἀπὸ 'πάνω, j' ai mis en dessus les effets les plus nécessaires. ||. τὸ ἰατρικὸν (τὸν) ἐνήργησεν ἀπὸ 'πάνω καὶ ἀπὸ κάτω, la medecine a operé par haut et par bas. ||. ἔρχομαι ἀπὸ 'πάνω, je viens d'en haut, ἴδε καὶ Ἄνωθεν. ||. (καὶ ἐνάρθρ.) τὸ ἐπάνω, le dessus. ||. τὰ ἐπάνω (τὰ τῆς ἄνω δηλ. σιαγόνος) ὀδόντια, les dents de dessus (ou) d'en haut. ||. (καὶ μὲ γεν.) ἔχει ἅρματα ἐπάνω του, il porte des armes sur soi. ||. ; ἔχεις χρήματα ἐπάνω σου; avez-vous de l'argent sur vous? ||. ἔχει τὰ πόδια του ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, avoir les jambes en croix. 2) (Χρον.) pendant. ||. ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, à table. 3) ἀντὶ Ἔπειτα. ||. πίνω νερὸν ἀπὸ πάνω, boire de l'eau par là-dessus.

'Επανωγραφὴ (ἡ), κοιν. ἡ 'Επιγραφὴ (κυρ. γράμματος), adresse, θ.

'Επάνωθεν, ἐπίῤ. d' en haut; de dessus.

'Επανωκόρμι (τὸ), le corps (le corsage) d'une robe etc.

'Επανωσάγονον (τὸ), la machoire supérieure.

'Επανωσένδονον (τὸ), drap de dessus.

'Επανωφόρι (τὸ), habit de dessus, surtout, redingote, θ. ἴδε καὶ 'Επενδύτης.

'Επάξιος (ὁ, ἡ), digne.

'Επαξίως, ἐπίῤ. dignement.

'Επαπειλῶ, Μ. ήσω, menacer, faire craindre. ||. τὸ συμβὰν τοῦτο ἐπαπειλεῖ ἀποστασίαν, cet événement fait craindre une sédition.

'Επάρατος (ὁ, ἡ), maudit, exécrable.

'Επαρίστερος (ὁ, ἡ), gauche, maladroit, inepte.

'Επαρκῶ, Μ. αρκέσω, subvenir (aux besoins de q.), fournir; pourvoir, secourir. ||. πῶς νὰ ἐπαρκέσω εἰς τόσα ἔξοδα; comment voulez-vous que je subvienne à tant de dépenses? ||. μόλις ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας των, il ne pourvoit que bien insuffisamment à leur besoins.

Ἔπαρσις, εως (ἡ), morgue, θ. arrogance, θ. ἴδε καὶ Οἴησις.

'Επαρχεῖον (τὸ), l' hôtel ou les bureaux de la sous-préfecture, la sous-préfecture.

'Επαρχία (ἡ), province, département; district, (εἰς τὴν Γαλλ.) sous-préfecture, θ. (παρβλ. 'Υποδιοίκησις); ('Εκκλησ.) diocèse. ||. ἡ 'Ελλὰς κατήντησεν ἐπαρχία Ῥωμαϊκὴ, la Grèce fut réduite en province romaine. ||. ἐκ τῶν 80 ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλ., αἱ 14 εἶνε ἀρχιεπισκοπαὶ, καὶ αἱ 66 ἐπισκοπαὶ, de 80 diocèses de France les 14 sont archévèchés, et les 66 évèchés.

'Επαρχιακὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la province (ou) le département, départemental; provincial. ||. τὸ ἐπαρχιακὸν συμβούλιον, le conseil d' arrondissement.

'Επαρχιώτης, ου (ὁ), qui est de la province; ('Εκκλησ.) diocésain. ||. πρὸς τοὺς ἐπαρχιώτας του, à ses diocésains.

Ἔπαρχος (ὁ), gouverneur d' une province, éparque, (εἰς τοὺς Ῥωμ. 'Ιστρ.) préfet, (εἰς

τὴν Γαλλ.) sous-préfet, (παρβλ. Ὑποδιοικητής). ||. ὁ—τοῦ Πραιτωρίου, le préfet du prétoire.

Ἔπαυλις, εως (ἡ), maison de campagne, θ. métairie, θ.

Ἐπαύριον, ἐπίρ. ἀρχ. (συνήθ. ἐνάρθρ.) Τῇ ἐπαύριον, le lendemain.

Ἐπαφὴ (ἡ), ἀρχ. οὐσ. τοῦ Ἐφάπτομαι, attouchement, contact; (γεωμετρ.) tangence, θ.

Ἐπαχθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est à charge, pénible, importun; onéreux; accablant; odieux.

Ἐπέβην, ἀόρ. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπέδωκα, ἀόρ. τοῦ Ἐπιδίδω.

Ἐπείγω (χωρὶς Μ.), presser; être instant (ou) necessaire, (εὐχρηστότ. τὸ Κατεπείγω).

Ἐπειδὴ, σύνδ. Αἰτιολογ., car, parce que, vu que, attendu que, comme; puisque. ||. τὸν γνωρίζω ἐπειδὴ τὸν εἶδα εἰς τὸ δεῖνα μέρος, je le connais pour l'avoir vu en tel endroit.

Ἐπείσακτος (ὁ, ἡ), admis du dehors, importé, intrus.

Ἐπεισόδιον (τὸ), tout ce qui ne tient pas nécessairement au sujet (à la chose principale), incident, hors-d'œuvre, digression, θ. épisode.

Ἔπειτα, ἐπίρ., ensuite; puis, depuis; après; dans la suite. §. d'ailleurs. ||. τί συνέβη ἔπειτα; qu'est-il arrivé depuis? ||. ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας, à quelques jour de là. ||. ὁμιλοῦμεν ἔπειτα περὶ τούτου, nous en parlerons après. ||. καὶ ἔπειτα πρέπει τις νὰ ἀπορῇ διατί..; doit-on, après cela, s'étonner que..? ||. πρῶτον τοῦτο· καὶ ἔπειτα.., d'abord, et puis... ||. καὶ ἔπειτα, τί πειράζει νὰ τὸ εἴπῃ τις; après tout, quel mal y a-t-il à dire cela?

Ἐπέκεινα, ἐπίρ. au-delà, par delà, outre.

Ἐπεμβαίνω, Μ. ἐπεμβῶ (θὰ), intervenir; anticiper snr, empiéter; s'immiscer dans. ||. »κειμένῳ (πεπτωκότι) μὴ ἐπέμβαινε,« (Γνμ.), il ne faut battre un homme à terre. ||. μὴ ἐπεμβαίνετε εἰς τὰ δικαιώματά μου, n'anticipez par sur mes droits.

Ἐπέμβασις, εως (ἡ), intervention, θ. anticipation, θ. empiétement; immixtion, θ. ||. τοῦτο εἶνε ἐπέμβασις εἰς τὰ δικαιώματά μου, c'est une anticipation sur mes droits. ||. ἔνοπλος ἐπέμβασις, intervention armée.

Ἐπενδύτης, ου (ὁ), ἀρχ., habit de dessus, manteau, mante (ἰδίως τῶν γυν.), ἴδε καὶ Ἐπανωφόρι.

Ἐπενεργῶ, Μ. ήσω, agir sur qc., réagir, influer. ||. ἡ κρᾶσις τοῦ περιέχοντος (τοῦ κλίματος) ἐπενεργεῖ εἰς τὰ ἤθη, la température influe sur les mœurs. ||. ἡ ἔκφρασις τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀκροατηρίου ἐπενεργεῖ πολλάκις εἰς τὸν ῥήτορα, les sentiments manifestés par un auditoire réagissent souvent sur l'orateur.

Ἐπεξεργάζομαι, Μ. ἐργασθῶ (θὰ), mettre la dernière main à, achever.

Ἐπεξεργασία (ἡ), l'action d'achever (de mettre la dernière main).

Ἐπεξεργαστικὸς, ή, όν, propre à achever.

Ἐπεξέρχομαι, Μ. ἐπεξέλθω (θὰ), parcourir (un livre etc).

Ἐπεξηγηματικὸς, ή, όν, qui sert à expliquer de nouveau.

Ἐπεξήγησις, εως (ἡ), nouvel éclaircissement, explication ultérieure.

Ἐπεξηγῶ, Μ. ήσω, expliquer en outre.

Ἐπεξῆλθον, ἀόρ. τοῦ Ἐπεξέρχομαι.

Ἐπέπεσον, ἀόρ. τοῦ Ἐπιπίπτω.

Ἐπέπρωτο, (ἀρχ.), ὑπερσ. τοῦ Πέπρωται, il était écrit (au ciel, dans le livre du destin).

Ἐπεῤῥώσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐπιῤῥωνύω.

Ἐπέρχομαι, Μ. (θὰ) ἐπέλθω, arriver par hasard; survenir; §. se jeter sur; attaquer.

Ἐπερώτησις, εως (ἡ), question (faite avec empressement); interpellation, θ.

Ἐπερωτῶ, Μ. ήσω, s'informer (avec empressement); interpeller.

Ἔπεσον, ἀόρ. τοῦ Πίπτω.

Ἐπέστειλα, ἀόρ. τοῦ Ἐπιστέλλω.

Ἐπέστην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἐφίστημι.

Ἐπέτειος (ὁ, ἡ), annuel; anniversaire (jour). ||. σήμερον εἶνε ἡ ἐπέτειος (ἡμέρα) τῶν γενεθλίων του, c'est aujourd' hui son anniversaire.

Ἐπετηρὶς, ίδος (ἡ), annuaire.

Ἐπετράπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιτρέπω.

Ἐπέτυχον, ἀόρ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.

Ἐπευφημῶ, Μ. ήσω, applaudir à, approuver.

Ἐπεύχομαι, Μ. εὐχηθῶ (θὰ), souhaiter quelque chose à quelqu'un. ||. σᾶς ἐπεύχομαι αἴσιον ἔτος (καλὴν ἡμέραν κτλ.), je vous souhaite la bonne année (le bon jour etc).

Ἐπέχω (χωρὶς Μ.), suspendre son jugement sur q., douter.

Ἐπήκοος (ὁ, ἡ), (κυρ. μόνον εἰς τὸ οὐδ. καὶ εἰς τὰς φρσ.) Ἐν ἐπηκόῳ (ἢ) Εἰς ἐπήκοον (τινὸς), de manière à être entendu de.

Ἐπῆλθον, ἀόρ. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπῆρα, ἀόρ. τοῦ Παίρνω.

Ἐπηρεάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), causer du dommage, nuire; 2) (καταχρ.), influencer.

Ἐπήρεια (ἡ), ἀρχ. (μτνμ.), injure (du temps, de l'air), θ. intemperie (des saisons), θ. ||. ἄγαλμα ἐκτεθειμένον εἰς τὰς ἐπηρείας τῆς ἀτμοσφαίρας, une statue exposée aux injures de l'air.

Ἐπήρθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπὶ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. καὶ σημ. 1) (Τόπ.), sur, dessus. ||. ἐπὶ τῆς τραπέζης, dessus la table. ||. ἀνεγνώσθη ἐπ' ἄμβωνος, il fut lu en chaire. ||. πόλις κειμένη ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, une ville située sur le Rhin. ||. νὰ μὴ ἀφήσῃ λίθον ἐπὶ λίθῳ, ne pas laisser

pierre sur pierre. ||. ἐπὶ δεξιὰ, à droite. ||. ὡρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ils jurèrent sur les Evangiles. ||. πρᾶξις γενομένη ἐπὶ συμβολαιογράφου, un acte (passé) par-devant notaire, ἴδε ἐ Ἐνώπιον. ||. μεταβολὴ ἐπὶ τὸ κρεῖττον, changement en mieux. ||. μὲ τὰ χρήματα ἐπὶ χεῖρας, l'argent à la main. 2) (Χρόν.), ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὄθωνος τοῦ Α'., sous le règne d'Othon premier. ||. ἐπὶ Κικέρωνος, du temps de Ciceron. ||. ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, du temps du déluge. ||. ἐπὶ Αὐγούστου, du temps d'Auguste. ||. ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δράμαλη εἰς τὴν Πελοπόννησον, lors de l'invasion du Dramaly. ||. ἐπὶ (τῆς Γαλλικῆς) δημοκρατίας, sous la république. §. ἐπὶ ζωῆς του, ἐφ' ὅρου ζωῆς του, sa vie durant. ||. ἐπὶ δέκα ἔτη, six ans durant. 3) (Ἐπιστασίαν), ὁ ἐπὶ τῶν τελετῶν, maître des cérémonies. ||. ὁ ἐπὶ τῶν τροφίμων, qui a les vivres en son gouvernement, intendant des vivres. ||. ὁ ἐπὶ (τῆς διατηρήσεως) τῶν ἀρχαιοτήτων (κτλ.), le conservateur des antiques (etc). 4) (Αἰτ.), ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος, pour le bien de la Grèce. ||. ἐπὶ σκοπῷ, ἴδε Μὲ (σκοπόν). ||. ἐπὶ καλοῦ, ἐπὶ κακοῦ, en bonne (en mauvaise) part. ||. κατηγορεῖται ἐπὶ κλοπῇ (ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κτλ.), il est accusé de vol (de faux etc). 5) (Ὅρον), ἐπὶ συμφωνίᾳ, à condition, sous la condition. ||. δανείζειν ἐπὶ ὑποθήκῃ, prêter sur hypothéque. ||. ἐπὶ ποινῇ προστίμου, sous peine d'amende. ||. ἐπὶ προσχήματι εὐλαβείας, sous prétexte (sous apparence) de dévotion. ||. νὰ ἀποδώσῃ ἐπὶ ἀποζημιώσει, restituer contre remboursement. 6) (Τάξιν ἢ τὸ Ἔπειτα), ἐπὶ πᾶσι, sur tout, sur le tout, après tout. 7) (Τρόπον), ἐπ' ἀληθείας, en vérité, à la vérité. §. ἐπὶ τὸ ἀρχαϊκώτερον, ἐπὶ τὸ σαφέστερον, ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον κτλ. plus à l'antique, un peu plus clairement. 8) (Ἐξυσ.) τὸ ἐπ' ἐμοὶ, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ, pour ma part, quant à moi, παρβλ. Κατά.

Ἐπιβαίνω, Μ. (θὰ) ἐπιβῶ, mettre le pied, monter sur; s' embarquer.

Ἐπιβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), mettre sur; appliquer; imposer. ||.—σφραγῖδα, poser (apposer) un cachet. ||.— φόρον, imposer un tribut. ||.—ὅρκον, (Νμ.), déférer le serment. ||. ὁ δικαστὴς ἠμπορεῖ ἐνίοτε νὰ ἐπιβάλλῃ ὅρκον ἐξ ἐπαγγέλματος, (δικονμ.), le juge peut quelque fois déférer d' office le serment, ἴδε καὶ Ἀντεπάγω. ||,— ποινὴν, infliger (imposer) une peine. ||. δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν τοῦ νὰ σᾶς ἐπιβάλω τὸ φρόνημά μου, je n' ai pas la prétention de vous imposer mon opinion. ||. τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένας εἰς αὐτοὺς ὑποχρεώσεις, les conditions qui leur sont imposées par la loi. 2) (ἐνν. τὸν νοῦν) = Ἐπιτυγχάνω (προσέχων), raisonner (deviner) juste. 3) (ἀπολ. καὶ κατὰ μτχ.) τὸ ἐπιβάλλον μέρος, ce qui revient à chaqun, portion afférante (compétente, contingente), quote-part, fait. ||. διανεμηθείσης τῆς περιουσίας, ἔλαβεν ἕκαστος τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος, on a partagé la succession, et chacun a eu son fait. ||. ἔλαβε τὸ ἐπιβάλλον (αὐτῷ) μέρος τῆς κληρονομίας, il a eu (reçu) sa légitime (son contingent).

Ἐπιβαρυντικός, ή, όν, (Νμ.), aggravant.

Ἐπιβαρύνω, Μ. βαρύνω (θὰ), aggraver, appesantir, accabler.

Ἐπιβάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπιβάτης, ου (ὁ), passager.

Ἐπιβεβαιόνω, Μ. όσω, affirmer, assurer.

Ἐπιβεβαίωσις, εως (ἡ), l' action d' affirmer (etc.), confirmation, θ.

Ἐπιβιβάζω, Μ. άσω, faire monter ou embarquer.

Ἐπιβλαβής, οῦς (ὁ, ἡ), nuisible, préjudiciable.

Ἐπιβλαβῶς, ἐπίῤ. d'une manière nuisible.

Ἐπιβλέπω, Μ. βλέψω, jeter ou avoir l'œil sur, surveiller.

Ἐπίβλεψις, εως (ἡ), surveillance, θ. ἴδε καὶ Ἐπιτήρησις.

Ἐπιβλητέος, α, ον, (θετ. τοῦ Ἐπιβάλλω), qu' on peut (ou) qu' on doit infliger (imposer). ||. ὁ νόμος διορίζει τὰς ἐπιβλητέας ποινὰς, la loi désigne les peines à infliger.

Ἐπιβολή (ἡ), l'action d' appliquer sur, imposition, θ. application. ||. ἐπιβολὴ ποινῆς (φόρου κτλ.), imposition d'une peine (d'un tribut etc).

Ἐπιβουλεύω, Μ. εύσω, (κοιν. εὔχρ. τὸ μσ.), dresser des piéges (des embûches) à q., machiner (comploter) contre q., attenter à (la vie, l' honneur).

Ἐπιβουλή (ἡ), trame, θ. embûches, machinations, complot; attentat, guet-apens.

Ἐπίβουλος (ὁ, ἡ), qui dresse des piéges; insidieux.

Ἐπιβούλως, ἐπίῤ. insidieusement; de guet-apens.

Ἐπιγαμία (ἡ), union par mariage, alliance, θ.

Ἐπίγαμος (ἡ), qui est en âge de se marier, nubile, (Νμ.) pubère, (οἰκ.) mariable

Ἐπίγειος (ὁ, ἡ), terrestre. ||. ὁ — παράδεισος, le paradis terrestre.

Ἐπιγίνομαι, Μ. γενήσομαι, (ἀρχ.), venir après ou par surcroît; survenir, arriver, avoir lieu.

Ἐπιγλωττίς, ίδος (ἡ), épiglotte, θ.

Ἐπίγνωσις <ἐπιγινώσκω>, εως (ἡ), connaissance intime. ||. ἐν ἐπιγνώσει, de connaissance de causc. ||. ζῆλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, (Γρφ.), un zèle mal-entendu (sans discernement).

Ἐπιγονάτιον (τὸ), ἄμφ. ἱερ. grémial; genouiller.

Ἐπίγραμμα (τὸ), épigramme, θ. ||. τὸ κέντρον τοῦ ἐπιγράμμα-

τος, la pointe de l' épigramme.
'Επιγραμμάτιον (τὸ), une petite épigramme.
'Επιγραμματοποιὸς (ὁ, ἡ), qui fait ou écrit des épigrammes, auteur épigrammatique, épigrammatiste
Επιγραφὴ (ἡ), inscription, θ. titre, (παλ.) épigraphe, θ. ||. — ἐπιστολῆς, le dessus d'une lettre, (συχνότ.)suscription, θ. adresse, θ. ||. στέλλω τὰς ἐπιστολὰς κατὰ τὴν ἐπιγραφήν των, faire tenir de lettres à leur adresse. ||. ἐφάνη σύγγραμμά τι ὑπὸ τὴν δεῖνα ἐπιγραφὴν, il parut un ouvrage sous tel titre.
'Επιγράφω, Μ. γράψω, écrire (graver) sur, mettre une inscription (un titre, une adresse), intituler. ||. ἡ ἐπιστολὴ ἐπιγράφεται πρὸς ὑμᾶς, la lettre s'adresse à vous. ||. σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον Περὶ καθηκόντων, un onvrage intitulé Des devoirs.
Επίγρυπος (ὁ, ἡ), ἀρχ. un peu aquilin.
'Επιδαψιλεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), donner avec profusion, prodiguer. ||. ἡ φύσις επεδαψιλεύθη εἰς αὐτὸν τὰ χαρίσματά της, la nature lui a prodigué ses dons (ses faveurs).
'Επιδείκνυμαι, Μ. δείξω, (ἀρχ.), faire montre (parade) de, étaler, afficher, déployer.
'Επιδεικτικὸς, ἡ, ὸν, fait pour la montre (pour l' étalage); (ῥτρ.) démonstratif. ||. λόγος —, discours d'apparat.
'Επιδεικτιῶ (χωρὶς Μ.), avoir envie de se montrer, être vaniteux; faire parade (montre) de.
'Επίδειξις, εως (ἡ), étalage, ostentation, θ. affectation, θ. montre, θ. apparat, parade, θ. faste. ||. πρὸς ἐπίδειξιν, pour la montre; par ostentation. ||. κάμνω ἐπίδειξιν, faire étalage (de l'étalage); affecter. ||. κάμνω ἐπίδειξιν ἀγχινοίας (πολυμαθείας κτλ.), faire assaut d'esprit (de savoir etc), faire montre d'érudition etc, afficher.
'Επίδειπνον (τὸ), ἀρχ. le dessert.
'Επιδεικτικὸς, ἡ, ὸν, susceptible.
'Επιδέξιος (ὁ, ἡ), adroit, habile. ||. (τὸ οὐσ.) 'Επιδέξια, ἐπιῤ. ἀντὶ 'Επιδεξίως.
'Επιδεξιότης, ητος (ἡ), adresse, θ. dextérité, θ habileté, θ.
'Επιδεξίως, ἐπίῤ. adroitement, avec dextérité.
'Επιδερμὶς, ίδος (ἡ), épiderme, surpeau.
'Επίδεσμος (ὁ), ἀρχ., (δέσιμον πληγῆς), bandage, bande, θ.
'Επιδέχομαι (χωρὶς Μ.), admettre, être susceptible, comporter, soutenir, souffrir. ||. αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐπιδέχεται ἀργοπορίαν, cette affaire n' admet point de retard (ne souffre point de délai). ||. τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν, cela ne souffre pas de doute. ||. τὸ χωρίον τοῦτο ἐπιδέχεται διαφόρους ἐξηγήσεις, ce passage est sujet à plusieurs interprétations différentes. ||. δὲν ἐπιδέχεται σύγκρισιν, il ne soutient pas la comparaison, on ne saurait établir de comparaison entre eux, ils ne sauraient être comparables. ||. τὸ ἀντικείμενον δὲν ἐπεδέχετο τόσους καλλωπισμοὺς, l'occasion ne comportait pas tant d'ornements.
'Επιδημία (ἡ), maladie epidémique; (καταχρ.) contagion, θ.
'Επιδημῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), venir (arriver) dans.
'Επιδιαθήκη (ἡ), testament postérieur, codicile.
'Επιδιαιτητὴς, οῦ (ὁ), sur-arbitre.
'Επιδίδω, Μ. επιδώσω (ἀόρ. 'Επέδωκα κτλ.), faire des progrès, croître, s' accroître, avancer, profiter; prospérer. ||. ; ὁ μαθητὴς αὐτὸς ἐπιδίδει; cet écolier avance-t-il? 2) remettre (en main propre), faire la remise (d' une lettre etc); (Νμ.) signifier. ||. τὸ ἔγγραφον ἐπεδόθη τὴν δεῖνα ἡμέραν, la pièce à été signifiée tel jour, la signification de la pièce est datée de tel jour.
'Επιδικάζω, Μ. άσω, adjuger (ἐ μσ.) se faire adjuger qc.
'Επιδικάσιμος (ὁ, ἡ), qu'on réclame ou qu' on peut réclamer en justice, qui est en litige, que l'on se dispute, litigieux.
'Επιδιορθόνω, Μ. ώσω, corriger de nouveau, recorriger; faire des nouvelles réparations à qc.
'Επιδιόρθωσις, εως (ἡ), correction, θ. réparation, θ.
'Επίδοξος (ὁ, ἡ), présumé ou présumable; présomptif.
'Επιδόσιμος (ὁ, ἡ), ἀρχ susceptible de s'accroître.
'Επίδοσις, εως (ἡ), avancement; progrès; accroissement. 2) l'action de remettre (une pièce, un acte etc), remise, θ. (Νμ.) signification, θ.
'Επιδοτήριον (τὸ), (ἐνν. ἔγγραφον), acte de signification.
'Επιδρομὴ (ἡ), irruption, θ. incursion, θ. course, θ.
'Επιδώσω, μέλλ. τοῦ 'Επιδίδω.
'Επιείκεια (ἡ), clémence, θ. douceur, θ. indulgence, θ. §. équité, θ. ||. κρίνειν (δικάζειν) κατ' ἐπιείκειαν, juger selon les règles de l'équité.
'Επιεικὴς, οῦς (ὁ, ἡ), doux, clément, indulgent.
'Επιεικῶς, ἐπίῤ. avec clémence (indulgence). ||. φέρομαι ἐπιεικῶς, user d'indulgence.
'Επιζῶ, Μ. ζήσω, survivre. ||. ἐπέζησεν εἰς ἑαυτὸν, (φρσ.), (ἔζησε, καί τοι μωρὸς κτλ. ὑπὸ τοῦ πολλοῦ γήρως), il a survécu (il survécut) à lui-même. ||. ὁπότερος τῶν συζύγων ἐπιζήσῃ, le survivant des époux.
'Επίζηλος (ὁ, ἡ), ='Επίφθονος.
'Επιζήμιος (ὁ, ἡ), nuisible, préjudiciable; onéreux.
'Επιζήτητος (ὁ, ἡ), qu' on recherche beaucoup, très recherché. ||. αἱ εἰκόνες αὐτοῦ τοῦ ζωγράφου εἶν' ἐπιζήτητοι, on recherche beaucoup les tableaux de cet artiste.
'Επίθεσις (ἐπιτίθημι), εως (ἡ),

l'action de poser sur (ou) d' imposer, application, θ. imposition, θ. §. attaque, θ. ||. ἐπίθεσις βδελλῶν, application de sangsues. ||. ἐπίθεσις σφραγῖδος (δικαστ.), apposition du scellé (des scellés). ||. οἱ ἱερεῖς τελοῦνται διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, les prêtres se font par l'imposition des mains.

Ἐπιθετικὸς, ή, ὸν, propre à l'attaque; offensif. ||. πόλεμος —, guerre offensive. ||. λαμβάνω ἐπιθετικὴν θέσιν, (Τακτ.), prendre l'offensive, (παρβλ. Ἀμυντικός).

Ἐπιθετικῶς, ἐπίρ. (γρμτ.), adjectivement.

Ἐπίθετον (τὸ), (ὄνομα), adjectif.

Ἐπιθέτω (κοιν. ἀντὶ Ἐπιτίθημι), Μ. θέσω, poser (mettre, placer) sur ou dessus; apposer (κυρ. le scellé, sa signature etc.); imposer (κυρ. les mains), appliquer (un emplâtre, un cachet etc).

Ἐπιθεώρησις, εως (ἡ), revue, θ. inspection, θ. ||. μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν στρατευμάτων, après l'inspection des troupes.

Ἐπιθεωρητὴς, οῦ (ὁ), inspecteur. ||. στρατιωτικὸς ἐπιθεωρητής, inspecteur aux revues.

Ἐπιθεωρῶ, Μ. ήσω, inspecter, faire la revue (l'inspection) de; (ἰδιαιτ. στρατ.) passer une revue (ou) en revue. ||. στρατιῶται ἐπιθεωρούμενοι, des soldats qui passent à l'inspection.

Ἐπιθυμητικὸς, ή, ὸν, enclin à désirer. ||. τὸ ἐπιθυμητικόν, la faculté de désirer, le désir.

Ἐπιθυμητὸς, ή, ὸν, désirable, souhaitable. ||. ἤθελεν εἶναι ἐπιθυμητὸν (ἐπιθυμητὸν ἦτον) ἐάν.., il serait à désirer que...

Ἐπιθυμία (ἡ), désir, souhait, envie; concupiscence, θ. convoitise, θ.

Ἐπίθυμον (τὸ), φυτ., cuscute, θ. barbe-de-moine, θ.

Ἐπιθυμῶ, Μ. ήσω, porter ses désirs sur, aspirer à, avoir envie de, avoir à cœur, désirer; souhaiter; convoiter.

Ἐπίκαιρος (ὁ, ἡ), qui vient à propos, opportun.

Ἐπικαλοῦμαι, Μ. (θὰ) ἐπικαλεσθῶ, appeler à son secours, invoquer; réclamer, implorer; requérir. ||. ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομήν (τὸ ἔλεός) του, faire un appel à sa générosité (à sa charité). ||. δὲν ἐπεκαλέσθητε ἐπὶ ματαίῳ τὸ φιλοδίκαιόν μου, vous n' aurez pas fait un appel inutile à ma justice. 2) (πθ.) être dit (surnommé). ||. Πέτρος, ὁ ἐπικληθεὶς (ἢ) ἐπικαλούμενος Σκληρὸς, Pierre dit (surnommé) le Cruel.

Ἐπικαρπία (ἡ), revenu, produit; fruit, usufruit; §. jouissance, θ. ||. δὲν ἔχει τὴν κτῆσιν, ἀλλὰ μόνον τὴν διὰ βίου ἐπικαρπίαν τοῦ κτήματος, il n' a point la propriété de cette terre, il n'en a que la jouissance, sa vie durant.

Ἐπικατάρατος (ὁ, ἡ), maudit, exécrable.

Ἐπίκειμαι (χωρὶς Μ.), être placé (posé, situé) sur; (συνήθ. μτφορ.) être réservé à; être imminent (urgent, instant, pressant). ||. κίνδυνος ἐπικείμενος, péril imminent. ||. στήλη ἔχουσα ἐπικείμενον ἄγαλμα, une colonne surmontée d'une statue.

Ἐπικερδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), lucratif, avantageux, profitable, (μτφόρ.) fructueux.

Ἐπικερδῶς, ἐπίρ. d'une manière profitable (avantageuse), avantageusement.

Ἐπικήδειος (ὁ, ἡ), funèbre. ||. τῷ ἀπέδωκαν τὰς ἐπικηδείους τιμὰς, ils lui rendirent les derniers devoirs (les honneurs funèbres).

Ἐπικήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπικηρύττω, Μ. κηρύξω, (κυρ. Ἐπικηρ. ἀργύριόν τινι ἢ ἐπί τινι), mettre à prix la tête de q., le proscrire.

Ἐπικίνδυνος (ὁ, ἡ), dangereux, périlleux; délicat, hasardeux.

Ἐπικινδύνως, ἐπίρ. dangereusement, périlleusement.

Ἐπίκλησις ⟨ἐπικαλοῦμαι⟩, εως (ἡ), surnom. 2) invocation, θ. ||. ἡ — τοῦ Παναγίου Πνεύματος, l'invocation du Saint-Esprit.

Ἐπίκοινος (ὁ, ἡ), (Γρμτ.), nom qui a les deux genres.

Ἐπικουρία (ἡ), ἀρχ. secours, aide, θ. assistance, θ.

Ἐπικουρικὸς, ή, ὸν, auxiliaire.

Ἐπικουρῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), venir au secours de q; secourir, assister.

Ἐπικράτεια (ἡ), état, gouvernement. ||. γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, secrétaire d'État, ἴδε καὶ Κράτος.

Ἐπικρατὴς, οῦς (ὁ, ἡ), (κυρ. εὔχρ. τὸ συγκρ.) Ἐπικρατέστερος, α, ον, qui domine (prédomine), dominant, prédominant; prépondérant.

Ἐπικρατῶ, Μ. ήσω, régner, dominer; (συνήθ. μτνμ.) être en vogue, passer en usage, acquérir force de loi; prévaloir; prédominer. ||. συνήθεια ἐπεκράτησε, c'était la coutume. ||. ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία, la religion dominante. ||. ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη, l'opinion regnante. ||. τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθιμα εἴς τινα τόπον, les usages qui règnent dans un pays.

Ἐπικρίνω, Μ. κρινῶ (θὰ), juger (en dernier ressort); §. (συνήθ.) critiquer, censurer, faire la critique de qc

Ἐπικρίσιμος (ὁ, ἡ), critiquable.

Ἐπίκρισις, εως (ἡ), critique, θ. censure, θ.

Ἐπικροτῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), applaudir à, approuver.

Ἐπίκτητος (ὁ, ἡ), qu'on acquiert ensuite, acquis. ||. ἄλλα ἰδιώματα εἶνε φυσικὰ καὶ ἄλλα ἐπίκτητα, il y a des qualités naturelles, et des qualités acquises.

Ἐπικύησις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπικύημα (τὸ), superfétation, θ.

Ἐπικυρόνω, Μ. ώσω, sanction-

θer, ratifier; affirmer, confirmer. ||. ὁ βασιλεὺς ἐπεκύρωσε τὰ προνόμια τῆς (δεῖνα) πόλεως, le roi confirma les privilèges de telle ville. ||. ἐπικυρόνω (δι' ἐπισήμου ὑπογραφῆς) τὴν γνησιότητα ἐγγράφου, légaliser (ou) faire légaliser un acte. ||. ὅσας ὁμολογίας κάμῃ ὁ ἀνήλικος εἶνε ἄκυροι, ἂν ἡλικιωθεὶς δὲν τὰς ἐπικυρώσῃ, les obligations faites par un mineur demeurent nulles, s' il ne les ratifie à sa majorité.

'Επικύρωσις, εως (ἡ), sanction, θ. affirmation, θ. confirmation, θ. ||. ἐπικύρωσις ἐγγράφου, légalisation d'un acte.

'Επικυρωτικὸς, ή, όν, confirmatif.

'Επιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι καὶ (κοιν.) ληφθῶ, (ἀρχ.), reprendre, critiquer, blâmer, censurer. 2) (συνήθ. δικονμ.) être saisi (d'une affaire). ||. τὸ δικαστήριον ἐπελάβετο τῆς ὑποθέσεως, le tribunal a été saisi (est saisi) de cette affaire.

'Επιλέγω (χωρὶς Μ.), dire en outre (ou) pour conclusion. 2) (πθ.) être dit (surnommé). ||. Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ'. ὁ ἐπιλεγόμενος Μέγας, Louis XIV, dit le Grand.

'Επιλείπω, Μ. λείψω, (κυρ. τρπρσ.), manquer. ||. »ἐπιλείψει με διηγούμενον ὁ χρόνος,« (Γρφ.), le temps me manquerait si je racontais.

'Επίλεκτος (ὁ, ἡ), choisi. ||. (ὡς οὐσ.) οἱ ἐπίλεκτοι, soldats d'élite; grenadiers, carabiniers.

'Επιληπτικὸς, ή, όν, sujet à l' épilepsie, épiléptique.

'Επιλήσμων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui oublie facilement, qui a la mémoire courte, court de mémoire, oublieux.

'Επιληψία (ἡ), épilepsie, θ. mal caduc, haut mal, mal de saint, (χυδ.). ||. ἔχει (πάσχει) ἀπὸ ἐπιληψίαν, il tombe du haut mal.

'Επιλήψιμος (ὁ, ἡ), qu'on peut (ou) qu'on doit blâmer (reprendre, critiquer), répréhensible; reprochable. ||. ; αἴ! καὶ τί ἐπιλήψιμον εὑρίσκεις εἰς ὅλα ταῦτα; eh bien! où voyez-vous dans tout cela quelque chose à reprendre?

'Επίλογος (ὁ), conclusion (d'un discours, d'une harangue etc), θ. péroraison, épilogue.

'Επίλοιπος (ὁ, ἡ), qui reste, restant; (εἰς τὸ οὐδ.) reste.

'Επιλοχίας, α (ὁ), ςρτ., sergent.

'Επιμάνικον (τὸ), ἱερ. ἀμφ. manipule. §. (ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ καὶ τὸ) garde-manche, θ.

'Επιμαχία (ἡ), traité offensif, ligue offensive, θ. ||. συνθήκη συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας, traité offensif et défensif.

'Επιμέλεια (ἡ), soin; application, θ. ||. ἐπιμελείᾳ τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελέως, (δικνμ.), à la diligence du procureur du roi près le tribunal de prémière instance.

'Επιμελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), soigneux, diligent, appliqué. ||. εἶνε πολλὰ ἐπιμελὴς (ἐπιμελέστατος), il est fort appliqué.

'Επιμελητήριον (τὸ), (κυρ.) τὸ 'Εμπορικὸν—, la chambre de commerce.

'Επιμελητὴς, οῦ (ὁ), (στρατ.), intendant militaire.

'Εσιμελοῦμαι, Μ. ἐπιμεληθῶ (θὰ), s'appliquer, s'adonner à. ||. δὲν ἐπιμελεῖται, il ne s'applique pas (à l'étude). 2) (μτδτ.) prendre ou avoir soin de q., soigner, ἴδε καὶ 'Εννοιάζομαι.

'Επιμελῶς, ἐπίῤ. soigneusement.

'Επίμεμπτος (ὁ, ἡ), digne de blâme, blâmable.

'Επιμένω, Μ. μείνω (θὰ), persévérer, persister, insister, appuyer, (παρβλ. 'Ενδιατρίβω). ||. ἐπιμένω ἰσχυρογνωμόνως εἴς τι, s'obstiner à (ou) dans qc. ||. ἐπιμένει εἰς τὴν γνώμην του, il s'obstine dans son opinion, παρβλ. 'Εμμένω.

'Επίμεσος (ὁ, ἡ), moyen, mitoyen; ||. (κυρ.) ἐπίμεσον ῥῆμα, (Γρμτ.), verbe moyen.

'Επίμετρον (τὸ), ce qu'on ajoute à la mesure, surcroît; par-dessus; comble. ||. (συνήθ. εὔχρ. εἰς τὴν φρσ.) πρὸς ἐπίμετρον, (ὡς ἐκ προσθήκης), par-dessus le marché, pour surcroît de. ||. τὸν εὗρον μὲ θέρμην, ἡμικρανίαν, καὶ μὲ καταῤῥοὴν σφοδρὰν, ὡς ἐπίμετρον, je l' ai trouvé avec la fièvre, la migraine, et un gros rhume brochant sur le tout.

'Επιμήθεια (ἡ), reflexion tardive.

'Επιμηθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui réflechit après l'événement.

'Επιμήκης, ους (ὁ, ἡ), allongé; oblong; (ἐπιστημ.) longitudinal.

'Επιμιξία (ἡ), commerce mutuel, fréquentation, θ. relation, θ. contact.

'Επιμονὴ (ἡ), persévérance, θ. constance, θ. §. assiduité, θ. insistance, θ.

'Επίμονος (ὁ, ἡ), persévérant; constant; (ἐπὶ παρακλήσ.) instant, pressant.

'Επιμόνως, ἐπίῤ. avec instance (persévérance), instamment, constamment; fermement. ||. σᾶς παρακαλεῖ ἐπιμόνως, il vous en prie instamment.

'Επιμόριος (ὁ, ἡ), ἀριθμ. ὁ ἄλλ. 'Ασύμμετρος, aliquante. ||. ὁ 2 εἶν' ἐπιμόριος τοῦ 7, ὁ 6 τοῦ 12, ὁ 9 τοῦ 82 κτλ., 2 est l' aliquante de 7, 6 de 19, 9 de 82 etc.

'Επιμύθιον (τὸ), la moralité (d' une fable, d'un apologue), affabulation, θ.

'Επίνειον (τὸ), port marchand, entrepôt maritime.

'Επινίκιος (ὁ, ἡ), qui concerne (qui se fait à l'occasion ou en l'honneur de) la victoire, victorieux, triomphal. ||. ᾄδω ἐπινίκιον (ἢ) τὰ ἐπινίκια, crier (chanter) victoire.

'Επίνοια (ἡ), projet, dessein, conception, θ. pensée, θ. invention, θ. ||. τοῦτο εἶν' ἐδική του ἐπίνοια, ἴδε 'Εφεύρεσις. || ὡραία (θαυμαστὴ) ἐπίνοια, belle (admirable) conception.

'Επινοῶ, Μ. ήσω, inventer, ima-

giner; s'aviser; créer, ἴδε καὶ Ἐφευρίσκω.

Ἔπιον, ἀόρ. τοῦ Πίνω.

Ἐπιορκία (ἡ), violation du serment, parjure.

Ἐπίορκος (ὁ, ἡ), qui viole son serment, parjure.

Επιορκῶ, Μ. ήσω, violer son serment, se parjurer, faire (commettre) un parjure.

Ἐπιοῦσα (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἐπιὼν, μτχ. τοῦ (ἀρχ.) Ἔπειμι. ||. (ὡς ἐπίθ., ἐνν. ἡμέρα), le jour suivant, le jour d' après, le lendemain.

Ἐπιούσιος (ὁ, ἡ), quotidien. ||. (μόνον εἰς τὴν Γρφ. φρσ.) τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, le pain quotidien.

Ἐπίπεδος (ὁ, ἡ), plat, uni, (μαθηματ.) plan.

Ἐπιπεδοσφαίριον (τὸ), νλγ. (Γεωγραφ.) planisphère.

Ἐπιπεδόω, Μ. ώσω, rendre (un terrain) égal (uni), aplanir, niveler.

Ἐπιπέδωσις, εως (ἡ), l'action d' aplanir (de rendre uni) un terrain, nivellement, aplanissement.

Ἐπιπίπτω, Μ. (θὰ) ἐπιπέσω, tomber (se jeter, fondre) sur, assaillir, charger.

Ἔπιπλα (τὰ), meubles, mobilier. ||. ἔχει ὡραιότατα ἔπιπλα, il a un fort beau mobilier. ||. ἐπωλήθησαν τὰ ἔπιπλά του διὰ τοῦ δικαστηρίου, on a vendu son mobilier par autorité de justice.

Ἐπίπλαστος (ὁ, ἡ), feint, faux, plâtré.

Ἐπιπλέω, Μ. πλεύσω, flotter sur, surnager. 2) (σπν.) faire voile pour attaquer, cingler contre q.

Ἐπιπληκτικὸς, ή, ὸν, propre à réprimander.

Ἐπίπληξις, εως (ἡ), reproche; réprimande, correction, θ. censure, θ.

Ἐπιπλήττω, Μ. πλήξω, faire des reproches (des corrections, des réprimandes) à q., tancer, réprimander, reprendre, gourmander; gronder; (Νμ.) censurer. ||. θὰ τὸν ἐπιπλήξω διὰ τοῦτο, je lui en ferai réprimande. ||. δικαίως μὲ ἐπέπληξες, vous m' avais justement repris. ||. ὁ δεῖνα δικηγόρος ἐπεπλήχθη ὑπὸ τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου, tel avocat a été censuré par son ordre (il a encouru la censure).

Ἔπιπλον (τὸ), ἴδε Ἔπιπλα.

Ἐπίπλοον (τὸ), épiploon, (Ἀτν.) omentum.

Ἐπίπνοια (ἡ), ἀρχ. = Ἐμπνευσις, inspiration, θ. (Θλγ.) infusion, θ. ||. διὰ τῆς ἐπιπνοίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, par l'infusion du Saint Esprit.

Ἐπιποθῶ, Μ. ήσω, désirer ardemment; regretter.

Ἐπιπολάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), prendre le dessus, flotter, surnager. ||. τὰ ἐλαφρότερα σώματα ἐπιπολάζουσι, les corps les plus légers prennent le dessus. 2) (συνήθ.) abonder; arriver ou se trouver fréquemment; être ordinaire (en usage ou en vogue).

Ἐπιπόλαιος (ὁ, ἡ), superficiel, léger, futile, vain, grossier, frivole.

Ἐπιπολαιότης, ητος (ἡ), caractère d' un homme superficiel, légèreté, θ. frivolité, θ. superficialité, θ.

Ἐπιπολαίως, ἐπίῤ. superficiellement, légèrement, à la légère.

Ἐπίπονος (ὁ, ἡ), pénible, fatiguant, laborieux, difficile.

Ἐπιπόνως, ἐπίῤ. péniblement, laborieusement, avec effort.

Ἐπιπροσθῶ, Μ. ήσω, empêcher de voir ou d' être vu, offusquer, ôter (offusquer) la vue, ἴδε καὶ Σκοτίζω.

*Ἐπίπτερον (τὸ), patte (d'un habit), θ.

*Ἐπίῤῥαφον (τὸ), passepoil.

Ἐπιῤῥεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui penche vers, enclin, porté à. ||. εἶνε πολλὰ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς.., il a beaucoup de pente (il est trop porté) au...

Ἐπιῤῥέω, Μ. ῥεύσω, (ἀρχ.), couler sur (ou) vers, affluer.

Ἐπίῤῥημα (τὸ), adverbe.

Ἐπιῤῥηματικὸς, ή, ὸν, adverbial.

Ἐπιῤῥηματικῶς, ἐπίῤ. adverbialement.

Ἐπιῤῥοὴ (ἡ), affluence, θ; (μτφορ.) influence, θ. ascendant. ||. ἔχω ἐπιῤῥοὴν ἐπί τινος, ἐπενεργῶ διὰ τῆς ἐπιῤῥοῆς μου, influer, influencer.

Ἐπιῤῥωνύω, Μ. ἐπιῤῥώσω, (ἀρχ.), fortifier, affermir; encourager.

Ἐπισείω, Μ. σείσω, (ἀρχ.), brandir (agiter) qc. sur ou contre q., présenter un objet aux yeux ou à l'esprit pour effrayer.

Ἐπίσημος (ὁ, ἡ), marqué d' un signe distinctif; (μτφορ.) distingué, marquant, notable, insigne, signalé, remarquable; célèbre, officiel, authentique; important; solennel. ||. ἡ ἐπίσημος ἐφημερὶς, le journal officiel. ||. ἐπίσημος ἀνὴρ, une personne de distinction (de marque, d' importance). ||. ἐπίσημος θέσις, charge (emploi) de distinction. ||. ἔγινεν ἐπίσημος διὰ τῆς ἀνδρίας (τῆς ἀρετῆς) του, il s'est signalé par son courage (par sa vertu), ἴδε καὶ Διάσημος. ||. τὸ ἐπίσημον (ἀντὶ Ἡ ἐπισημότης) τῆς ἡμέρας, la solennité du jour. ||. οἱ ἐπισημότεροι τοῦ τόπου, les notabilités du pays.

Ἐπισημότης, ητος (ἡ), qualité d'une chose ou d'une personne marquante (distinguée, solennelle etc), importance, θ. célébrité, θ. §. solennité, θ. §. authenticité, θ.

Ἐπισήμως, ἐπίῤ. d'une manière distinguée (remarquable); solennellement, authentiquement. ||. δὲν ἔλαβα εἰσέτι ἐπισήμως τὴν εἴδησιν, je n' en ai pas encore reçu la nouvelle officiellement.

Ἐπίσης, ἐπίῤ. également, pareillement, de même, tout de même, aussi, autant. ||. ἐπίσης νομομαθὴς καὶ φιλόσοφος, jurisconsulte autant que philosophe.

Ἐπισιτίζομαι, Μ. σιτισθῶ (θὰ),

ἀρχ., se munir des vivres, faire ses provisions.

'Επισιτισμὸς (ὁ), provision de vivres (de fourrage etc), approvisionnement.

'Επισκέπτομαι, Μ. σκεφθῶ (θὰ), rendre visite à q., aller voir, faire visite, visiter; rendre ses devoirs à q.; assister q. comme medecin, lui donner ses soins, le traiter.

'Επισκευάζω, Μ. άσω, réparer, restaurer, raccommoder; reprendre, (ἰδίως ἐπὶ πλοίων καὶ ἱστίων) radouber.

'Επισκευὴ (ἡ), réparation, θ. raccommodage, restauration, θ. (ἰδίως ἐπὶ πλοίων καὶ ἱστίων) radoub.

'Επίσκεψις, εως (ἡ), visite, θ. ||. ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψιν, aller en visite.

'Επισκιάζω, Μ. άσω, couvrir de son ombre, ombrager; (θλγ.) obombrer.

'Επισκίασις, εως (ἡ), l'action d'ombrager.

'Επισκοπὴ (ἡ), épiscopat; diocèse, évêché. ||. διὰ τὰς χηρευούσας ἐπισκοπὰς, pous les sièges vacants.

'Επισκοπικὸς, ή, ὸν, épiscopal.

'Επίσκοπος (ὁ), évêque.

'Επισκοπῶ, Μ. ήσω, = 'Επιτηρῶ, inspecter, surveiller.

'Επισκοτίζω, Μ. ίσω, obscurcir, offusquer.

'Επισκότισις, εως (ἡ), obscurcissement.

'Επισκώπτω, Μ. σκώψω, (ἀρχ.), railler, plaisanter sur.

'Επισπαστικὸς, ή, ον, attractif; (ἰατρ.) épispastique.

'Επισπεύδω, Μ. σπεύσω, hâter, presser; accélérer; précipiter; diligenter; (ἀμτβτ.) se hâter. ||. πρέπει νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν ὑπόθεσιν, il faut presser cette affaire, ἴδε καὶ 'Επιταχύνω.

'Επίσπευσις, εως (ἡ), accélération, θ.

'Επισπῶ, Μ. σπάσω, tirer vers, attirer, entraîner.

'Επισταθμευσις, εως (ἡ), l'action de se mettre en quartier; station, θ.

'Επίσταμαι, Μ. ἐπιστήσομαι, (ἀρχ.), connaître, savoir, être instruit dans.

'Επιστασία (ἡ), surveillance, θ. inspection, θ. intendance, θ. surintendance, θ. direction, θ. §. charge ou emploi d' un commissaire, commissariat; commission, θ. §. régie, θ. ||. εἶχε διορισθῇ εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῆς εἰσπράξεως τῶν καπνῶν (κτλ.), il fut nommé à la régie des tabacs (etc). 2) (ἀρχ.) application de l'esprit, attention, θ. ||. μετ' ἐπιστασίας, attentivement; mûrement

'Επιστάτης, ου (ὁ), homme d' affaires; intendant, directeur, surintendant, inspecteur, préposé, commis, commissaire, gérant, régisseur, administrateur. ||. ἐπιστάτης τελωνείου ἢ τελωνιακὸς, commis de douane.

'Επιστατῶ, Μ. ήσω, avoir l'inspection, être intendant (régisseur, surintendant), être à la tête de, présider.

'Επιστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), envoyer (une lettre), écrire à qc.

'Επιστήθιος (ὁ, ἡ), (κυρ. φίλος) ami intime. ||. εἶνε ὁ ἐπιστήθιός του, c'est son intime.

'Επιστήμη (ἡ), science, θ. ||. ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν, l'Académie des sciences.

'Επιστημονικὸς, ή, ὸν, relatif aux sciences; scientifique.

'Επιστημονικῶς, ἐπίῤ. scientifiquement.

'Επιστημόνως, ἐπίῤ. en homme instruit, savamment.

'Επιστήμων, ονος (ὁ, ἡ), instruit dans les sciences, savant.

'Επιστήριγμα (τὸ), appui.

'Επιστηρίζω, Μ. ίξω, appuyer (ὡς μσ. s'appuyer) sur, confirmer. ||. (μσ. αὐτπθ.) faire fond (compter, se fonder, se reposer) sur. ||. ποῦ ἐπιστηρίζετε τὰς ἀξιώσεις σας; sur quoi appuyez-vous vos prétentions? ||. ἐπιστηρίζεται εἰς τὰ μεγάλα του πλούτη (εἰς τὴν παιδείαν του, κτλ.), il compte sur ses grands biens (sur son savoir etc).

'Επιστολὴ (ἡ), lettre (missive), θ. épître, θ. dépêche, θ.

'Επιστολικὸς, ή, ὸν, épistolaire. ||. ὁ ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ, le style épistolaire.

'Επιστολιμαῖος, α, ον, écrit en style ou en forme d'épître, épistolaire.

'Επιστολογραφία (ἡ), l'art d'écrire des lettres (missives), le talent d'un épistolographe.

'Επιστολογραφικὸς, ή, ὸν, relatif à l'art d'un épistolographe (ou) au style épistolaire.

'Επιστολογράφος (ὁ), qui a écrit des lettres (qui ont été recueillies), épistolographe, épistolaire.

'Επιστομίζω, Μ. ίσω, fermer la bouche à q., faire taire.

'Επιστόμισις, εως (ἡ), l'action de fermer la bouche à q.

'Επιστρέφω, Μ. στρέψω, retourner, se retourner, être de retour, revenir sur ses pas, s'en retourner, rebrousser chemin; regagner (rejoindre) un endroit, rentrer dans. §. (Γρφ.) se convertir. ||. μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του, il eut de la peine à regagner son logis. ||. εἶχεν ἤδη ἐπιστρέψῃ, il était déjà de retour. ||. ἐπιστρέψας εἰς τὸν οἶκόν μου ηὗρα τὸ γράμμα σας, de retour chez moi, j'ai trouvé votre lettre. ||. (καὶ ἀπολ.) εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν, il est temps que nous nous en retournions.

'Επιστροφὴ (ἡ), retour. §. (Γρφ.) conversion, θ.

'Επιστύλιον (τὸ), frise, θ. architrave, épistyle.

'Επισυνάπτω, Μ. άψω, joindre ou ajouter à; annexer. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) 'Επισυνημμένος, η, ον, annexé, annexe; ci-joint. ||. τὰ ἐπισυνημμένα (ἔγγραφα εἰς ἀναφορὰν), les annexes. ||. τὰ ἐπισυνημμένα ἔγγραφα, les pièces ci-jointes. ||. θέλετε εὕρει ἐπισυνημμένον ἀντίγραφον τοῦ γράμματός του, vous trouve-

rez ci joint (vous trouverez ci-jointe une) copie de sa lettre.

'Επισύρω, Μ. σύρω (θὰ), attirer (sur soi), encourir (la peine, la disgrâce, une amende etc). ||. ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν τὸ κοινὸν μῖσος, il avait encouru la haine publique.

'Επισφαλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. (μτνμ.) scabreux; chancelant. ||. ἐπισφαλὴς ὑγεία, santé chancelante. ||. τὸ ἐπισφαλὲς τῆς θέσεώς του, ce qu'il y a de précaire dans sa position.

'Επισφραγίζω, Μ. ίσω, sceller (par dessus); (συνκδχ.) achever, mettre le sceau à cq.

'Επισφράγισις, εως (ἡ), l'action de sceller (ect).

'Επίσχεσις ⟨ἐπέχω⟩, εως (ἡ), (ἰατρ.) suppression, θ. ||. (κυρ.) ἡ — τῶν καταμηνίων, la suppression des mois (des règles), (καὶ ἁπλ.) la suppression. ||. ἡ — τοῦ οὔρους, ἴδε 'Ισχουρία. §. (Νμ.) ἐπίσχεσις ἐγγράφων κλπ., retention, θ.

'Επισώρευσις, εως (ἡ), l'action d'entasser (etc.), amoncellement, accumulation, θ. entassement.

'Επισωρεύω, Μ. εύσω, amonceler, accumuler, entasser.

'Επιταγὴ (ἡ), ⟨ἐπιτάττω⟩, =Διαταγὴ, ordre, injonction, θ.

'Επίτασις ⟨ἐπιτείνω⟩, εως (ἡ), contension, θ. intensité, θ; effort; exagération, θ.

'Επιτατικὸς, ἡ, ὸν, qui donne de l'intensité, (Γρμτ.) augmentatif. ||. τὰ μόρια, λίαν, πάνυ κτλ. εἶνε ἐπιτατικὰ, *très, fort* etc., sont des particules augmentatives.

'Επιτάττω, Μ. τάξω, ordonner, enjoindre.

'Επιταύτου, ἐπίῤ., à dessein, exprès, à propos délibéré.

'Επιτάφιος (ὁ), (ἐνν. λόγος), oraison funèbre. §. ('Εκκλησ.) le saint suaire.

'Επιτάχυνσις, εως (ἡ), accélération, θ.

'Επιταχύνω, Μ. ταχύνω (θὰ), hâter, presser, accélérer; précipiter; avancer. ||. αἱ λύπαι ἐπετάχυναν τὸν θάνατόν του, les chagrins ont hâté (avancé) sa mort. ||. τὸ κίνημα τοῦτο ἐπετάχυνε τὸν ὄλεθρόν τυ, cette démarche a précipité sa perte (sa ruine). ||. ἐπετάχυνε τὴν ὑπανδρείαν του, il a pressé son mariage. ||. ἐπετάχυνε τὴν ἀναχώρησίν (τὴν πορείαν) του, il a pressé son départ (sa marche), ἴδε καὶ 'Επισπεύδω.

'Επιτείνω, Μ. τείνω (θὰ), donner du ton (de l'intensité), augmenter; renforcer (la voix).

'Επιτελὴς, οῦς (ὁ), ἀρχ. ='Εντελὴς, achevé, accompli; formé. ||. (συνήθ. οὐσ.) Οἱ ἐπιτελεῖς (ἡ) Τὸ σῶμα τῶν ἐπιτελῶν, (στρατ.), l'état-major, le corps de l'état-major. ||. ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν ἐπιτελῶν, le chef de l'état-major général.

'Επιτελῶ, Μ. τελέσω, ='Εκτελῶ, Πραγματοποιῶ, effectuer, achever, réaliser, faire.

'Επίτεξ, εκος (ἡ), qui est près d'accoucher.

'Επίτευξις ⟨ἐπιτυγχάνω⟩, εως (ἡ), réussite, θ. accomplissement d'un vœu; (Νμ.) impétration, θ. obtention, θ.

'Επιτηδειγμὴ (ἡ), exemple (d'écriture), θ. modèle.

'Επιτήδειος, α, ον, adroit, habile, bon (propre) à.

'Επιτηδειότης, ητος (ἡ), adresse, θ. dexterité, θ. habileté, θ. aptitude, θ. savoir-faire.

'Επιτηδείως, ἐπίῤ. adroitement, habilement.

'Επίτηδες, ἐπίῤ. exprès, tout exprès, avec intention ou préméditation, à dessein.

'Επιτήδευμα (τὸ), métier, profession. θ. ||. ὁ φόρος (ὁ ἐπὶ) τῶν ἐπιτηδευμάτων, l'impôt de la patente (des patentes).

'Επιτήδευσις, εως (ἡ), affectation, θ. afféterie, θ. étude, θ. manière, θ. ||. πράττω τι κατ' ἐπιτήδευσιν, affecter qc, ἴδε καὶ 'Επιτηδεύω.

'Επιτηδεύω, Μ. εύσω, faire avec recherche ou affectation, affecter. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ μτχ.) 'Επιτετηδευμένος, η, ον, affecté, afféte, apprêté, précieux, recherché, étudié, maniéré, pincé, composé. ||. ὕφος ἐπιτετηδευμένον, style musqué (précieux). ||. τὸ ὕφος του εἶνε ὀλίγον τι ἐπιτετηδευμένον, son style sent un peu la manière, il y a un peu de recherche dans son style. ||. τὸ ἐπιτετηδευμένον τοῦ ὕφους του, le précieux (σπν. la préciosité) de son style. 2) (μσ.) être habile (propre) à, se piquer de.

'Επιτήρησις, εως (ἡ), surveillance, θ. inspection. ||. ὑποβάλλεται εἰς ἰδιαιτέραν ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, (δικονμ.), il est soumis (renvoyé) sous la surveillance de la haute police.

'Επιτηρητὴς, οῦ (ὁ), surveillant, inspecteur.

'Επιτηρῶ, Μ. ήσω, surveiller, inspecter; éclairer (les démarches, la conduite de q).

'Επιτίμησις, εως (ἡ), ἀρχ. ='Επίπληξις, réprimande vive, θ. (ῥτρ.) objurgation, θ.

'Επιτίμιον (τὸ), pénitence, θ. aggrave, θ. censure, θ. ||. ἔλαβεν (καθυπεβλήθη εἰς) ἐπιτίμιον, il a encouru la censure.

'Επίτιμος (ὁ, ἡ), qui a droit de prétendre aux honneurs, qui porte un titre honorifique, honoraire. ||. ἐπίτιμος καθηγητὴς, professeur honoraire.

'Επιτιμῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.) ='Επιπλήττω, réprimander, reprendre.

'Επιτομὴ (ἡ), abrégé; résumé. ||. ἡ — τοῦ 'Ρωμαϊκοῦ δικαίου, les Institutes ou Instituts (de Justinien, de Gaïus etc). ||. ἐν ἐπιτομῇ, κατ' ἐπιτομὴν, (φρσ.), en abrégé, (οἰκ.) en raccourci.

'Επίτομος (ὁ, ἡ), abrégé, ἴδε Σύντομος.

'Επιτόπιος (ὁ, ἡ), qui se fait sur les lieux; qui appartient au lieu. ||. τὸ ἐπιτόπιον ἔθος, l'usage des lieux.

'Επιτοπίως, ἐπίῤ. sur le lieu (ἢ συχνότ.) les lieux. ||. νὰ μεταβῇ ἐπιτοπίως, se transporter sur les lieux.

'Επιτρέπω, Μ. **τρέψω**, permettre, souffrir que, comporter; autoriser; accorder. ||. δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ καιρὸς(ἡ περίστασις), le temps s'y refuse, les circonstances) s'y refusent. ||. ἡ κατάστασίς μου δὲν ἐπιτρέπει τηλικαύτην δαπάνην, ma fortune ne comporte pas (se refuse à) une si grande dépense. ||. ὁ ἐπιτετραμμένος τὰς ὑποθέσεις (τινὸς Κράτους), chargé d'affaires. ||. ὁ ἐπιτετραμμένος τὰς ὑποθέσεις τῆς Γαλλίας, le chargé d'affaires de France.

'Επιτροπεία (ἡ), régie, θ. intendance; procuration, θ. (ἰδίως ἐπὶ ὀρφαν. κλπ.) tutelle, θ. §. curatelle, θ.

'Επιτροπεύω, Μ. **εύσω**, être intendant (ou) procureur, régir (administter) par procuration.

'Επιτροπή (ἡ), commission, θ. comité. ||. ἐξεταστικὴ ἐπιτροπή, commision d'enquête. ||. ἡ ἐπὶ τοῦ διοικητικῶς ἀμφισβητουμένου ἐπιτροπὴ τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας, le comité du contentieux au conseil d'État. ||. ἡ ἐπὶ τῶν δημοτικῶν σχολείων ἐπιτροπή, le Comité (central ou local) d'instruction primaire. ||. ἡ βουλὴ διώρισε τὴν ἐπὶ τῆς ἐξετάσεως τοῦ νομοσχεδίου ἐπιτροπήν, la chambre a nommé la commission qui doit être chargée de l'examen du projet de loi.

'Επιτροπικός, ή, όν, qui appartient au procureur; qui se fait par procuration. ||. ἐπιτροπικὸν (ἐνν. ἔγγραφον), procuration, θ. ||. σᾶς στέλλω ἐπιτροπικὸν ἵνα λάβετε τὸν μισθόν μου, je vous envoye une procuration pour toucher mon traitement.

'Επιτροπικῶς, ἐπίρ. par procuration.

'Επίτροπος (ὁ), procureur; intendant; fondé (chargé) de procuration; commissaire, gérant; (ἰδιαιτ. ἐπὶ ὀρφαν. κλπ.) tuteur. ||. ἐπίτροπος ἐκκλησίας, marguillier. ||. ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως παρὰ τῇ 'Ιερᾷ Συνόδῳ (παρὰ τῷ 'Ελεγκτικ. Συνεδρίῳ), procureur du Roi auprès du Saint Synode (près la Cour des comptes). ||. ἐπίτροπος τῆς Κυβερνήσεως, délégué du Gouvernement. ||. διωρίσθη ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ καθυποβληθέντος εἰς τὸ Συμβούλιον νομοσχεδίου, il fut nommé commissaire du roi pour soutenir la discussion d'un projet de loi présenté au Conseil d'État. ||. διορίζω τινὰ ἐπίτροπόν μου, fonder quelqun de procuration.

'Επιτροχάδην, ἐπίρ. en courant, à la hâte.

'Επιτυγχάνω, Μ. **ἐπιτύχω** (θὰ), rencontrer juste (καὶ μτφορ.) bien, rencontrer son fait, atteindre son but, faire son coup, parvenir à, avoir du succès, réussir, arriver (à ses fins), (σπν.) adresser. ||. μὲ τοιοῦτον τρόπον ἐπιτυγχάνει τις, avec de tels moyens on arrive. ||. δὲν τὸν ἐπέτυχα, je l'ai manqué. ||. ἂν ὑπήγαινα ἓν τέταρτον προτοῦ, ἤθελα τὸν ἐπιτύχῃ, je ne l'ai manqué que d'un quart d'heure. ||. ἐπέτυχε (δὲν ἐπέτυχεν) εἰς τὰς εἰκασίας του, il a rencontré juste (il a bien rencontré, il a rencontré mal) dans ses conjectures. ||. ἐπιτυγχάνω τὸν καιρὸν (τὴν εὐκαιρίαν), l'avoir bon (belle). ||. καλὰ τὸ ἐπέτυχες, vous avez bien adressé.

'Επιτύμβιος (ὁ, ἡ), mis sur un tombeau, sépulcral, funéraire.

'Επιτυχαίνω, Μ. **τύχω** (θὰ), ἴδε **'Επιτυγχάνω**.

'Επιτυχής, οῦς (ὁ, ἡ), qui parvient à son but, qui réussit, heureux.

'Επιτυχία (ἡ), succès, réussite, θ. bonheur.

'Επιτυχῶς, ἐπίρ. avec succès, heureusement. ||. τὸ ἐξέφρασεν ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς, il l'a assez heureusement exprimé.

'Επιφαίνομαι, Μ. **φανήσομαι** (ἀρχ.), paraître (se montrer) à l'improviste ou tout à coup, apparaître.

'Επιφάνεια (ἡ), apparence, θ. superficie, θ. ||. κατ' ἐπιφάνειαν μόνον, en apparence pour sauver les apparences ἴδε καὶ **'Επιπολαίως**. ||. ἐκλαμβάνει τὰ κατ' ἐπιφάνειαν ἀγαθὰ ἀντὶ τῶν καθαυτό, il prend les biens apparents pour les veritables.

'Επιφανής, οῦς (ὁ, ἡ), distingué, rémarquable, illustre.

'Επιφέρω, Μ. **φέρω** (θὰ), apporter en sus (en outre); imputer; imposer; occasionner, causer. ||. (αὐτπθ.) se porter contre ou sur. ||. ἐπιφέρω κρίσιν περί τινος, porter un jugement de (ou) sur qc. ||. νὰ ἐπιφέρῃ θεραπείαν, apporter remède à. ||. ἐπιφέρει ζημίαν, causer du dommage, ἴδε καὶ **Προξενῶ**. ||. (ἡ μτχ.) ὁ ἐπιφέρων (ἐνν. τὴν πεμπομένην ἐπιστολήν), le porteur (d'une lettre). ||. ἠμπορεῖτε νὰ δώσετε τὴν ἀπόκρισιν εἰς τὸν ἐπιφέροντα, vous pouvez donner la reponce au porteur (au présent porteur).

'Επίφθονος (ὁ, ἡ), digne d'envie.

'Επίφοβος (ὁ, ἡ), qui est à craindre; alarmant. ||. διὰ τοῦτο εἶνε πλέον ἐπίφοβος, il en est plus à craindre, il n'en est que plus à craindre.

'Επιφοίτησις, εως (ἡ), arrivée d'en haut. ||. ἡ — τοῦ Παναγίου Πνεύματος, le descente du S. Esprit.

'Επιφοιτῶ, Μ. **ήσω**, arriver (d'en haut).

'Επιφορά (ἡ), l'action de se jeter sur, attaque, θ.

'Επίφορος (ὁ, ἡ), propice, favorable. §. fertile. §. porté (enclin) à, ἴδε καὶ **Εὐκατάφορος**.

'Επιφορτίζω, Μ. **ίσω**, charger; imposer. ||. ;ὁποῖα χρέη εἶν' ἐπιφορτισμένος; de quelles fonctions est-il chargé?

'Επιφύλαξις, εως (ἡ), réservation (de droits), θ. réserve, θ.

'Επιφυλάττω, Μ. **άξω**, réserver.

||. (συνήθ. μσ.) se réserver. ||. ἐπιφυλάττομαι νὰ εἴπω τὴν γνώμην μου ἐν δέοντι, je me réserve de dire mon avis en temps et lieu. ||. (καὶ πθ.) ἐπιφυλαττομένων τῶν δικαιωμάτων μου, sans préjudice de mes droits, tous mes droits réservés, sauf mes droits. ||. ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῆς προσφυγῆς (τῆς ἐκκλήσεως), Νμ., sauf appel.

'Επιφυλλὶς, ίδος (ἡ), grapillon.

'Επιφώνημα (τὸ), terme d'exclamation, partie du discours qui sert à exprimer la douleur (la joie, l' admiration etc.), interjection, θ.

'Επιχαιρεκακία (ἡ), joie qu'on ressent des maux d'autrui.

'Επιχαιρέκακος (ὁ, ἡ), qui se rejouit du mal d'autrui.

'Επίχαρις, ιτος (ὁ, ἡ), gracieux, joli, gentil, aimable.

'Επιχείρημα (τὸ), argument.

'Επιχειρηματίας, ου (ὁ), entreprenant.

'Επιχειρηματικὸς, ή, ὸν, propre aux arguments. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) entreprenant.

'Επιχείρησις, εως (ἡ), entreprise, θ. affaire, θ. coup. ||. ἐπιχείρησις τολμηρὰ, coup de main. ||. ἡ ἐπιχείρησίς του ἀπέτυχε, il manqua son coup.

'Επιχειρίζομαι, Μ. χειρισθῶ (θὰ), κοιν. ἀντὶ 'Επιχειρῶ.

'Επίχειρον (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πλθ. payement, salaire. ||. (συνήθ. μτφορ.) ἔλαβε τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του, il a eu la monnaie de sa pièce, il a reçu le prix de ses forfaits (de sa scélératesse).

'Επιχειρῶ, Μ. ήσω, se mettre à, entreprendre, tenter, tâcher, essayer.

'Επιχορήγησις, εως (ἡ), somme payée en outre; subvention, θ.

'Επιχορηγῶ, Μ. ήσω, fournir (procurer) en outre.

'Επίχρυσος (ὁ, ἡ), doré.

'Επίχυσις, εως (ἡ), l'action de verser (de repandre) sur, infusion, θ. ||. τὸ βάπτισμα τῆς 'Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας τελεῖται δι' ἐπιχύσεως, le baptème dans l'Église de Rome se fait par infusion.

'Επιχώριος (ὁ, ἡ), du pays; indigène.

'Επιψηφίζω, Μ. ίσω, approuver ou confirmer par son suffrage, voter pour.

'Επιψήφισις, εως (ἡ), l'action d'approuver (etc) par son suffrage.

'Επιὼν, οῦσα, ὸν, (μτχ. τοῦ ἀρχ. Ἔπειμι). ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) Ἡ ἐπιοῦσα (ἐνν. ἡμέρα), le jour-d'après, ἴδε καὶ Ἕπομαι.

'Εποικοδομῶ, Μ. ήσω, bâtir sur. ||. ἐπῳκοδόμησε τὴν κατάστασίν του ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ (δεῖνος), il a bâti sa fortune sur les ruines d'(un tel).

Ἕπομαι (χωρὶς Μ.), venir après, suivre; §. (μτφορ.) être la suite ou la conséquence ou le résultat de qc., aller de suite, résulter de, s'ensuivre. ||. ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι.., il s'ensuit de là (il en résulte) que... ||. (ἡ μτχ.) Ἑπόμενος, η, ον, celui qui vient après, ce qui suit (qui s'ensuit), suivant, (εἰς τὸ οὐδ.) subséquent, ἴδε καὶ Ἀκόλουθος. ||. τὴν ἑπομένην σελίδα, la page qui suit. ||. τὴν ἑπομένην ἡμέραν, le jour d' après. ||. ἡ πρότασις παρεπέμφθη εἰς τὴν ἑπομένην συνεδρίασιν, la proposition fut renvoyée à la séance d' après. ||. τοῦτο εἶν' ἑπόμενον, cela va de suite. ||. καθὼς ἦτον ἑπόμενον, comme de raison.

Ἑπομένως, ἐπίρ. conséquemment, en conséquence, par conséquence, par concéquent; partant; (Νμ.) subséquemment.

'Επονείδιστος (ὁ, ἡ), répréhensible, honteux, ignominieux.

'Επονομάζω, Μ. άσω, surnommer.

'Εποποιία (ἡ), épopée, θ.

'Εποποιὸς (ὁ), poète épique.

'Εποπτεία (ἡ), inspection, θ. surveillance.

'Εποπτεύω, Μ. εύσω, avoir l' œil sur, inspecter, surveiller.

'Επόπτης, ου (ὁ), inspecteur, surveillant.

'Επουράνιος (ὁ, ἡ), du ciel, qui est dans le ciel, céleste. ||. τὰ ἐπουράνια, (Γρφ.), le ciel.

'Επουσιώδης, ους (ὁ, ἡ), qui n' est pas essentiel, accessoire.

'Εποφθαλμιῶ, Μ. άσω, jeter un œil d' envie ou de concupiscence, regarder qc. d'un œil de convoitise, convoiter, guigner, lorgner, mirer.

'Εποχὴ (ἡ), époque, θ. ère, θ. ||. τὸ συμβὰν τοῦτο ἀποτελεῖ ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, cet événement date dans l' histoire.

Ἔποχος (ὁ, ἡ), monté sur (un cheval ou un char).

'Εποχοῦμαι (χωρὶς Μ.), ètre monté sur un char (etc).

Ἔποψ, ἔποπος (ὁ), πτν., huppe, θ.

Ἔποψις, εως (ἡ), vue, θ. aspect, point de vue. ||. τὸ ἐθεώρησεν ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν, il l'a considéré sous un autre point de vue. ||. θέτω τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἔποψιν, placer la question sous son véritable point de vue.

Ἑπτὰ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), sept. ||. τὰ ἑπτὰ μυστήρια, les sept sacrements. ||. οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, les sept sages de la Grèce. ||. τὸ γράμμα του εἶνε ἀπὸ τὰς ἑπτὰ (τοῦ μηνὸς), sa lettre est (datée) du sept.

Ἑπταετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a sept ans.

Ἑπταετία (ἡ), espase de sept ans; septennalité.

Ἑπταήμερος (ὁ, ἡ), de sept jours. ||. ἡ Ἑπταήμερος, (αἱ ἑπτὰ ἡμέραι τῆς δημιουργίας τοῦ Παντὸς), la Semaine.

Ἑπτάκις, ἐπίρ. sept fois.

Ἑπτακόσιοι, αι, α, sept cents.

Ἑπτακοσιοστὸς, ή, ὸν, sept centième.

Ἑπταμηνιαῖος, α, ον, de sept mois; venu au monde à sept mois.

Ἑπταπλασιάζω, Μ. άσω, rendre sept fois plus grand (etc), septupler.

Ἑπταπλάσιος, α, ον, septuple

Επταπλασίως, ἐπίῤ. sept fois autant, au septuple.

'Επτάρι (τὸ), εἰς τὰ χαρτοπαίγν., un sept (de trèfle, de cœur etc).

'Επταφωνία (ἡ), μουσ. gamme, θ.

'Επτάφωτος (ὁ, ἡ), muni (éclairé) de sept luminaires. ||. (συνήθ.) ἡ επτάφωτος λυχνία, le chandelier à sept branches.

'Επωδὸς (ὁ), refrain, (χυδ.) turelure, θ.

'Επωμὶς, ίδος (ἡ), épaulette, θ.

Επωνυμία (ἡ), surnom.

Επώνυμος (ὁ, ἡ), qui tire son nom ou son surnom de. ||. (τὸ οὐδ.) 'Επώνυμον, = Ἡ ἐπωνυμία.

'Επωτὶς, ίδος (ἡ), (ἀρχ.), bossoir ἢ bosseur, (ναυτ.).

'Επωφελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), utile; avantageux.

'Επωφελῶς, ἐπίῤ. utilement, avantageusement.

"Ερανος (ὁ), cotisation, θ. quête, θ. collecte, θ. ||. κάμνω ἔρανον, συνεισφέρω ἐξ ἐράνου, se cotiser.

'Εράσμιος, α, ον, aimable. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ἐράσμιον, l'amabilité.

'Εραστὴς, οῦ (ὁ), amant, amoureux, soupirant. ||. ἔχει πολλοὺς ἐραστὰς, elle a beaucoup de soupirants.

'Εργάζω, Μ. άσω, apprêter (préparer) les peaux, tanner, corroyer, ἴδε καὶ Ἀργάζω. 2) (μσ.) travailler. ||.— τὴν γῆν, cultiver (travailler) la terre, labourer.

'Εργαλεῖον (τὸ), outil, instrument. ||. γεωργικὰ ἐργαλεῖα, instruments aratoires. ||. ἐργαλεῖα φυσικῆς (μαθηματικῆς κτλ), instruments de physique (de mathématique etc).

'Εργαλειὸς (ὁ), métier (de tisserand). 2) espèce de cabestan pour pêcher des huîtres, drague, θ. angon.

'Εργασία (ἡ), occupation, θ. travail; besogne, θ. ouvrage. §. fonction, θ. ||. ἀφ' ἧς ἡμέρας οἱ σύνδικοι ἀναλάβωσι τὰς ἐργασίας των, à compter de l'entrée en fonctions des syndics. ||. αὐτὸ τὸ ἔπιπλον ἔχει πολλὴν ἐργασίαν, il y a beaucoup d'ouvrage à ce meuble. ||. εἶνε ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ κτίσται παραιτοῦν τὴν ἐργασίαν των, (σχολνοῦν), c'est l'heure où les maçons quittent l'ouvrage.

'Εργάσιμος (ὁ, ἡ), ἡ(κυρ. ἡμέρα), jour ouvrable ou ouvrier.

"Εργασμα (τὸ), κυρ. ἡ ἐργασία τῶν δερμάτων, la préparation des peaux, ἴδε καὶ Ἄργασμα.

'Εργαστηριάρχης, η (ὁ), qui tient (qui est en) boutique, boutiquier.

'Εργαστήριον (τὸ), boutique, θ.

'Εργάτης, ου (ὁ), ouvrier, manœuvre, manouvrier. ||. οἱ κτίσται καὶ οἱ ἐργάται, les maçons et leurs manœuvres. 2) (ἐργαλ. ναυτ.) cabestan. ||. γυρίζω τὸν ἐργάτην, virer le cabestan.

'Εργατικὸς, ή, ὸν, ouvrier. ||. αἱ ἐργατικαὶ τάξεις (τῆς κοινωνίας), les classes ouvrières.

'Εργάτις, ιδος (ἡ), ouvrière, θ. ||. αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι, les abeilles ouvrières.

'Εργοδιώκτης, ου (ὁ), grand travailleur, expeditif en affaires.

'Εργοδότης, ου (ὁ), celui qui donne une tâche à des ouvriers; chaland.

'Εργολαβία (ἡ), entreprise à forfait, forfait. ||. συμφωνῶ κατ' ἐργολαβίαν, traîter à forfait.

'Εργολάβος (ὁ), entrepreneur.

'Εργολαβῶ, Μ. ήσω, entreprendre un ouvrage à forfait ou pour un prix convenu.

"Εργον (τὸ), œuvre, θ; ouvrage; travail; §. fait; affaire, θ. action, θ.; acte, exploit; coup. ||. τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του, l'ouvrage de ses mains. ||. τὸ κάμνω ἔργον, prendre une chose à tâche. ||. ὁ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων, le directeur des travaux publics. ||. εἶν' ἔργον σου, c'est votre affaire, c'est a vous qu'il appartient de. ||. ἐνάρετον ἔργον, acte de vertu. ||. λαμπρὸν (ἔνδοξον) ἔργον, action d'éclat. ||. τὰ ἔργα του δὲν συμφωνοῦν μὲ τοὺς λόγους του, ses actions ne répondent pas à ses discours. ||. ὁ Θεὸς θέλει μᾶς κρίνει κατὰ τὰ ἔργα μας, Dieu nous jugera selon le mérite de nos oeuvres. ||. » Ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι,« (Γρφ.), la foi sans les œuvres est une foi morte, ἴδε καὶ Δουλειά.

*'Εργοστασιάρχης, ου (ὁ), chef d'atelier.

'Εργοστάσιον (τὸ), atelier.

'Εργόχειρον (τὸ), travail (manuel), ouvrage de mains.

'Εργώδης, ους (ὁ, ἡ), laborieux, pénible, difficile.

'Ερέα (ἡ), ἀρχ. laine (ouvrée), θ. §. (νεολογ.) drap.

'Ερέβινθος (ὁ), ἀρχ. τὸ Ῥεβίθι, ὄσπρ. pois-chiche, θ.

'Ερεθίζω, Μ. ίσω. irriter, exciter, stimuler, provoquer, harceler, piquer, agacer, aigrir, animer. ||. εἶνε πολλὰ ἐρεθισμένος ἐναντίον σου, il est fort animé contre vous. ||. τὰ πνεύματα ἄρχισαν νὰ ἐρεθίζωνται, les esprits commençaient à s'aigrir. ||. ἐρεθίζω τὴν ὄρεξιν, toucher, ἴδε ℥ Ἀνοίγω.

'Ερεθισμὸς (ὁ), irritation, θ. (ἰατρ.) excitation, θ.

'Ερεθιστικὸς, ή, ὸν, propre à irriter, piquant; (ἰατρ.) excitant, irritant, stimulant; §. (μτφορ.) tentant.

'Ερεθιστικότης (ἡ), irritabilité, θ.

'Ερείκη (ἡ), εἶδ. θάμν. bruyère, θ. brande, θ.

'Ερείπιον (τὸ), ruine, θ. masure, θ. (συχνότ. πλθ.) débris, décombres. ||. τὰ ἐρείπια τῆς Τρωάδος (τῆς Παλμύρας κτλ.), les ruines de Troie (de Palmyre etc). ||. ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς πατρίδος του, il fut enseveli sous les ruines de sa patrie.

"Ερεισμα (τὸ), ἀρχ. soutien, appui.

'Ερεσχελία (ἡ), ἀρχ. = Φαγαρία.

'Ερεσχελῶ, Μ. ήσω, = Φαγαρῶ.

'Ερέτης, ου (ὁ), ἀρχ. = Κωπηλάτης.

'Ερεύγομαι, Μ, ἐρεύξομαι, ro-

ter ; rejeter de son sein, vomir, §. (μτνμ.) proférer, ἴδε Ἐξερεύγομαι.

Ἔρευνα, ης (ἡ), recherche, θ. perquisition, θ. enquête, θ. examen. ||. κατ' οἶκον ἔρευνα, (Νμ.), visite domiciliaire, θ. descente, θ.

Ἐρευνῶ, Μ. ήσω, rechercher, scruter, examiner; interroger, s'informer de, s' enquérir. ||. ἐρευνῶ περὶ τῆς ὑγείας τινὸς, s'informer de la santé de q. ||. ἠρεύνησεν ἐπιμελῶς τὰ ἐθνικὰ χρονικὰ, il avait soigneusement interrogé les chroniques nationales.

Ἐρημία (ἡ), lieu désert, solitude, θ. désert.

Ἐρημικὸς, ή, ὸν, solitaire.

Ἐρημίτης, ου (ὁ), solitaire, ermite (ou) hermite. ||. κατοικία ἐρημίτε, ermitage (ou) hermitage.

Ἐρημονῆσι (τὸ), île déserte.

Ἐρημόνω, Μ. ώσω, dévaster; dépeupler. ||. (καὶ αὐτπθ.) ἡ πόλις αὔτη ἐρημόνει καθ' ἡμέραν, cette ville se dépeuple tous les jours.

Ἔρημος, η ἢ ος, ον, désert, solitaire; inhabité; (μὲ γεν.) privé de. ||. ἐρήμη (ἐνν. δίκη), Νμ., défaut (de comparaître à l' assignation donnée); jugement de contumace. ||. ἀπόφασις (ἐκδοθεῖσα) κατ' ἐρήμην, jugement par défaut. ||. » Οὐδεμία κατ' ἐρήμην ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ὡς πρὸς τρίτον, ἂν δὲν κτλ., (διχονμ.), aucun jugement par défaut ne sera exécuté à l' égard d'un tiers, que..., « ||. (ὡς ουσ.) ἡ Ἔρημος, le désert.

Ἐρήμωσις, εως (ἡ), dévastation, θ. désolation, θ. dépeuplement. ||. τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, (Γρφ.), l'abomination de la désolation.

Ἐρίζω, Μ. ίσω, ἀρχ. = Φιλονεικῶ, Μαλόνω, disputer, se quereller, avoir noise avec q.

Ἐρινάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), hâter la maturité des figues (en mettant près d' elles des figues sauvages).

Ἐριννὺς, ύος (ἡ), furie, θ.

Ἐρινὸς (ὁ), figue (ou) figuier sauvage.

Ἔριον (τὸ), ἀρχ. τὸ Μαλλί (τοῦ προβάτου), laine, θ.

Ἐριοφόρος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui porte de la laine, couvert de laine. ||. τὰ ἐριοφόρα (ζῶα), les bêtes à laine, le bétail blanc.

Ἔρις, ιδος (ἡ), querelle θ. dispute, θ. contestation, θ. noise, θ. (μυθολογ. καὶ κατὰ προσωποπ.) la Discorde. ||. τὸ μῆλον τῆς ἔριδος, la pomme de Discorde.

Ἐρίφιον (τὸ), petit chevreau, cabri.

Ἔριφος (ὁ καὶ ἡ), chevreau.

Ἕρμαιον (τὸ), ἀρχ., gain facile, bonne aubaine, trouvaille, proie, θ. ||. τὰ πλούτη τε ἔγιναν ἕρμαιον τοῦ νικητοῦ, ses richesses furent la proie du vainqueur. ||. εἶναι ἕρμαιον τῶν παθῶν του, il est en proie à ses passions (la proie de ses passions).

Ἑρμάρι (τὸ), προφ. κοιν. Ἀρμάρι, armoire, θ.

Ἑρμαφρόδιτος (ὁ), individu qui a les deux sexes, hermaphrodite.

Ἑρμηνεία (ἡ), explication, θ. interprétation, θ. éclaircissement.

Ἑρμηνεὺς, έως (ὁ), interprète. ||. ὁμιλοῦν μεταξύ των δι' ἑρμηνέως, ils se parlent par interprète.

Ἑρμηνευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἑρμηνεὺς, Ἐξηγητής. ||. (κυρ.) οἱ ἑρμηνευταὶ τῆς Θείας Γραφῆς, les glossateurs de la Bible.

Ἑρμηνευτικὸς, ή, ὸν, qui sert à expliquer (à interpréter), interprétatif.

Ἑρμηνεύω, Μ. εύσω, expliquer, interpréter.

Ἑρμογλύφος (ὁ), ἀρχ. = Ἀγαλματοποιὸς, sculpteur, statuaire.

Ἑρπετὸν (τὸ), reptile.

Ἕρπυλλον (τὸ), φ. serpolet.

Ἕρπω, Μ. ἑρπύσω ἢ ἕρψω, ramper; serpenter. §. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ἕρπω ἔμπροσθέν τινος, (τὸν κολακεύω χαμερπῶς), ramper devant q., être à plat ventre devant q., lui fa re bassement la cour.

Ἔῤῥε, Ἐῤῥέτω, Ἐῤῥέτωσαν! ἀρχ. (εἶδος κατάρας), allez! va! va-t-en au Diable!

Ἐῤῥέθη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Λέγω.

Ἐῤῥωμένως, ἐπίῤ. vigoureusement.

Ἔῤῥωσθε, πλθ. καὶ

Ἔῤῥωσο, ἑν. β'. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς προστ. τοῦ (ἀρχ.) ῥήμ. Ῥώννυμαι. ||. (συνήθ. ὡς προσφών. φιλόφρον.) portez-vous bien!

Ἐρύθημα (τὸ), rougeur, θ. (κυρ.) la couleur vermeil (le vermillon) des joues. §. (ἰατρ.) érythème.

Ἐρυθριῶ, Μ. άσω, rougir.

Ἐρυθρόδανον (τὸ), φυτ. βαφ. garance, θ.

*Ἐρυθρόπους, ποδος (ὁ), pied rouge, huîtrier, (εἶδος πτν.).

Ἐρυθρὸς, ά, ὸν, rouge.

Ἐρυσίβη (ἡ), rouille (des plantes), θ. nielle, θ. carie, θ. charbon, charbucle, θ.

Ἐρυσιβοῦμαι, Μ. (θὰ) ἐρυσιβωθῶ, être gâté par la nielle, se charbouiller.

Ἐρυσίπελας, ατος (τὸ), érysipèle καὶ (μτγν.) érésipèle.

Ἐρυσιπελατώδης, ους (ὁ, ἡ), érésipélateux.

Ἔρχομαι, Μ. (θὰ) ἔλθω, venir, arriver. ||. πόθεν ἔρχεσαι; d'où venez-vous? ||. ἔρχεται ἀπὸ ταξεῖδι, il arrive de voyage. ||. τοῦ δεῖνα ἐμπόρου τοῦ ἦλθαν τόσα φορτώματα μετάξι, il est arrivé à ce négociant tant de balles de soie. ||. μᾶς ἦλθαν φίλοι, μᾶς ἦλθε συναναστροφὴ, il nous arriva du monde, il nous arriva compagnie. ||. ἔρχομαι πάλιν, ἴδε Ξαναέρχομαι. ||. τὸ δυστύχημα δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνον, un malheur n' arrive jamais seul. ||. ἦλθα εἰς τὴν οἰκίαν σας νὰ σᾶς χαιρετήσω, je me suis présenté chez vous pous vous rendre mes devoirs. ||. δὲν μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν μνήμην), il ne se présente pas à mon esprit (à ma mé-

„oire), il ne me revient point. ||. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, revenir (à soi), revenir en son bon sens, ἴδε καὶ Συνέρχομαι. ||. πότε θὰ ἔλθῃς εἰς τὸν ἑαυτόν σου (θὰ σωφρονισθῇς); quand vous rendrez-vous à votre devoir? ||. τοῦ ἦλθε νὰ γελάσῃ, il lui prit envie de rire, ἴδε καὶ Παίρνω. ||. (ἢ πληρέστερον) ἐὰν τοῖς ἤρχετο ὄρεξιν νὰ προχωρήσωσι, s'il leur prenait envie de s'avancer. ||. θὰ ἔλθῃ καιρὸς (ἕνας καιρὸς), un temps viendra. ||. τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα, la semaine prochaine, la semaine qui vient. §. μὲ ἔρχεται (δὲν μ' ἔρχεται) τὸ 'πόδημα (τὸ φόρεμα κτλ.), ἴδε Γίνομαι καὶ Χωρῶ. ||. αὐτὸ τὸ φόρεμα σᾶς ἔρχεται καλὰ, cet habit vous va (vous habille) bien. ||. αὐτὴ ἡ κορδέλλα ἔρχεται καλὰ εἰς τὸ σκιάδιόν σε, ce ruban va bien à votre chapeau, ἴδε ἢ Ταιριάζω.

'Ερχομὸς (ὁ), arrivée, θ.

'Ερωδιὸς (ὁ), héron, (πτν.).

'Ερωμένη (ἡ), maitresse, amante.

"Ερως, ωτος (ὁ), amour. ||. ἔχει (κάμνει) ἔρωτας, elle a des galanteries. ||. ἔκαμε πολλοὺς ἔρωτας, elle a eu plusieurs intrigues.

'Ερωταπόκρισις, εως (ἡ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) Κατ' ἐρωταπόκρισιν, par demandes et par réponses.

Ερωτεύομαι. Μ. ἐρωτευθῶ (θὰ), aimer d'amour, être ou devenir amoureux de, être épris d'amour, se passionner pour; avoir une galanterie avec; (εἰρων.) amouracher, s'amouracher. ||. εἶνε ἐρωτευμένος (μὲ) τὴν.., il est épris (il est amoureux) de la...

'Ερώτημα (τὸ), question, θ. demande, θ. ||. τί ἐρώτημα; θέλει (ἔχει) 'ρώτημα; (φρσ.), belle demande! est-ce que ça se demande? cela ne se demande pas.

Ερωτηματικὸς, η, ον, interrogatif. ||. ἐρωτηματικὸν σημεῖον, point d'interrogation ou (σπν.) interrogant.

'Ερώτησις, εως (ἡ), l'action d'interroger, question, θ. interrogation, θ. demande, θ. ||. ἐρώτησις δικαστοῦ (ἀνακριτοῦ) πρὸς τὸν διάδικον ἢ τὸν ἀνακρινόμενον, interpellation, θ.

'Ερωτικὸς, ἡ, ὸν, relatif à l'amour, amoureux, érotique, tendre, galant; passionné. ||. σχέσις ἐρωτικὴ, commerce amoureux (de galanterie), intrigue galante, galanterie, θ. ||. στίχοι ἐρωτικοὶ, des vers tendres.

'Ερωτικῶς, ἐπίρ. amoureusement, avec amour. ||. τὴν ἀγαπᾷ ἐρωτικῶς, il l'aime d'amour.

'Ερωτόληπτος (ὁ, ἡ), épris d'amour, amoureux, passionné.

'Ερωτομανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fou d'amour.

'Ερωτῶ, Μ. ήσω, demander, interroger; questionner; s'informer; s'enquérir. ||. ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, ἴδε Συμβουλεύομαι. ||. ἠρώτησα τὸν δεῖνα ἂν ἡ διατρέχουσα φήμη ἀληθεύῃ, je me suis enquis d'un tel (à un tel), si le bruit qui court est vrai. ||. (ἰδιαιτ. Νμ.) ὁ μάρτυς, ἐρωτηθεὶς ἐὰν εἶδεν.., ἀπεκρίθη ὅτι.., le témoin, enquis s'il avai vu.., a repondu que... ||. ἐρωτηθεὶς (ὁ ἀνακρινομενος) ἐὰν ἠξεύρῃ νὰ ὑπογράψῃ, ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἠξεύρει, sur l'interpellation de signer, il déclara ne savoir. ||. ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, de ce requis et interpellé. ||. σᾶς ἐρωτῶ νὰ μοὶ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν, je vous interpelle de me dire la vérité.

'Εσένα, κοιν. ἀντὶ Σὲ, αἰτ. τοῦ Σύ.

'Εσκεμμένως, ἐπίρ. en homme qui pense, sensément.

'Εσμὸς (ὁ), ἀρχ. = Σμῆνος, essaim.

"Εσοπτρον (τὸ), ἀρχ. = Κάτοπτρον, miroir.

'Εσπέρα (ἡ), soir; soirée, ἴδε Βραδυά. ||. (κοιν. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) καλὴ 'σπέρα! bon soir.

'Εσπέρας, ἐπίρ. (πάντοτε ἐνάρθρ.) τὸ ἑσπέρας, le soir; au soir. ||. χθὲς (αὔριον) τὸ ἑσπέρας, hier (demain) soir, hier au soir. ||. περὶ τὸ ἑσπέρας, vers le soir, sur le soir, ἴδε καὶ Βράδυ.

'Εσπέριος, α, ον, ἀρχ. ἀντὶ Δυτικὸς, occidental. ||. ἡ ἑσπερία Εὐρώπη, l'Europe occidentale.

'Εσπερίζω, Μ. ίσω, ('Εκκλησ.), chanter vêpres.

'Εσπερινὸς (ὁ), vêpres, θ. πλθ. ||. ὑπάγω εἰς τὸν ἑσπερινὸν, aller à vêpres. ||. ἀκούω ἑσπερινὸν, entendre vêpres.

'Εσπερὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτ. καὶ ἄνθ. julienne (ou) giroflée, θ.

"Εσπερος (ὁ), l'étoile du soir (du berger), la planète de Venus.

"Εστειλα, ἀόρ. τοῦ Στέλλω.

"Εστησα, ἀόρ. τοῦ Στήνω.

'Εστὶ καὶ (πρὸ φων.) 'Εστὶν, ἀρχ. ἀντὶ Εἶνε, ἴδε Εἰμαι. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰς φρσ.) ὅ ἐστι, τοῦτ' ἔστι, c'est à dire.

'Εστία (ἡ), foyer; (συνκδχ.) maison, θ. asile; domicile.

'Εστιὰς, άδος (ἡ), prêtresse de Vesta, vestale, θ.

'Εστιατόριον (τὸ), salle du festin, (ἁπλ.) salle à manger; (συνήθ.) réfectoire.

'Εστιάτωρ, ορος (ὁ), qui traite, hôte, (εἰς μερικ. φρσ.) Amphitryon.

"Εστω, γ'. ἑν. πρσ. τῆς προστ. τοῦ Εἰμί. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίρ.) soit, à la bonne heure, (οἰκ.) va! ||. ἔστω καὶ, (φρσ.), fût-ce, ne fut-ce que. ||. νὰ ἀναγνωρίσουν, ἔστω καὶ ὀνόματι μόνον, τὴν κυριαρχίαν του, de reconnaître, ne fût-ce que nominalement, sa souveraineté.

'Εσὺ, κοιν. ἀντὶ Σύ.

'Εσχάρα, ας (ἡ), gril (à rôtir).

'Εσχατιὰ (ἡ), endroit le plus reculé, extrémité, θ. bout; confins. ||. εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς γῆς (τοῦ κόσμου), au dernier bout du monde.

'Εσχατόγηρως (ὁ), vieillard décrépit, extrêmement vieux.

"Εσχατος, η, ον, dernier (κυρ. καὶ μτφορ.), extrême; haut. ||. ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας, accusé de haute trahison. ||. εἰ

τὸν ἔσχατον βαθμὸν, au souverain (au dernier) dégré. ||. (μτφορ.) εἶνε εἰς τὰ ἔσχατα, il est à l' extrémité (à sa dernière heure), ἴδε καὶ Λοίσθιος.

Ἐσχάτως, ἐπίῤ. dernièrement. 2) (ἀρχ.) au dernier (ou) au plus haut point, extrêmement. ||. ἐσχάτως ἄτοπον, c'est de la dernière absurdité.

Ἔσωθεν, ἐπίῤ. dedans, en dedans, au dedans, du dedans, par dedans. ||. ἡ θύρα ἦτον κλεισμένη ἔσωθεν, la porte était fermée en dedans. ||. εἶνε καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ὡραῖον, il est beau par dedans et par dehors. ||. (ὡς ἐνάρθρ.) τὸ ἔσωθεν, le dedans, l'intérieur.

*Ἐσώπανον (τὸ), doublure, θ. ||. ξηλόνω τὸ ἐσώπανον, dédoubler (un habit).

Ἐσωτερικὸς, ή, ὸν, intérieur; interne; intestin; intrinsèque. ||. ὁ ὑπουργὸς (τὸ ὑπουργεῖον) τῶν ἐσωτερικῶν, le ministre (le ministère) de l' intérieur. ||. ἐσωτερικαὶ διχόνοιαι, divisions intestines. ||. ἡ ἐσωτερικὴ ἀξία (τινὸς πράγματος καὶ ἰδιαιτ. νομίσματος), la valeur intrinsèque.

Ἐσωτερικῶς, ἐπίρ. intérieurement.

*Ἐσωτρόπιον (τὸ), carlingue, θ.

Ἑταίρα, ας (ἡ), femme publique, fille de joie, courtisane, θ.

Ἑταιρεία (ἡ), liaison entre camarades, association, θ. coterie, θ. ligue, θ.

Ἑταιρία (ἡ), société, θ. association, θ. compagnie. ||. ἐμπορικὴ ἑταιρία, société de commerce. ||. ἀνώνυμος ἑταιρία, société anonyme. ||. ἡ—τῶν Ἰνδιῶν, la compagnie des Indes. ||. ἡ βασιλικὴ—τοῦ Λονδίνου, la Société royale de Londres. ||. εἶνε μέλος διαφόρων φιλολογικῶν ἑταιριῶν, il est de plusieurs sociétés littéraires.

Ἑταιρικὸς, ή, ὸν, de courtisane.

Ἐτάφην, πθ. ἀόρ. τοῦ Θάπτω.

Ἐτέθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Θέτω (Τίθημι).

Ἑτερογενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est d'un autre genre, étérogène, étranger.

Ἑτεροδιδασκαλία (ἡ), doctrine erronnée (étérodoxe).

Ἑτεροδικία (ἡ), νλγ. exterritorialité, θ.

Ἑτερόδοξος (ὁ, ἡ), qui est d' un autre rite, dissident, étérodoxe.

Ἑτεροθαλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), (κυρ. μτφορ.) qui n'a que son père ou sa mère (vivant encore), παρβλ. Ἀμφιθαλής.

Ἑτεροκίνητος (ὁ, ἡ), mu par une force étrangère; §. (μτφορ.) qui agit par l'impulsion d' un autre, qui n' agit que par ressort.

Ἑτερόκλιτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. hétéroclite.

Ἑτεροπροσωπία (ὁ, ἡ), Γρμτ. difference de personnes.

Ἑτερόῤῥυθμος (ὁ, ἡ), (ἐν χρήσ. μόνον) ἑταιρία ἑτερόῤῥυθμος, (Ἐμπορ. Δικονμ.), société en commandite.

Ἕτερος, α, ον, (κυρ. καὶ ἀρχ.) l'autre (en parlant de deux); (κοιν. ἐν γέν.) = Ἄλλος, autre. ||. ὁ γάμος διαλύεται ἀποθανόντος τοῦ ἑτέρου (καὶ κρσ. θατέρου) τῶν συζύγων, le mariage se dissout par la mort de l'un des conjoints. ||. δυοῖν θάτερον; (φρσ. ἀρχ.), de deux chose l'une. ||. ἀφ' ἑτέρου (ἐνν. μέρους), de l'autre (côté), d'un autre côté.

Ἑτερόφθαλμος (ὁ, ἡ), qui n'a qu'un œil, borgne.

Ἑτερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui pense différemment, qui est d' une autre opinion, dissident.

Ἐτησίαι (οἱ), (ἐνν. ἄνεμοι), vents du nord qui soufflent régulièrement pendant l'été, (κυρ. εἰς τὸν Ὠκεαν.) vents alizés, moussons.

Ἐτήσιος, α, ον, de chaque année; annuel. ||. τὸ ἐτήσιον (ἐνν. μίσθωμα), année (de gages, de pension, etc), θ.

Ἐτησίως, ἐπίῤ. chaque année, tous les ans, annuellement.

Ἔτι, ἐπίῤ. (ἀρχ.) encore, ἴδε Ἀκόμη. ||. ἔτι μᾶλλον, plus encore, encore plus (davantage); (εἰς τὰ κατάστιχα) plus.

Ἐτμήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Τέμνω.

Ἔτνος, ους (τὸ), ἀρχ., purée (de pois ou de fèves), θ.

Ἑτοιμάζω, Μ. άσω, préparer, apprêter, disposer, destiner; dresser. ||. ἑτοίμασε τὰ 'πωρικὰ, dresse le fruit. ||. ἑτοίμασε τὸ φαγεῖ, apprêtez le dîner (ou) à dîner. ||. ἑτοίμασαν τὴν σάλαν διὰ τὸν χορὸν, on a disposé la salle pour le bal. ||. ἑτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ, il s'apprête (il se dispose) à partir; il fait ses dispositions pour partir. ||. ἑτοιμάσου νὰ τὸν δεχθῇς, préparez-vous à le recevoir.

Ἑτοιμασία (ἡ), préparation, θ. préparatifs, dispositions, θ. πλθ. apprêt, appareil. ||. κάμνουν μεγάλας ἑτοιμασίας διὰ τὴν ὑποδοχήν του, on fait de grands préparatifs (de grands appareils, des grands apprêts) pour sa reception. ||. δὲν χρειάζονται τόσαι(ς) ἑτοιμασίαι(ς), il ne faut pas tant d' apprêts, il n'y faut point tant de préparatifs.

Ἑτοιμόγεννη (ἡ), κοιν. ἡ Ἐπίτεξ (γυνή).

Ἑτοιμολογία (ἡ), prestesse de reparties, présence d'esprit.

Ἑτοιμολόγος, η, ον, qui a la repartie prompte (la riposte en main), qui est preste à la réplique (prompt à la repartie), vif à la riposte.

Ἑτοιμόῤῥοπος (ὁ, ἡ), qui est sur le point de tomber, qui menace ruine (tombe en ruine, s'en va en ruine); croulant.

Ἕτοιμος, η, ον, prêt; préparé, disposé. ||. τὸ φαγεῖ (τὸ γεῦμα) εἶνε ἕτοιμον, le dîner est prêt (à servir). ||. τὸ ὄχημα εἶνε ἕτοιμον, la voiture est prête (est avancée).

Ἑτοιμότης, ητος (ἡ), état de ce qui est prêt, disposition, θ.

Ἔτος, ους (τὸ), an, année, θ. ||. κατ' ἔτος, tous les ans, chaque année. ||. τὸ ἔτος τῶν (ἀρχ.)

νομισμάτων, le millésime. ||. τῷ (1855) ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου (ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως), l'an du monde (l'an de grâce, l'an de Notre-Seigneur) 1855. ||. τῷ 500 ἔτει ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, en l'an 500 de la fondation de Rome. ||. (ἢ ἐλλειπτ.) τῷ 1855, en 1855.

'Ετράπην, πθ. ἀόρ. τοῦ Τρέπω.

'Ετρώθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Τιτρώσκω.

Ἔτσι, μόρ. (χυδ.), ἴδε Οὕτω. ||. ἔτσι 'θέλησ' ὁ Θεός, c'est Dieu qui le voulût comme cela. ||. ἔτσι καὶ ἔτσι, (φρσ.), (μετρίως), la la, comme cela, tellement quellement. ||. ἔτσι νὰ ἔχω καλόν, ἔτσι νὰ ζῶ κτλ., ainsi Dieu me soit en aide.

'Ετυμηγορία (ἡ), verdict. ||. ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, la déclaration du jury.

'Ετυμολογία (ἡ), étymologie, θ.

Ετυμολογικὸς, ή, όν, qui concerne l'étymologie, étymologique.

'Ετυμολογικῶς, ἐπίρ. étymologiquement.

'Ετυμολόγος (ὁ), étymologiste.

Ἔτυχον, ἀόρ. τοῦ Τυχαίνω.

Εὖ, ἐπίρ. (ἀρχ.), bien, ἴδε Καλῶς. ||. τὸ εὖ ζῆν, le bien vivre. ||. τὸ εὖ εἶναι, le bien-être.

Εὐαγγελικὸς, ή, όν, évangélique.

Εὐαγγελικῶς, ἐπίρ. évangéliquement.

Εὐαγγελισμὸς (ὁ), 'Εκκλησ., l'annonciation (de la Vierge); le jour (la fête) de l'annonciation.

Εὐαγγέλιον (τὸ), évangile. ||. τὸ κατὰ Μάρκον (κατὰ Λουκᾶν κτλ.) εὐαγγέλιον, l'Évangile selon saint Marc (saint Luc etc). ||. ὡρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ils prêtèrent le serment sur l'Évangile (sur les Évangiles).

Εὐαγγελιστὴς, οῦ (ὁ), évangéliste.

Εὐαγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. saint.

Εὐάγωγος (ὁ, ἡ), facile à conduire (à gouverner), docile, traitable; pliable.

Εὐαισθησία (ἡ), sensibilité, θ. délicatesse (de tact, de goût), θ.

Εὐαίσθητος (ὁ, ἡ), sensible; délicat. ||. εἶνε πολλὰ εὐαίσθητος, il est d'une grande sensibilité.

Εὐάλωτος (ὁ, ἡ), facile à prendre.

Εὐανάγνωστος (ὁ, ἡ), facile (aisé) à lire, lisible.

Εὐανθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a de belles fleurs; §. (μτνμ.) riche en couleurs.

Εὐαπάτητος (ὁ, ἡ), facile à duper (à tromper).

Εὐαπόδεικτος (ὁ, ἡ), facile à prouver (à démontrer).

Εὐαρέστησις, εως (ἡ), contentement.

Εὐάρεστος (ὁ, ἡ), qui plaît, agréable; revenant; beau. ||. εἶν' εὐάρεστον νὰ περιπατῇ τις τὸ πρωΐ, il fait beau marcher (se promener) le matin. ||. εἶν' εὐάρεστον νὰ βλέπῃ τις δύο στρατεύματα ἀντιπαραταττόμενα εἰς μάχην, il fait beau voir deux armées se disposer au combat.

Εὐαρεστῶ, Μ. ήσω, plaire à q., complaire, se rendre agréable. ||. (μσ.) se plaire à (ou) de, trouver bon; avoir agréable, agréer, ἴδε Εὐδοκῶ. ||. ἡ Υ. Μ. ἂς εὐαρεστηθῇ, plaise à V. M. ||. ἐὰν εὐαρεστῆται, si bon lui semble, s'il lui plaît. ||. τὸ ἔκαμε μόνον ἢ μόνον ἵνα τὸν εὐαρεστήσῃ, il n'a fait cela que pour lui complaire.

Εὐαρέστως, ἐπίρ. de manière à plaire (à complaire), agréablement.

Εὐάρμοστος (ὁ, ἡ), bien adapté, commode, convenable; §. qui sait se plier ou s'accomoder à, accommodant, accordable.

Εὖγε, ἐπιφών. 'Επαινετικ. bien! bravo!

Εὐγένεια (ἡ), noblesse (d'origine), θ. naissance, θ. extraction noble, condition relévée; (συνκδχ.) bonnes manières, bon ton, politesse, θ. honnêteté, θ. civilité, attention, θ. urbanité, θ. courtoisie, θ. §. (πληθ.) prévenances, θ. ||. μὲ εὐγένειαν, (μὲ εὐγενικὸν τρόπον), avec politesse, civilement, honnêtement; courtoisement, en galant homme. ||. μὲ ἐδέχθη μὲ πολλὴν εὐγένειαν, il m'a reçu fort civilement. ||. ἐφέρθη μὲ πολλὴν εὐγένειαν, il en a usé avec beaucoup de civilité (de courtoisie).

Εὐγενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), homme de condition (de haute naissance), noble, gentilhomme ||. ὁ τῶν εὐγενῶν, qui concerne les nobles ou la noblesse, nobiliaire. ||. δὲν δίδεται εὐγενέστερος νέος, on ne peut pas être mieux né que ce jeune homme. 2) = Εὐγενικός. ||. εἶσθε πολλὰ εὐγενὴς (ὑποχρεωτικὸς), φρσ. vous êtes un galant homme (un brave garçon), vous êtes bien aimable.

Εὐγενία (ἡ), ἀρχ. ἀττικ. ἀντὶ Εὐγένεια. ||. (διεσώθη παρ' ἡμῖν μόνον εἰς τὴν φιλοφρονητ. φρσ. ἢ περιφρσ.) ἡ εὐγενία του (της, των, τους), τῆς εὐγενίας του (της κτλπ.), sa seigneurie (Monsieur un tel). ||. ποῖος εἶν' ἡ εὐγενία του; qui est monsieur?

Εὐγενικὸς, ή, όν, de bon ton, poli, galant, civil, courtois, honnête, gracieux, obligeant, prévenant.

Εὐγενῶς, ἐπίρ. noblement; galamment. §. civilement; avec politesse, honnêtement.

Εὐγλωττία (ἡ), talent de la parole, éloquence, θ.

Εὔγλωττος (ὁ, ἡ), qui a le talent de la parole, éloquent.

Εὐγνωμονῶ, Μ. ήσω, être reconnaissant, avoir de la reconnaissance. ||. θὰ τὸν εὐγνωμονῶ αἰωνίως, je lui en conserverai une éternelle reconnaissance.

Εὐγνωμόνως, ἐπίρ. avec reconnaissance.

Εὐγνωμοσύνη (ἡ), reconnaissance, θ. gratitude θ.

Εὐγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), reconnaissant.

Εὐδαιμονία (ἡ), bonheur, félicité, θ.

Εὐδαιμονίζω, Μ. ίσω, estimer ou appeler heureux, féliciter.

Εὐδαιμόνως; ἐπίῤ. heureusement.

Εὐδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), heureux, fortuné.

Εὐδία (ἡ), calme de la mer; temps serein.

Εὐδιάβλητος (ὁ, ἡ), qu' il est facile de calomnier ou de mal interpréter.

Εὐδιάθετος (ὁ, ἡ), bien disposé (intentionné); de bonne humeur, en bonne disposition, bienveillant, de bonne intention.

Εὐδοκία (ἡ), volonté, θ. approbation, θ. ||. (κυρ.) Θεία εὐδοκία, par la volonté ou par la grâce de Dieu.

Εὐδοκίμησις, εως (ἡ), réussite, θ. prospérité, θ.

Εὐδόκιμος (ὁ, ἡ), estimé.

Εὐδοκιμῶ, Μ. ήσω, acquérir de la gloire; obtenir du succès, avoir de réussite, réussir, prospérer.

Εὐδοκῶ, Μ. ήσω, vouloir bien, se plaire de. ||. ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς, il a plu à Dieu. ||. ὁ βασιλεὺς ηὐδόκησε νὰ δεχθῇ τὴν παραίτησίν του, le roi voulut bien agréer sa démission.

Εὐδυσώπητος (ὁ, ἡ), facile à fléchir.

Εὔελπις, ιδος (ὁ, ἡ), qui a bonne espérance.

Εὐεξία (ἡ), bonne constitution, θ. bonne santé, θ.

Εὐεπίβατος (ὁ, ἡ), qu'on peut monter facilement.

Εὐεργεσία (ἡ) καὶ

Εὐεργέτημα (τὸ), bienfait.

Εὐεργέτης, ου (ὁ), bienfaiteur.

Εὐεργετικὸς, ἡ, ὸν, bienfaisant.

Εὐεργέτις, ιδος (ἡ), bienfaitrice.

Εὐεργετῶ, Μ. ήσω, faire du bien à q. ||. (πθ.) recevoir des bienfaits.

Εὐερέθιστος (ὁ, ἡ), facile à choquer, prompt à s'irriter, fort délicat; chatouilleux, susceptible, irritable. ||. εἶνε πολλὰ ευερέθιστος, il est d'une grande irritabilité.

Εὐετηρία (ἡ), ἀρχ. année heureuse (fertile, abondante etc), année d'abondance.

Εὐζωΐα (ἡ), vie heureuse, bien être.

Εὔζωμον (τὸ), φ. roquette, θ.

Εὔζωνος (ὁ, ἡ), armé à la légère; §. dispos, tout prêt. ||. (οὐσ.) τὸ τάγμα τῶν εὐζώνων, ἢ Οἱ εὔζωνοι (ἐνν. στρατιῶται), les chasseurs, la compagnie des chasseurs; les voltigeurs.

Εὐήθεια (ἡ), bonhomie, θ. simplicité, θ. sottise, bêtise, θ.

Εὐήθης, ους (ὁ, ἡ), sot, niais, nigaud, bonhomme, bête, θ. ||. εἶνε πολλὰ εὐήθης, il est d' une grande sottise (bêtise). ||. δὲν δίδεται εὐηθέστερος ἄνθρωπος (εὐηθεστέρα ἀπόκρισις), il est impossible d'être (de faire une reponse) plus bête, rien de si bête que cet homme (que cette reponse).

Εὐημερία (ἡ), ἀρχ. =Εὐτυχία, bonheur, prospérité, θ.

Εὐημερῶ, Μ. ήσω, ἀρχ. =Εὐδαιμονῶ, Εὐτυχῶ, être heureux ou florissant, prospérer.

Εὔηχος (ὁ, ἡ), sonore.

Εὐθαρσὴς, οῦς (ὁ, ἡ), plein de confiance, courageux.

Εὐθαρσῶς, ἐπίῤ. avec une noble confiance, courageusement etc.

Εὔθετος (ὁ, ἡ), propre à, disposé pour, commode, convenable, avantageux, favorable. ||. τὸ εὔθετον τοῦ τόπȣ, le confortable de la localité. ||. ἐν εὐθέτῳ κείμενος, bien (avantageusement, commodement) situé.

Εὐθέτως, ἐπίῤ. commodement.

Εὐθημοσύνη (ἡ), ἀρχ. bel arrangement, bon ordre.

Εὐθηνὰ (πρφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, 'Φτηνὰ), ἴδε Εὐθηνός.

Εὐθηναίνω, Μ. αίνω (θὰ), baisser le prix, (χυδ.) ramender. ||. (ἀμτβτ.) baisser de prix, amender, ramender.

Εὐθήνεια (ἡ), bas-prix; abondance, θ.

Εὐθηνὸς, ἡ, ὸν, qui est de bas prix (de bon marché, de bon compte), peu coûteux. ||. εἶν' εὐθηνότερον, il est à meilleur marché. ||. (τὸ πληθ. οὐδ.) Εὐθηνὰ, ἐπίῤ. à bas prix, à bon compte, à bon marché. ||. τὸ 'πῆρα 'φθηνὰ, je l'ai eu à bon marché (à bon compte). ||. πωλεῖται πολλὰ 'φθηνὰ, il se vent fort bon marché. ||. εὐθηνότερα, à meilleur marché, à meilleur compte. ||. αὐτὸς ὁ ἔμπορος θὰ σᾶς τὸ δώσῃ εὐθηνότερα παρὰ κάθε ἄλλον, ce marchand vous fera meilleur compte que qui que ce soit. ||. ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθηνότερα, le moins cher possible. ||. 'φθηνότατα, à très -bon marché, à très-bas prix. ||. 'φθηνὰ τὰ 'γλύτωσεν, (φρσ.), il en fut quittre à bon marché, il échappa (il l'a manqué, il en est revenu d'une) belle.

Εὔθραυστος (ὁ, ἡ), aisé à rompre, sujet à se casser, fragile; frêle. ||. τὸ εὔθραυστον (ἀφηρημ.), la fragilité.

Εὔθρυπτος (ὁ, ἡ), friable. ||. τὸ εὔθρυπτον, la friabilité.

Εὐθυγραμμία (ἡ), ligne droite, θ. alignement. ||. κατ' εὐθυγραμμίαν, en ligne droite; à la ligne. ||. τοποθετῶ (καὶ μσ. τοποθετοῦμαι) κατ' εὐθυγραμμίαν, aligner ou s'aligner.

Εὐθύγραμμος (ὁ, ἡ), rectiligne.

Εὐθυδικία (ἡ), ἀρχ., équité, θ.

Εὐθυμία (ἡ), bonne humeur, θ. gaieté, θ. enjouement, joie, θ.

Εὔθυμος (ὁ, ἡ), de bonne humeur; enjoué, gai, réjoui. ||. εἶνε πάντοτε εὔθυμος, il est toujours en joie. ||. εἶνε πολλὰ εὔθυμος, elle est d'une grande gaieté. ||. εἶνε ἄνθρωπος φύσει εὔθυμος, (καλόβολος), c'est un bon vivant.

Εὐθυμῶ, Μ. ήσω, s'égayer, se réjouir; se divertir, rire.

Εὐθύμως, ἐπίῤ. gaiement.

Εὐθύνη (ἡ), responsabilité, θ. ||. ὑπὸ εὐθύνην μου, sous ma responsabilité.

Εὐθὺς, ἐπίῤ. aussitôt, dès, tout d'abord. ||. εὐθὺς ὅπου, dès que, si tôt (aussi tôt) que. ||. εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, aussitôt après votre départ. ||. εὐθὺς ἀπὸ, dès. ||. εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ χριςιανισμοῦ αἰώνων, dès les premiers siècles du christianisme.

Εὐθὺς, έος (ὁ, ἡ), droit (κυρ. ꙁ μτνμ.) sans détour, franc. ||. ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, le droit chemin, (καὶ Γρφ.) la droite voie. ||. (ꙁ ἑλλ.) κατ' εὐθεῖαν (ἐνν. γραμμὴν), ἢ ἀπ' εὐθείας, en droite ligne, en ligne directe; §. directement, en droiture, ἴδε καὶ Ἀμέσως.

Εὐθύτης, ητος (ἡ), droiture, θ. équité, θ.

Εὐκαιρία (ἡ), circonstance favorable, lieu, rencontre, θ. occasion, θ. commodité, θ. §. ouverture, θ. opportunité, θ. §. loisir. ||. δράττομαι τῆς εὐκαιρίας, saisir l'occasion, (καὶ μτφορ.) prendre la balle au bond. ||. ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ (δεῖνα), ἵνα σᾶς γράψω, je me sers de la commodité que m'offre le départ d' (un tel), pour vous écrire. ||. ἂν εὕρω εὐκαιρίαν νὰ ἀναφέρω περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, si je trouve lieu (quelque ouverture) d'entamer cette affaire. ||. ποτὲ δὲν θέλεις εὕρει καλλιωτέραν (ἁρμοδιωτέραν) εὐκαιρίαν, vous ne l'aurez jamais plus belle.

Εὐκαιρόνω, Μ. ώσω, κοιν. ἀντὶ Κενόω, vider. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) se vider, ἴδε καὶ Ἀδειάζω.

Εὔκαιρος, ος (καὶ κοιν.) η, ον, (ἀρχ.), opportun, favorable. 2) (κοιν.) = Ἄδειος, vide. ||. ὁ στύλος ἀκκουμπᾶ εἰς τὰ εὔκαιρα, (οἰκοδμ.), cette colonne porte à faux (elle est en porte-à-faux). §. (καὶ μτνμ.) κοπιάζει εἰς τὰ εὔκαιρα, ἴδε Μάτην. 3) (συνκδχ. ꙁ τρπ.) vain; vague, frivole.

Εὐκαιρῶ, Μ. ήσω, avoir le temps ou le loisir. ||. σήμερον δὲν εὐκαιρῶ, je ne m'appartiens pas aujourd' hui.

Εὐκαίρωμα (τὸ), = Ἀδείασμα.

Εὔκαμπτος (ὁ, ἡ), flexible, pliable, pliant, souple, obéissant (μτνμ.). ||. κάμνω τι νὰ γένῃ εὔκαμπτον, assouplir. ||. ἔχει φωνὴν εὔκαμπτον, il a de l'inflexion dans la voix, il a des inflexions de voix agréables, sa voix a de la souplesse. ||. τὸ εὔκαμπτον, la flexibilité, la souplesse.

Εὐκαρπία (ἡ), fertilité, θ.

Εὔκαρπος (ὁ, ἡ), fertile.

Εὐκατάστατος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui a de (qui est dans) l'aisance, qui est bien à son aise, qui a des (qui est en) fonds, aisé, accommodé. ||. οἱ εὐκατάςατοι, les gens à leur aise, les gens bien accommodés.

Εὐκατάφορος (ὁ, ἡ), enclin ou porté à, qui a du penchant (de la propension) à.

Εὐκαταφρόνητος (ὁ, ἡ), qui est à mépriser, méprisable. ||. οὐκ εὐκαταφρόνητος, qui n'est pas à rejeter (à mépriser), raisonnable, considévable.

Εὐκατόρθωτος (ὁ, ἡ), dont on vient facilement à bout.

Εὐκινησία (ἡ), facilité de se mouvoir, agilité, θ. mobilité, θ.

Εὐκίνητος (ὁ, ἡ), facile à se mouvoir, agile; dispos. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ εὐκίνητον, ἀντὶ Ἡ Εὐκινησία.

Εὐκλεὴς, οῦς (ὁ, ἡ), illustre, célèbre, glorieux.

Εὔκλεια (ἡ), gloire, θ. célébrité, θ.

Εὐκλεῶς, ἐπίῤ. glorieusement.

Εὐκοίλιος (ὁ, ἡ), qui a ou qui rend le ventre libre (lâche).

Εὐκοιλιότης, ητος (ἡ), liberté de ventre, relâchement (du ventre). ||. τὰ σταφύλια φέρουν εὐκοιλιότητα, le raisin lâche le ventre (rentre lâche).

Εὐκολία (ἡ), facilité, θ. aisance, θ. commodité, θ. ||. πρὸς πλειοτέραν εὐκολίαν, pour plus de commodité. ||. τὸ ὄχημα εἶνε μεγάλη εὐκολία, une carosse est une grande (d' une grande) commodité. ||. ἡ θύρα ἀνοίγει μὲ εὐκολίαν, la porte s'ouvre aisément (ou) à l'aise.

Εὐκολόβραστος, η, ον, = Καλόβραστος.

Εὐκολογέλαστος, η, ον, κοιν. ὁ Εὐαπάτητος.

Εὐκολογνώριστος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, facile à connaître, connaissable.

Εὐκολοδιάβαστος, η, ον, κοιν ὁ Εὐανάγνωστος.

Εὐκολοδιόρθωτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, facile à corriger (à remédier).

Εὐκολοκατόρθωτος, ος ꙁ (κοιν.) η, ον, κοιν. ὁ Εὐκατόρθωτος.

Εὐκολοκυρίευτος, η, ον, κοιν. ὁ Εὐάλωτος, facile à prendre (à soumettre).

Εὐκολοοικονόμητος, η ꙁ (κοιν.) ος, ον, ἴδε Εὐοικονόμητος.

Εὐκολοπέραστος, η, ον, facile à traverser.

Εὐκολόπιστος, η καὶ ος, ον, ἴδε Εὔπιστος.

Εὐκολοπώλητος, η καὶ ος, ον, qui est de bon débit (de bonne vente, de bonne défaite).

Εὔκολος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, facile, aisé. ||. τὸ καλῶς γράφειν δὲν εἶν' εὔκολον, il n'est pas aisé de bien écrire. ||. τοῦτο εἶνε εὐκολώτατον, cela est de la plus grande facilité.

Εὐκολοσήκωτος, η, ον, facile à lever (à enlever) ou à porter, portatif.

Εὐκολοσυμβίβαστος, ος ꙁ (κοιν.) η, ον, de facile accommodement, (ἐπὶ πραγμ.) accommodable, ||. τὰ δύο ταῦτα χωρία (τοῦ συγγράμματος) μοὶ φαίνονται πολλὰ εὐκολοσυμβίβαστα, ces deux passages me semblent très-conciliables.

Εὐκολοχώνευτος, η, ον, κοιν. ὁ Εὔπεπτος, facile à digérer, qui est de facile digestion.

Εὐκολύνω, Μ. (θὰ) εὐκολύνω, faciliter.

Εὐκόλως, ἐπίῤ. facilement, aisément.

Εὐκοσμία (ἡ), décence, θ. bienséance.

Εὐκρασία (ἡ), heureuse température, θ. douceur de l'air.

Εὔκρατος (ὁ, ἡ), bien tempéré, doux. ||. ἡ — ζώνη (Γεωγρφ.), la zone tempérée.

Εὐκράτως, ἐπίῤ. d'une manière bien tempérée.
Εὐκρίνεια (ἡ), pureté, θ. clarté, θ. netteté, θ.
Εὐκρινὴς, οῦς (ὁ, ἡ), facile à distinguer, bien distinct, clair, intelligible.
Εὐκρινῶς, ἐπίῤ. bien distinctement, clairement, nettement, intelligiblement, (ἐπὶ ἐγγράφ.) lisiblement. ||. ὁμιλεῖ εὐκρινῶς, il parle intelligiblement (à voix intelligible). ||. εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως, à haute et intelligible voix.
Εὐκταῖος, α, ον, qui est à souhaiter, souhaitable, désirable. ||. ἦτον εὐκταῖον ἐάν.., il serait à souhaiter que...
Εὐκτήριος (ὁ, ἡ), (κυρ. οἶκος) chambre à prier. ||. εὐκτήριον (ἐνν. οἴκημα ἢ δωμάτιον), oratoire.
Εὐκτικὸς, ἡ, ὸν, qui exprime le souhait, optatif. ||. (κυρ.) εὐκτικὴ ἔγκλισις, (Γρμτ.), l'optatif.
Εὐλάβεια (ἡ), dévotion, θ. piété, θ.
Εὐλαβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), pieux, religieux, dévot.
Εὐλαβοῦμαι (χωρὶς Μ.), respecter, réverer.
Εὐλαβῶς, ἐπίῤ. pieusement, dévotement.
Εὔλαλος (ὁ, ἡ), qui parle bien.
Εὔληπτος (ὁ, ἡ), facile à comprendre (à concevoir), intelligible, clair. ||. τὸ εὔληπτον, la clarté (du style), ἴδε καὶ Σαφήνεια.
Εὐλήπτως, ἐπίῤ. d'une manière facile à comprendre (intelligible).
Εὐλίμενος (ὁ, ἡ), qui a un bon port (ou) des bons ports.
Εὐλόγησις, εως (ἡ), l'action de donner la bénédiction, bénédiction, θ. ||. ἡ — τῶν γάμων (τοῦ ἄρτου κτλ.), la bénédiction du pain etc.
Εὐλογητὸς, ἡ, ὸν, béni. ||. »Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, (φρσ. Γρφ.), Dieu soit béni, le ciel en soit béni, béni soit Dieu.
Εὐλογία (ἡ), bénédiction, θ. ||. εὐλογία θεοῦ, (ἀφθονία, εὐτυχία), c'est une bénédiction (de Dieu).
Εὐλογιὰ (ἡ), petite verole, θ. (ἰατρ.) variole, θ. ||. τὸ μίασμα τῆς εὐλογιᾶς, le virus variolique.
Εὐλογιάρης, α, ικον καὶ
Εὐλογιοκομμένος, η, ον, marqué (gravé, creusé, grélé) de petite verole, (ἰατρ.) variolé. ||. τὸ πρόσωπόν του εἶν' εὐλογιοκομμένον, il a le visage tout grêlé.
Εὔλογος (ὁ, ἡ), raisonnable; convenable; à propos, fondé; légitime. ||. εἶνε (δὲν εἶνε) εὔλογον νὰ.., il est (il n'est pas) à propos de... ||. δὲν τὸ εὑρίσκω εὔλογον, je ne le trouve pas bon, je le trouve mauvais. ||. ἔκρινεν εὔλογον νὰ.., il jugea à propos de...
Εὐλογοφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui parait raisonnable, spécieux, plausible.
Εὐλογοφανῶς, ἐπίῤ. spécieusement, d'une manière plausible.
Εὐλογῶ, Μ. ήσω, bénir; donner la bénédiction (ou) sa bénédiction. ||. εὐλογῶ γάμον (τράπεζαν κτλ.), bénir un mariage (la table etc). ||. ὁ θεὸς εὐλόγησεν αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, Dieu a versé (a repandu, a donné) sa bénédiction sur cette famille, y a mis sa bénédiction. ||. εὐλογημένον 'σπίτι, maison de bénédiction.
Εὐλόγως, ἐπίῤ. avec raison; convenablement. ||. πολὺ εὐλογώτερον, à plus forte raison.
Εὐλύγιστος (ὁ, ἡ), =Εὔκαμπτος.
Εὐμαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui apprend facilement, intelligent.
*Εὐμαρὶς, ίδος (ἡ), pantoufle, θ.
Εὐμεγέθης, ους (ὁ, ἡ), assez grand, d'une bonne grandeur.
Εὐμέθοδος (ὁ, ἡ), méthodique.
Εὐμεθόδως, ἐπίῤ. méthodiquement.
Εὐμένεια (ἡ), clémence, θ. bienveillance, θ.
Εὐμενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), clément, bienveillant; favorable, propice, prospère.
Εὐμενῶς, ἐπίῤ. avec bienveillance; favorablement.
Εὐμετάβλητος (ὁ, ἡ), qui change facilement, changeant; variable; (ἐπὶ ἠθ.) versatile. ||. τὸ εὐμετάβλητον τοῦ καιροῦ (τῆς ἀτμοσφαίρας), la variabilité de la température. ||. τὸ εὐμετάβλητον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, la mutabilité des choses du monde. ||. τὸ εὐμετάβλητον τοῦ χαρακτῆρός (τῶν φρονημάτων) του, la versatilité de son caractère (de ses sentiments).
Εὐμετάδοτος (ὁ, ἡ), qui se communique facilement.
Εὐμετάθετος (ὁ, ἡ), aisé à transposer.
Εὐμετακόμιστος (ὁ, ἡ), aisé à transporter; portatif.
Εὐμετάπειστος (ὁ, ἡ), facile à dissuader.
Εὐμεταχείριστος (ὁ, ἡ), facile à dissuader,
Εὐμεταχείριστος (ὁ, ἡ), facile (aisé) à manier, maniable; (ἐπὶ ἀνθρ.) traitable.
Εὐμήχανος (ὁ, ἡ), inventif, industrieux, adroit.
Εὐμοιρῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), être bien partagé; avoir le bonheur de posséder.
Εὔμορφα, ἐπίῤ., honnêtement, décemment. 2) (οἰκ.) ἀντὶ Σιγανὰ, Ἥσυχα, bellement.
Εὐμορφαίνω, Μ. (θὰ) εὐμορφαίνω, embellir, s'embellir. ||. εὐμόρφαινε πολλὰ ἀφ' ὅτου δὲν τὴν εἶδα, elle est fort embellie depuis que je ne l'ai vue.
Εὐμορφία (ἡ), beauté.
Εὐμορφοκαμωμένος, η, ον, bien fait.
Εὔμορφος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, beau καὶ (πρὸ φων.) bel, (τὸ θηλ.) belle; joli. ||. ἔχει δύο θυγατέραις πολλὰ εὔμορφαις, elle a deux filles qui sont fort bien.
Εὔνοια (ἡ), faveur, θ. bienveillance, θ. affection, θ. grâce, θ. §. intérêt. ||. ἔχασε (ἔπεσεν ἀπὸ) τὴν εὔνοιαν (ἐστερήθη τῆς εὐνοίας) τοῦ ἡγεμόνος, il encourut la (il est tombé en) défaveur. ||. ἀνακτῶμαι τὴν

εὔνοιάν τινος, rentrer en grâce auprès de quelqun.
Εὐνοϊκὸς, ή, ὸν, favorable; (ἐπὶ ἀνθρ.) favori.
Εὐνοϊκῶς, ἐπίρ. favorablement.
Εὐνομία (ἡ), bonnes lois, bonne constitution, θ.
Εὐνομοῦμαι, Μ. (θὰ) εὐνομηθῶ, être régi (gouverné) par de bonnes lois, être bien constitué.
Εὔνους, ου (ὁ, ἡ), bien intentionné, bienveillant, (εἰς τὰς ἐπιστολ.) affectionné.
Εὐνουχίζω, Μ. ίσω, rendre eunuque, châtrer, (ἐπὶ ζ.) couper, (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἵππ.) hongrer.
Εὐνούχισμα (τὸ), castration, θ.
Εὐνοῦχος (ὁ), eunuque, castrat.
Εὐνοῶ, Μ. ήσω, être bien intentionné pour q., vouloir du bien à q., affectionner, chérir. ||. ἡ δεῖνα τὸν εὐνοεῖ (κατ' εὐφ. ἀντὶ τὸν νοστιμεύεται), elle lui veut du bien. ||. ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων ἐν τῇ Αὐλῇ οἰκογενειῶν, il appartenait à une des familles des mieux en cour. ||. (ἡ πθ. μτχ.) Εὐνοούμενος, η, ον, (ὡς οὐσ.), favori.
Εὔογκος (ὁ, ἡ), d'un volume facile à manier ou à porter, léger, portatif.
Εὐοδοῦμαι, Μ. (θὰ) εὐοδωθῶ, réussir.
Εὐοικονόμητος (ὁ, ἡ), facile à traiter, traitable, maniable, pliable, d'humeur pliable (pliante), accommodant.
Εὔοσμος (ὁ, ἡ), = Εὐώδης.
Εὐπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), que la moindre chose affecte (altère), délicat.
Εὐπάθεια (ἡ), bien-être, vie heureuse, θ. plaisir, ||. ζῆν ἐν εὐπαθείᾳ, vivre grassement.
Εὐπάρυφος (ὁ, ἡ), ἀρχ. élegamment mis.
Εὐπατρίδης, ου (ὁ), noble, de bonne ou de haute naissance, gentilhomme.
Εὐπείθεια (ἡ), docilité, θ. obéissance, θ.
Εὐπειθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), docile, obéissant. ||. εἶνε εἰς ἄκρον εὐπειθὴς (εὐπειθέστατος), il est d'une grande obéissance (très -obéissant). ||. (συνήθως εἰς τὰς ὑπογραφ. τῶν ἐπιστολ.) εὐπειθέστατος, très-obéissant.
Εὐπειθῶς, ἐπίρ. docilement.
Εὔπεπτος (ὁ, ἡ), facile à digérer.
Εὐπερίγραπτος (ὁ, ἡ), facile à circonscrire; circonscrit comme il faut, d'un contour convenable, élégant. 2) facile à décrire (à représenter).
Εὐπιστία (ἡ), crédulité, θ.
Εὔπιστος (ὁ, ἡ), crédule. ||. εἶνε εἰς ἄκρον εὔπιστος, il est d'une extrème crédulité (d'une crédulité sans pareil).
Εὔπλοια (ἡ), heureuse navigation, θ. bon voyage.
Εὐπλοῶ, Μ. ήσω, avoir une heureuse navigation, faire un heureux voyage.
Εὐποιΐα (ἡ), (ἀρχ.), bienfaisance, θ. ἴδε καὶ = Εὐεργεσία.
Εὐποιῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), = Εὐεργετῶ.
Εὐπορία (ἡ), moyens, abondance, θ. aisance, θ. opulence, θ.
Εὔπορος (ὁ, ἡ), aisé; opulent.
Εὐπορῶ, Μ. ήσω, être bien pourvu (de qc.); être dans l' abondance; avoir des grandes ressources (des moyens).
Εὐπρέπεια (ἡ), belle apparence, θ. décence, θ. convenance, θ. décorum.
Εὐπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), de belle apparence, décent, convenable; plausible.
Εὐπρεπῶς, ἐπίρ. d'une manière décente; sous un prétexte spécieux.
Εὔπρηστος (ὁ, ἡ), facile à brûler, inflammable; combustible.
Εὐπρόσδεκτος (ὁ, ἡ), qu'on reçoit avec plaisir; agréable.
Εὐπροσηγορία (ἡ), affabilité, θ.
Εὐπροσήγορος (ὁ, ἡ), affable. ||. τὸ εὐπροσήγορον, l'affabilité.
Εὐπρόσιτος (ὁ, ἡ), qui a l'abord (qui est d'un abord, d'un accès) facile (gracieux etc), affable, accessible, abordable, (οἰκ.) accostable. ||. τὸ εὐπρόσιτον (τοῦ χαρακτῆρος κτλπ.), l' accesibilité.
Εὐπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Εὐσχήμος, spécieux.
Εὐρεσιλογία (ἡ), verbosité, θ.
Εὕρεσις, εως (ἡ), l' action de trouver ou d'inventer, découverte, θ. invention. ||. ἀπὸ τῆς εὑρέσεως τῆς τυπογραφίας, depuis l'invention de l' imprimerie. ||. ἡ — τοῦ σταυροῦ, l' invention de la (sainte) croix ||. ὁ Κικέρων συνέγραψε Περὶ εὑρέσεως (ῥητορικῆς), Ciceron a écrit sur l'invention.
Εὑρετήριον (τὸ), νλγ. répertoire.
Εὑρετὴς, οῦ (ὁ), = Ἐφευρέτης, inventeur.
Εὑρετὸν (τὸ), κοιν. τὸ Αἴνιγμα.
Εὕρημα (τὸ), trouvaille, θ. bonne aubaine.
Εὑρίσκω, Μ. (θὰ) εὕρω, trouver; rencontrer. §. εὑρίσκω προσβάλλων ἢ σημαδεύων, atteindre. ||. εὑρίσκω ὅ,τι ἔχασα, retrouver. ||. εὑρίσκω θησαυρὸν, découvrir un trésor. ||. εὑρίσκω (ἐξηγῶ) τὸ αἴνιγμα, déviner (le mot, le nœud d') une énigme. ||. ἔῤῥιψεν εἰς τὸ σημάδι πλὴν δὲν τὸ ηὗρεν, ἴδε Ἐπιτυγχάνω.. ||. ἔῤῥιψε τὸ ῥαβδί του ϗ τὸν ηὗρεν εἰς τὸ πόδι, en jetant son bâton, il l'a atteint (attrapé) à la jambe. ||. μὲ ηὗρεν ἴσια εἰς τὸ 'μμάτι, il m'a donné droit (tout droit) dans l'œil. ||. δὲν τὸ ηὗρεν εὔλογον, il ne l'a pas jugé à propos. ||. εὑρέ το, ἂν τὸ εὕρῃς, (φρσ.), devinez, je vous le donne à deviner en dix (en cent), ἴδε καὶ Μαντεύω. ||. τὸ ηὗρες, δὲν τὸ ηὗρες, vous avez (vous n'aves pas) déviné juste, vous y êtes, vous n'y êtes pas. ||. εὑρέθη ἐκεῖ ἄνθρωπός τις ὁ ὁποῖος μὲ ἐπληροφόρησεν, il s'est trouvé là un homme qui m'en a donné des renseignements.
Εὔροια (ἡ), affluence, θ. abondance, θ. ||. (κυρ.) εὔροια λόγου, verve, θ.
Εὗρον, ἀόρ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὖρος, ους (τὸ), (ἀρχ.) = Πλάτος, largeur, θ.

Εὐρυθμία (ἡ), cadence, θ. nombre, (ἐν γέν.) belle proportion.
Εὔρυθμος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ ἤχ. καὶ μουσ.) qui a de la cadence, cadencé, bien cadencé; nombreux; bien réglé, juste; (ἐν γέν.) bien proportionné, d'une belle proportion.
Εὐρύθμως, ἐπίρ. en cadence.
Εὐρὺς, εῖα, ὺ, large, vaste.
Εὐρυχωρία (ἡ), grand espace, lieu spacieux.
Εὐρύχωρος (ὁ, ἡ), spacieux, vaste. ||. ἔχει (κατοικεῖ εἰς) πολλὰ εὐρύχωρον οἰκίαν, il est logé fort spacieusement.
Εὐρυχώρως, ἐπίρ. spacieusement, au large.
Εὗρω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εὑρίσκω.
Εὐρὼς, ῶτος (ὁ), moisissure, θ.
Εὐρωστία (ἡ), bonne santé, θ. vigueur, θ. force, θ.
Εὔρωστος (ὁ, ἡ), robuste, fort, bien portant.
Εὐρώστως, ἐπίρ. vigoureusement, avec courage.
Εὐρωτιῶ, Μ. άσω, se moisir; être moisi; (συνήθ. μτφορ.) sentir le vieux temps, être passé (pourri, suranné).
Εὐσαρκία (ἡ), embonpoint.
Εὔσαρκος (ὁ, ἡ), qui a de l'embonpoint; qui a (qui est d') une belle charnure; (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) qui est bien en chair.
Εὐσαρκῶ (χωρὶς Μ.), être en chair, avoir ou prendre de l'embonpoint.
Εὐσέβεια (ἡ), piété.
Εὐσεβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), pieux.
Εὐσεβῶς, ἐπίρ. pieusement.
Εὐσπλαγχνία (ἡ), miséricorde, θ.
Εὐσπλαγχνίζομαι, Μ. (θὰ) εὐσπλαγχνισθῶ, avoir de la compassion pour, se sentir ému, compâtir.
Εὐσπλαγχνικὸς, ὴ, ὸν καὶ
Εὔσπλαγχνος (ὁ, ἡ), miséricordieux, compâtissant.
Εὐσπλάγχνως, ἐπίρ. miséricordieusement.
Εὐστάθεια (ἡ), constance, θ. fermeté, θ.
Εὐσταθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), constant, ferme.
Εὐσταθῶς, ἐπίρ. fermement, avec constance.
Εὐσταλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), armé ou habillé à la légère; leste, dispos.
Εὐστόμαχος (ὁ, ἡ), bon à l'estomac, stomachique.
Εὔστομος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui parle ou prononce bien, éloquent; §. facile ou de bonne augure à prononcer.
Εὐστοχία (ἡ), talent d'atteindre an but (de raisonner ou de conjecturer juste); bonheur, adresse, θ.
Εὔστοχος (ὁ, ἡ), qui frappe le but; qui raisonne juste, heureux en conjectures; ingénieux, subtil. ||. ἀπόκρισις εὔστοχος, repartie juste (heureuse, ingénieuse), θ. ||. τὸ εὔστοχον, ἀντὶ Ἡ εὐστοχία. ||. τὸ τῆς χειρὸς εὔστοχον, la sûreté de la main.
Εὐστόχως, ἐπίρ. droit au but; (μτφορ.) ingénieusement.
Εὐστοχῶ, Μ. ήσω, atteindre le but, frapper juste.
Εὔστροφος (ὁ, ἡ), souple; (μτφορ.) adroit; (ἐπὶ φων.) flexible.
Εὐστρόφως, ἐπίρ. avec souplesse.
Εὐσυμβίβαστος (ὁ, ἡ), ἴδε Εὐκολοσυμβίβαστος.
Εὐσυνειδησία (ἡ), conscience tranquille, θ. bonne foi.
Εὐσυνείδητος (ὁ, ἡ), qui a la conscience tranquille, homme de conscience, consciencieux; qui est de bonne foi.
Εὐσυνειδήτως, ἐπίρ. en bonne conscience, avec une conscience tranquille, d'une manière consciencieuse, consciencieusement, de bonne foi.
Εὐσύνοπτος (ὁ, ἡ), facile à voir (à saisir) d'un coup d'œil.
Εὐσχημόνως, ἐπίρ. décemment, honnêtement.
Εὐσχημος (ὁ, ἡ), décent; (ἐπὶ πραγμ.) plausible, spécieux; honnête; beau. ||. εὐσχημος πρόφασις, un beau semblant.
Εὐσχημοσύνη (ἡ), décence, θ. convenance, θ. bienséance, θ. honnêteté, θ.
Εὐσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), ἴδε Εὔσχημος.
Εὐσχήμως, ἐπίρ. = Εὐσχημόνως.
Εὔτακτος (ὁ, ἡ), réglé; modeste, sage.
Εὐτακτῶ, Μ. ήσω, se comporter sagement (réglément), tenir une conduite réglée.
Εὐτάκτως, ἐπίρ. d'un air modeste, réglément.
Εὐταξία (ἡ), bon ordre; conduite bien réglée, modestie, θ. décence, θ. ||. (ὁ ἐπὶ τῆς) εὐταξίας, bédeau; appariteur; suisse (d'une église), porte-verge.
Εὐτεκνία (ἡ), bonheur d'avoir des enfans vertueux.
Εὔτεκνος (ὁ, ἡ), qui a beaucoup d'enfants ou des enfants vertueux.
Εὐτέλεια (ἡ), peu de valeur ou d'importance d'une chose; bassesse, θ. vileté, θ.
Εὐτελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), vil, chétif, de peu de prix; mesquin, bas; humble. ||. ἄνθρωπος εὐτελοῦς καταγωγῆς, un homme de bas lieu (de basse naissance, de basse condition, de basse extraction, de basse origine). ||. τὸ ἠγόρασα εἰς εὐτελῆ τιμὴν, je l'ai acheté à bas-prix. ||. τὰς εὐτελεστέρας ὑπηρεσίας, les fonctions les plus basses. ||. (οὐδ.) τὸ εὐτελὲς (ἀντὶ ἡ εὐτέλεια) τῆς τιμῆς, la vileté du prix.
Εὐτοκία (ἡ), heureux accouchement.
Εὐτολμία (ἡ), courage, confiance, θ. assurance, θ.
Εὔτολμος (ὁ, ἡ), plein d'assurance, hardi, brave, assuré, délibéré.
Εὐτόλμως, ἐπίρ. bravement; délibérément.
Εὐτραπελία (ἡ), enjouement, esprit, aisance, θ. grâce, θ. urbanité, θ.
Εὐτράπελος (ὁ, ἡ), enjoué, spirituel, qui raille avec urbanité.
Εὐτραφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), bien nourri, gras.
Εὐτροφία (ἡ), embonpoint.

Εὐτύχημα (τὸ), bonheur, bonne fortune, coup de bonheur.
Εὐτυχὴς, οῦς (ὁ, ἡ), heureux, prospère, fortuné. ||. εἰς εὐτυχεστέρας περιστάσεις, à des temps plus prospères.
Εὐτυχία (ἡ), bonheur; prospérité, θ. félicité, θ. ||. κατ' εὐτυχίαν, par bonheur, heureusement.
Εὐτυχῶ, Μ. ήσω, être heureux; jouir (avoir) du bonheur; prospérer. ||. δὲν εὐτύχησα νὰ σᾶς ἀνταμώσω, je n'ai eu le bonheur de vous réjoindre.
Εὐτυχῶς, ἐπίῤ. heureusement.
Εὐϋπόληπτος (ὁ, ἡ), νλγ., qui a de la réputation, qui est en réputation, considéré.
Εὐφημισμὸς (ὁ), σχῆμα λόγου, euphémisme. ||. κατ' εὐφημισμὸν, par euphémisme.
Εὔφημος (ὁ, ἡ), (κυρ. λόγος), qu'on doit prendre en bonne part; qui sonne bien à l'oreille, heureux. ||. διὰ τὸ εὔφημον, pour éviter l'âpreté (le choquant) d'un terme; par euphémisme.
Εὐφήμως, ἐπίῤ. par euphémisme.
Εὔφλεκτος (ὁ, ἡ), facile à enflammer, inflammable, combustible.
Εὐφορία (ἡ), fertilité, θ. fécondité, θ.
Εὔφορος (ὁ, ἡ), fertile, fécond. ||. αὐτὴ ἡ πεδιὰς εἶνε εὐφορωτάτη, cette plaine est d'une grande fertilité.
Εὐφράδεια (ἡ), éloquence, θ.
Εὐφραδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui parle bien, éloquent.
Εὐφραδῶς, ἐπίῤ. éloquemment.
Εὐφραίνω, Μ. (θὰ) εὐφράνω, faire plaisir à, charmer, réjouir; ||. (μσ.) se délecter. ||. οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, (Γρφ.), le vin réjouit le cœur.
Εὐφράνθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Εὐφραίνω.
Εὐφροσύνη (ἡ), joie, θ. plaisir, délices, θ. πλθ.
Εὐφρόσυνος (ὁ, ἡ), qui donne du plaisir (de la joie), agréable, délectable, délicieux.
Εὐφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a de l'esprit, spirituel, intelligent, ingénieux, fin.
Εὐφυΐα (ἡ), ésprit, finesse, θ. intelligence, θ.
Εὐφυῶς, ἐπίῤ. avec de l'esprit, avec finesse, finement, ingénieusement.
Εὐφωνία (ἡ), talent d'une belle voix; (γρμτ.) euphonie, θ.
Εὔφωνος (ὁ, ἡ), qui a une belle voix.
Εὔχαρις, ιτος (ὁ, ἡ), gracieux, agréable, gentil. ||. τὸ εὔχαρι, (ἀφῃρ.), la grâce, la gentillesse.
Εὐχαριστήριος (ὁ, ἡ), qui se dit ou se fait en actions de grâces ou en remercîment. ||. εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ, (ἡ) εὐχαριστήριον (ἐνν. γράμμα), lettre de remercîment.
Εὐχαρίστησις, εως (ἡ), satisfaction, θ. contentement, plaisir, agrément, aise, θ. ||. ἡ μόνη του εὐχαρίστησις εἶνε ἡ σπουδὴ (ἡ μελέτη), il fait son unique plaisir de l'étude. ||. πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν, à la satisfaction générale.
Εὐχαριστία (ἡ), action de grâces, θ. remercîment.
Εὐχάριστος (ὁ, ἡ), qui plait, agréable.
Εὐχαριστῶ, Μ. ήσω, rendre content, donner contentement, faire plaisir, contenter, satisfaire; complaire. ||. (μσ.) être content (satisfait), se contenter, se trouver bien, se savoir bon gré, s'applaudir, se louer. ||. τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστεῖ (ἢ) δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τίποτε, rien ne lui fait plaisir, il ne prend plaisir (il n'a de plaisir) à rien, il ne s'accommode de rien. ||. τὸ ἔκαμεν ἵνα τοὺς εὐχαριστήσῃ, ἴδε Εὐαρεστῶ. ||. δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειάν μου, je n'ai pu contenter (satisfaire) ma curiosité. ||. εὐχαριστοῦμαι ὅτι τὸ ἔπραξα, je me sais bon gré de l'avoir fait. ||. εὐχαριστεῖται (ἡδύνεταί) τις νὰ τὸν ἀκούῃ, c'est plaisir (c'est un plaisir, il fait plaisir) de l'entendre. ||. εὐχαριστεῖται μὲ ὀλίγον, il se passe de peu (ou) à peu. ||. δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ ἂν δὲν σὲ ἴδῃ, il ne sera pas content qu'il ne vous ait vu. ||. θέλετε εὐχαριστηθῆ', vous serez content, vous aurez contentement. ||. θὰ σᾶς εἴπω τι, τὸ ὁποῖον πολλὰ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, je vous dirai quelque chose qui vous fera bien plaisir. ||. ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν ταύτην, καὶ θὰ μείνετε εὐχαριστημένος, suivez ce conseil, vous vous en trouverez bien. ||. εἶμαι πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἰατρικὸν ὅ,που μὲ εἴπετε, j'ai fort à me louer du remède que vous m'avez indiqué. ||. εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην, je me trouve bien de ce domestique, je n'ai qu'à m'en louer. ||. εἶνε πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, il se complait en lui-même (en sa personne). ||. ζῇ εὐχαριστημένος, il vit content. 2) rendre graces, faire un remercîment (ou) des remercîments, remercier. ||. εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ, (φρσ.), merci, grand merci. ||. σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην σας, je vous remercie de vos bontés, je vous en fais mes remercîments, agréez (recevez) mes remercîments. ||. δὲν μὲ εἶπεν οὔτε Εὐχαριστῶ, il ne m'en a pas seulement remercié. ||. ἂς εὐχαριστῇ τὸν θεὸν ὅτι δὲν εὑρέθην ἐκεῖ, il peut bien remercier Dieu que je ne me sois pas trouvé là.
Εὐχαρίστως, ἐπίῤ. avec plaisir; de bonne grâce.
Εὐχειρία (ἡ), adresse, θ. dextérité, θ.
Εὐχέλαιον (τὸ), Ἐκκλησ. l'extreme-onction, les saints huiles. ||. τὸν ἔψαλαν εὐχέλαιον, il a reçu les saintes huiles.
Εὐχὴ (ἡ), = Εὐλογία. ||. ἔχε τὴν εὐχήν μου, je te donne ma bénédiction. ||. εὐχαὶ γονέων, bénédiction paternelle (maternelle). ||. εἶν' εὐχὴ θεοῦ, c'est une bénédiction. 2) prière,

θ. vœu. ||. εὐχὴ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, prière des morts (pour les morts). 3) (ἀρχ.) = Ἔφεσις, Ἐπιθυμία, souhait, vœu (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.). ||. κατ' εὐχήν, à souhait. ||. ὅλα βαδίζουσι κατ' εὐχήν, tout vient (réussit) à souhait. ||. ἤθελεν εἶναι εὐχῆς ἔργον, ἴδε Εὐκταῖος.

Εὐχολόγιον (τὸ), recueil de prières, bréviaire; eucologe. §. rituel.

Εὔχομαι, Μ. (θὰ) εὐχηθῶ, faire des vœux (des prières), prier pour q; souhaiter. §. donner sa bénediction à q., bénir. ||. ὅλη ἡ ἐπαρχία του τὸν εὔχονται διὰ τὰ καλὰ 'που τοὺς ἔκαμε, toute la province le comble de bénédictions pour les biens qu'il leur a faits.

Εὔχρηστος (ὁ, ἡ), qui est d'usage (du bon usage), utile, commode, bon à (ou) pour.

Εὔχροια (ἡ), belle couleur (carnation), θ. fraîcheur du teint (des couleurs), coloris frais, teint (visage) fleuri.

Εὔχρους (ὁ, ἡ), qui a de belles couleurs.

Εὔχυμος (ὁ, ἡ), qui est d'une saveur agréable; qui donne un suc nourrissant, succulent.

Εὐώδης, ους (ὁ, ἡ), qui sent bon, odorant, odoriférant, parfumé, suave.

Εὐωδία (ἡ), bonne odeur, θ. parfum, suavité, θ. ||. ἡ—τῶν ἀνθέων, le parfum des fleurs.

Εὐωδιάζω, Μ. άσω, exhaler une bonne (une agréable) odeur, sentir bon.

Εὔωνος (ὁ, ἡ), qu'on achète à bon prix.

Εὐώνυμος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Ἀριστερός.

Εὐωχία (ἡ), festin, banquet, régal.

Ἔφαγον, ἀόρ. τοῦ Τρώγω.

Ἐφάμιλλος (ὁ, ἡ), ἀρχ. égal. ||. εἶν' ἐφάμιλλος τοῦ.., il marche à côté de...

Ἐφάπαξ, ἐπίρ. une fois pour toujours.

Ἐφάπτομαι, Μ. άψομαι, (ἀρχ.) toucher (légèrement). ||. (ἡ μτχ.) ἐφαπτομένη (ἐνν. γραμμή), γεωμετρ. tangente (d'un angle etc.).

Ἐφαρμογὴ (ἡ), l'action d'adapter (etc), application, θ.

Ἐφαρμόζω, Μ. όσω, adapter; faire cadrer; régler une chose sur une autre; appliquer. ||. εἰς αὐτὸν ἠμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ στίχος οὗτος τοῦ.., on peut lui appliquer ce vers de... ||. αὐτὸς ὁ νόμος δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, cette loi n'est pas applicable (ne peut s'appliquer) au cas dont il s'agit.

Ἐφαρμοστέος, α, ον, qui peut être appliqué, applicable.

Ἐφεδρία (ἡ), στρατ. corps de réserve, réserve, θ. 2) garnison, θ.

Ἔφεδρος (ὁ), qui est de réserve, qui se réserve pour.

Ἐφεκτικὸς ⟨ἐπέχω⟩, ή, όν, qui suspend son jugement.

Ἐφεξῆς, ἐπίρ. de suite; §. ensuite.

Ἐφεσείων, οντος (ουσα, ον), Νμ., qui apelle d'un jugement, l'appelant. ||. ὁ ἐφεσείων καὶ ὁ ἐφεσίβλητος, (Νμ.), l'appelant et l'intimé.

*Ἐφεσίβλητος (ὁ, ἡ), Νμ., intimé, défenseur en cause d'appel.

Ἐφέσιμος (ὁ, ἡ), (κυρ. δίκη, jugement) qui peut être évoqué d'un tribunal à un autre, dont on peut appeler.

Ἔφεσις, εως (ἡ), = Ἐπιθυμία, désir, vœu, penchant. ||. ἔχω μεγάλην ἔφεσιν νὰ σπουδάσω, j'ai grand désir d'étudier. 2) (Νμ.) = Ἔκκλησις (δίκης), appel. ||. κάμνω ἔφεσιν, ἴδε Ἐκκαλῶ (τὴν δίκην).

Ἐφέστιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui préside au (ou) qui est près du foyer. ||. (κυρ.) οἱ ἐφέστιοι θεοί, les dieux pénates, les dieux lares.

Ἐφεστρὶς, ίδος (ὁ, ἡ), (ἀρχ.), habit de dessus, manteau.

Ἐφέτης, ου (ὁ), membre de la cour d'appel, juge d'appel. ||. οἱ ἐφέται (ἡ) τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, = τῷ-

*Ἐφετεῖον (τὸ), cour d'appel, θ. (εἰς τὴν Γαλλ.) cour royale.

Ἐφετὸς ⟨ἐφίεμαι⟩, ή, όν, désiré ou désirable.

Ἐφέτος, ἐπίρ. cette année, cette-année-ci, cette-année-là. ||. ὁ χρόνος ἐφέτος εἶνε κάρπιμος (εὔφορος), la cueillette est bonne cette année.

Ἐφεύρεμα (τὸ), chose inventée, invention, θ.

Ἐφεύρεσις, εως (ἡ), invention, θ. ||. τοῦτο εἶν' ἐδική του ἐφεύρεσις, cela est de son invention.

Ἐφευρετὴς, οῦ (ὁ), inventeur.

Ἐφευρετικὸς, ή, όν, inventif, ingénieux, plein d'invention, fertile en inventions.

Ἐφευρίσκω, Μ. (θὰ) ἐφεύρω, inventer. ||. αὐτὸς πρῶτος τὸ ἐφεῦρε, c'est lui qui en est le premier inventeur.

Ἐφήβαιον (τὸ), Ἀνατομ., le pénil, le pubis.

Ἐφηβικὸς, ή, όν, relatif à la puberté ou à l'adolescence. ||. ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία, l'âge de puberté, la puberté.

Ἔφηβος (ὁ, ἡ), qui a atteint l'âge de puberté, adolescent, pubère.

Ἐφηλὶς, ίδος (ἡ), tache (sur le visage), θ. éphélide, θ.

Ἐφημερεύω, Μ. εύσω, être le curé (de telle paroisse), desservir (une cure, une église).

Ἐφημερία (ἡ), cure, θ. ||. τὰ δικαιώματα ἐφημερίας, les droits curiaux.

Ἐφημέριος (ὁ), prêtre habitué (à telle église ou paroisse), curé. ||. ἐφημέριος παρεκκλησίου, chapelain. ||. τὸ κελλὶ (ἡ κατοικία) τοῦ ἐφημερίου, la maison curiale, la cure, (καὶ κατὰ τοὺς Διαμαρτυρ.) la maison presbytérale, le presbytère.

Ἐφημερὶς, ίδος (ἡ), journal; gazette, θ.

Ἐφημεριδογραφία (ἡ), la profession du journaliste.

Ἐφημεριδογράφος (ὁ), journaliste; gazetier.

Ἐφήμερος (ὁ, ἡ), qui ne dure qu'un jour, passager, éphémère.

Ἐφησυχάζω, Μ. άσω, se reposer sur.
Ἑφθὸς, ή, όν, (ἀρχ.), bouilli.
Ἐφιάλτης, ου (ὁ), πάθ. cauchemar.
Ἐφιδρόω, Μ. ώσω, suer (légérement), transpirer.
Ἐφίδρωσις, εως (ἡ), sueur légère, transpiration, θ.
Ἐφίεμαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ.=Ἐπιθυμῶ, désirer, souhaiter, ambitionner, rechercher.
Ἐφίππειον (τὸ), selle (de cheval), θ.
Ἔφιππος (ὁ, ἡ), qui est à cheval; (ἐπὶ ἀνδριάντ. καὶ εἰκόν.) équestre.
Ἐφοδεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), faire la ronde.
Ἐφοδιάζω, Μ. άσω, approvisionner (une place, une flotte etc), avitailler(κυρ. μὲ τροφὰς); ravitailler; (ἐν γέν.) munir, pourvoir (des choses nécessaires).
Ἐφοδιασμὸς (ὁ), approvisionnement, avitaillement, ravitaillement (d'une place).
Ἐφόδιον (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πλθ., provision (de voyage).
Ἔφοδος (ἡ), attaque, θ. charge, θ. assaut;(ἐπὶ ναυμαχ.) abordage. §. (ςρατ.) ronde. ||. ἐξ ἐφόδȣ, d'emblée; d'assaut; au pas de charge. ||. ὑπέςησαν τὴν ἔφοδον, ils soutinrent la charge.
Ἐφόλκιον (τὸ), καὶ
Ἐφολκὶς, ίδος (ἡ), esquif, chaloupe, θ. felouque, θ.
Ἐφοπλίζω, Μ. ίσω, armer, équiper.
Ἐφοπλισμὸς (ὁ), équipement (d'un vaisseau, d'une flotte d'une armée).
Ἐφορεύω, Μ. εύσω, inspecter, surveiller.
Ἐφορία (ἡ), inspection, θ. surveillance, θ.
Ἔφορος (ὁ), inspecteur.
Ἐφορῶ (χωρὶς Μ.), inspecter.
Ἐφόρμησις, εως (ἡ), l'action de fondre sur, irruption, θ. attaque, θ. charge, θ.
Ἐφορμῶ, Μ, ήσω, fondre (s'élancer, se précipiter) sur ou contre, attaquer, charger.
Ἔφυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Φεύγω.

Ἐχέγγυος (ὁ, ἡ), sur qui l'on peut compter, qui garantit, bon répondant; sûr, assuré.
Ἐχεμυθία (ἡ), discrétion, θ.
Ἐχενηΐς, ΐδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. rémore ἢ (Λατ.) remora.
Ἐχθὲς, ἐπίῤ. hier. ||. χθὲς πρωῒ (ἢ) τὸ πρωῒ, hier matin (ou) au matin.
Ἐχθεσινὸς, ή, όν, d'hier.
Ἔχθρα (ἡ), inimitié, θ. animosité, θ. haine, θ.
Ἐχθρεύομαι, Μ. ἐχθρευθῶ (θὰ), détester, haïr.
Ἐχθρικὸς, ή, όν, hostile.
Ἐχθρικῶς, ἐπίῤ. en ennemi, hostilement.
Ἐχθροπραξία (ἡ), acte d'hostilité, hostilité, θ.
Ἐχθρὸς (ὁ), ennemi. §. adversaire.
Ἔχιδνα, ης (ἡ), vipère, θ
Ἐχινοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble au herisson ou à l'oursin, (διδακτ.) érinacé.
Ἐχῖνος (ὁ), ὄστρ., oursin, chataigne de mer, θ.
Ἔχω, Μ. (θὰ) ἔχω, avoir (j'ai). ||. ἔχει δέκα χιλιάδας δραχμὰς, il a dix mille francs. ||. δὲν ἔχει τίποτε, il n'a rien. ||. οἱ πολιορκούμενοι δὲν εἶχον τροφὰς, les assiégés manquaient de vivres, les vivres manquaient aux assiégés. ||. ; ἔχει χρήματα; ἔχει ϗ καλοέχει, a-t-il de quoi? il en regorge. ||. ? ἔχεις (ἐνν. χρήματα) νὰ μοῦ ἀλλάξῃς αὐτὸ τὸ γραμμάτιον; avez-vous de quoi me changer ce billet-là? ||. ἔχομεν ἕνα λογαριασμὸν μαζῆ, nous sommes en compte. ||. ἔχει μακρυὰ μαλλιὰ, elle porte une longue chevelure. ||. δὲν ἔχει καλὴν θέλησιν, la bonne volonté lui manque. ||. δὲν ἔχει (ἐνν. καλὸν) φέρσιμον, il manque de conduite. ||. ? ἔχει πάντοτε τὸν σκοπὸν νὰ ἀναχωρήσῃ; est-il toujours dans l'intention de partir? ||. εἶχε θέρμην, il a eu la fièvre. ||. τὸ ἄλογόν σου ἔχει ἆσθμα, votre cheval a la pousse. ||. τὸ παιδὶ ἔχει 'δόντια, l'enfant fait ses dents, ἴδε καὶ Ἐβγάλλω. ||. τὸ ἔγγραφον τοῦτο δὲν ἔχει χρονολογίαν, cet acte ne porte point de date. ||. ἔχει τὸ ἀπαιτούμενον (τὸ ἀνάλογον) μέγεθος, il est de la grandeur convenable. ||. ἔχω τι ἀνὰ χεῖρας, avoir qc. en mains, être après qc. (à faire qc.). ||. ? ἠσχολήθητε εἰς τὴν ὑπόθεσίν μου; τὴν ἔχω ἀνὰ χεῖρας, vous occupez-vous de mon affaire? je suis après. ||. ἔχω πόλεμον μὲ.., être en guerre avec... ||. τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν, je l'ai en horreur (en aversion). ||. νὰ ἔχῃ (ἂς ἔχῃ) τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ! que la colère de Dieu s'apésantisse sur lui! ||. τὰ ἔχει (δὲν τὰ ἔχει) καλὰ μαζῆ του, être (ou) se mettre bien (mal) avec q. ||. τὰ ἔχει καλὰ μὲ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ξενοδοχείου, il est en bons termes avec les garcons de l'hôtel. ||. αὔριον ἔχει τραπέζι, il donne à dîner demain. ||. ἔχω τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ, tenir les fenêtres ouvertes. ||. ἔχει ἐργαςῆρι (σχολεῖον κτλ.), il tient boutique(école etc). ||. τὸ ἔχει μὲ ἐνοίκιον, il le tient à loyer. ||. τὸν ἔχουν εἰς τὴν φυλακὴν, on le tient en prison. ||. ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει πρέσβυν εἰς τὴν δεῖνα αὐλὴν, la Grèce ne tient pas un ambassadeur dans cette cour. ||. ποῦ ἔχει (φυλαγμένα) τὰ χρήματά του; où est-ce qu'il tient son argent? ||. ἔχει τόσα ἔτη ἀποῦ ὑπηρετεῖ, il compte tant d'années de service. ||. πόσαις ἡμέραις ἔχει ἀφ' οὗ ἀνεχώρησε; combien il y a de jours depuis son départ? §. πόσον ἔχει τοῦτο (τὸ πωλούμενον πρᾶγμα); combien cela vous coûte? quel en est le prix? ἴδε καὶ Ζητῶ. ||. ἔχει νὰ λαμβάνῃ τόσα, ἴδε Χρεωστῶ. ||. ἔχει νὰ λαμβάνῃ μίαν ἑξαμηνίαν, il lui est dû un semestre. ||. τί ἔχω νὰ κάμω μαζῆ του; qu'est-ce que j'ai à démêler avec lui? ||. ἔχει μέσα,=Περιέχει, contenir, renfermer. ||. ἡ φιάλη δὲν ἔχει πλέον τίποτε σχεδὸν μέσα, la bouteille ne contient presque

plus rien. ||. ὁ τόπος τὸ ἔχει, ça tient au local. ||. (ἀπολ.) ἔχει ὁ θεὸς, (φρσ.), vous ne savez pas ce que Dieu vous garde, Dieu est bon. 2) (ἀρχ. μετὰ ἐπιῤ.) ἀντὶ Εἶμαι, Διάκειμαι. ||. πῶς ἔχετε; comment vous portez-vous? comment vous en va? comment ça va-t-il? ||. πῶς ἔχετε εἰς τὴν ὑγείαν σας; comment va votre santé? ||. τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε, qu'a-tu? lui demanda-t-il. ||. τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, la chose est ainsi. ||. εἶχε δὲ ἡ φράσις οὕτω: la phrase était ainsi conçue (était conçue en ces termes). 3) ἀντὶ Νομίζω. ||. πῶς τὸ ἔχεις; qu'en pensez-vous? ||. τὸν ἔχω δι' ἀποθαμένον, je le tient (je le compte) pour mort.

Ἕψημα (τὸ), du moût cuit, raisiné, sapa.

Ἑωθινός, ή, όν, (ἀρχ.), matinal.

Ἕωλος (ὁ, ἡ), ἀρχ. passé, pourri, rechauffé, suranné, vieux.

Ἑώρταζον, παρατ. καὶ Ἑώρτασα, ἀόρ. τοῦ Ἑορτάζω.

Ἕως, ἐπίῤ. Χρν. ἢ Τοπ. jusque καὶ (πρὸ φων.) jusques. ||. ἕως πότε; jusques à quand? ||. ἕως τὸν οὐρανὸν, jusqu' au ciel. ||. ἕως ὅτου, jusqu' à ce que; tant que, en attendant que. ||. ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ, du matin au soir. ||. ἀπὸ τὸν Μάρτιον ἕως τὸν Σεπτέμβριον, depuis mai jusqu' en septembre. §. (καὶ ἐπὶ ποσότητος, ὅτε καὶ παραλείπεται συνήθως) τέσσαρα (ἕως) πέντε φράγκα, quatre à cinq francs. ||. ἑπτὰ (ἕως) ὀκτὼ ποδῶν πλάτους, de sept à huit pieds de largeur. ||. ἐννέα (ἕως) δέκα χιλιάδας ἀνθρώπων, neuf à dix mille hommes.

Ἑωσφορικός, ή, όν, de lucifer, satanique.

Ἑωσφόρος (ὁ), lucifer.

Z

Ζάλη (ἡ), vertige, θ. étourdissement, éblouissement.

Ζαλίζω, Μ. ίσω, assoupir; entêter; étourdir, troubler. ||. (πθ.) avoir des vertiges (des éblouissemens). ||. τὰ κάρβουνα ζαλίζουν, le charbon entête. ||. τὸ κούνημα τοῦ ἁμαξιοῦ ζαλίζει, le branle du carrosse étourdit. ||. τὸ κρασὶ τὸν ἐζάλισε (τοῦ ἐζάλισε τὸν ἐγκέφαλον), le vin lui a troublé la tête (la cervelle). ||. μὲ τὴν φλυαρίαν του μὲ ἐζάλισεν. il m'a étourdi (il m'a étourdi les oreilles) avec sos caquet. ||. εἶνε ἀκόμη ζαλισμένος ἀπὸ τὸ πλοῖον, il est encore tout étourdi du bateau. ||. μὴ βλέπῃς κάτω, νὰ μὴ ζαλισθῇς, ne regardez pas en bas, de peur que la tête ne vous tourne. 2) (μτφορ.) troubler, déconcerter. ||. τὸ συμβὰν τοῦτο τὸν ἐζάλισε, cet événement le déconcerta.

Ζάλισμα (τὸ), éblouissement.

Ζαργάνα, ας (ἡ), 'ψ. aiguille (ἄλλο παρὰ τὸ aiguillette) de mer, θ. cépole, orphie.

Ζαρκαδάκι (τὸ), chevrillard.

Ζαρκάδι (τὸ), κοιν. ἡ Δορκάς.

Ζαρόνω, Μ. ώσω, rider, froncer; grésiller. ||. (αὐτπθ.) se rider, se froncer. ||. ζαρόνω ὕφασμα (στιλβωμένον ἢ σιδερωμένον), froisser (du satin du papier etc). ||. (καὶ οὐδ. ἢ ἀπόλ.) τὸ φόρεμα ζαρόνει (δὲν εἶνε καλοκομμένον ἢ καλοραμμένον), cette robe gode (ou) baille, il grimace, il fait la grimace, ἴδε καὶ Σακκουλιάζω. 2) (αὐτπθ.) se blottir, se tapir. ||. ἐζάρωσεν εἰς μίαν κώχην, il se blottit dans un coin. ||. ἦτον ζαρωμένος ὄπισθεν μιᾶς θύρας, il était tapis derrière une porte.

Ζάρωμα (τὸ), l'action de se rider ou de se blottir (de se tapir). ||. ζάρωμα ὑφάσματος, froissement. 2) ἀντὶ -

Ζαρωματιά (ἡ), κοιν. ἡ Ῥυτὶς, ride, θ. (ἐπὶ ὑφάσμ.) froissure, θ. pli. ||. (τὸ φόρεμα) δὲν κάμνει οὔτε μίαν ζαρωματιὰν, il ne fait pas un pli. ||. αὐτὴ ἡ — δὲν θὰ ἰσάσῃ εἰς τὸ σιδέρωμα, cette froissure ne disparaitra par sous le fer.

Ζαφεῖρι (τὸ), κοιν. ὁ Σάπφειρος (λίθος).

Ζαχαράτον (τὸ), = Ζαχαρωτὸν, Ζαχαρικὸν, dragée, θ. bombon, (εἰς τὸ πλθ.) sucreries.

Ζαχαρένιος, α, ον, de sucre; sucré.

Ζάχαρι (ἡ), sucre. ||. ἕνα κεφάλι ζάχαριν, un pain de sucre. ||. νερὸν μὲ ζάχαριν, de l'eau sucrée. ||. λυόνω ζάχαριν, faire fondre du sucre.

Ζαχαριάζω, Μ. άσω, se candir. ||. τὰ πολὺ βρασμένα γλυκὰ ζαχαριάζουν, les confitures trop cuites se candissent.

Ζαχαρικὸν (τὸ), = Ζαχαρωτόν. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ζαχαρικὰ, sucreries, θ. πλθ. ||. ἀγαπᾷ τὰ ζαχαρικὰ, il aime les sucreries.

Ζαχαροδοχεῖον (τὸ), sucrier.

Ζαχαροκάλαμον (τὸ), canne à sucre, θ. cannamelle, θ.

Ζαχαροπλάστης, ου (ὁ), confiseur, confiturier.

Ζαχαροπλαστικός, ή, όν, qui concerne la confiserie. ||. ζαχαροπλαστικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art du confiseur, la confiserie, la confiturerie.

Ζαχαροποιεῖον (τὸ), sucrerie, θ.

Ζαχαροποιός (ὁ), confiseur, confiturier.

Ζαχαροπωλεῖον (τὸ), boutique de confiseur, confiserie, θ.
Ζαχαροπώλης, ου (ὁ), = Ζαχαροποιός.
Ζαχαρουργεῖον (τὸ), = Ζαχαροποιεῖον.
Ζαχαρώδης, ους (ὁ, ἡ), qui tient de la nature du sucre, saccharin, sacchareux, saccharoïde.
Ζαχάρωμα (τὸ), l' action de sucrer.
Ζαχαρωτὸς, ἡ, ὸν, sucré. ||. (τὸ οὐδ.) Ζαχαρωτὸν, = Ζαχαρικόν.
Ζεματίζω, Μ. ίσω, échauder; (ἐπὶ ἰατρ.) infuser (dans de l' eau bouillante). ||. — χόρτα, faire amortir des herbes dans de l'eau bouillante. ||.—καρποὺς (ἵνα τοὺς βράσω ἔπειτα μὲ τὴν ζάχαριν), blanchir des fruits.
Ζεμάτισμα (τὸ), l' action d' échauder.
Ζεματιστὸς, ἡ, ὸν, échaudé. §. bouillant; brûlant.
Ζεματῶ, Μ. ήσω, μτβτ. = Ζεματίζω. 2) (ἀμτβτ.) bouillir, bouillonner.
Ζέσις, εως (ἡ), ardeur, θ. chaleur, θ. ||. ὁμιλεῖ (ὑπερασπίζεταί τινα) μὲ ζέσιν, il parle (il défende une personne) avec chaleur (chaudement, vivement), il prend vivement son parti.
Ζεσταίνω, Μ. ζεστάνω (θὰ), chauffer, échauffer. ||. (μσ. αὐτπθ.) avoir chaud; s'échauffer, chauffer. ||. ἔλα κοντὰ (εἰς τὴν φωτιὰν) νὰ ζεσταθῇς, venez-vous chauffer.
Ζεστασιὰ (ἡ), chaudeau.
Ζέστη (ἡ), chaleur, θ. chaud. ||. σήμερον ἔγινε πολλὴ (μεγάλη) ζέστη, il a fait bien chaud aujour-d'hui.
Ζεστὸς, ἡ, ὸν, chaud. ||. τὸ 'σπίτι σας εἶνε πολλὰ ζεστὸν, ἡ κάμαρά σας εἶνε πολλὰ ζεστή, il fait bien chaud chez vous.
Ζευγάρι (τὸ), κοιν. τὸ Ζεῦγος, paire, θ; couple, θ. une paire (ἰδιαιτ. δὲ un attelage) de deux bœufs, (ὅθ. συνκδχ.) charrue, θ. ||. αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν εἶνε τέσσαρα ζευγάρια, cette ferme est de quatre charrues. ||. τρία ζευγάρια ταλιγάρια, un attelage de six chevaux. ||. ὄχημα μὲ ἓν ζευγάρι (δύο, τρία ζευγάρια) ἄλογα, une voiture attelée de deux (de quatre, de six) chevaux. ||. ἕνα ζευγάρι περιστέρια (ζωντανὰ), une paire de pigeons. ||. ἕνα ζευγάρι περιστέρια (μαγειρευμένα), une couple de pigeons. ||. ἕνα ζευγάρι πιστόλια, une paire de pistolets. ||. ἕνα ζευγάρι ὑαλιὰ (ὀμματοϋάλια), une paire de lunettes. ||. (καὶ ἀπολ.) αὐτὰ τὰ δύο χειρόκτια εἶνε ζευγάρι, ces deux gants-là vont ensemble. ||. ἐπιθυμοῦσα νὰ εὕρισκα ἄλλο ἕν, νὰ τὰ κάμω ζευγάρι, je voudrais bien trouver à l'appareiller (à l' assortir). || ξεχώρισέ τα καὶ κάμε τα ζευγάρια, démèlez-les et les appariez.
Ζευγαρόνω, Μ. ώσω, assortir par couples ou par paires, accoupler, apparier, appareiller. ||. τώρα εἶνε καιρὸς 'που ζευγαρόνονται τὰ τρυγόνια, dans cette saison les tourterelles s'apparient.
Ζευγάρωμα (τὸ) accouplement appariement, appareillement.
Ζευγαρωτὸς, ἡ, ὸν, acouplé, appareillé.
Ζευγηλατεῖον (τὸ), ferme, θ. terre, θ. métairie, θ.
Ζευγηλάτης, ου (ὁ), conducteur d'un attelage, laboureur.
Ζεύγλη (ἡ), collier de bœufs; echancrure du joug.
Ζεῦγος, ους (τὸ), - Ζευγάρι. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρ.) τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος, le couple heureux.
Ζεύγω, Μ. ζεύξω, attacher au joug, atteler. ||. ζεῦξε τὰ ἄλογα, attelez les chevaux. ||. (καὶ καταχρ.) ζεῦξε τὸ ὄχημα, attelez la voiture. ||. (καὶ ἑλλ.) εἰπὲ τῷ ἁμαξηλάτῃ νὰ ζεύξῃ, dites au cocher qu' il attelle.
Ζεῦξις, εως (ἡ), l'action d'atteler (d'attacher au joug).
Ζέφυρος (ὁ), zéphyr.
Ζήλεια (ἡ), κοιν. ἡ Ζηλοτυπία.
Ζηλευτὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Ζηλωτὸς, 'Επίφθονος.
Ζηλεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Ζηλοτυπῶ. ||. ζηλεύει τὴν γυναῖκά τυ, il est jaloux de sa femme. 2) ἀντὶ Φθονῶ, porter envie à q., envier. ||. ζηλεύω τὴν τύχην του, j'envie son sort.
Ζηλιάρης, α, ικον, κοιν. ὁ Ζηλότυπος.
Ζῆλος (ὁ), zèle. ||. ζῆλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, (Γρφ.), zèle indiscret (inconsidéré, aveugle).
Ζηλοτυπία (ἡ), jalousie, θ.
Ζηλότυπος (ὁ, ἡ), jaloux.
Ζηλοτυπῶ, Μ. ήσω, être jaloux de; envier, jalouser.
Ζηλωτὴς, οῦ (ὁ), zélé pour, zélateur. §. (ἀρχ.) = Μιμητής.
Ζηλωτὸς, ἡ, ὸν, digne d'envie, enviable, envié.
Ζημία (ἡ), dégât, dommage, lésion, θ. tort, ravage, perte, θ. préjudice, désavantage; détriment. ||. ἡ χάλαζα ἔκαμε μεγάλην ζημίαν εἰς τὰ ἀμπέλια, la grêle a fait un grand dégât (bien du ravage, bien du tort) dans les vignes. ||. εἶνε πρὸς ζημίαν του, il va au détriment de sa bourse. ||. δεῖξέ μου τὴν ζημίαν, montrez-moi en quoi il y a lésion (où est la lésion). ||. πωλῶ τι μὲ ζημίαν (μου), vendre qc. à perte. ||. ἀπεκρούσθη μὲ ζημίαν, il fut repoussé avec perte.
Ζημιάρης, α, ικον, qui cause du dégât, brise tout.
Ζημιόνω, Μ. ώσω, causer du dommage, faire tort à q., nuire, léser. ||. δὲν τὸν ἐζημίωσεν οὔτε ὀβολὸν, il ne lui a pas fait tort d'un écu. ||. κανεὶς δὲν ἐζημιώθη εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, il n'y a personne de lésé dans cette affaire.
Ζημίωμα (τὸ), l'action de nuire.
Ζῆν, ἀπαρέμφ. τοῦ Ζῶ. ||. (ἔναρθρ.) τὸ ζῆν, ἀντὶ Ἡ ζωή. ||. τὰ πρὸς τὸ ζῆν (ἐνν. συντελοῦντα), = Αἱ ζωοτροφίαι. ||. κερδίζει (πορίζεται) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, il gagne sa vie (son pain).
Ζητεία (ἡ), quête, θ.
Ζητεύω, Μ. εύσω, mendier, demander (son pain, sa vie), demander l'aumône, gueuser.

||. ζητεύει ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, il demande de porte en porte, ἴδε καὶ Ψωμοζητῶ.
Ζήτημα (τὸ), sujet de recherche, chose en question, question, θ. ||. τὸ Ἀνατολικὸν—, la question d'Orient.
Ζήτησις, εως (ἡ), l'action de chercher ou de demander, recherche, θ. enquête, θ. §. demande, θ.
Ζητητικὸς, ἡ, ὸν, propre à rechercher ou à demander.
Ζητιανειὰ (ἡ), gueuserie, θ. misère, θ. indigence, θ.
Ζητιάνος, α, κοιν. ὁ Ἐπαίτης, mendiant, gueux, bésacier.
Ζητῶ, Μ. ήσω, demander; chercher, rechercher. ||. ζητῶ τι δικαιωματικῶς ἢ ἐπιμόνως, réclamer, révendiquer, ἴδε καὶ Ἀπαιτῶ. ||. πολλοὶ ζητοῦν (τρέχουν ζητοῦντες) αὐτὴν τὴν θέσιν, beaucoup de gens sollicitent (il y a beaucoup de solliciteurs pour) cette place. ||. τί ζητεῖτε; que cherchez-vous? ||. » ὁ ζητῶν εὑρίσκει, « παροιμ. (Γρφ.), en cherchant on trouve. ||. ζητεῖν συγχώρησιν, demander pardon. ||. ζητεῖ ἐλεημοσύνην, demander l'aumône. ||. ἐζήτησεν ἀναίρεσιν (χάριν), Δικνμ. il s'est pourvu en cassation (en grâce). ||. σᾶς ζητῶ διὰ τοῦτο μυριάκις συγγνώμην, (φρσ.), je vous en fais mille excuses. ||. ζητῶ τὸ δίκαιόν μου (τὸν ἄνθρωπόν μου), réclamer son droit (son domestique). ||. σᾶς ζητοῦν, on vous demande. ||. ποῖον ζητεῖτε; qui demandez-vous? ||. πόσον ζητεῖς δι' αὐτό (τὸ πωλούμενον πρᾶγμα); combien faites-vous cela? ||. μοῦ τὸ ζητεῖς πολλὰ ἀκριβά, vous me la faites trop cher. ||. ἔχει ἓν ὡραῖον ἄλογον ϗ τὸ ζητεῖ χιλίας δραχμ., il a un joli cheval qu'il fait mille francs. ||. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) ζητεῖ νὰ ἐμβῇ, il demande à entrer.
Ζηχοῦνι (τὸ), ἴδε Ἄσθμα, (ἰδίως ἐπὶ ἵππου) cornage, sifflage.
Ζηχουνιάρης, α, ικον, (κυρ. ἐπὶ ἵππου) corneur, siffleur.

Ζιζάνιον (τὸ), εἶδ. φυτ. ivraie, θ. ἴδε Αἶρα. §. (συνήθ. μτφορ. καὶ Γρφ.) zizanie, θ.
Ζιζφιὰ (ἡ), δ. jujubier.
Ζίζφον (τὸ), jujube, θ.
Ζορκάδι (τὸ), κοιν. ἡ Δορκάς.
Ζουλεύω, Μ. εύσω, ἴδε Ζηλεύω.
Ζούλισμα (τὸ), pression, θ. compression, θ. (χειρουργ. ϗ φυσ.) dépression, θ. (ἐπὶ ὀπωρ.) cotissure, θ.
Ζουλῶ, Μ. ήσω, presser, fouler, comprimer; écraser; fouler; (κυρ. ἐπὶ μεταλλ. σκεύους) bossuer, aplatir; (ἐπὶ ὀπωρ.) cotir; (χειρουργ.) déprimer.
Ζουμὶ (τὸ), κοιν. ὁ Ζωμός.
Ζουνάρι (τὸ), ἴδε Ζωνάρι.
Ζοῦρα (ἡ), consomption, θ. marasme, chartre (κυρ. τῶν παιδίων).
Ζουριάζω, Μ. άσω, faire tomber en langueur (en chartre), consumer, dessécher. ||. (αὐτπθ.) tomber en chartre, chêmer, se chêmer, (ἐπὶ δένδρ.) rabougrir.
Ζοφερὸς, ά, ὸν, καὶ
Ζοφώδης, ους (ὁ καὶ ἡ), sombre, ténébreux, obscur.
Ζοχάδα (ἡ), (κυρ. πλθ.), ἴδε Αἱμοῤῥοΐς.
Ζοχὸς (ὁ), φυτ., laiteron, laitron καὶ (χυδ.) laceron.
Ζυγαριὰ (ἡ), κοιν. ἡ Πλάστιγξ, balance, θ.
Ζύγι (τὸ), = Ζυγαριά. 2) (συχν.) poids.
Ζυγία (ἡ), εἶδ. δένδ. (σφενδάμνου), charme.
Ζυγιάζω, Μ. άσω καὶ
Ζυγίζω, Μ. ίσω, peser (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). ||. δὲν πρέπει νὰ μετρᾷ τις τοὺς ὀπαδοὺς ὁποιουδήποτε φρονήματος, ἀλλὰ νὰ ζυγίζῃ καὶ αὐτοὺς καὶ αὐτό, il ne faut pas compter les partisans d'une opinion; il faut les peser et la peser. ||. ὁ χρυσὸς ζυγίζει πλειότερον τοῦ ἀργύρου, l'or pèse plus que l'argent.
Ζύγισμα (τὸ), l'action de peser, pesée, θ.
Ζυγολοῦρι (τὸ), harnois ἢ harnais.

Ζυγὸς (ὁ), joug (κυρ. καὶ μτφορ.) 2) ἀρχ. = Ζυγαριά, (ὅθ. Ἀστρνμ.), la Balance (signe du Zodiaque.) 3) (στρτ.) rang. ||. ὁ πρῶτος (ὁ δεύτερος) ζυγὸς, le premier (le second) rang. ||. πυκνώσατε ζυγοὺς, (παρακελ. στρτ.), serrez vos rangs.
Ζυγὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Ἄρτιος (ἀριθμὸς), κατ' ἀντίθ. τοῦ Μονός. ||. ζυγὰ ἢ μονά, (εἶδ. παιγν.), pair ou non.
Ζυγοστατῶ, Μ. ήσω, mettre dans la balance, peser, balancer.
Ζύγωθρον (τὸ), (ἀρχ.), verrou.
Ζυθοποιεῖον (τὸ), brasserie, θ
Ζυθοποιὸς (ὁ), brasseur.
Ζῦθος (ὁ), bière, θ. ||. κατασκευάζω (ἀναδεύω βράζοντα τὸν) ζῦθον, brasser de la bière.
Ζυμάρι (τὸ), pâte, θ. ||. τὸ ψωμὶ εἶνε ζυμάρι (δὲν ἐψήθη καλά), le pain est pâteux (gras-cuit).
Ζυμαρικὸν (τὸ), gâteau; pâté; pâtisserie, θ. pièce de four (de patisserie), θ. ||. ἀγαπᾷ πολλὰ τὰ ζυμαρικά, il aime beaucoup la pâtisserie (les pâtisseries).
Ζύμη (ἡ), levain, ferment; §. pâte, θ. ||. »ἡ παλαιὰ ζύμη, « Γρφ., (παροιμ.), le vieux levain.
Ζυμόνω, Μ. όσω, pétrir; (ἰδίως ἐπὶ ψωμ.) boulanger. ||. ἠξεύρει νὰ ζυμόνῃ, elle sait boulanger.
Ζύμωμα (τὸ), l'action de pétrir, pétrissage.
Ζυμωταριὰ (ἡ), pétrin, huche, θ.
Ζῶ, Μ. ζήσω, vivre; être en vie; subsister. ||. ζῇ μὲ ἐλεημοσύνην, il ne subsiste que d'aumônes. ||. ἔχει νὰ ζήσῃ, (φρσ.), il a de quoi subsister. ||. ζῇ καλά, il fait bonne vie. ||. ζήτω ὁ βασιλεύς! vive le roi! ||. νὰ ζῆτε! (φρσ.), s'il vous plait. ||. ὅσον ζήσῃ, ἐν ὅσῳ ζῇ, sa vie durant. ||. (ἐν) ὅσῳ ζῶ, tant que vivrai, tant que le cœur me battra, (καὶ χυδ.) tant que le cœur me battra dans le ventre (l'âme me battra dans le corps). ||. ? ζῇ ὁ πα-

τήρ του ; est-ce que son père est en vie? ||. ζοῦν ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ 'σπίτι καὶ μὲ κοινὰ ἔξοδα), ils tiennent (ils font) ménage ensemble. ||. ζῇ ἐν ἀνέσει, il mène une vie aisée. ||. ὅσο ζῇ τις μανθάνει, il fait bon vivre, on apprend toujours. ||. τὰ πρὸς τὸ ζῆν (ἐνν. ἐπιτήδεια ἢ ἀναγκαῖα), les moyens de subsister, les choses nécessaires à la vie, les nécessités de la vie, le nécessaire. ||. δὲν ἔχει τὰ πρὸς τὸ ζῆν, il n'a pas les moyens de subsister, il manque du nécessaire. ||. κερδίζει τὰ πρὸς τὸ ζῆν, gagner sa vie. ||. εἶνε ζῶσα εἰκὼν τοῦ πατρός του, c'est le portrait vivant (l'image vivante) de son père. ||. δὲν ηὗρα ψυχὴν ζῶσαν, je n' y ai trouvé âme vivante. ||. ζῶντος τοῦ, ζώσης τῆς, du vivant de. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, juger les vivants et les morts.

Ζωάρκεια (ἡ), εὔχρ. κυρ. εἰς τὴν φρσ. Τὰ πρὸς ζωάρκειαν (ἐνν. συντείνοντα ἢ ἐπιτήδεια), = **Τὰ τρόφιμα**, **αἱ ζωοτροφίαι**, les choses nécessaires à la vie, les subsistances, θ.

Ζωγραφία (ἡ), peinture, θ. §. dessein; portrait, tableau; figure, θ.

Ζωγραφίζω, Μ. ίσω, peindre; §. dessiner; (εἰς μερικ. φρσ.) tirer.

Ζωγραφικὸς, ἡ, ὸν, relatif à la peinture; pittoresque. ||. ἡ ζωγραφικὴ (ἐνν. τέχνη), la peinture.

Ζωγράφισμα (τὸ), l'action de peindre. ||. εἶνε διὰ ζωγράφισμα, elle est à peindre (à croquer).

Ζωγραφιστὸς, ἡ, ὸν, peint. §. fait à peindre; pittoresque.

Ζωγράφος (ὁ), peintre.

Ζωγρῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), prendre vif.

Ζωδιακὸς, ἡ, ὸν, zodiacal. ||. τὸ Ζωδιακὸν σέλας (φῶς), la lumière zodiacale. ||. (οὐσ.) ὁ Ζωδιακὸς (ἐνν. κύκλος), ἀσρνμ., le zodiaque.

Ζώδιον (τὸ), signe du Zodiaque, constellation, θ.

Ζωδιοφόρος (ὁ, ἡ), zodiaque.

Ζωὴ (ἡ), vie, θ. jours, πλθ. §. genre de vie, conduite. θ. ||. αἱ λύπαι συνέτεμον τὴν ζωήν του, les chagrins ont abregé (tranché le fil de) ses jours. ||. τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του, le reste de ses jours. ||. ἡ μέλλουσα (ἡ αἰώνιος) ζωὴ, la vie future (éternelle). ||. ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου, (οὐδέποτε), φρσ., de ma vie, ἴδε καὶ Βίος.

Ζωηρὸς, ά, ὸν, vif, animé; frais. ||. τοῦτο ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Συνέλευσιν, cela fit sur l'assemblée une impression vive. ||. τὰ χρώματά του εἶνε ἀκόμη ζωηρότατα, les couleurs en sont encore très fraîches (toutes fraîches).

Ζωηρότης, ητος (ἡ), vivacité, θ. vigueur, θ.

Ζωηφόρος (ὁ, ἡ), qui donne la vie, vivifiant.

Ζωϊκὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la vie, vital. 2) qui concerne les animaux, animal. ||. ζωϊκὴ οὐσία, substance animale.

Ζωμερὸς, ἡ, ὸν, qui a beaucoup de jus, (κυρ. ἐπὶ ὀπωρ.) juteux.

Ζωμὶ (τὸ), κοιν. ἀντὶ-

Ζωμὸς (ὁ), jus; (μαγειρ.) bouillon; coulis. ||. ὁ μέλας ζωμὸς τῶν Σπαρτ., le brouet noir des Spartiates. ||. ζωμὶ κρέατος, bouillon à la viande. ||. ζωμὶ μὲ χόρτα, bouillon aux herbes. ||. ζωμὶ λεμονιοῦ (πορτογαλιοῦ κτλ.), jus de citron (d'orange etc). ||. ζωμὶ καραβίδων, coulis d'écrevisses.

Ζῶν, ζῶσα, μτχ, τοῦ Ζῶ, ἴδε Ζῶ καὶ **Ζωντανός**. ||. δὲν θὰ εὕρῃς ψυχὴν ζῶσαν, vous n'y trouvenez âme vivante.

Ζωνάρι (τὸ), κοιν. ἡ **Ζώνη**, ceinture, θ. ||. εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ τὸ νερὸν ἔρχεται ἕως (δὲν φθάνει παραπάνω ἀπὸ) τὸ ζωνάρι, dans cette partie de la rivière, on n'a de l'eau que jusqu'à la ceinture.

Ζώνη (ἡ), ceinture, θ. bande, θ. §. zone du globe, θ. ||. ἡ εὔκρατος (ἡ κατεψυγμένη, ἡ διακεκαυμένη) ζώνη, (Γεωγρφ.), la zone tempérée (glaciale, torride).

Ζωντάνευμα (τὸ), vivification, θ.

Ζωντανεύω, Μ. εύσω, faire revivre, vivifier, ranimer. ||. (αὐτπθ.) revivre; (μτνμ. ἐπὶ ἀναρρώσ.) renaître à la vie.

Ζωντανὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ἀντὶ **Ζῶν**, **ῶσα**, vivant, vif. ||. (οὐσ. εἰς τὸ πλθ.) ζωντανὰ, κοιν. τὰ Ζῶα (τὰ κτήνη, τὰ θρέμματα), ἴδε **Ζῶον**.

Ζώνω, Μ. ζώσω, ceindre. ||. τὸν ἔζωσε τὸ σπαθὶ, il lui ceignit l'épée. ||. (καὶ αὐτπθ.) ζώνεται μὲ σχοινὶ, se ceindre d'une corde. 2) (μτνμ.) = **Περικυκλόνω**, envelopper, entourer, cerner. ||. οἱ χωροφύλακες ἔζωσαν τὸ 'σπίτι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, les gendarmes cernèrent la maison de toutes parts.

Ζωογόνος (ὁ, ἡ), vivifiant, ἴδε ჯ **Ζωοπάροχος**.

Ζωογονῶ, Μ. ήσω, vivifier, ranimer, rafraîchir. ||. ἡ βροχὴ ζωογονεῖ τὰ φυτὰ, la pluie ranime les plantes.

Ζωοδότης, ου (ὁ), qui donne la vie.

Ζωολογία (ἡ), zoologie, θ.

Ζωολογικὸς, ἡ, ὸν, zoologique.

Ζωολόγος (ὁ, ἡ), zoologiste, (ჯ σπντт.) zoologue.

Ζῶον (τὸ), animal; bête, θ. brute, θ. ||, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶον λογικὸν, l'homme est un animal raisonnable. ||. ζῶον τετράποδον (φορτηγὸν, κερασφόρον κτλ.), bête à quatre pieds (de charge, de somme, de cornes etc). §. (μτνμ.) ἄνθρωπος εὐήθης, peccore, θ. bête. ||. εἶνε ζῶον (πολλὰ ζῶον, ζῶον τετράποδον), c'est une bête (une vraie peccore), il est bien bête, il est bête à manger du foin, c'est la bête du bon Dieu. ||. μὴ γίνεσαι ζῶον, n'allez pas (ne vous avisez pas de) faire la bête. ||. (πλθ.) ζῶα, (ἐν γέν.) les animaux, (ჯ ἰδιαιτ. τὰ θρέμματα, τὰ κτήνη), bestiaux, betail. ||. ἔχει τόσα ζῶα, il a tant de

bestiaux. ||. ἔχασεν ὅλα τϐ τὰ ζῶα, il a perdu tout son bétail.
Ζωοπάροχος (ὁ, ἡ), qui donne la vie, vivifiant. ||. ἡ ζωοπάροχος τοῦ ἡλίου θερμότης, la chaleur vivifiante du soleil.
Ζωοποίησις, εως (ἡ), l'action de vivifier, vivification, θ.
Ζωοποιὸς (ὁ, ἡ), vivifiant.
Ζωοποιῶ, Μ. ήσω, vivifier. ||. »Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ,« (Γρφ.), la lettre tue, et l'esprit vivifie.
Ζωοτοκία (ἡ), la propriété de produire des êtres vivans (de mettre au jour des petits tout vivans).
Ζωοτόκος (ὁ, ἡ), vivipare.
Ζωοτοκῶ, Μ. ήσω, être vivipare, mettre au jour des petits tout vivans.
Ζωοτροφία (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ Τρόφιμα, les vivres. ||. ἐφοδιάζω (κυρ. πλοῖον, στόλον) μὲ νωπὰς ζωοτροφίας, rafraîchir une flotte. ||. τοῦ διώρισαν σύνταξιν πρὸς ζωοτροφίαν του, on lui adjugea une pension pour ses aliments.
Ζωοτροφῶ, Μ. ήσω, nourrir, alimenter.
Ζωοφόρος (ὁ), (ἐνν. κύκλος), ἀρχιτεκτ., frise (de l'entablement), θ.
Ζωόφυτον (τὸ), production de la nature qui tient le milieu entre l'animal et la plante, zoophyte.
Ζώπισσα, ης (ἡ), (ἀρχ.), goudron minéral, pétrole.
Ζώπυρον (τὸ), (ἀρχ.), feu caché sous la cendre pour être rallumé, germe, étincelle, θ.
Ζωπυρῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), rallumer (le feu), ranimer.
Ζώσιμον (τὸ), l'action de ceindre (ou) d'entourer.
Ζωτικὸς, ή, ὸν, relatif ou nécessaire à la vie, vital.
Ζωΰφιον (τὸ), petit animal, animalcule; §. (ἰδιωτ.) = Ἔντομον.
Ζωῶδης, ους (ἡ), animal,-ale, ἴδε καὶ Ζωϊκός. ||. τὸ Ζωῶδες, l'animalité.

Η

Ἡ, ἄρθρ. θηλ. τοῦ Ὁ, la.
Ἤ, σύνδ. Διαιρετ. ou. ||. ἐλευθερία ἢ θάνατος, liberté ou la mort, ||. ἢ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο, c' est tout un ou tout autre.
Ἥβη (ἡ), ἀνατομ. pubis. 2) (συνκδχ.) signes ou âge de puberté.
Ἡβηδὸν, ἐπίῤ. sans distinction d'âge.
Ἡγεμονεύω, Μ. εύσω, gouverner (prendre ou avoir le commandement d')une principauté. ||. ἡγεμονεύουσα οἰκογένεια, famille regnante.
Ἡγεμονία (ἡ), principauté, θ.
Ἡγεμονικὸς, ή, ὸν, digne de (ou appartenent au) prince; (κυρ. ἐπὶ οἰκογεν. καὶ δικαιωμ.) princier. ||. (οὐσ.) ἡγεμονικὸν (τὸ), air de grandeur affectée, gravité de grand seigneur (de prince).
Ἡγεμονικῶς, ἐπίῤ. en prince, d'une manière impérieuse.
Ἡγεμονὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ-
Ἡγεμὼν, όνος (ὁ), prince, (τὸ θηλ.) princesse, θ.
Ἡγοῦμαι, Μ. ἡγηθῶ, (ἀρχ.), ἴδε Προηγοῦμαι. ||. (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. ὡς οὐσ.) τὸ ἡγούμενον (καὶ τὸ ἑπόμενον), Γρμτ., l' antécédent.
Ἡγουμενεία (ἡ), la dignité abbatiale; supériorité, θ. abbaye, θ.
Ἡγουμενεῖον (τὸ), maison abbatiale.
Ἡγούμενος (ὁ), supérieur (d'un couvent), le père supérieur, abbé; prieur.
Ἡγουμένη καὶ (κοιν.)
Ἡγουμένισσα, ης (ἡ), supérieure (d'un couvent), la mère supérieure, abbesse, θ. prieure, θ. ||. ἡ κυρὰ ἡγουμένισσα, la mère abbesse, madame l'abbesse (la prieure, la supérieure).
Ἤγουν, ἐπίῤ. Ἐπεξηγημ. savoir, c'est à dire.
Ἡδέως, ἐπίῤ. agréablement, avec plaisir.
Ἤδη, ἐπίῤ. maintenant, à présent, à l'heure qu'il est. 2) (συχνότ.) déjà; bientôt. ||. εἶνε ἤδη τρεῖς ὧραι ἀφ' οὗ περιπατοῦμεν, il y a déjà trois heures que nous marchons.
Ἥδιον, ἐπίῤ. συγκρ. καὶ —
Ἥδιστα, ἐπίῤ. ὑπερθ. τοῦ Ἡδέως, plus (ou) très agréablement. ||. (κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ -
Ἥδιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Ἡδὺς, très agréable.
Ἡδονὴ (ἡ), plaisir; joie, θ. volupté, θ. jouissance, θ. charme, délices, θ. πλθ. agrément; douceur, θ. ||. ἡ μοναξιὰ ἔχει τὰς ἡδονάς της, la solitude a ses agréments (ses douceurs).
Ἡδονικὸς, ή, ὸν, voluptueux; délicieux.
Ἡδονικῶς, ἐπίῤ. voluptueusement.
Ἡδύνω, Μ. ύνω (θὰ), rendre agréable, adoucir; réjouir, assaisonner. ||. (συχνότ. τὸ μσ.) ἡδύνομαι, se plaire (prendre ou avoir du plaisir) a qc. ||. ἡδύνεταί τις νὰ τὸ βλέπῃ, ἴδε Νοστιμεύομαι.
Ἡδύοσμος (ὁ), φ. menthe (des jardins), θ. herbe du cœur, θ. baume (des jardins), menthe -coq.
Ἡδυπάθεια (ἡ), volupté, θ. jouissance, θ.
Ἡδυπαθῶ, Μ. ήσω, mener une vie voluptueuse, goûter du plaisir.

Ἡδύπνοος (ὁ, ἡ), qui exhale une douce odeur.

Ἡδὺς, έος (εῖα, ὑ), doux, agréable; délicieux, suave.

Ἥδυσμα (τὸ), assaisonnement.

Ἡδύτης, ητος (ἡ), suavité, θ. douceur, θ.

Ἡδύφωνος (ὁ, ἡ), qui a une voix douce.

Ἠθικολόγος (ὁ), νλγ., moraliste.

Ἠθικὸς, ή, ὸν, de mœurs, qui concerne les mœurs, moral. ||. ἡ ἠθικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), la morale. ||. τὸ ἠθικὸν, le caractère; §. le moral; §. (κοιν.) l'air (du visage etc), le maintien, l'extérieur, la mine. ||. τὸ ἠθικόν του εἶνε προσβεβλημένον, son moral est affecté. ||. ἠθικὰ διηγήματα, contes moraux. ||. τὰ ἠθικὰ (ἐνν. συγγράμματα) τοῦ Πλουτάρχου, les œuvres morales de Plutarque. ||. τὰ—τοῦ Ἀριστοτέλους, les Morales d'Aristote.

Ἠθικῶς, ἐπίῤ. moralement. ||. τοῦτο εἶνε ἠθικῶς ἀδύνατον, cela est moralement impossible.

Ἠθμὸς (ὁ), ἀρχ. passoire, couloire, filtre.

Ἠθοποιΐα (ἡ), imitation des mœurs (des passions, des caractères) qu'on dépeint, éthopée, θ.

Ἦθος, ους (τὸ), caractère, mœurs, θ. πλθ. le naturel; l'habitude, θ. ||. ῥυθμίζειν τὰ ἤθη, régler les mœurs. ||. διαφθείρω (ἐντελῶς) τὰ ἤθη τινὸς, démoraliser. ||. διαφθορὰ ἠθῶν, démoralisation, θ.

Ἠϊὼν, όνος (ἡ), ἀρχ. rivage, bord.

Ἠλακάτη (ἡ), ἀρχ. quenouille, θ.

Ἠλεκτρίζω, Μ. ίσω, électriser.

Ἠλεκτρικὸς, ή, ὸν, électrique.

Ἠλέκτρινος, η, ον, fait d'ambre.

Ἠλεκτρισμὸς (ὁ), l'action d'électriser, électrisation, θ.

Ἤλεκτρον (τὸ), ambre jaune, succin, carabé.

Ἦλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἡλιάζω, Μ. άσω, sécher (exposer, καὶ αὐτπθ. se chauffer) au soleil.

Ἡλιακὸς, ή, ὸν, qui concerne le (qui a rapport au) soleil, solaire. ||. ἔκλειψις ἡλιακὴ, une éclipse solaire. ||. ἡλιακὸν ὡρολόγιον, cadran solaire. ||. (οὐσ. ἀρσ. καὶ οὐδ.) terrasse (au haut d'une maison) exposée au soleil; belveder.

Ἡλιάσιμον (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ἡλίασμα (τὸ), l'action d'exposer (de faire sécher ou de se chauffer) au soleil.

Ἠλίθιος, α, ον, imbécile; niais, sot, hébété, idiot, stupide.

Ἠλιθιότης, ητος (ἡ), imbécilité, θ. sottise, θ. niaiserie, θ. idiotisme, stupidité, θ.

Ἡλικία (ἡ), âge. ||. ποίας ἡλικίας εἶνε; quel âge a-t-il? ||. ἡλικία γάμου, âge nubile, ἴδε καὶ Γάμος. ||. ὁ Φοντενὲλ ἀπέθανεν (εἰς ἡλικίαν) 99 χρόνων, Fontenelle est mort à l'âge de 99 ans.

Ἡλικιόνομαι, Μ. (θὰ) ἡλικιωθῶ, atteindre l'âge mûr ou nubile. ||. ὅταν ἡλικιωθῇ, quand elle sera en âge. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μνχ.) ἡλικιωμένος, η, ον, âgé. ||. εἶνε ἡλικιωμένος, c'est un homme d'âge (avancé en âge).

Ἡλικιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἡλικιῶτις, ιδος (ἡ), qui est du même âge, compagnon, compagne.

Ἡλιοκαὴς, οῦς (ὁ, ἡ), hâlé.

Ἡλιοκαϊμένος, η, ον, κοιν. ὁ Ἡλιοκαής.

Ἥλιος (ὁ), soleil; chaleur du soleil. ||. ἐμαύρισεν ἀπὸ τὸν ἥλιον, τὸν ἐμαύρισεν ὁ ἥλιος, il s'est hâlé au soleil. ||. εἶνε ἥλιος (πολὺς ἥλιος), il fait du soleil (trop de soleil). 2) (κοιν.) τὸ ἡλιοτρόπιον, φ. soleil.

Ἡλιοσκόπιον (τὸ), hélioscope.

Ἡλιοτρόπιον (τὸ), φ. tournesol, soleil, héliotrope. 2) cadran solaire.

Ἡμεδαπὸς, ή, ὸν, qui est de notre pays, notre compatriote.

Ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμᾶς, πλθ. τοῦ Ἐγὼ, nous, nous autres.

Ἤμεθα, κοιν. ἀντὶ Ἦμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμαι.

Ἡμέρα (ἡ), jour; journée, θ. ||. καλὴ 'μέρα! (εἶδος χαιρετ.), bonjour. ||. τί (ἡμέρα) εἶνε σήμερον; quel jour est-il (quel jour est-ce) aujourd'hui? ||. τὸν προσμένω ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, je l'attends de jour en jour (de jour à autre, d'un jour à l'autre). ||. πληρόνει τόσα τὴν ἡμέραν, il paye tant par jour. ||. ἀπέθανε πλήρης ἡμερῶν, il mourut plein de jours. ||. ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, de nos jours. ||. εἶνε μιᾶς ἡμέρας δρόμος ἀπὸ ἐκεῖ ἕως ἐκεῖ, il y a une journée de chemin de ce lieu à tel autre. ||. (εἰς τὸ Ἑλλην. ἐνίοτε 'λλείπει) κατ' αὐτὰς (ἐννοεῖται: τὰς ἡμέρας), ces jours-ci.

Ἡμερεύω, Μ. εύσω, = Ἡμερόνω.

Ἡμερινὸς, ή, ὸν, (σπν.), du jour, qui se fait le jour (pendant le jour).

Ἡμερολόγιον (τὸ), calendrier, almanach.

Ἡμερομηνία (ἡ), date, θ. ||. ἐπιστολὴ φέρουσα ἡμερομηνίαν (δεῖνα), lettre en date de (1 janvier). ||. ἡ ἐπιστολή του ἔφερε ἡμερομηνίαν (δεῖνα), sa lettre était datée de... ||. βάλλω τὴν ἡμερομηνίαν (εἰς ἐπιστολὴν κλ.), mettre la date, dater (une lettre etc).

Ἡμεροδοῦλι καὶ Ἡμεροκάματον καὶ Ἡμερομίσθιον (τὸ), journée (d'un ouvrier), θ. ||. τοῦ χρεωστοῦν δέκα 'μερομίσθια, on lui doit dix journées. ||. 'μεροδοῦλι 'μεροφάγι, (φρσ. χυδ.), vivre au jour la journée (au jour le jour), journée gagnée, journée dépensée.

Ἡμερομίσθιος (ὁ), καὶ κοιν. Ἡμερομισθιάριος, ouvrier qui travaille à la journée; journalier.

Ἡμερονύκτιον καὶ Ἡμερόνυκτον (τὸ), espace de vingt quatre heures.

Ἡμερόνω, Μ. ώσω, (ἐπὶ ζ.) apprivoiser, priver; (ἐπὶ νηπ. κλαυθμ.) appaiser. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'apprivoiser.

Ἥμερος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, apprivoisé, privé, domestique; (τρπ. ἐπὶ ἀνθρ.) doux, paisible.
Ἡμερότης, ητος (ἡ), douceur, θ. humeur douce.
Ἡμερούσιος (ὁ, ἡ), d'un jour, qui dure un jour, diurnal. 2) = Καθημερινός.
Ἡμέρωμα (τὸ), l'action d'apprivoiser, apprivoisement.
Ἡμέτερος, α, ον, qui est à nous, notre; le nôtre, ἴδε ϗ Ἐδικός.
Ἤμην, παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἡμίγυμνος (ὁ, ἡ), presque nu.
Ἡμίεφθος (ὁ, ἡ), à demi-cuit ou bouilli.
Ἡμιθανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), à moitié mort.
Ἡμίθεος (ὁ), demi-dieu.
Ἡμίκαυστος (ὁ, ἡ), à moitié brûlé.
Ἡμίκλαστος (ὁ, ἡ), à moitié brisé.
Ἡμίκλειστος (ὁ), a demi-fermé, demi-clos, entr'ouvert.
Ἡμικρανία (ἡ), douleur dans la moitié de la tête, migraine, θ.
Ἡμικύκλιον (τὸ), demi-cercle, hémicycle; amphithéatre.
Ἡμιλοχία (ἡ), demi-cohorte.
Ἡμιμάθεια (ἡ), demi-savoir.
Ἡμιμαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), demi-savant.
Ἡμιμέταλλον (τὸ), demi-metal.
Ἡμιόλιος, α, ον, (μθμτκ.), sesquialtère.
Ἡμίονος (ὁ), ζ. mulet, (ἡ), mule, θ.
Ἡμιπληγία (ἡ), πάθ. paralysie de la moitié du corps, hémiplégie, θ.
Ἡμίπληκτος (ὁ, ἡ), atteint d' hémiplegie.
Ἡμίσεια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἥμισυς.
Ἡμισέληνος (ἡ) καὶ
Ἡμισέληνον (τὸ), le croissant. ||. εἰς σχῆμα ἡμισελήνου, en forme de croissant.
Ἡμιστίχιον (τὸ), hémistiche.
Ἥμισυς, εος (εια, υ), demi; moitié, θ. ||. ἓν (καὶ) ἥμισυ, δύο (καὶ) ἥμισυ, κτλ., un et demi, deux et demi. ||. κάθε 'μισει' ὥραν, toutes les demi-heures. ||. ἐξ ἡμισείας (ἡ) κατὰ τὸ ἥμισυ, de moitié, par moitié; à demi. ||. 'μισὸν ἀρνὶ, 'μισὸν πουλὶ, la moitié d'un agneau (d'un poulet), une moitié de poulet (d'agneau). ||. ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, plus d'à demi, plus qu' à demi. ||. τὸ βράζεις 'ως οὗ νὰ μείνῃ τὸ ἥμισυ, vous le faites bouillir jusqu'à ce qu'il soit reduit à moitié (à la moitié).
Ἡμισφαίριον (τὸ), hémisphère.
Ἡμισφαιροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un hémisphère, hémisphérique, hémisphéral, hémisphéroïde.
Ἡμιτελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), à moitié fini, incomplet, inachevé, imparfait.
Ἡμίτομον (τὸ), moitié coupée, demi.
Ἡμιτόνιον (τὸ), μουσ. demi-ton, semi-ton.
Ἡμίφωνον (τὸ), demi-voyelle, θ.
Ἡμιώριον (τὸ), une demi-heure.
Ἠμπορῶ, Μ. (θὰ) ἠμπορέσω, pouvoir; (εἰς μερικ. φρσ.) savoir. ||. δὲν ἠμπόρεσα ἀκόμη νὰ μάθω πῶς, je suis encore à savoir comment. ||. θέλω, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ (νὰ κάμω τι), être (se trouver) dans l'impossibilité. ||. δὲν ἠμπορῶ (εἶμαι ἄῤῥωστος ἢ ἀνήμπορος), ἴδε Ἀσθενῶ. ||. δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον. . . , vous ne sauriez vous figurer comme. . . §. (ἐπὶ πρχγμ.) ἠμπορεῖ νὰ, (εἶνε δυνατὸν ἢ πιθανὸν), (φρσ.), il se peut faire, il se peut que, il se peut faire (il peut se faire) que. ||. ἠμπορεῖ ϗ νὰ μὴν ἔλθῃ, ἴδε Ἐνδέχομαι.
Ἡμῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἡνία (ἡ), (κυρ. πλθ.), bride, θ. rêne, θ. ||. ἀνέλαβε τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους, il prit en main les rênes du gouvernement.
Ἡνιοχεία (ἡ), l'action de tenir les rênes.
Ἡνίοχος (ὁ), qui tient les rênes, conducteur (d'un char), cocher.
Ἡνιοχῶ, Μ. ήσω, tenir les rênes, conduire un char etc.
Ἠξεύρω (χωρὶς Μ.), savoir; connaître. ||. δὲν ἠξεύρω, ἴδε Ἀγνοῶ. ||. δὲν ἤξευρα τί ἔτρεχε, j'étais dans l'ignorance de ce qui se passait. ||. χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ κἀνεὶς, à l'insu de tout le monde. ||. διοικούμεθα ἐνίοτε ἀπὸ τὰ πάθη μας, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρομεν, nous sommes quelquefois dirigés, à notre insu, par nos passions. ||. ἠξεύρω τι ἀπὸ στήθους (κοιν. ἀπ' ἔξω), savoir quelque chose par cœur. ||. (καὶ ἐν εἴδει διαπορήσ.) ἠξεύρω καὶ ἐγώ; que sais-je moi? ||. τίς ἠξεύρει τί θὰ συμβῇ; que sait-on ce qui arrivera?
Ἧπαρ, ἥπατος (τὸ), foie. ||. φλόγωσις τοῦ ἥπατος, inflammation du foie, ἴδε καὶ Ἡπατῖτις. ||. ἐμφράξεις τοῦ ἥπατος, obstructions au foie.
Ἡπατικὸς, ή, ὸν, qui appartient au foie, hépatique. 2) qui souffre du foie, qui a le foie attaqué.
Ἡπατῖτις, ιδος (ἡ), (κυρ. νόσος) maladie (inflammation) du foie, hépatite, θ.
Ἤπειρος (ἡ), la terre ferme, le continent. ||. οἱ γεωγράφοι διαιροῦν συνήθως τὸν ὅλον κόσμον εἰς δύο μεγάλας ἠπείρους, les géographes divisent ordinairement le monde entier en deux grands continents. ||. ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἤπειρος, le continent de l'Europe, le continent européen, (ϗ ἁπλ.) le continent (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἄλλας τινὰς νήσους).
Ἠπειρώτης, ου (ὁ), καὶ Ἠπειρῶτις, ιδος (ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Ἠπειρωτικός.
Ἠπειρωτικὸς, ή, ὸν, du continent, continental. ||. αἱ ἠπειρωτικαὶ δυνάμεις, les puissances continentales.
Ἤπιος, α, ον, doux, d'un caractère paisible.
Ἠπίως, ἐπίῤ. avec douceur.
Ἧρα (ἡ), κοιν. ἡ Αἶρα, ivraie θ.
Ἠρεμαῖος, α, ον, tranquille, calme, paisible.
Ἠρεμία (ἡ), tranquillité, θ. calme.
Ἠρεμῶ, Μ. ήσω. ἀρχ. = Ἡσυχά-

ζω, δὲν κινοῦμαι, être ou rester tranquille (immobile), se tenir (demeurer) coi.
'Ηρύγγιον(τὸ), chardon-roland, (φυτ.).
'Ηρωϊκὸς, ή, όν, héroïque.
'Ηρωϊκῶς, ἐπίῤ. héroïquement, en héros.
'Ηρωΐς, ίδος (ἡ), héroïne.
'Ηρωϊσμὸς (ὁ), heroïsme.
'Ηρῷον (τὸ), tombeau d'un héros.
Ἥρως, ωος (ὁ), heros.
Ἦσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἥσυχα, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ 'Ησύχως.
'Ησυχάζω, Μ. άσω, être (se tenir) ou vivre en repos, rester tranquille, reposer, se tranquilliser. ||. (μτβτ.) =Καθησυχάζω. ||. δὲν κοιμᾶται, (ἀλλ') ἡσυχάζει, il ne dort pas, il repose. ||. ἡσύχασε! (ἐν εἴδει ἐπιπλήξ.), tenez-vous (tenez vous donc) en repos.
'Ησυχαστήριον (τὸ), lieu de retraite, hermitage.
'Ησυχαστὴς, οῦ (ὁ), qui vit retiré, solitaire.
'Ησυχία (ἡ), repos, tranquillité, θ. paix, θ. §. loisir. §. lieu tranquille, solitude. θ. ||. ἀγαπᾷ τὴν ἡσυχίαν, il aime la paix, il est ami de la paix. ||. ἡ ἡσυχία τῆς πόλεως διεταράχθη (ἀπεκατέστη κτλ.), la paix a été troublée (retablie etc) dans la ville. ||. ἐξετάσατέ το μὲ τὴν ἡσυχίαν σας, examinez cela à votre loisir (à votre point). ||. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιφων.) ἡσυχία, Κύριοι! paix-là, messieurs! paix donc.
'Ησύχιος (ὁ, ἡ), d'un naturel paisible.
Ἥσυχος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, tranquille, paisible, calme, sans inquiétude. ||. εἶμαι ἥσυχος, je suis en repos. ||. μείνατε ἥσυχος περὶ τούτου, n'en ayez point d'inquiétude, tenez-vous tranquille là dessus, tranquillisez-vous, soyez sans inquiétude. ||. διάγω βίον ἥσυχον, mener une vie paisible. ||. ἄφες με ἥσυχον! laissez-moi donc en paix (en repos). ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ἥσυχα, ἐπίῤ. ἀντὶ -
'Ησύχως, ἐπίῤ. tranquillement, doucement, paisiblement, en paix, sans bruit, à petit bruit. ||. ἐκοιμᾶτο πολλὰ ἥσυχα, il dormait bien paisiblement (d'un sommeil bien tranquille).
Ἥτις, θηλ. τοῦ Ὅστις.
Ἤτοι, ἐπίῤ. 'Επεξηγ. savoir, c'est-a-dire.
Ἧττα (ἡ), défaite (d'une armée), θ.
Ἥττων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. συγκρ. τοῦ 'Ολίγος, moindre; inférieur; (μὲ γεν.) qui le cède à. ||. (τὸ οὐδ.) Ἧττον, ἐπίῤ. moins. ||. οὐχ ἧττον, (φρσ.), non moins, nonobstant; toujours. ||. ἀλλ' οὐχ ἧττον εἶνε βέβαιον ὅτι.., toujours est-il certain que... ||. εἶνε πτωχὸς, ἀλλ' οὐχ ἧττον τίμιος ἄνθρωπος, il est pauvre, mais il ne laisse pas d'être honnête homme. ||. κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, du plus au moins.
Ηὗρα, κοιν. ἀντὶ Εὗρον, ἀόρ. τοῦ Εὑρίσκω.
'Ηφαίστειον (τὸ), (ἐνν. ὄρος), volcan.
Ἦχος (ὁ), son; bruit; §. accent. §. (μουσ.) air; mode, θ. (ἐκκλησ.) ton. ||. οἱ ὀκτὼ ἦχοι, les huit tons (de l'église). ||. ἦχος πλάγιος, ton (mode) plagal. ||. εἰς ἦχον πρῶτον (τέταρτον κτλ.), sur le premier (le quatrième etc) ton. ||. ὁ ἦχος τῆς φωνῆς 'του, les accents de sa voix.
'Ηχὼ, οῦς (ἡ), son répercuté, écho.
'Ηχῶ, Μ. ήσω, rendre un son, sonner. ||. ἠχεῖ ἡ σάλπιγξ, la trompette sonne.

Θ

Θαλάμη (ἡ), trou, retraite (des poissons) θ. crone.
Θαλαμηπόλος (ὁ), ἀρχ. valet de chambre. §. (κοιν.) chambellan, officier (page) de la chambre.
Θάλαμος (ὁ), chambre intérieure ou à coucher; §. (συνήθ.) lit nuptial.
Θάλασσα, ης (ἡ), mer; eau de la mer, θ; coup de mer. ||. μία θάλασσα 'πῆρε τὸ τιμόνι μας, un coup de mer emporta notre gouvernail.
Θαλασσινὸς, ή, όν, κοιν. καὶ -
Θαλάσσιος, α, ον, de mer, de la mer, marin. ||. (πλθ.) θαλασσινοὶ, les gens de mer, les marins. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) θαλασσινὰ (τὰ φαγώσιμα ζῶα τῆς θαλάσσης ἐκτὸς τῶν ὀψαρίων, τὰ ὀστρακοδέρματα), coquillages.
Θαλασσοβάτης, ου (ὁ), πτν. θαλάσσ. pétrel.
Θαλασσοδάνειον (τὸ), νλγ. prêt ou emprunt à la grosse (aventure).
Θαλασσοκόραξ, ακος (ὁ), ἴδε Φαλακροκόραξ.
Θαλασσοκρατία (ἡ), empire de la mer.
Θαλασσοκρατῶ, Μ. ήσω, avoir l'empire de la mer.
Θαλασσοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), souverain des mers.
Θαλασσομαχῶ, Μ. ήσω, lutter contre les flots, se debattre dans la mer, être balotté par la tempête.
Θαλασσοπόρος (ὁ, ἡ), navigateur.

Θαλασσοπουλι (τὸ), oiseau de mer.
Θαλλὸς (ὁ), rameau vert (κυρ.) d'olivier, jeune branche, θ.
Θάλλω (χωρὶς Μ.), être dans sa fleur; verdoyer.
Θαμβόνω, Μ. ώσω, éblouir; offusquer. §. ternir; embrouiller. ||. (άμτδτ. αὐτπθ.) se ternir.
Θαμβὸς, ή, ὸν, terne; (κυρ. ἐπὶ μετάλλ.) mat.
Θάμβος, ους (τὸ), stupeur, θ. étonnement.
Θάμβωμα (τὸ), éblouissement; §. ternissure, θ.
Θάμνος (ὁ), arbuste, arbrisseau; buisson; broussailles, θ. πλθ. ||. ἡ τριανταφυλλιὰ, τὸ δενδρολίβανον, τὸ ἁγιόκλημα (κτλ.) εἶνε θάμνοι, le rosier, le romarin, le chevrefeuille (etc.) sont des arbustes.
Θαμπὸς, ή, ὸν, ἴδε Θαμβός.
Θανάσιμος (ὁ, ἡ), mortel; capital. ||. ἐχθρὸς θανάσιμος, ennemi mortel (capital, juré). ||. τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, les sept péchés mortels (capitaux).
Θανασίμως, ἐπίῤ. mortellement, à mort. ||. τὸν μισῶ θανασίμως, je le hais à mort (à la mort).
Θανατηφόρος (ὁ, ἡ), qui cause la mort, mortel; meurtrier; (ἰατρ.) mortifère.
Θανατηφόρως, ἐπίῤ. mortellement, à mort.
Θανατικὸς, ή, ὸν, qui a rapport à la mort. ||. θανατικὴ δίκη, procès criminel. ||. (οὐσ.) θανατικὸν (τὸ), κοιν. ἡ Πανώλης.
Θανατόνω, Μ. ώσω, faire mourir, mettre à mort, donner la mort à q., tuer. ||. θανατόνω κατάδικον, exécuter un criminel, exécuter à mort.
Θάνατος (ὁ), mort, θ, décès, trépas.
Θανάτωμα (τὸ), l'action de faire mourir.
Θάπτω, Μ. θάψω, enterrer, inhumer. ||. ἔχει θαμμένα τὰ χρήματά του, ἴδε Παραχώνω.
Θαῤῥαλέος, α, ον, plein d'assurance, hardi, courageux, confiant, assuré.
Θαῤῥαλεότης, ητος (ἡ), assurance, θ. courage, fermeté, θ.
Θαῤῥαλέως, ἐπίῤ. avec assurance, hardîment, résolument, courageusement. ||. βαδίζω θαῤῥαλέως, aller (marcher) d'assurance.
Θαῤῥετὰ, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Θαῤῥαλέως.
Θαῤῥετὸς, ή, ὸν, κοιν. ὁ Θαῤῥαλέος.
Θάῤῥος, ους (τὸ), courage, assurance, θ. confiance, θ. liberté. ||. χάνω τὸ θάῤῥος μου, se décourager. ||. ἔχω τὸ θάῤῥος μου εἴς τινα (ἤ) τι, avoir sa confiance en q. ou qc. ||. μὲ θάῤῥος, λαμβάνω τὸ θάῤῥος νὰ.., (φρσ.), sans façon; je prends la liberté de...
Θαῤῥούντως, ἐπίῤ. (ἀρχ.) = Θαῤῥαλέως, avec confiance.
Θαῤῥύνω (χωρὶς Μ.), = Ἐνθαῤῥύνω, encourager.
Θαῤῥῶ, Μ. θαρρέσω, κοιν. ἀντὶ Νομίζω.
Θάτερον (ἀντὶ Τὸ ἕτερον), ἴδε Ἕτερος.
Θαῦμα (τὸ), miracle, prodige, merveille, θ. ||. διὰ θαύματος, par miracle, miraculeusement. ||. ἔκαμε θαύματα, (φρσ.), il fit des merveilles (des miracles). ||. (καὶ εἴρων.) ἔκαμε (μοὶ διηγήθη) θαύματα, il en a fait (il m'en a dit) de belles.
Θαυμάζω, Μ θαυμάσω, être surpris (etonne), s'étonner, s'émerveiller; être dans l'admiration de, admirer. ||. θαυμάζω τὰ προτερήματά του, je suis dans l'admiration de ses talens.
Θαυμάσιος, α, ον, admirable, étonnant, merveilleux; miraculeux. ||. (τὸ πλ. οὐδ.) Θαυμάσια, ἐπίῤ. ἀντὶ-
Θαυμασίως, ἐπίῤ. admirablement; à merveille, étonnamment, merveilleusement, miraculeusement, à ravir.
Θαυμασμὸς (ὁ), admiration, θ. étonnement.
Θαυμαστὴς, οῦ (ὁ), admirateur.
Θαυμαστικὸς, ή, ὸν, qui concerne ou qui exprime l'admiration, admiratif. ||. τὸ Ὦ εἶν' ἐνίοτε μόριον θαυμαστικὸν, Ah est quelque fois particule admirative.
Θαυμαστὸς, ή, ὸν, admirable, étonnant, surprenant, extraordinaire; merveilleux.
Θαυματοποιΐα (ἡ), ἀρχ. tour de passe-passe, prestidigitation, θ. jonglerie, θ.
Θαυματοποιὸς (ὁ), ἀρχ. joueur de tours de passe-passe, prestidigitateur, jongleur.
Θαυματουργία (ἡ), miracle.
Θαυματουργὸς (ὁ, ἡ), qui fait des miracles, thaumaturge.
Θαυματουργῶ, Μ. ήσω, faire (opérer) des miracles ou un miracle.
Θάψιμον (τὸ), enterrement, inhumation, θ. 2) = Παράχωμα.
Θεὰ (ἡ), deesse, θ.
Θέα (ἡ), vue, θ. point de vue, aspect, coup d'œil. ||. κόπτει (ἐμποδίζει) τὴν θέαν, il coupe le point de vue.
Θέαμα (τὸ), objet digne d'être vu, spectacle, vue, θ. ||. θέαμα ἐλεεινὸν, φρικτὸν θέαμα, (κτλ.), spectacle touchant, horrible spectacle, spectacle d'horreur. ||. τὰ ἑπτὰ θεάματα τοῦ Κόσμου, lec sept merveilles du monde.
Θεάνθρωπος (ὁ), l'Homme-Dieu, Jesus-Christ.
Θεάρεστος (ὁ, ἡ), agréable à Dieu. ||. ἔργον θεάρεστον, œuvre méritoire.
Θεαρέστως, ἐπίῤ. de manière à plaire à Dieu, d'une manière méritoire, (σπν.) méritoirement.
Θεατὴς, οῦ (ὁ), spectateur, -trice. §. contemplateur, -trice. ||. θεατὴς τῶν μυστηρίων (τῶν θαυμασίων) τῆς φύσεως, contemplateur des secrets (des merveilles) de la nature.
Θεατρίζω, Μ. ίσω, donner en spectacle, appeler sur q. le mépris public; livrer à la risée, placarder; tympaniser; demasquer; (ἰδιαιτ. ἐπὶ γυν.) afficher. ||. τὴν ἐθεάτρισεν, il l'a affichée.

Θεατρικὸς, ὴ, ὸν, théâtral.
Θεατρικῶς, ἐπίρ. d'une manière théâtrale.
Θέατρον (τὸ), théâtre; spectacle. ||. τρέχει εἰς τὰ θέατρα, courir les spectacles. ||. θέατρον(διὰ)κωμῳδίας, comédie, θ.
Θεήλατος (ὁ, ἡ), suscité (envoyé) par la colère d'un dieu. ||. συμφορὰ θεήλατος, calamité, θ.
Θεία (ἡ), θηλ. τοῦ Θεῖος. ||. (ὡς οὐσ.) tante, θ. ||. ἡ πρὸς πατρὸς (πρὸς μητρὸς) θεία της, sa tante paternelle (maternelle). ||. μεγάλη θεία, (ἡ ἀδελφὴ τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης), grand' tante. ||. μικρὴ θεία, (ἡ ἐξαδέλφη τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς), tante à la mode de Bretagne.
Θειάφι (τὸ), soufre. ||. καπνίζω (ὕφασμα κτλ.) μὲ θειάφι, soufrer(une étoffe etc), ensoufrer. ||. καπνίζω μὲ θειάφι τὸ βαγένι, soufrer du vin.
Θειαφοκέρι (τὸ), allumette, θ.
Θειαφώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de la nature du soufre, sulfureux.
Θειικὸν (τὸ), νλγ. (χημ.), sulfurique; sulfureux. ||. θειϊκὸν ὀξὺ, acide sulfurique ou sulfureux.
Θεϊκὸς, ὴ, ὸν, καὶ
Θεῖος, α, ον, divin; céleste; sacré, saint. ||. θεῖον δῶρον, don céleste. ||. θεία ἔμπνευσις, inspiration céleste, une sainte inspiration. ||. οἱ θεῖοι πατέρες (τῆς Ἐκκλησίας), les saints Pères. ||. κινεῖται ἀπὸ θεῖον ζῆλον, θείῳ ζήλῳ κινούμενος, être animé d'un saint zèle. ||. τὰ θεῖα μυστήρια, les saints mystères. ||. ἡ θεία λειτουργία (μυσταγωγία), la sainte messe. ||. ἡ θεία γραφὴ, l'Écriture sainte, la sainte Bible. ||. (καὶ ἐλλ.) τὰ θεῖα (ἐνν. πράγματα), les choses saintes. ||. (ἀφηρημ.) τὸ θεῖον, la divinité. ||. (οὐσ.) oncle. ||. ὁ πρὸς πατρὸς (πρὸς μητρὸς) θεῖός του, son oncle paternel (maternel). ||. μέγας (μεγάλος) θεῖος, (ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης), grand oncle. ||. μικρὸς θεῖος, (ὁ ἐξάδελφος τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς), oncle à la mode de Bretagne.
Θειότης, ητος (ἡ), divinité, θ.
Θειοῦχος (ὁ, ἡ), νλγ. (χημ.), sulfure; sulfite ||. θειοῦχον στίμμι (ἄλκαλι, ἀρσενίκιον κ.),sulfure d'antimoine, sulfite de potasse, sulfure d'arsénique etc.
Θειώδης, ους (ὁ, ἡ), sulfureux.
Θέλγητρον (τὸ), charme; enchantement, (πληθ.) appas, attraits.
Θέλγω, Μ. θέλξω, charmer, enchanter, ravir.
Θέλημα (τὸ), volonté, θ. §. aveu, consentement. ||. » Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ! « φρσ.(Γρφ.), la volonté de Dieu soit faite.
Θεληματικὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ὁ Ἑκούσιος, volontaire.
Θεληματικῶς, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Ἑκουσίως, volontairement, de bon gré, volontiers.
Θέλησις, εως (ἡ), volonté, θ. vouloir; gré; intention, θ. ||. ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων του, il se maria contre le gré de ses parens.
Θελιά (ἡ), ἴδε Θηλειά.
Θελκτικὸς, ὴ, ὸν, propre à charmer(à séduire etc), charmant, enchanteur, séduisant, touchant.
Θέλω, Μ. (θὰ) θελήσω, vouloir. ||. θέλω τὸ καλόν του, je lui veux du bien. ||. θελω τὸ κακόν του, je lui en veux du mal. ||. θέλωντας μὴ θέλωντας, (φρσ.), ἴδε Ἑκών. ||. ἂς συμβῇ (ἂς γένῃ) ὅ,τι θέλει, il en arrivera ce qui pourra, arrive qui pourra. ||. δὲν θέλω νὰ κάμω τι, se refuser à qc. ||. δὲν θέλει νὰ ἐργασθῇ, il se refuse à travailler. ||. 'παίρνει ὅσον θέλει, n'en prendre qu' à son aise. ||. ἂν θέλῃ ὁ θεὸς, (φρσ.), s' il plaît à Dieu. ||. (εἰς τὰς ἑπομένας καὶ ἄλλας ὁμοίας φρσ. ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ὑποθ. Ἐάν): ἤθελες εἰπεῖ, vous diriez. ||. ἤθελε τὸ κάμει, il l'aurait fait. ||. δὲν ἤθελα σὲ ἀφήσῃ, je ne vous laisserais pas. §. (εἰς δὲ τὰς ἑπομένας ἐπέχει τόπον τοῦ μέλλοντος): θέλω κάμει (ἔλθει κτλ.), je ferai (viendrai etc). ||. ἀφ' οὗ ἐκατάλαβεν ὅτι δὲν θέλει ἠμπορέσῃ, ayant senti qu'il ne pourrait pas. ||. ὅ τι ἤθελα (ἀντ' ἔμελλον) νὰ κοιμηθῶ, ἦλθε, j'allais me coucher quand il est venu. 2) (ἀντὶ Εὐχαριστοῦμαι ἢ Εὐδοκιμῶ), τὸ ἀμπέλι θέλει τόπον ξηρὸν, la vigne demande des (se plaît aux) terrains secs. 3) (ἀντὶ Ζητῶ), demander. ||. πόσον θέλεις διὰ τοῦτο; combien (que) vous faut-il? 4) (ἀντὶ Προσπαθῶ), τὸ ἄλογόν του θέλει νὰ τὸν ῥίψῃ, il cherche à le démonter. 5) (ἀντὶ Σημαίνω), τὶ θὰ (τί θέλει νὰ) 'πῇ τοῦτο; qu' est-ce que cela signifie? qu'est-ce que cela veut dire?
Θέμα (τὸ), proposition (qu'on établit pour la prouver); question (qu' on entreprend de traiter), thèse, θ.; composition, θ. (Γρμτ. Ἀφρνμ. καὶ Λογ.) thème; ||. τὸ διορθωμένον θέμα, (Γρμτ.), le corrigé d'un thème.
Θεματογραφία (ἡ), constructi-on de thèmes; §. cours de thèmes.
Θεματογραφῶ, Μ. ήσω, composer en thème, faire des thèmes.
Θεματοφύλαξ, ακος (ὁ), νλγ. dépositaire.
Θεμέλιον (τὸ), fondement, (καταχρ. καὶ εἰς τὸ πληθ.) fondation, θ. ||. σκάπτει (ἀνοίγει) θεμέλιον, creuser la fondation, faire la fouille des fondations, fouiller les fondements. ||. κρημνίζω ἐκ θεμελίων, détruire de fond en comble.
Θεμελιόνω, Μ. ώσω, poser les fondements (ou) sur des fondements, fonder.
Θεμελιώδης, ους (ὁ, ἡ), fondamental. ||. ὁ — λίθος, la pierre fondamentale. ||. (καὶ μτφορ.) ὁ — νόμος, la loi fondamentale.
Θεμελίωσις, εως (ἡ), l'action de fonder, fondation, θ.

Θεμελιωτὴς, οῦ (ὁ), fondateur, instituteur.
Θεμιτὸς, ἡ, ὸν, permis (par la loi), licite.
Θεοβλάβεια (ἡ), fanatisme.
Θεοβλαβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fanatique.
Θεογνωσία (ἡ), la connaissance de (du vrai) Dieu. ||. τὸν ἔφερεν εἰς θεογνωσίαν, il l'a converti. ||. ἦλθεν εἰς θεογνωσίαν, il s'est converti.
Θεόγυμνος, η, ον, = Ὁλόγυμνος.
Θεοκάπηλος (ὁ, ἡ), qui trafique des choses divines.
Θεοκατάρατος (ὁ, ἡ), maudit de Dieu.
Θεόκτιστος (ὁ, ἡ), fondé (bâti) par Dieu.
Θεοκτόνος (ὁ, ἡ), déicide.
Θεολάτρης, ου (ὁ), qui adore le Dieu unique, deicole.
Θεολογία (ἡ), théologie, θ.
Θεολογικὸς, ἡ, ὸν, théologique; théologal. ||. αἱ τρεῖς θεολογικαὶ ἀρεταί, (Ἐκκλησ.), les trois vertus théologales.
Θεολογικῶς, ἐπίῤ. théologiquement en théologien.
Θεολογῶ, Μ. ήσω, parler des choses divines, parler en théologien.
Θεομάχος (ὁ, ἡ), qui combat contre Dieu.
Θεομηνία (ἡ), ἀρχ., colère céleste (divine), calamité, θ.
Θεομήτωρ, ορος (ἡ), mère de Dieu
Θεομίμητος (ὁ, ἡ), fait à l'imitation de la divinité.
Θεομιμήτως ἐπίῤ. à l'imitation de Dieu.
Θεομισὴς, οῦς (ὁ, ἡ), haï de Dieu.
Θεόπνευστος (ὁ, ἡ), inspiré de Dieu.
Θεοποίησις, εως (ἡ), déification, θ. §. éloge outré (exagéré).
Θεοποιῶ, Μ. ήσω, deifier, diviniser. §. préconiser; (ἐπὶ πραγμ.) se faire un Dieu de qc.
Θεοπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), digne de Dieu ou d'un dieu.
Θεόπτης, ου (ὁ), qui a vu Dieu.

Θεοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), qui parle de Dieu ou des choses divines, théologien.
Θεὸς (ὁ), dieu, (εἰς μερικ. φρσ.) ciel. ||. θεέ μου! mon Dieu, bon Dieu, grand Dieu, ciel! o ciel! o juste ciel! ||. δόξα τῷ θεῷ! δόξα σοι ὁ θεὸς! (φρσ.), grâces au ciel, le ciel en soit béni, Dieu soit loué (en soit loué)! ||. χάρις τῷ θεῷ! (φρσ.), Dieu merci, grâce à Dieu. ||. μάρτυς μου ὁ θεὸς, Dieu est (Dieu m'en est, le ciel m'en est) temoin, devant Dieu. ||. μὰ τὸν θεόν! εἰς τὸν θεόν μου! de par le ciel, sur mon Dieu. ||. πρὸς θεοῦ, au nom de Dieu (de ciel). ||. σὺν θεῷ, Dieu aidant. ||. » ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεὸς κελεύει, « l'homme propose, et Dieu dispose. ||. φωνὴ λαοῦ, φωνὴ θεοῦ, la voix du peuple est la voix de Dieu. ||. ἐλέῳ θεοῦ, ἴδε Ἔλεος. ||. ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ, ἂν θέλῃ ὁ θεὸς, ἴδε τὰ ῥήμ.
Θεοσέβεια (ἡ), pieté, θ.
Θεοσεβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), pieux, qui honore (révère) Dieu, religieux.
Θεοσεβῶς, ἐπίῤ. pieusement.
Θεοσκότεινος, η, ον, tout-à fait noir (obscur), noir comme un four.
Θεοστήρικτος (ὁ, ἡ), appuyé par Dieu.
Θεοστυγὴς. οῦς (ὁ, ἡ), = Θεομισής.
Θεότης, ητος (ἡ), divinité, θ. déïté, θ.
Θεοτόκος (ἡ), la mère de Dieu.
Θεότρελλος, η, ον, fou à lier (à courir les champs), fou achevé.
Θεοφάνεια (τὰ), Epiphanie, θ. fêtes de l'Épiphanie, jour des Rois. ||. τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων, la veille de l'Épiphanie.
Θεοφοβούμενος, η, ον, craignant (qui craint) Dieu, pieux, religieux.
Θεοφόρητος (ὁ, ἡ), inspiré de Dieu.

Θεοχάρακτος (ὁ, ἡ), tracé ou gravé par Dieu.
Θεράπαινα, ης καὶ
Θεραπαινὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. servante, θ.
Θεραπεία (ἡ), ἀρχ. entretien soigneux (d'une chose), culture (de la terre, des arbres etc). 2) (συνήθ.) traitement d'une maladie, cure, θ. curation, θ. pensement; §. guérison, θ. ||. ἐπιδεκτικὸς θεραπείας, curable. 3) suite (d' un prince etc), θ. maison, θ. train, domestiques, monde.
Θεραπευτικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la cure (la guérison) des maladies, curatif. ||. ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος, la methode curative (ou) de curation.
Θεραπεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), rendre des soins à q., faire sa cour; cultiver (l'amitié, l'affection etc de q.). ||. θεραπεύει τὰς μούσας, (φρσ.), il cultive les lettres, il courtise les Muses. 2) (συνήθ.) guérir (un malade); (ἐν γέν.) réparer, rétablir (κυρ. καὶ μτφορ.), remédier; apaiser. ||. ἰατρὲ, θεράπευσον σεαυτὸν, (παροιμ.), médecin, guéris-toi toi-même.
Θεράπων, οντος (ὁ), ἀρχ. doméstique, serviteur.
Θερίζω, Μ. ίσω, faucher, moissonner
Θερινὸς, ἡ, ὸν, d'été. ||. θερινὸν ἡλιοστάσιον, solstice d'été. ||. τὸ θερινὸν ἑξάμηνον, le semestre d'été.
Θερισμὸς (ὁ), l'action de moissonner, moisson, θ.
Θεριστὴς, οῦ (ὁ), moissonneur.
***Θερμαγωγὸς** (ὁ, ἡ), qui transmet la chaleur, qui lui sert de conduit, (διδακτ.) calorifère.
Θερμαίνω, Μ. θερμάνω (θᾶ), ἀρχ. chauffer, échauffer, ἴδε Ζεσταίνω. ||. (συνήθ. πθ.) avoir la fièvre.
Θερμασιὰ (ἡ), ἴδε Παροξυσμός.
Θερμάστρα (ἡ), poële ou poile.
Θέρμη (ἡ), fièvre, θ.
Θερμογόνος (ὁ, ἡ), (χημ.), calorifique, calorifère. ||. (οὐσ.) θερμογόνον (τὸ), le calorique.

Θερμοκρασία (ἡ), températu-re, θ.
Θερμόμετρον (τὸ), thermomètre καὶ (ἓν ἄλλο εἶδος) calorimètre.
Θερμὸς, ἡ, ὀν, = Ζεστὸς, chaud. ||. θερμὰ ὕδατα, eaux thermales. §. (μτφορ.) chaleureux, ardent, passionné; §. instant, pressant. ||. θερμαὶ παρακλήσεις, instantes prières.
Θέρμος (ὁ), (ἀρχ.), εἶδ. ὀσπρ. lupin.
Θερμότης, ητος (ἡ), chaleur, θ.
Θερμουργὸς (ὁ, ἡ), qui agit avec chaleur, vif, actif.
Θερμῶς, ἐπίρ. chaudement; (μτφορ.) instamment, avec instance. ||. παρακαλεῖσθε θερμῶς νά.., vous êtes instamment prié de...
Θέρος, ους (τὸ), moisson, θ. §. (ἀρχ.) été.
Θέσις, εως (ἡ), position, θ. situation, θ. posture, θ. attitude; assiette, θ. place, θ. site. §. (ῥητορ. ꙃ λογ.) question qu' on pose, proposition, θ. thèse, θ. ||. ἀλλάζω θέσιν, changer d'attitude (d' assiette). §. θέσις δημοσία, (ὑπούργημα), emploi, place, θ. charge, θ. poste. ||. θέσις συμβολαιογράφου (πράκτορος κτλ.), charge de notaire (d'agent de compte etc). ||. θέσις καθηγητοῦ (πανεπιστημείου), fauteuil. ||. ζητεῖ τὴν χηρεύουσαν θέσιν (τοῦ πανεπιστημείου), il sollicite le fauteuil vacant. §. θέσις παραλίας ἢ (ὀρυκτολ.) ὀρυκτοῦ, gisement. ||. ἡ οἰκία εἶνε (δὲν εἶνε) εἰς καλὴν θέσιν, la maison est bien (mal) située. ||. θέσις τερπνὴ (ζωγραφικὴ κτλ.), site riant (délicieux, pittoresque etc.), ἴδε καὶ Τοποθεσία. ||. θέσει μακρὰ συλλαβὴ, Γρμτ., syllabe longue par position. ||. ἡ πρώτη (ἡ δευτέρα) θέσις, la première (la seconde) place. ||. τὸν ἔβαλα εἰς θέσιν νά.., je l'ai mis à même de... 2) (σπν. καὶ εἰς μερικ. μόνον φρσ.) ἀντὶ Ὑπόθεσις supposition, θ. ||. θέσει ἀκίνητον κτῆμα, (Νμ.), immeuble fictif. 3) (χώρισμα ὁριζόντειον ἑρμαριοῦ), rayon. ||. βάλετο εἰς τὴν ἐπάνω θέσιν, mettez ça sur le rayon d'en haut.
Θεσμοθεσία (ἡ), législation, θ. §. institution, θ. constitution (d'un État), θ.
Θεσμοθέτης, ου (ὁ), ἀρχ. = Νομοθέτης.
Θεσμὸς (ὁ), loi (fondamentale), θ. institution, θ.
Θεσπέσιος, α, ον, (ἀρχ.), divin, admirable, superbe, magnifique.
Θεσπίζω, Μ. ίσω, ordonner, prescrire.
Θέσπισμα (τὸ), ordre, ordonnance, θ. commandement.
Θετέον, ἐπίρ. θετ. supposons, posé (supposé) que.
Θετικὸς, ἡ, ὸν, positif; certain.
Θετικότης, ητος (ἡ), certitude, θ.
Θετικῶς, ἐπίρ. positivement; catégoriquement, certainement.
Θετὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. υἱὸς, πατὴρ, θυγάτηρ), adoptif.
Θεώρατος, η, ον, énormement (excessivement) grand, énorme, monstrueux.
*Θεωρεῖον (τὸ), balcon (de théâtre), galerie, θ. loge, θ. ||. τὸ θεωρεῖον τῶν ἐφημεριδογράφων (εἰς τὰ βουλευτήρια), la tribune des journalistes.
Θεώρημα (τὸ), objet de contemplation (de méditation); théorème.
Θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, contemplatif; spéculatif; théorétique καὶ théorique. ||. ὁ θεωρητικὸς βίος, la vie contemplative. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) οἱ θεωρητικοὶ (ἀσκηταὶ ἢ φιλόσοφοι), les contemplatifs. 2) (κοιν.) = Φαντακτερός.
Θεωρητικῶς, ἐπίρ. théoriquement.
Θεώρητρα (τὰ), présents que l' époux faisait à l' épousée la première fois qu'il la voyait sans voile.
Θεωρία (ἡ), contemplation, θ. méditation, θ. théorie, θ. spéculation, θ. ||. ἔχει θεωρίαν μᾶλλον παρὰ πρᾶξιν, il a plus de théorie que de pratique. ||. ἡ θεωρία τῶν θαυμασίων τῆς φύσεως (κτλ.), la contemplation des secrets de la nature (etc). 2) (κοιν.) mine, θ. apparence, θ. aspect, extérieur. ||. θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ, (παροιμ.), corps de seigneur et cœur de gueux, belle montre et peu de rapport, il ne paye que de mine. ||. ἔχει θεωρίαν, (εἶνε φαντακτερὸς), il a de la prestance (une belle prestance).
Θεωρὸς (ὁ), = Θεατής.
Θεωρῶ, Μ. ήσω, = Βλέπω (μὲ προσοχὴν), Παρατηρῶ, contempler; envisager. ||. 'μμάτια 'που δὲν θωροῦνται, γλήγωρα λησμονοῦνται, (παροιμ.), loin des yeux, loin du cœur. 2) (ἐπὶ ἐγγράφ. ἐπικυρουμένων) viser. ||. ἐθεωρήθη, (φρσ. συνήθ. εἰς τὰς ἐπικυρώσεις ἐγγράφων κλπ.), vu, visa, (Λτν.) vidit. ||. τὸ Ἐθεωρήθη πρέπει νὰ γράφεται εἰς τὸ πρωτότυπον, le visa doit être mis sur l'original.
3) (μτνμ.) = Κρίνω, Νομίζω, estimer, tenir, considérer. ||. τὸ θεωρῶ (θεωρεῖται) ὡς βέβαιον, je le tiens (il passe) pour constant. ||. τὸ θεωρῶ ὡς τιμήν μου, je tiens cela à honneur. ||. τὸν θεωρῶ ὡς τὸν ἱκανώτερον συγγραφέα τῆς ἐποχῆς μας, je le considère comme le plus habile écrivain de notre époque. ||. τὸ φρούριον τοῦτο θεωρεῖται ἀπόρθητον, cette place est regardée comme imprénable. ||. ἀκριβῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος, tout compté (tout bien compté) et rabattu, tout bien examiné.
Θηκάρι (τὸ), fourreau, gaîne, θ.
Θήκη (ἡ), étui, gaîne, θ. ||. θήκη τοῦ ὡρολογίου, caisse de montre, θ. ||. θήκη ἁγίων λειψάνων, reliquaire.
Θηλάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), allaiter ou teter.
Θήλεια (ἡ), ἀρχ. θηλ. τοῦ Θῆλυς, femelle.
Θηλειὰ (ἡ), nœud coulant, corde à nœuds coulants, θ. la-

cet, lacs, collet (ἰδιαιτ. διὰ τοὺς λαγοὺς τὰ πουλιὰ ϗλ.). ||. στήνω θηλειαῖς (κυρ. διὰ τοὺς λαγοὺς κτλ.), tendre des collets, colleter.

Θηλὴ (ἡ), ἀρχ. bout du sein, mamelon.

Θηλυγόνος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui enfante des filles ou des petits du sexe féminin.

Θηλυδρίας, ου (ὁ), efféminé.

Θηλύκι (τὸ), agrafe, θ.

Θηλυκόνω, Μ. ώσω, agrafer.

Θηλυκὸς, ἡ, ὸν, féminin, femelle. ||. ἓν θηλυκὸν κανάρι, un serin femelle. ||. ὁ θηλυκὸς ἐλέφας, la femelle de l'éléphant. ||. (καὶ ἐπὶ φυτ.) τὰ θηλυκὰ ἄνθη, les fleurs femelles. ||. (γρμτ.) εἶνε γένους θηλυκοῦ, il est du genre feminin. ||. τὸ θηλυκὸν τοῦ Πολὺς εἶνε Πολλὴ, le feminin du Faux fait Fausse. ||. ὁ θάνατος εἰς μὲν τὸ Ἑλληνικὸν εἶνε γένους ἀρσενικοῦ, εἰς δὲ τὸ Γαλλικὸν θηλυκοῦ, la Mort en grec est au genre masculin, tandis qu'en Français est du genre feminin.

Θηλύκωμα (τὸ), l'action d'agrafer.

Θηλυκωτῆρι (τὸ), agrafe, θ. ||. — βιβλίου, fermoir.

Θηλυμανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), passionné pour les femmes.

Θηλυπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui convient à une femme.

Θῆλυς, εως (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Θηλυκός.

Θηλυτοκέω, Μ. ήσω, enfanter des filles.

Θηλυτόκος (ὁ, ἡ), = Θηλυγόνος.

Θημωνία (ἡ), tas (de blé, d'épis etc), meule, θ.

Θημωνιάζω, Μ. άσω, mettre en tas, entasser, ameulonner.

Θήρα (ἡ), ἀρχ. chasse, θ.

Θήραμα (τὸ), produit de la chasse, proie, θ. ||. ὁ λέων ἐπέπεσεν (ἐφώρμησεν) εἰς τὸ θήραμά του, le lion se jeta sur sa proie.

Θηρεύσιμος (ὁ, ἡ), qu'on peut chasser ou prendre à la chasse.

Θηρευτὴς, οῦ (ὁ), chasseur.

Θηρευτικὸς, ἡ, ὸν, relatif à la chasse ou aux chasseurs. ||. κύων θηρευτικὸς, chien de chasse.

Θηρεύω, Μ. εύσω, chasser; chercher a prendre; §. (μτφορ.) courir après, rechercher avec ardeur, poursuivre, ambitionner; capter. ||. θηρεύω τὴν εὔνοιάν τινος, capter la bienveillance de q.

Θηριακὴ (ἡ), thériaque, θ.

Θηριάλωτος (ὁ, ἡ), pris (enlevé) par une bête sauvage.

Θηριόβρωτος (ὁ, ἡ), dévoré par les bêtes.

Θηριόδηκτος (ὁ, ἡ), mordu par une bête feroce ou venimeuse.

Θηριομαχία (ἡ), combat de bêtes ou contre les bêtes féroces.

Θηριομάχος (ὁ), celui qui (chez les anciens Romains) combattait contre les bêtes féroces, bestiaire.

Θηριομαχῶ, Μ. ήσω, combattre contre une bête féroce.

Θηριόμορφος (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une bête féroce.

Θηρίον (τὸ), bête féroce (sauvage), θ.

Θηριοτροφεῖον (τὸ), lieu où l'on nourrit les bêtes sauvages, ménagerie, θ.

Θηριώδης, ους (ὁ, ἡ), féroce, farouche. ||. τὸ θηριῶδες, ἀντὶ Ἡ-

Θηριωδία (ἡ), férocité, θ.

Θηριωδῶς, ἐπίρ. à la manière d'une bête féroce.

Θησαυρίζω, Μ. ίσω, thésauriser, amasser ou accumuler (des trésors). ||. ἄλλο δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς νὰ θησαυρίσῃ, il ne songe qu'à accumuler.

Θησαύρισμα (τὸ), l'action de thésauriser.

Θησαυρὸς (ὁ), trésor. ||. οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου, (παροιμ.), les trésors de Crésus.

Θησαυροφυλάκιον (τὸ), lieu où l'on garde les trésors, trésor, trésorerie, θ.

Θησαυροφύλαξ, ακος (ὁ), trésorier.

Θιάσον (τὸ), lait d'amandes, amandé, orgeat.

Θίασος (ὁ), ἀρχ. réunion d'hommes qui célèbrent une fête etc. (καλὸν νομίζω νὰ προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὰς εταιρίας τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου), troupe (des comédiens), compagnie, θ.

Θιασώτης, ου (ὁ), καὶ θιασῶτις, ιδος (ἡ), compagnon, partisan, sectateur.

Θλάσις, εως (ἡ), l'action de casser (de fracasser).

Θλάσμα (τὸ), morceau cassé.

Θλαστὸς, ἡ, ὸν, cassé; concassé.

Θλιβερὸς, ἀ, ὸν, affligeant, triste.

Θλίβω, Μ. θλίψω, (ἀρχ.), presser, fouler, comprimer; (μτφορ.) opprimer; (συνήθ.) affliger; mortifier; (ὑπερβ.) désoler.

Θλίψις, εως (ἡ), l'action de presser (etc), compression, θ. pression, θ. ||. ἡ — τοῦ ἀέρος, la pression de l'air. 2) (συνήθ. μτφορ.) oppression du cœur, θ. peine, θ. affliction, θ. chagrin; mortification, θ. (ἐκκλησ.) tribulation, θ.

Θλῶ, Μ. θλάσω, (ἀρχ.), casser, fracasser; concasser; meurtrir.

Θνησιμαῖος, α, ον, mort sans avoir été tué. ||. (κυρ.) θνησιμαῖον (τὸ), corps mort: viande de bête morte.

Θνήσκω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. = Ἀποθνήσκω.

Θνητὸς, ἡ, ὸν, sujet a la mort, mortel. ||. πᾶν τὸ γεννητὸν, ϗ θνητὸν, tout ce qui naît est sujet à mourir.

Θολερὸς, ἀ, ὸν, trouble, bourbeux; troublé, brouillé; confus; obscur.

Θολόνω, Μ. ώσω, rendre trouble, troubler; obscurcir. ||. (μσ. αὐτπθ.) se troubler, devenir trouble. 2) (ἐνίοτε) = Θαμβόνω.

Θολὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Θολερὸς, trouble. ||. ὁ καιρὸς εἶνε θολὸς, ἴδε Συννεφιασμένος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Θολὰ, ἐπίρ. trouble. ||. βλέπει θολὰ, il voit trouble. 2) (ἐνίοτε) = Θαμβός.

Θόλος (ὁ), coupole (κυρ. τὸ ἐσωτερ.), θ. voûte, θ. dôme.
Θολόσταχτη (ἡ), lessive, θ.
Θόλωμα (τὸ), καὶ
Θόλωσις (ἡ), l'action de rendre ou de devenir trouble.
Θολωτὸς, ή, όν, voûté.
Θόρυβος (ὁ), bruit; tumulte, vacarme, θ. tintamarre, train; murmures, clameurs; rumeur, θ. trouble, désordre, fracas, éclat.
Θορυβῶ, Μ. ήσω, faire du bruit (du tumulte). 2) (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) se troubler, se confondre, ἴδε καὶ Χάνω
Θορυβώδης, ους (ὁ, ἡ), bruyant, tumultueux, orageux.
Θορυβωδῶς, ἐπίρ. tumultueusement, en tumulte.
Θρανίον (τὸ), banc, siége.
Θράσος, ους (τὸ), témérité, θ. audace, θ.
Θρασύδειλος (ὁ, ἡ), faux brave, bravache.
Θρασύνομαι, Μ. θρασυνθῶ (θὰ), devenir téméraire (audacieux), s'enhardir.
Θρασὺς, έος (εῖα, ὺ), hardi, téméraire, audacieux.
Θρασυστομία (ἡ), hardiesse à parler.
Θρασύστομος (ὁ, ἡ), qui parle avec hardiesse.
Θρασύτης, ητος (ἡ), = Θράσος, audace, θ. hardiesse, θ. témérité, θ.
Θραῦσις, εως (ἡ), l'action de briser (de casser); §. (μτνμ.) abatis; carnage; ravage; déconfiture, θ. ||. ἡ πανώλης ἔκαμε φρικώδη θραῦσιν, la peste fit de ravages affreux.
Θραυστὸς, ή, όν, sujet à se casser, fragile, cassant.
Θραύω, Μ. θραύσω, briser, rompre, casser, fracasser.
Θρέμμα (τὸ), animal domestique qu' on nourrit ou qu' on élève. ||. (πλθ.) bestiaux, bétail.
Θρεπτικὸς, ή, όν, nourrissant, nutritif; (ἰδίως ἐπὶ χυμῶν) nourricier, (διδακτ.) alimenteux.
Θρεπτὸν (τὸ), animal (κυρ. mouton) qu'on engraisse.

Θρέψιμον (τὸ), l'action de nourrir.
Θρέψω, μελλ. τοῦ Τρέφω.
Θρηνητικὸς, ή, όν, plaintif, lamentable.
Θρηνολογία (ἡ), Θρῆνος, Θρηνῳδία.
Θρηνολογῶ, Μ. ήσω, = Θρηνῶ, Θρηνῳδῶ. ||. θρηνολογεῖς εἰς μάτην, vous vous lamentez en vain.
Θρῆνος (ὁ), lamentation, θ. plainte, θ. complainte, θ. pleurs. ||. οἱ Θρῆνοι τοῦ Ἱερεμίου, les Lamentations de Jérémie.
Θρηνῶ Μ. ήσω, déplorer, lamenter, se lamenter. ||. θρηνεῖ τὴν δυστυχίαν του, lamenter son malheur.
Θρηνώδης, ους (ὁ, ἡ), plaintif, lamentable. ||. φωναὶ θρηνώδεις, des cris lamentables.
Θρηνῳδία (ἡ), chant lugubre ou plaintif, lamentation, θ. complainte, θ.
Θρηνῳδὸς (ὁ, ἡ), chanteur (-euse) de complainte, pleureur (-euse) à gages.
Θρηνῳδῶ, Μ. ήσω, chanter des complaintes, pleurer q.
Θρησκεία (ἡ), religion, θ.
Θρήσκευμα (τὸ), croyance, θ.
Θρησκευτικὸς, ή, όν, qui concerne (qui appartient à) la religion, religieux. ||. πόλεμος—, guerre de religion.
Θρησκευτικῶς, ἐπίρ. religieusement.
*Θρησκομανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fanatique.
Θρησκομανία (ἡ), fanatisme.
Θρῆσκος (ὁ, ἡ), religieux.
Θριαμβευτικὸς, ή, όν, de triomphe, qui concerne le triomphe, triomphal. ||. θριαμβευτικὸν τόξον (ἅρμα κτλ.), arc (char) de triomphe, arc (char) triomphal.
Θριαμβευτικῶς, ἐπίρ. triomphalement.
Θριαμβεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ. ἰσορ.), obtenir les honneurs du triomphe; (συνήθ. μτφορ.) triompher.
Θρίαμβος (ὁ), triomphe; ovation, θ. ||. ἐν θριάμβῳ, en triomphe.

Θριγκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θριγκὸς (ὁ), chaperon (couronnement) d'un mur, mantelet de rempart; créneau; frise, θ. corniche, θ; mur de clôture, clôture, θ. haie, θ. enclos.
Θρίδαξ, ακος (ἡ), (ἀρχ.), φ. laitue, θ.
Θρὶξ, τριχὸς (ἡ), cheveu; poil. ||. στρῶμα (γεμισμένον) μὲ τρίχα, matelas de crin. ||. τοῦ ἔβγαλαν τὰ γένεια (τὰ μαλλιὰ) τρίχα-τρίχα, on lui arracha la barbe (les cheveux) poil à poil. ||. δὲν ἔχει τρίχα, il n'a pas un cheveu. ||. δὲν ἔχει τρίχα γένεια, il n' a pas un poil de barbe.
Θρίσσα, ης (ἡ), ἰχθ. alose ou aloze; sortel.
Θρόμβος (ὁ), grumeau; caillot (de lait, de sang).
Θρομβοῦμαι (χωρὶς Μ.), se convertir en grumeau, se cailler, se coaguler, s'engrumeler.
Θρόμβωσις, εως (ἡ), caillement (du lait).
Θρονὶ (τὸ), κοιν. ἀντὶ Θρονίον, fauteuil, siége, bergère, θ.
Θρονιάζω, ῥ. μτβτ. ἴδε Ἐνθρονίζω. 2) (μτνμ. εἰς τὸ πθ.) se placer bien à son aise, se camper, s'installer dans. ||. θρονιάσθηκεν εἰς ἓν σκαμνὶ, il se campa (il s'installa, il s' établit carrément) dans un fauteuil.
Θρόνιασμα (τὸ), ἴδε Ἐνθρονισμός.
Θρονίον (τὸ), petit siége (trône). ||. (ὑποκορ. τοῦ-
Θρόνος (ὁ), trône, siége (royal, épiscopal). ||. ὁ—τοῦ ἀρχιερέως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, la chaire (d'un évêque). ||. ὁ ἀποστολικὸς (τοῦ πάππα) θρόνος, la chaire apostolique, le saint-siége.
Θροῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), alarmer, donner l' alarme.
Θροῦς (ὁ), ἀρχ. bruit confus (sourd), rumeur, θ. bourdonnement.
Θρυαλλὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. mèche, θ.

Θρύβω, Μ. θρύψω, émier, émietter.

Θρυλλῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), répéter partout, divulguer, ébruiter. ||. (τριτπρσ.) θρυλλεῖται, = Ἄδεται, le bruit court, on répète partout.

Θρύμμα (τὸ), petit morceau, brisure, θ. ||. (κυρ.) κάμνω θρύμματα, mettre en pièces, briser en mille morceaux, bresiller.

Θρύμβη (ἡ), φ. sariette καὶ sarette, θ. thrymbe.

Θυγάτηρ, θυγατρὸς (ἡ), fille.

Θυγατριδῆ (ἡ) καὶ

Θυγατριδοῦς, οῦ (ὁ), fils (fille) de la fille, petit-fils, petite-fille.

Θυγάτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτηρ, petite fille.

Θύελλα, ης (ἡ), tourbillon (de vent), ouragan; bourrasque, θ. orage, tourmente, θ.

Θυελλώδης, ους (ὁ, ἡ), orageux, tempêtueux.

Θύλακος, ου καὶ

Θύλαξ, ακος (ὁ), sac de cuir.

Θῦμα (τὸ), victime, θ.

Θυμάρι (τὸ), φ. thym.

Θυμέλη (ἡ), partie élevée ou estrade au milieu de l'orchestre des anciens théâtres, (συνκδχ.) théâtre.

Θυμηδία (ἡ), gaiété (bonne disposition) du cœur, bonne humeur.

Θυμήρης, ους (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui plaît au cœur, satisfaisant, agréable.

Θυμιάζω, Μ. άσω, encenser.

Θυμίαμα (τὸ), encens, θ.

Θυμίασμα (τὸ), encensement.

Θυμιατήριον (τὸ), encensoir.

Θυμιατίζω, Μ. ίσω, = Θυμιάζω.

Θυμοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), farouche, rétif, ἴδε καὶ Θυμώδης.

Θυμόνω, Μ. ώσω, (μτβτ.), mettre en colère, allumer la colère de q., irriter, courroucer, fâcher. ||. (αὐτπθ.) entrer (se mettre) en colère (en courroux), prendre du depit (de l'humeur) de qc., se fâcher, se courroucer, s' emporter. ||. εἶνε θυμωμένος, il est en colère (en courroux), il est courroucé.

Θυμὸς (ὁ), colère, θ. courroux. ||. πρέπει νὰ τοῦ περάσῃ ὁ θυμὸς, il faut que sa colère se passe. ||. νὰ ἐβγάλῃ τὸν θυμόν του, ἴδε Ξεθυμαίνω. ||. ὁμιλεῖ πάντα μὲ θυμὸν, il ne parle qu' en colère. ||. μὲ 'παίρνει ὁ θυμὸς, entrer en colère, être transporté de colère.

Θυμώδης, ους (ὁ, ἡ), colère, colérique, irascible.

Θυννεῖον (τὸ), filet pour pêcher le thon, combrière, θ. fauvrade, θ. courantille, θ.

Θύννος (ὁ), ψ. thon.

Θυννοσκοπεῖον (τὸ), lieu propre à épier le thon.

Θύρα, ας (ἡ), porte, θ. ||. θύρα φυλακῆς, guichet. ||. τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, (Δικονμ.), à huis clos.

Θυρεὸς (ὁ), grand bouclier long et carré.

Θυρίδιον (τὸ), petite porte, θ.

Θυρὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. fenêtre, θ. 2) (κοιν.) niche, θ.

Θυρόφυλλον (τὸ), battant (d'une porte), vantail.

Θυρωρὸς (ὁ), portier. ||. τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ, la loge du portier.

Θύσανος (ὁ), ἀρχ. houppe, θ. bouffette, θ. fréluche, θ.

Θυσανωτὸς, ή, ὸν, garni (ou fait en forme) d' une houppe etc.

Θυσία (ἡ), sacrifice.

Θυσιάζω, Μ. άσω, sacrifier, immoler.

Θυσίασμα (τὸ), l'action d'immoler (de sacrifier), immolation, θ.

Θυσιαστήριον (τὸ), autel; sanctuaire.

Θυσιαστὴς, οῦ (ὁ), sacrificateur.

Θύω, Μ. θύσω, ἀρχ. = Θυσιάζω. ||. (κοιν. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) θύει καὶ ἀπολύει, il met tout en feu et en sang.

Θωπεία (ἡ), cajolerie, θ. flatterie, θ. (οἰκ.) câlinerie.

Θωπευτικὸς, ή, ὸν, flatteur, caressant, (οἰκ.) cajoleur, câlin.

Θωπεύω, Μ. εύσω, flatter, caresser, (οἰκ.) cajoler.

Θωρακεῖον (τὸ), ἀρχ. hune d'un navire, θ.

Θωρακίζω, Μ. ίσω, armer d'une cuirasse, cuirasser. ||. περιπατεῖ πάντα τεθωρακισμένος, il marche toujours cuirassé.

Θωρακοφόρος (ὁ), cuirassier. ||. ὁ ἀρχηγὸς τῶν θωρακοφόρων, le chef (le capitaine) des cuirassiers.

Θώραξ, ακος (ὁ), cuirasse, θ. ||. θώραξ ἁλυσσιδωτὸς, cotte (jaque) de mailles, θ. ||. ἐνδύομαι (ἀναλαμβάνω) τὸν θώρακα, endosser la cuirasse. 2) (ἀνατομ.) le brechet, (διδακτ.) thorax.

Θῶρι (τὸ), vue, θ. coup d'œil.

Θωριὰ (ἡ), κοιν. ἀντὶ Χρῶμα, couleur, θ. ||. αὐτὴ ἡ θωριὰ δὲν φορῆται πλέον, on ne porte plus de cette couleur. ||. αὐτὸ τὸ κρασὶ δὲν ἔχει (δὲν ἔχει καλὴν) θωριὰν, ce vin pèche en couleur (par la couleur), il a la couleur malade. ||. τὸ 'ψητὸν (τὸ ψωμὶ) δὲν ἔχει (δὲν ἔκαμε) θωριὰν, le pain (la viande, le rôti) n'a point (n'a pas assez) de couleur (n'a pas pris couleur).

Θωριάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Χρωματίζω, colorier, disposer les couleurs de manière à les faire ressortir par le contraste, assortir les couleurs, nuer. ||. τὸ κέντημα τοῦτο εἶνε κάλλιςα θωριασμένον, ce dessin est parfaitement bien nué. ||. ἠξεύρει νὰ θωριάζῃ, elle sait très bien nuer.

Θωριακὸς, ή, ὸν, (robe, habit etc) de couleur. ||. δὲν φορεῖ πλέον θωριακὰ (φορέματα), il a renoncé à la couleur.

Θώριασμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Χρωματισμὸς, l'action de colorier, colorisation, θ. §. coloris.

I

'Ιαματικὸς, ὴ, ὸν, propre à guérir, salutaire.
'Ιαμβεῖον (τὸ), vers iambique.
'Ιαμβικὸς, ὴ, ὸν, iambique.
"Ιαμβος (ὁ), iambe.
'Ιάννης, η (ὁ), Jean. ||. γιάννης 'πῆγε, γιάννης ἦλθε, παροιμ. (ἐπ ἐστρεψεν ἄπρακτος), il s'en est allé comme il est venu.
'Ιανουάριος (ὁ), janvier. ||. κατὰ (μῆνα) 'Ιανουάριον, en janvier. ||. τῇ πρώτῃ 'Ιανουαρίου, le premier (au premier) janvier.
'Ιάσιμος (ὁ, ἡ), qui peut être guéri, guérissable, curable.
'Ιάσμινον (τὸ), φ. jasmin.
'Ιασουμὶ (τὸ), (κοιν.) τὸ 'Ιάσμινον. ||. κίτρινον—, jasmin jaune ou de jonquilles.
'Ιασουμόλαδον (τὸ), huile ou pommade de jasmin.
"Ιασπις, ιδος (ἡ), jaspe.
'Ιάτραινα (ἡ), femme qui professe (exerce) la médecine.
'Ιατρεία (ἡ), guérison, θ. cure, θ.
'Ιατρεῖον (τὸ), laboratoire de médecin; maison de santé.
'Ιάτρευμα (τὸ), κοιν. ἡ 'Ιατρεία, guérison.
'Ιατρεύω, Μ. εύσω, guérir. ||. αὐτὴ ἡ ἀλοιφὴ ἰατρεύει τὰ σκασίματα, cette pommade guérit les engelures. ||. (καὶ πθ.) θὰ ἰατρευθῇ; guérira-t-il? ||. ἐλπίζω νὰ ἰατρευθῇ, j'espère qu'il en guérira.
'Ιατρικὸς, ὴ, ὸν, de médecin ou de médecine, médical, médicinal. ||. ἡ ἰατρικὴ σχολὴ, la faculté de médecine. ||. (οὐσ.) ἰατρικὴ (ἐνν. τέχνη), la médecine. ||. ἰατρικὸν (ἐνν. φάρμακον), remède; médicament. ||. σπουδάζω τὴν ἰατρικὴν, étudier en médecine.
'Ιατρικῶς, ἐπίῤ. à la manière des médecins.
'Ιατρὸς (ὁ), médecin.
'Ιατροσόφιον (τὸ), traité de médecine, dispensaire.
'Ιγνύα, ης καὶ
'Ιγνὺς, ύος (ἡ), ἀρχ. le jarret.
'Ιδανικὸς, ὴ, ὸν, idéal; fictif;

'Ιδέ, Ἀττ. ἀντὶ "Ιδε, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Βλέπω. ||. ἴδε κατωτέρω, (φρσ.), voir ci-dessus.
'Ιδέα (ἡ), idée, θ. opinion (qu'on a d'une personne ou d'une chose), θ. §. pensée, θ. §. fantaisie; sens §. notion, θ. connaissance, θ. ||. δὲν ἔχω κάμμίαν περὶ τούτου ἰδέαν, je n'en ai aucune connaissance. ||. κατὰ τὴν ἰδέαν μου, selon ma fantaisie, selon mon sens, à mon sens. ||. ἕκαςος κρίνει περὶ τούτου κατὰ τὴν ἰδέαν του, chacun en juge selon sa fantaisie (à sa fantaisie). ||. ἐγκρίνω τὴν ἰδέαν σας, j'entre dans votre pensée. ||. δὲν θέλω νὰ ἔχετε περὶ ἐμοῦ τοιαύτην ἰδέαν, je ne veux pas que vous eussiez de moi une telle pensée. ||. τί ἰδέαν ἔχετε περὶ τούτου; qu'en pensez-vous? ||. δὲν ἐννοεῖτε τὴν ἰδέαν μου, vous ne donnez pas dans mon sens.
'Ιδεάζω, Μ. άσω, faire connaître.
'Ιδιαίτατος, η, ον, ὑπέρθ. τοῦ "Ιδιος, tout particulier. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) ἰδιαίτατα, ἐπίῤ. expressément.
'Ιδιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ "Ιδιος, qui est à part, spécial; particulier. ||. εἰς ἰδιαιτέραν συνέντευξιν, en audience particulière. ||. χάρις ἰδιαιτέρα, faveur spéciale. ||. τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἰδιαιτέραν κλάσιν, ces objets forment une classe à part.
'Ιδιαιτέρως, ἐπίῤ. particulièrement, en particulier. §. expressément; spécialement.
'Ιδιοκτησία (ἡ), ce qu'on possède en propre, propriété, θ. possession, θ. terre (bien) qu'on possède, bien fond.
'Ιδιοκτήτης, ου (ὁ), νλγ. posseseur, propriétaire.
'Ιδιολογία (ἡ), entretien particulier.
'Ιδιοποιοῦμαι, Μ. ποιηθῶ (θὰ), s'approprier.
'Ιδιοπραγία (ἡ), gestion de ses propres affaires, vie privée.
'Ιδιοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), qui ne se mêle que de ses propres affaires.
'Ιδιοπραγῶ, Μ. ήσω, s'occuper (ne s'occuper que) de ses propres affaires.
'Ιδιόῤῥυθμος (ὁ, ἡ), qui vit à sa manière (ou) d'une manière originale.
"Ιδιος, α, ον, (ἀρχ.), particulier, propre, qui appartient en propre (ou) à un particulier; §. privé. §. spécial. ||. οἱ μοναχοὶ οὐδὲν ἴδιον ὀφείλουσιν ἔχειν, « (Καν.), les religieux ne doivent avoir rien en propre. ||. ἔχει ἰδιόν τινα τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, il a une façon de penser particulière. ||. εἶνε ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου τὸ σκέπτεσθαι ϗ λαλεῖν, c'est le propre de l'homme de penser et de parler. ||. δὲν εἶνε ἴδιον φρονίμου ἀνθρώπου νὰ ὁμιλῇ τόσον ἀκρίτως, il n'est pas convenable à (il n'est pas de la convenance d') un homme sage de parler si légèrement. ||. τὸν ἐπλήρωσεν ἐξ ἰδίων του (ἐνν. χρημάτων), il l'a payé de sa poche (de ses propres deniers). ||. ἄς ὑπάγωμεν » ἕκαςος εἰς τὰ ἴδια, « allons-nous-en chacun chez nous. ||. εἶνε ἴδιον τῶν νέων νὰ ἦνε ἄστατοι καὶ κενόδοξοι, c'est le propre des jeunes gens d'être légers et présomptueux. ||. ἔχει ὕφος (τρόπον) ἴδιον, il a un style (une manière) à lui. ||. τοῦτο εἶνε ἴδιον τοῦ.., cela n'appartient qu'à.. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) τοῦτο δὲν εἶνε (ἴδιον) τιμίου ἀνδρὸς, cela n'est pas d'un honnête homme. ||. κατ' ἰδίαν, ἐπίῤ. = 'Ιδιαιτέρως, en particulier, à part. ||. θέλω νὰ τὸν ἰδῶ (νὰ τὸν ὁμιλήσω) κατ' ἰδίαν, je veux le voir (lui en parler, l'entretenir) en particulier. ||. ἰδίαις χερσὶν, en propres mains, en main propre. 2) (ἐνάρθρ. κοιν.) ἀντὶ 'Ο αὐτὸς, le même.

||. ἐγὼ (σὺ, ἐκεῖνος κτλ.) ὁ ἴδιος, moi (toi, lui etc) -même. ||. μὲ αὐτὰς τὰς ἰδίας λέξεις, en ces propres termes. ||. τὸ ἴδιον κάμνει, (ἡ) εἶνε ὅλον τὸ ἴδιον, c'est la même chose, c'est égal, cela revient au même, c'est tout un. ||. τὸ πρᾶγμα δὲν ἔγινεν ἀκόμη, ἀλλ' εἶνε ὅλον τὸ ἴδιον (ὡς ἂν νὰ ἔγεινεν), la chose n'est pas encore faite, mais autant vaut. ||. μὲ τὰ ἰδιά μου 'μμάτια, de mes propres yeux. ||. καὶ τοὺς ἔκαμαν τὰ ἴδια, et ils leur en firent autant, ils les traitèrent de même. 3) (καταχρ.) ἀντὶ Ὅμοιος. ||. θέλω νὰ ἦνε τὸ ἴδιον, ἴδε Ὅμοιος.

Ἰδιοσυγκρασία (ἡ), température ou constitution particulière, complexion, θ. idiosyncrasie, θ.

Ἰδιοτέλεια (ἡ), intérêt.

Ἰδιοτελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui n'a en vue que son propre intérêt, intéressé.

Ἰδιότης, ητος (ἡ), propriété, θ. faculté, θ.

Ἰδιοτροπία (ἡ), fantaisie, θ. bizarrerie, θ. originalité, θ. excentricité, θ. caprice.

Ἰδιότροπος (ὁ, ἡ), bizarre, fantasque, capricieux, particulier, original.

Ἰδιόχειρος (ὁ, ἡ), écrit de la propre main de q. ||. ἰδιόχειρον (τὸ), manuscrit original.

Ἰδιοχείρως, ἐπίῤ. de la propre main.

Ἰδίωμα (τὸ), propriété, θ. qualité, θ. ||. ἔχει ἓν κακὸν ἰδίωμα, il a une mauvaise qualité.

Ἰδίως, ἐπίῤ. proprement; spécialement; particulièrement; à part. ||. ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες, καὶ ἰδίως οἱ χημικοὶ, tous les savants, et spécialement les chimistes.

Ἰδιωτεύω, Μ. εύσω, mener une vie privée, vivre loin des affaires (en particulier).

Ἰδιώτης, ου (ὁ), homme privé, personne privée, qui ne prend part aux affaires publiques, simple citoyen, particulier. ||. μεταξὺ ἰδιωτῶν, entre particuliers, de particulier à particulier.

Ἰδιωτικὸς, ἡ, ὸν, de (simple) particulier, privé, bourgeois. ||. ὁ ἰδιωτικὸς βίος, la vie particulière (privée). ||. ἰδιωτικὸν (ὄχι ἐπὶ συμβολαιογράφου γενόμενον) συμβόλαιον, acte sous seing-privé.

Ἰδιωτικῶς, ἐπίῤ. en homme privé; en simple bourgeois.

Ἰδιωτισμὸς (ὁ), tour de phrase particulier à une langue, idiotisme.

Ἰδού, ἐπίῤ. Δεικτ. voici, voilà; (οἰκ.) tenez, voyez.

Ἰδρόνω, Μ. ώσω, suer, transpirer. ||. ζεσταίνομαι πολλὰ, ἰδρόνω, εἶμαι μούσχευμα (ἰδρωμένος), j'ai trop chaud, je transpire, je suis tout en nage. ||. ἰδρόνουν τὰ χέρια του, les mains lui suent. || τὸ αὐτί μου δὲν ἰδρόνει, (παροιμ.), (ἀδιαφορῶ, δὲν ξυππάζομαι ἀπὸ τὰς ἀπειλάς τινος), je m'en bats l'œil. ||. (καὶ μτνμ.) ὁ τοῖχος ἰδρόνει, la muraille sue (ressue). §. ὅτι ἤρχισαν νὰ ἰδρόνουν τὰ γένεια του, (φρσ.) à peine ses joues commencent à se couvrir du poil follet.

Ἵδρυμα (τὸ), fondation, θ. établissement, bâtiment.

Ἵδρυσις, εως (ἡ), fondation, θ.; érection, θ. création, θ.

Ἰδρύω, Μ. ύσω, établir, fonder, élever (un autel, un temple etc), ériger.

Ἵδρωμα (τὸ), transpiration, θ.

Ἱδρὼς, ῶτος (ὁ), sueur, θ. ||. πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του, il gagne sa vie à la sueur de son corps (de son front). ||. τοῦ ἦλθεν ὀλίγος (ἐλαφρὸς) ἱδρὼς, il lui prit une petite sueur. ||. ἦτον βουτημένος εἰς (ἔσταζεν ἀπὸ) τὸν ἱδρῶτα, il était tout en sueur (tout dégouttant de sueur).

Ἱδρωτῆρι (τὸ), échaboulure, θ.

Ἱδρωτικὸς, ἡ, ὸν, sudorifique, sudorifère.

Ἰδῶ, ῇς, ῇ, μέλλ. ἢ ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ

Ἰδὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Βλέπω.

ἱερακάρης, η (ὁ), fauconnier.

Ἱεράκι (τὸ), κοιν. ὁ Ἱέραξ.

Ἱερακομύτης, η (ὁ), κοιν. ὁ Γρυπός.

Ἱέραξ, ακος (ὁ), πτν. (εἶνε πάμπολλα εἴδη), épervier; faucon; milan, (τὸ ἀρσενικὸν λέγεται) tiercelet.

Ἱεράρχης, ου (ὁ), = Ἀρχιερεὺς, prélat, pontife.

Ἱεραρχία (ἡ), hiérarchie, θ.

Ἱεραρχικὸς, ἡ, ὸν, hiérarchique.

Ἱεραρχικῶς, ἐπίῤ. hiérarchiquement.

Ἱερατεῖον (τὸ), le corps ecclésiastique, le sacerdoce, le clergé.

Ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, sacerdotal. ||. ἡ ἱερατικὴ στολὴ, les habits sacerdotaux, les ornements (d'un prêtre etc), ἴδε ἐν Ἱερός. ||. ἡ διοίκησις τῆς Αἰγύπτου ἦτον κατ' ἀρχὰς ἱερατικὴ, le gouvernement d'Égypte fut d'abord sacerdotal.

Ἱέρεια (ἡ), prêtresse, θ.

Ἱερεῖον (τὸ), victime, θ.

Ἱερεὺς, έως (ὁ), prêtre. ||.— στρατοῦ (πλοίου, νοσοκομείου κτλ.), aumônier.

Ἱερογλυφικὸς, ἡ, ὸν, hiéroglyphique. ||. τὰ ἱερογλυφικὰ (ἐνν. γράμματα), les hiéroglyphes (des Égyptiens).

Ἱεροδιδάσκαλος (ὁ), instituteur des choses saintes.

Ἱεροδικεῖον (τὸ), le tribunal de l'inquisition, (ἰδίως εἰς τὴν Ῥώμην) le saint-office.

Ἱεροδίκης, ου (ὁ), juge de l'inquisition, inquisiteur.

Ἱεροκήρυξ, υκος (ὁ), prédicateur.

Ἱεροκρισία (ἡ), νλγ. inquisition, θ.

Ἱερομάρτυς, μάρτυρος (ὁ), pontife et martyr.

Ἱερομνήμων, ονος (ὁ), gardien des archives d'une église.

Ἱερόνω, εὔχρ. κυρ. τὸ πθ. Ἱεροῦμαι, Μ. (θὰ) ἱερωθῶ, = Χειροτονοῦμαι (ἱερεὺς κτλ.), prendre (recevoir) les ordres, entrer (s'engager) dans les ordres (sacrés), se faire prêtre, recevoir la prêtrise. ||. (ἡ πθ. μτχ.) Ἱερωμένος, η, ον, qui

est dans les ordres, régulier. ||. οἱ ἱερωμένοι, le clergé régulier.

Ἱεροπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui convient à une chose ou à une personne sainte, digne de la sainteté du culte ou de la majesté du sacerdoce; vénérable.

Ἱεροπρεπῶς, ἐπίῤ. comme il convient à une chose ou à une personne sainte.

Ἱερὸς, ὰ, ὸν, sacré; saint. §. (ἀρχ.) consacré. ||. ἡ περιςερὰ ἦτον ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης, la colombe était consacrée à Vénus. ||. ἡ ἱερὰ ἱςορία, l'histoire sacrée. ||. ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ (οἰκουμενικὴ) σύνοδος, le saint et sacré concile. ||. ἡ ἱερὰ Σύνοδος (τῆς Ἑλλάδος), le saint Synode. ||. ἱερὸς πόλεμος, guerre sainte. ||. χρέος ἱερὸν, un devoir sacré. ||. τίποτε δὲν ἔχει (δὲν φρονεῖ) ἱερὸν, il n'a rien de sacré. ||. τὸ ἱερὸν πρόσωπον τοῦ βασιλέως, la personne sacrée du roi. ||. (κατ' εὐφημ.) ἱερὸν ὀστοῦν, (ἀνατομ.), l'os sacrum, (ϗ ἁπλ.) le sacrum. ||. (οὐσ.) ἱερὸν, τὸ (ἄλλ.) ἅγιον βῆμα, le sanctuaire. ||. (ϗ πληθ.) ἱερὰ (ἐνν. ἄμφια), ἡ ςολὴ τοῦ ἱερουργοῦντος, les ornements. ||. ὁ ἱερεὺς ἐνδυμένος τὰ ἱερά του, le prêtre revêtu de ses ornements. ||. εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τῆς δεῖνα ἐκκλησιας ὑπάρχουν πλῆθος ὡραια ἱερά, dans cette sacristie il y a quantité de beaux ornements.

Ἱεροσυλία (ἡ), vol racrilége, sacrilége.

Ἱερόσυλος (ὁ, ἡ), sacrilége.

Ἱεροσυλῶ, Μ. ήσω, commettre un sacrilége, enlever ou dépouiller sacrilégement.

Ἱεροτελεστία καὶ

Ἱερουργία (ἡ), fonction sainte ou sacrée, office divin, célébration des saints mystères.

Ἱερουργὸς (ὁ), officiant, célébrant.

Ἱερουργῶ, Μ. ήσω, officier, célébrer.

Ἱεροφάντης, ου (ὁ), interprète des mystères; ministre des autels, hiérophante.

Ἱέρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἱερωσύνη (ἡ), les ordres (sacrés); le sacerdoce, la prêtrise.

Ἰθαγένεια (ἡ), naturalité, θ. ||. δικαίωμα ἰθαγενείας, droit de naturalité.

Ἰθαγενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. indigène.

Ἱκανοποίησις, εως (ἡ), satisfaction, θ. réparation, θ. raison, θ. ||. ποίαν ἱκανοποίησιν ζητεῖτε; quelle réparation demandez-vous? ||. πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἁμαρτιῶν του, en satisfaction de ses péchés, ἴδε καὶ Κανών. ||. σᾶς ζητῶ ἱκανοποίησιν, je vous demande raison.

Ἱκανοποιῶ, Μ. ήσω, donner ou faire satisfaction à q., satisfaire. ||. θὰ ἱκανοποιηθῶ δι' αὐτὴν τὴν ὕβριν, j'aurai raison de cet outrage.

Ἱκανὸς, ὴ, ὸν, suffisant; raisonnable, assez grand (nombreux etc). §. (μὲ ἀπαρ. τελ.) capable, en état de, habile. ||. εἶνε ἱκανὸς (ἱκανώτατος) ἄνθρωπος, c'est un homme capable (très-capable), homme d'une grande (d'une vaste) capacité.

Ἱκανότης, ητος (ἡ), aptitude, θ. capacité, θ. habileté, θ. savoir-faire.

Ἱκεσία (ἡ), supplication, θ. prière, θ.

Ἱκετευτικὸς, ὴ, ὸν, de suppliant.

Ἱκετευτικῶς, ἐπίῤ en suppliant.

Ἱκετεύω, Μ. εύσω, supplier.

Ἱκετήριος, α, ον, = Ἱκετευτικός.

Ἱκέτης, ου (ὁ) ϗ Ἱκέτις, ιδος (ἡ), suppliant.

Ἱκετικὸς, ὴ, ὸν, = Ἱκετευτικός.

Ἱκετικῶς, ἐπίῤ. = Ἱκετευτικῶς.

Ἰκμὰς, άδος (ἡ), humidité, θ.

Ἰκρίον (τὸ), échafaud.

Ἰκρίωμα (τὸ), échafaudage.

Ἰκτερικὸς, ὴ, ὸν, qui a ou qui concerne la jaunisse, ictérique.

Ἴκτερος (ἡ), ἀρχ. ἡ Κιτρινάδα, jaunisse, θ.

Ἰκτὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. τὸ Κουνάδι, ζ. fouine, θ.

Ἱλαρὸς, ὰ, ὸν, serein. ||. μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον, avec un visage (d'un visage) serein.

Ἱλαρότης, ητος (ἡ), sérénité (du visage), θ. amenité, θ.

Ἰλάρχης, ου (ὁ), = Ἴλαρχος.

Ἰλαρχία (ἡ), commandement d'un escadron (de cavalerie).

Ἴλαρχος (ὁ), chef d' (commandant d'un) escadron (de cavalerie).

Ἱλαρῶς, ἐπίῤ. avec un visage serein; gaiement.

Ἱλασμὸς (ὁ), expiation, θ. propitiation, θ.

Ἱλαστήριος (ὁ, ἡ), expiatoire, propitiatoire. ||. τὰ ἱλαστήρια (ἐνν. ἱερὰ), les fêtes des expiations, les expiations, les sacrifices propitiatoires. ||. (οὐσ.) Ἱλαστήριον (τὸ), Γρφ., le propitiatoire.

Ἵλεως, ω (ὁ, ἡ), (ἀρχ.), propice; bienveillant, clément. ||. ἵλεως ὁ Θεὸς (ἐνν. εἴη ἡμῖν)! (φρσ.), Dieu nous soit propice!

Ἴλη (ἡ), escadron (de cavalerie).

Ἰλιγγιῶ, Μ. άσω, être ou se sentir ébloui, avoir ou éprouver des vertiges.

Ἴλιγγος (ὁ), ἀρχ. vertige, éblouissement.

Ἰλλωπία (ἡ), maladie (clignottement fréquent) des yeux.

Ἰλὺς, ύος (ἡ), fange, θ. limon, lie, θ.

Ἱμαντόπους, ποδος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, échassier, échasse; huitrier.

Ἱμὰς, άντος (ὁ), ἀρχ. courroie, θ. lanière, θ. sangle, θ.

Ἱμάτιον (τὸ), ἀρχ. vêtement, habit, hardes, θ. πληθ.

Ἱματιοφυλάκιον (τὸ), garde-robe, θ.

Ἱματιοφύλαξ, ακος (ὁ), officier (chargé du soin) de la garde-robe.

Ἱματισμὸς (ὁ), ἀρχ., habillement; costume.

Ἵνα (προφ. κοιν. Γιάνα, τὸ ὁποῖον, μεταμορφωθὲν εἰς Διὰ νὰ, εἶνε καιρὸς πλέον ν' ἀποσκορακισθῇ), σύνδ. Ἀποτελεσματ., afin de, afin que, pour, ἴδε καὶ Ὥστε καὶ Νά. ||. ἵν' οὕτως εἴπω, pour ainsi dire.

Ἰνδικὸν (τὸ), τὸ Λουλάκι, εἶδος βαφ., indigo.

Ἰνδικτιὼν, ῶνος (ἡ), Λατ. indiction, θ. ||. Ἰνδικτιῶνος πρώτη (δευτέρα κτλ.), indiction première (seconde etc).

Ἰνίον (τὸ), ἀρχ. le derrière du cou ou de la tête, chignon, nuque, θ. (Λατ.) occiput.

Ἰνώδης, ους (ὁ, ἡ), fibreux; filamenteux.

Ἰξευτὴς, οῦ (ὁ), chasseur à la glu, oiseleur.

Ἰξία (ἡ), φ. sorte de chardon, carline (sans tige), θ. ἴδε καὶ Χαμαιλέων. 2) (παθολογ.) = Κιρσὸς, varice, θ.

Ἰξόβεργα, ας (ἡ), gluau, chalumeau.

Ἰξὸς (ὁ), φ. gui; baie de gui. 2) (ἡ κόλλα του) glu, θ.

Ἰξοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte de la glu.

Ἰξώδης, ους (ὁ, ἡ), gluant, glutineux.

Ἰοβαφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), violet.

Ἰοβόλος (ὁ, ἡ), qui jette du venin, venimeux.

Ἴον (τὸ), φ, καὶ ἄνθ. violette, θ.

Ἰούλιος (ὁ), juillet. ||. κατὰ (μῆνα) Ἰούλιον, en juillet. au mois de juillet. ||. τῇ πρώτῃ Ἰουλίου, le premier juillet (de juillet).

Ἰούνιος (ὁ), juin. ||. κατὰ (μῆνα) Ἰούνιον, au mois de juin. ||. τῇ πρώτῃ Ἰουνίου, le premier (de) juin.

Ἱππασία (ἡ), course à cheval; équitation, θ. cavalcade, θ.

Ἱππεὺς, έως (ὁ), cavalier.

Ἱππεύω, Μ. εύσω, ἀρχ. monter à cheval.

Ἱππηλασία (ἡ), course à cheval; cavalcade, θ.

Ἱππιατρικὸς, ή, όν, qui concerne la médecine vétérinaire. ||. ἱππιατρικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art (la médecine) vétérinaire.

Ἱππίατρος (ὁ), médecin vétérinaire.

Ἱππικὸς, ή, όν, de cavalier ou de cheval. ||. ἱππικὴ (ἐνν. τέχνη), l' équitation. ||. ἱππικὸν (ἐνν. στράτευμα), cavalerie, θ.

Ἱπποδρομία (ἡ), course de chevaux, θ.

Ἱπποδρόμιον (τὸ), καὶ

Ἱππόδρομος (ὁ), lieu destiné aux courses de chevaux, hippodrome; cirque, θ.

Ἱπποκόμος (ὁ), palfrenier; écuyer.

Ἱπποπόταμος (ὁ), ζ. hippopotame.

Ἵππος (ὁ), ζ. cheval, (τὸ θηλ.) cavale, θ. jument. ||. ὀφθαλμὸς δεσπότου πιαίνει ἵππον, (παροιμ.), l'œil du maître engraisse le cheval. ||. ἔχασε (τοῦ 'πῆραν ἢ τοῦ ἐφόνευσαν) τὸν ἵππον του, il fut démonté. ||. ἵππος εἰς πεδίον, (παροιμ.), la balle au joueur, à bonne joueur la balle.

Ἱπποστάσιον (τὸ), écurie, θ.

Ἱππότης, ου (ὁ), ἀρχ. = Ἱππεύς. 2) (συνήθ.) chevalier. ||. ἱππότης τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος, chevalier de l' ordre du Sauveur.

Ἱπποτικὸς, ή, όν, chevaleresque.

Ἱπποτικῶς, ἐπίρ. chevaleresquement.

Ἱπποτροφεῖον (τὸ), haras.

Ἱππουρὶς, ίδος (ἡ), queue de cheval, θ.

Ἵππουρος, (ὁ), ἰχθ. espèce de poisson de mer.

Ἱπποφορβὴ (ἡ), fourrage.

Ἱπποφόρβιον (τὸ), haras.

Ἵπταμαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. ἀντὶ Πετῶ, voler.

Ἶρις, ιδος (ἡ), ἀρχ., arc-en ciel. 2) (μυθολογ.) Iris. 3) (ἀνατομ.) partie colorée de l'œil qui environne la prunelle. 4) (βτν.) glaïeul, flambe, (φυτ.).

Ἲς, ἰνὸς (ἡ), fibre, θ. (ἐπὶ φυτ.) filament, fil.

Ἰσάγγελος (ὁ, ἡ), égal aux anges.

Ἰσάζω, Μ. άσω καὶ (κοιν.) άξω, unir, aplanir, niveler, égaliser, (σπν.), égaler; mettre de niveau; dresser; redresser; ajuster, rajuster, accommoder, raccommoder; (ἰδίως ἐπὶ ὡρολογ.) régler. ||. ἰσάζω τοὺς τοίχους (ἵνα ἐπιθέσω τὴν στέγην κτλ.), araser. ||. 'σάξε (ἑτοίμασε, ἄναψε) τὴν φωτιὰν, accommodez le feu. ||. ;ἔσιαξες τὸ κρεββάτι μου; avez-vous fait mon lit? mon lit est-il fait? ||. (καὶ εἰρων.) τὸν 'σιάζω ἐγώ! je l'accommoderai (je l' ajusterai) comme il faut, ἴδε καὶ Διορθόνω.

Ἰσάριθμος (ὁ, ἡ), égal en nombre.

Ἴσασμα (τὸ), nivellement, aplanissement; ajustement; redressement etc. ||. τὸ—τῶν τοίχων (ἵνα ἐπιτεθῇ ἡ στέγη κτλπ.), arasement.

Ἴσατις, ιδος (ἡ), φ. guède, θ. pastel, indigo, indigotier.

Ἰσηγορία (ἡ), égalité de droits.

Ἰσημερία (ἡ), équinoxe. ||. ἡ ἐαρινὴ (ἡ φθινοπωρινὴ) ἰσημερία, l'équinoxe du printemps (d' automme).

Ἰσημερινὸς, ή, όν, équinoxial. ||. (οὐσ., ἐννοουμ. ἢ προσκειμ. τοῦ Κύκλος) l'équateur, la ligne (équinoxiale). ||. οἱ ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν (οἰκοῦντες), les peuples qui sont sous la ligne.

Ἰσθμὸς (ὁ), isthme.

Ἴσια (κοιν. ἀντὶ Ἴσα), ἐπίρ. directement, droit, tout droit. ||. γράφει πολλὰ ἴσια, il écrit très-droit. ||. αὐτὸς ὁ δρόμος 'πάγει ἴσια εἰς τὰ Μέγαρα, ce chemin mène tout droit à Mégare. ||. μὲ ηὗρεν ἴσια εἰς τὸ 'μμάτι, il m' a donné droit (tout droit) dans l' œil. 2) droit, droitement; dans le sens. ||. κόψε το ἴσια, coupez le dans le sens. 3) (μετὰ τοῦ Μέ) également. §. jusque. ||. ἴσια μὲ ῥεβίθι, de la grosseur d'un pois-chiche. ||. εἶνε ἴσα μὲ μίαν μεγάλην πάπιαν, il est de la taille (de la grosseur) d' un fort canard. ||. ἴσα μὲ τὴν γῆν (μὲ τὸ ἔδαφος), rez terre.

||. ἴσια μὲ τὴν ῥίζαν, à rase terre, rez pied. ||. ἴσια μὲ τὸ νερὸν, au niveau de l' eau. ||. ἴσια μὲ τὰ χείλη, jusqu' au bord. || ὁ ποταμὸς εἶνε ἴσα μὲ τὰ χείλη (μὲ τὴν κρηπῖδα), la rivière est bord à bord du quai, elle coule à pleins bords. §. ἴσια-ἴσια, (φρσ.), tout juste, justement, précisement. ||. ||. ἴσια-ἴσια 'ς τὴν ὥραν, justement (tout juste) à l'heure, à point nommé, au juste, exactement. ||. (εἰς τὰ παιγνίδ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἴσια-ἴσια, (κερδίζω πάλιν ὅ,τι ἔχασα), être ou rester quitte à quitte, s'acquitter.

'Ισιάζω, Μ. άσω, ἴδε 'Ισάζω.

"Ισιος, α, ον, = Εὐθὺς, droit, direct. ||. ἴσιος 'σὰν λαμπάδα, droit comme un cierge (comme un l). 2) uni, égal, plat, de niveau, au niveau, ἴδε καὶ "Ισος.

'Ισκιος (ὁ), κοιν. ἡ Σκιά. ||. κάμνειν ἴσκιον, donner de l'ombre. ||. φοβεῖται καὶ τὸν ἴσκιό' του, il a peur de son ombre.

"Ισκιωμα (τὸ), lieu couvert (ombragé), ombrage.

'Ισοβαρὴς, οῦς (ὁ, ἡ), d'un poids égal, équipondérant.

'Ισοβαρῶ, Μ. ήσω, être d'un poids égal, peser autant que.

'Ισόβιος (ὁ, ἡ), νλγ. qui dure autant que la vie; viager. ||. πρόσοδος (σύνταξις) —, rente (pension) viagère.

'Ισογώνιος (ὁ, ἡ), γεωμετρ., équiangle.

'Ισοδύναμος (ὁ, ἡ), qui est de la même force ou valeur, équivalent.

'Ισοδυναμῶ, Μ. ήσω, être de (avoir) la même force ou valeur, équivaloir.

'Ισολογισμὸς (ὁ), bilan.

'Ισομεγέθης, ους (ὁ, ἡ), égal en grandeur, d'une grandeur égale à, de la même grandeur que.

'Ισομήκης, ους (ὁ, ἡ), égal en longueur.

'Ισομοιρία (ἡ), égalité de portion ou de partage. ||. διανομὴ κατ' ἰσομοιρίαν, partage fait qar égales portions.

'Ισονομία (ἡ), égalité de droits.

'Ισοπεδόω-ῶ, Μ. ώσω, niveler.

'Ισόπεδος (ὁ, ἡ), qui est de niveau; plat, uni.

'Ισοπέδωσις, εως (ἡ), nivellement.

'Ισοπλατὴς, οῦς (ὁ, ἡ), d'égale largeur; également large.

'Ισόπλευρος (ὁ, ἡ), γεωμτρ., équilatéral; équilatère.

'Ισοπολιτεία (ἡ), égalité de droits civils ou politiques.

'Ισοῤῥοπία (ἡ), équilibre; balance, θ. ||. τὰ συναλλάγματα (τὰ δημόσ. γραμμάτια κτλ.) εἶνε εἰς ἰσοῤῥοπίαν, (οὔτε χάνουν, οὔτε κερδίζουν), (φρσ. ἐμπορ.), le change (la rente) est au pair.

'Ισόῤῥοπος (ὁ, ἡ), en équilibre.

"Ισος, η, ον, égal; pareil, pair. ||. » Οἱ Ἕλληνες εἶνε ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, « (Σύντ.), les Grecs sont égaux devant la loi. ||. εἶνε ἴσοι, ils vont de pair. ||. ἐξ ἴσου. = 'Επίσης, de même, également etc. ||. (οὐσ.) ἴσον (τὸ), τὸ Ἀντίγραφον. ||. ὅτι ἴσον ἀπαράλλακτον (τῷ πρωτοτύπῳ), φρσ., pour copie conforme. ||. ἴσον ἐξ ἴσου, copie de copie. 2) (μουσ.) ton, basse (la continue), θ. ||. πιάνω τὸ ἴσον, ἴδε Πιάνω ||. κρατῶ τὸ ἴσον, chanter ou faire la basse, accompagner. ||. κτυπῶ τὸ ἴσον, battre la mesure. ||. χαμηλόνω τὸ ἴσον, changer de ton, chanter sur un autre ton.

'Ισοσκελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), γεωμετρ. isoscèle.

'Ισοσταθμία (ἡ), = 'Ισοῤῥοπία. 2) équipondérance, θ.

'Ισοσταθμίζω, Μ. ίσω, balancer; compenser. ||. τὰ κέρδη καὶ αἱ ζημίαι ἰσοσταθμίζονται, les profits et les pertes se balancent.

'Ισοστάσιος (ὁ, ἡ), du même poids (de la même) valeur que, qui vaut ou pèse autant, équipondérant.

'Ισοσύλλαβος (ὁ, ἡ), composé du même nombre de syllabes que.

'Ισοσυλλαβῶ, Μ. ήσω, avoir un nombre égal de syllabes.

'Ισότης, ητος (ἡ), égalité, θ.

'Ισοτιμία (ἡ), égalité d' honneurs ou de rang.

'Ισότιμος (ὁ, ἡ), du même prix ou rang, de la même valeur ou condition, équivalent.

'Ισοϋψὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est de la même hauteur que.

'Ισόχρονος (ὁ, ἡ), égal en durée ou (γραμτ.) en nombre à.

'Ισοψηφία (ἡ), égal nombre de voix (de suffrages) dans une délibération, égalité de suffrages.

'Ισόψηφος (ὁ, ἡ), qui a un nombre égal de voix (de suffrages).

'Ιστίον (τὸ), ἀρχ. voile (de vaisseau), θ.

'Ιστιοῤῥάφος (ὁ), ouvrier qui confectionne les voiles (de vaisseau), voilier.

'Ιστορία (ἡ), histoire, θ.

'Ιστορικὸς, ή, όν, historique. 2) (οὐσ.) = 'Ιστοριογράφος.

'Ιστορικῶς, ἐπίρ. historiquement.

'Ιστοριογράφος (ὁ), historiographe, historien.

'Ιστορῶ, Μ. ήσω, faire l'histoire de, consigner dans l' histoire; raconter.

'Ιστὸς (ὁ), ἀρχ. τὸ Κατάρτι, mât (de vaisseau). 2) ὁ 'Εργαλειὸς (τοῦ ὑφάντου), métier de tisserant. ||. (κοιν. εὔχρης. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἱστὸς ἀράχνης, toile d'araignée, θ. (καὶ ||.) ὁ ἱστὸς τῆς Πηνελόπης, la toile de Pénélope.

"Ιστωρ, ορος (ὁ), ἀρχ. témoin; instruit de.

'Ισχὰς, άδος (ἡ), figue sèche, θ.

'Ισχιαδικὸς, ή όν, (ἰατρ.) sciatique.

'Ισχιὰς, αδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), (goutte) sciatique, θ.

'Ισχίον (τὸ), hanche, θ.

'Ισχναίνω (χωρὶς Μ.), amaigrir, dessécher, consumer.

'Ισχνὸς, ή, όν, maigre, grêle.

'Ισχνότης, ητος (ἡ), maigreur, θ.

Ισχνόφωνος (ὁ, ἡ), qui a la voix grêle.

Ἰσχουρία (ἡ), rétention d'urine, θ. ischurie, θ.
Ἰσχρίζομαι, Μ. ἰσχρισοῦ (θὰ), =Διισχυρίζομαι, soutenir que.
Ἰσχρογνωμόνως, ἐπίῤ. opiniâtrement, obstinément.
Ἰσχρογνωμοσύνη (ἡ), opiniâtreté, θ. obstination forte, aheurtement, entêtement.
Ἰσχρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), fortement obstiné, opiniâtre, entêté.
Ἰσχροποιῶ, Μ. ήσω, fortifier, corroborer, ἴδε καὶ Ἐνισχύω.
Ἰσχυρὸς, ά, ὸν, fort; vigoureux; puissant; influant. ‖. τοῦτο εἶνε τὸ ἰσχυρότερον ἐπιχείρημα, c'est un des plus forts arguments. ‖. ἐπρότεινε λόγους ἰσχυροὺς, il a allégué de puissantes raisons. ‖. ἔχεις ἰσχυρὸν ἀντίπαλον, vous avez affaire à forte partie.
Ἰσχὺς, ύος (ἡ), force, θ. puissance, θ. pouvoir; §. autorité, θ. vigueur, θ. ἴδε ϗ Κῦρος.
Ἰσχύω, Μ. ύσω, être ou devenir fort (puissant) ou influant, avoir ou acquérir de la force ou de l'influence; (πρὸς ἀπαρ. τελ.) venir à bout de, parvenir à; (μτνμ.) être en vigueur (en crédit etc), dominer, régner, ἴδε καὶ Ἐπικρατῶ. ‖. τοῦτο τὸ ἔγγραφον δὲν ἰσχύει, (δὲν ἔχει κῦρος), cet acte n'est pas valable. ‖. ὁ νόμος οὗτος δὲν ἰσχύει πλέον, cette loi n'est plus en vigueur (a cessé d'être en vigueur).
Ἴσωμα (τὸ), terrain plat et uni.
Ἴσως, ἐπίῤ. Διςακτ. peut-être.
Ἰταμὸς, ή, ὸν, téméraire, emporté, audacieux, effronté, cavalier.
Ἰταμότης, ητος (ἡ), audace, θ. hardiesse, θ. emportement, effronterie, θ.
Ἰταμῶς, ἐπίῤ. hardiment, témérairement, effrontément, cavalièrement.
Ἰτέα (προφ. κοιν.) Ἰτιά (ἡ), δ. saule.
Ἴφυον (τὸ), φ. lavande(?), θ.
Ἰχθύδιον (τὸ), petit poisson.
Ἰχθυόβρωτος (ὁ, ἡ), mangé (dévoré) par les poissons.
Ἰχθυοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un poisson, (διδακτ.) pisciforme.
Ἰχθυοπωλεῖον (τὸ), marché aux poissons, poissonnerie, θ.
Ἰχθυοπώλης, ου (ὁ), vendeur de poissons, poissonnier.
Ἰχθυοτροφεῖον (τὸ), vivier.
Ἰχθυοφαγία (ἡ), nourriture composée de poissons.
Ἰχθυοφάγος (ὁ, ἡ), qui vit (qui se nourrit communement) de poisson, (διδακτ.) ichthyophage, piscivore.
Ἰχθυοφαγῶ, Μ. ήσω, vivre (se nourrir communement) de poisson.
Ἰχθὺς, ύος (ὁ), ἀρχ. poisson. ‖. οἱ Ἰχθύες, (εἷς τῶν ζωδιακῶν ἀστερισμῶν), les Poissons.
Ἰχνεύμων, ονος (ὁ), rat de Pharaon, mangouste, ichneumon.
Ἰχνηλασία (ἡ), l'action de suivre à la piste.
Ἰχνηλάτης, ου (ὁ), qui suit à la trace, qui cherche à la piste.
Ἰχνηλατῶ, Μ. ήσω, suivre (chercher) à la piste.
Ἰχνογράφημα (τὸ), dessin, esquisse, θ. plan.
Ἰχνογραφία (ἡ), l'art ou l'action de dessiner ou de lever le plan (d'un édifice etc). 2) = Ἰχνογράφημα.
Ἰχνογράφος (ὁ, ἡ), dessinateur.
Ἰχνογραφῶ, Μ. ήσω, tracer, dessiner, lever le plan (d'un édifice etc).
Ἴχνος, ους (τὸ), vestige; trace, θ. pas; (ἐνίοτε) impression, θ. (ἰδίως ἐπὶ κυνηγ.) piste, θ. (ἐπὶ ἐλάφ.) voie, θ. ‖. ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη τινὸς, suivre (marcher sur) les pas ou les traces de q. ‖. ὁ κωλικόπονος τοῦ ἄφησεν ἴχνος τι πόνου, la colique lui a laissé quelque impression de douleur.
Ἰχὼρ, ῶρος (ὁ), humeur aqueuse, θ. sérosité, θ. sang corrompu, sanie, θ. pus.
Ἰχωρώδης, ους (ὁ, ἡ), sanieux, purulent, séreux.

K

Καβάλλα (ἡ), κοιν. ἡ Ἱππασία. ‖. (ϗ ἀντὶ ἐπίῤ.) ἦτον καβάλλα, il était à cheval. ‖. ἦτον καβάλλα εἰς ἓν ξύλον, il était à cheval sur un bâton.
Καβαλλάρης, η (ὁ), κοιν. ὁ Ἱππεὺς ἢ ὁ Ἔφιππος.
Καβαλλαρία (ἡ), κοιν. τὸ Ἱππικὸν (στράτευμα).
Καββαλίκευμα (τὸ), κοιν. τὸ Ἱππεύειν, l'action de monter à cheval.
Καβαλλικεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Ἱππεύω, monter (à cheval). ‖. ἐκαββαλίκευεν (ἦτον καβαλλικευμένος εἰς) ἓν ἄσπρον ἄλογον, il montait un cheval blanc.
Καβαλλίνα (ἡ), ἡ κόπρος (τοῦ ἵππου κτλ.), crottin (de cheval etc).
Κάβουρας, α (ὁ), κοιν. ὁ Καρκῖνος, ὀστρακόδ. crabe. ‖. 'πάγει 'σὰν τὸν κάβουραν, (παροιμ.), il va comme les écrevisses.
Κάγκελλον (τὸ), barre, θ. barreau, grille, θ. balustre, balustrade, θ. ‖. βάλλω (κλείω μὲ) κάγκελλα, griller.
Καγχάζω Μ. άσω, (ἀρχ.) rire aux éclats.
Καγχασμὸς (ὁ), éclat de rire.
Καδμεία (ἡ), (ἐνν. λίθος), pierre calaminaire, (ἀρχ.) calamine, θ.
Καδὶ (τὸ), ἴδε Κάδος.
Καδίσκος (ὁ), petite cuve, cuveau.

Κάδος (ὁ), vaisseau pour les liquides, cuve, θ. tonneau, caque, θ. ||. τὸ κρασὶ τοῦτο δὲν ἐςάθη (νὰ βράσῃ) ἀρκετὰ εἰς τὸ καδὶ, ce vin n'a pas assez cuvé.

Καθ', (κατ' ἀφαίρ. πρὸ φων.) ἀντὶ Κατά.

Καθὰ (ἀντὶ Καθ' ἃ), ἐπίῤ. = Καθὼς, d'après ce que, comme.

Καθαγιάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), sanctifier.

Καθαίρεσις, εως (ἡ), dégradation (d'un prêtre etc). ||. πολιτικὴ καθαίρεσις, dégradation civique.

Καθαιρετέος, α, ον, digne de dégradation.

Καθαιρετικὸς, ὴ, ον, qui concerne la dégradation.

Καθαιρῶ, Μ. αιρέσω, dégrader, casser.

Καθαίρω (χωρὶς Μ.), (ἀρχ.) = Καθαρίζω.

Καθάπτομαι, Μ. άψομαι, piquer (de paroles), réprimander vertement, faire des reproches à q., attaquer.

Καθαρὰ, ἐπίῤ. net, nettement, clair, clairement, distinctement. franc, franchement, tout franc. ||. ὁμιλεῖ καθαρὰ, parler net (clair). ||. δὲν ὁμιλεῖ (δὲν προφέρει) καθαρὰ, il ne prononce pas distinctement, il n'articule pas bien, il a la prononciation gênée. ||. μὲ τὸ εἶπε καθαρὰ, il me l'a dit tout franc (tout net), il s'en est expliqué haut et clair (clair et net). ||. ἐξηγηθῆτε καθαρὰ, expliquez-vous clairement (nettement). ||. βλέπω καθαρὰ, voir clair (net), avoir la vue perçante (subtile).

Καθαρίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), purifier; (κοιν.) nettoyer; éclaircir; (ἐπὶ μετάλλ. καὶ ἐν γέν. τῶν ὑγρ.) épurer; (ἐπὶ γεννημ. κλπ.) trier; (ἐπὶ χόρτ.) plucher; (ἐπὶ ὀπωρ.) peler; (ἰατρ.) purger, ἴδε καὶ Παστρεύω.

Καθάριος (ὁ, ἡ), propre; élégant.

Καθαριότης, ητος (ἡ), propreté, θ. netteté, θ. ||. ἡ—τοῦ σώματος συντελεῖ πρὸς ὑγείαν, la propreté du corps contribue à la santé.

Καθάρισμα (τὸ), l'action de trier (de plucher etc), nettoyement.

Καθαρισμὸς (ὁ), ἴδε Ἀγνισμός.

Κάθαρμα (τὸ), ce qu'on jete en purifiant, rebut; (συνήθ. κατὰ μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) coquin, belitre.

Καθαρὸς, ὰ, ὸν, pur; propre net; clair; sans mélange; sans tache; innocent. ||. καθαρὸς ἀὴρ, air pur. ||. καθαρὸς οὐρανὸς, ciel clair (pur). ||. ὁ οὐρανὸς σήμερον εἶναι καθαρώτατος, le ciel est d'une grande pureté aujourd'hui. ||. ἡ φωνὴ τῶν γυναικῶν εἶν' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον καθαρωτέρα τῆς τῶν ἀνδρῶν, la voix des femmes est ordinairement plus claire que celle des hommes. ||. (μτνμ.) καθαρὸν κέρδος, bénéfice net; profit tout clair. ||. δός μοι καθαρὸν λογαριασμὸν, rendez-moi un compte net. ||. τοῦ μένουν, καθαρὸν κέρδος, χίλιαι δραχμαὶ, il gagne clair et net, mille francs. ||. (ϗ μτφορ.) καθαρὰ συνείδησις, conscience nette (pure).

Καθαρότης, ητος (ἡ), pureté, θ. propreté, θ.

Καθάρσιον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) purgatif, purgation, θ. médecine, θ. ||. τὸ καθάρσιον ἐνήργησε, la médecine a opéré. ||. χθὲς 'πῆρε καθάρσιον, il s'est purgé hier.

Κάθαρσις, εως (ἡ), purification, θ. §. (ἰατρ.) purgation, θ.

Καθαρτήριος, α, ον, = Καθαρτικός. ||. τὸ καθαρτήριον (ἐνν. πῦρ), le purgatoire.

Καθαρτικὸς, ὴ, ὸν, propre à purifier ou à purger, purgatif; détergeant. ||. Καθαρτικὸν (ἐνν. φάρμακον), = Καθάρσιον.

Καθαρῶς, ἐπίῤ. purement, proprement; clairement, ἴδε καὶ Καθαρά.

Καθαυτὸ, ἐπίῤ. = Αὐτόχρημα ϗ Κυρίως. ||. ἡ κυρίως καὶ καθαυτὸ κωμῳδία, la comédie proprement dite. ||. ἡ καθαυτὸ αἰτία, la vraie cause, le vrai motif, le vrai sujet.

Κάθε, πρόθ. ἢ ἀντνμ. chaque, tout. ||. κάθε ἡμέραν, ἴδε Καθημέραν. ||. κάθε πέμπτην, tous les jeudis. ||. κάθε ὥραν, à toute heure. ||. κάθε δύω (κάθε εἴκοσι-τέσσαρας) ὥρας, tous les deux (tous les vingt-quatre) heures. ||. κάθε χρόνον, tous les ans. ||. κάθε τρεῖς ἡμέρας, tous les trois jours. ||. κάθε πέντε χρόνους, tous les cinq ans. ||. κάθε λογῆς, toutes sortes, de toute sorte, de toutes sortes. ||. κάθε φορὰν, toutes les fois. ||. κάθε τόπος ἔχει ϗ τὰ ἔθιμά του, chaque pays a ses coutumes. ||. κάθε ἄλλο (παρὰ τοῦτο), toute autre chose.

Καθέδρα (ἡ), siége. ||. καθέδρα καθηγητοῦ (ἐν τῷ Πανεπιστημείῳ), chaire, θ. fauteuil. §. καθέδρα διοικητοῦ (κτλ.), résidence, θ. ἴδε καὶ Πρωτεύω. ||. ἡ καθέδρα τῆς κυβερνήσεως, le siége du gouvernement. 2) (ἐν γέν. Σκαμνὶ, Καρέγλα), chaise, θ.

Κάθειρξις, εως (ἡ), l'action d'enfermer (d'emprisonner).

Καθεὶς, καθενὸς (καθεμία, καθὲν), ἀντνμ. chaqun.

Καθεκτὸς (κατέχω), ὴ, ὸν, qui peut être retenu ou arrêté ou contenu.

Καθεξῆς, ἐπίῤ. de suite. ||. καὶ οὕτω καθεξῆς, et ainsi de suite (du reste).

Καθέξω, μέλλ. τοῦ Κατέχω.

Καθεστηκὼς, ότος καὶ

Καθεστὼς, ῶτος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίστημι. ||. ἄνθρωπος καθεςηκὼς, homme posé, rassis, grave. ||. τὰ καθεστῶτα (ἐνν. πράγματα), le gouvernement constitué.

Καθετὴρ, ῆρος (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ., cathéter, sonde, θ. bougie, θ. algalie, θ.

Κάθετος (ἡ), (κυρ. ἐνν. γραμμὴ), ligne perpendiculaire ou verticale; perpendicule. ||. κατὰ κάθετον, perpendiculairement; d'aplomb.

Καθηγητὴς, οῦ (ὁ), professeur. ||. τὸ ἐπάγγελμα (ὁ βίος) τοῦ καθηγητοῦ, la vie professorale; le professorat. ||. καθηγητὴς

τῆς θεολογίας (τῆς ἰατρικῆς, τῆς νομικῆς κτλ.), professeur en théologie (en médecine, en droit etc). ||. καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας (τῆς φιλολογίας ⅌.), professeur de philosophie (en philosophie, de litterature etc). ||. καθηγητὴς γυμνασίου, régent.

Καθῆκον (τὸ), devoir, obligation, θ. engagement; fonction, θ. attribution, θ. office. ||. τοῦτο δὲν εἶνε τῶν καθηκόντων (δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ καθήκ.) τοῦ διοικητοῦ, cela n' est pas (n' entre pas) dans les attributions du préfet. ||. τὰ καθήκοντα ἑνὸς οἰκοπάτορος, les devoirs d'un père de famille. ||. τὰ—τῆς φιλίας, les devoirs de l'amitié. ||. τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας (τοῦ ἐπαγγέλματός) του, les fonctions de son ministère (de sa charge). ||. ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντά του, il s'acquitta de ses fonctions (de ses obligations). ||. τὰ καθήκοντα τοῦ πολιτικοῦ βίου, les offices de la vie civile. ||. ὁ Κικέρων συνέγραψε Περὶ καθηκόντων, Cicéron a fait un traité des Offices.

Κάθημαι, Μ. (θὰ) καθήσω, s'asseoir; se mettre à. ||. ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐκάθητο εἰς τὴν σκιὰν ἑνὸς πλατάνου, toute la famille était assise sous l'ombre d'un platane. ||. σᾶς παρακαλῶ, καθήσατε, veuillez prendre place, asseyez-vous. ||. κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι, se mettre à table. ||. κάθησαι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς τραπέζης, mettez-vous de l'autre côté de la table. ||. τὸ πουλὶ ἦλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης, l'oiseau est venu se poser sur le faît du toit. ||. ἐκάθισαν πολὺ (πολλὴν ὥραν) εἰς τὸ τραπέζι, ils ont fait une longue séance à table. §. (μτνμ.) τὸ πλοῖον ἐκάθισε, le bateau toucha (s'engrava, ensabla). 2) ἀντὶ Κατοικῶ, Διατρίβω. ||. ποῦ κάθησθε; ou demeurez-vous?

Καθημέραν, ἐπίῤ. chaque jour, tous les jours, journellement; quotidienement. ||. καθ' ἡμέραν δὲν εἶνε πάσχα, (παροιμ.), il n'est pas tous les jours fête ||. αὐτὸ τοῦ λέγω καὶ ἐγὼ καθ' ἡμέραν, c'est ce que je lui répète journellement.

Καθημερινός, ή, όν, qui se fait ou qui arrive tous les jours, journalier; quotidien. ||. τὸ καθημερινόν μου φόρεμα, mon habit de tous les jours. ||. τὸ καθημερινὸν βιβλίον τῶν ἐμπόρων, livre-journal. ||. (οὐσ.) καθημερινὴ (ἐνν. ἡμέρα), jour ouvrier (ouvrable, de travail). ||. καθημερινὸν (ἐνν. φαγεῖ), l'ordinaire. ||. ὀλιγοστεύω (κόπτω ἀπὸ) τὸ καθημερινόν μου, diminuer (retrancher de) son ordinaire

Καθησυχάζω, Μ. άσω, apaiser, calmer, tranquilliser.

Καθησύχασις, εως (ἡ), l'action d'apaiser.

Καθιερόνω, Μ. ώσω, consacrer, sanctionner. ||. ἡ λέξις αὕτη καθιερώθη ὑπὸ τοῦ χρόνου, ce mot à été consacré (sanctionné) par le temps, c'est un mot consacré.

Καθιέρωσις, εως (ἡ), consecration, θ.

Καθίζω, Μ. ίσω, asseoir, faire asseoir, placer.

Καθικετεύω, Μ. εύσω, prier instamment, supplier, conjurer.

Καθίκι (τὸ), τὸ ἄλλ. Τσουκκάλι, chaise (percée), θ. bassin.

Κάθισμα (τὸ), l'action ou la manière d'asseoir ou de s'asseoir, posture, θ. ||. τί κάθισμα εἶν' αὐτό; quelle manière de s'asseoir est celle-ci? ||. κάθισμα πλοίου (εἰς ξέραν), echouement. 2) siége, θ. banc. ||. τὰ καθίσματα τῶν ὑπουργῶν (εἰς τὸ βουλευτήριον), τὰ—τῶν ὑποδίκων (εἰς τὸ δικαστήριον), κτλ., le banc des ministres (des accusés) etc.

Καθίστημι, Μ. καταστήσω, établir, fonder; préposer, constituer, instituer; faire devenir, mettre dans tel état, rendre, reduire à. ||. (μσ. αὐτπθ.) devenir; se rendre; s'ériger; se fixer. ||. τίς σε κατέστησε δικαστήν; qui vous a constitué juge? ||. τὸν κατέστησα ἐπιτροπόν μου, je l'ai constitué mon procureur. ||. τὸν κατέστησε κληρονόμον του, il l'institua son héritier. ||. ὁ Φαραὼ κατέστησε τὸν Ἰωσὴφ ἐπὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου, Pharaon préposa Joseph sur toute l'Egypte, ἴδε καὶ Διορίζω. ||. κατέστη φοβερὸς (μισητὸς ⅌.) διὰ τῆς διαγωγῆς του, il s'est rendu redoutable (odieux etc) par sa conduite. ||. ἔχει σκοπὸν (μελετᾷ) νὰ κατασταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, il songe à s'établir (à se fixer) en Grèce. ||. ἀπεφάσισε νὰ κατασταθῇ μονίμως εἰς Πειραιᾶ, il résolut de se fixer à Piree. ||. (ἡ μτχ.) Καθεστὼς, ῶσα, ὸς, établi, constitué. ||. (συνήθ.) ἡ καθεστῶσα ἐξουσία, (ἡ ἁπλ.) τὰ καθεστῶτα (ἐνν. πράγματα), les autorités constituées le gouvernement (établi par la constitution du pays).

Καθιστικός, ή, όν, sédentaire. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ὁ καθιστικὸς βίος, la vie sédentaire.

Καθὸ (ἀντὶ Καθ' ὃ), ἐπίῤ. en tant que, ἴδε καὶ Ὡς.

Καθοδήγησις, εως (ἡ), l'action de guider (de conduire).

Καθοδηγῶ, Μ. ήσω, guider, conduire.

Κάθοδος (ἡ), descente, θ. chemin pour descendre. ||. ἡ εἰς ᾅδου κάθοδος τοῦ Χριστοῦ, la descente de Notre-Seigneur aux enfers. 2) (ἀρχ.) retour ou rappel d'un exilé.

Καθολικός, ή, όν, général; universel. §. (Ἐκκλησ.) catholique. ||. τὸ καθολικὸν (ἐκκλησίας, πρὸς διαστολὴν τῶν παρεκκλησίων), le maître-autel.

Καθόλου, ἐπίῤ., point, point (rien) du tout, aucunement, nullement.

Καθορῶ (ἀόρ. Κατεῖδον), ἀρχ. regarder du haut de; voir, apercevoir; reconnaître.

Καθοσιόω, Μ. ώσω, consacrer; dévouer ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ.

μτχ.) Καθωσιωμένος, η, ον, dévoué.

Καθοσίωσις, εως (ἡ), ἀρχ.=Καθιέρωσις. §. (συνήθ. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἔγκλημα καθοσιώσεως, crime de lèse-majesté.

Καθόσον (ἀντὶ Καθ' ὅσον), ἐπίρ., autant que. ||. καθόσον ἐνθυμοῦμαι, ἐπίρ. autant que je me rappelle. ||. καθόσον μάλιστα, =Τοσούτῳ μᾶλλον.

Καθότι, σύνδ. Αἰτιολογ.='Επειδή.

Καθρέπτης, ου (ὁ), miroir, glace (κυρ. ὁ μεγάλος), θ. ||. κυττάζω ἢ κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, se mirer, se regarder, consulter son miroir. ||. αἴθουσα στολισμένη μὲ καθρέπτας, une salle ornée de glaces.

Κάθυγρος (ὁ, ἡ), extrémement humide.

Καθυποβάλλω, Μ. βαλω (θὰ), soumettre (au jugement, à l'examen de q.). ||. θέλω καθυποβάλει τὴν αἴτησίν σας εἰς τὴν Κυβέρνησιν, je soumettrai votre demande au gouvernement. ||. τὸ σχέδιον καθυπεβλήθη εἰς ἐξέτασιν ἐπιτροπῆς, le projet fut soumis à l'examen d'une commission.

Καθυποτάσσω, Μ. τάξω (θὰ), soumettre entièrement, subjuguer.

Καθυστέρημα (τὸ), arrérage, arriéré.

Καθυστέρησις, εως (ἡ), retardement (d'un paiement).

Καθυστερῶ, Μ. ήσω, être en retard (en demeure, en arrière), arriérer, s'arriérer; arrérager. ||. καθυστερεῖ πρὸς τοὺς δανειστάς του, Il est en demeure avec ses créanciers. ||. ὁ δεῖνα εἰσπράκτωρ καθυστερεῖ εἰς τὰς πληρωμάς του, le percepteur (un tel) est en débet. ||. ὅσοι τῶν φορολογουμένων καθυστεροῦσι, les contribuables en retard; les retardataires. ||. τὰ καθυστεροῦντα (χρήματα ἢ μέρη πληρωμῆς), les arriérés, les arrérages, (καὶ περιληπτ.) l'arriéré. ||. ἡ πίστωσίς μου ἐπέρασεν εἰς τὰ καθυστεροῦντα, ma créance a été portée à l'arriéré.

Καθὼς, ἐπίρ. Ὁμοιώσ. comme, ainsi (de même) que. ||. εἶνε καθὼς τὸν ἤθελα, il est tel que je le voulais. ||. καθὼς μὲ εἶπεν, à ce qu'il m'a dit. ||. καθὼς πρέπει, comme il faut. ||. καθὼς νομίζω, à ce que je crois. ||. καθὼς λέγει ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος, comme disait saint-Augustin, d'après St. Augustin. ||. (εἰς τὰς παραβολ.) καθὼς.., ἐπίσης (ἡ) παρομοίως..., de même que.., de même ||. καθως, παραδείγματος χάριν, ἴδε Οἷον. 2) (Χρον.), si tôt (aussitôt, des) que. ||. καθὼς μὲ εἶδεν, aussitôt qu'il m'aperçut. ||. καθὼς ἔλαβα τὸ γράμμα σε, aussitôt votre lettre reçue 3) (Τρπ.) à ce (d'après ce) que; suivant que. ||. καθὼς βλέπω, à ce que je vois. ||. καθὼς φαίνεται, d'après ce qu'il paraît. ||. καθὼς ὑπάγουν τὴν σήμερον τὰ πράγματα, δὲν εἶνε παράξενον νὰ.., au train que vont aujourd'hui les choses, ce n' est pas extraordinaire que de...

Καὶ, σύνδ. Συμπλ., et; aussi; même. ||. εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, au nom du Père, et du Fils, et du Saint Esprit. ||. καὶ οἱ δύο, tous les deux. ||. ὅτι τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο, ἴδε Ὅτι. §. πρέπει νὰ εὐγνωμονῇ, ȣ τὸ κάμνει, il faut être reconnaissant, aussi l'est-il. §. καὶ ἂν, ἴδε Κἄν. §. τί ἔχεις (τί ἔπαθες) καὶ φωνάζεις τόσον; qu'avez-vous à crier comme ça? 2) Ἐμφαντ. he bien? et quoi donc? ||. καὶ στέκεις ἀκόμη? comment donc? et tardez-vous encore? ||. καὶ λοιπόν; τί μέλλει γενέσθαι; he bien? qu' est-ce qu' on doit faire?

Καινοτομία (ἡ), innovation, θ. nouveauté, θ.

Καινοτόμος (ὁ, ἡ), novateur.

Καινοτομῶ, Μ. ήσω, innover.

Καινουργόνω, Μ. ώσω, faire à neuf; renouveler.

Καινούργιος, α, ον, fait à neuf, neuf, nouveau. ||. τί καινούργια; (φρσ.), quoi de nouveau? qu' y a-t-il de nouveau; ||. καινούργιο κοσκινάκι μου, (παροιμ.), balais neuf, faire balais neuf, il n' est rien tel que balais neuf. §. (καὶ καταχρ. ἐπὶ φυτ.) καινούργιον ἀμπέλι (δάσος κτλ.), une jeune vigne, un jeune bois.

Καινούργωμα (τὸ), renouvellement.

Καινοφανὴς, ους (ὁ, ἡ), qui paraît nouvellement, nouveau. ||. τὸ καινοφανὲς, la nouveauté.

Καίριος, α, ον, (κυρ. πληγὴ), mortelle.

Καιρίως, ἐπίρ. mortellement.

Καιρὸς (ὁ), temps. ||. καιρὸς παντὶ πράγματι, (παροιμ.), il y a temps pour tout. ||. ὁ καιρὸς τῶν ὀρτυκιῶν (τῶν κερασιῶν κτλ.), la saison des cailles (des cerises etc). ||. ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι), à temps, en temps et saison, à propos; à point, à point nommé, ἴδε καὶ Δέον. ||. παρὰ καιρὸν, hors de saison, mal à propos, à contre-temps. ||. πρὸς καιρὸν, pour un temps, ἴδε καὶ Προσκαίρως. ||. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, de temps en temps, de temps (de fois) à autre, ἴδε καὶ Ἐνίοτε. ||. κατὰ καιρὸν, selon (suivant) le temps. ||. ἐν καιρῷ τῆς διατριβῆς του, ἴδε Διάστημα. 2) (ἰδιαιτ. ὁ ἁρμόδιος καιρὸς, ἡ εὐκαιρία), lieu, loisir, occasion, θ. ||. ἂν εὕρω καιρὸν νὰ.., si je trouve lieu de... ||. εἶνε καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν, il y a lieu de délibérer. ||. δὲν εἶχα καιρὸν νὰ τὸ σκεφθῶ, je n' ai pas eu de loisir pour y penser 3) (ἡ κατάστασις τῶν ἀνέμων, τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ἰδίως ὁ ἁρμόδιος ἄνεμος), ὁ καιρὸς ἄλλαξε (χαλνᾷ, καλλοσυνεύει, κτλ.), le temps change (se couvre, se met au beau etc).

Καιροφυλακτῶ, Μ. ήσω, épier

(guetter) le moment (l' occasion) favorable.

Καίτοι, (ἀρχ.), σύνδ. Ἐναντιωμ., bien que, encore que, quoique, tout... que. ||. καίτοι πτωχὸς, εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, quoique pauvre, il est honnête homme. ||. καίτοι πληγωμένος, tout blessé qu'il était. ||. καίτοι γυνὴ, toute femme qu'elle est.

Καίω, Μ. καύσω, brûler (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.); incendier; (ἐπὶ πάχν.) brouir; (ἐπὶ χυμ.) piquer, mordre; (ἐπὶ πληγ.) cuire, ἴδε καὶ Τσούζω. ||. τὸν ἔκαυσεν ὁ ἥλιος, le soleil l' a hâlé, il est tout hâlé. ||. ἔκαυσεν ἀτός του τὸ 'σπίτι του, il incendia lui-même sa maison. ||. ὁ μετὰ τὴν βροχὴν ἥλιος ἔκαυσε τὰ σπαρτὰ, le soleil qui s'est montré après la pluie a broui les blés. ||. καίν τὰ χέρια του, les mains lui brûlent, il a les mains brûlantes. ||. ἔκαυσε τὸ χέρι του, il s'est brûlé à la main. ||. αὐτὸ τὸ ξύλον καίει 'σὰν δαδὶ, ce bois brûle comme des alumettes. ||. (καὶ ἀπολ.) ἡ φωτιὰ καίει, le feu va (brûle). ||. ἡ κανδήλα δὲν καίει, la lampe ne brûle pas. ||. ἡφαίστειον καιόμενον, volcan en ignition.

Κακὰ, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Κακῶς.

Κἀκεῖθεν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖθεν, (μόνον εἰς τὴν φρσ. Ἔνθεν κἀκεῖθεν).

Κἀκεῖσε, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐκεῖσε, (μόνον εἰς τὴν φρσ. Τῇδε κἀκεῖσε).

Κακέμφατος (ὁ, ἡ), qui resonne mal, qui a une signification indécente ou équivoque.

Κακεμφάτως, ἐπίρ. d' une manière malsonnante (qui resonne mal).

Κακεντρέχεια (ἡ), fourberie, θ. méchanceté, θ.

Κακεντρεχὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fourbe; méchant.

Κακία (ἡ), méchanceté, θ. perversité, θ. malice, θ. malignité; aigreur, θ.; vice. ||. μεταξὺ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας, entre le vice et la vertu.

Κακίζω, Μ. ίσω, en vouloir à q., trouver mauvais, blâmer, critiquer.

Κακιώνω, Μ. ώσω, se fâcher (se dépiter) contre, bouder; rompre avec; prendre en grippe. ||. εἶνε ὀλίγον κακιωμένοι (μεταξύ των), il y a un peu de fâcherie entre eux.

Κάκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Κακός. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κάκιστα, ἐπίρ., très-mal. ||. ὁ ἀσθενὴς εἶνε κάκιστα, le malade est au plus mal.

Κάκιωμα (τὸ), brouillerie, θ. bouderie, θ. fâcherie, θ. mesintelligence, θ. rupture, θ.

Κακκάβι (τὸ), chaudière, θ marmite, θ.

Κακκανίζω, Μ. ίσω, crier comme les poules, caqueter.

Κακκάνισμα (τὸ), cri de la poule; clossement.

Κακοαναθρεμμένος, η, ον, qui manque d' éducation, mal élevé.

Κακόβολος, η, ον, posé (placé) d'une manière peu commode, gênant.

Κακόβραστος, η, ον, difficile à cuir, dur.

Κακοβουλία (ἡ), mauvais dessein, mauvaise intension, θ. malveillance, θ.

Κακόβουλος (ὁ, ἡ), mal intentionné, malveillant.

Κακόγερος (ὁ), vieillard méchant (grondeur), vieux méchant.

Κακογνωμία (ἡ), κοιν. ἡ Δυστροπία.

Κακόγνωμος, η, ον, κοιν. ὁ Δύστροπος.

Κακόγρηα (ἡ), une méchante vieille femme, une vieille grondeuse, ἴδε καὶ Στρίγλα.

Κακοδαιμονία (ἡ), ἀρχ. = Δυστυχία, misère, θ. malheur.

Κακοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Δυστυχὴς, misérable, malheureux.

Κακοδοξία (ἡ), opinion fausse (éronnée), θ.

Κακόδοξος (ὁ, ἡ), qui a une opinion fausse (éronnée).

Κακόζηλος (ὁ, ἡ), imité sans goût (sans choix, gauchement)

Κακοήθεια (ἡ), vice, vilenie, θ. immoralité, θ. malhonêteté, θ. §. (ἰατρ.) malignité, θ.

Κακοήθης, ους (ὁ, ἡ), qui n'a point de mœurs, homme (femme) sans mœurs (ou) de mauvaises mœurs, vicieux, immoral, malhonête; §. (ἰατρ.) malin, -igne.

Κακοθελητὴς, οῦ (ὁ), κοιν. ὁ Κακόβουλος, malveillant, malintentionné.

Κακοκαιριὰ (ἡ), mauvais temps, (ναυτ.) gros temps.

Κακοκαμωμένος, η, ον, mal fait, mal-bâti, rabougri, malotru, goffe.

Κακοκαρδίζω, Μ. ίσω, attrister, chagriner; décourager. ||. (αὐτπθ.) être abattu (de mauvaise humeur, en mauvaise disposition), avoir le cœur tout gros.

Κακοκάρδισμα (τὸ), chagrin, abattement, découragement.

Κακολογία (ἡ), injure, θ. méchanceté, θ.

Κακολογῶ, Μ. ήσω, mal parler (dire de mal) de, injurier.

Κακομαγειρεύω, Μ. εύσω, accommoder mal (la viande etc). ||. (εὔχρ. κυρ. ἡ μτχ.) κακομαγειρευμένος, η, ον, mal accommodé, -ée.

Κακομαθαίνω, Μ. μάθω, faire prendre (contracter) une mauvaise habitude à q. ||. (ἡ πθ. μτχ.) κακομαθημένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.) mal-apris.

Κακομεταχειρίζομαι, Μ. μεταχειρισθῶ (θὰ), κοιν. ἀντὶ Καταχρῶμαι. 2) traiter mal, maltraiter; mener rudement, rudoyer. ||. δὲν πρέπει νὰ κακομεταχειριζώμεθα τὰ παιδιὰ, il ne faut pas rudoyer les enfants. ||. κακομεταχειρίζεται τοὺς ὑπηρέτας του, il traite mal ses domestiques.

Κακομοιριὰ (ἡ), malheur, infortune, θ. misère, θ

Κακόμοιρος, η, ον, malheureux, infortuné; misérable.

Κακοπαθαίνω, Μ. πάθω (θὰ), é-

prouver quelque accident fâcheux (funeste).
Κακοπάθεια (ἡ), mauvais traitement, souffrance, θ. fatigue.
Κακοπαθῶ, Μ. ήσω, souffrir.
Κακοπέρασις (ἡ), = Κακοπάθεια.
Κακοπερνῶ, Μ. περάσω (θὰ), mener une vie pénible; endurer des mauvais traitemens.
Κακοπληρωτὴς, οῦ (ὁ), mauvais payeur, mauvaise paye.
Κακοποίησις, εως (ἡ), l'action de faire du mal (du tort).
Κακοποιὸς (ὁ, ἡ), malfaisant.
Κακοποιῶ, Μ. ήσω, faire du mal (du tort) à, maltraiter.
Κακοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. fourbe, intrigant, artificieux.
Κακοῤῥιζικιὰ (ἡ), = Κακομοιριά.
Κακοῤῥίζικος, η, ον = Κακόμοιρος.
Κακὸς, ή, όν, de mauvaise qualité, mauvais; vicieux; vilain; fâcheux. §. méchant, pervers. §. rigide, sévère; (ἐπὶ σκύλ.) hargneux. ||. ὁ κόσμος εἶνε πολλὰ κακὸς, le monde est bien pervers. ||. εἶνε εἰς κακὴν (δυσάρεστον) θέσιν, il est dans un vilain cas (dans une vilaine position). ||. ; ἔχετε τόσον κακὴν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ; εἰς τόσον κακὴν ὑπόληψίν με ἔχετε; suis je si mal dans votre opinion? ||. κακὸς φαγᾶς (κατεργάρης κτλ.), c'est un grand mangeur (fripon etc.), (καὶ εἰρων.) c'est un beau mangeur (maraud), etc. §. (εἰς τὸ οὐδ. ἀφῃρημ.) τὸ κακὸν, le mal. ||. δύο κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον αἱρετώτερον, de deux maux il faut choisir le moindre. ||. τί κακὸν τῷ ἔκαμα, quel mal lui ai-je fait? ||. τὸ κακὸν εἶνε ὅτι..., (φρσ.), le mal (le facheux) de l'affaire est que... ||. θέλει τὸ κακόν μου, il m'en veut mal (du mal). ||. ἐκλαμβάνω τι ἐπὶ κακοῦ, prendre une chose en mauvaise part. ||. αὕτη ἡ λέξις ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ κακοῦ, ce mot se peut prendre en mauvaise part. 2) (συμφορὰ, δυστύχημα) malheur, infortune, adversité. ||. ποτὲ κακὸν δὲν ἔρχεται μόνον, (παροιμ.), ô malheur, je te salue si tu viens seul. 3) (πεῖσμα, θυμὸς κτλ.). dépit. ||. καὶ ἂν σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακόν του, quand il en devrait crever de dépit (de rage). 4) (θόρυβος) κάμνει μεγάλον κακὸν, il fait grand bruit (le diable en quatre), il mène beau bruit. §. τοῦ κακοῦ, (φρσ.) = Μάτην, εἰς μάτην, en vain, en pure perte, vainement. ||. χάνεται τοῦ κάκου, s'en aller en pure perte.
Κακόσαρκος, η καὶ ος, ον, qui a la chair mauvaise.
Κακοστομαχιὰ (ἡ), dérangement de l'estomac, indigestion, θ.
Κακοστομαχιάζω, Μ. άσω, avoir l'estomac dérangé, se donner une indigestion, s'indigérer.
Κακοστόμαχος, η, ον, qui a ou qui donne des indigestions, nuisible à l'estomac, indigeste.
Κακοσυνειθίζω, Μ. ίσω, contracter une mauvaise habitude, (οἰκ.) s'acoquiner, ἴδε καὶ Κακομαθαίνω.
Κακοσυσταίνω, Μ. στήσω, desservir q.
Κακοτοπιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Δυσχωρία, lieu difficile à gravir ou à traverser, terrein raboteux, un casse-cou, un mauvais pas.
Κακοτροπία (ἡ), perversité de caractère.
Κακότροπος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, pervers.
Κακοτυχίζω, Μ. σω, κοιν. ἀντὶ Ταλανίζω, plaindre, déplorer le sort de.
Κακοτύχισμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ταλανισμός.
Κακότυχος, η, ον, = Δυστυχὴς, Κακόμοιρος.
Κακοῦμι (τὸ), ζ. hermine, θ
Κακούργημα (τὸ) καὶ
Κακουργία (ἡ), crime; méfait; acte de scélératesse, scélératesse, θ. forfait.
Κακουργιοδικεῖον (τὸ), cour d'assises, θ.
Κακουργιοδίκης, ου (ὁ), membre de la cour d'assises. ||. τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, ἴδε Κακουργιοδικεῖον. ||. τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν συγκροτεῖται κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν, la tenue des assises a lieu tous les trois mois.
Κακοῦργος (ὁ, ἡ), malfaiteur, scélérat.
Κακουργῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), faire du mal; (συχνότ.) commettre un crime.
Κακουχία (ἡ), ἀρχ. = Κακοπάθεια.
Κακοφαίνεται (τρπρσ. καὶ πάντοτε μὲ τὰς ἀντνμ. Μὲ, Σὲ, Τοῦ, Μᾶς κτλ.), trouver mauvais, se déplaire, se fâcher; regretter; (ὑπερβολ.) être désolé. ||. μὲ κακοφαίνεται, j'en suis fâché, c'est fâcheux. ||. μὲ κακοφαίνεται νὰ σᾶς ἀφήσω, il me fâche de vous quitter. ||. εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸν κακοφανῇ, je suis assuré qu' il ne le trouvera pas mauvais. ||. μὴ σᾶς κακοφανῇ, ne vous en déplaise, soit dit sans vous fâcher. ||. μὲ κακοφαίνεται ὅτι ἀνεχώρησε τόσον ὀγλίγωρα, je regrette qu'il soit parti sitôt, ἴδε καὶ Λυποῦμαι.
Κακοφορμίζω, Μ. ίσω, prendre un caractère de malignité.
Κακοφόρμισμα (τὸ), malignité, θ.
Κακοφωνία (ἡ), voix ou son désagréable, cacophonie, θ.
Κακόφωνος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui a une voix (qui rend un son) désagréable.
Κακοχυμία (ἡ), mauvaise qualité des humeurs, cacochymie, θ.
Κακόχυμος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, cacochyme.
Κακοχώνευτος, η, ον, = Δυσκολοχώνευτος. 2) mal digéré.
Κακοψυχία (τὰ), dégoût (nausées) de grossesse.
Κακῶς, ἐπίρ. mal; mal à propos. ||. κακῶς τὸ συμπεραίνετε, vous arguez mal à propos de ce fait.
Κάκωσις, εως (ἡ), ἀρχ. vexation, θ. (Νμ.) sévices, πληθ.
Καλὰ, ἐπίρ. ἴδε Καλῶς. ||. εἶνε καλα, (ὑγιαίνει), il se porte bien. ||. καλα εἴμεθα (ἢ) δὲν εἴμεθα καλὰ ὑποκάτω τούτου τοῦ

δένδρου, il fait bon (il ne fait pas bon) sous cet arbre. ||. νὰ ἦσε καλά! grand bien vous fasse! ||. ὅσον δίδεται καλὰ, le mieux du monde, on ne peut pas mieux. ||. αὐτὸ τὸ ἄλογον κρατεῖ καλὰ τὸ κεφάλι του, ce cheval porte beau. ||. τὸ ὡρολόγι μου δὲν 'πάγει καλὰ, ma montre ne va pas juste. ||. καλὰ τὸ ἐστοχάσθητε, voilà qui est bien pensé. ||. κάτι καλὰ, (φρσ.), c'est très-heureux (fort-heureux). ||. κάτι καλὰ 'πού ἔφυγε, (φρσ.), bien lui a pris de s'en aller. ||. σήμερον εἶμαι καλὰ, je me trouve bien aujourd'hui. ||. καλὰ ἔκαμα που 'πῆγα ἐκεῖ, je me trouve bien d'avoir été là. ||. καλὰ σὲ τὸ ἔλεγα (ἐγὼ), je te le disais bien. ||. ζῇ καλὰ (ἐν ἀνέσει), il mène une bonne vie. ||. τρώγει καλὰ, il mange bien.

Καλαγκάθι (τὸ), πάθ. mal d'aventure, panaris, ἴδε καὶ Τριγυρίστρα.

Καλάθι (τὸ), corbeille, θ., cueilloir (κυρ. τῶν ὀπωρικῶν), panier (à anse). ||. ἕνα καλάθι σταφύλια (φράγουλαις κτλ.), un panier (une panerée) de raisins (de fraises etc.).

Καλαμάρι (τὸ), encrier, cornet, écritoire. 2) (εἶδος θαλασσ.) cornet, calmar, totène, θ.

Καλάμη (ἡ), chaume, θ. éteule καὶ esteuble, θ.

Καλάμι (τὸ), κοιν. ὁ Κάλαμος, φ. roseau. §. (μτνμ.) τὸ—τοῦ ποδὸς, (ἀνατομ.), le tibia.

Καλαμιὰ (ἡ), chaume, θ. 2) = τῷ-

Καλαμίδι (τὸ), ligne de pêcheur.

Καλαμίζω, Μ. ίσω, bobiner.

Κάλαμος (ὁ), φ. roseau, canne, θ. 2) (ἀρχ.) τὸ Κονδύλι, plume (à écrire), θ. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) τὸ σύγγραμμα τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν γλαφυρὸν κάλαμον τοῦ (δεῖνος), cet ouvrage est le produit de la plume élegante d'(un tel).

Καλαμόσχοινον (τὸ), lien de paille, bastin.

Καλαμωτὴ (ἡ), πλέγμα ἀπὸ καλάμια κλπ., claie, θ.

Καλαμὼν, ῶνος (ὁ), lieu où croissent des roseaux.

Καλανδάρι (τὸ), almanach; calandrier.

Καλάνδρα (ἡ), πτν. (εἶδ. κορυδαλοῦ), calandre, θ.

Καλαπόδι (τὸ), forme de bois pour les bottes.

Καλαφάτης, η (ὁ), calfat.

Καλαφατίζω, Μ. ίσω, calfater; radouber.

Καλαφάτισμα (τὸ), calfat, radoub, calfatage.

Κάλεσμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Πρόσκλησις (κυρ. εἰς γάμον, εἰς εὐωχίαν), invitation, θ. réception, θ.

Καλημερίζω, Μ. ίσω, donner (souhaiter) le bonjour.

Καλησπερίζω, Μ. ίσω, donner (souhaiter) le bonsoir.

Καλήτερα, ἐπίρ. = Κάλλιον. ||. ἔχω καλλήτερα, ἴδε Προκρίνω καὶ Προτιμῶ.

Καλητέρευμα (τὸ), καὶ Καλητέρευσις, εως (ἡ), κοιν. ἡ Βελτίωσις, changement en mieux, amendement.

Καλητερεύω, Μ. εύσω, (μτβτ.), ἴδε Βελτιόνω. 2) (αὐτπθ.) se porter (se sentir) mieux, amender. ||. ὁ ἀσθενὴς δὲν ἐκαλλητέρευσε διόλου μετὰ τὴν φλεβοτομίαν, le malade n'a point amendé depuis la saignée.

Καλήτερος, η, ον, = Καλλιώτερος.

Καλλιγραφία (ἡ), talent de bien écrire, belle écriture, θ. calligraphie.

Καλλιγραφικὸς, ή, ὸν, propre aux calligraphes où à la calligraphie.

Καλλιγράφος (ὁ, ἡ), qui a une belle écriture, calligraphe.

Καλλιγραφῶ, Μ. ήσω, écrire bien (avec une belle écriture).

Καλλιγόνω, Μ. ώσω, = Πεταλόνω.

Καλλίγωμα (τὸ), = Πετάλωμα.

Καλλιέπεια (ἡ), ἀρχ. langage élégant (orné, fleuri), diction élégante.

Καλλιέργεια (ἡ), culture, θ.

Καλλιεργήσιμος (ὁ, ἡ), qui peut être cultivé, susceptible de culture, cultivable; exploitable.

Καλλιεργῶ, Μ. ήσω, cultiver (κυρ. καὶ μτφορ.).

Κάλλιον, ἐπίρ. mieux, plutôt, ἴδε καὶ Μᾶλλον. ||. κάλλιον εἶνε νὰ περιμένῃ ὀλίγον, il vaut mieux attendre un peu. ||. κάλλιον πέντε καὶ εἰς τὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρει, (παροιμ.), un tiens vaut mieux que deux tu l'auras.

Κάλλιστα, ἐπίρ. très-bien, fort bien. ||. ἐξεπλήρωσε κάλλιστα τὴν παραγγελίαν του, il s'est fort bien acquitté de sa mission.

Κάλλιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Καλὸς, très bon, excellent.

Καλλιτέχνημα (τὸ), ouvrage (produit) d'un artiste, chef d'œuvre

Καλλιτέχνης, ου (ὁ), qui exerce les beaux arts, artiste.

Καλλιτεχνία (ἡ), beauté du travail, talent (habileté) d'un artiste.

Καλλιφωνία (ἡ), beauté de la voix, belle voix.

Καλλίφωνος (ὁ, ἡ), qui a une belle voix. ||. οἱ καλλιφωνότεροι τῆς ὀρχήστρας, les plus belles voix de l'Opéra.

Καλλιώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Καλὸς, meilleur. ||. εἶνε καλλιωτέρα (ὡραιοτέρα) τῆς ἀδελφῆς της, elle est mieux (beaucoup mieux) que sa sœur. ||. γίνομαι καλλιώτερος, ἴδε Βελτιοῦμαι. ||. (τὸ κρασὶ) γίνεται καλλιώτερον, il acquiert. ||. γίνομαι καλλιώτερα, ἴδε Καλητερεύω. ||. εἶνε καλλιώτερα (ὀλίγον, πολὺ καλλιώτερα), il est mieux (un peu mieux, beaucoup mieux), il y a du mieux dans son état. ||. τὸ καλλιώτερον εἶνε νὰ μὴν ὁμιλήσῃ διόλου περὶ τούτου, le mieux est de n'en point parler. ||. (τὸ οὐδ.) Καλλιώτερον καὶ (πλθ.) Καλλιώτερα, = Κάλλιον, mieux. ||. ἐστόλισα τὴν κάμαράν μου ὅσον ἠμπόρεσα καλλιώτερα, je parais ma chambre de mon mieux.

Καλλονὴ (ἡ), καὶ

Κάλλος, ους (τὸ), beauté, θ.

Καλλωπίζω, Μ. ίσω, orner (a-

vec recherche); embellir, parer. ||. ἡ πόλις αὕτη καλλωπίζεται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, cette ville s'embellit de jour en jour.

Καλλωπισμὸς (ὁ), parure, θ. ornement, embellissement.

Καλλωπιστὴς, οῦ (ὁ), qui se pare avec recherche, coquet, petit-maître.

Καλνῶ, Μ. καλέσω (θὰ), ἴδε Καλῶ.

Καλοαναθρεμμένος, η, ον, bien élevé, qui a reçu une bonne éducation.

Καλόβολος, η, ον, commode, commode à vivre, qui a l'humeur commode, qui est de bonne (de facile) composition, accommodant, traitable.

Καλοβρασμένος, η, ον, bien bouilli, cuit à point.

Καλόβραστος, η, ον, tendre, facile à cuire.

Καλογερεύω, Μ. εύσω, prendre le froc (καὶ ἐπὶ γυν.) le voile, prendre l'habit ou la tonsure, entrer en religion.

Καλογερικὸς, ὴ, ὸν, qui appartient aux religieux ou à la vie religieuse, religieux.

Καλόγερος (ὁ), κοιν. ὁ Μοναχὸς ἢ Ἱερομόναχος. ||. γίνομαι καλόγερος, ἴδε Καλογερεύω.

Καλόγνωμος, η, ον, benin, -igne, bienveillant, bénévole, accommodant, accort. ||.(οὐσ.) καλόγνωμη, εἶδος ὀσρ., (ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. Καλλιώνυμος), datte de mer, espèce de moule.

Καλογνωρίζω, Μ. ίσω, connaître à fond (parfaitement). ||. δὲν καλογνωρίζω, ne pas connaître (reconnaître), méconnaître.

Καλογραία (ἡ), ἴδε Καλογρηά.

Καλογραμμένος, η, ον, bien écrit.

Καλογρηὰ (ἡ), κοιν. ἡ Μονάζουσα. ||. ἔκαμε τὴν θυγατέρα του καλογραίαν, il a grillé sa fille. ||. ἔγινε καλογρηὰ, ἴδε Καλογερεύω.

Καλογρήτσα (ἡ), εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (συκοφάγου;), fauvette ou mésange à tête noire, mésange charbonnière, moinotin, nonnette, θ.

Καλόγυρος (ὁ), (ὁ ἄλλ. Φανὸς ὅπου ςεγνόνουν τὰ ῥοῦχα), chauffe-linge, chauffe-chemise, (καὶ κοινολεκτ.) moine.

Καλοενδυμένος, η, ον, bien mis, qui a une bonne tenue.

Καλοζυμωμένος, η, ον, (κυρ. ψωμὶ, du pain) bien boulangé.

Καλόηθος, η, ον, joli, gentil, d'une figure intéressante, d'une bonne (jolie) mine, d'un extérieur avantageux.

Καλοθελητὴς, οῦ (ὁ), κοιν. ὁ Εὔνους, bienveillant, bien intentionné.

Καλοθέτω, Μ. θέσω, poser à un endroit ou d'une manière commode (sûre).

Καλοιακούδα, ας (ἡ), κοιν. ὁ Κολοιὸς, πτν., choucas.

Καλοκἀγαθία (ἡ), bonté de cœur, bienveillance, θ.

Καλοκἄγαθος (ὁ, ἡ), bon, vertueux; bienveillant.

Καλοκάθημαι καὶ

Καλοκαθίζω, Μ. ίσω, s'asseoir à son aise, s'établir commodement (carrément) dans une chaise on sur un canapé.

Καλοκαῖρι (τὸ), κοιν. τὸ Θέρος, l'été. ||. τῷ καλοκαῖρι', en été. ||. τὸ μικρὸν καλοκαῖρι, l'été de la Saint-Martin (de la Saint-Dénis).

Καλοκαιριὰ (ἡ), beau temps.

Καλοκαιρινὸς, ὴ, ὸν, d'été; (διδακτ.) estival. ||. φόρεμα καλοκαιρινὸν, habit d'été.

Καλοκαμωμένος, η, ον, bien fait, bien fait de sa personne, bien pris dans sa taille, bien confectionné, bien tourné, bien taillé, élégant, qui est d'une jolie tournure.

Καλόκαρδος, η, ον, κοιν. ὁ Εὔθυμος, gai.

Καλοκομμένος, η, ον, (κυρ. ἐπὶ ἐνδυμ.), = Καλοκαμωμένος, bien taillé, bien découpé, bien assorti.

Καλοκυττάζω, Μ. άξω, regarder attentivement ou avec un œil d'envie, examiner, convoiter.

Καλομαγειρεύω, Μ. εύσω, accommoder bien (la viande etc). ||. (εὔχρ. κυρ. ἡ πθ. μτχ.) Καλομαγειρευμένος, η, ον, bien accommodé, -ée.

Καλομεταχειρίζομαι, Μ. χειρισθῶ (θὰ), traiter bien.

Καλοπέρασις (ἡ), κοιν. ἡ Εὐπάθεια.

Καλοπερνῶ, Μ. περάσω, passer son temps (sa vie) agréablement; être bien traité.

Καλοπιάνω, Μ. άσω, chercher à gagner quelqu'un par des manières douces (affables) ou par les cajoleries, prendre q. par la douceur; flatter, caresser, amadouer; faire sa cour à q., capter les bonnes grâces de.

Καλόπιασμα (τὸ), soins officieux; cajoleries, amadouement.

Καλοπίχαιρος, η, ον, (χυδ.), honnête homme.

Καλοπληρωτὴς, οῦ (ὁ), bon payeur, bonne paye.

Καλοῤῥαμένος, η, ον, bien cousu.

Καλοῤῥίζικος, η, ον, κοιν. ὁ Αἴσιος, heureux, de bonne augure.

Καλὸς, ὴ, ὸν, (κυρ. καὶ ἀρχ.) = Εὔμορφος, beau, bel, κτλ. ||. ἔχει δύω θυγατέραις πολλὰ καλαῖς, il a deux filles qui sont fort bien. 2) (συνήθ. ἢ μεταφορικῶτ.) bon; brave, honnête etc; (ἐπὶ πραγμ.) utile, avantageux; commode, propre; favorable, etc. etc, ἴδε Ἐνάρετος, Τίμιος, Χρήσιμος κτλ. ||. εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, c'est un homme de bien, c'est un brave homme. ||. (καὶ ὡς ἐπιφών.) καλὲ, τί μὲ λέγεις! bon Dieu! que vous me dites là? ||. καλὲ τί ἔκαμες; ! qu'avez-vous donc fait? ||. καλὲ δὰ, καὶ τοῦ λόγου σου! allons donc! vous plaisantez. ||. ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς, le temps est beau, il fait beau temps. ||. αὔριον θὰ κάμῃ καλὸν καιρὸν, il fera beau demain. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) δίδει (ἔχει) καλὸν χαρτὶ, donner (avoir) beau jeu. ||. ὅλ' αὐτὰ καλὰ καὶ ὡραῖα, πλὴν.., tout cela est

bon, mais. . . ||. (εἰς τὰ ὑφάσμ.) ἡ καλὴ (ἐνν. ὄψις, ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ἀνάποδη), l'endroit, le côté de l'endroit, le droit, le bon, le bon sens, le beau. ||. βάλλε το (τὸ ὕφασμα) ἀπὸ τὴν καλὴν, mettez-la (l'étoffe) du beau (du bon) côté (du bon sens). ||. ποία εἶνε ἡ καλὴ (ὄψις τοῦ ὑφάσματος); quel est l'endroit? ||. (εἰς τὸ οὐδ.) καλὸν, (καὶ ἀπολ.) τὸ καλὸν, le bien. ||. κάμνω καλὸν, faire du bien, ἴδε καὶ Εὐεργετῶ. ||. κάμε τὸ καλὸν, ῥήξ' το 'στὸν 'γιαλὸν, (Παροιμ.), un bienfait n'est jamais perdu. ||. τὸ καλὸν εἶν' ὅτι.., le bon de l'affaire (de la chose) est que.. ||. δὲν εἶνε καλὸν νὰ περιπατῇ τις ὅταν ἦνε παγωνιὰ, il fait mauvais (il ne fait pas bon) marcher dans un temps de glace. ||. ἐκλαμβάνειν τι ἐπὶ καλοῦ, prendre qc. en bonne part. ||. διὰ καλὸν καὶ διὰ κακὸν, (καὶ κοινότ.) καλὸν κακὸν, (διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον), φρσ., en tout cas, à tout hasard. ||. καλὸν νἄχῃς! (φρσ. εὐκτ.), grand bien vous fasse! ||. πήγαινε 'ς τὸ καλὸν, (εἰρων.), allez vous promener. §. πιάνω τινὰ μὲ τὸ καλὸν, ἴδε Καλοπιάνω. ||. τῷ ἔδωκεν ἕν καλὸν ῥάπισμα, il lui appliqua un bon soufflet. ||. (καὶ ὡς ἐπίῤ.) καλὸν, πολλὰ καλὸν, (ἢ πληθ.) καλὰ, πολλὰ καλὰ, bon, bien, très bien, à la bonne heure. 3) (ἀντὶ Ἀρκετὰ πολὺς ἢ μεγάλος) ἕν καλὸν 'ψάρι, un beau poisson. ||. ἔκαμε μίαν καλὴν κένωσιν, il a fait une évaquation copieuse. ||. ὀγδώντα χρόνων; ! καλὴ ἡλικία! quatre-vingts ans! c'est un bel âge. ||. μία 'ς καλὴ, une bonne fois. ||. εἰπέ 'του 'το μιᾷ 'ς καλῇ, dites le lui une bonne fois.

Καλοστοχάζομαι, Μ. στοχασθῶ (θὰ) καὶ

Καλοσυλλογίζομαι, Μ. συλλογισθῶ (θὰ), penser bien (penser à deux fois) sur quelque chose, y regarder à deux (à plusieurs) fois, arrêter sa pensée sur.

Καλοσυνεύω, Μ. εύσω, (κυρ. τρτπρσ. ἐπὶ καιροῦ, ἀνέμου κτλ.), devenir (se mettre au) beau, s'embellir, (ναυτ.) s'affiner, abeaugir, s'abeausir. ||. (ὁ καιρὸς) θὰ καλοσυνεύσῃ, il va faire beau.

Καλοσύνη (ἡ), κοιν. ἡ Ἀγαθότης, ἡ Χρηστότης, κτλ. bonté, θ; douceur, θ., complaisance, θ. ||. τὸ περιμένω ἀπὸ τὴν καλοσύνην σας, j'attends cela de votre complaisance. ||. ἠμπορεῖτε ἆρά γε νὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην (τόσην καλοσύνην ὥστε) νὰ..? auriez-vous la bonté, de..? seriez-vous assez bon pour..; 2) ἡ Εὐεργεσία, bienfait; bontés, πληθ. 3) (ἐπὶ καιροῦ ἀντὶ Καλοκαιριὰ, Εὐδία), beau temps, beau. ||. κάμνει καλοσύνην, il fait beau.

Καλοτρώγω, Μ. (θὰ) καλοφάγω, faire bonne chère.

Καλοτυχίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Μακαρίζω, estimer heureux, féliciter.

Καλοτύχισμα (τὸ), κοιν. ὁ Μακαρισμός.

Καλότυχος, η, ον, κοιν. ὁ Μακάριος, heureux.

Καλοῦπι (τὸ), moule, forme, θ. ||. βάλλε τὸ σκιάδι εἰς τὸ καλοῦπι, mettez le chapeau en forme (sur la forme). ||. χύνω εἰς τὸ καλοῦπι, jeter en moule.

Καλοφθειασμένος, η, ον, =Καλοκαμωμένος.

Καλόφωνος, η, ον, ἴδε Καλλίφωνος.

Καλοψημένος, η, ον, cuit à point.

Καλπάζω, Μ. άσω, galoper.

Κάλπη (ἡ), urne (pour les suffrages), θ. urne de scrutin.

Κάλτσα, ας (ἡ), bas. ||. κάλτσαι τρυπηταὶ (πλεκταὶ, ὑφανταὶ), bas à jour (à tricot, au métier). ||. φόρεσε ταῖς κάλτσαις σου, chaussez-vous donc. ||. ὁ πωλῶν κάλτσαις (κτλ.), chaussetier.

Καλτσοδέτι (τὸ), jarretière, θ.

Καλτσόξυλον (τὸ), porte-aiguille, affiquet.

Καλύβα (ἡ), cabane, θ. hutte, θ. chaumière, θ. §. baraque, θ. §. cahute, θ.

Καλυβάκι (τὸ), petite cabane.

Καλυβόνω, Μ. ώσω,=Πεταλλόνω.

Καλυβόσπιτον (τὸ), maisonnette en forme de cabane, chaumière, θ. case, θ.

Καλύβωμα (τὸ), =Πετάλλωμα.

Κάλυμμα (τὸ), tout ce qui sert à couvrir, voile. ||. τὸ — τοῦ δισκοποτήρου, (Ἐκκλησ.), ἴδε Ἀήρ.

Κάλυξ, υκος (ὁ), ἀρχ. bouton (de fleur). 2) (βτν.) calice.

Καλύπτρα, ας (ἡ), voile (de femme).

Καλύπτω, Μ. ύψω, ἀρχ. =Σκεπάζω, couvrir; cacher, voiler.

Καλῶ, Μ. καλέσω, (ἀρχ.)=Προσκαλῶ. ||. (ἰδιαιτ.) καλῶ εἰς γάμον (εἰς εὐωχίαν), inviter, convier; (Νμ.) assigner à comparaître, citer. ||. τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὸν γάμον, on l'a prié de la noce. ||. οἱ καλεσμένοι (εἰς δεῖπνον, γάμον), les personnes invitées, les invités, les conviés, les priés. ||. πόσοι εἶνε οἱ καλεσμένοι; quel est le nombre des invités? ||. ἦσουν καλεσμένος εἰς τὴν ἑορτήν; étiez-vous de la fête? ||. δὲν ἦτον ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, il n'était pas des conviés (du nombre des priés, de ceux qu'on a priés).

Καλῶς, ἐπίῤ. bien; convenablement; avantageusement, etc, etc. §. (ἐνίοτε) fortement. ||. καλῶς ὡρίσατε! καλῶς ὥρισες! (φρσ. φιλοφρ.), soyez le bien venu. ||. καλῶς νὰ σ' εὕρω! (φρσ. φιλοφρ.), à votre santé! ||. πληρόνειν διὰ τὸ Καλῶς-ὥρισες, payer sa bien venue. ||. τοῦτο εἶνε διὰ τὸ Καλῶς-ὥρισες, c'est pour la bienvenue. ||. ἦλθε νὰ σὲ εἰπῇ τὸ Καλῶς ὥρισες, il vient te faire son compliment de bon retour.

Καμακεύω, Μ. εύσω, harponner.

Καμάκι (τὸ), harpon, trident.

Καμάρα (ἡ), arcade, θ. arche

(κυρ. γεφυριου), θ. §. cintre.
Κάμαρα (ἡ), chambre, θ. ||. ἡ— τοῦ πλοιάρχου (εἰς τὰ πλοῖα), la chambre du capitaine.
Καμαράκι (τὸ), petite chambre.
Καμαριέρης, α, valet (femme) de chambre, chambrière, θ.
Καμαρόνω, Μ. όσω, se carrer, pavaner, se pavaner, se prelasser, faire le beau (la belle), faire le beau fils, faire les beaux bras, se mirer dans ses plumes, faire jabot, faire la petite bouche (le gros dos), affecter un air (une démarche) grave (fière), etc. ||. (μτβτ. ἡ ἑλλ. πρὸς αἰτ.) être fier ou glorieux (faire vanité) de, triompher, regarder avec complaisance (avec un œil de complaisance), jeter des regards de complaisance sur qc.
Καμάρωμα (τὸ), l'action de se pavaner (etc).
Καμαρωτὸς, ὴ, ὸν, courbé en arcade, cintré. §. (μτφορ.) fier, altier. ||. ὀφρύδια καμαρωτὰ, des sourcils arqués.
Καματερὸς, ὰ, ὸν, (ἀρχ.) pénible, fatiguant. 2) laborieux, (ὅθ. κοιν.) Καματερὰ, τὰ γεωργ. βώδια.
Κάματος (ὁ), ἀρχ. =Κόπος.
Καμήλα (ἡ), κοιν. ἡ Κάμηλος.
Καμηλάρης, η (ὁ), conducteur des chameaux, chamelier.
Καμηλήσιος, α, ον, de chameau.
Καμηλοβοσκὸς (ὁ), gardien ou conducteur de chameaux.
Καμηλοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui tient du chameau, qui en a la forme, (διδακτ.) caméliforme.
Καμηλοπάρδαλις, εως (ἡ), ζ. girafe, θ.
Καμηλοποῦλι (τὸ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) ἡ Στρουθοκάμηλος.
Καμηλόπουλον (τὸ), le petit du chameau, chamélon.
Κάμηλος (ἡ), ζ. chameau. (καὶ τὸ θηλ.) chamelle.
Καμινεὺς, έως (ὁ), qui travaille auprès d'un four; (εἰς τὰς ἀτμοκινήτους μηχανὰς) chauffeur.
Καμίνι (τὸ), κοιν. ἡ Κάμινος, four (à tuiles, à briques, à chaux), fourneau, fournaise, θ. forge (κυρ. τῶν χαλκ.), θ. ||. καμίνι ἀσβέσου ἢ γύψου, fourneau d'une plâtrière, four à plâtre.
*Καμινοκόρος (ὁ), νλγ., ramoneur.
Κάμινος (ἡ), ἀρχ. τὸ Καμίνι. ||. ἡ κάμινος ὅπου ἐῤῥίφθησαν οἱ τρεῖς παῖδες, la fournaise où furent jetés les trois enfans.
Κὰμμία, ας, θηλ. τοῦ Κὰνεὶς, =Οὐδεμία, aucune, nulle. 2) Ἀορ. ἀντὶ Τὶς, quelque. ||. κάμμιᾶ φορᾶ, quelque fois. ||. κάμμιὰ δεκαριὰ (πενηνταριὰ κτλ.) δραχμαὶς, quelque dix (cinquante etc) francs. ||. εἶνε κάμμιὰ ἑξηνταριὰ χρόνοι, il y a quelque soixante ans. ||. ἔλα κάμμιὰν ἡμέραν νὰ μὲ εὕρῃς, venez me trouver, un de ces jours.
Κάμνω, Μ. (θὰ) κάμω, faire; exécuter; (ἰδίως ἐπὶ κακοῦ) commetre. §. rendre. §. produire; donner: porter. §. apprêter. §. dresser. ||. τί κάμνεις; que faites-vous? ||. τί κάμνετε; (φρσ. φιλοφρον.), comment vous portez-vous? comment ça va-t-il? Ἴδε καὶ Ἔχω. ||. τὸ ἔργον του τὸ κάμνει πολλὰ καλὰ, il s'acquitte fort bien de tout ce qu'il fait ||. κάμνει εὔμορφα παιδιὰ, elle fait de beaux enfans. ||. ἡ γυναῖκά του τῷ ἔκαμεν υἱὸν, sa femme lui donna un fils. ||. ἡ φοράδα ἔκαμεν ἓν πωλάρι, la jument a fait un poulain. §. τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ μοσχοκάρυδα, l'arbre qui porte la noix muscade. ||. κάμνω χρέη, contracter des dettes. ||. κάμνω συμμαχίαν, contracter alliance. ||. κάμνω συμφωνητικὸν, passer un contrat. ||. (ναυτ.) κάμνω πανιὰ, (φρσ.), faire voile pour, mettre à la voile, appareiller. ||. κάμνω (ἀποκτῶ) ὄρεξιν, se mettre en (gagner de l') appétit. ||. τὸ ψητὸν δὲν ἔκαμε θωριὰν, le rôti n'a pas pris couleur. ||. τὸ ἔκαμε στάκτην, il le reduisit (il le mit) en cendres. ||. ἔκαμε πολὺν δρόμον, il a fait bien du chemin. ||. πόσαις ἡμέραις ἔκαμε νὰ ἔλθῃ; combien de jours a-t-il mis pour arriver? ||. ἔκαμε τρεῖς ἡμέρας νὰ φάγῃ, il a été trois jours sans manger. ||. κάμνει τρεῖς ὥρας νὰ ςολισθῇ (νὰ συγυρισθῇ), elle est (elle met) trois heures à s'ajuster. ||. ἔκαμε χρόνους νὰ τὸν ἰδῇ, il a été des années sans le voir. ||. ἔκαμα ἓξ μῆνας νὰ ἀναλάβω, j'ai été six mois à me remettre. ||. ἡ πληγή του ἔκαμε πολὺν καιρὸν νὰ κλείσῃ (νὰ ἰατρευθῇ), sa plaie a demeuré longtemps à se fermer (à guérir). ||. κάμνουν δύω-τρεῖς χρόνους νὰ φυτρώσουν, ils sont deux ou trois ans à lever. §. κάμνω τον ἰατρὸν (τὸν ζωγράφον κτλ.), ἴδε Ἐπαγγέλλομαι καὶ Μετερχομαι.
§ κάμνω τὸν ἄῤῥωστον (τὸν κοιμισμένον κτλ.), faire le malade (etc), contrefaire, ἴδε καὶ Προσποιοῦμαι. || . κάμνει τὸν ἅγιον, il fait le bon apôtre. ||. (πρὸς ἐπίρ. ἢ πρόθ.) κάμνω ὀγλίγωρα, ἴδε Σπεύδω. ||. κάμε 'γλίγωρα, hâtez (dépêchez)-vous; faites diligence, diligentez-vous. ||. πῶς νὰ κάμω! πῶς θὰ κάμω! (φρσ.), comment vais-je faire? ||. ποιός σ' ἔκαμε τέτοιας λογῆς; qui vous a accommodé de la sorte? ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω χωρὶς υπηρέτην, je ne puis me passer de domestique. ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω χωρὶς σοῦ, je ne saurais me passer de vous. ||. δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς κρασὶ, il ne saurait se passer de vin. ||. ἔχω νὰ κάμω μὲ διαφόρους (μὲ διεςραμμένους) ἀνθρώπους, j'ai affaire à toutes sortes de personnes (à de gens difficiles). ||. μαζῆ μου ἔχει νὰ κάμῃ, (ἐν εἴδει ἀπειλ.), il aura affaire à moi. ||. δὲν ἔχω νὰ κάμω μαζῆ σου

je n'ai rien à démêler avec vous. ‖. ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὴν ἄλλην, cette affaire n'a pas de trait à l'autre. ‖. (ἐπὶ ἐρωτ. σχέσ.) εἶχε νὰ κάμῃ μαζῆ της, il a eu affaire avec elle. ‖. τοῦτο σᾶς κάμνει; (χρησιμεύει πρὸς τὸν σκοπόν σας;) μὲ κάμνει (ἢ) δὲν με κάμνει, cela vous va-t-il? me va (ou) ne me va pas.

Καμόνομαι, Μ. (θὰ) **καμωθῶ**, κοιν. ἀντὶ Προσποιοῦμαι, faire semblant de.

Καμπάνα (ἡ), cloche, θ.

Καμπαναρεῖον (τὸ), clocher.

Καμπὴ (ἡ), ἀρχ. ⟨ κάμπτω ⟩, l'endroit ou quelque chose se plie ou tourne, pli, repli, courbure, θ. ‖. ἡ — τῆς χειρὸς (τοῦ ἀγκῶνος), le plis du bras.

Κάμπη (ἡ), ἔντ. chenille, θ.

Κάμπος (ὁ), κοιν. ἡ Πεδιὰς, champ.

Κάμποσος, η, ον, ἀντνμ., quelque; bon nombre. ‖. εἶνε κάμποσα χρόνια, il y a quelques années. ‖. εἶνε κάμποσος καιρὸς ἀποῦ δὲν τὸν εἶδα, il y a beau temps (beau jour) que je ne l'ai vu. ‖. ἦσαν κάμποσοι, il y en avait bon nombre.

Καμπούρα, ας (ἡ), bosse, θ. (διδακτ.) gibbosité, θ.

Καμπούρης, α, bossu, gobin, (διδακτ.) gibbeux.

Καμπουριάζω, Μ. άσω, devenir bossu; se courber, se voûter; arquer. ‖. ἡ κάττα καμπουριάζει (ὅταν ἐξαγριοῦται), le chat fait le gros dos.

Κάμπτω, Μ. κάμψω, (ἀρχ.) = Λυγίζω. 2) (συνήθ. μτφορ. ἐπὶ πθ.) Κάμπτομαι (εἰς οἶκτον), s'attendrir, se laisser fléchir.

Καμπυλόγραμμος (ὁ, ἡ), μθμτ., curviligne.

Καμπύλος, η, ον, courbe. ‖. (οὐσ.) καμπύλη (ἐνν. γραμμὴ), une (ligne) courbe. ‖. τὸ καμπύλον (ἀντὶ ἡ Καμπυλότης) γραμμῆς, la convexité d'une (ligne) courbe.

Καμπυλότης, ητος (ἡ), courbure, θ.

Κάμωμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ἔργον, Πρᾶξις, œuvre, θ. fait.

Κἂν, μόρ. καὶ σύνδ. Ἐλαττωτ., au moins; seulement; même. ‖. εἶπαν ὅτι ἀπέθανεν, ἐν ᾧ οὔτε κἂν ἠσθένησεν, on l'a dit mort, et il n'a pas seulement été malade. ‖. ὅ,τι κεν μὲ γράψῃς, οὔτε θὰ τὸ ἀναγνώσω κἂν, tout ce que vous m'écrirez, je ne le lirai seulement pas. ‖. οὔτε κἂν, μήτε κἂν, pas même. 2) (Ἐναντ. ἢ Ὑποθ.) κἂν ὑποτεθῇ ὅτι θὰ ἀποτύχῃ, dût-il échouer. ‖. κἂν ἦτον κἂν δὲν ἦτον εἰς τὸ 'σπίτι, qu'il fût au logis ou qu'il n'y fût pas, ἴδε καὶ Εἴτε.

Κανάβι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Καννάβι κτλ.

Κανάκια (τὰ), ἀρχ. τὰ Χαΐδια, les caresses.

Κανακάρης, ισσα, ικον, = Χαϊδεμένος, enfant gâté.

Κανάρι (τὸ), πτν. serin. ‖. τὸ θηλυκὸν κανάρι δὲν κελαδεῖ, la serine ne chante pas.

Κανάτα (ἡ) καὶ

Κανάτι (τὸ), vase de terre, pot.

Κανδήλα (ἡ), veilleuse, θ. lampe, θ.

Κανδηλάπτης, ου (ὁ), allumeur des chandelles (des lampes) de l'eglise. §. sacristain.

Κανδηλέρι (τὸ), chandelier, flambeau, martinet (μὲ χεροῦλι). ‖. ἓν ζευγάρι κανδηλέρια, une paire de flambeaux.

Κἀνεὶς, ενὸς (κἀμμία, κἀνὲν), κοιν. ἀντὶ Οὐδεὶς, aucun, personne, pas un; qui que ce soit, nul. ‖. δὲν εἶνε κἀνεὶς εἰς τὸ 'σπίτι, il n'y a personne au logis, il n'y a qui que ce soit. 2) (Ἀορ.) Τις, quelqun ἢ quelqu'un, quelque; (ἐνίοτε) personne. ‖. ;γνωρίζεις κἀνένα τῶν δικαστῶν μου; δὲν γνωρίζω κἀνένα, connoissez-vous quelqun de mes juges? je n'en connais pas un. ‖. ; (δὲν) ἦλθε κἀνείς; n'est-il venu personne? ‖. εἶνε κἀνεὶς ἐπάνω; κἀνεὶς, y a-t-il quelqu'un en haut? personne. ‖.;τὸν εἶδε κἀνείς; quelqun l'a-t-il vu? ‖. ἀμφιβάλλω ἐὰν ἐπιτύχῃ κἀνεὶς, je doute que personne y réussisse.

Κἀνὲν, ενὸς, οὐδ. τοῦ Κἀνείς.

Κἀνένας, χυδ. ἀντὶ Κἀνείς.

Κανέλλα, ας (ἡ), ἄρ. canelle, θ.

Κανελλόλαδον (τὸ), huile (essence) de cannelle.

Κανελλόχρους (Τ. Κανελλᾶς), ου (ὁ, ἡ), qui a la couleur de la canelle, canellé.

Κανθαρὶς, ίδος (ἡ), ἔντ. cantharide, θ.

Κάνθαρος (ὁ), ἔντ. escarbot, scarabée, bousier, fouille-merde.

Κανθὸς (ὁ), ἀρχ. le coin de l'œil.

Κανιστράκι (τὸ), corbillon.

Κανιστροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une corbeille, (διδακτ.) corbiculé.

Κάνιστρον (τὸ), corbeille, θ.

Καννάβι (τὸ), φ. chanvre, θ.

Καννάβινος, η, ον, de chanvre.

Καννα[β]όπανον (τὸ), canevas.

Καννα[β]όσχοινον (τὸ), cordage de chanvre.

Ραννα[β]οῦρι (τὸ), chénevis.

Καννὶ (τὸ), aspersoir, goupillon.

Κανονάρχος (ὁ), enfant de choeur.

Κανόνας (ὁ), χυδ. ὁ Κανών.

Κανόνι (τὸ), canon, bouche à feu, θ. ‖. δὲν εἶχαν κανόνια, il leur manquait du canon. ‖. ὁ κρότος τῶν κανονίων, le bruit du canon.

Κανονιά (ἡ), coup de canon.

Κανονίζω, Μ. ίσω, régler.

Κανονικὸς, ἡ, ὸν, conforme aux règles, régulier; (Ἐκκλησ.) canonique; canonial. ‖. κανονικὸν σχῆμα, (Γεωμετρ.), figure régulière. ‖. τὸ κανονικὸν δίκαιον, (ἡ ἐκκλησιαστικὴ νομοθεσία), le droit canon. ‖. (καὶ ἀφῃρημ.) τὸ κανονικὸν τῶν ἱερῶν βιβλίων, la canonicité des livres saints. 2) = Κανονισμένος, Ὡρισμένος, fixe. ‖. τὰ κανονικὰ (δικαιώματα) ἐπισκόπου κτλ., le revenu fixe, le gros (d'un évêché, d'une cure etc), le canonique.

Κανονικῶς, ἐπίρ. conformement aux règles, régulière-

ment; (Ἐκκλησ.) canoniquement.

Κανονισμὸς (ὁ), l'action de régler; régularisation, θ. §. règlement, statut. ||. ὁ—τοῦ Πανεπιστημείου (τοῦ Συμβουλίου κτλ.), le règlement de l'Université (du Conseil d'État etc).

Κανονοβολισμὸς (ὁ), canonnade, θ.

Κανονοβολῶ, Μ. ήσω, tirer du canon (des coups de canon); (μτβτ.) canonner.

Κανονοστάσιον (τὸ), redoute, θ. batterie, θ.

Κανονοστοιχία (ἡ), batterie, θ.

Κανονοφόρος (ὁ), (κυρ. λέμβος, chaloupe) canonière, θ.

Καντάρι (τὸ), quintal (il pèse cent livres), romaine, θ. péson, crochet.

Κανὼν, όνος (ὁ), ἐργαλ. règle, θ. 2) (συχνότ. μτνμ.) règle, θ. loi, θ. principe, θ. précepte; (Ἐκκλησ.) canon; §. pénitence, θ. satisfaction, θ. correction, θ. ||. κάμνω τὸν κανόνα μου, faire sa pénitence, subir sa correction, expier ses fautes. §. κανὼν (ὀργανισμὸς ἐσωτερικὸς, διατύπωσις) μοναστηρίου, règle de vie, institut. ||. κατὰ κανόνας, selon les règles ou les canons, dans les règles. ||. ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς συντάξεως, contre les lois de la syntaxe. ||. σύμφωνον με τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, conforme aux préceptes de l'art.

Καπηλεῖον (τὸ), cabaret, taverne, θ. cantine (τῶν στρατοπέδων), θ.

Καπηλεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), frélater, falsifier. §. spéculer sur; trafiquer. ||. καπηλεύει τὰ θεῖα, il trafique (il fait trafic) des choses saintes.

Καπηλικὸς, ή, ὸν, de cabaret ou de cabaretier.

Καπηλὶς, ίδος (ἡ), cantinière (κυρ. ἡ τῶν στρατοπέδων).

Κάπηλος (ὁ), cabaretier, cantinier (τῶν στρατοπέδων).

Καπίστρι (τὸ), licol, licou; §. muselière, θ.

Καπιστρόνω, Μ. ώσω, emmuseler.

Καπνιὰ (ἡ), noir de fumée, suie. θ. 2) εἶδ. φυτ. fiel de terre, fumeterre, θ. (διδακτ.) corydale. 3) ἴδε Ἐρυσίβη.

Καπνίζω, Μ. ίσω, (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), fumer, enfumer, fumiger, parfumer. ||. αὐτὴ ἡ γωνιὰ καπνίζει, cette cheminée fume. ||. καπνίζω γράμματα (διὰ τὴν πανώλην), parfumer des lettres. §. τὰ καπνίζω, (φρσ. χυδ.) ἴδε Κατσαλίζω.

2) (ῥοφῶ καπνὸν), fumer (du tabac, un cigare). ||. δὲν καπνίζω, je ne fume pas. ||. τὸ μέρος (δωμάτιον) ὅπου καπνίζουν, la tabagie.

Καπνίλα (ἡ), odeur (saveur) de fumé.

Κάπνισμα (τὸ), l'action de fumer (d'enfumer etc).

Καπνιστερὸν καὶ

Καπνιστήρι (τὸ), parfumoir; cassolette, θ.

Καπνιστὸς, ή, ὸν, séché à la fumée, fumé, enfumé, sauré. ||. γλῶσσαι καπνισταὶ, langues fumées.

Καπνοδόχη (ἡ), cheminee, θ.

Καπνὸς (ὁ), fumée. θ. ||. ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον (τιθέναι), (παροιμ.) ἴδε Πηδάλιον. 2) (τὸ καπνόχορτον), φ. tabac (à fumer).

Καπνοσακκοῦλα (ἡ), bourse à tabac, blague (κυρ. ἡ ἀπὸ 'γγοῦσαν πελεκᾶνος), θ.

Καπονάκι (τὸ), petit chapon, chaponneau, (ὑποκορ. τοῦ-

Καπόνι (τὸ), chapon. ||. κάμνω καπόνια, chaponner (des cochets). ||. χύτρα διὰ καπόνια, chaponnière, θ.

Κἄποτε, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Ἐνίοτε.

Κἄπου, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Που, (ἀόρ.), quelque part. ||. κἄπου ἀλλοῦ, quelque autre part. ||. ||. κἄπου τὸ ἀνέγνωσα, j'ai lu cela quelque part. 2) ἀντὶ Κἄποτε. ||. κἄπου-κἄπου, de temps en temps.

Καποῦλια (τὰ), τὰ Ὀπίσθια τοῦ ἵππου κτλ., la croupe (d'un cheval).

Κάππα (ἡ), chappe, θ.

Κάππαρις (ἡ), φ. caprier (τὸ φυτὸν), câpres (τὸ φαγώσιμον μέρος του), θ. πλθ. ||. πάππια μὲ τὴν κάππαριν, canard aux câpres.

Κἄπποιος, α, ον, ἀντνμ. (Ἀόριστ.), quelque; certain; quelqu'un, tel. ||. κἄπποιον προσμένω. j'attends quelqu'un. ||. ἔχει κἄπποιαν ὑπόληψιν, il jouit d'une certaine réputation ||. ἕνας κἄπποιος, un certain, un je ne sais qui, (δικαστ. καὶ περιφρν.) un certain quidam. ||. τοῦτο ἔχει κἄπποιαν πιθανότητα, il y a quelque apparence à cela.

Κάπρος (ὁ), verrat.

Κάρα (ἡ), tête, θ. (κυρ. ἡ τῶν ἱερῶν λειψάνων) chef. ||. ἡ—τοῦ ἁγ. Διονυσίου, le chef de saint Denis.

Καραβήσιος, α, ον, de vaisseau.

Καράβι (τὸ), bâtiment, navire, vaisseau (κυρ. τὸ μεγάλον καὶ πολεμικόν). ||. ἐφάγομεν (ἐκοιμήθημεν) εἰς τὸ καράβι, nous avons dîné (couché) à bord.

Καραβιὰ (ἡ), navée, θ.

Καραβὶς, ίδος (ἡ), ὀκτρακόδ., écrevisse, θ. ||. ζωμὸς καραβίδων, bouillon d'écrevisses, soupe aux écrevisses.

Καραβιώτης, ου (ὁ), κοιν. ὁ Ναύτης.

Καραβοκύριος (ὁ), κοιν. ὁ Πλοίαρχος (κυρ. μικροῦ πλοίου), patron.

Καραβόπανον (τὸ), noyale ou noyalle, θ.

Καραβοτσακκίζομαι, Μ. τσακκισθῶ (θὰ), κοιν. ἀντὶ Ναυαγῶ. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Καραβοτσακκισμένος, η, ον, naufragé.

Καραβοτσάκκισμα (τὸ), κοιν. τὸ Ναυάγιον.

Καρατομία (ἡ), décapitation, θ.

Καρατομῶ, Μ. ήσω, couper la tête, décapiter.

Καρβουναρεῖον (τὸ), charbonnière, θ.

Καρβοῦνι (τὸ), πέτρ. πολύτ. carboucle, escarboucle, θ. grenat.

Καρβουνιά (ἡ), ἴδε Ἀνθρακιά.
Καρβουνιάρης, η (ὁ), charbonnier.
Κάρβουνον (τὸ), charbon. ||. γράφω (μαυρίζω) μὲ κάρβουνον, écrire ou noircir avec du charbon, charbonner. ||. γίνομαι (μεταβάλλομαι εἰς) κάρβουνον, être réduit en charbon; se charbonner. ||. μέρος (δάσους) ὅπου βγάζουν κάρβουνα, charbonnière, θ.
Καρδαμίνη (ἡ), φ. cresson.
Κάρδαμον (τὸ), φ. cresson alénois.
Καρδάρι (τὸ), σκεῦος ποιμεν., terrine à traire, θ. baratte, θ. ||. τὸ καρδάρι ὅπου δέρνουν τὸ γάλα ἵνα ἐκβάλωσι τὸ βούτυρον, batte à beurre, θ. batirolle, θ.
Καρδερίνα (ἡ), πτν. chardonneret.
Καρδία (ἡ), cœur; (συνκδχ.) courage, ardeur, θ. §. humeur, θ. ||. ἔχει καρδιὰν, c' est un homme de cœur. ||. δὲν ἔχει καρδιὰν, il n' a point de cœur; c' est un homme sans cœur. ||. πῶς βάσταξ' ἡ καρδιά σου; comment avez-vous eu le courage? ||. καλὴ καρδιὰ, belle humeur, θ. gaieté, θ. ||. ἐκ (ἀπὸ) καρδίας, cordialement, du cœur, du fond du cœur. ||. μὲ τὴν καρδίαν μου, μὲ ὅλην μου τὴν καρδιὰν, = Ἐξ ὅλης καρδίας, Προθύμως, Προθυμότατα, de tout mon cœur, du meilleur de mon cœur ||. χωρὶς καρδιὰν, = Ἀπροθύμως, à contre cœur. ||. δουλεύει μὲ τὴν καρδιάν του, il travaille de bon cœur, il a cœur à l'ouvrage. 2) (καταχρ. τὸ στομάχι), μοῦ πονεῖ (ἀνακατόνεται) ἡ καρδιά μου, le cœur me fait mal (me soulève, me bondit). 3) (μτνμ.) ἡ Ἐντεριώνη (τῶν δένδ.), le cœur. ||. ἡ—τοῦ μαρουλιοῦ, le cœur d'une laitue. 4) (συνκδχ. ἡ μέση, καὶ [κατ' ἔκτ.] ἡ ἀκμὴ), 'ς τὴν καρδιὰν τοῦ χειμῶνος, au cœur (au fort) de l'hiver, en plein hiver.
Καρδιακὸς, ἡ, ὀν, κοιν. ὁ Θαῤῥαλέος, ὁ Εὔτολμος, homme de cœur, courageux. 2) ὁ Ἐγκάρδιος, cordial; qui touche le cœur. ||. καρδιακὸς φίλος, ami du cœur (cordial).
Καρδιαλγία (ἡ), καταχρ. douleur (mal) d'estomac, mal de cœur, crève-cœur, tranchées, θ. πληθ., (διδακτ.) cardialgie, θ.
Καρδινάλιος (ὁ), cardinal. ||. ὁ σύλλογος (ἡ σύνοδος) τῶν Καρδιναλίων, le sacré collège. ||. ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) τοῦ Καρδιναλίου, la pourpre (romaine). ||. διορίζομαι καρδινάλιος, recevoir la barette. ||. ὁ πάππας τὸν ἐχειροτόνησε καρδινάλιον, le pape lui a donné le chapeau (la calotte). ||. χηρεύουσι (τόσαι) θέσεις καρδιναλίων, il vaque tant de chapeaux.
Καρδιογνώστης, ου (ὁ), qui connaît les cœurs, qui lit dans les cœurs. ||. ὁ θεὸς μόνος εἶνε καρδιογνώστης, il n' y a que Dieu qui sonde les cœurs (qui voit le fond des cœurs).
Καρδιοκτύπι (τὸ), battement (palpitation) du cœur; (συνκδχ.) anxieté, θ. alarmes, θ. πληθ. inquiétude, θ.
Καρδιοκτυπῶ, Μ. ήσω, le cœur me bat (palpite). §. (συνκδχ.) être dans des tranchées (des agonies, une grande anxiété d'esprit), éprouver des vives alarmes.
Καρδιόπονος (ὁ) κοιν. ἡ Καρδιαλγία.
Καρδιόσχημος (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un cœur, cordiforme.
Καρδιοχούλιαρον (τὸ), le creux de l'estomac.
Καρηβαρία (ἡ), pesanteur de tête, θ. ||. ἔχω καρηβαρίαν, j' ai la tête alourdie (pesante).
Καρὶς, ίδος (ἡ), ὀστρακόδ. crevette, θ. chevrette, θ. creviche, θ. salicoque.
Κάρκαδον (τὸ), croûte (d' une plaie), θ. 2) champignon (d' une mèche).
Καρκινάρι (τὸ), ὀστρακόδ., bernard l'hermite, soldat marin.
Καρκινικὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. στίχος), espèce de ver qui se lit de deux côtés,
Καρκινοβατῶ, Μ. ήσω, marcher comme un crabe (à reculons), aller à reculons comme les écrevisses.
Καρκινοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble au cancre, qui en a la forme, cancriforme, canceriforme; (ἀνατομ.) cancroïde.
Καρκινοειδῶς, ἐπίῤ., à la manière des cancres, à reculons.
Καρκῖνος (ὁ), ὀστρακόδ., cancre, crabe, (ἀστρνμ.) écrevisse, θ. cancer; (ἰατρ.) chancre, carcinome, cancer. ||. ὁ τροπικὸς τοῦ Καρκίνου, (Γεωγρφ.), le tropique du Cancer.
*Καρκινοφάγος (ὁ), qui se nourrit de crabes, (διδακτ.) cancrivore. ||. εἶδ. πτν. (ἐρωδιοῦ), crabier.
Καροῦλι (τὸ), poulie, θ. moufle (ὅταν ἦνε πολλὰ ἑνωμένα), θ.
Καρπερὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Καρποφόρος, ὁ Εὔκαρπος, fécond.
Καρπίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Καρποφορῶ.
Κάρπιμος, η, ον, qui porte des fruits, productif, fertile.
Καρπὸς (ὁ), fruit (κυρ. καὶ μτφορ.), produit, résultat, profit. || » ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται, « (Γρφ.), παροιμ., on connait l' arbre à son fruit (par le fruit).
Καρποῦμαι, Μ. καρπωθῶ (θὰ), recueillir le fruit de, tirer parti, jouir.
Καρποφορία (ἡ), fructification, θ. §.=Εὐφορία, fertilité, θ. fécondité, θ.
Καρποφόρος (ὁ, ἡ), qui porte ou produit des fruits, fertile, fécond; fructueux; fruitier.
Καρποφορῶ, Μ. ήσω, porter ou produire (rapporter) des fruits, fructifier. ||. ἡ γῆ αὕτη δὲν καρποφορεῖ πλέον, cette terre ne produit plus. 2) (μσ. αὐτπθ.) faire son profit (profiter) de qc.
Κάῤῥον (τὸ), Ατν., chariot, charette, θ.
Καρτέρι (τὸ), κοιν. ἡ Ἐνέδρα, affût. ||. κάμνω καρτέρι, = Ἐνεδρεύω, se mettre en (dresser une) embuscade, embusquer, s'embusquer.

Καρτερία (ὁ), constance, θ. fermeté, θ. persévérance, θ.
Καρτερῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), avoir de la constance (de la fermeté), endurer constamment (patiemment). §. (κοιν.), = Προσμένω, attendre. ||. κάλλιον πέντε καὶ 'στὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρει, (παροιμ.), ἴδε Χέρι.
Καρύα (ἡ), ἀρχ. ἡ Καρυδιά.
Καρυδάκι (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύδι, petite noix.
Καρυδένιος, α, ον, ἴδε Καρύϊνος.
Καρυδιὰ (ἡ), δ. noyer.
Καρύδι (τὸ), 'πωρ. noix, θ. ||. (μτνμ.) τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ, le nœud de la gorge, (χυδ.) pomme d' Adam. ||. τὸ — τοῦ γόνατος, la rotule. ||. μὲ μίαν πέτραν δύο καρύδια, (παροιμ.), ἴδε Πέτρα.
Καρυδόλαδον (τὸ) huile de noix, θ.
Καρυδότσεφλον (τὸ), coque (coquille, écale) de noix, θ.
Καρυδόφλουδα (ἡ), écale verte de noix, θ. brou.
Καρύϊνος (προφ. κοιν.) Κάρυινος, η, ον, de noyer. fait de bois du noyer.
Καρύκευμα (τὸ), ce qui sert à assaisonner, assaisonnement, ragoût.
Καρύκευσις, εως (ἡ), l'action de préparer avec des ingrédiens (d' assaisonner) un met, assaisonnement.
Καρυκεύω, Μ. εύσω, préparer (accommoder) avec des ingrédiens un met, assaisonner (κυρ. καὶ μτφορ.)
Κάρυον (τὸ), ἀρχ. τὸ Καρύδι.
Καρυόφυλλον (τὸ), εἶδ. φ. (ἄλλ. Κόστον), herbe au coq (ou) de coq. 2) εἶδ. ἀνθ. ἴδε Γαρόφαλλον. 3) εἶδ. ἀρώμ. ἴδε Μοσχοκάρφι.
Καρφὶ (τὸ), clou. ||. ἐμπόριον ἢ ἐργαστήριον καρφίων, clouterie, θ. ||. τεχνίτης ἢ ἔμπορος καρφίων, (Τουρκ. ἐγξερτζῆς), cloutier. ||. τὸ ἄλογον ἐπάτησε καρφί, le cheval s'encloua.
Καρφίτσα καὶ
Καρφοβελόνα (ἡ), épingle, θ.
Καρφόνω, Μ. ώσω, clouer; cheviller. ||. καρφόνω κανόνι, enclouer un canon.
Κάρφωμα (τὸ), l'action de clouer (etc), clouage.
Καρχαρίας, ου (ὁ), εἶδ. κήτ. θηρ. (σκυλόψαρον), requin.
Καρχαρόδους, οντος (ὁ, ἡ), qui a les dents aiguës.
Κάρωσις, εως (ἡ), assoupissement avec pesanteur de tête.
Κασίδα (ἡ), teigne, θ. ||. τοῦ ἔτριψαν τὴν κασίδα (φρσ.), on lui a bien lavé le béguin.
Κασιδιάρης, α, ικον, teigneux.
Κασιδοπάνι (τὸ), calote, θ.
Κασσιτέρινος, η, ον, d' étain, fait d'étain.
Κασσίτερος (ὁ), μέταλλ. étain.
Καστανηὰ (ἡ), δ. chataignier.
Κάστανον (τὸ), 'πωρ. chataigne, θ.
Καστανόχρους (ὁ, ἡ), qui est de couleur de chataigne, chatain marron; (ἐπὶ ἵππων) bai.
Καστόριον ἢ (καταχρ.) Καστόρχιον (τὸ), ἰατρ. castoreum.
Κάστρον (τὸ), κοιν. τὸ Φρούριον, chateau.
Κάστωρ, ορος (ὁ), ζ. castor.
Κατὰ, πρόθ. (συντάσ. ἀρχ. μὲν μὲ γεν. καὶ σημ. 1) (Τόπον), κατὰ γῆς, à terre, par terre.
2) (Καταφορὰν ἢ 'Εναντιότητα), contre. ||. ἐστράτευσε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, il marcha contre l'ennemi. ||. ὁμιλεῖ κατ' αὐτοῦ (ἐναντίον του), il parle contre lui. ||. (ἢ ἀπολύτ.) ὁμιλεῖ ὑπὲρ καὶ κατὰ, parler pour et contre. ||. ἐγὼ εἶμαι κατὰ, pour moi, je suis contre. ||. (κοιν. δὲ μὲ αἰτ. ἢ σημ. 1) (Τόπον), κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, par terre et par mer. ||. καθ' ὁδὸν, chemin faisant, en chemin. ||. εἶνε καθ' ὁδὸν, il est en chemin. ||. βάλλω τι κατὰ μέρος, mettre qc. à part. ||. βλέπω κατὰ πρόσωπον, regarder en face. ||. προσβάλλειν κατὰ μέτωπον, attaquer de front. ||. ἔχω κατὰ νοῦν, avoir l'intention, penser. ||. (καὶ κατὰ κίνησ. ἀντὶ τῆς Πρὸς) τὸν εἶδα καὶ 'πήγαινε κατὰ τὴν ἀγορὰν, vers, du côté de. 2) (Χρόν.), τοῦτο συνέβη κατὰ (μῆνα) Δεκέμβριον, cela arriva en décembre. ||. καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ ἔβγω, à l'instant où j'allais sortir. ||. καθ' ἡμέραν, ἴδε Καθημέραν. ||. κατὰ τριμηνίαν, par trimestre. ||. κατ' ἔτος, par an. ||. ἐξοδεύει τόσα κατ' ἔτος, il dépense tant par an. ||. καθ' ἡμᾶς, de nos jours. §. κατὰ τὸ παρὸν, quant à présent, pour le présent, pour le moment, présentement. 3) (Αἰτίαν ποιητ.), κατὰ παρακίνησιν τοῦ δεῖνος, à l' instigation d' un tel. ||. κατ' αἴτησιν (κατὰ παράκλησιν) τοῦ δεῖνος, à la requête d'un tel. ||. κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος, sur la requête du demandeur. ||. ἦλθα κατὰ πρόσκλησίν του, je ne suis venu que sur son invitation. ||. διωρίσθη κατὰ πρότασιν τοῦ ὑπουργοῦ, il fut nommé sur la présentation du ministre. ||. κατὰ τύχην, par hasard. ||. κατ' εὐτυχίαν, par bonheur. ||. κατὰ λάθος, par méprise. ||. κατὰ χρέος, par devoir 4) (Τρόπον), κατ' ὀλίγον, petit à petit, peu à peu. ||. κατὰ λέξιν, mot à mot. ||. κατὰ γράμμα, à la lettre, au pied de la lettre, littéralement. ||. κατ' ἀλφάβητον, par ordre alphabétique. ||. διαιρεῖν κατὰ κεφάλαια, diviser par chapitres. ||. τοῦτο ἐρρέθη κατ' ἀντίφρασιν, cela est dit par antiphrase. ||. κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν, dans un autre sens. ||. γράφειν καθ' ὑπαγόρευσιν, écrire sous la dictée (de q.). ||. θὰ τοῦ τὸ γράψω κατ' ἔκτασιν, je lui écrirai au long. ||. κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν, en droite ligne. ||. κατὰ μῆκος, de long, en long. ||. κατ' ἴχνος, pas à pas. ||. καθ' ὁλοκληρίαν, en totalité. ||. κατὰ πάντα, sous tous les rapports, tout à fait.
5) (Ἀναλογίαν ἢ 'Ομοιότητα), ὁ θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα του, Dieu fit l' homme à son image. ||. εὗρον ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, je trouvais un homme selon mon cœur. ||. καθ' Ὅμηρον,

κατὰ Πλάτωνα κτλ., d'après Homère (Platon etc.). ||. κατὰ τὸν Καρτέσιον, suivant Descartes. ||. κατὰ τὸν δεῖνα ἱςορικὸν, selon (suivant, au rapport de) tel historien. ||. κατὰ τὴν μυθολογίαν, suivant la fable. ||. κατὰ τὰ δεδογμένα, conséquemment à ce qui avait été réglé. ||. κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, au gré de ses désirs, selon ses desirs. ||. κατὰ τὰς πράξεις (τὰ ἔργα) του, selon ses mérites. ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν των, selon (suivant, d' après, conformement, conséquemment à) ce qui a été stipulé. ||. κατὰ τὸν λογαριασμόν σας, à votre compte. ||. κατ' ἐμὴν κρίσιν (γνώμην), κατ' ἐμὲ, (ὅσον) τὸ κατ' ἐμὲ, quant à moi, pour moi, pour ce qui me concerne, de ma part; à mon gré, à mon avis, à mon particulier. ||. κατὰ τὴν ἰδέαν του, à sa fantaisie, selon sa fantaisie. ||. κατὰ τὸ λέγειν τοῦ (δεῖνος), au dire de... 6) (Προσδιορισμὸν ἢ τὸ Κατά τι)!, κατὰ τὰς περιστάσεις, d'après les circonstances, suivant les circonstances. ||. ; θὰ ἀναχωρήσῃς ὀγλήγωρα ; κατὰ τὰς περιστάσεις, partirez-vous bientôt ? c'est selon. ||. τὸ οὐσιαστικὸν πρέπει νὰ συμφωνῇ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, il faut que le substantif et l'adjectif conviennent en genre et en nombre. ||. κατὰ τὸν καιρὸν καὶ κατὰ τὸν τόπον, suivant le temps et le lieu. ||. (καὶ ἐννοουμένης τῆς προθέσεως), Ἕλλην τὴν καταγωγὴν, Grec d'origine. ||. χειρουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, chirurgien de profession (de sa profession).

Κάτα (ἡ), ἴδε Κάττα.

Καταβαίνω, Μ. (θὰ) καταβῶ, descendre. ||. τὸ θερμόμετρον κατέβη τέσσαρας βαθμοὺς, le thermomètre a descendu de quatre degrés. ||. τοῦ κατέβη καταῤῥοὴ εἰς τὸ στῆθος, il lui est tombé une fluxion (un rhume) sur la poitrine. 2) (μτνμ.) ἀντὶ Φθηναίνω. ||. τὰ γεννήματα κατέβηκαν, les céréales ont baissé de prix.

Καταβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), jeter à terre, abattre, terrasser, atterrer ; mettre à bas, accabler; faire succomber, (πθ.) succomber. ||. ὥστε ὁ ἰσχυρότερος νὰ καταβάλλῃ τὸν ἀσθενέστερον, que le plus fort puisse accabler le plus faible. ||. μὴ ἀφίνεσθε νὰ καταβληθῆτε ὑπὸ τῆς λύπης (τοῦ φόβου κτλ.), ne vous laissez pas abattre à la tristesse (par la crainte etc). ||. κατεβλήθη ὑπὸ τῆς λύπης, il succomba à la douleur. ||. (ὁ πρκμ. τῆς πθ. μτχ.) Καταβεβλημένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.) abattu. 2) compter (de l'argent), payer (en argent comptant) ; acquitter un payement ; faire un versement, verser (des fonds, d'argent). §. (καὶ μτφορ.) καταβάλλω μεγίστην (πᾶσαν) φροντίδα, mettre le plus grand soin.

Καταβαρύνω, Μ. ύνω (θὰ), accabler.

Κατάβασις, εως (ἡ), l'action de descendre, descente, θ. §. abaissement. ||. ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις τοῦ Χριστοῦ, la descente de Notre-Seigneur aux enfers.

Καταβεβλημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταβάλλω.

Καταβιβάζω, Μ. άσω, ἀρχ. ἀντὶ Καταιβάζω.

Καταβίβασις, εως (ἡ), καὶ

Καταβιβασμὸς (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Καταίβασμα.

Καταβόθρα (ἡ), κοιν. τὸ Βάραθρον, gouffre.

Καταβολάδα (ἡ), provin; marcotte, θ. ||. κάμνω καταβολάδαις, provigner; marcotter.

Καταβολὴ (ἡ), ἀρχ. l'action de placer les fondements ; (συνκδχ.) commencement. ||. (συνήθ.) ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, dès la création du monde, (ἢ ἁπλ.) depuis la création.

Καταβοῶ, Μ. ήσω, crier (déclamer) contre q. ou qc., pousser des hauts cris.

Κατάβρεξις, εως (ἡ), arrosement (d'une chambre, d'une promenade).

Καταβρέχω, Μ. βρέξω, arroser (les rues, la promenade etc).

Καταβροχθίζω, Μ. ίσω, engloutir, engouffrer.

Καταβρόχθισις, εως (ἡ), l'action d'engloutir.

Καταβυθίζω, Μ. ίσω, submerger.

Καταβύθισις, εως (ἡ), l'action de sumberger, submersion, θ.

Καταγγέλλω, Μ. αγγείλω (θὰ), ἀρχ. = Καταμηνύω, dénoncer.

Καταγελῶ, Μ. γελάσω, ἀρχ. = Περιγελῶ.

Καταγέλαστος (ὁ, ἡ), ridicule.

Καταγίνομαι (χωρὶς Μ.), = Ἀσχολοῦμαι, s'occuper, être après qc., vaquer ou travailler à. ||. καταγίνεται νὰ κτίσῃ τὴν οἰκίαν του, il est après à bâtir sa maison. ||. κατεγίνετο εἰς τὰς ἑτοιμασίας τοῦ ταξειδίου του, il était occupé à faire ses préparatifs de voyage. ||. καταγίνεται νὰ τοὺς φιλιώσῃ, il travaille à les reconcilier. ||. καταγίνεται εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλολογίας. il s'occupe à l'étude des belles-lettres.

Καταγινώσκω, ἀρχ. ἀντὶ Καταδικάζω καὶ Κατακρίνω.

Κάταγμα (τὸ), ἀρχ. fracture (d'un os).

Κατάγνωσις, εως (ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Καταδίκη καὶ Κατάκρισις.

Κατάγομαι (χωρὶς Μ.), tirer son origine, être issu ou originaire de, descendre. ||. κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, il est originaire d'Italie. ||. κατάγεται ἀπὸ τοῦ Καρόλου Μάγνου, il descend de Charlemagne.

Καταγραφὴ (ἡ), l'action de mettre par écrit, enregistrement, inscription, θ. 2) = Κατάλογος, inventaire. ||. κάμνω τὴν καταγραφὴν (σκευῶν, δικογράφων κτλ.), dresser l'inventaire des meubles (des pièces d'un procès etc), inventorier.

Καταγράφω, Μ. γράψω, coucher par écrit, enregistrer, inscrire. ||. ; κατεγράφης (σὲ κατέγραψαν) εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν ; vous êtes-vous

fait inscrire sur la liste des souscripteurs? ||. καταγράφω εἰς κατάστιχον (σκεύη, ἔπιπλα κτλ.), faire l'inventaire (des meubles etc); inventorier. ||. καταγράφω τὰ δικόγραφα, inventorier les pièces d'un procès. ||. αὐτὸ τὸ ἔγγραφον δὲν κατεγράφη, on n'a pas inventorié cette pièce.

Καταγωγὴ (ἡ), origine, descendance, θ. naissance, θ. condition, θ. extraction, θ. ||. γνωρίζω τὴν καταγωγήν του, je connais son extraction. ||. Ἕλλην τὴν καταγωγὴν, Grec d'origine.

Καταγώγιον (τὸ), = Κατάλυμα.

Καταγωνίζομαι, Μ. αγωνισθῶ (θὰ), ἀρχ. vaincre, triompher de.

Καταδαμάζω, Μ. άσω, dompter.

Καταδάμασις, εως (ἡ), l'action de dompter.

Καταδαπανῶ, Μ. ήσω, = Καταναλίσκω, consumer.

Καταδεκτικὸς, ή, ὸν, affable.

Καταδέχομαι, Μ. δεχθῶ (θὰ), daigner. ||. δὲν καταδέχομαι, dédaigner. ||. δὲν κατεδέχετο νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ, il dédaignait de nous parler.

Καταδίδω, Μ. καταδώσω, κοιν. ἀντὶ Προδίδω.

Καταδικάζω, Μ. άσω, condamner. ||. δὲν πρέπει νὰ τὸν καταδικάσωμεν ἀναπολόγητον (χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσωμεν), il ne faut pas le condamner sans l'entendre.

Καταδίκη (ἡ), condamnation, θ.

Κατάδικος (ὁ), criminel, condamné.

Καταδιώκω, Μ. ώξω, persécuter; poursuivre.

Καταδίωξις, εως (ἡ), persécution, θ. poursuite, θ.

Καταδρομεὺς, έως (ἡ), νλγ. armateur (en course), corsaire.

Καταδρομὴ (ἡ), ⟨κατατρέχω⟩, persécution, θ. §. (εἰς τὰ χαρτοπαίγνια ἀντὶ Ἀτυχία), guignon. ||. ἔχω καταδρομὴν, avoir du (être en) guignon.

Καταδρομικὸς, ή, ὸν, qui concerne les courses ou les corsaires. ||. (πλοῖον) καταδρομικὸν, bâtiment armé en course, corsaire.

Καταδυναστεία (ἡ), oppression, θ. tyrannie, θ.

Καταδυναστεύω, Μ. εύσω, opprimer, ἴδε καὶ Καταθλίβω.

Κατάδυσις, εως (ἡ), immersion, θ. ||. οἱ χριστιανοὶ βαπτίζονται εἰς τρεῖς καταδύσεις, les Chrétiens se font baptiser par trois immersions.

Κατάθεσις, εως (ἡ), l'action de déposer; (κυρ. Νμ.) déposition (d'un témoin); consignation (d'une somme), θ.

Καταθέτω (κοιν. ἀντὶ Κατατίθημι), Μ. θέσω, déposer; (Νμ.) consigner (une somme, une amende). §. = Καταβάλλω (τὰ χρήματα), payer comptant. ||. καταθέτω τὰ ὅπλα (παραδίδομαι), mettre les armes bas (armes bas, bas les armes). ||. καταθέτω εἰς τὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην τὸ παρὰ τοῦ νόμου ὁριζόμενον ἀντίτυπον (τοῦ ἐκδοθέντος συγγράμματος), faire à la direction de la librairie le dépôt ordonné par la loi.

Καταθλίβω, Μ. θλίψω, opprimer; accabler; désoler; fouler, vexer.

Καταθλιπτικὸς, ή, ὸν, repressif, oppressif; vexatoire.

Κατάθλιψις, εως (ἡ), oppression, θ. vexation, θ.

Καταθύμιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. conforme aux vœux de q., agréable.

Καταθυμωμένος, η, ον, enflammé (transporté) de colère, tout en colère.

Καταιβάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Καταβιβάζω, descendre, faire descendre; baisser, abaisser; mettre à bas. ||. τὸν καταίβασεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, il le mit à bas de son cheval. ||. καταιβάζω τὰ πανιὰ, (ναυτ.), amener (caler) les voiles. ||. καταβιβάζω τὴν σημαίαν, baisser le pavillon, mettre pavillon bas. ||. καταίβασαν (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν) τὴν φελοῦκαν, on a mis le canot à l'eau (à flot). ||. καταιβάζω τὸν οἶνον εἰς τὸ ὑπόγειον, avaler du vin dans la cave. ||. καταιβάζω τὴν τιμὴν (τοῦ πωλουμένου πράγματος), baisser le prix, rabattre du prix. ||. δὲν καταιβάζει λεπτὸν, il n'en rabattrait pas un sou. ||. δὲν 'μπορῶ τίποτε νὰ καταιβάσω, je n'en saurais rien rabattre. ||. τὸν καταίβασε μιὰν (ἐνν. ξυλιὰν, κλωτσιὰν, κτλ.), il lui desserra un coup de pied, il lui appliqua (déchargea, asséna, lâcha, allongea, détacha) un coup de poing etc. ||. τὸ ποτάμι καταιβάζει χῶμα (πάγους κτλ.), la rivière (charrie (charrie du limon). ||. (ἐλλειπτ. καὶ μτφορ.) τὰ καταίβασεν (ἢ) τὰ ἔχει καταιβασμένα (ἐνν. τὰ αὐτιὰ ἢ τὰ πανιὰ ἢ τὰ ὀφρύδια), il a baissé l'oreille (ou) la lance (ou) pavillon, il a les oreilles basses, il s'en va l'oreille basse, ἴδε καὶ Κατσουφιάζω.

Καταιβαίνω, Μ. (θὰ) καταίβω, κοιν. ἀντὶ Καταβαίνω.

Καταιβασιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Κατάρροια ἢ ὁ Ρευματισμὸς, fluxion, θ.

Καταίβασμα (τὸ), κοιν. ἡ Κατάβασις, descente, θ. ἢ 2) ὁ Καταβιβασμὸς, l'action de faire descendre. ||. τὸ καταίβασμα καὶ τὸ ἀναίβασμα τῆς φελούκας (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ ἀνάπαλιν), la mise à flot et la rentrée du canot. ||. τὸ καταίβασμα τοῦ οἴνου εἰς τὸ ὑπόγειον, l'avalage du vin.

Καταιβατὸν (τὸ), κοιν. ἡ Σελὶς (βιβλίου), page, θ.

Καταιγὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. bourasque, θ. ouragan, orage, tourmente, θ. coup de vent.

Καταινῶ, Μ. αινέσω, ἀρχ., ἀντὶ Στέργω, Συγκατανεύω.

Καταισχύνη (ἡ), grand déshonneur, ignominie, θ. ἴδε καὶ Αἶσχος.

Καταισχύνω, Μ. ύνω (θὰ), déshonorer, outrager.

Κατακάθημαι, Μ. καθίσω (θὰ), aller au fond, descendre, ἴδε κ. Κατασταλάζω. 2) s'affaisser; se tasser.

Κατακαθίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Διαβάλλω. 2)(ἀμτβτ. αὐτπθ.) = Κατακάθημαι.

Κατακάθισμα (τὸ), = Καταπάτι.

Κατακαίω, Μ. καύσω, brûler entièrement, réduire en cendres.

Κατάκαρδα, ἐπίῤ. vivement, à cœur, ἴδε καὶ Καιρίως. ||. τὸ 'πῆρε κατάκαρδα, (φρσ.), il le prit fort à cœur. ||. τὸν ἤγγισε κατάκαρδα, il l'a piqué au vif.

Κατάκειμαι (χωρὶς Μ.), être au lit.

Κατακερματίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), mettre en pièces.

Κατακερματισμὸς (ὁ), l'action de mettre en pièces.

Κατακέφαλα, ἐπίῤ. la tête la première ou en avant.

Κατακίτρινος, η, ον, très pâle (jaune).

Κατάκλειστος (ὁ, ἡ), enfermé; reclus.

Κατακλύζω, Μ. κλύσω, (ἀρχ.), couvrir d'eau, submerger, inonder. ||. ὁ Νεῖλος κατακλύζει περιοδικῶς τὴν Αἴγυπτον, le Nil inonde en certaines saisons l'Égypte. §. (καὶ μτφορ.) ὅταν οἱ Γότθοι κατέκλυσαν τὴν Ἰταλίαν, quand les Gothes inondèrent l'Italie.

Κατακλυσμὸς (ὁ), inondation, θ. déluge. ||. ὁ τοῦ κατακλυσμοῦ, diluvien. ||. ὁ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, antédiluvien. ||. τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ, les eaux diluviennes. ||. βροχὴ κατακλυσμὸς, une pluie diluvienne. §. (μτφορ.) κατακλυσμὸς ὕβρεων, un débordement d'injures.

Κατάκοιτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, malade au lit, alité.

Κατακοκκινίζω, Μ. ίσω, devenir tout rouge. ||. κατεκοκκίνησεν (ἀπὸ ἐντροπὴν ἢ θυμὸν), la couleur lui monta au visage ; il devint pourpre, il devint rouge jusqu'au bout des doigts (des ongles).

Κατακόκκινος, η, ον, très rouge, tout rouge, rouge comme du feu. ||. ἔγινε κατακόκκινος, ἴδε Κατακοκκινίζω.

Κατακόπτω, Μ. κόψω, mettre (tailler) en pièces, déchiqueter.

Κατακόρως, ἐπίῤ. à satiété, jusqu'à satiété (à la satiété).

Κατακουράζω, Μ. άσω, excéder de fatigue, briser, harasser. ||. (μσ.) être excédé (tout moulu, n'en pouvoir plus) de lassitude, ἴδε καὶ Ἀποκάμνω.

Κατακράτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κατακρατῶ, Μ. ήσω, retenir (injustement), détenir.

Κατακράτος, ἐπίῤ. ἴδε Κράτος.

Κατακραυγὴ (ἡ), clameur publique, θ. cri public. ||. εἶνε γενικὴ κατακραυγὴ ἐναντίον τȣ, il n'y a qu'un cri contre lui.

Κατακρημνίζω, Μ. ίσω, précipiter. ||. οἱ Ῥωμαῖοι κατεκρήμνιζαν τοὺς προδότας τῆς πατρίδος ἀπὸ τὸν Ταρπήϊον βράχον, les Romains précipitaient les traîtres à la patrie du haut de la roche Tarpéienne.

Κατακρήμνισις, εως (ἡ), l'action de précipiter.

Κατακρίνω, Μ. κρίνω (θὰ), parler contre (médire de) q., critiquer (censurer) sa conduite, condamner, détracter, gloser.

Κατάκρισις, εως (ἡ), médisance, θ.

Κατάκριτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Καταδίκος.

Κατακρύπτω, Μ. κρύψω, cacher avec soin.

Κατάκτησις, εως (ἡ), conquête, θ.

Κατακτητὴς, οῦ (ὁ), conquérant.

Κατακτῶ (-κτῶμαι), Μ. κτήσω (θὰ), conquérir. ||. αἱ κατακτηθεῖσαι πόλεις, les villes conquises.

Κατακυλῶ (προφ. κοιν. Κατρακυλῶ), Μ. κυλίσω, rouler de haut en bas, (χυδ.) dégringoler. ||. τὸν κατεκύλισαν ἀπὸ τὴν σκάλαν, on l'a fait dégringoler l'escalier, on l'a fait sauter les montées.

Κατακυρίευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Κατακυριεύω, Μ. εύσω, se rendre maître absolu de.

Κατακυρόνω, Μ. ώσω, adjuger. ||. ἡ προμήθευσις τῶν τροφῶν κατεκυρώθη εἰς (τὸν δεῖνα), la fourniture des vivres lui fut adjugée, il en fut reconnu adjudicataire.

Κατακύρωσις, εως (ἡ), adjudication, θ.

Καταλαλιὰ (ἡ), médisance, θ. détraction, θ. ||. εἶνε ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὴν καταλαλιὰν, il est enclin à détracter.

Κατάλαλος (ὁ, ἡ), médisant, détracteur.

Καταλαλῶ, Μ. ήσω, parler contre q., médire de, détracter, gloser.

Καταλαμβάνω, Μ. λάβω (θὰ), comprendre, entendre, concevoir, sentir ; s'en apercevoir. ||. τὸν περιγελοῦν ϗ δὲν τὸ καταλαμβάνει, on le raille, et il ne s'en aperçoit pas. ||. δὲν ἐκατάλαβεν, il n'a pas compris.

Καταλείπω, Μ. λείψω, (ἀρχ.), laisser comme reste. ||. (πθ.) être de reste, rester.

Καταλεπτῶς, ἐπίῤ. en détail, de point en point.

Καταλήγω, Μ. λήξω, (ἀρχ.), se terminer, aboutir. ||. ὅλαι αἱ γραμμαὶ καταλήγουσιν εἰς τὸ κέντρον, toutes les lignes aboutissent au centre.

Κατάληξις, εως (ἡ), (γρμτ.), terminaison; θ. désinance, θ.

Καταληπτὸς, ὴ, ὸν, compréhensible, intelligible, concevable.

Κατάληψις, εως (ἡ), compréhension, θ. conception, θ. (Φιλοσοφ.) perception, θ. §. (ἰατρ.) catalepsie, θ.

Καταλλαγὴ (ἡ), change (de monnaie).

Κατάλληλος (ὁ, ἡ), convenable, propre, approprié au sujet (aux circonstances), assortissant, bien assorti, sortable.

Καταλλήλως, ἐπίῤ. convenablement.

Καταλογίζομαι, Μ. λογισθῶ (θὰ), imputer ἢ (πθ.) être imputé à ; (κυρ. Νμ. ϗ Οἰκονομ.) faire l'imputation d'une somme (d'un avancement). ||. ἡ πληρωμὴ αὕτη πρέπει νὰ καταλογισθῇ εἰς τὸ δεῖνα χρέος, ce paye-

ment doit être imputé sur telle dette.

Καταλογισμὸς (ὁ), l'action d'imputer, imputation (d'une somme, d'un payement etc).

Κατάλογος (ὁ), liste, θ. registre, catalogue, inventaire; rôle. ||. κάμνω τὸν κατάλογον (σκευῶν, ἐγγράφων κτλ.), ἴδε Καταγραφὴ καὶ Καταγράφω. ||. οἱ κατάλογοι τῶν φορολογουμένων (ἢ) τῆς φορολογίας (οἱ ἄλλ. φορολογικοὶ), les rôles des contribuables (ou) des contributions. ||. ἡ σύνταξις τῶν (φορολογ.) καταλόγων, la confection des rôles. ||. ὀνομαστικὸς κατάλογος, état nominatif; (ἰδίως ἐπὶ στρατ.) contrôle. ||. τὸν ἔσβυσαν ἀπὸ τὸν κατάλογον, on l'a ôté du rôle (de dessus le rôle), il a été rayé du contrôle. ||. ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν (εἰς ξενοδοχεῖον), la carte. ||. δός 'μας τὸν κατάλογον, donne-nous la carte.

Κατάλυμα (τὸ), demeure, θ. logement, gîte. ||. τοῦ ἔδωσαν καλὸν κατάλυμα, on l'a bien logé.

*Καταλυματίας, α (ὁ), quartier-maître; fourrier; (ὁ τοῦ ἱππικοῦ) maréchal des logis.

Καταλυπημένος, η, ον, très affligé, pénétré de (plongé dans la) douleur, accablé de tristesse, désolé.

Καταλύσιμος (ὁ, ἡ), (ἡμέρα), jour gras (où l'on peut faire gras).

Κατάλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Καταλύω, Μ. λύσω, ἀρχ. ἀντὶ Χαλνῶ, Καταστρέφω. 2) (συνκδχ. φθάνω εἰς τὸ κατάλυμά μου, κωνεύω) descendre (à tel hotel etc.), s'arrêter, loger. 3) (συνήθ. 'Εκκλησ.) faire (manger) gras, manger de la viande ou de l'huile les jours maigres; (μτϐτ.) rompre le carême.

Καταμαραίνω, Μ. μαράνω (θὰ), faner totalement, flétrir.

Καταμαρτυρῶ, Μ. ήσω, déposer contre.

Κατάμαυρος, η, ον, très noir.

Καταμεσήμερα, ἐπίῤ. en plein midi.

Καταμεσῆς, ἐπίῤ. au beau milieu. ||. καταμεσῆς τοῦ πελάγους, en pleine mer.

Καταμέτρησις, εως (ἡ), l'action de mesurer, mesurage.

Καταμετρῶ, Μ. ήσω, mesurer.

Καταμήνια (τὰ), menstrues, θ. πλθ. purgations (évacuations) menstruelles, règles, θ. ἴδε καὶ Συνήθεια. ||. ἔχει τὰ καταμήνιά της, elle a ses affaires (ses règles, ses mois, ses ordinaires).

Καταμήνυσις, εως (ἡ), l'action de dénoncer, dénonciation, θ.

Καταμηνύω, Μ, ύσω, dénoncer, déférer q. (en justice, à la justice).

Καταμόνας, ἐπίῤ. en particulier, à part.

Καταμόναχος, η, ον, ='Ολομόναχος.

Καταναγκάζω, Μ. άσω, forcer, contraindre (par force).

Καταναγκαστικὸς, ή, όν, qui contraint; (Νμ.) coercitif.

Καταναλίσκω, Μ. αναλώσω (ἀρχ.), consumer; consommer; (μτνμ.) dévorer. ||. κατηνάλωσεν ὅλην τὴν πατρικήν του κληρονομίαν, il a consumé tout son patrimoine. ||. κατηνάλωσεν ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τοῦτο τὸ σύγγραμμα, il consuma toute sa vie à cet ouvrage. ||. πῦρ καταναλίσκον, (Γρφ.), un feu consumant (dévorant). ||. αἱ φλόγες κατηνάλωσαν αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα, les flammes ont dévoré ce chef-d'œuvre.

Καταναλώσιμος (ὁ, ἡ), qui peut être consommé, consommable.

Κατανάλωσις, εως (ἡ), consommation, θ. §. consomption, θ.

Καταναλωτὴς, οῦ (ὁ), consommateur.

Καταναλωτικὸς, ή, όν, consumant; dévorant.

Κατάνευσις, εως (ἡ), consentement.

Κατανεύω, Μ. εύσω, faire de la tête un signe de consentement, consentir.

Κατανόησις, εως (ἡ), ἀρχ. l'action de comprendre, connaissance, θ. compréhension, θ. intelligence, θ.

Κατανοῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), concevoir, comprendre; §. apercevoir.

Κατάντης, ου (ὁ · ἡ), ἀρχ. ὁ Κατηφορικός.

Κατάντικρυ, ἐπίῤ. tout vis-à-vis de.

Καταντῶ, Μ. ήσω, (μτϐτ.), réduire. ||. (άμτϐτ. αὐτπθ.) être réduit, se réduire; aller jusque; finir par; aboutir; en venir à; parvenir; dévenir. ||. τοῦτο κατήντησε συνήθεια, cela est venu (est passé) en coutume. ||. τοῦ κατήντησε συνήθεια, τὸ ἔκαμε συνήθειαν, cela lui a tourné en coutume, il s'en est fait une coutume. ||. κατήντησε παροιμία, il a passé en proverbe. ||. τοῦτο κατήντησε μηδὲν, cela est devenu à rien. ||. τοῦτο καταντᾷ ὀχληρὸν, cela devient fatiguant. ||. καταντοῦν νὰ ἀνακατόνωνται σχεδὸν ἕως ('ως καὶ) οἱ δοῦλοι, il n'est pas jusqu'aux valets qui ne s'en mêlent. ||. κατήντησε νὰ τὸν εἰπῇ ὅτι.., il s'est emporté (il s'est oublié) jusqu'à lui dire que... ||. ὁ ἔρως του καταντᾷ εἰς ὑπερβολὴν (μέχρι μανίας), son amour va jusqu'à l'excès (jusqu'à la folie). ||. κατήντησεν ὁ λόγος εἰς.., le discours vint à tomber sur.. ||. κατήντησαν εἰς ὕβρεις, ils en vinrent aux injures. ||. εἰς πόσην ἀχρειότητα κατήντησεν! à quel point d'insolence est-il parvenu! ||. ἰδοὺ ποῦ κατήντησαν τόσαι ἐλπίδες, τόσαι προσπάθειαι! voilà où aboutirent tant d'espérances, tant d'efforts! ||. ἰδοὺ ποῦ κατηντήσαμεν! voilà où nous en sommes.

Κατανύγω, Μ. νύξω, mouvoir le cœur, remplir de componction; attendrir; pénétrer.

Κατανυκτικὸς, ή, όν, propre à mouvoir (le cœur); attendrissant, touchant; ('Εκκλησ.) affectif; onctueux, dévot. ||.

εὐχὴ κατανυκτικὴ, prière dévote.
Κατάνυξις, εως (ἡ), attendrissement. §. (Ἐκκλησ.) componction, θ. onction, θ.
Καταξεσχίζω, Μ. ίσω, mettre en pièces, déchirer, dilacérer, délabrer.
Καταξηραίνω, Μ. ξηράνω (θὰ), dessécher.
Κατάξηρος (ὁ, ἡ), tout desséché, extrêmement sec, sec comme (du) bresil. ||. ἡ Ἀττικὴ εἶνε τόπος κατάξηρος, l'Attique est un pays d'une extrême sècheresse.
Καταπάτησις, εως (ἡ), l'action de fouler aux pieds.
Καταπάτι (τὸ), résidu, sédiment, lie, θ. fèces, θ. πλθ. effondrilles, θ. πλθ. dépôt (κυρ. τὸ τοῦ οὔρους).
Καταπατῶ, Μ. ήσω, fouler aux pieds; écraser.
Κατάπαυσις, εως (ἡ), l'action de cesser ou de faire cesser,
Καταπαύω, Μ. παύσω, faire cesser.
Καταπείθω, Μ. πείσω, persuader; déterminer.
Καταπειστικὸς, ἡ, ὸν, qui a la force ou l'art de persuader, persuasif.
Καταπέτασμα (τὸ), rideau; tenture, θ.
Καταπιάνω, Μ. πιάσω, (ῥαπτ.), filer, faufiler, bâtir, baguer, faire le bâti (d'un habit). 2) (μσ.) ἴδε Ἐπιχειρίζομαι, mettre la main à l'œuvre, entreprendre.
Καταπιέζω, Μ. έσω, opprimer, ἴδε καὶ Καταθλίβω.
Καταπίεσις, εως (ἡ), l'action d' opprimer, oppression, θ.
Καταπιεστικὸς, ἡ, ὸν, qui tend ou sert à opprimer, oppressif.
Καταπίνω, Μ. πιῶ (θὰ), avaler; engloutir; §. (μτφορ.) dévorer ou digérer (un affront etc); gober (κυρ. une nouvelle fausse).
Καταπίπτω, Μ. (θὰ) καταπέσω, tomber, se précipiter; s'abattre, être abattu; §. s'appaiser, se calmer, s'adoucir. ||. ὁ ποταμὸς καταπίπτει μετὰ μεγάλου κρότου ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν βράχων, le fleuve se précipite avec grand bruit du haut des roches. ||. (ἢ μτνμ.) κατέπεσεν ὁ ἄνεμος, le vent est (s'est) abattu. ||. κατέπεσεν ἡ θάλασσα, la mer a calmé. ||. κατέπεσεν ὀλίγον ἡ θέρμη του, sa fièvre est-elle un peu appaisée.
Καταπλακόνω, Μ. ώσω, écraser, accabler.
Κατάπλασμα (τὸ), cataplasme.
Καταπλέω, Μ. πλεύσω, arriver par mer, aborder.
Καταπληγόνω, Μ. ώσω, couvrir ou cribler de blessures.
Καταπληκτικὸς, ἡ, ὸν, effrayant, étonnant, imposant.
Καταπλήττω, Μ. πλήξω, frapper d'étonnement (de stupeur), étonner, consterner.
Κατάπλους, πλου (ὁ), entrée dans le port, arrivage.
Καταπλουτίζω, Μ. ίσω, enrichir.
Καταπόδας, ἐπίῤ. immédiatement après.
Καταποδιαστὸς, ἡ, ὸν, (χυδ.), en se succédant les uns aux autres.
Καταπολεμῶ, Μ. ήσω, vaincre.
Κατάπονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. (σπν.), travaillé, peiné, trop peiné. ||. ἡ μετάφρασις (ἡ στιχουργία κτλ.) εἶνε κατάπονος καὶ βεβιασμένη, la traduction est trop peinée.
Καταποντίζω, Μ. ίσω, précipiter dans la mer, abîmer (dans la mer, dans les flots), submerger. 2) =Κατακλύζω.
Καταποντισμὸς (ὁ), submersion, θ. 2) =Κατακλυσμός.
Καταπονῶ, Μ. πονέσω, venir à bout de q., réduire.
Καταπόρνευσις, εως (ἡ), prostitution, θ.
Καταπορνεύω, Μ. εύσω, prostituer.
Καταπότιον (τὸ), pillule, θ.
Καταπράϋνσις, εως (ἡ), l'action d'adoucir (d'appaiser).
Καταπραΰνω, Μ. ϋνω (θὰ), adoucir, radoucir, appaiser, assoupir, calmer.
Καταπρόσωπα, ἐπίῤ. en face.
Κατάπτυστος (ὁ, ἡ), ἀρχ. digne d'être conspué, méprisable.
Κατάπτωσις ⟨ καταπίπτω ⟩, εως (ἡ), chute, θ. §. abattement.
Κατάρα (ἡ), malédiction, θ. imprécation, θ.
Κατάρατος (ὁ, ἡ), maudit.
Κατάργησις, εως (ἡ), abolition θ. abolissement, suppression, θ.
Καταργῶ, Μ. ήσω, abolir, supprimer, abroger. ||. κατήργησαν μερικὰς ἀχρήστους θέσεις, on a supprimé quelques emplois inutiles.
Καταῤῥάκτης, ου (ὁ), trappe, θ. §. écluse, θ. chute (saut) d'eau, cataracte, cascade, θ. catadoupe (-dupe).
Καταῤῥέω, Μ. ῥεύσω, couler (d'en haut). §. (μτφορ.) tomber en ruine, s'écrouler.
Καταῤῥοὴ (ἡ), flux d'humeurs, fluxion, θ. catarrhe, rhume.
Καταῤῥοϊάζομαι, Μ. ϊασθῶ, κοιν. ἀντὶ -
Καταῤῥοΐζομαι, Μ. ϊσθῶ (θὰ), s'enrhumer.
Καταῤῥοϊκὸς, ἡ, ὸν, catarrheux, catarrhal.
Κατάῤῥους, ου (ὁ), =Καταῤῥοή.
Κατάῤῥυτος (ὁ, ἡ), arrosé, inondé.
Κατάρτι (τὸ), mât (d'un vaisseau); (εἰς τὴν Μεσόγ.) arbre; (περιληπτ.) la mâture. ||. τὸ πλοῖον ἔχασε τὸ κατάρτι του (τοῦ 'πῆρεν ὁ ἄνεμος ἢ ἡ σφαῖρα τοῦ κανονιοῦ τὸ κατάρτι), il a été démâté par un coup de vent ou de canon, le vent ou le canon l'a démâté.
Καταρτίζω, Μ. ίσω, arranger; organiser; raccommoder, rectifier.
Καταρτισμὸς (ὁ), réparation, θ. arrangement; §. organisation, θ.
Καταρῶμαι, Μ. καταρασθῶ (θὰ), faire des imprécations contre, maudire.
Κατάσαρκα, ἐπίῤ. à nu, à cru.
Κατασιγάζω, Μ. άσω, faire taire, imposer silence.

Κατασκάπτω, Μ. σκάψω, saper, miner ; renverser.

Κατάσκαψις, εως (ἡ), demolition, θ. §. renversement.

Κατασκευάζω, Μ. άσω, construire; confectionner, fabriquer; préparer, façonner; faire.

Κατασκεύασμα (τὸ), ἀρχ. ce qu' on a fabriqué ou construit, édifice, machine, θ. meuble etc. 2) κοιν. ἀντὶ Κατασκευή, fabrication, θ. construction etc.

Κατασκευαστὸς, ή, όν, fabriqué; factice.

Κατασκευή (ἡ), construction, θ. fabrication, θ. préparation, θ. structure, θ. confection, θ. fabrique, θ. ||. ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς, la façon. ||. τὸ πλοῖον τοῦτο εἶνε Ἀγγλικῆς κατασκευῆς, (ἡ) ἡ κατασκευή του εἶνε Ἀγγλική, ce navire est de construction anglaise. ||. ἡ — τῆς θηριακῆς, la préparation de la thériaque. ||. ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος, ἡ σωματικὴ κατασκευὴ, la structure du corps. ||. κατασκευὴ ὁδῶν (κτιρίων κτλ.), confection des chemins (de bâtiments etc). ||. ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ ῥούχου εἶνε πολλὰ καλή, la fabrique de cet drap est très belle. ||. ἡ ἔλατος χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν ἱστῶν, ἁρμαοίων κτλ., le sapin sert à faire des mâts de navire, des armoires, etc.

Κατασκηνῶ, Μ. ώσω, établir sa tente (son camp, ses quartiers), camper, s'établir, se loger.

Κατασκήνωσις, εως (ἡ), l'action de placer sa tente (sa demeure).

Κατάσκιος (ὁ, ἡ), ombragé.

Κατασκοπεία (ἡ), le metier d' espion, espionnage.

Κατασκόπευσις, εως(ἡ), l'action d'observer (d' epier etc); découverte, θ. ; (στρατ.) reconnaissance, θ.

Κατασκοπεύω, Μ. εύσω, épier; aller à la découverte; espionner; (ἰδιαιτ. στρατ.) faire la reconnaissance (des ennemis), reconnaître (les ennemis).

Κατάσκοπος (ὁ), espion.

Κατασπάζομαι, Μ. ασπασθῶ (θὰ), embrasser tendrement (cordialement).

Κατασπαταλεύω, Μ. εύσω, dépenser follement, prodiguer (son argent, son bien).

Κάτασπρος, η, ον, tout blanc, parfaitement blanc.

Κατασταλαγμα (τὸ), = Λαγάρισμα. 2) = Καταπάτι.

Κατασταλάζω, Μ. άξω, (μτβτ.) = Λαγαρίζω. 2) (ἀμτβτ. αὐτπθ.) déposer, reposer, rasseoir. ||. ἄφες το νὰ καταστα-λάξῃ, laissez-le reposer.

Κατάστασις, εως (ἡ), situation, θ. état, constitution, θ. §. condition, θ ||. νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασίν του, améliorer sa condition. ||. ἡ ἀνισότης τῶν καταστάσεων, l' inégalité des conditions. ||. ἡ — τῆς ἀτμοσφαίρας, la constitution atmosphérique. ||. εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τι, il est en fonds pour faire quelque chose. 2) = Περιουσία, fortune. θ. richesses, θ. πλθ. facultés, θ. πλθ. biens, πλθ. fonds, πλθ. ||. ἀφῆκε μεγάλην κατάστασιν, il a laissé de grands biens. ||. ἡ καταστασίς μου δέν μοι συγχωρεῖ νὰ κάμω τοιαύτην δαπάνην, mes facultés ne me permettent point de faire une telle dépense. ||. ἡ κατάςασίς του ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται, ses fonds commencent à baisser. ||. αὐξάνει τὴν κατάστασίν του, grossir (augmenter) sa fortune. ||. ἡ ἀνισότης τῶν καταστάσεων, l' inégalité des fortunes.

Καταστατικὸς, ή, όν, qui concerne l'état ou la constitution de q.

Καταστατὸν (τὸ), amidon, fécule, θ.

Καταστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), ἀρχ. appaiser, calmer; réprimer; comprimer..

Κατάστερος (ὁ, ἡ), semé d'étoiles, étoilé.

Κατάστημα (τὸ), institution, θ. établissement; (εἰς μερικ. φρς.) hôtel. ||. τὸ — τῶν ἀπομάχων, l'hôtel des Invalides. ||. τὸ — τοῦ ἐπὶ τῶν Οἴκον. ὑπουργείου, l' hôtel du ministère des finances.

Καταστήσω, μέλλ. τοῦ Καθίστημι.

Κατάστικτος (ὁ, ἡ), pointillé, piqué, moucheté, tiqueté.

Καταστιχάριος (ὁ), teneur de livres.

Κατάστι(στοι)χον (τὸ), inventaire, registre, rôle, liste, θ. état, dévis, mémoire. ||. γράφω (περνῶ) εἰς τὸ κατάστιχον, coucher (mettre) q. sur l'état, inscrire, enregistrer. ||. νὰ τὸν σβύσῃ ἀπὸ τὸ κατάστιχον, le rayer de dessus l'état. ||. κατάστιχον ἐξόδων, état de frais (de dépenses).

Καταστολίζω, Μ. ίσω, parer avec grand soin (avec recherche), orner de toutes pièces, tirer à quatre épingles.

Καταστρεπτικὸς, ή, όν, destructif, destructeur; dévorant. ||. πόλεμος καταστρεπτικὸς, guerre de destruction.

Καταστρέφω, Μ. στρέψω, détruire, ruiner, bouleverser, culbuter (μτφορ.).

Καταστροφὴ (ἡ), destruction, θ. ruine, θ. déconfiture, θ. (ἐπὶ δραμ.) catastrophe, θ. ||. δύω-τρεῖς χρεωκοπίαι ἐπέφερον τὴν καταςροφήν του, deux-trois banqueroutes ont causé sa déconfiture.

Κατάστρωμα (τὸ), pont (d' un vaisseau), tillac (κυρ. τῶν ἐμπορικῶν πλοίων).

Καταστρώνω, Μ. στρώσω, dresser (un compte).

Κατάστρωσις, εως(ἡ), l'action de dresser (un inventaire, une liste etc); confection, θ. ||. ἡ — τῶν ἐκλεκτικῶν καταλόγων, la confection des listes électorales.

Κατασύρω, Μ. σύρω (θὰ), ἀρχ. = Διασύρω, Κατακρίνω.

Κατασφάζω, Μ. άξω, faire main basse sur, passer au fil de l' épée.

Κατασχέσιμος (ὁ, ἡ), qui peut

être saisi, saisissable, exploitable.

Κατάσχεσις (κατέχω), εως (ἡ), l'action de retenir (etc); (Νμ.) saisie, arrêt. ||. κατάσχεσις κτήματος ἀκινήτου (ἢ) ἐπὶ ἀκινήτων, saisie immobilière (ou) réelle. ||. κατάσχεσις κτήματος κινητοῦ (ἢ) ἐπὶ κινητῶν, saisie mobilière. ||. συντηρητικὴ κατάσχεσις, saisie-arrêt ou opposition. ||. κατάσχεσις καρπῶν ἀσυγκομίςων, saisie-brandon. ||. κάμνω (ἐνεργῶ) κατάσχεσιν, faire (procéder) à une saisie. ||. κάμνω συντηρητικὴν κατάσχεσιν, saisir-arrêter. ||. οἱ δανεισταί του ἔκαμαν κατάσχεσιν τοῦ ὀχήματός του, ses créanciers ont fait arrêter sa voiture.

Κατασχετήριον (τὸ), ἐνν. ἔγγραφον, (νλγ.), exploit de saisie.

Κατάταξις, εως (ἡ), l'action de ranger par classes, classement, classification, θ.

Καταταράττω, Μ. άξω, alarmer fortement, bouleverser. ||. αὐτὴ ἡ εἴδησις μὲ κατετάραξε, cette nouvelle m'a tout bouleversé.

Κατατάττω, Μ. τάξω, mettre au rang de, ranger (par classes ou parmi), classer. ||. κατετάχθη εἰς τὴν δεῖνα ἑταιρίαν, il fut enrôlé dans telle compagnie.

Κατατήκω, Μ. τήξω, consumer, ronger. ||. ἡ συλλογὴ (ἡ τύψις τοῦ συνειδότος) τὸν κατατήκει, les soucis (les remords) le rongent (le consument).

Κατατόπι (τὸ), = Τοποθεσία. ||. (συνήθ. πλθ.) τὰ κατατόπια τοῦ 'σπιτιοῦ, les êtres (les localités) d'une maison.

Κατατρεγμὸς (ὁ), κοιν. ἡ Καταδρομή.

Κατατρέχω, Μ. τρέξω, persécuter. §. (μτνμ.) τὸ χαρτὶ μὲ κατατρέχει, j'ai du (je joue de) guignon.

Κατατρίβω, Μ. τρίψω, (ἀρχ.), user ou détruire par le frottement, consumer.

Κατατρομάζω, Μ. άξω, effarer. ||. (αὐτπθ.) s'effarer. ||. (συνήθ. εὐχρ. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Κατατρομαγμένος, η, ον, tout effaré (ébahi etc).

Κατατρυπῶ, Μ. ήσω, percer de mille trous, percer comme un crible, cribler.

Κατατρώγω, Μ. (θὰ) καταφάγω, manger entièremsnt ou avec voracité, dévorer.

Κατατυραννῶ, Μ. ήσω, tyranniser de mille manières, exercer une tyrannie insupportable contre q.

Καταφάγω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. ἢ (μετὰ τοῦ Θὰ) μέλλ. τῆς ὁρστ. τοῦ Κατατρώγω.

Καταφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), évident, manifeste, clair.

Κατάφασις, εως (ἡ), affirmation, θ.

Καταφάσκω (χωρὶς Μ.), affirmer. ||. πᾶσα πρότασις καταφάσκει ἢ ἀποφάσκει, (Λογικ.), toute proposition affirme ou nie.

Καταφατικὸς, ἡ, ὸν, affirmatif.

Καταφατικῶς, ἐπίῤ. affirmativement.

Καταφέρω, Μ. φέρω (θὰ), = Καταπονῶ καὶ Κατορθόνω, venir à bout de q., réduire à. 2) (μσ. μετὰ γεν. προθετ.) se déchaîner (s'acharner) contre q.

Καταφεύγω, Μ. φύγω (θὰ), se réfugier, avoir recours, recourir. ||. εἰς ποῖον νὰ καταφύγῃ; à qui aura-t-il recours? ||. κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, il s'est réfugié en France. ||. (καὶ μτνμ.) καταφεύγει εἰς σοφίσματα, il se réfugie dans des subtilités.

Καταφθάνω, Μ. φθάσω, atteindre (en courant).

Καταφιλῶ, Μ. ήσω, couvrir de baisers, embrasser tendrement.

Καταφορὰ (ἡ), acharnement.

Κατάφορος (ὁ, ἡ), enclin ou porté à.

Κατάφρακτος (ὁ, ἡ), tout couvert d'armes, cuirassé jusqu'aux dents.

Καταφρόνησις, εως (ἡ), mépris.

Καταφρονητὴς, οῦ (ὁ), qui méprise, porté à mépriser, contempteur.

Καταφρονητικὸς, ἡ, ὸν, qui montre du mépris, méprisant.

Καταφρονῶ, Μ. ήσω, mépriser, dédaigner, vilipender.

Καταφυγὴ (ἡ), l'action de recourir (de se réfugier), recours. 2) = τῷ -

Καταφύγιον (τὸ), lieu ou moyen de réfuge, réfuge, recours, asyle; ressource, θ. ||. ἰδοὺ τὸ τελευταῖόν μου καταφύγιον, voilà mon dernier réfuge (ma dernière ressource).

Καταφυτεύω, Μ. εύσω, planter partout, couvrir de plantations.

Κατάφυτος (ὁ, ἡ), tout planté, couvert de plantations.

Καταχαίρω. Μ. χαρῶ (θὰ), être charmé (ravis, transporté de joie, d'aise, très-aise, bien -aise, aise au dernier point), avoir bien de la joie. ||. (ἡ μτχ.) Καταχαρούμενος, η, ον, (χυδ.), tout joyeux, tout aise, charmé (ravis etc) de joie.

Καταχθόνιος (ὁ, ἡ), infernal.

Καταχρεόνω, Μ. ώσω, endetter fortement, obérer.

Κατάχρεως (ὁ, ἡ), criblé (accablé) de dettes, fort endetté, obéré. ||. εἶνε κατάχρεως, il a des dettes par-dessus la tête.

Κατάχρησις, εως (ἡ), abus; excès; intempérence, θ. §. (γρμτ.) catachrèse, θ. §. (ἐπὶ δημοσ. ὑπηρεσ.) malversation, θ. prévarication, θ. déprédation, θ. exaction, θ. ||. καταχρήσεις ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν ὑγείαν, des excès préjudiciables à la santé.

Καταχρηστικὸς, ἡ, ὸν, abusif; (γρμτ.) employé par catachrèse, impropre.

Καταχρηστικῶς, ἐπίῤ. abusivement; par catachrèse.

Καταχρῶμαι, Μ. χρασθῶ (θὰ), abuser de; mésuser. ||. χρῆσθαι, μὴ καταχρῆσθαι, (Γνμ.), usez, n' abusez pas.

Καταχωννιάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Καταβροχοίζω.

Καταχωρίζω, Μ. ίσω, insérer.

Καταχώρισις, εως (ἡ), l' action

d'insérer, insertion, θ. registrature. ||. ἡ εἰς τὴν ἐφημερίδα καταχώρισις ἄρθρου (ἀγγελίας κτλ.), l'insertion d'un article (d'une annonce) dans un journal.

Καταψηφίζομαι, Μ. ίσομαι, (ἀρχ.), = **Καταδικάζω**, voter contre.

Καταψήφισις, εως (ἡ), = **Καταδίκη**.

Καταψυκτικός, ή, όν, (ἰατρ. ξ χημ.), réfrigératif, réfrigérant.

Κατάψυχρος (ὁ, ἡ), extrêmement froid, glacial.

Κατέβην, ἀόρ. τοῦ **Καταβαίνω**.

Κατεδαφίζω, Μ. ίσω, détruire de fond en comble, raser (rez pied, rez terre).

Κατεδάφισις, εως (ἡ), destruction de fond en comble (d'un bâtiment).

Κατέναντι, ἐπίρ. (ἀρχ.), vis-à-vis, à l'opposite (ou) à l'opposé de.

Κατεντρέπομαι, Μ. εντραπῶ (θὰ), être rempli de confusion, être tout confus.

Κατεντροπιάζω, Μ. άσω, = **Καταισχύνω**. couvrir de confusion, rendre tout confus. ||. κατεντροπιάσθη, il est demeuré tout confus.

Κατεξανίσταμαι, Μ. αναστῶ (θὰ), s'élever (se revolter) contre.

Κατεξοδεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ **Καταδαπανῶ**, dilapider, gaspiller; épuiser.

Κατεπείγω (χωρὶς Μ.), presser, hâter. ||. (συνήθ. τρτπρσ.) ὁ κίνδυνος (ἡ ἀνάγκη, ἡ ὑπόθεσις) κατεπείγει, le danger (le besoin, l'affaire) presse. ||. οὐδὲν κατεπείγει, il n'y a rien de pressé. ||. (ἡ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.), pressant, urgent, impérieux, instant. ||. ἀνάγκη κατεπείγουσα, nécessité impérieuse, besoin impérieux (instant, urgent, pressant). ||. ὑπόθεσις κατεπείγουσα, affaire pressée. ||. γράμμα κατεπεῖγον (σπουδαῖον), lettre pressée. ||. ἔρχομαι διὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν, je viens pour une affaire qui presse. ||. (καὶ ἀορ. ἀντὶ οὐσ.) τὸ κατεπεῖγον τῆς ὑποθέσεως, l'urgence du cas.

Κατεργάζομαι, Μ. εργασθῶ (θὰ), (Φυσ.) élaborer.

Κατεργάρης, η (ὁ), galerien; §. forçat. §. (συνήθ.) coquin, franc-coquin, roué, scélerat.

Κατεργαριά (ἡ), tour de coquin, coquinerie, θ.

Κατεργασία (ἡ), ἀρχ. élaboration, θ.

Κάτεργον (τὸ), galère, θ. §. συνκδχ.) bagne, chaîne, θ. ||. κατεδικάσθη εἰς τὸ κάτεργον, il fut condamné à la chaîne (aux galères).

Κατέρχομαι, Μ. (θὰ) κατέλθω, ἀρχ. = **Καταβαίνω**.

Κατέστην, μσ. καὶ

Κατέστησα, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ **Καθίστημι**.

Κατευθύνω, Μ. ευθύνω (θὰ), adresser, diriger vers.

Κατευνάζω, Μ. άσω, endormir (μτφορ.), assoupir; apaiser, calmer.

Κατευόδιον (τὸ), bon (heureux) voyage.

Κατευοδόνω, Μ. ώσω, conduire sous des heureux auspices. ||. (πθ.) arriver heureusement, arriver à bon port.

Κατευόδωσις, εως (ἡ), arrivée heureuse.

Κατεύχομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. = **Καταρῶμαι**.

Κατέφαγον, ἀόρ. τοῦ **Κατατρώγω**.

Κατέχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. **Κατέσχον** κτλ.), tenir ferme, contenir; retenir, arrêter; saisir; avoir en sa possession, occuper; remplir, posséder. ||. κατέχει θέσιν ἔντιμον εἰς τὴν κοινωνίαν, il occupe un rang distingué dans la société. 2) (δικνμ.) saisir, faire une saisie. ||. κατέσχον τὸν δεῖνα ἀριθμὸν (κατεσχέθη ὁ δεῖνα ἀριθμὸς) τῆς ἐφημερίδος.., on a saisi tel numero du journal de...

Κατεψυγμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ (ἀρχ.) **Καταψύχω**. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἡ κατεψυγμένη ζώνη, (Γεωγρφ.), la zone glaciale.

Κατηγόρημα (τὸ), Φλσφ. ξ Λογικ. l'attribut (d'une proposition); (γρμτ.) le complement.

Κατηγορία (ἡ), blâme; (Νμ.) accusation, θ. §. (λογικ. καὶ φιλοσ.) catégorie, θ. attribut. ||. τὰ κεφάλαια τῆς κατηγορίας, les chefs de l'accusation. ||. οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, les temoins à charge. ||. αἱ δέκα κατηγορίαι τοῦ Ἀριστοτέλους, les dix catégories d'Aristote.

Κατήγορος (ὁ, ἡ), accusateur. §. détracteur.

Κατηγορῶ, Μ. ήσω, parler (dire du) mal de, blâmer, médire, décrier, déchirer, détracter. censurer; critiquer; accuser. ||. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ κατηγορῇ, ἴδε **Φιλοκατήγορος**. ||. κατηγορεῖται ἐπὶ παιδοκτονίᾳ, elle est sous le coup d'une prévention d'infanticide. ||. (Νμ.), κατηγορούμενος, l'inculpé, le prévenu. ||. κατηγορούμενον (τὸ), Φιλσφ. καὶ Γρμτ. = **Κατηγόρημα**. ||. τὰ ἐπιρρήματα εἶνε κατηγορούμενα τῶν ῥημάτων, les adverbes sont les complements des verbes.

Κατήφεια (ἡ), = **Σκυθρωπότης**, mine renfrognée (rébarbative), air réchigné (rembruni).

Κατηφής, οῦς (ὁ, ἡ), sérieux, morne, sombre, triste etc., ἴδε καὶ **Σκυθρωπός**.

Κατηφορικός, ή, όν, (κυρ. δρόμος, chemin) qui va en pente, penchant. ||. ὁ δρόμος εἶνε πολλὰ κατηφορικὸς, la pente est bien rapide.

Κατήφορος (ὁ), pente, θ. penchant (versant) d'une montagne.

Κατήχησις, εως (ἡ), l'action de cathéchiser, catechisme.

Κατηχητής, οῦ (ὁ), celui qui enseigne le catéchisme, catéchiste.

Κατηχῶ, Μ. ήσω, catéchiser (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. οἱ κατηχούμενοι (νεοφώτιστοι), les catechumènes.

Κάτι, ἀντνμ. (ἀόρ.), quelque; quelque chose, αρσ. ||. κάτι μὲ εἶπαν, on m'a dit quelque chose, quelque chose m'a été dit.

2) μόρ. Ἐμφαντ. κἄτι καλά! bien lui a pris. ||. κἄτι καλὰ ποῦ ἀνεχώρησε, bien lui a pris de s'en aller.

Κατιοῦσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Κατιών.

Κατισχύω, Μ. ύσω, (ἀρχ.), se trouver être le plus fort; remporter l'avantage, prévaloir. ||. »πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύουσι τῆς ἐκκλησίας, « (Γρφ.), les portes de l'enfer ne prévaudront point contre l'Église.

Κατιών, όντος (οῦσα, όν), μτχ. τοῦ (ἀρχ.) Κάτειμι, descendre. ||. κατιόντες (συγγενεῖς), les descendants (en ligne généalogique), la ligne descendante, ἴδε καὶ Ἀνιών. ||. κατιοῦσα (φωνή); μουσ., (gamme) descendante, θ.

Κατοικήσιμος (ὁ, ἡ), = Κατοικητός.

Κατοικητήριον (τὸ), lieu d'habitation, domicile, (Γρφ.) habitacle.

Κατοικία (ἡ), habitation, θ. demeure, θ. logement; domicile, séjour. ||. ἔχει πολλὰ εὐρύχωρον (εὐάρεστον) κατοικίαν, il est logé fort spacieusement (agréablement). ||. ἔχει ἤδη κατοικίαν ἰδίαν, il a maintenant un chez-lui. ||. ὅταν ἀποκτήσῃς ἰδίαν κατοικίαν, quand vous aurez un chez-vous.

Κατοικίζω, Μ. ίσω, faire habiter, établir; peupler (un endroit).

Κάτοικος (ὁ, ἡ), habitant,-ante. ||. οἱ κάτοικοι τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, les insulaires de la mer pacifique.

Κατοικῶ, Μ. ήσω, habiter, demeurer, résider, (χυδ.) giter; loger, être logé. ||. ; ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Κύριος (δεῖνα); est-ce ici chez Monsieur (un tel)? ||. κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον (τὸ δεύτερον κτλ.) πάτωμα, il occupe le premier (le second etc). ||. κατοικεῖ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, il est logé à l'auberge.

Κατόπιν, ἐπίῤ. derrière, par derrière; après, à la suite de; §. ensuite. ||. τρέχω κατόπιν, courir après, ἴδε καὶ Θηρεύω. ||. πίπτω κατόπιν τινὸς, (φρσ.), s'attacher à la poursuite (aux pas) de q.; le poursuivre obstinément, être toujours à ses trousses. ||. 'ως πότε θὰ τρέχῃ κατόπιν μου; quand finira-t-il d'être à mes trousses? ||. ὁποῖον σμῆνος δεινῶν σύρει κατόπιν του ὁ ἔρως! quelle foule de maux l'amour traîne à sa suite! (Rac.) ||. κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις, (παροιμ.), ἀρχ., c'est venir après coup.

Κατοπινός, ή, όν, qui vient après ou à la suite de, suivant.

Κατοπτρίζομαι, Μ. οπτρισθῶ (θὰ), se regarder dans un miroir, se mirer.

Κάτοπτρον (τὸ), ἀρχ. ὁ Καθρέπτης.

Κατορθόνω, Μ. ώσω, venir à bout de, parvenir, réussir, achever de; (ἀπλ. ἐν γέν.) opérer. ||. ὅλα κατορθοῦνται μὲ τὸν καιρὸν, avec le temps on vient à bout de tout. ||. αὐτοὶ οἱ λόγοι κατώρθωσαν νὰ μὲ πείσουν, ces raisons ont achevé de me déterminer. ||. κατορθόνω νὰ λάβω (νὰ ἀπολαύσω, νὰ ἀποκτήσω) τι, obtenir. ||. κατώρθωσε πολλὰς μεταῤῥυθμίσεις εἰς τὸν κλάδον του, il a opéré beaucoup de réformes dans son administration. ||. κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω, je suis parvenu à le décider (à le persuader). ||. κατόρθωσε νὰ 'πάρῃς (νὰ σοῦ δώσουν) τὰ χρήματά σου, fais-toi rendre ton argent.

Κατόρθωμα (τὸ), trait de courage, exploit, (πλθ.) gestes; §. (ἐνίοτε) succès. ||. τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, les gestes d'Alexandre.

Κατορθωτικός, ή, όν, qui réussit.

Κατορθωτός, ή, όν, qui se peut faire, dont on peut venir à bout, faisable; praticable.

Κάτος (ὁ), ζ. chat, matout.

Κατοῦδι (τὸ), chaton, minet.

Κατούρημα (τὸ), l'action de pisser, pissement. 2) = Οὖρος.

Κατουρλᾶς, οῦ, ἄδικον, pisseur, -euse, pissenlit.

Κατουροκάνατον (τὸ), pot à pisser, pot de chambre.

Κάτουρον (τὸ), κοιν. τὸ Οὖρος.

Κατουρῶ, Μ. ήσω, pisser, uriner. ||. (μσ. αὐτπθ.) Κατουροῦμαι (ἔχω ἀνάγκην νὰ), avoir envie de pisser. ||. κατουρῆται (ἐπάνω του), il pisse au lit. ||. κατουρεῖ αἷμα, il pisse du sang. ||. μέρος ὅπου κατουροῦν, pissoir.

Κατοχή (ἡ), prise de possession, θ. jouissance, θ. occupation, θ. (Νμ.) saisine (κυρ. κτήματος ἀκινήτου ἢ περιουσίας), θ.

Κάτοχος (ὁ, ἡ), qui occupe, occupant. 2) qui possède qc.

Κατσαρός, ή, όν, χυδ. = Στρογγυλὸς (κυρ. ἐπὶ τριχῶν), crépu.

Κατσιάζω, Μ. άσω, (χυδ.) ne profiter pas, (ἐπὶ φυτ.) bouder.

Κατσίκα (ἡ), ἴδε Γίδα.

Κατσικάκι (τὸ), chevreau, cabri.

Κατσίκι (τὸ), ἴδε Γίδι.

Κατσικίσιος, α, ον, κοιν. = Γιδήσιος.

Κατσοῦφα (ἡ), χυδ. ἀντὶ Κατήφεια, Σκυθρωπότης.

Κατσουφιάζω, Μ. άσω, χυδ. ἀντὶ Σκυθρωπάζω.

Κάττα (ἡ), ζ. chat, (τὸ θηλ.) chatte. ||. (περιπατεῖ, καταβαίνει κτλ.) 'σὰν τὴν κάτταν, à pas de loup.

Κάτω, ἐπίῤ. à bas, en bas. ||. ποῦ εἶνε ὁ Κύριος...; εἶνε κάτω, où est monsieur? il est en bas.. ||. κάτω τὰ σκιάδια! à bas les chapeaux! chapeaux bas! ||. τὸ φόρεμα εἶν' ἐπάνω πολλὰ πλατὺ καὶ κάτω πολλὰ στενὸν, l'habit est trop large par en haut, et trop étroit par en bas. ||. (καὶ προθετ.) ἀπὸ κάτω, d'en bas, par en bas; par-dessous; en dessous. ||. πιάσε το ἀπὸ κάτω, prenez-le par dessous. ||. εἶνε καϋμένον ἀπὸ κάτω, il est brûlé en dessous. ||. ἔρχεται ἀπὸ κάτω, il vient d'en bas. ||. περνῶ ἀπὸ κάτω, passer par en bas. ||. θέλω νὰ ἠξεύρω τί εἶν' ἐκεῖ ἀπὸ κάτω, je veux savoir ce qu'il y

a là-dessous ||. κατοικεῖ κάτω, il est logé par bas. ||. ἂς ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τί γίνεται ἐκεῖ-κάτω, allons voir ce qui se passe là bas. ||. τὸ κάτω-κάτω, (φρσ.), =Τὸ συμπέρασμα, ἐπὶ τέλους, au bout du compte. ||. τὸ κάτω-κάτω, τί θὰ πάθῃ; au bout du compte, que lui en peut-il arriver? ||. ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, il se jeta (sauta) à bas du lit. ||. ὕπαγε, ἢ σὲ κρημνίζω κάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν, va-t-en, ou je te jette en bas de l'escalier. ||. παίζω (χαρτιὰ κτλ.) μὲ τὰ χρήματα κάτω, jouer argent bas. ||. ἀπὸ κάτω ἐπάνω, de bas en haut. ||. ἀπὸ 'πάνω κάτω, du haut en bas. ||. τὸ ἱσίον ἐσχίσθη ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω, la voile fut dechirée de haut en bas. ||. περιπατεῖ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (σκυμμένον), marcher la tète basse. ||. ἀπὸ δύο χρόνων καὶ κάτω, de l'âge des deux ans et au dessous. ||. κάμνω ἄνω-κάτω, mettre sens dessus-dessous. ||. τὸν 'πάγει ἀπὸ κάτω, il lui va par bas. ||. (καὶ ἐνάρθρ. κατ' ἑλλ. τῆς ὑπαρκτ. μτχ.) ὁ κάτω κόσμος, le bas monde. ||. εἰς αὐτὸν τὸν κάτω κόσμον, dans (en) ce bas monde. ||. ἡ κάτω σιαγὼν, la mâchoire inférieure. ||. τὰ κάτω ὀδόντια, les dents de dessous (ou) d'en bas. ||. τὸ κάτω τῶν ζυμαρικῶν, l'abaisse. ||. (καὶ γεωγρφ.) ἡ κάτω Γερμανία, la Germanie inférieure. ||. ἡ κάτω Αἴγυπτος, la basse Égypte. ||. αἱ Κάτω Χῶραι (τῆς Ὀλλάνδας), les Pays Bas. ||. ὁ κάτω κλῆρος, le bas clergé. ||. ἡ κάτω βουλὴ (εἰς τὴν Ἀγγλ.), la chambre basse.

Κατώγεον καὶ (κοιν.)-

Κατῶγι (τὸ), habitation (chambre, appartement) qui est au rez-de-chaussée.

Κάτωθεν, ἐπίρ. d'en bas. §. (μτνμ.) ci-dessous. ||. ἡ κάτωθεν σημείωσις, la note ci-dessous.

Κατωσάγονον (τὸ), la mâchoire inférieure ou de dessous.

Κατωσέντονον (τὸ), drap de dessous.

Κατώτατος, η, ον, le plus bas.

Κατώτερος, α, ον, qui est au dessous de q., inférieur; moindre, bas. ||. ὁ κατώτερος κλῆρος, le bas clergé. ||. αἱ κατώτεραι τάξεις γυμνασίου, les basses classes d'un collège, les classes inférieures. ||. ἀσῆμι (μάλαγμα) κατώτερον (κατωτέρας ἀξίας), bas argent (or), argent (or) de bas aloi. ||. εἶνε πολὺ κατώτερός του, il est fort au-dessous de lui. ||. τὸ φρονῶ πολὺ κατώτερον, je le mets (je le trouve) fort au-dessous. ||. οἱ κατώτεροι χρεωστοῦν νὰ σέβωνται τοὺς ἀνωτέρους των, les inférieurs doivent respect aux supérieurs. ||. εἶνε κατώτερός του κατὰ τὰς γνώσεις, il lui cède en science.

Κατωτέρω, ἐπίρ. plus bas; (ἐπὶ ἐγγράφ.) ci-après, ci-dessous. ||. ἴδε κατωτέρω, voir ci-dessous. ||. ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, de l'âge de deux ans et au-dessous.

Κατωφερὴς, οῦς (ὁ, ἡ), =**Κατηφορικὸς**, qui va en descendant (en pente), penchant, déclive. ||. (ἀφηρημ.) τὸ κατωφερὲς, ἀντὶ Ἡ-

Κατωφέρεια (ἡ), le penchant, la déclivité (d'un terrain), la pente.

Κατῶφλι (τὸ), seuil, pas.

Καυκαλήθρα (ἡ), φ. herbe musc, θ. caucalier, cacalie, θ. pas de cheval, girouille, θ.

Καύκαλον (τὸ), coquille, θ. ||. τὸ —τῆς χελώνης, écaille de tortue, θ. carapasse, θ.

Καυκὶ (τὸ), godet (à boire).

Καῦλα (ἡ), odeur de brûlé, brûlé. ||. (τὸ φαγεῖ') μυρίζει καῦλαν, il sent le brûlé.

Καυλὸς (ὁ), tige (des plantes), θ.

Καῦμα (τὸ), =ἀρχ.=**Καύσων**. ||. (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) τὰ κυνικὰ καύματα, les chaleurs (les feux) de la canicule.

Καϋμένος, η, ον, (κυρ.) πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ **Καίω**. ||. (συνήθ. εὔχρ. πρὸς ἔκφρασιν στοργῆς ἢ συμπαθ.) ὁ καϋμένος! ἡ καϋμένη! le pauvre, le pauvret! la pauvrette!

Καϋμὸς (ὁ), κοιν. grande douleur (peine, anxiété), souffrance, θ.

Καυσαλίζω, Μ. ίσω, griller, rissoler, flamber, havir, brusquer. §. (δημ. καὶ παροιμ.) τὰ καψαλίζω, (φεύγω κρυφίως διὰ φόβον), détaler, prendre la clef des champs (la poudre d'escapette).

Καυσάλισμα (τὸ), l'action de flamber etc.

Καύσαλον (τὸ), ξύλον μισοκαυμένον, du bois brûlé

Καύσιμον (τὸ), brûlement; brûlure, θ. (διδακτ.) combustion, θ. ||. ξύλα διὰ καύσιμον, bois à brûler, bois de feu (de chauffage). ||. ἀλοιφὴ διὰ τὰ καυσίματα, onguent pour les brûlures.

Καύσιμος, η καὶ ος, ον, combustible. ||. ξύλα καύσιμα, bois de chauffage.

Καῦσις, εως (ἡ), chaleur, θ. §. (ἰατρ.) ardeur (de la fievre), ἴδε **Θέρμη**. 2) (ἀρχ.) ἀντὶ **Καύσιμον**.

Καυσόνω, Μ. όσω, =**Ζεσταίνομαι**. avoir grand chaud.

Καυστικὸς, ή, όν, brûlant; (ἰατρ.) caustique, corrosif. ||. τὸ καυστικὸν τῶν ὀξέων, la causticité des acides.

Καύσων, ωνος (ὁ), chaleur excessive, θ. ardeur (de l'été), θ. ||. οἱ καύσωνες ἐπικρατοῦν ἐδῶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους, les chaleurs règnent ici la plus grande partie de l'année.

Καυτερὸς, ή, όν, ardent, brûlant.

Καυτὴρ, ῆρος (ὁ), =**Καυτήριον**.

Καυτηριάζω, Μ. άσω, (ἰατρ.), cautériser.

Καυτηριασμὸς (ὁ), ἰατρ. cautérisation, θ. ||. ὁ καυτηριασμὸς εἶνε τὸ δραστικώτερον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς λύσσης, la cautérisation est un des préservatifs les plus efficaces contre la rage.

Καυτήριον (τὸ), cautère; §. fer avec le quel on cautérise.

Καυτὸς, ή, όν, =**Καυτερός**.

Καύτρα (ἡ), (ἡ καϋμένη ἄκρα τοῦ φτιλιοῦ), lumignon, moucheron; mouchure (de chandelle), θ.

Καύχημα (τὸ), ce dont on se vante, sujet de vanité, gloire, θ. ||. τὸ ἔχω καύχημά μου, je le tiens à honneur, je m'en fais honneur, ἴδε καὶ Σεμνύνομαι.

Καυχησιάρης, α, ικον, κοιν. ὁ Μεγάλαυχος.

Καύχησις, εως (ἡ), l'action de se vanter, vanterie, θ. fanfaronnade, θ. forfanterie, θ. hâblerie, θ.

Καυχῶμαι, Μ. (θὰ) καυχηθῶ, se vanter, faire ou se faire gloire (tirer vanité, se glorifier, être tout glorieux) de qc., s'applaudir, se targuer; triompher; hâbler.

Καχεκτικὸς, ἡ, ὸν, attaqué de cachexie, cachectique.

Καχεξία (ἡ), cachexie, θ. (μτνμ.) malaise.

Καψαλίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κατσαλίζω.

Κεγχρὶ (τὸ), κοιν. ἡ-

Κέγχρος (ἡ), γένν. millet, (σπντ.) mil.

Κεδρέλαιον (τὸ), huile de cèdre, θ.

Κέδρινος, η, ον, de cèdre; fait de bois de cèdre.

Κεδρὶς (ἡ), ἀρχ. τὸ

Κεδροκούκουτσον (τὸ), genièvre, grain de genièvre.

Κέδρος (ἡ καὶ κοιν. ὁ), δ. cèdre; §. (κοιν.) ἡ Ἄρκευθος, genévrier (le commun), genièvre, θ.

Κεῖμαι (χωρὶς Μ.), gésir (ἀρχ.); être situé, se trouver. ||. τὸ πτῶμά του κεῖται κατὰ γῆς ἄταφον, son cadavre git sur la terre, privé de sepulture. ||. στῆλαι κείμεναι τῇδε κακεῖσε, des colonnes gisant éparses. ||. (διχονομ.) οἰκία κειμένη κατὰ τὴν ὁδὸν (δεῖνα), une maison sise rue (une telle). ||. ἐνθάδε κεῖται, (φρσ. συνήθ. εἰς τὰς ἐπιγραφ. τῶν μνημ.), ci-git. ||. ἡ πόλις (δεῖνα) κεῖται ἐπὶ λόφου, la ville est assise à mi-côte. ||. (ἡ μτχ.) Κείμενον (τὸ), le texte (d'un ouvrage). ||. τὸ κείμενον εἶν' ἐσφαλμένον (νενοθευμένον), le texte est corrompu (falsifié etc).

Κειμήλιον (τὸ), objet rare et précieux (qu'on garde), bijou, joyau etc. §. pièce de cabinet, θ. ||. φυλάττω τι ὡς κειμήλιον, garder (conserver) qc. précieusement.

*Κειμηλιούχιον (τὸ), cassette, θ. garde-meuble, θ.

Κεκρύφαλος (ὁ), ἀρχ. bonnet (de femme).

Κελάδημα (τὸ), chant (des oiseaux), ramage.

Κελαδιστικὸς, ἡ, ὸν, (oiseau) qui chante, chanteur. ||. τὰ κελαδιστικὰ πτηνὰ, les oiseaux chanteurs.

Κελαδῶ, Μ. ήσω, chanter (comme les oiseaux).

Κελαρύζω, Μ. ύσω, (ἀρχ.), faire un petit bruit doux et agréable, (ἰδιαιτ. ἐπὶ ῥυακίων) murmurer (sur les cailloux), gazouiller.

Κελλάρης, η (ὁ), maître d'hôtel, dépensier; (ἰδιαιτ. εἰς τὰ μοναστ.) cellerier, -ère, (εἰς τὰ συνδιδακτήρια κτλ.) crédencier.

Κελλάρι (τὸ), office, garde-manger, dépense, θ. cellier, (εἰς τὰ συνδιδακτήρια κτλ.) crédence, θ.

Κελλὶ (τὸ), cellule, θ.

Κενεμβατῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), voyager (se perdre) dans les espaces imaginaires, ἴδε καὶ Ἀεροβατῶ.

Κενοδοξία (ἡ), vaine gloire, θ. vanité, θ.

Κενόδοξος (ὁ, ἡ), qui aime la vaine gloire, glorieux, vain, vaniteux.

Κενόνω, Μ. ώσω, servir les mets dans les plats.

Κενὸς, ἡ, ὸν, ἀρχ. ὁ Ἄδειος, vide. §. (μτφορ.) vain, frivole, futile, inutile, vague. ||. τὸ κενὸν, le vide. ||. θέσις κενὴ (ἢ ἄλλ. χηρεύουσα), place vacante. ||. εἰς τὸ δεῖνα δικαστήριον ὑπάρχει μία θέσις κενὴ, il y a une place vacante dans tel tribunal.

Κενοσπουδία (ἡ), ἀρχ. = Ματαιοπονία.

Κενοτάφιον (τὸ), cénotaphe.

Κένταυρος (ὁ), centaure.

Κενταύριον (τὸ), φ. centaurée, θ.

Κέντημα (τὸ), piqûre, θ. coup d'aiguillon (d' épingle etc). 2) broderie, θ. ||. ξόμπλι κεντήματος, dessin de broderie.

Κεντήστρα (ἡ), brodeuse, θ.

Κεντητὸς, ἡ, ὸν, brodé. ||. φόρεμα κεντητὸν, habit en broderie.

Κεντίδι (τὸ), broderie, θ. fleur, θ. fleuron; feuillage, ramage (ὅταν παριστάνῃ κλαδιά).

Κεντρὶ (τὸ), κοιν. τὸ Κέντρον.

Κεντρικὸς, ἡ, ὸν, (νλγ.), central. ||. κατοικεῖ εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως, il se loge à l'endroit le plus central de la ville.

Κέντρον (τὸ), point, aiguillon; §. épine, θ. piquant. §. (μθμτκ.) centre. ||. τὸ—τῆς μελίσσης (κτλ.), l' aiguillon de l' abeille. ||. (καὶ μτνμ.) τὸ κέντρον ἐπιγράμματος, la pointe d'une épigramme.

Κεντρόνω, Μ. ώσω, percer (d' un aiguillon), piquer, ἴδε Δαγκάνω. ||. τὸν ἐκέντρωσεν ἡ σφῆκα, la guêpe lui donna un coup d'aiguillon. 2) (συνήθ.) = Φελλιάζω, enter (en fente).

Κέντρωμα (τὸ), l'action de percer etc. §. (συνήθ.) = Φέλλιασμα.

Κέντρων, ωνος (ὁ), habit d' arlequin. §. (συνήθ. μτνμ.) poème composé de vers pris dans divers auteurs, centon; pot pourri.

Κεντῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.) piquer; aiguillonner. ||. κεντῶ τὸν ἵππον δυνατὰ (καὶ μὲ τὰ δύο πλῆκτρα), appuyer l'éperon au cheval, piquer (appuyer) des deux. ||. τὸν ἐκέντησεν ἡ μέλισσα, il fut piqué par une abeille. 2) (συνήθ.) broder; brôcher (κυρ. ἐνυφαίνω), travailler en broderie, faire de la broderie. ||. κεντῶ εἰς τὸν μάγγανον (εἰς τὸ κόσκινον κτλ.),

broder au métier (au tambour etc).

Κένωμα (τὸ), (κυρ. τῶν φαγητῶν ἀπὸ τὴν χύτραν), l'action de servir les mets dans les plats.

Κένωσις, εως (ἡ), l'action de vider. 2) (ἰατρ.) évaquation, θ. déjection, θ. ||. κένωσις φυσικὴ (κυρ. τῆς κοιλίας), bénéfice de nature (de ventre).

Κερὰ (ἡ), ἴδε Κυρά.

Κεραία (ἡ), ἀρχ. antenne, θ. vergue de vaisseau. 2) antenne (de l' ecrévisse etc). 3) croissant (de la lume). 4) jambe (d'un compas). 5) trait de plume, point. ||. μέχρι κεραίας, (φρσ.), sans omettre un iota.

Κεραμεῖον (τὸ), atelier de poterie ou de tuiles, tuilerie, θ.

Κεραμεὺς, έως (ὁ), potier. §. tuilier.

Κεραμιδάδικον (τὸ), κοιν. τὸ Κεραμεῖον, tuilerie, θ.

Κεραμιδᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Κεραμεὺς, tuilier.

Κεραμίδι (τὸ), κοιν. ὁ Κέραμος (κυρ. τῆς στέγης), tuile (creuse ou faîtière), θ. enfaîteau. ||. τὰ κεραμίδια (ἡ στέγη) τοῦ 'σπιτιοῦ, la faîtière; les gouttières. ||. κομμάτι κεραμιδιοῦ, ἴδε Κεραμιδοκόμματον. ||. ἡ κάτταις μαλόνουν εἰς τὰ κεραμίδια, les chats se battent sur les gouttières.

Κεραμιδοκόμματον (τὸ), débris de pot ou de tuile cassé, tuileau, tesson, têt. ||. κοπανίζω κεραμιδοκόμματα ἵνα κάμω κορασάνι, battre des tuileaux pour en faire du ciment.

Κεραμιδόνω, Μ. ώσω, couvrir de tuiles (une maison), enfaîter.

Κεραμίδωμα (τὸ), l'action d'enfaîter, enfaîtement.

Κεραμικὸς, ἡ, ὸν, de potier ou de tuilier.

Κεράμιον (τὸ), petit vase de terre cuite, pot, cruchon etc.

Κεραμῖτις (ἐνν. γῆ), ιδος (ἡ), terre à potier, argile.

Κέραμος (ὁ), ἀρχ. tout ce qu' on fait en terre cuite, ouvrage de poterie; tuile. θ. ||. ὁ πηλὸς ἂν δὲν δαρθῇ, κέραμος δὲν γίνεται, (παροιμ.)., il faut chatier les enfans, pour en faire des honnêtes hommes.

Κεραμωτὸς, ἡ, ὸν, couvert en tuiles.

Κέρας, ατος (τὸ), corne, θ. (ἰδιαιτ. τοῦ ἐλαφιοῦ) bois. ||. τὸ ἐλάφι, 'ως οὗ νὰ 'ξαναφυτρώσουν τὰ κέρατά του, βόσκει μόνον τὴν νύκτα, le cerf ne va au viandis que la nuit, jusqu' à ce qu'il ait refait sa tète. ||. ἐλάφι τοῦ ὁποίου φυτρόνουν ἤδη τὰ πρῶτα κέρατα, jeune cerf qui est a sa première tête. ||. τὸ ἐλάφι ἔῤῥιψε τὰ κέρατά του, le cerf a mis bas. ||. ὁ ταῦρος κτυπᾷ μὲ τὰ κέρατα, le taureau donne (frappe) de la corne. ||. τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, (μυθολογ. καὶ τρπ.), la corne d' abondance.

Κερασεὼν, ῶνος (ὁ), lieu planté de cerisiers, cerisaie, θ.

Κεράσι (τὸ), 'πωρ. cerise, θ. griotte (τὸ χονδρὸν, γλυκὺ ϗ' μαῦρον), θ. bigareau καὶ guigne (τὸ τραγανόν).

Κερασιὰ (ἡ), δ. cerisier, griottier.

Κέρασμα (τὸ), l'action de verser à boire.

Κεραστὴς, οῦ (ὁ), qui verse à boire; échanson.

Κερασφόρος (ὁ, ἡ), qui porte des cornes, cornu. ||. ζῶα κερασφόρα, bêtes à cornes.

Κερατᾶς, ᾶ (ὁ), χυδ. cocu, cornard.

Κεράτινος, η, ον, de corne, fait de corne.

Κεράτιον (τὸ), petite corne, cornichon. 2) (μτνμ.) = Ξυλοκέρατον, fruit du caroubier; (ἐν γέν.) silique. 3) poids de quatre grains, carat.

Κερατοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a l' apparence de la corne, corné. ||. ὁ κερατοειδὴς χιτὼν (ὑμὴν) τοῦ ὀφθαλμοῦ, (Ἀνατομ.), la cornée.

Κέρατον (τὸ), ἴδε Κέρας.

Κερατοφόρος (ὁ, ἡ), = Κερασφόρος.

Κεράτσα καὶ Κερατσίτσα (ἡ), femme qui minaude (qui fait des mines), précieuse, θ. grimacière, θ. mijaurée, θ. minaudière, θ.

Κερατσιτσιὰ (ἡ), afféterie, θ. mignardise, θ. minauderie, θ.

Κερατώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de la nature de la corne, corné

Κερατωνία (ἡ), ἀρχ. ἡ Ξυλοκερατιὰ, δ. caroubier.

Κεραυνόβλητος (ὁ, ἡ), frappé de la foudre (du tonnerre).

Κεραυνοβόλος (ὁ, ἡ), qui lance la foudre, foudroyant, fulminant.

Κεραυνοβολῶ, Μ. ήσω, frapper de la foudre, foudroyer.

Κεραυνόπληκτος (ὁ, ἡ), = Κεραυνόβλητος, frappé de la foudre.

Κεραυνὸς (ὁ), foudre, θ. coup de foudre (de tonnerre), tonnerre.

Κεραυνοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte la foudre. ||. Ζεὺς —, Jupiter foudroyant (fulminant).

Κερδαίνω, Μ. ήσω, gagner; mettre à profit, ἴδε Κερδίζω.

Κερδαλέος, α, ον, = Ἐπικερδὴς, lucratif, avantageux.

Κερδίζω, Μ. ίσω, = Κερδαίνω, retirer du profit de qc., gagner; profiter; bénéficier; obtenir, remporter. ||. ἐκέρδισε τὸ σοίχημα, il a gagné la gageure (la partie). ||. ἐκέρδισε τὴν κρίσιν του, il a gagné son procès (sa cause), il a eu (obtenu) gain de cause. ||. ἐκέρδισε τὴν νίκην, il a remporté la victoire. ||. ἐκέρδισε πολλὰ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, il a eu des gros bénéfices dans cette affaire. ||. τί κέρδισες μὲ τοῦτο; que vous en a-t-il revenu? quel fruit en avez-vous remporté? quel avantage en avez-vous retiré? ||. τί ἐκέρδισεν ἀπὸ..; quel fruit a-t-il retiré de..? ||. κερδίζω καιρὸν, (χρονοτριβῶ ἐπὶ σκοπῷ), gagner du tempt, (ϗ μτφορ.) filer du câble.

Κέρδος, ους (τὸ), gain, profit, lucre, avantage, revenant bon, fruit, bénéfice.

Κερδοσκοπία (ἡ), spéculation commerciale.

Κερδοσκοπικὸς, ἡ, ὸν, spéculatif.
Κερδοσκόπος (ὁ, ἡ), spéculateur.
Κερὶ (τὸ), κοιν. αντι Κηρίον, cire, θ. §. bougie de cire, θ., cierge; flambeau, chandelle (κυρ. τὸ ἀλειμματοκέρι), θ. ||. ἄναψε (σβύσε) τὰ κεριὰ, allumez (éteignez) les bougies (les flambeaux). ||. τρώγει μὲ τὰ κεριὰ, il dine aux bougies (aux flambeaux). ||. τὰ κεριὰ τοῦ Πάσχα, les cierges pascals.
Κερκιθαλλὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. (εἶδ. ἀγριόπαππιας), sarcelle ou cercelle θ.
Κερκὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. navette (de tisserand), θ. 2) (ἀνατομ.) os de la jambe ou du bras, péroné; radius. 3) εἶδ. δένδρ. (λεύκου), tremble.
Κερκοπίθηκος (ὁ), singe a longue queue, guénon.
Κερνῶ, Μ. άσω, verser (servir) à boire.
Κεροίαξ, ακος (ὁ), ναυτ. (ἀρχ.), hale-bas, drise, θ. bouline, θ.
Κεστρεὺς, έως (ὁ), ἀρχ. εἶδ. ἰχθ. mulet.
Κέστρον (τὸ), poinçon, tourel. 2) φ. ἰατρ. bétoine, θ.
Κεφάλαιον (τὸ), chapitre (d' un livre); chef. ||. τὰ κεφάλαια τῆς κατηγορίας, les chefs de l'accusation. 2) capital ou principal (d'une somme); fonds. ||. ἔχει ἁδρὰ κεφάλαια (πολλὴν χρηματικὴν περιουσίαν), il a des (il est en) fonds, il possède des gros fonds, il a des fonds considérables. ||. οἱ τόκοι ὑπερβαίνουν τὸ κεφάλαιον, les intérêts excèdent le principal. ||. ἐδιπλασίασε τὰ κεφάλαιά του, il a doublé ses capitaux.
Κεφαλαῖον (τὸ), (στοιχεῖον), lettre capitale ou majuscule, θ. (καὶ ἁπλ.) majuscule, θ.
*Κεφαλαιοῦχος (ὁ), νλγ. capitaliste.
Κεφαλαιώδης, ους (ὁ, ἡ), sommaire; §. (συνκδχ.) capital.
Κεφαλαιωδῶς, ἐπίρ. sommairement, en gros, en substence.
Κεφαλαλγία (ἡ), mal de tête (à la tête), douleur (de tête), θ. migraine (κυρ. ὅταν πονῇ τὸ ἥμισυ μέρος), θ.
Κεφαλάρι (τὸ), le chef d'une étoffe (etc).
Κεφαλᾶς, ᾶ (ὁ), qui a une grosse tête.
Κεφαλὴ (ἡ), καὶ
Κεφάλι (τὸ), tête, θ. ||. μὲ τὸ κεφάλι, (φρσ.), la tête la première. ||. πίπτω μὲ τὸ κεφάλι, (φρσ.), donner tête baissée (à corps perdu), ἴδε καὶ Κατακέφαλα. ||. δὲν σηκόνει κεφάλι ἀπὸ τὸ βιβλίον, il est collé (il pâme) sur les livres. ||. βάλλω τὸ κεφάλι μȣ, (φρσ.), je parie ma tête à couper, qui est la gageure d'un fou. ||. κόπτω τὴν κεφαλὴν, ἴδε Ἀποκεφαλίζω. ||. κόπτω τὴν κεφαλὴν καρφίου (καρφίτσας), étêter un clou (une épingle). ||. καρφὶ (καρφίτσα) χωρὶς κεφάλι, un clou (une épingle) étêté,-ée. ||. ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, de pieds en cap, de la tête aux pieds. §. (μτνμ.) ἓν κεφάλι σκόρδου, une tête d' ail. ||. ἓν κεφάλι (κραμβο)λαχάνου, une pomme de choux. ||. ἓν κεφάλι τυρὶ, une pièce (une meule, un pain) de fromage. ||. ἓν κεφάλι ζάχαρι, un pain de sucre. §. ἔχει τόσα κεφάλια ζῶα, il possède tant de chefs (de têtes, de pièces) de bétail. ||. τοῦτο τὸ ἄλογον κρατεῖ καλὰ τὸ κεφάλι του, ce cheval porte beau. ||. αὐτὸ τὸ κρασὶ κτυπᾷ εἰς τὸ κεφάλι, ce vin porte à (donne dans) la tête. §. (μτφορ.) ἡ Ἀνατολικὴ ἐκκλησία δὲν αναγνωρίζει ἄλλην κεφαλὴν παρὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, l' Église d' Orient ne reconnait pas d' autre chef suprême que Jesus-Christ.
Κεφαλιάτικον (τὸ), capitation, θ.
Κεφαλικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la tête (la vie). ||. κεφαλικὴ ποινὴ, peine capitale.
Κεφαλὶς, ίδος (ἡ), partie supérieure ou commencement d' une chose. ||. βιβλίου—, (Γρφ.), le frontispice.
Κεφαλόδεσμος (ὁ), bandeau.
Κεφαλόπονος (ὁ), κοιν. ἡ Κεφαλαλγία. ||. (αὐτὸ τὸ παιγνίδι) εἶνε κεφαλόπονος, c'est un casse-tête.
Κεφαλόπουλον (τὸ), ᾽ψ. ἴδε Γυλάρι.
Κέφαλος (ὁ), ᾽ψ. muge, mauge, meunier; cabot et chabot, têtard; chelue, θ. chame.
Κεφαλοτράπεζον (τὸ), le haut bout de la table, la place d' honneur.
Κεφαλοτύρι (τὸ), fromage en forme de tête (de pain).
Κεφαλοχῶρι (τὸ), gros village, bourgade, θ.
Κεχρὶ (τὸ), ἴδε Κεγχρί.
Κηδεία (ἡ), funerailles, θ. πλθ. enterrement, convoi, obsèques, θ. πλθ. ||. ἔξοδα κηδείας, frais funéraires.
Κηδεμονία (ἡ), (ἐν γέν.) soin, sollicitude, θ. (ἰδιαιτ. Νμ.) tutelle, θ. §. curatelle, θ. ||. εἶνε ἀκόμη ὑπὸ κηδεμονίαν, il est encore en curatelle (sous la curatelle d'un tel).
Κηδεμονικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les curateurs ou les tuteurs.
Κηδεμὼν, όνος (ὁ, ἡ), qui prend soin de, protecteur; (ἰδιαιτ. Νμ.) curateur, (τὸ θ.) curatrice. ||. εἶνε κηδεμὼν τῶν τέκνων (τοῦ ἀνδρός) της, elle est curatrice de ses enfants (de son mari).
Κηδεστὴς, οῦ (ὁ), ἀρχ. parent (allié) par mariage, beau père, beau frère.
Κηδεύω, Μ. εύσω, rendre les derniers devoirs à un mort, enterrer.
Κήδομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. Φροντίζω, Προνοῶ, s'intéresser au sort de q.
Κηκίδι (τὸ), κοιν. ἡ Κηκίς.
Κηκιδοφόρος (ὁ, ἡ), βτν., qui porte la noix de galle, (διδακτ.) gallifère.
Κηκὶς, ίδος (ἡ), noix de galle, θ.
Κηλάδισμα (τὸ), ἴδε Κελάδημα.
Κηλαδῶ, Μ. ήσω, ἴδε Κελαδῶ.
Κηλιδωτὸς, ἡ, ὸν, tacheté, moucheté.
Κηλὶς, ίδος (ἡ), tache, θ. §

(μτφορ.) souillure, θ. ||. κηλὶς εἰς ἀδάμαντα, paille, θ.
Κηπευτὸς, ή, όν, cultivé dans les jardins.
Κηπεύω, Μ. εύσω, cultiver dans un jardin.
Κηπίδιον (τὸ), petit jardin.
Κῆπος (ὁ), jardin; verger, potager.
Κηπουρία (ἡ), soin du jardin, jardinage.
Κηπουρικὸς, ή, όν, de jardinier.
Κηπουρὸς (ὁ), jardinier.
Κηρένιος, α, ον, (κοιν.) ἀντὶ -
Κήρινος, η, ον, de cire.
Κηρίον (τὸ), κοιν. ὁ Κηρός.
Κηροπηγεῖον (τὸ), lieu où l'on fabrique des chandelles, chandellerie.
Κηροπήγιον (τὸ), chandelier.
Κηροπηγὸς (ὁ), fabriquant ou marchand de chandelles, chandelier.
Κηροπάνιον (τὸ) καὶ
Κηρόπανον (τὸ), ὁ Τουρκ. Μουσαμμᾶς, toile cirée.
Κηροπλάστης, ου (ὁ), modeleur en cire, cirier.
Κηροπλαστικὸς, ή, όν, qui concerne la céroplastique. || . ἡ κηροπλαστικὴ (τέχνη), la céroplastique.
Κηρὸς (ὁ), cire. ||. ἀλείφω μὲ κηρὶ, cirer. 2) bougie, θ. cierge.
Κηροψάλιδον (τὸ), mouchettes, θ. πλθ. ||. ἀγόρασέ μου ἓν κηροψάλιδον, achetez-moi une paire de mouchettes.
Κήρυγμα (τὸ), proclamation faite par un crieur, criée, θ. cri (public). ||. τὸ — τοῦ θείου λόγου (τοῦ Εὐαγγελίου), la prédication (de l'Évangile).
Κηρύκειον (τὸ), caducée.
Κῆρυξ, υκος (ὁ), crieur public; héraut; (ἐν γέν.) celui qui proclame ou annonce. 2) εἶδ. ὀςρ. (θαλασσ.), buccin, trompette, θ. (espèce de) murex.
Κήρυξις, εως (ἡ), l'action de publier par un crieur etc., annonce faite à haute voix, proclamation. θ. ||.—πολέμου, déclaration (dénonciation) de guerre.

Κηρύττω, Μ. ύξω, publier (annoncer) à haute voix ou par un crieur, faire crier par le héraut; déclarer (publiquement ou juridiquement). §. (ἐκκλησ.) prêcher. ||. κηρύττω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ (τὸ Εὐαγγέλιον), annoncer (prêcher) la parole de Dieu (l'Évangile). ||. τὸ Εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν κτίσιν, l'Évangile a été publié par toute la terre. ||. κηρύττομαι ἀναφανδὸν πρεσβεύων ἐναντίον τι δόγμα, ἴδε Ἀναφανδόν. ||. κηρύττω πόλεμον (ἢ) τὸν πόλεμον κατά τινος, déclarer la guerre à q. ||. ἡ Γαλλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἀουςρίας, la France déclara la guerre à l'Autriche. ||. ἐκηρύχθη ἔνοχος τοῦ (δεῖνα) ἐγκλήματος, il fut déclaré atteint et convaincu de tel crime. ||. ἡ πόλις αὕτη ἐκηρύχθη ἐλεύθερος λιμὴν, cette ville a été déclarée port franc. ||. τὸ κοινὸν (ὅλη ἡ πόλις) ἐκηρύχθη ὑπὲρ αὐτοῦ, le public s'est déclaré (toute la ville se déclara) pour lui. ||. ἐκηρύχθη ἐναντίον μου, il prit parti contre moi. ||. (καὶ μτνμ.) ἡ νίκη ἐκηρύχθη ὑπὲρ ἡμῶν, la victoire s'est déclarée pour nous.
Κηρωτὸς, ή, όν, ciré, enduit de cire. ||. (οὐσ.) κηρωτὸν (ἐνν. ἔμπλαστρον), τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Τ σ η ρ ῶ τ ο ν, cérat.
Κῆτος, ους (τὸ), cétacé.
Κητώδης, ους (ὁ, ἡ), de la grosseur ou de la conformation d'un cétacé.
Κηφὴν, ῆνος (ὁ), ἔντ. bourdon, frelon; §. (μτφρ.) fainéant.
Κιβδηλεία (ἡ), altération de la (fabrication de fausse) monnaie, θ. falsification, θ.
Κιβδήλευσις, εως (ἡ), l'action d'altérer la monnaie.
Κιβδηλεύω, Μ. εύσω, altérer (de la monnaie), falsifier.
Κιβδηλοποιΐα (ἡ), le délit du faux-monnayeur; billonage.
Κιβδηλοποιὸς (ὁ), faux-monnayeur; billoneur.
Κίβδηλος (ὁ, ἡ), altéré, falsifié, (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) faux, de mauvais aloi.

Κιβοῦρι (τὸ), ciboire; baldaquin.
Κιβώτιον (τὸ), coffret, cassette, θ. caisse, θ.
Κιβωτὸς (ἡ), coffre (de bois), cassette, θ. ||. ἡ — τοῦ Νῶε, l'arche (de Noé). ||. ἡ—τῆς διαθήκης, l'arche d'alliance.
Κιγκλὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. τὸ Κάγκελλον, grille, θ. barreaux.
Κιθάρα (ἡ), guitare, θ.
Κιθαρίζω, Μ. ίσω, jouer (pincer) de la guitare.
Κιθαριστὴς, οῦ (ὁ), joueur de guitare, guitariste.
Κιθαριστικὸς, ή, όν, qui concerne le jeu ou le joueur de la guitare.
Κιθαρῳδία (ἡ), l'action d'accompagner sa voix avec la guitare, accompagnement de la guitare.
Κιθαρῳδὸς (ὁ, ἡ), chanteur qui s'accompagne de la guitare.
Κίκι, εως (τὸ), ricin.
Κικινέλαιον (τὸ), huile de ricin.
Κίκινος, η, ον, de ricin. ||. κίκινον ἔλαιον, = Κικινέλαιον.
Κιμωλία (ἡ), (ἐνν. γῆ), terre à foulon.
Κίναιδος (ὁ), infâme débauché, mignon.
Κινάρα (ἡ), φ. ἀρχ. ἡ Ἀγκινάρα, artichaut.
Κιναροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à l'artichaut, (διδακτ.) cinaroïde, cinaré.
Κινδυνεύω, Μ. εύσω, courir risque (danger); être en danger; risquer; (ἐπὶ πραγμ.) péricliter. ||. κινδυνεύει ἡ τιμὴ (ἡ ὑπόληψις) του, son honneur périclite.
Κίνδυνος (ὁ), danger, péril; risque. ||. (ὁ ἀσθενὴς) εἶν' ἐκτὸς κινδύνου, il est hors de danger (d'affaire). || μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, à son corps défendant.
Κινδυνώδης, ους (ὁ, ἡ), dangereux, périlleux.
Κίνημα (τὸ), mouvement; §. démarche. θ. ||. κίνημα χειρὸς (ποδὸς κτλ.), geste. ||. ἂν κά-

μης τὸ παραμικρὸν κίνημα, ἐχάθης, si vous faites le moindre geste, vous êtes mort.

Κίνησις, εως (ἡ), mouvement. ||. ἡ κίνησις μηχανῆς, le jeu d'une machine. ||. ἔχει δέκα πιεστήρια εἰς κίνησιν, il a dix presses roulantes. ||. βάλλω εἰς κίνησιν τὸν μύλον, faire aller le moulin. 2)(χυδ.) ἡ Διάῤῥοια.

Κινητικὸς, ὴ, ὸν, propre à mouvoir.||.(οὐσ.) κινητικὸν(ἐνν. φάρμακον), ἰατρ., =Καθάρσιον.

Κινητὸς, ὴ, ὸν, qui peut être mû ou remué, mobile. ||. ἡ κινητὴ περιουσία (ἢ) τὰ κινητά (ἐνν. ὑπάρχοντά) τινος,les biens meubles, les biens (les effets) mobiliers. ||. ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, κινητὰ καὶ ἀκίνητα, tous ses biens meubles et immeubles.

Κίννα (ἡ), ἰατρ. quinquina.

Κιννάβαρι, εως (τὸ), cinabre; vermillon.

Κινναβάρινος, η, ον, qui est (d'un rouge) de cinnabre, cinnabarin.

Κιννάμωμον (τὸ), ἀρχ. ἡ Κανέλλα.

Κινῶ Μ. ήσω, mouvoir, faire mouvoir (aller), mettre en mouvement; agiter, remuer. §. (ἰατρ.) relâcher (le ventre). ||. (πθ.) être mû, se mouvoir; (μτνμ.) aller. ||. (άμτβτ. ἢ ἐλλειπτ.) se mettre en route (en mouvement), partir. ||. σὺν Ἀθήνῃ καὶ χεῖρα κίνει, Παροιμ. (ἀρχ.), aide-toi, Dieu t'aidera. ||. μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον, (παροιμ.), il ne faut point remuer l'ordure. ||. κινῶ ἀγωγὴν (κρισολογίαν) κατά τινος, agir (intenter un procès) contre quelqu'un. ||. ἐὰν κινήσῃ δίκην ἐναντίον σου, s'il vous fait un procès. ||. κινῶ τὸν γέλωτα, faire rire; §. prêter à rire. ||. κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), exciter la compassion (la commisération) de q., émouvoir (de compassion), attendrir, toucher. ||. κἄτι ἐμποδίζει τὸν τροχὸν νὰ κινῆται, il y a quelque chose qui empêche la roue d'aller. ||. οἱ πλανῆται κινοῦνται ἀδιακόπως, les planètes vont continuellement. || τὰ στρατεύματα ἄρχισαν νὰ κινῶνται, les troupes commencèrent à s'ébranler. ||. (καὶ μτνμ.) τὸ ἐμπόριον κινεῖται, le commerce va. ||. (καὶ αὐτπθ. ἢ ἐλλ.) ἐκινήσαμεν πολλὰ ἐνωρὶς, nous nous mîmes en route de très-bonne heure.

Κιονόκρανον (τὸ), ἀρχ. chapiteau (de colonne).

Κίρκος (ὁ), πτ. (εἶδ. ἱερακ.), gerfaut.

Κιρσοκήλη (ἡ), παθολογ., cirsocèle, varicocèle.

Κιρσὸς (ὁ), ἀρχ. varice, θ.

Κίσσα, ης (ἡ), πτν. geai; pie, θ. agace καὶ agasse θ.

Κίσσηρις, εως(ἡ), pierre-ponce, θ.

Κισσὸς (ὁ), φ. lierre, θ.

Κισσόφυλλον (τὸ), feuille de lierre, θ.

Κίστος (ὁ), φ. ciste.

Κιτριὰ (ἡ), δ. cedrat (arbre).

Κιτρινάδα, ας (ἡ), couleur jaune, θ. 2) κοιν. ὁ Ἴκτερος, (πάθ.), jaunisse, θ.

Κιτρινάδι (τὸ), κροκάδι τοῦ αὐγοῦ, jaune d'œuf.

Κιτρινιάρης, α, ικον, κοιν. ὁ Ὠχρὸς ἢ Χλωμὸς, qui a les couleurs jaunes (un visage pâle).

Κιτρινίζω, Μ. ίσω, jaunir (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), devenir jaune ou pâle.

Κιτρίνισμα (τὸ), l'action de jaunir etc.

Κιτρινος, η, ον, jaune.

Κιτρινωπὸς, ὴ, ὸν, jaunâtre.

Κιτρόμηλον (τὸ), ἀρχ. τὸ Λεμόνι ἢ τὸ-

Κίτρον (τὸ), 'πωρ. cedrat.

Κίχλα (ἡ), πτν. grive, θ.

Κιχώριον (τὸ), ἀρχ. τὸ Ῥαδίκι ἢ τὸ Ἀντίδι, chicorée, θ.

Κιχωροειδῆ (τὰ), βτν., (plantes) du genre de la chicorée, chicoracées.

Κίων, ονος (ὁ), ἀρχ. colonne, θ. pilier.

Κλαγγὴ (ἡ), le cri de la grue; 2) cliquetis (d'armes).

Κλάδευμα (τὸ) καὶ

Κλάδευσις, εως (ἡ), taille (de la vigne), θ. ébranchement (des arbres).

Κλαδευτήρι (τὸ), serpe ou serpette pour tailler, θ. croissant.

Κλαδευτὴς, οῦ (ὁ), celui qui fait la taille.

Κλαδεύω, Μ. εύσω, tailler (la vigne), ébrancher (les arbres).

Κλαδάκι (τὸ), petite branche, rameau.

Κλαδὶ (τὸ), κοιν. ὁ Κλάδος. 2) (μτνμ.) τὸ 'ξόμπλι (ὑφάσματος βαπτοῦ ἢ κεντητοῦ), ramage, dessin. ||. τὸ ὕφασμα τοῦτο ἔχει ὡραιότατον κλαδὶ, cette étoffe est d'un très-beau dessin. ||. κλαδὶ γαλάζιον εἰς κίτρινον ὕφασμα, un dessin bleu sur un fond jaune.

Κλάδος (ὁ), branche, θ. rameau; rejeton (κυρ. καὶ μτφορ.). 2) (μτνμ.) branche d'administration, division, θ. ||. ἀρχηγὸς κλάδου (εἰς γραφεῖον), chef de division.

Κλαδωτὸς, ὴ, ὸν, rameux, divisé en branches; (κυρ. ἐπὶ ὑφασμ.) = Πλουμιστὸς, façonné à fleurs, à ramage. ||. βελοῦδον (δαμάσκον κτλ.) κλαδωτὸν, velours (damas) à ramage ou ciselé.

Κλαίω Μ. κλαύσω, pleurer. ||. (μσ.) Κλαίομαι, Μ. κλαυθῶ (θα), ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι.

Κλανιάρης, α, ικον, = Πορδαλᾶς, péteux, péteur.

Κλάνω, Μ. κλάσω, péter (ἢ) peter, vesser, lasser un pet (un vent, une vesse).

Κλασικὸς, ὴ, ὸν, classique. ||. οἱ κλασικοὶ συγγραφεῖς, les auteurs (les écrivains) classiques, (καὶ ἀπλ.) les classiques.

Κλάσιμον (τὸ), l'action de peter etc.

Κλάσις, εως (ἡ), ἀρχ. = Τσάκκισμα, Σπάσιμον, fraction, θ. 2) (συνήθ.) classe, θ. ||. διαιρῶ εἰς κλάσεις (κατὰ κλάσεις), classer. ||. ἡ εἰς κλάσεις (κατὰ κλάσεις) διαίρεσις, classement, classification, θ. ||. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) εἶνε εἰς τὴν δευτέραν (εἰς τὴν τρίτην κτλ.) κλάσιν (σχολείου), il est en seconde (en troisième etc.). ||. αὐτὸς ὁ κα-

θηγητὴς παραδίδει τὴν τεταρτην κλάσιν, ce professeur fait la quatrième.
Κλάσμα (τὸ), ἀρχ.= Σύντριμμα, Τμῆμα, fragment. 2) (συνήθ. ἀριθμ.) fraction, θ.
Κλασματικὸς, ή, όν, (ἀριθμ.), fractionnaire.
Κλαυθμὸς (ὁ), pleurs, lamentations, θ. πλ.
Κλαυθμυρίζω, Μ. ίσω, pousser des vagissements (pleurer) comme les petits enfans; pleurnicher.
Κλαϊμένος (καὶ Κλαμμένος), η, ον, (κυρ.) πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Κλαίω. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίθ.) pleureux, qui a pleuré.
Κλαυσιάρης, α, ικον, qui aime à pleurer, pleureur, (κυρ. ἐπὶ παιδ.) pleurard; pleurnicheur.
Κλαύσιμον (τὸ), l'action de pleurer, pleurs.
Κλαυσοποῦλι (τὸ), πτν. hibou d' église, chouette des clochers, effraie ou effraye.
Κλειδάκι (τὸ), ὑποκορ., petite clef, θ.
Κλειδαριὰ (ἡ), serrure, θ. cadenas (ἡ κρεμαστή).
Κλειδὶ (τὸ), clef, θ. ||. γύρνα τὸ κλειδὶ, donnez un tour de clef. ||. ἔχασα τὸ κλειδὶ τοῦ ὡρολογιοῦ μου, j'ai perdu la clef de ma montre. ||. κλειδὶ τοῦ κρεββατιοῦ, clef de lit. §. (καὶ μτφορ.) αἱ Θερμοπύλαι εἶνε τὸ κλειδὶ τῆς Ἑλλάδος, les Thermopyles sont la clef de la Grèce.
Κλειδοκόκκαλον (τὸ), clavicule (du gosier), θ.
Κλειδονιὰ (ἡ), = Κλειδαριά.
Κλειδόνω, Μ. ώσω, fermer à clef. ||. εἶνε κλειδωμένον, il est (enfermé) sous la clef, il est sous clef.
Κλειδοποιΐα (ἡ), l'art du serrurier, serrurerie, θ.
Κλειδοποιὸς (ὁ), serrurier.
Κλειδοῦχος καὶ
Κλειδοφόρος (ὁ, ἡ), qui a les clefs, porte-clefs.
Κλείδωμα (τὸ), l'action de fermer à la clef, fermeture, θ.
Κλείδωσις, εως (ἡ), ἀρχ. = Κλείδωμα. 2) (κοιν.) ὁ Ἁρμὸς (τοῦ σώματος), jointure, θ. joint, articulation, θ. ||. ἡ—τῶν διθύρων ὀστρέων (καὶ μτνμ. διαφόρων σκευῶν), charnière, θ.
Κλεῖθρον (τὸ), ἀρχ. ἡ Κλειδαριὰ, serrure, θ. (ἐν γέν.) verrou.
Κλειθροποιὸς (ὁ), = Κλειδοποιὸς, serrurier.
Κλεινὸς, ή, όν, ἀρχ. = Ἔνδοξος, Περίφημος, célèbre.
Κλεὶς, κλειδὸς (ἡ), ἀρχ. τὸ Κλειδὶ, la clef.
Κλείσιμον (τὸ), l'action de fermer (d' enfermer), fermeture (des portes d'une ville), θ. ||. (μτνμ.) —λογαριασμοῦ, clôture (arrêté) de compte.
Κλεῖσμα (τὸ), (ἀγρὸς περικλεισμένος), clos, closeau.
Κλεισοῦρα (ἡ), gorge d' une montagne, θ. passage, défilé.
Κλειστὸς, ὁ, όν, qu' on peut fermer; fermé, clos,-ose. ||. 'πῆγεν εἰς τοῦ (δεῖνος), πλὴν ηὗρε τὴν θύραν κλειστὴν (ἢ) ηὗρε κλειστὰ, il s' est présenté chez (un tel), mais il a trouvé porte close. ||. μὲ κλειςὰ 'μμάτια, (φρσ.), les yeux clos, les yeux fermés.
Κλείω, Μ. κλείσω, fermer; enfermer, clore; ||. (ἀμτβ. αὐτπθ.) fermer, se fermer, clore. ||. δὲν ἠμπόρεσε νὰ κλείσῃ τὸ 'μμάτι του (νὰ κλείσῃ 'μμάτι) ὅλην νύκτα, il n'a pu clore l' œil de toute la nuit. ||. κλείω τὰ 'μμάτια ἀποθνήσκοντος, clore les yeux d' un homme mourant. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) καθὼς τὰ κλείσῃ, (ἅμα ἀποθάνῃ), aussitôt qu' il aura les yeux clos. ||. κλείω τὸ ἐργαστῆρί μου (παραιτῶ τὸ ἐμπόριον, τὴν τέχνην μου), fermer boutique. ||. κλείω τὸν δρόμον, obstruer la rue (le passage). ||. τοῦ ἔκλεισαν τὴν θύραν (δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ ἔμβῃ), on lui ferma la porte au nez, on lui refusa la porte. §. (μτνμ.) κλείω λογαριασμὸν, arrêter (clore) un compte. ||. κλείω εἰρήνην, conclure la paix. ||. (καὶ αὐτπθ.) αὐτὴ ἡ θύρα (αὐτὸ τὸ παράθυρον) δὲν κλείει καλὰ, cette porte (cette fenêtre) ne ferme pas bien (ne clôt pas bien), elle bâille. ||. (καὶ πθ.) κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, (Νμ.), à huis clos.
Κλέος, ους (τὸ), ἀρχ. gloire, θ. célébrité, θ. renommée, θ.
*Κλεπταποδόχος (ὁ, ἡ), νλγ. recéleur (d'un vol).
Κλέπτης, ου (ὁ), voleur; filou, §. voleur de grand chemin, bandit, brigand. ||. τὸν κλέπτην οἰκοκύρην, (παροιμ.), au plus larron la bourse, donner la brebis à garder au loup.
Κλεπτικὸς, ή, όν, de voleur, qui concerne les (ou) qui convient à des voleurs.
Κλεπτότοπος (ὁ), coupe-gorge;
Κλεπτοφάναρον (τὸ), lanterne sourde, θ.
Κλέπτρα (ἡ), θηλ. τοῦ Κλέπτης, voleuse, θ.
Κλέπτω, Μ. κλέψω, voler; dérober; filouter. ||. κλέπτω ἀπὸ τὰ 'ψούνια (ἀπὸ τὰ ἔξοδα), rapiner. ||. καὶ ἂν ἔχῃ πλούτη, μήπως τὰ ἔκλεψε; (δὲν τὰ ἔκλεψε), s'il a du bien, il ne l'a pas dérobé.
Κλεψιγαμία (ἡ), ἀρχ. adultère; mariage furtif (clandestin).
Κλεψιμαῖος, α, ον, = Κλοπιμαῖος, volé. ||. κλεψιμαῖον (πρᾶγμα), vol, larcin, chose volée, θ.
Κλέψιμον (τὸ), κοιν. ἡ Κλοπὴ, l' action de voler, vol.
Κλεψύδρα, ας (ἡ), horloge d' eau, clepsydre, θ.
Κλήδωνας, α (ὁ), espèce de divination. ||. ἐβγάζω τὸν κλήδωνα, tirer un pronostic. ||. αὐτὰ τὰ λέγουν εἰς τὸν κλήδωνα, (παροιμ.), des chansons que tout ça.
Κλήθρα (ἡ) καὶ
Κλῆθρος (ὁ), δ. aune, vergne.
Κλῆμα (τὸ), cep ou sarment de vigne. ||. κλῆμα μὲ τὰ φύλλα του, pampre.
Κληματαριὰ (ἡ), treille, θ.
Κληματὶς, ίδος (ἡ), petit sarment (menu bois) de vigne.
Κληματῖτις, ιδος (ἡ), γέν. φυτ. clématite, θ.

Κληματσίδα (ἡ), κοιν. ἡ Κληματίς.

Κληρικὸς (ὁ), membre du clergé; (ἀρχ.) clerc. ||. ὁ τοῦ κληρικοῦ, clérical. ||. τὰ καθήκοντα τοῦ κληρικοῦ, les fonctions cléricales. ||. ζῆ ὡς κληρικὸς, vivre cléricalement.

Κληροδοσία (ἡ) καὶ Κληροδότημα (τὸ), legs.

Κληροδότης, ου (ὁ), donnateur (d'un legs).

Κληροδοτῶ, Μ. ήσω, léguer; §. partager.

Κληροδόχος (ὁ, ἡ), légataire.

Κληρονομία (ἡ), succession, θ. héritage, patrimoine, hérédité, θ. (Νμ.) hoirie, θ. ||. κατὰ κληρονομίαν, par droit d'hérédité (d'hoirie), héréditairement.

Κληρονομικὸς, ἡ, ὸν, d'héritage ou d'héritier, héréditaire.

Κληρονόμος (ὁ, ἡ), héritier, -ère; (Νμ.) hoir. ||. ἀπέθανε χωρὶς κληρονόμων, il est mort sans hoirs.

Κληρονομῶ, Μ. ήσω, hériter de, recueillir la succession. ||. ἐκληρονόμησε μεγάλην περιουσίαν, il a fait un grand héritage, il a hérité d'une grande fortune (succession).

Κλῆρος (ὁ), ἀρχ. tirage ou partage au sort, sort. ||. ἐνίοτε αἱ ἐκλογαὶ γίνονται κατὰ κλῆρον, quelquefois les élections se font au sort (par la voie du sort). ||. ὁ κλῆρος ἔπεσεν εἰς τὸν δεῖνα, le sort est tombé sur un tel, ἴδε ϗ Λαχνός. 2) (Ἐκκλησ.) clergé. ||. ὁ κλῆρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, le clergé de l'Église Grecque. ||. ὁ ἀνώτερος καὶ ὁ κατώτερος κλῆρος, le haut et le bas clergé, (οἰκ.) la haute tonsure. ||. ὁ ἐπίσκοπος μὲ τὸν κλῆρόν του, l'évêque à la tête de son clergé.

Κληροῦχος (ὁ, ἡ), possesseur d'un lot qui lui est échu, tenancier, colon; §. actionnaire (d'une banque etc).

Κλήρωσις, εως (ἡ), l'action de tirer au sort, tirage (au sort). ||. ἡ κλήρωσις τῶν νεοσυλλέκτων (τῶν στρατευσίμων), le tirage des recrues (de la milice).

Κληρωτὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. κάλπη), urne des suffrages.

Κληρωτὸς, ἡ, ὸν, désigne ou adjugé par la voie du sort.

Κλῆσις ⟨καλῶ⟩, εως (ἡ), l'action d'appeler (etc), ἴδε Πρόσκλησις. §. (ἰδιαιτ. Νμ.) appel ou citation en justice ou en témoignage, assignation, θ. ajournement; exploit. ||. κλῆσις εἰρηνοδικείου, citation, θ. cédule de citation, θ. ||. πᾶσα ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικεῖυ κλῆσις πρέπει νὰ περιέχῃ (τὸ καὶ τὸ), Δικνμ., toute citation devant les juges de paix contiendra (telle et telle chose). §. (Ἐκκλησ.) vocation, θ. ||. ἡ — τοῦ Ἀβραὰμ, la vocation d'Abraham.

Κλήτευσις, εως (ἡ), (Νμ.) citation en justice, assignation, θ. ajournement; intimation, θ.

Κλητεύω, Μ. εύσω, citer en justice, sommer de comparaître, intimer (κυρ. εἰς ἐφέσιμον δίκην), ajourner, assigner en témoignage. ||. κλητευθέντος ἐν τάξει τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων, (Δικονμ.), l'autre partie dûment appelée.

Κλητὴρ, ῆρος (ὁ), huissier, (παλαιότ.) sergent. ||. κλητὴρ τοῦ Ἀρείου Πάγου (τοῦ Ἐφετείου), huissier près la cour de cassation (la cour royale). ||. κλητὴρ εἰρηνοδικείου, huissier d'une justice de paix. ||. κλητὴρ τοῦ ἀκροατηρίου, huissier audiencier. ||. πρᾶξις κοινοποιηθεῖσα διὰ κλητῆρος, acte signifié par huissier.

Κλητήριον (τὸ), (ἐνν. ἔγγραφον), exploit d'ajournement.

Κλητικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à exprimer l'appel etc, appélatif. ||. κλητικὴ (πτῶσις), γρμτ., le vocatif.

Κλητὸς, ἡ, ὸν, appelé: nommé; invité.

Κλήτωρ, ορος (ὁ), ἴδε Κλητήρ.

Κλίβανος (ὁ), ἀρχ. four.

Κλιβανωτὸς, ἡ, ὸν, fait en guise de four.

Κλίμα (τὸ), climat, région, θ. ||. συνειθίζω τὸ κλῆμά τινος τόπου, s'acclimater (dans un pays).

Κλιμακωτὸς, ἡ, ὸν, fait en forme d'échelle. ||. κλιμακωτὸν (σχῆμα ῥτρ.), gradation, θ.

Κλίμαξ, ακος (ἡ), ἀρχ. échelle, θ. §. (μτνμ.) κλίμαξ (διάγραμμα) μουσικῆς, gamme, θ.

Κλίνη (ἡ), lit, couche, θ.

Κλινήρης, ους καὶ

Κλινοπετὴς, οῦς (ὁ ϗ ἡ), malade au lit, alité. ||. εἶνε ἀπὸ χθὲς κλινήρης, elle est alitée depuis hier.

Κλινοπόδιον (τὸ), φυτ., clinopode, pied de lit.

Κλιντὴρ, ῆρος (ὁ), lit de repos, chaise longue, θ. canapé.

Κλίνω, Μ. (θὰ) κλίνω, (μτβτ.), ployer, plier, courber, faire plier ou pencher. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) plier, pencher, s'incliner; fléchir; (ἐπὶ χρωμ.) tirer sur. ||. δὲν ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι, (φρσ. Γρφ.), il n'a pas où reposer la tête. ||. ἔκλινε γόνυ τῷ Βάαλ, (Γρφ. μτφορ.), fléchir le genou devant Baal; plier le genoux devant le veau d'or. ||. κλίνω τὸν αὐχένα ἐνώπιόν τινος, (μτφορ.), se courber devant q. ||. ὁ καιρὸς κλίνει πρὸς τὴν βροχὴν, le temps se dispose à la pluie. ||. τὰ πτερά του κλίνουν πρὸς τὸ κυανοῦν, son plumage tire sur le bleu. ||. κλίνει μᾶλλον πρὸς τὴν αὐστηρότητα παρὰ πρὸς τὴν ἐπιείκειαν, il a plus de penchant à la sévérité qu'à l'indulgence (il y penche plus volontiers). ||. (καὶ ἀπολ.) ἡ δεξιὰ πτέρυξ (τοῦ στρατεύματος) ἄρχισε πρώτη νὰ κλίνῃ, (νὰ ἐνδίδῃ), l'aile droite fut la première à plier. ||. ὁ ἥλιος (ἡ ἡμέρα) κλίνει, le jour baisse. 2) (Γρμτ.) décliner (un nom), conjuguer (un verbe). ||. ἠξεύρει νὰ κλίνῃ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ῥή-

ματα, il sait décliner et conjuguer. ||. τὸ ῥῆμα τοῦτο κλίνεται οὕτω, ce verbe se conjugue ainsi.
Κλίσις (ἡ), l'action de pencher (d'incliner etc), penchement, inclinaison; θ. §. inclination, θ. pente, θ. penchant. §. (γρμτ.) déclinaison (d'un nom), conjugaison (d'un verbe). ||. ἔχει κλίσιν πρὸς, il est porté.
Κλιτὸς, ἡ, ὸν, (Γρμτ.), qui se décline, qui peut se décliner, déclinable.
Κλιτὺς, ύος (ἡ), penchant (d'une colline).
Κλοιὸς (ὁ), ἀρχ. chaîne qu'on passe au cou des criminels; carcan.
Κλονίζω, Μ. ίσω, ébranler, ἴδε Κλονῶ.
Κλονισμὸς (ὁ), l'action d'ébranler ou de chanceler, ébranlement; chancellement.
Κλόνος (ὁ), mouvement violent, secousse, θ. commotion, θ. ||. ὁ ἠλεκτρικὸς κλόνος, la commotion électrique.
Κλονῶ, Μ. ήσω, secouer violemment, ébranler. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) s'ébranler; chanceler; vaciller. ||. (μτνμ.) κλονεῖται (δὲν εἶνε ἀσφαλὴς εἰς τὴν θέσιν του), il branle au manche.
Κλοπὴ (ἡ), l'action de voler, vol.
Κλοπιμαῖος, α, ον, volé. ||. (πρᾶγμα) κλοπιμαῖον, (κλεψιμηὸν), vol.
Κλόσσι (τὸ), ἴδε Κρόσσι.
Κλουβὶ (τὸ), ἴδε Κλωβίον.
Κλούβιος, α, ον, (κυρ. αὐγὸν), couvi, tourné. §. (μτφορ.) κεφάλι κλούβιον, tête vide (légère).
Κλύδων, ωνος (ὁ), agitation de la mer, fortune de vent, θ. orage, tempête, θ.
Κλυδωνίζομαι, Μ. ωνισθῶ (θὰ), être battu de la tempête.
Κλύσμα (τὸ), lieu baigné ou battu des flots, falaise, θ. 2) ἀρχ. τὸ-
Κλυστήριον (τὸ), lavement, remède. ||. βάλλω—, administrer un remède, (κωμ.) clystériser. 2) (τὸ ἐργαλ.) seringue (à clystère), θ.
Κλωβίον (τὸ), θ. cage.
Κλωγμὸς (ὁ), clossement, gloussement.
Κλώζω, Μ. κλώξω, closser, glousser.
Κλωθογυρίζω, Μ. ίσω, = Στριφογυρίζω.
Κλωθογύρισμα (τὸ, = Στριφογύρισμα.
Κλώθω, Μ. κλώσω, filer.
Κλωνάρι (τὸ), = Κλαδί.
Κλωνὶ (τὸ), brin.
Κλώσιμον (τὸ), l'action de filer, filage.
Κλώσσισμα (τὸ), incubation, θ. ||. ὁ καιρὸς τοῦ κλωσσίσματος, la couvaison.
Κλωσσοπούλι (τὸ), = Ὀρνιθοπούλι (μικρὸν), poulet qui vient d'éclore.
Κλωσσῶ, Μ. ήσω, couver (des œufs). ||. βάλλω τὴν ὄρνιθα νὰ κλωσσήσῃ, accouver une poule. ||. ἡ ὄρνιθα (ἡ πάπια) κλωσσᾷ, (ἀρχίζει δηλ. νὰ ἑτοιμάζεται νὰ κλωσσήσῃ), la poule (la canne) s'accouve.
Κλωστὴ (ἡ), fil, filament (ἡ κομμένη); brin (bout) de fil. ||. ἡ κλωστὴ (τὸ ὑφάδι ἢ τὸ στημόνι) τοῦ ῥούχου, la corde du drap. ||. τὸ ῥοῦχον τοῦτο ἔχει πολλὰ λεπτὴν (πολλὰ χονδρὴν) κλωστὴν, ce drap a la corde bien fine (bien grosse).
Κλωστήριον (τὸ), νλγ. filature, θ.
Κλώστης, η (ὁ), ἐργαλ. fuseau (de fer).
Κλωστὸς, ἡ, ὸν, filé.
Κλωτσιὰ (ἡ), coup de pied, ruade, θ. ||. τινάζει κλωτσιαῖς, il détache des ruades, il s'épare.
Κλωτσῶ, Μ. ήσω, lacher (donner d') une ruade, ruer, régimber. ||. τὸ μουλάρι κλωτσᾷ, le mulet rue. §. (καὶ μτνμ.) τὸ τουφέκι κλωτσᾷ, ce fusil repousse.
Κνηκάτος, η, ον, rouge foncé (vif).
Κνῆκος (ὁ), φ. (βαφ.), safran bâtard, carthame.
Κνήμη (ἡ), jambe; le gras de la jambe, le mollet.
Κνημὶς, ίδος (ἡ), jambard, guêtre, θ.
Κνησμὸς (ὁ), ἀρχ. ἡ Φαγοῦρα, démangeaison, θ.
Κνίδη (ἡ), ἀρχ. ἡ Τσουκνίδα, φ. ortie, θ.
Κνίσσα, ης (ἡ), fumée ou odeur de viande et de graisse brûlées, fumet.
Κνώδαλον (τὸ), (μτφορ.), animal, bête, θ. (χυδ.) bestiasse.
Κόγχη (ἡ), coquille (bivalve), θ. conque, θ.
Κόγχος (ἡ), = Κόγχη.
Κογχύλη (ἡ), = Κόγχη, coquille, θ.
Κογχυλιολογία (ἡ), conchyliologie, θ.
Κογχύλιον (τὸ), coquillage.
Κόθορνος (ὁ), ἀρχ. cothurne.
Κοιλαίνω, Μ. άνω, creuser.
Κοιλαρᾶς, ᾶ (ὁ), ventru, pansu, pansard, (qui a une) grosse bédaine.
Κοιλὰς, άδος (ἡ), vallon, vallée, θ. bassin.
Κοιλία (ἡ), ventre; (ἀνατομ.) abdomen; §. sein (τῆς ἐγκύυ). ||. μεγάλη κοιλία, grosse bédaine. ||. (μτνμ. ἐπὶ ἐγκύου) κάμνει (ἀποκτᾷ) κοιλίαν, elle bâtit sur le devant. ||. οἱ πόνοι τῆς κοιλίας, les douleurs abdominales.
Κοιλιόδουλος (ὁ, ἡ), esclave de son ventre, qui s'en fait un Dieu, gourmand.
Κοίλισμα (τὸ), γεωργ. effondrement. ||. κάμνω (σκάπτω) κοίλισμα, effondrer, défoncer le terrain.
Κοιλὸν (τὸ), boisseau, muid.
Κοιλοπόνημα (τὸ), mal (douleur, travail) d'enfant ou d'enfantement.
Κοιλοπονῶ, Μ. ήσω, être en travail (d'enfant).
Κοῖλος, η, ον, ἀρχ. ὁ Βαθουλὸς, creux, concave, cave. ||. τὸ κοῖλον τῆς παλάμης, le creux de la main.
Κοιλότης, ητος (ἡ), cavité, θ. concavité, θ. ||. ἡ κοιλότης τοῦ κρανίου, la concavité du crâne.
Κοίλωμα (τὸ), (corps ou endroit) creux, cavité, θ.
Κοίμησις, εως (ἡ), dormi-

tion, θ. ||. (κυρ.) ἡ—τῆς Θεοτόκου (τὸ δεκαπενταύγουστον), la dormition de la Sainte Vierge, l'Assomption.

Κοιμητήριον (τὸ), cimetière, θ. charnier; caveau.

Κοιμίζω, Μ. ίσω, faire dormir, mettre au lit. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Κοιμισμένος, η, ον, (ἀντὶ ἐπιθ.), nigaud, (χυδ.) lendore.

Κοίμισμα (τὸ), l'action de mettre ou de se mettre au lit (de faire dormir).

Κοιμῶμαι (προφ. κοινῶς Κοιμοῦμαι), Μ. θὰ κοιμηθῶ, dormir. ||. κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι, faire la sieste, faire sa méridienne. ||. κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον, partager son lit avec (ou partager le lit de) q., (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνδρογ.) ne faire qu'un lit. ||. κοιμοῦμαι χώρια, (ἐπὶ συνεύνων), faire lit à part. ||. κοιμοῦμαι ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου, découcher. ||. κοιμᾶται ἀνήσυχα, il est mauvais coucheur. ||. κεκοιμημένοι, ἀρχ. ('Εκκλησ.), οἱ ἀποθαμμένοι, les trépassés. ||. ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, pour les trépassés. ||. τῷ σαββάτῳ τῶν κεκοιμημένων (κοιν. τῶν ψυχῶν), le jour des trépassés.

Κοινοβιακὸς, ἡ ὸν, rélatif à la communauté, cénobitique.

Κοινοβιάρχης, ου (ὁ), chef d'une communauté.

Κοινοβιάτης, ου (ὁ), cénobite.

Κοινόβιον (τὸ), communauté, couvent de cénobites.

Κοινοβουλευτικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les assemblées délibérantes ou le gouvernement réprésentatif.

Κοινοβούλιον (τὸ), assemblée délibérante, θ.

*Κοινοκτημοσύνη (ἡ), νλγ. communauté (de biens), θ. ||. ὁ πρεσβεύων τὴν κοινοκτημοσύνην, communiste.

*Κοινοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), νλγ. (κυρ. ἐπὶ συζύγων) commun en biens.

Κοινολογία (ἡ), conférence, θ.

Κοινολογῶ, Μ. ήσω, publier, divulguer. ||. (μσ. ἀλληλοπθ.) entrer en pourparlers (se concerter, s'aboucher) avec q., communiquer.

Κοινοποίησις, εως (ἡ), l'action de faire part, notification, θ. communication, θ. (δικνμ.) signification, θ. communication des pièces. ||. διετάχθη ἡ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν κοινοποίησις τῶν ἐγγράφων (τῆς δίκης), la communication au ministère public fut ordonnée.

Κοινοποιῶ, Μ. ήσω, faire part, donner communication (d'une chose à quelqu'un), communiquer, notifier; (δικονμ.) signifier. ||. κοινοποιῶ διὰ κλητῆρος, faire faire une signification par un huissier. ||. πρᾶξις κοινοποιηθεῖσα διὰ κλητῆρος, acte signifié par huissier. ||. τῷ ἐκοινοποιήθη ἡ παῦσίς του, on lui a signifié son renvoi. ||. ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον, l'ordonnance du tribunal sera signifiée au défendeur. ||. ἔχω (κἄτι) τι νὰ σᾶς κοινοποιήσω, j'ai quelque chose à vous communiquer, j'ai une communication à vous faire. ||. μοὶ ἐκοινοποιήθη τὸ συμβόλαιον, on m'a donné communication du contrat, j'en ai eu (j'en ai reçu) communication.

Κοινὸς, ἡ, ὸν, commun · général; public; §. vulgaire, ordinaire. ||. τοῦτο εἶνε κοινὸν, (δὲν εἶνε μυςικὸν), cela est public (de la notoriété publique). ||. ἡ κοινὴ γνώμη, l'opinion (publique), θ. la voix commune. ||. ὁ κοινὸς λαὸς, le vulgaire, les gens du commun. ||. τί κοινὸν μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνου; qu'est-ce qu'il y a de commun (qu'y a-t-il de commun) entre ces deux choses -là? ||. ὁ κοινὸς νοῦς, le sens commun, le gros bon sens. ||. οἱ κοινοὶ τόποι, ('Ρτρ.), les lieux communs. ||. ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, travailler pour le bien (pour l'intérêt) général, pour le public. §. εἶνε γένους κοινοῦ, (Γρμ.), il est de genre commun. ||. (ἀπολ.) τὸ κοινὸν, la masse du peuple; le public. §. le trésor public.

Κοινότης, ητος (ἡ), communauté, θ. §. commune, θ.

Κοινωνία (ἡ), communication, θ. commerce, liaison, θ. société, θ. §. ('Εκκλησ.) communion, θ. ||. τὸ πλοῖον ἔλαβεν ἐλευθέραν κοινωνίαν, ἴδε Συγκοινωνία. ||. ἡ μάστιξ τῆς κοινωνίας, le fléau de la société.

Κοινωνικὸς, ἡ, ὸν, qui est d'un bon et facile commerce, communicatif; affable, sociable. ||. ὁ ἄνθρωπος εἶνε κοινωνικὸς, l'homme est sociable. ||. εἶνε ἄνθρωπος πολλὰ κοινωνικὸς, c'est un homme fort sociable (d'une humeur très-sociable).

2) qui concerne la société, social. ||. ἡ κοινωνικὴ τάξις, l'ordre social. ||. αἱ κοινωνικαὶ ἀρεταὶ, les vertus sociales. ||. (ἀφηρημ.) τὸ κοινωνικὸν, la sociabilité. §. (ἐκκλησ.) τὸ Κοινωνικὸν (ἐνν. ᾆσμα), la communion.

Κοινωνὸς (ὁ, ἡ), = Μέτοχος.

Κοινωνῶ, Μ. ήσω, communiquer, ἴδε Συγκοινωνῶ. 2) ('Εκκλησ.) communier, s'approcher de l'autel (des autels), faire ses dévotions, participer aux saints mystères. ||. τὸν ἐκοινώνησαν (τὸν ἀσθενῆ), on l'administra, on lui a donné le viatique. ||. τὴν Κυριακὴν μέλλει νὰ κοινωνήσῃ, il doit faire dimanche ses devotions. ||. ποῖος τὸν ἐκοινώνησε; qui est-ce qu'il l'a communié?

Κοινῶς, ἐπίρ. en commun; §. communément; §. vulgairement.

Κοινωφελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est d'une utilité commune.

Κοινωφελῶς, ἐπίρ. dans l'intérêt (pour l'utilité) de tous.

Κοίτη (ἡ), lit, couche, θ. gîte (d'un lièvre). §. (μτνμ.) lit (d'un fleuve).

Κοιτὶς, ίδος (ἡ), berceau.

Κοίτομαι (χωρὶς Μ.), être couché, être au lit (alité).

Κοιτὼν, ῶνος (ὁ), chambre à coucher, θ. ||. (ἰδιαιτ.) οἱ ἐπὶ

τοῦ κοιτῶνος (ἐνν. τοῦ βασιλέως ἀξιωματικοί), les officiers de la chambre, (καὶ συνκδχ.) la chambre.

Κοιτώνιον (τὸ), petite chambre à coucher.

Κοκκαλάκι (τὸ), osselet.

Κοκκαλᾶς, ᾶ (ὁ), osseux.

Κοκκαλένιος, α, ον, fait d'os.

Κοκκαλίζω, Μ. ίσω, croquer, gruger, bâfrer.

Κόκκαλον (τὸ), os. ||. ἔμεινε πετσὶ καὶ κόκκαλα, (φρσ.), il n'a que la peau et les os. ||. κόκκαλα νεκροῦ, ossements. ||. ἀνθρώπινα κόκκαλα, des ossements humains.

Κοκκινάδα (ἡ), rougeur, θ. 2) εἶδ. ἐξανθήμ., rougeole, θ.

Κοκκινάδι (τὸ), rouge.

Κοκκινίζω, Μ. ίσω, rougir (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)

Κοκκίνισμα (τὸ), l'action de rougir (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)

Κοκκινοβαμμένος, η, ον, teint en rouge (en pourpre, en écarlate).

Κοκκινοβολῶ Μ. ήσω, rougir jusqu' au blanc des yeux.

Κοκκινογοῦλι (τὸ), φ. betterave, θ.

Κοκκινόκωλος (ὁ), πτ. cul-rouge, cul-rousset, rouge-queue, épeiche; rossignol de muraille.

Κοκκινόξυλον (τὸ), (τὸ Τουρκ. μπακάμι), (bois de) bresil, bresillet καὶ bresillot (τὸ κατώτερον).

Κόκκινος, η, ον, rouge; vermeil. ||. κόκκινος βαθὺς ('σὰν τῆς ῥωδιᾶς τὸ ἄνθος, 'σὰν παπαρούνα), rouge foncé, ponceau. ||. κόκκινος ἀνοικτὸς, rouge clair ou éclatant. ||. τὰ σπάραχνα τοῦ νωποῦ ὀψαρίου εἶνε κόκκινα, les ouïes du poisson frais sont vermeilles. ||. ἡ κνᾶ μὲ τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες τῆς ἀνατολῆς βάφουν τὰ 'νύχια των κόκκινα, le henné, dont les femmes du Levant se teignent les ongles en rouge. ||. κόκκινα χείλη, levres de corail (incarnates, vermeilles, de vermeil, de rose).

Κοκκινόχωμα (τὸ), craie rouge, ο. rubrique, θ. vermillon.

Κοκκινωπὸς, ή, ὸν, rougeatre

Κοκκοθραύστης, ου (ὁ), εἶδος πτν., gros-bec.

Κόκκος (ὁ), ἀρχ., baie, θ. ||. κόκκος δάφνης, ἴδε Δαφνόκοκκον. ||. κόκκος γεννήματος, grain, ἴδε καὶ Σπυρί. ||. κόκκος σινάπεως, grain de moutarde.

Κοκκοφόρος (ὁ, ἡ), βτν. (plante) qui porte des baies, baccifère.

Κοκκυμηλέα (ἡ), ἀρχ. ἡ Βερυκοκκιά, δ. abricotier.

Κοκκύμηλον (τὸ), ἀρχ. τὸ Βερύκοκκον, 'πωρ., abricot.

Κόκκυξ, υγος (ὁ), ἀρχ. ὁ Κοῦκος, πτ. coucou.

Κολάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), réprimer; modérer; user de correction, corriger; punir, châtier; (κοιν.) damner. ||. αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ κόλασε, (φρσ. ὑπερβλ.) cet homme m' a fait damner. ||. οἱ κολασμένοι, les damnés.

Κολακεία (ἡ), l'action de flatter, flatterie, θ. adulation, θ. flagornerie, θ.

Κολακευτικὸς, ή, ὸν, qui flatte, flatteur, -euse.

Κολακεύω, Μ. εύσω, flatter, aduler, flagorner.

Κόλαξ, ακος (ὁ), flatteur, adulateur, flagorneur.

Κόλασις, εως (ἡ), κοιν. ὁ Ἅδης, enfer, enfers; damnation, θ. §. (συνκδχ.) supplice. ||. τὴν αἰώνιον κόλασιν, la damnation éternelle. ||. πέτρα τῆς κολάσεως, (εἶδ. χημ. κατασκ.), (νιτράτον ἀργύρου), pierre infernale. ||. νὰ τὸ καύσῃ μὲ τὴν πέτραν τῆς κολάσεως, cautériser avec la pierre infernale.

Κολαστήριον (τὸ), instrument de supplice; supplice.

Κολίανδρον (τὸ), κοιν. τὸ Κορίανδρον, φ. καὶ ἄρ. coriandre, θ.

Κολίας, ου (ὁ), ἀρχ. ὁ-

Κολιὸς, οῦ (ὁ), 'ψ. espèce de poisson du genre de maquereau, (εἰς τὴν Μασσαλ.) cogniol.

Κόλλα, ας (ἡ), colle, θ. ||. κόλλα διὰ τὰ ὑφάσματα, empois. ||. κόλλα τῶν δένδρων, gomme, θ. ||. βρέχω ἢ ἀλείφω μὲ κόλλαν, coller (du papier, de la toile etc). ||. βάλλω εἰς τὸ κρασὶ κόλλαν (νὰ καθαρίσῃ), coller du vin. 2) κόλλα χαρτιοῦ, ἴδε Φύλλον.

Κολλάρισμα (τὸ), l'action d'empeser (du linge), empesage.

Κολλάρω, Μ. άρω (θὰ), (κυρ. πανικὰ, ὑφάσματα), empeser; gommer.

Κόλλημα (τὸ), l'action de coller, collage, (ἐπὶ μετάλλ.) soudure, θ.

Κολλητικὸς, ή, ὸν, κοιν. (ἐπὶ νόσου) ἀντὶ Μεταδοτικὸς, Διαδόσιμος, qui se prend (qui se communique) par contagion, contagieux. ||. ἡ πανώλης εἶνε νόσος κολλητική, la peste est une maladie contagieuse.

Κολλητὸς, ή, ον, adhérent, contigu. ||. τ' ὀσπίτι του εἶνε κολλητὸν (ἢ κολλητὰ) μὲ τὸ 'δικόν μου, sa maison est tout joignant la mienne, sa maison touche la mienne.

Κολλητσιάνος (ὁ), εἶδ. θαλασ. cul-d'-âne (ou de-cheval).

Κολλητσίδα (ἡ), φ. lampourde, θ. gaillet accrochant, grateron (glaiteron, glouteron) le petit, bardanne (la petite), θ. rieble, grappelle, θ. herbe à boutons, θ. valence, aspérule.

Κολλίκιον καὶ

Κολλούριον (τὸ), gimblette, θ. petit pain, ἴδε καὶ Κουλλοῦρι.

Κόλλυβον (τὸ), du bled cuit qu'on offre aux eglises en mémoire des morts.

Κολλυβιστὴς, οῦ (ὁ), ἀρχ. changeur (d'argent); (συνήθ.) agent de change.

Κολλῶ καὶ (κοιν.)-

Κολνῶ, Μ. κολλήσω, coller, (ἐπὶ μετάλλ.) souder. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se coller. §. (μὲ αἰτ. μτνμ.) gagner, prendre, contracter. ||. ἐκόλλησε ψώραν κτλ., il a pris (il a gagné, contracté) la gale etc. ||. τὸ φόρεμα κολνᾷ εἰς τὸ σῶμά του, (τοῦ ἔρχεται πολλὰ καλά), l'habit lui va comme de cire, il semble collé sur son corps. §. (καὶ μτχ.) ὁ ἄνθρωπος οὗτος μ' ἐ-

κολλήθη, il s'est accroché à moi.
Κολοβόνω, Μ. όσω, écourter, tronquer, mutiler.
Κολοβὸς, ή, ὸν, écourté, tronqué, mutilé, (κυρ. ἐπὶ σκύλ. ἢ ἀλόγου) courtcaud.
Κολόβωσις, εως (ἡ), l'action de tronquer (d' éeourter etc), mutilation, θ.
Κολοιὸς (ὁ), πτν. choucas; geai.
Κολοκάσι (τὸ), φ. topinambour.
Κολοκύνθη (ἡ), ἀρχ. τὸ (κοιν.)-
Κολοκύνθι (τὸ), courge, θ. citrouille (τὸ γλυκοκολόκυνθον), θ. §. calebasse καὶ gourde (τὸ ξηρὸν καὶ χρησιμεῦον ὡς ἀγγεῖον), θ. ||. κολυμβᾷ μὲ κολοκύθια, nager avec des calebasses.
Κολοκυνθιὰ (ἡ), φ. courgier.
Κολοκυνθοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est de la forme d'une courge, (κυρ. βτν.) cucurbitacé. ||. τὰ κολοκυνθοειδῆ (φυτὰ), les cucurbitacées.
Κολοσσαῖος καὶ Κολοσσιαῖος, α, ον, colossal.
Κολοσσὸς (ὁ), colosse.
Κολοφῶν, ῶνος (ὁ), le plus haut degré, le comble, le faîte. ||. ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης (τῆς ἀθλιότητος κτλπ.), il parvint au comble de la gloire (de l'infortune etc).
Κολοφωνία (ἡ), (ἐνν. ῥητίνη), colophane, θ. braisec, arcanson.
Κόλπος (ὁ), sein; (ἀνατομ.) sinus, (μτφορ.) giron. ||. εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, au giron de l'Église. ||. ὁ κόλπος ἢ οἱ κόλποι τοῦ Ἀβραὰμ, le sein d'Abraham. 2) (μτνμ. ἐπὶ θαλάσ.) golfe, anse, θ. baie καὶ baye, θ. ||. ὁ—τῆς Βενετίας (τοῦ Μεξικοῦ κτλ.), le golfe de Venise (du Mexique etc).
Κολυμβήθρα (ἡ), (ἀρχ.), baptistère, (συνήθ.) fonts (de baptême ou baptismaux), πλθ. 2) (ἀρχ.) = Δεξαμενὴ (ὕδατος), piscine, θ. ||. ἡ προβατικὴ—, « (Εὐαγγ.), la piscine (probatique).
Κολύμβημα (τὸ), l'action de nager, natation, θ.
Κολυμβητήριον (τὸ), lieu propre à nager, natatoire; école de natation.
Κολυμβητὴς, οῦ (ὁ), nageur.
Κολυμβητὸς, ή, ὸν, qui nage (κυρ. dans la saumure).
Κολυμβὶς, ίδος (ἡ), πτν. θαλασσ., plongeon.
Κολυμβῶ, Μ. ήσω, nager. ||. κολυμβῶ ὕπτιος (ἢ) τ'ἀνάσκελα, faire la planche. ||. (ἡ μτχ.) Κολυμβῶν(τας), ἐπίρ., a la nage.
Κολχικὸν (τὸ), φ. (φαρμ.), colchique, safran des prés, veillotte, θ.
Κολώνα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Στήλη καὶ ὁ Κίων, colonne, θ. §. τὸ στράτευμα διηρέθη εἰς τρεῖς κολώνας, l'armée se divisa en trois colonnes.
Κόμαρον (τὸ), καρπ. arbouse, θ. fraise (d'arbre), θ.
Κόμαρος (ἡ ἢ ὁ), δ. arbousier, fraisier en arbre.
Κομβὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κουμπὶ κτλ.
Κομβοδένω, Μ. δέσω, faire un nœud; nouer.
Κομβολόγι (τὸ), chapelet, patenôtes, θ. πλθ.
Κομβόνω (προφ. κοιν. Κουμπόνω), Μ. όσω, boutonner.
Κόμβος (ὁ), nœud. ||. ὁ Γόρδιος —, le nœud gordien. ||. ἂς κάμωμεν τὸν κόμπον, (εἶδος λαχνοῦ), tirons à la courte paille. 2) (μτνμ.) γόνατον (ἁρμὸς) φυτοῦ, articulation, θ. ||. ὁ κορμὸς τοῦ γαροφάλου ἔχει κόμβους, la tige des œillets est articulée. 3) = Ῥανὶς (κυρ. ὑγροῦ ἰατρικοῦ), goutte, θ. larme, θ. ||. ἕνα κόμπον κρασὶ, une larme (un soupçon) de vin. ||. μόλις ἔπιεν ἕνα κόμβον, il n'en a pris qu'une larme. ||. δὲν ἔχει κόμπον (οὔτε ῥανίδα), il n'y en a pas une goutte.
Κομβοσχοῖνι (τὸ), corde à plusieurs nœuds, cordelière, θ.
Κόμβωμα (τὸ), l'action de boutonner ou de se boutonner.
Κόμη (ἡ), chevelure, θ. cheveux.
Κόμης, ητος (ὁ), (τίτλ.) comte. ||. ὁ Κύριος Κόμης (δεῖνα), Monsieur le Comte de (. . .).
Κόμησσα (ἡ), (ἡ γυνὴ Κόμητος), Comtesse. ||. ἡ Κυρία Κόμησσα (δεῖνα), Madame la comtesse (une telle).
Κομητεία (ἡ), (ἡ ἀξία τοῦ Κόμητος), comté. ||. ἡ Ἀγγλία διαιρεῖται εἰς Κομητείας, l'Angleterre est divisée en comtés.
Κομήτης, ου (ὁ), astre chevelu, comète, θ.
Κομίζω, Μ. ίσω, ἀρχ. = Φέρω, porter, apporter.
Κομιστὴς, οῦ (ὁ), porteur.
Κόμμα (τὸ), faction, θ. parti. ||. ἔχει μέγα (ἰσχυρὸν, πολυάριθμον) κόμμα, il a un grand (puissant, nombreux) parti. ||. γίνεται ἀρχηγὸς κόμματος, se faire chef de parti. ||. ἡ σύγκρουσις τῶν κομμάτων, le choc des partis. 2) (Γρμτ.) virgule, θ. comma.
Κομμάτι (τὸ), morceau; pièce, coupon (κυρ. ῥούχου, ψωμιοῦ). §. fragment, éclat. ||. ἓν κομμάτι σχοινὶ, un bout de corde, un tronçon de câble. ||. τὰ ἀργιλλόπλαστα ταῦτα κοστίζουν πέντε δραχμὰς τὸ κομμάτι, ces porcelaines coûtent cinq francs (la) pièce. ||. ὁ δεῖνα ἐργάτης δουλεύει μὲ τὸ κομμάτι, tel ouvrier travaille aux pièces (à ses pièces, à la pièce). ||. τὸ 'πῆρε (τὸ ἀγόρασε) δι' ἓν κομμάτι ψωμὶ, (δηλ. πολλὰ εὐθηνὰ), il l' a eu (il l' a acheté) pour un morceau de pain. 2) = Ὀλίγον, un peu.
Κομματιάζω, Μ. άσω, couper par morceaux, mettre en morceaux (en pièces), morceler, découper, dépécer, déchiqueter. ||. τὸ φόρεμά του ἐκομματιάσθη, son habit est en loques.
Κομμάτιασμα (τὸ), l' action de découper (de dépécer etc), dépècement.
Κομματιαστὸς, ή, ὸν, morcelé, découpé, etc. 2) (κατεσκευασμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ διαιρῆται εἰς κομμάτια καὶ πάλιν νὰ συναρμόζηται), qui est en brisure.
Κομματικὸς, ή, ὸν, homme de parti, factieux.
Κομμάτιον (τὸ), ἴδε Κομμάτι.

Κόμμι, ιος καὶ (κοιν.)-
Κομμίδι (τὸ), gomme, θ. ||. κόμμι Ἀραβικὸν, gomme Arabique. ||. — ἐλαστικὸν, gomme élastique, caoutchouc.
Κομπάζω, Μ. άσω, se vanter, tirer vanité.
Κομπαστὴς, οῦ (ὁ), = Μεγάλαυχος.
Κομπορρημοσύνη (ἡ), ἀρχ. = Καύχησις, forfanterie, θ. fanfaronnade, θ. jactance, θ.
Κομπορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), fanfaron.
Κόμπος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κόμβος κτλ.
Κομψὸς, ἡ, ὸν, élégant.
Κομψότης, ητος (ἡ), élégance, θ.
Κομψῶς, ἐπίῤ. élégamment.
Κονδύλι (τὸ), plume, θ.
Κονδυλιὰ (ἡ), trait (coup) de plume.
Κονδυλομάχαιρον (τὸ), canif.
Κονδύλωμα (τὸ), χειρουργ. (ἀρχ), nodus, nodosité, θ. nœud.
Κόνιδα (ἡ), κοιν. ἡ Κόνις (2), lente, θ.
Κονιορτὸς (ὁ), poussière. θ. ||. σηκόνει κονιορτὸν, faire élever la poussière. ||. ἡ βροχὴ κατεκάθισε τὸν κονιορτὸν, la pluie a abattu la poussière.
Κόνις, εως (ἡ), poussière, θ. §. la cendre ou les cendres (d' un mort). 2) œuf des pous (des puces etc), lente, θ.
Κονίστρα (ἡ), arène (où s'exercaient les athlètes), θ. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεταφορικῶς).
Κοντὰ, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Πλησίον, près, auprès, etc. ||. Φέρω κοντὰ, = Πλησιάζω, approcher, rapprocher. §. (ἐπὶ χρόν.) τώρα κοντὰ, prochainement; nouvellement, récemment, depuis peu. 2) (οἰκ.) ἀντὶ Σχεδόν. ||. ἐξώδευσε κοντὰ 50 δραχμὰς, il a dépensé approchant de 50 francs.
Κονταίνω, Μ. (θὰ) κοντήνω, accourcir, raccourcir, écourter. ||. ἂν ἦνε πολλὰ μακρὺ, πρέπει νὰ τὸ κοντήνῃς, s' il est trop long, il faut l' accourcir (le raccourcir). ||. (καὶ ἀμτδτ. αὐτπθ.) αὐτὸ τὸ φόρεμα ἐκόντηνεν εἰς τὸ πλύσιμον, cette robe s' est accourcie (raccourcie) au blanchissage.
Κοντάκι (τὸ), crosse (de fusil), θ. fût (d'un pistolet).
Κοντακιὰ (ἡ), (κτύπημα μὲ τὸ κοντάκι), bourrade, θ.
Κοντακιανὸς, ἡ, ὸν, courtaud.
Κοντάρι (τὸ), perche, θ. gaule, θ. §. pique, θ. javelot; lance, θ. ||. τὸ — σημαίας (σταυροῦ), le bâton d' une bannière (de la croix).
Κονταριὰ (ἡ), coup de pique (de lance).
Κοντεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Πλησιάζω. 2) approcher, penser, s'en falloir peu. ||. (ὁ τοῖχος) κοντεύει νὰ πέσῃ, menace ruine. ||. ἐκόντευσε νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του, ἴδε 'Λείπω. ||. ἡ ἡμέρα κοντεύει νὰ τελειώσῃ, κοντεύει νὰ βραδυάσῃ, le jour va finir. ||. ἡ λειτουργία κοντεύει νὰ τελειώσῃ, la messe s'en va dite. ||. κοντεύει μεσημέρι, il s' en va midi. ||. κοντεύει νὰ τελειώσῃ, il est prés de finir, il cour (il tire) à sa fin. ||. κοντεύει ν' ἀποθάνῃ, il est près de mourir (près de sa dernière heure). ||. κοντεύει νὰ πνιγῇ, il va suffoquer.
Κοντήτερα, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Πλησιέστερον, plus près, plus proche.
Κοντήτερος, η, ον, κοιν. ὁ Πλησιέστερος, le plus proche. 2) (καταχρ.) ὁ Κοντότερος.
Κοντινὸς, ἡ, ὸν, proche, prochain.
Κοντογοῦνι (τὸ), casaquin.
Κοντοκαθίζω, Μ. ίσω, s'affaisser.
Κοντοκλαδεύω, Μ. εύσω, tailler la vigne de trop près, avaler les branches.
Κοντόξυλον (τὸ), courçon.
Κοντὸς, ἡ, ὸν, court. ||. λέγει ἕνας τὸ μακρύ του ἄλλος τὸ κοντό του, (παροιμ. χυδ.), on en parle qui bref qui long.
Κοντοστέκομαι, Μ. (θὰ) κοντοσταθῶ, demeurer court (tout court), s'arrêter; hésiter. ||. κοντοστέκομαι ἀναγινώσκων, ἴδε Δισσολογῶ.
Κοντότερος, η, ον, plus court.
Κοντόφθαλμος, η, ον, κοιν. ὁ Μύωψ, qui a la vue basse (courte), myope.
Κοντόχονδρος, η, ον, court et gros, courtaud, un gros courtaud.
Κοντυλῶ, Μ. ήσω, chanceler, aller de travers (comme les gens ivres), trébucher.
Κόνυζα, ης (ἡ), ἀρχ. τὸ Κορυζόχορτον, ὁ Ἀκόνυζος, conyse, θ.
Κοπάδι (τὸ), κοιν. ἡ Ἀγέλη, troupeau; (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἐλάφ.) harde, θ. (ἐπὶ πτν.) volée, θ. bande, θ. compagnie, θ. ||. ἕνα κοπάδι πέρδικες, une compagnie de perdrix. ||. ἓν κοπάδι περιστέρια, une volée de pigeons.
Κοπαδιαστὸς, ἡ, ὸν, qui va par bandes (par troupes, par compagnies). ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κοπαδιαστὰ, ἐπίῤ. par bandes, par troupes.
Κοπάζω, Μ. άσω, cesser, s'apaiser, s'abattre. ||. ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, ἴδε Καταπίπτω.
Κοπανίζω, Μ. ίσω, piler, broyer; concasser; battre. ||. — τὸ καννάβι, macquer. ||. — τὸ λινάρι, teiller. ||. κοπανίζω σκουτιὰ (πηλὸν κτλ.), battre la lessive (du plâtre etc). ||. πιπέρι κοπανισμένον, poivre concassé.
Κοπάνισμα (τὸ), l'action de piler (etc).
Κοπανιστῆρι (τὸ), ἐργαλ., ἴδε Κόπανος.
Κοπανιστὸς, ἡ, ὸν, pilé, concassé.
Κόπανος (ὁ), ἐργαλ. battoir, brisoir, batte; θ. (καὶ ἐν συνθ.) bat, ecang καὶ macque (ἰδιαιτ. τοῦ λιναριοῦ κτλ.). ||. ὁ — τοῦ βουτύρου, bat-à-beurre ἢ (θ.) batte à beurre. ||. ὁ — τῶν γναφάλων τοῦ μαλλίου, bat-à-bourre.
Κοπέλι (τὸ), κοιν. ὁ Ὑπηρέτης, garçon. ||. (κοιν. εὔχρ. εἰς τὴν παροιμ.) κατὰ τὸν μαστρο-'Ιάννη' καὶ τὰ κοπέλια του, tel maître, tel valet.
Κοπετὸς (ὁ), ἀρχ. lamentation, θ.
Κοπιάζω, Μ. άσω, travailler, se donner de la peine, se pei-

ner. ||. δὲν ἀγαπᾷ νὰ κοπιάζῃ, il n'aime pas à se peiner. ||. κοπιάστε, φρσ. (προσκλητ.), prenez (donnez-vous) la peine.

Κοπιαστικὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Ἐπίπονος, pénible; fatiguant.

Κοπίδι (τὸ), ἐργαλ. σκυτοτομ. (ξυλουργ. κτλ.), tranchet; coupoir (ἰδιαιτ. τῶν νομισματοκ.); butoir (τῶν σκυτοτόμ.)

Κόπος (ὁ), fatigue, θ.; travail; peine, θ. ||. » κόπῳ τὰ καλὰ, « (παροιμ.), nul bien sans peine. ||. τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖ πολὺν κόπον, cela n' exige pas beaucoup de peine. ||. τὸ πρᾶγμα ἀξίζει (δὲν ἀξίζει) τὸν κόπον, la chose en vaut bien (n' en vaut pas) la peine, ce n'est pas la peine. 2) (συνκδχ. ὁ μισθὸς ἐργάτου, ὑπηρέτου), δός του (πλήρωσέ του) τὸν κόπον του, payez-lui sa peine.

Κόπρανον (τὸ), ἰατρ., excrément, matière fécale.

Κοπριὰ (ἡ), κοιν. ἡ Κόπρος, fumier; fiente, θ. ||. ὁ Ἰὼβ ἐπὶ τῆς κοπρίας, Job sur son fumier.

Κοπρίζω, Μ. ίσω, fumer, engraisser (la terre).

Κόπρισμα (τὸ), l' action de fumer la terre.

Κοπρομέλισσα (ἡ), ἐντ. ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Κόπρος (ἡ), fumier, fiente, θ. §. crotte (de brebis etc), θ. crottin (de cheval etc).

Κοπρὼν, ῶνος (ὁ), tas de fumier; dépôt d' ordures.

Κοπτερὸς, ἡ, ὸν, tranchant, (οἰκ.) coupant. ||. τὸ κοπτερὸν μέρος τοῦ σπαθιοῦ κτλ., le taillant, ἴδε καὶ Κόψις.

Κόπτης (ὁ), (προφ. Κόφτης), ἐργ. μαγειρ., couperet.

Κοπτὸς (προφ. Κοφτὸς), ἡ, ὸν, coupé (ou) que l'on peut couper. ||. ὀρθὰ-κοφτὰ, (φρσ.), sans détour, de but en blanc, tout platement.

Κόπτω, Μ. κόψω, couper; tailler; découper; trancher. ||. αὐτὸ τὸ κρέας εἶνε τόσον τραχὺ, ὥστε δὲν τὸ κόπτει τὸ μαχαίρι (δὲν κόπτεται), cette viande est si dure, qu'elle résiste au couteau. ||. μαχαῖρι τὸ ὁποῖον κόπτει καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, un couteau qui tranche de deux côtés. ||. τοῦ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν, il lui trancha (il lui abattit) la tête. ||. ἔκοψε τὸ χέρι του, (ἡ) ἐκόπη (εἰς τὸ χέρι), il s' est coupé (il s'est fait une coupure) à la main. ||. τοῦ ἔκοψαν (χειρουργικῶς) τὸ χέρι, τὸ πόδι κτλ., il a eu la main (la jambe) amputée, on lui a amputé la main (la jambe etc), il en a subi l'amputation. ||. κόπτω τὰ 'νύχια μου, se faire les ongles, faire ses ongles. ||. κόπτω τὸ φτίλλι τοῦ κεριοῦ, moucher la chandelle. ||. κόπτω τὸ ῥάμμα (τὴν κλωστὴν) μετά τινος, (φρσ.), ἴδε Ῥάμμα. ||. κόψε ἓν κομμάτι χοιρομέρι ἀπὸ τὸ κομμένον (αὐτοῦ) μέρος, coupez un morceau de jambon du côté de l' entamure. ||. κόπτω 'πωρικὸν ἢ ἄνθος ἀπὸ τοῦ δένδρου, cueillir. ||. (καὶ ἀπολ.) κόπτει ἡ γλῶσσά του, (φρσ.), il a la langue bien affilée. ||. ἐκόπη τὸ σχοινὶ, la corde cassa. ||. ἐκόπη τὸ παλαμάρι, le câble s' est rompu. ||. κόπτω φόρεμα, tailler un habit. ||. αὐτὸς ὁ ῥάπτης κόπτει καλὰ, il taille bien. ||. κόπτω νόμισμα, battre (frapper) de la monnaie; monnayer. ||. κόπτω καπνὸν, hacher du tabac. §. (μτνμ.) κόπτω (ἀφαιρῶ) ἀπὸ τὸ φαγεῖ μου, retrancher de (prendre sur) sa nourriture. ||. οἱ ἰατροὶ τοῦ ἔκοψαν (τοῦ ἐμπόδισαν) τὸ κρασὶ, les médecins lui ont retranché le vin. ||. τοῦ ἔκοψαν τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ του, on lui a retranché la moitié de ses appointements. ||. ἡ κίνα κόπτει τὴν θέρμην, le quinquina ôte la fièvre. ||. αὐτὸς ὁ τοῖχος κόπτει τὸ θῶρι τοῦ 'σπιτιοῦ, il lui ôte (il lui dérobe) la vue. ||. κόπτει τὸν ἄνεμον (τὴν ὁρμὴν τοῦ ῥεύματος κτλ.), rompre le vent (l'impétuosité du cours de l'eau etc). §. ἐκόπη ἡ φωνή του, sa voix fut éteinte; la parole lui manqua. §. εἶνε κομμένος ἀπὸ τὸν κόπον, il est tout rompu de fatigue, ἴδε καὶ Ἀποκάμνω. §. ὁ ἀὴρ κόπτει τὰ χρώματα, l'air mange les couleurs. ||. (καὶ αὐτπθ.) ἔκοψεν ἡ θωριά του, il devint mat (pâle), il a pâli, se déteignit. ||. τὸ χρῶμα τοῦτο κόπτει εἰς τὸν ἥλιον, cette couleur se passe au soleil, (καὶ μεταφορικώτερον) c'est un déjeuner de soleil, ἴδε καὶ Ξεθωριάζω. ||. (καὶ ἐπὶ ὑγρῶν) τὸ κρασὶ (τὸ γάλα) ἔκοψε, le vin (le lait) a tourné.

Κόρα (ἡ), ἡ ἄλλ. Πέτσα (τοῦ ψωμιοῦ), croûte (de pain), θ.

Κορακιστικὰ (τὰ), jargon, argot, narquois.

Κορακοποῦλι καὶ Κορακόπουλον (τὸ), le petit du corbeau, corbillat.

Κοραλλένιος, α, ον, καὶ Κοράλλινος, η, ον, de corail.

Κοράλλιον (τὸ), corail.

Κόραξ, ακος (ὁ), πτν. corbeau. ||. κόρακας κόρακος 'μμάτι δὲν 'βγάζει, (παροιμ.), les loups ne se mangent pas, corbeau avec corbeaux ne se crèvent jamais les yeux. ||. κόρακας! (φρσ. καταρ.), corbleu! peste!

Κοράσιον (τὸ), petite fille, fillette, θ.

Κόρδα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Χορδὴ, corde (à boyau), θ. ||. ἔσπασεν ἡ κόρδα (τοῦ τόξου τῆς λύρας κτλ.), la corde rompit.

Κορδέλλα, ας (ἡ), ruban. ||. (ἰατρ.) séton.

Κορδόνομαι, Μ. κορδωθῶ (θὰ), se carrer, se pavanner, faire le gros dos; se glorifier. ||. νά σου τον καὶ ἔρχεται κορδωμένος καὶ 'περήφανος, le voilà qu'il arrive tout flambant et faisant le gros dos, ἴδε καὶ Καμαρόνω.

Κόρη (ἡ), fille, θ. 2) ἡ κόρη τοῦ 'μματιοῦ, la prunelle ou la pupille (de l'œil), θ. ||. τὸ φυλάττει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, (φρσ.), conserver qc. comme la prunelle de ses yeux.

Κοριτσάκι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Κοράσιον, ὑποκορ. τοῦ.

Κορήτσι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Κόρη, Παρθένος, fille, θ. ||. εἶνε ἀκόμη κορήτσι, δὲν ὑπανδρεύθη, elle est encore fille, elle n'est pas mariée. ||. εὔμορφον (τιμημένον) κορήτσι, une jolie (une honnête) fille.

Κορίανον (τὸ), ἀρχ. τὸ Κολίανδρον, φ. καὶ ἄρ.

Κορμὶ (τὸ), κοιν. τὸ Σῶμα, corps. ||. τὸ φόρεμα στρώνει (ἔρχεται καλὰ) εἰς τὸ κορμὶ, cet habit prend bien (fait bien) la taille. ||. ἔχει ἄσχημον κορμὶ, il a un vilain corps. ||. τὸ κορμί μου εἶνε σκοτωμένον, j'ai le corps brisé (moulu).

Κορμὸς (ὁ), tronc (d'arbre); fût καὶ (μτνμ.) tige (d'une colonne), torse (d'une statue ou d'un homme).

Κορμοστασιὰ (ἡ), taille; θ. stature, θ.

Κορνιακτίζω, Μ. ίσω, remplir (salir) de poussière.

Κορνιοκτὸς (ὁ), κοιν. ἀντὶ Κονιορτὸς, poussière, θ.

Κόρος (ὁ), ἀρχ. satiété, θ. ||. τὸ ἐπαναλαμβάνει μέχρι κόρου, il le répète jusqu'à satiété.

Κορυβαντιῶ, Μ. άσω, (ἀρχ.), s' agiter comme un corybante (un inspiré, un énergumène).

Κορύβας, αντος (ὁ), corybante.

Κορυδαλὸς (ὁ), πτν., alouette, θ. cochevis.

Κόρυζα (ἡ), ἐντ. punaise, θ. 2) (ἡ ἄλλ. Τσύφνα τῶν ὀρνίθων), pepie, θ.

Κόρυμβος (ὁ), βτν., corymbe.

Κορυμβοφόρος (ὁ, ἡ), βτν. corymbifère.

Κορυμβώδης, ους (ὁ, ἡ), βτν. qui est disposé en corymbe, corymbeux. ||. τὰ ἄνθη τοῦ κισσοῦ εἶνε κορυμβώδη, les fleurs du lierre son disposés en corymbe.

Κορυφαῖος (ὁ), chef, coryphée. ||. ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων, le prince des apôtres.

Κορυφὴ (ἡ), le haut de la tête; (ἐν γέν.) sommet, cime, faîte.

Κορυφοῦμαι, Μ. κορυφωθῶ (θὰ), être au comble.

Κορφολόγημα (τὸ), l'action d' ébourgeonner (etc), ébourgeonnement, épamprement (κυρ. τῆς ἀμπέλου).

Κορφολογῶ, Μ. ήσω, ébourgeonner, épamprer (κυρ. τὸ ἀμπέλι).

Κόρφος (ὁ), κοιν. ὁ Κόλπος.

Κορῶνα, ας (ἡ), κοιν. τὸ Στέμμα, τὸ Διάδημα, couronne, θ.

Κορώνη (ἡ), πτν. corneille, θ.

Κορωνιάζω, Μ. άσω, couronner, sacrer (roi etc), ἴδε καὶ Στέφω.

Κορώνιασμα (τὸ), l'action de couronner; couronnement, sacre (d'un roi).

Κορωνὶς, ίδος (ἡ), corniche, θ. couronnement, couronne, θ. §. (μτνμ.) conclusion, θ. fin, θ. comble. ||. ἐπέθηκε τὴν κορωνίδα εἰς τὸ ἔργον του, il a couronné (il a mis le couronnement à) son œuvre.

Κοσκινᾶς, ᾶ (ὁ), qui fait ou vend des cribles, criblier.

Κοσκινίδι (τὸ), =Ἀποκοσκινίδι, Σκύβαλον, criblure, θ.

Κοσκινίζω, Μ. ίσω, cribler, sasser, tamisser, bluter (κυρ. ἀλεῦρι).

Κοσκίνισμα (τὸ), l'action de cribler (etc).

Κοσκινιστὴς, οῦ (ὁ), cribleur.

Κοσκινιστὸς, ὴ, ὸν, passé par le crible (etc), criblé, tamissé.

Κοσκινόγυρος (ὁ), cercle d'un crible.

Κόσκινον (τὸ), crible. ||. τὸ σῶμά του εἶνε κόσκινον ἀπὸ ταῖς πληγαῖς, il est criblé de blessures. ||. καινούργιο κοσκινάκι μου, (παροιμ.), ἴδε Καινούργιος. §. κόσκινον ὅπου κεντοῦν, tambour. ||. κεντῶ εἰς τὸ κόσκινον, broder du tambour (ou) au crochet.

Κοσκινοποιὸς (-πώλης), ου (ὁ), =Κοσκινᾶς.

Κόσμημα (τὸ), ce qui sert d'ornement, ornement, parure, θ.

Κοσμητικὸς, ὴ, ὸν, qui sert à la parure (à la toilette), cosmétique. ||. ἡ κοσμητικὴ (ἐνν. τέχνη), la consmétique. ||. κοσμητικὰ (ἐνν. μῦρα ἢ πράγματα), objets de toilette.

Κοσμήτωρ, ορος (ὁ), doyen ou recteur d' une faculté.

Κοσμικὸς, ὴ, ὸν, du monde; qui vit dans le monde, mondain; (ἐπὶ πραγμ.) temporel. ||. (οὐσ.) laïque, séculier. ||. οἱ κοσμικοὶ καὶ οἱ ἱερωμένοι, ἴδε Λαϊκός. ||. ἡ κοσμικὴ ἐξουσία, la puissance temporelle.

Κοσμικοπαππᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν ὁ Ἔγγαμος ἱερεὺς, prêtre séculier.

Κόσμιος, α, ον, réglé, rangé, modeste, décent, sage.

Κοσμιότης, ητος (ἡ), conduite réglée, décence, θ. modestie, θ. bienséance, θ.

Κοσμίως, ἐπίρ. d'une manière réglée, décemment, modestement.

Κοσμογονία (ἡ), origine ou formation (création) du monde, θ. cosmogonie, θ. ||. μετὰ τὴν κοσμογονίαν, depuis la création (du monde).

Κοσμογραφία (ἡ), description du monde (physique), cosmographie, θ.

Κοσμογυρισμένος, η, ον, qui a vu beaucoup de pays, vieux reître.

Κοσμοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), maître (maîtresse) du monde.

Κοσμολέτης, ου (ὁ) καὶ Κοσμολέτειρα (ἡ), destructeur (-ctrice) du monde.

Κοσμοπλάστης, ου (ὁ), qui a créé le monde, le créateur.

Κοσμοποιΐα (ἡ), création du monde, θ.

Κοσμοπολίτης, ου (ὁ), citoyen du monde, cosmopolite.

Κόσμος (ὁ), monde, univers; §. la totalité des hommes, le monde. ||. τῷ πεντακισχιλιοστῷ ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου, l'an du monde cinq mille. ||. ὁ παλαιὸς καὶ νέος κόσμος, l'ancien et le nouveau monde. ||. ὁ ἐδῶ (ὁ κάτω) κόσμος, ce bas monde, le monde d'ici-bas. ||. φθαρτὰ τὰ τοῦ κόσμου (τοῦ ἐδῶ κόσμου), les choses d'ici-bas sont périssables. ||. ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, homme du mon-

de. ||. ἀφῆκε (ἐτραβήχθη ἀπὸ) τὸν κόσμον, il a quitté le (il renonça au) monde. ||. χαλνᾷ τὸν κόσμον, (φρσ.), il fait grand tapage, il fait le diable en quatre, il tempête. ||. κάθηται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, ἴδε Ἄκρα. ||. εἶνε τὸ διασκεδασικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, c'est au monde ce qu'il y a de plus amusant. ||. ἂν ἔχῃ χίλιαις δραχμαῖς, καὶ ὁ κόσμος ὅλος, (φρσ), s'il a mille francs, c'est le bout du monde (c'est tout le bout du monde). §. ἦτον (πολὺς) κόσμος εἰς τὸ θέατρον, il y avait bien du monde au théâtre. ||. δὲν ἦτον (πολὺς) κόσμος, il n'y avait pas grand monde. §. περιπαίζει τὸν κόσμον, il se moque des gens.

Κοσμοφθόρος (ὁ, ἡ), = Κοσμολέτης.

Κοσμῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.)=Στολίζω, orner, parer.

Κόσσα, ας (ἡ), ἐργαλ. (γεωργ.), faux, θ.

Κοσσίζω, Μ. ίσω, faucher.

Κόσσισμα (τὸ), l'action de faucher, fauchage, fauche, θ.

Κόσσυφος (ὁ), πτν., merle, θ.

Κόστος (ὁ), φ. herbe du coq, coq des jardins, baume (le grand).

Κότινος (ὁ), δ. olivier sauvage.

Κοτσάνι (τὸ), tige (de feuille ou de fruit), θ. ||. τὸ—τῆς ἀγκινάρας, œilleton. ||. τὸ—τοῦ μαρουλιοῦ (τοῦ λαχάνου κτλ.), ἴδε Γουλί.

Κότσι (τὸ), κοιν. ὁ Ἀστράγαλος, cheville (du pied), θ. 2) (εἶδος παιγνιδ.) osselet. ||. παίζω τὸ κότσι, jouer aux osselets. 3) εἶδος πρηξίματος, cal, cor, durillon.

Κότσυφας (ὁ), ϗ Κοτσύφι (τὸ), κοιν. ὁ Κόσσυφος.

Κόττα, ας (ἡ), ἡ Ὄρνιθα.

Κοττέρι (τὸ), κοιν. ὁ Ὀρνιθὼν, poulailler.

Κοττοποῦλι (τὸ), τὸ Ὀρνιθοποῦλι, poulet.

Κοττόψειρα (ἡ), ἴδε Ὀρνιθόψειρα.

Κοτύλη (ἡ), ἀρχ. godet, gobelet, tasse, θ. écuelle, θ. 2) (ἀνατομ.) cavité ou emboîture d'un os, cavité cotyloïde, cotyle, glène (ἡ μικροτέρα).

Κοτυληδὼν, όνος (ἡ), ἀρχ. (ἀνατομ. καὶ φυσ.), cotylédon. 2) φ. nombril de Venus, cotylédon.

Κουβάλημα (τὸ), transport, portage. ||. τὸ δι' ἁμάξης—, charriage; charroi.

Κουβαλητὸς, ἡ, ὸν, porté, transporté; rapporté. ||. χῶμα κουβαλητὸν, terres de rapport ou rapportées.

Κουβαλιστικὸν (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), frais de portage, salaire d'un porteur, le port.

Κουβαλῶ, Μ. ήσω, porter, transporter; mener. ||. κουβαλῶ μὲ τὸ ἁμάξι, charrier, voiturer, charroyer. ||. κουβαλεῖ πολλοὺς (ἀνθρώπους) κατόπιν του, il mène bien de gens à sa suite.

Κουβάρι (τὸ), pelote, θ. peloton. §. (μτνμ.) groupe, θ. ||. τὸ ἔκαμε κουβάρι, il le mit en peloton. ||. γίνεται κουβάρι (ἕνα κουβάρι), il se met en peloton (en boule), se ramasser, ἴδε καὶ Κουλουριάζω. ||. ἔγινε κουβάρι, il s'est pelotonné.

Κουβαριάζω, Μ. άσω, mettre en peloton, pelotonner; dévider. 2) (μτνμ.) =Κουλουριάζω.

Κουβάριασμα (τὸ), l'action de pelotonner. 2) (μτνμ.) Κουλούριασμα.

Κουβαρίδα (ἡ), ἔντ. cloporte, mille-pieds, θ.

Κουβαρίστρα (ἡ), pelote, θ.

Κουβᾶς, ᾶ (ὁ), ἀγγ. broc, tine, θ. tinette, θ.

Κουβέλι (τὸ), =Κυψέλη.

Κουβοῦκλι (τὸ), baldaquin, pavillon. 2) =Κληματαριά.

Κουδοῦνι (τὸ), grelot, sonnette, θ. clochette, θ. sonaille καὶ clarine (ἰδιαιτ. τὸ κρεμάμενον εἰς τὸν λαιμὸν τῶν 'γιδιῶν κτλ.). ||. κτυπῶ τὸ κουδοῦνι, sonner la clochette, (καὶ ἁπλ.) sonner. ||. κτύπα τὸ κουδοῦνι νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης, sonnez le domestique. ||. (καὶ αὐτπθ.) κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τῆς θύρας on sonne à la porte. ||. ἀκούω νὰ κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τῆς θύρας (τοῦ οἴκου) Σας, j'entends sonner chez vous.

Κουδουνίζω, Μ. ίσω, sonner, faire sonner ou tinter, tinter; §. (μτφορ.) =Διαθρυλλῶ, Διαφημίζω.

Κουδουνιστὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) sonore, qui a du timbre, ἴδε καὶ Τραγανιστός. 2) (οὐσ.) Κουδουνιστὸν, (εἶδος παιγνιδ.), croix ou pile.

Κουκκὶ (τὸ), ὄσπρ. fève (des marais), θ. ||. ῥίχνω τὰ κουκκιὰ (ἢ) 'ςὰ κουκκιὰ, tirer aux fèves. 2) (ἐν γέν.) =Κόκκος grain. ||. κουκκὶ πιπέρι κτλ., ἴδε Σπυρί.

Κουκκιὰ (ἡ), φ. fève, θ. ||. ὅταν ἀνθίζουν ἡ κουκκιαῖς, quand les fèves sont en fleur.

Κουκκίδα (ἡ), κοιν. ἡ Στιγμὴ, point. ||. βάλλω (σημαδεύω μὲ) κουκκίδαις, ἴδε Στίζω.

Κουκκίζω, Μ. ίσω, poudrer, saupoudrer.

Κουκκίτης, ου (ὁ), (κυρ. βῆχας) toux férine, θ. coqueluche, θ.

Κοῦκκος (ὁ), κοιν. ὁ Κόκκυξ, πτν., coucou.

Κουκουβάϊα (ἡ), κοιν. ἡ Γλαὺξ, πτν., chat-huant, chouette (la petite), θ. cheveche, θ.

Κουκκούλα (ἡ), capuchon, coqueluchon.

Κουκκοῦλι (τὸ), coque, θ. cocon.

Κουκκουλώνω, Μ. ώσω, affubler, emmétoufler.

Κουκκούλωμα (τὸ), affublement.

Κουκκουνάρα (ἡ), cône, pigne, pomme de pin, θ. 2) (τὸ ςάχυ τοῦ ἀραποσίτε) panouille.

Κουκκουναρηὰ (ἡ), δ. pin (doux ou pignon), pinier.

Κουκκουνάρι (τὸ), pignon.

Κουκκοῦτσι (τὸ), noyau; pepin (κυρ. τοῦ μήλου κτλ., τοῦ ςαφυλιοῦ κτλ.). §. (καταχρ.) baie, θ. grain.

Κοῦκλα, ας (ἡ), poupée, θ. pantine, θ. marionette. θ.

Κουλλὸς, ἡ, ὸν, manchot.

Κουλλοῦρα (ἡ), καὶ

Κογλλογ̓ρι (τὸ), gimblette, θ. petit-pain; tourte, θ.
Κογλλογριάζω, Μ. άσω, recourber en replis tortueux, rouler; (ναυτ.) rouer. ||. κουλλουριάζομαι, se mettre en boule (en peloton), se pelotonner; se ramasser.
Κογλλογ̓ριασμα (τὸ), l'action de rouler ou de se rouler.
Κογλλογριαστὸς, ἡ, ὸν, roulé, recourbé.
Κογλλοχέρης, η (ὁ), =Κογλλός.
Κογμάρι (τὸ), ἀγγ., pot à l'eau.
Κογμαριὰ (ἡ), κοιν. ἡ Κόμαρος, δ.
Κογ̓μαρον (τὸ), κοιν. τὸ Κόμαρον.
Κογμπὶ (τὸ), bouton.
Κογμπιάζω, Μ. άσω, ἴδε Κογμπόνω.
Κογ̓μπιασμα (τὸ), ἴδε Κογ̓μπωμα.
Κογμπόνω, Μ. ώσω, boutonner.
Κογμπότρυπα (ἡ), boutonnière, θ.
Κογ̓μπωμα (τὸ), l'action de boutonner ou de se boutonner.
Κογνάδι (τὸ), ζ. fouine, θ. (ἐν ἄλλο εἶδος) putois.
Κογνελάκι (τὸ), lapereau.
Κογνέλι (τὸ), ζ. lapin.
Κογ̓νημα (τὸ), secoûment, branlement, ébranlement, secousse, θ. branle, hochement (κυρ. τῆς κεφαλῆς).
Κογ̓νια (ἡ), berceau. §. escarpolette, θ. brandilloire, balançoir.
Κογνογ̃πι (τὸ), ἔντ. cousin.
Κογνογπιέρα (ἡ), courtine, θ. cousinière, θ.
Κογ̓ντημα (τὸ), l' action de pousser.
Κογντογ̓ρα (ἡ), soulier.
Κογντογρᾶς, ᾶ (ὁ), cordonnier.
Κογντῶ, Μ. ήσω, pousser.
Κογνῶ, Μ. ήσω, =Σείω, secouer, agiter, branler, ébranler, brandir, brandiller, hocher; balancer; ballotter; bercer. ||. κουνοῦσε τὸ μαντίλι του, il agitait son mouchoir. ||. κουνῶν τὴν κεφαλὴν, en hochant la tête. ||. κουνῶ τὴν μουρηὰν ἵνα πέσουν τὰ μοῦρα, hocher un mûrier pour en faire tomber les mûres. ||. κουνιοῦνται τὰ 'δόντια του, les dents lui branlent. ||. κουνιοῦμαι (κουνῶ τὰ χέρια μου) περιπατῶν, aller les bras ballans, branler (brandiller, balancer) les bras. ||. κουνιέται πολλὰ ὅταν περιπατῇ, elle se balance trop en marchant. ||. τὸ τραπέζι κουνηέται, la table vacille. ||. τὸ πέταλον τοῦ ἀλόγου κουνηέται (κοντεύει νὰ πέσῃ), le fer du cheval bat (loche). ||. τὸ θυρόφυλλον κουνηέται (πηγαινοέρχεται), le volet ballotte. ||. τὸ ἀμύγδαλον κουνηέται, l'amande ballotte.
Κογπαστὴ (ἡ), le plat bord, l'endroit du bateau ou les rames sont placées, tolière ἢ toltière ἢ olétière, θ.
Κογπὶ (τὸ), κοιν. ἡ Κώπη, rame θ. aviron.
Κογπιὰ (ἡ), coup d'aviron.
Κογρὰ (ἡ), coupe de cheveux, θ. tonte, θ. tonsure, θ.
Κογράδα (ἡ), étron.
Κογράζω, Μ. άσω, fatiguer, lasser, harasser. ||. (μσ. αὐτπθ.) être las, se lasser, peiner, se fatiguer. ||. μὴ κουράζῃς τὸ στῆθός σου (τὰ 'μμάτια σου), ne vous fatiguez pas la poitrine (les yeux). ||. μᾶλλον κουράζεταί τις στέκων ὄρθιος παρὰ περιπατῶν, on se lasse plus à rester debout qu' à marcher. ||. ἐκουράσθην νὰ περιπατῶ, je suis las de marcher. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Κογρασμένος, η, ον, fatigué, las. ||. ἀναπαυθῆτε, ἂν ἦσθε κουρασμένος, reposez-vous, si vous êtes las.
Κογ̓ρασις (ἡ), fatigue, θ. lassitude, θ.
Κογ̓ρβογλον (τὸ), cep de vigne.
Κογρδίζω, Μ. ίσω, accorder, monter, remonter, bander. ||. κούρδισε τὴν κιθάραν σου, mettez votre guitare d'accord. ||. (καταχρ.) νὰ κουρδίσῃ τὸ πιστόλι του, armer son pistolet. ||. ἐλησμόνησα νὰ κουρδίσω τὸ ὡρολόγι μου, j'ai oublié de monter ma montre.
Κογ̓ρδισμα (τὸ), l'action de monter (d'accorder etc.)
Κογρδιστήριον (τὸ), ἐργαλ., remontoir, accordoir.
Κογρεῖον (τὸ), boutique de barbier, θ.
Κογρέλι (τὸ), haillon, guenille, θ. guenillon, chiffon, lambeau, drapeau, penaillon.
Κογρελιάζω, Μ. άσω, délabrer; friper; chiffoner. ||. (πθ.) s'en aller par lambeaux ou en lambeaux (en loques). ||. τὸ φόρεμά μου ἐκουρελλιάσθη, ma robe s'est toute fripée (tombe en loques).
Κογρελιάρης, α, ικον, couvert de haillons, déguenillé, dépenaillé.
Κογρέλιασμα (τὸ), délabrement, dépenaillement.
Κογ̓ρευμα (τὸ), l'action de tondre, tonte, θ.
Κογρεὺς, έως (ὁ), barbier.
Κογρευτὴς, οῦ (ὁ), tondeur.
Κογρεύω, Μ. εύσω, tondre, faire la tonte. ||. ποῖος σοῦ ἐκούρευσε τόσον βαθειὰ τὰ μαλλιά; qui vous a essorillé de la sorte? ||. κουρεύω κληρικὸν (μοναχὸν), donner la tonsure, tonsurer.
Κογ̃ρκα (ἡ), πτν. dinde, θ. poule d'Inde.
Κογρκάκι (τὸ), dindoneau.
Κογρκάνος (ὁ), =Κογ̃ρκος.
*Κογρκοβοσκὸς (ὁ), dindonnier, -ière.
Κογ̃ρκος (ὁ), πτν., dindon, coq d'Inde.
Κογρνιάζω, Μ. άσω, (κοιν. ἐπὶ πτν.), jucher (sur un arbre, sur le juchoir), se jucher. ||. ὅταν κουρνιάζουν ἡ κότταις, quand les poules se juchent.
Κογρογ̃να (ἡ), κοιν. ἡ Κορώνη, πτν. corneille, θ. corbine (ἡ κατάμαυρη), θ. ||. μεθυσμένος κουροῦνα, (φρσ.), gris comme un cordelier.
Κογρσάρος (ὁ), κοιν. ὁ Πειρατὴς, corsaire.
Κογρσεύω, Μ. εύσω, piller.
Κογσκογρεύω, Μ. εύσω, rechercher indiscrement, fureter.
Κογσκογ̓ρης, α, ικον, κοιν. ὁ Περίεργος, ὁ Φιλοπράγμων, ὁ Ψίογρος, fureteur.
Κογτάβι (τὸ), le petit d'une

chienne etc. ||. — λεονταριοῦ, lionceau. ||. —λύκȣ, louveton.
Κουτάκι (τὸ), petite boîte, θ.
Κουτάλα (ἡ), = Χουλιάρα.
Κουτάλι (τὸ), = Χουλιάρι.
Κουταλιά (ἡ), = Χουλιαριά.
Κουτὶ (τὸ), boîte, θ. étui. ||. κουτὶ ἁγίων λειψάνων, châsse, θ. ||. τὸ—τῶν Ἐκκλησιῶν(ὅπȣ συνάζουν τὰς ἐλεημοσύνας), tronc. ||. ἕνα κουτὶ σταφίδες, une caisse de raisins. ||. σταφίδες τοῦ κουτιοῦ, raisins de caisse.
Κουτοπονηρία (ἡ), mauvaise finesse, finasserie, θ.
Κουτοπόνηρος, η, ον, un gros fin, un lourdaud qui veut faire le fin, finasseur, faux bonhomme, un innocent fourré de malice.
Κουτὸς, ἡ, ὸν, ὁ (ἄλλ.) Παλαβὸς, imbécile, (οἰκ.) claude.
Κουτρίζω, Μ. ίσω, heurter; s' entrechoquer; §. donner de la corne, cosser; s'entre-cosser.
Κουτσαίνω (χωρὶς Μ.), κοιν. ἀντὶ Χωλαίνω.
Κουτσοδόντης, α, ικον, ébréché, brèche-dent.
Κουτσὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Χωλός.
Κουτσομεσιάζω, Μ. άσω, échiner, éreinter.
Κουτσουλιά (ἡ), fiente des oiseaux, θ. émeut.
Κουτσουλῶ, Μ. ήσω, fienter, émeutir, crotter.
Κουτσονούρης, α, ικον, = Κολοβός.
Κούτσουρον (τὸ), souche, θ. chicot, bûche, θ.
Κούφα (ἡ), ἴδε Κόφινος. 2) (ναυτ.) hune, θ.
Κουφαίνω, Μ. άνω (θὰ), rendre sourd, assourdir. ||. ἐκωφάθη, il est devenu sourd.
Κουφάλα (ἡ), creux (κυρ. d'arbre).
Κουφάρι (τὸ), carcasse, θ.
Κούφαρον (τὸ), coffre, θ. malle, θ.
Κουφίζω, Μ. ίσω, être un peu (tant soit peu) sourd, avoir l' oreille dure, entendre dur.
Κούφιος, α, ον, vide, creux; (κυρ. ἐπὶ ξηρῶν ὀπωρ.) gâté. §. (μτφορ.) vide de sens; léger (d'esprit); sans conséquence. ||. ἔχει ἕνα 'δόντι κούφιον, il a une dent creuse. ||. (καὶ μτφορ.) κούφιο κεφάλι, tête creuse, cerveau creux.
Κουφόνοια (ἡ), ἀρχ. légèreté d'esprit.
Κουφόνους (ὁ, ἡ), ἀρχ. léger d' esprit.
Κουφοξυλιά (ἡ), φ. sureau, sambuque.
Κουφὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κωφός.
Κοῦφος, η, ον, ἀρχ. ὁ Ἐλαφρὸς, léger, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) frivole, vain.
Κουφότης, ητος (ἡ), ἀρχ. = Ἐλαφρότης, légèreté, θ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) frivolité, θ. vanité, θ.
Κοφίνι (τὸ) καὶ
Κόφινος (ὁ), grand cabas, grand panier, hotte, θ.
Κοχλιάριον (τὸ), ἀρχ. τὸ Χουλιάρι.
Κοχλίας, ου (ὁ), ἀρχ. ὁ Σαλιαγκος, ὄστρ., limaçon; escargot. 2) (μτνμ. ἡ βίδα) vis; (μηχαν.) limace, θ.
Κοχλιδάκι (τὸ), coquillon.
Κοχλίδι (τὸ), ὄςρ. limaçon de mer, coquillage.
Κοχλιοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), en forme de limaçon ou en spirale (à vis), tortueux.
*Κοχλιοτροφεῖον (τὸ), escargotière, θ.
Κόχλος, ου (ὁ), ὄςρ. espèce de coquillage, conque (marine), θ.
Κοψίδι (τὸ), rognure, θ. retaille, θ.
Κόψιμον (τὸ), l'action de couper, coupe, θ. §. (συνκδχ.) coupure, θ. taillade, θ. ||. αὐτὸ τὸ κόψιμον ἔγεινε μὲ κονδυλομάχαιρον, cette coupure a été faite avec un canif. ||. κόψιμον χεριοῦ (ποδαριοῦ κτλ.), amputation (d'une main, d'une jambe etc), θ. 2) (μτνμ.) tranchées, θ. πλθ. douleurs aiguës au ventre, θ. déchirements d'entrailles. ||. ἔχω κοψίματα, j'ai des tranchées. 3) = Κόψις (φορέματος), taille, θ. ||. αὐτὸ τὸ κόψιμον δὲν σὲ πιάνει, cette coupe ne vous va pas. 4) (τὸ ὑπόδειγμα, τὸ καλοῦπι τοῦ κοψίματος), patron. ||. ποῦ ἔχεις τὰ κοψίματα τῶν ὑποκαμίσων; où avez-vous les patrons de chemise?
Κόψις (ἡ), (ἐπὶ φορεμ.), coupe (d'un habit), θ. taille, θ., ἴδε ϗ Κόψιμον (3). 2) (ἐπὶ μαχαιρ. κλπ.) tranchant, coupant, taillant, fil (d'une épée, d'un rasoir etc).
Κράββατος (ὁ), ἀρχ. τὸ Κρεββάτι. 2) (κοιν.) τὸ Ξυλοκράββατον. 3) ὁ ὑφαντ. Ἐργαλειός.
Κραδαίνω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. brandir, agiter.
Κράζω, Μ. κράξω, crier, appeler, ἴδε Φωνάζω.
Κραιπάλη (ἡ), ivresse, θ. débauche, θ. crapule, θ.
Κράκτης, ου (ὁ), crieur de corps. 2) (πουλὶ) appeau, chanterelle, θ. appelant, courcaille (ἰδιαιτ. τῶν ὀρτυκιῶν).
Κρᾶμα (τὸ), mélange; alliage, composé, composition, θ. ||. τὸ ὕδωρ εἶνε κρᾶμα ὑδρογόνου ϗ ὀξυγόνου, l'eau est un composé l'hydrogène et d'oxygène.
Κράμβη (ἡ) καὶ
Κραμβολάχανον (τὸ), chou (pommé ou cabu).
Κρανεία (ἡ), ἀρχ. ἡ Ἀκρανηά.
Κρανέϊνος, η, ον, ἀρχ. ὁ Ἀκρανήτικος.
Κράνειον (τὸ), ἀρχ. τὸ Ἀκράνι.
Κρανιολογία (ἡ), craniologie καὶ cranologie, θ.
Κρανίον (τὸ), crâne, tête de mort.
Κρανιοσκοπία (ἡ), cranioscopie, θ.
Κράνον (τὸ), = Κράνειον.
Κρασὶ (τὸ), κοιν. ὁ Οἶνος, vin.
Κρᾶσις, εως (ἡ), tempérament, complexion, θ. constitution, θ. affection, θ. ||. ἡ— τῆς ἀτμοσφαίρας, la constitution de l'air, la température. ||. εἶνε καλῆς (ἢ κακῆς) κράσεως, être bien (ou mal) constitué, être de bonne (ou de mauvaise) constitution, de bonne trempe, (οἰκ.) il est de bonne pâte. ||. εἶνε κράσεως χολερικῆς (αἱματώδους κτλ.), il est de complexion bilieuse (sanguine etc). 2) (Γρμτ.) contraction ou

fusion de deux voyelles, crase, θ. ||. κατὰ κρᾶσιν, par contraction.

Κράσπεδον(τὸ), ἀρχ. ἡ Ποδιά, le bas de la robe, pan, basque, θ.

Κραταιὸς, ά, όν, (ἀρχ.), fort, puissant.

Κράτημα (τὸ), l'action de retenir (d'arrêter etc).

Κρατὴρ, ῆρος (ὁ), bouche d'un volcan, θ. cratère.

Κράτησις, εως (ἡ), = Κράτημα. 2) (ἰδιαιτ. ἡ πρὸς καιρὸν κάθειρξις) arrestation, θ. détension, θ. (στρατ.) arrêts. ||. εἶνε ὑπὸ κράτησιν, il est en arrestation (en état d' —), (ἰδιαιτ. ἐπὶ ςρατ.) il est aux arrêts. ||. κατεδικάσθη εἰς πενταετῆ κράτησιν, il fut condamné à cinq ans de détention. ||. προσωπικὴ κράτησις, contrainte par corps. ||. βάλλω ὑπὸ κράτησιν, (Νμ.), arrêter q., détenir, (ἰδιαιτ. στρατ.) mettre aux arrêts.

Κράτιστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Κραταιὸς, très-puissant.

Κράτος, ους (τὸ), ἀρχ. pouvoir, puissance, θ. (μτφορ.) règne. ||. τὸ κράτος τῶν νόμων (τῆς ἀληθείας κκλ.), le règne des lois (de la vérité etc). ||. κατὰ κράτος, (φρσ.), de fond en comble, tout à fait, complétement, totalement. ||. τοὺς ἐνικήσαμεν κατὰ κράτος, nous les battîmes à plate couture. ||. ὁ ςόλος τῶν ἐχθρῶν ἐνικήθη κατὰ κράτος, la flotte des ennemis fut complétement défaite. ||. τὸν ἀφάνισε κατὰ κράτος, il le ruina de fond en comble, il le coula à fond, il lui coupa la gorge. ||. εἶνε ἀφανισμένος (ἠφανίσθη) κατὰ κράτος, il est totalement ruiné. 2) (συνήθ.) état, gouvernement. ||. οἱ θεμελιώδεις νόμοι τοῦ Κράτους, les lois fondamentales de l'État. ||. σύμβουλος τοῦ Κράτους, conseiller d'état.

Κρατύνω, Μ. ύνω (θὰ), affermir, consolider.

Κρατῶ, Μ. ήσω, = Βαστῶ, porter, tenir. ||. τὸ ἄλογον κρατεῖ καλὰ τὸ κεφάλι του, le cheval porte beau. ||. κρατῶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου (τὸ πηδάλιον τοῦ πλοίου κτλ.), tenir les rênes du cheval (le timon du navire etc). ||. κρατῶ ἀκίνητόν τι εἰς τὴν θέσιν του, tenir en état. §. αὐτὸς κρατεῖ τὰ ἔξοδα (τὰ καθημερινὰ μιᾶς οἰκίας), c'est lui qui fait la dépense. 2) = Ἐμποδίζω, contenir; retenir; retenir; détenir (en prison). §. garder. ||. τὸν ἐκράτησε τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ 'σπίτι του, il le retint chez lui trois jours. ||. κράτησέ τον εἰς τὸ γεῦμα, κράτησέ τον νὰ φάγῃ (νὰ γευματίσῃ), retenez-le à dîner. ||. ἐκράτησε δύω μόνον ὑπηρέτας, il n'a gardé que deux domestiques. ||. κρατεῖ τὴν ἀναπνοήν του (τὸ οὖρός του), il retient son haleine (son urine). ||. ἐκρατήθη τὸ οὖρός του, il a eu une retention (d'urine, une suppréssion d'urine). ||. ἂν δὲν τὸν ἐκρατοῦσα, τὸν ἐφόνευε, si je ne l'eusse retenu, il l'aurait tué. ||. διατί κρατεῖ τὰ ἔγγραφά μου; pourquoi retient-il mes papiers? ||. κρατῶ ἀντίγραφον, garder (retenir) copie. ||. τὸ πρωτότυπον (συμβολαίου) τὸ κρατεῖ ὁ συμβολαιογράφος, c'est le notaire qui garde la minute d'un contrat. ||. τοῦ ἐκράτησαν πέντε δραχμὰς ἀπὸ τὸν μισθόν του, on lui a retenu cinq-francs sur sa paye. ||. μόλις ἠμπόρεσα νὰ κρατήσω τὴν ἀγανάκτησίν μου (νὰ κρατηθῶ), j'eus bien de la peine à contenir mon indignation (à me contenir). 3) occuper; remplir (un espace). ||. κρατεῖ τὸ δεύτερον πάτωμα (τοῦ 'σπιτιοῦ), il tient (il occupe) le second. ||. αὐτὸ τὸ κρεββάτι κρατεῖ (πιάνει, γεμίζει) ὅλην τὴν κάμαραν, ce lit occupe toute la chambre, ἴδε καὶ Πιάνω.

Κραυγάζω, Μ. άσω, ἀρχ. = Κράζω, crier, vociférer.

Κραυγὴ (ἡ), cri, clameur, θ. (συνήθ. πλθ.), vociférations, θ. ||. αἱ κραυγαὶ τοῦ ὄχλου, les clameurs de la populace.

Κρεάγρα (ἡ), ἀρχ. fourchette, θ.

Κρέας, ατος (τὸ), viande, θ. §. chair, θ. ||. πίπτουν τὰ κρέατά του, il tombe par pièces.

Κρεατινὸς (προφ. κοιν. Κρηατερνὸς), ή, όν, (κυρ. ἡμέρα) ἡ Καταλύσιμος εἰς κρέας, ἀπ' ἐναντ. τῷ Σαρακοστινὸς, jour gras, jour de viande. ||. εἶχαν καὶ κρεατινὸν καὶ νηστήσιμον φαγεῖ, on a servi en gras et en maigre.

Κρεατοελιὰ (ἡ), verrue, θ. poireau, envie, θ.

Κρεατόμυιγα (ἡ), mouche vomique ou a vers, θ. mouche carnaire.

Κρεατοσάνιδον (τὸ), hachoir, tranchoir, tailloir.

Κρεατώδης, ους (ὁ, ἡ), de la nature des chairs, formé de chairs ou qui en a la consistence, charnu.

Κρεββατάκι (τὸ), petit lit, petite couche, θ. couchette, θ.

Κρεββάτι (τὸ), lit. ||. ἄῤῥωστος εἰς τὸ κρεββάτι, ἴδε Κλινήρης. ||. πίπτω (νοσῶν) εἰς τὸ κρεββάτι, s'aliter.

Κρεββατοστρῶσι (ἡ), garniture d'un lit, θ. couchage, literie, θ. coucher.

Κρείττων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Καλὸς, meilleur. §. (μτφορ.) supérieur, au-dessus de. ||. εἶνε κρείττων ἐπαίνων (κολακείας κτλ.), il est au-dessus des louanges (de la flatterie etc).

Κρεμάλα (ἡ), κοιν. ἡ Ἀγχόνη, fourches patibulaires, θ. potence, θ. gibet. ||. ἄνθρωπος τῆς κρεμάλας, échappé de la corde, scélerat, fripon (qui merite la corde), pendable, pendard, gibier de potence, ἴδε καὶ Σχοινί.

Κρέμαμαι (χωρὶς Μ.), être suspendu, pendre. §. (μτφορ.) dépendre de, ἴδε Ἐξαρτῶμαι. ||. τὰ μαλλιά του κρέμονται εἰς τοὺς ὤμους του, ses cheveux lui tombent sur les épaules.

Κρέμασμα (τὸ), l'action de pendre (d'attacher), pendaison (χυδ.), θ. ||. εἶνε διὰ κρέμασμα, il mérite d'être pendu, il mé-

rite la potence, il est pendable.

Κρεμαστάρι (τὸ), chose qui est suspendue, pendant, appendice.

Κρεμασταριὰ (ἡ), = κρεμάλα. 2) moissine, θ.

Κρεμαστὸς, ἡ, ὸν, pendant, suspendu. ||. κρεμαστὴ γέφυρα, pont suspendu.

Κρεμῶ (προφ. Κρεμνῶ), Μ. Κρεμάσω, pendre, suspendre, accrocher. ||. (πθ.) se pendre. ||. (οὐδ.) avaler. ||. νὰ κρεμάσῃ τὸ ὡρολόγι του, accrocher sa montre. ||. τῆς φοράδας ἡ κοιλιὰ κρεμνᾷ, le ventre de la jument s'avale (il est bien avalé). ||. τ' αὐτιὰ αὐτοῦ τοῦ σκυλιοῦ εἶνε πολλὰ κρεμασμένα, ce chien a les oreilles bien avalées.

Κρεωπωλεῖον (τὸ), boucherie, θ.

Κρεωπώλης, ου (ὁ), boucher.

Κρεωφαγία (ἡ), usage de la viande.

Κρεωφάγος (ὁ, ἡ), qui mange (qui se nourrit) de viande, carnivore, (ἰδίως ἐπὶ ζώων) carnassier.

Κρεωφαγῶ, Μ. ήσω, manger de la viande; faire (manger) gras.

Κρήδεμνον (τὸ), bandeau.

Κρημνίζω, Μ. ίσω, précipiter, mettre à (jeter en) bas. §. (ἐπὶ οἰκοδ.) démolir, abattre; détruire. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) tomber, s' écrouler, ἴδε καὶ Βορλῶ. ||. θὰ τὸν κρημνίσω ἀπὸ τὴν σκάλαν, je lui ferai sauter les montées. ||. θὰ κρημνίσῃς τὸ 'σπίτι, vous ferez écrouler la maison. ||. (καὶ αὐτοπθ.) ἐκρήμνισεν (ἀντὶ ἐκρημνίσθη) τὸ 'σπίτι, la maison s'écroula. ||. ἐκρημνίσθη εἰς τὸ πέλαγος, il se précipita dans la mer.

Κρήμνισμα (τὸ), l'action de précipiter ou de démolir (de mettre à bas). ||. τὸ 'σπίτι τοῦτο εἶνε διὰ κρήμνισμα, cette maison n'est bonne qu'à mettre à bas. §. (πλθ.) κρημνίσματα, τὰ ἐρείπια, ruines, décombres.

Κρημνὸς (ὁ), précipice.

Κρημνώδης, ους (ὁ, ἡ), précipiteux.

Κρήνη (ἡ), fontaine, θ. source, θ.

Κρηπὶς, ῖδος (ἡ), fondement, base; θ. piédestal, socle; (ἀρχιτεκτ.) soubassement. 2) quai. ||. περιπατεῖν ἐπὶ τῆς κρηπῖδος, se promener sur le quai.

Κρησάρα (ἡ), = Σήττα, tamis, bluteau, blutoir, sas.

Κρησαρίζω, Μ. ίσω, passer au blutoir, bluter.

Κρητὶς, ίδος (ἡ), νλγ. τὸ Τεμπεσίρι, (blanc de) craie.

Κριάρι (τὸ), κοιν. ὁ Κριός.

Κρίβανος (ὁ), = Κλίβανος

Κριβανωτὸς, ἡ, ὸν, = Κλιβανωτός.

Κριθάλευρον (τὸ), farine d'orge, θ.

Κριθαρένιος, α, ον, κοιν. ὁ Κρίθινος.

Κριθάρι (τὸ), γένν. orge. 2) (μτνμ. εἶδ. σπυριοῦ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν), orgelet καὶ orgeolet, (χυδ.) orgueilleux.

Κριθαρόνερον (τὸ), (eau dans la quelle on a fait bouillir) de l'orge mondé.

Κριθὴ (ἡ), ἀρχ. τὸ Κριθάρι.

Κρίθινος, η, ον, d'orge.

Κριθολόγος (ὁ), πν. ortolan

Κρικέλλα, ας (ἡ), κοιν. ὁ Κρίκος, anneau.

Κρίκος (ὁ), anneau; cercle. ||. κρίκος ἁλύσου, chaînon. ||. ὁ— τῆς ἀγκύρας, cigale, arganeau. ||. κλείω μὲ κρίκον, anneler.

Κρικωτὸς, ἡ, ὸν, fait en forme de cercle ou composé de cercles, annelé. §. (μθμτ.) armillaire (sphère).

Κρῖμα (τὸ), ἀρχ. Γρφ. (ἡ κρίσις [ἡ ἀπόφασις] τοῦ θεοῦ). ||. τὰ κρίματα Κυρίου ἄβυσσος, les jugements (les conseils) de Dieu sont impénétrables. ||. τὸ βάθος τῶν θείων κριμάτων, la profondeur des jugements de Dieu. 2) (κοιν.) τὸ Ἁμάρτημα. ||. (ἐν εἴδει ἐπιφων.) κρῖμα! c'est grand pitié, quel dommage! ||. κρῖμα 'ς τὸν ἄνθρωπον, c'est dommage pour cet homme. ||. κρῖμα ὅτι δὲν ἤλθετε, quel dommage que vous ne soyez pas venu? ἴδε καὶ Ἁμαρτία.

Κρίνον (τὸ), φ. καὶ ἄνθ. lis, tubéreuse simple, θ.; crinole (τὸ ἄγριον); belle du jour καὶ hémérocale (τὸ κίτρινον); iris, flambe, crinole d'Afrique, tubéreuse bleue (τὸ μόρικον).

Κρίνω, Μ. (θὰ) κρίνω, = Δικάζω, rendre la justice, juger; connaître d'une affaire; statuer. §. porter un jugement, raisonner, penser. §. critiquer. §. décider. ||. τὸν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, celui qui viendra juger les vivants et les morts. ||. κρίνει ὀρθῶς, il pense juste (avec justesse), il raisonne bien. ||. αἱ προλήψεις μᾶς ἐμποδίζουν νὰ κρίνωμεν ὀρθῶς, les préventions nous empêchent de juger sainement. ||. κρίνει ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, il juge des autres par lui-même. ||. δὲν τὸ ἔκρινεν εὔλογον, il ne l' a pas jugé à propos. ||. ἂν τὸν κρίνετε ἄξιον, si vous l'en jugez digne. ||. μόνα τὰ πολιτικὰ δικαστήρια εἶνε ἁρμόδια νὰ κρίνωσι περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, les tribunaux civils son seuls compétents pour statuer sur cette affaire.

Κριὸς (ὁ), bélier.

Κρίσιμος, η, ον, décisif, critique. ||. ἡμέρα κρίσιμος, (ἰατρ.), jour de crise (ou) critique. §. (καὶ μτφορ.) κρίσιμος στιγμὴ, moment de crise (ou critique). ||. αἱ περιστάσεις εἶνε κρίσιμοι, les circonstances sont critiques.

Κρίσις, εως (ἡ), jugement, raisonnemenr. §. décision (d' une affaire), θ. §. crise (d'une maladie). ||. δικαία κρίσις, jugement équitable. ||. ἐπιφέρω κρίσιν (ἢ τὴν κρίσιν μου) περὶ συγγράμματος, porter son jugement sur un écrit. ||. ἔχει ἢ δὲν ἔχει κρίσιν, il a du (il manque de) jugement. ||. ἔχει κρίσιν ὑγιᾶ, il a le jugement sain (le raisonnement bon), c' est un homme d' un raisonnement juste. 2) (κοιν.) = Κρισολογία, affaire, θ. procès, cause, θ. action. ||. κινῶ κρί-

σιν κατά τινος, intenter action en justice contre q., ἴδε καὶ Ἐνάγω.
Κρισολογία (ἡ), procès; litige, ἴδε Δίκη.
Κρισολογοῦμαι. Μ. (θὰ) κρισολογηθῶ, plaider, être en procès. ||. εἶνε δέκα χρόνοι ἀφ' ὅτου κρισολογοῦνται, il y a dix ans qu'ils plaident (l'un contre l'autre).
Κρίταμον (τὸ), φ. criste (crête) -marine, bacile, salicot, fenouil-marin, passe (perce) -pierre, herbe de saint Pierre.
Κριτήριον (τὸ), = Δικαστήριον, tribunal, cour, θ.
Κριτὴς, οῦ (ὁ), = Δικαστὴς, juge.
Κριτικὸς, ἡ, ὸν, habile à juger (les ouvrages), critique. ||. ἡ κριτικὴ (τέχνη τῶν συγγραμμάτων κτλ.), la critique.
Κροκάδι (τὸ), ὁ Κρόκος (τοῦ αὐγοῦ), jaune (moyeu) d'œuf.
Κροκίδι (τὸ), boure-lanice, θ.
Κροκόδειλος (ὁ), ζ. crocodile. ||. κροκοδείλου δάκρυα, (παροιμ.), larmes de crocodile.
Κρόκος (ὁ), φ. βαφ. safran. ||. βάφω (χρωματίζω) μὲ κρόκον, safraner. ||. κρόκος ὁ Ἰνδικὸς, safran d'Inde (ou) des Indes, curcuma.
Κρομμύδι (τὸ), κοιν. τὸ Κρόμμυον, ognon.
Κρομμυδότσεφλον (τὸ) καὶ
Κρομμυδόφλουδα (ἡ), écorce (pelure, peau) d'oignon.
Κρόμμυον (τὸ), φ. ognon.
Κρομμυὼν, ῶνος (ὁ), oignonière, θ.
Κρονόληρος (ὁ), ἀρχ. vieil imbécile.
Κρόσσι (τὸ), κοιν. Ὁ-
Κροσσὸς (ὁ), frange, θ. crepine, θ.
Κροσσωτὸς, ἡ, ὸν, garni d'une frange, frangé.
Κροταλίζω, Μ. ίσω, faire du bruit avec la crécelle, faire claquer, claqueter; cliqueter; craqueter. ||. οἱ πελαργοὶ κροταλίζουν (μὲ τὸ ῥάμφος των), les cigognes craquètent (claquètent).
Κρόταλον (τὸ), crécelle, θ. cliquette, θ. ||. τὸ — τοῦ μύλου, claquet, traquet, battant.
Κρόταλος καὶ *Κροταλοφόρος (ὁ), εἶδ. ὄφεως, serpent à sonnettes, crotale.
Κρόταφος (ὁ), ἀρχ. tempe, θ.
Κρότος (ὁ), bruit; fracas; (μτνμ.) éclat. ||. τὸ ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἔκαμε μέγαν κρότον, l'article de cet journal a causé un grand fracas (il a fait un grand bruit).
Κρότων, ωνος (ὁ), ἔντ., tique, θ.
Κρουνηδὸν, ἐπίρ., comme une eau qui jaillit, en jet; à gros bouillons; à grands (à longs) flots; (ὑπερβολ.) à torrens; (ἁπλῶς) abondamment. ||. ῥέειν κρουνηδὸν, ruisseler. ||. βρέχει κρουνηδὸν, il pleut à torrens.
Κρουνὸς (ὁ), source d'eau jaillissante, θ. ||. ἔχυσε κρουνοὺς δακρύων, il a versé des ruisseaux de larmes.
Κροῦσις, εως (ἡ), l'action de frapper (à une porte) de jouer (d'un instrument de musique) etc.
Κροῦσμα (τὸ), (κυρ. κτύπημα πανώλους), atteinte (cas) de peste. ||. συνέβησαν δύο τρία κρούσματα, il y a eu deux-trois cas.
Κρουσταλένιος, α, ον, κοιν. ὁ Κρυστάλλινος.
Κρουστάλλι (τὸ), κοιν. ὁ (ὀρυκτ.) Κρύσταλλος.
Κρουσταλλιάζω, Μ. άσω, devenir froid comme un glaçon, geler, se glaçer.
Κρούσταλον (τὸ), κοιν. ὁ Κρύσταλλος. ||. τὰ χέρια του εἶνε (ψυχρὰ 'ως ἂν) κρούσταλα, il a les mains froides comme un glacon.
Κρουστὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. ἐπὶ ὑφασμ.), bien frappé, serré, crêpé; croisé.
Κρούω, Μ. κρούσω, (ἀρχ.), frapper (heurter) à une porte; §. toucher (jouer d') un instrument; pincer les cordes (d'une guitare etc); battre (la caisse, le tambour). 2) (κοιν. εἰς τὸ πθ. ἐπὶ κρούσματος πανώλους), être attaqué par (atteint de) la peste.
Κρυολόγημα (τὸ), refroidissement, coup d'air, fraîcheur, θ. (ἐπὶ ἵππ.) morfondure, θ.
Κρυολογῶ, Μ. ήσω, se refroidir, gagner une fraîcheur. ||. εἶμαι κρυολογημένος, j'ai une fraîcheur.
Κρύον (τὸ), κοιν. τὸ Ψῦχος.
Κρυόνω, Μ. ώσω, refroidir; ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se refroidir; §. avoir froid, se morfondre. ||. ?κρυόνετε; aves-vous froid? ||. κρύωσε τὸ φαγεῖ', le diner froidit (se refroidit, s'est froidi), il est tout froid. ||. βάλε τὸ (κουμάρι μὲ τὸ) νερὸν εἰς τὸν ἀέρα νὰ κρυώσῃ, mettez l'eau dans le courant d'air pour qu'il se rafraichisse.
Κρύος, α, ον, κοιν. ὁ Ψυχρός. ||. εἶν' εὔμορφη, 'σὰν τὸ κρύον τὸ νερὸν, (φρσ. χυδ.), elle est belle, belle comme le jour. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κρύα, ἐπίρ. froidement.
Κρυπτὸς, ἡ, ὸν, caché; furtif. ||. ἐν κρυπτῷ, ἐπίρ. à la dérobée, en cachette, clandestinement, ἴδε καὶ Κρυφίως.
Κρύπτω, Μ. κρύψω, cacher; couvrir, celer; (ἐπὶ κλοπιμ.) recéler; faire mystère de (mettre du mystère à) qc. ||. κρύπτει τὴν μέθοδόν του, il fait un mystère de sa méthode. ||. δὲν τὸ κρύπτει, il n'en fait pas mystère. ||. κρύπτω κλέπτην (φονέα), recéler un voleur (un meurtrier). ||. εἶνε ἄνθρωπος ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρύψῃ (νὰ κρατήσῃ μυστικὸν) τίποτε, c'est un homme qui ne peut rien celer. ||. κρύπτομαι (λέγω νὰ εἰποῦν ὅτι δὲν εἶμαι εἰς τὸ 'σπίτι), se faire celer. 2) serrer, mettre à la réserve, réserver, garder. ||. κρύπτω τὴν ὄρεξίν μου διὰ τὸ ζυμαρικὸν, je me réserve pour le pâté. ||. σὲ τὸ ἔδωκα νὰ τὸ κρύψῃς, je vous l'ai donné à serrer.
Κρυστάλλινος, η, ον, de cristal; §. (εἰς μερικ. φρσ.) cry stallin (ἢ) cristallin. ||. κανδηλέρι κρυστάλλινον, chandelier de cristal. ||. τὰ ὀπωρικὰ ἦσαν βαλμένα εἰς κρυστάλλινα ἀγ-

γεῖα, les fruits étaient servis sur des cristaux.

Κρυσταλλοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme ou la transparence du cristal, transparent comme du cristal; (τεχν.) cristalloïde. ||. ὁ κρυσταλοειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ, le cristallin.

Κρυσταλλοποιεῖον, ἴδε Κρυσταλλουργεῖον.

Κρυσταλλοποιία, ἴδε Κρυσταλλουργία.

Κρύσταλλος (ὁ), glace θ. §. cristal. ||. ὁ κρύσταλλος εἶνε ἢ ὀρυκτὸς ἢ χυτὸς, le cristal est ou de roche ou fondu ||. λατομεῖον κρυςάλλου, cristalière, θ.

Κρυσταλλουργεῖον (τὸ), fabrique de cristaux, cristallerie, θ.

Κρυσταλλουργία (ἡ), l'art de fabriquer des cristaux, cristallerie, θ.

Κρυσταλλόω, Μ. ώσω, (ἀρχ.), congeler (en manière de cristal), cristalliser; ||. εὐχρηστότ. τὸ πθ.) se cristalliser, cristalliser. ||. τὰ ἅλατα κρυσταλλοῦνται, les sels cristallisent (se cristallisent).

Κρυσταλλώδης, ους (ὁ, ἡ), cristallin.

Κρυστάλλωμα (τὸ), cristallisation, θ.

Κρυσταλλωτὸς, ἡ, ὸν, cristallin. ||. ὁ κρυσταλλωτὸς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ, (ἀνατομ.), le cristallin.

Κρυφὰ, κοιν. ἀντὶ Κρυφίως.

Κρύφιος, α, ον, ἀρχ. ὁ Κρυφός. ||. (συνήθ.) τὰ κρύφια μέλη (τοῦ σώματος), les parties honteuses (naturelles).

Κρυφίως, ἐπίῤ. secrètement, furtivement, clandestinement, en secret, en cachette, en confidence; sous main, à la dérobée, sourdement, à la sourdine, couvertement, à l'insçu de. ||. ἀνεχώρησε κρυφὰ, il s'en est allé à la dérobée. ||. πολλὰ κρυφίως, en grand mystère. ||. ὑπανδρεύθησαν κρυφὰ, ils se sont mariés clandestinement.

Κρυφογελῶ, Μ. άσω, rire sous cape (dans sa barbe).

Κρυφοκύτταγμα (τὸ), lorgnade, θ. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) lorgnerie, θ.

Κρυφοκυττάζω, Μ. άξω, regarder à la dérobée; lorgner.

Κρυφομίλημα (τὸ), chuchoterie, θ.

Κρυφομιλῶ, Μ. ήσω, parler à l'oreille (tout bas), chuchoter.

Κρυφὸς, ὴ, ὸν, secret, caché, furtif, clandestin, occulte, dérobé; mystérieux; (ἐπὶ ἀνθρ.) couvert, ἴδε καὶ Κρυψίνους. ||. αὐτὴ ἡ οἰκία ἔχει μίαν σκάλαν κρυφὴν, cette maison a un escalier dérobé.

Κρύψιμον (τὸ), l'action de cacher ou de se cacher. 2) l'action de serrer (de réserver etc).

Κρυψίνους, οος (ὁ, ἡ), qui cache sa pensée (ses desseins [καὶ μτφορ.] son jeu etc), qui n'est pas aisé à démêler, caché, couvert, dissimulé, sournois, mystérieux, (καὶ μτφορικώτ.) boutonné jusqu'au menton (jusqu'à la gorge).

Κρυψιῶνα (ἡ), cachette, θ. cache, θ. secret.

Κρύωμα (τὸ), refroidissement; fraîcheur, θ. §. coup d'air

Κρωγμὸς (ὁ), croassement (de corbeau).

Κρώζω, Μ..., croasser.

Κτενάγκαθον (τὸ), κοιν. ὁ Κνάφος, φ. cardon à foulon.

Κτενᾶς, ᾶ (ὁ), peignier, marchant peignier; (ἰδίως ὁ τῶν ὑφαντικῶν κτενῶν) roselier ꝫ rotier.

Κτένι (τὸ), peigne, θ. ||. τὸ— τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ros. 2) εἶδ. θαλασσ. pétoncle, θ. pèlerine, θ.

Κτενίζω, Μ. ίσω, peigner.

Κτένισμα (τὸ), l'action de peigner.

Κτῆμα (τὸ), ce qu'on possède, propriété, θ. possession, θ. bien, (οἰκ.) avoir. ||. κτήματα ἀκίνητα, biens-fonds. ||. τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματα, les biens meubles et immeubles. ||. τὰ ἐθνικὰ κτήματα, les biens nationaux. ||. ἔχω ἕν μικρὸν κτῆμα ὀλίγας ὥρας μακρὰν τῆς πόλεως, il a un petit bien à quelques lieues de la ville. ||. ζῆ εἰς τὸ κτῆμά του (εἰς τὰ κτήματά του), il vit dans son bien (dans ses terres). ||. χωρισμὸς (ἀνδρογύνου) ἀπὸ κτημάτων, (Νμ.), séparation de biens.

Κτηματίας, ου (ὁ), καὶ

Κτηματικὸς, ὴ, ὸν, qui a des possessions, propriétaire.

Κτηματολόγιον (τὸ), cadastre.

Κτηνίατρος (ὁ), médecin vétérinaire.

Κτηνοβάτης, ου (ὁ), qui se livre à la bestialité.

Κτηνοβατία (ἡ), bestialité. θ.

Κτῆνος, ους (τὸ), bête (de somme), θ. bétail (ἐν γέν.), (ἰδικώτ. πλθ.) bestiaux; brute. θ.

Κτηνοτροφεῖον (τὸ), lieu où l'on nourrit (ou l'on élève) des bestiaux.

Κτηνοτροφία (ἡ), éducation du bétail.

Κτηνοτρόφος (ὁ, ἡ), qui élève du bétail.

Κτηνώδης, ους (ὁ, ἡ), brutal.

Κτῆσις ⟨κτῶμαι⟩, εως (ἡ), acquisition, θ. possession, θ.

Κτητικὸς, ὴ, ὸν, (Γρμτ.), possessif.

Κτίζω, Μ. κτισω, fonder; bâtir; construire; maçonner (κυρ. τοῖχον). ||. ἐκτίσθησαν ἀρκετὰ 'σπίτια εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς δέκα ἔτη, il s'est bâti bien de maisons à Athènes depuis dix ans. ||. αὐτὴ ἡ θύρα πρέπει νὰ κτισθῇ (νὰ κλεισθῇ μὲ τοῖχον), il faut murer (maçonner) cette porte.

'Κτικιάζω, Μ. άσω, devenir étique, tomber en étisie.

'Κτικιάρης, α, ικον καὶ

'Κτικιασμένος, η, ον, κοιν. ὁ Φθισικὸς, étique, tombé en étisie. ||. εἶνε 'κτικιασμένος, il est dans l'étisie.

'Κτικιὸν (τὸ), κοιν. ἡ Φθίσις, phtisie. θ. étisie, θ. consomption, θ.

Κτίριον (τὸ), édifice, bâtiment; monument. ||. τὰ δημόσια κτίρια, les monuments publics.

Κτίσιμον (τὸ), l'action de bâtir, construction, θ. bâtisse, θ. maçonnage.

Κτίσις, εως (ἡ), fondation, θ. §. création, θ. ||. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, depuis la création (du monde.) ||. ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης (κτλ.), depuis la fondation de Rome.

Κτίσμα (τὸ), ce qui est fondé (creé etc), créature, θ. §. fondation, θ.

Κτίστης, ου (ὁ), fondateur; §. créateur. §. (κοιν.) maçon.

Κτιστὸς, ἡ, ὸν, creé; construit.

Κτίτωρ, ορος (ὁ), =Κτίστης, fondateur.

Κτύπημα (τὸ), coup, heurt. §. (συνκδχ.) marque de coup, θ. coup. ||. ἔπεσε μὲ πρῶτον κτύπημα, il fut abattu (terrassé) d'un coup, il tomba sur le coup. ||. κτύπημα τῶν χειρῶν, claquement des mains.

Κτυπητὸς, ἡ, ὸν, frappé ; battu;(κυρ. ἐπὶ μαγειρεύμ.)brouillé, mêlé. ||. αὐγὰ κτυπητὰ, des œufs brouillés.

Κτύπος (ὁ), bruit, §. coup. ||. κτύπος τοῦ σφυγμοῦ, pulsation, θ.

Κτυπῶ, Μ. ήσω, battre, frapper. ||. κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, fouetter. ||. ὁ ἀμαξηλάτης κτυπᾷ τὴν μάστιγά του, le charettier fait claquer son fouet. ||. κτυπῶ τὴν θύραν, frapper (heurter) à la porte. ||. κτυπῶ χέρια, battre (frapper, claquer) des mains; applaudir. ||. κτυπῶ τὰ πόδια μου (κατὰ γῆς), taper du pied, trépigner. ||. ἕνας μόνον ἐκτύπησε τὸ σημάδι, il n'y en eut qu'un qui donna au but. ||. πίπτων ἐκτύπησε μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὸν τοῖχον, il se donna de la tête contre la muraille en tombant. ||. ἐκτύπησεν εἰς ἕνα βράχον, il donna contre un écueil, il se heurta contre un rocher. ||. κτυπῶ (ἐνν. τὸ ἄλογόν μου νὰ ὑπάγῃ) ἐμπρὸς, (προχωρῶ), pousser en avant. ||. κτυπῶ τὰ ζῶα (ἄλογα κτλ.) νὰ περιπατοῦν, toucher, (δθ. ||. ἐλλ.) κτύπα, ἁμαξηλάτα! κτύπα δυνατά! touchez, cocher; touchez fort. ||. κτυπῶ αὐγὰ (νὰ ἀφρίσουν), battre (fouetter) des œufs, ἴδε καὶ Ἀναδεύω. ||. κτυπῶ (τυπόνω, κόπτω) νομίσματα, frapper de la monnaie. ||. τὸ βουνὸν (ἡ ἀκρόπολις) κτυπᾷ τὴν πόλιν, la montagne (la citadelle) commande la ville. §. (μτνμ.) τὸ κρασὶ κτυπᾷ εἰς τὸ κεφάλι, il porte (monte) à la tête, il tape (à la tête) il entète. ||. τὸ κρασὶ 'που ἔπια, μὲ κτύπησε 'ς τὸ κεφάλι, le vin que j'ai bu m'a donné dans la tête. ||. (ἰατρ.) τὸ ἐξάνθημα ἐκτύπησε μέσα, ἴδε Παλινδρομῶ. ||. (αὐτὴ ἡ θωριὰ) κτυπᾷ εἰς τ' ὀμμάτι, donne dans la vue, donne aux yeux, elle est fort voyante (tranchante), elle tranche fort. §. (καὶ μτφορ.) ἀντὶ Προσβάλλω, attaquer. ||. ἐκτυποῦσε τὴν κυβέρνησιν δι' αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου, il attaquait (il frondait) le gouvernement dans cet article. ||. τὸν κτυπᾷ πάντοτε ὡς πρὸς τὴν φιλαργυρίαν του, il lui donne toujours quelque attaque sur son avarice. ||. κτυπῶ τι εἰς τὸ πρόσωπόν τινος, (φρσ.), τοῦ τὸ ὀνειδίζω, plaquer (planter) qc. au nez de q., ἴδε καὶ Πρόσωπον. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) heurter (se heurter, choquer, se choquer, donner) contre; (τρτρσπ.) battre. ||. κτυπᾷ ἡ θύρα, on frappe (on heurte) à la porte. ||. κτυπᾷ ὁ σφυγμός του, le poul lui bât. ||. κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. ||. κτυποῦν τὰ 'δόντια μου (ἀπὸ ψῦχος ἢ φόβον), mes dents claquent (craquent), je claque des dents. ||. κτυπᾷ τὸ τύμπανον, le tambour bat. ||. ἐκτύπησεν ἡ ὥρα, l'heure a frappé (sonné), ἴδε ϗ Σημαίνω ||. ἐκτύπησε (τὸ) μεσημέρι, midi est sonné. ||. (καὶ πθ.) ἐκτυπήθη ἀπὸ κεραυνὸν, il fut frappé du tonnere. ||. (καὶ ἀλληλπθ.) ἐκτυπήθησαν μὲ ἀκράτητον ὁρμὴν, ils s'attaquèrent avec fureur.

Κύανος (ὁ), εἶδ. φυτ. καὶ ἄνθ., bluet, éclaire, θ. 2) εἶδ. πτν. (κοσσύφου), azurin. 3) εἶδος ἰχθ. (κυπρίνου), azuré.

Κυανοῦς, ῆ, οῦν, ἀρχ. ὁ Γαλάζιος, bleu (foncé).

Κυβέρνησις, εως (ἡ), gouvernement; régime; autorité, θ. §. cabinet. ||. ἐπικρίνειν τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως, censurer les actes de l'autorité (du gouvernement). ||. ἡ Κυβέρνησις ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, le gouvernement a pris les mesures convenables. ||. αἱ Κυβερνήσεις καὶ οἱ λαοὶ, les gouvernements et les peuples. ||. ἡ κυβέρνησις αὐτοῦ τοῦ τόπου εἶνε δεσποτικὴ, le régime de ce pays est despotique.

Κυβερνήτης, ου (ὁ), ἀρχ. le timonier (d'un vaisseau), (μτφορ.) gouverneur.

Κυβερνητικὸς, ἡ, ὸν, qui appartient au (ou qui concerne le) gouvernement, gouvernemental.

Κυβερνῶ, Μ. ήσω, diriger le vaisseau (avec le gouvernail); (μτφορ.) gouverner. 2)(χυδ.) mettre dans un état honnête, procurer de l'aisanse, (ὅθ. ||. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Κυβερνημένος, η, ον, κοιν. ὁ Εὐκατάστατος.

Κυβευτὴς, οῦ (ὁ), ἀρχ. joueur de dés.

Κυβεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), jouer au dés.

Κυβικὸς, ἡ, ὸν, cubique, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) cube. ||. ὁ ὄγκος οὗτος ἔχει τόσους κυβικοὺς πόδας, ce bloc a tant de pieds cubes. ||. κυβικὸς ἀριθμὸς, nombre cube. ||. κυβικὴ καταμέτρησις, cubage; (μθμτκ.) cubation, θ.

Κύβος (ὁ), cube; §. dé (à jouer); jeu de dés. ||. ἀνάγω ἀριθμόν τινα ἢ σῶμά τι εἰς κύβον, (μθμτκ.), élever au cube, cuber. ||. ἡ εἰς κύβον ἀναγωγὴ (στερεοῦ ἢ ἀριθμοῦ), cubation, θ. cubature, θ. ||. παίζω τοὺς κύβους (τὰ 'ζάρια), jouer aux dés. ||. ἀνερρίφθω (ἔρριπται) ὁ κύβος,

(παροιμ. μτφορ.), le dé en est jeté, coûte que coûte.

Κυδωνάτον(τὸ),(ἐνν. γλύκυσμα), marmelade (de coings), θ. cotignat.

Κυδῶνι (τὸ), 'πωρ, coing.

Κυδωνιὰ (ἡ), δ. cognassier.

Κυδωνόπαστον (τὸ), pâte de coings, θ.

Κυκεὼν, ῶνος (ὁ), breuvage composé; (μτφορ.) chaos; pot pouri; salmigondis; farrago; fatras, ripopée, θ. ambigu.

Κυκλάμινον (τὸ), φ. pain de pourceau, cyclamen.

Κυκλικὸς, ὴ, ὸν, circulaire. §. (ἀρχ.) cycliqne. ||. οἱ κυκλικοὶ ποιηταὶ, les poëtes cycliques.

Κύκλιος (ὁ, ἡ), ἀρχ., cyclique. ||. τὰ κύκλια ἔπη, les poésies cycliques, (ἄλλ.) le cercle ou cycle épique.

Κυκλόνω, Μ. ώσω, (ἀρχ.), entourer, (εὐχρηστότ. τὸ) Περικυκλόνω.

Κύκλος (ὁ), cercle; circuit; tour, rond; (ἀστρνμ.) cycle. ||. ὁ—τοῦ ἡλίου εἶνε 28 ἐτῶν, le cycle du soleil est de 28 années. ||. διαγράφω διὰ τοῦ διαβήτου κύκλον, tracer un rond avec le compas.

Κυκλοτερὴς, οῦς (ὁ, ἡ), circulaire, orbiculaire.

Κυκλοτερῶς, ἐπίρ. circulairement, orbiculairement, en rond.

Κυκλοφορία (ἡ), mouvement circulaire, circulation, θ. ||. βάλλω εἰς κυκλοφορίαν, mettre en circulation, faire circuler.

Κυκλοφορῶ, Μ. ήσω, se mouvoir circulairement (en rond), circuler; rouler. ||. τὰ χρήματα κυκλοφοροῦν, l'argent circule (se remue, roule). ||. ἔχει τρεῖς χιλιάδες δραχμὰς κυκλοφορούσας εἰς τὸ ἐμπόριον, il a un millier d'écus roulants dans le commerce. ||. ἡ εἴδησις αὕτη κυκλοφορεῖ ἀπὸ χθὲς εἰς τὴν πόλιν, cette nouvelle (ce bruit) circule depuis hier dans la ville.

Κυκλώπειος (ὁ, ἡ), καὶ

Κυκλωπικὸς, ὴ, ὸν, cyclopéen. ||. τὰ κυκλώπεια τείχη τῆς Τίρυνθος κτλ., les murailles cyclopéennes de Tirynthe.

Κύκλωσις, εως (ἡ), l'action d'entourer, (εὐχρηστότ. τὸ) Περικύκλωμα.

Κύκλωψ, ωπος (ὁ), cyclope.

Κύκνος (ὁ), πτν. cygne.

Κυλινδρικὸς, ὴ, ὸν, cylindrique.

Κυλινδροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un cylindre, cylindroïde, cylindriforme, cylindrique.

Κυλινδρόνω, Μ. ώσω, passer le cylindre sur qc., applanir avec le cylindre, cylindrer.

Κύλινδρος (ὁ), rouleau, cylindre.

Κυλινδρώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de forme cylindrique, cylindracé.

Κυλίνδρωμα (τὸ), l'action d'applanir avec le cylindre.

Κύλιξ, ικος (ἡ), ἀρχ. coupe, θ.

Κύλισμα (τὸ), l'action de rouler ou de se rouler.

Κυλίω, Μ. ίσω, καὶ Κυλῶ, Μ. ήσω, rouler, faire rouler. ||. (πθ.) se rouler; (ἡ κοιν. οὐδ. αὐτπθ.) rouler; (ἐπὶ χοίρ.) se vautrer. ||. ἐκύλησεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν εἰς τὸν πάτον τῆς σκάλας, il roula du haut en bas de l'escalier. ||. πέτρα 'ποῦ κυλᾷ δὲν πιάνει μαλλὶ, (παροιμ.), pierre qui roule n'amasse pas de mousse.

Κυλλὸς, ὴ, ὸν, ἀρχ. ὁ Κουλλός.

Κῦμα (τὸ), flot, vague, θ. onde, θ. lame, θ.

Κυμαίνομαι (χωρὶς Μ.), flotter (dans l'incertitude).

Κυματίζω, Μ. ίσω, flotter, ondoyer, onduler.

Κυμάτιον(τὸ),ἀρχιτεκτ., cumaise, θ.

Κυμάτισμα (τὸ), καὶ

Κυματισμὸς(ὁ),flottement (κυρ. στρατεύματος), ondulation, θ. fluctuation, θ.

Κυματόνω, Μ. ώσω, soulever des flots, agiter. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'agiter, devenir houleuse.

Κυμάτωμα (τὸ), soulevement des flots, agitation, θ.

Κύμβαλον (τὸ), cymbale. ||. ὁ παίζων τὸ κύμβαλον, cymbalier.

Κύμινον (τὸ), φ. καὶ ἄρ., cumin. ||. κύμινον τὸ Αἰθιοπικὸν, (ἄλλ. Κάρον), cumin des prés.

Κυνάγχη (ἡ), πάθ. cynancie, θ.

Κυνάριον (τὸ), ἀρχ. τὸ Σκυλάκι, petit chien.

Κυνηγετικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne la chasse. ||. λέξις κυνηγετικὴ, terme de vénerie. ||. κυνηγετικὰ (ἐνν. βιβλία), traité sur la chasse (sur la vénerie).

Κυνήγημα (τὸ), l'action de chasser, poursuite, θ.

Κυνῆγι (τὸ), chasse, θ. ||. σκυλ. (τουφέκι, φόρεμα κτλ.) τοῦ κυνηγιοῦ, chien (fusil, habit etc) de chasse. 2) le fruit de la chasse, gibier; venaison, θ. ||. τὸ κρέας τοῦτο ἔχει γεῦσιν κυνηγιοῦ, cette viande a un goût de venaison.

Κυνηγὸς (ὁ, ἡ), chasseur, -eresse; veneur.

Κυνηγῶ, Μ. ήσω, chasser, courir; (μτνμ.) donner la chasse, courir après, poursuivre; galoper. ||. ὅποιος κυνηγᾷ δύω λαγοὺς, δὲν πιάνει κἀνένα, (παροιμ.), qui court deux lièvres n'en prend aucun. ||. τὸν κυνηγοῦν οἱ χωροφύλακες, les gendarmes le poursuivent (le galopent). ||. τὸν κυνηγᾷ πρὸ τόσου καιροῦ καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀνταμώσῃ, il le galope depuis longtemps sans pouvoir le joindre.

Κυνικὸς, ὴ, ὸν, cynique. §. canin; caniculaire. ||. τὰ κυνικὰ καύματα, les chaleurs de la canicule. ||. οἱ κυνικοὶ (φιλόσοφοι), les cyniques. ||. ἡ κυνικὴ φιλοσοφία, la philosophie cynique, le cynisme. ||. κυνικὴ ἀναίδεια, impudence cynique, cynisme.

Κυνόγλωσσον (τὸ), φ. cynoglosse, θ. langue de chien.

Κυνόδηκτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. mordu par un chien.

Κυνόδους, όδοντος (ὁ), dent canine ou angulaire, θ. ||. ὁ —τῶν ἵππων (τῶν κυνῶν κα.

ἄλλων τινῶν ζώων), croc καὶ crochet.
Κυνόσβατον (τὸ), ὁ καρπ. τῆς κυνοσβάτου, gratte-cul.
Κυνόσβατος (ἡ), φ. églantier.
Κυνόσουρα (ἡ), ἀςρνμ., cynosure, θ. (ἄλλ.) la petite ourse.
Κυοφορία (ἡ), temps de la grossesse, grossesse, θ. gestation, θ.
Κυοφορῶ, Μ. ησω, être enceinte, porter.
Κυπαρισσένιος, α, ον, fait de bois de cyprès.
Κυπαρίσσι (τὸ), κοιν. ἡ Κυπάρισσος.
Κυπαρισσοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble au cyprès, (διδακτ.) cupressiforme, cupressiné.
Κυπαρισσόμηλον (τὸ), fruit (noix, pomme) de cyprès.
Κυπάρισσος (ἡ), δ. cyprès. ||. ἄλσος (δάσος) κυπαρίσσων, ἴδε Κυπαρισσών.
Κυπαρισσὼν, ῶνος (ὁ), cyprière, θ.
Κυπειροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est de la nature du souchet, qui en a la forme, (διδακτ.) cypéracé, cypéroïde,
Κύπειρος (ἡ), φ. souchet.
Κύπελλον (τὸ), ἀρχ., coupe, θ, 2)=Χόανον, coupelle, θ. §. (βτν.) cupule, θ.
Κυπελλοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une coupe ou d'une cupule; (ἰδιαιτ. βτν.) cupulé, cupuliforme, cupulaire, poculiforme.
Κυπρῖνος (ὁ), 'ψ. ποτ., carpe, θ. (τὸ ὑποκορ.) carpeau καὶ carpillon.
Κύπτω, Μ. κύψω, pencher, incliner, baisser. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se baisser etc.
Κὺρ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Κύριος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περιφρονητ.), sieur, mons. ||. ὁ κὺρ.., le mons un tel, un sieur N.
Κυρὰ (ἡ), κοιν. ἀντὶ Κυρία. ||. κυρά! αἴ κυρά! la mère, la bonne mère! ||. ἡ κυρὰ ἡγουμένισσα, la mère abbesse.
Κυριακὴ (ἡ), (ἐνν. ἡμέρα), le dimanche. ||. ἡ—τῆς ἀπόκρεω, le Dimanche de la sexagésime. ||. ἡ—τοῦ Ἀσώτου, le Dimanche de la septuagésime. ||. ἡ—τῶν Βαΐων, le Dimanche des Rameaux. ||. ἡ—τοῦ Θωμᾶ, le Dimanche de Quasimodo, Pâques closes. ||. ἡ—τῆς τυρινῆς, le Dimanche gras. ||. ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν (τῆς τεσσαρακοστῆς), ἡ Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, le quadragésime. ||. ἡ—τῆς Τυροφάγου, le dimanche de la Quinquagésime, la Quinquagésime.
Κυριάρχης, ου (ὁ), chef suprême, souverain. ||. εἰς τὰς δημοκρατίας κυριάρχης εἶναι ὁ λαὸς, dans les démocraties le peuple est le souverain.
Κυριαρχία (ἡ), souveraineté, θ. ||. ἡ—τοῦ λαοῦ, la souveraineté du peuple.
Κυριαρχικὸς η, ον, qui appartient au (qui concerne le) souverain.
Κυριαρχικῶς, ἐπίρ., d'autorité, en maître, en souverain.
Κυρίευσις, εως (ἡ), l'action de se rendre maître (de conquérir etc).
Κυριεύω, Μ. εύσω, se rendre maître de, prendre (une ville, une place etc), saisir, s'emparer, conquérir; emporter, enlever; (μτφορ.) posséder, gagner. ||. ἐκυρίευσε τὸ φρούριον ἐξ ἐφόδου, il emporta la place d'assaut. ||. τὸ φρούριον ἐκυριεύθη ἐξ ἐφόδου, la place a été prise de vive force. ||. ἡ δεῖνα θέσις ἐκυριεύθη, tel poste fut enlevé. ||. (καὶ μτφορ.) τὸν ἐκυρίευσεν ὁ φόβος, ἐκυριεύθη ὑπὸ φόβου, la crainte l'a saisi, la peur gagna son cœur, il fut saisi de peur. ||. τὸν ἔχει κυριευμένον ὁ θυμὸς (ἡ φιλαργυρία κτλ.), la colère (l'avarice etc) le possède, il est possédé du démon de l'avarice (etc).
Κυριολεξία (ἡ), propriété des termes, emploi d'un mot dans le sens propre. 2) (καταχρ.) mot (terme) propre.
Κύριος, α, ον, (ἐπιθ.), le principal, l'essentiel; (ἰδιαιτ. ἐπὶ λέξ.) propre. ||. ἡ κυρία σημασία, l'acception propre. ||. ἡ λέξις αὕτη εἰς τὴν κυρίαν της σημασίαν, σημαίνει (τοῦτο), ce mot, dans sa signification propre, veut dire telle chose; au propre, ce mot signifie telle chose. ||. τὸ κύριον ὄνομά τινος, le prenom. ||. ὁ κύριος σκοπὸς, le principal but. ||. ἡ κυριωτέρα αἰτία, la principale raison. ||. (καὶ ἐλλ.) ἐλησμονήσατε τὸ κυριώτερον, vous avez oublié le principal. 2) (οὐσ.) maître, (θηλ.) maîtresse. ||. «οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν,» (Γρφ.), nul ne peut servir deux maîtres. ||. δὲν εἶνέ τις κύριος ἑαυτοῦ, ὅταν αναδέχηται πολλὰς ὑποχρεώσεις, on n'est point à soi quand on prend beaucoup d'engagements. ||. (κατ' ἐξοχὴν) ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, Notre Seigneur Jesus Christ. ||. Κύριος οἶδε πότε θὰ ἐπιστρέψῃ, Dieu sait quand il reviendra. ||. (ὡς εἶδ. τίτλ. ἢ προσφων.) seigneur, monsieur, (καὶ πρὸς πάντη ὑπερέχοντας) monseigneur, (καὶ πρὸς γυναῖκα ὕπανδρον μὲν) madame, (ἀνύπανδρον δὲ) mademoiselle, (καὶ εἰς τὸ πληθ.) messieurs, mesdames, (καὶ πρὸς ἀνυπάνδρους) mesdemoiselles. ||. Κύριε Κόμη (Μαρκίων, Βαρῶνε κτλ.), monsieur le comte (le Marquis, le Baron etc). ||. κυρία Κόμησσα (κτλ.), madame la Comtesse (etc). §. (ἁπλ. ἀντὶ γυναῖκα) ἦσαν πολλαὶ κυρίαι εἰς τὸν χορὸν, il y avait beaucoup de dames au bal.
Κυριότης, ητος (ἡ), autorité θ. domination, θ. ||. αἴτησις, ἢ ἀγωγὴ περὶ κυριότητος (κτήματος), Νμ., demande au pétitoire, action pétitoire, (καὶ ἁπλ.) le pétitoire. ||. ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὸ νὰ δικάζηται ἐνταυτῷ τὸ περὶ κυριότητος καὶ περὶ διακατοχῆς ζήτημα, la loi défend de juger conjointement le pétitoire et le possessoire, ἴδε καὶ Διακατοχή.
Κυρίως, ἐπίρ. proprement; au propre. §. principalement. §. à la rigueur. ||. ἡ λέξις αὕτη

σημαίνει κυρίως τοῦτο, ce mot signifie proprement telle chose. ||. κυρίως εἰπεῖν, à proprement parler, proprement parlant. ||. κυρίως καὶ μεταφορικῶς, au propre et au figuré. ||. ἡ κυρίως (ἡ καθ' αὑτὸ) Ἑλλὰς, la Grèce proprement dite, la Grèce propre. ||. κυρίως, τοῦτο εἶνε ἀπάτη, à proprement parler (proprement parlant), c'est une fripponnerie. || κυρίως ἔπρεπε νὰ καταδικασθῇ, à la rigueur, il faudrait le condamner.

Κυριτσάκης καὶ

Κυρίτσης (ὁ), petit-maître.

Κυρόνω, Μ. ώσω, = Ἐπικυρόνω, confirmer.

Κῦρος, ους (τὸ), autorité, θ. validité, θ. authenticité, θ. foi, θ. ||. τὸ κῦρος τῶν νόμων, l'autorité des lois. ||. ἔχει (δὲν ἔχει) κῦρος, il est (il n'est pas) valable (ou) valide, il fait (il ne fait pas) foi. ||. τὰ ἔθιμα λαμβάνουν κῦρος ὑπὸ τοῦ χρόνου, les coutumes s'autorisent par le temps.

Κυρτὸς, ἡ, ὸν, courbé, voûté; convexe; gibbeux. ||. τὰ κυρτὰ μέρη τῆς σελήνης εἶνε τὰ φωτεινότερα, les parties gibbeuses de la lune sont les plus eclairées.

Κύρτος (ὁ), nasse, θ.

Κυρτότης, ητος (ἡ), courbure, θ. convexité, θ. (διδακτ.) gibbosité, θ. (ἀρχιτεκτ.) chute, θ.

Κύρωσις, εως (ἡ), = Ἐπικύρωσις.

Κυστεοτομία (ἡ), ἀνατομ. cystotomie, θ.

Κύστις, εως (ἡ), vessie, θ. vesicule (qui renferme la bile etc), θ. ventricule; (ἰδιαιτ.) la vésicule de l'urine. ||. (κτητ.) ὁ τῆς κύστεως, (ἀνατομ.), cystique.

Κυστῖτις (ἡ), νόσος (φλόγωσις) περὶ τὴν κύστιν, inflammation de la vessie, cystite, θ.

Κύτταγμα (τὸ), regard. 2) soin qu'on donne à (traitement d') un malade.

Κυττάζω, Μ. άξω, = Βλέπω, regarder. ||. κύτταξε τί ὥρα εἶνε, regardez quel heure il est. ||. κύτταξε νὰ τὰ σείλῃς ὀπίσω εἰς τὸν οἰκοκύρην, vois à les renvoyer au propriétaire. ||. κύτταζε τὴν δουλειάν σου, mêlez-vous de vos affaires. ||. (μσ. αὐτπθ.) κυττάζομαι (κυττάζω τὸ πρόσωπόν μου) εἰς τὸν καθρέπτην, se mirer. 2) (κοιν.) traiter (garder, soigner, donner ses soins à) un malade. ||. ἡ γυναῖκα 'που τὸν κυττάζει, la femme qui le garde (qui le soigne). ||. ποῖος ἰατρὸς τὸν κυττάζει; quel est le docteur qui le traite? 3) (ἐνίοτε ἀντὶ) Ἐξετάζω (τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὑρίσκεταί τι), visiter. ||. ἐκύτταξαν τὸ δισσάκι του, on a visité sa malle. ||. τὴν ἐκύτταξεν ἡ μαμμὴ, la matrone l'a visitée.

Κυψέλη (ἡ), καὶ

Κυψέλι (τὸ), ruche, θ.

Κύφων, ωνος (ὁ), ἀρχ. carcan, pilori.

Κύων, κυνὸς (ὁ καὶ ἡ), ἀρχ. ὁ Σκύλος, chien.

Κωβίδι (τὸ), κοιν. ὁ-

Κωβιὸς (ὁ), 'ψ. goujon.

Κώδηξ, ηκος (ὁ), code. ||. κώδηξ μοναστηρίου, cartulaire. ||. ὁ πολιτικὸς (ὁ ἐμπορικὸς κτλ.) κώδηξ, le code civil, le code de commerce etc. ||. ὁ Ναπολεόντειος (ἢ τοῦ Ναπολέοντος) κώδηξ, le code Napoléon.

Κώδιον (τὸ), ἀρχ. toison, θ.

Κώδων, ωνος (ὁ), ἀρχ. τὸ Κουδοῦνι καὶ ἡ Καμπάνα.

Κωδωνίζω, Μ. ήσω, = Κουδουνίζω.

Κωδωνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est en forme d'une cloche ou d'une clochette, qui en a la forme, (βτν.) campanulé, campaniforme, campanulacé.

Κωλάντερον (τὸ), boyau culier, colon, (διδακτ.) rectum.

Κωλαρᾶς, οῦ, άδικον, (χυδ.), qui a de grosses fesses, fessu

Κώλικας καὶ

Κωλικόπονος (ὁ), colique, θ.

Κωλοκούκκουρον (τὸ), croupion, coccin, os sacrum.

Κωλομέρι (τὸ), fesse, θ.

Κῶλον (τὸ), membre (d'une période).

Κωλόπανον (τὸ), braie, θ. drapeau, lange, couche, θ.

Κωλοῤῥίζι (τὸ), ἴδε Παραβλάσταρον.

Κῶλος (ὁ), cul, derrière.

Κωλοσφούγγι (τὸ), χυδ. torche-cul.

Κωλοτρυπίδα (ἡ), anus.

Κωλοφωτιὰ (ἡ), ἔντ. ver luisant, mouche luisante, θ. luciole, θ.

Κώλυμα (τὸ), ἀρχ. τὸ Ἐμπόδιον, empêchement, obstacle.

Κωλύω, Μ. ύσω, ἀρχ. = Ἐμποδίζω, empêcher; détourner.

Κωμάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), aller en procession par la ville avec des chants, des danses, de la musique, faire une orgie.

Κώμη (ἡ), bourgade, θ.

Κωμικὸς, ἡ, ὸν, comique. ||. κωμικὸς ὑποκριτὴς, comédien. ||. ὁ Μολιέρος εἶνε ὁ πρῶτος κωμικὸς (ποιητὴς) τῆς Γαλλίας, Molière est le premier comique Français. ||. (ὁ δεῖνα ὑποκριτὴς) ὑποκρίνεται τὰ κωμικὰ πρόσωπα (τοῦ θεάτρου), il joue les comiques. ||. εἶνε τὸ κωμικὸν πρόσωπον τῆς συνοδίας, c'est le comique de la troupe. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) τὸ πρόσωπόν του ἔχει τι κωμικὸν, il a quelque chose de comique dans la figure.

Κωμικῶς, ἐπίρ. comiquement. ||. ἐπὶ τὸ κωμικώτερον, vers le comique; d'une manière tant soit peut comique.

Κωμόπολις, εως (ἡ), petite ville, gros bourg, bourg.

Κῶμος (ὁ), procession avec chants, danses et musique, partie de débauche, orgie, θ.

Κωμῳδία (ἡ), comédie, θ. ||. ὑποκριτὴς (ὑποκρίτρια) κωμῳδίας, comédien,-enne.

Κωμῳδοποιὸς (ὁ), auteur (poète) comique.

Κωμῳδὸς (ὁ), acteur comique.

Κωμῳδῶ, Μ. ήσω, mettre en scène, ridiculiser, bafouer.

Κώνειον (τὸ), φ. φαρμ. cigue, θ.

Κωνικὸς, ἡ, ὸν, conique. ||. αἱ κωνικαὶ τομαὶ, (μαθηματ.), les sections coniques.

Κωνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui à la forme d'un cône, qui est en

pain de sucre (en cône), conoïdal, conoïde.
Κῶνος (ὁ), cône; tout ce qui en a la forme. ||. εἰς σχῆμα κώνου, en cône.
Κωνοφόρος (ὁ,ἡ), βτν., qui porte des cônes, conifère.
Κωνωπεῖον (τὸ), ἀρχ. ἡ Κουνουπιέρα.
Κωνωπίδι (τὸ), (τὸ Τουρκ. καρναμπίτι), φ., chou-fleur. ||. κωνωπίδι (μαγειρευμένον) μὲ τὸ 'λάδι, choux-fleurs à l'huile.
Κωνωποειδὴς, ους (ὁ,ἡ), qui ressemble à un cousin, (διδακτ.) culiciforme, culicoïde.
Κώνωψ, ωπος (ὁ), ἀρχ. τὸ Κουνοῦπι.
Κώπη (ἡ), ἀρχ. τὸ Κωπὶ, rame, θ.
Κωπηλασία (ἡ), l'action de ramer; le mouvement des rames.
Κωπηλάτης, ου (ὁ), rameur.
Κωπηλατῶ, Μ. ήσω, ramer, nager.
Κωπίον (τὸ), rame, θ. aviron. ||. ἡ πλάτη (τὸ κάτω μέρος) τοῦ κωπίου, la pale ou le plat d'un aviron.
Κωφεύω, Μ. εύσω, faire la sourde oreille.
Κωφὸς, ὴ, ὸν, sourde. ||. κάμνει τὸν κωφὸν, il fait la sourde oreille.
Κωφότης, ητος (ἡ), surdité, θ.
Κώχη (ἡ), coin; angle, θ. encoignure, θ. §. (συνκδχ.) lieu reculé, fond, recoin, enfoncement.

Λ

Λαβὴ (ἡ), anse, θ. poignée, θ. marche. ||. ἡ — τοῦ ξίφους του εἶνε χρυσῆ, la poignée de son épée est d'or. ||. ἡ λαβὴ τοῦ μαχαιρίου εἶνε ἀπὸ κέρατον, le manche du couteau est de corne; il est emmanché de corne. 2) (μτφορ.) côté faible; prise, θ. motif, prétexte. ||. δίδω λαβὴν, donner prise; prèter (prêter le flanc) à, ἴδε καὶ Ἀφορμή.
Λαβὶς, ίδος (ἡ), pince, θ. pincette καὶ (συχνότ. πλθ.) pincettes, θ. tenaille, θ.
Λαβόνω, Μ. ώσω, κοιν. ἀντὶ Τραυματίζω, Πληγόνω.
Λαβράκιον (τὸ) καὶ
Λάβραξ, ακος (ὁ), 'ψ. loup de mer, lubin.
Λάβρος, α, ον, véhément, violent, rapide, impétueux.
Λαβύρινθος (ὁ), labyrinthe, dédale.
Λαβυρινθώδης, ους (ὁ, ἡ), qui ressemble à un labyrinthe, tortueux; inextricable.
Λάβω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβωματιὰ (ἡ), κοιν. τὸ Τραῦμα.
Λαβὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Λαμβάνω.
Λάγανον (τὸ), sorte de patisserie feuilletée, ἴδε Ψαθοῦρι.
Λαγάρα (ἡ), (κρασιοῦ), mère-goutte, θ. (χρυσίου) or de coupelle ou coupellé.
Λαγαρίζω, Μ. ίσω, affiner, raffiner, tirer au clair, clarifier, épurer, dépurer, (ἰδίως ἐπὶ ζαχάρεως) claircer.
Λαγάρισμα (τὸ), affinage, raffinage, clarification, θ. dépuration, θ. épuration, θ. (ἰδίως ἐπὶ ζαχάρεως) clairçage.
Λαγαρὸς, ὰ, ὸν, flasque; lache; fluet.
Λαγγάδι (τὸ), κοιν. ἡ Κοιλὰς ἢ Φάραγξ ὄρους, vallon; gorge, θ. ||. 'ς τὰ βουνὰ καὶ 'ς τὰ λαγγάδια, (φρσ. παροιμ.), par monts et par vaux.
Λάγγερας, α (ὁ), χυδ. ὁ Στυμφελίτης οἶνος, piquette, θ.
Λαγνεία (ἡ), ἀρχ. lubricité, θ. lasciveté, θ.
Λάγνος (ὁ, ἡ), ἀρχ. lubrique, lascif.
Λαγοπόδαρον (τὸ), φ. pied-de-lièvre, trèfle des champs.
Λαγὸς (ὁ), ζ. lièvre.
Λαγοτόμαρον (τὸ), peau de lièvre, θ.
Λαγουδάκι (τὸ), levreau, levreteau.
Λαγόψωμον (τὸ), κοιν. τὸ Κυκλάμινον.
Λαγύνα (ἡ), cruche, θ. jarre, θ. ||. μιὰ λαγύνα νερὸν, une cruchée d'eau.
Λαγυνάκι (τὸ), cruchon
Λαγύνι (τὸ), = Λαγύνα.
Λαγὼν, όνος (ἡ), le défaut de côtes.
Λαγωνικὸν (τὸ), levrier, levrette, θ. §. limier.
Λαδανιὰ (ἡ), εἶδ. θάμν. lède, lédum, espèce de ciste, ciste de Crète (ou) ladanifère.
Λάδανον (τὸ), ladanum ἢ labdanum.
'Λαδερὸς, ὴ, ὸν, huileux; §. onctueux.
'Λάδι (τὸ), κοιν. τὸ Ἔλαιον, huile. ||. ἀπὸ τὴν πέτραν 'βγάλλει 'λάδι, (παροιμ.), il tirerait de l'huile d'un mur.
'Λαδιὰ (ἡ), tache d huile, θ.
'Λαδικὸν (τὸ), cruche à huile, huilier, huilière, θ.
'Λαδόνω, Μ. ώσω, enduire ou salir d'huile, huiler.
Λάθος, ους (τὸ), faute, θ. erreur, θ. méprise, θ. bévue, θ. abus; incorrection (κυρ. εἰς σύγγραμ.); mécompte (κυρ. εἰς λογαριασμὸν); quiproquo. ||. ἡ ἔκδοσις αὕτη εἶνε γεμάτη λάθη, cette édition est pleine (fourmille) de fautes (d'incorrections). ||. κατὰ λάθος, par méprise.
Λαθοῦρι (τὸ), φ. καὶ ὄσπρ. vesce ἢ gesse, θ. pois de pigeon.
Λαθραῖος, α, ον, (ἀρχ.), furtif, secret, clandestin.

Λαθραίως, ἐπίῤ. clandestinement.
Λαθρεμπορία (ἡ), καὶ
Λαθρεμπόριον (τὸ), (commerce de) contrebande, θ. fraude, θ.
Λαθρέμπορος (ὁ), contrebandier, fraudeur.
Λαθρογαμία (ἡ), mariage clandestin.
*Λαθροθήρας, α (ὁ), braconnier.
Λαθροφαγία (ἡ), l'action de manger en secret.
Λαϊκὸς (ὁ), laïque, laïc; séculier. ‖. οἱ ἱερωμένοι καὶ οἱ λαϊκοὶ, les ecclésiastiques et les laïques, les réguliers et les séculiers.
Λαίλαψ, απος (ἡ), ἀρχ. ouragant, bourasque, θ.
Λαιμὰ (τὰ), mal au cou (à la gorge), mal de gorge.
Λαιμαργία (ἡ), gourmandise, θ.
Λαίμαργος (ὁ, ἡ), gourmand, goulu, goinfre.
Λαιμοδέτι (τὸ), cravate, θ. rabat; col. ‖. οἱ στρατιῶται φοροῦν μαῦρα λαιμοδέτια, les militaires portent des cols noirs.
Λαιμὸς (ὁ), cou καὶ (εἰς μερικὰς μτνμ. φρσ.) col, gorge (τὸ ἔμπροσθεν μέρος). §. (μτνμ.) goulot (ὁ τῶν ἀγγείων). §. collet καὶ col (ὁ τῶν φορεμάτων). ‖. ἐστάθη κόκκαλον εἰς τὸν λαιμόν του, il lui est demeuré une arête (un os) dans la gorge (dans le gosier). ‖. πιάνεται (κοιν. στραβόνει) ὁ λαιμός μου, (καθὼς συμβαίνει ἐνίοτε ἀπὸ κρυολόγημα), prendre un torticolis. §. (μτνμ.) ὁ λαιμὸς τῆς κύστεως (κτλ.), le col de la vessie (etc). ‖. ὁ λαιμὸς (Τουρκ. γιακᾶς) τοῦ ὑποκαμίσου, le col de la chemise, ἴδε καὶ Περιλαίμιον. ‖. πιάνω ἀπὸ (πατῶ εἰς) τὸν λαιμὸν, = Στενοχωρῶ, prendre q. à (lui tenir le pied ou le poignard sur) la gorge, prendre (saisir) au collet, colleter. ‖. ὁ σκύλος ἔπιασε τὸν λύκον ἀπὸ τὸν λαιμὸν. le dogue coletta le loup. ‖. ἐχώθη (εμπήχθηκε) ὡς τὸν λαιμὸν, (φρσ.), il s'adonna jusqu' aux gardes. ‖. εἶναι χωμένος ὡς τὸν λαιμὸν (εἰς δύσκολον ὑπόθεσιν), il en a jusqu' aux bretelles. ‖. πόνος τοῦ λαιμοῦ, mal à la gorge ou de gorge, ἴδε ⅓ Λαιμά.
Λαιμητόμος (ἡ), νλγ., guillotine, θ. ‖. καρατομεῖν διὰ τῆς λαιμητόμου, guillotiner.
Λάκκα (ἡ), fosse large et profonde. ‖. λάκκα νεροῦ, aigaire.
Λακκάκι (τὸ), fossette, θ.
Λάκκος (ὁ), fosse, θ. ‖. σκάπτει τὸν λάκκον του, (παροιμ.) (creuser sa fosse. ‖. ἔχει τὸ ἓν πόδι του εἰς τὸν λάκκον, il a un pied dans la fosse.
Λακτάρα (ἡ), désir vif (ardent), petillement de cœur
Λακταριστὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. ἐπὶ ἰχθ.), frétillan, tout frétillant. 2) (συνεκδχ.) = Ὀρεκτικός.
Λακταρῶ, Μ. ήσω, désirer ardemment, petiler (de faire une chose), soupirer après qc. ‖. λακταρεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ἰδῇ, il petille de vous aller voir.
Λακτίζω, Μ. ίσω, ἀρχ. ἀντὶ Κλωτσῶ, frapper du pied, ruer, regimber.
Λάκτισμα (τὸ), ἀρχ. ἡ Κλωτσιὰ, coup de pied, ruade, θ.
Λακτισμὸς (ὁ), l'action de ruer (etc).
Λακωνίζω, Μ. ίσω, imiter la briéveté des Lacons, être laconique, s' exprimer laconiquement.
Λακωνικὸς, ἡ, ὸν, laconique.
Λακωνικῶς, ἐπίῤ. laconiquement.
Λαλαγγέτα (ἡ), ἡ ἄλλ. Τηγανήτα.
Λάλημα (τὸ), l'action de parler etc. ‖. τὸ — τοῦ πετεινοῦ, le chant du coq.
Λαλιὰ (ἡ), ἀρχ. langage; accent. 2) (κοιν.) = Φωνή. 3) Ἀδολεσχία, Ἀργολογία, causerie, θ.
Λαλίστερος καὶ Λαλίστατος, παραθετ. τοῦ-
Λάλος (ὁ, ἡ), parleur, grand parleur, bavard, babillard, causeur, discoureur. ‖. τί λάλος ἄνθρωπος! quel homme causeur! quel ennuyeux discoureur! ‖. οἱ ἔχοντες ὀλίγας ὑποθέσεις εἶνε λαλίστατοι, les gens qui ont peu d' affaires sont de très-grands parleurs.
Λαλῶ, Μ. ήσω, parler; discourir. ‖. λαλεῖ ὀλίγα, il parle peu, il est peu parlant. ‖. πρὸς ποῖον νομίζεις ὅτι λαλεῖς; à qui pensez-vous vous adresser? §. (μτνμ) λαλῶ τὸ βιολὶ (κτλ.), ἴδε Παίζω. §. (ἐπὶ πτην.) chanter. ‖. ἐλάλησεν ὁ πετεινὸς, le coq a chanté.
Λάμα (ἡ), lame (de metal), θ.
Λαμβάνω, Μ. (θὰ) λάβω, ἀρχ. ἀντὶ Παίρνω, prendre; recevoir, etc. ‖. ἔλαβα τὸ γράμμα σου, j'ai reçu votre lettre. ‖. ἅμα λάβετε τὸ παρόν μου, aussitôt la présente reçue. ‖. λαμβάνω πληροφορίας περί τινος, prendre des renseignements (des informations) sur qc. ‖. λαμβάνω γνῶσίν τινος πράγματος, prendre connaissance d' une chose (d'un fait). ‖. λάβετε τὸν κόπον να ἔμβετε, donner-vous la peine d'entrer. ‖. μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον (τὴν φροντίδα), épargnez-vous la peine (le soin). ‖. λαμβάνω τὸ θάῤῥος νὰ.., (φρσ.), je prends la liberté de... ‖. λαμβάνω τὸν λόγον (εἰς συνέλευσιν), je prends la parole. ‖. ἔλαβε καλὴν ἀνατροφὴν, il a reçu une bonne éducation. ‖. ἔλαβε τὸν μισθόν του, il a touché ses appointements. ‖. (καὶ πθ.) ἐλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἴδε Συλλαμβάνω.
Λάμια (ἡ), ogresse, θ.
Λάμνω (χωρὶς Μ.), κοιν. ἀντὶ Κωπηλατῶ, manier l aviron avironner.
Λάμπα (ἡ), lampe, θ.
Λαμπάδα (ἡ), κοιν. ἡ Λαμπάς.
Λαμπαδηφορία (ἡ), l'action de porter un flambeau ou un cierge.
Λαμπαδηφόρος (ὁ, ἡ), qui porte un cierge.
Λαμπαδηφορῶ, Μ. ήσω, porter un cierge.
Λαμπαδουχία (ἡ), = Λαμπαδηφορία.
Λαμπὰς, άδος (ἡ), bougie, θ. chandelle, θ. flambeau (de

cire), cierge. ||. ἴσιος 'σὰν λαμπάδα, droit comme un cierge. §. (μτφορ.) ἡ — τῆς ἀληθείας (τοῦ λογικοῦ κτλ.), le flambeau de la vérité (de la raison etc).

Λαμπρὸς, ἀ, ὸν, brillant (κυρ. καὶ μτφορ.), éclatant; resplendissant, splendide, magnifique, somptueux; superbe; (ἐπὶ φων.) sonore, clair; (μτφορ.) illustre etc. ||. ὁ καιρὸς εἶνε λαμπρότατος, le temps est magnifique, il fait un temps superbe. ||. λαμπραὶ ὑποσχέσεις, des promesses magnifiques.

Λαμπρότης, ητος (ἡ), éclat, splendeur, θ. (μτφορ.) illustration, θ.; magnificence, θ.

Λαμπροφορία (ἡ), habillement riche.

Λαμπροφόρος (ὁ, ἡ), revêtu d'habits riches, richement vêtu.

Λαμπροφορῶ, Μ. ήσω, porter des vêtemens riches, être richement vêtu (mis).

Λαμπρόφωνος (ὁ, ἡ), qui a la voix sonore (claire).

Λαμπρύνω, Μ. ύνω (θὰ), rendre brillant (καὶ μτφορ.) illustre, illustrer.

Λαμπρῶς, ἐπίρ. d'une manière brillante, magnifiquement, splendidement, superbement.

Λαμπτὴρ, ῆρος (ὁ), ἀρχ. lanterne, flambeau.

Λαμπυρὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. ἡ Κωλοφωτιά.

Λάμπω, Μ. λάμψω, briller; luire, reluire. ||. ὁ ἥλιος λάμπει, le soleil brille. ||. οἱ ἀδάμαντες λάμπουν, les diamants brillent. ||. (καὶ μτνμ.) ὅλα λάμπουν εἰς τοῦτο τὸ 'σπίτι, tout luit dans cette maison, tout y reluit.

Λάμψις, εως (ἡ), éclat, lueur, θ. clarté. θ. brillant, (μτφορ.) splendeur, θ.

Λανάρα (ἡ), ἐργαλ., peigne à carder, carde, θ. affinoir.

Λαναρίζω, Μ. ίσω, peigner (du lin etc), carder.

Λανάρισμα (τὸ), l'action de carder, cardage.

Λανθάνω καὶ (μσ.)-άνομαι, Μ. άσω, καὶ (μσ.) λασῶ (θὰ), faillir, errer, être en défaut, se tromper, se méprendre; s'égarer; manquer; (ἰδιαιτ. ἐπὶ λογαρ.) se mécompter. ||. λανθάνεσαι, λανθάνεσθε, εἶσθε λανθασμένος, tu te méprends, vous vous mémrenez, vous vous êtes mépris (-prise). ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μεχ.) Λανθασμένος, κοιν. ἀντὶ Ἐσφαλμένος, Ἡμαρτημένος. ||. λογαριασμὸς —, calcul erronné. ||. ὁ λογαριασμός σου εἶνε λανθασμένος, il y a du mécompte dans votre calcul.

Λάξευσις, εως (ἡ), l'action de tailler ou de polir une pierre, taille, θ.

Λαξευτὸς, ἡ, ὸν, taillé dans la pierre. ||. λίθος λαξευτὸς, pierre de taille.

Λαξεύω, Μ. εύσω, tailler la pierre.

Λαοκτόνος (ὁ, ἡ), qui tue le peuple, qui lui est funeste (ruineux), (διδακτ.) populicide.

Λαὸς (ὁ), peuple; population, θ. ||. φωνὴ λαοῦ, φωνὴ θεοῦ, (παροιμ.), la voix du peuple est la voix de Dieu. ||. ὅλος ὁ λαὸς (τῆς πόλεως), toute la population.

Λαοπλάνος (ὁ), imposteur.

Λαοφθόρος (ὁ, ἡ), qui cause la perte du peuple.

Λάπαθον (τὸ), φ. parelle, θ. patience, θ.

Λαρδὶ (τὸ), lard, sain doux (τὸ λυωμένον); axonge.

Λάριξ, ικος (ἡ), δ. mélèse.

Λάρναξ, ακος (ἡ), ἀρχ. arche (sépulcrale), θ. urne funéraire; (ἰδιαιτ. ἡ περιέχουσα λείψανον ἁγίου) châsse, θ.

Λάρος (ὁ), πτν. mouette, θ.

Λάρυγγας (ὁ), κοιν. ὁ Λάρυγξ.

Λαρυγγίζω, Μ. ίσω, crier à pleine gorge; déclamer, vociférer.

Λαρυγγισμὸς (ὁ), cri de la gorge, vocifération, θ. §. (μουσ.) battement.

Λάρυγξ, υγγος (ὁ), gosier.

Λάσπη (ἡ), boue, θ. crotte, θ. fange, θ. bourbe, θ. ||. λάσπη διὰ κτίσιμον, bauge, θ. ||. εἶνε πολλὴ λάσπη εἰς τὸν δρόμον, il fait bien de la crotte (il fait bien crotté, il fait bien sale) dans les rues. ||. εἶνε ὀλίγη λάσπη, ἀλλ' ἔχομεν ὄχημα, il fait un peu crotté; mais nous avons une voiture. ||. τρέχει μέσ' ταῖς λάσπαις, il court par les crottes. ||. ἐκβάλλω τὴν λάσπην ἀπὸ τάφρου κτλ., débourber un fossé etc.

Λασπόνω, Μ. ώσω, crotter. ||. τὸ φόρεμά σου εἶνε λασπωμένον, votre robe est toute crottée. ||. θὰ λασπωθῇς, vous vous crotterez.

Λάσπωμα (τὸ), l'action de crotter ou de se crotter.

Λατομεῖον (τὸ), ἀρχ. = Λιθοτομεῖον, carrière (de pierres), θ.

Λατομῶ, Μ. ήσω, ἀρχ. = Λιθοτομῶ, couper (travailler) la pierre.

Λατρεία (ἡ), culte, adoration, θ. ||. ἡ θεία (ἡ τοῦ θεοῦ) λατρεία, le culte divin. ||. ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων, ἴδε Εἰδωλολατρεία. ||. τὴν ἀγαπᾷ μέχρι λατρείας, il l'aime à l'adoration.

Λατρευτικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne le culte ou qui se fait en forme de culte.

Λατρευτικῶς, ἐπίρ. en forme ou par manière de culte.

Λατρεύω, Μ. εύσω, adorer, rendre un culte à.

Λάτρις, ιος (ὁ, ἡ), adorateur.

Λαύρα (ἡ), cloître, monastère, chartreuse, θ.

Λαφυραγωγία (ἡ), pillage.

Λαφυραγωγῶ, Μ. ήσω, piller, faire du butin.

Λάφυρον (τὸ), butin; dépouilles, θ. πλθ.

Λαχαίνω, Μ. λάχω (θὰ), = Τυχαίνω.

Λαχαναρμιὰ (ἡ), choucroute, θ.

Λαχανικὸν (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), herbes potagères, θ. légumes.

Λάχανον (τὸ), ἐν γέν. = Χόρτον (ἄγριον φαγώσιμον), herbage. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδ. φ. (τὸ ἄλλως Κραμβολάχανον), chou (pommé ou cabu).

Λαχανοπωλεῖον (τὸ), marché aux légumes.
Λαχανοπώλης, ου (ὁ), marchand de légumes, (θηλ.) herbière, vendeuse d'herbes.
Λαχεῖον (τὸ), lieu où l' on tire au sort, loterie, θ.
Λαχνὸς (ὁ), lot, loterie, θ. §. (ἐν γέν.) sort. ||. βάλλω (ῥήχνω) λαχνὸν, tirer au sort. ||. ἔπεσεν ὁ λαχνὸς, le sort est tombé (échut). ||. εἰς ποῖον ἔπεσεν ὁ λαχνός; à qui est échu (le lot)?
Λαψάνη (ἡ), φ., chou sauvage, herbe aux mamelles.
Λέαινα, ης (ἡ), lionne, θ.
Λεβέτι (τὸ), κοιν. ὁ-
Λέβης, ητος (ὁ), chaudron, chaudière, θ.
Λεβίθα (ἡ), κοιν. ἡ Ἕλμινς.
Λεβιθόχορτον (τὸ), φ. ἰατρ., herbe (ou poudre) aux vers, θ. semen contra, semencine, θ. (εἶνε ἄπειρα εἴδη) tanaisie; coralline, θ. mousse de Corce; santoline, θ. barbotine, θ. etc.
Λεγεὼν, ῶνος (ἡ καὶ ὁ), légion. ||. τὸ τάγμα τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς (τῆς Γαλλ.), l' ordre de la légion d'honneur.
Λέγω, Μ. (θὰ) εἰπῶ (ἀόρ. Εἶπον καὶ πθ. Ἐῤῥέθην), dire; parler. ||. λέγω τὴν γνώμην μου, énoncer son avis. ||. λέγει μόνος του (ἡ) μὲ τὸν νοῦν του, se dit-il. ||. τί εἶπε; qu' a-t-il dit? ||. καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν κυρίαν της τῇ εἶπε κάτι τι εἰς τὸ ὠτίον, et s'appochant de sa maitresse, lui glissa quelques mots à l' oreille. ||. πῦφ! εἶπε, καὶ ὠπισθοδρόμησε, pouah! fit-il en reculant. ||. τοῦ εἶπε τὰς πλέον ἀχρείας λέξεις, lui tint les propos les plus obscènes. ||. τὸν εἶπε κλέπτην κλ., ἴδε Ὀνομάζω. ||. πῶς λέγεσθε; = Πῶς ὀνομάζεσθε; comment vous nommez-vous? ||. πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ δρόμος; comment se nomme cette rue? ||. λέγουν, λέγει ὁ κόσμος, λέγεται, on dit. ||. τί θὰ εἰποῦν; τί θὰ 'πῇ ὁ κόσμος; que dira-t-on? qu'en dira-t-on? ||. καθὼς λέγουν, καθὼς λέγει ὁ λόγος (ἡ παροιμία), comme on dit, comme dit l' autre. ||. τοῦτο τὸ λέγουν τρέλλαν, (φρσ), cella s' appelle folie (en bon français). ||. οὕτως εἰπεῖν, ἵν' οὕτως εἴπω, (φρσ.), pour ainsi dire. ||. μᾶλλον εἰπεῖν, (φρσ.), pour mieux dire, disons mieux. ||. εἴπομεν ἓν ἄλλο, (φρσ.), nous causames de choses et d'autres. ||. καὶ ἐκεῖ τὰ λέγομεν, (φρσ. ἐλλειπτ.), et là, nous parlerons de nos petites affaires. ||. ἁπλῶς εἰπεῖν, (φρσ.), à parler franchement. ||. τί ἔχεις νὰ 'πῇς δι' αὐτὴν τὴν πρᾶξιν; (φρσ.), que trouvez-vous à dire (à redire) à cette action? ||. κατὰ τὸ λέγειν του, (οἰκ.), au dire d' (un tel), à l' entendre. §. (μτνμ. ἢ κατὰ συνκδχ.) τὸ γράμμα ἔλεγεν (ἀντὶ διελάμβανεν) ὅτι . . , la lettre portait (contenait) que . . . ||. τί λέγει ὁ νόμος; que dit la loi? ||. καθὼς λέγει τὸ τραγοῦδι, comme dit la chanson. §. τί θὰ εἰπῇ (ἀντὶ τί σημαίνει) τοῦτο; que signifie-t-il? que veut-il dire? (καὶ ἐν εἴδει διαπορήσ.) qu' est-ce à dire? ||. τοῦτο δὲν θὰ 'πῇ τίποτε, cela ne fait rien (absolument rien), cela ne dit rien, qu'est-ce que cela dit? ||. τοῦτο θὰ εἰπῇ ἀληθὴς φίλος, cela s' appelle un véritable ami. §. ἂς εἴπωμεν (ἂς ὑποθέσωμεν) ὅτι . ., supposons que. . .
Λεηλασία (ἡ), pillage.
Λεηλατῶ, Μ. ήσω, piller, ravager.
Λεία (ἡ), butin, proie, θ. capture, θ. prise, θ.
Λειανίζω, Μ. ίσω, = Λιανίζω.
Λείμαξ, ακος (ὁ), ἀρχ. ὁ Γυμνοσάλιαγκος, limaçon sans coquille, limace, θ. limas
Λειμὼν, ῶνος (ὁ), prairie, θ. pré.
Λεῖος, α, ον, lisse, uni; §. (μτνμ.) coulant, doux.
Λειότης, ητος (ἡ), douceur (de la peau, de la surface, etc).
Λειπανάβατος, η, ον, κοιν. ὁ Ἄζυμος, qui n'a point de levain, qui n'est pas levé (fermenté).
Λειποθυμία (ἡ), évanouissement, défaillance, θ. pâmoison, θ. faiblesse, θ. syncope, θ ||. τοῦ ἦλθε λειποθυμία, il lui prit une défaillance (une faiblesse).
Λειποθυμῶ, Μ. ήσω, s'évanouir, se pâmer, pâmer, tomber en défaillance (en pâmoison etc), défaillir, se trouver mal. ||. ὁσάκις τὸν φλεβοτομοῦν λειποθυμεῖ, il se trouve mal toutes les fois qu'on le saigne.
Λειπομαρτύριον (τὸ), défaut de témoin. ||. »λειπομαρτυρίου δίκη,« (Νμ.), action contre un témoin qui a fait défaut.
Λειποτάκτης, ου (ὁ), qui abandonne son rang, déserteur.
Λειποτακτῶ, Μ. ήσω, abandonner son poste (son rang), déserter.
Λειποταξία (ἡ), l'action d' abandonner son rang, abandon de poste, désertion, θ. défection, θ.
Λείπω, Μ. λείψω, être absent, s'absenter. §. (τρπρσ. ἐπὶ πραγμ.) en faloir; manquer; faillir. ||. θὰ λείψω διὰ τρεῖς μῆνας, je m'absenterai durant trois mois. ||. δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λείπῃ τόσον, il ne peut pas s en falloir tant. ||. δὲν τοῦ λείπει τίποτε, il ne lui manque rien, il ne manque de rien. ||. λείπουν πολλὰ βιβλία ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην, il manque beaucoup de livres dans cette bibliotheque. ||. ἂς μοῦ ἔλειπε (κάλλιον νὰ μοῦ ἔλειπεν) αὐτὴ ἡ ἀγγαρειά, je me serai bien passé de cette corvée. ||. ὀλίγον ἔλειψε νὰ, (φρσ.), il faillit de (à), peu s' en est fallut que, il ne tint à rien que. ||. ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν φονεύσουν, il s'en est peu fallu (il ne s'en fallut de rien, peu s'en est fallu) qu'ils ne l aient tué. ||. ὀλίγον ἔλειψε να πνιγῇ, il a pensé être noyé, il pensa se noyer. ||. ὀλίγον ἔλειψε νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του, il a pensé (il a manqué de)

casser sa tête, il ne tint à rien qu' il ne se cassât la tête. ||. ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς συμβῇ μέγα τι δυστύχημα, il faillit de nous arriver (il a failli nous arriver) un grand malheur. ||. ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ λησμονήσω, jai bien failli de l'oublier. ||. ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ πληγώσῃ, il faillit à me blesser. ||. προσέχετε τὰ σκυλιά σας, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς δαγκάσουν, prenez garde à vos chiens, ils ont manqué nous mordre.

Λειρὶ (τὸ), la barbe (ou) la crète du coq.

Λειτουργία (ἡ), ἀρχ. fonction, θ. 2) (συνήθ.) (la célébration de) l'office divin, messe, θ. §. liturgie, θ. ||. ἡ λειτουργία ἀργεῖ (διαρκεῖ πολὺ) εἰς αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν, on officie longuement dans cette église.

Λειτουργὸς (ό, ἡ), ἀρχ. ἐν γέν. ministre. 2) (κοιν. ὁ ἱερουργὸς ἱερεὺς) le prêtre officiant. ||. λειτουργὸς τοῦ θεοῦ, ministre des autels (de Dieu).

Λειτουργῶ, Μ. ήσω, dire (célébrer) la messe, célébrer l'office divin, officier. ||. ὁ ἱερεὺς ἀκόμη δὲν ἐλειτούργησε, le prêtre n'a pas encore célébré. ||. ἐλειτούργησεν ὁ ἐπίσκοπος, c'est l'évêque qui a officié. ||. οἱ Λατῖνοι λειτουργοῦν μὲ ἄζυμα, les Catholiques ne consacrent qu' avec du pain sans levain.

Λειχὴν, ῆνος (ὁ), dartre (vive), θ. 2) εἶδ. φυτ. (βρύου), lichen.

Λειχηνιῶν, ῶντος (-ῶσα, -ῶν), ἀρχ. καὶ-

Λειχηνιάρης, α, ικον, (κοιν.), qui est affecté de dartres, dartreux.

Λειψανδρία (ἡ), manque (disette) d'hommes, dépopulation, θ.

Λείψανον (τὸ), ἀρχ. (ἐν γέν.) reste, débris, ἴδε Απομεινάριον. ||. τὰ λείψανα τῆς περιουσίας του, les débris de sa fortune. ||. τὰ λείψανα τοῦ στρατεύματός του, les debris de son armée. 2) (κοιν.) corps (d' un mort); dépouille mortelle, θ. restes (mortels). ||. ἅγιον λείψανον, corps saint (ou) sacré, relique, θ. ||. τὸ φυλάττει ὡς ἅγιον λείψανον, il le garde comme une relique, il veut en faire une relique. ||. ἡ μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ναπολέοντος, la translation des restes mortels de Napoléon. §. (συνκδχ.) ἡ Κηδεία, ἡ Εκφορὰ νεκροῦ, obsèques, θ. πλθ. convoi.

Λειψόπηττα, ας (ἡ), tourte faite sans levain, fouace, θ.

Λειψὸς, ή, όν, incomplet, qui manque. ||. (συνήθ.) φλωρὶ λειψὸν, pièce d'or légère (qui ne pèse pas). ||. εἶνε δύο σιταρόσπυρα λειψὸν, il est léger de deux grains. ||. ψωμὶ λειψὸν, τὸ (ἄλλ.) Λειπανάβατον.

Λεκάνη (ἡ), bassin, cuvette, θ.

Λεκανοειδὴς, οῦς (ό, ἡ), qui a la forme d'un bassin, (διδακτ.) pelviforme.

Λεκανομαντεία (ἡ), divination par le moyen d' un bassin (rempli d'eau).

Λεκτικὸν (τὸ), (ἐνν. ὕφος), le style, la diction, le langage.

Λελέκι (τὸ), κοιν. ὁ Πελαργός.

Λεληθότως, ἐπίρ. (ἀρχ.), sous main, en secret.

Λέμβος (ἡ), barque, θ. esquif, chaloupe, θ.

Λεμονάδα (ἡ), limonade, θ.

Λεμόνι (τὸ), 'πωρ. citron, limon. ||. χρῶμα λεμονιοῦ (Τυρκ. Λεϊμονὶ), couleur de citron, (καὶ ἀπλ.) citron, couleur citrine. ||. ὁ ἔχων χρῶμα λεμονιοῦ, κίτρινος 'σὰν τὸ λεμόνι, qui est de couleur de citron, citrin.

Λεμονιὰ (ἡ), δ. citronnier. ||. ἄνθη λεμονιᾶς, fleurs de citronnier.

Λεμονόζουμον (τὸ), jus de citron.

Λεμονόφλουδα (ἡ), écorce de citron, θ.

Λεξείδιον καὶ **Λεξίδιον** (τὸ), petit mot.

Λεξιθήρας, ου (ὁ), qui est à la recherche des mots, éplucheur des mots.

Λεξιθηρία (ἡ), recherche des mots.

Λεξικογράφος (ὁ), auteur (redacteur) d' un dictionnaire, lexicographe.

Λεξικὸν (τὸ), dictionnaire.

Λέξις, εως (ἡ), mot, terme, expression, θ. parole, θ. ||. λέξεις καθιερωμέναι, mots consacrés. ||. λέξις διφορουμένη, mot à double entente (à deux ententes). ||. δὲν εἶπε λέξιν (οὔτε λέξιν), il ne dit (il ne soufla, il ne sonna) mot, il ne pas souffla le mot. ||. αὐταῖς λέξεσι, λέξιν πρὸς λέξιν, κατὰ λέξιν, (φρσ.), mot à mot, mot pour mot, parole pour parole, en propres termes, ἴδε καὶ Αυτολεξεί. ||. μὲ ἄλλας λέξεις, en d'autres termes.

Λεοντάρι (τὸ), κοιν. ὁ Λέων.

Λεοντῆ (ἡ), ἀρχ. peau de lion, θ. ||. ὅπου μὴ ἰσχύῃ ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν, (παροιμ.), coudre la peau du renard avec celle du lion.

Λεοντοπόδιον (τὸ), φ. pied de lion, alchimille, θ.

Λεοπάρδαλις, εως (ἡ), ζ. léopard.

Λέπαδνον (τὸ), ἀρχ. harnois ἢ harnais.

Λεπὰς, άδος (ἡ), ἀρχ. ἡ Πεταλίδα, ὄςρ., patelle, θ.

Λέπι (τὸ), κοιν. ἡ Λεπίς.

Λεπιδωτὸς, ή, όν, couvert d' écailles, écaillé, écailleux; (βτν. ἢ ἀνατομ.) squammeux.

Λεπὶς, ίδος (ἡ), écaille, θ.

Λέπρα (ἡ), lèpre, θ. ladrerie, θ.

Λεπρὸς, ά, όν, lépreux, ladre.

Λεπταίνω, Μ. λεπτήνω (θὰ), amincir; amenuiser; (τεχν.) affiner. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'amincir.

Λεπτοδείκτης, ου (ὁ), aiguille des minutes ou la grande.

Λεπτοκαρύα (ἡ), δ. noisetier, avelinier, coudre καὶ coudrier (ἡ ἀγρία καὶ μικροτέρα).

Λεπτοκάρυον (τὸ), ἀκρόδρ., noisette, θ. aveline (κυρ. τὸ μεγάλον καὶ μακρουλὸν), θ.

Λεπτολογία (ἡ), recherche minutieuse, dissertation sur des riens, argutie, θ. minutie, θ. subtilité.

Λεπτολόγος (ὁ, ἡ), qui disser-

te sur des riens ou avec subtilité, qui s' occupe de minuties, minutieux; scrupuleux.

Λεπτολογῶ, Μ. ήσω, disserter sur des minuties, faire des recherches minutieuses, subtiliser.

Λεπτομέρεια (ἡ), détail minutieux, menus détails, particularité, θ. ||. γνωρίζει καλῶς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως, en bien connaître tous les détails, (καὶ μτφορ.) savoir tous les tenants et aboutissants (le fort et le faible) d' une affaire. ||. θέλω σᾶς διηγηθῇ τὰ οὐσιωδέστερα τῆς ὑποθέσεως, χωρὶς νὰ ἔμβω εἰς τὰς λεπτομερείας, je vous raconterai l' affaire en gros, sans entrer (sans descendre) dans les détails

Λεπτομερὴς, οῦς (ὁ, ἡ), détaillé. ||. μᾶς ἔδωκε λεπτομερεστάτας πληροφορίας, il nous a donné les détails les plus circonstanciés.

Λεπτομερῶς, ἐπίῤ. en détail, par le menu, de point en point, particulièrement. ||. νὰ σᾶς διηγηθῶ λεπτομερῶς τὸ πρᾶγμα, je vous raconterai la chose par le menu. ||. θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ λεπτομερέστερον, je vous le conterai plus particulièrement.

Λεπτομύσειδος, η, ον, qui a les trais fins (délicats).

Λεπτὸς, ή, όν, mince; menu; subtil; délié; fin; délicat. ||. ἔχει λεπτὴν μέσην, elle a la taille fine. ||. ἔχει λεπτὴν ὄσφρησιν, ἴδε Ὀξύς. ||. τὸ σχοινὶ εἶνε πολλὰ λεπτὸν, cette corde est trop menue. ||. ἀπὸ τὰ λινᾶ ὑφάσματα κατασκευάζουν λεπτότατα ὑποκάμισα, des toiles de chanvre on fait des chemises de la plus grande finesse. ||. τὰ μυσείδια τῆς γυναικὸς εἶνε ἐν γένει λεπτότερα τῶν τοῦ ἀνδρὸς, les traits de la femme sont en général plus fins que ceux de l'homme. ||. (οὐσ.) λεπτὸν (τὸ), petite pièce de monnaie, denier, liard, (κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Γαλλ. φράγκου) centime. ||. τὸ λεπτὸν εἶνε τὸ ἑκατοστημόριον τῆς δραχμῆς, le lepton c' est le centime de la drachme. ||. τὸ Γαλλ. φράγκον ἔχει 111 $^{3}/_{5}$ λεπτὰ, le franc vaut 111 $^{3}/_{5}$ lepta. ||. τὸ λεπτὸν τῆς χήρας, φρσ., (Εὐαγγ.), le denier de la veuve. ||. δὲν ἔχει λεπτὸν, (εἶνε πάμπτωχος), il n' a pas le sou, il n'a pas un denier vaillant. ||. τὸν ἐπλήρωσε μέχρι λεπτοῦ, il le paya jusqu'au dernier denier. ||. δός μοι ἀκόμη τριάντα λεπτῶν, donnez-m' en encore pour trois sous. 2) minute (d'heure), θ. ||. δύο λεπτὰ καὶ τρία δεύτερα (λεπτὰ), deux minutes et trois secondes.

Λεπτότης, ητος (ἡ), tenuité, θ. subtilité, θ. finesse (κυρ. καὶ μτφορ.), θ. délicatesse, θ.

Λεπτότριχος (ὁ, ἡ), qui a des cheveux fins.

Λεπτουργὸς (ὁ), menuisier, charpentier.

Λεπτουργοσύνη (ἡ), menuiserie, θ. charpenterie, θ.

Λεπτοϋφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), d'un tissu fin.

Λεπτύνω, Μ. ύνω (θὰ), = Λεπταίνω.

Λέπτυνσις, εως (ἡ), amincissement.

'Λέρα, ας (ἡ), crasse, θ. saleté, θ. souillure, θ. salissure, θ.

'Λερόνω, Μ. ώσω, salir, souiller, encrasser. ||. (πθ. ἢ αὐτπθ.) se salir, s'encrasser. ||. τὰ ἄσπρα (ὑφάσματα ἢ φορέματα) 'λερόνουν ἀμέσως, les étoffes blanches se salissent bientôt. ||. πρόσεχε μὴ 'λερωθῇς, prenez garde de vous salir. ||. (δι' ἄνθρωπον ὅςις) φορεῖ 'λερωμένον ὑποκάμισον (ἀστείως λέγουσιν οἱ Γάλλοι:) il porte le deuil de sa blanchisseuse (πενθηφορεῖ διὰ τὴν πλύστραν του).

'Λέρωμα (τὸ), l' action de salir (etc), salissure, θ.

'Λερωμένος, η, ον, sali; crasseux; sale. ||. 'πουκάμισον 'λερωμένον, chemise sale.

Λέσχη (ἡ), lieu où l'on se rassemble pour causer, casin.

Λευκαίνω, Μ. άνω (θὰ), blanchir (κυρ. des toiles, du linge). ||. ἁπλόνω πανὶ νὰ λευκανθῇ, mettre blanchir de la toile.

Λευκάκανθα, ης (ἡ), εἶδ. θάμν. (θάμνου) μὲ εὐώδη ἄνθη, aubepine, θ. épine blanche, θ. aubépin.

Λευκάνθεμον (τὸ), ἀρχ. τὸ Ἀσπρολούλουδον, marguerite, θ.

Λευκάργιλλος (ὁ), argile blanche, θ. alumine, θ.

Λεύκασμα (τὸ), l'action de blanchir, blanchiment, blanchissage.

Λευκαστὴς, οῦ (ὁ), blanchisseur; foulon.

Λεύκη (ἡ), δ. peuplier (le blanc).

Λευκίσκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. ποτ., able ou ablette, θ.

Λευκόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), ἴδε Λευκότριχος.

Λευκοπάρειος (ὁ, ἡ), qui a les joues blanches.

Λευκοπώγων, ωνος (ὁ), qui porte une barbe blanche.

Λευκόῤῥοια (ἡ), πάθ. (τῶν γυν.), fleurs (κατ' εὐφ. ἀντὶ flueurs) blanches, θ. leucorrhée, θ.

Λευκὸς, ή, όν, blanc, -anche.

Λεῦκος (ὁ), κοιν. ἡ Λεύκη, δ.

Λευκόστικτος (ὁ, ἡ), qui est parsemé de taches blanches, tacheté de blanc

Λευκότης, ητος (ἡ), blancheur, θ.

Λευκότριχος (ὁ, ἡ), dont les cheveux sont blancs, qui a les cheveux blancs.

Λευκόφαιος (ὁ, ἡ), gris blanc ou cendré, gris de laine, grisâtre.

Λευκοφόρος (ὁ, ἡ), vêtu de blanc,

Λευκοφορῶ, Μ. ήσω, être vêtu de blanc.

Λευκόχρους, ου (ὁ, ἡ), de couleur blanche, blanc.

Λεύκωμα (τὸ), carte blanche; §. album.

Λεχῶνα καὶ

Λεχοῦσα (ἡ), femme accouchée ou en couches (en couche).

Λεχουσιὰ (ἡ), couches, θ. πλθ.

Λέων, οντος (ὁ), ζ. lion. ‖. »ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, « (παροιμ.), à l'ongle on connaît le lion, (Λατ.) ex unguum leonem.
Λεωφόρος (ἡ), (ἐνν. ὁδὸς), voie publique, θ. grande rue, θ.
Λήγω, Μ. λήξω, (ἀρχ.) = Τελειόνω. §. (συνήθ. ἐπὶ συναλλαγματ.) échoir, expirer; (ἢ Γρματ.) se terminer. ‖. ἡ προθεσμία λήγει εἰς τὰς δέκα τοῦ ἐλευσομένου (μηνὸς), le terme échoit le dix du mois prochain. ‖. ἡ διορία τῆς μισθώσεώς του λήγει αὔριον, son bail expire demain. ‖. τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς ω ρ κτλ., les noms qui se terminent en *eur* etc. ‖. (ἡ θηλ. μτχ.) Λήγουσα (ἐνν. συλλαβὴ), γρμτ., la finale. ‖. ἡ λέξις αὕτη τονίζεται ἐπὶ τῆς ληγούσης, on met l'accent sur la finale de cet mot.
Ληθαργία (ἡ), léthargie, θ. assoupissement.
Ληθαργικὸς, ἡ, ὸν, léthargique.
Λήθαργος (ὁ), = Ληθαργία.
Λήθη (ἡ), oubli.
Λήμη (ἡ), ἀρχ. chassie, θ.
Ληνὸς (ὁ), cuve, θ. pressoir.
Ληξίαρχος (ὁ), officier (de l'état) civil, (ἀρχ.) lexiarque.
Ληξιαρχικὸς, ἡ, ὸν, du léxiarque, qui concerne l'état civil. ‖. βιβλίον ληξιαρχικὸν, actes (registres) de l'état civil. ‖. πᾶσα ληξιαρχικὴ πρᾶξις ἔχει κῦρος, ἐὰν συνετάχθη κατὰ τοὺς ἐν χρήσει τύπους, tout acte de l'état civil sera valable, s'il a été reçu dans les formes usités.
Λῆξις, εως (ἡ), échéance, θ. ‖. ἡ—τῆς προθεσμίας, l'echéance (l'expiration) de terme.
Λησμονῶ, Μ. ήσω, oublier, perdre la mémoire d'une chose.
Λῃστεία (ἡ), vol (commis sur le grand chemin), brigandage.
Λῃστεύω, Μ. εύσω, voler, piller.
Λῃστὴς, οῦ (ὁ), voleur (à main armée, ou du grand chemin), brigand; bandit. ‖. »ἐν μέσῳ δύω λῃστῶν, « (Γρφ.), entre deux larrons.
Λῃστρικὸς, ἡ, ὸν, de voleur, de brigand.
Λῃστρικῶς, ἐπίρ., à la manière des brigands.
Λῆψις <λαμβάνω>, εως (ἡ), l'action de prendre (de recevoir etc);
Λίαν, ἐπίρ. (Ἐπιτατ.), très, fort, beaucoup. ‖. γράμμα λίαν κατεπεῖγον, (lettre) très pressée.
Λιανίζω, Μ. ίσω, hacher, hacher menu, émincer.
Λιάνισμα (τὸ), l'action de hacher (etc).
Λιανοκάππαρι (ἡ), φ., câpre capucine, θ.
Λιανοπούλημα καὶ
Λιανοποῦλι (τὸ), vente partielle ou en détail.
Λιανοπουλητὴς, οῦ (ὁ), regrattier, détaillant καὶ (ἀρχαιότ.) détailleur.
Λιανὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Λεπτὸς ἢ Λιγνὸς, menu, fin; maigre. ‖. (οὐσ.) Λιανὸν (τὸ), τὸ Λεπτὸν (νόμισμα), liard. ‖. δὲν ἔχει λιανὸν, il n'a pas le liard (un liard).
Λιβάδι (τὸ), prairie, θ. pré; pelouse, θ.
Λιβαδοπέρδικα (ἡ), πτν. gelinotte, θ. §. francolin.
Λιβάνι (τὸ), encens.
Λιβανίζω, Μ. ίσω, encenser.
Λιβανωτὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. τὸ Δενδρολίβανον, φ. romarin.
Λιβανωτὸς (ὁ), ἀρχ. τὸ Λιβάνι.
Λιβανωτοφόρος (ὁ, ἡ), qui produit de l'encens, (διδακτ.) thurifère.
Λίβας, α (ὁ), (ἄνεμος), garbin, lebèche.
Λιβελλογράφος (ὁ), faiseur de libelles, libelliste.
Λίβελλος (ὁ), Λατν., écrit injurieux (calomnieux), libelle.
Λίγδα, ας (ἡ), graisse, θ. §. (συνκδχ.) crasse, θ. ‖. τὰ χέρια του εἶνε ὅλο' λίγδαις, il a les mains toutes grasses (toutes crasseuses). ‖. τὰ μαλλιά του εἶνε ὅλο' λίγδα, ses cheveux sont tous crasseux.
Λιγδιὰ (ἡ), tache de graisse, θ.
Λιγδόνω, Μ. ώσω, engraisser, graisser. ‖. μὴ λιγδόνῃς τὰ χέρια σου, ne vous graissez pas les mains. ‖. τὸ φόρεμά (τὸ σκιάδι) του εἶνε λιγδωμένον, son habit (son chapeau) est gras, il est tout crasseux.
Λίγδωμα (τὸ), l'action d'engraisser ou de s'engraisser, engraissement.
Λιγνάδα (ἡ), κοιν. ἡ Ἰσχνότης, maigreur, θ.
Λίγνευμα (τὸ), amaigrissement.
Λιγνεύω, Μ. εύσω, amaigrir, atenuer, défaire (κυρ. ἐπὶ ἀσθενείας). ‖. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) maigrir, amaigrir, s'amaigrir. ‖. ἀντὶ νὰ παχαίνῃ, λιγνεύει, au lieu d'engraisser, il amaigrit.
Λιγνὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Ἰσχνὸς, maigre, maigri, grèle, menu, décharné. §. délicat, fin.
Λιγνούτσικος, η, ον, maigrelet.
Λιγοθυμιὰ (ἡ), ἴδε Λειποθυμία.
Λιγοθυμῶ, ῥ. οὐδ. αὐτπθ., ἴδε Λειποθυμῶ.
Λιγόνω, Μ. ώσω, faire languir ou pâmer. ‖. (μσ. αὐτπθ.) languir; falloir de cœur. ‖. λιγώθηκε' ἀπὸ τὰ γέλια, il se pâmia de rire.
Λιγοῦρα (ἡ), langueur, θ. faiblesse, θ.
Λιγυρὸς, ἀ, ὸν, (κυρ. ἐπὶ φων.), doux, gracieux, mélodieux, (voix) argentine, flûtée.
Λιθάνθραξ, ακος (ὁ, ἡ), νλγ., ἴδε Γαιάνθραξ.
Λιθάργυρος (ὁ), εἶδος ὀρυκτ., oxyde de plomb, litharge, θ. blette, θ.
Λιθάρι (τὸ), κοιν. ὁ Λίθος. 2) (ἰδιαιτ. ὁ ῥιπτόμενος πρὸς σωμασκίαν) disque, palet.
Λιθίασις, εως (ἡ), (maladie de la) pierre, gravelle, θ. calcul.
Λίθινος, η, ον, de pierre.
Λιθιῶ, Μ. άσω, (ἀρχ.), avoir le (être atteint, affecté du) calcul. ‖. (εὔχρ. κυρ. ἡ μτχ.) οἱ λιθιῶντες, les calculeux.
Λιθοβόλημα (τὸ), lapidation, θ.
Λιθοβολῶ, Μ. ήσω, lapider.
Λιθογλύφος (ὁ), graveur sur pierres, sculpteur ἢ lapidaire.
Λιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), qui

se connaît en pierres ou en pierreries, lapidaire.
Λιθογραφεῖον (τὸ), νλγ. imprimerie lithographique, lithographie, θ.
Λιθογράφημα(τὸ), dessein(portrait etc) lithographié, lithographie, θ.
Λιθογραφία (ἡ), νλγ., lithographie, θ.
Λιθογραφικὸς ή, όν, (νλγ.), lithographique.
Λιθογράφος (ὁ), imprimeur lithographe, lithographe.
Λιθογραφῶ, Μ. ήσω, (νλγ), lithographier.
Λιθοθρυπτικὸς, ή, όν, (ἰατρ.), calculifrage, lithonthryptique.
Λιθοκάρδιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. μτφορ. ὁ Σκληροκάρδιος.
Λιθοκόλλητος (ὁ, ἡ), ἀρχ. orné (enchâssé ou incrusté) de pierres précieuses.
Λιθόκτιστος (ὁ, ἡ), bâti de pierre.
Λιθόλευστος (ὁ, ἡ), ἀρχ. lapidé.
Λιθοξόος (ὁ), qui polit ou taille la pierre, marbrier.
Λίθος (ὁ, ϰ ἡ), pierre, θ. caillu. ||. Λυδία λίθος, ἀρχ. ἡ Ἀσημόπετρα, pierre de touche (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. ἡ δυστυχία εἶνε ἡ Λυδία λίθος τῆς φιλίας, l'adversité est la pierre de touche de l'amitié.
Λιθόσπερμον (τὸ), φ. grémil, (κοιν.) herbe aux perles.
Λιθόστρωτος (ὁ, ἡ), pavé (en pierres). ||. (οὐσ.) λιθόστρωτον (τὸ Τουρκ. καλδιρίμι), le pavé (d'une rue), le carreau.
Λιθοτομεῖον (τὸ), carrière (de pierres), θ.
Λιθοτομία (ἡ), taille des pierres.
Λιθοτόμος (ὁ, ἡ), qui taille les pierres, marbrier.
Λιθώδης, ους (ὁ, ἡ), de la nature ou de la dureté de la pierre; pierreux.
Λικμητήριον (τὸ), van.
Λικμίζω, Μ. ίσω, vanner.
Λίμα (ἡ), faim canine (dévorante).
Λιμάζω, Μ. άξω, être enragé de faim (affamé).
Λιμάρης, α, ικον, κοιν. ὁ Λαίμαργος.
Λιμασμένος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Λιμάζω. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίθ.) affamé; famélique. ||. τρώγει 'σὰν λιμασμένος, il mange comme un affamé.
Λιμεναρχεῖον (τὸ), les bureaux du capitaine de port.
Λιμενάρχης, ου (ὁ), inspecteur (capitaine) du port, liménarque.
Λιμένιον (τὸ), petit port.
Λιμενοφύλαξ, ακος (ὁ), gardien du port.
Λιμὴν, ένος (ὁ), port; rade, θ. havre.
Λιμνάζω, Μ. άσω, devenir ou former un marais (un lac).
Λιμναῖος, α, ον, de lac, qui vit ou qui croît ou qui se trouve dans un lac.
Λίμνη (ἡ), lac. ||. ἡ Μαιῶτις—, (Γεωγρφ.), le Palus Méotide, (ἄλλ.) mer d' Azof.
Λιμνοθάλασσα, ης (ἡ), lac formé par la mer; marais salant.
Λιμοκτονία (ἡ), mort causée par la faim.
Λιμοκτονῶ, Μ. ήσω, faire mourir de faim; affamer. ||. (κοιν. ἀντὶ Λιμοκτονοῦμαι), mourir de faim, être affamé.
Λιμὸς (ὁ), famine, θ.
Λινάρι (τὸ), φ. lin. ||. εἶνε (ὑφασμένον ἀπὸ) λινάρι καὶ μετάξι, c'est du fil et de la soie.
Λιναρόσπορος (ὁ), grain de lin.
Λινὸς, ή, όν, de lin. ||. (οὐσ.) λινὸν (ἐνν. πανὶ), du lin; du fil. ||. φορεῖ λινὰ, il est vêtu de lin.
Λιπαρὸς, ά, όν, gras; onctueux; (συνεκδχ.) brillant, beau; vivant dans l' aisance. ||. γῆ λιπαρὰ, terre grasse. ||. λιπαρὸν γῆρας, belle vieillesse.
Λιπαρότης, ητος (ἡ), état de ce qui est gras (etc), onctuosité, θ.
Λίπος, ους (τὸ), ἀρχ. graisse, θ.
Λισγάρι (τὸ), καὶ
Λίσγος (ὁ), ἐργαλ. γεωργ., bêche, θ.
Λιτανεία (ἡ), prière publique, θ. procession, θ. litanie, θ.
Λιτανεύω, Μ. εύσω, faire une procession.
Λιτὸς, ή, όν, frugal, simple.
Λιτότης, ητος (ἡ), frugalité, θ. simplicité, θ. ||. ζῆν μὲ λιτότητα, vivre frugalement.
Λίτρα, ας (ἡ), livre (ζυγίζει 16 οὐγγ. ἢ 164 δράμ.), θ.
Λιχανὸς (ὁ), (κυρ. δάκτυλος), l' index.
Λιχνεία (ἡ), ἀρχ. = Λαιμαργία, gourmandise, θ.
Λιχνεύομαι, Μ. εύσομαι, ἀρχ. être friand, désirer ardemment; convoiter.
Λιχνίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Λικμίζω.
Λίχνισμα (τὸ), κοιν. τὸ Λικμίζειν, l'action de vanner.
Λιχνιστῆρι (τὸ), κοιν. τὸ Λικμητήριον.
Λίχνος, η καὶ ος, ον, (ἀρχ.), gourmand; friand.
Λοβὸς (ὁ), gousse, θ. cosse, θ. silique (des pois, des fèves etc). §. (μτνμ.) ὁ—τοῦ ὠτίου, le Lout de l'oreille. ||. ὁ—τοῦ ἥπατος, le lobe (du foie).
Λογαριάζω, Μ. άσω, faire le compte, compter, calculer, supputer. ||. λογαριάζει τὰ ἔξοδα, compter la dépense. ||. ἐλογαριάσθην μὲ τὸν (δεῖνα), ϰ δὲν τῷ χρεωστῶ τίποτε, j' ai compté avec (un tel), je ne lui dois rien. §. (μτνμ.) δὲν λογαριάζω πόσα καλὰ τοῦ ἔκαμα, je ne mets point en ligne de compte.
Λογαριασμὸς (ὁ), compte, calcul, supputation, θ. §. (συνκδχ. τὸ κατάστιχον τοῦ λογαριασμοῦ), mémoire, compte, θ. (ἰδιαιτ. ὁ τῶν ξενοδοχείων) carte (payante ou à payer). ||. φέρε τὸν λογαριασμὸν, apportez la carte. ||. κυττάζω ('παίρνω) λογαριασμὸν, régler (arrêter, vérifier) des comptes. ||. ἔχω λογαριασμὸν μετά τινος, ἴδε Ἔχω. ||. δὲν τοῦ ἔδοσες τὸν λογαριασμόν του, vous ne lui avez pas donné son compte. ||. δὲν θὰ σὲ δώσω (δὲν ἔχω νὰ σὲ δώσω) λογαριασμὸν, je n'ai point de compte à vous rendre. ||. τοῦ τὰ ἔδωκα μὲ λο-

γαριασμὸν, je les lui ai donné par compte (en compte). ||. ἐπέρασα εἰς τὸν λογαριασμόν σας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς 'που μ' ἐπληρώσατε, je vous ai crédité des cinq cents francs que vous m'avez remboursés. ||. εἶνε διὰ λογαριασμόν σου, il est sur votre compte. ||. δὲν βάλλω εἰς τὸν λογαριασμὸν, je ne mets point en ligne de compte. ||. τοῦτο δὲν ἐμβαίνει εἰς τὸν λογαριασμὸν, cela ne compte pas. ||. τὸ πληρονόμενον εἰς λογαριασμὸν (χρέους), un acompte. ||. αἱ πληρωθεῖσαι ποσότητες εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, les acomptes donnés pour l'année courante.

Λογαριαστής, οῦ (ὁ), calculateur.

Λογάς, άδος (ὁ, ἡ), d'élite, choisi, distingué. ||. ὅλοι οἱ λογάδες τοῦ ἔθνους, tout ce qu'il y a de plus distingué dans la nation.

Λογίδιον (τὸ), petit discours.

Λογίζομαι, Μ. λογισθῶ (θὰ), = **Νομίζομαι**.

Λογικός, ή, όν, raisonnable, doué de raison; pensant. ||. (οὐσ.) ἡ λογικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), la logique. ||. τὸ λογικὸν, la raison, le bon sens; la faculté pensante.

Λογικῶς, ἐπίῤ., raisonnablement; logiquement.

Λόγιον (τὸ), ἀρχ., sentence, θ. dicton. 2) (κοιν. εἰς τὸ πληθ.), paroles, θ. mots. ||. χάνω τὰ λόγια μου (τοῦ κακοῦ), perdre son latin. ||. ἡ πανώργα μὲ τὰ λόγια κάμνει ἀνώγεια καὶ κατώγεια, (παροιμ.), il fait merveille du plat de la langue. ||. μεγάλα λόγια, = **Μεγαλοῤῥημοσύνη**. 3) (ἰδιαιτ. τὰ μάταια) αὐτὰ εἶνε λόγια, ce sont des mots, discours (propos) que tout cela, des chansons. ||. δὲν θέλω λόγια, (φρσ.), allez donc, il n'y a rien à redire, tout de même, c'est égal. 4) (τὰ πικρὰ, τὰ ὑβριστικὰ) ἦλθαν εἰς τὰ λόγια, ils sont passés (ils en sont venus) aux gros mots, il se sont dit de grosses paroles, ils ont eu de grosses paroles ensemble.

Λόγιος, α, ον, docte, lettré, savant. ||. οἱ λόγιοι, les gens des lettres, les doctes. ||. (τὸ ὑπερθ.) λογιώτατος, (ὡς τίτλος), doctissime, (ϗ ὡς οὐσ.) homme de lettres.

Λογιότης, ητος (ἡ), qualité d'un homme lettré.

Λογισμός (ὁ), = **Στοχασμός**, pensée, θ. (Π.) penser. ||. ἔχει κακοὺς λογισμοὺς, avoir de mauvaises pensées.

Λογιστήριον (τὸ), bureau de comptabilité.

Λογιστής, οῦ (ὁ), verificateur des comptes, employé comptable.

Λογιστικός, ή, όν, qui a rapport à la vérification des comptes. ||. λογιστικὸν συνέδριον, cour des comptes, θ. ||. τὸ λογιστικὸν (ἐνν. μέρος τῆς δημοσ. ὑπηρεσίας), la comptabilité. ||. εἶν' ἐπιφορτισμένος τὸ λογικὸν, il est chargé de la comptabilité.

Λογιστικότης (ἡ), comptabilité, θ.

Λογογραφικός, ή, όν, relatif aux compositions en prose; composé en prose, prosaïque.

Λογογράφος (ὁ), qui écrit en prose.

Λογοδιάῤῥοια (ἡ), flux de paroles.

***Λογοδοσία** (ἡ), νλγ., reddition de comptes.

Λογοειδής, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à de la prose, prosaïque.

Λογοθέτης, ου, (ὁ), chancelier de la cour Bysantine.

***Λογοκρισία** (ἡ), νλγ. censure, θ.

Λογομαχία (ἡ), dispute de mots, logomachie, θ. démêlé, débat, discussion, θ. contention, θ. altercation, θ. noise, θ. controverse, θ.

Λογομαχῶ, Μ. ήσω, disputer, se quereller, avoir un démêlé (une prise) avec quelqu'un.

***Λογοπαίγνιον** (τὸ), jeu de mots, calembour.

Λογοποιΐα (ἡ), invention de faux bruits.

Λογοποιός (ὁ, ἡ), qui forge ou fait courir de faux bruits, fabricateur de (fausses) nouvelles, forgeur de nouvelles, nouvelliste.

Λογοποιῶ, Μ. ήσω, forger ou débiter de faux bruits, répandre des (fausses) nouvelles.

Λόγος (ὁ), parole, θ. mot. §. discours; propos; (γρμτ.) oraison, θ. §. vieux dicton, proverbe, θ. ||. τοῦτο εἶνε ἄλλος λόγος, c'est un autre discours (une autre histoire), ἴδε καὶ **Ἀλλάζω**. ||. (ἐν) ἑνὶ λόγῳ, (φρσ.), en un mot, ἴδε καὶ **Σύντομος**. ||. εἰς κάθε λόγον, à tout propos. ||. ὁ λόγος δὲν εἶνε περὶ τοῦ τί εἶπες, ἀλλὰ περὶ τοῦ τί ἔπραξες, il n'est pas question de ce que vous avez dit, mais de ce que vous avez fait. ||. γίνεται λόγος περὶ τούτου, on en cause. ||. γίνεται πολὺς λόγος περὶ τούτου, cela fait grand bruit. ||. ἀπὸ λόγου εἰς λόγον κατήντησαν νά.., de propos en propos (de fil en aiguille), ils en vinrent jusqu'à... ||. λόγου χάριν, pour ainsi dire. ||. περὶ τίνος ὁ λόγος; de quoi est-il question? de quoi s'agit-il? ||. ἦτον ἢ ἔγινε λόγος περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἰς τὸ συμβούλιον, il s'est agi de cette affaire dans le conseil. ||. ἐγίνετο πολὺς λόγος περὶ.., il était fortement question de.. ||. καὶ ἔχει λόγον; τί λόγον ἔχει; τί λόγος; il n'y a rien à redire; par exemple. ||. ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄνθρωπος, la personne en question. ||. (ἐδῶ ἴσως πρέπει νὰ ἀναχθῇ ϗ ἡ φράσις:) τοῦ λόγου σου ('του, 'της, 'των, 'τους), ἀντὶ Σὺ, ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνοι, ἐκεῖναι. ||. ἔ! τοῦ λόγου σας, hé! les autres. ||. ἔ! τοῦ λόγου σου, hola, l'ami! ||. (ϗ ἐν εἴδει εἰρωνείας:) ἄκουσε τί μᾶς λέγει (κάτι μᾶς λέγει δὰ ϗ) τοῦ λόγου του! ah! cet autre! écoutez ce que nous dit cet autre! ||. ὁ ὀρθὸς λόγος, le bon sens, la raison. ||. δὲν ἀκούει (δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ, δὲν 'παίρνει ἀπὸ) λόγον, il n'entend pas raison.

||. λόγου χάριν, par exemple. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ τοῦ ῥήτορος (τοῦ ἱεροκήρυκος), discours; (ἰδίως ἐπὶ ἱεροκήρυκος) sermon, (ἐπὶ δικηγόρ.) plaidoyer, (ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ῥτρ. καὶ τῶν ἐπιταφ.) oraison, θ. ||. λόγος ἐπικήδειος ἢ ἐπιτάφιος, oraison funèbre. ||. βάλλω λόγον (ἐπ' ἄμϐωνος), prêcher. ||. λόγος αὐτοσχέδιος, discours improvisé. ||. ἡ βουλὴ διέταξε νὰ τυπωθῇ ὁ λόγος, la chambre ordonna l'impression du discours. 3) (ἡ ὑπόσχεσις), parole (d'honneur), θ; foi, θ. ||. ἀφ' οὗ ἔδοσαν τὸν λόγον τους, ayant donnée (engagée) leur parole (ou) leur foi. ||. παραϐαίνω (ἀθετῶ) τὸν λόγον μου, violer (trahir, fausser) sa foi, manquer de foi. 4) (ὁ λογαριασμὸς) comte. ||. δίδω λόγον, rendre compte. ||. θὰ σοῦ ζητήσουν λόγον, on vous demandera compte. §. (καὶ μτφορ.) εἶνε πολλοῦ (μικροῦ, οὐδενὸς) λόγου ἄξιος, il est d'une grande (d'aucune, de peu d') importance (de conséquence). ||. ἔχω νὰ τοῦ εἴπω πράγματα πολλοῦ λόγου ἄξια, j'ai des choses de la dernière conséquence à lui dire. 5) (ἡ ἀναλογία) raison, θ. rapport. ||. ὁ διπλάσιος (ὁ τριπλάσιος) λόγος, la raison double (triple). ||. κατ' ἀντίστροφον λόγον, en raison inverse. 6) (ἡ αἰτία) raison, θ. motif, considération, θ. titre. ||. τοῦτό μοι ἐξηγεῖ ἕν τι τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνήθην εἰσέτι νὰ ἐννοήσω τὸν λόγον, cela me donne l'explication d'un fait dont je n'ai pu encore me rendre compte. ||. σταθμίσατε καλῶς ὅλους τούτους τοὺς λόγους, pesez bien toutes ces considérations. ||. καθ' ὅλους τοὺς λόγους, sous tous les rapports, à tous égards. ||. χωρὶς λόγον, sans raison; à propos de bottes (de rien), ἴδε καὶ Παραλόγως. ||. λόγῳ (ἐπὶ λόγῳ) χρέους, à titre de dette. ||. λόγῳ κληρονομίας, à titre d'héritage. ||. ἐπωνομάσθη, καὶ δικαίῳ τῷ λόγῳ, Πατὴρ τοῦ λαοῦ, c'est à juste titre qu'il fut surnommé le Père du peuple. 7) (θλγ.) ὁ Λόγος, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ θεοῦ, le Verbe.

Λογοτριβὴ (ἡ), = Λογομαχία.

Λογοφέρω, Μ. φέρω, (θὰ), κοιν. ἀντὶ Λογομαχῶ, se prendre de parole avec q. ||. ἐλογόφεραν μαζῇ, ils ont eu prise (quelque prise, une prise) ensemble.

Λόγχη, (ἡ), lance θ. ||. ἡ — τοῦ ὅπλου (τῶν στρατ.), baïonnette, θ.

Λογχοφόρος (ὁ), qui porte une lance, lancier.

Λοιδορία (ἡ), injure, θ. invective, θ.

Λοίδορος (ὁ, ἡ), qui injurie, médisant.

Λοιδορῶ, Μ. ήσω, injurier (invectiver contre) q.

Λοιμικὸς, ἡ, ὸν, pestilent, pestilentiel; contagieux. ||. λοιμικὴ (ἐνν. νόσος), fièvre maligne (pestilente).

Λοιμὸς (ὁ), ἀρχ., peste, θ. contagion, θ. ||. (μτφορ.) ὁ — τῆς αἱρέσεως (τῆς διαφθορᾶς κτλ.), la contagion de l'hérésie (du vice, des mauvaises mœurs etc).

Λοιπὸν, σύνδ. Συμπερ., donc, conséquemment, par conséquant, en conséquence; ainsi; aussi; or. ||. λοιπὸν, ἀποποιεῖσθε νὰ ...; ainsi, vous refusez. ||. λοιπὸν, τί σᾶς ἀπεκρίθη; hé bien! que vous a-t-il répondu? ||. λοιπὸν, τί λέγετε; hé bien, qu'en dites-vous? (κυρ. οὐδ. τοῦ

(Λοιπὸς), ἡ, ὸν, (ἀρχ.) = Ἐπίλοιπος. ||. οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, le reste des hommes. ||. τὰ λοιπὰ θέλει σᾶς τὰ εἰπεῖ ὁ ἐπιφέρων, le porteur vous dira le reste. ||. τοῦ λοιποῦ, ἴδε Ἑξῆς. ||. καὶ τὰ λοιπὰ, (φρσ.), et le reste, et cœtera, (ἢ κατὰ μονογρφ.) etc. ||. τοῦ λοιποῦ, (φρσ.), désormais, dorénavant.

Λοίσθιος, α, ον, (ἀρχ.), le dernier. ||. (συνήθ.) πνέει (εἶνε εἰς) τὰ λοίσθια, il est aux abois (à l'article de la mort, à l'extrémité, à toute extrémité).

Λοξοβατῶ, Μ. ήσω, aller de biais (de côté). §. (μτφορ.) biaiser, aller en biaisant, user de detours.

Λοξὸς, ἡ, ὸν, oblique, de travers, biais, devers. ||. τὸ οἰκοδόμημα εἶνε λοξὸν, le bâtiment est de biais, il y a du biais dans ce batiment. ||. ὁ τοῖχος εἶνε λοξὸς, le mur biaise. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Λοξὰ, ἐπίρ., de travers, de biais, de côté, obliquement; (σπν.) biaisement. ||. κόπτω τὸ ὕφασμα λοξὰ, couper une étoffe de biais (en biais).

Λοξότης, ητος (ἡ), obliquité, θ. biais. ||. ἵνα σκεπάσῃ τὴν λοξότητα τοῦ τοίχου, pour cacher le biais du mur.

Λόξυγγας, α, (ὁ), hoquet. ||. ἔχει λόξυγγα, il a le hoquet.

Λοπὰς, άδος (ἡ), ἀρχ. plat.

Λοπουντιὰ (ἡ), φ. arroche ἢ aroche, atriplex; (οἰκ.) bonne dame, belle-dame, follette, θ.

Λοστὸς (ὁ), levier; barre (de fer), θ.

Λουβὶ (τὸ), κοιν. ὁ Λοβὸς (τῶν φυτῶν).

Λουκάνικον (τὸ), boudin, andouille, θ. saucisse, θ. saucisson.

Λουλοῦδι (τὸ), κοιν. τὸ Ἄνθος, fleur, θ.

Λουρὶ (τὸ), ἴδε Λωρί.

Λουρίδα (ἡ), ἴδε Λωρίδα.

Λούσιμον (τὸ), l'action de baigner ou de se baigner.

Λουτράρης, η (ἡ), celui qui tient un bain, baigneur.

Λουτρικὸν (τὸ), (ἐνν. φόρεμα), robe de bain, θ.

Λουτρὸν (τὸ), ἴδε Λουτρός.

Λουτροπουκάμισον (τὸ), chemise de bain, θ. baigneuse, θ.

Λουτρὸς (ὁ), bain; étuve, θ. ||. αὐτὴ ἡ κάμαρα εἶνε λουτρὸς (ζεστὴ 'σὰν λουτρὸς), cette chambre est une étuve. ||. (πλθ.) Λουτρὰ (τὰ αὐτοφυῆ θερμὰ), bains, eaux (thermales), θ. ||. ὑπάγω εἰς τὰ —, aller aux bains (ou) aux eaux.

||. μεταχειρίζεται λουτρὰ (τὰ λουτρὰ), il prend les eaux.

Λοῦτσος (ὁ), εἶδ. ᾽ψ., brochet.

Λουφάζω, Μ. άξω, ἴδε Λωφάζω.

Λουφάρι (τὸ), ἴδε Γουφάρι.

Λοῦφος (ὁ), πτν. θαλασσ., nigaud, cormoran (le petit), le fou (Λτν. sula).

Λούω, Μ. λούσω, baigner. ||. (ἡ πάπιαις (ἡ χήναις κτλ.) ἀγαποῦν πολλὰ νὰ λούωνται, les canards (les oies etc) aiment beaucoup à se baigner. ||. ;ἦσαν πολλοὶ οἱ λουόμενοι (αἱ λουόμεναι); y avait-il beaucoup de baigneurs (de baigneuses)?

Λοφίδιον (τὸ), petite colline.

Λόφος (ὁ), colline, θ. monticule, hauteur, θ. §. (μτνμ.) λόφος περικεφαλαίας, crinière d'une casque. ||. λόφος (τῆς κεφαλῆς) πτηνοῦ, huppe, θ. crête, θ.

Λοχαγὸς (ὁ), commandant d' une compagnie, capitaine.

Λοχεία (ἡ), ἀρχ. ἡ Λεχουσιά.

Λόχια (τὰ), les lochies, (κοιν.) les vidanges.

Λοχίας, α (ὁ), στρατ. sergent.

Λόχμη (ἡ), ἀρχ. fourré epais.

Λόχος (ὁ), compagnie de (100) fantassins, θ. ||. ὁ ἱερὸς λόχος, le bataillon sacré.

Λυβρὸς, ἡ, ὸν, ras, qui a le poil ras.

Λυγαρηὰ (ἡ), εἶδ. θάμν., osier, (Λτ.) agnus castus, vetex.

Λύγημα (τὸ), l'action de plier (de se plier etc).

Λυγίζω, Μ. ίσω, faire plier, ployer, courber, fléchir, arquer, cambrer.

Λύγισμα (τὸ), l'action de plier ou de se plier (etc); courbure, θ. §. inflexion (du corps ou de la voix).

Λυγιστὸς, ἡ, ὸν, pliant, flexible, souple.

Λυγμὸς (ὁ), sanglot.

Λυγῶ, Μ. ήσω, = Λυγίζω. ||. ἀμτβτ. αὐτπθ.) plier, se plier, arquer, se courber, se cambrer, fléchir, obéir (μτνμ.). ||. λυγοῦν τὰ γόνατά του (δὲν βαστοῦν), ses genoux se dérobent sous lui. ||. τὸ ξύλον τῆς λυγαριᾶς λυγᾷ χωρὶς νὰ σπάνῃ, le bois de l'osier obéit sans se rompre. ||. ||. (ναυτ.) τὸ κατάρτι (ἡ ἀντέννα) ἐλύγισεν ἀπὸ τὸν ἄνεμον, le mât (la vergue) a consenti.

Λυγμὸς (ὁ), ἀρχ. sanglot.

Λύγξ, υγκὸς (ὁ), ζ. lynx, loup-cervier.

᾽Λυθρινάρι (τὸ), ᾽ψ., ἴδε Ῥυθρινάρι.

Λύκαινα, ης (ἡ), louve, θ.

Λυκαυγὲς (τὸ), l'aube du jour, l'entre chien et loup.

Λύκιον (τὸ), εἶδ. θάμν. ℥ ἰατρ., lycium, cachou.

Λυκοπέρσιον (τὸ), φ. (εἶδ. ἀμανιτ.), vesse de loup.

Λυκοπόδιον (τὸ), φ. lycopode, pied de loup.

Λύκος (ὁ), ζ. loup. ||. ἀπὸ τὰ μετρημένα τρώγει ὁ λύκος, (παροιμ.), brebis comptées, le loup les mange. 2) (μτνμ.) εἶδ. φ., herbe-louve. θ. 3) εἶδος ἐργαλ. (λαβίδος διὰ τῆς ὁποίας σφίγγουσι τοὺς ῥώθωνας τῶν δυσκόλων ἵππων), morailles, θ. πλθ.

Λυκοφιλία (ἡ), amitié de loup (c. à-d.) perfide.

Λυμεὼν, ῶνος (ὁ), homme pervers, fléau.

Λύνω, Μ. λύσω, κοιν. ἀντὶ Λύω, délier, dénouer, défaire (un nœud); démonter (un lit, une armoire etc); détacher. §. (μτνμ.) résoudre; expliquer; décider (une question etc). ||. ἔλυσε τὴν βάρκαν ἀπὸ τὸ περιγιάλι, il détacha la barque du rivage. ||. ἐλύθη ἡ κορδέλα (τὸ καλτσοδέτι), le ruban (la jarretierre) se détacha. ||. ἐλύθη ὁ κόμβος, le nœud se défit. ||. λύνω ταὶς θηλειαὶς (φορέματος), délacer (une robe etc). ||. δὲν ἠμπορεῖ νὰ λύσῃ ταὶς θηλειαίς της μόνη, elle ne peut pas se délacer elle-même.

Λυόνω, Μ. άσω, = Ἀναλύω, fondre; §. dissoudre. §. délayer; gâcher; détremper. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) fondre, se fondre, se dissoudre; §. se consumer, dépérir; languir, sécher. ||. ὁ ἥλιος ἔλυωσε τὰ χιόνια, le soleil a fondu la neige ||. (καὶ αὐτπθ.) τὰ χιόνια ἔλυωσαν, les neiges se sont fondues. ||. (καὶ οὐδ. ἢ αὐτπθ.) ἡ ζάχαρι λυόνει εἰς τὸ νερὸν, le sucre fond dans l'eau. ||. (καὶ μτφορ.) λυόνει ᾽σὰν τὸ κηρὶ, il s'en va comme une chandelle. ||. λυόνει εἰς τὸ πόδι, il sèche sur pied. ||. ἔλυωσαν τὰ ῥοῦχά του, ses vêtements tombèrent en lambeaux.

Λύπη (ἡ), douleur, θ. tristesse, θ. affliction, θ. chagrin, peine, θ. déplaisir. §. pitié, θ. compassion, θ.

Λυπηρὸς, ἀ, ὸν, triste, affligeant, atristant. ||. λυπηραὶ ἀναμνήσεις! ce sont d'attristants souvenirs!

Λυπητερὸς, ἡ, ὸν, triste, plaintif, lugubre, lamentable, gémissant. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Λυπητερὰ, ἐπίρ., d'une manière lugubre (lamentable etc), lugubrement, d'un ton plaintif, d'une voix plaintive, plaintivement. ||. ὁ κώδων οὗτος σημαίνει λυπητερὰ, cette cloche a un son lugubre. ||. τραγῳδεῖ λυπητερὰ, il chante plaintivement

Λυποῦμαι, Μ. (θὰ) λυπηθῶ, s' affliger, s'attrister, se chagriner, se fâcher; regretter; (ὑπερβολ.) se désoler; §. avoir pitié de q., prendre quelqun en pitié, plaindre. ||. μὴ λυπῆσθε δι' αὐτὸ τὸ συμβὰν, ne vous attristez pas de cet événement. ||. λυποῦμαι καταπολλὰ διότι σᾶς ἔκαμα νὰ περιμείνετε, je suis désolé de vous avoir fait attendre. ||. λυποῦμαι τὸν κόπον μου (τὸν καιρὸν ᾽που ἔχασα), je regrette ma peine (le temps que j'ai perdu). ||. ὅλοι τὸν ἐλυπήθησαν (ἐλυπήθησαν διὰ τὴν στέρησίν του), il fut généralement (universellement) regretté, il s' est fait regretter généralement (universellement). ||. δὲν λυποῦμαι τὰ ἔξοδα, je ne plains pas la dépense. 2) ἀντὶ Φείδομαι, épargner. ||. ἠμποροῦσα νὰ τὸν κακοποιήσω

τὰ μέγιστα, ἀλλὰ τὸν ἐλυπήθην, je pouvais lui faire beaucoup de mal, mais je l'ai épargné. ||. (ἡ μτχ.) Λυπημένος,η,ον,(ἀντὶ ἐπίθ.), affligé, triste, chagrin.
Λυπρὸς, ά, ὸν, (ἀρχ.), maigre, stérile, chétif, pauvre.
Λυπρότης, ητος (ἡ), maigreur du sol, stérilité, θ.
Λυπῶ, Μ. ήσω, causer de la peine (du chagrin) à q., affliger, attrister; chagriner, contrister, affecter, peiner. ||. πολλὰ μὲ ἐλύπησεν ἡ εἴδησις αὕτη, cette nouvelle m'a beaucoup peiné (m'a bien attristé).
Λύρα, ας (ἡ), lyre, θ. rebec.
Λυρικὸς, ή, ὸν, lyrique.
Λυριστὴς, οῦ (ὁ), joueur de lyre ou de rebec.
Λυροπηγὸς καὶ
Λυροποιὸς (ὁ), facteur (fabriquant) de lyres, luthier.
Λυρῳδὸς (ὁ, ἡ), chanteur qui s'accompagne de la lyre
Λύσιμον (τὸ), κοιν. ἀντὶ-
Λύσις, εως (ἡ), l'action de délier (etc). §. (μτνμ.) solution ou résolution (d'une question etc), décision (d'une affaire etc); dénoûment (d'une pièce de théâtre).
Λυσιτελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Ὠφέλιμος.
Λυσιτελῶ, Μ. ήσω, ἀρχ. ἀντὶ Ὠφελῶ, Συντελῶ, Χρησιμεύω.

Λύσσα, ης (ἡ), rage, θ. (μτνμ.) acharnement.
Λυσσάζω, Μ. άσω, avoir ou contracter la rage, enrager, être enragé (s'acharner) contre q. ||. σκυλὶ λυσσασμένον, chien fou(enragé).
Λύσσασμα (τὸ), transport de rage.
Λυσσῶ, Μ. ασω, = Λυσσάζω.
Λυτάρι (τὸ), laisse, θ. coupe, θ. accouple, θ. harde, θ.
Λυτὸς, ή, ὸν, délié.
Λυτρόνω, Μ. ώσω, délivrer; racheter.
Λύτρωσις, εως (ἡ), l'action de délivrer, rédemption, θ.
Λυτρωτὴς, οῦ (ὁ), redempteur.
Λυχναράκι (τὸ), petite lampe, lampion.
Λυχνάρι (τὸ), lampe, θ. lampion, bougeoir.
Λυχνία (ἡ), = Λυχνοστάτης.
Λύχνος (ὁ), = Λυχνάρι. ||. περὶ λύχνων ἀφὰς, à la nuit tombante.
Λυχνοστάτης, ου (ὁ), gueridon, chandelier.
Λύω, Μ. λύσω, = Λύνω. ||. ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, l'Église a le pouvoir de lier et de délier. ||. λύω τὴν σιωπὴν, rompre le silence. ||. λύω τὸ ζήτημα, décider la question. ||. λύω τὴν πολιορκίαν, lever le siège. ||. (καὶ πθ.) ἡ δυσκολία αὕτη ἐλύθη πρὸ πολλοῦ, cette difficulté est depuis long temps résolue. ||. ἐλύθη τὸ ζήτημα, la question fut décidée. ||. ἐλύθηκαν τὰ μάγια, le charme est rompu.
Λυώσιμον (τὸ), fonte, θ. (ἐπὶ μετάλλ.) fusion, θ. ||. τὸ — τῶν χιόνων, la fonte des neiges.
Λώβα (ἡ), lèpre, θ. ladrerie, θ. malmort.
Λωβιάρης α, ικον καὶ
Λωβὸς, ή, ὸν, lepreux, ladre.
Λωποδύτης, ου (ὁ), ἀρχ. voleur d'habits.
Λωρὶ (τὸ), courroie, θ. sangle, θ. lanière, θ. ||. ἐβγάλλω λωριὰ, couper par aiguilletes. ||. τὸ λωρὶ τοῦ χαλινοῦ, la rêne (de la bride). ||. τὸ δεξιὸν λωρὶ εἶνε κοντότερον τοῦ ἀριστεροῦ, la rêne droite est plus courte que la gauche. §. (μτφορ.) σφίγγω τὰ λωριά τινος, (τὸν στενοχωρῶ), serrer le bouton (les côtes) à q. §. (μτνμ.) τὸ λωρὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, le cordon ombilical.
Λωρίδα, κοιν. αντι-
Λωρὶς, ίδος (ἡ), bande (de cuir, d'étoffe etc), θ. aiguillette, θ. ἴδε καὶ Ταινία.
Λωροτομία (ἡ), τὸ ουσ. τοῦ-
Λωροτομῶ, Μ. ήσω, couper (arracher la peau) par aiguillettes.
Λωφάζω, Μ. άσω, se tenir coi.

M.

Μὰ, μόρ. Ὁρκομωτ. par. ||. μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι, par les mânes des héros du Marathon! ||. μὰ τὴν ἀρχαίαν μας φιλίαν, par notre ancienne amitié, ἴδε καὶ Εἰς καὶ Πρός.
Μαγαρίζω, Μ. ίσω, embrener, salir, crotter. ||. τὸ παιδὶ ἐμαγαρίσθη, l'enfant s'est sali.
Μαγαρισιὰ (ἡ), ordure, θ.
Μαγγάνι (τὸ), ἐργαλ. rouet ou métier à filer (de la soie etc). ||. μαγγάνι μὲ 200 (300 κτλ.) ἀδράκτια, un métier à filer à deux (trois etc) cents broches.
Μαγγανίζω, Μ. ίσω, serrer sous la presse, presser; pincer. ||. ἡ θύρα τοῦ ἐμαγγάνισε (τοῦ ἔσφιγξε) τὰ δάκτυλα, la porte lui a pincé les doigts.
Μάγγανον (τὸ), κοιν. τὸ Πιεστήριον, presse, θ. calandre (κυρ. τὸ τῶν ὑφασμάτων), θ.
Μαγγανοπήγαδον(τὸ), puit grec, roue à pots, chapelet (ἰδίως τὸ σχοινὶ μὲ τοὺς κουβάδες).
Μάγγανος (ὁ), = Μάγγανον. ||. (ἰδιαιτ. ὅπου κεντοῦν), métier (de brodeur).
Μαγεία (ἡ), magie, sorcellerie, θ. sortilège, enchantement.
Μαγειρεῖον (τὸ), cuisine, θ. §. gargotte, θ. ||. μαγειρεῖον πλοίου, fougon.

Μαγείρευμα (τὸ), l'action de faire la cuisine. 2) (συνκδχ. τὸ μαγειρευμένον φαγεῖ'), met; plat.

Μαγειρεύω, Μ. εύσω, (μὲ αἰτ.) apprêter (accommoder) la viande (le poisson etc); (χωρὶς πτ.) faire la cuisine; (οἰκ.) cuisiner. ||.'τὸ μαγειρεύουν 'σὰν τὰ πιζέλια, on l'acommode en petit pois. ||. 'ρύζι μαγειρευμένον μὲ τὸ μέλι, du riz acommodé au miel. ||. (αὐτὸς ὁ μάγειρος) μαγειρεύει πολλὰ καλὰ, il apprète très bien (à manger). ||. μαγειρεύει κάλλιστα τὰ ὀψάρια, il accommode très -bien le poisson. ||. μαγειρεύει (δὲν μαγειρεύει) καλὰ, c'est un bon (un mauvais) cuisinier.

Μαγειρικὸς, ή, ὸν, de cuisine ou de cuisinier. ||. τὰ μαγειρικὰ σκεύη, la batterie de la cuisine. ||. ἡ μαγειρικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art culinaire, la cuisine. ||. γνωρίζει (ἠξεύρει) καλὰ τὴν μαγειρικὴν, il sait bien la cuisine.

Μαγείρισσα (ἡ), cuisinière, θ.

Μάγειρος (ὁ), cuisinier.

Μάγευμα (τὸ), ensorcellement.

Μαγευτικὸς, ή, ὸν, qui enchante, enchanteur, - eresse.

Μαγεύω, Μ. εύσω, ensorceller, donner un sort; charmer, enchanter.

Μάγια (τὰ), κοιν. αἱ Μαγεῖαι, αἱ Γοητεῖαι, αἱ 'Επῳδαὶ, les charmes; les sortiléges. ||. τοῦ ἔκαμαν μάγια, on lui a donné (jeté) un sort. ||. λύθηκαν τὰ μάγια, le charme est rompu.

Μαγικὸς, ή, ὸν, magique.

Μάγισσα (ἡ), sorcière, θ. magicienne, θ. enchanteresse.

Μαγκούρα (ἡ), croche ἢ crosse, θ. ||. ἡ — τῶν βοσκῶν, houlette, θ.

Μαγνήτης, ου (ὁ), aimant.

Μαγνητίζω, Μ. ίσω, aimanter (une aiguille); magnétiser (un malade).

Μαγνητικὸς, ή, ὸν, magnétique.

Μαγνητισμὸς (ὁ), magnétisme. §. magnétisation, θ.

Μαγνητιστὴς, οῦ (ὁ), magnétiseur.

Μάγος, (ὁ), sorcier, magicien; enchanteur. §. (Γρφ. καὶ 'Ιστορ.) mage. ||. ἡ προσκύνησις τῶν (τριῶν) Μάγων, l'adoration des Mages. 2) ἴδε Μάντις.

Μαγουλιόρα (ἡ), ἴδε Παραμαγοῦλα.

Μαγουλίκα (ἡ), mentonnière, θ.

Μάγουλον, (τὸ), κοιν. ἡ Παρειὰ, joue, θ.

Μάδημα (τὸ), l'action d'épiler ou de plumer (etc), épilation, θ. chute des cheveux (des plumes etc); (κυρ. ἐπὶ πτην.) mue, θ. (ἐπὶ τετραπ.) dépilation, θ.

Μαδῶ, Μ. ήσω, peler, dépiler, épiler; (ἐπὶ πτην.) plumer, déplumer. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) perdre ses cheveux ou ses feuilles, se dépouiller; (ἰδιαιτ. ἐπὶ πτην.) muer, perdre son plumage, se déplumer; (ἐπὶ τετραπ.) se dépiler.

Μαζῆ, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ 'Ομοῦ, avec, ensemble, conjointement. ||. ἦλθον μαζῆ, ils vinrent de compagnie. ||. ἐβγῆκε μαζῆ μὲ τὸν (δεῖνα), il sortit en compagnie d' (un tel). ||. ὑπῆγε μαζῆ μὲ τὴν ἀδελφήν της, elle y alla de compagnie avec sa sœur ||. θὰ ἔλθετε μαζῆ μας, vous serez des nôtres. ||. ζοῦν (τρώγουν, ἐξοδεύουν) μαζῆ, ils font vie commune (bourse commune).

Μαζόνω, Μ. όξω, κοιν. ἀντὶ Συλλέγω, Συνάζω, Συναθροίζω κτλ., amasser; ramasser (κυρ. ἀπὸ κατὰ γῆς); recueillir; cueillir (κυρ. ἐπὶ ἀνθ. 'πωρ. κτλ.). §. assembler, rassembler. ||. μαζόνω τὰ πράγματά μου (νὰ τὰ μετακομίσω), plier (trousser) bagage, faire son paquet. ||. μαζόνω τὰ πανιὰ, (ναυτ.), plier (*carguer, ferler, larguer [κυρ. ἐξ ἡμισείας]) les voiles. ||. ἀφ' οὗ μαζώξῃ ταῖς ἐλῃαῖς (τὰ ἀμύγδαλά, τὰ μῆλά) του, quand il aura fait la cueillette de ses olives (amandes, pommes etc).

Μάζωμα (τὸ), κοιν. ἡ Σύναξις, ἡ Συνάθροισις κτλ., l'action d'amasser (de rassembler; de cueillir etc), assemblage, recolte, θ. (κυρ. ἐπὶ ἀνθρ.) amas, concours; troupe, θ; (ἐπὶ κακοῦ) attroupement, etc.

Μάθημα (τὸ), leçon, θ. §. instruction, θ. ||. σειρὰ μαθημάτων, cours. ||. παραδίδω μαθήματα (σειρὰν μαθημάτων), faire un cours. ||. 'παίρνω (παραδίδομαι) μάθημα, ἴδε Παραδίδομαι. ||. ἀκολουθῶ τὸ μάθημα τοῦ δεῖνα καθηγητοῦ, suivre le cours de tel professeur. ||. (ὁ δεῖνα μαθητὴς) ἐτελείωσεν ὅλα του τὰ μαθήματα, il a fait toutes ses classes, il a fini ses cours. ||. (ὁ δεῖνα καθηγητὴς) ἐδημοσίευσε (ἐτύπωσε) τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων του, il a fait imprimer (publier) son cours. ||. ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων (μετὰ τὰς διακοπὰς), la rentrée (καὶ σπντρ. l'ouverture) des classes. ||. καλὸν μάθημα τοῦ ἔδωκες, vous lui avez donné là une bonne instruction.

Μαθηματικὸς, ή, ὸν, qui concerne les mathématiques, mathématique. ||. μαθηματικὴ ἀλήθεια, vérité mathématique. ||. αἱ μαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι, les sciences mathématiques. ||. (οὐσ. ἀρσ.) Μαθηματικὸς, mathématicien. ||. (θηλ.) Μαθηματικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη) καὶ Μαθηματικὰ (ἐνν. μαθήματα), la science des mathématiques, la mathématique, les mathématiques. ||. σπουδάζει μαθηματικὰ, étudier en mathématique.

Μαθηματικῶς, ἐπίρ. mathématiquement.

Μάθησις, εως (ἡ), l'action d'apprendre, instruction, θ. science, θ. connaissances, θ. πλθ. lumières, θ. πλθ.

Μαθητεία (ἡ), apprentissage.

Μαθητεύω, Μ. εύσω, être disciple (suivre les leçons) de q. 2) (κοιν. πθ. καὶ τρτπρσ.) Μαθητεύεται, Μ. (θὰ) μαθητευθῇ, être connu, devenir publique.

Μαθητής, οῦ (ὁ), élève, disciple; écolier, étudiant; ||. — τεχνίτου, apprenti.
Μαθητιῶ (χωρὶς Μ.), avoir envie d'apprendre.
Μαθητοῦδι (τὸ), courtaud de boutique.
Μαθήτρια, ας (ἡ), écoliere, θ.
Μάθω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ
Μαθὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μανθάνω.
Μαῖα, ας (ἡ), ἀρχ. ἡ Μαμμὴ, sage-femme, θ.
Μαίευσις, εως (ἡ), l'action d' accoucher (une femme).
Μαιευτὴς, οῦ (ὁ), ἀρχ. ὁ Μάμμος, accoucheur.
Μαιευτικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne l'accouchement. ||. (οὐσ.) μαιευτικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art d' accoucheur ou de sage-femme.
Μαιεύω, Μ. εύσω, accoucher (une femme).
Μαϊμοῦ, οῦς (ἡ), κοιν. ὁ Πίθηκος, singe, guenon (ὁ κερκοπίθηκος).
Μαινοῦλι (τὸ), 'ψ. ἴδε Στρογγύλα.
Μαίνομαι (χωρὶς Μ.), être ou devenir fou.
Μάϊος (ὁ), mai. ||. κατὰ (μῆνα) μάϊον, en mai, au mois de mai. ||. τῇ πέμπτῃ μαΐου, le cinq mai.
Μακαριὰ (ἡ), aumônée, θ.
Μακαρίζω, Μ. ίσω, estimer heureux.
Μακάριος, α, ον, heureux, bien heureux, fortuné. ||. »μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, « (Γρφ.), heureux celui qui craint le Seigneur! ||. ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει, (φρσ.), d'heureuse mémoire.
Μακαριότης, ητος (ἡ), l'état d' un homme heureux, félicité, θ. bonheur; béatitude, θ. ||. (ὡς τίτλος τοῦ Πάππα καὶ τῶν Πατριαρχῶν) béatitude, (καὶ συχνότ.) sainteté, θ. ||. ἡ θεία (ἡ αἰωνία) —, la béatitude céleste (éternelle). ||. ἡ ἐποπτεία τῆς θείας μακαριότητος, (θλγ.) la vision béatifique.
Μακαρισμὸς (ὁ), ἀρχ. τὸ Καλοτύχισμα. ||. (συνήθ. ἐκκλησ.) οἱ Μακαρισμοὶ, les huit béatitudes.
Μακαρίτης, ου (ὁ), καὶ Μακαρῖτις, ιδος (ἡ), feu, défunt, d' heureuse mémoire. ||. ὁ μακαρίτης πατήρ μου, feu mon père. ||. ἡ μακαρῖτις θεία μου, feu ma tante. ||. ὁ μακαρίτης (ὁ τελευταῖος ἀποθανὼν) Βασιλεὺς, le feu roi. ||. ἡ μακαρῖτις Βασίλισσα, la feue reine.
Μακαρίτισσα (ἡ), κοιν. ἀντὶ Μακαρῖτις.
Μακεδονῆσι (τὸ), φ. persil.
Μακελλάρης, η (ὁ), boucher.
Μακελεῖον (τὸ), boucherie, θ.
Μακραίνω, ῥ. μτβτ. καὶ ἀμτβτ., κοιν. ἀντὶ Μακρύνω.
Μακρὰν, ἐπίῤ. loin. ||. ; πόσον μακρὰν εἴμεθα ἀκόμην ἀπὸ τὴν πόλιν; de combien sommes-nous encore éloignés de la ville? ||. ἦτον δέκα βήματα μακρὰν ἡμῶν, il était à dix pas de nous. ||. πολλὰ μακρὰν, (φρσ.), = Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, il s'en faut beaucoup.
Μακρηγορῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), parler longuement, être prolixe.
Μακρινὸς, ἡ, ὸν, lointain. §. de longue haleine. ||. μακρινὸν ταξεῖδι (διὰ θαλάσσης), voyage de long cours.
Μακρόβιος (ὁ, ἡ), qui vit long temps.
Μακροβιότης, ητος (ἡ), longévité, θ.
Μακρογένης, η (ὁ), ἴδε Μακροπώγων.
Μακροδάκτυλος (ὁ, ἡ), qui a des longs doigts.
Μακροζωΐα καὶ
Μακροημέρευσις, εως (ἡ), longévité, θ.
Μακροημερεύω, Μ. εύσω, vivre long temps.
Μακρόθεν, ἐπίῤ. de loin.
Μακρόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), qui a des longs cheveux ou poils.
Μακροθυμία (ἡ), longanimité, θ.
Μακρόθυμος (ὁ, ἡ), qui a de la longanimité.
Μακροθυμῶ, Μ. ήσω, avoir de la longanimité.
Μακροθύμως, ἐπίῤ. avec longanimité.
Μακροκατάληκτος (ὁ, ἡ). Γρμτ. qui se termine par une (syllabe) longue.
Μακρολαίμης, ισσα, ικον, (qui a un) coup de cicogne (de grue).
Μακρολογία (ἡ), prolixité, θ.
Μακρολογῶ, Μ. ήσω, = Μακρηγορῶ.
Μακρομούρης, α, ικον, qui a le visage long.
Μακρόουρος (ὁ, ἡ), qui porte la queue longue (une longue queue). ||. τὰ μακρόουρα (τῶν ζώων), les bêtes à longue queue.
Μακροπαράληκτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. qui à la pénultième longue.
Μακροπόδαρος, η, ον, κοιν. ἀντὶ
Μακρόπους, οποδος (ὁ, ἡ), qui a de longs pieds.
Μακροπώγων, ωνος (ὁ, ἡ), qui a une longue barbe.
Μακρὸς, ὰ, ὸν, long, ἴδε Μακρύς.
Μάκρος, ους (τὸ), κοιν. τὸ Μῆκος, longueur, θ. long. ||. ἔχει δύω πήχεις μάκρος, il a deux aunes de long.
Μακρότης, ητος (ἡ), longueur, θ.
Μακρουλὸς, ἡ, ὸν, oblongue; ovale.
Μακρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), qui a de longues mains.
Μακροχρόνιος (ὁ, ἡ), qui vit longtemps.
Μακρυνάρι (τὸ), corridor, couloir, galerie, θ. allée, θ.
Μακρυνὸς, ἡ, ὸν, lointain, éloigné.
Μακρύνω, Μ. ύνω (θὰ), allonger, rallonger. §. tirer en longueur, prolonger. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) devenir plus long, s'allonger. §. traîner en longueur. ||. (μσ. αὐτπθ.) s'éloigner.
Μακρὺς, υὰ, ὺ, κοιν. ἀντὶ Μακρὸς, long, (τὸ θηλ.) longue. ||. 'ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς, (φρσ.), il s' étendit tout plat (tout de son long). ||. λέγει ἕνας τὸ μακρύ του, ἄλλος τὸ κοντό του, (παροιμ. χυδ.), ἴδε Κοντός.
Μάλαγμα (τὸ), κοιν. ὁ Χρυσὸς, τὸ Χρυσίον, (ὅθ.
Μαλαγματένιος, α, ον, κοιν. ὁ Χρυσοῦς.

Μαλαγματικὸν (τὸ), vaisselle d'or.

Μαλαγματοκαπνίζω, Μ. ίσω, = Χρυσόνω (κυρ. ἄργυρον), dorer.

Μαλαγματοκάπνισμα (τὸ), l'action de dorer, dorure, θ.

Μαλάζω, Μ. άσω, manier, palper, patiner, ἴδε καὶ Χειρομαλάζω.

Μάλαθρον (τὸ), κοιν. τὸ Μάραθον.

Μαλακία (ἡ), masturbation, θ. pollution, θ.

Μαλακίζομαι, Μ. (θὰ) μαλακισθῶ, se masturber, se polluer.

Μαλάκιον (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), poisson sans coquille (comme les polypes etc), mollusques.

Μαλακόνω, Μ. ώσω, κοιν. = Ἁπαλύνω, amollir, ramollir, (ἰατρ.) molifier. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) devenir mou, mollir, s' amollir; s' assouplir. ||. τὸ δέρμα μαλακόνει εἰς τὸ νερὸν, le cuir s'assouplit à l' eau. ||. (ꙃ μτνμ.) ἡ δενδρομολόχα μαλακόνει τὸν βῆχα, la guimauve cuit la toux. ||. ἐμαλάκωσεν ὀλίγον ὁ καιρὸς (ἡ ψύχρα), le temps se relâche, il y a un peu de relâchement dans le temps, ἴδε καὶ Γλυκαίνω.

Μαλακὸς, ἡ καὶ εια, ὸν, = Ἁπαλὸς, mou, (τὸ θηλ.) molle, doux (au toucher), douce, moelleux. ||. (καὶ μτνμ.) ὁ καιρὸς εἶνε μαλακὸς, le temps (le vent) est mou.

Μαλακόστρακον (τὸ), crustacé. ||. ὁ ἀστακὸς, ἡ καραβὶς, ὁ πάγουρος κτλ. εἶνε μαλακόστρακα, le homard, l'écrevisse, le crabe etc sont des crustacés.

Μαλακότης, ητος (ἡ), = Ἁπαλότης, molesse, θ. le moelleux.

Μαλακούτσικος, η, ον, mollet.

Μαλακτικὸς, ἡ, ὸν, qui amollit, émollient, ramolissant, lénitif.

Μαλάκωμα (τὸ), l'action d'amollir (etc), amollissement.

Μάλαμμα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Μάλαγμα κτλ.

Μαλάσσω, Μ. άξω, ἀρχ. ἀντὶ Μαλακόνω, amollir etc; §. (μτφορ.) adoucir.

Μαλάχη (ἡ), ἀρχ. ἡ Μολόχα, φ. mauve, θ.

*Μαλαχοειδὴς, ους καὶ

*Μαλαχώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est du genre de la mauve, qui en a la forme ou les propriétés. ||. (κυρ.) Μαλαχώδη (φυτὰ), βτν., les malvacées.

Μάλη (ἡ), ἀρχ. ἡ Μασχάλη. ||. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ὑπὸ μάλης, sous main; sous le manteau.

Μαλθακὸς, ἡ, ὸν, mou, faible, efféminé, lâche.

Μαλθακότης, ητος (ἡ), mollesse, θ. faiblesse, θ. lâcheté, θ.

Μάλιστα, ἐπίρ. Βεβαιωτ. oui, si fait, sans doute. 2) Ἐπιτατ., même, sur tout. ||. μάλιστα καὶ τὸν ἐκτύπησεν, et même le frappa. ||. ὄχι μόνον.., ἀλλὰ μάλιστα.., non seulement.., mais même... ||. καὶ μάλιστα, (φρσ.), d'ailleurs. ||. ἄλλοτε (ἐνίοτε) μάλιστα, d'autres fois (quelques fois) même. ||. καὶ μάλιστα ὁποῦ, d'autant que.

Μαλλὶ (τὸ), laine, θ. §. poil. §. (πλθ.) cheveux, chevelure, θ. ||. ἔχει εὔμορφα μαλλιὰ, il est bien coiffé, il a les cheveux bien plantés. ||. ἔχει πολλὰ μαλλιὰ, sa tête est bien garnie. ||. ἄρχισαν νὰ πίπτουν τὰ μαλλιά του, sa tête commence à se dégarnir. ||. τραβᾷ τὰ μαλλιά του, s' arracher les cheveux. ||. κόντευαν νὰ πιασθοῦν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ, ils étaient près de se prendre aux cheveux (aux crins, au toupet).

Μαλλιάζω, Μ. άσω, se couvrir de (pousser du) poil.

Μαλλιαρὸς, ἡ, ὸν, velu, poilu; (κυρ. ἐπὶ προβάτ. κτλ.) laineux.

Μάλλινος, η, ον, de laine, fait de laine.

Μᾶλλον, ἐπίρ. Συγκρ. plutôt; plus; davantage; mieux. ||. ἔτι μᾶλλον, plus encore, encore davantage, θ. ||. πολὺ (πολλῷ) μᾶλλον, à plus forte raison. ||. τοσούτῳ μᾶλλον, d'autant plus. ||. ἐπὶ μᾶλλον ꙃ μᾶλλον, de plus en plus. ||. κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, de plus au moins. ||. ὅλοι συνετέλεσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, ils ont tous contribué, qui plus, qui moins. ||. μᾶλλον δὲ, ou plutôt. ||. μᾶλλον εἰπεῖν, ἢ μᾶλλον, disons mieux, pour mieux dire. ||. μᾶλλον θάνατος παρὰ δουλεία, plutôt la mort que l' esclavage. ἴδε καὶ Περισσότερον.

Μαλόνω, Μ. ώσω, (μτβτ.) = Ἐπιπλήττω, tancer, gronder, quereller (faire la guerre à) q., reprimander. ||. τὴν ἐμάλωσεν ἡ μητέρα της, sa mère l'a tancée. ||. τὸν ἐμάλωσεν ὁ πατήρ του, son père l'a querellé. ||. μάλωσέ τον ὀλίγον, faites-lui un peu la guerre. ||. ἂν ἀργήσῃς, θὰ σὲ μαλώσουν, si vous tardez trop, vous sevez grondé. 2) (ἀμτβτ. ἢ προθετ.) = Ἐρίζω, se quereller, se chamailler, ἴδε καὶ Κακιόνω. ||. ἐμάλωσαν εἰς τὰ χαρτιὰ, ils prirent querelle (ils se sont querellés) au jeu. ||. εἶμαι μαλωμένος μετά τινος, avoir (être en) querelle avec q. ||. εἶνε μαλωμένοι, ils sont en querelle, il y a querelle entre eux. ||. ἂς μὴ μαλόνωμεν, ne querellons point.

Μάλωμα (τὸ), = Ἐπίπληξις ἢ Ἔρις, réprimande, θ. §. gronderie, θ. §. querelle, θ. démêlé, ἴδε καὶ Κάκιωμα.

Μαμμάκουθος (ὁ, ἡ), ἀρχ., imbécile, badaud, sot.

Μαμμὴ (ἡ), κοιν. ἡ Μαῖα, sage-femme.

Μάμμη (ἡ), grand' mère, grand' maman; ayeule.

Μάμμος (ὁ), κοιν. ὁ Μαιευτὴς, accoucheur.

Μανδαλάκι (τὸ), petit loquet, loqueteau.

Μανδαλόνω, Μ. ώσω, fermer au loquet (au verrou), verrouiller.

Μάνδαλος (ὁ), loquet; verrou, cadole, θ.

Μανδάλωμα (τὸ), l'action d' en-

fermer ou de s'enfermer au loquet (au verrou).

Μανδῆλι (τὸ), ἴδε Μαντιλι. ||. τὸ ἅγιον μανδήλιον (Ἐκκλησ.), le voile de Sainte Veronique (;).

Μάνδρα, ας (ἡ), étable pour les troupeaux, θ. bercail, parc.

Μανδραγόρας, α (ὁ), φ. ἰατρ., mandragore.

Μανδράκι (τὸ), ναυτ. anse, θ. crique, θ.

Μανδρὶ (τὸ), = Μάνδρα.

Μανδρίζω, Μ. ίσω, renfermer dans une étable parquer.

Μάνδρισμα (τὸ), l'action de parquer (etc).

Μανδρόσκυλον (τὸ), καὶ

Μανδρόσκυλος (ὁ), chien de troupeau (de berger, de Brie), mâtin.

Μανδὺ (τὸ), κοιν. ἀντὶ-

Μανδύας (ὁ), chape (d' un évêque), θ.

Μανθάνω, Μ. (θὰ) μάθω, prendre connaissance de qc., apprendre; (σπν. μτβτ.) enseigner, instruire. ||. ;ἔμαθες τὸ μάθημά σου; avez-vous appris votre leçon? ||. μανθάνω ἀπ' ἔξω, apprendre ou retenir par cœur. ||. ἅπαξ μόνον ἤκουσεν αὐτοὺς τοὺς στίχους, καὶ τοὺς ἔμαθεν, il n' a entendu ces vers qu' une fois, et il les a retenus. ||. οἱ στίχοι μανθάνονται εὐκολώτερον τοῦ πεζοῦ λόγου, les vers s'apprennent plus facilement que la prose. ||. τί μανθάνω; qu'est-ce que j' apprends? ἴδε καὶ Ἀκούω. ||. κάτι ἔμαθα, quelque chose est venu à ma connaissance. ||. ποῦ 'πάγει καὶ τὰ μανθάνει (ὅσα λέγει); où va-t-il prendre tout ce qu'il dit? ||. (καὶ μτβτ.) τὰ ζῶα μᾶς μανθάνουν νὰ ζῶμεν, ἴδε Διδάσκω. ||. μανθάνουν τὸν ἐλέφαντα νὰ γονατίζῃ, on instruit l' éléphant à se mettre à genoux.

Μανία (ἡ), manie, θ. fureur, θ. furie, θ. frénésie, θ. rage, θ. (μτνμ.) acharnement. ||. ἡ— τῶν ἀνέμων τῆς (θαλάσσης κλ.), la fureur (la furie) des vents (de la mer etc).

Μανιακὸς, η, ὸν maniaque, enragé.

Μανίκι (τὸ), manche, θ.

Μανικὸς, ἡ, ὸν, relatif à la manie; §. maniaque.

Μανιτάρι (τὸ), κοιν. ὁ Ἀμανίτης, φ. champignon.

Μανιώδης, ους (ὁ, ἡ), semblable à un furieux; furieux, forcené, furibond, maniaque; enragé; acharné. ||. λέων μανιώδης, un lion en fureur (en furie). ||. φωναὶ μανιώδεις cris furieux.

Μανιωδῶς, ἐπίρ., comme un furieux (forcené), en furie; avec acharnement, avec furie, furieusement, à la rage.

Μάννα (ἡ), κοιν. ἡ Μήτηρ, maman.

Μάννα (τὸ καὶ κοιν. ἡ), ἰατρ. manne, θ.

Μαντεία (ἡ), divination, θ.

Μαντεῖον (τὸ), oracle.

Μαντεύω, Μ. εύσω, deviner; (μτφορ.) faire l' horoscope de q.

Μαντικὸς, ἡ, ὸν, de devin, divinatoire, fatidique. ||. ὁ μαντικὸς τρίπους, le trépied fatidique. ||. ἡ μαντικὴ (ἐνν. τέχνη), la divination,

Μαντίλα(ἡ), le fanon (du bœuf).

Μαντίλι (τὸ), mouchoir. ||. — μεταξωτὸν, mouchoir de soie, (mouchoir de) foulard. || μαντίλι τοῦ λαιμοῦ (τῶν γυν.), mouchoir de cou, fichu.

Μάντις, εως (ὁ καὶ ἡ), devin, -vineresse.

Μαξιλάρι (τὸ), κοιν. τὸ Προσκέφαλον.

Μάραθον (τὸ), φ. fenouil.

Μαραίνω, Μ. ἀνω (θὰ), faner; flétrir; §. (μτνμ.) éteindre; consumer. ||. (μσ. αὐτπθ.) s' éteindre, se passer.

Μάραμμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ-

Μαρασμὸς (ὁ), flétrissure, θ. §. (ἰατρ. κατὰ μτνμ.) langueur, θ. consomption, θ. marasme.

Μαργαριτάρι (τὸ), κοιν. ὁ Μαργαρίτης.

Μαργαριταρόῤῥιζα (ἡ), nacre (de perles), θ.

Μαργαρίτης (ὁ), perle, θ.

Μαργαριτοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte des perles. ||. (κυρ.) κόγχος ἡ—, (εἶδ. ὀστρ.), huître à perles, huître perlière.

Μαρίτσα (ἡ), εἶδ. ὀστρ. ποταμ., porcelaine (espèce de coquillage), θ.

Μαρμαρᾶς, ᾶ (ὁ), artisan qui travaille le marbre, marbrier.

Μαρμαρένιος, α, ον, κοινῶς ἀντὶ-

Μαρμάρινος, η, ον, de marbre, fait de marbre.

Μάρμαρον (τὸ), marbre. ||. λατομεῖον μαρμάρων, carrière de marbre, marbrière, θ.

Μαρμαρόνω, Μ. ώσω, changer ou revêtir en marbre.

Μαρμάρωσις, εως (ἡ), changement ou revêtement en marbre.

Μάρτιος (ὁ), mars. ||. κατὰ (μῆνα) μάρτιον, en mars, au mois de mars. ||. τῇ πέμπτῃ μαρτίου, le cinq mars.

Μαρτυρία (ἡ), témoignage, déposition d'un témoin. ||. μαρτυρία κατὰ τοῦ ἐγκαλουμένου, charge, θ. témoignage à charge, θ. ||. ἐξετάζω τὰς ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ ἐγκαλουμένου μαρτυρίας, informer à charge et à décharge.

Μαρτυρικὸς, ἡ, ον, qui concerne le témoin ou le témoignage; §. (Ἐκκλησ.) de martyr. ||. (οὐσ.) μαρτυρικὸν (ἐνν. ἔγγραφον), attestation, θ. ||. μαρτυρικὸν πνευματικοῦ, billet de confession

Μαρτύριον (τὸ), (κυρ. Ἐκκλησ.), martyre. ||. ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, il a reçu la couronne du martyr.

Μαρτυρολόγιον (τὸ), martyrologe.

Μαρτύρομαι (χωρὶς Μ.), prendre à témoin, attester.

Μαρτυρῶ, Μ. ήσω, rendre (porter) témoignage, témoigner; (ἰδιαιτ.) déposer en justice; attester; ἴδε ϗ Ὁμολογῶ. §. révéler (un secret). §. (ἐκκλησ.) être martyrisé, souffrir le martyre. ||. ἐμαρτύρησε τοὺς συναιτίους του, il nomma (il révéla, il déclara) ses complices.

Μάρτυς, υρος (ὁ, ἡ), témoin. §. (l'Ἐκκλησ.) martyr. ||. μάρτυς μου ὁ Θεὸς, Dieu m'est (m'en est) témoin. ||. αἱ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις, les preuves testimoniales. ||. φέρω (ἐπικαλοῦμαι) μάρτυρα, ἴδε Μαρτύρομαι.

Μάσημα (τὸ), l'action de mâcher; mastication, θ.

Μασητὴρ, ῆρος (ὁ), (κυρ. ὀδοὺς), dent molaire; (ἀνατομ.) masséter (muscle de la machoire).

Μασουλίζω, Μ. ίσω, mâchonner.

Μασοῦρι (τὸ), bobine, θ. époullin καὶ espolin (ὅταν ἦνε γεμάτον ἀπὸ νῆμα). §. (ὑδραυλ.) ἕνα μασοῦρι νεροῦ, un pouce d'eau.

Μασσῶ, Μ. ήσω, ἴδε Μασῶ.

Μαστάρι (τὸ), fontaine (d' un tonneau etc), robinet, canulle καὶ canelle καὶ cannette, θ.

Μαστιγίας, ου (ὁ), ἀρχ. esclave souvent fouetté ou qui mérite de l'être, un vaurien.

Μαστιγόνω, Μ. ώσω, fouetter; flageller, fustiger.

Μαστίγωσις, εως (ἡ), l'action de fouetter, fustigation, θ. ||. ἡ — τοῦ Χριστοῦ, la flagellation de Notre Seigneur.

Μαστίζω, Μ. ίξω, (ἀρχ.), = Μαστιγόνω. 2) (συνήθ. μτνμ.) affliger. ||. ἡ πανώλης ἐμάστιζε τὸ βασίλειον, la peste affigeait le royaume.

Μάστιξ, ιγος (ἡ), fouet; verge, θ. §. (μτφορ.) fléau; plaie, θ; calamité, θ.

Μαστιχέλαιον (τὸ), huile tirée du mastic.

Μαστίχη (ἡ), καὶ (κοιν.)

Μαστίχι (τὸ), mastic. ||. μασῶ μαστίχην, mâcher du mastic.

Μαστιχιὰ (ἡ), δ., lentisque (qui produit le mastic).

Μαστίχινος, η, ον, fait de mastic.

Μαστιχοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte ou produit le mastic.

Μαστοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une mamelle (d' un mamellon), (ἀνατομ.) mamillaire, (ζωολογ.) mamelonné, mamiforme.

Μαστὸς (ὁ), mamelle, θ. sein, gorge, θ. ||. πονεῖ ὁ δεξιὸς μαστός της, elle a mal au sein droit.

Μαστοφόρος (ὁ, ἡ), qui a (qui est pourvu naturellement) des mamelles, mammifère.

Μαστροπεία (ἡ), maquerellage.

Μαστροπεύω, Μ. εύσω, prostituer.

Μαστροπὸς (ὁ), maquereau, mercure, proxénète, (ἐπὶ γυν.) appareilleuse, θ.

Μασχάλη (ἡ), aisselle, θ. ||. (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τῆς μασχάλης, le gousset. ||. ὁ τῆς μασχάλης, axillaire. ||. οἱ ἀδένες τῆς μασχάλης, les glandes axillaires.

Μασχαλιστὴρ, ῆρος (ὁ), sangle d'un cheval, θ.

Μασῶ, Μ. ήσω, mâcher. ||. τί τραχὺ κρέας, δὲν μασηέται! qu'elle est dure, cette viande -là! elle résiste à la dent. ||. τὸ παξιμάδι μασώμενον τραγανίζει, le biscuit craque sous la dent.

Ματαιολογία (ἡ), vains discours, balivernes, θ. πλθ. futilités, θ. πλθ. inutilités, θ. πλθ.

Ματαιολογῶ, Μ. ήσω, dire des futilités (des inutilités, des riens).

Ματαιόνω, Μ. ώσω, déjouer; rendre vain (infructueux), faire avorter (échouer); mettre en défaut; neutraliser. ||. ἐματαίωσεν ὅλας τῆς ἀστυνομίας τὰς ἐρεύνας, il avait mis en défaut toutes les recherches de la police.

Ματαιοπονία (ἡ), peine perdue (inutile), travail en vain.

Ματαιοπονῶ, Μ. ήσω, travailler inutilement (en vain), perdre sa peine.

Μάταιος, α, ον, vain, inutile, futile, frivole; faux. ||. ἐπὶ ματαίῳ, (φρσ. ἐπιρ.) en vain, (οἰκ.) à crédit. ||. φθείρεις τὸν καιρὸν καὶ τὰ χρήματά σου ἐπὶ ματαίῳ, vous consumez votre temps et votre bien à crédit, ἴδε καὶ Μάτην.

Ματαιοσχολία (ἡ), occupation frivole, perte de temps, (κοινολεκτ.) musarderie, θ.

Ματαιόσχολος (ὁ, ἡ), qui s'occupe de frivolités, musard.

Ματαιοσχολῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), s'occuper de frivolités, (κοινολεκτ.) musarder.

Ματαιότης, ητος (ἡ), vanité, θ. frivolité, θ. ||. » ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης, « (Γρφ.), vanité des vanités, et tout n'est que vanité.

Ματαιοφρονῶ, Μ. ήσω, être vain.

Ματαιοφροσύνη (ἡ), vanité, θ.

Ματαιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), vain; frivole.

Ματαίως, ἐπίρ., inutilement, en vain.

Ματαίωσις, εως (ἡ), l'action de rendre vain (etc).

Μάτην, ἐπίρ., en vain, inutilement, infructueusement; à faux. ||. (συνήθ. προθετ.) εἰς μάτην, en vain, en pure perte, (οἰκ.) à crédit. ||. εἰς μάτην ταλαιπωρεῖσαι, vous vous tourmentez en pure perte, vous vous donnez de la peine (vous vous tuez) à crédit, ἴδε καὶ Μάταιος.

'Ματοκυλῶ, Μ. ήσω, mettre tout en sang, ensanglanter, noyer dans le sang.

'Ματόνω, Μ. ώσω, ἴδε Αἱματόνω.

'Μάτωμα (τὸ), ἴδε Αἱμάτωμα.

'Μαυράδα (ἡ), = 'Μαυρίλα.

'Μαυράδι (τὸ), (κυρ. τοῦ 'μματιοῦ), prunelle, θ. pupille, θ.

'Μαυρειδερὸς, ἡ, ὸν, noirâtre; (ἐπὶ ἀνθρ.) moricaud, noiraud.

'Μαυρίζω, Μ. ίσω, noircir. ||. (ἀμτβτ. αὐτοπαθ.) devenir noir, noircir, se noircir. ||. 'μαύρισεν ἀπὸ τὸν ἥλιον, il se hâla (il s'est halé) au soleil, il est tout halé. ||. ἐμαύρισεν ἀπὸ τὸν καπνὸν, il s'est noirci à la fumée.

'Μαυρίλα (ἡ), noirceur, θ. §. noircissure, θ.

'Μαύρισμα (τὸ), l'action de noircir, noircissure, θ.

'Μαυροκέρασον (τὸ), 'πωρ., mérise, θ.

'Μαυροκίτρινος, η, ον, livide.

'Μαυροκούκκι (τὸ), κοιν. τὸ Μελάνθιον.

'Μαυρομμάτης, α, ικον, qui a les yeux noirs.

'Μαυροπούλι (τὸ), πτν., ἴδε 'Ψαρόνι.

'Μαῦρος, η, ον, noir. ||. ψωμὶ 'μαῦρον, du pain bis.

'Μαυροσίταρον καὶ

'Μαυροσίτι (τὸ), blé de vache; blé noir, (blé ou millet) sarrasin, millet noir (ἢ) cornu, bouquet, bouquette, bucaille etc.

'Μαυροφορος, α, vêtu (habillé) de noir.

Μαυροφορῶ, Μ. φορέσω, s'habiller de noir; prendre ou porter le deuil.

Μαυροφρύδης,α,qui a les sourcils noirs.

'Μαυρόψαρον (τὸ), 'ψ., canthère, ἴδε καὶ Μελανοῦρι.

Μάχαιρα, ας (ἡ), ἀρχ. τὸ Μαχαῖρι, glaive. ||. » οἱ λαβόντες μάχαιραν, ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται, « (Γρφ.), celui qui frappera du glaive périra par le glaive.

Μαχαιράκι (τὸ), κοιν. τὸ Μαχαιρίδιον.

Μαχαιρᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Μαχαιροποιὸς, καὶ ὁ Μαχαιροπώλης.

Μαχαῖρι (τὸ), couteau; coutelas; §. poignard. §. glaive. ||. εἶνε ς' τὰ μαχαίρια, (φρσ.), ils sont aux épées et aux couteaux (aux couteaux tirés, à couteaux tirés).

Μαχαιριὰ (ἡ), coup de poignard ou de couteau. ||. τοῦ ἔδωκε μιὰ' μαχαιριὰ', il lui a donné un coup de couteau.

Μαχαιρίδιον(τὸ), petit couteau; couteau de poche, jambette, θ.

Μαχαιροβγάλτης, η (ὁ), coupe-jarret, ferailleur, bretailleur, dégaîneur.

Μαχαιροθήκη (ἡ), boîte à couteau, θ. (καὶ παλαιότερα) coutelière, θ.

Μαχαιρόνω, Μ. ώσω, poignarder.

Μαχαιροπείρουνον (τὸ), couvert. ||. δώδεκα μαχαιροπείρουνα ἀσημένια, une douzaine de couverts d'argent.

Μαχαιροποιεῖον (τὸ), coutellerie, θ.

Μαχαιροποιὸς (ὁ), coutelier.

Μαχαιροπωλεῖον (τὸ), boutique où l'on vend des couteaux, boutique de coutelier.

Μαχαιροπώλης, ου (ὁ), qui vend des couteaux, coutelier,-ère.

Μαχαιροφόρος (ὁ), qui porte un sabre.

Μάχη (ἡ), combat, bataille, θ.

Μάχιμος, η καὶ ος, ον, belliqueux.

Μάχομαι (χωρὶς Μ.), combattre.

'Μβαλλόνω, Μ. ώσω, ravauder, rapiécer, rapiéceter, rapetasser.

'Μβάλλωμα (τὸ), l'action de ravauder (etc), ravaudage, rapiécetage.

'Μβαλλωματᾶς,ᾶ(ὁ), ravaudeur.

Μὲ, αἰτ. (ἐνίοτε ἐγκλιτ.) τῆς ἀντνμ. 'Εγώ.

Μὲ, πρόθ. (συντ. μὲ αἰτ. ϗ σημ. 1) (τὸ 'Ομοῦ ἢ Σχέσιν καὶ Ἀναλογίαν), avec. ||. πρέπει νὰ προσπαθῇ τις νὰ ζῇ καλὰ μὲ ὅλον τὸν κόσμον, il faut tâcher de bien vivre avec tout le monde. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους ἐννέα, lui dixième. ||. ἓν μετ' ἄλλου, (φρσ.), l'un dans l'autre, l'un portant l'autre; le fort portant le faible. ||. χρόνον μὲ τὸν χρόνον, (φρσ.), année commune. ||. (καὶ κατ' ἀντίθ.) δικάζεται μὲ τὸν δεῖνα, il plaide (il a un procès) contre un tel. ||. πλάγι μὲ πλάγι, côte à côte. ||. ῥάχιν μὲ ῥάχιν, dos à dos. ||. ἦτον μὲ τὸ 'πουκάμισον, il était en chemise. ||. μὲ ὅλον τοῦτο, μ' ὅλα ταῦτα, néanmoins, toutefois, nonobstant cela, malgré tout, cependant, pourtant. ||. καὶ μ' ὅλα ταῦτα, σᾶς λέγω.., et toutefois je vous dirai... ||. μ' ὅλον ὅτι, ἴδε "Αν (καὶ) ϗ Καίτοι. 2) (Τρόπον ἢ Αἰτίαν ὀργαν.), par, par le moyen de. ||. μὲ τὴν βίαν, par force. ||. μετρῶ μὲ τὸν πῆχυν, mesurer à l'aune. ||. (πλέω) μὲ τὰ κωπιὰ, à force de rames (d'avirons). ||. ἦλθε μὲ τὸ ἀτμόπλοιον (μὲ τὸ ταχυδρομεῖον), il est arrivé par le bateau (par la poste). ||. μελετῶ μὲ τὸν λύχνον, étudier à la lueur de la lampe. ||. γευματίζειν μὲ τὰ κεριὰ, dîner aux bougies. || οἱ ἵπποι μυιάζονται μὲ τὴν οὐράν των, les chevaux s'émouchent de leur queue. ||. κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα, heurter q. du coude. ||. τὸν δείχνουν μὲ τὸ δάκτυλον, on le montre au doigt. ||. μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, à bras ouverts. ||. με ἓν πήδημα εὑρέθη κατὰ γῆς, d'un bond fut à terre. ||. τρώγω μὲ ὄρεξιν, manger d'appétit. ||. μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, au peril de sa vie. ||. δανείζω μὲ ἐνέχυρον, prêter sur gage. ||. ἀγοράζω μὲ δεῖγμα (μὲ τὴν μόνςραν), acheter sur montre. ||. (ἐνίοτε εἰς τὸ Γαλλ. ἐλλείπει:) τίς σ' ἐδίδαξε (ποῦ ἔμαθες), ζῶον, νὰ μὲ λαλῇς μὲ τὸ σκιάδιον εἰς τὴν κεφαλήν; qui vous apprend, bête, de me parler le chapeau sur la tête? ||. τὸ ἀλείφει μὲ 'λάδι, frotter d'huile. ||. τὸ τυλίζει μὲ ἄχυρον,envelopper de paille. ||. τοῖχος κτισμένος μὲ ἀσβέστην καὶ ἄμμον, un mur bâti à chaux et à sable. ||. ἐπιγραφὴ μὲ χρυσᾶ γράμματα, une inscription en lettres d'or. ||. ἀκακία, δένδρον μὲ λευκὰ καὶ εὐώδη ἄνθη, acacia, arbre à fleurs blanches et odorantes. ||. ἄνθρωπος μὲ προλήψεις (μὲ ἰδιοτροπίας κτλ.), homme à préjugés (à paradoxes etc). ||. αὐτὴ ἡ κηλὶς θὰ ἔβγῃ μὲ τὸ σαποῦνι, cette tache s'en ira au savon. ||. μὲ τύμπανα καὶ φλογέραις, au son des flûtes et des tambours. ||. ἐφώναζε τὸν καθένα μὲ τὸ ὄνομά του, par son nom. ||. ἐγευμάτισα μὲ ἓν κοτοποῦλι, dîner d'un poulet. ||. ἐπρογευματίσαμεν μὲ τὰ ἀραβοσίτινα παξιμαδιά μας, nous déjeunâmes avec nos galettes de maïs, (Chateaubr.) ||. ζωμὸς (σοῦπα) μὲ

χόρτα, soupe aux herbes. ||. σπαράγγια μὲ τὸ 'λάδι, asperges à l'huile. ||. παγωτὸν μὲ βανίλλην, glace à la vanille. ||. ἐν κουροῦπι (μὲ) βούτυρον, un pot de beurre. ||. τράπεζα μὲ συρτάρι, table à tiroir. ||. ἐνοικιάζω 'σπίτι μὲ τὸν μῆνα (μὲ τὸν χρόνον κτλ.), louer une maison au mois (à l'année etc). ||. πιάνω ἐν ὄχημα μὲ τὴν ὥραν, prendre un cabriolet à l'heure. ||. ἐργάζεται μὲ τὴν ἡμέραν, il travaille à la journée. 3)(Αἰτίαν ποιητ. ἢ τελ.), μὲ σκοπὸν, à desssein, avec dessein. ||. ἦλθε μὲ σκοπὸν νὰ.., il est venu dans le dessein de ... ||. (ἐξ ἀπολ.) δὲν τὸ ἔκαμα μὲ σκοπὸν, je ne l'ai pas fait à dessein. ||. τὴν 'πῆρε (τὴν ἐνύμφεύθη) μὲ ἔρωτα, il l'a épousée par amour. ||. τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο; qu'entendez-vous par là? 4) (σπν. Χρόν.) ποῦ ὑπάγεις μὲ τέτοιον καιρὸν (μὲ τέτοιαν ψύχραν); où allez-vous par le temps (par le froid) que fait?

Μεγάθυμος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui a un grand cœur.

Μεγαλαυχία (ἡ), ἀρχ., jactance, θ. hâblerie, θ. rodomontade, θ. (χυδ.) craquerie, θ.

Μεγάλαυχος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui se vante, hâbleur, fanfaron, bravache, rodomond, casseur d'assiettes (de raquettes), vantard, (χυδ.) craqueur.

Μεγαλαυχῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), se vanter, hâbler, (χυδ.) craquer.

Μεγαλεῖον (τὸ), grandeur, θ. magnificence, θ. §. grandiose.

Μεγαλειότατος, η, ον, très grand, très magnifique. ||. (συνήθ. ὡς τίτλος βασιλ.) Μεγαλειότατε, Sire. ||. πρὸς τὸν Μεγαλειότατον Βασιλέα, à Sa Majesté le Roi. ||. ὁ Μεγαλειότατος Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐςρίας, Sa Majesté l'Empereur d'Autriche.

Μεγαλειότης, ητος (ἡ), grandeur, θ. ||. (συνήθ. ὡς τίτλος βασιλ.) ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, Votre Majesté. ||. ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης (ἢ ἡ Α. Μ.) ὁ Βασιλεὺς, ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης (ἢ ἡ Α. Μ.) ἡ Βασίλισσα, Sa Majesté (ou S. M.) le Roi, Sa Majesté (ou S. M.) la Reine. ||. ἡ Αὐτοκρατορικὴ Αὐτοῦ (Αὐτῆς) Μεγαλειότης, Sa Majesté Impériale. ||. (ἐξ συνημμ.) αἱ ΑΑ. ΜΜ., Leurs Majestés, LL. MM. ||. ἡ Βρεττανικὴ Αὐτῆς Μεγαλειότης, Sa Majesté Brittanique, Sa Majesté la Reine d'Angleterre.

Μεγαλέμπορος (ὁ), marchand en gros, négociant qui fait le commerce en grand, gros négociant (trafiquant).

Μεγαλεπήβολος (ὁ, ἡ), qui entreprend des grandes choses, tête forte, esprit d'une grande (haute) portée.

Μεγαληγορία (ἡ), grands mots, emphase, θ.

Μεγαλήτερος, α, ον, (κατὰ τὸ μέγεθος) plus grand; (κατὰ τὸν ἀριθμὸν) majeur; (κατὰ τὸν βαθμὸν) ἴδε Ἀνώτερος, (κατὰ τὴν ἡλικίαν) ἴδε Πρεσβύτερος. ||. εἶνε πέντε χρόνους μεγαλήτερός μου, il est mon aîné de cinq ans, il a cinq ans de plus que moi, il est de cinq ans plus âgé que moi. ||. τὸ μεγαλήτερον μέρος, la majeure partie; la majorité.

Μεγαλοδύναμος (ὁ, ἡ), très-puissant.

Μεγαλοδωρία (ἡ), munificence, θ.

Μεγαλόδωρος (ὁ, ἡ), libéral, magnifique.

Μεγαλόνω, Μ. ώσω, rendre plus grand, agrandir; grossir. ||. τὸ μικροσκόπιον μεγαλόνει τὰ ἀντικείμενα, le microscope grossit les objets. ||. (συχνότ. ἀμτδτ. αὐτπθ.) se faire grand, grandir, ἴδε καὶ Αὐξάνω. ||. αἱ ἡμέραι μεγαλόνουν, les jours croissent. ||. ὅταν μεγαλώσῃς, quand vous serez grand. ||. πόσον ἐμεγάλωσεν εἰς ὀλίγον καιρόν! comme elle a grandi en peu de temps! ||. ἡ τρύπα ἐμεγάλωσε, l'ouverture s'est ragrandie. ||. τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ (νὰ καταντήσῃ ἀδιόρθωτον), cela pourrait aller trop loin.

Μεγαλοπιάνομαι (χωρὶς Μ.), se donner des airs de grandeur (d'importance), trancher du grand (du grand seigneur, du personnage), faire l'important, faire le monsieur, prendre le haut ton, le prendre sur le haut ton, le porter haut.

Μεγαλοποιῶ, Μ. ήσω, agrandir; exagérer, outrer, charger, relever, exalter, amplifier, grossir. ||. ἡ φήμη μεγαλοποιεῖ τὰ πάντα, la renommée grossit tout. ||. ὁ φόβος μεγαλοποιεῖ τὰ ἀντικείμενα, la peur grossit les objets.

Μεγαλόπολις, εως (ἡ), grande ville.

Μεγαλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), qui fait ou entreprend de grandes choses, qui forme de grands plans.

Μεγαλοπρέπεια (ἡ), magnificence, θ. majesté, θ.

Μεγαλοπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), magnifique; imposant, majestueux; splendide, somptueux.

Μεγαλοπρεπῶς, ἐπίῤ. magnifiquement, majestueusement, avec magnificence, splendidement.

Μεγαλοῤῥημονῶ, Μ. ήσω, parler avec jactance.

Μεγαλοῤῥημοσύνη (ἡ), jactance, θ. fanfaronade, θ. rodomontade, θ. gasconade, θ.

Μεγαλοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), fanfaron, hableur etc, ἴδε Μεγάλαυχος.

Μεγάλος, η, ον, ἴδε Μέγας.

Μεγαλόσταυρος (ὁ), grand-croix, grand-cordon.

Μεγαλόσχημος (ὁ, ἡ), moine du premier ordre.

Μεγαλόσωμος (ὁ, ἡ), qui a beaucoup de corpulence, homme (femme) d'une grande corpulence, corpulent.

Μεγαλουργία (ἡ), grandeur d'une entreprise, grandiose.

Μεγαλουργὸς (ὁ, ἡ), qui fait ou entreprend de grandes choses. ||. τὸ μεγαλουργὸν, le grandiose.

Μεγαλούτσικος, η, ον, assez grand, grandelet.

Μεγαλόφθαλμος (ὁ,ἡ), qui a des grands yeux.

Μεγαλοφρονῶ, Μ. ήσω, avoir des sentiments élévés; avoir une haute opinion de ses talents (de sa capacité).

Μεγαλοφρόνως, ἐπίῤ., avec grandeur.

Μεγαλοφροσύνη (ἡ), grandeur d'ame, élevation de sentiments.

Μεγαλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui a des grands sentiments.

Μεγαλοφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ), doué d'un grand génie, homme de génie, un grand (un beau) génie, un génie supérieur.

Μεγαλοφυΐα (ἡ), génie.

Μεγαλόφωνος (ὁ, ἡ), qui a une voix forte (grande).

Μεγαλοφώνως, ἐπίῤ., à haute voix. ||. εὐκρινῶς κ. μεγαλοφώνως, à haute et intelligible voix

Μεγαλοψυχία (ἡ), grandeur d'ame, magnanimité, θ.

Μεγαλόψυχος (ὁ, ἡ), magnanime.

Μεγαλοψύχως, ἐπίῤ., avec magnanimité, magnanimement.

Μεγαλυνάριον (τὸ), Ἐκκλησ., magnificat.

Μεγάλωμα (τὸ), ἴδε Αὔξησις.

Μεγάλως, ἐπίῤ., grandement, lourdement. ||. ἀπατᾶσθε μεγάλως, vous vous trompez grandement (lourdement).

Μεγαλωστὶ, ἐπίῤ., en grand.

Μέγαρον (τὸ), νλγ., grande maison, hôtel.

Μέγας, μεγάλου (μεγάλη, μέγα), grand; gros; considérable; fort. ||. τὸ μεγάλον ψάρι τρώγει τὸ μικρὸν, (παροιμ.), les gros poissons mangent les petits. ||. εἶνε ἴσον μὲ μίαν μεγάλην πάπιαν, il est de la taille d'un fort canard. ||. (ὁ ἵππος) ἔχει μεγάλην κεφαλὴν, il est chargé de tête. ||. κάμνει μεγάλα ἔξοδα, il fait une grosse dépense, il va grand train. ||. ἔχει μεγάλην κλίσιν πρός τι, avoir une forte inclination pour qc. ||. μίαν μεγάλην ποσότητα, une forte somme. ||. εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλήτερον, il est incomparablement plus grand. ||. τὸ καλοκαῖρι ἡ 'μέραις εἶνε μεγάλαις, en été les jours sont longs. ||. μεγάλα λόγια, des grands mots, ἴδε καὶ Μεγαλαυχία καὶ Μεγαλοῤῥημοσύνη. ||. νὰ πράξῃ τι μέγα, faire quelque chose de grand. ||. μεγάλα ὑποκείμενα, des gens de haut parage. ||. ἡ μεγάλη ἑβδομὰς (ἡ τῶν παθῶν), la semaine sainte. ||. ἡ μεγάλη δευτέρα (κτλ.), lundi (etc) saint ||. ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Alexandre le grand. ||. ὁ μέγας Γρηγόριος, Saint Grégoire le grand. ||. ὁ μέγας-Δοὺξ (τὸ μέγα-Δουκάτον) τῆς Τοσκάνης, le grand-Duc (le grand-Duché) de Toscane. ||. μεγάλον πρᾶγμα! δὲν εἶνε μεγάλον πρᾶγμα, ce n'est pas grand' chose. ||. ἔχετε μέγα δίκαιον, vous avez grandement raison. ||. μέγας θεῖος (ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης), μεγάλη θεία (ἡ ἀδελφὴ τοῦ πάππου ἢ τῆς μάμμης), grand oncle, grand' tante. ||. (εἰς τὸ οὐδ. ἀπολ.) τὸ μέγα, la grandeur; (ἰδιαιτ. ἐπὶ τῶν τεχν.) le grandiose. ||. τὸ ἄγαλμα (τὸ οἰκοδόμημα) τοῦτο ἔχει τι μέγα, il y a du grandiose dans cette statue (dans cet édifice).

Μέγεθος, ους (τὸ), grandeur, θ. ||. ἔχει μέγεθος ἑνὸς ποδὸς, il est de la grandeur d'un pied. ||. εἰκόνες διαφόρου μεγέθους, des tableaux de différentes grandeurs (de toute grandeur, de toutes les grandeurs). ||. οἰκοδομαὶ θαυμασαὶ διὰ τὸ μέγεθός των, des édifices d'une grandeur étonnante. ||. τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, l'énormité (la grièveté) du crime.

Μεγεθυντικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à agrandir (l'expression), *agranditif.

Μεγιστὰν, ᾶνος (ὁ), (συνήθ. πλθ.), les grands (d'un Etat), les grands dignitaires, les hauts fonctionnaires. ||. οἱ— τῆς Ἰσπανίας ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ φοροῦν τὸ σκιάδιόν των ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, les grands d'Espagne ont le privilège de se couvrir devant le roi. ||. ἡ ἀξία τοῦ μεγιςᾶνος (τῆς Ἰσπαν.), la grandesse. ||. οἱ μεγιστᾶνες τῆς Οὐγγαρίας (καὶ, τὸ πάλαι, τῆς Πολωνίας), les magnats de Hongrie (de Pologne).

Μέγιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μέγας, très grand, (οἰκ) grandissime. ||. (πλθ. οὐδ.) τὰ μέγιστα, ἐπίῤ., grandement, infiniment. ||. θὰ μὲ εὐεργετήσετε (ὑποχρεώσετε) τὰ μέγιςα, vous me ferez un grandissime plaisir.

Μεθαρμόζω, Μ. όσω, = Μεταῤῥυθμίζω.

Μεθαρμογὴ (ἡ), = Μεταῤῥύθμισις.

Μεθαυρινὸς, ἡ, ὸν, celui (celle etc) de l'après demain.

Μεθαύριον, ἐπίῤ., après demain, le surlendemain.

Μέθεξις <μετέχω>, εως (ἡ), participation, θ.

Μεθέορτος (ἡ), le lendemain d'une fête. ||. τὰ μεθέορτα, les jours qui suivent la fête.

Μέθη (ἡ), ivresse, θ; ivrognerie, θ.

Μεθοδεύομαι, Μ. (θὰ) μεθοδευθῶ, trouver un moyen (un expédient); user de ruse (de finesse); s'aviser de.

Μεθοδικὸς, ἡ, ὸν, qui fait ou est fait avec méthode, méthodique.

Μεθοδικῶς, ἐπίῤ., méthodiquement.

Μέθοδος (ἡ), méthode, θ. pratique, θ. procédé. ||. ἡ — τῶν τριῶν, (Ἀριθμ.), la règle de trois ou de proportion.

Μεθοκοπῶ, Μ. ήσω, faire débauche (des bamboches), crapuler, (χυδ.) ivrogner.

Μεθόριον (τὸ), pays limitrophe, frontière, θ. confins, πλθ. ||. κειμένη εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, située sur les confins de l'Attique et de la Bœotie.

Μεθύσι (τὸ), κοιν. ἡ Μέθη. ||. κάμνει κακὸν μεθύσι, il a le vin mauvais.

Μεθυσμένος, η, ον, ivre, éni-

vré, soûl, pris de vin. ‖. εἶνε μεθυσμένος στουππὶ (κουρούνα κτλ.), il est ivre mort (ivre comme une soupe, soûl comme une grive). ‖. οὐδὲν ἀηδέστερον γυναικὸς μεθυσμένης, rien de plus dégoutant qu' une femme prise de vin.

Μέθυσος (ὁ, ἡ), ivrogne, crapuleux.

Μεθυστικὸς, ἡ, ὀν, qui énivre, énivrant.

Μεθῶ, Μ. ύσω, énivrer, soûler. ‖. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'enivrer, se soûler, se prendre de vin, (μτνμ.) se coiffer (le cerveau). ‖. ἀρκετὰ εἶνε τρία ποτήρια κρασὶ νὰ τὸν μεθύσουν, il ne faut que trois verres de vin pour le coiffer.

Μειδίαμα (τὸ), sourire, souris.

Μειδιῶ, Μ. άσω, sourire.

Μείζων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Μεγαλήτερος. ‖. (εἰς τὴν Λογικ.) ἡ μείζων (πρότασις συλλογισμοῦ), la majeure.

Μειλίχιος, α, ον, ἀρχ. doux, caressant. ‖. (ἀφηρημ.) τὸ μειλίχιον τοῦ ἤθους (τοῦ χαρακτῆρός) του, la douceur (l'aménité) de son caractère.

Μειλιχιότης, ητος (ἡ), caractère doux (caressant), aménité, θ.

Μειλιχίως, ἐπίρ., d'une manière douce (caressante).

Μειονεκτῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), être au-dessous (inférieur), avoir du désavantage. ‖. αἱ γυναῖκες μειονεκτοῦσι κατὰ τοῦτο τῶν ἀνδρῶν, les femmes ont sur les hommes cet avantage de moins.

*Μειονοψηφία ἢ Μειοψηφία (ἡ), νλγ., minorité (des suffrages, d'une assemblée etc), θ.

Μειρακιεύομαι, Μ. ευθῶ (θὰ), ἀρχ., agir ou parler en jeune homme.

Μειράκιον (τὸ), jeune homme, adolescent.

Μειρακιώδης, ους (ὁ, ἡ), qui convient à un jeune homme.

Μειρακιωδῶς, ἐπίρ., en jeune homme.

Μείωσις, εως (ἡ), ἀρχ. = Ἐλάττωσις, diminution, θ. amoindrissement. ‖. ἡ — τῆς Σελήνης, la décroit (le décroissement) de la lune.

Μειωτικὸς, ἡ, ὀν, qui sert à diminuer (à amoindrir), diminutif.

Μελάγγειος (ὁ, ἡ), dont la terre est noire (ἑπομ. grasse et légère).

Μελαγκόρυφος (ὁ), πτν., (espèce de) mésange, nonnette, θ. charbonnière, θ. cendrille, θ. lavandière, etc.

Μελαγχολία (ἡ), humeur atrabilaire, tristesse, θ. mélancolie, θ.

Μελαγχολικος, ἡ, ὀν, atrabilaire, mélancolique, sombre, triste. ‖. τὶ μελαγχολικὸς καιρός! ἴδε Πληκτικος.

Μελαγχολῶ, Μ. ήσω, être triste (sombre).

Μελαγχροινὸς, ἡ, ὀν, brun, -une.

Μελαγχροινούτσικος, η, ον, brunet, -ette, une petite brunette.

Μέλαινα, ης, θηλ. τοῦ Μέλας.

Μελαμπόδιον (τὸ), mélampode, ellébore noir, (φυτ.).

Μελανάδα (ἡ), tache noire, θ. contusion livide, θ. meurtrissure, θ. noirceur, θ.

Μελάνθιον (τὸ), τὸ κοιν. Μαυροκούκκι, φ. ἢ ἄρ., nielle, θ. herbe aux épices, cumin noir, gerzeau.

Μελάνη (ἡ), καὶ

Μελάνι (τὸ), encre, θ. ‖. μελάνη τυπογραφικὴ, encre d'imprimerie. ‖. μελάνη τοῦ γραψίματος, encre à écrire. ‖. τὸ — τῆς σουπιᾶς, le noir de la sèche.

Μελανιάζω, Μ. άσω, rendre livide, meurtrir. ‖. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) devenir livide.

Μελάνιασμα (τὸ), lividité, θ.

Μελανόνω, Μ. ώσω, salir (barbouiller) avec de l'encre; enduire d'encre, encrer.

Μελανὸς, ἡ, ὀν, livide.

Μελανοῦρι (τὸ), ᾽ψ., oblade, θ. queue noire.

Μελανόφαιος (ὁ, ἡ), gris brun ou de fer.

Μελάνωμα (τὸ), l'action de barbouiller ou de se barbouiller avec de l'encre.

Μέλας, ανος (αινα, αν), ἀρχ. ὁ Μαῦρος, noir.

Μελάτον (τὸ), (κυρ. αὐγὸν, oeuf) mollet.

Μελαχροινὸς, ἡ, ὀν, (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Μελαγχροινὸς κτλ.

Μελαψὸς, ἡ, ὀν, = Μαυρειδερὸς, basané, moricaud (οἰκ.).

Μελεαγρὶς, ίδος (ἡ), πτν., pintade, θ.

Μέλει (χωρὶς Μ.), τρτπρσ. μὲ δοτ. καὶ (κοιν.) αἰτ., importer à, intéresser. ‖. ᾽δέν μοι (ὀλίγον μοὶ) μέλει, peu m'importe, je ne me soucie guère, cela m'intéresse fort peu, il ne m' intéresse en rien (en aucune façon), je ne tiens compte (aucun compte) de qc. ‖. ἢ νομίζεις ὅτι μοὶ μέλει (μὲ μέλει ἐμένα) διὰ τὸ ὄνομα; crois -tu que j'attache une grande importance au nom? ‖. τί σὲ μέλει; que t'importe? en quoi cela vous intéresse-t -il? qu'est-ce que cela vous fait? ‖. τί τῷ μέλει ἂν ᾖνε ἢ ὄχι; que lui importe que cela soit ou ne soit pas.? ‖. μή σε μέλῃ περὶ τούτου, n'en ayez point d'inquiétude, soyez sans inquiétude. ‖. μή σε μέλῃ, θὰ τὸ κατορθώσωμεν, allez, nous en viendrons à bout.

Μελένιος, α, ον, de miel, fait au miel (avec du miel).

Μελέτη (ἡ), méditation, θ. §. étude, θ. déclamation, θ. §. apprentissage. ‖. ὁ βίος εἶνε μελέτη τοῦ θανάτου, la vie n' est que l'apprentissage de la mort. ‖. εἶνε βιβλίον ἄξιον μελέτης, c' est un livre à méditer.

Μελετῶ, Μ. ήσω, méditer. §. étudier (avec soin). 2) (κοιν.) = Ἔχω σκοπὸν (ἢ) κατὰ νοῦν, songer, faire état, se proposer.

Μέλι, ιτος (τὸ), miel. ‖. γλυκὺς (ὡς ἂν το) μέλι, doux comme miel ‖. γλυκύσματα μὲ τὸ μέλι, des confitures au miel.

Μελία (ἡ), δ., frêne; orme ou

frène à fleur (ἀπ' αὐτὸ στάζει ἡ μάννα).
Μελίγγι (τὸ), κοιν. ὁ Κρόταφος, tempe, θ.
Μελίεφοος (ὁ, ἡ), ἀρχ., cuit au miel (avec du miel).
Μελικηρὶς, ίδος (ἡ), espèce de loupe (de tumeur), méliceris.
Μελίκρατον (τὸ), hydromel.
Μελίλωτον (τὸ), φ., mélilot.
Μελίπηκτον (τὸ), ἀρχ., gateau de miel.
Μελίῤῥυτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui distille du miel; doux comme du miel.
Μέλισσα, ης (ἡ), ἔντ., abeille, θ. mouche à miel, θ. ||. ἡ μήτηρ (ἡ βασίλισσα) τῶν μελισσῶν, mère abeille (ἡ) abeille mère.
Μελίσσι (τὸ), essaim. 2) (συνκδχ.) ruche, θ. ||. ἔχει τόσα μελίσσια, il a tant de ruches.
Μελισσιάτικον (τὸ), (ἐνν. δόσιμον), abeillage, aurislage.
Μελισσοβότανον (τὸ), = Μελισσόχορτον.
Μελισσοκομία (ἡ), apiculture, θ.
Μελισσοκόμος (ὁ), apiculteur.
Μελισσουργεῖον (τὸ), lieu où sont placées les ruches, rucher.
Μελισσουργὸς (ὁ), qui élève des abeilles, apiculteur. 2) = τῷ-
Μελισσοφάγος (ὁ), πτν., croque-abeilles, θ. guêpier; mésange.
Μελισσόχορτον (τὸ), φ., mélisse, θ. citronnelle, θ. poncirade, θ. ||. ἄγριον μελισσόχορτον, φ. marube noir, ballotte, θ.
Μελισταγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), = Μελίῤῥυτος.
Μελιτώδης, ους (ὁ, ἡ), qui tient du miel, mielleux.
Μελιχρὸς, ά, όν, (ἀρχ.), doux comme miel, mielleux.
Μελλόγαμος καὶ
Μελλόνυμφος (ὁ, ἡ), qui va se marier, fiancé-ée.
Μέλλω (χωρὶς Μ.), être sur le point ou dans l'intention de; aller; devoir; avoir dessein, méditer (se proposer) de. ||. αὔριον μέλλω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν, je dois aller demain à la campagne. ||. ἡ συζήτησις ἔμελλε νὰ τελειώσῃ, la discussion (la contestation) allait finir. ||. ἡ διδαχὴ μέλλει ὅσον οὔπω ν' ἀρχίσῃ, le sermon va commencer, ἴδε καὶ Θέλω. ||. (ἡ μτχ.) μέλλων, οντος (ουσα, ον), ἀντὶ ἐπιθ., futur, à venir. ||. ὁ μέλλων (χρόνος), Γρμτ. le futur. ||. ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, paulo-post-futur. ||. τὸ μέλλον, l'avenir. ||. τὰ μέλλοντα, les choses à venir. ||. προλέγει τὸ μέλλον (τὰ μέλλοντα), prédire l' avenir.
Μελόδραμα (τὸ), νλγ., opéra; mélodrame.
Μελόπηττα (ἡ), rayon (gateau) de miel, gaufre, θ.
Μελοποιία (ἡ), composition d' airs (des chants), melopée, θ.
Μελοποιὸς (ὁ, ἡ), qui compose des airs ou de la musique; compositeur.
Μελοποιῶ, Μ. ήσω, faire (composer) un air ou de la musique; mettre en musique.
Μέλος, ους (τὸ), membre, partie, θ. ||. τὰ κρύφια μέλη, les parties (honteuses ou naturelles). ||. εἶνε μέλος κοινότητος (τῆς δεῖνα κοινότητος), il est d'une communauté (de telle communauté). 2) air, mélodie, θ. ||. παρὰ μέλος, à contre-sens.
Μελῳδία (ἡ), mélodie, θ.
Μελῳδικὸς, ή, όν, mélodieux. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Μελῳδικὰ, ἐπίρ., mélodieusement.
Μελῳδὸς (ὁ), qui chante des airs (des chansons), chanteur. 2) (ἐνίοτε) = Μελοποιὸς, compositeur.
Μελῳδῶ, Μ. ήσω, chanter (mélodieusement).
Μεμβράνα (ἡ), membrane, θ. §. parchemin.
Μεμβρανώδης, ους (ὁ, ἡ), membraneux.
Μεμιασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μιαίνω.
Μεμιγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.
Μεμολυσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μολύνω.
Μεμπτικὸς, ή, όν, qui exprime le blâme.
Μεμπτὸς, ή, όν, qui mérite des reproches, blâmable.
Μέμφομαι, Μ. (θὰ) μεμφθῶ, blâmer; faire un crime de, reprocher qc. à q.; gourmander.
Μεμψιμοιρία (ἡ), plainte, θ. murmures, complaintes, θ. πλθ.
Μεμψίμοιρος (ὁ, ἡ), qui se plaint du sort, qui aime à se plaindre, grogneur, grognard, grondeur, bourru.
Μεμψιμοιρῶ, Μ. ήσω, se plaindre du sort, faire des complaintes sur qc.
Μέμψις, εως (ἡ), l'action de blâmer, blâme.
Μὲν, σύνδ. (ἀρχ.) προηγ. τοῦ Δέ. ||. οἱ μὲν ἦσαν λευκοὶ, οἱ δὲ μέλανες, ils étaient les uns noirs, les autres blancs.
Μένω, Μ. (θὰ) μείνω, rester, demeurer, se tenir; §. s' arrêter; faire un séjour quelque part; séjourner. ||. ἐμείναμεν μερικὰς ἡμέρας εἰς τὴν Σμύρνην, nous nous arrêtames quelques jours à Smyrne. ||. ἔμεινεν εἰς τὸ Ναύπλιον, il est resté à Nauplie. ||. μεῖνε, ἔχω νὰ σὲ ὁμιλήσω, demeure, j'ai besoin de te parler. ||. τὸ ἄλογόν μου ἔμεινεν εἰς τὸν δρόμον, mon cheval est demeuré en chemin. ||. ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον, (ἐφονεύθη), il est resté (il demeura) sur la place, il y est resté. ||. ἡ ὑπόθεσις ἔμεινεν ἕως ἐδῶ, l' affaire en est restée (demeurée) là. ||. ποῦ ἐμείναμεν (ἀναγινώσκοντες); où en sommes-nous demeurés (de notre lecture)? ||. τοῦ ἔμεινε τὸ σημάδι (τῆς πληγῆς), la cicatrice lui est demeurée. ||. τοῦ ἔμεινε μία ἀδυναμία, il lui en est demeuré une faiblesse. ||. ἑπτὰ, ἔξω τὰ τέσσαρα, μένουν τρία, ôtez quatre de sept, (il) reste trois. ||. μένει ἀκόμη νὰ χρεωστῇ τόσα, il est encore en reste de tant. ||. αὐτὸ μόνον ἔμεινεν (ἐπερίσσευσεν), il n'y a que cela de reste. ||. ἡ θύρα ἔμεινεν ὅλην-νύκτα ἀνοικτὴ, la porte a couchée ouverte. ||. ἔμεινε (μόνον) μὲ τὸ

'πουκάμισον, il se mit en chemise. ||. μένω 'πίσω (ἢ) κατόπιν, rester en arrière, demeurer en reste, arriérer. ||. δὲν μένω καὶ ἐγὼ ὀπίσω, (φρσ.), je ne demeure pas en reste. ||. (καὶ ἀπρσ.) μένει εἰς σὲ ν' ἀποφασίσῃς, s'est à vous de décider. ||. δὲν μένει παρὰ.., il ne tient que... ||. μένει νὰ μάθωμεν, reste à savoir.

Μερὶ (τὸ), κοιν. ὁ Μηρὸς, cuisse, θ.

Μεριὰ (ἡ), κοιν. τὸ Μέρος (κυρ. τόπου ἢ φορέματος). ||. ἡ καλὴ μεριά, ἴδε Καλός.

Μερίδιον (τὸ), part, θ. portion, θ. partage; lot. ||. τοῦτο ἔλαχεν (ἔπεσεν) εἰς τὸ μερίδιόν μϑ, cela m'est tombée en partage, j'ai eu cela pour mon partage.

Μερίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), partager, diviser.

Μερικὸς, ἡ, ὸν, partiel; §. particulier. ||. ποτὲ δὲν πρέπει νὰ συμπεραίνῃ τις ἀπὸ τοῦ μερικοῦ τὸ γενικὸν, il ne faut jamais conclure du particulier au général. 2) (εἰς τὸ πλθ.) Μερικοὶ, αἱ, ὰ, κοιν. ἀντὶ Τινὲς, Ἔνιοι, certains, quelques, quelques uns. ||. εἶνε μερικοὶ οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι, il y en a qui prétendent que. ||. εἰς μερικὰς περιστάσεις, dans certains cas. ||. θὰ ἐξοδεύσετε μερικὰ δίστηλα, il vous en coûtera quelques écus. ||. μερικοὶ λέγουν τὸ ἐναντίον, quelques uns assurent le contraire.

Μερικῶς, ἐπίῤ., partiellement; particuliérement.

Μέριμνα, ης (ἡ), ἀρχ. ἡ Φροντὶς, soin, souci, émoi, inquiétude, θ. sollicitude, θ.

Μεριμνῶ, Μ. ήσω, ἀρχ. = Φροντίζω, être inquiet, s' inquiéter de.

Μερὶς, ίδος (ἡ), portion, θ. §. ration (d'un soldat, d'un matelot), θ. ||. μερὶς εἰς εταιρίαν, ἴδε Μετοχή. 2) parti, cause, θ. ||. ἐγκολποῦμαι (ὑποστηρίζω) τὴν ἀγαθὴν μερίδα, embrasser (soutenir) la bonne cause, ἴδε καὶ Μέρος.

Μέρισμα (τὸ)

Μερισμὸς (ὁ), distribution, θ. partage.

'Μεροδοῦλι καὶ

'Μεροκάματον καὶ

'Μερομίσοι, (τὸ), ἴδε 'Ημεροδοῦλι κτλ.

'Μερόνυκτον (τὸ), κοιν. τὸ 'Ημερονύκτιον.

'Μερόνω, ῥ. μτϐτ., κοιν. ἀντὶ 'Ημερόνω.

Μέρος, ους (τὸ), partie, θ. part. θ. ||. ἔχει μέρος (συμφέρον, μετοχὴν) εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, il est intéressé dans l'entreprise. ||. τὰ συμϐαλλόμενα (τὰ διαμαχόμενα) μέρη, les parties contractantes (belligérantes). ||. τὰ μέρη τοῦ λόγου, (Γρμτ.), les parties du discours. ||. τὰ πέντε μέρη τοῦ Κόσμου, les cinq parties du monde. ||. βάλλω τι κατὰ μέρος, mettre quelque chose à part. ||. κατὰ μέγα μέρος, en grande partie. ||. ἐν μέρει, en partie 2) lieux, endroit; côté; partie, θ. contrée; sens; part. ||. κάθησαι ἀπὸ τὸ ἄλλο (εἰς τὸ ἄλλο) μέρος, mettez-vous de l'autre côté. ||. τὸ μέσα (τὸ ἔξω, τὸ ἐμπροσθινὸν, τὸ ὀπισινὸν) μέρος, le côté intérieur (extérieur, de devant, de derrière). ||. βάλλε το ἀπὸ τὸ καλὸν μέρος (κοιν. ἀπὸ τὴν καλὴν μεριὰν), mettez-le du bon sens. ||. ἀπ' ὅποιον μέρος κεν τὸ πιάσῃς, de quelque sens que vous le preniez. ||. τὸ ἔμαθα ἀπο καλὸν μέρος, je l'ai appris (je le tiens) de bon lieu (de bonne part). ||. δός μου ἀπὸ τοῦτο (ἀπ' ἐκεῖνο) τὸ μέρος, donnez-moi de cet endroit-là. ||. κατὰ μέρος, (κατ' ἰδίαν), à l'écart, en particulier, à part. ||. βάλλω τι κατὰ μέρος, mettre qc. du côté de l'épée. 3) = Φατρία, Κόμμα, parti. ||. εἶνε μὲ τὸ μέρος τοῦ δεῖνος, être ou se mettre dans le (se ranger du) parti d'un tel. ||. ποτὲ δὲν ἔλαϐε μέρος εἰς τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, il n'a jamais pris parti dans les guerres civiles. §. (μτνμ.) ὅσον τὸ ἐκ μέρους μϑ, (φρσ.), quant à moi, pour ma part. ||. ἐκ μέρους καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, (φρσ.), de par le Roi.

Μερσίνι (τὸ), ἴδε Μουρούνα.

Μερσινιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Μυρσίνη.

Μερτικὸν (τὸ), κοιν. τὸ Μερίδιον.

Μέσα, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ 'Εντὸς, dans, dedans. ||. ἔχει τὸν διάϐολον μέσα του, (φρσ. χυδ.), il a le diable au corps. ||. (καὶ προθτ.) ἡ θύρα ἦτον κλεισμένη ἀπὸ μέσα, la porte était fermée en dedans. ||. περνᾷ ἀπὸ μέσα, passer par dedans. ||. (καὶ μὲ γεν.) λέγω τι μέσα μου (μὲ τὸν νοῦν μου), ἴδε 'Εμαυτοῦ. ||. (ὡς ἐνάρθρ.) τὸ μέσα, le dedans, l'intérieur, l'interne.

Μεσάζω, Μ. άσω, tenir le milieu. ||. (εὔχρ. συνήθ. ἡ μτχ.) Μεσάζων, κοιν. ὁ Μεσίτης, médiateur, entremetteur.

Μεσαῖος, α, ον, du milieu; mitoyen. ||. ὁ μεσαῖος δάκτυλος, le doigt du milieu. 2) (συχνότ.) moyen. ||. μεσαίας ἡλικίας, de moyen âge.

Μεσαίων, ῶνος ἢ ωνος (ὁ), le moyen âge.

Μεσάνυκτα (τὰ), κοιν. τὸ Μεσονύκτιον. ||. (ἐλλ.) ἀντὶ ἐπιῤ., en plein minuit.

Μεσεγγύησις, εως (ἡ), l' action de déposer un gage entre les mains d'un tiers pour garantie, séquestration, θ. §. consignation, θ. ἴδε καὶ Κατάθεσις.

Μεσέγγυον (τὸ), gage consigné, séquestre.

Μεσεγγυοῦχος (ὁ), νλγ., séquestre.

Μεσεγγυῶ, Μ. ήσω, déposer un gage entre les mains d' un tiers pour garantie, séquestrer

Μεσεντέριον (τὸ), ἀνατομ., mésentère.

Μέση (ἡ), κοιν. τὸ Μέσον, le milieu; l'entre deux. ||. ἐμϐαίνω εἰς τὴν μέσην, - Μεσολαϐῶ ἢ Μεσιτεύω, s'interposer; intercéder, intervenir, s'entremettre. ||. ἐμϐῆκεν εἰς τὴν μέσην νὰ τοὺς διαλλάξῃ, il s'est

eutremis de leur accommodement. ||. ἔμεινεν εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, ἴδε Μισός. ||. ἀφίνω τινὰ εἰς τὴν μέσην,(φρσ.), planter là quelqun. ||. εἰς τὴν μέσην τοῦ πελάγους, en pleine mer. ||. (καὶ κατὰ πλεονασμ.) μέσα εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου (τῆς ἀγορᾶς), en pleine rue, en plein marché. ||. εἶνε 'ως τὴν μέσην, (ὄχι γεμάτος, 'ως ἐπάνω), il n'est plein qu'à demi, il n'est qu'à demi plein. ||. ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην, (φρσ.), être convaincu. ||. ἐβγάλλω εἰς τὴν μέσην, découvrir; convaincre. ||. ἐβγάλω ἀπὸ τὴν μέσην, s'en défaire. §. ζῇ ἀπὸ τὴν μέσην, il vit sur le commun. 2)(ἰδιαιτ.) ἡ μέση τοῦ σώματος, le milieu du corps; la taille. ||. ἔχει λεπτὴν μέσην, elle a la taille fine. ||. τὸν ἔπιασ' ἀπὸ τὴν μέσην, il le prit à bras-le-corps (à fois de corps).

Μεσῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), qui est entre deux âges.

Μεσημβρία (ἡ), ἀρχ. τὸ Μεσημέριον. 2) (συνκδχ. καὶ γεωγρφ.) le midi, le sud. ||. τὰ δωμάτια ὅπου κατοικεῖ εἶνε πρὸς μεσημβρίαν, son appartement est au midi. ||. τὸ 'Ορλεὰν κεῖται πρὸς μεσημβρίαν τῶν Παρισίων, Orléans est au sud de Paris. ||. πλέει πρὸς μεσημβρίαν, (ναυτ.), faire sud, naviguer du côté du sud.

Μεσημβριάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), faire la méridienne.

Μεσημβρινὸς, ἡ, ὸν, du sud, du midi; méridional, austral. ||. ὁ μεσημβρινὸς (ἐνν. κύκλος), Γεωγρφ., le méridien. ||. αἱ μεσημβριναὶ ἐπαρχίαι, les pays méridionaux, le Midi. ||. βαθμὸς τοῦ μεσημβρινοῦ πλάτους, (Γεωγραφ.), degré de latitude sud. ||. ἡ μεσημβρινὴ Ἀμερικὴ, l'Amérique du Sud. ||. ὁ μεσημβρινὸς πόλος, le pôle austral ou sud, ἴδε καὶ Νότιος.

Μεσημερινὸς, ἡ, ὸν, de (du) midi, qui se fait à midi.

Μεσημέριον (τὸ), midi. ||. εἶνε μεσημέρι, il est (il se fait) midi. ||. εἶνε 'μέρα-μεσημέρι, (φρσ.), il fait déja grand jour ||. τὸν ἔκλεψαν 'μέρα-μεσημέρι, il fut volé en plein jour (en plein midi).

Μεσιακὸς, ἡ, ὸν, qui se fait ou qu'on donne par moitié. ||. (συνήθ. εὔχρ. τὸ πλθ. οὐδ.) Μεσιακὰ, ἐπίρ., à moitié. ||. δουλεύω τὸ ἀμπέλι μεσιακὰ, faire la vigne à moitié. ||. τὸ ἔχει δομένον μεσιακὰ, il l'a donné à moitié (à moitié fruit). ||. δίδω ζῶα μεσιακὰ, donner des bestiaux à cheptel.

Μεσιτεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ (ἐμπορο)μεσίτου, courtage. 2) =τῷ-

Μεσίτευσις, εως (ἡ), l'action d'intercéder (etc), médiation, θ. entremise, θ. intercession, θ.

Μεσιτεύω, Μ. εύσω, se faire (se rendre) médiateur, intercéder, s'interposer, intervenir, s'entremettre. ||. μεσιτεύω πρὸς συμβιβασμὸν, s'entremettre d'accommodement. ||. αἱ μεσιτεύουσαι δυνάμεις, les puissances médiatrices.

Μεσίτης, ου (ὁ) καὶ Μεσῖτις, ιδος (ἡ), médiateur, -trice; intermédiaire; intercesseur; entremetteur; (ἰδίως ἐμπορ.) courtier. ||. τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ μεσίτου, le courtage. ||. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μεσίτου, ἴδε-

Μεσιτικὸν (τὸ), la prime qu'on donne au courtier, le courtage. ||. τόσα τοῖς ἑκατὸν μεσιτικὰ, tant pour cent de courtage.

*Μεσόβαθρον (τὸ), pallier.

Μεσοβασιλεία (ἡ), interrègne.

Μεσόγαιος καὶ

Μεσόγειος, α καὶ ος, ον, situé au milieu des terres, méditerrané. ||. εἰς τὰ μεσόγαια, dans l'intérieur des terres. ||. (οὐσ.) ἡ Μεσόγειος (ἐνν. θάλασσα), la (mer) méditerannée. ||. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) ἡ πόλις κεῖται μεσογειότερον, la ville est située plus avant dans l'intérieur.

Μεσόκοπος, η, ον, qui est entre deux âges (d'un certain âge).

Μεσολάβησις, εως (ἡ), entremise, θ. intervention, θ. médiation, θ. intermédiaire, interposition, θ.

Μεσολαβῶ, Μ. ήσω, être l'intermédiaire, intervenir; s'interposer, s'entremettre, ἴδε καὶ Μέσῃ καὶ Μεσιτεύω. ||. τὸ μεσολαβοῦν διάστημα, l'espace intermédiaire. ||. φίλοι ἀμφοτέρων ἐμεσολάβησαν ἵνα τοὺς συμβιβάσουν, des amis communs s'interposèrent (se sont interposés) pour les réconcilier.

Μέσον (τὸ), κυρ. le milieu; §. (συνήθ. μτφορ.) moyen; parti, voie, θ. canal, expédient, ressource, θ. débouché, ἴδε καὶ Τρόπος. ||. τοῦτο εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον (τὸ φρονιμώτερον κτλ.) μέσον, c'est le parti le plus sûr (le plus prudent, le plus sage etc). ||. προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ μέσον νὰ 'γλυτώσῃ (νὰ 'ξεμπερδεύσῃ), il cherche un débouché pour se tirer d'affaire. ||. μὲ τὸ μέσον (διὰ μέσου) τοῦ δεῖνος, par le moyen (par l'intermédiaire, par le canal, par la voie, par l'entremise, par l'interposition) d'un tel. ||. ἡ ψυχὴ συγκοινωνεῖ μὲ τὰ ἐκτὸς ἀντικείμενα διὰ μέσου τῶν αἰσθήσεων, l'âme n'a de communication avec les objets extérieurs que par l'intermediaire des sens.

Μεσονύκτιον (τὸ), le minuit.

Μεσοπεντηκοστὴ (ἡ), l'entre Pâques et Pentecôte.

Μεσοπύργιον (τὸ), ὀχυρωμτ. (τὸ μεταξὺ δύο πύργων τεῖχος), courtine, θ.

Μέσος, η, ον, qui est au milieu ou entre deux; moyen; mitoyen. ||. τὸ μέσον, le milieu. ||. διὰ μέσου. ἴδε Μέσον. §. (Γρμτ.) en parenthèse. ||. μέσον ῥῆμα, (Γρμτ.), verbe moyen ou réfléchi. ||. ὁ μέσος ὅρος, le juste milieu, moyen terme, un médium, ('Ιταλ.) un mezzotermine.

Μεσότριβος, η, ον, (κυρ. ἐπὶ φορεμάτ.), à demi usé.

Μεσουράνησις, εως (ἡ), passage du soleil au méridien.

Μεσουρανῶ, Μ. ήσω, être ou ar-

river au milieu du ciel; (ἀςρνμ.) passer au méridien.
Μεσόφρυον (τὸ), l' entre-deux des sourcils.
Μεσπιλέα (ἡ), δ., néflier.
Μέσπιλον (τὸ), 'πωρ., nèfle, θ.
Μεστόνω, Μ. ώσω, parvenir en pleine maturité.
Μεστὸς, ή, όν, plein, mûr, mûri.
Μέστωμα (τὸ), maturité, θ.
Μετὰ, πρόθ. (σημ. μετὰ γεν. μὲν 1) (τὸ Ὁμοῦ), avec. ||. ἐὰν ὁ θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν, si Dieu est avec nous, il n'y aura personne contre nous, ἴδε ☧ Μέ. 2) (Τρόπον), μεθ' ὅρκου, sous serment. ||. μετὰ χαρᾶς, avec joie. 3) (μετὰ αἰτ. δὲ) τὸ Ὕστερον, depuis; après, postérieurement à, au bout de. ||. μετὰ ταῦτα, après cela, après quoi, ensuite. ||. τοῦτο συνέβη μετὰ ταῦτα, cela est arrivé (n' est arrivé que) postérieurement. ||. μετὰ τὸ γεῦμα (τὸ δεῖπνον), après dîner (souper). ||. μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα, à trois jous de là. ||. μετὰ τρεῖς μῆνας, trois mois après, au bout de trois mois. ||. μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, après le déluge. ||. μετὰ τὸν περίπατον, après la promenade. ||. (εἰς τὰς συναλλαγμ.) μετὰ δέκα ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεως, à dix jours de vue. ||. μετ' οὐ πολὺ, μετ' ὀλίγον, bientôt, dans peu.
Μεταβαίνω, Μ. (θὰ) μεταβῶ, passer d'un lieu à un autre, se porter, se transporter. ||. μετέβη ἐπιτοπίως, il se transporta sur les lieux.
Μεταβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), changer, convertir, transmuer. ||. (μσ. αὐτπθ.) se changer, varier. ||. μεταβάλλω τὴν σωματικὴν ποινὴν εἰς χρηματικὴν, convertir la peine corporelle en peine pécuniaire. ||. κατεδικάσθη εἰς δεσμὰ διὰ βίου, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς μετέβαλε τὴν ποινήν του εἰς εἱρκτὴν, il fut condamné aux travaux forcés, mais le roi commua sa peine à celle de la reclusion. ||. ὁ καιρὸς μεταβάλλεται ἀδιακόπως, le temps varie continuellement. ||. ὁ οἶνος μετεβλήθη εἰς ὄξος, le vin s'est converti en vinaigre. ||. τοιοῦτος εἶν' ὁ χαρακτήρ μου, δὲν δύναμαι νὰ μεταβληθῶ, telle est mon caractère, je ne saurais me changer.
Μεταβάπτω, Μ. βάψω, teindre en une autre couleur.
Μετάβασις<μεταβαίνω>, εως (ἡ), passage d'un lieu a un autre; (ῥτρ.) transition, θ. (Νμ.) transport (sur les lieux).
Μεταβατικὸς, ή, όν, propre à se transporter, ambulant; (Γρμτ.) transitif; (Φλσφ.) transitoire.
Μεταβιβάζω, Μ. άσω, faire passer ailleurs, transporter.
Μεταβίβασις, εως (ἡ), l'action de transporter (etc), (ἰδιαιτ. Νμ.) dévolution, θ.
Μεταβιβαστικὸς, ή, όν, qui a la force de transporter; (ἰδιαιτ. Νμ.) dévolutif.
Μεταβληθῶ, πθ. μέλλ. τῆς ὁριςτ. ἡ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεταβάλλω.
Μεταβλητός, ή, όν, qui peut être changé, muable, changeant; convertible.
Μεταβολὴ (ἡ), changement; conversion, θ. convertissement, transmutation, θ. mutation, θ. variation, θ. vicissitude, θ. ||. ἔγιναν πολλαὶ μεταβολαὶ, plusieurs changements ont eu lieu, il y a eu de nombreuses mutations. ||. αἱ μεταβολαὶ τῆς τύχης, les vicissitudes de la fortune.
Μεταβουλεύομαι, Μ. βουλευθῶ (θὰ), changer d'avis, se raviser.
Μεταγγίζω, Μ. ίσω, transvaser; reverser; (ἰδίως ἐπὶ οἴνου) soutirer, dépoter. ||. τὸ κρασὶ πρέπει νὰ μεταγγίζηται πρὶν ἀνθήσουν τ' ἀμπέλια, il faut soutirer le vin avant que la vigne soit en fleur. ||. μεταγγίζω τὸ κρασὶ (ἀφ' οὗ καταςταλάξῃ) εἰς βωκάλια, tirer le vin au clair.
Μεταγγισμὸς (ὁ), l'action de transvaser (etc), transfusion, θ. (ἰδίως ἐπὶ οἴνου) soutirage, dépotement, (καὶ ἀπὸ τοῦ ληνοῦ εἰς τὰ βαγένια) décuvaison καὶ décuvage.
Μεταγενέστερος, α, ον, qui naît (qui vient ou qui se fait) après, subséquent; postérieur. ||. ὁ συγγραφεὺς οὗτος εἶνε μεταγενέςερος (τοῦ δεῖνος), cet auteur est postérieur à tel autre. ||. ἡ μεταγενεστέρα διαθήκη ἀναιρεῖ τὴν πρὸ αὐτῆς, un testament subséquent annule le premier. ||. (ἀπολ.) οἱ μεταγενέστεροι, les hommes à venir, ceux qui viendront après nous, la postérité.
Μεταγλωττίζω, Μ. ίσω, ἀρχ. = Μεταφράζω.
Μεταγλώττισις, εως (ἡ), ἀρχ. = Μετάφρασις.
Μεταδίδω, Μ. (θὰ) Μεταδώσω (ἀόρ. Μετέδωκα ☧.), faire part, communiquer; imprimer (un mouvement, de la force etc). ||. ἡ κίνησις τὴν ὁποίαν σῶμά τι μεταδίδει εἰς ἄλλο, le mouvement qu'un corps imprime (communique) à un autre. ||. (καὶ αὐτπθ.) ἡ νόσος αὕτη μεταδίδεται εὐκόλως, cette maladie se communique aisément.
Μεταδόσιμος (ὁ, ἡ), qui se peut communiquer, communicable.
Μετάδοσις, εως (ἡ), l'action de faire part (de communiquer), communication, θ. || ἡ — τῆς νόσου (τοῦ μολύσματος), la communication de la maladie (du virus). ||. ἡ — τῶν ἀχράντων μυςηρίων, l'administration de saints sacrements, la communion.
Μεταδοτικος, ή, όν, qui aime à faire part, communicatif; libéral. §.(ἐπὶ ἀσθενειῶν) = Κολλητικὸς, contagieux.
*Μεταθέσιμος (ὁ, ἡ), amovible. ||. οἱ δικασταὶ δὲν πρέπει νὰ ἦναι μεταθέσιμοι, il ne faut pas que les juges soient amovibles.
Μετάθεσις, εως (ἡ), transposition, θ. translation. ||. ἡ—τῆς

ἑορτῆς (ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡμέραν), la translation d'une fête. ||. » ἐξ ἀνάγκης ϗ νόμου μετάθεσις, « παροιμ., la necessité contraint la loi.

Μεταθέτω, Μ. θέσω, κοιν. ἀντὶ Μετατίθημι, transporter; déplacer.

Μεταίχμιον (τὸ), (κυρ.) espace entre deux armées; (ἐν γέν.) intervalle; l'entre-deux.

Μετακαλῶ, Μ. καλέσω, faire revenir, rappeler.

Μετακίνησις, εως (ἡ), déplacement.

Μετακινητὸς, ή, ὸν, qui peut être déplacé, amovible.

Μετακινῶ, Μ. ήσω, mouvoir une chose de sa place, déplacer, remuer. ||. τὸ κρασὶ δὲν πρέπει νὰ μετακινῆται ὅταν ἀνθίζουν τὰ ἀμπέλια, il ne faut pas remuer le vin quand la vigne est en fleur.

Μετάκλησις ⟨μετακαλῶ⟩, εως (ἡ), rappel.

Μετακομίζω, Μ. ίσω, transporter. ||. μετακομίζω τὰ πράγματά μου (εἰς ἄλλην οἰκίαν), déménager ses meubles (ses effets). ||. μετακομίζω πραγματείας (ϗ.) ἀπὸ πλοίου εἰς πλοῖον, transborder d'un navire à l'autre (des chargements etc).

Μετακόμισις, εως (ἡ), l'action de transporter, transport; trat...t. ||. ἡ μετακόμισις τῶν βιβλίων ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εἰς τὴν νέαν βιβλιοθήκην, le transfert des livres de l'ancienne à la nouvelle bibliothéque.

Μεταλαμβάνω, Μ. λάβω (θὰ), (κυρ. ἐνν. τῶν θείων μυστηρίων), faire ses dévotions (ses pâques, son bon jour), communier. §. (καταχρ. ὡς ἐκ τοῦ ἱερέως) ἀντὶ Μεταδίδωμι (τῶν θείων μυστηρίων). ||. τὸν μετάλαβαν, ἴδε Κοινωνῶ.

Μετάληψις, εως (ἡ), κυρ. (ἡ τῶν θείων μυστηρίων), communion, θ. 2) (ῥητ.) métalepse, θ.

Μεταλλαγὴ (ἡ), changement, permutation, θ. §. échange.

Μεταλλάσσω, Μ. άξω, échanger; permuter; relayer (des ouvriers, des travailleurs).

Μεταλλεία (ἡ), recherche des métaux, exploitation (d'une mine), θ. fouille, θ.

Μεταλλεῖον (τὸ), mine, θ. minière, θ.

Μεταλλεύσιμος (ὁ, ἡ), exploitable.

Μεταλλεύω, Μ. εύσω, faire des fouilles, tirer de la mine, exploiter.

Μεταλλικὸς, ή, ὸν, qui a rapport aux métaux ou qui se tire d'une mine, metallique; minéral. ||. μεταλλικὴ ὕλη, substance (matière) minérale. ||. μεταλλικὰ ὕδατα, des eaux minérales.

Μεταλλοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à un métal, qui en a l'apparence, metalliforme, métalloïde.

Μέταλλον (τὸ), métal.

Μεταλλουργεῖον (τὸ), lieu où l'on travaille les métaux.

Μεταλλουργία (ἡ), travail des métaux, metallurgie, θ.

Μεταλλουργὸς (ὁ), qui travaille les métaux ou dans une mine, mineur.

Μεταμανθάνω, Μ. μάθω (θὰ), changer ses habitudes; désapprendre.

Μεταμέλει, ἀρχ. ἀπρσ. μὲ δοτ., se repentir.

Μεταμέλεια (ἡ), ἀρχ. = Μετάνοια, repentir, résipiscence, θ.

Μεταμορφόνω, Μ. ώσω, transformer, métamorphoser. ||. (πθ. ἰδιαιτ. ἐπὶ τῆς μεταμορφ. τοῦ Χριστοῦ) se transfigurer.

Μεταμόρφωσις, εως (ἡ), transformation, θ. métamorphose, θ. ||. ἡ—τοῦ Χριστοῦ, la transfiguration (du Jesus Crist).

Μεταμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω, (ἀρχ.), faire changer d'habit ou d'habillement, travestir, déguiser.

Μεταμφίεσις, εως (ἡ), changement d'habits ou d'habillement, travestissement; déguisement.

Μετανάστασις, καὶ

Μετανάστευσις, εως (ἡ), émigration, θ.

Μεταναστεύω, Μ. εύσω, émigrer.

Μετανάστης, ου (ὁ), émigré, emigrant.

Μετάνοια (ἡ), repentir, (ἰδίως ἐκκλησ.) repentance, θ. penitence, θ. ||. οἱ καρποὶ τῆς μετανοίας, les fruits de la péni tence. ||. τὰ ἔργα τῆς μετανοίας, les œuvres pénitentielles. ||. τώρα εἶνε καιρὸς μετανοίας (νηστείας κτλ.), c'est un temps de pénitence. 2) (συν. κοχ.) ἀντὶ Γονυκλισία, génuflexion, θ. prosternation, θ.

Μετανοῶ (χυδ. Μετανοιόνω), Μ. ήσω, changer d'avis, se raviser; (συνήθ.) se repentir; (Ἐκκλησ.) regretter; faire pénitence. ||. (μτφορ.) θὰ τὸ μετανοήσῃς, (φρσ.), il vous en cuira, vous vous en repentirez. ||. μετενόησα διότι τὸν ὡμίλησα τόσον ἀποτόμως, je regrette (je me repens) de lui avoir parlé trop durement. ||. (Ἐκκλησ.) οἱ μετανοοῦντες (οἱ ὑπὸ κανόνα πνευματικοῦ), les pénitents.

Μεταξᾶς, ᾶ (ὁ), marchand ou fabriquant en soie.

Μετάξι (τὸ), soie, θ.

Μεταξουργεῖον (τὸ), lieu ou l'on travaille la soie, soierie, θ.

Μεταξουργία (ἡ), l'action de travailler la soie.

Μεταξουργὸς (ὁ, ἡ), ouvrier en soie.

Μεταξὺ, ἐπίρ. ἢ πρόθ., entre (ἐπὶ δύο), parmi (ἐπὶ πολλῶν), au milieu. ||. μεταξύ των, entre eux. ||. ἡ μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου ἀπαντωμένη διαφορὰ γίνεται ἐπαισθητοτέρα μεταξὺ λαοῦ καὶ λαοῦ, la difference qui se trouve d'homme à homme se fait encore plus sentir de peuple à peuple. ||. ἡ Τίρυνς κεῖται μεταξὺ Ναυπλίου ϗ Ἄργους, Tirynthe est située (git) entre Nauplie et Argos. ||. τὸ φαιὸν εἶνε μεταξὺ μέλανος καὶ λευκοῦ, le gris est entre le blanc et le noir. ||. ϗ ἐνάρθρ.) τὸ μεταξὺ, l'espace entre, l'intervalle. ||. ἐν τῷ μεταξὺ, εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ, dans (pendant) cet intervalle,

sur ses entrefaites, ἴδε ἐν Ἀναμεταξύ.

Μεταξωτὸς, ἡ, ὀν, de soie. ||. (οὐσ.) μεταξωτὸν (ἐνν. ὕφασμα), étoffe de soie, θ. ||. μαντίλι μεταξωτὸν, mouchoir de foulard, foulard. ||. κάλτσαις μεταξωταῖς, des bas de soie. ||. (πλθ.) μεταξωτὰ (ἐνν. ὑφάσματα), de soieries. ||. ἐμπορεύεται μεταξωτὰ, κάμνει τὸ ἐμπόριον τῶν —, il fait le commerce de soieries.

Μεταξώδης, ους (ὁ, ἡ), soyeux.

Μεταπείθω, Μ. πείσω, faire changer d'avis, faire revenir (d'une opinion), dissuader, détourner. ||. δυσκόλως θὰ τὸν μεταπείσῃς, difficilement le ferez-vous revenir. ||. εἶνε πεισματάρης, δὲν μεταπείθεταί ποτε, il est opiniatre, il ne revient jamais.

Μεταπέμπομαι, Μ. πέμψομαι, (ἀρχ.), envoyer chercher, faire venir, mander. ἴδε Μηνῶ.

Μετάπεμπτος (ὁ, ἡ), appelé, mandé.

Μεταπήδησις, εως (ἡ), l'action de sauter d'un lieu à un autre.

Μεταπηδῶ, Μ. ήσω, sauter d'un lieu à un autre; (μτφορ.) passer brusquement d'une chose (d'un sujet qu'on traite) à un autre.

Μεταπιάνω, Μ. πιάσω (θὰ), aider, donner un coup de main à quelqu'un.

Μεταπίπτω, Μ. πέσω (θὰ), tomber (tourner) autrement, prendre une autre face.

Μεταπλασμὸς (ὁ), transformation; (Γρμτ.) métaplasme.

Μεταπλάττω, Μ. πλάσω, façonner d'une autre manière, donner une autre forme (autre tournure), changer.

Μεταποίησις, εως (ἡ), transmutation, θ. conversion, θ. réforme, θ. ἴδε καὶ Μεταβολή.

Μεταποιῶ, Μ. ήσω, faire d'une autre manière, refaire, réformer, refondre; transmuer; convertir.

Μεταπούλημα (τὸ), revente, θ.

Μεταπουλητὴς, οῦ (ὁ), κοιν. ὁ Μεταπράτης.

Μεταπουλῶ, Μ. ήσω, ἴδε Μεταπωλῶ.

Μεταπράτης, ου (ὁ), revendeur, regrattier.

Μετάπτωσις ⟨μεταπίπτω⟩, εως (ἡ), changement de place (de position); (ἰατρ. καὶ γρμ.), métaptose, θ.

Μεταπύργιον (τὸ), ἴδε Μεσοπύργιον.

Μεταπωλῶ, Μ. ήσω, revendre.

Μεταρρυθμίζω, Μ. ίσω, changer (en mieux), réformer.

Μεταρρύθμισις, εως (ἡ), réformation, θ. réforme.

Μετάρσιος, α ἢ ος, ον, (ἀρχ.), qui plane dans les airs.

Μετασάλευμα (τὸ), remuement ἢ remûment.

Μετασαλεύω, Μ. εύσω, = Μετακινῶ, remuer.

Μετάστασις ⟨μεθίστημι⟩, εως (ἡ), changement d'état (de lieu etc), déplacement; (ἰατρ.) transport.

Μετασχηματίζω, Μ. ίσω, changer la forme, transformer, refondre, réformer, déguiser.

Μετασχημάτισις, εως (ἡ), transformation, θ. réformation, θ. déguisement, refonte, θ.

Μετατίθημι, Μ. μεταθέσω, ἀρχ. ἀντὶ Μεταθέτω.

Μετατοπίζω, Μ. ίσω, changer qc. (faire changer) de place, déplacer, transposer; transporter. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) changer le place, se déplacer.

Μετατόπισις, εως (ἡ) καὶ

Μετατόπισμα (τὸ), déplacement, transposition, θ.

Μετατυπόνω, Μ. ώσω, réimprimer.

Μετατύπωσις, εως (ἡ), réimpression, θ.

Μεταφέρω, Μ. φέρω (θὰ), transférer; (ἐπὶ πρσ.) traduire; transporter; reporter, ἴδε ἐν Μετακομίζω.

Μεταφορὰ (ἡ), transport; §. (ῥτρ.) métaphore, θ. §. (ἐπὶ λογαρ. κλπ.) report; (ἐμπορ. ἐπὶ συναλλαγμ.) transfert.

Μεταφορικός, ἡ, όν, métaphorique, figuré. ||. ἡ μεταφορικὴ σημασία, l'acception figurée.

Μεταφορικῶς, ἐπίρ., par métaphore; figurément, au figuré. ||. κυρίως καὶ μεταφορικῶς, au propre et au figuré.

Μεταφράζω, Μ. φράσω, traduire, interprêter. ||. ἡ συνθήκη μετεφράσθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν (Ἑλληνιστὶ) ὑπὸ τῶν ἑρμηνέων, le traité fut mis en Grec par les interprètes. ||. μεταφράζειν χωρίον τι λέξιν πρὸς λέξιν, rendre un passage mot à mot. ||. αὐτὴ ἡ λέξις δὲν μεταφράζεται (δὲν εἶνε δυνατὸν, εἶν' ἀδύνατον νὰ μεταφρασθῇ), ce mot ne peut se traduire, il n'est pas traduisible, il est intraduisible.

Μετάφρασις, εως (ἡ), traduction, θ. version, θ ||. ἡ μετάφρασις (τῆς Γραφῆς ὑπὸ) τῶν Ἑβδομήκοντα (ἢ) τῶν Ο', la version des Septantes.

Μεταφραστέος, α, ον, qui peut se traduire, traduisible.

Μεταφραστὴς, οῦ (ὁ), traducteur; interprète.

Μεταφύτευσις, εως (ἡ), transplantation, θ.

Μεταφυτεύω, Μ. εύσω, transplanter; déplanter.

Μεταχείρησις, εως (ἡ), emploi, usage.

Μεταχειρίζομαι, Μ. χειρισθῶ (θὰ), employer, faire usage d'une chose, s'en servir, user, disposer, s'aider de, traiter; manier; (ἐπὶ γυν.) jouir ou abuser de. ||. δὲν τὸ χρειάζομαι πλέον, καὶ διὰ τοῦτο ἠμπορεῖτε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε, je n'ai plus besoin de cela, vous pouvez en disposer. ||. τί τρόπον μετεχειρίσθη; de quel moyen s'est-il servi? ||. μετεχειρίσθησαν διαφόρους τρόπους, on s'y prit de différentes manières. ||. μεταχειρίζεται σύχνὰ τὴν αὐτὴν λέξιν, il se sert souvent du même mot. ||. δὲν μεταχειρίζεται τὸ δεξιόν του χέρι, il ne s'aide pas du bras droit. ||. μεταχειρίζεται τὰ λουτρὰ, il prend les eaux.

Μετεβλήθην, ης, η, πθ. ἀόρ. τοῦ Μεταβάλλω.

Μετεμψύχωσις, εως (ἡ), transmigration de l'âme d'un corps

dans un autre, metempsycose, θ.

Μετέπειτα, ἐπίῤ.='Έπειτα, ensuite, après.

Μετέρχομαι, Μ. (θὰ) μετέλθω, exercer, pratiquer, professer. ||. μετέρχομαι τὸ ἐμπόριον, faire le négoce, ἴδε καὶ Ἐμπορεύομαι. ||. μετέρχεται τὴν ἰατρικὴν, il professe (il pratique) la médecine. ||. τί ἐπάγγελμα μετέρχεται; quelle profession exerce-t-il?

Μετέσχον, ἀόρ. τοῦ —

Μετέχω, Μ. μεθέξω, avoir ou prendre part, participer à, tenir de. ||. μετέχει τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης κατὰ τὸ ἓν τέταρτον, il est dans cette affaire pour un quart.

Μετεωρίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), suspendre en l'air, élever; (χημ.) sublimer.

Μετεωρισμὸς (ὁ), l'action d'élever ou de s' élever dans les airs; (χημ.) sublimation, θ.

Μετεωρολογία (ἡ), météorologie, θ.

Μετεωρολογικὸς, ἡ, ὸν, météorologique.

Μετέωρος (ὁ, ἡ), ἀρχ., élevé ou suspendu en l'air; qui est tout en l'air; §. (μτφορ.) qui est dans l'attente ou en suspens; flottant, indécis, incertain. ||. δίκη—, cause pendante, ἴδε Ἐκκρεμής. ||. ἡ νίκη ἦτον ἐπὶ πολὺ μετέωρος, la victoire a été long temps en balance (fut long temps balancée).

Μετοικεσία (ἡ), émigration, θ. transmigration.

Μετοίκησις, εως (ἡ), déménagement, délogement.

Μετοικίζω, Μ. ίσω, faire changer de demeure, transporter les habitans d' un lieu à un autre, transplanter

Μετοίκισις, εως, transplantation des habitans d'un lieu à un autre.

Μέτοικος (ὁ, ἡ), étranger domicilié.

Μετοικῶ, Μ. ήσω, changer de demeure (de logis), déménager, déloger.

Μετονομάζω, Μ. άσω, changer le nom, donner un autre nom.

Μετουσία (ἡ), ἀρχ. participation, θ.

Μετουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, (Γρμτ.), dérivatif.

Μετουσιόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀρχ.) transsubstantier.

Μετουσίωσις, εως (ἡ), θλγ., transsubstantiation, θ.

Μετοχέτευσις, εως (ἡ), dérivation, θ.

Μετοχετεύω, Μ. εύσω, dériver, faire dériver. §. (μτφορ.) transmettre, faire passer. ||. ὑπάρχει πλησίον βρύσις, ὅθεν εἶνε εὔκολον νὰ μετοχετευθῇ τὸ ὕδωρ, il y a tout près une fontaine, d' où il est facile de dévoyer l' eau.

Μετοχὴ (ἡ), = Μέθεξις, participation, θ. §. (Γρμτ.) participe. ||. μετοχὴ εἰς ἑταιρίαν, action, θ. ||. τὸ ποσὸν τῆς μετοχῆς (ἑκάστου συνεταίρου), l' apport. ||. ἔχω τρεῖς μετοχὰς εἰς τὴν (δεῖνα) ἑταιρίαν, j' ai trois actions à la compagnie de...

Μετόχι (τὸ), église succursale; annexe, θ.

Μετοχικὸς, ἡ, ον, (Γρμτ.), qui concerne les participes, qui vient des participes, ἴδε Ῥηματικός.

Μέτοχος (ὁ, ἡ), qui participe à; participant; intéressé dans (une affaire, une entreprise). ||. μέτοχος εἰς ἑταιρίαν, actionnaire. ||. εἴμεθα μέτοχοι τῆς (δεῖνα) ἐργολαβίας, nous sommes actionnaires dans l' entreprise de...

Μέτρημα (τὸ), l'action de mesurer ou de compter, mesurage; dénombrement, énumération, θ. recensement; (ἰδίως ἐπὶ νομισ.) numération, θ.

Μετρητὴς, οῦ (ὁ), mesureur.

Μετρητὸς, ἡ, ὸν, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) πληρόνω μὲ μετρητὰ (ἐνν. ἀργύρια), payer comptant (en argent comptant, au comptant), payer en espèces sonnantes (en deniers comptants, [καὶ Νμ.] à deniers découverts), ἴδε καὶ Χείρ. ||. παίζω μὲ μετρητὰ jouer bon jeu, bon argent (argent sur table).

Μετριάζω, Μ. άσω, modérer, tempérer; adoucir; corriger; mitiger. ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.) se tempérer. ||. νὰ μετριάσῃ τὴν ποινὴν, mitiger la peine.

Μετρίασμα (τὸ) καὶ

Μετριασμὸς (ὁ), l'action de tempérer (de modérer etc), mitigation, θ. adoucissement, modération, θ.

Μετρικὸς, ἡ, ὸν, relatif à la mesure; (Γρμτ.) métrique.

Μετριοπάθεια (ἡ), modération, θ.

Μετριοπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), modéré (dans ses passions).

Μέτριος, α, ον, modéré, tempéré, mesuré. §. médiocre; moyen; (οἰκ.) tel quel. §. modique; raisonnable, honnête. ||. ἦτον μέτριος τὸ ἀνάστημα, il était de taille moyenne. ||. ἔχει πολλὰ μετρίαν κατάστασιν, il a un bien fort modique. ||.; ἔχει κατάστασιν; μετρίαν, a-t-il du bien? assez peu. ||. μετρία τιμὴ, juste prix, prix modéré (raisonnable). ||. εἰς τὰ μεσόγεια (τῆς νήσου) ὁ καύσων εἶνε μετριώτερος παρὰ εἰς τὰ παράλια, dans l'intérieur (de l' île) la chaleur est plus tempérée que sur les côtes.

Μετριότης, ητος (ἡ), modération, θ. §. médiocrité, θ.

Μετριοφροσύνη (ἡ), modestie, θ.

Μετριοφρονῶ, Μ. ήσω, être modeste.

Μετριοφρόνως, ἐπίῤ., modestement.

Μετριόφρων, ονος (ὁ, ἡ), modeste. ||. εἶνε πολλὰ μετριόφρων, il est d'une grande modestie.

Μετρίως, ἐπίῤ. modérément. §. médiocrement, modiquement. §. convenablement; assez; tant bien que mal, passablement, (οἰκ.) tellement quellement; là là. ||. πῶς ἔχετε; μετρίως, comment vous portez-vous? comme cela (tellement quellement).

Μέτρον (τὸ), mesure (κυρ. καὶ

μτφορ.) θ. §. dimension, θ. §. compte. §. modération, θ. juste milieu. §. (γρμτ.) mesure des vers, mètre. ||. 'πάρε τὸ μέτρον τοῦ ποδαριοῦ τȣ, prenez la mesure de son pied. ||. λαμβάνω τὰ μέτρα μȣ, (φρσ.), prendre ses mesures (ses dimensions). 2) εἶδ. μέτρ. χωρητ. (δια τὰ ὑγρὰ), mesure, θ. métrète, θ.

Μετρῶ, Μ. ήσω, mesurer; prendre les dimensions. §. faire le dénombrement (le recensement) de, compter, nombrer, énumérer; recenser; (μτφορ.) ἴδε Λογαριάζω. ||. τὰ χρήματα ἐμετρήθησαν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, la numération des deniers a eu lieu en présence du notaire. ||. μετρᾷ ταῖς βούκαις του, (φρσ.), compter les morceaux de q. ||. μετρῶ τὰς ψήφους, faire le (procéder au) recensement des voix, faire le dépouillement du scrutin. ||. μετρῶ τοὺς κατοίκους πόλεως, recenser (faire le recensement de) la population d'une ville. ||. (μτφορ.) μετρᾷ τὰ βήματά του, regler (compter, compasser) ses pas (ses démarches). ||. ἀπὸ τὰ μετρημένα τρώγει ὁ λύκος, (παροιμ.), brébis comptées le loup les mange.

Μέτωπον (τὸ), front; §. (μτνμ. ἐπὶ κτιρ.) façade, θ. face, θ. le devant. ||. προσβάλλειν κατὰ μέτωπον, attaquer de front.

Μέχρι καὶ (πρὸ φων.) Μέχρις, ἐπίρ. ἢ πρόθ., jusque. ||. ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, de la tête au pieds, de pieds en cap. ||. μέχρι τίνος (ἐνν. χρόνου); jusqu' à quand? ||. μέχρι τινὸς, jusqu' à un certain point. ||. μέχρις οὗ, μέχρις ὅτου, tant que, jusqu'à ce que. ||. μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίςου ὑπηρέτου, jusqu' au moindre des valets.

Μὴ, ἐπίρ. ἢ μόρ. Ἀπαγορ. ἢ Ἀρν. ἢ Ἀποτρεπτ., non, ne, ne pas. ||. μὴν ὑπάγῃς ἐκεῖ, n' y allez pas. ||. μοὶ εἶνε ἀδιάφορον νὰ γράψω ἢ νὰ μὴ γράψω, il m'est indifiérent d'écrire ou de n' écrire pas (ou de ne pas écrire). ||. φοβεῖται μὴ τὸν ἰδοῦν, il craint d'être vu. ||. πρόσεχε (νὰ) μὴ σὲ ἀπατήσουν, prenez garde qu'on ne vous séduise. ||. πρόσεχε (φυλάξου) μὴ τὸ ἐγγίσῃς, garde-toi d'y toucher. ||. μὴ γένοιτο! à dieu ne plaise! ||. τὸ Μὴ περαιτέρω, ἴδε Περαιτέρω. ||. εἰ δὲ μὴ, si non, autrement.

Μηδαμινὸς, ή, ὸν, qui n' est d'aucun prix (d'aucune inportance), homme de néant (de rien), nul, vil.

Μηδαμινότης, ητος (ἡ), le néant (d' une chose); la nullité (d'une personne).

Μηδὲν, ενὸς, οὐδ. τοῦ (ἀρχ.) Μηδεὶς, rien. ||. (συνήθ. ἐνάρθρ.) τὸ μηδὲν, le néant. ||. ὁ θεὸς παρήγαγε τὰ πάντα ἐκ τοῦ μηδενὸς, Dieu a tiré toutes choses du néant (de rien).

Μηδενίζω, Μ. ίσω, réduire (mettre) au néant, anéantir, annuler; (Νμ.) annihiler.

Μηδενικὸν (τὸ), nulle, θ. zéro. ||. τὸ θερμόμετρον εἶνε τόσους βαθμοὺς κάτω (ἢ ὑπεράνω) τοῦ μηδενικοῦ, le thermomètre est à tant de degrés au dessous ou au dessus de zéro.

Μηδέποτε, ἐπίρ., jamais.

Μῆκος, ους (τὸ), longueur, θ. long. §. prolixité, θ. §. (ἀστρνμ. καὶ Γεωγρφ.) longitude, θ. ||. κατὰ μῆκος, de long, en long; (ἐπιστημ.) longitudinalement. ||. καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, tout le long de la route.

Μηκησμὸς (ὁ), bêlement.

Μηκῶμαι (χωρὶς Μ.), ῥ. bêler, (συγχ. τῷ Μυκῶμαι).

Μήκων, ονος (ἡ), φ. καὶ ἄνθ., pavot.

Μηκώνιον (τὸ), premiers excréments des enfans nouveau-nés, méconium.

Μηλάκι ἢ Μηλαράκι (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῆλον, petite pomme, pommelette, θ.

Μηλέα (ἡ), δ., pommier.

Μῆλι (τὸ), ἐργαλ. χειρȣργ., sonde (de chirurgien), θ.

Μῆλον (τὸ), 'πωρ. pomme, θ. ||. γλυκὸν (ἀπὸ) μῆλα, compote de pommes. ||. πηκτὴ (ἀπὸ) μῆλα, gelée de pommes, (Τουρκ. ἐλμασιέ).

Μηλοπέπων, ονος (ὁ), ἀρχ. τὸ Χειμωνικὸν, melon d'eau, pastèque, θ.

Μηλότσεφλον (τὸ), pelure de pomme.

Μὴν, μηνὸς (ὁ), mois. ||. ἡ πρώτη (ἡ δευτέρα κτλ.) τοῦ μηνὸς, le premier (le second ou le deux etc) du mois. ||. πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; quel quantième du mois avons-vous? ||. ἐτελείωσεν ὁ μὴν, le mois est expiré. ||. πληρόνειν κατὰ μῆνα (μὲ τὸν μῆνα), payer par mois (au mois). ||. κερδίζει τόσα τὸν μῆνα, il gagne tant par mois. ||. ἡ ἐγγαστρωμένη εἶνε ἢ ἐμβῆκεν εἰς τὸν μῆνάτης, elle est à son terme, elle est ou est entrée dans son neuf (son neuvième).

Μηνιαῖος, α, ον, qui dure un mois ou qui se renouvelle chaque mois, mensuel. ||. ἡ μηνιαία κατάςασις τῶν ἐξόδων, l'état mensuel des dépenses. ||. (οὐσ.) μηνιαῖον (τὸ), (ἐνν. μίσθωμα), τὸ -

Μηνιάτικον (τὸ), mois. ||. τοῦ χρεωςεῖ δύο μηνιάτικα (δύο μηνιαῖα), il lui doit deux mois. ||. τοῦ προεπλήρωσα τὸ μηνιάτικον, je lui ai avancé le mois.

Μῆνιγξ, ιγγος (ἡ), tempe, θ.

Μηνίσκος (ὁ), crochet; guillemet. ||. χωρίζω διὰ μηνίσκων, distinguer par des guillemets, guillemeter.

Μήνυμα (τὸ), l'action de mander (de faire venir etc).

Μηνῶ (κοιν. ἀντὶ Μηνύω), Μ. ύσω, mander, faire savoir ou faire venir, envoyer chercher. ||. ἐμήνυσαν τὸν ἰατρὸν (νὰ ἔλθῃ), on a mandé le médecin. ||. τὸν ἐμήνυσα νὰ ἔλθῃ, je lui ai mandé qu'il vint (de venir). ||. μὴ κάμῃς τίποτε ἂν δὲν σὲ μηνύσω, ne faites rien, que je ne vous aie donné de mes nouvelles. ||. μήνυσέ με πῶς εἶσε, faites-moi savoir de vo-

nouvelles. ||. μὲ ἐμήνυσεν ὅτι ἔφθασεν ὑγιής, il m'a fait savoir qu'il était arrivé en bonne santé. ||. μὲ μηνᾷ ὅτι ἀσθενεῖ, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἰδῶ, il m'envoie dire qu'il est malade et me fait prier de l'aller voir.

Μήπως, ἐπίρ. διςακτ., que, de peur que, si. ||. (ἐρωτηματ.) est-ce que? ||. μήπως εἶσθε ἐνωχλημένος; seriez-vous incommodé? ||. μήπως ἀναχωρεῖ; est-ce qu'il part? ||. καὶ μήπως τὸ ἠξεύρω; est-ce que je le sais? ||. μήπως εἶμ' ἐγώ; est-ce moi? ||. μήπως εἶνε ἆρά γε κάμμία ἄλλη αἰτία; n'y en aurait-il point une autre raison? ||. μήπως εἶσε συγγενὴς τοῦ... ; serais-tu pas parent du...? ||. φοβεῖσαι μήπως ἀλλάξω γνώμην, vous avez peur que je ne change d'avis. ||. φοβοῦμαι μήπως τὸ μετανοήσῃ, je crains qu'il ne s'en trouve mal. ||. πρόσεχε μήπως σὲ ἀπατήσουν, prenez garde qu'on ne vous trompe.

Μηριαῖος, α, ον, (ἀνατομ.), qui appartient à la cuisse, crural.

Μηρίον (τὸ) καὶ

Μηρὸς (ὁ), cuisse, θ.

Μηρυκισμὸς (ὁ), rumination, θ.

Μηρυκῶμαι (χωρὶς Μ.), ruminer. ||. τὰ μηρυκώμενα (ἐνν. ζῶα), les ruminants.

Μήτε, ἐπίρ. Ἀρν. καὶ Ἀπαγορ., ni, ἴδε Οὔτε

Μήτηρ, μητρὸς (ἡ), mère, θ. ||. πάππος (μάμμη κτλ.) πρὸς μητρὸς, grand père (du côté) maternel, grand'mère maternelle (du côté maternel).

Μήτρα, ας (ἡ), matrice, θ.

Μητραλοίας, ου (ὁ), qui bat ou qui a tué sa mère.

Μητρικὸς, ή, ὸν, de mère, maternel. ||. τὸ μητρικὸν φίλτρον, ἡ μητρικὴ φιλοστοργία, l'amour maternel, l'affection maternelle.

Μητρικῶς, ἐπίρ., en mère, comme une mère, maternellement.

Μητροδίδακτος (ὁ, ἡ), instruit par sa mère.

Μητρόθεν, ἐπίρ., du côté de la mère, du côté maternel.

Μητροκτονία (ἡ), crime de tuer sa mère.

Μητροκτόνος (ὁ, ἡ), qui a tué sa mère, matricide.

Μητρομανία (ἡ), πάθ., fureur utérine, θ.

Μητρόπολις, εως (ἡ), mère patrie, θ. metropole, θ; capitale, θ; (Ἐκκλησ.) cathédrale d'un métropolitain; (église) cathédrale.

Μητροπολίτης, ου (ὁ), métropolitain.

Μητρυιὰ (ἡ), belle-mère, θ. (ἐπὶ κακοῦ) marâtre, θ.

Μητρυιὸς (ὁ), beau-père.

Μητρῷος, α, ον, = Μητρικός. ||. (οὐσ.) Μητρῷον (ἐνν. ἀρχεῖον), matricule, θ.

Μηχανὴ (ἡ), machine, θ. §. (μτφορ.) moyen, expédient, invention, θ. intrigue, θ. ||. » θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, « (παροιμ.), Deus ex machinâ.

Μηχάνημα (τὸ), = Μηχανή.

Μηχανικὸς, ή, ὸν, machinal. 2) (οὐσ.) mecanicien; ingénieur; §. machiniste. ||. ὁ— τοῦ θεάτρου, le machiniste du théâtre. ||. μηχανικὴ (ἐνν. τέχνη), la mécanique. ||. (ἰδιαιτ. ςρατ.) τὸ μηχανικὸν, le génie, l'arme du génie. ||. ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, officier du génie. ||. ἐμβῆκε (κατετάχθη) εἰς τὸ μηχανικὸν, il est entré dans le génie.

Μηχανικῶς, ἐπίρ., machinalement; mécaniquement.

Μηχανοῤῥαφία (ἡ), trame frauduleuse, machination, θ. manœuvre (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθ.).

Μηχανοῤῥάφος (ὁ, ἡ), qui trame (qui ourdit) des intrigues, machinateur.

Μηχανοῤῥαφῶ, Μ. ήσω, ourdir des intrigues, tramer, machiner.

Μηχανοστάσιον (τὸ), νλγ., usine, θ.

Μηχανῶμαι, Μ. (θὰ) μηχανευθῶ, forger, inventer, machiner.

Μία, θηλ. τοῦ Εἷς.

Μιαίνω, Μ. άνω (θὰ), salir, souiller; polluer; (Γρφ.) contaminer. ||. » οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον ἵνα μὴ μιανθῶσιν, « (Εὐαγγ.), ils n'entrèrent pas au prétoire, pour n'être pas contaminés. ||. ἐμίανε τὴν χαμήλιον κοίτην, (περιφρσ.), il a souillé la couche nuptiale.

Μιαιφονία (ἡ), ἀρχ., meurtre.

Μιαιφόνος (ὁ, ἡ), ἀρχ., souillé d'un meurtre, homicide.

Μιαρὸς, ά, ὸν, souillé (de crimes), impur, scélérat.

Μιαρότης, ητος (ἡ), souillure, θ. inpureté, θ.

Μίασμα (τὸ), miasme; (ἰατρ.), virus. ||. τὸ—τῆς εὐλογιᾶς, le virus variolique.

Μίγμα (τὸ), melange; composé, mixture, θ., ἴδε ϗ Σύγκραμα.

Μιγνύω, Μ. μίξω, (ἀρχ.), mêler, mélanger; mixtionner; joindre, unir. ||. (μσ.) avoir rapport ou commerce avec, rencontrer; conférer.

Μικραίνω, Μ. ύνω (θὰ), (μτβτ. ϗ ἀμτβτ. αὐτπθ.), apetisser, (συχνότ.) rapetisser, diminuer. ||. ἡ ἀπόστασις μικρύνει εἰς τὴν ὅρασιν τὰ ἀντικείμενα, la distance rapetisse les objets à l'œil. ||. (καὶ μτνμ.) ἐμίκραιναν ἡ 'μέραις, les jours sont décrus, les jours diminuèrent (accourcireut, raccourcirent, rapetissent), ἴδε καὶ Ὀλιγοστεύω.

Μικρογραφία (ἡ), miniature, θ.

Μικροδουλειὰ (ἡ), bagatelle, θ.

Μικροκάμωτος, η, ον, mignon, délicat.

Μικρολογία (ἡ), attention qu'on donne aux petites choses, esprit minutieux.

Μικρολόγος (ὁ, ἡ), qui s'occupe de vétilles, minutieux, vétilleux, petit esprit.

Μικρολογῶ, Μ. ήσω, s'occuper de petites choses, s'amuser à des vétilles, vétiller.

Μικροπρέπεια (ἡ), bassesse, θ. petitesse, θ. mésquinerie, θ.

Μικροπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a des sentimens bas (un esprit étroit), mesquin, bas.

Μικροπρεπῶς, ἐπίρ., mesquinement, bassement, petitement.

Μικρὸς, ά, ὸν, petit. ||. εἶμαι

μικρότερός του (τὴν ἡλικίαν), je suis son cadet. ||. τὸν χειμῶνα αἱ ἡμέραι εἶναι μικραὶ, en hivers les jours sont courts. ||. τὰ μικρὰ ἔξοδα, la menue dépense, les menus frais (coûts). ||. ἡ μικρὰ Ἀσία, l'Asie mineure. §. (καὶ μτφορ.), εἶνε μικρὸς ἄνθρωπος, c'est un homme de peu, c'est un petit génie.

Μικροσκοπικὸς, ἡ, ὸν, microscopique.

Μικροσκόπιον (τὸ), microscope.

Μικρόσωμος (ὁ, ἡ), homme (femme) de petite corpulence.

Μικρότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μικρὸς, plus petit. ||. εἶνε ἓξ χρόνους μικροτέρα τοῦ ἀδελφοῦ της, elle a six ans de moins que son frère.

Μικρότης, ητος (ἡ), petitesse, θ.

Μικροφιλοτιμία (ἡ), ambition de petites choses.

Μικροφιλότιμος (ὁ, ἡ), ambitieux de petites choses.

Μικροψυχία (ἡ), pusillanimité, θ. faiblesse d'ame. θ.

Μικρόψυχος (ὁ, ἡ), pusillanime.

Μικροψυχῶ, Μ. ήσω, manquer de cœur.

Μικτὸς, ἡ, ὸν, mixte. ||. μικτὴ ἐπιτροπὴ, commission mixte. ||. τὰ μικτὰ (τὰ μεταξὺ ἑτεροδόξων) συνοικέσια, les mariages mixtes.

Μιλιάριον (τὸ), στήλη ὁδομτρ., (borne, colonne, pierre) milliaire.

Μίλιον (τὸ), mille. ||. τὸ Γερμανικὸν μίλιον ἰσοδυναμεῖ ὡς ἔγγιστα μὲ δύο Γαλλικὰς λεύγας, le mille d'Allemagne équivaut à près de deux lieues de France.

Μιλιοῦνι (τὸ), million.

Μίλτος (ἡ), ὀρυκτ. (βαφ.), minium, vermillon.

Μιμηλὸς, ἡ, ὸν, qui a l'art d'imiter, imitateur. ||. ὁ πίθηκος εἶνε φύσει μιμηλὸν ζῶον, le singe est de sa nature un animal imitateur.

Μίμησις, εως (ἡ), l'action d'imiter, imitation. θ. ||. κατὰ μίμησιν τῶν προγόνων του, à l'exemple (à l'imitation) de ses ancêtres.

Μιμητὴς, οῦ (ὁ), imitateur.

Μιμητικὸς, ἡ, ὸν, habile ou propre à imiter, imitatif, imitateur.

Μιμητὸς, ἡ, ον, qu'on peut imiter, imitable.

Μῖμος (ὁ), celui qui imite ou contrefait, mime, farceur.

Μιμοῦμαι, Μ. (θὰ) μιμηθῶ, imiter; copier; contrefaire. ||. μιμεῖται τὴν φωνὴν τῆς ἀηδόνος, il contrefait le chant du rossignol. ||. μιμοῦμαι ἐπὶ τὸ πιθηκικώτερον, singer.

Μίξις, εως (ἡ), mélange, mixtion, θ.

Μιξοβάρβαρος (ὁ, ἡ), à demi -barbare. ||. διάλεκτος—, idiome mêlé de barbarismes.

Μισάδελφος (ὁ, ἡ), qui hait son frère ou ses frères.

Μισανθρωπία (ἡ), misanthropie, θ.

Μισάνθρωπος (ὁ, ἡ), qui hait les hommes, misanthrope.

Μισαποθαμμένος, η, ον, ἴδε Ἡμίθνητος.

Μισείδια (τὰ), ἴδε Μυσείδια.

Μισέλλην, ηνος (ὁ, ἡ), qui hait les Grecs.

Μισερόνω, Μ. όσω, estropier.

Μισερὸς, ἡ, ὸν, estropié.

Μισεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Ἀναχωρῶ.

Μισητὸς, ἡ, ὸν, haïssable, détestable.

Μισθαποδοσία (ἡ), payement du salaire; rémunération, θ.

Μισθαποδότης, ου (ὁ), celui qui paie le salaire; rémunérateur.

Μίσθιος, α ἢ ος, ον, ἀρχ.=Μισθωτὸς, salarié.

Μισθοδοσία (ἡ), payement du salaire; salaire, paye, θ. traitement, solde, θ.

Μισθοδότης, ου (ὁ), qui paie le salaire ou la solde.

Μισθοδοτῶ, Μ. ήσω, donner le salaire (la paie etc), sodoyer, (κυρ. ἐπὶ στρατ.) solder, salarier.

Μισθόνω, Μ. όσω, prendre ou donner à gages (à bail, à loyer).

Μισθὸς (ὁ), paye, θ. salaire, honoraires (κυρ. διδασκάλου); émoluments, traitement, appointemens (κυρ. ὑπαλλήλου); solde (κυρ. στρατιώτου); gages (κυρ. ὑπηρέτου); loyer (κυρ. ἐργάτου καὶ ναύτου). ||. τί μισθὸν 'παίρνει (ὁ ὑπηρέτης); que gagne-t-il de gages (pour ses gages)? ||. ἀξιωματικὸς λαμβάνων τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ του, officier à demi-solde. ||. αὐξάνω τὸν μισθὸν (ἐργάτου, ὑπηρέτου κτλ.), augmenter un domestique (etc). ||. ἂν δὲν τοῦ αὐξήσουν τὸν μισθὸν θὰ ἀναχωρήσῃ, il ne restera pas, si on ne l augmente.

Μισθοφόρος (ὁ, ἡ), salarié, mercenaire, (ἰδίως ἐπὶ στρατ.) soldé.

Μίσθωσις, εως (ἡ), l' action de prendre ou de donner à loyer (à gages, à bail), bail.

Μισθωτὸς, ἡ, ὸν, homme à gages, salarié, mercenaire.

Μισόκαλος (ὁ, ἡ), qui hait le bien.

'Μισοκαϊμένος, η, ον, ἴδε Ἡμίφλεκτος.

'Μισοκλείω, Μ. κλείσω, fermer à demi, entre-clore. ||. 'μισοκλείω τὰ 'μμάτια μου (καθὼς οἱ μύωπες), cligner les yeux.

'Μισοκρημνισμένος, η, ον, à moitié ruiné.

'Μισὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Ἡμίσυς, demi. ||. τὸ 'μισὸν, la moitié. ||. 'μισὴ ὥρα, une heure et demi. ||. ἔμεινεν εἰς τὰ 'μισὰ τοῦ δρόμου, il est resté à moitié chemin. ||. 'παίρνω (ἀγοράζω) τι εἰς τὴν 'μισὴν τιμὴν (τῆς συνήθους), prendre (avoir) quelque chose a moitié prix. ||. 'μισὸν νερὸν 'μισὸν κρασὶ, 'μισὸν καὶ 'μισὸν, moitié eau, moitié vin. ||. τὸ λαγοῦνι εἶνε 'μισὸν ('ως τὴν μέσην), la cruche est à moitié vide.

Μῖσος, ους (τὸ), haine, θ.

'Μισοσαράκοστον (τὸ), la mi -carême.

'Μισοστιγμὴ (ἡ), κοιν. ἡ Ὑποστιγμὴ ἢ τὸ Κόμμα, virgule, θ.

Μισότεκνος (ὁ, ἡ), qui hait ses enfants.

'Μισοτελειωμένος, η, ον, κοιν. ὁ 'Ημιτελής.
'Μισότριβος, η, ον, ἴδε Μεσότριβος.
Μισοτύραννος (ὁ, ἡ), qui hait les tyrans.
'Μισοφαγωμένος, η, ον, ἴδε 'Ημίβρωτος.
'Μισοφέγγαρον (τὸ), croissant (de la lune), ἴδε 'Ημισέληνος.
'Μισοφούστανον (τὸ), jupe, θ. jupon (τὸ μικρότερον), cotte, θ. cotillon.
'Μισοψημένος, η, ον, à demi cru.
Μίσχος (ὁ), ἀρχ., queue (pédoncule) des feuilles (des fruits etc), pétiole, θ.
Μισῶ, Μ. ήσω, haïr, prendre en aversion (en haine) q., porter de la haine à, avoir de la haine pour, avoir en haine q., vouloir du mal à q. ||. τοῦτον μισεῖ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, c'est celui de tous à qui elle veut le plus du mal.
Μιταριά (ἡ), ἐργαλ. ὑφαντ. lisse, θ.
Μίτος (ὁ), ἀρχ. fil. ||. ὁ—τῆς Ἀριάδνης, le fil de l'Arianne.
Μίτρα, ας (ἡ), mitre, θ. ||. ἡ μίτρα (ὁ τετράγωνος ἐρυθροῦς πῖλος) τῶν καρδιναλίων, la barette (des Cardinaux).
Μμάτι (τὸ), κοιν. ὁ 'Οφθαλμὸς, œil, (τὰ πλθ.) yeux. ||. διὰ τὰ 'μμάτια, διὰ τὰ 'μμάτια τοῦ κόσμου, pour la montre, pour sauver les apparences. ||. ἔχω 'στὸ 'μμάτι, ἴδε 'Εποφθαλμιῶ. ||. τὴν ἔχει 'στὸ 'μμάτι (ὁ δεῖνα τὴν δεῖνα), il en veut à cette personne. ||. τὴν ἔχει πρὸ πολλοῦ 'στὸ 'μμάτι, depuis longtemps il la couche en joue, il y a longtemps qu'il la guigne. ||. κάμνω τ' ὀμμάτι, cligner de l'œil, jouer de la prunelle. ||. μὲ τὸ 'μμάτι, (φρσ.), à l'œil, à vue d'œil. ||. 'δὲν ἔκλεισα 'μμάτι ὅλην-νύκτα, je n'ai pas fermé la paupière de toute la nuit. ||. ἐγὼ τοῦ ἔκλεισα τὰ 'μμάτια (τοῦ ἀποθανόντος), c'est moi qui lui ai fermé les paupières. 2) (μτνμ. ἡ θηλειὰ τοῦ δικτύου κτλ.) accrue, θ. maille, θ. ||. ἐχύθη ἓν ἀμμάτι τῆς κάλτσας, il y a une maille coulée (tombée, échappée) à ce bas. ||. καταπιάνω τὸ χυθὲν 'μμάτι τῆς κάλτσας, crocher la maille.
'Μματιὰ (ἡ), coup d'œil, regard; œillade (κυρ. ἡ ἐρωτικὴ), θ. ||. 'πάγω νὰ ἰδῶ μιᾶ 'μματιᾶ τί κάμνουν (τί γίνεται) εἰς τὸ 'σπίτι μου, je vais donner un coup d'œil à ce qui se fait (qui se passe) chez moi.
'Μμάτιαγμα (τὸ), ἴδε 'Μμάτιασμα.
'Μματιάζω, Μ. άσω καὶ άξω, fasciner, ἴδε καὶ Βασκαίνω. 2) 'Εποφθαλμιῶ, avoir des vues sur. 3) = Σημαδεύω, coucher en joue.
'Μμάτιασμα (τὸ), l'action de fasciner (etc), fascination, θ.
'Μματογυάλι (τὸ) (κυρ. πλθ.), lunettes, θ. πλθ., bésicles, θ. πλθ. conserves, θ. πλθ.
'Μματόπονος (ὁ), κοιν. ἡ 'Οφθαλμία, mal d'yeux ou aux yeux.
'Μματοτσύνουρον (τὸ), κοιν. ἡ Βλεφαρὶς. paupière, θ. cils de la paupière. ||. ἔχει μεγάλα ('μαῦρα) 'μματοτσύνουρα, elle a des grandes (des longues) paupières, elle a les paupières noires.
'Μματόφυλλον (τὸ), κοιν. τὸ Βλέφαρον.
Μνᾶ (ἡ), ἀρχ., mine, θ.
Μνεία (ἡ), mention, θ. allégation, θ.
Μνῆμα (τὸ), tombeau.
Μνημεῖον (τὸ), monument. 2) = Μνῆμα.
Μνήμη (ἡ), mémoire, θ. mention, θ. souvenir; ('Εκκλησ.) commémoration, θ. ||. εἰς μνήμην τοῦ δεῖνα συμβάντος, en mémoire de tel événement. ||. σήμερον εἶνε ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου (δεῖνα), aujourd'hui c'est la mémoire de tel saint. ||. ὁ δεῖνα ἡγεμὼν, αἰωνία του ἡ μνήμη! tel prince d'heureuse (d'éternelle) mémoire. 2) = Μνημονικόν. ||. γράφω τι ἀπὸ μνήμης, écrire qc. de mémoire. ||. μοῦ διέφυγε τὴν μνήμην, il m'est échappé de la mémoire. ||. ἐντυπόνω τι εἰς τὴν μνήμην μου, imprimer qc. dans sa mémoire. ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ἐξαλείψω ἀπὸ τὴν μνήμην μου, je ne saurais l'effacer de mon souvenir.
Μνημόνευσις, εως (ἡ), l'action de mentionner.
Μνημονεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), se souvenir de; §. (κοιν.) mentionner (faire commémoration) d'un mort; commemorer le nom d'un mort; dire ou chanter un de profundis.
Μνημονικὸν (τὸ), mémoire. θ. ||. δὲν ἔχω ἢ ἔχω ἀσθενὲς μνημονικὸν, j'ai la mémoire faible (infidèle, courte).
Μνημόσυνον (τὸ), office ou messe en commémoration d'un mort. messe des trépassés, service des morts, réquiem, obit.
Μνήμων, ονος (ὁ, ἡ), qui a de la mémoire, qui a la mémoire heureuse.
Μνησικακία (ἡ), ressentiment, rancune, θ.
Μνησίκακος, (ὁ, ἡ), qui conserve du ressentiment, rancunier, haineux.
Μνησικακῶ, Μ. ήσω, garder le souvenir d'une offense, conserver de ressentiment, garder rancune à ou pour q., (ἢ μτφορ.) avoir une dent (une dent de lait) contre lui, lui garder une dent de lait.
Μνηστεία (ἡ), ἴδε Ἀῤῥαβών.
Μνήστευσις, εως (ἡ), ἀρχ. τὸ Ἀῤῥαβώνισμα.
Μνηστεύω, Μ. εύσω, ἀρχ. = Ἀῤῥαβωνίζω.
Μνηστὴ (ἡ), ἀρχ. ἡ Ἀῤῥαβωνιστική.
Μνηστὴρ, ῆρος (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀῤῥαβωνιστικὸς, prétendant, aspirant, poursuivant. ||. οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης, les poursuivants (les prétendants) de Pénélope.
Μνίον (τὸ), φ., mousse, θ.
Μοῖρα (ἡ), = Τύχη, sort, destinée, θ. fortune, θ. §. le destin; fatalité, θ. §. (πλθ.) les Parques. §. (εἰς τοὺς μύθ.) fée, θ.

||. αἱ Γύφτισσαι λέγουν τὴν μοῖραν, les Bohémiennes disent la bonne aventure. 2) (στρατ. καὶ ναυτ.) division, θ. ||. ἀρχηγὸς μοῖρας, chef (commandant) de division, ἴδε ἢ Μοίραρχος. 3) (Γεωμετρ.) degré (de latitude ou de longitude). ||. ἡ μοῖρα διαιρεῖται εἰς λεπτὰ (πρῶτα καὶ δεύτερα), le degré se divise en minutes (en secondes).

Μοιράζω, Μ. άσω, partager, faire le partage; distribuer, répartir, départir; dispenser. ||. τὸ νερὸν τοῦτο (ἡ πηγὴ αὕτη) μοιράζεται εἰς ὅλας τῆς πόλεως τὰς συνοικίας, cette source se distribue à tous les quartiers de la ville. ||. μοιρασθῆτέ το μεταξύ σας, partagez cela entre vous. ||. 'τὸ ἐμοιράσθησαν ὡς ἀδελφοὶ (ἀδελφικῶς), ils le partagèrent en frères. ||. (καὶ μτφορ.) τί ἔχετε νὰ μοιράσετε (μαζῆ); (φρσ.), (διατί φιλονεικεῖτε χωρὶς αἰτίαν); qu'avez-vous à démêler ensemble?

Μοιραρχία (ἡ), division de gendarmerie. ||. ἑκάστη μοιραρχία σύγκειται ἀπὸ τόσας ἐνωμοτίας, chaque division se compose de tant de brigades.

Μοίραρχος, ου (ὁ), commandant d'une division. ||. (ναυτ.) commodore. ||. — τῆς χωροφυλακῆς, capitaine de la gendarmerie.

Μοιρασιὰ (ἡ), καὶ

Μοίρασμα (τὸ), = Διανομή, distribution, θ; partage; répartition, θ; dispensation, θ.

Μοιραστὴς, οῦ (ὁ), distributeur, dispensateur.

Μοιρολόγι, Μοιρολογήτρα, Μοιρολογῶ, ἴδε Μυρολόγι κτλ.

Μοιχαλὶς, ίδος (ἡ), femme adultère.

Μοιχεία (ἡ), crime d'adultère, adultère. ||. τὰ ἐκ μοιχείας τέκνα, les enfants adultérins.

Μοιχεύω, Μ. εύσω, commettre un adultère, abuser d'une femme mariée.

Μοιχικὸς, ἡ, ὸν, d'adultère.

Μοιχὸς (ὁ), adultère.

Μολίβδινος, η, ον, de plomb.

Μόλιβδος (ὁ), plomb.

Μολιβδόχρους (ὁ, ἡ), qui a la couleur du plomb, plombé.

Μολιβένιος, α, ον, κοιν. ὁ Μολίβδινος.

Μολιβήθρα (ἡ), ἴδε Κανδηλήθρα καὶ Ἀφτρί.

Μολίβι (τὸ), κοιν. ὁ Μόλιβδος. ||. κολνῶ (γεμίζω, βουλλόνω) μὲ μολίβι, plomber.

Μολιβοκονδυλιὰ (ἡ), trait (coup) de crayon. ||. ἐτράβηξε μιὰν -δυὼ μολιβοκονδυλιαῖς, il a donné (a tiré) deux-trois coups de crayon.

Μολιβοκόνδυλον (τὸ), crayon. ||. ζωγραφίζω (ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω) μὲ τὸ —, dessiner au crayon (avec un crayon), crayonner.

Μολιβόχωμα (τὸ), εἶδ. ὀρυκτ., plombagine, θ. mine de plomb, θ. molybdène, θ. crayon.

Μόλις, ἐπίῤ., à peine. ||. μόλις ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ (μόλις στέκει) εἰς τὰ πόδια του, c'est à peine s'il peut se tenir sur ses jambes. ||. μόλις ἠξεύρει νὰ ἀναγνώσῃ, à peine sait-il lire. ||. μόλις εἴχομεν ἔμβῃ, à peine sommes-nous entrés. ||. μόλις εὕρισκέ τις νερὸν νὰ πίῃ, on trouvait à peine de l'eau pour boire. ||. μόλις τὸ εἶπε καὶ τὸ μετενόησεν, il ne l'eut pas plutôt dit, qu'il s'en repentit. ||. μόλις ἀρχίσαμεν, nous ne faisons que de commencer.

Μόλος (ὁ), κοιν. ἡ Προκυμαία, môle, jetée, θ.

Μολόχα (ἡ), φ. mauve, θ. ||. μολόχας ἄνθη, de fleurs de mauve.

Μόλυβδος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) καὶ Μολύβι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Μόλιβδος κτλ.

Μολυβωτὸς, ἡ, ὸν, garni de plomb.

Μολύνω, Μ. (θὰ) μολύνω, salir; souiller; (συνήθ.) infecter. ||. αὐτὸς ὁ βάλτος μολύνει τὸν ἀέρα, ce marais infecte l'air. ||. (καὶ μτφορ.) ἐμόλυνε τὴν ὑπόληψίν του, il a sali sa réputation. ||. (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Μεμολυσμένος, η, ον, infecté de la peste, pestiféré; (ἐν γέν.) contagié. ||. ὅλα τὰ (μὲ) μολυσμένα μέρη tous les lieux infectés.

Μόλυσμα (τὸ), κυρ. = Κροῦσμα (πανώλης).

Μολυσμὸς (ὁ), souillure, θ. salissure; infection, θ.

Μομφὴ (ἡ), = Μέμψις, reproche, blâme, animadversion, θ. répréhension, θ. ||. μομφῆς ἄξιος, ἴδε Ἐπίμεμπτος.

Μοναδικὸς, ἡ, ὸν, = Μοναστικός. 2) (κοιν.) unique. ||. εἶνε μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του, il est unique dans son genre.

Μονάζω, Μ. άσω, mener la vie monastique, vivre en moine (en solitaire). ||. (ἡ μτχ.) Μονάζων, ουσα, (ἀντὶ οὐσ.) - Μοναχὸς, ή.

Μοναξιὰ (ἡ), solitude, θ. retraite, θ. §. vie solitaire.

Μονάρχης, ου (ὁ), monarque.

Μοναρχία (ἡ), monarchie, θ.

Μοναρχικὸς, ἡ, ὸν, monarchique.

Μοναρχικῶς, ἐπίῤ., monarchiquement.

Μονὰς, άδος (ἡ), unité, θ. monade, θ.

Μοναστήριον (τὸ), couvent, monastère, cloître; abbaye, θ. prieuré. ||. κλείω εἰς μοναστήριον, cloîtrer.

Μοναστὴς, οῦ (ὁ), moine; solitaire.

Μοναστικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les moines ou la vie monastique, monastique; monacal, religieux. ||. ὁ μοναστικὸς βίος, la vie monacale (monastique, religieuse). ||. ἐνεδύθη τὸ μοναστικὸν σχῆμα, il a pris l'habit (le froc, [ἐπὶ γυν.] le voile); il a prononcé ses vœux.

Μοναυλία (ἡ), μουσ., solo sur la flûte.

Μοναχικὸς, ἡ, ὸν, = Μοναστικός. 2) (κοιν.) = Μεμονωμένος, ἢ Παράμερος, solitaire, détaché, isolé.

Μοναχοκόρη (ἡ), κοιν. ἡ Μονογενὴς θυγάτηρ, fille unique.

Μοναχὸς, ἡ, moine, religieux, (τὸ θηλ.) nonne, religieuse, θ

||. ἔγινε μοναχὸς, il est entré en religion, il a pris l' habit (de religieux ou de religieuse), ἴδε καὶ Μοναστικός.

Μονάχὸς, η ἢ ἡ, ον ἢ ὀν, κοιν. ἀντὶ Μόνος.

Μοναχογιὸς (ὁ), κοιν. ὁ Μονογενὴς (υἱὸς), fils unique.

Μονὴ (ἡ), = Μοναστήριον.

Μονήμερα, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Αὐθημερόν.

Μονήρης, ους (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀντὶ Μοναχικὸς, solitaire. ||. βίος —, vie monastique ou retirée ; celibat.

Μόνιμος (ὁ, ἡ), solide; stable, durable, permanent; fixe. ||. δὲν ἔχει μόνιμον κατοικίαν, il n'a point de demeure fixe. ||. δὲν ὑπάρχει τι μόνιμον εἰς τὸν κόσμον, il n'y a dans le monde rien de fixe (de permanent).

Μονιμότης, ητος (ἡ), solidité, θ. stabilité, θ. fixité, θ.

Μονίμως, ἐπίρ., d'une manière solide, solidement, à demeure.

Μονογενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), engendré seul, unique.

Μονογραφία (ἡ), νλγ., parafe ou paraphe.

Μονογραφῶ, Μ. ήσω, (νλγ.), mettre un parafe (à un acte), parafer ou parapher.

Μονοθελήτης, ου (ὁ), (αἱρετικὸς), qui ne reconnaît qu'une seule volonté dans le Christ, monothélite.

Μονόθυρος (ὁ, ἡ), qui n'a qu' une porte. §. (ἰδίως ἐπὶ ὀστρ. κατὰ μτνμ.) univalve.

Μονόκερως, ωτος (ὁ), ζ. μυθ., licorne, θ. §. ὁ θαλάσσιος—, εἶδ. κήτους, licorne de mer, narval.

Μονοκοιτέω, Μ. ήσω, (ἀρχ.), coucher seul.

Μονόκοιτος (ὁ, ἡ), qui couche seul.

Μονοκονδυλιὰ (ἡ), monogramme; signature chiffrée (écrite tout d'un trait).

Μονοκόμματος, η, ον, fait d' une seule pièce, tout d'une pièce.

Μονόλιθος (ὁ, ἡ), fait d' une seule pierre, monolithe. ||. ὁ μέγας ὀβελίσκος τῆς Ῥώμης εἶνε μονόλιθος, le grand obélisque de Rome est tout d'une pièce.

Μονόλογος (ὁ), monologue, soliloque.

Μονομαχία (ἡ), combat singulier, duel, affaire d' honneur.

Μονομάχος (ὁ), gladiateur.

Μονομαχῶ, Μ. ήσω, combattre seul à seul, se battre en duel, avoir une affaire d'honneur avec q.

Μονομιᾶς, ἐπίρ. (χυδ.) = Διὰ μιᾶς, tout d' une tirade, tout d'un coup, ἴδε καὶ Εἷς.

Μόνον, ἐπίρ., seulement. ||. ὄχι μόνον, non seulement. ||. φοβοῦμαι μόνον μήπως ἔλθη 'ξώρας, je crains seulement qu'il n'arrive trop tard. ||. (ᾗ συχν. διὰ τοῦ que) εἰς ἐμὲ μόνον συμβαίνουν τὰ τοιαῦτα, il n'y a que moi à qui ces choses-là arrivent. ||. μόνον διὰ τῶν αἰσθήσεων δύναται νὰ διδαχθῇ ἡ ψυχὴ, ce n'est que par les sens que l' âme peut s'instruire. ||. μόνον νὰ τὸ φαντασθῇ τις ἀνατριχιάζει, rien qu' à y songer, cela donne le frisson. ||. ; μόνον αὐτὰ τὰ δύο τέκνα ἔχετε ; n' avez-vous que ces deux enfants?

Μονοπάτι (τὸ), sentier.

Μονόπετρος (ὁ, ἡ), qui n'a qu' une (qui n'est composé que d'une) seule pierre, (κυρ. ἐπὶ δακτυλιδίου) solitaire.

Μονοπρόσωπος (ὁ, ἡ), unipersonnel. 2) (κοιν.) Μονοπρόσωπον (κέντημα), broduré d un seul côté, couché.

Μονοπώλιον (τὸ), monopole.

Μονοῤῥοῦφι, ἐπίρ., d' un trait, d'un seul trait, tout d'une tire (d'un coup, d'une pièce), à tire arigot (ou) larigot, d' une haleine. ||. (ἐκοιμήθηκα τρεῖς ὥραις) μονοῤῥοῦφι, tout d' un somme (tout d' une haleine).

Μονὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ὁ Ἁπλοῦς, simple. 2) (ἐπὶ ἀριθ.) ὁ Περιττὸς, impair. ||. ζυγὰ ἢ μονὰ, (εἶδ. παιγν.), pair ou non.

Μόνος, η, ον, seul; unique. ||. ἡ μόνη μου φροντὶς, mon unique soin. ||. ἡ μόνη του ἐνασχόλησις, son unique occupation. ||. κἄτι μόνος! (φρσ.), vous voila bien seul. ||. ἔμειναν μόνοι των, ils se trouvèrent seul à seul, il restèrent en tête-à-tête. ||. καὶ ἡ ἰδέα μόνη φέρει φρίκην, la seule idée en fait frémir. §. (κοιν.) μόνος μου (σου κτλ.), de soi-même; de son propre mouvement. ||. πρέπει, ὅσον τὸ δυνατὸν, νὰ κάμνη τις τὴν δουλειάν του (νὰ θεωρῇ τὰς ὑποθέσεις του) μόνος του, il faut, autant qu'on le peut, faire ses affaires soi-même. ||. ἐφονεύθη μόνος του, il s'est tué de sa propre main, il se donna la mort, se suicida.

Μονοσύλλαβος (ὁ, ἡ), monosyllabe.

Μονοτονία (ἡ), uniformité, θ. monotonie, θ.

Μονότονος (ὁ, ἡ), monotone, uniforme.

Μονοφαγία (ἡ), l'action de manger seul.

Μονόφθαλμος (ὁ, ἡ), qui n'a qu'un œil, borgne.

Μονόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Κουλλοχέρης, manchot.

Μονόχηλος (ὁ, ἡ), (animal) qui n' a qu'une corne (ou) un sabot, solipède.

Μονοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), qui n' est vêtu que d'une seule tunique.

Μονόχορδον (τὸ), (ἐνν. ὄργανον), monochorde; (ἰδιαιτ. εἶδος λύρας) trompette marine, θ.

Μονοχρώματος (ὁ, ἡ), d'une seule couleur.

Μονόω, Μ. ώσω, (ἀρχ.), isoler. ||. (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Μεμονωμένος, η, ον, isolé, solitaire.

Μονῳδία (ἡ), solo (en musique), récit monologue.

Μόνωσις, εως (ἡ), isolement.

Μορέα (ἡ), δ., mûrier (le noir).

Μόρικος, η, ον, purpurin.

Μόριον (τὸ), petite partie (d'un corps, d' un tout), molécule, θ. ||. τὰ γεννητικὰ μόρια, les parties naturelles ou génita-

les. ||. τὸ ἀνδρικὸν μόριον, le membre viril.
Μορμολύκειον(τὸ), ἀρχ. ἡ Προσωπίδα, masque, θ. 2) = Φόφητρον, épouvantail.
Μόρον (τὸ), 'πωρ. mûre (noire), θ.
Μορφασμὸς (ὁ), ἀρχ., grimace, θ.
Μορφὴ (ἡ), forme, θ. §. figure, θ. §. aspect; apparence, θ.
Μορφόνω, Μ. όσω, former, conformer. ||. ἡ πεῖρα μορφόνει τοὺς ἀνθρώπους, c'est l'expérience qui forme les hommes.
Μόρφωσις, εως (ἡ), formation, θ.
Μοσχάρι (τὸ), veau.
Μοσχάτον (τὸ), (κυρ. σταφύλι ἢ κρασὶ), muscat.
Μοσχεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), planter des boutures, marcotter. 2) (κοιν.) tremper, mouiller, humecter; impregner, imbiber. ||. (ἀμτδ. αὐτπθ.) tremper, s'imbiber, baigner. ||. μοσχεύω παξιμάδι, tremper du biscuit. ||. πρέπει νὰ μοσχεύσουν (τὰ χόρτα) μίαν ὥραν εἰς τὸ 'ξεῖδι, il faut qu' elles baignent pendant une heure dans le vinaigre.
Μοσχοβολῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Εὐωδιάζω, répandre une odeur suave (musquée), fleurer bon, fleurer comme baume.
*Μοσχοβότανον (τὸ), φ., herbe musquée.
Μοσχοθυμίαμα (τὸ), ἴδε Μοσχολίβανον.
Μοσχοκαρυὰ καὶ
Μοσχοκαρυδηὰ (ἡ), δ., muscadier.
Μοσχοκάρυδον (τὸ), (noix) muscade, θ.
Μοσχοκάρφι (τὸ), (clou de) girofle.
Μοσχοκαρφιὰ (ἡ), δ. girofler. 2) (ἄλλο εἶδ.) azedarah.
Μοσχολίβανον (τὸ), benjoin.
Μοσχολούλουδον (τὸ), εἶδ. ἀνθ., ambrette (des jardins), θ. fleur du grand seigneur.
Μοσχομυρίζω, Μ. ίσω, = Μοσχοβολῶ.
Μοσχομυρωδάτος, η, ον, (καταχρ.), qui sent le musc, musqué.
Μοσχομυρωδιὰ (ἡ), odeur de musc; (ἐν γέν.) odeur suave (musquée), θ.
Μοσχοπόντικον (τὸ), ζ., rat musqué; (συγχ. μὲ τὸ) civette, θ.
Μόσχος (ὁ), ἀρχ. τὸ Μοσχάρι. ||. ὁ χρυσοῦς μόσχος, (Γρφ.), le veau d'or. ||. » ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς, « (Γρφ.), le veau gras. 2) (συνήθ.) musc; ||. μυρίζει μόσχον, il sent le musc. ||. ἀλείφω μὲ μόσχον, musquer.
Μοσχοσάπουνον (τὸ), savon à la rose.
Μοσχοσίτι (τὸ), φ., fenugrec.
Μοσχοστάφυλον (τὸ), (raisin) muscat.
Μοτὸς (ὁ), ἀρχ. τὸ Ξαντὸν, charpie, θ. tente, θ.
Μοῦ, γεν. τοῦ 'Εγώ.
Μουγγὸς, ή, όν, ὁ Βωβὸς, muet.
Μουγγρὶ (τὸ), κοιν. ὁ Γόγγρος, 'ψ., congre.
Μουγγρίζω, Μ. ίσω, mugir, beugler, meugler.
Μούγγρισμα (τὸ), mugissement, beuglement, meuglement.
'Μουδιάζω, Μ. άσω, s'engourdir; (ἐπὶ ὀδόντ.) agacer, cramper. ||. τὰ ἄωρα 'πωρικὰ 'μουδιάζουν τὰ 'δόντια, les fruits verts agacent les dents. 2) (μτνμ.) amortir, étourdir (la douleur etc).
Μούδιασμα (τὸ), engourdissement, crampe, θ. ||. — τῶν 'δοντιῶν, agacement des dents.
Μουδιάστρα (ἡ), κοιν. ἡ Νάρκη, 'ψ., torpille, θ. crampe, θ. tremble, θ. tremoise, θ. dormilleuse, θ.
Μουλαρᾶς, ᾶ (ὁ), muletier.
Μουλάρι (τὸ), ζ., mulet, (τὸ θηλ.) mule, θ.
'Μουνουχίζω, χυδ. ἀντὶ Εὐνουχίζω.
'Μουνούχισμα (τὸ), χυδ. ἀντὶ Εὐνούχισμα.
Μουντζούρα (ἡ), barbouillage, (οἰκ.) pâté.
Μουτζουρόνω, Μ. όσω, barbouiller; charbonner. §. (συνκδχ. ἀντὶ Κακογράφω) griffonner, (οἰκ.) faire des pataraffes, gribouiller.
Μουντζούρωμα (τὸ), l'action de barbouiller.
Μούρη (ἡ), περιφρον. τὸ Πρόσωπον, museau. ||. δὲν εἶνε διὰ τὴν μούρην του, ce n'est pas pour son nez. ||. τί ἤθελεν ἐκεῖ νὰ δείξῃ τὴν μούρην της; qu'avait elle à faire d'aller montrer là son museau (son nez)?
Μουριὰ (ἡ), κοιν. ἡ Μορέα.
Μουρμούρα (ἡ), καὶ
Μουρμουρητὸν (τὸ), murmure, brédouillement. §. (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ Γογγυσμὸς, murmures.
Μουρμούρης, α, (κοιν. ὁ Μεμψίμοιρος), grognard, grogneur, grognon, bougon, grommeleux.
Μουρμουρίζω, Μ. ύσω, murmurer, gronder, grogner, bougonner, grommeler, marmotter, brédouiller, parler entre ses dents. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Γογγύζω, geindre.
Μοῦρον (τὸ), κοιν. τὸ Μόρον.
Μουρούνα, ας (ἡ), 'ψ., esturgeon ἢ éturgeon (le grand).
Μοῦσα, ης (ἡ), muse, θ. §. (ἐνίοτε) génie.
Μουσεῖον (τὸ), musée, cabinet d'histoire naturelle ou d'antiquités.
Μουσηγέτης, ου (ὁ), chef des Muses, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Μουσικὸς, ή, όν, relatif à (ou habile dans) la musique, musical; musicien. ||. ἡ μουσικὴ (ἐνν. τέχνη), la musique. ||. εἶνε ἄριστος μουσικὸς, c'est un excellent musicien. ||. τετράδιον μουσικῆς, un cahier de musique. ||. διδάσκει τὴν μουσικὴν, il montre la musique. ||. ἀπόψε εἴχομεν μουσικὴν (ἐνν. συμφωνίαν), nous avons eu ce soir de la musique. §. ἡ μουσικὴ (ἐνν. ἑταιρία) τοῦ βασιλέως, la musique du roi.
Μουσικῶς, ἐπίρ., musicalement.
Μούσκευμα (τὸ), l'action de mouiller (etc), humectation, mouillement, θ. mouillure, θ. §. infusion, θ. trempe, θ. 2) (συνκδχ.) ἔγινε μούσκεμμα, il se mit tout en eau, il est tout trempé. ||. μ' ἔκαμες μούσκεμμα, = Μὲ κατέβρεξες, tu m'inondas. ||. εἶμαι μούσχευμα,

(ἱδρωμένος), je suis tout en nage.
Μουσκεύω, Μ. εύσω, ἴδε Μοσχεύω.
Μούσκουλη (ἡ), κοιν. τὸ Βρύον ἢ Μνίον, φ.
Μουσμουλιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Μεσπιλέα.
Μούσμουλον (τὸ), κοιν. τὸ Μέσπιλον.
Μουσουνητὸν (τὸ), reniflement, reniflerie, θ.
Μουσουνίζω, Μ. ίσω, renifler.
Μουστάκι (τὸ), κοιν. ὁ Μύσταξ, moustache, θ.
Μουσταλευριὰ (ἡ), panade faite avec du moût.
Μοῦστος (ὁ), moût.
Μουσχάρι (τὸ), ἴδε Μοσχάρι
Μοῦχλα, ας (ἡ), moisissure, θ. chancissure, θ. ||. βρωμᾷ (μυρίζει) μοῦχλαν, il sent le moisi.
Μουχλιάζω, Μ. άσω, moisir, chancir, se chancir.
Μούχλιασμα (τὸ), l'état d'une chose moisie, moisissure, θ.
Μοχθηρία (ἡ), méchanceté, θ. perversité, θ.
Μοχθηρὸς, ἀ, ὸν, méchant; pervers.
Μόχθος (ὁ), ἀρχ., fatigue, θ. peine, θ. souffrance, θ.
Μοχθῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), se donner de la peine (pour faire qc.), travailler.
Μοχλεύω, Μ. εύσω, remuer avec un levier, soulever des fardeaux.
Μοχλὸς (ὁ), levier; barre (d'une porte), θ.
Μπάλσαμον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Βάλσαμον κτλ.
Μπαλλόνω, Μ. ώσω, ἴδε 'Μβαλλόνω.
Μπάλλωμα (τὸ), ἴδε 'Μβάλλωμα.
Μπαλλωματᾶς, ᾶ (ὁ), ἴδε 'Μβαλλωματᾶς.
Μπέρδευμα (τὸ), entortillement, entrelacement. §. (μτφορ.) ἀντὶ Δυσκολία, embarras; embrouillement; perplexité, θ.
Μπερδεύω, εύσω, mêler, entortiller, enlacer, entrelacer; §. (μτφορ.) brouiller, embrouiller, compliquer, impliquer, embarrasser, engager; compromettre; envelopper. ||. ὑπόθεσις μπερδεμένη, affaire embrouillée (qui n'est nullement claire).
'Μπήγω, Μ. ήξω, ἴδε 'Εμπήγω.
'Μπήξιμον (τὸ), ἴδε 'Έμπηγμα.
'Μπλάστρι (τὸ), κοιν. τὸ 'Έμπλαστρον.
'Μπλαστρόνω, κοιν ἀντὶ 'Εμπλαστρόνω.
'Μπλάστρωμα, κοιν. ἀντὶ 'Εμπλάστρωμα.
Μπουμποῦκι (τὸ), bouton (d'arbre).
Μπουμπούκιασμα (τὸ), boutonnement (des arbres).
Μπουμπουκιάζω, Μ. άσω, pousser des boutons boutonner, aboutir (ou) s'aboutir. ||. τὰ δένδρα ἄρχισαν νὰ μπουμπουκιάζουν, les arbres ont commencé à boutonner (à aboutir).
Μπουμπουνίζω, Μ. ίσω, gronder. §. bruire.
Μπουμπούνισμα (τὸ), bruissement.
Μποῦφος (ὁ), πτν., hibou (cornu ou le grand); duc.
'Μπρὸς, κοιν. ἀντὶ 'Εμπρός.
'Μπροστὰ, κοιν. ἀντὶ 'Εμπροσθά.
'Μπροστέλλα, κοιν. ἀντὶ 'Εμπροσθέλλα.
'Μπροστινὸς, ή, ον, κοιν. ἀντὶ 'Εμπροσθινός.
Μυάγρα (ἡ), ἀρχ. ἡ Ξυλόκαττα, souricière, θ.
Μυαλὸς (ὁ) καὶ Μυαλὸν (τὸ), cervelle, θ. cerveau; moelle (κυρ. ὁ τῶν κοκκάλων), θ. ἴδε ἢ 'Εγκέφαλος. ||. δὲν ἔχει μυαλὸν (συνκδχ. ἀντὶ νοῦν), c'est une tête sans cervelle (un cerveau vide). ||. μυαλὰ τηγανητὰ, des cervelles frites.
Μυγαλῆ (ἡ), ζ., musaraigne, θ.
Μύδι (τὸ), ὄσρ., moule (de mer), θ. cayeu ἢ cailleu (κοιν.)
Μυδότσεφλον (τὸ), coquille de moule, θ.
Μύδρος (ὁ), masse de pierre ou de fer rougie au feu, matière incandescente, θ.
Μυελὸς (ὁ), ἴδε Μυαλός.
Μυθάριον (τὸ), petite fable.
Μυθιστόρημα (τὸ) καὶ
Μυθιστορία (ἡ), (νλγ.), qui appartient au roman; qui tient du roman, romanesque. ||. ὕφος μυθιστορικον, style romanesque. ||. μὲ γράφει ἐπιστολὰς εἰς μυθιστορικὸν ὕφος, il m'écrit des lettres en style de roman.
Μυθιστοριογράφος (ὁ, ἡ), auteur de romans, romancier.
Μυθογράφος (ὁ, ἡ), fabuliste.
Μυθολογία (ἡ), mythologie, θ.
Μυθολογικὸς, ή, ὸν, mythologique.
Μυθολόγος (ὁ, ἡ), qui raconte des fables, faiseur des contes. 2) qui s'occupe de la mythologie, mythologiste.
Μυθολογῶ, Μ. ήσω, conter des fables.
Μυθοπλαστία (ἡ), ἀρχ., fiction, θ.
Μῦθος (ὁ), fable, θ. apologue; conte; mythe.
Μυθώδης, ους (ὁ, ἡ), fabuleux. ||. τοῦτο μοὶ φαίνεται πάντη μυθῶδες, cela m'a tout l'air d' un conte.
Μυῖα (προφ. κοιν. Μυῖγα), ας (ἡ), ἔντ., mouche, θ. ||. χάφτει μυίγαις, (φρσ.), il est à gober des mouches. ||. ὅποιος ἔχει τὴν μυίγαν (εἰς τὸ σκιάδι) μυιάζεται, (παροιμ.), qui se sent galeux se gratte, qui se sent morveux se mouche.
Μυίαγρος (ὁ), νλγ., εἶδος φυτοῦ, attrape-mouche.
Μυιάζω, Μ. άσω, chasser les mouches, émoucher.
Μυιαστῆρι (τὸ) émouchoir, chasse-mouche. θ.
Μυιόγγικτος, η, ον, tendre aux mouches, que la moindre chose affecte.
Μυιοθήρας, α (ὁ), νλγ. (εἶδ. πτν.), gobe-mouches. 2) (εἶδ. φυτοῦ), ἴδε Μυίαγρος.
Μυιόχεσμα (τὸ), chiasse (chiure) de mouche, θ.
Μυκηθμὸς (ὁ), ἀρχ. τὸ Μουγγρισμα, mugissement, beuglement.
Μύκης, ητος (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀμανίτης, champignon. §. (χειρουργ.) fongus.
Μυκητοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à un champignon, qui en a la forme, (διδακτ.) fongi-

. forme; fongoïde; fongueux.
Μυκτὴρ, ῆρος (ὁ), ἀρχ. τὸ 'Ρουθοῦνι, narine.
Μυκτηρίζω, Μ. ίσω, railler, se moquer de.
Μυκτηρισμὸς (ὁ), ἀρχ. moquerie, θ. raillerie, θ.
Μυκῶμαι, ἀρχ. ἀντὶ Μουγγρίζω, mugir, beugler, (συγχ. τῷ Μηκῶμαι).
Μυλοκόπι (τὸ), 'ψ. ποταμ., mulet, surmulet, sortel.
Μυλόπετρα (ἡ), meule (tournante ou courante), θ. meule gisante, gîte (ἡ κάτω, ἡ ἀκίνητος). 2) (εἶδ. λίθου), pierre meulière ou de meulière.
Μύλος (ὁ), moulin
Μυλοχαράκτης, ου (ὁ), tailleur de meules.
Μυλωνᾶς, ᾶ (ὁ), meunier.
Μύξα (ἡ), morve, θ. §. pituite, θ. ||. ἐβγάζω (φυσῶ) τὴν μύξαν μου, se moucher. ||. 'βγάλε του τὴν μύξαν του, mouchez-le. ||. 'βγάλε τὴν μύξαν σου, mouchez-vous.
Μυξιάρης, α, ικον, morveux.
Μυξώδης, ους (ὁ, ἡ), morveux; pituiteux; glaireux.
Μυοσωτὶς, ίδος (ἡ), φ., oreille de souris, (διδακτ.) myosotis.
Μύραινα, ης (ὁ), 'ψ., murène, θ. ἴδε Σμύραινα.
Μυρεψικὸς, ἡ, ὸν, de parfumeur.
Μυρεψὸς (ὁ), parfumeur; distillateur.
Μυριάκις, ἐπίῤ., dix-mille fois; §. (ὑπερβολ. ἀντὶ Ἀπειράκις), un million de fois, mille et mille fois. ||. σᾶς ζητῶ διὰ τοῦτο μυριάκις συγγνώμην, je vous en fais mille excuses.
Μυριὰς, άδος (ἡ), nombre de dix mille, myriade, θ. §. (οἰκ. ἐπὶ ὑπερβ.) milliasse, θ. ||. μυριάδες μυιῶν (κωνωπιῶν κτλ.), des milliasses de mouches (de moucherons etc), des myriades de cousins.
Μυρίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ 'Οσφραίνομαι, flairer, sentir. ||. (καὶ μσ.) τὰ σκυλιὰ μυρίζονται τὸ ζῶον, les chiens flairent la bête. ||. (καὶ μτφορ.) τὸ ἐμυρίσθη (τὸ προεννόησεν), il l'a flairé de loin, il en a eu le vent. ||. καλὰ τὸ ἐμυρίσθη! il a eu bon nez. 2) (ἀμτβτ.) repandre (exhaler) une odeur, sentir, se faire sentir, fleurer. ||. μυρίζει (καταχρ. ἀντὶ βρωμᾷ) σκόρδον, il sent l'ail. ||. μυρίζει μούχλαν (σαπίλαν), il sent le moisi (le pourri). 3) (ἰδιαιτ.) sentir (fleurer) bon, ἴδε Εὐωδιάζω.
Μυρίκη (ἡ), δ., tamaris.
Μυρίνη (ἡ), =Μυῤῥίνη, Μυρσίνη.
Μύριοι, αι, α, ἀριθμ., dix mille.
Μυρίοι, αι, α, innombrables.
Μυριοπλάσιος, α, ον, dix mille fois (infiniment) plus nombreux.
Μυριοπλασίως, ἐπίῤ., dix mille fois autant.
Μυριόπλουτος, η, ον, riche à millions, millionnaire, ἴδε καὶ Βαθύπλουτος καὶ Ὑπέρπλουτος.
Μυριοστημόριον (τὸ), la dix millième partie; le dix millième.
Μυριοστὸς, ὴ, ὸν, dix millième.
Μυριόφυλλον (τὸ), φ., mille-feuilles.
Μυριστικὸς, ὴ, ὸν, qui sert à parfumer. ||. (κοιν. εἰς τὸ πλθ.) Μυριστικὰ (ἐνν. χόρτα), herbes fines.
Μυρμῆγγι (τὸ), κοιν. ὁ Μύρμηξ.
Μυρμηγκοφωλιὰ (ἡ), κοιν. ἡ-
Μυρμηκιὰ (ἡ), fourmilière, θ.
Μυρμηκοβότανον (τὸ), φ., τὸ Λεβιθόχορτον.
Μυρμηκολέων, οντος (ὁ), ἔντ., fourmi-lion.
Μυρμηκοφάγος (ὁ), ζ. (εἶδ. τετραπ. ϗ πτν.), fourmilier; tamanoir.
Μύρμηξ, ηκος (ὁ), ἔντ. fourmi, θ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Πλῆθος ἄπειρον (ἀναρίθμητον): οἱ δρόμοι ἦσαν μυρμῆγκι (ἀπὸ ἀνθρώπους), ἡ θάλασσα ἦτον μυρμῆγγι (ἀπὸ πλοῖα) κτλ., les rues fourmillaient de peuple, la mer fourmillait de bateaux etc.
Μυροβάλανος (ἡ), δ., myrobolan.
Μυροθήκη (ἡ), vase (boîte) à parfums.
Μυρολογήτρα (ἡ), pleureuse, θ.
Μυρολόγι (τὸ), lamentation, θ. complainte θ. chant lugubre.
Μυρολογῶ, Μ. ήσω, pleurer en chantant un mort, lamenter, se lamenter, faire une complainte ou des complaintes sur qc.
Μύρον (τὸ), parfum (liquide), huile aromatique, essence, θ. onguent. ||. τὸ ἅγιον μύρον, le saint chrême.
Μυρόνω, Μ. ώσω, oindre avec le saint chrême; confirmer, donner la confirmation.
Μυρσίνη (ἡ), θάμν., myrte.
Μυρτοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀνατομ., myrtiforme.
Μύρτον (τὸ), καρπ., fruit du myrte.
Μυρωδιὰ (ἡ), κοιν. ἡ 'Οσμή. ||. 'παίρνω μυρωδιὰν, ἴδε 'Οσφραίνομαι. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ Εὐωδία. 3) (συνκδχ.) = Μύρον, senteurs, θ. πλθ. parfum, eau (poudre etc) de senteur, θ. ἡ 4) = Μυρωδικὸν, (ὅθ. ||. 'μαύρη—, τὸ Μελάνθιον.
Μυρωδικὸν (τὸ), κοιν. τὸ Ἄρωμα, épice, θ. drogue, θ.
Μύρωμα (τὸ), onction du saint chrême; confirmation, θ. chrismation, θ.
Μυρῶνι (τὸ), φ., cerfeuil musqué ou d'Espagne, herbe de musc ou musquée, moscateline, θ. myrrhis.
Μύρωσις, εως (ἡ), =Μύρωμα.
Μῦς, υὸς (ὁ), ἀρχ. ὁ Ποντικός.
Μυσαρὸς, ὰ, ὸν, impur; abominable.
Μυσείδια (τὰ), κοιν. οἱ Χαρακτῆρες (τοῦ προσώπου), les traits du visage. ||. ἔχει ὡραῖα (λεπτὰ, μικροκάμωτα κτλ.) μυσείδια, elle a des beaux traits (des traits mignons, fins, délicats etc).
Μυσταγωγία (ἡ), ἀρχ., initiation, θ. ||. (κοιν.) ἡ θεία μυσταγωγία, = Ἡ θεία λειτουργία.
Μυσταγωγὸς (ὁ), prêtre chargé des initiations. §. (κοιν.) = Λειτουργὸς (ἱερεύς).
Μυσταγωγῶ, Μ. ήσω, initier aux mystères.
Μύσταξ, ακος (ὁ), moustache, θ.
Μυστήριον (τὸ), secret; §. (συχνότ.) chose incompréhensible, θ. cérémonie secrète, θ.

(συνήθ. θλγ.) mystère. ||. τὸ — τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, le mystère de l'incarnation. ||. τὰ θεῖα (τὰ ἄχραντα) μυστήρια, les saints mystères. ||. κοινωνῶ τῶν θείων (τῶν ἀχράντων) μυστηρίων, participer aux saints mystères.

Μυστηριώδης, ους (ὁ, ἡ), mystérieux; (θλγ.) mystique. ||. τὸ μυστηριῶδες νόημα τῶν θείων γραφῶν, le sens mystique de l'Écriture sainte (des Écritures).

Μυστηριωδῶς, ἐπίῤ., mystérieusement, d'une façon mystérieuse.

Μύστης, ου (ὁ), initié; adepte.

Μυστικὸς, ἡ, ὸν, secret. §. (θεολγ.) mystique. ||. εἶχαν μυστικὴν συνομιλίαν, ils avaient ensemble un entretien mystérieux. ||. μυστικὸς συμβουλος, = Ὁ ἐξ ἀποῤῥήτων, conseiller privé, secrétaire intime. §. (οὐσ.) Μυστικὸν (τὸ), le secret. ||. ἐκεῖνος γνωρίζει ὅλα τὰ μυστικά του, c'est lui qui connaît tous ses secrets. ||. (ςρατ.) τὸ μυστικὸν, = Τὸ σύνθημα, le mot (d'ordre).

Μυστικῶς, ἐπίῤ., secrètement, sous le voile du mystère; en confidence, en secret. §. (θλγ.) mystiquement.

Μυστρὶ (τὸ), ἐργαλ. οἰκοδομ., truelle, θ.

Μυτερὸς, ἡ, ὸν, = Σουβλερός.

Μύτη (ἡ), κοιν. ἡ Ῥὶς, le nez. ||. λαλῶ μὲ τὴν μύτην, parler du nez (d'un ton nasillard), nasiller. ||. ἡ μύτη πουλιοῦ, ἴδε Ῥάμφος. ||. ἡ — τοῦ χοίρου, ἴδε Ῥύγχος. ||. ἡ — τοῦ ἐλέφαντος, ἴδε Προβοσκίς. ||. Ὑψήλωσ' ἡ μύτη τε, (φρσ.), (ὑπερηφανεύεται), il lève la crête. ||. νὰ τοῦ τσακκίσῃ τὴν μύτην, (φρσ.), (νὰ τοῦ ταπεινώσῃ τὴν ὀφρῦν), lui rabattre les coutures, lui rabaisser (lui donner sur) la crête. ||. πιάσθηκε ἀπὸ τὴν μύτην, (φρσ.), la bécasse est bridée. §. (μτνμ.) ἡ μύτη τῆς βελόνης (τῆς σαγίττας κτλ.), pointe, θ.

Μύτος (ὁ), μεγεθυντ. τοῦ Μύτη. 2)(εἶδος χαρτοπαιγνίου), bernique. ||. παίζω τὸν μύτον, jouer à la bernique.

Μυττωτὸς (ὁ), ἀρχ., sorte de sauce piquante, aillade, θ.

Μυχὸς (ὁ), ἀρχ., endroit le plus reculé, enfoncement, fond. ||. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου (τοῦ λιμένος), au fond de la baie.

Μυῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), initier (aux mystères). ||. (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) ἐμυήθη τὰ ἀπόῤῥητα τῆς φιλοσοφίας, il fut initié dans les secrets de la philosophie. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) οἱ μεμυημένοι, les initiés; les adeptes.

Μυὼν, ῶνος (ὁ), ἀνατομ., muscle. ||. ἡ δύναμις τῶν μυώνων, la force musculaire. ||. αἱ ἶνες τῶν μυώνων, les fibres des muscles, les fibres musculaires.

Μυωξὸς (ὁ), ζ., loir; (ἐν μικρότερον εἶδος ὀνομάζεται) lérot ἢ liron.

Μυωπία (ἡ), vue basse ou courte, myopie, θ.

Μύωψ, ωπος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Κοντόφθαλμος, qui a la vue courte ou basse, myope.

Μώλωψ, ωπος (ὁ), ἀρχ., marque des coups, meurtrissure, θ. §. (χειρουργ.) plaie contuse, θ. contusion, θ.

Μῶμος (ὁ), = Μομφὴ, blâme, §. (μυθολογ.) Momus, (dieu de la raillerie).

Μωμοσκόπος (ὁ, ἡ), qui cherche à blâmer (à critiquer), contrôleur, censeur.

Μωραίνω, Μ. άνω (θὰ), rendre (καὶ πθ. devenir) fou.

Μωρία (ἡ), folie, θ.

Μωρολογία (ἡ), baliverne, niaiserie, θ. coq-à-l'âne, bavardage, radotage, radoterie, θ. faribole, θ. badaudage, badauderie, θ. fadaise, θ. sornettes, θ. πλθ. lanternes, θ: πλθ. chansons, θ. πλθ. misères, θ. πλθ.

Μωρολόγος (ὁ, ἡ), bavard, radoteur, diseur des riens (de pauvretés), conteur de sornettes (de chansons, de fleurettes, de fagots).

Μωρολογῶ, Μ. ήσω, radoter, bavarder, baliverner, niaiser, dire des pauvretés (des riens, des sottises, des misères, des balivernes), conter des sornettes (des lanternes), (χυδ.) lantiponner.

Μωρόπιστος (ὁ, ἡ), qui croit facilement (niaisement) et sans examen toutes les nouvelles vraies ou fausses que l'on débite, gobeur de mouches (de fausses nouvelles), gobe-mouches.

Μωρὸς, ἀ, ὸν, fou, imbécile, extravagant.

N.

Νὰ, ἀντὶ Ἵνα, σύνδ. Ἀποτελεσματ., à, pour, de, que, afinque. ||. ἔστειλα νὰ 'ρωτήσω πῶς εἶσθε, j'ai envoyé demander de vos nouvelles. ||. πήγαινε νὰ πληροφορηθῇς περὶ. . ., va t'en informer. ||. σᾶς παρακαλῶ νὰ τῷ γράψητε, je vous pris de lui écrire. ||. εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ τὸν ἀκούσω, je suis impatient de l'entendre. ||. εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ πῶς θὰ ξεμπερδεύσῃ, je suis curieux de voir comment il s'en tirera. ||. εἰπέ του νὰ ἔλθῃ, dites-lui de venir. ||. ἐλπίζω νὰ τὸν ἰδῶ, j'espère le voir (ἢ) de le voir. ||. τὸ ἀσφαλέστερον

εἶνε νὰ.., le plus sûr est de... ||. εἶνε δυσάρεστον νὰ.., il est désagréable de... ||. εἶνε δυσάρεστον νὰ ἔχῃ τις κρισολογίας, c'est un désagrément que d'avoir des procès. ||. ἔλα κοντὰ νὰ σὲ ὁμιλήσω, approchez, que je vous parle. ||. ;'να τολμήσω νὰ σᾶς ἐρωτήσω πόθεν εἶσθε; oserais-je vous demander de quel pays vous êtes? ||. εἶνε λάθος τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι.., c'est se tromper que de croire.. ||. εἶνε καλὸν τὸ νὰ φυλάττῃ τις μυστικὸν, c'est une belle chose que de garder le secret. ||. ἐνδέχεται νὰ ἀπατῶμαι, il se peut que je me trompe. ||. φοβοῦμαι νὰ μὴ τὸ μετανοήσῃ, ἴδε Μήπως. ||. ἐξακολουθῶ νὰ λέγω (νὰ πράττω), continuer à dire (à faire) ἢ de dire (de faire). ||. ζητεῖ νὰ ἔβγῃ, il demande à sortir. ||. κατώρθωσα νὰ τὸν πείσω, je parvins à le persuader. ||. ἀρχίζει νὰ φέγγῃ, le jour commence à luire. ||. τὸ παιδὶ ἀρχίζει νὰ λαλῇ, l'enfant commence à parler. ||. ὅταν ἄρχισεν ὁ ῥήτωρ νὰ ὁμιλῇ, lorsque l'orateur commença de parler. ||. εἶνε μωρία των, νὰ φρονοῦν.., c'est folie à eux, de croire... ||. νὰ εἴπῃ τις (νὰ εἴπω) τὴν ἀλήθειαν, (φρσ.), à vrai dire. ||. ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω, j'ai à vous entretenir. ||. ἔχω νὰ γράψω γράμματα (νὰ κάμω ἐπισκέψεις κτλ.), j'ai des lettres à écrire (des visites à rendre etc), ἢ j'ai à écrire des lettres (à faire des visites). ||. πρέπει νὰ παρεισέφρησε κἀνὲν λάθος εἰς τοὺς λογαριασμούς τω, il fallait que quelque erreur se fût glissée dans ses calculs. ||. δὲν ἀγαπᾷ νὰ τὸν κολακεύουν, il n'aime pas qu'on le flatte. 2)(ἐνίοτε) Εὐκτ., κάλλιον ν' ἀποθάνῃ! qu'il meurt plutôt! 3) (ἐνίοτ.) Διαπορητ. ἢ Ὑποθετ. ἢ Ἐμφαντ., νὰ προδώσω τὸν φίλον μου! κάλλιον ἀποθνήσκω! que je trahisse mon ami! je mourrais plutôt! ||. ἐγὼ νὰ τὸν λησμονήσω! moi l'oublier! ||. ποῖος νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ νὰ 'πῇ ὅτι αὐτὸς εἶν' ἐκεῖνος ὅ,που..; qui est-ce qui dirait, à le voir, que c'est lui qui..? ||. χίλια φλωριὰ νὰ μ' ἔδιδαν, 'δὲν ἤθελα εὐχαριστηθῇ περισσότερον, on m'aurait donné mille séquins, que je n'aurais pas été plus content.

Νά! μόρ. Δεικτ. ἀντὶ Ἰδού, voici, voilà. ||. νά με! me voici. ||. νά τον! le voilà. ||. νὰ ὅπου ἔρχεται, le voici qu'il arrive (qu'il vient).

Ναὶ, ἐπίρ. Βεβαιωτ., oui.

Ναΐδιον, ὑποκορ. τοῦ Ναὸς, petit temple.

Νᾶμα (τὸ), eau courante, courant d'eau.

Νανουρίζω, Μ. ίσω, faire dodo.

Νανούρισμα (τὸ), l'action de faire dodo.

Νάνος (ὁ), nain, nabot.

Ναὸς (ὁ), temple.

Νάρδος (ἡ), φ., nard.

Ναρκισσοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble au narcisse, narcissoïde.

Νάρθηξ, ηκος (ὁ), vestibule (d'une église).

Νάρκισσος (ὁ), φ. ϗ ἄνθ., narcisse; jonquille (κυρ. ὁ κίτρινος, τὸ Τουρκ. φοῦλι), θ.

Ναρκόνω, Μ. ώσω, engourdir, jeter dans un état de torpeur, (ἰατρ.) stupéfier.

Νάρκωσις, εως (ἡ), engourdissement, torpeur, θ. stupéfaction, θ. (ἰατρ.) narcose, θ.

Ναρκωτικὸς, ή, όν, propre à engourdir, narcotique, (ἰατρ.) stupéfiant.

Ναυαγία (ἡ), ἀρχ. naufrage.

Ναυάγιον (τὸ), débris d'un navire naufragé, bris. §. naufrage.

Ναυαγῶ, Μ. ήσω, faire naufrage, faire côte. ||. οἱ ναυαγήσαντες, les naufragés.

Ναυαρχεῖον (τὸ), amirauté, θ. bureaux de l'amirauté.

Ναυαρχία (ἡ), commandement d'une flotte ou d'un vaisseau; amirauté.

Ναυαρχὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ναῦς), vaisseau du commandant, vaisseau amiral, (ϗ ἁπλ.) amiral.

Ναύαρχος (ὁ), commandant d'un vaisseau (de guerre) ou d'une flotte, amiral.

Ναύκληρος (ὁ), maître ou armateur d'un vaisseau.

Ναῦλον (τὸ), fret, prix du fret, nolis, naulage; passage. ||. ἐπλήρωσα τὸν ναῦλόν μου εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, j'ai payé mon passage sur le bateau à vapeur.

Ναυλόνω, Μ. ώσω, fréter, affréter, noliser.

Ναῦλος (ὁ), = **Ναῦλον**.

Ναύλωμα (τὸ) καὶ

Ναύλωσις (ἡ), affrétement (ὡς ἐκ τοῦ πιάνοντος) καὶ frétement (ὡς ἐκ τοῦ παραχωροῦντος πλοῖον μὲ ναῦλον), nollissement, naulage.

Ναυλωτικὸν (τὸ), (ἐνν. ἔγγραφον), charte-partie, θ. ||. τὰ ναυλωτικὰ πρέπει νὰ γίνωνται διπλὰ, les chartes parties doivent être faites doubles.

Ναύλοχος (ὁ), ἀρχ. ὁ Ναύσταθμος, abri (pour les vaisseaux), mouillage.

Ναυμαχία (ἡ), combat naval.

Ναυμαχῶ, Μ. ήσω, combattre (se battre) sur mer, livrer un combat naval.

Ναυπηγεῖον (τὸ), ἴδε **Ναυπήγιον**.

Ναυπηγήσιμος (ὁ, ἡ), qui sert à la construction des vaisseaux.

Ναυπηγία (ἡ), construction d'un navire (d'un vaisseau).

Ναυπήγιον (τὸ), chantier (de construction navale), chantier de marine.

Ναυπηγὸς (ὁ), qui construit des navires, constructeur de vaisseaux.

Ναυπηγῶ, Μ. ήσω, bâtir (construire) un navire ou des navires. ||. πλοῖον ναυπηγούμενον, navire en construction.

Ναῦς, νεὼς (ἡ), ἀρχ. τὸ Καράβι, vaisseau, navire, bâtiment.

Ναύσταθμον (τὸ) καὶ

Ναύσταθμος (ὁ), port (pour les vaisseaux de guerre); havre, θ.

***Ναυταπάτη** (ἡ), νλγ., baraterie, θ.

Ναύτης, ου (ὁ), marin, mari-

nier, matelot; navigateur; (Π.) nautonier.

Ναυτία (ἡ), (κύρ.) mal de mer; (ἐν γέν.) envie de vomir, soulevement de cœur, nausée, θ. ||. ἡ θέα μόνη τοῦ. . τῷ φέρει (τῷ προξενεῖ) ναυτίαν, la vue seule de. . lui cause des bondissements de cœur.

Ναυτικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la marine ou les marins, naval, nautique; marin; maritime. ||. ναυτικὸς χάρτης, carte marine, θ. ||. ὁ ναυτικὸς κώδηξ, code maritime. ||. ναυτικὸν δάνειον, ἴδε Θαλασσοδάνειον. ||. δανείζω ναυτικὰ, prêter à la grosse (aventure). ||. (οὐσ.) ἡ ναυτικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art de la navigation. ||. τὸ ναυτικὸν, l'armée navale, les forces maritimes (d'un état), la marine, θ. ||. τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικὸν, la marine grecque. ||. ὑπηρετεῖ εἰς τὸ ναυτικὸν, il sert dans la marine. ||. ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, officier de la marine. ||. τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν, la marine marchande. ||. τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν, le ministère de la marine.

Ναυτιλία (ἡ), voyage sur mer, navigation, θ.

Ναυτίλλομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. voyager par mer, naviguer. ||. (ἡ μτχ.) Ναυτιλλόμενοι, (οὐσ.) les navigateurs.

Ναυτίλος (ὁ), ἀρχ., matelot, navigateur. ||. (οὐσ.) εἶδ. θαλασσ. ὀςρακοδ., nautile, argonaute.

Ναυτιῶ, Μ. άσω, avoir des nausées.

Ναυτιώδης, ους (ὁ, ἡ), qui cause des nausées, nauséabond.

Ναυτοδικεῖον (τὸ), tribunal maritime.

Ναυτολόγιον (τὸ), le rôle d'équipage (d'un vaisseau).

Ναυτολογῶ, Μ. ήσω, rassembler (enrôler) des matelots, recruter pour l'armement d'un vaisseau.

Νάφθα, ης (ἡ), εἶδος ἀσφάλτου, naphthe.

Νεάζω, Μ. άσω, être jeune; agir (se comporter) en jeune homme.

Νεανίας, ου (ὁ), jeune homme.

Νεανίευμα (τὸ), action de jeune homme, trait de jeunesse (conséq.) de légèreté ou de témérité, étourderie (de jeunesse).

Νεανιεύομαι, Μ. ευθῶ (θὰ), agir ou parler en jeune homme (avec présomption ou témérité).

Νεανικὸς, ἡ, ὸν, de jeune homme.

Νεᾶνις, ιδος (ἡ), jeune fille, jeune personne.

Νεανίσκος (ὁ), jeune homme, adolescent.

Νεαρὸς, ὰ, ὸν, jeune, nouveau, récent, frais. ||. ἐν νεαρᾶς του ἡλικίας, dès sa jeunesse. ||. ἡ φυσιογνωμία του ἔχει τι νεαρὸν, il a un air de jeunesse. ||. ἔχω ἀκόμην νεαρὰν τὴν μνήμην τοῦ πράγματος, j'en ai le souvenir très-frais (la memoire toute fraîche, toute recente). ||. (οὐσ.) Νεαραὶ (ἐνν. διατάξεις, αἱ τοῦ Ἰουστινιανοῦ), Novelles, θ. πλθ. ||. ἡ δωδεκάτη (ιβ.) Νεαρὰ, la novelle XII (etc).

Νεβρὶς, ίδος (ἡ), peau de faon, θ.

Νεβρὸς (ὁ), petit de la biche, faon.

Νέηλυς, υδος (ἡ), nouveau venu; nouveau débarqué.

Νειὸς, ὰ, ὸν, κοιν. ἀντὶ Νέος.

Νειούτσικος, η, ον, (χυδ.) ὑποκορ. τοῦ Νέος, jeunet, tout jeunet.

Νεκρικὸς, ἡ, ὸν, de mort, mortuaire. ||. νεκρικὸς διάλογος, dialogue des morts.

*Νεκρογέννητος (ὁ, ἡ), mort-né.

Νεκροθάπτης, ου (ὁ), fossoyeur, croque-mort.

Νεκρολούλουδον (τὸ), εἶδ. ἄνθ., souci.

Νεκρομαντεία (ἡ), necromancie καὶ (σπν.) nécromance, θ.

Νεκρόμαντις, εως (ὁ ϗ ἡ), nécromancien, -enne.

Νεκρόνω, Μ. ώσω, réduire à l'état de mort.

Νεκρόπτης, ου (ὁ), inspecteur après décès.

Νεκρὸς, ὰ, ὸν, mort. ||. (οὐσ ἀρσ.) corps mort, cadavre.

Νεκροτσουκνίδα (ἡ), φ. ortie morte, θ. lamier blanc.

Νεκροφορεῖον (τὸ), cercueil, corbillard.

Νεκροφόρος (ὁ, ἡ), qui sert au transport des morts. ||. ἅμαξα νεκροφόρος, corbillard, ἴδε καὶ Νεκροφορεῖον.

Νεκροψία (ἡ), inspection d'un cadavre (d'un mort).

Νεκρώσιμος (ὁ, ἡ), qui concerne les morts ou un mort, funèbre. ||. νεκρώσιμος ἀκολουθία, (Ἐκκλησ.), office des morts, service funèbre.

Νέκρωσις, εως (ἡ), l'état d'un mort.

Νέκταρ, αρος (τὸ), nectar. §. vin délicieux.

Νέμεσις, εως (ἡ), (μυθολογ.) Némésis, (personnification de) la vengeance divine; (ἐνίοτε) fatalité, θ. §. indignation qu'on éprouve en voyant une chose injuste.

Νέμομαι, Μ. (θὰ) νεμηθῶ, (ἀρχ.) = Βόσκω-ομαι, paître; se repaître, (ὅθ. ||. συνήθ. μτνμ.) jouir de, avoir la jouissance de.

Νεόγαμβρος (ὁ), κοιν. ὁ Νεόνυμφος.

Νεόγαμος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Νεόνυμφος.

Νεογέννητος καὶ

Νεογνὸς (ὁ, ἡ), nouveau-né.

Νεόδμητος (ὁ, ἡ), ἀρχ. Ὁ

Νεόκτιστος (ὁ, ἡ), nouvellement bâti (construit).

Νεολαία (ἡ), les jeunes gens, la jeunesse.

Νεόνυμφος (ὁ, ἡ), nouveau marié.

Νεόπλουτος (ὁ, ἡ), nouvel (nouvellement) enrichi.

Νέος, α, ον, jeune; §. nouveau, récent. ||. (οὐσ.) jeune homme, jeune femme, jeune personne. ||. ὑπανδρεύθη πολλὰ νέα, elle s'est mariée très-jeune. ||. τὸ νέον ἔτος, le nouvel an. ||. νέα σελήνη, la nouvelle lune. ||. ὁ νέος κόσμος, le nouveau monde. ||. οἱ νέοι, les jeunes gens. §. (πλθ.) νέα,

nouvelles. ||. τί νέα; qu'est ce qu'il y a de nouveau? qu' y a-t-il de nouveau? quoi de nouveau? quelle nouvelle? ||. ἐκ νέου, (φρσ.), de nouveau, (καὶ ἐν συνθ.) re. ||. τυπόνω ἐν νέου, réimprimer. ||. διδάσκω ἐκ νέου, renseigner. ||. κάμνω νὰ ὑπάρξῃ (παράγω εἰς τὸ εἶναι) τι ἐκ νέου, réproduire. ||. ἡ ἐκ νέου ἐκλογὴ, la réélection.

Νεοσύλλεκτος (ὁ, ἡ), (κυρ. στρατιώτης), soldat de nouvelle levée, nouvellement enrôlé (recruté), (εἰς τὸ πλθ.) recrues, θ. conscrits. ||. λόχος νεοσυλλέκτων, une compagnie de nouvelle levée.

Νεοσύστατος (ὁ, ἡ), nouvellement constitué.

Νεότης, ητος (ἡ), jeunesse, θ. jeune âge. ||. εἰς τὴν νεότητά μου, dans mon jeune âge, dans mon jeune temps.

Νεοΰπανδρος (ὁ, ἡ), nouvellement marié.

Νεοφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui paraît pour la première fois.

Νεόφυτος (ὁ, ἡ), nouvellement planté. §. (μτφορ.) nouveau baptisé (converti), néophyte.

Νεράϊδα, ας (ἡ), κοιν. ἡ Νηρηὶς, nymphe, θ. fée, θ.

Νεραϊδονέματα (τὰ), κοιν. τὸ Ἐπίθυμον, εἴδ. φυτ., barbe -de- moine, cuscute, θ.

Νερόβραστος, η, ον, cuit à l' eau.

Νεροζύγι (τὸ), niveau d'eau ou hydraulique.

Νεροκάνατον (τὸ), pot à l'eau.

Νεροκολόκυθον (τὸ), courde ou gourde, θ. cougourde, θ. gourde des pèlerins, θ. courge-bouteille, θ. calebasse, θ.

Νεροκούνουπον (τὸ), ἔντ., gerris (πλθ.).

Νεροκράτης, η (ὁ), φ., chardon à fouler (à bonnetier, à carder), bain (cuve) de Venus, verge à berger ou de pasteur, cardère, θ.

Νερόμυλος (ὁ, ἡ), moulin à eau.

Νερὸν (τὸ), κοιν. τὸ Ὕδωρ, eau, θ. ||. κυμάρι τοῦ νεροῦ (διὰ νερὸν), pot à l'eau. ||. κοπανίζω νερὸν εἰς τὸ γδὶ, (παροιμ.), c'est battre l' eau. ||. κάμνω νερὸν, κοιν. ἀντὶ Ὑδρεύομαι. §. τὸ καράβι κάμνει νερὰ, le navire fait eau. §. (μτνμ. ἐπὶ ὕφασμ.) ondes, θ. πλθ. ||. μεταξωτὸν μὲ νερὰ, étoffe de soie moirée (ondée), moire de soie à ondes, θ. ||. δίδω εἰς τὸ μεταξωτὸν (τὸ κάμνω νὰ 'πάρῃ) νερὰ, moirer (une étoffe de soie etc). 2) (συνκδχ.) ἡ Βροχή. ||. ἂν διαρκέσῃ ὁ ἄνεμος θὰ ἔχωμεν νερὸν, si le vent dure, nous aurons de l'eau. 2) ἀντὶ Ποτάμι. ||. ἔχομεν νὰ περάσωμεν ἕνα νερὸν, nous avons à passer l'eau. 4) (μτνμ.) ἡ Βαφὴ τοῦ σιδήρου, trempe, θ. 5) (χυδ.) τὸ οὖρος. ||. κάμνει τὸ νερόν του, faire son eau.

Νερόνω, Μ. όσω, (κυρ. τὸ κρασὶ), tremper, baptiser (son vin).

Νερόπλυμα (τὸ), lavage, lavasse, θ. lavure (de vaisselle), θ.

Νεροτριβεῖον (τὸ) καὶ Νεροτριβὴ (ἡ), moulin à foulon, vaisseau à fouler, pile, θ.

Νεροτριβιάρης (ὁ), κοιν. ὁ Γναφεύς.

Νερουλιάζω, Μ. άσω (θὰ), devenir clair (aqueux).

Νερούλιασμα (τὸ), l'état d'une chose aqueux.

Νερουλιασμένος, η, ον, clair, qui n'a pas de consistance.

Νερουλὸς, ή, όν, aqueux; clair. ||. αὐγὰ νερουλὰ, des œufs à la coque.

Νεροφείδα (ἡ), ζ. serpent d' eau.

Νεροχελώνα (ἡ), tortue de l' eau (des marais, bourbeuse), cistude, θ.

Νερόχιονον (τὸ), frimas, grésil.

Νεροχύτης, η (ὁ), évier. §. (καταχρ. ὁ Πινακοπλύτης) pierre à laver. ||. αὐτὸ τὸ μαγειρειὸν δὲν ἔχει νεροχύτην, il n' a point de pierre à laver dans cette cuisine.

Νεῦμα (τὸ), signe de tête ou des yeux.

Νευρὰ (ἡ), ἀρχ. ἡ Χορδὴ (τοῦ τόξου), corde (d'un arc etc), θ.

Νευρικὸς, ή, όν, qui concerne les nerfs, nerveux. ||. ἀσθένεια νευρικὴ, maladie (affection) nerveuse. ||. τὸ νευρικὸν σύστημα, le système nerveux. 2) qui souffre des nerf, nerveux. ||. εἶνε νευρικὴ, elle est nerveuse.

Νευροκαβαλλίκευμα (τὸ), foulure (tressaillement) de nerf, foulure, θ. fausse entorse.

Νευροκαβαλλικεύομαι, Μ. καβαλλικευθῶ (θὰ), se fouler un nerf, se donner une fausse entorse.

Νεῦρον (τὸ), nerf.

Νευρόσπαστον (τὸ), ἀρχ., poupée mue par des fils, marionette, θ. pantin.

Νευρώδης, ους (ὁ, ἡ), nerveux.

Νεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), incliner la tête; faire un signe de tête ou des yeux. §. (συνκδχ.) consentir à.

Νεφέλη (ἡ), nuée, θ. nuage.

Νεφελώδης, ους (ὁ, ἡ), couvert de nuages, nuageux.

Νέφος, ους (τὸ), ἀρχ. τὸ Σύννεφον, nuage, nuée, θ. nue, θ. ||. (καὶ μτνμ.) νέφος ἀκρίδων (κτλ.), une nuée de sauterelles (etc).

Νεφριτικὸς, ή, όν, qui conserne la maladie des reins, néphrétique.

Νεφρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), mal des reins, néphrite.

Νεφρὸς (ὁ), rein; rognon (ἰδιαιτ. τῶν ζώων ὅσα τρώγονται).

Νεφύδριον (τὸ), ἀρχ. ὑποκορ. τοῦ Νέφος, petit nuage, nubicule, θ.

Νεωκόρος (ὁ), celui qui est chargé de la garde et de l'entretien d'un temple.

Νεώριον (τὸ), lieu où l'on garde les vaisseaux, arsenal maritime.

Νεωστὶ, ἐπίῤ., nouvellement; recemment, fraîchement, tout frais.

Νεώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Νέος, très jeune.

Νεωτερίζω, Μ. ίσω, tenter des innovations (des changemens) innover.

Νεωτερισμὸς (ὁ), innovation, θ. nouveauté, θ.

Νεωτεριστὴς, οῦ (ὁ), novateur, (σπανιώτ.) innovateur.

Νεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Νέος, plus jeune ou plus récent. §. (ἀπολ.) moderne. ||. τοῦ νεωτέρυ πολιτισμοῦ, de la civilisation moderne. ||. εἶνε δύω χρόνους νεώτερός μου, il est plus jeune que moi de deux ans. ||. ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ (διάλεκτος), le Grec moderne. ||. (καὶ ὡς οὐσ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ νεώτεροι (ἐνν. συγγραφεῖς, τεχνῖται, φιλόσοφοι κτλ.), les modernes. ||. τί νεώτερα; qu' est ce qu' il y a de nouveau. ||. Πλίνιος (Διονύσιος ⁊λ.) ὁ νεώτερος, Pline (Denis) le jeune.

Νήθω, Μ. νήσω, ἀρχ., ἀντὶ Γνέθω, filer.

Νῆμα (τὸ), fil.

Νηματοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), filiforme.

Νηματώδης, ους (ὁ, ἡ), filamenteux.

Νηνεμία (ἡ), silence des vents, bonace, θ. calme.

Νήπιος (εὔχρ. κυρ. τὸ οὐδ.), enfant à la mamelle, petit enfant.

Νηπιότης, ητος (ἡ), enfance, θ.

Νηπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui a l'esprit enfantin, naïf, niais.

Νηπιώδης, ους (ὁ, ἡ), enfantin, puéril.

Νησάκι, κοιν. ἀντὶ-

Νησίδιον (τὸ), petite île, îlot.

Νησίον (τὸ), κοιν. ἡ Νῆσος.

Νησιώτης, ου (ὁ) καὶ Νησιῶτις, ιδος (ἡ), habitant d' une île, insulaire.

Νησιώτισσα (ἡ), κοινῶς ἀντὶ Νησιῶτις.

Νησιωτικὸς, η ἢ ὴ, ον ἢ ὸν, qui provient d' une île.

Νῆσος (ἡ), île, θ.

Νῆσσα, ης (ἡ), ἀρχ. ἡ Πάππια, πτν., canard.

Νηστεία (ἡ), jeûne. ||. σήμερον εἶνε νηστεία, il est jeûne aujourd'hui.

Νηστευτὴς, οῦ (ὁ), qui jeûne, jeûneur.

Νηστεύω, Μ. εύσω, jeûner; faire maigre; (ἰατρ.) être mis au régime.

Νηστήσιμος (ὁ, ἡ), maigre. ||. ἡμέρα—, jour de jeûne ou d' abstinence.

Νηστικὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ἀντὶ-

Νῆστις, ιος (ὁ, ἡ), qui n' a pas mangé, qui est à jeun. ||. 'παίρνει ἰατρικὸν νηστικὸς, prendre un remède à jeun.

Νηφάλιος, α ἢ ος, ον, qui ne boit pas de vin, sobre.

Νηφαλιότης, ητος (ἡ), abstinence de vin, sobriété, θ.

Νήφω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., n' être pas ivre ou enivré, être sobre.

Νιαουρίζω, Μ. ίσω, miauler.

Νιαούρισμα (τὸ), miaulement.

Νίκη (ἡ), victoire, θ. avantage remporté sur q., triomphe.

Νικητήριος (ὁ, ἡ), qui concerne la victoire, victorieux. ||. νικητήριον (τὸ), prix de la victoire, (καὶ πλθ.) νικητήρια (τὰ), chant de victoire. ||. ᾄδω τὰ νικητήρια (φρσ.), chanter victoire.

Νικητὴς, οῦ (ὁ), vainqueur; victorieux. ||. ἐπέστρεψε νικητὴς, il revint victorieux.

Νικηφόρος (ὁ, ἡ), vainqueur, victorieux, triomphant.

Νικῶ, Μ. ήσω, vaincre, défaire, gagner (remporter) la victoire; battre; §. (μτφορ. ἐν γέν.) l'emporter sur. ||. (πθ.) succomber. ||. ὁ ἐχθρικὸς στόλος ἐνικήθη κατὰ κράτος, la flotte des ennemis fut complétement défaite. ||. ὁ ἐχθρὸς ἐνικήθη κατὰ κράτος, il fut battu à plate couture. ||. ἐν περιπτώσει διχοψηφίας, ὁ πρόεδρος ἔχει τὴν νικῶσαν (ἐνν. ψῆφον), en cas de partage de voix c'est l'avis (le suffrage) du président qui l' emporte (la voix du président est prépondérante).

Νιπτὴρ, ῆρος (ὁ), ἀρχ., bassin ou cuvette pour se laver; lavabo. §. (Ἐκκλησ.) ὁ Νιπτὴρ, ἡ τελετὴ τοῦ Νιπτῆρος, le lavement des pieds.

Νίπτω, Μ. νίψω, laver. ||. (μσ. αὐτπθ.) se laver (les mains, le visage etc). ||. ; δὲν θέλεις νὰ νιφθῇς; ne voulez-vous pas laver? ||. »χεὶρ χεῖρα νίπτει,« (παροιμ.), un barbier rase l' autre.

Νιτρικὸς, ὴ, ὸν, qui a rapport au nitre, nitreux, nitrique. ||. νιτρικὸν (ὀξὺ κτλ.), χημ., acide nitrique; nitrate.

Νίτρον (τὸ), nitre; natron; salpêtre.

Νιτροπηγεῖον ἢ Νιτροποιεῖον (τὸ), salpêtrière, θ. nitrière, θ.

Νιτρώδης, ους (ὁ, ἡ), qui tient du nitre ou qui en contient, nitreux.

Νιφὰς, άδος (ἡ), flocon de neige.

Νίψιμον (τὸ), l'action de laver ou de se laver. ||. ; θέλετε νίψιμον; ne voulez-vous pas laver? ||. φέρετέ μας νίψιμον, donnez-nous à laver.

Νοέμβριος (ὁ), novembre. ||. κατὰ (μῆνα) νοέμβριον, en novembre, au mois de novembre. ||. τῇ πρώτῃ νοεμβρίου, le premier (de) novembre.

Νοερὸς, ὰ, ὸν, spirituel, intellectuel; mental; intelligible; intelligent. ||. τὰ νοερὰ ὄντα, les êtres intelligibles. ||. αἱ νοεραὶ δυνάμεις, (θλγ.) les intelligences célestes. ||. ἡ ψυχὴ εἶνε οὐσία νοερὰ, l'âme est une substance intelligente. ||. οἱ ἄγγελοι εἶνε οὐσίαι νοεραὶ, les anges sont des substances spirituelles.

Νοερῶς, ἐπίρ., mentalement.

Νόημα (τὸ), sens, acception, θ. signification, θ. entente, θ. ||. τοῦτο 'που λέγεις δὲν ἔχει νόημα (ἔχει πολὺ νόημα), ce que vous dites là n'a point de sens (renferme un grand sens) ||. θυμόνει χωρὶς νόημα (χωρὶς αἰτίαν), il se fâche sans sujet. 2) κοιν. ἀντὶ Νεῦμα.

Νοημοσύνη (ἡ), intelligence, θ. esprit.

Νοήμων, ονος (ὁ, ἡ), homme de sens, sensé, avisé, entendu, intelligent.

Νοητικὸς, ὴ, ὸν, relatif à la pensée (à l' intelligence); intellectuel. ||. τὸ νοητικὸν, la faculté intellective ou intel-

lectuelle, l'intellect, l'entendement; l'intelligence.
Νοητὸς, ἡ, ὸν, perçu par l'intelligence, intellectuel, intelligible.
Νοθεία (ἡ), illégitimité, θ. bâtardise, θ.
Νόθευσις, εως (ἡ), l' action d' altérer (d'abâtardir etc), abâtardissement; falsification, θ. altération, θ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἰατρ.) adultération, θ. ||. ἡ - τοῦ κειμένου εἰς τοῦτο τὸ χωρίον εἶνε προφανὴς, l'altération du texte dans ce passage est manifeste.
Νοθεύω, Μ. εύσω, abâtardir, falsifier, corrompre, altérer; (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἰατρ.) adultérer. ||. (πθ. ἢ αὐτοπαθ.) dégénérer.
Νόθος, η ἢ ος, ον, bâtard; naturel (κατ' ἀντίθ. τοῦ légitime); illégitime; (μτφορ.) altéré; supposé, non authentique; (ἐπὶ φυτ. καὶ ζ.) hybride.
'Νοιάζομαι, Ν. (θὰ) 'νοιασθῶ, ἴδε 'Εννοιάζομαι.
'Νοικάτορας, α (ὁ), locataire.
'Νοῖκι, κοιν. τὸ 'Ενοίκιον.
'Νοικιάζω, κοιν. ἀντὶ 'Ενοικιάζω.
'Νοίκιασμα, κοιν. τὸ 'Ενοίκιασμα.
Νομαδικὸς, ἡ, ὸν, des nomades, qui concerne la vie errante des nomades, nomade.
Νομαδικῶς, ἐπίρ., comme les nomades.
Νομάρχης, ου (ὁ), gouverneur d'une province, (εἰς τὴν Γαλλ.) préfet (d'un département), (εἰς τὴν 'Ελλ.) nomarque.
Νομαρχεῖον (τὸ), l'hôtel de la préfecture, la préfecture.
Νομαρχία (ἡ), charge du nomarque ou du préfet, gouvernement d'une province (d'une nomarchie); préfecture; département. ||. ἡ πρωτεύουσα τῆς νομαρχίας, le chef-lieu du département ou de la préfecture. ||. ἐπὶ τῆς νομαρχίας (τοῦ δεῖνος), pendant sa préfecture.
Νομαρχιακὸς καὶ
Νομαρχικὸς, ἡ, ὸν, de préfet ou de nomarque, de préfecture ou de nomarchie; départemental. ‖. τὸ νομαρχικὸν συμβούλιον le conseil général de département, le conseil de préfecture.
Νομὰς, άδος (ὁ, καὶ ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) nomades.
Νομὴ (ἡ), pacage, pâturage. §. (μτνμ.) jouissance, θ. possession, θ.
Νομίζω, Μ. ίσω, croire, penser, avoir dans l'idée; estimer, juger; compter; se persuader; tenir pour. ||. (τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) il est d'usage ou établi ou fixé, on a coutume. ||. ἂν νομίζετε ὅτι εἶνε ἱκανὸς διὰ τοῦτο, ἂν τὸν νομίζετε ἄξιον, si vous jugez qu'il en soit capable, si vous l'en jugez digne. ||. ||. μήπως νομίζῃ ὅτι θέλω νὰ τὸν ἀπατήσω; croit-il que je veuille le tromper? 2) (ἀρχ.) établir par une loi, (ὅθ. ||. ἡ μτχ.)
Νενομισμένος, η, ον, ce qui est fixé ou prescrit par la loi. ||. ὁ νενομισμένος τόκος, ='Ο Νόμιμος, l'intérêt légal. ||. (πλθ.) τὰ νενομισμένα, les derniers devoirs, les honneurs funèbres.
Νομικὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport à la loi. ||. (οὐσ. ἐπὶ ἀνθρ.) habile en droit (en jurisprudence), homme de loi; juriste, légiste. ||. (πλθ.) οἱ νομικοὶ. les gens de robe (de loi). ||. (εἰς τὸ οὐδ.) τὰ νομικὰ καὶ (θηλ.) ἡ νομικὴ (ἐνν. ἐπιςήμη), la jurisprudence, le droit. ||. ἡ σχολὴ τῶν νομικῶν (ἢ) τῆς Νομικῆς, la faculté de droit.
Νομικῶς, ἐπίρ., suivant la loi, légalement.
Νομιμοποίησις, εως (ἡ), l'action de valider (etc), validation (d'un acte, d'un arrêt etc), θ.
Νομιμοποιῶ, Μ. ήσω, valider (un acte, un contrat etc), légitimer; (ἐν γέν.) autoriser.
Νόμιμος (ὁ, ἡ), qui est d'après (conforme à, admis par) la loi, légal; légitime. ||. ὁ νόμιμος τόκος, l'intérêt légal ou légitime. ||. τὸ νόμιμον μερίδιον (κληρονομίας), la portion légitimaire, la légitime. ||. τὰ νόμιμα, les usages, les institutions.
Νομιμότης, ητος (ἡ), légalité, θ. légitimité, θ.
Νομιμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), légitimiste.
Νομίμως, ἐπίρ., suivant (ou conformement à) la loi, légalement, légitimement.
Νόμισμα (τὸ), monnaie (courante), θ. pièce de monnaie, θ. espèce, θ. numéraire. ||. νόμισμα ἀρχαῖον, médaille, θ. ||. τὰ ξενικὰ νομίσματα, les espèces étrangères. ||. πληρόνειν εἰς (μεταλλικὰ) νομίσματα, payer en espèces sonnantes (en numéraire).
Νομισματικὸς, ἡ, ὸν, monétaire, numismatique, qui a rapport aux monnaies; numéraire. ||. νομισματικὴ ἀξία, valeur numéraire. ||. (οὐσ.) ἡ νομισματικὴ (τέχνη), la numismatique. ||. δεινὸς περὶ τὴν νομισματικὴν, versé dans la numismatique.
Νομισματοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à une piéce de monnaie, qui en a la forme, numismal, (ἀρχ.) nummulacé, nummulaire, nummiforme.
Νομισματοθήκη (ἡ), médailler; cabinet de médailles.
Νομισματοκοπεῖον (τὸ), l'hôtel des monnaies, la monnaie.
Νομισματολογία (ἡ), numismatique, θ.
Νομισματολόγος (ὁ), médailliste, numismate, numismatiste.
Νομοδιδάσκαλος (ὁ), docteur en droit; jurisconsulte; (Γρφ.) docteur de la loi.
Νομοθεσία (ἡ), législation, θ.
Νομοθέτης, ου (ὁ), législateur.
Νομοθετικὸς, ἡ, ὸν, législatif.
Νομοθετῶ, Μ. ήσω, instituer des lois. ||. »'Ο βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ διορίσῃ ὑπάλληλον εἰς μὴ νενομοθετημένην θέσιν,« (Σύντ.), le Roi ne peut nom-

mer à un emploi qui n'a pas déjà été créé par une loi.

Νομολογία (ἡ), jurisprudence, θ.

Νομολογικός, ή, όν, jurisprudentiel.

Νομολογικῶς, ἐπίρ., jusisprudentiellement.

Νομομαθής, οῦς (ὁ, ἡ), habile en jurisprudence.

Νομὸς (ὁ), district (en Egypte); département (en Grèce); préfecture, θ. ||. πρωτεύουσα νομοῦ, chef-lieu d'un département (d'une ptéfecture), ἴδε καὶ Νομαρχία.

Νόμος (ὁ), loi, θ. ||. τὸ ἔθος εἶνε νόμος, l'usage fait loi. ||. ἀνάγκῃ νόμος οὐ κεῖται, (παροιμ.), nécessité n'a point de loi.

Νομοφύλαξ, ακος (ὁ), magistrat chargé de veiller à l'exécution des lois.

Νοσερὸς, ά, όν, malsain, insalubre.

Νοσηλεία (ἡ), (ἀρχ.), l'état ou la cure d'un malade que l'on traite.

Νοσηλεύω, Μ. εύσω, traiter (soigner) un malade. ||. (μσ.) être malade.

Νόσημα (τὸ), =Νόσος, maladie, θ. affection, θ. ||. διὰ τὰ νοσήματα τοῦ στήθους, pour les affections de poitrine.

Νοσοκομεῖον (τὸ), hôpital, Hôtel-Dieu, (εἰς τὰ μοναστήρια, σχολεῖα κλπ.) infirmerie, θ.

Νοσοκομία (ἡ), traitement des malades.

Νοσοκόμος (ὁ, ἡ), qui soigne les malades, garde-malade, (ἰδιαιτ. ὁ τῶν μοναστ. κλπ.) infirmier. ||. ἡ καλὴ νοσοκόμος πρέπει νὰ ἔχῃ τέσσαρας ἀρετάς· καθαριότητα, ἐγκράτειαν, ὑπομονὴν καὶ πραότητα, une bonne garde (-malade) doit avoir quatre vertus: ce sont la propreté, la tempérance, la patience et la douceur.

Νοσοκομῶ, Μ. ήσω, soigner un malade.

Νοσοποιὸς (ὁ, ἡ), qui cause la maladie, morbifique.

Νόσος (ἡ), maladie, θ.

Νοσταλγία (ἡ), πάθ., maladie du pays, ἴδε καὶ Πόθος.

Νοστιμάδα (ἡ), saveur, θ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ ὀπωρ.) bon acabit. §. (μτφορ.) gentillesse, θ. grâce, θ.

Νοστιμεύομαι, Μ. ευθῶ (θῶ), prendre (avoir) du plaisir, se plaire à, prendre en goût (goûter) qc. ||. νοστιμεύεται πολλὰ τὴν συναναστροφήν σας, il goûte beaucoup votre société. ||. τίποτε δὲν νοστιμεύεται, il ne prend plaisir à rien, ἴδε καὶ Εὐχαριστῶ. ||. νοστιμεύεταί τις νὰ τὸ βλέπῃ, il fait plaisir (il donne du plaisir) à voir. ||. νοςιμεύεταί τις νὰ τὸν ἀκούῃ, c'est plaisir (c'est un plaisir) de l'entendre.

Νοστιμίζω, Μ. ίσω, rendre ou devenir agréable (savoureux), donner du goût (un bon goût) à qc., relever (la sauce, le ragoût).

Νόστιμος, η, ον, qui plaît au goût, qui flatte le goût, qui est de bon goût, savoureux, (ἐπὶ ὀπωρ.) de bon acabit.

2) (μτφορ.) agréable, gracieux; gentil, gaillard; amusant; avenant, (εἰρων.) drôle; (συχνότ.) plaisant. ||. τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι.., le bon (le plaisant) du conte est que.., le joli de l'affaire est que.., ce qu'il y a de plaisant, c'est que... ||. εἶσθε νόςιμος, τῇ ἀληθείᾳ, vous êtes, ma foi, un gentil garçon; en vérité, je vous trouve gentil; en est charmant, ma foi. ||. νόστιμον, τῇ ἀληθείᾳ, il est plaisant (c'est drôle), ma foi; voilà qui est drôle (qui est charmant, qui est plaisant). ||. ἓν πολλὰ νόςιμον διήγημα, un conte fort drôle. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Νόστιμα, ἐπίρ., plaisamment, gentiment, agréablement. ||. τί νόστιμα εἶν' ἐνδυμένη, qu'elle est gentiment habillée.

Νοσῶ, Μ. ήσω, être ou tomber malade, souffrir; (μτνμ.) être en mauvais état.

Νοσώδης, ους (ὁ, ἡ), malsain, insalubre. ||. τὸ νοσῶδες τοῦ κλίματος (τῆς ἀτμοσφαίρας), l'insalubrité du climat (de l'air).

Νοτερὸς, ά, όν, humide.

Νοτιὰ (ἡ), κοιν. ὁ Νότος.

Νοτίζω, Μ. ίσω, devenir humide (moite).

Νότιος, α, ον, du sud, méridional, austral. ||. τὸ νότιον ἡμισφαίριον, l'hémisphère austral, ἴδε καὶ Μεσημβρινός.

Νότος (ὁ), vent du Sud (du Midi), sud.

Νουθεσία (ἡ), admonition, θ.

Νουθετῶ, Μ. ήσω, admonéter.

Νουμηνία (ἡ), premier jour du mois.

Νουνεχής, οῦς (ὁ, ἡ), sensé, prudent, judicieux.

Νουνὸς (ὁ) ϗ Νουνὰ (ἡ), parrain, marraine.

Νοῦς, νοὸς (ὁ), entendement; esprit; intelligence, θ. pensée, θ. sens; §. jugement, raisonnement. ||. ὁ κοινὸς νοῦς, le sens commun. ||. ἔχει (δὲν ἔχει) νοῦν, il a de l'intelligence (du sens), il est sans intelligence. ||. ἔχει πολὺν νοῦν, il est fort intelligent, il est plein d'intelligence. ||. ἔχει ἐφευρετικὸν (γόνιμον) νοῦν, il a l'esprit inventif (fécond). ||. ἔχει νοῦν ὑγιᾶ, il a le jugement sain, il est d'un raisonnement profond (juste etc), il a le sens droit. ||. ἄνθρωπος μικροῦ (περιωρισμένου) νοὸς, un homme de peu de sens (de petit sens), génie étroit (borné, médiocre); pauvre (petit) génie. ||. ὁ νοῦς του εἶνε πάντοτε εἰς τὸ κακὸν, il songe toujours à mal. ||. ἔχω κατὰ νοῦν, avoir dans l'esprit, penser, ἴδε καὶ Σκοπός. ||. εἶχα κατὰ νοῦν νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἰδῶ, je pensais à vous aller voir. ||. εἶχε κατὰ νοῦν νὰ.., il avait l'intention de... ||. δὲν τὸ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, (φρσ.), je n'ai garde (de faire telle chose). ||. μοῦ ἐπανήρχετο ἀδιακόπως εἰς τὸν νοῦν, cela me revenait sans cesse à la pensée. ||. ποτὲ δὲν μοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν,

cela n'est jamais entré (venu) dans ma pensée. ||. 'βγάλε το ἀπὸ τὸν νοῦν σου, ôtez cela de votre fantaisie. ||. μὴ σοῦ περάσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν, ne vous en avisez pas. ||. μὲ τὸν νοῦν 'του, à part soi, tout bas, ἴδε καὶ Ἑαυτοῦ. ||. ἔχασε τὸν νοῦν του, il a perdu l'entendement (le sens, le jugement). ||. χάνω τὸν νοῦν μου, je perds la tête, ma tête se perd. ||. τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε 'να χάσῃ τις τὸν νοῦν 'του, en vérité, c'est à en perdre la tête. ||. ποῦ εἶχε τὸν νοῦν του; ποῦ ἦτον ὁ νοῦς του; (φρσ.), où avait-il le sens? où avait-il donc l'esprit; à quoi songeait-il? §. (Γρφ.) οἱ οὐράνιοι νόες, (οἱ Ἄγγελοι), les intelligences célestes.

Νούφαρον (τὸ), φ., jaunet d'eau, nénuphar, plateau.

Νοῶ, Μ. ήσω, ='Εννοῶ, concevoir, comprendre. ||. » ὁ νοῶν νοείτω,« (Γρφ.), à bon entendeur salut, avis au lecteur.

Νυκταλωπία (ἡ), πάθ., nyctalopie, θ.

Νυκτάλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), nyctalope.

Νυκτέρευμα (τὸ), veille, θ. veillée, θ.

Νυκτερεύω, Μ. εύσω, passer la nuit à faire qc., veiller (en travaillant).

Νυκτέρι (τὸ), κοιν. τὸ Νυκτέρευμα, veillée, θ.

Νυκτερινὸς, ἡ, ὸν, nocturne.

Νυκτερὶς, ίδος (ἡ), ζ., chauve-souris.

Νυκτιὰ (ἡ), nuitée, θ.

Νυκτικόραξ, ακος (ὁ), πτν., fresaie, θ. ἴδε Νυκτοποῦλι.

Νυκτικὸς, ἡ, ὸν, de nuit.

Νυκτοβάτης, ου (ὁ) ἢ Νυκτοβάτις, ιδος (ἡ), somnambule.

Νυκτοβατία (ἡ), somnambulisme.

Νυκτοκλέπτης, ου (ὁ), voleur de nuit.

Νυκτομαχία (ἡ), combat de nuit.

Νυκτόνω, Μ. ώσω, (τρτπρσ.), faire nuit, commencer à faire brun. ||. νυκτόνει, il se fait nuit, la nuit arrive. ||. ὅτι ἐνύκτωσεν, ὅτι ἄρχισε νὰ νυκτόνῃ, à nuit (à la nuit) close. ||. ἄρχιζε νὰ νυκτόνῃ, la nuit commençait à se faire. ||. (πθ.) Νυκτόνομαι, Μ. (θὰ) νυκτωθῶ, se mettre à (être surpris par) la nuit, s'anuiter.

Νυκτοποῦλι (τὸ), (ἐν γεν.) oiseau nocturne; (ἰδιαιτ.) hulotte ἡ huette, θ. §. effraie ἡ fresaie, θ.

Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ), qui veille ou monte la garde pendant la nuit.

Νυκτοχελίδονον (τὸ), πτν., caprimulgue.

Νυμφαγωγὸς (ὁ, ἡ), qui conduit la nouvelle mariée, garçon de noce.

Νυμφαία (ἡ), ἀρχ. τὸ Νούφαρον, φ., nénuphar.

Νύμφευσις, εως (ἡ), l'action de se marier.

Νυμφεύτρια (ἡ), ἀρχ. ἡ Παράνυμφος.

Νυμφεύω, Μ. εύσω, marier (son fils). ||. (συνήθ. μσ. αὐτπθ.) prendre pour femme, prendre en mariage, se marier, épouser.

Νύμφη (ἡ), ἀρχ. καὶ μυθολογ., nymphe, θ. 2) (κοιν.) la (nouvelle) mariée, l'épousée, θ. ||. περιπατεῖ ὡς ἂν νύμφη, elle marche comme une épousée. 3) bru, θ. belle fille (ou) belle soeur (καὶ ἁπλ.) soeur. ||. εἶνε νύμφη μου, c'est ma bru.

Νυμφικὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport ou qui convient aux jeunes mariés; nuptial. ||. ὁ νυμφικὸς θάλαμος, la chambre nuptiale, θ.

Νυμφίος (ὁ), ἀρχ. ὁ Γαμβρός.

Νῦν, ἐπίρ. ἀρχ., ἴδε Τώρα. ||. (συνήθ.) ὁ νῦν, ='Ο παρὼν, ὁ ἐνεστὼς, (κατ' ἀντίθ. τοῦ Πρώην), actuel. ||. οἱ νῦν ἄνθρωποι, les hommes d'à présent. ||. ὁ νῦν ἡγεμὼν (αὐτοκράτωρ κτλ.), le prince (l'empereur etc) regnant, le prince actuellement regnant. ||. ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, à partir d'à present.

Νὺξ, νυκτὸς (ἡ), nuit, θ. ||. διὰ νυκτὸς καὶ (κατ' αἰτ. ἑλλ.) Νύκτα, ἐπίρ., de nuit, nuitamment. ||. δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, pendant toute la nuit. ||. ἡ θύρα (ἡ οἰκία) ἔμεινεν ὅλην νύκτα ἀνοικτὴ, la porte (la maison) a couchée ouverte.

Νύξις (νύσσω), εως (ἡ), l'action de piquer (d'aiguillonner); (συνήθ. μτφορ.) ouverture, θ. ||. δίδω νύξιν, donner une ouverture à q.

Νύστα (ἡ), κοιν. Ὁ-

Νυσταγμὸς (ὁ), sommeil, somnolence, θ. ||. δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν νύσταν, il tombe (il n'en peut plus) de sommeil.

Νυστάζω, Μ. άξω, avoir sommeil, aller au (se laisser gagner par le) sommeil, sommeiller. ||. (μτφορ.) 'ως καὶ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ἐνίοτε νυστάζει, Homère lui-même sommeille quelquefois, ('Ωράτ.).

Νυστέρι (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ., lancette, θ.

Νυστεριὰ (ἡ), coup de lancette, θ.

Νυφίτσα (ἡ), ζ., belette, θ.

Νυχθήμερον (τὸ), ἀρχ. τὸ Ἡμερονύκτιον.

'Νύχι (τὸ), κοιν. ὁ Ὄνυξ, ongle. ||. τὸ — τοῦ ἀλόγου (ἢ τῶν ὁμοίων), corne, θ. sabot. ||. τὸ τοῦ — προβάτου (καὶ τῶν ὁμοίων), ἴδε Χηλή. ||. τὸ - τῆς κάττας (τοῦ ἀετοῦ καὶ ἐν γένει τῶν θηρίων), griffe, θ. ||. τὸ — τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων, serre θ. ||. κόπτω τὰ 'νύχια μου, se faire les ongles. ||. ἔπεσεν εἰς τὰ 'νύχια του (μτνμ.), il est tombé entre ses griffes, ἴδε ἢ Ὄνυξ.

'Νυχιὰ (ἡ), coup d'ongle, coup de griffe.

Νωδὸς, ἡ, ὸν, (ἀρχ.), qui n'a pas des dents, edenté, sans-dent. ||. νωδῷ κάρυα, « (παροιμ.), donner des noisettes à ceux qui n'out plus de dents.

Νωθὴς καὶ

Νωθρὸς, ἁ, ὸν, lourd, paresseux; mou, (τὸ θηλ.) molle.

Νωθρότης, ητος (ἡ), lenteur, θ paresse, θ.

Νωθρῶς, ἐπίρ., lentement, avec paresse.
Νωπὸς, ή, όν, frais, (τὸ θηλ.) fraîche; §. (μτνμ.) récent. ||. αὐγὸν νωπὸν, un œuf frais. ||. μουρούνα νωπὴ, de la morue fraîche. ||. ὅσον νωπότερα εἶνε τὰ ἰατρικὰ, τόσῳ καὶ καλλιώτερα, plus les drogues sont récentes, meilleures elles sont.
Νωρὶς ꭍ (τὸ συγκρ.) Νωρίτερα, ἐπίρ. ἴδε Ἐνωρίς.
Νωτιαῖος, α, ον, du dos, dorsal. ||. ὁ νωτιαῖος μυελὸς, la moelle vertébrale.
Νῶτον (τὸ), (συνήθ. πληθ.) le dos. ||. στρέφω τὰ νῶτα, (φεύγω), φρσ., tourner le dos. ||. ἡ τύχη τοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα, (δὲν τὸν βοηθεῖ πλέον), la fortune lui a tourné le dos.
Νωχέλεια (ἡ), ἀρχ., paresse, θ. nonchalance, θ.
Νωχελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., paresseux, nonchalant.

Ξ.

Ξαίνω, Μ. ξάνω, carder.
Ξαλλάζω, Μ. άξω, ἴδε Ἐξαλλάζω.
Ξαλμυρίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ἐξαλμυρίζω.
Ξαλμύρισμα (τὸ), ἴδε Ἐξαλμύρισμα.
Ξανα, μόρ. (χρήσιμον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς συνθ. καὶ σημαῖνον ἐπανάληψιν ἢ τὸ ἀνάπαλιν), de nouveau, derechef, pour la seconde fois, encore une fois, (καὶ εἰς τὰς συνθ.) re. ||. (Σημειωτέον ὅτι: Ὅσαι λέξεις δὲν κατεχωρίσθησαν ἐνταῦθα, ζητητέαι εἰς τὸ Ἐξανα: ἢ συντακτέαι εὐκόλως διὰ τοῦ re, (coudre, recoudre: fendre, refendre etc.).
Ξαναανεβαίνω, Μ. ανέβω (θὰ), ἴδε Ξαναναιβαίνω.
Ξανααντάμόνω, Μ. ώσω, ἴδε Ξανανταμόνω.
Ξαναβάλλω, Μ. Βάλω (θὰ), remettre. ||. ξαναβάλλω εἰς τὸ χέρι, (φρσ.), ravoir (recouvrer, retenir) qc. qu'on aperdue.
Ξαναβάφω, Μ. βάψω, reteindre, biser.
Ξαναβάψιμον (τὸ), bisage.
Ξαναβγάζω, Μ. βγάλω (θὰ), sortir (faire sortir) de nouveau. ||. πρέπει νὰ ξαναβγάλωμεν τὸν λαχνὸν, (Ἰταλ. τὸν λότον), il faut retirer la loterie.
Ξαναβγαίνω, Μ. (θὰ) ξαναέβγω, sortir de nouveau, ressortir; (ἐπὶ τριχῶν κλπ.) renaître, revenir.
Ξαναβλέπω, Μ. (θὰ) ξαναϊδῶ, revoir. ||. δὲν θὰ τὸν ξαναϊδῇς πλέον, vous ne le reverrez plus.
Ξαναβουτῶ, Μ. βουτήσω, plonger de nouveau, replonger, (καὶ αὐτπθ.) re replonger, (ἢ οὐδ.) replonger.
Ξαναβράζω, Μ. βράσω, bouillir de nouveau, rebouillir.
Ξαναβρέχει, Μ. βρέξει (θὰ), ἀπρσ., pleuvoir de nouveau, repleuvoir.
Ξαναγεμίζω, Μ. ίσω, emplir de nouveau, remplir; (ἐπὶ πυροβόλ.) recharger.
Ξαναγεννῶ, Μ. ήσω, ἴδε Ἀναγεννῶ.
Ξαναγίνομαι, Μ. (θὰ) ξαναγένω, revenir, redevenir. ||. τὰ μαλλιά του ἄρχισαν νὰ ξαναγίνωνται, ses cheveux commencent à revenir.
Ξαναγοράζω, Μ. άσω, racheter.
Ξαναγράφω, Μ. γράψω, écrire de nouveau, récrire.
Ξαναδένω, Μ. δέσω, relier, renouer.
Ξαναδέρνω, Μ. δείρω (θὰ), battre de nouveau, rebattre.
Ξαναδιαβάζω, Μ. άσω, relire. ||. τὸ διάβασα καὶ τὸ ξαναδιάβασα, je l'ai lu et relu.
Ξαναδιπλόνω, Μ. ώσω, replier.
Ξαναεμβαίνω, Μ. (θὰ) ξαναέμβω, rentrer. ||. δὲν τὸν εἶδα νὰ ξαναέμβῃ, je ne le vis rentrer. ||. (ꭍ μτνμ.) νὰ ξαναέμβῃ εἰς τὰ πράγματα, rentrer dans les affaires.
Ξαναενδύω, Μ. δύσω, habiller une seconde fois, rhabiller.
Ξαναέρχομαι, Μ. (θὰ) ξαναέλθω, venir de nouveau, revenir. ||. ὁ καιρὸς (ἡ νεότης) δὲν ξαναέρχεται, le temps (la jeunesse) ne revient plus, ἴδε ꭍ Ἐπανέρχομαι.
Ξαναζεσταίνω, Μ. ζεστάνω (θὰ), réchauffer.
Ξαναζητῶ, Μ. ήσω, demander de nouveau, redemander.
Ξαναζυγίζω, Μ. ίσω, peser de nouveau, repeser.
Ξαναζυμόνω, Μ. ώσω, pétrir de nouveau, repétrir.
Ξαναζωγραφίζω, Μ. ίσω, peindre de nouveau, repeindre.
Ξαναϊδῶ, μέλλων. ἢ ὑποτ. τοῦ Ξαναβλέπω.
Ξανακαβαλλικεύω, Μ. εύσω, remonter (à cheval).
Ξανακάθημαι, Μ. καθήσω (θὰ), se rasseoir. ||. ξανακάθημαι εἰς τὸ τραπέζι, se remettre à table.
Ξανακάμνω, Μ. κάμω (θὰ), refaire. ||. τοῦτο ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξανακάμω, cela ne m'arrivera plus.
Ξανακαρφόνω, Μ. ώσω, clouer de nouveau, reclouer.
Ξανακλείω, Μ. κλείσω, fermer de nouveau, refermer.
Ξανακοιμοῦμαι, Μ. κοιμηθῶ (θὰ), redormir, se rendormir. ||. ἐξανακοιμήθηκα, je me suis rendormi.
Ξανακολλῶ, Μ. κολλήσω (θὰ),

coller de nouveau, recoller; (ἐπὶ μετάλλ.) ressouder.
Ξανακοσκινίζω, M. ίσω, sasser de nouveau, ressasser.
'Ξανακτίζω, M. ίσω, rebâtir, ἴδε Ἀνοικοδομῶ.
'Ξανακτυπῶ, M. ήσω, frapper de nouveau, refrapper.
'Ξανακύλισμα (τὸ), rechute, θ.
'Ξανακυλῶ, M. ήσω, avoir des retours (d'une maladie), avoir une rechute, retomber. ||. ἐξανακύλησε, il vient d'avoir une rechute.
'Ξαναλέγω, M. (θὰ) 'ξαναπῶ, redire, répéter.
'Ξαναμανθάνω (προφ. κοιν.'Ξαναμαθαίνω), M. μάθω (θὰ), apprendre de nouveau, rapprendre.
'Ξαναμασσῶ, M. ήσω, mâcher de nouveau (une seconde fois), remâcher.
'Ξαναμετρῶ, M. ήσω, compter ou mesurer de nouveau, recompter; remesurer. ||. τὰ χρήματα πρέπει νὰ 'ξαναμετρῶνται, l'argent doit se recompter.
'Ξαναμοιράζω, M. άσω, partager de nouveau, repartager.
'Ξαναμοίρασμα (τὸ), second partage, repartage.
Ξαναμοσχεύω, M. εύσω, mouiller de nouveau, remouiller.
Ξαναμωραίνομαι, M. μωραθῶ (θὰ), tomber en (dans l') enfance. ||. γέρων 'ξαναμωραμένος, un vieillard imbécile.
'Ξαναμώραμα (τὸ), imbécillité de la vieillesse; enfance barbue; acte d'imbécillité.
'Ξαναναιβαίνω, M. αναίβω (θὰ), monter de nouveau, remonter.
'Ξανανειόνω, M. όσω, rajeunir.
'Ξανανοικιάζω, M. άσω, relouer.
'Ξανααντάμόνω, M. όσω, rejoindre. ||. θὰ 'ξαναντάμωθῶμεν εἰς Παρισίους, nous nous rejoindrons à Paris.
'Ξαναομιλῶ, M. ήσω, parler une seconde fois, reparler.
'Ξαναπαγόνω, M. όσω, geler de nouveau; reprendre. ||. τὸ ποτάμι 'ξαναπάγωσε, la rivière a repris.

'Ξαναπαθαίνω, M. πάθω (θὰ), souffrir de nouveau.
'Ξαναπαίζω, M. παίξω, rejouer.
'Ξαναπαίρνω, M. πάρω (θὰ), reprendre, recouvrer, ressaisir.
'Ξαναπανδρεύω, M. εύσω, remarier. ||. (εὔχρηστότ. τὸ μσ. αὐτπθ.) se remarier, passer à des nouvelles (convoler à des secondes) noces.
'Ξαναπατῶ, M. ήσω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὴν φρσ.) νὰ μὴ 'ξαναπατήσω πλέον εἰς τὸ 'σπίτι του, de ne remettre plus les pieds dans sa maison.
'Ξαναπερνῶ, M. περάσω (θὰ), repasser.
'Ξαναπηδῶ, M. ήσω, sauter de nouveau, ressauter.
Ξαναπιάνω, M. πιάσω, reprendre; ratrapper; (ἐπὶ φυτ.) reprendre terre. ||. τὸν 'ξαναέπιασεν ἡ θέρμη, la fièvre l'a repris (lui a repris).
'Ξαναπίπτω (προφ. κοιν.'Ξαναπέφτω), M. πέσω (θὰ), tomber encore, retomber.
'Ξαναπλαγιάζω, M. άσω, se remettre au lit, coucher (ou) se coucher de nouveau, recoucher (ou) se recoucher.
'Ξαναπλύνω, M. πλύνω (θὰ), laver (blanchir) de nouveau, relaver, reblanchir (du linge).
'Ξαναπωλῶ, M. ήσω, revendre.
'Ξαναπώλημα (τὸ), revente, θ.
'Ξαναῤῥάπτω, M. ῥάψω, coudre de nouveau, recoudre.
'Ξαναρχίζω, M. ίσω καὶ
'Ξαναρχινῶ, M. ήσω, recommencer, reprendre; se remettre à. ||. τῇ ἐπαύριον ἐξανάρχισα τὸν δρόμον μου, le lendemain, je me remis en campagne. ||. ἐξανάρχισα νὰ ἐργάζωμαι, je me suis remis au travail. ||. τὸ ψῦχος (ἡ ζέστη) ἐξανάρχισε, le froid (le chaud) a repris. ||. πότε 'ξαναρχίζουν (μετὰ τὰς παύσεις) τὰ γυμνάσια (τὰ δικαστήρια); quand est-ce que les collèges (les tribunaux) rentrent?
'Ξαναρωτῶ, M. ήσω, redemander.
'Ξανασαίνω, M. σάνω (θὰ), = Ξεκουράζομαι. ||. 'ως οὗ νὰ 'ξανασάνῃ τὸ ἄλογόν μου, en attendant que mon cheval ait soufflé.
'Ξανασημαδεύω, M. εύσω, marquer de nouveau, remarquer.
'Ξανασπάνω, M. σπάσω, casser de nouveau, recasser.
'Ξανασπέρνω, M. σπείρω (θὰ) semer de nouveau, ressemer.
'Ξαναστέλνω, M. στείλω (θὰ) envoyer de nouveau, renvoyer.
'Ξαναστουππόνω, M. όσω, boucher de nouveau, reboucher. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se reboucher. ||. ἡ τρύπα τοῦ ὀχετοῦ 'ξαναστούππωσε, l'ouverture du tuyau s'est rebouchée.
'Ξανάστροφος, η, ον, qui est à rebours ou de revers, ἴδε καὶ Ἀνάποδος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) 'ξανάστροφα, de revers. ||. τῷ ἔδωκε μίαν 'ξανάστροφην, il lui donna un (coup de) revers.
'Ξανατινάζω, M. άξω, lancer de nouveau. ||. 'ξανατινάζω στρῶμα, rebattre un matelas.
'Ξανατραβῶ, M. τραβήξω (θὰ) tirer de nouveau, retirer.
Ξανατρώγω, M. 'ξαναφάγω (θὰ), manger de nouveau, remanger.
'Ξανατυπόνω, M. όσω, réimprimer.
'Ξανατύπωμα (τὸ), = Μετατύπωσις, réimpression, θ.
'Ξαναυρίσκω, M. (θὰ) 'ξαναεύρω, retrouver, recouvrer.
'Ξαναφαίνομαι, M. φανῶ (θὰ), reparaître, se remontrer.
'Ξαναφέρνω, M. φέρω (θὰ), ramener, remener.
'Ξαναφθειάνω, M. άσω, rebâtir, reconstruire, refaire.
'Ξαναφορτόνω, M. όσω, charger de nouveau, recharger.
'Ξαναφυτεύω, M. εύσω, replanter, (γεωπον.) repiquer.
'Ξαναφυτρόνω, M. όσω, pousser de nouveau, repousser, revenir, ἴδε καὶ 'Ξαναγίνομαι.
'Ξαναφωνάζω, M. άξω (θὰ), appeler de nouveau, rappeler.
'Ξαναχάνω, M. χάσω, perdre de nouveau, reperdre.
'Ξαναχύνω, M. χύσω, (κυρ. ἐπὶ μετάλλ.) refondre.

'Ξαναχύσιμον (τὸ), refonte, θ.
'Ξαναψήνω, Μ. ψήσω, cuire de nouveau, recuire.
Ξανοογένης, η ἢ Ξαναοπώγων, ωνος (ὁ), qui a la barbe rousse.
Ξανθὸς (προφ. κοιν. Ξαθὸς), ή, όν, blond.
Ξανοότριχος (ὁ, ἡ), qui a les cheveux blonds.
'Ξανοίγω, Μ. οίξω, ἴδε 'Εξανοίγω.
'Ξανοικτικὸς, ή, όν, ἴδε 'Εξανοικτικός.
Ξάντης, ου (ὁ), ἀρχ., cardeur de laine.
Ξαντὸν (τὸ), charpie, θ.
Ξάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ξάντης, cardeuse.
'Ξαπερνῶ, Μ. περάσω, κοιν. ἀντὶ 'Υπερβαίνω, surpasser; l'emporter sur, etc.
'Ξαπλόνω, κοιν. ἀντὶ 'Εξαπλόνω.
'Ξάπλωμα, κοιν. ἀντὶ 'Εξάπλωμα.
'Ξαπολνῶ, Μ. 'ξαπολύσω, κοιν. ἀντὶ Ἀπολύω, laisser aller; lâcher. ||. 'ξαπόλυσ' ἐκεῖνο τὸ σχοινὶ, laissez aller cette corde. ||. 'ξαπολύθηκ' ἕνα κεραμίδι ἀπὸ τὴν στέγην καὶ ἔπεσε (εἰ)ς τὸ κεφάλι του, une tuile coula du toit et lui tomba sur la tête. ||. 'ξαπολνῶ τὰ σκυλιὰ κατὰ τοῦ θηρευομένου ζώου (καὶ μτφορ.) τινὰ κατά τινος, découpler les chiens (et figur.) des gens sur ou après q.
'Ξαποσταίνω, Μ. στάσω, ἴδε Ξεκουράζομαι.
'Ξάρτι (τὸ), ἴδε 'Εξάρτι.
'Ξαστεριὰ (ἡ), κοιν. ἡ Αἰθρία, sérénité.
'Ξαστερόνω, Μ. ώσω, devenir serein (clair), s'éclaircir, (ναυτ.) s'affiner.
'Ξάστερος, η, ον, κοιν. ὁ Αἴθριος, serein, clair. ||. ὁ καιρὸς (ὁ οὐρανὸς) εἶνε 'ξάστερος, le temps (le ciel) est clair. ||. (οὐδ.) 'ξάστερον (τὸ), le frais (le serein) du soir. ||. (τὸ πλθ.) 'ξάστερα, ἐπίῤ. (κοιν.) ἀντὶ Σαφῶς, Ῥητῶς κτλ., clairemnet, sans detour, expressement.
'Ξαφρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Εξαφρίζω κτλ.

Ξε (ἐκ τῆς ἀρχ. προθ. 'Εξ, κατ' ἀναγραμματ.), μόρ. προτιθέμενον τῶν λέξεων, καὶ σημαῖνον ἀποβολὴν ἢ ἀναίρεσιν τῆς πράξεως, ἀναλογοῦν δὲ μὲ τὸ Γαλλ. de; Βάφω, Ξεβάφω, teindre, déteindre· Κάμνω, Ξεκάμνω, faire, défaire· Κολνῶ, Ξεκολνῶ, coller, décoller κτλπ.
Ξεβαπτίζω, Μ. ίσω, débaptiser.
Ξεβάφω, Μ. βάψω, déteindre. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se déteindre, ἴδε καὶ Ξεθωριάζω.
Ξεβγάλλω, Μ. βγάλω, ἴδε Ξεπροβοδῶ.
Ξεβιδόνω, Μ. ώσω, défaire (ôter) la vis ou les vis, dévisser.
Ξεβίδωμα (τὸ), l'action de dévisser.
Ξεβλασταρόνω, Μ. ώσω, (γεωργ.), monter en tige.
Ξεβουλλόνω, Μ. ώσω, décacheter. ||. — βωκάλιον, décoiffer une bouteille.
Ξεβούλλωμα (τὸ), l'action de décacheter.
Ξεβούλλωτος, η, ον, décacheté.
Ξεβραχνιάζω, Μ. άσω, se désenrouer. ||. ξεβράχνιασε πίνων ψυχρὸν νερὸν, il s'est désenroué en buvant de l'eau fraîche.
Ξέγδαρμα (τὸ), = 'Γδάρσιμον. 2) (συνκδχ.) écorchure, θ. éraflure. || ξένος πόνος, ξέγδαρμα, (παροιμ.), ἴδε Ξένος.
Ξεγδέρνω, Μ. γδάρω (θὰ), = 'Γδέρνω, ôter la peau, dépouiller. ||. τὸ βραστὸν νερὸν τοῦ ξέγδαρεν ὅλον τὸ πόδι, l'eau bouillante lui dépouilla toute la jambe.
Ξεγέννημα (τὸ), κοιν. ἡ Μαίευσις, accouchement.
Ξεγεννῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Μαιεύομαι, accoucher. ||. (ἡ δεῖνα μαμμὴ) ξεγεννᾷ καλὰ, elle accouche bien.
Ξεγλιστρῶ, Μ. ήσω, glisser des mains (à quelqun), échapper; s'esquiver; couler.
Ξεγοφιάζω, Μ. άσω, éreinter. ||. (ἡ μτχ.) Ξεγοφιασμένος, η, ον, éhanché, déhanché, éreinté; dégingandé; (ἐπὶ ἵππων) épointé.
Ξεγυμνόνω, Μ. ώσω, dépouiller, détrousser, dévaliser.
Ξεγύμνωμα (τὸ), l'action de dépouiller (etc).
Ξεδιαλύζω, Μ. λύσω, démêler; débrouiller, développer; éclaircir, ἴδε καὶ Ξεμπερδεύω.
Ξεδιάλυσμα (τὸ), éclaircissement; démêlement, débrouillement.
Ξεδιπλόνω, Μ. ώσω, déployer, déplier, développer.
Ξεδίπλωμα (τὸ), l'action de déplier (de déployer), déployement, développement.
Ξεζεύγω, Μ. ζεύξω, ôter les bœufs du joug (les chevaux de la voiture), dételer.
Ξεζόνω, Μ. ζώσω, ôter la ceinture, déceindre.
Ξέζωστος, η, ον, deccint, sans ceinture.
Ξεθάπτω, Μ. θάψω, exhumer, déterrer.
Ξεθαῤῥεύομαι, Μ. θαρευθῶ, (θὰ), prendre courage; devenir plus animé (plus audacieux); s'émanciper.
Ξεθηλυκόνω, Μ. ώσω, déboucler, ἴδε καὶ Ξεκουμβόνω. ||. ἐξεθηλυκώθη ἡ ζώνη μου, mon ceinturon s'est débouclé.
Ξεθηλύκωμα (τὸ), = Ξεκούμβωμα.
Ξεθυμαίνω, Μ. (θὰ) ξεθυμάνω, exhaler (décharger) sa colère (sa mauvaise humeur, sa bile), décharger son cœur, jeter son venin; débonder. §. (μτνμ. ἐπὶ πραγμ.) se refroidir, se ralentir. ||. κρασὶ ξεθυμασμένον, vin éventé.
Ξεθύμασμα (τὸ), évaporation. 2) (συνκδχ.) bouton d'échauffement, bourgeon, pustule, θ. échauffure, θ. échaubulure, θ.
Ξεθωριάζω, Μ. άσω, se décolorer, (se) déteindre, perdre ses couleurs, devenir pâle, se décharger. ||. ξεθωριασμένος, η, ον, déteint, décoloré, terne, blafard, pâle.
Ξεθώριασμα (τὸ), décolorisation, θ.
'Ξειδᾶς, ᾶ (ὁ), vinaigrier.
'Ξειδάτος, η, ον, confit au vinaigre.

Ξειδερὸν (τὸ), vinaigrier.
'Ξεῖδι (τὸ), κοιν. τὸ Ὄξος, vinaigre.
Ξεκαθαρίζω, Μ. ίσω, vider (apurer) un compte, liquider, débrouiller, démêler, (μτφορ.) tirer au clair.
Ξεκαθάρισμα (τὸ), apurement (d'un compte), liquidation, θ. débrouillement.
Ξεκαθίζω, Μ. ίσω, remettre (ξ μσ. se remettre) à flot, détoucher.
Ξεκακιόνω, Μ. όσω, se défâcher; se dépiquer. ||. ἂν κάκιωσεν, ἂς ξεκακιώσῃ, s'il est fâché, qu'il se défâche.
Ξεκαλτσόνω, Μ. όσω, déchausser.
Ξεκάλτσωτος, η, ον, déchaussé, sans bas.
Ξεκάμνω, Μ. κάμω (θὰ), défaire, s'en défaire, s'en débarrasser. ||. θέλει νὰ ξεκάμῃ τὸ 'σπίτι (τὸ ἄλογόν) τυ, il veut se défaire de sa maison (de son cheval). ||. εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ τὸ ξέκαμεν, il y a longtemps qu'il s' en est défait.
Ξεκαπιστρόνω, Μ. όσω, déchevêtrer, délicoter (se).
Ξεκαρδίζομαι, Μ. καρδισθῶ (θὰ), (κυρ. ἀπὸ τὰ γέλια), pâmer (se pâmer) de rire.
Ξεκαρφόνω, Μ. όσω, déclouer, détacher; déboîter. ||. τὸ κιβώτιον ἐξεκαρφώθη, la caisse s'est déclouée.
Ξεκάρφωμα (τὸ), l'action de déclouer (etc).
Ξεκάρφωτος, η, ον, décloué. §. (μτνμ.) dégingandé.
Ξεκαταῤῥοϊάζομαι, Μ. ῥοϊασθῶ (θὰ), se désenrhumer.
Ξεκατσουφιάζω, Μ. άσω, défroncer le sourcil, se dérider le front, prendre un air plus gai.
Ξεκινῶ, Μ. ήσω, dépêcher, expédier. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) ἴδε Κινῶ. ||. ἐξεκίνησαν ταχυδρόμον εἰς Ἀθήνας, on a dépêché un courrier (καὶ ἀπλ. on a dépêché) à Athènes.
Ξεκληρίζω, Μ. ίσω, exterminer.
Ξεκοιλιάζω, Μ. άσω, vider, étripper, éventrer, éffondrer.
Ξεκοκκαλίζω, Μ. ίσω, croquer, gruger; dévorer, dépecer. ||. ξεκοκκάλισε δύο πουλιὰ εἰς μίαν στιγμὴν, il croqua deux poulets en moins de rien.
Ξεκοκκινίζω, Μ. ίσω, dérougir, se dérougir. ||. ἀκόμη δὲν ἐξεκοκκίνησε τὸ πρόσωπόν του, le visage ne lui a pas encore dérougi.
Ξεκόλλημα (τὸ), l'action de décoller ou de se décoller, décollement.
Ξεκολλῶ, Μ. κολλήσω (θὰ), décoller, dégluer; détacher; (ἐπὶ μετάλλ.) dessouder; (μτνμ. ἐν γέν.) arracher. ||. (αὐτπθ.) se décoller; se détacher, etc. §. (μτφορ.) déprendre. ||. δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντά του, il ne saurait s'arracher (on ne saurait l' arracher) d' auprès de lui. ||. τὸ τριγυρινὸν τῆς εἰκόνος ἐξεκόλλησε, la bordure du tableau s'est décollée. ||. ὁ λευκοπάφυλος (τενεκὲς) ξεκολνᾶ εὐκόλως εἰς τὸ πῦρ, le ferblanc se dessoude facilement au feu.
Ξεκόπτω, Μ. κόψω, couper tout à fait; détacher; ||. (οὐδ. αὐτπθ.) cesser (de faire qc.). ||. (συνήθ. εὔχρ. μόνον ἡ πθ. μτχ.) ξεκομμένος, η, ον, fixé, fixe, arrêté, fait. ||. ἡ τιμὴ (τοῦ πωλουμένου πράγματος) εἶνε ξεκομμένη, le prix est arrêté, c'est un prix fait (ou) fixe.
Ξεκορυζιάζω, Μ. άσω (θὰ), ôter les punaises.
Ξεκουβαριάζω, Μ. άσω, dévider.
Ξεκουμβόνω, Μ. όσω, déboutonner.
Ξεκούμβωμα (τὸ), déboutonnement.
Ξεκούμβωτος, η, ον, déboutonné.
Ξεκουμπιάζω, Μ. άσω, ἴδε Ξεκουμβόνω.
Ξεκουμπίζω, Μ. ίσω, casser le cou à q. ||. (μσ. αὐτπθ.) se casser le cou; (συνκδχ.) aller au diable. ||. ἔβγα ἀπὸ τὸ 'σπίτι μυ, ἢ φωνάζω τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ σὲ ξεκουμπίζουν, sorte de chez moi ou j' appelle mes gens et je vous fais jeter à la porte. ||. ξεκουμπίσου! (φρσ. ὑβρ.), va-t-en au diable.
Ξεκουμπόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ξεκουμβόνω κτλ.
Ξεκουράζω, Μ. άσω, délasser. ||. (μσ.) se délasser; se reposer; §. se rafraîchir. §. (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) souffler.
Ξεκούρασις (ἡ) καὶ
Ξεκούρασμα (τὸ), délassement.
Ξεκούρδισμα (τὸ), l'action de démonter (etc), démontage d' (une machine).
Ξεκουρδίζω, Μ. ίσω, démonter, désaccorder. ||. ἡ κιθάρα μου ἐξεκουρδίσθη, ma guitare s' est desaccordée.
Ξεκουφαίνω, Μ. άνω (θὰ), assourdir, abasourdir, étourdir.
Ξεκρέμασμα (τὸ) décrochement.
Ξεκρεμνῶ, Μ. κρεμάσω, détacher, dépendre, décrocher.
Ξελαδόνω, Μ. όσω, deshuiler.
Ξελακκόνω, Μ. όσω, (γεωργ.), déchausser (un arbre).
Ξελάκκωμα (τὸ), dechaussement, ablaquéation, θ.
Ξελαρυγγίζομαι, Μ. γγισθῶ (θὰ), s' égosiller, s' égueuler.
Ξελασπόνω, Μ. όσω, décrotter.
Ξελιγοθυμῶ, Μ. ήσω, faire revenir (καὶ ἀμτβτ. revenir) de pamoison (d'une faiblesse).
Ξελογιάζω, Μ. άσω, débaucher, suborner, enjoler (une fille etc), séduire, corrompre, mettre à mal. ||. (μσ. αὐτπθ.) se déranger (se dérégler, se déborder) das ses mœurs.
Ξελόγιασμα (τὸ), subornation, θ. séduction, θ.
Ξεμάγευμα (τὸ), désensorcellement.
Ξεμαγεύω, Μ. εύσω, désensorceller, désenchanter.
Ξεμαθαίνω, Μ. μάθω, (θὰ), = Ξεσυνειθίζω, ἴδε καὶ Ἀπομανθάνω.
Ξεμαυρίζω, Μ. ίσω, (κυρ. ἐπὶ προσώπου ἡλιοκαϋμένου), déhâler, se déhâler. ||. κάθηται μέσα (εἰς τὸ 'σπίτι) ἵνα ξεμαυρίσῃ, elle garde la maison pour se déhâler.

Ξεμέθυσμα (τὸ), dégrisement.
Ξεμεθῶ, Μ. ήσω, revenir de son ivresse, cuver son vin, se désenivrer, se dégriser, dessoûler.
Ξεμολύνω (κοιν. Ξεμολεύω), Μ. ύνω (θὰ), désinfecter.
Ξεμόλυσμα (τὸ), désinfection, θ.
Ξεμουδιάζω, Μ. άσω, dégourdir; se dégourdir.
Ξεμούδιασμα (τὸ), dégourdissement.
Ξεμπέρδευμα (τὸ), débrouillement, démêlement.
Ξεμπερδεύω, Μ. εύσω, démêler, débrouiller. ||. (οὐδ. αὐτπθ. μτφορ.) se tirer d'affaire, se démêler, se dépêtrer. ||. εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ πῶς θὰ ξεμπερδεύσῃ, je suis curieux de voir comment il se tirera d'affaire (comment il s'en tirera).
Ξεμυαλίζω, Μ. ίσω, faire perdre (tourner) la tête à q.
Ξεμυαλισμένος, η, ον, écervelé, évaporé, éventé.
Ξεμυστηρεύομαι, Μ. ευθῶ (θὰ), confier (communiquer, découvrir) son secret à q., déposer son secret dans le sein de q., s'ouvrir (faire une confidence ou des confidences, dire qc. en confidence) à q. ||. μοὶ ἐξεμυστηρεύθη τὸν σκοπόν του, il m'a fait confidence de son dessin. ||. διατὶ δέν μοι τὰ ἐξεμυστηρεύθης ὅλα ταῦτα ἀρχήτερα; que ne m'avez-vous fait plus tôt toutes ces confidences? ||. δὲν τὸ ἐξεμυστηρεύθην εἰς κἀνένα, je n'ai découvert cela à personne.
Ξεναγὸς (ὁ, ἡ), qui guide les etrangers; cicerone.
Ξεναγῶ, Μ. ήσω, servir de guide (de cicerone) à un étranger.
Ξενηλασία (ἡ), bannissement des étrangers.
Ξενηλατῶ, Μ. ήσω, bannir les étrangers.
Ξενιτειὰ (ἡ), sejour en pays étranger.
Ξενιτεύομαι, Μ. ευθῶ (θὰ), aller à l'étranger, s'expatrier, se dépayser.

Ξενία (ἡ), ἀρχ., droit réciproque d'hospitalité.
Ξενίζω, Μ. ίσω, traiter (loger, accueillir) un étranger.
Ξενικὸς, ὴ, ὸν, d'étranger, étranger.
Ξένιος, α, ον, (ἀρχ.), qui concerne les étrangers ou l'hospitalité.
Ξένισις, εως (ἡ), = Φιλοξένησις.
Ξεννοιάζω, Μ. άσω, être sans souci, se délivrer de toute inquiètude.
Ξενοδοχεῖον (τὸ), hôtellerie, θ. auberge, hôtel; (εἰς μερικὰ μοναστήρ.) hospice. ||. κατοικεῖ εἰς τὸ—τοῦ Μονάχου, il loge à l'hôtel de Munich. ||. τρώγει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, il mange à l' auberge.
Ξενοδόχος (ὁ, ἡ), qui reçoit les étrangers; maître d'hôtel; §. (συνήθ.) aubergiste, hôte; (εἰς μερικὰ μοναστήρ.) hôtelier.
Ξενοκοιμοῦμαι, Μ. κοιμηθῶ (θὰ), découcher.
Ξενοκρατία (ἡ), domination étrangère.
Ξενοκρατοῦμαι, Μ. κρατηθῶ (θὰ), être dominé (gouverné) par des étrangers.
Ξενοκτονία (ἡ), meurtre des étrangers.
Ξενοκτόνος (ὁ, ἡ), qui tue ses hôtes ou les étrangers.
Ξενοπαθῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), être éfarouché ou déconcerté ou étonné à la vue d'une chose.
Ξένος, η, ον, étranger. ||. ξένος πόνος ξέγδαρμα, (παροιμ.), mal d'autrui n'est que songe.
Ξενυκτίζω, Μ. ίσω καὶ
Ξενυκτῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Διανυκτερεύω, passer la nuit à, veiller.
Ξενυστάζω, Μ. άσω, chasser le sommeil.
Ξεπαγιάζω, Μ. άσω, geler. ||. ξεπάγιασαν τὰ χέριά του (τὰ πόδιά του), les mains (les pieds) lui ont gelé. ||. ξεπάγιασαν τὰ δένδρα, les arbres ont gelé.
Ξεπάγιασμα (τὸ), l'état d'un corps gelé; (ἰδίως ἐπὶ ἀνθρ.) engelure, θ. mule, θ.

Ξεπαγόνω, Μ. ώσω, dégeler, (ἐπὶ ποτ.) débâcler. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) dégeler, se dégeler, débâcler. ||. ξεπάγωσε τὸ ποτάμι, la rivière a débâclé.
Ξεπάγωμα (τὸ), dégel, (ἐπὶ ποτ.) débâcle, (καὶ σπντ.) débâclement.
Ξεπαίρνομαι, Μ. παρθῶ (θὰ), s'emporter
Ξεπανδρεύω, Μ. εύσω, démarier.
Ξεπαραχώνω, Μ. ώσω, déterrer
Ξεπαστρεύω, Μ. εύσω, = Ξεκαθαρίζω. 2) = Ξεκάμνω. ||. τὸν ἐξεπάστρευσε, (τὸν ἐφόνευσε), il l'eut bientôt dépêché.
Ξεπατόνω, Μ. ώσω, défoncer (un tonneau). 2)(μτφορ.) détruire, ruiner, exterminer.
Ξεπεζεύω, Μ. εύσω, descendre de cheval, mettre pied à terre.
Ξεπέρασμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Ξεπερνῶ, Μ. περάσω, défiler, dépasser, désenfiler. ||. τὸ κομβολόγι του ἐξεπεράσθη, son chapelet s'est défilé (désenfilé). 2) = Ξαπερνῶ.
Ξεπεσμὸς (ὁ), κοιν. ἡ Ἔκπτωσις (λογαριασμοῦ), déduction, θ. soustraction, θ. défalcation, θ. réfaction, θ. décompte, dechet; baisse, θ. rabais, dépréciation, θ. (ὁ τῆς ὑπολήψεως), déclin, décadence, θ. ||. πωλῶ μὲ ξεπεσμὸν, vendre au rabais.
Ξεπεταλόνω, Μ. ώσω, déferrer. ||. τὸ ἄλογόν του ἐξεπεταλώθη, son cheval s'est déferré.
Ξεπετσόνω, Μ. ώσω, ôter la peau (l'enveloppe, la croûte etc). ||.—τὸ ψωμὶ, écroûter le pain.
Ξεπιάνω, Μ. άσω, déprendre. ||. δὲν ἠμποροῦσε νὰ ξεπιασθῇ, il ne pouvait se déprendre.
Ξεπικρίζω, Μ. ίσω, faire perdre l'amertume (à des herbes etc), amortir.
Ξεπέφτω, Μ. πέσω, κοιν. ἀντὶ Ἐκπίπτω, (ἐπὶ λογαρ.) déduire, rabattre, soustraire, faire le décompte, décompter, défalquer. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ. καὶ μτφορ.) déchoir, décliner, tomber, baisser; §. (ναυτ.) dériver. ||. τὰ συναλλάγματα

(κυρ. τῶν γραμματίων τῆς ἐθνικῆς τραπέζ.) εἶνε ξεπεσμένα, les fonds publics sont bas.
Ξεπλάνεμα (τὸ), = Ξελόγιασμα.
Ξεπλανῶ, Μ. πλανέσω, = Ξελογιάζω.
Ξεπλατίζω, Μ. ίσω, démettre (disloquer) l'épaule, épauler.
Ξέπλεκος, η, ον, échevelé, déchevelé.
Ξεπλέκω, Μ. πλέξω, dénatter, détresser.
Ξεπληρόνω, Μ. όσω, = Ἐξοφλῶ.
Ξέπλυμα (τὸ), l'action de rincer (d'égayer etc). 2) (συνκδχ.) rinçure, θ. §. lavage, lavure, θ.
Ξεπλύνω, Μ. πλύνω (θὰ), rincer; (ἐπὶ ὑφασμ.) égayer, guéer. ||. ξεπλύνω τὸ στόμα μου, se rincer la bouche. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ξεπλυμένος, η, ον, (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) délavé.
Ξεπορτίζω, Μ. ίσω, mettre à la porte. ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.) déserter la maison.
Ξεπρήσκομαι, Μ. πρησθῶ (θὰ) se dégonfler, se désenfler, désenfler. ||. τὸ χέρι του ἀρχίζει νὰ ξεπρήσκεται, son bras commence à désenfler (se désenfle).
Ξεπροβόδισμα (τὸ), reconduite, θ.
Ξεπροβοδῶ, Μ. ήσω, κοιν. ἀντὶ Προπέμπω, reconduire.
Ξέρα (ἡ), κοιν. ναυτ., écueil, banc.
Ξέρασμα καὶ
Ξερατὸν (τὸ), κοιν. ὁ Ἔμετος.
Ξερνῶ, Μ. (θὰ) ξεράσω, vomir, rendre, rendre gorge; rejeter; (μτνμ.) regorger; (χυδ.) débagouler, dégobiller, dégueuler. §. (συνκδχ.) avoir de nausées. ||. ὅ,τι 'πάρῃ (ὅ,τι φάγῃ) τὸ 'ξερνᾷ, il rejette tout ce qu'il prend. ||. (καὶ μτνμ.) τὰ ναυάγια ὅσα ἐξέρασεν (ἀρχ. ἐξέβρασεν) ἡ θάλασσα εἰς τὸ περιγιάλιον, les débris du naufrage que la mer a vomi (a rejeté) sur ses bords. ||. τὸ ἡφαίστειον τοῦτο 'ξερνᾷ φλόγας, ce volcan vomit des flammes.
Ξερὸς, ὴ, ὸν (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ἴδε Ξηρὸς κτλ.

Ξεῤῥαχνίζω, Μ. ίσω, ôter les araignées (d'un plancher) araigner.
Ξεῤῥιζόνω. Μ. όσω. ἴδε Ἐκριζόνω.
Ξεῤῥίζωμα (τὸ), ἴδε Ἐκρίζωσις.
Ξεῤῥυπίζω, Μ. ίσω, décrasser (du linge), essanger; dégorger ou faire dégorger (de la laine, du drap etc).
Ξεῤῥύπισμα (τὸ), essange, essangeage.
Ξεῤῥωγιάζω (τὸ σταφύλι), Μ. άσω, égrapper (les raisins etc.).
Ξεῤῥώγιασμα (τὸ), égrappage (des raisins etc).
Ξεσαβανόνω, Μ. όσω, desensevelir.
Ξεσαγωνιάζω, Μ. άσω, démettre (καὶ παθ. se démettre, se démonter) la mâchoire. ||. ἐξεσαγωνιάσθη, il a la mâchoire démise, il se démit la mâchoire.
Ξεσαμαρόνω, Μ. όσω, débâter.
Ξεσαμάρωτος, η, ον, débâté.
Ξεσελλόνω, Μ. όσω, desseler; déharnacher.
Ξεσκαλόνω, Μ. όσω, décrocher, décramponner.
Ξεσκάνω, Μ. σκάσω, = Ξεθυμαίνω, décharger son cœur.
Ξεσκεπάζω, Μ. άσω, découvrir; dévoiler; (μτνμ.) déceler; révéler.
Ξεσκέπασμα (τὸ), l'action de découvrir (etc); (μτνμ.) dévoilement.
Ξεσκέπαστος καὶ
Ξέσκεπος, η, ον, découvert.
Ξεσκλαβόνω, Μ. όσω, = Ἐξαγοράζω καὶ Ἐλευθερόνω (σκλάβον), donner la liberté à un esclave.
Ξεσκονίζω, Μ. ίσω, époudrer, dépoudrer.
Ξεσκωριάζω, Μ. άσω, dérouiller (κυρ. καὶ μτφορ.); (ἰδιαιτ. μτφορ.) décrasser q.
Ξεσουφρόνω, Μ. όσω, déplisser, défroncer.
Ξεσούφρωμα (τὸ), défroncement.
Ξεσπαθόνω, Μ. όσω, tirer l'épée, mettre l'epée à la main, dégaîner, (εἰρων.) mettre flamberge au vent

Ξεσπάνω, Μ. σπάσω, (κοιν.) ἀντὶ Ἐκρήγνυμι, éclater, faire explosion; débonder, se débonder.
Ξεσποριάζω, Μ. άσω, (γεωργ.), monter en grain.
Ξεστηθιάζω, Μ. άσω, découvrir la gorge, débrailler, décolleter. ||. τί περιπατεῖς ἔτσι ξεστηθιασμένη; pourquoi vous allez toute décolletée?
Ξέστης, ου (ὁ), εἶδος μέτρου, sétier.
Ξεστομίζω, Μ. ίσω, publier un secret, divulguer.
Ξεστουππόνω, Μ. όσω, détouper, déboucher, débonder, débondonner; décoiffer (une bouteille).
Ξεστούππωμα (τὸ), débouchement.
Ξεστρίφω, Μ. στρίψω, detortiller, détordre, (ἰδιαιτ. ἐπὶ σχοιν.) décorder, (ἐπὶ σγουρ.) défriser. ||. ἡ κλωστὴ ξεστρήφεται, la fil se détord.
Ξεστρώνω, Μ. όσω, défaire un lit; détendre (une chambre), dégarnir. ||. — δρόμον (λιθόστρωτον), dépaver. ||. — αὐλὴν (μαρμαρόστρωτον), décarreler, dédaller.
Ξέστρωτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, dégarni, nu. §. (ἐπὶ ζ.) débâté.
Ξεσυνειθίζω, Μ. ίσω, déshabituer, désaccoutumer; ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.) désapprendre; se défaire d'une coutume (d'une habitude), se déshabituer. ||. ξεσυνείθισα ὅλως-διόλου νὰ χορεύω, j'ai tout à fait désappris à danser. ||. εἶνε δύσκολον νὰ ξεσυνειθίσῃ τις τὸν ταμπάκον, il est difficile de se déshabituer du tabac. ||. προσπάθησε νὰ τὸ ξεσυνειθίσῃς ἐν καιρῷ, tâchez de vous en déshabituer (de vous en défaire) de bonne heure.
Ξεσφίγγω, Μ. σφίξω, desserrer, lâcher.
Ξεσχίζω, Μ. ίσω, déchirer.
Ξέσχισμα (τὸ), déchirement, déchirage.
Ξεσχολίζω, Μ. ίσω, quitter l'école, achever ses études.

Ξετεντόνω, Μ. όσω, détendre, débander.
Ξετέντωμα (τὸ), l'action de détendre, détendage.
Ξετιμῶ, κοιν. ἀντὶ Ἐκτιμῶ, apprécier, évaluer, estimer.
Ξετινάζω, Μ. άξω, débarrasser en secouant.
Ξετραχηλίζομαι, Μ. χηλισθῶ (θὰ),=Ξεστηθιάζομαι, débrailler, se débrailler, se décolleter.
Ξετρελλαίνω, Μ. τρελλάνω, faire tourner la tête à q., rendre fou.
Ξετρυπόνω, Μ. όσω, déterrer; (μτνμ.) dénicher; dépister. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) sortir (de dessous ou comme de dessous terre). ||. κατώρθωσα τέλος πάντων νὰ τὸν ξετρυπώσω, enfin je suis parvenu à le dénicher.
Ξετσιπόνομαι, Μ. πωθῶ (θὰ), χυδ. ἀντὶ Ἀναισχυντῶ, se dépouiller de toute honte. ||. (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ξετσιπωμένος, η, ον, =τῷ-
Ξετσίπωτος, η, ον, (χυδ.) ἀντὶ Ἀναίσχυντος, Ἀδιάντροπος, dévergondé.
Ξετύλιγμα (τὸ), l'action de dérouler, déroulement.
Ξετυλίζω, Μ. ίξω, dérouler, dévider.
Ξεφακκιολίζω, Μ. ίσω, ôter ou défaire la coiffure, décoiffer.
Ξεφαντόνω, Μ. ώσω, κοιν. ἀντὶ Εὐωχοῦμαι, Συμποσιάζω, se goberger, faire des bamboches.
Ξεφαρμακόνω, Μ. όσω, désempoisonner.
Ξεφασκιόνω, Μ. όσω, démailloter.
Ξεφλουδίζω, Μ. ίσω, écorcer, peler, (ἐπὶ ὀσπρ.) écosser, (ἐπὶ καρυδ.) écaler, (ἐπὶ κριθ. κλπ.) monder. ||. τὰ πίσα (τὰ 'ρεβίνθια κτλ.) ξεφλουδίζονται ὅταν βράσουν, les pois s'écalent quand ils ont bouilli. ||. ὅλον μου τὸ σῶμα ἐξεφλουδίσθη, tout mon corps a pelé, tout le corps m'a pelé. ||. κριθάρι ξεφλουδισμένον, de l'orge mondé. ||. ἀμύγδαλα ξεφλουδισμένα, des amandes pelées. ||. κουκκιὰ ξεφλουδισμένα, des fèves dérobées.
Ξεφλούδισμα (τὸ), l'action d'écorcer (etc), décortication, θ.
Ξεφορτόνω, Μ. όσω, décharger, faire la décharge de. ||. (μσ. αὐτπθ.) se décharger, (ὡς οὐδ.) décharger; §. (μτφορ.) se délivrer (se débarrasser) de q. ||. τὰ πλοῖα (τὰ ἁμάξια) ξεφορτόνουν (ἢ) ξεφορτόνονται εἰς τὸ δεῖνα μέρος, les bateaux (les voitures) déchargent (font leur décharge) à tel endroit. ||. (καὶ μτφορ.); θέλεις νὰ ξεφορτωθῇς τινας; δάνεισέ τους χρήματα, voulez-vous vous débarrasser de certaines personnes? prêtez-leu de l'argent.
Ξεφόρτωμα (τὸ), déchargement, décharge, θ. §. (μτφορ.) débâclement, débarras.
Ξεφουρνίζω, Μ. ίσω, défourner.
Ξεφούρνισμα (τὸ), défournement.
Ξεφουσκόνω, Μ. όσω, désenfler (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), se désenfler, dégonfler, se dégonfler.
Ξεφούσκωμα (τὸ), dégonflement, désenflure, θ. désenflement.
Ξεφράζω, Μ. φράξω, déclore; §. ἴδε καὶ Ξεστουππόνω. ||. ξεφράζω αὐλάκι (κτλ.), désobstruer.
Ξέφρακτος, η, ον, déclos.
Ξεφτιλίζω, Μ. ίσω, avancer (raviver) la mèche de la lampe; moucher (une bougie).
Ξεφτῶ, Μ. ήσω, deffaire un tissu, détisser; effiler, éfaufiler. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'effiler, s'effilocher, s'effiloquer, s'échapper.
Ξεφυλακόνω, Μ. όσω, tirer (faire sortir) de prison, désemprisonner.
Ξεφυλάκωμα (τὸ), désemprisonnement.
Ξεφυλίζω, Μ. ίσω, dégénérer, s'abâtardir.
Ξεφυτεύω, Μ. εύσω, déplanter. ||. δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ φυτεύῃ καὶ νὰ ξεφυτεύῃ, il ne fait que planter et déplanter.
Ξεφωλιάζω, Μ. άσω, dénicher.
Ξεφωνητὸν (τὸ), cris déchirants.
Ξεφωνίζω, Μ. ίσω, crier à gorge déployée, écrier, s'écrier, pousser des grands (jetter des hauts) cris, vociférer; §. (ἰδίως) se lamenter en poussant des cris déchirants.
Ξεχειλίζω, Μ. ίσω, remplir (verser dans) un vase de manière à le faire déborder. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) déborder, se déborder, regorger.
Ξεχείλισμα (τὸ), débordement.
Ξέχειλος, η, ον, qui déborde, qui excède la mesure, comblé, comble.
Ξεχειμωνιάζω, Μ. άσω, passer l'(être en quartier d') hiver, hiverner.
Ξεχναριάζω (ἐξηλόνω τὰ 'χνάρια τοῦ ὑποδήματος), Μ. άσω, ôter la semelle, dessemeller.
Ξεχνῶ, Μ. (θὰ) ξεχάσω, (κοιν.) ἀντὶ Λησμονῶ.
Ξεχρεόνω, Μ. όσω, éteindre (acquitter) des dettes ou (μσ. ὡς ἀμτβτ.) ses dettes. ||. ἐξεχρέωσε τὸ κτῆμά του, il a acquité sa propriété. ||. ἐξεχρεώθη, il s'est acquitté.
Ξεχόνω, Μ. όσω, κοιν. ἀντὶ Ἀνορύττω, Ξεθάπτω, déterrer, exhumer.
Ξεχορταριάζω, Μ. άσω, arracher les mauvaises herbes qui nuisent à la culture, éherber.
Ξέχωμα (τὸ), l'action d'exhumer (etc), exhumation, θ.
Ξεχωρίζω, Μ. ίσω, désunir, déprendre, détacher; §. choisir, mettre à part; distraire. §. (σπν. ἀμτβτ. αὐτπθ.) se séparer.
Ξέχωρα, ἐπίρ., ἴδε Ξεχωριστά.
Ξεχώρισμα (τὸ), l'action de choisir (etc), séparation, θ.
Ξεχωριστὸς, ἡ, ὸν, particulier; choisi, ἴδε καὶ Διαλεκτός. ||. τοῦ ἔδοσαν ξεχωριςὴν κάμαραν, on lui a donné une chambre particulière. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ξεχωριστὰ, ἐπίρ.=Χωριστὰ, séparément, à part.
Ξεψυχῶ, Μ. ήσω, rendre l'âme (le dernier soupir), expirer.
Ξέω, Μ. ξέσω, ἀρχ. ἀντὶ Ξύνω.
'Ξηλόνω. Μ. όσω, défaire la cou-

ture, découdre; dépiquer (une couverture); (μτνμ. ἐπὶ ὡρολογίου κλπ.) démonter. ||. ἐξηλώθη τὸ ἀστάρι (τὸ ἐσώπανον) τοῦ φορέματός του, la doublure de son habit s'est décousue.

'Ξήλωμα (τὸ), décousure, θ.

'Ξημερόνω, Μ. ώσω, (τρπρσ.), faire jour (clair). ||. 'ξημέρωσε, le jour a lui (s'est levé), ἴδε ϗ Φέγγω. ||. ἐσηκώθη πρὶν ('νὰ) 'ξημερώσῃ, il se leva devant qu'il fût jour. ||. τὸ καλοκαῖρι 'ξημερόνει (ἐ)νωρίτερα, le jour se lève de bonne heure en été.

'Ξημέρωμα (τὸ), l'apparition du jour. ||. μετὰ 'ξημερώματα, (φρσ.), à jour ouvrant.

Ξηραίνω, Μ. άνω, sécher; mettre à sec; (ἐπὶ φυτ.αὐτπθ.) mourir. ||. αὐτὴ ἡ ἀπιδιὰ ἐφαίνετο πῶς ἐξηράνθη, il semblait que ce poirier fût mort. ||. τὰ περισσότερα δένδρα ἐξηράνθησαν ἀπὸ τὴν μεγάλην καῦσιν, la plupart des arbres séchèrent à cause des grandes chaleurs.

Ξήρανσις, εως (ἡ), l'action de sécher (de dessécher), desséchement; (διδακτ.) déssication, θ.

Ξηραντικὸς, ή, όν, propre à sécher (à dessécher), (ἰατρ.) déssicatif.

Ξηρόβηχας, α (ὁ), toux sèche, θ.

Ξηροβήχω, Μ. βήξω, avoir la toux sèche.

Ξηρολίθι (τὸ), οἰκοδομ., muraille (à pierre) sèche.

Ξηρομασσῶ, Μ. ήσω, mâcher à vide.

Ξηροπόταμον (τὸ), κοιν. ὁ Χείμαῤῥος.

Ξηρὸς, ά, όν, sec (κυρ. ϗ μτφορ.); aride; (ἐπὶ νοερ. ἐργασ.) ingrat. ||. ὁ ῥύαξ ἦτον ξηρὸς, le ruisseau était à sec. ||. τρώγει μόνον ξηρὸν ψωμὶ, (δηλ. χωρὶς προσφάγιον), il ne mange que du pain sec. ||. (οὐσ.) Ξηρὰ (ἐνν. γῆ), la terre ferme. ||. διὰ ξηρᾶς, par terre. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ξηρὰ, ἐπίῤ. sèchement, sec.

Ξηροτηγανίζω, Μ. ίσω, griller, torréfier, rissoler.

Ξηρότης, ητος (ἡ), sécheresse, θ. aridité, θ.

Ξηροφαγία (ἡ), nourriture composée d'alimens secs ou maigres.

Ξηροφαγῶ, Μ. ήσω, manger des alimens secs, faire maigre.

Ξηροφθαλμία (ἡ), inflammation sèche des yeux.

'Ξινάρι (τὸ), houe, θ. lochet.

Ξιφήρης, ους (ὁ, ἡ), qui tient l'épée à la main.

Ξιφηφόρος (ὁ, ἡ), qui porte une épée.

Ξιφίας, ου (ὁ), ἀρχ. ὁ Ξιφιὸς, 'ψ.

Ξίφιον (τὸ), φ. glaieul, ἴδε καὶ Ἶρις.

Ξιφιὸς, οῦ (ὁ), 'ψ., espadon, tronchon, épée (glaive) de mer, (ϗ εἰς μερικὰ μέρη) empereur.

Ξιφοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une épée, (διδακτ.) ensiforme.

Ξιφομαχία (ἡ), combat à l'épée.

Ξίφος, ους (τὸ), ἀρχ. τὸ Σπαθὶ, épée, θ.

Ξιφουλκία (ἡ), ἀρχ., l'action de tirer l'épée.

Ξόανον (τὸ), statue (κυρ. de bois); §. (μτφορ.) homme stupide, imbécile, (οἰκ.) godenot.

'Ξόβεργα (ἡ), glueau, pipeau.

'Ξοδεύω, Μ. εύσω καὶ 'Ξοδιάζω, Μ. άσω, = 'Εξοδεύω, -ιάζω.

'Ξοινάδα (ἡ), goût d'aigre, aigreur, θ. acidité, θ.

'Ξοινήθρα (ἡ), φ., oseille, θ.

'Ξοινίζω, Μ. ίσω, aigrir. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) être ou devenir aigre, avoir un goût aigre, s'aigrir, se piquer. ||. τὸ κρασὶ ἄρχισε νὰ 'ξοινίζῃ, ce vin se pique (tourne au besaigre). ||. κρασὶ 'ξοινισμένον, vin aigri (besaigre).

'Ξοινίλα (ἡ), goût d'aigre, ἴδε 'Ξοινάδα. ||. μυρίζει 'ξοινίλαν ἢ 'ξοινίλαις, cela sent l'aigre. §. (ἰατρ.) = 'Οξυρεγμία, aigreurs (de l'estomac), θ. πλθ.

'Ξοινόγαλον (τὸ), ἴδε 'Οξύγαλα.

'Ξοινοκέρασον (τὸ), aigriette, θ.

'Ξοινολάχανον (τὸ), = Λαχαναρμιά.

'Ξοινὸς, ή, όν, aigre; acide; (ἐπὶ φυτ. καὶ 'πωρ.) sur.

'Ξοινογτσικος, η, ον, ἴδε 'Υπόξοινος.

Ξουράφι (τὸ), ἴδε Ξυράφι.

Ξουραφίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ξυρίζω.

'Ξύγγι (τὸ), graisse, θ. axonge (κυρ. de porc), ἴδε καὶ Ἄλειμμα. ||. εἶν' ἕνας ἐξηνταβελόνης, ὅ,που 'βγάζει κῃ-ἀπ' τὴν μυῖγα ξύγγι, (παροιμ.), c'est un fesse-mathieu, qui tondrait un œuf.

'Ξυγγοκέρι (τὸ), ἴδε Ἀλειμματοκέρι.

Ξυλαλόη (ἡ), bois d'aloès.

Ξυλάκι, κοιν. ἀντὶ -

Ξυλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξύλον, petit morceau de bois.

Ξυλάρμενον (τὸ), ναυτ. (ὅταν τὸ πλοῖον, διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ ἀνέμου, ἀρμενίζῃ χωρὶς πανιὰ), aller à sec (à mâts et à cordes).

Ξυλᾶς, ᾶ (ὁ), marchand de bois.

Ξυλεία (ἡ), l'action de couper ou ramasser (faire) du bois. §. (συνκδχ.) bois coupé; bois de construction (de charpente), charpente, θ.

Ξυλένιος, α, ον, κοιν. ἀντὶ Ξύλινος.

Ξυλεύομαι, Μ. ευθῶ (θὰ), couper ou ramasser du bois, faire du bois. ||. »δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται», (παροιμ.), l'arbre abattu, c'est à qui fera du bois.

Ξυλιὰ (ἡ), coup, coup de bâton. ||. ἀπὸ ταῖς βρισιαῖς κατήντησαν εἰς ταῖς ξυλιαῖς, des injures ils en vinrent aux coups.

Ξυλιάζω, Μ. άσω, devenir dur (roide) comme un bois, se roidir, (κυρ. ἐπὶ ῥαφάν. κλπ.) se corder, ἴδε καὶ Κοκκαλιάζω.

Ξυλίζω, Μ. ίσω, donner la bastonnade, donner des coups de bâton, bâtonner, battre.

Ξυλικὴ (ἡ), κοιν. ἡ Ξυλεία, charpente, θ. charpenterie, θ.

Ξύλινος, η, ον, de bois, fait de bois. ||. ξυλίνη γέφυρα, un pont en bois.

Ξύλισμα (τὸ), = Δαρσιμον.

Ξυλογραφία (ἡ), l'art de graver sur bois, xylographie.

Ξυλογραφικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la xylographie, xylographique.
Ξυλογράφος (ὁ), graveur sur bois, xylographe.
Ξυλογραφῶ, Μ. ήσω, graver sur bois.
Ξυλοθήκη (ἡ), lieu ou l'on serre le bois, bûcher.
Ξυλοκάρβουνον (τὸ), fumeron.
Ξυλοκάρφι (τὸ), cheville, θ. ||. συναρμόζω μὲ ξυλοκάρφια, cheviller.
Ξυλόκαττα (ἡ), ratière, θ.
Ξυλοκερατιὰ (ἡ), δ., caroubier.
Ξυλοκέρατον (τὸ), καρπ., caroube, carouge.
Ξυλοκόπημα(τὸ), bastonnade, θ.
Ξυλοκοπῶ, Μ. ήσω, battre d'importance, rosser, crosser, (χυδ.) rondiner.
Ξυλόκοττα(ἡ), πτν., bécasse, θ.
Ξυλοκρέββατον (τὸ), cercueil, bière, θ.
Ξύλον (τὸ), bois; morceau de bois; §. bâton; §. (μτφορ.) homme stupide, souche, θ. bûche. ||. τὸ — τοῦ ςαυροῦ, l'arbre de la croix. ||. τὸ τίμιον —, la vraie croix, le bois de la vraie croix. ||. τὸ — τῆς γνώσεως, (Γρφ.), l'arbre de la science. ||. σχίζειν ξύλα, fendre du bois. ||. βάλε ξύλα εἰς τὴν φωτιὰν, mettre du bois au feu. 2 (συνκδχ.) coup de bâton. ||. τοῦ ἔδωκαν ἕνα καλὸ' ξύλο', (εἰρων.), ou l'a bien rossé; il a été battu, que c'est une bénediction. ||. τὸν ἐσκότωσαν ὑπὸ τὸ ξύλον, on l'a fait mourir sous le bâton, on l'assoma à coups de bâton. ||. παίζει ξύλον, (φρσ. χυδ.), il y a une batterie.
*Ξυλοπέδιλον (τὸ), sabot.
Ξυλοπετεινὸς (ὁ), πτν., coq de bruyère ou de bois.
Ξυλοπινάκα (ἡ), ecuelle ou jatte (de bois), θ.
Ξυλοπόδαρον (τὸ), échasses, θ. πλθ.
Ξυλόρνιθα (ἡ), πτ. bécasse, θ.
Ξυλοσχίστης, ου (ὁ), fendeur de bois.
Ξυλουργία (ἡ), l'action de travailler le bois, charpenterie, θ. menuiserie, θ.
Ξυλουργικὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport à la menuiserie (à la charpenterie).
Ξυλουργὸς (ὁ), qui travaille le bois, sculpteur en bois, menuisier, charpentier.
Ξυλοφάγος (ὁ, ἡ), qui mange du bois, qui ronge le bois.
Ξυλοφορτόνω, Μ. ώσω, charger (donner une charge) de coups (de bâton). ||. θὰ τὸν ξυλοφορτώσω, je le chargerai.
Ξυλώδης, ους (ὁ, ἡ), semblable à du bois, de la nature du bois, ligneux, boiseux.
Ξύνω, Μ. ξύσω, gratter. §. racler, ratisser. ||. ξύνω 'ψάρια, écailler. ||. καμαρόνει 'σὰν τὸ γροῦνι ὅταν τὸ ξύνουν, ἴδε Χοῖρος. ||. δὲν ἀδειάζει νὰ ξύσῃ τὸ αὐτί του, il n'a pas le loisir de se moucher.
'Ξυπνητῆρι(τὸ), reveille-matin.
'Ξυπνητὸς, ἡ, ὸν, = Ἔξυπνος.
'Ξυπόλυτος, η, ον, ἴδε Ἐξυπόλυτος.
Ξυππάζω, Μ. άσω, effrayer; (οἰκ.) ahurir. ||. (μσ.) s'effrayer; s'étonner; §. s'engouer; s'infatuer de qc., s'en faire accroire; se laisser éblouir, ἴδε καὶ Τρομάζω. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ξυππασμένος, η, ον ébloui, infatué de qc.
Ξύππασμα (τὸ), frayeur, θ.
Ξυράφι (τὸ), rasoir.
Ξυραφίζω (προφ. κοιν. Ξουραφίζω), faire la barbe; raser. ||. (μσ. αὐτπ.) se faire ou se faire faire la barbe (le poil), se raser.
Ξυράφισμα (τὸ), l'action de faire ou de se faire ou de se faire faire la barbe.
Ξυραφοθήκη (ἡ), étui (boîte) à rasoir.
Ξυρίζω, Μ. ίσω, = Ξυραφίζω.
Ξύρισμα (τὸ), = Ξυράφισμα.
'Ξυῤῥύχι (τὸ), 'ψ., espèce de poisson (d'eau douce); esturgeon (?).
Ξύσιμον (τὸ), l'action de gratter (de racler etc). 2) (συνκδχ.) = τῷ-
Ξύσμα (τὸ), raclure, θ. §. rature, θ ratissure, θ. §. râpure, θ.
Ξύστρα (ἡ), καὶ
Ξυστρὶ (τὸ), étrille, θ. §. racloir, ratissoire. §. gratte, θ.
Ξυστρίζω, Μ. ίσω, frotter avec l'étrille, étriller.
'Ξυφτέρι (τὸ), πτν. (εἶδ. ἱερακ.), épervier, tiercelet (κυρ. τὸ ἀρσενικόν του).
Ξύω (προφ. κοιν. Ξύω), Μ. υσω, ἴδε Ξύνω.
'Ξώπετσος, η, ον, κοιν. ὁ Ἐπιπόλαιος.
'Ξώρας, ἐπίῤ., ἴδε Ἐξωρας.
'Ξωρίζω, Μ. ίσω, arriver tard, tarder.
'Ξωφυλλίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ἐξωφυλλίζω.
'Ξωφύλλισμα (τὸ), ἴδε Ἐξωφύλλισμα.
'Ξώφυλλον (τὸ), ἴδε Ἐξώφυλλον.

O.

O O O

Ὁ, ἡ, τὸ (πλθ. οἱ, αἱ, τὰ πλ.), ἡ γεν. τοῦ (πλ.), ἄρθρ., le, la, les etc, (ἡ) celui, celle, ceux, celles. ||. ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι: χαίρειν, un tel à un tel, salut. ||. ὁ μὲν, ὁ δὲ, qui.., qui.., l'un .., l'autre.., ||. οἱ μὲν.., οἱ δὲ.., les uns..., les autres. ||. ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἐκεῖνο, l'un fait ceci, l'autre cela. || ὁ μὲν ἤθελε νὰ τὸ κρατήσῃ, ὁ δὲ νὰ τὸ πωλήσῃ, l'un vou-

lait le garder, l'autre le voulait rendre. ||. τὸ καὶ τὸ, (φρσ.), telle et telle chose. ||. τὰ 'μμάτια των ὁμοιάζουν τὰ (ἐνν. ὀμμάτια) τῶν Κινέζων, leur yeux ressemblent à ceux des Chinois. ||. τὸ καλλιώτερον μάθημα εἶνε τὸ τῶν παραδειγμάτων, la meilleure leçon et celle des exemples. ||. ἡ ψῆφος τῆς φύσεως ὑπερνικᾷ τὴν τῆς τέχνης, le suffrage de la nature l'emporte sur celui de l'art. 2) (αἱ πλάγιαι πτώσεις μετὰ ῥημάτων καὶ ἐγκλινόμεναι ἐκλαμβάνονται καὶ ἀντὶ) ἀναφορ. ἢ δεικτ. ἀντωνυμ. ||. δός μοι 'το, donne-le-moi. ||. φαντασθῆτέ 'τον, figurez-le-vous. ||. κανεὶς δὲν θὰ 'τὴν θελήσῃ, personne ne voudra d'elle. ||. ςεῖλέ μέ 'τα ὀπίσω, renvoyez-les-moi. ||. ἄφες 'τον νὰ κοιμηθῇ, laisse-le dormir. ||. τὶ τὸ ἔκαμε; qu'en a-t-il fait?

'Οβελίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), marquer du signe critique nommé ὀβελός; (ὅθ. συνήθ.) exclure, rejetter; proscrire (un mot, un usage).

'Οβελίσκος (ὁ), obélisque, aiguille, θ.

'Οβελὸς (ὁ), ἀρχ., épieu, broche, θ. §. (νλγ. ἡ βέργα τοῦ τουφεκιοῦ κτλ.) baguette (de fusil etc), θ. §. (γρμτ.) signe critique pour indiquer les passages à corriger dans un ouvrage.

'Οβολιμαῖος, α, ον, de la valeur d'un obole, de peu de valeur.

'Οβολὸς (ὁ), obole, θ.

'Ογδοήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), quatre-vingts. ||. ὀγδοήκοντα δύο (τρία κτλ.), quatre-vingt-deux (-trois etc). ||. ἑκατὸν ὀγδοήκοντα δραχμαὶ, cent quatre-vingts francs.

'Ογδοηκοντούτης, ου (ὁ) ἢ 'Ογδοηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), qui a quatre-vingts ans, octogénaire.

'Ογδοηκοστός, ή, όν, quatre-vingtième. ||. ὀγδοηκοςὸς πρῶτος (δεύτερος κτλ.), quatre-vingt-unième (deuxième etc).

"Ογδοος, η, ον, huitième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) huit ἢ VIII. ||. ἄρθρον (κυρ. νόμȣ) ὄγδοον, article huit. ||. 'Ερρῖκος ὁ ὄγδοος (ἢ Η'.) βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, Henri huit (VIII) roi d'Angleterre. ||. ἡ ὀγδόη (ἐνν. ἡμέρα) τοῦ μηνὸς ἢ τῆς σελήνης, le huit du mois (de la lune). ||. τὸ ὄγδοον (ἐνν. μέρος), le huitième. ||. τὰ τρία ὄγδοα, les trois huitièmes. §. (καὶ ἑλλ.) ὄγδοον, ἐπίῤ., huitièmement. ||. (τυπογρφ.) τόμος εἰς ὄγδοον, un volume in-octavo, un in-octavo.

"Ογκος (ὁ), masse, θ. volume, grosseur, θ. poids. §. (ἰατρ.) tumeur, θ; enflure, θ.

'Ογκώδης, ους (ὁ, ἡ), massif, volumineux, gros; (μτνμ. ἐπὶ ὕφους λόγου) chargé, enflé. ||. μεταχειρίζομαι ὕφος ὀγκῶδες, enfler son style, (καὶ ποιητικώτ.) chausser le cothurne. ||. κάμνω τι ὀγκῶδες, rendre gros, grossir. ||. τὰ σχόλια ταῦτα θὰ κάμουν τὸν τόμον ὀγκωδέςερον, ces notes grossiront encore plus le volume.

'Ογκῶμαι (χωρὶς Μ.), braire.

'Ογλίγωρα, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Ταχέως, vite, tôt, promptement, (οἰκ.) preste. ||. κάμνω ὀγλίγωρα, ἴδε Κάμνω. ||. δὲν θὰ ἔλθῃ τόσον ὀγλίγωρα, il n'arrivera pas sitôt (de sitôt).

'Ογλιγωράδα (ἡ), κοιν. ἡ Ταχύτης, vitesse, θ. célérité, θ. prestesse, θ.

'Ογλίγωρος, η, ον, κοιν. ὁ Ταχὺς, vite, prompt, preste, diligent, expéditif.

"Οδε, τοὔδε ("Ηδε, Τόδε κτλ.), ἀντνμ. (ἀρχ.), celui-ci, celle-ci κτλ., ἴδε Οὗτος. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς μερικ. φρσ. ἀρχ.) μέχρι τοῦδε, jusqu'ici. ||. τὸ ἀπὸ τοῦδε, à l'avenir, dorénavant.

'Οδεύσιμος (ὁ, ἡ), où l'on peut marcher, praticable.

'Οδεύω, Μ. εύσω, faire route, marcher, voyager, acheminer. ||. (μτφορ.) ἡ ὑπόθεσις ὁδεύει (προχωρεῖ), l'affaire marche (s'achemine), elle est en bon train.

'Οδηγία (ἡ), l'action de guider (de conduire ou d'instruire); §. règle de conduite, θ. instruction, θ. renseignement, (κυρ. ἐμπορ.) gouverne, θ. ||. πρὸς ὁδηγίαν σας, (φρσ.), pour votre gouverne. ||. σᾶς τὸ ἐρωτῶ πρὸς ὁδηγίαν μου, je vous demande cela pour mon instruction. ||. μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ παρεκτραπῶ ἀπὸ τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας ἔχω, j'ai mes instructions, dont il m'est impossible de m'écarter. ||. τὸ διαλαμβάνουν αἱ ὁδηγίαι μου, mes instructions portent cela. ||. ὁ πρέσβυς δὲν ἔλαβεν ἀκόμη' τὰς ὁδηγίας του (περιμένει νέας ὁδηγίας), l'ambassadeur n'a pas encore reçu ses instructions (il attend de nouvelles instructions). ||. μυςικαὶ (προφορικαὶ) ὁδηγίαι, instructions secrètes (verbales).

'Οδηγὸς (ὁ, ἡ), guide, conducteur. ||. ὁδηγὸς ξένων περιηγητῶν, cicerone.

'Οδηγῶ, Μ. ήσω, guider, conduire, mener; §. (μτφορ.) instruire. ||. ὁδηγεῖ τὸ ἁμάξι, conduire la voiture, mener la diligence. ||. τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγῶν, (παροιμ.), c'est un aveugle qui mène un autre (qui mène l'autre).

'Οδοιπορία (ἡ), route, θ. voyage.

'Οδοιπορικὸς, ή, όν, de voyage ou de voyageur. ||. (οὐσ.) 'Οδοιπορικὸν (ἐνν. βιβλίον), itinéraire; (ναυτ.) routier.

'Οδοιπόρος (ὁ, ἡ), voyageur.

'Οδοιπορῶ, Μ. ήσω, être en route, voyager.

'Οδόμετρον (τὸ), instrument pour mesurer le chemin qu'on a fait.

'Οδοντάγρα (ἡ), ἐργαλ. χειρȣργ., davier.

'Οδονταλγία (ἡ), mal de dents, odontalgie, θ.

'Οδοντογλυφὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ., cure-dents.

'Οδοντοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une dent, (διδακτ.) dentiforme.

*'Οδοντοπρόφερτος (ὁ, ἡ), γρμτ. (νλγ.) dental. ||. τὰ στοιχεῖα δ,

θ, τ, εἶνε ὀδοντοπρόφερτα, D, T etc, sont des lettres dentales.
*Ὀδοντοσμηκτικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à nettoyer les dents, dentifrice.
Ὀδοντοφυΐα (ἡ), dentition, θ. éruption des dents.
Ὀδοντωτὸς, ἡ, ὸν, garni de dents, dentelé.
Ὁδοποιΐα (ἡ), l'action d'ouvrir (de frayer) un chemin ou des chemins.
Ὁδοποιῶ, Μ. ήσω, faire (ouvrir, frayer) un chemin.
Ὁδὸς (ἡ), route, θ. chemin, voie, θ. §. (συνκδχ.) voyage, marche, θ. ||. καθ' ὁδὸν, en chemin, chemin faisant. ||. ὁδοῦ πάρεργον, (φρσ.), en passant; chemin faisant. ||. κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν (δεῖνα), il demeure rue (telle). ||. ὁδὸς τετριμμένη (πεπατημένη), route frayée, chemin frayé. ||. εἶνε (ἠσθένησε) καθ' ὁδὸν, il est (il tomba malade) en route.
Ὁδοστάτης, ου (ὁ), ἀρχ., voleur des grands chemins.
Ὀδοὺς, ὀδόντος (ὁ), dent, θ. ||. τὰ νεῦρα τῶν ὀδόντων, les nerfs dentaires.
Ὀδύνη (ἡ), ἀρχ., douleur, θ.
Ὀδυνηρὸς, ά, ὸν, douloureux.
Ὀδυνηρῶς, ἐπίῤ., douloureusement.
Ὀδυνῶμαι, Μ. (θὰ) ὀδυνηθῶ, (ἀρχ.) ressentir de la douleur, souffrir.
Ὀδυρμὸς (ὁ), gemissement, lamentatiou, θ. pleurs, θ. πλθ.
Ὀδύρομαι (χωρὶς Μ.), se lamenter, plaindre, pleurer, regretter.
Ὄζαινα, ης (ἡ), ulcère infecte du nez, ozène, θ.
Ὄζος (ὁ), nœud (d'arbre etc).
Ὄζω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. ἀντὶ Βρωμῶ. ||. (συνήθ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ὄζει σχολαστικότητος (ἀναγωγίας κτλ.), il sent son pédant (son homme mal élevé etc).
Ὅθεν, σύνδ. συμπερασμ. donc, c'est pourquoi, aussi, or. 2) (ἀρχ.) ἐπίῤ. Τοπ. d'où. ||. ὅθεν δήποτε (δήποθεν), de quelque part que ce soit.

Ὀθόνη (ἡ), ἀρχ., toile (de lin), θ linge.
Ὀθόνιον (τὸ), ἀρχ., petit morceau de linge.
Οἰακίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), diriger le gouvernail, gouverner.
Οἰάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἴαξ.
Οἰάκισμα (τὸ), direction du gouvernail.
Οἴαξ, ακος (ὁ), le timon du gouvernail, le gouvernail. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ. καὶ μτφορ.) ἀνέλαβε τοὺς οἴακας τῆς κυβερνήσεως, il prit le timon des affaires (de l'état).
Οἶδα, ἀρχ. savoir. ||. (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν Γρφ. φρσ.) Κύριος οἶδε, Dieu sait, Dieu le sait, Dieu le sache.
Οἴδημα (τὸ), ἀρχ., tumeur, θ. enflure, θ. (διδακτ.) œdème.
Οἰηματίας, ου (ὁ), qui a une haute opinion (qui présume beaucoup) de lui-même, qui s'en fait accroire, plein de confiance, rempli (tout rempli, tout plein) de lui-même, présomptueux, suffisant, glorieux, confiant.
Οἴησις, εως (ἡ), présomption, θ. suffisance, θ. confiance, θ. ||. εἶνε πλήρης οἰήσεως, il est plein de confiance
Οἴκαδε, ἐπίῤ., à (ἡ) dans la maison; (ἐνίοτε μετὰ κινήσ.) vers la maison.
Οἰκειοθελῶς, ἐπίῤ., de plein gré, volontairement.
Οἰκειοποίησις, εως (ἡ), l'action de s'approprier qc., appropriation, θ.
Οἰκειοποιοῦμαι, Μ. ποιηθῶ (θὰ), s'approprier, s'appliquer.
Οἰκεῖος, α, = Οἰκιακὸς, de la maison ou de la famille, intime, proche, familier. 2) (ἐπὶ πραγμ.) propre, convenable, conforme.
Οἰκειότης, ητος (ἡ), intimité, θ. familiarité, θ. privauté, θ. (οἰκ.) accointance, θ.
Οἰκειοῦμαι, Μ. (θὰ) οἰκειωθῶ, se concilier l'intimité de q., gagner.
Οἰκείως, ἐπίῤ., intimement, familièrement.

Οἰκείωσις, εως (ἡ), l'action de se rendre familier ou favorable q.
Οἰκέτης, ου (ὁ), ἀρχ., domestique, serviteur.
Οἴκημα (τὸ), logis, logement, habitation, θ. demeure, θ.
Οἰκήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Κάτοικος, habitant.
Οἰκία (ἡ), habitation, θ. demeure, θ. maison, θ. logis. §. ménage. ||. ἔρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας, je viens de chez vous (d'auprès de chez vous). ||. ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν σας, j'ai été chez vous. ||. ἐπέρασα ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας, j'ai passé par chez vous.
Οἰκιακὸς, ἡ, ὸν, qui est de la maison ou de la famille; domestique; familier.
Οἰκίσκος (ὁ), petite maison, maisonnette, θ. cellule, θ. §. loge, θ.
Οἰκογένεια (ἡ), famille, θ. ménage. ||. τρεῖς οἰκογένειαι κατοικοῦν εἰς τοῦτο τὸ σπίτι, il y a trois ménages logés dans cette maison.
Οἰκογενειακὸς, ἡ, ὸν, de famille, qui concerne la famille. ||. τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον, le conseil de famille.
Οἰκογενειακῶς, ἐπίῤ., en famille.
Οἰκογενειάρχης, ου (ὁ), père de famille.
Οἰκογενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ne dans la maison.
Οἰκοδέσποινα, ης (ἡ), maîtresse de la maison, la dame du logis, (δημ.) la ménagère.
Οἰκοδεσπότης, ου (ὁ), maître du logis (de la maison), (οἰκ.) patron (de la case).
Οἰκοδομὴ (ἡ), construction, θ. bâtisse, θ. §. édification (d'un temple), θ. ||. (μτφορ.) πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ πλησίον, (Γρφ.), pour l'édification du prochain. 2) = τῷ-
Οἰκοδόμημα (τὸ), bâtiment, édifice.
Οἰκοδόμησις, εως (ἡ), l'action de construire (de bâtir), ἴδε Οἰκοδομή.

Οἰκοδομικὸς, ή, ὸν, qui concerne ou qui appartient à la construction.
Οἰκοδόμος (ὁ), constructeur.
Οἰκοδομῶ, Μ. ήσω, bâtir (une maison), construire, élever.
Οἴκοθεν, ἐπίρ., de la maison, de chez lui; §. de soi-même.
Οἰκοκυρὰ (ἡ), κοιν. ἡ Οἰκοδέσποινα. 2) (συνκδχ.) bonne ménagère. ||. εἶνε οἰκοκυρὰ, c'est une bonne ménagère.
3) (ἁπλ.) ἀντὶ Κυρία, maîtresse. ||. εἶσε οἰκοκυρὰ, ἴδε τὸ ἑπόμ.
Οἰκοκύρης (ὁ), κοιν. ὁ Οἰκοδεσπότης. 2)(συνκδχ.) bon ménager. 3) (ἐν γέν.) ἀντὶ Κύριος, maître. ||. εἶσε οἰκοκύρης, (φρσ.), à vous permis, je vous le permets.
Οἰκονομία (ἡ), ἀρχ., administration des biens de la maison; §. répartition convenable, disposition, θ. arrangement. §. (κοιν.) épargne, θ. ménage, économie, θ. économique. §. les finances (de l'État). ||. κατὰ θείαν οἰκονομίαν, par une disposition de la Providence. ||. ὁ γραμματεὺς (ἡ γραμματεία) τῆς—, ἴδε Οἰκονομικος. ||. ζῇ μὲ μεγάλην οἰκονομίαν, il vit avec grand menage. ||. γνωρίζει τὴν οἰκονομίαν, il connaît l'économique.
Οἰκονομικος, ή, ὸν, (ἀρχ.), relatif à l'administration des biens d'une maison ou aux finances de l'état. §. (κοιν.) économique. ||. γραμματεὺς (γραμματεία) τῶν οἰκονομικῶν, ministre (ministère) des finances. ||. τὸ ἀρχεῖον (τὸ γραφεῖον) τῶν οἰκονομικῶν, l'hôtel (le bureau) des finances. ||. οἱ οἰκονομικοὶ, les gens de finance. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) οἰκονομικὰ, ἐπίρ., ἀντὶ -
Οἰκονομικῶς, ἐπίρ., avec économie, économiquement.
Οἰκονόμος (ὁ, ἡ), qui dirige une maison, intendant, directeur, administrateur, économe; (θηλ.) bonne ménagère.
2) (κοιν.) économe, ménager, épargnant. ||. εἶνε πολλὰ οἰκονόμος, il est fort économe.
Οἰκονομῶ, Μ. ήσω, dispenser convénablement; régir, arranger, disposer, administrer; (κοιν.) ménager; gouverner; (συχνότ.) faire des épargnes, épargner, économiser. ||. οἰκονομῶ τὸ 'σπίτι μου (τὰ οἰκιακά μου ἔξοδα), faire aller le ménage. ||. οἰκονόμησέ τα ἵνα μᾶς φθάσουν (ἵνα μᾶς ἐξαρκέσουν), gouverne-les bien afin qu'ils nous suffisent. ||. οἰκονομῶ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τὸ εὐσχημότερον, sauver les apparences. ||. εἶνε ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ οἰκονομῇ τις, c'est un homme qu'il faut ménager.
Οἰκόπεδον (τὸ), emplacement d'une maison.
Οἶκος (ὁ), maison, θ. ||. κατ'οἶκον ἔρευνα, (Νμ.), visite domiciliaire.
Οἰκουμένη (ἡ), (ἐνν. γῆ), la terre habitée ou habitable. ||. καθ' ὅλην (εἰς πᾶσαν) τὴν οἰκουμένην, dans toute la terre habitable.
Οἰκουμενικὸς, ή, ὸν, universel; (ἰδίως ἐπὶ ἐκκλησ. συνόδ.) œcuménique.
Οἰκουρία (ἡ), assiduité à garder la maison, vie sédentaire.
Οἰκουρὸς (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui garde (qui aime à garder) la maison, casanier. ||. διάγει βίον οἰκουρὸν, il mène une vie casanière.
Οἰκουρῶ, Μ. ήσω, garder (se tenir à) la maison; mener une vie sédentaire ou retirée. ||. (ἀσθενῶν) οἰκουρεῖ ἀπό τινων ἡμερῶν, il garde depuis quelques jours ses appartements.
Οἰκοφύλαξ, ακος (ὁ), préposé à la garde d'une maison (d'un hôtel etc.), concierge. ||. τὸ δωμάτιον καὶ ἡ ἐπιςασία (τὸ ἔργον) τοῦ οἰκοφύλακος, la conciergerie.
Οἰκτείρω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., avoir pitié de, plaindre q., s'apitoyer (sur le sort, sur les malheurs de q.), déplorer. ||. οἰκτείρω τὴν στάσιν του, son état me fait pitié.
Οἰκτιρμὸς (ὁ), commisération, θ. pitié, θ. miséricorde, θ. ||. διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ θεοῦ! (φρσ.), miséricorde!
Οἰκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ), compatissant, miséricordieux.
Οἶκτος (ὁ), pitié, θ. commisération, θ. ||. κινῶ εἰς οἶκτον, faire pitié (compassion), exciter la pitié (la commisération, la compassion), attendrir, toucher, émouvoir. ||. ἐκινήθη εἰς οἶκτον, il fut touché de pitié.
Οἰκτρὸς, ά, ὸν, qui fait pitié (compassion), digne de pitié, pitoyable; déplorable.
Οἰκτρῶς, ἐπίρ., d'une manière déplorable, pitoyablement, déplorablement.
Οἴμοι, ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Σχετλ., malheur à moi! hélas!
Οἰμωγὴ (ἡ), lamentation, θ. gemissement.
Οἰμώζω, Μ. ώξω, (ἀρχ.), pousser des cris plaintifs, se lamenter.
Οἰνάνθη (ἡ), ἀρχ., fleur de la vigne, θ. 2) εἶδ. φ., œnanthe; (ἴσως καὶ τὸ) réséda. 3) εἶδ. πτν., ἴδε Οἰνάς.
Οἴναρον (τὸ), ἀρχ., feuille de vigne, pampre, θ.
Οἰνὰς, άδος (ἡ), πτν., espèce de pigeon sauvage, ramier, pigeon ramier.
Οἰνηρὸς, ά, ὸν, de vin, qui sert à mesurer (à contenir, à transporter) du vin.
Οἰνοποιΐα (ἡ), fabrication de vin; vinification, θ.
Οἰνοποσία (ἡ), usage (immodéré) du vin, ivrognerie, θ.
Οἰνοπότης, ου (ὁ), καὶ Οἰνοπότις, ιδος (ἡ), buveur (grand buveur) de vin, ivrogne.
Οἰνοπωλεῖον (τὸ), cabaret.
Οἰνοπώλης, ου (ὁ), marchand de vin.
Οἶνος (ὁ), vin.
Οἰνοφλυγία (ἡ), ἀρχ., ivrognerie, θ.
Οἰνόφλυξ, υγος (ὁ, ἡ), ἀρχ., adonné au vin, ivrogne.
Οἰνοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte

(produit ou contient) du vin.
Οἰνοχόος (ὁ), qui verse du vin, échanson.
Οἰνώδης, ους (ὁ, ἡ), vineux.
Οἰνὼν, ῶνος (ὁ), endroit où l' on serre le vin, cellier, cave, θ.
Οἶον, ἐπίρ. Παραδειγματ., comme, comme par exemple, tel que. ‖. τὰ θηρία, οἶον ἡ τίγρις, ὁ λέων κτλ., les bêtes feroces, tels que le tigre, le lion, etc. ‖. τὰ εἰς tié λήγοντα (Γαλλ.) ὀνόματα εἶνε γένους θηλυκοῦ, οἷον Amitié, Pitié κτλ. les noms en tié sont féminins, comme Amitié, Pitié etc.
Οἰσοφάγος (ὁ), œsophage.
Οἰστρηλατῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), mettre en fureur, piquer (comme le taon), tourmenter, agiter.
Οἶστρος (ὁ), ἔντ., taon; §. (συνκδχ. καὶ μτνμ.) desir ardent; passion violente, θ. fureur; fougue, θ. ‖. οἶστρος ποιητικὸς, verve poétique, θ.
Οἰσύπη (ἡ), ἀρχ., suint ou crasse de la laine.
Οἵτινες, πλθ. τοῦ Ὅστις.
Οἰωνίζομαι, Μ. (θὰ) οἰωνισθῶ, tirer (concevoir) un augure, augurer.
Οἰωνὸς (ὁ), augure, présage, auspice, pronostic. ‖. οἰωνὸς αἴσιος (ἀπαίσιος), heureux (fâcheux) auspice. ‖. τοῦτο μοὶ φαίνεται καλὸς οἰωνὸς, cela me paraît être d'un heureux pronostic.
Ὀκνηρία (ἡ), paresse, θ; fainéantise, θ. (οἰκ.) cagnardise, θ.
Ὀκνηρὸς, ά, ὸν καὶ
Ὀκνὸς, ή, ὸν, paresseux; fainéant, (οἰκ.) cagnard.
Ὄκνος (ὁ), paresse, θ. §. hésitation, θ. crainte, θ.
Ὀκνῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), différer par crainte ou paresse, hésiter, craindre.
Ὀκρίβας, αντος (ὁ), tréteau, estrade, θ. socle. §. chevalet de peintre. §. siége du cocher.
Ὀκταετηρὶς, ίδος (ἡ), cycle de huit années, octaétéride, θ.
Ὀκταετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), de huit ans.
Ὀκταετία (ἡ), espace de huits ans.
Ὀκταήμερος (ὁ, ἡ), de huit jours; qui dure huit jours.
Ὀκτάκις, ἐπίρ., huit fois.
Ὀκτακισχίλιοι, αι, α, huit mille.
Ὀκτακόσιοι, αι, α, huit cents.
Ὀκτακοσιοστὸς, ή, ὸν, huit centième.
Ὀκταμηνιαῖος, α, ον, de huit mois.
Ὀκταπλασιάζω, Μ. άσω, rendre huit fois plus grand (etc), octupler.
Ὀκταπλάσιος, α, ον, huit fois aussi grand, octuple
Ὀκταπλασίως, ἐπίρ., huit fois autant, à l'octuple.
Ὀκταπόδι (τὸ), κοιν. ἀντὶ-
Ὀκτάπους, οδος (ὁ), ἴδε Πολύπους.
Ὀκτάρι (τὸ), (κυρ. εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) un huit (de cœur, de trèfle etc). ‖. τοῦ ἦλθαν τρία ὀκτάρια, il lui est rentré trois huit.
Ὀκταφωνία (ἡ), μυσ., l'octave, θ.
Ὀκτὼ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), huit. ‖. ἑβδομήντα ὀκτὼ, soixante et dix-huit. ‖. ἐννενήντα ὀκτὼ, quatre-vingt et dix huit. ‖. ἀπὸ σήμερον ὀκτὼ, (φρσ.), d'aujourd'hui en huit. ‖. (δικαστ.) ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, dans huitaine. ‖ κλητεύω τινὰ νὰ ἐμφανισθῇ ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, assigner q. à huitaine. ‖. ἐντὸς τῶν ἑπομένων ὀκτὼ ἡμερῶν, dans la huitaine suivante.
Ὀκτώβριος (ὁ), octobre. ‖. κατὰ (μῆνα) ὀκτώβριον, en octobre, au mois d'octobre. ‖. τῇ πρώτῃ ὀκτωβρίου, le premier d' octobre.
Ὀκτωκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), dix-huit.
Ὀκτωκαιδεκαετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a dix-huit ans.
Ὀκτωφωνία (ἡ), ἴδε Ὀκταφωνία.
Ὄλβιος, α, ον, (ἀρχ.), heureux, fortuné.
Ὄλβος (ὁ), ἀρχ., richesse, θ. fortune, θ. prospérité, θ.
Ὀλέθριος, α, ον, pernicieux, funeste, fatal, sinistre. ‖. τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ συνεπείας ὀλεθρίας, cela peut avoir des suites funestes. ‖. ἔχει σκοποὺς ὀλεθρίους, il a des projets sinistres.
Ὀλεθρίως, ἐπίρ., d'une manière funeste, funestement.
Ὄλεθρος (ὁ), ruine, θ. perte, θ. fléau.
Ὀλετὴρ, ῆρος (ὁ), destructeur.
Ὀλιγάκι (προφ. κοινῶς Λιγάκι), ἐπίρ., un peu, un petit peu, un tout petit peu. ‖. ἄνοιξε 'λιγάκι τὸ παράθυρον, ouvre un tout petit peu la fenêtre.
Ὀλιγάκις, ἐπίρ., peu; rarement.
Ὀλιγανθρωπία (ἡ), petit nombre d'hommes (d' habitants), défaut de population.
Ὀλιγάνθρωπος (ὁ, ἡ), qui a peu d'hommes.
Ὀλιγάριθμος (ὁ, ἡ), qui est en petit nombre.
Ὀλιγάρκεια (ἡ), frugalité, θ. tempérance, θ.
Ὀλιγαρκὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui se contente de peu, tempérant.
Ὀλιγαρχία (ἡ), gouvernement oligarchique, oligarchie, θ.
Ὀλιγαρχικὸς, ή, ὸν, partisan de l'oligarchie, oligarchique.
Ὀλίγιστος, η, ον, très peu, infiniment peu.
Ὀλιγοδάπανος (ὁ, ἡ), qui dépense peu.
Ὀλιγοθυμία (ἡ), = Λειποθυμία.
Ὀλιγοθυμῶ, Μ. ήσω, = Λειποθυμῶ.
Ὀλιγόλογος (ὁ, ἡ), qui parle peu.
Ὀλιγόπιστος (ὁ, ἡ), qui a peu de foi.
Ὀλιγοπότης, ου (ὁ, ἡ), qui boit peu.
Ὀλίγος, η, ον, peu nombreux, en petit nombre, peu. ‖. ὀλίγος καιρὸς, peu de temps. ‖. ἔχετε ὀλίγην ὑπομονὴν, ayez un peu de patience. ‖. (εὔχρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ οὐδ. ἐλλειπτ. ἢ ἀντὶ ἐπιρ.) Ὀλίγον, peu, un peu. ‖. ὀλίγον τι, quelque peu, un peu. ‖. πολλὰ ὀλίγον, très peu, tant soit peu. ‖. χωλαίνει ὀλίγον, elle boite un peu (tout bas). ‖. προσμείνατε ὀλίγον (ἀκόμη ὀλίγον), atten-

dez un peu (encore un peu). ||. ὀλίγον ἔλειψε, ἴδε Λείπω. ||. παρ' ὀλίγον, peu s'en faut, il ne tient à rien que, presque. ||. ὀλίγον μοι μέλει, peu m' importe. ||. ὀλίγον καὶ καλὸν, peu et bon. ||. ὀλίγον κατ' ὀλίγον, peu à peu, petit à petit, de proche en proche. ||. ὀλίγον προτήτερα, un peu auparavant. ||. ὀλίγον ὑστερώτερα, peu après. ||. πρὸ ὀλίγου (ἐνν. χρόνου), depuis peu, tout nouvellement, tout à l' heure, recemment, tantôt, il n' y a qu' un moment. ||. ἐβγῆκε πρὸ ὀλίγου, il vient de sortir. ||. μετ' ὀλίγον (ἢ) ἐντὸς ὀλίγου, dans peu, sous peu, avant peu, avant qu' il soit peu, bien-tôt, tout à l' heure, peu après, ci après.

'Ολιγόσιτος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui mange peu.

'Ολιγόστευσις, εως (ἡ), κοιν. ἡ 'Ελάττωσις, diminution, θ. amoindrissement.

'Ολιγοστεύω, Μ. εύσω, ἴδε 'Ελαττόνω, diminuer, amoindrir; abréger. ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.) diminuer.

'Ολιγοστὸς, ἡ, ὸν. κοιν. ἀντὶ Σπάνιος.

'Ολιγοσύλλαβος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui a peu de syllabes.

'Ολιγότης, ητος (ἡ), le peu, petit nombre, rareté, θ.

'Ολιγοχρόνιος (ὁ, ἡ), qui dure peu.

'Ολιγοψυχία (ἡ), = Μικροψυχία.

'Ολιγόψυχος (ὁ, ἡ), = Μικρόψυχος.

'Ολιγοψυχῶ, Μ. ήσω, = Μικροψυχῶ.

'Ολιγωρία (ἡ), ἀρχ., negligence, θ incurie, θ. insouciance, θ. mépris.

'Ολιγωρῶ, Μ. ήσω, faire peu de cas ou d'estime, négliger, mépriser.

'Ολιγώτερος, α, ον, qui est au dessous de, moindre. ||. (τὸ οὐδ.) 'Ολιγώτερον, ἐπίρ., moins, à moins, au dessous. ||. ὀλιγώτερον τῆς συνήθους τιμῆς, au dessous du prix (du taux) ordinaire. ||. δὲν θὰ τοῦ τὸ δώσω ὀλιγώτερον ἀπὸ χιλίας δραχμὰς, je ne le lui donnerai pas à moins de mille francs.

'Ολικὸς, ἡ, ὸν, total. ||. ἡ ὁλικὴ ποσότης, la somme totale.

'Ολισθαίνω, Μ. ὀλισθήσω, (ἀρχ.), glisser, broncher; (μτφορ.) faire un faux pas.

'Ολισθηρὸς, ἁ, ὸν, glissant (κυρ. καὶ μτφορ.).

'Ολκὰς, άδος (ἡ), bâtiment (vaisseau) marchand ou de transport.

'Ολκὴ (ἡ), l'action d'attirer (à soi), force attractive, attraction, θ. 2) trait de la balance, poids.

'Ολκὸς (ὁ), traînée, θ. §. cours d'un fleuve. §. machine pour tirer les bateaux à sec sur le rivage; traîneau.

''Ολμος (ὁ), ἀρχ., mortier (à piler); 2) crapaudine (d'un gond). 3) tronc (du corps sans les membres), (ἐπὶ ἀρχ. ἀγαλμ.) torse.

'Ολόγραφος (ὁ, ἡ), ecrit en entier (en toutes lettres), olographe.

'Ολόγυμνος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, tout nu, absolument nu.

'Ολόγυρα, ἐπίρ., tout autour, en cercle, en rond, dans une ligne circulaire.

'Ολοθρευτικὸς, η, ὸν, = 'Εξολοθρευτικὸς, destructif.

'Ολοθρεύω, Μ. εύσω, = 'Εξολοθρεύω, détruire.

'Ολοκαίνουργος, η, ον, tout neuf; (ἰδιαιτ. ἐπὶ φορεμ.) tout battant (tout flambant) neuf, tout frais. ||. ἐνδυμένος μὲ φορέματα ὁλοκαίνουργα, avec des habits tout flambants neufs.

'Ολοκαυτόνω, Μ. ώσω, brûler (une victime) toute entière, faire un (offrir en) olocauste.

'Ολοκαύτωμα (τὸ), holocauste.

'Ολοκαύτωσις, εως (ἡ), l'action de brûler une victime toute entière, sacrifice en holocauste.

'Ολοκληρία (ἡ), intégrité, θ. ||. καθ' ὁλοκληρίαν, = 'Εξ ὁλοκλήρου, en entier, entièrement, en totalité, totalement, complétement, intégralement.

'Ολόκληρος (ὁ, ἡ), total, entier, intégral, tout entier, tout franc. ||. πέντε ἡμέρας ὁλοκλήρους, cinq jours francs. ||. παρῆλθεν ὁλόκληρος μία ὥρα, une heure toute entière s'écoula. ||. ἐξ ὁλοκλήρου, ἐπίρ., entièrement; tout à fait, ἴδε καὶ 'Ολοκληρία.

'Ολοκληρωτικὸς, ἡ, ὸν, (νλγ.), κυρ. Μθμτκ., intégral. ||. —ὑπολογισμὸς, calcul intégral. ||. εὑρίσκω τὴν ὁλοκληρωτικὴν ποσότητα, trouver l'integrale (d'une quantité différentielle), intégrer.

'Ολόλευκος (ὁ, ἡ), tout blanc.

'Ολολυγὴ (ἡ) καὶ

'Ολολυγμὸς (ὁ), cri de douleur, grand cri, lamentation, θ. hurlement.

'Ολολύζω, Μ. ξω, pousser des grands cris ou des cris de douleur, hurler, se lamenter.

'Ολομέλεια (ἡ), integrité, θ.

'Ολομόναχος, η, ον, tout seul.

'Ολονυκτιὰ (ἡ), veille (passée en prières), θ. vigile.

'Ολονύκτιος, α ȣ ος, ον, qui dure toute la nuit.

'Ολόρθος, η, ον, ἴδε ''Ορθιος.

''Ολος, η, ον, tout. ||. ἐξ ὅλης καρδίας, de tout mon (ton, son) cœur ||. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, tout le long du jour. ||. τί κάμνει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας; que fait-il tout le long du jour? ||. δὲν ἔφαγα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, je n'ai pas mangé du jour. ||. σᾶς ἐπρόσμεινα χθὲς ὅλην τὴν ἡμέραν, je vous attendis tout hier. ||. τὸ 'σπίτι εἶνε ὅλον ἐδικόν του, la maison est tout à lui. ||. τί λέγεις περὶ τούτου σὺ, ὅς τις τὰ 'ξεύρεις ὅλα; qu'en dites vous, vous qui savez tout? ||. (εἰς τὰς ὑπογρφ. τῶν ἐπιστολῶν) ὅλος σὸς, ὅλος ὑμέτερος, tout à vous. ||. (ἀπολ.) τὸ ὅλον, le tout, la totalité, le total. ||. τὸ ὅλον τῆς ποσότητος, le total (la totalité) de la somme. ||. τὸ ὅλον τῆς δαπάνης συμποσοῦται εἰς.., le montant de la dépense est de.. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) τὸ ὅλον, somme totale,

en total. ||. κοστίζει τὸ ὅλον, 26000 δραχμὰς, il coûte, somme totale, 26000 francs. ||. ὅλον-ὅλον, (ἢ) ὅλον ϗ ὅλον, (φρσ.), en tout, (οἰκ.) tout en gros. ||. ὅλοι-ὅλοι ἦσαν (δὲν ἦσαν εἰ μὴ) ἕξ, il n'y avait que six personnes tout en gros. ||. ἔστειλαν 1400 στρατιώτας ὅλους-ὅλους, ils envoyèrent en tout 1400 soldats. ||. ἀφ' οὗ ἔμειναν ἐκεῖ ὅλαις-ὅλαις τριάντα ἡμέραις, ayant demeuré trente jours en tout. ||. (τὸ οὐδ.) Ὅλον, ἐπίρ., tout; en tout. ||. λέγει ὅλον φλυαρίας, il ne dit que des sottises, ce sont tous contes (toutes fables) que ce qu'il dit-là, ce sont tout autant de fables. ||. εἶνε ὅλον τὸ ἴδιον, c'est toute la même chose, c'est tout un, c'est égal. ||. μ' ὅλον ὅτι, μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλα ταῦτα, (φρσ.), quoique, nonobstant, bienque, néans moins, toute fois, cependant; tout (toute).. que, malgré le, ne laisse pas de... ||. δι' ὅλου, ἴδε Ὁλότελα ||. καθ' ὅλα, =Κατὰ πάντα, en tout point, de tout point. ||. μὲ τὰ ὅλα σου; (φρσ.), tout de bon? tout bonnement? sérieusement? y songez-vous? ah ça! allons donc! vous le croyez? à bon éscient? raillerie (plaisanterie) à part? ||. μὲ τὰ ὅλα σου; ἢ χωρατεύεις; parlez-vous sérieusement, ou bien vous plaisantez? vous vous moquez, je pense. ||. ἐθύμωσε μὲ τὰ ὅλα του, il s'est fâché tout de bon. ||. ὁ κίνδυνος εἶνε περὶ τῶν ὅλων, il s'agit de tout, on risque le tout.

Ὁλοσίδηρος (ὁ, ἡ), tout de fer.

Ὁλόσφυρος (ὁ, ἡ), massif, tout d'une pièce (en parlant de metaux).

Ὁλοσχερὴς, οῦς (ὁ, ἡ), entier; total; universel; (Φλσφ.) adéquat; (ἀριθμητ.) integral. ||. τὸ ὁλοσχερὲς ποσὸν, (Μθμτκ.), l'integrale (d'une quantité différentielle).

Ὁλοσχερῶς, ἐπίρ., entièrement, totalement.

Ὁλότελα, ἐπίρ., de tout, point de tout; (μτνμ.) goutte. ||. δὲν βλέπω (δὲν ἀκούω) ὁλότελα, je n'y vois (je n'entends) goutte.

Ὁλότης, ητος (ἡ), totalité, θ.

Ὁλοτρόγυρα, ἐπίρ., =Ὁλόγυρα.

Ὁλοΰστερα, ἐπίρ., en dernier lieu.

Ὁλοϋστερινὸς, ἡ, ὸν, dernier.

Ὁλοφάνερος, η, ον, qui saute aux yeux, évident, manifeste.

Ὁλοχρονῆς καὶ **Ὁλοχρονικῆς**, ἐπίρ. (χυδ.), pendant tout le cours de l'année.

Ὁλόχρυσος, η, ον, qui est tout en or.

Ὁλοψύχως, ἐπίρ., de tout mon (ton, son etc) cœur.

Ὅλως (κοιν. κατὰ κατάχρ. ἢ ἐκ παραλλ., Ὅλως δι' ὅλου), ἐπίρ. tout, tout à fait, ἴδε ϗ Πάντη. ||. τοῦτο διαφέρει ὅλως διόλου (εἶνε ὅλως διόλου διαφορετικὸν), c'est tout autre chose.

Ὁμαλίζω, Μ. ίσω, unir, aplanir, égaliser, polir, adoucir.

Ὁμαλιστὴρ (ὁ) καὶ

Ὁμάλιστρον (τὸ), instrument pour aplanir ou polir, polissoir.

Ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, égal, uni, plane, lisse. ||. ὁμαλὰ ῥήματα, (Γρμτ.), verbes réguliers.

Ὁμαλότης, ητος (ἡ), égalité, θ. uniformité, θ. régularité, θ.

Ὁμαλῶς, ἐπίρ., d'une manière égale, uniment.

Ὁμὰς, άδος (ἡ), l'ensemble, la totalité, le tout. §. (νλγ.) la masse. ||. ἡ ὁμὰς τῶν δανειστῶν, la masse des créanciers.

Ὄμβριος, α ἢ ος, ον, de pluie; pluvieux.

Ὄμβρος (ὁ), pluie, θ. averse, θ.

Ὁμήγυρις, εως (ἡ), réunion, θ. assemblée, θ. compagnie, θ. cercle.

Ὅμηρος (ὁ, ἡ), ἀρχ., otage. ||. ἔδωκαν δέκα ἀξιωματικοὺς ὡς ὁμήρους, on donna cinq officiers en otage (pour servir d' otage).

Ὁμιλία (ἡ), discours; conversation, θ. entretien, propos, parler; §. (ἐκκλησ.) sermon, homélie, θ. ἴδε καὶ Διδαχή. ||. ἀνοίγω (ἐμβαίνω εἰς) ὁμιλίαν, entamer la (entrer en) conversation. ||. ἂς ἀλλάξωμεν ὁμιλίαν, changeons de propos. ||. δὲν ἤμουν (δηλ. δὲν ἐπρόσεχα) εἰς τὴν ὁμιλίαν, je n'étais pas à la conversation. ||. ἀναλαμβάνειν τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, reprendre le fil du discours. ||. μοῦ ἔκαμε μίαν ὁμιλίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐννόησα τίποτε, il m'a tenu un discours auquel je n'ai rien compris.

Ὅμιλος (ὁ), ἀρχ., foule, θ. rassemblement; assemblée, θ. réunion, θ.

Ὁμιλῶ, Μ. ήσω, parler, discourir; causer, converser, s'entretenir. ||. ὡμίλησαν περὶ ὑποθέσεων, il ont causé d'affaires (parlé affaires). ||. ὁμιλῶ περὶ φιλολογίας, causer littérature. ||. δὲν ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ, il n'aime pas à converser. ||. ὁμιλεῖ Γαλλιστὶ (Ἰταλιστὶ κτλ., ἢ) Γαλλικὰ (Ἰταλικὰ κτλ.), parler Français (Italien etc). ||. μὲ ὡμίλησε περὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, il m'a entretenu de l'affaire en question.

Ὁμίχλη (ἡ), brouillard, brume (ἰδίως ἡ τῆς θαλάσσ.), θ.

Ὁμιχλώδης, ους (ὁ, ἡ), brumeux; embrumé.

Ὄμμα (τὸ), œil, (τὸ πλ.) yeux, ἴδε Ὀφθαλμός.

Ὀμνύω, Μ. ὀμόσω, jurer.

Ὁμογενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est de la même race (du même genre); (ἐπὶ πραγμ.) homogène; (φυσικ.) congénère. ||. ζῶα (φυτὰ) ὁμογενῆ, animaux (plantes) congénères. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ὁμογενὲς, l'homogénéité.

Ὁμοδίαιτος (ὁ, ἡ), qui vit ou se nourrit ensemble ou de la même manière.

Ὁμόδικος (ὁ, ἡ), (νλγ.), ayant droit ou cause (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.), ἴδε καὶ Ἐνέχομαι.

Ὁμόδοξος (ὁ, ἡ), qui a la même opinion, qui est du même dogme.

Ὁμοεθνὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est du même peuple.

Ὁμοειδής, οῦς (ὁ, ἡ), qui est de la même espèce ; uniforme. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ὁμοειδὲς, l'uniformité.
Ὁμόθρησκος (ὁ, ἡ), qui a le même culte (qui professe la même religion) que certain autre, coreligionnaire.
Ὁμόθρονος (ὁ, ἡ), qui partage le même trône.
Ὁμοθυμαδὸν, ἐπίρ., unanimement, à l'unanimité, ἴδε καὶ Ὁμοφώνως.
Ὁμοιάζω, Μ. άσω, ressembler; avoir la mine (l'air). ||. (τρτ-πρσ.) =Φαίνομαι, paraître. ||. δὲν ὁμοιάζω, être dissemblable. ||. αὐτὸ τὸ νόμισμα ὁμοιάζει κίβδηλον, cette pièce de monnaie a l'air d'être fausse. ||. τὸ ὕφος του ὁμοιάζει τοῦ Κικέρωνος, son style approche de celui de Cicéron. ||. ὁμοιάζει ὀλίγον τρελλὸς, il a la mine d'être un peu fou. ||. τοῦτο ὁμοιάζει θαῦμα, cela tient du prodige. ||. τί ὁμοιάζει τοῦτο ; de quoi cela a-t-il l'air? ||. ἡ εἰκὼν τὸν ὁμοιάζει (δὲν τὸν ὁμοιάζει), le portrait rend bien sa figure (le rend bien) ou ne le rend pas, il est (il n'est pas) ressemblant, il lui ressemble. ||. (καὶ ἀλληλπθ.) τὰ δίδυμα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοιάζουν (πρὸς ἄλληλα), les jumeaux d'ordinaire se ressemblent.
Ὁμοιοκατάληκτος (ὁ, ἡ), qui à la même désinence, qui rime avec. ||. αὐταὶ αἱ δύω λέξεις εἶνε (δὲν εἶνε) ὁμοιοκατάληκτοι, ces deux mots riment bien (ne riment pas). ||. (οὐδ.) τὸ ὁμοιοκατάληκτον, ἀντὶ Ἡ-
Ὁμοιοκαταληξία (ἡ), rime, θ.
Ὁμοιόμορφος (ὁ, ἡ), qui a la même forme, conforme; uniforme, égal. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ὁμοιόμορφον, l'uniformité (ou) la conformité.
Ὁμοιοπάθεια (ἡ), conformité des sentimens (d'affections) ou de souffrances; sympathie, θ.
Ὁμοιοπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a les mêmes passions ou affections, qui a enduré les mêmes souffrances.
Ὁμοιόπτωτος (ὁ, ἡ), (Γρμτ.), qui est au même cas ou qui se décline de même.
Ὅμοιος, α, ον, semblable, égal, pareil; conforme; pair. ||. τὸ ἀντίγραφον εἶνε ὅμοιον μὲ τὸ πρωτότυπον, la copie est conforme à l'original. ||. δὲν 'μπορεῖ νὰ εὕρῃ τὸ ὅμοιον (τὸ ἴδιον μ' ἐκεῖν' ὅ,που ἔχει), il ne peut trouver le pareil. ||. ὅμοιος τὸν ὅμοιον, (παροιμ.), qui se ressemble s'assemble; fagot cherche bourrée. ||. συναναστρέφου (μὲ) τοὺς ὁμοίους σου, fréquentez vos pareils.
Ὁμοιότης, ητος (ἡ), ressemblance, θ. similitude, θ. (ἐπὶ πραγμ.) parité, θ.
Ὁμοίωμα (τὸ), simulacre, image; effigie, θ.
Ὁμοιωματικὸς, ή, όν, qui concerne ou exprime la similitude.
Ὁμοίως, ἐπίρ., de la même manière, pareillement, aussi, de même, semblablement. ||. τὸ θέλεις, καὶ ἐγὼ ὁμοίως, vous le voulez, et moi aussi (et moi pareillement). ||. ὁμοίως μὲ, de même que, à l'instar de.
Ὁμοίωσις, εως (ἡ), l'action d'assimiler, assimilation, θ.
Ὁμόκεντρος (ὁ, ἡ), qui a le même centre avec un autre, concentrique.
Ὁμολογητὴς, οῦ (ὁ), ('Εκκλησ.), confesseur (de la foi).
Ὁμολογία (ἡ), déclaration, θ. aveu; confession. ||. ἔκαμε τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς του, il fit sa confession (sa profession) de foi. 2) obligation, θ. promesse, θ. reconnaissance, θ. ||. τῷ ἔκαμεν ὁμολογίαν ἐπὶ συμβολαιογράφου, il lui en a passé obligation devant notaire. ||. περνῶ ὄπισθεν τῆς ὁμολογίας τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν ἔλαβα εἰς λογαριασμὸν, endosser une obligation d'un à compte qu'on a reçu. ||. φέρε μοι τὴν ὁμολογίαν μου νὰ σὲ πληρώσω, rapportez-moi ma promesse, que je vous paye. ||. δανείζω χρήματα μὲ ὁμολογίαν, prêter de l'argent par obligation.
Ὁμόλογον (τὸ), =Ὁμολογία(2)
Ὁμολογουμένως, ἐπίρ. (ἀρχ.), de l'aveu général, d'une manière notoire ou avouée, sans contestation, sans contredit.
Ὁμολογῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), s'accorder, convenir de, admettre, approuver; (κοιν.) reconnaître, avouer, déclarer, confesser. ||. ὁμολογῶ ἐμαυτὸν ἔνοχον, s'avouer coupable. ||. ὡμολόγησεν ὅλους τοὺς συνενόχους του, il nomma (il révéla, il accusa) tous ses complices. ||. ὡμολόγησε τὸ σφάλμα του, il a confessé sa faute, il est convenu lui-même de sa méprise. ||. ἔχω λάθος, τὸ ὁμολογῶ, j'ai tort, je le confesse. ||. εἴχετε ἄδικον, ὁμολογήσατέ το, vous aviez tort, convenez-en. ||. ὁμολογήσατέ το ἐν εἰλικρινείᾳ, convenez-en de bonne foi. ||. ὁμολογῶ ὅτι ἔλαβον..., je reconnais avoir reçu... ||. δὲν θέλει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔσφαλεν, il ne veut pas reconnaître qu'il a eu tort. ||. ὁμολογῶ τὴν ἀνικανότητά μου, je reconnais mon insuffisance. ||. εἶνε ἀλήθεια ὁμολογουμένη, c'est une verité avouée.
Ὁμομήτριος, α καὶ ος, ον, né de la même mère, utérin. ||. ἀδελφὸς (ἀδελφὴ) ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος, ἴδε Ὁμοπάτριος.
Ὁμόνοια (ἡ), bonne intelligence, θ. concorde, θ. accord, union, θ. ||. ἔζησαν πάντοτε μὲ ἐντελῆ ὁμόνοιαν, il ont toujours vécu dans un accord parfait (dans une parfaite concorde, en parfaite intelligence), la meilleure intelligence a subsisté toujours entre eux. ||. τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ διαταράξῃ τὴν μεταξύ των (ὑπάρχουσαν) ὁμόνοιαν, cela pourrait altérer la concorde qui règne entre eux.
Ὁμονοιάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Ὁμονοῶ, Μ. ήσω, vivre (être) en bonne intelligence avec q., concorder. ||. δὲν ὁμονοοῦν

leurs chiens ne chassent pas ensemble, (παροιμ.)

Ὁμοούσιος (ὁ, ἡ), θλγ., consubstantiel. ||. ὁ Υἱὸς εἶνε ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ (ἢ) τοῦ Πατρὸς, le Fils est consubstantiel au Père. ||. (οὐδ.) τὸ ὁμοούσιον ἀντὶ Ἡ-

Ὁμοουσιότης, ητος (ἡ), θλγ. consubstantialité, θ.

Ὁμοουσίως, ἐπίῤ. (θλγ.), consubstantiellement.

Ὁμοπάτριος (ὁ, ἡ), né du même père, consanguin. ||. ἀδελφὸς (ἀδελφὴ) ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος, frère germain, sœur germaine.

Ὁμόπιστος (ὁ, ἡ), qui a (qui est de) la même croyance.

Ὅμορος (ὁ, ἡ), ἀρχ., situé sur les limites (les frontières) d'un autre pays, frontière, limitrophe.

Ὁμόρυθμος (ὁ, ἡ), (ἐν χρσ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) εταιρία ὁμόρυθμος, (Ἐμπορ. Δικνμ.), société en nom collectif.

Ὁμοσπονδία (ἡ), confédération, θ.

Ὁμόσπονδος (ὁ, ἡ), ἀρχ. fédératif; fédéral.

Ὁμόσω, μέλλ. τοῦ Ὀμνύω.

Ὁμοταγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), νλγ., égal (en rang, en grade etc.), pair. ||. νὰ δικαθῇ ὑπὸ τῶν ὁμοταγῶν του, être jugé par ses pairs.

Ὁμότεχνος (ὁ, ἡ), qui exerce le même art (la même profession).

Ὁμότιμος (ὁ, ἡ), qui a le même rang, égal en dignité. ||. (οὐσ.) pair (de France). ||. ἡ βουλὴ τῶν ὁμοτίμων, la chambre des pairs. ||. ὁ βασιλεὺς τὸν διώρισεν ὁμότιμον, le roi l'a fait (l'a nommé) pair, le roi lui a conféré la dignité de pair (l'a élevé à la pairie).

Ὁμοτράπεζος (ὁ, ἡ), qui mange à la même table; commensal.

Ὁμότροπος (ὁ, ἡ), qui a le même caractère (les mêmes manières).

Ὁμοῦ, ἐπίῤ., ensemble; conjointement.

Ὁμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui est du même sentiment (de la même opinion).

Ὁμόφυλος (ὁ, ἡ), qui est de la même tribu (de la même race).

Ὁμόφωνος (ὁ, ἡ), qui a le même langage; qui est d'accord (à l'unisson) avec.

Ὁμοφώνως, ἐπίῤ., d'une commune voix, d'une voix unanime, unanimement, à l'unanimité, d'accord, d'un commun accord, à l'unisson; (ἐπὶ ψηφηφορ.) par acclamation. ||. ἡ πρότασις παρεδέχθη ὁμοφώνως, la proposition fut adoptée par acclamation.

Ὁμόχρονος (ὁ, ἡ), qui est de la même mesure (en prosod.).

Ὁμόψηφος (ὁ, ἡ), qui est du même avis.

Ὁμόψυχος (ὁ, ἡ), unanime.

Ὁμοψύχως, ἐπίῤ. unanimement.

Ὀμφαλοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'ombilic, ombiliciforme, ombiliqué.

Ὀμφαλοκήλη (ἡ), = Ἐξομφάλωσις.

Ὀμφαλοτομία (ἡ), section du cordon ombilical, (διδακτ.) omphalotomie, θ.

Ὀμφαλὸς (ὁ), nombril; §. (μτνμ.) tout ce qui en a la forme; §. (ἐν γέν.) milieu, centre, etc. ||. ὁ — τῶν σπόρων, (τὸ μέρος διὰ τοῦ ὀπ. συνέχονται μὲ τὰ φυτὰ), hile. ||. ὁ χωρὶς ὀμφαλοῦ, (διδακτ.), anomphal. ||. τινὲς φρονοῦσιν ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι ἦσαν χωρὶς ὀμφαλοῦ, il y a des auteurs qui prétendent qu'Adam et Eve étaient anomphaux.

Ὀμφαλοτομία (ἡ), l'amputation du cordon ombilical.

Ὀμφακίας, ου (ὁ), ἀρχ., qui est d'un goût aigre, qui sent l'aigre, acerbe, aigre. ||. (συνήθ. μτφορ.) ὀμφακίας τὸν τρόπον, qui est d'une humeur aigre, aigre comme verjus.

Ὄμφαξ, ακος (ἡ καὶ ὁ), ἀρχ., verjus.

Ὁμωνυμία (ἡ), conformité de nom, homonymie, θ.

Ὁμώνυμος (ὁ, ἡ), qui porte le même nom, homonyme.

Ὅμως, σύνδ. Ἐναντιωματ., mais, cependant; après tout; toutefois, pourtant; néanmois. ||. καὶ ὅμως, ἀλλ' ὅμως, et cependant, et pourtant, et toutefois.

Ὄν, οὐδ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί. ||. (ὡς οὐσ.) τὰ ὄντα, les êtres. ||. τὸ ὑπέρτατον ὄν, l'être suprême (souverain). ||. τί παράξενον (τί ἀναίσχυντον, τί ἐλεεινὸν κτλ.) ὄν! quelle étrange (effrontée, vile etc) créature! §. (ἡ δοτ.) τῷ ὄντι, (φρσ.), à la vérité, en vérité, vraiment; véritablement, effectivement, en effet, de fait, dans le fait, si fait; certes. ||. (εἰς τὴν ἀρχὴν φρσ.) καὶ τῷ ὄντι, en effet; et de fait. ||. ἀνηγγέλθη ὅτι ἔρχεται ἐντὸς ὀλίγου, καὶ τῷ ὄντι, μετὰ ἓν τέταρτον ἔφθασεν, on annonça qu'il viendrait bientôt; et, de fait, un quart d'heure après il arriva.

Ὄναγρος (ὁ), ζ., âne sauvage, onagre.

Ὄναρ (τὸ), ἀρχ. τὸ Ὄνειρον.

Ὀνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνος, ânon.

Ὀνειδίζω, Μ. ισω, reprocher (qc. à q.), injurier, insulter.

Ὀνειδισμὸς (ὁ), l'action de reprocher (etc), reproche, injure, θ.

Ὀνειδιστικὸς, ἡ, ὸν, injurieux, offensant.

Ὄνειδος, ους (τὸ), reproche; injure, θ. (συχνότ.) opprobre, honte, θ.

Ὄνειος (ὁ, ἡ), d'âne.

Ὀνειρεύομαι, Μ. (θὰ) ὀνειρευθῶ, faire ou avoir un rêve (un songe), rêver, songer.

Ὀνειροκρίτης, ου (ὁ), interprète des songes.

Ὀνειροκριτικὸς, ἡ, ὸν, rélatif à l'interprétation des songes.

Ὄνειρον (τὸ), songe, rêv. ||. εἶδα ἓν ἀλλόκοτον ὄνειρον, j'ai eu (j'ai fait) un singulier rêve.

Ὀνειροπόλημα (τὸ), songe creux, chimère, θ.

'Ονειροπόλησις, εως (ἡ), l'action de rêver, rêverie, θ.
'Ονειροπολῶ, Μ. ήσω, rêver, songer creux.
'Ονηλάτης, ου (ὁ), conducteur d'ânes, ânier.
'Ονίσκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., gade ou merluche. 2) εἶδ. ἐντ. ἴδε Κουβαρίς.
'Ονοβάτης, ου (ὁ), monté sur un âne (κυρ. pour infâmie).
'Ονόβλιτον (τὸ), φ., espèce d'arroche ou d'épinard.
'Ονοβρυχὶς, ίδος (ἡ), φ., sainfoin, (κοιν.) esparcette, θ.
'Ονοκρόταλος (ὁ), πτν., cormoran.
"Ονομα (τὸ), nom. ||. τὸ — τοῦ βαπτίσματος, (τὸ κύριον), le nom de bâptême, le prénom. ||. εἰπὲ τὸ ὄνομά σου, declinez vos noms et prénons. ||. ἐπειδὴ κἀνεὶς δὲν μὲ ἐγνώριζεν, ἠναγκάσθην νὰ εἴπω τὸ ὄνομά μου, comme personne ne me connaissait, je fus obligé de me nommer. ||. δὲν ἤκουσα τὸ ὄνομά μου ὅταν ἀνεγνώσθη ὁ κατάλογος, je ne me suis point entendu appeler quand on a lu la liste. ||. ἐξ ὀνόματος, de nom, ἴδε καὶ 'Ονομαστί. ||. τὸν γνωρίζω ἐξ ὀνόματος (μόνον), je ne le connais que de nom. ||. ἀναφέρω τινὰ ἐξ ὀνόματος (εἰς ἔγγραφον), dénommer. ||. ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, ad honores. ||. ὀνόματι μόνον, nominalement. ||. ὁ ναὸς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου, l'église est (consacrée) sous l'invocation de la sainte Vierge. ||. κάποιος ὀνόματι Ἀντώνιος, un nommé Antoine. ||. περνῶ (γυρίζω) συναλλαγματικὴν εἰς ὄνομα ἄλλου, passer une lettre de change à l'ordre d'un tel, contre-passer. 2) (συνκδχ.)-Φήμη, 'Υπόληψις, nom, renom, bon renom. ||. ἀπέκτησεν ὄνομα (μέγα ὄνομα), il acquit un grand nom.
'Ονομάζω, Μ. άσω, imposer (donner) un nom; nommer, appeler; désigner (par son nom); traiter (qualifier) q. de. ||. εἶχε δὲ ἕνα ὑπηρέτην ὅς τις ὠνομάζετο 'Ιακουμῆς, il avait un domestique qui repondait au nom de Jacque (de Jocm). ||. τὸν ὠνόμασε κλέπτην (προδότην, ἀπατεῶνα), il l'appela voleur (traitre, fripon), il le traita (il le califia) de traitre etc.
'Ονομασία (ἡ), dénomination, θ. nom.
'Ονομαστὶ, ἐπίῤ., nommément, par son nom, nominativement, notamment.
'Ονομαστικὸς, ή, όν, qui sert à nommer (à désigner), nominatif, dénominatif; nominal. ||. ὀνομαστικὸς κατάλογος, état nominatif, liste nominative. ||. ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία χαρτονομίσματος, la valeur nominale. ||. (οὐσ.) ἡ ὀνομαστικὴ (πτῶσις), Γρμτ., le nominatif. ||. ὀνομαστικὸν (ἐνν. βιβλίον), vocabulaire.
'Ονομαστὸς, ή, όν, renommé, célèbre. ||. ἔγινεν ὀνομαστὸς, il s'est fait un nom (un grand nom), ἴδε καὶ "Ονομα (2).
'Ονοματίζω, Μ. ίσω, désigner q. par son nom, nommer; (Νμ.) dénommer.
'Ονοματογραφία (ἡ), ἴδε 'Ονοματολογία.
'Ονοματοθεσία (ἡ), l'action d' imposer un nom ou de noms; dénomination, θ.
'Ονοματοθετῶ, Μ. ήσω, imposer un nom ou des noms.
'Ονοματοθέτης, ου (ὁ), qui impose un nom ou des noms; nomenclateur.
'Ονοματοθέτησις, εως (ἡ), imposition d' un nom (ou) de noms.
'Ονοματολογία (ἡ), nomenclature, θ. ||. ἡ — τῆς βοτανικῆς (τῆς χημείας κτλ.), la nomenclature de la botanique (de la chimie etc), la nomenclature chimique (botanique etc).
'Ονοματολόγος (ὁ), nomenclateur.
'Ονοματοποιία (ἡ), onomatopée, θ.
'Ονόπορδον (τὸ), φ., pet d'âne, épine blanche, θ. (espèce de chardon), παρβλ. 'Ονοβρυχίς.
"Ονος (ὁ), ζ., âne, (τὸ θηλ.) ânesse, (οἰκ.) grison, baudet. ||. ὄνος ὄνον λείχει, « (παροιμ.), ce sont deux ânes qui se grattent: un barbier rase l'autre. ||. περὶ ὄνου σκιᾶς, « (παροιμ.), sur la pointe d'une aiguille.
"Οντα (τὰ), οὐδ. πλθ. καὶ
"Οντι (τῷ), δοτ. ἑν. τοῦ "Ον.
"Οντως, ἐπίῤ., en effet; reellement.
"Ονυξ, υχος (ὁ), ongle, ἴδε 'Νύχι. ||. ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, (φρσ.). des l'âge le plus tendre. ||. ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, « (παροιμ.), juger de la pièce par l'échantillon. ||. μεταξὺ κρέατος καὶ ὀνύχων ἀσύνετος κληθήσεται ὁ νύττων, « (παροιμ. δὲν πρέπει τις νὰ παρεμβάλλῃ ἑαυτὸν εἰς τὰς μεταξὺ συγγενῶν διενέξεις), il ne faut pas mettre le doigt entre le bois et l'écorce. ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ λυτρωθῶ ποτὲ ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς του, je ne puis jamais me tirer d'entre ses griffes. 2) (μτνμ. εἶδος πολυτ. λίθου) onyx; cornaline, θ.
'Ονύχιον (τὸ), ἴδε 'Νύχι.
'Ονυχοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un ongle, (διδακτ.) onguiforme, ongulé.
'Οξαλὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. ἡ 'Ξινήθρα, φ., oseille, θ. (καὶ ὡς γεν.) oxalide, θ.
'Οξέως, ἐπίῤ. (ἀρχ.), d'une manière ou d'une voix aiguë; (συχνότ. μτνμ.) vite, promptement.
"Οξος, ους (τὸ), ἀρχ. τὸ 'Ξεῖδι, vinaigre.
'Οξύα (ἡ), δ., (espèce de) hêtre, θ.
'Οξυάκανθα, ης (ἡ), εἶδ. θάμν. (sorte d') aubepine ou épine -vinette.
'Οξύγαλα, ακτος (τὸ), lait aigri.
'Οξυγώνιος (ὁ, ἡ), acutangulaire. ||. (οὐσ.) τὸ 'Οξυγώνιον, (Γεωμτρ.), l'acutangle.
'Οξυδέρκεια (ἡ), vue perçante; §. (μτφορ.) clairvoyance, θ.
'Οξυδερκὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la vue perçante; §. (μτφορ.) clairvoyant.
'Οξυθυμία (ἡ), irascibilité, θ.

'Οξύθυμος (ὁ, ἡ), irascible, d'une humeur prompte, colère, qui a le sang chaud, (οἰκ.) rageur.
'Οξύκρατον (τὸ), oxycrat.
'Οξυλάπαθον (τὸ), ἀρχ. ἡ 'Ξινήθρα, θ.
*'Οξυμιγὴς, οῦς (ὁ, ἡ), (χημ.), acidifère.
'Οξύνω Μ. (θὰ) ὀξύνω, rendre aigu ou aigre (acide); (συνήθ. Γρμτ.) marquer d'un accent aigu.
'Οξυρεγμία (ἡ), rapport aigre, aigreur d'estomac, (διδακτ.) oxyregmie, θ.
'Οξύῤῥοπος (ὁ, ἡ), qui passe vite d'un état à un autre, changeant, inconstant, versatile. ||. (ἀφηρ.) τὸ τῆς τύχης ὀξύῤῥοπον, l'inconstance (la versatilité) de la fortune.
'Οξὺς, έος (εῖα, ὑ), aigu; tranchant; perçant; subtil, pénétrant; vif; fin, spirituel; rapide, prompt. §. (ἐπὶ χυμ.) acide, aigre. ||. ὀξὺ νόσημα, maladie aigüe. ||. ἔχει ὀξεῖαν (ὀξυτάτην) ὄσφρησιν (ἀκοὴν ⅌.), il a l'odorat (le nez, l'ouïe) très fin (très-fine, d'une grande finesse). ||. ἔχει ὀξυτάτην ὅρασιν, elle a la vue très-perçante (très-subtile). ||. (οὐσ.) ὀξεῖα (ἐνν. προσῳδία), Γρμτ., accent aigu. ||. (χημ.) τὰ ὀξέα (ἐνν. σώματα), les acides. ||. νιτρικὸν ὀξὺ, acide nitrique, (κοιν.) eau forte, θ. ||. θειϊκὸν ὀξὺ, acide sulfurique (ἀρχ. vitriolique).
'Οξύτης, ητος (ἡ), qualité de ce qui est aigu (perçant etc), pénétration, θ. vivacité, θ. §. (ἐπὶ χυμ.) acidité, θ. aigreur, θ. ||. ὀξύτης νοὸς (αἰσθήσεων ⅌.), finesse, θ.
'Οξύτονος (ὁ, ἡ), Γρμτ., prononcé ou écrit avec l'accent aigu sur la dernière syllabe, oxyton.
'Οξυτόνως, ἐπίῤ., avec l'accent aigu sur la dernière syllabe.
'Οξύχολος (ὁ, ἡ), = 'Οξύθυμος.
'Οπαδὸς (ὁ, ἡ), compagnon, suivant; partisant, sectateur; adhérent.
'Οπὴ (ἡ), ἀρχ. ἡ Τρύπα, ouverture, θ. trou.
"Οπιον (τὸ), opium.
'Οπισθάγκωνα, ἐπίῤ., les mains derrière le dos.
"Οπισθεν, ἐπίῤ., par derrière, (μὲ γεν.) derrière (en arrière) de. ||. ὄπισθεν τῆς θύρας, derrière la porte. ||. ἐπέρασα ὄπισθεν τῆς οἰκίας του, j'ai passé par derrière sa maison.
'Οπίσθιος, α ἢ ος, ον, qui est derrière, de derrière, postérieur. ||. τὰ ὀπίσθια (ἐνν. μέλη τοῦ σώματος), la partie postérieure, la croupe (du cheval etc), l'arrière-corps, (καὶ τεχνικώτερον) l'arrière-main. ||. (ὁ ἵππος οὗτος) ἔχει καλὰ ὀπίσθια, il a une belle croupe, il est bien croupé. ||. (περὶ γυναικὸς) ἔχει χονδρὰ ὀπίσθια, (μτνμ.) elle est renforcée sur la culasse.
*'Οπισθογράφησις, εως (ἡ), endossement (d'une lettre de change etc).
*'Οπισθόγραφος (ὁ, ἡ), écrit sur le revers; (ἐπὶ συναλλαγμ.) endossé.
*'Οπισθογραφῶ, Μ. γραφήσω, (κυρ. ἐμπορ.), endosser (un billet, une lettre de change), mettre l'endossement (son endossement) sur une lettre de change etc.
'Οπισθοδρόμησις, εως (ἡ), reculement; (ἀστρνμ.) mouvement rétrograde, rétrogradation, θ. ||. πολλάκις τὸ μὴ προοδεύειν εἶνε ὀπισθοδρόμησις, souvent s'est reculer que de ne point avancer.
'Οπισθοδρομῶ, Μ. ήσω, s'éloigner en arrière, reculer, rétrograder; (ναυτ.) culer. ||. αἱ ὑποθέσεις σου ἀντὶ νὰ προοδεύουν ὀπισθοδρομοῦν, vos affaires reculent au lieu d'avancer.
'Οπισθοφυλακὴ (ἡ), arrière-garde, θ.
'Οπισινὸς, η, ὸν, κοιν. ὁ 'Οπίσθιος, derrière, de derrière. ||. πίθηκοι μαθημένοι νὰ περιπατῶσι μὲ τὰ 'πισινά των ποδάρια, des singes instruits à marcher sur leurs pieds de derrière. ||. τὸ 'πισινὸν ἀρνιοῦ (κτλ.), membre de mouton (etc), gigot. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) δείχνει τὸν 'πισινόν του, montrer le derrière. ||. τὰ ὀπισινὰ τοῦ ἀλόγου, ἴδε 'Οπίσθια.
'Οπίσω, ἐπίῤ., derrière; en arrière. ||. δὲν 'πάγει οὔτ' ἔμπρὸς οὔτ' ὀπίσω, il ne va ni en avant ni en arrière, il n'avance ni ne recule. ||. εἶνε πολλὰ ὀπίσω, il est bien en arrière. ||. ἀπ' ὀπίσω, ἴδε "Οπισθεν. ||. νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, revenir sur ses pas, rebrousser (chemin). ||. (καὶ μὲ γεν.) νὰ φεύγῃ χωρὶς νὰ κυττάξῃ ὀπίσω του, fuir sans regarder derrière lui. ||. ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ! (φρσ. Γρφ.), arrière (de moi), Satan. ||. μένω ὀπίσω, rester en arrière, (καὶ μτφορ.) être en demeure (en reste, en retard), ἴδε καὶ Καθυστερῶ. ||. τὸν ἄφησε πολλὰ ὀπίσω (κυρ. ϗ μτφορ.), il le laissa bien loin derrière lui. ||. ὀπίσω ἀπὸ (μὲ αἰτ.), ἴδε "Οπισθεν. ||. τὸ ὡρολόγι μου 'πάγει ὀπίσω, ma montre retarde (est en retard). ||. τὸ ὡρολόγι σου εἶνε ὀπίσω δέκα λεπτὰ, votre montre retarde (est en retard) de dix minutes, vous retardez de dix minutes. ||. φέρω (ὑπάγω) τι ὀπίσω (ἐκεῖ ὅπου ἦτον), remener. ||. στέλλω ὀπίσω, renvoyer, (ϗ διάφορα ἄλλα παρομοίως διὰ τοῦ r e).
'Οπλασκία (ἡ), exercice des armes, escrime.
'Οπλὴ (ἡ), corne du pied (des quadrupèdes), sabot, sole (κυρ. τὸ ὑποκάτω), θ. ||. ἡ ὁπλὴ αὐτοῦ τοῦ ἵππου εἶνε βεβλαμμένη, ce cheval a la sole battue (foulée, entamée etc).
'Οπλίζω, Μ. ίσω, armer.
'Οπλισμὸς (ὁ), l'action d'armer ou de s'armer; armes, armure, θ. armement.
'Οπλίτης, ου (ὁ), fantassin pesamment armé, hoplite.
'Οπλοθήκη (ἡ), magasin (dépôt, salle) d'armes, arsenal.
'Οπλομαχία (ἡ), combat avec des armes, escrime, θ.

Ὁπλομάχος (ὁ), maître d'armes (d' escrime), maître en fait d'armes; escrimeur.
Ὅπλον (τὸ), arme, θ.
Ὁπλοποιΐα (ἡ), fabrication d'armes.
Ὁπλοποιὸς (ὁ), qui fabrique des armes, armurier.
Ὁπλοστάσιον (τὸ), arsenal.
Ὁπλοφορία (ἡ), l'action de porter des armes, port d'armes. ||. ἄδεια ὁπλοφορίας, permis de port d'armes.
Ὁπλοφόρος (ὁ), qui porte une arme ou des armes, soldat armé; §. garde-du-corps, satellite.
Ὁπλοφορῶ, Μ. ήσω, porter des armes, être armé. §. porter les armes. ||. πεντακισχίλιοι ἄνδρες δυνάμενοι ὁπλοφορεῖν, 5,000 hommes en état de porter les armes.
Ὀποβάλσαμον (τὸ), ἰατρ., suc du baumier.
Ὁπόθεν, ἐπίρ., de quelque endroit ou part que, de quelque lieu que ce soit.
Ὁποῖος, α, ον, quel (de quelle qualité ou façon) que, tel que. ||. (συνήθ. ὡς ἀνταποδοτ. μετὰ τοῦ Τοιοῦτος), δὲν εἶνε τοιοῦτος ὁποῖον τὸν φρονεῖτε, il n'est pas tel que vous pensez. ||. (καὶ ἀορ.) ὁποῖοι δήποτε κεν ἦνε οἱ σκοποί του, quelles que soient ses vues. ||. καθ' ἕνα ὁποιονδήποτε τρόπον, d'une manière quelconque. 2) (κοιν. ἐνάρθρ.) celui (celle, ce etc) qui, que, le (la etc) quel (quelle etc.), (ἤ γεν. καὶ ἀφαιρετ.) dont. ||. τὸ ὅπλον μὲ τὸ ὁποῖον (διὰ τοῦ ὁποίου) τὸν ἐπλήγωσε, l'arme dont il l'a frappé. ||. κατὰ τὴν διάθεσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται, de l'humeur dont elle est. ||. ἡ φύσις, τῆς ὁποίας ἀγνοοῦμεν τὰ μυστήρια, la nature, dont nous ignorons les secrets. ||. ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκομαι, l'état où je me trouve. ||. εἶνε μία δίκη ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήρτηται ἡ κατάστασίς μου, c'est un procès d'où dépend ma fortune.

Ὅποιος, α, ον, (ἀντνμ. ἀόρ.), qui, qui (quel) que, quiconque. ||. ἂς παίξῃ ὅποιος θέλει, jouera qui voudra, ἴδε καὶ Ὅς τις. ||. ὅποιος κεν ἦνε, quel qu'il soit, qui que se soit. ||. ὅποιος τὸ 'πάρῃ, c'est à qui l'aura. ||. ὅποιος κεν σοῦ τὸ εἶπεν, ἀπατᾶται, qui que se soit qui vous l'ait dit, il s'est trompé. ||. ὅποιος περνᾷ ἀπ' ἐδῶ, θὰ πληρόνῃ τόσα, quiconque passe par là, doit payer tant. ||. ἐκλέξατε ὅποιαν θέλετε, choisissez laquelle vous voudrez.
Ὀπὸς (ὁ), suc (qui decoule des plantes ou qu'on en tire par incision).
Ὁπόσος, η, ον, ἴδε Ὅσος.
Ὁπόταν (πρὸς ὑποτ.) καὶ
Ὁπότε (πρὸς ὁρς. κτλ.), ἐπίρ., ἴδε Ὅταν.
Ὁπότερος, α, ον, (ἀρχ.), le quel (laquelle) des deux.
Ὁποτέρωθεν, ἐπίρ. (ἀρχ.), duquel des deux côtés que.
Ὁποτέρως, ἐπίρ., duquel des deux manières que.
Ὁποῦ, μόρ. ἢ ἀντνμ. ἀναφορ., que, qui. ||. ἐκεῖνος (ἐκείνη, ἐκεῖνα κτλ.) ὁποῦ, celui (celle, ces etc) que, ἴδε Ὁποῖος καὶ Ὅσος.
Ὅπου, ἐπίρ. Τοπ., où, où que, quelque part (en quelque lieu, en quelque endroit) que. ||. ὅπου κεν ἦνε, où qu'il soit. ||. τὸ 'σπίτι ὅπου κατοικῶ, la maison où je demeure. ||. ὅπου μοὶ ἀρέσῃ, où bon me semble. ||. ὅπου κεν 'πᾷς, quelque part que vous alliez. ||. ὅπου 'πάγει, τὸν περιγελοῦν, on se moque de lui partout où il va.
Ὀπτασία (ἡ), vision, θ. ||. ἴδεν ὀπτασίαν, il a eu une vision.
Ὀπτικὸς, ή, ὸν, relatif à la vue, visuel, optique, (ἀνατομ.) oculaire. ||. ἡ ὀπτικὴ (ἐνν. τέχνη), l'optique, θ.
Ὀπτὸς, ή, ὸν, ἀρχ. ὁ Ψητὸς, rôti.
Ὀπώρα (ἡ), ἀρχ. ἀντὶ-
Ὀπωρικὸν (τὸ), fruit. ||. ἓν καλάθι (μὲ) ὀπωρικὰ, une corbeille de fruits. ||. τὰ ὀπωρικὰ (ὅσα παρατίθενται εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης), (ἀρχ.) τὸ Ἐπίδειπνον, le dessert, les mets de dessert, le fruit. ||. ἔφεραν (ἔβαλαν) τὰ ὀπωρικὰ, on a servi (on a apporté) le dessert.
Ὀπωρινὸς, ή, ὸν, ἀρχ. ὁ Φθινοπωρινός.
Ὀπωροθήκη (ἡ), serre à mettre les fruits, fruitier.
Ὀπωροπώλης, ου (ὁ), fruitier, marchand fruitier.
Ὀπωροφόρος (ὁ, ἡ), qui porte du fruit, fruitier. ||. δένδρον ὀπωροφόρον, arbre fruitier, arbre à fruit (ou) à fruits.
Ὀπωροφυλάκιον (τὸ), = Ὀπωροθήκη. 2) cabane de celui qui garde les vergers.
Ὅπως, ἐπίρ. Τρπ., de quelque sorte (de quelque sens, de quelque manière) que. ||. ὅπως τύχῃ, au hasard. ||. ὅπως κεν λέγηται, quel que soit son nom. ||. ὅπως (ἀπ' ὁποιον μέρος) κεν τὸ πιάσῃς, de quelque sens que vous le preniez. ||. » Ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσει « (Σύντ.), dans les cas et dans les formes que la loi prescrit. ||. ὅπως στρώσῃ τις πλαγιάζει, (παροιμ.), comme on fait son lit, on se couche.
Ὁπωσοῦν, ἐπίρ., passablement; assez, un peu, quelque peu.
Ὅραμα (τὸ), vision, θ.
Ὁρατὸς, ή, ὸν, visible; apercevable.
Ὀργανίζω, Μ. ίσω, organiser; constituer. ||. καλῶς (κακῶς) ὠργανισμένος, bien (mal) constitué (organisé). 2) briguer; négocier; travailler à; (ἐπὶ κακοῦ) tramer, machiner, intriguer.
Ὀργανικὸς, ή, ὸν, instrumental. §. organique. ||. ὀργανικὴ καὶ φωνητικὴ μουσική, musique instrumentale et vocale. ||. ὀργανικὸς νόμος, loi organique.
Ὀργανισμὸς (ὁ), organisation, θ.
Ὄργανον (τὸ), instrument; outil; (μτφορ.) organe. ||. ὄργανον μουσικὸν, instrument (de

musique). ||. μὲ τὰ ὄργανα, au son des instruments. ||. (καὶ μτφορ.) ἐχρησίμευσεν ὡς ὄργανον εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ δεῖνος, il servit d'instrument à la vengeance d'un tel. ||. τὸν μετεχειρίσθη ὡς ὄργανον τῶν σκοπῶν του, il s'en est servi comme d'un organe pour ses vues.

'Οργασμὸς (ὁ), penchant violent, naturel, désir, orgasme; (ἐπὶ ζ.) chaleur, θ. rut

'Οργὴ (ἡ), = Θυμὸς, colère, θ. §. ressentiment; §. disgrâce, θ. ||. εἶνε ὑπ' ὀργὴν (ἐνν. τοῦ ἡγεμόνος κτλ.), il est en disgrâce.

"Οργια (τὰ), mystères de Bacchus, orgies, θ. (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) mystères.

'Οργίζομαι, Μ. (θὰ) ὀργισθῶ, = Θυμόνω, se mettre en colère; (μτβτ.) disgracier. ||. ὁ ἡγεμὼν τὸν ὠργίσθη, le prince l'a disgracié, il encourût la disgrâce du prince.

'Οργίλος, η, ον, irascible.

'Οργιλότης, ητος (ἡ), irascibilité, θ.

'Οργόνω, Μ. ώσω, labourer.

'Οργυιὰ (ἡ), brasse, θ. ||. ἡ ναυτικὴ ὀργυιὰ εἶνε πέντε πόδες, la brasse marine est de cinq pieds. ||. ἡ δι' ὀργυιῶν καταμέτρησις, (ναυτ.), brassiage.

'Οργάω-ῶ (χωρὶς Μ.), ἀρχ., entrer en rut (en amour, en chaleur). §. (μτφορ.) être poussé vers, être animé d'un vif désir.

"Οργωμα (τὸ), labour, labourage, arage.

'Ορέγομαι, Μ. (θὰ) ὀρεχθῶ, désirer, (ἰδιαιτ.) avoir des envies de femme grosse, (διδακτ.) appéter.

'Ορεινὸς, ὴ, ὸν, (ἐπὶ τόπου) montagneux; montueux; (ἐπὶ ἀνθρ.) montagnard; (ἐπὶ πραγμ.) de montagne.

'Ορειχάλκινος, η, ον, fait de bronze.

'Ορείχαλκος (ὁ), laiton, bronze.

'Ορεκτικὸς, ὴ, ὸν, qui plait au (qui flatte, excite, chatouille le) goût, qui est de bon goût, qui donne l'appétit, friand, appétissant, ragoûtant.

"Ορεξις, εως (ἡ), appétit; goût; §. envie, θ. ||. κάμνω ὄρεξιν, gagner de l' (se mettre en) appétit. ||. τρώγει μὲ ὄρεξιν, manger d'appétit (de bon appétit). ||. ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν, ἴδε Ἀνοίγω. ||. ἄρχισε νὰ τοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις, le goût commence à lui revenir, il commence à entrer en goût. ||. περὶ ὀρέξεως οὐ διενεκτέον, « (παροιμ.), il ne faut point disputer des goûts. ||. ἔχω (κάμνω, τρώγω μὲ) ὄρεξιν, avoir de l'appétit, être (se mettre) en appétit, manger d' appétit. ||. τοῦ ἦλθεν ὄρεξις νὰ ὑπάγῃ εἰς.., l'envie lui a prit d' aller à... ||. χωρὶς ὄρεξιν, à contre-cœur, ἴδε κ. Ἀπροθύμως. ||. γελᾷ χωρὶς ὄρεξιν, rire du bout des levres. ||. ἔχει ὄρεξιν νὰ κοιμηθῇ, avoir envie de dormir. ||. ἂν ἔχῃς ὄρεξιν (διάθεσιν), si le cœur vous en dit.

'Ορεοκόμος (ὁ), ἀρχ. ὁ Μουλαρᾶς, muletier.

'Ορεσίβιος καὶ 'Ορεσιδίαιτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui vit dans les montagnes, (διδακτ.) monticole.

'Ορθάνοικτος, η, ον, tout ouvert. ||. ἡ θύρα ἦτον ὀρθάνοικτος, la porte était toute grande ouverte.

"Ορθιος, α, ον, = 'Ορθὸς, debout; droit; (ἐπὶ ἀνηφόρ.) roide. ||. τὸ ὄρθιον τοῦ ὄρους (τῆς κλίμακος, τῆς ἀνόδου), la roideur de la montagne (de l' escalier, de la montée).

'Ορθογραφία (ἡ), orthographe, θ.

'Ορθογραφῶ, Μ. ήσω, orthographier, écrire d'une manière correcte.

'Ορθογώνιος (ὁ, ἡ), rectangle; rectangulaire. ||. (οὐδ.) ὀρθογώνιον, (μθμτκ.), ὁ Γνώμων, l' équerre, θ.

Ορθοδοξία (ἡ), orthodoxie, θ. ||. ἡ Κυριακὴ τῆς 'Ορθοδοξίας, ἴδε Κυριακή.

'Ορθόδοξος (ὁ, ἡ), orthodoxe.

'Ορθόπνοια (ὁ), asthme (qui ne permet de respirer qu'en se tenant droit), orthopnée, θ.

'Ορθοποδῶ, Μ. ήσω, rétablir ses affaires.

'Ορθὸς, ὴ, ὸν, droit; qui se tient droit; qui est debout, dressé. 2) (μτφορ.) droit, juste; correct; régulier. ||. ὁ ὀρθὸς λόγος, le bon sens, la droite raison. ||. παρατήρησις ὀρθοτάτη (δὲν δίδεται ὀρθοτέρα), observation fort juste (on ne peut plus juste). ||. σκέψις ὀρθοτάτη, réflexion pleine de justesse (d'une grande justesse).

'Ορθοστάδην, ἐπίρ. (ἀρχ.), en se tenant droit, debout.

'Ορθότης, ητος (ἡ), justesse, θ. rectitude, θ.

"Ορθριος, α, ον, qui fait ou se fait ou arrive de grand matin, matinal.

"Ορθρος (ὁ), grand matin, le point du jour, l' aube, θ. §. ('Εκκλησ.) matines, θ. πλθ. ||. ἐσήματαν τὸν ὄρθρον (ἢ) εἰς τὸν ὄρθρον, matines sont sonnées.

'Ορθῶς, ἐπίρ., droitement; judicieusement. §. correctement, justement, bien; juste. ||. κρίνει (σκέπτεται) ὀρθῶς, il juge (il pense) droitement, il raisonne juste.

'Ορίγανον (τὸ), φ. origan. ||. ἡ μαντζουράνα εἶνε εἶδος ὀριγάνου, la marjolaine est une espèce d' origan.

'Οριζόντιος, α, ον, orizontal.

'Οριζοντίως, ἐπίρ., orizontalement.

'Ορίζω, Μ. ίσω, (κοιν.) ἀντὶ 'Εξουσιάζω ἢ Προστάζω, commander; dominer; gouverner; régenter. ||. αὐτὴ ἡ γυνὴ ὁρίζει τὸν ἄνδρα της, cette femme gouverne son mari. ||. (προσκαλούμενός τις, ἀποκρίνεται) τί ὁρίζετε; (que vous) plait-il? ἴδε κ. 'Ορισμός. ||. (κ. προσφέρων τι, λέγει) ὁρίσατε (καὶ κατὰ συγκοπ.) ὁρίστε, servez-vous, Monsieur (Madame), à votre service. ||. (καὶ προσκαλῶν τινα, ὁμοίως:) ὁρίσατε, ἴδε Κοπιάζω. ||. (καὶ ὅταν δὲν ἤκουσε καλῶς τί τῷ εἶπαν :) ὡρίσατε; τί ὡρίσατε; μὲ συγχωρεῖτε· δὲν

ἐπρόσεξα, vous dites, madame: pardonnez-moi, je n'étois pas à la conversation. ||. καλῶς ὡρίσατε, soyez le bien venu, bien arrivé. 2) (ἀρχ.) borner. ||. ἡ Ἰταλία ὁρίζεται πρὸς δυσμὰς καὶ ἄρκτον ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, les Alpes bornent l'Italie à l'ouest et au nord. 3) fixer; définir, déterminer. ||. τιμὴ ὡρισμένη, prix fixé (certain). ||. εἰς ὡρισμένην ἡμέραν, à jour certain, à jour fixe (nommé). ||. ὁρίζω τὴν ἔννοιαν λέξεως, définir (déterminer le sens d') un mot. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ὡρισμένος, η, ον, précis, formel, certain, défini, ἴδε καὶ Προσδιωρισμένος.

Ὁρίζων, οντος (ὁ), (ἐνν. κύκλος), l'orizon.

Ὅριον (τὸ), = Σύνορον, limite, θ. borne, θ. ||. τὰ ὅρια κτήματος, les tenants et aboutissants d'une terre. ||. ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ ὅριά του, (μτφορ.), passer (franchir) les bornes.

Ὁρισμὸς (ὁ), = Προσταγὴ ἢ Θέλησις, Ἐπιθυμία, ordre; disposition. ||. ὁρισμός σας (ἢ) εἰς τοὺς ὁρισμούς σας, (φρσ.), a vos ordres; à votre service. ||. τί εἶν' ὁρισμός σας; (φρσ.), que vous-plait-il? qu' y a-t-il pour votre service; ||. ; εἶνε ὁρισμός σας νὰ..; vous plait-il de..? ||. τί εἶν' ὁρισμός σας νὰ κάμω; que vous plait-il que je fasse? ||. ἂν ἦνε ὁρισμός σας, si c'est votre plaisir. 2) (ἀρχ.) définition, θ. ||. δίδω τὸν ὁρισμόν τινος πράγματος, = Ὁρίζω (3).

Ὁριστικὸς, ὴ, ὸν, définitif; déterminatif. ||. ὁριστικὴ (ἔγκλισις), Γρμτ., l'indicatif.

Ὁριστικῶς, ἐπίρ., définitivement, en définitive.

Ὁρκίζω, Μ. ίσω, faire prêter (lier par un) serment; adjurer, conjurer. ||. (μσ.) = Ὀμνύω. ||. σὲ ὁρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος, je vous adjure (je vous conjure) au nom de la patrie. ||. ὡρκίσθησαν φιλίαν αἰωνίαν πρὸς ἀλλήλους, ils se sont jurés une amitié éternelle.

Ὁρκοδοσία (ἡ), prestation de serment.

Ὁρκόνω, Μ. ώσω, = Ὁρκίζω.

Ὅρκος (ὁ), serment. ||. μεθ' ὅρκου, par serment, avec serment.

Ὅρκωμα (τὸ), l'action d'adjurer.

Ὁρκωτὸς, ὴ, ὸν, assermenté. ||. οἱ ὁρκωτοὶ (κριταὶ), ἴδε Ἔνορκος.

Ὁρμαθιάζω, Μ. άσω, ranger (enchaîner) à la file, enfiler.

Ὁρμαθὸς (ὁ), filé, θ. rangée, θ. enfilade, θ.

Ὁρμὴ (ἡ), mouvement impétueux, élan, essort, impulsion, θ. §. véhémence, θ. force, θ. roideur, θ. emportement, impétuosité, θ. ardeur, θ. chaleur, θ. fougue, θ. ||. ἡ — τοῦ ῥεύματος, la force du courant. ||. εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ, τὸ νερὸν τρέχει μὲ μεγάλην ὁρμὴν, dans cette partie du fleuve, l'eau court avec une grande roideur. ||. ἡ ἔμφυτος ὁρμὴ, l'instinct. ||. τὰ ζῶα ἐνεργοῦσι διὰ τῆς ἐμφύτου ὁρμῆς, les animaux n'agissent qu'instinctivement. ||. τὸ αἴσθημα τῆς ἐμφύτου ὁρμῆς, le sentiment instinctif. ||. ὁ ἵππος τρέχων μὲ ὁρμὴν συνεποδίσθη, le cheval, courant de roideur, s'abattit.

Ὁρμητήριον (τὸ), lieu sûr d'où l'on fait des sorties et où l'on peut se refugier; centre d'opérations militaires; repaire (des pirates). ||. τὰ νησίδια ταῦτα χρησιμεύουσιν ὡς ὁρμητήρια τῶν πειρατῶν, ces petites îles servent de repaires aux pirates.

Ὁρμητικὸς, ὴ, ὸν, rapide, impétueux, véhément, fougueux, furieux, roide. ||. ἄνεμος (χείμαρρος κτλ.) —, vent (torrent etc) furieux. ||. τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶνε πολλὰ ὁρμητικὸν, le cours de cette rivière est fort roide. ||. ὁ κατήφορος εἶνε πολλὰ ὁρμητικὸς, la descente est d'une grande roideur.

Ὁρμητικῶς, ἐπίρ., avec violence (véhémence), de roideur, rapidement, impétueusement.

Ὁρμιὰ (ἡ) καὶ (κοιν.)

Ὁρμίδι (τὸ), ligne (de pêcheur), θ.

Ὅρμινον (τὸ), φ., ormin, orvale, (espèce de sauge).

Ὅρμος (ὁ), rade, θ. havre, mouillage.

Ὁρμῶ, Μ. ήσω, fondre (donner, se jeter, se précipiter) sur, s'élancer contre, charger. 2) (μσ.) partir de. ||. ἀπὸ μικρῶν (ἀπ' ἐλαχίστων) ὁρμώμενος, en partant des moyens les plus minces.

Ὄρνεον (τὸ), oiseau de proie; (κυρ.) vautour; (μτφορ.) sot, imbécile, buse, θ. butor.

Ὀρνίθιον (τὸ), ἀρχ. τὸ Ὀρνιθοποῦλι.

Ὀρνιθόγαλον (τὸ), φ., ornithogale.

Ὀρνιθοθήρας, α (ὁ), oiseleur.

Ὀρνιθοκομεῖον (τὸ), = Ὀρνιθὼν καὶ Ὀρνιθοτροφεῖον.

Ὀρνιθόκωλος (ὁ), κοιν. τὸ Κυνόσβατον, gratte-cu.

Ὀρνιθοπάζαρον (τὸ), marché à la volaille.

Ὀρνιθοποῦλι (τὸ), poulet, poussin (τὸ πολλὰ μικρὸν, τὸ ἄλλ. Κλωσσοποῦλι).

Ὀρνιθοσκαλίσματα (τὰ), μτνμ. (τὸ ἀχρεῖον γράψιμον), gribouillage, griffonage, pieds (pattes) de mouche.

Ὀρνιθοτροφεῖον (τὸ), volière; basse-cour, poulailler.

Ὀρνιθοτυφλιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Νυκταλωπία.

Ὀρνιθόφθειρα (ἡ), ἐντ., tique des volailles, θ. pou des oiseaux, θ. mite, θ. ricin.

Ὀρνιθὼν, ῶνος (ὁ), poulailler.

Ὄρνις, ιθος (ἡ), poule, θ.

Ὀροβάγχη (ἡ), φ., orobanche, θ.

Ὄροβος (ὁ), ὄσπρ., ers ou vesce noire.

Ὁροθεσία (ἡ), limitation, règlement des limites.

Ὁροθέτης, ου (ὁ), commissaire chargé de délimiter les frontières (d'un État); déli-

mitateur (des frontières etc).
'Οροθέτησις, εως (ἡ), l'action de délimiter, délimitation, θ. demarcation, θ.
'Οροθετικὸς, ή, όν, qui concerne la délimitation (la démarcation). ||. ὁροθετικὴ γραμμὴ, ligne de démarcation.
'Οροθετῶ, Μ. ήσω, mettre des bornes, fixer les limites, délimiter.
'Οροπέδιον (τὸ), plateau d'une montagne.
"Ορος, ους (τὸ), montagne, (ἢ μὲ τὰ κύρια ὀνόμτ.) mont. ||. τὸ Σινᾶ ὄρος, le mont (la montagne de) Sinaï.
"Ορος (ὁ), ="Οριον, borne, θ. limite, terme (κυρ. ἢ μτφορ.), but, fin; §. (φιλσφ.) principe, règle, θ. maxime, θ. autorité, θ. §. (Νμ.) disposition, θ. §. (λογικ.) définition, θ. §. (ἐν γέν.) condition, θ. clause, θ. ||. ὁ πρὸς ὃν ὅρος, la destination. ||. ὁ ἀνώτατος (ὁ μέγιςος) ὅρος, le maximum. ||. ὁ ἐλάχιςος ὅρος (τοῦ κατ' ἐκτίμησιν δημοπρατουμένου πράγματος), la prisée. ||. τεχνικὸς ὅρος, terme technique. ||. κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων (δεῖνα ἢ δεῖνα) τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου, d'après les dispositions des articles (tel et tel) du Code civil. ||. τοῦτο χρησιμεύει ὡς ὅρος (ὡς τύπος, ὡς κανὼν), cela fait autorité. ||. σοὶ τὸ ὑπεσχέθην μὲν, ἀλλ' ὑπό τινας ὅρους, je ne vous l'ai promis que conditionnelement (à condition). ||. ὁ Καῖσαρ εἶχεν ὅρον νὰ μὴ ἀναβάλλῃ τίποτε εἰς τὴν αὔριον, Cesar avait pour principe de ne rien remettre au lendemain.
'Οροφὴ (ἡ), καὶ
"Οροφος (ὁ), toit; toiture, θ.
'Οροφύλαξ, ακος (ὁ), garde-frontière.
'Ορῤοπύγιον (τὸ), ἀρχ., le croupion.
'Ορῤὸς (ὁ), κοιν. ὁ Τυρὸς (τοῦ γάλακτος), petit lait, lait clair.
'Ορταλὶς, ίδος (ἡ), poulette, θ. poularde, θ.
'Ορτυγομήτρα (ἡ), πτν., râle (de genêt), roi des cailles.
'Ορτυκάκι (τὸ), cailleteau, (ὑποκορ. τοῦ-
'Ορτύκι (τὸ), κοιν. ἀντὶ -
"Ορτυξ, υγος (ὁ), πτν., caille, θ. ||. φωνάζει 'σὰν τὸ ὀρτύκι, carcailler.
"Ορυγμα (τὸ), trou creusé, fossé, fosse, θ. excavation, θ.
"Ορυζα, ης, (ἡ), ἀρχ. τὸ 'Ρύζι, γένν., riz.
'Ορυζὼν, ῶνος (ὁ), rizière, θ.
'Ορυκτολογία (ἡ), minéralogie, θ. oryctologie, θ.
'Ορυκτολογικὸς, ή, όν, qui concerne la minéralogie, minéragique.
'Ορυκτολόγος (ὁ), minéralogiste.
'Ορυκτὸς, ή, όν, qu'on tire de la terre, fossile, minéral. ||. ἅλας ὀρυκτὸν, du sel gemme. §. (οὐσ. πλθ.) ὀρυκτὰ, les minéraux, le regne minéral.
'Ορύσσω, Μ. ύξω, (ἀρχ.), ἴδε Σκάπτω.
'Ορφανεύω, Μ. εύσω, rester (devenir) orphelin, perdre ses parens.
'Ορφανία (ἡ), état d'orphelin.
'Ορφανικὸς, ή, όν, d'orphelin, qui appartient à un orphelin on à des orphelins.
'Ορφανὸς, ή, όν, orphelin.
'Ορφανοτροφεῖον (τὸ), maison (hospice, asile) pour les orphelins.
'Ορφανοτρόφος (ὁ, ἡ), qui élève des orphelins.
'Ορφὸς (ὁ), 'ψ., orphe ou orfe, espèce de rosse.
'Ορχήστρα (ἡ), orchestre.
"Ορχις, ιος καὶ εως (ὁ), testicule. 2) (βοταν.) orchis, espèce ou genre de plante bulbeuse.
'Ορῶ, Μ. ὄψομαι, ἀρχ. ἀντὶ Βλέπω.
"Ος, ἥ, ὅ, (ἀρχ.) ἀντνμ. ἀναφορ., ἴδε 'Οποῖος (ὁ). ||. (εὔχρ. κυρ. προθετοπτ.) ||. ὁ πρὸς ὃν ὅρος, le but, ἡ ὥρα καθ' ἣν, l'heure où. ||. τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκειται ἕκαστον σῶμα, les élements dont un corps se compose. ||. (καὶ εἰς μεριχ. φρσ.) ὃ μὴ γένοιτο! ce qu'à Dieu ne plaise. ||. ὅ ἐς·, c'est à dire.
'Οσάκις, ἐπίῤ., toutes les fois que; autant de fois que.
"Οσιος, α, ον, saint.
'Οσιότης, ητος (ἡ), sainteté, θ.
'Οσμὴ (ἡ), odeur (bonne ou mauvaise), θ. ||. 'παίρνω ὀσμὴν, ='Οσφραίνομαι.
'Οσονούπω, ἐπίῤ., presque déjà, sous peu, bientôt. ||. ἀναχωροῦσιν ὁσονούπω, ils vont partir, ἴδε καὶ Τῶρα.
"Οσος, η, ον, (tant) que, autant. ||. ὅλοι ὅσοι εἴμεθα, tous tant que nous sommes. ||. δὲν ἔκαμε τίποτε ἀφ' ὅσα τὸν εἶπα, il n'a rien fait de tout ce que je lui avais dit. ||. δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀφ' ὅσα μοὶ λέγετε, je ne conçois rien à tout ce que vous me dites. ||. (καὶ ἀπόλ. ἢ ἀορ.) ὅσα πλούτη κεν ἔχῃς, quelques grands biens que vous ayez. ||. ὅσα κεν τοῦ εἶπα, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν (κατα)πείσω, quelques choses que je lui aie dites, je n'ai pu le convaincre. ||. (κυρ. δὲ εὔχρ. τὸ οὐδ.) "Οσον, ἀντὶ ἐπιῤ., autant (ou) tant que; quant à. ||. ὅσον δύναμαι, autant (tout autant) que je puis, autant qu'il m'est possible. ||. ὅσον τὸ δυνατὸν, ὅσον εἶνε δυνατὸν, ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον ἔνεστιν, autant qu'il est possible, autant que se peut faire. ||. τίποτε δὲν τὸν ἐλύπησε τόσον, ὅσον αὐτὴ ἡ εἴδησις, rien ne l'a tant affligé que cette nouvelle. ||. ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, quant à moi, pour ce qui me concerne, pour mon compte. ||. ὅσον τάχος (ἢ) τάχιον, le plus vite. ||. ὅσον πλούσιος (ἰσχυρὸς, μέγας) κεν ἦνε, quelque riche (puissant, grand, grand seigneur) qu'il soit, tout riche (grand, grand seigneur) qu'il soit. ||. ὅσον ἰσχυροί κεν ἦνε, quelque puissants qu'ils soient. ||. κάμμία θέλησις, ὅσον ἰσχυρά κεν ὑποτεθῇ, aucune volonté, si forte qu'elle fût. ||. ὅσον (ὅσῳ) περιωρισμένος κεν ἤθελεν εἶναι ὁ ἀριθμός των, si limité qu'il fût leur nombre.

ὅσον ὀλίγα χρήματα κεν ἔχῃ, quelque peu d'argent qu'il ait. ||. ὅσα κεν τοῦ 'πῇς, ὅσον καὶ ἂν τὸν βιάζῃς, κτλ., vous avez beau le presser, etc. ||. ὅσῳ κεν σπουδάσῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, πάντοτε θὰ ἀπατηθῇ, on a beau étudier les hommes, on s'y trompe toujours. ||. ὅσον κεν προσπαθήσῃς, quelques efforts que vous fassiez. ||. ὅσον καλά κεν φερθῇ, quelque bien qu'il se conduise. ||. (καὶ προθετ.) ἐν ὅσῳ, tant que, pendant (le temps) que, tandisque. ||. θὰ τὸν ἀγαπῶ (ἐν) ὅσῳ ζῶ, je l'aimerai tant que je vivrai. ||. ἐν ὅσῳ δὲν ἐκπληρώσω τὴν ἀποςολήν μου, οὐδεὶς ἐπίκειται κατ' ἐμοῦ κίνδυνος, tant que je n'aurai pas accompli ma mission, je ne cours aucun danger (Napol. III). ||. καθ' ὅσον, à mesure que, à fur et à mesure, à fur et mesure. ||. τὸν πληρόνουν βαθμηδὸν καθ' ὅσον τελειόνει τὸ ἔργον του, on le paye à fur et à mesure de l'ouvrage. ||. ἐν ὅσῳ ἦτον ἐλεύθερος, tant qu'il avait été libre. ||. (καὶ ἐλλειπτ. τῆς προθ.) τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ.., d'autant plus, que... ||. ὅσῳ νωπότερον εἶνε τὸ ἰατρικὸν, τόσῳ καὶ καλλιώτερον, plus une drogue est récente, meilleure est-elle. ||. ὅσῳ παλαιόνει, τόσῳ γίνεται καλλιώτερον, plus il est vieux, plus il devient meilleur. ||. ὅσῳ ὀλιγώτερον σκέπτεταί τις, τόσῳ πλειότερον ὁμιλεῖ, moins on pense, plus on parle. ||. ὅσῳ προχωροῦσα, à mesure que j'avançai. ||. (καὶ πρὸς συγκριτ.) τὰ πωλοῦν ὅσῳ (πλέον) ἀκριβώτερα ἠμπορέσουν, ils les vendent le plus chèrement qu'ils peuvent.

Ὄσπριον (τὸ), légume (sèche), θ.

Ὀστάριον (τὸ), petit os, ossicule.

Ὀστεοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à un os, qui en a la forme, (διδακτ.) ossiforme.

Ὀστεολογία (ἡ), ostéologie, θ.

Ὀστέον-οῦν (τὸ), ἀρχ. τὸ Κόκκαλον, os; (πλθ.) ossements (κυρ. τὰ τῶν νεκρῶν).

Ὅστις, οὕτινος καὶ ὅτου (ἥτις, ὅ,τι), ἀντνμ. Ἀναφορ. ἡ Ἀορις., qui, le quel, quiconque, quelconque. ||. ἐκεῖνος ὅς τις, celui qui, ἴδε καὶ Ὁποῖος. ||. ὅςτις δήποτε, qui que ce soit, qui que ce fût, qui que ce puisse être. ||. πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει, tout ce qui existe dans la nature. ||. ὅ,τι τύχοι, ἴδε Ὅ,τι.

Ὀστρακόδερμον (τὸ), testacé; (καταχρ.) crustacé (κυρ. τὸ Μαλακόστρακον, ἴδε τὴν λέξιν).

Ὄστρακον (τὸ), ἀρχ. τὸ Κεραμιδοκόμματον, têt, tesson. 2) (écaille d'un) coquillage, coquille, θ. test.

*Ὀστρακοθήκη (ἡ), coquillier.

Ὄστρεον (τὸ), ἀρχ. τὸ Στρεῖδι, huître, θ.

Ὀστρύα (ἡ), δ., hêtre.

Ὀστώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de la nature des os, osseux.

Ὀσφραίνομαι, Μ. (θὰ) ὀσφρανθῶ, sentir l'odeur, flairer, (ἰδιαιτ. ἐπὶ κυν.) halener; (ἐπὶ θηρ.) avoir ou prendre le vent (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὀσφραντὸς, ἡ, ὸν, qu'on peut flairer, sujet à être senti par l'odorat.

Ὄσφρησις, εως (ἡ), odorat; (συνκδχ.) nez, (ἰδιαιτ. ἐπὶ κυν.) flair. ||. ἔχει καλὴν (λεπτὴν) ὄσφρησιν, il a bon nez, il a le nez bon.

Ὀσφὺς, ύος (ἡ), ἀρχ., le milieu du corps; les reins; (κατ' ἔκτ.) le sein.

Ὄσχεον (τὸ), ἀνατομ., le scrotum, la bourse.

Ὅταν (κυρ. πρὸς ὑποτ.) καὶ Ὅτε (πρὸς ὁρς.), ἐπίρ. Χρν., lorsque, quand, dans le cas que. ||. ὅτε ἐλάλουν τὰ ζῶα, du temps que les bêtes parlaient. ||. » ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος διατάσσει, « (Σύντ.), dans le cas et selon les formes que la loi prescrit. ||. πότε δὰ θὰ μᾶς ἀναγνώσῃς τὸ ποίημά σου; ὅταν θέλετε, quand nous liras-tu donc ta pièce? mais quand vous voudrez. ||. τί μ' ἐφάνη, ὅταν εἶδα (ἤκουσα) τοῦτο! ἴδε ...ΑΡΝΟΜΑΙ. ||. ὅταν ἦνε τις νέος καὶ ὑγιὴς, quand on est jeune, et qu'on se porte bien. ||. ὅτε ἀνεχώρουν ἐκ Παρισίων ἐλέγετο ὅτι (ἐπρόκειτο νὰ)..., lors de mon depart de Paris, on disait que (il était question de) ... ||. ἔστιν ὅτε καὶ ἔσθ' ὅτε, = Ἐνίοτε.

Ὁτὲ, ἐπίρ. Χρν. (ἀρχ.), quelquefois, tantôt. ||. (συνήθ.) ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ, tantôt... tantôt.

Ὅτι, σύνδ. Παρεμφαντ., que. ||. ἐνθυμοῦμαι καλῶς ὅτι τὸν εἶδα, je me rapelle bien de l'avoir vu, ἴδε καὶ Πῶς. 2) ἐπίρ. Χρν. aussitôt que. ||. ὅτι ἄρχισα, je ne fais que commencer (que de commencer). ||. ὅτι ἐβγῆκεν (ἔφθασεν ἀνεχώρησε κτλ.), il vient (il ne fait que) de sortir (d'arriver, de partir etc). ||. ὅτι ἐκάθισαν εἰς τὸ τραπέζι, ils ne font que d'entrer à table. ||. ἀκόμην ὅτι ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, il est encore tout frais (il ne fait que de sortir) du collège. ||. ὅτι ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, il est tout frais relevé de sa maladie. ||. ὅτι ἐτελείωσε τὰς μελέτας (τὰ γυμνάσματά) του, il est tout frais émoulu de ses exercices. ||. 'σπίτι ὅτι τὸ ἔκτισαν, βούτυρον ὅτι τὸ ἔδειραν (τὸ ἔβγαλαν) κτλ., maison toute fraîche faite (bâtie), du beurre frais battu, etc.

Ὅ,τι, ἢ Ὅ τι, οὐδ. τοῦ Ὅστις, quelque (quoique, quelque chose) que. ||. ὅ τι τὸ ἓν (τὸ ἴδιον) καὶ τὸ ἄλλο, l'un revient à l'autre, l'un vaut l'autre. ||. ὅ τι κεν εἴπῃς, quoique vous disiez. ||. ὅ,τι κεν εἴπῃ τις ἢ ὅ,τι κεν κάμῃ, quoiqu' on puisse dire ou faire, on a beau dire (faire). ||. ὅ,τι κεν εἶχε κάμῃ, 'δὲν τὸ ἠρνεῖτό ποτε, quelque chose qu' il eût faite, il ne la niait jamais. ||. ὅ τι τύχοι, ce qu'il se présentera par hasard. ||. (καὶ μετὰ τοῦ Κεν) ὅ,τι ἰατρικόν κεν τοῦ δώσουν, quelque remède qu'on lui donne. ||. ὅ,τι κεν ἀκολουθήσῃ, quelque chose qu' il

arrive, quoi qu'il en arrive. ||. ὅ,τι κεν κάμῃς, quoi que vous fassiez. ||. (καὶ μετὰ τοῦ Δήποτε) ὅ,τι δήποτε δικαιολόγημά κεν ἔχῃ, quelque raison qu'il ait à faire valoir.

Ὅτου, γεν. Ἀττ. τοῦ Ὅστις ἢ Ὅ,τι. ||. (μόνον εἰς τὰς φρσ.,) Ἀφ' ὅτου, Ἐξ ὅτου, depuis que. ||. ἄχρις (μέχρις) ὅτου, jusqu'à ce que.

Ὀτρύνω (χωρὶς Μ.), ἀρχ.=Παρορμῶ, Παρακινῶ.

Οὐ καὶ (πρὸ φων. ψιλουμένου μὲν) **Οὐκ**, (δασυνομένου δὲ) **Οὐχ** καὶ (κατ' ἐπέκτ.) **Οὐχὶ**, ἐπίρ. Ἀρν., non, ἴδε Ὄχι. ||. οὐ μακρὰν τῆς πόλεως, non loin de la ville. ||. οὐ μόνον, non seulement. ||. οὐχ ἧττον, non moins.

Οὐαί! ἐπιφών. Θρηνητ., hélas! malheur à!

Οὐγγία καὶ **Οὐγγιὰ** (ἡ), once (περιέχει ὀκτὼ δράμια), θ.

Οὐδαμοῦ, ἐπίρ. Τοπ., nulle part.

Οὐδαμῶς, ἐπίρ. Τρπ., en aucune manière, nullement, point du tout.

Οὐδέ, ἀρχ. ἀντὶ Οὔτε, μόρ. Ἀρνητ., ni, pas même.

Οὐδείς, ενός (οὐδεμία, οὐδὲν), ἀρχ. ἀντὶ Κἀνείς, pas un, aucun, personne, nul. ||. (τὸ οὐδ.) οὐδὲν, ἴδε Τίποτε. ||. κατ' οὐδένα τρόπον, aucunement, en aucune manière.

Οὐδέποτε, ἐπίρ., jamais, au grand jamais, à tout jamais.

Οὐδετερόνω, Μ. όσω, neutraliser.

Οὐδέτερος, α, ον, neutre.

Οὐδετερότης, ητος (ἡ), neutralité, θ.

Οὐδετέρως, ἐπίρ., neutralement, au neutre.

Οὐδετέρωσις, εως (ἡ), neutralisation, θ.

Οὐδοπωσοῦν, ἐπίρ. (ἀρχ.), pas du tout, pas le moins du monde.

Οὖα (ἡ), κοιν. ἡ Ὤα (φορέματος), bord, bordé, lisière, θ. rebord.

Οὐκ, πρὸ φων. ψιλ. ἀντὶ Οὐ.

Οὐλαμὸς (ὁ), escouade (de cavalerie), θ.

Οὐλὴ (ἡ), cicatrice, θ.

Οὐλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), qui a les cheveux crépus ou bouclés.

Οὖλον (τὸ), ἀρχ., gencive, θ.

Οὐρὰ (ἡ), queue, θ. ||. ἔχει χρήματα μὲ τὴν οὐρὰν, (φρσ.), il a plus d'argent qu' il n'est gros.

Οὐραγία (ἡ), ἀρχ. ἡ Ὀπισθοφυλακὴ, l'arrière-garde.

Οὐραῖος, α, ον, de la queue ou du côté de la queue, (διδακτ.) caudal.

Οὐράνιος, α, ον, du ciel, céleste.

Οὐρανίσκος (ὁ), palais (de la bouche).

Οὐρανοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), qui marche dans les cieux, divin.

Οὐρανόθεν, ἐπίρ., du ciel, d'en haut.

Οὐρανοκαταίβατος, η, ον, tombé du ciel.

Οὐρανομήκης, ους, (ὁ, ἡ), qui touche au ciel, très haut, très grand

Οὐρανὸς (ὁ), ciel (τὸ πλθ. cieux). ||. τὸν ὑψόνει μέχρις οὐρανοῦ (μέχρι τρίτου οὐρανοῦ), il l'élève jusqu' au ciel (jusqu' au troisième ciel). ||. ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, le royaume des cieux.

Οὐρανόχρους (ὁ, ἡ), qui est de la couleur du ciel, bleu celeste.

Οὐρήθρα (ἡ) καὶ

Οὐρητὴρ (ὁ), le canal (le conduit) de l'urine, le canal (le conduit) urinaire, urètre; uretère.

Οὔριος, α, ον, (κυρ. ἄνεμος), favorable, propice. ||. ἔχω τὸν ἄνεμον οὔριον, ἀρμενίζω μὲ οὔριον ἄνεμον (κοιν. πρύμα), avoir le vent en poupe (vent arrière).

Οὐρλιάζω, Μ. άξω (;), κοιν. ἀντὶ Ὠρύομαι, hurler.

Οὔρλιασμα (τὸ), κοιν. ἡ Ὠρυγή, hurlement.

Οὐροδοχεῖον (τὸ), pot de chambre.

Οὐροδόχος (ὁ, ἡ), qui reçoit ou contient l' urine. ||. ἡ — κύστις, la vessie. ||. οὐροδόχον ἀγγεῖον, = Οὐροδοχεῖον.

Οὖρον καὶ (κοιν.) **Οὖρος**, ους, (τὸ), urine, θ. (ἐπὶ ζ.) pissat.

Οὖς, ὠτὸς (τὸ), ἀρχ. τὸ Αὐτὶ, oreille. θ.

Οὐσία (ἡ), essence, θ. substance, θ. §. (μτνμ.) quintessence, θ. ||. ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως, le fond (l'essentiel) de l' affaire. ||. τὸ δικαστήριον ἀπέῤῥιψε τὴν ἔνστασιν, καὶ ἐδίκασε περὶ τῆς οὐσίας, le tribunal rejeta le declinatoire, et statua sur le fond. ||. κατ' οὐσίαν, en substance, substantiellement. 2) (κοιν.) saveur, θ. substance, θ. goût. ||. δὲν ἔχει οὐσίαν, εἶνε χωρὶς οὐσίαν, ἴδε Ἀνούσιος. ||. κρέας (φαγεῖ' κτλ.) μὲ οὐσίαν, viande savoureuse, met savoureux ete. ||. δίδω οὐσίαν εἰς τὸ φαγεῖ', relever (le ragoût). ||. τὸ 'ξεῖδι δίδει οὐσίαν εἰς τὸ φαγεῖ', le vinaigne relève la sauce.

Οὐσιαστικὸν (τὸ), Γρμτ., substantif. ||. πολλὰ τῶν ἐπιθέτων ἐκλαμβάνονται ἐνίοτε ἀντὶ οὐσιαστικῶν, il y a plusieurs adjectifs qui se prennent quelquefois substantivement.

Οὐσιώδης, ους (ὁ, ἡ), essentiel, capital. ||. τὸ οὐσιῶδες (πράγματος, ὑποθέσεως), l' important (l' importance) d' une question (d' une affaire etc). le point essentiel (capital, important) d'une affaire, l' essentiel (de l'affaire). ||. τοῦτο εἶνε τὸ οὐσιῶδες, c' est là l'essentiel.

Οὐσιωδῶς, ἐπίρ., essentiellement.

Οὔτε, ἐπίρ. Ἀρν., ni, pas même. ||. οὔτε ἕν, pas un. ||. οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλλος, ni l'un ni l' autre. || ἦσουν εἰς τὸ θέατρον; 'δὲν ἤμην. Οὔτ' ἐγὼ, avez-vous été au spectacie? je n' y ai pas été. Ni moi non plus. ||. τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει τις οὔτε νὰ εἴπῃ, ce qu'il n' est pas permis même de dire. ||. δὲν ἠξεύρει οὔτε λέξιν Γαλλικὰ, il ne sait pas un mot de Français. ||. οὔτε τὰ

σκυλιὰ δὲν τὸ τρώγουν, (φρσ.), les chiens même n'en veulent manger. ||. δὲν τὸν γνωρίζω, οὔτε θέλω νὰ τὸν γνωρίσω, je ne le connais pas, ni ne veux le connaître. ||. οὔτε 'ξεύρω ἂν ζοῦν ἢ ἀπέθαναν, je ne sais pas seulement, s' ils sont morts ou en vie. ||. οὔτε τρώγει, οὔτε πίνει, il ne boit ni ne mange.

Οὐτιδανός, ή, όν, d'aucune valeur, de rien; méprisable, vaurien.

Οὔτινος, γεν. τοῦ Ὅστις.

Οὗτος, τούτου (αὕτη, τοῦτο), ἀντνμ. Δεικτ., celui (celle, ce etc)-ci, cela καὶ (οἰκ.) ça, ce, cet. ||. πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τούτῳ, pour ce, pour ce faire, pour cet (à cet) effet, (Λατ.) ad hoc. ||. ἐκ τούτου, de la, en. ||. τί θέλετε νὰ συμπεράνετε ἐκ τούτου; que voulez-vous inférer de la? (ἢ) que voulez-vous en inférer? ||. τούτου δοθέντος; (τεθέντος), ceci posé. ||. ὁ μὲν πράττει τοῦτο, ὁ δὲ ἐκεῖνο, l'un fait ceci, l' autre cela. ||. διὰ τοῦτο, c'est pour cela que, c'est pourquoi, aussi. ||. περὶ τούτου, sur cette affaire, là-dessus, en. ||. ἂς μὴ φιλονεικῶμεν πλέον περὶ τούτου, n'en disputons plus. ||. μὴ ἀνησυχῇς περὶ τούτου, ne t'en inquiète pas. ||. τί δὲν ἔγραψαν περὶ τούτου; que n'a t-on pas écrit là-dessus? ||. περὶ τούτου ἤθελα νὰ σᾶς ὁμιλήσω, c'est de quoi (c' est ce dont) je voulais vous parler. ||. τί θὰ (τί θέλει νὰ) εἴπῃ τοῦτο, que veut dire ceci (cela)? ||. τί τοῦτο; qu'est-ce que ceci? ||. ἐν τούτοις, (φρσ.), en attendant. ||. ἐν τούτοις ἀναπαυθῆτε, reposez-vous, en attendant. ||. μετὰ ταῦτα, (φρσ.), = Ἔπειτα, après cela, après quoi.

Οὕτω ℌ (πρὸ φων.) Οὕτως, ἐπίῤ., ainsi, de cette manière, de la sorte. ||. οὕτως εἰπεῖν, (φρσ.), pour ainsi dire. ||. οὕτως ἢ ἄλλως, de façon (de manière) ou d'autre. ||. ℌ οὕτω καθεξῆς, et ainsi du reste. ||. διότι οὕτως ὠνομάσθη ἡ.., car c'est ainsi qu'on nomma la... ||. τούτων οὕτως ἐχόντων, (φρσ. ἀρχ.), les choses étant ainsi, comme ainsi soit; puisqu'ainsi est (va).

Οὐχ, πρὸ φων. δασ. ἀντὶ Οὐ.

Οὐχὶ, ἐπίῤ. ἀρν. (ἀρχ.) ἀντὶ Ὄχι, ἴδε Οὐ.

Ὀφειλέτης, ου (ὁ), ἀρχ. ὁ Χρεώστης, débiteur.

Ὀφείλω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. ἀντὶ Χρεωστῶ, devoir, être obligé ou tenu de. ||. ὀφείλει νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ, il est tenu de m'indemniser. ||. ὁ νόμος ὀφείλει προστασίαν ἐξ ἴσου πρὸς πάντας τοὺς πολίτας, la loi doit une égale protection à tous les citoyens. ||. τὸ ὀφειλόμενον σέβας, le respect qu' on doit à q.

Ὄφελος (τὸ), avantage; profit, ἴδε καὶ Ὠφέλεια. ||. τί τὸ ὄφελος; à quoi bon? ||. πρὸς ὄφελός του, à l'avantage de q.

Ὀφθαλμία (ἡ), mal d'yeux, opthalmie, θ.

Ὀφθαλμικός, ή, όν, relatif aux yeux, (ἰατρ.) opthalmique.

Ὀφθαλμιῶ, Μ. άσω, avoir mal aux yeux. 2) = Ἐποφθαλμιῶ.

Ὀφθαλμοειδής, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à un oeil, qui en a la forme, (διδακτ.) oculiforme.

Ὀφθαλμός (ὁ), oeil (τὸ πλθ.) yeux (κυρ. ℌ μτνμ.). ||. ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, en un clin d'œil. ||. πρὸ ὀφθαλμῶν, = Ὑπ' ὄψιν, ἴδε Ὄψις. ||. ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ συμφέροντά του, avoir ses intérêts en vue. ||. 'τὸ ἔλαβα πρὸ ὀφθαλμῶν, j'ai pris mon parti.

Ὀφθαλμοφανής, οῦς (ὁ, ἡ), qui parait aux yeux, visible.

Ὀφθαλμοφανῶς, ἐπίῤ., visiblement. ||. ἀποδεικνύω τι ὀφθαλμοφανῶς, faire toucher une chose à l'œil.

Ὀφιοειδής, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un serpent.

Ὄφις, εως (ὁ), serpent.

Ὀφρύς, ύος (ὁ), sourcil; §. (μτφορ. καὶ κατὰ συνκδχ.) air hautain, orgueil, fierté, θ. morgue, θ.

Ὄχ! ἐπιφών. (ἐκφρ. πόνον), aïe! ahi!

Ὀχεία (ἡ), accouplement; (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἵππ.) monte, θ.

Ὄχεντρα (ἡ), κοιν. ἡ Ἔχις, vipère, θ.

Ὀχετός (ὁ), conduit d'eau, canal (de dérivation), saignée, θ. rigole, θ. §. égout.

Ὀχεύω, Μ. εύσω, saillir, couvrir, (ἰδίως ἐπὶ ἵππ.) faire la monte. ||. (μσ.) s'accoupler.

Ὄχημα (τὸ), tout ce qui sert à porter (à voiturer), monture, θ. (συχνότ.) voiture, θ. §. équipage. ||. ἔχει ὄχημα ἴδιον, (κοιν.) il roule carosse. ||. (ἐλλειπτ.) τὸ ὄχημά μου! faites avancer.

Ὄχθη (ἡ), bord (d'un fleuve, d' un fossé etc); rive, θ. rivage; parapet.

Ὄχθος (ὁ), = Ὄχθη, (κυρ.) bord escarpé; butte, θ.

Ὄχι, κοιν. ἀντὶ Οὐχὶ, ἐπίῤ. Ἀρν., non, pas, non pas. ||. ; χρειάζεσθε, ἄλλο τίποτε; — ὄχι πρὸς τὸ παρὸν, avez-vous besoin d' autre chose? — pas pour le présent. ||. ἐνόμιζα ὅτι μήτε θὰ τὸ θυμηθῇ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὄχι καὶ νὰ θυμώσῃ τόσον, je croyais que, bien loin d' être si fort irrité de cela, ne s'en rappelerait pas même le lendemain. ||. ὄχι μόνον, non seulement. ||. ὄχι ὅτι ἦτον ἐχθρός του, ἀλλὰ.., non pas qu'il fût son ennemi, mais... ||. ὄχι τόσον ὀγλίγωρα, pas si vite. ||. ὄχι πολλά, pas trop, pas beaucoup. ||. ὄχι ὅτι θέλω νὰ.., ce n' est pas que je veuille.., non que je veuille... ||. τοῦ εἶπε παστρικὰ τὸ Ὄχι, il refusa tout net. ||. δὲν θέλω νὰ ἀκούσω τὸ Ὄχι, je ne veux pas m'exposer à (m'attirer) un refus.

Ὀχιά (ἡ), κοιν. ἡ Ὄχεντρα.

Ὀχλαγωγία (ἡ), rassemblement (soulevement) du bas peuble, attroupement, émeute, θ.

Ὀχλαγωγικός, ή, όν, propre à

soulever (à ameuter) le peuple, séditieux.

'Οχλαγωγὸς (ὁ, ἡ), qui attroupe ou ameute la populace.

'Οχλαγωγῶ, M. ήσω, attrouper (ameuter, soulever) le peuple, attirer la foule.

'Οχληρία (ἡ), ἀρχ., importunité, θ.

'Οχληρὸς, ά, ὸν, importun, incommode, ennuyeux; choquant, embarassant, fâcheux, fatiguant, gênant. ||. ὀχληρότατος, η, ον, accablant, (qui est) d'une grande incommodité (importunité). ||. ὀχληραὶ ἀναμνήσεις, d'importuns souvenirs.

'Οχλοβοὴ (ἡ), cohue, θ. tumulte, θ. tintamarre, θ. vacarne, brouhaha.

'Οχλοκρατία (ἡ), domination exercée par la populace, ochlocratie, θ.

"Οχλος (ὁ), bas peuple, populace, θ. multitude, θ. foule, θ. presse, θ. ||. σέβεται τὰς προλήψεις τοῦ ὄχλου, respecter les préjugés de la multitude. ||. ὁ ἀμαθὴς (ὁ ἄστατος) ὄχλος, la foule ignorante (inconstante). ||. ὁ χύδην (ὁ συρφετώδης) ὄχλος, la lie du peuple, le menu peuple, la canaille, la racaille.

'Οχοῦμαι (χωρὶς M.), être monté sur (un cheval, une voiture etc).

'Οχυρόνω, M. ώσω, fortifier.

'Οχυρὸς, ά, ὸν, fortifié, fort. ||. τὰ ἐκτὸς τοῦ φρουρίου εἶνε ὀχυρότερα παρὰ τὸ καθ' αὑτὸ φρούριον, les dehors sont encore plus forts que le corps de la place.

'Οχυρότης (ἡ), force d'un lieu fortifié.

'Οχύρωμα (τὸ), lieu fortifié, forteresse, θ. fortification, θ. fort; défense, θ.

'Οχυρωματικὸς, ή, ὸν, qui concerne les fortifications. ||. ὀχυρωματικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art de fortifier (des fortifications), la fortification (καὶ συχνότ.) les fortifications. ||. σπουδάζει τὴν ὀχυρωματικὴν, il étudie les fortifications.

'Οχύρωσις, εως (ἡ), l'action de fortifier, fortification, θ. ||. ἐργάζεται εἰς (τὴν) ὀχύρωσιν τοῦ φρουρίου, on travaille à la fortification de la place.

'Οψάριον (τὸ), ἴδε 'Ψάρι.

'Οψιβλαστὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui pousse tard.

'Οψίγαμος (ὁ, ἡ), ἀρχ. qui se marie ou s'est marié tard.

'Οψιμαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a commencé trop tard à apprendre; (ἐπμ.) mal instruit.

'Οψιμαθία (ἡ), instruction tardive.

"Οψιμος (ὁ, ἡ), qui se fait ou qui vient tard, tardif. ||. 'πωρικὰ ὄψιμα, fruits de l'arrière-saison. ||. (ἀφηρημ.) τὸ ὄψιμον τῶν ὀπωρικῶν (κτλ.), la tardiveté des fruits (etc).

'Οψίπλουτος (ὁ, ἡ), qui n'est devenu riche que très tard; parvenu.

"Οψις, εως (ἡ), aspect, face, θ. mine, θ. coup d'œil. §. (ἰδιαιτ.) teint (vermeil), couleur (du visage), θ. ||. ἔχει ὡραίαν ὄψιν, elle a des belles couleurs. ||. ἔχει ἀχρείαν ὄψιν, il a une mauvaise mine. ||. φοβεῖται μὴ χαλάσῃ τὴν ὄψιν της, alle a peurde gâter son teint. ||. ἄλλαξ' ἡ ὄψις του, il changea de visage (de couleur). ||. ἦλθεν ἡ ὄψις του εἰς τὸν τόπον (της), la couleur lui est revenue, il a repris couleur (ses couleurs). 2) (κοιν. κατὰ μτνμ.) ἡ 'Επιφάνεια, surface, θ. superficie, θ. apparence, θ. §. (ἐπὶ ὑφασμ.) l'endroit. ||. ἐβγαίνει εἰς τὴν ὄψιν (τοῦ νεροῦ), monter à la surface; paraître; sortir. ||. ὕφασμα μὲ δύω ὄψεις, étoffe à deux endroits. 3) (μτφορ.) vue, θ. aspect; §. considération, θ. ||. φρικώδης τὴν ὄψιν, affreux à voir. ||. ἐκ πρώτης ὄψεως, à la première vue, à la première inspection, au premier coup d'œil, de prime abord, du premier abord. ||. ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτῆς ὄψεις, si l'on examine l'affaire sous ses differents aspects. ||. λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, prendre en considération. ||. ἡ Μεγαλειότης Του θέλει λάβει ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκδουλεύσεις σας, Sa Majesté prendra vos services en considération. 4) ἀρχ. ἡ "Ορασις ἢ ὁ 'Οφθαλμὸς, la vue (ou) l'œil. ||. αὐταῖς ὄψεσι, (φρσ.), = Αὐτοψὶ, de mes (ses) propres yeux, oculairement.

'Οψοπωλεῖον (τὸ), ἀρχ., marché aux comestibles.

'Οψοπώλης, ου (ὁ), marchand des comestibles.

'Οψοφάγος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui aime la bonne chère (et surtout) le poisson (les friandises), friand, gourmand.

'Οψωνίζω, M. ίσω, acheter (des comestibles, des vivres), faire la provision, ἴδε 'Ψωνίζω.

'Οψώνιον (τὸ), provision de bouche, ration, θ. vivres, ἴδε καὶ 'Ψώνιον.

Π.

'Παγαίνω, ἴδε Ὑπάγω
Παγγενεὶ, ἐπίρ. (ἀρχ.), avec toute la nation, en masse; totalement.
Παγετὸς (ὁ), ἀρχ. ἡ Παγωνιὰ, gelée, θ.
Παγετώδης, ους (ὁ, ἡ), glacial, glacé, glaçant.
Παγιδεύω, Μ. εύσω, attirer (envelopper; prendre) dans le piége, attraper.
Παγιόνω Μ. όσω, rendre solide (durable), affermir, consolider
Πάγιος, α, ον, solide, ferme, durable.
Παγιότης, ητος (ἡ), consistance, θ. solidité, θ.
Παγὶς, ίδος (ἡ), piége, traquet, traquenard, trappe, θ. (μτφορ.) ruse, embûche, θ. attrape, θ. tromperie, θ.
Παγίωσις, εως (ἡ), l'action de rendre ou de devenir solide (ferme etc), affermissement.
Πάγκακος (ὁ, ἡ), très-méchant.
Πάγκαλος (ὁ, ἡ), qui est de toute beauté, très-beau, (οἰκ.) bellissime.
Πάγκοινος (ὁ, ἡ), commun à tous; universel.
Παγκόσμιος (ὁ ἡ), commun à tout le monde; universel.
Πάγκρεας (τὸ), ἀνατομ., pancréas.
Παγοθήκη (ἡ), νλγ., glacière, θ.
Παγόνω, Μ. όσω, glacer, geler; figer, congeler, ἴδε και Πήζω. ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.) se geler, se glacer, se congeler, prendre; §. être transi de froid; (μτνμ.) demeurer stupéfait. ||. ὁ ὑδράργυρος παγόνει εἰς τοὺς τριάντα-ἕνα βαθμοὺς, le mercure se congèle à trente et un degrés. ||. τὸ 'λάδι παγόνει (πήζει), l'huile se fige. ||. τὸ ποτάμι πάγωσε, la rivière a gelé (a pris). ||. αἱ ἀένναοι πηγαὶ δὲν παγόνουν ποτὲ, les fontaines d'eau vive ne glacent jamais. ||. τὸ χαδοῦζι (ἡ δεξαμενὴ) ἀρχίζει νὰ παγόνῃ, le bassin commence à se glacer. ||. (ὑπερβολ.) πάγωσαν τὰ πόδια του, les pieds lui ont gelé. ||. (καὶ μτνμ.) καθὼς τὸ εἶδα, πάγωσε τὸ αἷμα μου, à cette vue, mon sang se glaça. ||. ὁ παγωμένος Ὠκεανὸς, ἡ παγωμένη θάλασσα, (Γεωγρφ.), la mer glaciale.
Πάγος (ὁ), glace, θ. ||. κομμάτι πάγου, (κρούσταλλον), glaçon. 2) = Παγωνιὰ, gelée, θ. ||. πολλαὶ ἐλαῖαι ἐχάλασαν ἀπὸ τὸν πάγον, beaucoup d'oliviers furent détruits par la gelée.
Παγοῦρι (τὸ), κοιν. ὁ Πάγουρος, poupard.
Παγουρομάννα (ἡ), ὀστρακόδ., crabe, araignée de mer; pagul.
Πάγουρος (ὁ), ὀςρακόδ., cancre, poupard, pagurus.
Παγχάλεπος (ὁ, ἡ), ἀρχ., extrêmement difficile.
Πάγχρυσος (ὁ, ἡ), = Ὁλόχρυσος.
'Πάγω, ἴδε Ὑπάγω.
Πάγωμα (τὸ), congélation, θ.
Παγῶνι (τὸ), πτν., paon (προφ. pan).
Παγωνιὰ (ἡ), gelée, θ. temps de glace. ||. κάμνει μεγάλην (φρικτὴν) παγωνιὰν, il gèle très-fort. ||. ἦτον τοιαύτη παγωνιὰ, ὥστε ἔσκαναν αἱ πέτραι, (φρσ. ὑπερβολ.), il gelait à pierre fendre.
Παγωτὸν (τὸ), boisson glacé, glace, θ. ||. παγωτὸν μὲ γάλα (μὲ λειμώνι' κτλ.), glace à la crême (au citron etc.).
Παζαρεύω, Μ. εύσω, marchander, traiter, négocier. ||. παζαρεύω νὰ ἀγοράσω κτῆμα (οἰκίαν κτλ.), traiter d'une terre (d'une maison etc).
Παζαρήσιος, α, ον, qui se fait ou se vend au marché (aux halles).
Παζάρι (τὸ), κοιν. ἡ Ἀγορὰ, marché, halle, θ. bazar. ||. αὔριον εἶνε παζάρι, demain il y a marché, c'est demain jour de marché. ||. εἰς τὴν δεῖνα πόλιν γίνεται παζάρι δὶς τοῦ ἔτους, il y a marché dans telle ville deux fois l'année. 2) marché (fait entre l'acheteur et le vendeur). ||. ἤμουν εἰς τὰ παζάρια μαζῆ του διὰ τὸ ἄλογόν μου, j'étais en marché avec lui pour mon cheval. ||. μοῦ ἐχάλασε τὰ παζάρια, il courut sur mon marché, il a gâté mon marché.
Παζὶ (τὸ), κοιν. τὸ Βλίτον καὶ τὸ Λάπαθον.
Παθαίνω, Μ. (θὰ) πάθω, souffrir; subir, éprouver. ||. τί ἔπαθα ὁ ἄθλιος! quel malheur vient de m'arriver. ||. τί ἔπαθες καὶ.., que vous est-il arrivé donc pour..? ||. ἔπαθα ἓν παράξενον πρᾶγμα, il m'est arrivé quelque chose de bien étrange. ||. τὸ ἔπαθε, τὴν ἔπαθε, (φρσ.), il est flambé, il en a, il en a dans l'aile. ||. πάλιν τὴν ἔπαθε, le voilà encore flambé! ||. θὰ τὴν πάθῃ! il en aura.
Πάθημα (τὸ), ce qu'on éprouve, accident, malheur, infortune, θ. souffrance, θ. ||. τὰ παθήματα μαθήματα, (παροιμ.), en souffrant on apprend.
Παθητικὸς, ἡ, ὸν, susceptible d'affection, impressionnable, passible; (συνήθ.) passif. §. propre à exciter les passions (à émouvoir), pathétique.
Παθητικῶς, ἐπίρ., d'une manière pathétique, pathétiquement; (γρμτ.) passivement, au passif.
Παθογνωμικὸς, ἡ, ὸν, propre à faire connaître une maladie, pathognomonique.
Παθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), propre à connaître une maladie par les symptômes (par les signes pathognomoniques).
Παθολογία (ἡ), pathologie, θ.
Παθολογικὸς, ἡ, ὸν, pathologique.
Πάθος, ους (τὸ), ἀρχ. = Πάθημα, souffrance, θ. malheur, revers, disgrâce, θ. calamité, θ. ||. τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, (Ἐκκλησ.), la passion. ||. ἡ ἑβδομὰς τῶν παθῶν, (Ἐκκλησ.), la

semaine de la passion. §. τὰ τέσσαρα πάθη τῆς ἀριθμητικῆς, les quatres(premières)règles. 2) (συχνότ.) passion, θ. §. (ἰδιαιτ.) animosité, θ. inimitié, θ. §. rancune, θ. ressentiment. §. (ῥτρ.) émotion vive (qu'un orateur excite dans l'ame des auditeurs ou un acteur dans celle des spectateurs); le pathétique; (ἐπὶ κακοῦ) chaleur factice du discours, faux pathétique, pathos. ||. φυλάττω πάθος, ἴδε Μνησικακῶ. ||. τὸν ἔχω πάθος, je lui en veux, je lui garde rancune. ||. νικᾷ τα πάθη του, triompher de ses passions. ||. ἡ μέθη τῶν παθῶν, l'ivresse des passions. ||. ὁ ῥήτωρ κινεῖ τὰ πάθη, l'orateur remue (émeut) les passions. 3) (κοιν.) ἀντὶ Νόσος, maladie (chronique), θ. affection, θ.

Πάθω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Παθαίνω.

Παιγνιδάκι (τὸ), petit jouet, amusette, θ.

Παιγνίδι (τὸ), κοιν. τὸ Παίγνιον, jouet, babiole, θ. ||. παιγνίδι διὰ τὰ παιδιὰ, jouet d'enfants, bimbelot. ||. ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν τοιαῦτα παιγνίδια, bimbelotier. 2) ἡ Παιδιὰ, jeu. ||. θέλετε νὰ παίξωμεν ἓν παιγνίδι; voulez-vous faire une partie? ||. ἐπῆρεν (ἐκέρδισε) τὸ παιγνίδι, il a gagné la partie. ||. τοῦ ἔπαιξαν ἓν (τὸν ἔβγαλαν εἰς τὸ) παιγνίδι, on lui joua un tour (une pièce), on lui fit une pièce, on le tourna en ridicule, on le mystifia. ||. τὸ σκυλὶ τοῦτο κάμνει (ἠξεύρει) διάφορα παιγνίδια, ce chien-là fait (sait) différents tours. 3) (πλθ.) instrument de musique.

Παιγνιδιάρης, α, ικον, κοιν. ὁ Παιγνιώδης.

Παιγνιδιάτωρας (ὁ), joueur d'instrument; ménétrier (ἰδιαιτ. ὁ παίζων τὸ βιολί).

Παίγνιον (τὸ), objet d'amusement ἢ (μτφορ.) de dérision, jouet. ||. ἔγινε παίγνιον τῆς τύχης, il devint le jouet de la fortune.

Παιγνιώδης, ους (ὁ, ἡ), enjoué, badin, facétieux.

Παιδαγωγεῖον (τὸ), école d'enfans; maison d'éducation, θ. institution, θ.

Παιδαγωγία (ἡ), éducation (d'enfans), θ.

Παιδαγωγὸς (ὁ, ἡ), gouverneur ou précepteur d'enfans, (θηλ.) gouvernante; instituteur, -trice.

Παιδαγωγῶ, Μ. ήσω, élever (instruire) des enfans.

Παιδάριον (τὸ), petit enfant.

Παιδαριώδης, ους (ὁ, ἡ), propre aux enfans, puéril. ||. ἔργον ἢ λόγιον παιδαριῶδες, puérilité, θ. enfance, θ. enfantillage.

Παιδαριωδῶς, ἐπίρ., à la manière des petits enfans, puérilement.

Παιδεία (ἡ), éducation, θ. instruction, θ.; savoir; ἴδε καὶ Ἐκπαίδευσις. 2) = Τιμωρία, punition, θ. châtiment, peine, θ.

Παιδεραστὴς, οῦ (ὁ), pédéraste.

Παιδεραστία (ἡ), pédérastie, θ.

Παιδευτήριον (τὸ), maison (établissement) d'instruction, école, θ., ἴδε Διδακτήριον.

Παιδεύω, Μ. εύσω, châtier, punir; §. (συνκδχ.) élever, instruire; former. ||. (κυρ. εὔχρ. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Πεπαιδευμένος, η, ον, qui a de l'instruction, bien élevé, instruit, éclairé, savant. ||. ἀνὴρ πολλὰ πεπαιδευμένος, un homme d'une grande instruction (fort instruit).

Παιδιὰ (ἡ), jeu (d'enfans), amusement; passe-temps, badinage.

Παιδικὸς, ή, ὸν, d'enfant, relatif ou propre aux enfans ou à l'enfance, enfantin.

Παιδιόθεν, ἐπίρ., dès l'enfance.

Παιδίον (τὸ), enfant. ||. τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον, (παροιμ.), c'est bien l'enfant de sa mère. ||. εἶσε παιδὶ, μὴ γίνεσαι παιδί! (φρσ.), enfant que vous êtes. 2) (ὑπηρέτης νέος κυρ. ἐργαστηρίου) garçon. ||. παιδὶ, δός μας σκαμνιὰ, garçon, donnez-nous des chaises. ||. δὸς τίποτε εἰς τὰ παιδιὰ, donnez quelque chose aux garçons.

Παιδίσκη (ἡ), ἀρχ., petite fille, jeune servante, θ.

Παιδογόνος (ὁ, ἡ), relatif à la procréation des enfans; prolifique. ||. τὰ παιδογόνα μόρια, les parties honteuses.

Παιδοκομῶ, Μ. ήσω, enfanter.

Παιδοκτονία (ἡ), infanticide.

Παιδοκτόνος (ὁ, ἡ), infanticide.

Παιδολέτειρα (ἡ), ἀρχ., celle qui fait périr les enfans ou ses propres enfans.

Παιδοποιΐα (ἡ), procréation d'enfans.

Παιδοποιὸς (ὁ, ἡ), qui fait (qui procrée) des enfans.

Παιδοποιῶ, Μ. ήσω, faire (procréer) des enfans.

Παιδοτρίβης, ου (ὁ), ἀρχ., qui forme le corps des enfans par des excercices gymnastiques, maître d'école, précepteur, instituteur.

Παίζω, Μ. παίξω, jouer; prendre ses ébats, se jouer (se faire un jeu) de; plaisanter (badiner) sur. ||. παίζω κιθάραν, pincer la guitare, ἴδε καὶ Κιθαρίζω. ||. παίζω χαρτιὰ (τάβλι, δάμαν κτλ.), jouer aux cartes (au trictrac, aux echecs etc). ||. παίζω τὴν τυφλομυῖγαν, jouer au colin maillard. ||. (καὶ ἑλλ. ἢ ἀπολ.) δὲν ἠξεύρει νὰ παίξῃ, il ne sait pas jouer. ||. παίζει καλὰ, πλὴν δὲν ἔχει τύχην (τὸν κατατρέχει τὸ χαρτὶ), il joue bien, mais il joue de malheur. §. τὸ εἶπε παίζων (ἀστεϊζόμενος), il a dit cela par manière de jeu. ||. παίζων λέγει ταῦτα ἢ σπουδάζων; est-ce sérieusement ou pour plaisanter qu'il parle ainsi? est-ce qu'il rit, ou s'est tout de bon?

Παίξιμον (τὸ), l'action de jouer.

Παιπάλη (ἡ), ἀρχ., poudre (à poudrer les cheveux), θ.

Ἱαίρνω, Μ. (θὰ) ʼπάρω, prendre; enlever, ôter, (καὶ εἰς μερικὰς φρσ.) avoir. ||. ʼπαίρνω ἀπὸ καταγῆς, ramasser. ||. ʼπαίρνω ʼπίσω, recouvrer, ἴδε ἢ Ἀνακτῶμαι. ||. ʼπαίρνει μαζῆ του,

emporter avec soi. ||. 'πάρε τον μαζῆ σου, emmenez-le. ||. τὸν 'πῆρε μαζῆ του, il l'a amené avec lui ; (ἐπὶ πραγμ.) il l'a emporté. ||. 'πάρετο εἰς τὸ 'σπίτι σου, emportez-le chez vous. ||. τὸν 'πῆρε τὸ ῥεῦμα (τὸ ποτάμι), il fut emporté (entraîné) par le courant. ||. τὸν 'πῆρεν ἡ πανοῦκλα, la peste l'emporta (l'a enlevé, l'a troussé). ||. τὸν 'πῆρεν ὁ θεὸς, (φρσ.), ἀντὶ Ἀπέθανε (κατ' εὐφημ.), Dieu vient de l'appeler à lui. ||. ὁ ἄνεμος 'πῆρε τὸ σκιάδι μου, le vent emporta mon chapeau. ||. θὰ περάσω νὰ σᾶς 'πάρω, ἵνα ὑπάγωμεν εἰς τὸ θέατρον, je vous prendrai en passant (j' irai vous prendre) pour aller au spectacle. ||. ἐλησμόνησε νὰ 'πάρῃ (ἐνν. μαζῆ του) τὸ ὡρολόγι του, il a oublié de prendre sa moutre. ||. τοῦ 'πῆραν (τοῦ ἔκλεψαν) τὸ ὡρολόγι του, on lui a pris sa montre. ||. τῆς ἐπῆρ' ἕνα φιλὶ, il cueillit un baiser sur ses levres. ||. τοῦ 'πῆραν τὴν θέσιν του, on lui a ôté sa place (son emploi). ||. ὁ ἔρως τοῦ 'πῆρε τὸν νοῦν, l'amour lui a ôté la raison. ||. αὐτὸ τὸ στάγμα (τὸ νερὸν) 'παίρνει ταὶς περκνάδαις, cette eau ôte (fait en aller) les taches (les rousseurs). ||. 'πάρε τα μὲ τὸ σφογγάρι, passez l'éponge sur (cette table etc). ||. 'παίρνω τὸν λόγον (τὴν ὑπόσχεσίν) μου ὀπίσω, retirer (dégager) sa parole. ||. 'παίρνω λόγια (παρά τινος), faire parler quelqun, lui tirer les vers du nez. ||. 'παίρνω τι ἐπάνω μου (μὲ συμφωνίαν ἢ ὑπόσχεσιν νὰ τὸ τελειώσω), prendre sur soi, répondre de qc., s'en charger ; entreprendre un ouvrage à forfait, ἴδε καὶ Ἐργολαβῶ. ||. ὅ,τι ποῦν, τὸ 'παίρνει ἐπάνω του, il se fait l' application de tout ce qu'on dit. ||. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδοχήν): 'παίρνει ἐπάνω του, (ἀρχίζει νὰ μεγαλοπιάνεται), il se redresse, il commence à se redresser. ||. τί θὰ μοῦ 'πάρῃς δι' αὐτό ; combien me ferez-vous payer cela? combien me le ferez-vous ? ||. 'ξεύρεις πόσα 'παίρνει (ἐνοίκιον) ἀπ' αὐτὸ τὸ 'σπίτι (τὸ ὑποστατικὸν κτλ.) ; savez-vous combien il retire de cette maison (de cette domaine etc)? ||. 'παίρνει δέκα χιλιάδας δραχμὰς εἰσόδημα ἀπὸ τὸ κτῆμά του, il tire dix mille francs de rente de sa terre. ||. ἦτον σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ πάρῃ τοὐλάχιστον τὰ κεφάλαιά του, il était à peu près sûr de rentrer au moins dans ses fonds. ||. 'παίρνω φωτιὰν, (ἀνάπτομαι), prendre feu. ||. τὸ φόρεμά του 'πῆρε φωτιὰν, ἴδε Πιάνω. ||. τὰ ὑποδήματα 'παίρνουν νερὸν, les bottes percent (puisent l'eau). ||. αὐτὴ ἡ σκάλα 'παίρνει (τὸ) φῶς ἀπὸ 'πάνω, cet escalier reçoit son jour du haut du bâtiment. ||. τὸ κρασὶ τοῦτο 'πῆρε (μίαν) ἀηδεστάτην γεῦσιν ἀπ' αὐτὸ τὸ βαρέλι, ce vin a contracté un goût fort désagréable dans ce tonneau. ||. 'πῆρα τὸ γράμμα σου, ἴδε Λαμβάνω. ||. 'παίρνω ἀντίγραφον (ἐπιστολῆς, εἰκόνος κτλ.), tirer copie (d'une lettre, d'un dessin etc). ||. 'παίρνω δρόμον, avancer chemin. ||. 'παίρνω τὸν συντομώτερον δρόμον, couper par le plus court (chemin). ||. δὲν 'παίρνει ἀπὸ λόγια, (εἶνε ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος), il n'entend ni rime ni raison, la raison n'a pas de prise sur son esprit. ||. τὸ 'παίρνω ἀπόφασιν (ἢ) πρὸ ὀφθαλμῶν, prendre son parti. §. πόσον 'παίρνει τὸ ἀγγεῖον, ἴδε Χωρῶ. ||. 'παίρνω ἰατρικὸν, s'administrer un médicament. ||. πόσον τὸ 'πῆρες (τὸ ἠγόρασες) ; pour combien l'avez-vous eu ? ||. ||. τὸ 'πῆρα πολλὰ 'φθηνὰ, je l' ai eu à très-bonne marche. ||. αὐτὸς θὰ 'πάρῃ τὸ βραβεῖον, c'est lui qui aura le prix.

Παῖς, παιδὸς (ὁ καὶ ἡ), ἀρχ. τὸ Παιδίον, enfant. ||. δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων, allons, enfants de la patrie.

Πακτόνω, Μ. ώσω, prendre ou donner à ferme, affermer.

Πάκτωμα (τὸ) καὶ

Πάκτωσις (ἡ), l'action de prendre ou donner à ferme (d'affermer).

Παλαβὸς, ἡ, ὸν, niais, imbécile.

Παλάθη (ἡ), ἀρχ., cabas de figues.

Πάλαι καὶ (ἐνάρθρ.) Τὸ πάλαι, ἐπίρ. (ἀρχ.), anciennement. ||. πάλαι ποτὲ, jadis, autrefois. 2) κοιν. ἀντὶ Πάλιν.

Παλαιόνω, Μ. ώσω, user, (ἐπὶ φορεμ.) fripper. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) vieiller, s'user. §. (μτφορ. ἐπὶ νοσημ., καταχρήσ. κτλ.) s'invétérer, invétérer. ||. δὲν πρέπει ν' ἀφίνῃ τις τὰς ἀσθενείας νὰ παλαιόνουν, il ne faut pas laiser iuvétérer les maladies.

Παλαιὸς, ἁ, ὸν, vieux, vieil, ancien, antique ; (συνκδχ.) passé ; suranné ; usé ; chetif. ||. τὸν παλαιὸν καιρὸν, = Τὸ πάλαι. ||. ἡ παλαιὰ διαθήκη, le vieux (l'ancien) testament. ||. παλαιὰ φιλία, une amitié de vieille date. ||. παλαιὸς στρατιώτης, vieux soldat. ||. εἴμεθα παλαιοὶ φίλοι, nous sommes des vieux amis. ||. ἡ παλαιὰ μέθοδος, la vieille methode. ||. » ἀποδύομαι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, « (φρσ. Γρφ. παροιμ.), depouiller le vieil homme (le vieil Adam). ||. οἱ παλαιοὶ (ἄνθρωποι) ἦσαν, λέγεται, ῥωμαλεώτεροι τῶν νῦν, les hommes d'autrefois étaient, dit-on, plus robustes que ceux d'aujourd'hui.

Παλαιότης, ητος (ἡ), vétusté, θ. ancienneté, θ.

Παλαιστὴς, οῦ (ὁ), lutteur.

Παλαιστικὸς, ἡ, ὸν, relatif aux lutteurs ou à la lutte.

Παλαίστρα, ας (ἡ), lieu ou l'on s'exerçait à la lutte, palestre, θ.

Παλαίω (προφ. κοιν. Παλαίβω), Μ. παλαίσω καὶ (χυδ.) Παλεύσω, lutter (κυρ. καὶ μτφορ.), être aux prises avec q. ||. παλαίει μὲ τὸν θάνατον, il est aux prises avec la mort.

Παλαίωσις, εως (ἡ), état de vieillesse, vétusté, θ.

Παλαμάρι (τὸ), câble ; amarre, θ. ||. τὸ μεγάλον (χονδρότερον) παλαμάρι τοῦ καραβιοῦ, le grand câble, le maître câble.

Παλάμη (ἡ), la paume de la main ; (συνκδχ.) palme, θ. ἴδε Σπιθαμή.

Παλαμίζω, Μ. ίσω, (ναυτ.), donner le suif (à un bâtiment), suifer, espalmer.

Παλαμύδα (ἡ), 'ψ. (espèce de) thon, pélamyde, θ.

Παλάτιον (τὸ), palais (ἰδιαιτ. τὸ Βασιλικὸν), ἴδε καὶ Αὐλή. 2) (οἰκία μεγιστᾶνος, πρέσβεως κτλ.) hôtel. ||. τὸ—τῆς Γαλλικῆς (κτλ.) πρεσβείας, l'hôtel de France (etc).

Πάλη (ἡ), lutte (κυρ. καὶ μτφορ.), θ.

Παληάλογον (τὸ), mauvais cheval, haridelle, θ. criquet, mazette, θ. rosse, θ. méchante rosse.

Παληάνθρωπος (ὁ), homme de rien, cuistre.

Παληογουροῦνα (ἡ), ἴδε Παληόσκροφα.

Παληόπανον (τὸ), chiffon, chiffe, θ.

Παληοπάπουτσον (τὸ), vieux soulier, savate, θ.

Παληόρουχον (τὸ), vieil habit, friperie, θ.

Παληὸς, ά, ὸν, ἴδε Παλαιός.

Παληόσκροφα (ἡ), vieille coche, θ.

Παληόσπιτον (τὸ), vieille (méchante) masure, θ.

Παληόχαρτον (τὸ), un chiffon de papier; paperasse, θ. vieille paperasse.

Παλιγγενεσία (ἡ), ἀρχ., régénération, θ. (μτφορ.) restauration, θ. ('Εκκλησ.) résurrection, θ.

Παλιγκάπηλος (ὁ), ἀρχ. ὁ Μεταπράτης, revendeur.

Παλίμβουλος (ὁ, ἡ), qui change souvent de résolution, inconstant, versatile.

Παλιμβουλία (ἡ), changement de résolution, inconstance, θ. versatilité (de caractère, de sentiments etc), θ.

Παλίμπαις, αιδος (ὁ, ἡ), qui revient à l'enfance, tombé en enfance.

Πάλιν, ἐπίρ., de nouveau, derechef; encore une fois (un coup), une seconde fois, (καὶ εἰς τὰ σύνθ. διὰ τοῦ) re. ||. ῥίπτω πάλιν, rejeter. ||. ἔρχομαι (γίνομαι, ἐβγαίνω κτλ.). πάλιν, ἴδε Ξαναέρχομαι (-γίνομαι, -βγαίνω κτλ.). ||. τὸ ταχυδρομεῖον, ἅμα ἔλθῃ σχεδὸν, ἀναχωρεῖ πάλιν, la poste repart presque au même instant qu'elle arrive. ||. ἰδοὺ ὅτι ἐξάπτεσαι πάλιν, voilà encore que tu t'échauffes. ||. ἐβιάσθη νὰ βάλῃ πάλιν ἐνέχυρον τὰ πετράδιά του, il a été obligé de rengager ses pierreries. ||. νά τον πάλιν! le voilà encore.

Παλινδικία (ἡ), ἀρχ., revision d' un procès ; second jugement.

Παλινδρομία (ἡ), ἀρχ. retour.

Παλίνδρομος (ὁ, ἡ), qui revient sur ses pas.

Παλινδρομῶ, Μ. ήσω, revenir sur ses pas, rebrousser chemin; (ἰατρ. ἐπὶ ἐξανθημ.) rentrer. ||. τὸ απόστημα ἐπαλινδρόμησε, (κοιν. ἐκτύπησε μέσα), l' abcès est rentré. il y a une rentrée.

Παλινῳδία (ἡ), retraction, θ. désaveu, palinodie, θ. dédit.

Παλινῳδῶ, Μ. ήσω, chanter la palinodie, se retracter se dédire.

Παλίουρος (ὁ), εἶδ. θάμν. (ἀκανθ.), épine de Christ, porte-chapeau, paliure.

Παλίρροια (ἡ), flux et reflux, flot et jusant, marée. θ. ||. αἱ παλίρροιαι αὐξάνουν περὶ τὰς ἰσημερίας, les marées sont hautes aux équinoxes, ἴδε καὶ Ἄμπωτις καὶ Πλημμυρίς.

Παλλάδιον (τὸ), palladium. ||. (συνήθ. μτφορ.) ἡ ἐλευθεροτυπία εἶνε τὸ παλλάδιον τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐθνῶν, la liberté de la presse est le palladium de la liberté des nations.

Παλλακὶς, ίδος (ἡ), concubine, θ. maîtresse, θ. ||. ἡ μετὰ παλλακίδος συμβίωσις, concubinage. ||. ὁ συζῶν μὲ παλλακίδα, concubinaire.

Παλληκαρήσια, ἐπίρ., bravement, vaillament, en homme de cœur (d'honneur). ||. ἐφέρθησαν παλληκαρήσια, il se comportèrent en gens de cœur, ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.

Παλληκάρι (τὸ), adolescent; garçon ; (οἰκ.) gars ; (συνκδχ.) homme de cœur, brave, vaillant, courageux. ||. ἐφέρθησαν ὡς ἂν παλληκάρια, il se sont conduits en gens de cœur (en gens d'honneur).

Παλληκαριὰ (ἡ), trait de courage, coup de bravoure, bravoure, θ. exploit.

Πάλλομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., palpiter.

Παλμὸς (ὁ), vibration, θ. pulsation, θ. palpitation, θ.

Παλμώδης, ους (ὁ, ἡ), qui ressemble à (ou qui est accompagné) des palpitations.

Παλοῦκι (τὸ), pieu, pal; poteau. ||. παλοῦκι διὰ σήλωμα δένδρων (κλημάτων κτλ.), échalas. ||. στέκεται 'σὰν τὸ παλοῦκι, être planté comme un piquet (comme une quille), se tenir droit comme un échalas. ||. ἄνθρωποι τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, (φρσ.), des gens de sac et de corde.

Παλουκώνω, Μ. ώσω, empaler.

Παλούκωμα (τὸ), empalement.

Παμμίαρος (ὁ, ἡ), très-impur ; infâme, execrable.

Παμπάλαιος (ὁ, ἡ), très-vieux, très ancien, qui est de toute ancienneté.

Παμπληθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), très -nombreux, en foule.

Πάμπολυς, παμπόλλου (πάμπολλαι, πάμπολλα), extrêmement nombreux.

Παμπόνηρος (ὁ, ἡ), très-pervers, très-méchant ; §. très-fin, prodigieusement malicieux. ||. ἡ ἀλώπηξ εἶνε ζῶον παμπόνηρον, le renard est un animal très-fin.

Πάμπτωχος (ὁ, ἡ), qui est d'une extrême pauvreté, extrêmement pauvre, gueux.

Παμφάγος (ὁ, ἡ), qui mange

tout ou de tout, omnivore, vorace, glouton.

Παμψηφεὶ, ἐπίῤ., d'un soufrage unanime, à l'unanimité des suffrages. ||. ἐξελέχθη παμψηφεὶ, il a été élu à l'unanimité, il a reuni tous les suffrages.

Πᾶν, οὐδ. τοῦ Πᾶς.

Πανάγαθος (ὁ, ἡ), très-bon.

Πανάγιος, α καὶ ος, ον, très-saint. ||.(οὐσ.)Παναγία,(ἡ Θεοτόκος), la Notre-Dame, la sainte Vierge. ||. (τὸ ὑπερθ.) Παναγιώτατος, (ὡς τίτλ. τοῦ Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δυτ. τοῦ Πάππα), très-Saint-Père.

Παναγιότης, ότητος (ἡ), ὡς τίτλος Πατριάρχου καὶ παρὰ τοῖς Δυτ. τοῦ Πάππα, Sainteté. ||. ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης (ἡ) ἡ Α. Π. ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, Sa Sainteté (ou) S. S. le Patriarche Oecuménique.

Πανάθλιος, α, ον, très-malheureux.

Παναιράκι (τὸ), petite corbeille, θ. corbillon, panier à ouvrage (κυρ. ὅπου ἀποθέτουν αἱ γυναῖκες τὸ ἐργόχειρόν των).

Παναῖρι (τὸ), panier, corbeille, θ. manne (κυρ. τὸ στενόμακρον διὰ τὰ σκεύη τῆς τραπέζ.), θ.

Παναιριὰ (ἡ), le contenu d'un panier (etc.), corbeillée, θ. panerée, θ.

Πανάκεια (ἡ), remède universel, panacée, θ.

Παναρμόνιος (ὁ, ἡ), très-harmonieux.

Πανᾶς, ᾶ (ὁ), ouvrier en toile ou marchand de toile, linger, toilier.

Πανδαμάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), ἀρχ. (Π.), qui vient à bout de tout. ||. (κυρ.) ὁ —χρόνος, le temps qui dévore (qui detruit) tout.

Πάνδεινος (ὁ, ἡ), extrêmement fâcheux (grave). ||. ὑπέφερε τὰ πάνδεινα, il a essuyé toutes sortes de mauvais traitemens.

Πανδέκται (αἱ), recueils qui contiennent toutes sortes de matières; (ἰδιαιτ.) Pandectes, θ. πληθ. (ou) Code de Justinien, Digeste.

Πανδημεὶ, ἐπίῤ., avec tout le peuple, en masse.

Πάνδημος (ὁ, ἡ), de (ou) pour tout le peuple, général, universel. 2) public, commun.

Πανδήμως, ἐπίῤ., généralement, universellement.

Πανδοχεῖον (τὸ), hôtellerie, θ. auberge

Πανδοχεὺς, έως (ὁ), aubergiste, hôte.

Ἡανδρεύω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), κοιν. ἀντὶ Ὑπανδρεύω.

Ἡανδρολόγημα (τὸ), συνήθως εἰς τὸ πληθ. Ἡανδρολογήματα, projets de mariage.

Πανελλήνιον (τὸ), assemblée de tous les Hellènes; la totalité de la nation Hellenique.

Πανεπιστημεῖον (τὸ), université, θ. (καὶ εἴς τινα μέρη) académie, θ.

Πανηγυρίζω, Μ. ίσω, célébrer une fête solennelle, solenniser.

Πανηγύρι (τὸ), κοιν. ἡ Πανήγυρις. 2) (ἰδιαιτ. ἡ ἐμπορικὴ) foire, θ. ||. τὸ—τῆς Λειψίας, la foire de Leipsik.

Πανηγυρίζω, Μ. ίσω, celébrer solemnellement.

Πανηγυρικὸς, ὴ, ὸν, propre ou relatif à une fête publique (à une solennité), solennel, pompeux, panégyrique. ||. κάμνω τὸν πανηγυρικὸν (ἐνν. λόγον) τινος, (τὸν ὑπερεπαινῶ, τὸν ἐκθειάζω), faire le panégyrique (καὶ οἰκ. l'alléluia) d'une personne, le prôner.

Πανηγυρικῶς, ἐπίῤ., solennellement, pompeusement.

Πανήγυρις, εως (ἡ), fête publique, θ. solennité, θ.

Πάνθηρ, ηρος (ὁ), ζ., panthère, θ.

Πανὶ (τὸ), étoffe, θ. toile, θ. §. linge. ||.-τοῦ καραβιοῦ, voile, θ. ||. κάμνω (σηκόνομαι εἰς τὰ) πανιὰ, mettre à la voile. ||. ὁ στόλος ἐσηκώθη πάλιν (ἐξανασηκώθη) εἰς τὰ πανιὰ, la flotte avait remis à la voile. ||. ὁ στόλος εἶνε εἰς τὰ πανιὰ, l'escadre est appareillée. ||. στέκομαι 'ς τὰ πανιὰ, (ναυτ.), mettre en panne. ||. ἕνα κομμάτι πανὶ, un morceau de linge. ||. σφόγγισέ το μὲ ἕνα πανὶ, essuyez-le avec un linge. §. τὰ πανιὰ (τὰ τυλίγματα, τὰ σπάργανα) βρέφους, la couche. θ. ||. ἄλλαξε τὰ πανιὰ τοῦ παιδιοῦ, changez l'enfant de couches, remuez l'enfant.

Πανίερος (ὁ, ἡ), ἀρχ., très-Saint ||. (συνήθ. εὔχρ. τὸ ὑπερθ.) Πανιερώτατος (ὡς τίτλος ἐπισκόπ.). ἴδε τὸ ἑπμ.

Πανιερότης (ἡ), (συνήθ. ὡς τίτλ. ἐπισκόπ.), grandeur, θ. ||. ἡ Πανιερότης Σας, Votre Grandeur.

Πανικὰ (τὰ), πληθ., le linge, les linges, (περιληπτ.) lingerie, θ. toilerie, θ. ||. ἐμπορεύεται πανικὰ, il fait le commerce de linge, il commerce en linge.

Πανικὸς (ὁ), κυρ. φόβος (terreur) panique.

Πανοικεὶ καὶ

Πανοικεσία, ἐπίῤ., avec toute la famille.

Πανοπλία (ἡ), armure (complète), θ.

Πανοῦκλα (ἡ), κοιν. ἡ Πανώλης.

Πανουκλιάρης, α, ικον καὶ

Πανουκλιασμένος, η, ον, pestiféré. §. pestilentiel.

Πανουργία (ἡ), fourberie, θ. malice, θ. astuce, θ. finesse, θ. ruse, θ. supercherie, θ.

Πανοῦργος (ὁ, ἡ), fourbe, rusé, cauteleux, astucieux, artificieux, retors; coquin.

Πανσέληνος (ἡ), pleine lune, θ. ||. ἡ πανσέληνος, la lune dans son plein.

Πάνσεπτος (ὁ, ἡ), très-vénérable, très-auguste.

Πάνσοφος (ὁ, ἡ), très-sage.

Πανσόφως, ἐπίῤ., très-sagement.

Πανσπερμία (ἡ), mélange de toutes sortes de graines; (μτνμ.) salmigondis; farrago.

Πανστρατιᾷ, ἐπίῤ., avec toute l'armée.

Πάντα, ἐπίῤ. κοιν. ἀντὶ Πάντοτε. ||. διὰ πάντα, pour toujours, pour jamais. ||. ἔχε ὑγείαν διὰ πάντα, adieu pour jamais. ||. μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα, une bonne fois, une fois pour toujours.

Παντάπασι(ν), ἐπίῤ. tout-à-fait, entièrement, absolu-

ment; §. (μὲ τὰς ἀρν.) nullement, du tout, point du tout, pas du tout, ἴδε ἢ Ὁλότελα. ||. δὲν ἐταράχθη παντάπασιν, il ne se déconcerta pas le moins du monde.

Πανταχόθεν, ἐπίῤ., de tous côtés, de toutes parts, (ἢ) de toute part.

Πανταχοῦ, ἐπίῤ., par tout. ||. ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρὼν, Dieu est présent partout.

Πανтελῶς, ἐπίῤ., ἴδε Παντάπασι καὶ Ὁλότελα.

Παντεπόπτης, ου (ὁ), qui voit tout.

Πάντη, ἐπίῤ., tout, bien, tout à fait, entièrement. ||. εἶνε πάντη ἄχρηστον, il n'est de nul usage (de nul service). ||. εἶνε πάντη ἀνωφελὲς, il n'est d'aucune utilité. ||. τὸ πρᾶγμα συνέβη πάντη ἄλλως παρ' ὅ,τι τὸ διηγεῖσθε, la chose s'est passée bien autrement que vous ne le dites. ||. τώρα εἶνε πάντη διαφορετικὸς, c'est maintenant un tout autre homme. ||. εἶνε πάντη ἀδύνατον, il est de toute impossibilité.

Πάντιμος (ὁ, ἡ), très-honorable.

Παντοδαπὸς, ἡ, ὸν, de toute espèce; composé d'élemens divers, varié.

Παντοδυναμία (ἡ), toute-puissance, θ. (θλγ.) omnipotence, θ.

Παντοδύναμος (ὁ,ἡ), tout-puissant.

Πάντοθεν, ἐπίῤ., de toutes parts, de tous côtés.

Παντοῖος, α, ον, de toute sorte, de toute espèce, varié.

Παντοιοτρόπως, ἐπίῤ., de toutes sortes de manières.

Παντοκρατορία (ἡ), toute-puissance.

Παντοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), tout-puissant. ||. (οὐσ.) ὁ Παντοκράτωρ, le maître de l'univers.

Πάντολμος (ὁ, ἡ), homme à tout oser, qui ose (qui est capable de) tout, très audacieux.

Παντοπωλεῖον (τὸ), marché (ou boutique) où l'on vend de tout.

Παντοπώλης, ου (ὁ), qui vend de tout, brocanteur.

Πάντοτε, ἐπίῤ., toujours.

Παντοτεινὸς, ἡ, ὸν, qui dure toujours, éternel, perpétuel.

Παντοτέχνης, ου (ὁ), qui connait tous les arts, artiste universel.

Παντοῦ, ἐπίῤ., partout.

Παντοφάγος (ὁ, ἡ), qui mange de tout, omnivore.

Πανωλεθρία (ἡ), ruine complète, destruction totale, extermination, θ.

Πανώλης (ἡ), (ἐνν. νόσος), peste, θ.

Παξιμαδάκι (τὸ), biscotin, (ὑποκορ. τοῦ -

Παξιμάδι (τὸ), biscuit.

Πάπλωμα (τὸ), couverture (de lit), θ. ||. κατὰ τὸ πάπλωμα ἢ τὸ ἅπλωμα, (παροιμ.), selon le vent la voile.

Παπλωματᾶς, ᾶ (ὁ), (marchand) couverturier ou matelassier.

Παππαγάλος (ὁ), κοιν. ὁ Ψιττακὸς, πτν., perroquet.

Παππαδάκι (τὸ), ἐξευτελ., prestolet.

Παππάρα (ἡ), panade, θ. croûte au pot, θ.

Παππαρούνα (ἡ), φ. καὶ ἄνθ., pavot.

Παππᾶς, ᾶ (ὁ), prêtre.

Πάππας, α (ὁ), le pape, le pontife, (καὶ παρὰ τοῖς Δυτ.) le saint-père, notre saint-père.

Παπήσιος, α, ον, ἴδε Παππίτικος.

Παππὶ (τὸ), canette, θ. caneton, bouret, canardeau.

Πάππια (ἡ), πτν., canard, (ἰδιαιτ.) cane καὶ (εἰς τὴν Νορμανδ.) boure (ἡ θηλ.), malard (ὁ ἀρσ.). ||. περιπατεῖ 'σὰν (τὴν) πάππια, elle marche comme une cane.

Παππικὸς, ἡ, ὸν, du pape, qui appartient au pape, papal, pontifical. ||. ἡ παππικὴ ἀξία, la dignité papale, la papauté, le pontificat. ||. ὁ παππικὸς θρόνος, le saint-siège.

Παππίτικος, η, ον, de cane, qui appartient à une cane. ||. αὐγὰ παππίτικα, des œufs de cane.

Πάππος (ὁ), grand-père.

Παπυροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme du papyrus, (διδακτ.) papyriforme, papyracé, papyrin.

Πάπυρος (ὁ), φ., papyrus.

Παρὰ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ σημ. 1) (μὲ γεν.) Πρόσωπ., (στέλλεται) παρὰ τοῦ δεῖνος, de la part d'(un tel). || ἐδανείσθη χιλίας δραχμὰς παρὰ τοῦ (δεῖνος), il a emprunté à (un tel) mille francs. 2) (μὲ δοτ.) τὸ Πλησίον, près, auprès; chez. ||. παρ' ἐμοὶ, Εἰς τὸν οἶκόν μου, chez moi, παρβλ. Εἰς. ||. ἕκαστος εἶνε κύριος παρ' ἑαυτῷ, chacun est maître chez soi. ||. ὑπηρετεῖ παρὰ τῷ.., il sert auprès (d'un tel), il est au service de... ||. τὰ κρατεῖ παρ' ἑαυτῷ, il les retient par devers soi. ||. ὁ παρὰ τῇ Γαλλικῇ αὐλῇ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος, l'ambassadeur de la Grèce près le cabinet des Tuileries. ||. ὁ παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ (παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ) ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως, le procureur du roi près la cour des comptes (prés la banque nationale). 3) (μὲ αἰτ.) Τόπον, près, auprès etc. ||. κατοικεῖ παρὰ τὴν πύλην τῆς ἀγορᾶς, il demeure (il est logé) près la porte Agora. 4) Ἐξαίρεσ., moins; près. ||. ἡ ὥρα εἶνε τρεῖς παρὰ δέκα (ἐνν. λεπτὰ), il y a trois heures moins dix minutes. ||. μία δραχμὴ παρὰ δύο λεπτὰ, un franc à deux centimes près. ||. παρὰ τέσσαρας ψήφους, moins quatre voix. ||. παρ' ὀλίγον, a peu de chose près; presque; peu s'en est fallu que. ||. ἡμέραν παρ' ἡμέραν, de deux jours l'un. 5) τὸ Ἐκτὸς (τοῦ κανόνος) ἢ Χωρὶς, hors; contre. ||. παρὰ καιρὸν, ἴδε Παράκαιρα. ||. τὸ ἔγγραφον εἶναι παρὰ τοὺς τύπους, l'acte pèche

par la forme (dans la forme, contre la forme). ||. παρ' ἐλπίδα, παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, contre toute attente. ||. παρ' ἀξίαν, sans le mériter. ||. παρὰ φύσιν, contre nature. ||. παρὰ τὴν συνήθειάν του, contre sa coutume (son habitude). ||. παρὰ γνώμην του, sans son aveu. 6) (ἁπλ.) ἀντὶ Συνδ. Ἐξαιρετ., que, excepté que, si ce n'est que. ||. δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ, il ne fait que boire et manger. ||. τίποτε ἄλλο παρὰ ψωμὶ καὶ τυρὶ, rien que du pain et du fromage. ||. εἰς ποῖον ἄλλον ἠμπορῶ νὰ ξεμυστηρευθῶ τοῦτο παρὰ μόνον εἰς σέ; à qui puis-je confier ce secret qu' à vous seul? ἴδε καὶ Εἰμί. 7) (ἐνίοτε) Τρόπον (ἀντὶ τῆς Κατά). ||. παρὰ πολὺ, concidérablement, de beaucoup.

Παραβαίνω, Μ. (θὰ) παραβῶ, enfreindre, transgresser, violer, déroger (manquer, contrevenir) à, pécher contre. ||. παραβαίνω τὸν λόγον (τὴν ὑπόσχεσίν) μου, fausser (violer, manquer à) sa promesse, se dédire. ||. παραβαίνω τὰ χρέη (τὰ καθήκοντά) μου, se départir de ces devoirs. ||. παραβαίνειν τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, contrevenir aux règlements de police. ||. δὲν δύναται νὰ τὸ κάμῃ χωρὶς νὰ παραβῇ τὰς συνθήκας, il ne peut pas le faire, sans manquer aux traités. ||. ἐκεῖνος παρέβη τὴν συνθήκην, c'est lui qui a enfreint le traité. ||. παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν του, il a manqué à sa parole (à ses engagements). ||. παρέβη τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (τῆς γραμματικῆς, τῆς στιχουργίας κτλ.), il a péché contre les règles de l'art (de la grammaire, de la versification etc).

Παραβάλλω, Μ. (θὰ) παραβάλω, mettre en parallèle, faire comparaison (la comparaison) d'une chose avec une autre, mettre (faire entrer) en comparaison, comparer; conférer; confronter. ||. παραβάλλω τὸ ἀντίγραφον μὲ τὸ πρωτότυπον, confronter la copie à l'original, faire la collation (d'une copie, d'un exemplaire sur l'original), collationner. ||. παραβάλλω δύω χειρόγραφα πρὸς ἄλληλα, conférer deux manuscrits. ||. τοῦτο δὲν παραβάλλεται πρὸς ἐκεῖνο, cette chose ne peut entrer en comparaison (elle n'est pas comparable) avec telle autre, il n'en soutient pas la comparaison, il n'y a point de comparaison entre eux. ||. δὲν παραβάλλονται, on ne saurait établir de comparaison entre eux.

Παράβασις (παραβαίνω), εως (ἡ), violation (d'une loi, d'un traité), θ. infraction, θ. contravention, θ. transgression, θ. prévarication, θ. ||. ἀστυνομικὴ—, contravention de police, ἴδε καὶ Πλημμέλημα. ||. ἀσυγχώρητος παράβασις ὅλων τῶν κανόνων τῆς δικαιοσύνης, une impardonnable infraction à toutes les règles de la justice.

Παραβάτης, ου (ὁ), violateur, prévaricateur, contrevenant, infracteur, transgresseur.

Παραβιάζω, Μ. άσω, forcer, violer. ||. παραβιάζω τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου, torturer le sens du texte.

Παραβίασις, εως (ἡ), l'action de forcer (de violer), violation, θ.

Παραβλάπτω, Μ. βλάψω, faire tort (ou) du tort, porter préjudice, préjudicier. ||. μὴ παραβλαπτομένων ὡς ἐκ τούτου τῶν δικαιωμάτων τυ, sans préjudice de ses droits, (καὶ τυπικώτερον) sauf ses droits.

Παραβλάστημα (τὸ), rameau qui pousse à côté, rejeton, drageon; (κυρ. τῶν γαροφάλλων) œilletin; jeton, talle.

Παραβλέπω, Μ. βλέψω, voir d'un œil indifférent, negliger; passer par-dessus. || νὰ παραβλέψῃ τὰ ἀτοπήματά του, passer par dessus ses écarts.

Παραβλὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ἀλλοίωρος, louche.

Παραβολή (ἡ), comparaison, θ. §. allégorie, θ. (Γρφ.) parabole, θ. similitude, θ. ||. παραβολὴ ἐγγράφυ (πρὸς τὸ πρωτότυπον), collation, θ. confrontation, θ.

Παραβολικός, ή, όν, comparatif; (Γεωμετρ.) parabolique.

Παραβολικῶς, ἐπίρ., comparativement; (Γρφ. ϗ Γεωμετρ.) paraboliquement, en parabole (ou) en paraboles.

Παράβολος (ὁ, ἡ), hardi, téméraire, audacieux, hasardeux.

Παραβόλως, ἐπίρ., hardiment, audacieusement, hasardeusement.

Παραγγελία (ἡ), commandement; ordonnance, θ; prescription, θ. message; §. mission, θ. §. commission, θ. commande, θ. ||. κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ, par ordonnance du médecin.

Παραγγέλλω, Μ. αγγείλω (θὰ), enjoindre, charger, ordonner; prescrire; commander, recommander, donner commission. ||. παρήγγειλε (νὰ τοῦ φθειάσουν) ἕνα φόρεμα (ἕνα ζυμαρικὸν κτλ.), il a commandé un habit (une tourte etc). ||. παρήγγειλα τὸν θυρωρόν μου νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἔμβῃ, je l'ai consigné à ma porte. ||. ὁ σκοπὸς παρηγγέλθη νὰ ἐμποδίζῃ τὰ ἁμάξια νὰ διαβαίνουν, on a consigné à la sentinelle d'empecher les voitures de passer.

Παράγγελμα (τὸ), ordre, précepte, commandement.

Παράγγει' (τὸ), (ναυτ.), amare, θ. sabaye, θ.

Παραγγελτός, ή, όν, de commande.

Παραγεμίζω, Μ. ίσω, farcir. ||. παραγεμίζω χοιρίδιον (κοῦρκαν κτλ.), faire une farce à un cochon de lait (à une dinde etc).

Παραγέμισμα (τὸ), l'action de farcir, farce, θ. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) surcharge, θ. remplissage.

Παραγεμιστὸς, ἡ, ὸν, farci. ||. αὐγὰ παραγεμιστὰ, des œufs à la farce.

Παραγκωνίζω, Μ. ίσω, laisser de côté; supplanter.

Παραγναθὶς,ίδος(ἡ), abajoue, θ.

Παραγνωρίζω, Μ. ίσω, ne pas connaître (reconnaître), méconnaître.

Παραγραφὴ (ἡ), Νμ., prescription, θ. exception, moyen dilatoire ou déclinatoire. ||. παραγραφὴ δὲν λογίζεται μεταξὺ συζύγων, la prescription ne court point entre époux.

Παραγραφικὸς, ἡ, ὸν, qui à l' effet de la prescription; déclinatoire; dilatoire.

Παράγραφος (ἡ), paragraphe, alinéa.

Παραγράφω,Μ. γράψω,(κυρ.Νμ.), prescrire; (ἰδίως ἐπὶ ἐνστάσ.) périmer, (καὶ αὐτπθ.) périr. ||. ἡ ἔνστασις παρεγράφη, l'instance est périmée (elle a péri). ||. τὰ δικαιώματα τῶν ἀνηλίκων δὲν παραγράφονται, les droits des mineurs ne se prescrivent point, on ne prescrit pas contre les mineurs.

Παραγράψιμος (ὁ, ἡ), qu'on peut ou qu' on doit prescrire, prescriptible.

Παράγω, Μ. άξω, produire; engendrer; donner; (Γρμτ.) faire dériver. ||. ἡ πόλις αὕτη παρήγαγε μεγάλους ἄνδρας, cette ville a donné (a produit) de grands hommes. ||. ἡ χώρα αὕτη παράγει χρυσὸν, ce pays produit de l'or. ||. ὁ παράγων (ἐνν. ἀριθμὸς), Ἀλγεβρ., le facteur.

Παραγωγὴ (ἡ), l'action de produire, production, θ. (Γρμτ.) dérivation (d'un mot).

Παραγωγικὸς, ἡ, ὸν, = Παραγωγός.

Παραγώγιμος (ὁ, ἡ), qui peut être produit, productible. ||. (ἀφῃρ.) τὸ παραγώγιμον, la productibilité.

Παραγωγὸς (ὁ, ἡ), qui rapporte, qui produit, productif.

Παράγωγος (ὁ, ἡ), (Γρμτ.), dérivé.

Παράδειγμα (τὸ), exemple; modèle. ||. παραδείγματος χάριν, (φρσ.), par exemble.

Παραδειγματίζω, Μ. ίσω, donner en spectable, exposer au blâme public, punir exemplairement, faire servir d'exemple (faire un exemple de) quelqun.

Παραδειγματικὸς, ἡ, ὸν, qui peut servir d'exemple, exemplaire.

Παραδειγματικῶς, ἐπίρ., exemplairement.

Παραδειγματισμὸς (ὁ, ἡ), exposition en public, punition exemplaire; ignominie, θ.

Παράδεισος (ὁ), paradis. ||. ὁ ἐπίγειος—, le paradis terrestre. ||. πτηνὸν τοῦ παραδείσου, (εἶδ. πτν.), oiseau de paradis, paradisier.

Παραδέρνω, Μ. δείρω (θὰ), se démener, se débattre, être dans une grande agitation (comme un malade), s'agiter continuellement. ||. (ἡ θηλ. μτχ. τοῦ πθ. πρκ.) Παραδαρμένη, (οἰκ.), ἡ Κοιλία, (ὅθ. ||. γεμίζει τὴν παραδαρμένην του, remplir sa bédaine.

Παραδεκτὸς, ἡ, ὸν, admissible.

Παραδέχομαι, Μ. δεχθῶ (θὰ), recevoir, admettre; approuver; accorder; adopter; accepter. ||. δὲν παραδέχομαι, désavouer, désapprouver, se refuser à qc. ||. τὰ παραδεδεγμένα ἔθιμα, les usages reçus. ||. ἀρχαὶ παραδεδεγμέναι, principes avoués.

Παραδίδω (κοιν. ἀντὶ Παραδίδωμι), Μ. παραδώσω (ἀόρ. παρέδωκα κτλ.), rendre, livrer, remettre, délivrer. ||. (μσ. αὐτπθ.) s'adonner; se rendre. ||. —μάθημα, faire sa classe, tenir classe, professer. ||. (ἐνν. τοῦ πτωτ.) αὐτὸς ὁ καθηγητὴς παραδίδει καλῶς (εὐμεθόδως), il fait (il tient) bien sa classe, il professe (il montre) bien. ||. παραδίδει (εἰς) εἴκοσι μαθητὰς, il montre à vingt écoliers. ||. παραδίδει μαθηματικὰ (τὴν ῥητορικὴν κτλ.), il professe les mathématiques (la rhétorique). ||. (ἐνν πθ.) τί (ἐνν. μάθημα) παραδίδεσθε; quelle leçon prenez-vous? ||. ὅταν τῷ παραδοθῶσι αἱ πραγματεῖαι, quand la délivrance des marchandises lui aura été faite. ||. τὸ κρασὶ τοῦτο, παραδιδόμενον εἰς τὴν πόλιν, ἔχει τόσον, ce vin coûte tant, rendu en ville. ||. παρέδωσε τόσα κομμάτια πανικῶν (κτλ.), il a fait livraison de tant de pièces d' étoffes (etc). ||. παρέδωκε τὸ πνεῦμα, (ἐξέπνευσεν), il rendit l'âme (l'esprit). ||. παρεδόθη τὸ φρούριον, la citadelle s'est rendue. ||. ἡ φρουρὰ παρεδόθη εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ, la garnison s'est rendu à discrétion. 2) ἴδε Προδίδω.

Παραδοξολογία (ἡ), propos incroyable, paradoxe.

Παραδοξολόγος (ὁ, ἡ), qui avance des choses incroyables (des paradoxes), homme à paradoxes.

Παράδοξος (ὁ, ἡ), étrange, étonnant, singulier, extraordinaire, inconcevable, incroyable; paradoxal. ||. ἡ ὑπομονή του εἶνε παράδοξος, il est d' une patience inconcevable. ||. τὸ φυτὸν τοῦτο ἔχει παράδοξόν τινα ἰδιότητα, cette plante a une propriété singulière. ||. τὸ ζῶον τοῦτο ἔχει σχηματισμὸν παράδοξον, cette animal est d' une conformation singulière. ||. τὸ παράδοξον τῆς διαγωγῆς (τοῦ χαρακτῆρός) του, l'etrangeté de sa conduite (de son caractère etc). ||. τὸ παράδοξον εἶνε ὅτι.., ce qu'il y a de singulier, c'est que... ||. καὶ τί παράδοξον! ; et qu'y a-t-il d'étonnant à cela?

Παραδόξως, ἐπίρ., d'une manière extraordinaire, étonnamment; singulièrement.

Παραδόσιμος (ὁ, ἡ), transmissible.

Παράδοσις ⟨παραδίδωμι⟩, εως (ἡ), l'action de livrer (de remettre etc), remise, θ. transmission, θ. reddition (d'une place), θ. tradition, θ. (ἐμπορ.) livraison (de marchan-

dises), θ. (Nμ.) délivrance, θ. ||. ἡ παράδοσις τοῦ φακέλλου, la remise du paquet. ||. αἱ ἄγραφοι παραδόσεις (τῆς Ἐκκλησίας), les traditions non écrites. ||. ἐκ παραδόσεως (ἢ) κατὰ παράδοσιν, par tradition, traditionnellement. ||. ὁ ἐκ παραδόσεως (ἢ) κατὰ παράδοσιν, traditionnel. ||—μαθήματος, classe, θ. ||. ἡ πρωϊνὴ (ἡ ἑσπερινὴ) παράδοσις, la classe du matin (du soir). ||. ἐν καιρῷ (εἰς τὸ τέλος) τῆς παραδόσεως, pendant (à la fin de) la classe. ||. εἶνε ἡ ὥρα τῆς παραδόσεως, c' est l' heure de la classe. §. (συνκδχ.) ὁ τόπος (τὸ δωμάτιον) τῆς παραδόσεως, la classe; le quartier. ||. τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν παράδοσιν, il fut mis à la porte de la classe.

Παραδοτέος, α, ον, qu'on peut ou qu' on doit transmettre (rendre etc).

Παραδοχὴ (ἡ), admission, θ. approbation, θ. §. (ἰδιαιτ. Nμ.) acceptation, θ. réeeption, θ. ||. παραδοχὴ ἐγγυήσεως, (Nμ), reception de caution. ||. —συναλλαγματικῆς, acceptation d'une lettre de change.

Παραδράμω, μέλλ. τῆς ὁρς. ἢ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρατρέχω.

Παραδρομὴ (ἡ), <παρατρέχω>, faute qu'on fait par négligence, faute d'omission, négligence, θ. omission, θ. inexactitude, θ. inadvertance, manquement.

Παραέξω, ἐπίῤ., plus en dehors, plus en avant.

Παραζάλη (ἡ), étourdissement, trouble; alarmes (πλθ.).

Παραζαλίζω, M. ίσω, troubler; étourdir, abasourdir; ahurir. (μτφορ.) déconcerter. ||. αὐτὴ ἡ εἴδησις τοὺς ἐπαραζάλισε, cette nouvelle les a fort étourdis (déconcertés).

Παραζάλισμα (τὸ), étourdissement.

Παραθαλάσσιος, α, ον, situé près de la mer; maritime; ||. (οὐσ.) Παραθαλάσσιον (τὸ), rivage (de la mer).

Παράθεσις <παρατίθημι>, εως (ἡ), l'action de mettre auprès; rapprochement, comparaison, θ. conférence, θ. ||. ἐν παραθέσει (ἢ) ἐκ παραθέσεως (ἢ) κατὰ παράθεσιν, en comparaison.

Παραθετικός, ή, όν, (γρμτ.), qui exprime un degré de comparaison.

Παραθύριον καὶ **Παράθυρον** (τὸ), fenêtre, θ. croisée, θ. ||. αὐτὸ τὸ 'σπίτι ἔχει μεγάλα (εὔμορφα, ἀνάλογα κτλ.) παράθυρα, cette maison est bien percée.

Παραθυρόφυλλον (τὸ), voiet.

Παραιγιάλιον (τὸ), rivage (de la mer), (προφ. κοιν. Περιγιάλι).

Παραίνεσις, εως (ἡ), avertissement, conseil, instruction, θ. exhortation, θ.

Παραινετικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, propre à conseiller; qui se dit en guise d'avertissement (etc).

Παραινῶ, M. αινέσω, conseiller, exhorter.

Παραίτησις, εως (ἡ), abdication (d'un souverain); démission (d'un employé), θ. renonciation, θ. (Nμ.) désistement.

Παραίτιος (ὁ, ἡ), qui est en partie la cause de qc.

Παραιτῶ καὶ (μσ.) **Παραιτοῦμαι**, M. ήσω καὶ (μσ.) αιτηθῶ (θὰ), se démettre de, renoncer à, abandonner; (ἰδιαιτ.) déposer l'autorité, abdiquer. ||. παραιτῶ σκοπόν ἢ ἐπιχείρησίν τινα, se départir d'une entreprise (de quelque dessein), démordre. ||. εἶνε ἰσχυρογνώμων, δὲν παραιτεῖ ποτὲ τὸν σκοπόν του, c'est un entêté, il ne démord jamais. ||. παραιτοῦμαι τῆς κληρονομίας, abandonner (répudier, s'abstenir de, renoncer à) la succession. ||. παραιτοῦμαι τῶν ἀξιώσεών (τῶν ἀπαιτήσεών) μου, se desister (se départir, se déporter, démouvoir, démordre) de ses pretentions. ||. παρῃτήθη τῆς ὑπηρεσίας, il s'est retiré (du service). ||. παρῃτήθη (τῆς ὁποίας κατεῖχε θέσεως) αὐθορμήτως (οἰκειοθελῶς), il s'en est démis de lui-même. ||. ὁ παραιτηθεὶς (δημοσίας θέσεως), le démissionnaire. ||. διωρίσθη ἔπαρχος. . . ἀντὶ τοῦ Κυρίϐ (δεῖνα) παραιτηθέντος, il fut nommé à la préfecture de. . ., en remplacement de monsieur (un tel) démissionnaire. ||. »ἔχε με παρῃτημένον, « (φρσ. Γρφ.), dispensez-en moi, tenez-moi pour excusé.

Παρακάθημαι (χωρὶς M.), être assis à côté, s'asseoir auprès.

Παράκαιρα, ἐπίῤ., hors de saison, à contre temps, intempestivement, mal à propos; après coup.

Παράκαιρος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui est hors de saison, qui n'est plus de saison, intempestif, inopportun, ἴδε κ. Ἄκαιρος.

Παρακάλεσις, εως (ἡ), prière, θ. supplication, θ.

Παρακαλεστὸς, ή, όν, qui fait qc. ou qui se fait à force de prières; prié.

Παρακάλυμμα (τὸ), tout ce qui sert à couvrir (à cacher); prétexte.

Παρακαλύπτω, M. ύψω, voiler; cacher, déguiser, dissimuler.

Παρακαλῶ, M. καλέσω, prier, supplier, requérir. ||. παρακαλῶ θερμῶς, conjurer q. ||. κάμετέ το, σᾶς παρακαλῶ, faites cela, je vous en conjure. ||. κάμετέ μοι, παρακαλῶ, τὴν χάριν, faites-moi, s' il vous plaît, la grâce; de grâce, faites-moi ce plaisir là. ||. ἂς ἐξηγηθῶμεν, παρακαλῶ, expliquons-nous, de grâce. ||. μὴ τύχῃ καὶ νομίσετε, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι μὲ κατεπείσατε, n'allez pas, s'il vous plait, vous imaginer que vous m' avez convaincu. ||. παρεκλήθη νὰ πράξῃ τι, il en a été requis.

Παρακατάθεσις, εως (ἡ), l'action de déposer (etc), dépôt; consignation, θ. ||. παρακατάθεσις ἐγγράφων ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ, (Δικονμ.), production ou produit (au greffe).

*__Παρακαταθετικὸς__, ή, όν, (νλγ.), qui concerne les dépôts ou

les consignations. ||. παρακαταθετικὸν ταμεῖον, caisse des dépôts et consignations.

Παρακαταθέτω (ἀντὶ Παρακατατίθημι), Μ. θέσω, faire le (mettre en) dépôt, déposer chez q., consigner; mettre sous la garde de, confier. ||. παρακαταθέτω ποσότητά τινα εἰς χεῖρας δημοσίου ὑπαλλήλυ, faire de dépot d'une somme entre les mains d'un officier public. ||. παρακαταθέτω πρὸς ἀνάγνωσιν ἔγγραφα ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ, (Δικονμ.), produire (au greffe), mettre sa production au greffe. ||. τὰ ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ παρακατατεθέντα ἔγγραφα, la production. ||. ἐὰν ὁ ἐνάγων δὲν παρακατέθεσεν ἐμπροθέσμως τὰ ἔγγραφά του (εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον), ὁ ἐναγόμενος παρακαταθέτει τὰ ἰδικά του κτλ., si le demandeur n'avait pas produit dans le délai fixe par la loi, le défendeur mettra sa production au greffe, etc. ||. παρακαταθέτω ἀντὶ χρημάτων ὁμολογίαν (χρεωστικὴν), consigner en papier.

Παρακαταθηκάριος (ὁ), ἴδε Θεματοφύλαξ.

Παρακαταθήκη (ἡ), fidéicommis, dépôt; consignation, θ. ||. βάλλω (τι εἰς) παρακαταθήκην, ἴδε Παρακαταθέτω.

Παρακατι(α)νὸς, ἡ, ὸν, (χυδ.) ὁ Πρόστυχος, ὁ Κατώτερος.

Παρακατιὼν, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ (ἀρχ.) Παρακάτειμι, descendre plus bas. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰς φρσ.) ἴδε παρακατιὼν, καθὼς θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντες, voir plus bas, comme nous le verrons plus bas.

Παρακάτω, ἐπίρ., plus bas; au dessous, ἴδε καὶ Κατωτέρω. ||. καταιβαίνει παρακάτω, descendre plus bas. ||. κατοικεῖ τρεῖς θύρας παρακάτω, il demeure trois portes plus bas. ||. τὸ δίδει (δὲν τὸ δίδει) παρακάτω, il ne rabat rien du prix. ||. λεπτὸν παρακάτω δὲν γίνεται, pas un liard à rabattre, παρβλ. ἴδε Ἀκαταίβατα.

Παράκειμαι (χωρὶς Μ.), être placé ou situé auprès de, être voisin ou adjacent. ||. τὰς παρακειμένας νήσους (οἰκίας), les îles (les maisons) adjacentes. ||. (ἡ μτχ.) Παρακείμενος (χρόνος), Γρμτ., prétérit défini.

Παρακελεύομαι, Μ. εύσομαι, exhorter; commander, enjoindre.

Παρακέλευσις, εως (ἡ), exhortation, θ. allocution, θ.

Παρακέντησις, εως (ἡ), χειρυργ., ponction (au ventre d'un hydrodique), paracentèse, θ.

Παρακεντῶ, Μ. ήσω, (χειρυργ.), faire la ponction.

Παρακίνησις, εως (ἡ), exhortation, θ. excitation, sollicitation, θ. (ἐπὶ κακοῦ) instigation, θ. ||. κατὰ παρακίνησιν τοῦ δεῖνος, à l'instigation (à la sollicitation) d'un tel.

Παρακινητικὸς, ἡ, ὸν, propre à exciter (à exhorter etc).

Παρακινῶ, Μ. ήσω, exciter, exhorter, pousser, inciter, solliciter, (ἐπὶ κακοῦ) instiguer, induire.

Παράκλησις, εως (ἡ), exhortation, θ. prière, θ. ||. κατὰ παράκλησιν τοῦ δεῖνος, à la prière (ἴδε οἰκ. à la requête) d'un tel.

Παρακλητικὸς, ἡ, ὸν, propre à prier ou à exhorter.

Παράκλητος (ὁ, ἡ), θλγ. (τὸ Ἅγιον Πνεῦμα), l'esprit consolateur, (καὶ ἁπλ.) le consolateur, le paraclet.

Παρακμάζω, Μ. άσω, perdre de sa vigueur (de sa force, de sa beauté); commencer à vieillir, être sur le retour (sur son déclin), tomber en décadence, décliner.

Παρακμὴ (ἡ), déclin; décadence, θ. penchant. ||. εἶνε εἰς τὴν παρακμήν του, il est sur le penchant (de son âge, de sa faveur, de sa fortune).

Παρακοὴ (ἡ), désobeissance, θ.

Παρακολούθησις, εως (ἡ), l'action de suivre.

Παρακολουθῶ, Μ. ήσω, être à la suite de q., accompagner, suivre.

Παρακόρη (ἡ), suivante, θ. fille (demoiselle) d'honneur.

Παράκουσμα (τὸ), chose mal entendue ou prise à contre-sens.

Παρακούω, Μ. ακούσω, entendre mal ou de travers; ne pas saisir ce qu'on a dit; faire un mal entendu. §. (συνήθ.) ne pas obéir, désobeir.

Παρακρούομαι, Μ. κρούσομαι, (ἀρχ.), induire en erreur, user de circonvention, circonvenir, tromper, donner le change; faire illusion, éblouir.

Παρακτικὸς <παράγω>, ἡ, ὸν, qui a la vertu de produire (de créer), productif, ἴδε καὶ Παραγωγικός.

Παρακύλημα (τὸ), ballotement.

Παρακυλῶ καὶ

Παρακυλιοῦμαι, Μ. κυλισθῶ (θὰ), se debattre, balloter; (ναυτ.) rouler.

Παραλαβὴ (ἡ), réception d'une lettre, (d'un paquet etc), θ. ||. γνωστοποιήσατέ μοι τὴν παραλαβὴν (πληροφορήσατέ με περὶ τῆς παραλαβῆς) τοῦ γράμματός μου, accusez-moi réception (réception de ma lettre). ||. ἀπόδειξις παραλαβῆς, récépissé, réçu.

Παραλάλημα καὶ

Παραλαλητὸν (τὸ), radotage (qui survient pendant le sommeil ou le délire), réverie, θ.

Παραλαλῶ, Μ. ήσω, radoter pendant le délire, battre la campagne, rêver, extravaguer. §. radoter, déraisonner.

Παραλαμβάνω Μ. λάβω (θὰ), prendre en main, entreprendre; recevoir (une chose transmise). ||. (ἐμπορ.) παρέλαβε τόσα κομμάτια πανικῶν κτλ., il a reçu livraison de tant de pièces d'étoffe etc.

Παραλείπω, Μ. λείψω, laisser; mettre de côté, omettre; passer sous silence.

Παράλειψις, εως (ἡ), omission, θ. (ρτρ.) préterition ou prétermission, θ.

Παραλήγω, Μ. λήξω, (Γρμτ.), avoir l'avant-dernière syllabe (telle ou telle). ||. (συνήθ. ἡ θηλ.

μτχ.) Παραλήγουσα (ἐνν. συλλαβή), la pénultième (syllabe). ||. ἡ λέξις αὕτη ἔχει τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν, (δηλ. εἶνε βαρύτονος ἢ παροξύτονος), l'accent dans ce mot porte sur la pénultième.

Παράληψις (παραλαμβάνω), εως (ἡ), l'action de prendre (de recevoir) par tradition ou succession.

Παράλιος, α ἢ ος, ον, = Παραθαλάσσιος. ||. (οὐσ.) Παραλία (ἡ) καὶ Παράλιον (τὸ), la côte, le rivage; le littoral; les parages. ||. τὰ παράλια τῆς Μεσογείου, les côtes de la méditerranée.

Παραλλαγὴ (ἡ), changement, mutation, θ. variation, θ. §. (μουσ.) solfège.

Παραλλάσσω, Μ. άξω, varier alternativement; se changer; differer.

Παραλληλίζω, Μ. ίσω, mettre en paraltèle, comparer.

Παραλληλισμὸς (ὁ), l'action de mettre en parallèle, comparaison, θ. parallèle, conférence, θ.

Παραλληλεπίπεδον (τὸ), γεωμετρ., parallélépipède.

Παραλληλόγραμμον (τὸ), parallélogramme.

Παράλληλος (ὁ, ἡ), parallèle. ||. οἱ παράλληλοι βίοι (ἢ τὰ Παράλληλα) τοῦ Πλουτάρχου, les parallèles des hommes illustres de Plutarque. ||. οἱ παράλληλοι (ἐνν. κύκλοι), Γεωγρφ., les cercles parallèles, les parallèles. ||. κεῖται ὑπὸ τὸν αὐτὸν παράλληλον, il est (situé) sur le même parallèle.

Παραλλήλως, ἐπίρ., en parallèle; parallèlement.

Παραλογίζομαι, Μ. λογισθῶ (θὰ), faire un faux raisonnement, raisonner faux (mal, absurdement), dire une absurdité, déraisonner; s'égarer. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Παραλογισμένος, η, ον, (κοιν.) ἀντὶ Παράφορος, Παράφρων, hors de lui (de son sens), égaré.

Παραλογισμὸς (ὁ), faux raisonnement, paralogisme: absurdité, θ. contre-sens, déraison, θ.

Παράλογος (ὁ, ἡ), qui est sans raison ou contre le sens commun, déraisonnable, absurde; mal fondé; faux. ||. εἶνε πάντη παράλογον, il n'a pas l'ombre du sens commun.

Παραλόγως, ἐπίρ., déraisonnablement, sans raison, sans fondement; (παροιμ.) à propos de bottes; hors de propos, mal à propos, d'une manière absurde.

Παράλυσις, εως (ἡ), relâchement; paralysie, θ.

Παραλυτικὸς καὶ

Παράλυτος (ὁ, ἡ), paralytique; §. paralysé.

Παραλύω, Μ. λύσω, découdre; relâcher; enerver; paralyser; détraquer. ||. ἡ μηχανὴ παρελύθη (κυρ. καὶ μτφορ.), la machine s'est détraquée. ||. παρελύθη (καὶ αὐτπθ.) παρέλυσεν ἡ ὑπηρεσία, l'administration s'est détraquée. ||. (κοιν. εὔχρ. ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ.) Παραλυμένος, η, ον, (μτφορ.), dérangé (dan ses mœurs, dans sa conduite), déréglé, dissolu, perdu, roué.

Παραμάγειρος, ισσα, garçon cuisinier, aide de cuisine; marmiton.

Παραμαγοῦλα (ἡ), κοιν. ἡ Παρωτὶς, oreillon καὶ orillon, parotide, θ.

Παραμέλησις, εως (ἡ), l'action de négliger. ||. δὲν πρέπει νὰ παραμελῇ τις τόσον τὸν ἑαυτόν του, il ne faut pas s'abandonner ainsi.

Παραμένω, Μ. μείνω (θὰ), rester auprès; §. (μτφορ.) persévérer.

Παράμερα, ἐπίρ., à part, à l'écart.

Παραμερίζω, Μ. ίσω, mettre de coté, écarter, éloigner; ranger. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) faire un écart, s'écarter; (ἰδιαιτ.) se ranger (se mettre) de côté (pour faire place à), céder, se retirer, faire place à. ||. ἀμαξηλάτα, παραμέρισε τὸ ὄχημά σου, cocher, rangez votre voiture.

Παραμέρισμα (τὸ), l'action d'écarter ou de se retirer (etc), éloignement, rétraite, θ. écart.

Παράμερος (ὁ, ἡ), (lieu, endroit) écarté, reculé, retiré. ||. τόπος παράμερος, retraite, θ. reduit.

Παραμέσα, ἐπίρ., plus avant dans l'interieur.

Παράμεσος (ὁ, ἡ), qui est auprès du milieu. ||. ὁ — δάκτυλος, le doigt annulaire.

Παραμήκης, ους (ὁ, ἡ), ἀρχ., oblong.

Παραμικρὸς, ή, όν, chetif, mesquin. ||. (τὸ συγκρ.) Παραμικρότερος, α καὶ (κοιν.) η, ον, le plus petit, le moindre, ἴδε Ἐλάχιστος.

Παραμονεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Ἐνεδρεύω, guetter, faire sentinelle, être à l'affût (au guet, aux aguets). §. (μτφορ.) épier le temps (l'occasion, le moment).

Παραμονὴ (ἡ), la veille (d'une fète), la vigile.

Παραμορφόνω, Μ, ώσω, dénaturer, défigurer; contrefaire; (ἰατρ.) déformer.

Παραμόρφωσις, εως (ἡ), l'action de défigurer (de contrefaire etc); (ἰατρ.) déformation (de quelque partie du corps), θ.

Παραμυθητικὸς, ή, όν, ἀρχ. = Παρηγορητικὸς, consolant. ||. ἐπιστολὴ παραμυθητική, lettre de consolation (de condoléance).

Παραμυθία (ἡ), ἀρχ. = Παρηγορία, consolation, θ.

Παραμύθιον (τὸ), κοιν. ὁ Μῦθος. ||. παραμύθια! αὐτὰ εἶνε παραμύθια! (φρσ.), des contes, ce sont des contes, des contes que tout çà, des beaux contes! vous m'en contez là! vous m'en contez de belles! vous me contez des coquecigrues! ||. παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς, des contes bleux.

Παραμυθοῦμαι, Μ. ήσομαι, ἀρχ. = Παρηγορῶ, consoler.

Παραναλίσκω, Μ. αναλώσω,

(ἀρχ.), dépenser mal à propos ou inutilement, consommer en pure perte.

Παρανάλωμα (τὸ), dépense faite en pure perte, θ. surcroit de dépense. ||. ἔγινε παρανάλωμα πυρὸς, il devint la proie des flammes, les flammes l'ont dévoré.

Παράνοια (ἡ), (ἀρχ.), dérangement d'esprit, démence, θ. folie, θ.

Παρανόμημα (τὸ), action contraire au lois (à la justice), prévarication, θ. délit.

Παρανόμι (τὸ), κοιν. τὸ Παρωνύμιον, surnom.

Παρανομία (ἡ), infraction (contravention) à la loi, prévarication, θ. transgression, θ. violation des lois, iniquité, θ. abus.

Παράνομος (ὁ, ἡ), qui est ou qui agit contre les lois (la justice), injuste, illicite, illégal, illégitime, criminel, abusif. ||. τὸ παράνομον (πράξεως ἢ πράγματος), l'illégalité, l'illégitimité.

Παρανομῶ, Μ. ήσω, agir contre les lois ou la justise, violer (enfreindre) les lois, transgresser; prévariquer.

Παρανόμως, ἐπίρ., contre les lois ou la justice, abusivement, illégalement, illégitimement.

Παράνυμφος (ὁ, ἡ), celui ou celle qui accompagne (qui conduit) la nouvelle mariée, (συνήθ. εἰς τὴν Γαλλ.) le garçon de la noce.

Παρανυχίδα (ἡ), κοιν. ἡ Παρωνυχὶς, envie, θ.

Παραξενεύομαι, Μ. ξενευθῶ (θὰ), trouver étrange.

Παραξενιὰ (ἡ), humeur (bourrue, chagrine, singulière etc), θ. bizarrerie, θ. caprice, boutade, θ. quinte, θ. travers, lubie, θ. fantaisie, θ. ||. εἶνε γεμάτος παραξενιαὶς, c'est un homme plein de fantaisies (de travers). ||. καθεὶς ἔχει ταὶς παραξενιαίς του, chacun a ses humeurs.

Παράξενος, η, ον, homme d'humeur, sujet à des quintes, capricieux, fantasque, quinteux, bizarre, extravaguant, fâcheux, héteroclite, (εἰρων.) admirable, incomparable; (ἐπὶ πραγμ.) étrange, extraordinaire, singulier. ||. εἶσθε παράξενος νὰ ἔλθετε ἐδῶ νὰ μᾶς ἐξετάζετε, vous êtes admirable de venir ici nous contrôler. ||. εἶσε τῷ ὄντι παράξενος, je vous trouve bien singulier, (καὶ εἰρων.) vous êtes vraiment admirable (incomparable)! ||. παράξενον! εἶνε τῷ ὄντι παράξενον! c'est extraordinaire; c'est vraiment singulier. ||. παράξενον, πῶς δὲν τὸ ἐνθυμήθη κἀνεὶς προτήτερα! il est bien singulier qu'on n'ait pas songé à cela plus tôt.

Παραξόνιον (τὸ), clavette qu'on passe dans l'essieu (pour retenir la roue), esse, θ.

Παραπάνω, ἐπίρ., au dessus; par dessus. §. au delà, par delà. 2) (μτνμ. ἐπὶ ἀριθμ.) = Περισσότερον. ||. τοῦ ἔδωσαν ὅσα ἐζήτει, καὶ κἄτι τι ἀκόμη' παραπάνω, on lui a donné tout ce qu'il demandait, et quelque chose encore par dessus ||. ἤθελα ν' ἀλλάξω τὸ ὡρολόγι μου· πόσα ζητεῖτε παραπάνω; je voudrais troquer ma montre. Combien voulez-vous de retour?

Παραπάτημα (τὸ), faux pas.

Παραπατῶ, Μ. ήσω, faire un faux pas, manquer de pied. ||. ἐπειδὴ παραπάτησε, le pied venant à lui manquer (lui ayant fourché).

Παραπείθω, Μ. πείσω, faire changer d'avis, dissuader.

Παραπέμπω, Μ. πέμψω, conduire, reconduire, escorter, accompagner, convoyer. 2) renvoyer. ||. ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τὰ δικαστήρια, l'affaire fut renvoyée aux tribunaux. ||. τὸ δικαστήριον παραπέμπει τοὺς διαδίκους εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν, le tribunal renvoit les parties à l'audience publique.

Παραπέτασμα (τὸ), rideau, toile (de théâtre), θ. ||. ὑψοῦται (πίπτει) τὸ —, la toile se lève (tombe, se baisse).

Παράπηγμα (τὸ), baraque, θ. échoppe de bois, θ.

Παραπικραίνω, Μ. πικράνω (θὰ), aigrir, affliger, exaspérer.

Παραπίπτω, Μ. (θὰ) παραπέσω, s'égarer. ||. μοῦ παρέπεσαν κἄτι ἔγγραφα, j'ai égaré quelques papiers. 2) (τρτπσ. καὶ κατὰ μτχ.) se trouver sur le passage, s'offrir à la rencontre, se présenter. ||. τὸ παραπίπτον, ce qui tombe sous la main.

Παραπλέω, Μ. πλεύσω, naviguer le long de, ranger (raser, allonger) la côte, longer, côtoyer.

Παραπληγία (ἡ), paralysie d'une partie du corps, paraplexie, θ.

Παραπλήρωμα (τὸ), ce qu'on ajoute pour remplir, remplissage; surcharge, θ. complement; (Γρμτ.) particule explétive.

Παραπληρωματικὸς, ή, ὸν, qui sert de complément (de remplissage); explétif.

Παραπλήρωσις, εως (ἡ), l'action d'ajouter un complément, remplissage.

Παράπλους, ου (ὁ), l'action de cotoyer, navigation qui se fait le long de.

Παραποίησις, εως (ἡ), contrefaction, θ. contrefaçon, θ. altération, θ. falsification, θ.

Παραποιῶ, Μ. ήσω, contrefaire; altérer, falsifier. ||. ἔκδοσις παραπεποιημένη, édition contrefaite.

Παραπολὺ, ἐπίρ., de beaucoup, considérablement.

Παραπομπὴ (ἡ), l'action de reconduire (etc) ou de renvoyer, renvoi (d'un procès). ||. παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον, (Δικονμ.), renvoi d'un tribunal à un autre.

Παραπονετικὸς, ή, ὸν, plaintif.

Παραπονιάρης, α, ικον, qui aime à se plaindre toujours, plaintif.

Παράπονον (τὸ), plainte, θ. doléances, θ. πλθ. murmures, θ. πλθ. complaintes, θ. πλθ. §. grief.

Παραπονοῦμαι, Μ. πονεθῶ (θὰ), κοιν. ἀντὶ Προσκλαίομαι, se plaindre ; faire ses doléances (ses plaintes), geindre. ||. παραπονεῖται μεγάλως ἐναντίον σου, il fait de grandes plaintes de vous(contre vous).

Παραπόρτι (τὸ), porte bâtarde (fausse, dérobée), (porte de) dégagement, guichet.

Παραποτάμιος, α, ον, qui habite ou est situé sur les bords d'un fleuve, riverain. ||. (οὐσ.) ἡ παραποταμία (ἡ) τὰ παραποτάμια, les bords d'un rivière.

Παράπτωμα (τὸ), ⟨παραπίπτω⟩, faute, θ. manquement, omission, θ.

Παράπτωσις ⟨παραπίπτω⟩, εως (ἡ), égarement; écart.

Παραπύλιον (τὸ), ἀρχ. = Παραπόρτι.

Παραῤῥάπτω, Μ. ῥάψω, coudre à côté ou au bord, border; ajouter une pièce.

Παραῤῥέω, Μ. ῥεύσω, couler tout auprès ou le long de. ||. ὁ ποταμὸς παραῤῥέει τὰ τείχη τῆς πόλεως, la riviére bat les murs de la ville.

Παραῤῥίπτω, Μ. ῥίψω, jeter de côté ou au hasard; rejeter.

Παραρτάω, Μ. αρτήσω, (ἀρχ.), suspendre à côté, annexer.

Παράρτημα (τὸ), tout ce qu'on suspend à côté de, chose annexée à, appendice; supplément.

Παρασάλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρασαλεύω, Μ. εύσω, remuer qc. de sa place, déplacer, déranger.

Παράσειον (τὸ), ἀρχ., flamme, θ. étendard.

Παράσημος (ὁ, ἡ), mal marqué, empreint d'une fausse marque, faux, mauvais; (μτφ.) contrefait. 2) (τὸ οὐδ.) Παράσημον (τὸ), signe distinctive, θ. marque (d'honneur), θ. armes, décoration, θ. insigne, ordre. ||. τὰ βασιλικὰ παράσημα, les insignes royaux. ||. φέρει τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος, il est décoré de l'ordre du Sauveur ||. φέρει (τὸ στῆθός του κοσμεῖται, καλύπτεται μὲ) πλῆθος παρασήμων, il est décoré d'une infinité d'ordres, sa poitrine est chamarée d'ordres.

Παράσιτος, (ὁ), parasite, écumeur de marmites, piqueur d'assiette, pique-assiette, écornifleur.

Παρασιώπησις, εως (ἡ), l'action de passer sous silence, réticence, θ. (παρβλ. Παράλειψις).

Παρασιωπῶ, Μ. ήσω, passer sous silence, user de réticence.

Παρασκευάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), préparer, arranger, disposer.

Παρασκεύασμα (τὸ), chose préparée, θ.

Παρασκευή (ἡ), ἀρχ., préparation, θ. préparatif, apprêt. 2) (κοιν. ἡ ἕκτη τῆς ἑβδομάδος), vendredi. ||. ἡ μεγάλη—, le vendredi saint.

Παρασκήνιον (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πλθ., les coulisses (d'un téâtre), θ.

Παραστάς, άδος (ἡ), montant, jambage d'une porte; (ἀρχιτεκτ.) pilastre.

Παράστασις, εως (ἡ), representation d'une chose; §. description, θ. peinture, θ. §. comparution, θ.; présence, θ. §. (κοιν.) assistance, θ. ||. ἡ πρώτη (δευτέρα κτλ.) παράστασις δράματος, la première (la seconde etc) représentation d'une pièce.

Παραστάτης, ου (ὁ), représentant.

Παραστατῶ, Μ. ήσω καὶ

Παραστέκομαι, Μ. (θὰ) παρασταθῶ, assister, aider.

Παράστημα (τὸ), présence d'esprit; mâle assurance, θ. résolution, θ.

Παραστήνω, Μ. στήσω, ἴδε Παριστάνω.

Παραστρατίζω, Μ. ίσω, s'ecarter du droit chemin, faire fausse route, dévier, se dévier, se détourner.

Παραστράτισμα (τὸ), déviation, θ.

Παραστρατοπεδεύω, Μ. εύσω, camper auprès.

Παρασυναγωγή (ἡ), assemblée illicite, θ. conciliabule, conventicule.

Παρασύνθετος (ὁ, ἡ), γρμτ., surcomposé.

Παρασύρω, Μ. σύρω (θὰ), tirer de travers, entraîner loin du droit chemin ou dans son cours, emporter; (μτφορ.) induire (en erreur, à mal faire etc). ||. (μσ. ἢ πθ.) se laisser aller.

Παραταΐρι (τὸ), dépareillé, impair.

Παράταξις, εως (ἡ), disposition d'une armée en ordre de bataille, armée rangée en bataille; parade (κυρ. ἡ τῆς φρουρᾶς ὅταν ἀλλάζῃ), θ. ||. ἤμην εἰς τὴν παράταξιν, j'étais à la parade. ||. μάχη ἐκ παρατάξεως, bataille rangée. 2) (κοιν.) =Πομπή, appareil, cérémonie, θ. || ἔκαμε τὴν εἴσοδόν του μὲ μεγάλην παράταξιν, il a fait son entrée en grand appareil. ||. ἐν παρατάξει, en procession, processionnelement, en cérémonie. ||. ὁ ἐπὶ τῶν παρατάξεων (ἐνν. τεταγμένος), maître des cérémonies.

Παράτασις ⟨παρατείνω⟩, εως (ἡ), l'action de prolonger, prolongation, θ. prorogation, θ. ||. ἔλαβε παράτασιν ἀδείας (προθεσμίας), il a obtenu une prolongation de congé (de terme). ||. παράτασις προθεσμίας (κυρ. μεταξὺ ἐμπόρων), Νμ., attermoiement.

Παρατατικὸς (ὁ), (ἐνν. χρόνος), Γρμτ., l'imparfait.

Παρατάττω, Μ. τάξω, ranger en ordre de bataille.

Παρατείνω, Μ. τείνω (θὰ), prolonger; tirer ou traîner en longueur; proroger (le terme, le délai etc); continuer. ||. παρατείνω τὴν προθεσμίαν (συναλλαγματικῆς κτλ.), attermoyer. ||. ἡ σειρὰ τῶν ὀρέων τούτων παρατείνεται μέχρι.., cette chaîne de montagnes continue (se

continue) jusqu'à. . . ||. παρέτεινε τὴν ὕπαρξίν του μέχρι.., il poussa sa carrière jusqu'à. . . ||. παρατεταμέναι ἀνευφημήσεις, des houras prolongés.

Παρατελευταῖος, α, ον, avant-dernier, pénultième.

Παρατεταγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρατάσσω.

Παρατεταμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρατείνω.

Παρατήρησις, εως (ἡ), observation, θ. remarque, θ. considération, θ. §. difficulté qu'on oppose à une proposition, objection, θ. observation, θ. représentation, θ. §.(Γρφ.) observance. θ. ||. μίαν παρατήρησιν ἔχω μόνον νὰ κάμω, je n'ai qu'une objection à faire.

Παρατηρητέος, α, ον, qui doit être observé. ||. (συνήθ. εὔχρ. τὸ οὐδ.) Παρατηρητέον, ἐπίῤ., il faut remarquer (il est à remarquer) que, ἴδε καὶ Σημειωτέος.

Παρατηρητὴς, οῦ (ὁ), observateur.

Παρατηρῶ, Μ. ήσω, observer; remarquer, s'apercevoir de; contempler, regarder, considérer. ||. τὸν παρατηρῶ τόσην ὥραν καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν γνωρίσω, il y a longtemps que je le contemple sans pouvoir le reconnaître. ||. παρατηρῶ τὰ θαυμάσια τῆς κτίσεως, contempler les merveilles de la création. ||. δὲν τὸ παρετήρησα, je ne l'ai pas remarqué. ||. πρὸ πολλοῦ (εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ) τὸ παρετήρησα, il y a long temps que je m'en suis aperçu. ||. δὲν τὸ παρετήρησα, je ne m'en suis pas avisé. ||. μεταξὺ φίλων τὰ τοιαῦτα δὲν παρατηροῦνται, entre amis on ne regarde point à de telles choses.

Παράτολμος (ὁ, ἡ), trop audacieux, téméraire, déterminé; (ἐπὶ πραγμ.) hasardé, difficile à justifier (à soutenir).

Παρατράγωδος (ὁ, ἡ), tragique mal à propos, ampoulé, enflé; (συνήθ.) absurde.

Παρατρέπω, Μ. τρέψω, faire dévier (du droit chemin), faire changer de direction, détourner.

Παρατρέχω, Μ. τρέξω καὶ (ἀρχ.) δράμω, passer sous silence; omettre, negliger; passer à côté de; couler sur (un fait, une circonstance).

Παρατσοῦκλι (τὸ), χυδ., sobriquet.

Παρατυγχάνω, Μ. (θὰ) παρατύχω, (ἀρχ.), se trouver sous la main, se presenter (s'offrir) par hasard. ||. ἐκ τοῦ παρατυχόντος, (φρσ.), par hasard; sans être préparé, sur le champ.

Παρατυπόνω, Μ. ώσω, contrefaire l'impression d'un ouvrage, l'imprimer sans l'autorisation de l'auteur ou contre les formalités voulues.

Παρατύπωσις, εως (ἡ), contrefaçon d'un livre (d'un ouvrage), impression illégale.

Παράυτα, ἐπίῤ., au moment même, sur-le-champ, aussitôt.

Παραφέρω (χωρὶς Μ.), = Παρασύρω, entraîner. ||. (μσ. αὐτπθ.) s'emporter. 2)(κοιν.) ἀντὶ Παρομοιάζω, ressembler un peu, avoir quelque ressemblance, avoir l'air (un air, un petit air) de.

Παραφθορὰ (ἡ), γρμτ., corruption (des mots), θ. altération, ||. ἡ λέξις αὕτη ἐσχηματίσθη κατὰ παραφθορὰν ἐκ τῆς (δεῖνα), ce mot est formé de tel autre par corruption.

Παραφίμωσις, εως (ἡ), ἰατρ., paraphimose, parapbimosis.

Παραφορὰ (ἡ), transport, égarement; emportement; délire, fureur, θ.

Παράφορος (ὁ, ἡ), égaré; furieux; emporté; (ἐπὶ βλέμματ.) hagard; effaré.

Παραφορτόνω, Μ. ώσω, (φορτόνω ὑπὲρ τὸ δέον), surcharger. ||. (μσ. ἐνεργ.) importuner. ||. μὴ παραφορτόνῃς τὸ στομάχι σου, ne vous surchargez l'estomac. ||. μή με παραφορτόνεσαι, ne m'importunez, ne me rompez pas la tête.

Παραφόρτωμα (τὸ), surcharge.

Παραφράζω, Μ. φράσω, paraphraser.

Παράφρασις, εως (ἡ), paraphrase, θ.

Παραφραστὴς, οῦ (ὁ), commentateur, paraphraste.

Παραφρόνησις, εως (ἡ), = Παραφροσύνη.

Παραφρονῶ, Μ. ήσω, être ou tomber en démence, avoir l'esprit aliené.

Παραφροσύνη (ἡ), aliénation d'esprit, aliénation mentale, délire, démence, θ. frénésie, θ.

Παράφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui est en démence, aliéné d'esprit, aliéné, frénétique.

Παραφυὰς, άδος (ἡ), réjeton, scion, surgeon, drageon. ||. τὸ δένδρον ἐκβάλλει παραφυάδας, l'arbre pousse des drageons, il drageonne.

Παραφύλαξις, εως (ἡ), l'action d'épier (d'observer).

Παραφυλάττω, Μ. άξω, épier, observer, être en sentinelle ou à l'affût de. ||. τὸν ἔβαλε νὰ παραφυλάττῃ, il le mit en sentinelle, ἴδε καὶ Παραμονεύω.

Παραφωνία (ἡ), discordance de la voix, faux ton, dissonance, θ. ||. κάμνειν παραφωνίας, (Μουσικ.), chanter faux, détonner.

Παράφωνος (ὁ, ἡ), discordant, faux.

Παραχαράκτης, ου (ὁ), ἀρχ. ὁ Κιβδηλοποιὸς, faux monnayeur, fabricateur de fausse monnaie.

Παραχάραξις, εως (ἡ), l'action de falsifier de la monnaie.

Παραχαράττω, Μ. άξω, frapper d'un faux coin, falsifier.

Παραχειμάζω, Μ. άσω, passer l'hiver, hiverner.

Παραχειμασία (ἡ), l'action d'hiverner; quartier d'hiver; (ἐπὶ πλοίων) hivernage.

Παράχορδος (ὁ, ἡ), qui se trompe de corde, discordant; (μτφορ.) absurde.

Παραχρῆμα, ἐπίῤ. (ἀρχ.), à l'instant même, sur-le-champ. ||. ἐκ τοῦ παραχρῆμα, à l'improviste, subitement; brusquement.

Παράχωμα (τὸ), l'action d'enfouir, enfouissement.

Παραχώνω, Μ. χώσω, enfouir, enterrer.

Παραχώρησις, εως (ἡ), l'action de céder (etc), abandon; cession, θ. concession, θ. ||. παραχώρησις θεοῦ, l'abandon de Dieu. ||. κατὰ παραχώρησιν θεοῦ, κατὰ θείαν παραχώρησιν, par l'abandon de Dieu. ||. παραχώρησις κτημάτων ἢ περιουσίας, (Νμ.), cession de biens. ||. οἱ ἀλλοδαποὶ ἐξαιροῦνται τῶν ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως τῆς περιουσίας ὠφελημάτων, les étrangers ne sont point admis au bénéfice de cession.

Παραχωρῶ, Μ. ήσω, céder, abandonner; (Νμ.) faire cession (de biens); concéder. ||. ὁ βασιλεὺς παρεχώρησε μεγάλα προνόμια εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, le roi avait concédé de grands privilèges à cette ville. ||. τῷ παρεχωρήθη τοῦτο τὸ γήπεδον, ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ..., on lui a fait la concession de ce terrain, à la charge par lui de...

Πάρδαλις, εως (ἡ), ζ., panthère ou léopard.

Παρδαλὸς, ἡ, ὸν, varié de plusieurs couleurs, bigarré, jaspé, tiqueté, diapré, marbré, madré, tigré. ||. ἄλογον (σκυλὶ) παρδαλὸν, un cheval (un chien) tigré ou tigre.

Πάρδος (ὁ), ἀρχ. ἡ (ἀρσ.) Πάρδαλις.

Παρέγγραπτος (ὁ ἡ), inscrit (inséré) frauduleusement, intercalé; intrus.

Παρεγγράφω, Μ. γράψω, inscrire (insérer, interpoler) frauduleusement, intercaler (un mot, un passage dans un acte, dans un texte etc).

Παρεγγύησις, εως (ἡ), = Παραγγελία, exhortation, θ. mot d'ordre.

Παρεγγυῶμαι, Μ. ήσομαι, (ἀρχ.) = Παραγγέλλω, ordonner, prescrire, enjoindre.

Παρεγκεφαλὶς, ίδος (ἡ), ἀνατομ., cervelet.

Παρεγκλίνω, Μ. κλίνω (θὰ), (κυρ. ἀςρνμ.) décliner, s'éloigner de l'équateur.

Παρέγκλισις, εως (ἡ), ἀςρνμ., déclinaison (d'un astre, de l'aiguille aimantée).

Παρέδραμον, ἀόρ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρεδρεύω, Μ. εύσω, être assis auprès; être assesseur de q.; être assidu à.

Πάρεδρος (ὁ), adjoint (d'un magistrat, d'un juge etc), assesseur, collègue, conjoint. ||. ὁ δημαρχικὸς πάρεδρος, l'adjoint du maire.

Παρειὰ (ἡ), ἀρχ., joue, θ.

Παρεῖδον, ἀόρ. τοῦ Παρορῶ.

Πάρειμι, Μ. ἔσομαι (ἀόρ. Παρῆν, -ῆσαν κτλ.), être présent, assister à. ||. (εὔχρ. κυρ. ἡ μτχ.) Παρὼν, οῦσα, ὸν, présent. ||. ἤμην παρὼν (-οῦσα κτλ.), j'étais présent (-ente etc). ||. ὁ θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρὼν, Dieu est présent partout, il remplit l'univers par sa présence. ||. ὅλοι εὑρέθησαν παρόντες, ἴδε Παρευρίσκομαι. ||. ἦσαν παρόντες ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, tels et tels y étaient présents. ||. παρόντων τῶν δεῖνα καὶ δεῖνα, en présence de tel et tel, (συμβολαιογραφ.) présents tels et tels. ||. (τὸ οὐδ.) τὸ παρὸν, = Τὸ ἐνεστὼς, le présent. ||. πρὸς (κατὰ) τὸ παρὸν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, à présent, pour le présent, quant à présent, pour le moment, maintenant, (συμβολαιογραφ.) de présent. ||. κατοικῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Ἀθήνας (ἐν Ἀθήναις), de présent résident à Athènes. ||. τὸ παρὸν (ἐνν. ἔγγραφον) θέλει σᾶς χρησιμεύσει πρὸς ἐξόφλησιν, la présente vous servira de décharge. ||. ἅμα λάβετε τὸ παρόν μου (ἐνν. γράμμα), aussitôt la présente reçue.

Παρεισάγω, Μ. άξω, (ἀόρ. Παρεισήγαγον κτλ.), introduire doucement (furtivement, comme en cachette), insinuer; glisser; fourrer; intercaler.

Παρεισαγωγὴ (ἡ), introduction (furtive), θ. insertion, θ. intrusion, θ.

Παρείσακτος (ὁ, ἡ), qui s'est introduit furtivement (glissé, insinué); intrus.

Παρεισδύομαι, Μ. εισδύσω, entrer (pénétrer, s'introduire) furtivement, s'insinuer; se glisser dans; s'immiscer dans, s'ingérer de.

Παρείσδυσις, εως (ἡ), entrée (introduction) furtive, θ. intrusion, θ.

Παρεισφρέω, Μ. ήσω, (ἀρχ.), se couler doucement quelque part, se glisser. ||. πλῆθος σφαλμάτων παρεισέφρησαν εἰς τοῦτο τὸ σύγγραμμα, il se glissa beaucoup de fautes dans cet ouvrage. ||. πρέπει νὰ παρεισέφρησε κἀνὲν λάθος κτλ. εἰς τοὺς λογαριασμούς του, il fallait qu' une erreur se fût glissée dans ses calculs.

Παρεκβαίνω, Μ. (θὰ) παρεκβῶ, s'écarter de; faire une digression, excéder, outrepasser, franchir les bornes, transgresser.

Παρέκβασις, εως (ἡ), digression, θ. transgression, θ. divagation, θ. écart.

Παρεκβατικῶς, ἐπίρ., par forme de digression.

Παρέκει, ἐπίρ., plus loin, au delà, par delà. ||. κάθισε ὀλίγον παρέκει, mettez-vous un peu en delà. ||. μερικὰ βήματα παρέκει, à quelques pas de là.

Παρεκκλήσιον (τὸ), chapelle, θ §. église succursale, annexe, θ

Παρεκκλίνω, Μ. εκκλίνω (θὰ), ἀρχ., s'écarter (se détourner) du droit chemin; défléchir; dévier, (κυρ. μτφορ.) déroger. ||. νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὰς ἀρχάς (ἀπὸ τὰς ἕξεις) του, déroger à ses principes (à ses habitudes), devier de ses principes.

Παρέκκλισις, εως (ἡ), déviation; déflexion; écart.

Παρέκτασις, εως (ἡ), allongement; prolongation, θ., ἴδε Παράτασις.

Παρεκτείνω, Μ. τείνω (θὰ), étendre plus en avant, prolon-

ger. ||. παρεκτείνομαι κατὰ μῆκος, s'étendre (regner) le long de, border. ||. ἡ κρηπὶς ἡ παρεκτεινομένη κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, le quai qui borde la rivière.

Παρεκτικὸς <παρέχω>, ή, όν, propre ou disposé à donner (à fournir, à procurer).

Παρεκτὸς, ἐπίρ., hors de; excepté, en outre, hormis.

Παρεκτρέπω, Μ. τρέψω, détourner du droit chemin, faire dévier, égarer. ||. (μσ. αὐτπθ.) s'écarter du droit chemin, dévier.

Παρεκτροπὴ (ἡ), écart, déviation, θ. égarement, déportement.

Παρέλευσις <παρέρχομαι>, εως (ἡ), l'action de passer outre. ||. μετὰ παρέλευσιν ἑξαμηνίας, après six mois passés.

Παρέλκω (χωρὶς Μ.), ἀρχ.= Περιττεύω, être redondant ou superflu.

Παρεμβαίνω, Μ. εμβῶ (θὰ), interposer son autorité (etc), s' interposer, intervenir.

Παρεμβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), jeter ou ranger dans les intervalles, entremêler, interjeter, fourrer, glisser, insérer, intercaler, interpoler. ||. παρεμβάλλω ἐμαυτὸν, s'entremettre. ||. τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε παρεμβεβλημένον (εἰς τὸ κείμενον) ὑπὸ τοῦ ἀντιγραφέως, ce passage est une interpolation faite par le copiste.

Παρέμβασις <παρεμβαίνω>, εως (ἡ), l'action d'interposer ou de s'interposer etc, intervention, θ.

Παρεμβολὴ (ἡ), ordre de bataille, disposition ou assiette des tentes d'un camp.

Παρεμπίπτω, Μ. εμπέσω, tomber entre; s'interposer; intervenir, advenir, survenir. ||. παρεμπιπτούσης τῆς σελήνης μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς, quand la lune vient à s'interposer entre le soleil et la terre. ||. παρεμπίπτουσα πρότασις (ὑπόθεσις), Νμ., une question incidente, un incident. ||. ἡ παρεμπίπτουσα ὑπόθεσις ἐκανονίσθη συνοπτικῶς, l'incident fut réglé sommairement.

Παρεμποδίζω, Μ. ίσω, mettre des entraves, entraver, embarrasser, intercepter.

Παρεμπόδισις, εως (ἡ), l'action d'entraver (d'intercepter etc), (διδακτ.) interception, θ.

Παρεμπόρευμα (τὸ), marchandise de peu de valeur (qu' on achete en passant), pacotille, θ.

Παρεμπορεύομαι, Μ. ευθῶ (θὰ), trafiquer par occasion.

Παρεμπρὸς, ἐπίρ., plus avant, en delà. ||. φέρω τι παρεμπρὸς, avancer qc. ||. ἂς μὴν ὑπάγωμεν παρεμπρὸς, n' allons pas plus avant.

Παρέμπτωσις <παρεμπίπτω>, εως (ἡ), intervention fortuite; interposition, θ. (Νμ.) incident. ||. κατὰ παρέμπτωσιν, incidemment, par incident. ||. ἡ παρέμπτωσις τῆς σελήνης μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς, l'interposition de la lune entre le soleil et la terre.

Παρεμφαίνω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., montrer (désigner) une chose à l'occasion d'un autre ou en passant; faire voir une chose cachée; reproduire; retracer.

Παρεμφαντικὸς, ή, όν, qui designe ou retrace, représentatif.

Παρέμφασις <παρεμφαίνω>, εως (ἡ), représentation fortuite, désignation d'une chose cachée.

Παρενείρω, Μ. ενείρω (θὰ), insérer; intercaler; glisser (un mot dans un discours); interpoler (un passage dans le texte).

Παρένθεσις <παρεντίθημι>, εως (ἡ), interposition, θ. insertion, θ. intercalation, θ. (Γρμτ.) parenthèse, θ. ||. ἂς προσθέσω, ἐν παρενθέσει, ὅτι.., j' ajouterai, par parenthèse, que...

Παρενόχλησις, εως (ἡ), embarras (dans une affaire), importunité, θ.

Παρενοχλῶ, Μ. ήσω, importuner q. (dans ses occupations); inquiéter, incommoder, vexer.

Παρεντίθημι, Μ. παρενθέσω, mettre (faire entrer) dans l' intervalle, interposer, intercaler, insérer.

Πάρεξ, ἐπίρ., outre, excepté.

Παρεξήγησις, εως (ἡ), explication fausse (erronnée), interprétation mauvaise (fausse), contre-sens.

Παρεξηγῶ, Μ. ήσω, détourner le sens (d' un passage, d'un mot etc), expliquer d'une manière différente ou fausse, interprêter mal, donner une autre ou une fausse explication, détourner (travestir) le sens, donner un faux sens à; gloser.

Παρέξω, μέλλ. τοῦ Παρέχω.

Παρεπιδημία (ἡ), séjour passager.

Παρεπίδημος (ὁ, ἡ), voyageur passager.

Παρεπιδημῶ, Μ. ήσω, passer ou séjourner en voyageur quelque part.

Παρέπομαι (χωρὶς Μ.), être la conséquence immédiate de, aller de suite, s'ensuivre. ||. τοῦτο εἶνε παρεπόμενον, ἴδε Ἕπομαι. ||. τὰ παρεπόμενα τοῦ γήρως, le cortége de la vieillesse. ||. τὰ παρεπόμενα (ἄλλ. τὰ κατηγορούμενα) τοῦ ῥήματος κτλ., les attributs du verbe etc.

Πάρεργον (τὸ), objet ou chose secondaire, hors-d'œuvre; accessoire. ||. ὁδοῦ πάρεργον (ἢ) ἐν παρέργῳ, en passant; accessoirement; par manière d'acquit.

Παρέρχομαι, Μ. (θὰ) παρέλθω, ἀρχ. ἀντὶ Περνῶ, passer; (ἐπὶ χρόν.) s'écouler. ||. ὁ καιρὸς (ὁ χρόνος) παρέρχεται, le temps coule (s' écoule), le temps va toujours. ||. ἐπρόσμειναν νὰ παρέλθῃ ἡ νὺξ, ils attendirent que la nuit se fût écoulée. ||. τὸν παρελθόντα μῆνα, τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, τὸ παρελθὸν σάββατον, κτλ., le mois dernier, la semaine dernière,

samedi dernier. ||. εἰς τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης δεκαετίας, pendant le cours de dix années qui viennent de s'écouler. ||. παρελθούσης τῆς προθεσμίας, le délai expiré. ||. παρελθούσης ταύτης τῆς ἐποχῆς, passé cette époque. ||. (ὡς ἀπολ. ἀντὶ οὐσ.) τὸ παρελθὸν, le passé. ||. ἄς λησμονήσωμεν τὰ παρελθόντα, ne parlons plus du passé.

Παρεστηκώς, ότος καὶ

Παρεστώς, ῶτος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρίσταμαι.

Παρευδοκιμῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), surpaser q. en célébrité; éclipser, supplanter.

Παρευθὺς, ἐπίρ., aussitôt, sur-le-champ, de suite, ἴδε καὶ Ἀμέσως.

Παρευρίσκομαι, Μ. ευρεθῶ(θὰ), être ou se trouver présent à, assister. ||. ὅλοι οἱ παρευρεθέντες, tous ceux qui s'y trouvèrent présents.

Παρέχω, Μ. έξω (ἀόρ. Παρέσχον κτλ.), ἀρχ. = Δίδω, donner, fournir.

Παρηγορητικὸς, ή, ὸν, consolant, (οἰκ.) consolatif.

Παρηγορία (ἡ), consolation, θ. adoucissement, soulagement.

Παρήγορος (ὁ, ἡ), qui console, consolant, consolateur,-trice.

Παρηγορῶ, Μ. ήσω, consoler, soulager la douleur de q.

Παρήκοος (ὁ, ἡ), désobéissant.

Παρῆλθον, ἀόρ. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), qui est sur le retour ou le déclin de l'âge.

Παρήχησις, εως(ἡ), ressemblance de son, (γρμτ.) allitération, θ.

Παρθενία (ἡ), virginité, θ. (οἰκ.) pucelage.

Παρθενικὸς, ή, ὸν, virginal.

Παρθένιον (τὸ), φ., mercuriale, θ.

Παρθένος (ἡ), vierge, θ. fille, θ. (οἰκ.) pucelle.

Παρθενοῦδι (τὸ), κοιν. τὸ Παρθένιον, φ.

Παρθενὼν, ῶνος (ὁ), Parthénon, temple de Minerve à Athènes.

Παριδὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Παρορῶ.

Πάρισος (ὁ, ἡ), presque égal. ||. (Γρμτ.) πάρισον σχῆμα, allitération θ.

Παρίσταμαι, Μ. (θὰ) παρασταθῶ, (ἀρχ.), assister; (Νμ.) comparaître. ||. νὰ παρασταθῇ (εἰς τὸ δικαστήριον) δι' ἐπιτρόπου του, comparaître par procureur. ||. ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ εἰς δίκην (ἢ ἐν δικαστηρίῳ) ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνδρός της, (Νμ.), la femme ne peut ester en jugement sans l' autorisation de son mari. ||. ὅλοι οἱ παρεστῶτες ἄρχισαν νὰ γελῶσι, tous les assistants se prirent à rire. ||. (καὶ ἁπλ.) οἱ παριστάμενοι (εἰς τελετὴν, εἰς συνεδρίασιν κτλ.), les assistants.

Παριστάνω, Μ. παραστήσω, présenter; représenter; figurer; rendre. ||. δὲν δύναμαι νὰ σᾶς παραστήσω τί ὑπέφερα, je ne saurais vous rendre tout ce que j'ai souffert (à quel point j'ai souffert). ||. θὰ παραστήσουν μετ' ὀλίγον νέον τι δράμα, on doit représenter dans peu une nouvelle pièce. ||. τί παραστήνουν σήμερον εἰς τὸ θέατρον; que donne-t-on (quelle pièce joue-t-on) aujourd'hui au théâtre? ||. ὁ ὑποκριτὴς οὗτος παραστήνει κάλλιστα, ἴδε Ὑποκρίνομαι. ||. ποῖος παρέστηνε τὸν Ὀρέστην; qui jouait (le rôle d') Oreste?

Παρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παίρνω, pris,-ise. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Παράφορος, emporté.

Πάροδος (ἡ), chemin par lequel on passe, passage; allée, θ. (ναυτ.) passavant. ||. ἐν παρόδῳ, (φρσ.), en passant.

Παροικία (ἡ), séjour passager; §. paroisse, θ.

Παροικοδομῶ, Μ. ήσω, bâtir auprès.

Πάροικος (ὁ, ἡ), étranger domicilié dans un pays.

Παροικῶ, Μ. ήσω, habiter auprès; §. (συχνότ.) habiter comme étranger (domicilié dans un pays).

Παροιμία (ἡ), proverbe; adage. ||. κατὰ τὴν παροιμίαν, comme dit le proverbe, (οἰκ.) comme dit l'autre. ||. κατήντησε παροιμία, il a passé en proverbe (a fait proverbe).

Παροιμιάζομαι (χωρὶς Μ.), citer un (ou faire passer en) proverbe.

Παροιμιακὸς, ή, ὸν καὶ

Παροιμιώδης (ὁ, ἡ), passé en proverbe, proverbial. ||. ἡ λαιμαργία του κατήντησε παροιμιώδης, sa gourmandise devint proverbiale.

Παροινία (ἡ), excès auxquel on se porte dans l'ivresse; insulte qu'un homme ivre fait à q.

Παροίνιος (ὁ, ἡ), qui se fait ou qui se dit en buvant. ||. παροίνια (ἐνν. ᾄσματα), chansons à boire, chants bacchiques.

Παρομοιάζω, Μ. άσω, assimiler. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) approcher, être approchant, ressembler un peu.

Παρόμοιος, α, ον, presque ou assez semblable, approchant, pareille. ||. εἰς παρομοίαν περίστασιν, en pareille occasion, en cas pareil. ||. εἶνε χαμόμηλον ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, c'est une camomile, ou quelque chose d' approchant.

Παρομοίως, ἐπίρ., pareillement, aussi, de même.

Παρομοίωσις, εως (ἡ), l' action d'assimiler.

Παρὸν, οὐδ. τοῦ Παρὼν, μτχ. τοῦ Πάρειμι.

Παρονομάζω, Μ. άσω, employer un mot dans un autre sens, employer une paronomase.

Παρονομασία (ἡ), jeu de mots, paronomase, θ.

Παρονομαστὴς, οῦ (ὁ), Ἀριθμ., dénominateur. ||. ἀνάγω διάφορα κλάσματα ὑπὸ τὸν αὐτὸν παρονομαστὴν, reduire des fractions au même dénominateur (à la même dénomination).

Παροξύνω, Μ. ύνω (θὰ), irriter, aigrir. 2) (γρμτκ.) marquer d'un accent aigu sur la pénultième.

Παροξυσμὸς (ὁ), accès (redoublement) ou malignité d'une maladie, irritation, paroxysme. 2) (κοιν.) fièvre intermittente.

Παροξύτονος (ὁ, ἡ), γρμτ. qui a l'accent aigu sur la pénultième (syllabe).

Παροξυτόνως, ἐπίῤ., avec l'accent aigu sur la pénultième.

Παρόραμα (τὸ), bévue, θ. méprise, θ. erreur, θ. ||. εἰς τὰ βιβλ.) Παροράματα, errata.

Παροργίζω, Μ. ίσω, mettre en colère, irriter.

Παροργισμὸς (ὁ), indignation, θ. irritation, θ.

Παρόρμησις, εως (ἡ), l'action d'exciter (de stimuler).

Παρορμητικὸς, ή, όν, propre à exciter, excitatif, stimulant.

Παρορμῶ, Μ. ήσω, exciter, exhorter, pousser.

Παρορῶ (χωρὶς Μ.), ἀόρ. (Παρεῖδον κτλ.), = Παραβλέπω, négliger, ne pas faire attention.

Παρουσία (ἡ), présence, θ. §. arrivée, θ. ||. τοῦτο συνέβη ἐπὶ παρουσίᾳ μου, cela arriva moi présent (en ma présence). ||. ἡ δευτέρα παρουσία, le second avénement (du Messie).

*Παρουσιάζω, Μ. άσω, présenter, représenter; (Νμ.) produire ou administrer (des témoins, des preuves etc); (ἰδίως ἐπὶ ἐγγράφ.) exhiber. ||. ὑπεχρεώθη νὰ παρουσιάσῃ τὸ διαβατήριόν του, il fut obligé de représenter son passeport. ||. ἐπαρουσίασε τὰ ἔγγραφά του εἰς τὸ δικαστήριον, il a mit sa production au greffe, ἴδε καὶ Προσάγω. ||. ὁ δεῖνα τὸν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸ παλάτι(ον), c'est un tel qui l'a produit à la cour. ||. παρουσιάζω τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς τὸ δικαστήριον ἐγγράφως, produire au greffe. ||. (μσ.) se présenter, paraître (devant q.). ||. ἂς παρουσιασθῶσιν οἱ διάδικοι, que les parties se présentent.

Παρουσίασις, εως (ἡ), = Ἐμφάνισις. ||. παρουσίασις ἐγγράφων εἰς τὸ δικαστήριον, ἴδε Προσαγωγή.

Παροχέτευσις, εως (ἡ), l'action de faire prendre un autre cours (de détourner dans un autre canal), dérivation, θ.

Παροχετεύω, Μ. εύσω, détourner le cours de, faire couler dans un autre canal, dériver.

Παῤῥησία (ἡ), ἀρχ., liberté dans le discours, franc-parler; assurance, θ. ||. (συνήθ. ἡ δοτ.) Παῤῥησίᾳ, (ἑλλ.) ἀντὶ ἐπιῤ., franchement, ouvertement, hautement.

Παῤῥησιάζω, Μ. άσομαι, (ἀρχ.), parler en toute liberté, avoir son franc-parler.

Παῤῥησιαστικὸς, ή, όν, qui parle avec liberté, qui a son franc-parler.

Ἄρσιμον (τὸ), l'action de prendre; prise, θ.

Παρυφὴ (ἡ), ἀρχ. ἡ Οὖγα, rayure d'une etoffe, bordure, θ. lisière, θ.

Παρῳδία (ἡ), imitation burlesque d'un chant (d'un poëme etc), parodie, θ.

Παρῳδῶ, Μ. ήσω, travestir un chant, contrefaire, parodier.

Παρωκεάνιος, α, ον, καὶ

Παρωκεανίτης, ου (ὁ), καὶ Παρωκεανῖτις, ιδος (ἡ), qui habite ou qui est situé auprès de l'Océan.

Παρὼν, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ Πάρειμι (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Παρωνύμιον (τὸ), surnom.

Παρώνυμος (ὁ, ἡ,) qui dérive ou qui est formé d'un nom.

Παρωνυχία καὶ

Παρωνυχὶς, ίδος (ἡ), panaris.

Παρωπὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ., visière, θ. œillère, θ.

Πάρωρα, ἐπίῤ. (συνήθ. Ἄρωρα Πάρωρα), à heure indue.

Παρωροφὶς, ίδος (ἡ), bord d'un toit, larmier.

Παρωτὶς, ίδος (ἡ), tumeur qui vient à côté de l'oreille, oreillon καὶ orillon, parotide, θ.

Πᾶς, παντὸς, (πᾶσα, πᾶν), tout; chaque, chacun. ||. οὐ παντὸς (ἐνν. ἴδιον), φρσ. (ἀρχ.), il n'appartient pas (il n'est pas donné, permis) à tout le monde. ||. (γίνεται) τοῖς πᾶσι τὰ πάντα « (Γρφ.), se faire tout à tous. ||. ἐνώπιον (ἐπὶ παρουσίᾳ) πάντων, devant (en présence de) tout le monde. ||. (εὐχρ. κυρ. τὸ οὐδ.) τὸ πᾶν, le tout, le capital, le principal, l'important, l'essentiel; §. l'univers. ||. ἔχασεν (ἐκέρδισε) τὸ πᾶν, il a gagné (perdu) l'impossible. ||. εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν, τὸ πᾶν εἶνε νὰ ἠξεύρῃ τις τί θέλει, en toute affaire, l'important est de savoir ce qu'on veut. ||. ὁ πλούσιος εἶνε το πᾶν, quiconque est riche est tout. ||. ὁ θεὸς ἐδημιούργησε τὰ πάντα, Dieu a créé toutes choses. ||. διὰ παντὸς, toujour. ||. ἐξ ἅπαντος (ἢ) ἐξάπαντος, à coup sûr, sans faute. ||. πρὸ πάντων, principalement, sur toutes choses, avant toutes choses, surtout, par dessus tout. ||. κατὰ πάντα, en tout point, de tout poin. ||. ἐπὶ πᾶσιν, au reste.

Πασίγνωστος καὶ

Πασίδηλος (ὁ, ἡ), qui est généralement connu, qui est de notoriété publique, notoire.

Ἄσμα (τὸ), (ὑφαντ.), ἴδε Θηλειά.

Πασπάτευμα (τὸ), tâtonnement.

Πασπατεύω, Μ. εύσω, tâter, tâtonner, chercher en tâtonnant; palper. ||. πασπατεύοντας, à tâtons, en tâtonnant, (οἰκ.) à l'aveuglette.

Πάσσαλος (ὁ), pieu, poteau, pal. ||. πασσάλῳ πάσσαλος ἐκκρούεται, « (παροιμ.), un clou chasse l'autre.

Πάστα (ἡ), ἴδε Κυδωνόπαστον.

Παστὰς, άδος (ἡ), salle de festin; chambre nuptiale.

Παστόνω, Μ. όσω, saler, (ἰδιαιτ. ἐπὶ τῶν ἀρίγγων) caquer.

Παστὸς, ή, όν, salé; saupoudré. ||. παστὸν χοιρινὸν, du salé. ||. (περιληπτ.) τὰ παστὰ (ἐνν. ὀψάρια), la salaison, les salaisons.

Παστὸς (ὁ), ὁ νυμφικὸς θάλαμος, chambre nuptiale. ||. » ὅ, τι πάρῃ ἡ νύμφη εἰς τὸν παστόν, «

(παροιμ.), au coucher se gagne le douaire.

Πάστρα (ἡ), κοιν. ἡ Καθαριότης, propreté, θ. netteté, θ.

Πάστρευμα (τὸ), l'action de nettoyer (etc), nettoyement; (ἐπὶ φρεάτ., τάφρων κτλ.). curage.

Παστρεύω, Μ. εύσω, épurer, nettoyer, décrasser, purger, (κυρ. ἐπὶ μεταλλ. ἀγγ.) écurer, éclaircir; blanchir; (ἐπὶ φρεάτ. κλπ.) curer. ||. παστρεύω τὰ 'δόντια μου (τ' αὐτιά μου), se curer (se nettoyer) les dents (les oreilles). ||. παςρεύω 'ρύζι (χόρτα κτλ.), éplucher du riz (des herbes etc). ||. ὁ παςρεύων τὰ πηγάδια (τοὺς λάκκους τῶν ἀναγκαίων κτλ.) cureur des puits (des retraits etc). §. (ἢ μτφορ.) τὸν ἐπάστρευσαν, (ἀντὶ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἐφόνευσαν), on l'a dépêché.

Παστρικά, ἐπίῤ., avec propreté, proprement, nettement, purement; blanchement. §. (μτνμ.) clairement, formellement, expressement, tout net, (οἰκ.) tout platement, en termes expresses etc, ἴδε καὶ Καθαρά. ||. νὰ τὸ εἴπωμεν (ἂς τὸ εἴπωμεν) παστρικὰ, tranchons net, tranchons le mot.

Παστρικός, ή, όν, κοιν. ὁ Καθαρὸς ἢ Καθάριος, net, propre, proprement mis; (ἐπὶ σκευῶν καὶ ὑφασμ.) blanc; §. (μτνμ.) clair. ||. εἶνε πολλὰ παστρικὸς, il est d'une grande propreté. ||. δός μας παστρικὰ πιάτα, donnez-nous des assiettes blanches. ||. παστρικὸν 'πουκάμισον, chemise blanche, θ. ||. τὰ σενδόνια δὲν εἶνε παστρικὰ, les draps ne sont pas blancs. ||. τὰ παιδία πρέπει νὰ τὰ ἔχῃ τις παστρικὰ, il faut tenir les enfans blanchement.

Πάστωμα (τὸ), l'action de saler (du poisson ou de la viande), salage, paquage, (ἰδιαιτ. τῶν ἀρίγγων) caquage; foulage.

Πάσχα (τὸ), pâque, θ. καὶ (συχνότ.) pâques, θ. πλθ. ||. τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα, les œufs de Pâques. ||. τὰ κεριὰ τοῦ Πάσχα, les cierges pascals. ||. θὰ τὸν πληρώσω τὸ Πάσχα, je le payerai à Pâques. ||. πρὸ τοῦ Πάσχα, avant pâques. ||. καθημέραν 'δὲν εἶν' πάσχα, (παροιμ.), il n'est pas tous les jours fête, tous jours ne sont pas noces.

Πασχάζω, Μ. άσω, célébrer la pâque; §. (συνκδχ.) rompre le carême.

Πασχαλιά (ἡ), = Πάσχα. 2) εἰδ. ἄνθ., lilas.

Πασχαλινός, ή, όν, relatif à la pâque, pascal.

Πασχητιασμὸς (ὁ), désir de plaisirs infâmes.

Πασχητιῶ, Μ. άσω, désirer des plaisirs infâmes.

Πασχίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Προσπαθῶ.

Πάσχω, Μ. (θὰ) πάθω, souffrir, pâtir; §. éprouver (une sensation ou un événement). §. être malade (souffrant). ||. ὁ ἀθῶος δὲν πρέπει νὰ πάσχῃ ἐξ αἰτίας τοῦ ἐνόχου, il ne faut pas que l'innocent pâtisse pour le coupable. ||. τί ἔπαθες; que t'arriva-t-il? ἴδε καὶ Παθαίνω. ||. ἐκεῖ ἔμαθα ὅτι ὁ πατήρ μου ἀπό τινων ἡμερῶν ἔπασχε πολὺ, c'est là que j'appris que depuis quelques jours mon père était très-souffrant. ||. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) τὰ ἀμπέλια ἔπαθαν (ὑπέφεραν, ἐβλάφθησαν) ὑπὸ τοῦ πάγου κτλ., les vignes ont souffert de la gelée etc.

2) ἀντὶ Προσπαθῶ, s'efforcer.

Πάταγος (ὁ), ἀρχ., bruit, fracas.

Πατερίτσα (ἡ), (τὸ ῥαβδὶ τῶν χωλῶν), béquille, θ. potence, θ.

2) (ἡ ἀρχιερατικὴ ῥάβδος), crosse, θ.

Πατερὸν (τὸ), κοιν. ἡ Δοκὸς, poutre, θ. solive, soliveau (τὸ μικρότερον).

Πάτημα (τὸ), l'action de fouler (aux pieds). ||. τὸ — τῶν σταφυλιῶν (εἰς τὸν ληνὸν), le pressurage (de la vendange).

2) = Ἴχνος, pas. ||. ἦτον εἰς τὸ πάτημα, (φρσ. δυσεξηγήτου καταγωγῆς. Ἴσως ἔχει τι κοινὸν μὲ τὸ συνειθιζόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν νεονύμφων ὑπόστρωμα, τὸ ἄλλως Πατῆκι), il ne posait pas à terre, tant il était gonflé; il était tiré à quatre épingles; il était sur son trente-six.

Πατημασιά (ἡ), pas, trace, θ. vestige.

Πατήρ, πατρὸς (ὁ), père. ||. ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν, de père en fils. ||. πάππος (μάμμη κτλ.) πρὸς πατρὸς, grand-père (du côté) paternel, grand'-mère (du côté) paternelle. ||. τὸ Πάτερ ἡμῶν (ἡ Κυριακὴ προσευχὴ), le Pater (noster), (χυδ.) la patenôtre. ||. (εἰς τὰς πρὸς τοὺς μοναχοὺς προσφωνήσεις), πάτερ Ἀρτέμιε, (καὶ καταχρ.) ὁ πάτερ Σωφρόνιος, frère Artème, le frère Sophrone, père un tel.

Πατητή (ἡ), ἴδε Πατητός.

Πατητῆρι (τὸ), fouloir, pressoir.

Πατητής, οῦ (ὁ), celui qui foule la vendange.

Πατητός, ή, όν, foule. ||. (οὐσ.) πατητὴ, (ῥαπτ.), εἰδ. βελονιᾶς, ἴδε Πισοβελονιά.

Πατόκορφα, ἐπίῤ., de fond en comble.

Πατόνω, Μ. ώσω, (βάλλω τὴν πατωσιὰν τοῦ 'σπιτιοῦ), plancheïer, parqueter. 2) (στοιβάζω εἰς κιβώτιον, δισάκκιον κτλ.) farcir, charger, encoffrer, presser. ||. καλὰ τὴν ἐπάτωσε (ἐνν. τὴν κοιλιάν του), φρσ. χυδ., il s'est rembourré, il a bien rembourré son pourpoint.

Πάτος (ὁ), fond, cul (μτνμ.). ||. τὸ κρασὶ εἶνε εἰς τὸν πάτον (τοῦ βαρελλίου), le vin est au bas. ||. ὁ — ποτηριοῦ (κοφινιοῦ κτλ.), le cul d'un verre (d'une hotte etc). 2) (ἀνατομ.) ἡ Ἕδρα (τοῦ σώματος), le fondement, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) siege. ||. βάλλει 'βδέλλας εἰς τὸν πάτον, mettre des sangsues au siège. 3) (τὸ ὑποκάτω τοῦ ὑποδήματος), ἴδε Ἀχνάρι.

Πατοῦνα (ἡ), la plante du pied.

Πατραγαθία (ἡ), (κυρ. πλθ.), vertus ou exploits du père ou des ancêtres.

Πατραλοίας, ου (ὁ), parricide.

Πατριαρχεία (ἡ), patriarcat. ||. ἐπὶ (εἰς τὸ διάστημα) τῆς πατριαρχείας του, durant son patriarcat.

Πατριαρχεῖον (τὸ), maison (palais) du patriarche.

Πατριαρχεύω, Μ. εύσω, être ou devenir patriarche.

Πατριάρχης, ου (ὁ), patriarche.

Πατριαρχικὸς, ή, όν, patriarcal.

Πατρίκιος (ὁ), patricien; patrice; (καταχρ.) pair (de France). ||. ἡ βουλὴ τῶν Πατρικίων, ἴδε Ὁμότιμος. ||. τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου (εἰς τὴν παλ. Ῥώμην), le patriciat.

Πατρικὸς, ή, όν, de père, paternel. ||. ἡ πατρικὴ φιλοστοργία, la tendresse (l'affection) paternelle.

Πατρικῶς, ἐπίρ., en père; avec une affection (une tendresse) paternelle, paternellement.

Πάτριος, α, ον, transmis par les (ou reçu des) pères (ancêtres), héréditaire.

Πατρὶς, ίδος (ἡ), patrie, θ. pays. ||. ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, l'amour du pays, ἴδε καὶ Φιλοπατρία.

Πατριώτης, ου (ὁ), = Συμπατριώτης ἢ 2) = Φιλόπατρις, patriote.

Πατριωτικὸς, ή, patriotique.

Πατριωτισμὸς (ὁ), = Φιλοπατρία, patriotisme.

Πατρόθεν, ἐπίρ., du côté du père.

Πατροκτονία (ἡ), le crime du parricide, parricide.

Πατροκτόνος (ὁ, ἡ), qui a tué son père, parricide.

Πατροπαράδοτος (ὁ, ἡ), transmis de père en fils.

Πατρότης (ἡ), la qualité de père, paternité, θ.

Πατρώζω (χωρὶς Μ.), tenir de son père, marcher sur ses traces, lui ressembler. ||. πατρώζει ὁ νέος, il est bien fils de son père.

Πάτρων, ωνος (ὁ), patron, protecteur.

Πατρωνεία (ἡ), protection du patron, patronat, patronnage.

Πατρωνυμία (ἡ), dénomination tirée du nom du père.

Πατρωνυμικὸς, ή, όν, formé du nom du père, patronymique.

Πατρωνυμοῦμαι, Μ. ωνυμηθῶ (θὰ), tirer son nom de celui de son père.

Πατρῷος, α, ον, = Πατρικός.

Πάτταλος (ὁ), = Πάσσαλος.

Πατῶ, Μ. ήσω, fouler (aux pieds); marcher (sur quelque chose). ||. πατῶ σταφύλια, fouler des raisins, pressurer (fouler) la vendange. ||. τοῦ πάτησε τὸ πόδι (τὴν οὐρὰν κτλ.), il lui marcha sur le pied (sur la queue etc). ||. οὔτε πάτησα εἰς τ' ὀσπίτι του, je n'y ai pas mis le pied. ||. μὴ τύχῃ καὶ πατήσῃ πλέον εἰς τὸ 'σπίτι μου, ἴδε Ξαναπατῶ. ||. πρόσεχε ποῦ πατεῖς, prenez garde où vous marchez. ||. πατῶ βοῦλλαν, appliquer un cachet. ||. πάτησε τὸ χέρι σου ἐκεῖ ἐπάνω, appliquez votre main là-dessus. ||. ἵνα γράφῃ τις καλὰ, δὲν πρέπει νὰ πατῇ τὸ κονδύλι, pour bien écrire, il ne faut pas appuyer. ||. ὁδὸς πεπατημένη, ἴδε Τρίβω.
2) (μτφορ.) prendre quelqu'un sur le fait (en flagrant délit), le surprendre. ||. θὰ ἔλθωμεν καμμίαν ἡμέραν νὰ σᾶς πατήσωμεν, nous viendrons, un de ces jours, vous surprendre.

Πάτωμα (τὸ), l'action de plancheïer (de parqueter), parquetage. 2) (συνκδχ.) plancher; §. étage. ||. (συνήθ. εἰς τὸ Γαλλ. παραλείπεται) κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον (τὸ δεύτερον κτλ.) πάτωμα, il occupe le premier (le second etc). 3) l'action d'encoffrer (de farcir etc)

Πατωσιά (ἡ), plancher, parquet.

Παῦσις, εως (ἡ), cessation, θ. ||. παῦσις ὑπαλλήλου (ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας), destitution, θ. déposition, θ. renvoi. ||. παῦσις προσωρινὴ (ὑπαλλήλου), interdiction, θ. suspension, θ. ||. τῷ ἐκοινοποιήθη ἡ παῦσίς του, on lui a signifié son renvoi. 2) (στρατ.) halte, θ. (ὡς ἐπιφών.) παῦσις! halte! halte-là!

Παυστικὸς, ή, όν, propre à faire cesser.

Παύω, Μ. παύσω, faire cesser, mettre un terme; ôter le commandement à q., destituer, déposer, révoquer. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) cesser. ||. ἡ θέρμη του ἔπαυσε, sa fièvre a cessé (est cessée). ||. ἔπαυσε νὰ βρέχῃ, il a cessé de pleuvoir. ||. δὲν θὰ παύσῃ ἂν δὲν τῷ δώσητε ἐκεῖν' ὅ,που ζητεῖ, il n'aura point de cesse que vous ne lui ayez donné ce qu'il demande. ||. » Ὁ βασιλεὺς διορίζει καὶ παύει τοὺς ὑπουργοὺς, « (Σύντ.), Le Roi nomme et révoque les ministres. ||. τὸν ἔπαυσαν (ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατεῖχε δημοσίαν θέσιν), on l'a démi de son emploi, on l'a destitué (remercié), on l'a mis sous la remise. ||. τὸν ἔπαυσαν προσωρινῶς, on l'a suspendu, on l'a interdit de ses fonctions. ||. τὸν ἔπαυσαν ἐπὶ διετίαν, on l'a interdit pour deux ans. ||. ἔπαυσαν προσωρινῶς τὸν (δεῖνα) δήμαρχον, on a suspendu le maire de telle commune. ||. νὰ παύῃ τὰς ἐφημερίδας, de supprimer les journaux.

Πάφυλας, α (ὁ), feuille de laiton ou de fer-blanc, fer-blanc.

Παχαίνω, Μ. αίνω (θὰ), κοιν. ἀντὶ Παχύνω.

Πάχνη (ἡ), gelée blanche, θ. frimas, givre, verglas, bruine, θ. ||. ἔπεσε πάχνη, il a eu une gelée blanche, il a gelé à blanc.

Παχνὶ (τὸ), κοιν. ἡ Φάτνη.

Πάχος, ους (τὸ), graisse, θ. §. embonpoint, obésité, θ. grosseur, θ. ||. αὐτὴ ἡ ὄρνιθα ἔχει ἕνα δάκτυλον πάχος, cette poularde a un doigt de graisse.

Παχουλὸς, ή, όν, grasset, potelé.

Παχουλούτσικος, η, ον, grassouillet.

Παχυλὸς, ή, όν, grossier. ||. (μτφορ.) παχυλὴ ἀμάθεια, crasse ignorance, ignorance grossière. ||. λέγει τόσον παχυλὰ ψεύδη, ὥστε κανεὶς δὲν ἀπατᾶ-

ται, il débite des mensonges d'une telle grossièreté, qu'on ne saurait en être dupe.

Παχυλῶς, ἐπίρ., grossièrement.

Παχύνω, Μ. (θὰ) παχύνω, engraisser. ||. (αὐτπθ.) engraisser, s'engraisser; devenir gras, prendre de l'embonpoint (du corps). ||. μήπως θὰ παχαίνῃς; (φρσ.), en serez-vous plus gras? ||. τὸ ἐλάφι παχαίνει (παχύνεται) πολὺ τὸ φθινόπωρον, c'et en automne que le cerf engraisse beaucoup.

Παχὺς, έος, (εῖα, ύ), gras. ||. κρέας παχὺ, viande grasse, θ. ||. τὸ ζωμὶ εἶνε πολλὰ παχὺ, ce bouillon est trop gras. ||. τὸ παχὺ μέρος τοῦ κρέατος, le gras de la viande. ||. δὲν ἀγαπῶ τὰ παχεὰ, je n'aime pas le gras.

Παχυστομῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), parler gras, grasseyer.

Παχύτης, ητος (ἡ), obésité, θ. corpulence, θ. §. grosseur, θ.

Πεδιὰς, άδος (ἡ), plaine, θ. pays plat.

Πέδικλον (τὸ), entraves, θ. πλθ. (κοινολεκτ.) abot.

Πεδικλόνω, Μ. ώσω, mettre des entraves, entraver; (παλαιςτ.) donner le croc-en-jambe; ||. (πθ. ἢ αὐτπθ.) s'empêtrer. ||. ἐπεδικλώθη, il s'est empêtré (les pieds).

Πεδίκλωμα (τὸ), l'action d'entraver ou de s'empêtrer.

Πέδιλον (τὸ), ἀρχ., soulier. ||. τὰ πτερωτὰ πέδιλα τοῦ Ἑρμοῦ, la talonnière du Mercure.

Πεδινὸς, ἡ, ὸν, plat. ||. ἡ Πολωνία εἶνε τόπος πεδινὸς, la Pologne est un pays de plaines.

Πεδίον (τὸ), ἀρχ. ἡ Πεδιάς. ||. » ἵππος ἐν πεδίῳ, « (παροιμ.), ἴδε Ἵππος. ||. τὸ πεδίον τῆς μάχης, le champ de bataille; (ἐπὶ ἀποθαν.) champ d'honneur. ||. τὰ Ἠλύσια πεδία, les champs Élysées ou Élyséens.

Πεζεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), aller à pied. 2) (κοιν.) Ξεπεζεύω, descendre de cheval.

Πεζικὸς, ἡ, ὸν, (des gens) de pied ou de l'infanterie. ||. τὸ πεζικὸν (ἐνν. στράτευμα), l'infanterie ou l'armée de terre.

Πεζόβολος (ὁ), espèce de filet, épervier, drouillettes, θ. πλθ., verveux.

Πεζογραφία (ἡ), prose, θ.

Πεζογράφος (ὁ, ἡ), qui écrit en prose, prosateur.

Πεζογραφῶ, Μ. ήσω, écrire en prose, faire de la prose, proser.

Πεζοδρόμος (ὁ), coureur, exprès, pédon, savate.

Πεζομαχία (ἡ), combat sur terre ou d'infanterie.

Πεζομαχῶ, Μ. ήσω, combattre à pied ou sur terre. ||. καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες, en combattant par terre et par mer.

Πεζὸς, ἡ, ὸν, qui va à pied, pieton; (στρατ.) homme de pied, fantassin; (μτνμ. ἐπὶ λόγ.) prosaïque. ||. ὁ πεζὸς λόγος, la prose. ||. γράφω εἰς τὸ πεζὸν, écrire en prose, ἴδε καὶ Πεζογραφῶ.

Πεζῶς, ἐπίρ., à pied; (μτνμ.) en prose.

Πειθανάγκη (ἡ), persuation imposée par la force.

Πειθαρχία (ἡ), obéissance qu' on doit à ses supérieurs, subordination, θ; discipline, θ.

Πειθαρχικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la discipline, disciplinaire. ||. πειθαρχικὴ ποινὴ, peine disciplinaire.

Πειθαρχῶ. Μ. ήσω, obéir à ses supérieurs.

Πειθήνιος, α, ον, docile, obéissant, soumis.

Πειθὼ, οῦς (ἡ), persuation, θ. talent de persuader, éloquence persuasive.

Πείθω, Μ. πείσω, = Καταπείθω, persuader; convaincre. ||. (ὁ μσ. πρκ.) Πέποιθα, mettre sa confiance en, faire fond sur, se fier (avoir confiance) à, être assuré de. ||. » Μὴ πεποίθατε ἐπ' ἄρχοντας, « (Γρφ.), ne mettez pas votre confiance dans les princes. ||. (ὁ πθ. πρκ.) Πέπεισμαι, être persuadé (convaincu), avoir la persuation (la conviction) de, être dans la persuation que. ||. εἶμαι ἀδιστάκτως πεπεισμένος περὶ τούτου, j'en ai la ferme conviction. ||. εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὸ ἔκαμε μὲ καλὸν σκοπὸν, je suis convaincu (je suis dans la persuation) qu' il l'a fait à bonne intention. ||. κατέφυγον εἰς τὸ μαντεῖον, πεπεισμένοι ὅτι .., ils recoururent aux oracles, dans la conviction que...

Πεῖνα, ης (ἡ), faim; §. (κοιν.) = Λιμὸς, famine, θ.

Πειναλέος, α, ον, (ἀρχ.), famélique.

Πεινασμένος, η, ον, pressé (tourmenté) par la faim; affamé. ||. τρώγει 'σὰν πεινασμένος, il mange comme un affamé.

Πεινῶ, Μ. πεινάσω, avoir (être pressé ou tourmenté par la) faim.

Πεῖρα, ας (ἡ), ἀρχ., tentative, essai; 2) (συνήθ.) expérience, θ. pratique, θ. ||. τὸ ἠξεύρω ἐκ πείρας, je sais cela par expérience. ||. ἔχει πολλὴν πεῖραν (τῶν πραγμάτων, τοῦ κόσμου), il a de l' acquis (beaucoup d'acquis).

Πείραγμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἐνόχλησις, importunité.

Πειράζω, Μ. άξω, (ἀρχ.) = Δοκιμάζω, tenter. ||. » ὁ θεὸς ἐπείραζε τὸν Ἀβραὰμ, « (Γρφ.), (ἐδοκίμαζε τὴν πίστιν του), Dieu tenta Abraam. 2) (κοιν.) ἀντὶ Βλάπτω ἢ Ἐνοχλῶ, incommoder, importuner, déranger, offenser, choquer; piquer, attaquer, agacer; §. faire tort à q., molester, affecter, nuire. §. (ἐπὶ γυν.) tatiner. ||. μὲ 'πείραξε τὸ φαγεῖ', le dîner m'a dérangé. ||. ἐπειράχθη ἀπὸ θέρμην, il fut attaqué de la fièvre. ||. τὸ στῆθός του εἶνε πειραγμένον, sa poitrine est attaquée. ||. εἶνε πειραγμένον τὸ ἀσπράδι (τοῦ 'μματιοῦ), la cornée est offensée. ||. πειράζεται μὲ τὸ παραμικρὸν, la moindre chose le pique (l' offense, le blesse), il se pique de la moindre chose (du moindre mot), il s'

offense de rien (d'un rien). ||. εἶνε τόσον δυσδιάθετος ὥστε ὅλα τὸν πειράζουν, il es[illegible] si mauvaise humeur qu[illegible] tout l'importune (qu'il se blesse de tout). ||. τί σὲ πειράζει τοῦτο; quel tort cela vous fait-il? ||. τὸ κάμνει ἵνα μὲ πειράξῃ, il fait cela pour me choquer. ||. δὲν τὸ εἶπα ἵνα σᾶς πειράξω, je ne l'ai pas dit pour vous offenser. ||. σᾶς παρακαλῶ, ἐὰν δὲν σᾶς πειράζῃ, je vous prie, si cela ne vous incommode point. ||. μὴ πειράζεσθε, (φρσ.), ne vous donnez-vous la peine, ne vous mettez-vous en peine.

Πειρακτικὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ὁ Ὀχληρὸς, importun, incommode; offensant; gênant; piquant, choquant. ||. λέγειν λόγους πειρακτικοὺς, dire des paroles choquantes.

Πείραμα (τὸ), éssai, expérience, θ.

Πειραματικος, ὴ, ὸν, fondé sur l'expérience, expérimental.

Πείραξις, εως (ἡ), κοιν. ἡ Ἐνόχλησις, l'action d'importuner, importunité, θ. §. offense, θ.

Πειρασμὸς (ὁ), tentation, θ 2) (συνκδχ. καὶ Γρφ.) ὁ Διάβολος, l'esprit tentateur, le tentateur.

Πειρατεία (ἡ), piraterie, θ.

Πειρατεύω, Μ. εύσω, exercer la piraterie, écumer les mers, pirater.

Πειρατὴς, οῦ (ὁ), pirate, forban, écumeur de mer.

Πειρατικὸς, ὴ, ὸν, de pirate.

Πεῖρος (ὁ), (τοῦ βαγενιοῦ), broche, θ.

Πειροῦνι (τὸ), fourchette, θ.

Πειρουνιὰ (ἡ), ce qu'on peut prendre avec une fourchette, fourchetée, θ.

Πειρουνιάζω, Μ. άσω, percer avec (entamer par) la fourchette.

Πεῖσμα (τὸ), = Πεισμονὴ, entêtement; §. dépit. ||. εἰς τὸ πεῖσμά σου, en dépit de vous, malgré (en dépit) que vous en ayez.

Πεισματάρης, α, ικον, opiniâtre, entêté, têtu, tenace, obstiné, endêvé, mutin, entier. ||. εἶνε πολλὰ πεισματάρης, il est fort entier.

Πεισματικὰ, ἐπίῤ., obstinément; par dépit, de dépit.

Πεισματικὸς, ὴ, ὸν, qui se fait ou se dit en dépit de.

Πεισματόνω, Μ. ώσω, faire dépit à q.; agacer, dépiter, bisquer; obstiner. ||. (ἀμτβ. αὐτπθ.) avoir dépit (du dépit), se dépiter, endêver; obstiner, s'obstiner, s'opiniâtrer, mutiner. ||. περισσότερον τὸν πεισματόνεις, vous l'obstinez davantage.

Πεισμάτωμα (τὸ), l'action de dépiter (de bisquer, d'obstiner).

Πεισματώδης, ους (ὁ, ἡ), qui se fait obstinément (opiniâtrement), obstiné. ||. μάχη πεισματώδης, combat à outrance.

Πεισματωδῶς, ἐπίῤ. = Πεισματικά. 2) avec opiniâtreté, opiniâtrement; à outrance.

Πεισμονὴ (ἡ), obstination, θ. opiniâtreté, θ. entêtement, mutinerie, θ.

Πεισμόνω, Μ. ώσω, = Πεισματόνω.

*Πειστήριος (ὁ καὶ ἡ), qui sert à convaincre (à persuader); qui produit la conviction. ||. (δικονμ.) τὰ πειστήρια, les pièces de conviction.

Πελαγήσιος, κοιν. ἀντὶ-

Πελάγιος, α, ον, de la haute mer, qui se trouve ou qui navigue en haute mer. ||. (συνήθ. ἀντὶ ἐπιῤ.) πλέω πελάγιος, naviguer en pleine mer, tenir la haute mer.

Πέλαγος, ους (τὸ), haute (pleine) mer. ||. ἐβγαίνω (εἶμαι) εἰς τὸ πέλαγος, prendre (tenir) le large. 2) (μτφορ.) abîme, gouffre. ||. πέλαγος δεινῶν (συμφορῶν κτλ.), un gouffre de malheurs (de misères, d'horreurs).

Πελαργιδεὺς, έως (ὁ), τὸ μικρὸν τοῦ πελαργοῦ, ciconeau, cigogneau.

Πελαργοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à la cigogne, ciconien.

Πελαργὸς (ὁ), πτν., cigogne, θ.

Πελατεία (ἡ), condition de client. 2) (περιληπτ. ἀντὶ Οἱ πελάται) la clientèle.

Πελάτης, ου (ὁ), client, -ente.

Πελατικὸς, ὴ, ὸν, qui concerne le client ou les clients.

Πελεκὰν, ᾶνος (ὁ), πτν., pélican, grand-gossier; toucque.

Πελέκημα (τὸ), l'action de doler (de trancher etc).

Πελεκητὸς, ὴ, ὸν, coupé (travaillé) avec la hache ou le doloir, dolé.

Πελεκοῦδι (τὸ), copeau.

Πέλεκυς, εως (ὁ), hache, θ. coignée, θ.

Πελεκῶ, Μ. ήσω, couper (doler) avec la hache; trancher.

Πελιδνὸς, ὴ, ὸν, (ἀρχ.), livide, plombé.

Πελιδνότης, ητος (ἡ), lividité, θ.

Πελιδνοῦμαι, Μ. ωθῶ (θᾶ), devenir livide.

Πελίδνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελιδνοῦμαι.

Πελίδνωμα (τὸ), tache livide, θ.

Πέλμα (τὸ), (ἀρχ.), le dessous du pied ou du soulier, semelle, θ.

Πελώριος, α ἢ ος, ον, d'une grandeur enorme (démesurée), énorme, monstrueux.

Πεμπταῖος, α, ον, qui arrive ou qui se fait en cinq jours.

Πεμπτημόριον (τὸ), la cinquième partie, le cinquième.

Πέμπτος, η, ον, cinquième, (ἐξ. εἰς μερικὰς φρσ.) cinq. ||. Κάρολος ὁ πέμπτος, Charles cinq, (καὶ μόνον περὶ τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τῆς Ἱσπανίας) Charles quint, (καὶ περὶ τοῦ Πάππα Σέξτου τοῦ Ε'.) Sixte quint. ||. ἡ πέμπτη τοῦ μηνὸς, le cinquième (jour) du mois. ||. τῇ πέμπτῃ μαΐου, le cinq mai. ||. (οὐσ.) πέμπτη (ἐνν. ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος), jeudi. ||. ἡ μεγάλη πέμπτη, le jeudi saint, le jeudi de l'absoute (ou) absolu. ||. τὴν περασμένην πέμπτην, jeudi passé, jeudi dernier. ||. (οὐσ.) τὸ πέμ-

πτον (ἐνν. μέρος), = Τὸ πεμπτημόριον. ||. τὰ δύο πέμπτα, les deux cinquièmes. ||. (ἀπολ.) πέμπτον, ἐπίρ. (Τάξ.), cinquièmement. ||. δέκατος πέμπτος (-κάτη πέμπτη, -κατον πέμπτον), quinzième, (καὶ εἰς μεριχ. φρσ.) quinze. ||. Λουδοβῖκος ὁ δέκατος πέμπτος (ἢ) ΙΕ', Louis quinze (ou) XV. ||. κεφάλαιον δέκατον πέμπτον, Chapitre quinze. ||. ἡ δεκάτη πέμπτη τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le quinze (ou) le quinzième du mois (etc).

Πέμπω, Μ. πέμψω, (ἀρχ.), envoyer.

Πένης, ητος (ὁ), pauvre, indigent.

Πενῆντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἀκλ.), ἴδε Πεντήκοντα.

Πενηνταριά (ἡ), cinquantaine, θ.

Πενθερὸς (προφ. Πεθερὸς), ά, beau-père, belle-mère.

Πενθηφορῶ, Μ. ήσω, prendre ou porter le (être en) deuil. ||. ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ πενθηφορήσῃ ἡ αὐλὴ δεκαπέντε ἡμέρας, ἴδε Πένθος. ||. πενθηφορεῖ διὰ τὸν ἀδελφόν του, il porte le deuil de son frère. §. (καὶ μτνμ.) ἡ φύσις πενθηφορεῖ, la nature est en deuil.

Πένθιμος, η ἢ ος, ον, de deuil; lugubre, funèbre, triste. ||. τὸ πένθιμον ἔτος (τῆς χηρείας), l'année de deuil. ||. πένθιμος σκέπη, crêpe funèbre. ||. πένθιμον ἱμάτιον, habit de deuil, deuil.

Πένθος, ους (τὸ), deuil. ||. ὁ βασιλεὺς διέταξε διὰ τὴν αὐλὴν δεκαπενθήμερον πένθος, le roi a ordonné que la cour prit le deuil pour quinze jours.

Πενία (ἡ), pauvreté, θ. indigence, θ. ||. ἀποδεικτικὸν πενίας, certificat d'indigence.

Πενιχρὸς, ά, ὸν, pauvre; mince; mesquin, piètre. ||. πενιχρὰ οἰκήματα, des maisons de chétive apparence.

Πενιχρότης, ητος (ἡ), pauvreté, θ.

Πενιχρῶς, ἐπίρ., pauvrement; mesquinement, (οἰκ.) piètrement.

Πένομαι (χωρὶς Μ.), être pauvre (indigent), vivre dans l'indigence.

Πεντάγωνος (ὁ, ἡ), qui a (qui offre) cinq angles, quinquangulé, quinquangulaire, quinquanguleux, pentagone.

Πεντάδραχμον (τὸ), pièce de monnaie de cinq drachmes, une pièce de cent sous. ||. τῷ ἔδωκεν ἓν πεντάδραχμον, il lui donna cent sous.

Πενταετηρὶς, ίδος (ἡ), espace de cinq ans, lustre. ||. αἱ πενταετηρίδες, (ἑορτὴ τῶν Ῥωμ.), les (fêtes) quinquennales, les jeux quinquennaux.

Πενταετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), de cinq ans, qui a cinq ans.

Πενταετία (ἡ), espace de cinq ans. ||. ὁ κατὰ πενταετίαν γινόμενος ἢ ἀνανεούμενος, quinquennal.

Πένταθλος (ὁ), vainqueur au pentathle (des Grecs) ou au quinquerce (des Romains). ||. (οὐσ.) πένταθλον (τὸ), le pentathle, (Ῥωμ.) le quinquerce.

Πεντάκις, ἐπίρ., cinq fois.

Πεντακόσιοι, αι, α, cinq cents.

Πεντακοσιοστὸς, ή, ὸν, cinq centième.

Πενταμερὴς, οῦς (ὁ, ἡ), divisé en cinq parties.

Πενταμηνιαῖος, α, ον, de cinq mois.

Πεντάνευρον (τὸ), φ., plantain (le lancéolé), herbe à cinq côtes.

Πενταπλασιάζω, Μ. άσω, rendre cinq fois plus grand, quintupler.

Πενταπλάσιος, α, ον, cinq fois aussi grand, quintuple.

Πενταπλασίως, ἐπίρ., cinq fois autant; au quintuple.

Πεντάρι (τὸ), un cinq (de cartes). ||. τὸ — τοῦ σπαθιοῦ κτλ., le cinq de trèfle etc. ||. ἔχει ὅλα τὰ πεντάρια, il a tous les cinq.

Πεντὰς, άδος (ἡ), le nombre de cinq.

Πεντάφραγκον (τὸ), ἴδε (καὶ ἀναλόγισον) Πεντάδραχμον.

Πεντάφυλλον (τὸ), φ., quintefeuille, θ.

Πέντε (οἱ, αἱ, τὰ), cinq.

Πεντήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), cinquante.

Πεντηκονταετὴς, οῦς (ὁ, ἡ) καὶ Πεντηκοντούτης (ὁ) καὶ Πεντηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), âgé de cinquante ans, quinquagénaire. ||. ἦτον πεντηκοντούτης, πλὴν μόλις ἐφαίνετο τεσσαρακοντούτης, il avait cinquante ans, mais il n'en paraissait pas quarante.

Πεντηκοστημόριον (τὸ), la cinquantième partie, le cinquantième.

Πεντηκοστὸς, ή, ὸν, cinquantième, (καὶ εἰς μεριχ. φρσ.) cinquante. ||. ὁ πεντηκοστὸς ψαλμὸς, le psaume cinquante. ||. ἡ Πεντηκοστὴ (ἐνν. ἡμέρα ἀπὸ τοῦ Πάσχα), la Pentecôte.

Πέπερι, εως (τὸ), ἀρχ., poivre.

Πέπλιον (τὸ), φ., pourpier sauvage.

Πέπλος (ὁ), voile (des anciennes femmes Grecques).

Πέποιθα, μσ. πρκ. τοῦ Πείθω.

Πεποίθησις, εως (ἡ), plein assurance, confiance, θ. conviction, θ. persuation, θ. ||. ἔχω πεποίθησιν περὶ τούτου, j'en ai le persuation (l'assurance), ἴδε καὶ Πέπεισμαι (εἰς τὸ Πείθω).

Πεποιθότως, ἐπίρ., avec assurance.

Πεπονόσπορος (ὁ), graine de melon, θ.

Πεπόνιον (τὸ), φ. καὶ καρπ., melon.

Πεπρωμένος, η, ον, μτχ. τοῦ Πέπρωται, (être) marqué par le destin, destiné. ||. ἡ πεπρωμένη (ἢ) τὸ πεπρωμένον, l'arrêt (l'ordre) du destin, le destin, la prédestination. ||. οἱ Τοῦρκοι δοξάζουν τὸ πεπρωμένον, les musulmans croient (à) la prédestination.

Πέπρωται, ῥ. ἀπρσ., il est donné (ou) fixé par le destin, c'est l'ordre du destin.

Πέπων, ονος (ὁ), ἀρχ. τὸ Πεπόνιον.

Πέρα, ἐπίρ., ἴδε Ἀντικρύ. ||. πέρα-πέρα, (φρσ.), de part en

part, d'outre en outre ; (μτνμ.) d'un bout à l'autre.

Περαιόω-ῶ, Μ. ώσω, faire passer (transporter) du côté ou sur le rivage opposé. ||. (μσ. αὐτπθ.) passer au-delà, faire un trajet, traverser.

Περαιτέρω, ἐπίῤ., plus loin que, au-dela de ; outre, plus outre. ||. μὴ περαιτέρω, (φρσ.), non-plus-ultra, nec-plus-ultra (Λατ.). ||. (καὶ ἐνάρθρ.) τὸ Μὴ περαιτέρω τῆς ἀναισχυντίας, c'est le comble de l'effronterie.

Περαίωσις, εως (ἡ), l'action de passer ou de faire passer du côté opposé, trajet, traversée, θ.

Πέραμα (τὸ), (τὸ διαβατὸν μέρος ποταμοῦ), gué. 2) (τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον περνοῦν τοὺς ποταμοὺς), bac, θ. traille, θ. bachot (τὸ μικρότερον).

Περαματάρης, η (ὁ), κοιν. ὁ Πορθμεὺς, passeur, bachoteur.

Πέραν, ἐπίῤ., de l'autre côté, au-delà de.

Πέρας, ατος (τὸ), fin, θ. terme, extrémité, θ. coin. ||. τὰ τέσσαρα πέρατα (κοιν. τὰ τετραπέρατα) τῆς γῆς (τοῦ κόσμου), φρσ., les quatre coins de la terre (du monde).

Πέρασις (ἡ), (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) cours. ||. αὐτὸ τὸ νόμισμα ἔχει (ἢ δὲν ἔχει πλέον) πέρασιν, cette monnaie a (ou elle n'a plus de) cours, ἴδε καὶ Περνῶ.

Πέρασμα (τὸ), l'action de passer ou d'enfiler, passage. 2) = Δίοδος, Πάροδος, allée, θ. passage.

Περασμένος, η, ον, πθ. μτχ. τοῦ Περνῶ.

Περαστικὸς, ή, όν, passager. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίῤ.) en passant, chemin faisant.

Περδίκιον (τὸ), petit perdrix, perdreau.

Περδικομάννα (ἡ), πτν. (εἶδ. μεγάλ. πέρδ.), bartavelle, θ.

Περδικοπάτημα (τὸ), φ., pied de pigeon.

Πέρδιξ, ικος (ἡ), perdrix, θ. ||. τὸ κυνῆγι τῶν περδίκων, la chasse aux perdrix. ||. ὁ ἀρσενικὸς πέρδιξ, le mâle (le coq) de la perdrix.

Περὶ, πρόθ. (σύντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ σημ. 1) (μὲ γεν.) Αἰτίαν, sur, de, du, touchant, concernant, au sujet, pour. ||. περὶ τούτου ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ὁμιλήσω, c'est de qui (c'est ce dont) je voulais vous parler. ||. (καὶ ἐννοουμένης τῆς προθέσεως εἰς τὸ Γαλλ.), ὁμιλεῖν περὶ φιλολογίας (πολιτικῆς κτλ.), parler littérature (politique etc). ||. τῷ ἔγραψα περὶ τοῦ ὑποστατικοῦ (δεῖνα), je lui écrivis touchant la ferme de.. ||. νόμος περὶ.., une loi concernant (telle chose). ||. τεκμήριον εἶνε συμπέρασμα τὸ ὁποῖον ὁ νόμος ἐξάγει (συνάγει) ἐκ γνωστοῦ πράγματος περὶ ἀγνώστου, « (Νμ.), presomption c'est la conséquence que la loi tire d'un fait connu à un fait inconnu. ||. ἐσυμβουλεύθη τοὺς δικηγόρους περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, il consulta les avocats sur cette affaire. ||. ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὡμίλησα, ce dont je vous ai parlé. ||. ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, voilà ce dont il s'agit. ||. δὲν εἶν' ὁ λόγος (δὲν πρόκειται) περὶ ἐκείνου, ἀλλὰ περὶ σοῦ, c'est de vous que je parle. ||. ἱκανὰ ταῦτα περὶ τούτου, en voilà assez sur ce point. ||. περὶ ὄνου σκιᾶς, (παροιμ.), sur la pointe d'une aiguille. ||. τὸ ἔχει περὶ πολλοῦ, ἴδε Πολύς. 2) (μὲ αἰτ.) Τόπον, ἢ τὸ Πέριξ, autour de, aux environs de. ||. ὅλοι οἱ πλανῆται στρέφονται περὶ τὸν ἥλιον, les planètes tournent toutes autour du soleil. ||. περὶ ἑαυτὸν, autour de sa personne. ||. οἱ περὶ αὐτὸν, ses entours, ses alentours, son entourage. ||. περὶ τὸ φρούριον, autour de la place. 3) Χρόνον, vers. ||. περὶ τὰς 4 ὥρας, vers (les) quatres heures. ||. περὶ λύχνων ἀφάς, à nuit tombante ou close. ||. περὶ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, vers le milieu du dernier siècle. 4) τὸ Ὡς ἔγγιστα, Σχεδὸν, (ἀντὶ ἐπιῤ.), environ, près, à peu près ; ||. περὶ τρισχιλίους, près de trois mille.

Περιαιρετὸς, ή, όν, qui peut être enlevé (ôté), qu'on peut extraire, postiche.

Περίαπτον (τὸ), ce qu'on attache autour (du cou), amulette, θ.

Περιάπτω, Μ. ἄψω, attacher ou suspendre qc. autour de.

Περιαυτολογία (ἡ), l'action de parler de soi (de se vanter).

Περιαυτολογῶ, Μ. ήσω, parler de soi, se faire valoir, se vanter.

Περιβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), mettre autour, entourer ; §. vêtir, habiller ; ||. (συνήθ. κατὰ μτνμ.) περιβάλλω τινὰ μὲ ἐξουσίαν ἢ ἀξίαν, revêtir d'une autorité (d'une dignité), investir. ||. περιβεβλημένος τὸν τίτλον τοῦ.., revêtu du titre de...

Περίβλεπτος (ὁ, ἡ), qui attire tous les regards, remarquable, distingué, illustre.

Περιβόητος (ὁ, ἡ), qui fait beaucoup de bruit, fameux.

Περιβολάκι (τὸ), petit jardin, jardinet.

Περιβολάρης, η (ὁ), κοιν. ὁ Κηπουρὸς, jardinier.

Περιβόλι (τὸ), κοιν. ὁ Κῆπος, jardin, verger (κυρ. τῶν ὀπωρ.).

Περίβολος (ὁ), ἀρχ., enceinte, θ. enclos, (κοιν. ἀρχιτεκτ.) péribole.

Περιγέλασμα (τὸ), l'action de railler (de se moquer de), moquerie, θ.

Περιγελαστὴς, οῦ (ὁ), railleur, moqueur, persifleur, broquanteur, rieur, (χυδ.) gausseur.

Περιγελαστικὸς, ή, όν, qui se fait ou qui se dit par dérision, mordant, railleur, dérisoire.

Περιγελαστικῶς, ἐπίῤ., d'une manière mordante, d'un ton railleur, par dérision.

Περιγέλοιον (τὸ), risée, θ. raillerie, θ. moquerie, θ. persiflage, (χυδ.) gausserie, θ.

Περιγελῶ, Μ. γελάσω, = Περιπαίζω, se moquer (rire, se

jouer) de, tourner (traduire) en ridicule, railler, berner, persifler, (χυδ.) se gausser (se goberger) de. ||. περιγελᾷ ὅλον τὸν κόσμον, il raille (il se gausse de) tout le monde. ||. ;δὲν βλέπεις ὅτι σὲ περιγελοῦν; ne voyez-vous pas qu'on se joue de vous? ||. ἂν φερθῇς τοιουτοτρόπως, θὰ σὲ περιγελάσουν, si vous en usez comme cela, vous vous ferez moquer de vous.

Περιγιάλι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Παραιγιάλιον.

Περιγραφὴ (ἡ), description, θ. 2) (ἀρχ.) circonscription, θ., ἴδε Περιορισμός.

Περιγράφω, Μ. γράψω, décrire; dépeindre. ||. περιγράφει τὰ πράγματα τόσον ζωηρῶς, ὥςε νομίζει τις ὅτι τὰ βλέπει, il dépeint les choses si vivement, qu'on croit les voir. ||. (ὃ αὐτπθ.) τοῦτο δὲν περιγράφεται, cela ne saurait se décrire. 2) (ἀρχ.) circonscrire, (faire la circonscription (d'une figure etc), ἴδε καὶ Περιορίζω.

Περιδέραιον (τὸ), ἀρχ., ornement du cou, collier.

Περιδιαβάζω, Μ. άσω, promener, se promener. ||. οἱ περιδιαβάζοντες, les promeneurs.

Περιδιάβασις, εως (ἡ), promenade, θ.

Περιδρομὴ (ἡ), course autour ou d'un endroit à l'autre, circonvolution, θ. (πλθ.), allées et venues.

Περίδρομος (ὁ), (συνήθ. ἐπιφών. κατάρ.), peste!

Περιεκτικὸς <περιέχω>, ή, όν, qui contient (qui comprend) ou peut contenir (comprendre); collectif.

Περιέλευσις <περιέρχομαι>, εως (ἡ), l'action de parcourir (de faire le tour, d'errer autour etc), circonvolution, θ. (Νμ.) dévolution (d'un bien, d'un droit), θ. ||. τὸ δεῖνα κτῆμα περιῆλθεν εἰς αὐτὸν κατὰ δικαίωμα περιελεύσεως, cette terre lui fut acquise par dévolution.

Περιέλιξις, εως (ἡ), circonvolution, θ.

Περιέπω (χωρὶς Μ.), entourer de soins, soigner; choyer; traiter avec respect, avoir de grands égards pour

Περιεργάζομαι, Μ. εργασθῶ (θὰ), observer d'un œil curieux, observer curieusement.

Περιέργεια (ἡ), curiosité, θ. observation attentive. ||. δοκιμάσατέ το διὰ περιέργειαν, goûtez en par plaisir. ||. μὲ περιέργειαν, curieusement.

Περίεργος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, curieux. ||. εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω πῶς θὰ ξεμπερδεύσῃ, je suis curieux de voir comment il s'en tirera. ||. εἶσαι περίεργος (πολλὰ περίεργος), (φρσ.), vous êtes curieux (bien curieux)! ἴδε καὶ Παράξενος. ||. περίεργον! c' est curieux! voilà qui est curieux. ||. τὸ περίεργον εἶνε ὅτι.., le curieux (le curieux de l'affaire, le bon de l'affaire, de l'histoire, du conte) est que...

Περιέργως, ἐπίρ., curieusement, avec curiosité.

Περιέρχομαι, Μ. (θὰ) περιέλθω, aller à l'entour, faire le tour; courir; parcourir; errer. ||. περιῆλθεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, il a couru toute la Grèce. 2) (μτνμ. ἐπὶ πραγμ.) être acquit (échu, dévolu) à q., passer. ||. κτῆμα περιελθὸν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ στέμματος (τοῦ δημοσίου), terre dévolue à la couronne. ||. ἡ κληρονομία περιῆλθε δι' ἔλλειψιν ἀῤῥένων, εἰς τὸν (δεῖνα), l'héritage a été, faute d'héritiers mâles, dévolu à (un tel), ἴδε καὶ Περιέλευσις.

Περιεσκεμμένος, η, ον, ἴδε Περισκέπτομαι.

Περιεσκεμμένως, ἐπίρ., avec circonspection, ἴδε καὶ Προσεκτικῶς.

Περιεστὼς, ῶσα, ὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιΐσταμαι. ||. οἱ περιεστῶτες, les assistans.

Περιέχω (χωρὶς Μ.), contenir, renfermer, comprendre, embrasser (μτνμ.). ||. ἡ Ἑλλὰς περιέχει δέκα νομοὺς, la Grèce comprend dix Nomes ou départements. ||. τὸ γένος περιέχει τὰ εἴδη, le genre renferme les espèces. ||. ὁ παράδεισος οὗτος περιέχει ἑκατὸν ςρέμματα, ce parc est de la contenance de cent arpents. ||. αὐτὸς ὁ τόμος περιέχει τετρακοσίας σελίδας, ce volume contient quatre cents pages. ||. αὐτὸ τὸ ἄρθρον δὲν περιέχεται εἰς τὸ συμφωνητικὸν, cet article n'est point porté dans le contrat. ||. (ἡ μτχ.) Τὸ περιέχον, le contenant, (καὶ πθ.) ||. τὸ περιεχόμενον, le contenu. ||. τὸ περιέχον καὶ τὸ περιεχόμενον, le contenant et le contenu. ||. (ἰδιαιτ.) l'air qui nous environne, l'air ambiant, l'atmosphère. ||. ἡ ἀκρασία τοῦ περιέχοντος, l'intempérie de l'air. ||. τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου, le contenu de la pièce; la teneur. ||. ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον (τοῦ ἐγγράφου), en voici la teneur.

Περιζήτητος (ὁ, ἡ), que l'on recherche avec empressement, couru, qui est en vogue. ||. εἶνε περιζήτητος, on le court, il est couru (fort couru).

Περιζώνω, Μ. ώσω, entourer d'une ceinture, ceindre.

Περίζωσις, εως (ἡ), l'action de ceindre ou de se ceindre.

Περιήγησις, εως (ἡ), voyage.

Περιηγητὴς, οῦ (ὁ), voyageur.

Περιηγοῦμαι, Μ. ηγηθῶ (θὰ), voyager.

Περιθάλπω, Μ. θάλψω, = Περιέπω, secourir, aider, soigner.

Περίθαλψις, εως (ἡ), l'action de secourir, secours.

Περιθώριον (τὸ), marge, θ. ||. γράφω εἰς τὸ περιθώριον, écrire en marge ou à la marge, marginer. ||. ἄφες πολὺ περιθώριον, laissez-y bien de la marge. ||. σημείωσις εἰς τὸ περιθώριον, note marginale, θ.

Περιΐπταμαι (χωρὶς Μ.), voler autour.

Περικαλλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), très-beau.

Περικάλυμμα (τὸ), enveloppe; (ἐπὶ φυτ.) tégument.

Περικαλύπτω, Μ. καλύψω, co-

vrir tout autour, envelopper.

Περικάρδιον (τὸ), ἀνατομ., enveloppe membraneuse du cœur, péricarde.

Περικάρπιον (τὸ), βτν., enveloppe de la graine (des semences, des fruits), péricarpe.

Περικεφαλαία (ἡ), casque.

Περικλεὴς, οῦς (ὁ, ἡ), très-célèbre, très-illustre.

Περικλείω, Μ. κλείσω, enfermer de toutes parts, renfermer; enclore, enceindre. ||. περικλείω μὲ τάφρους, enceindre de fossés.

Περικοπὴ (ἡ), morceau (d'un ouvrage), tirade, θ.

Περικόπτω, Μ. κόψω, couper tout autour; retrancher; ronger; (ἐπὶ νομισμτ.) rogner. ||. (κοιν. συνήθ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) περιεκόπηκαν (εἶνε περικομμένα) τὰ 'μμάτια του, avoir les yeux pochés (battus, cernés).

Περικυκλόνω, Μ. όσω, envelopper, investir; cerner; environner, entourer, enceindre.

Περικύκλωμα (τὸ), καὶ

Περικύκλωσις, εως (ἡ), l'action d'envelopper (etc), investissement.

Περιλαίμιον (τὸ), νλγ., collet.

Περιλάλητος (ὁ, ἡ), dont on parle de tous côtés, célèbre.

Περιλαμβάνω, Μ. λάβω (θὰ), comprendre, renfermer; embrasser. ||. μὴ περιλαμβανομένων τῶν ἐξόδων τῆς ὁδοιπορίας, sans y comprendre les frais du voyage.

Περιληπτικὸς, ή, όν, propre à comprendre (à embrasser); collectif; (συνήθ.) sommaire.

Περιληπτικῶς, ἐπίρ., collectivement.

Περίληψις, εως (ἡ), ἀρχ., l'action de comprendre ou d'embrasser. 2) (συνήθ.) exposé sommaire (succinct), sommaire, aperçu; précis; relevé. ||. ἐν περιλήψει, sommairement, ἴδε καὶ Σύνοψις.

Περίλυπος (ὁ, ἡ), accablé de tristesse, pénétré (navré) de douleur, très affligé, (οἰκ. ἢ εἰρων.) contrit.

Περιμαζεύω, Μ. εύσω καὶ

Περιμαζόνω, Μ. μαζώξω, = Συμμαζόνω, recueillir (un étranger etc); §. ranger (ramener) à la raison; refréner, etc. ||. περιμάζευσε τὴν γλῶσσάν σου, (φρσ.), retiens ta langue.

Περιμάχητος (ὁ, ἡ), dont la possession est disputée; désirable.

Περιμένω, Μ. μείνω, attendre, être en attente de qc., être dans l'attente. ||. περιμένω τι ἀνυπομόνως, soupirer après qc. ||. περιμένει κληρονομίαν, il soupire après une succession. ||. ὁποία δόξα σᾶς περιμένει! quelle gloire vous attend.

Περίμετρος (ἡ), (ἐνν. γραμμὴ), contour; (γεωμετρ.) périmètre.

Περινενοημένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Περινοῶ. ||. (εὔχρ. κυρ. ἐπὶ ὕφους λόγου) finement exprimé; entortillé, ἴδε καὶ Ἐμπερίβολος.

Περίνεον (τὸ), Ἀνατομ., le périnée.

Περίνοια (ἡ), finesse d'esprit, intelligence, θ. sagacité, θ. perspicacité, θ.

Περινούστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Περίνους, qui est d'une grande sagacité (d'une grande pénétration d'esprit, d'une prudence consommée).

Πέριξ, ἐπίρ., autour de, tout autour, à l'entour. ||. κατοικεῖ κάπου ἐδῶ πέριξ, il loge quelque part ici autour. ||. (συνήθ. ἐνάρθρ.) τὰ πέριξ, les environs. ||. τὰ πέριξ τοῦ φρουρίου, les alentours du château. ||. αἱ πέριξ (κείμεναι) κοινότητες, les communes circonvoisines.

Περιοδεία (ἡ), tournée, θ. ||. ἔξοδα περιοδείας, frais de tournée.

Περιοδεύσιμος (ὁ, ἡ), dont on peut faire le tour.

Περιοδευτὴς, οῦ (ὁ), qui fait une tournée.

Περιοδεύω, Μ. εύσω, faire le tour de, parcourir; faire une tournée, voyager.

Περιοδικὸς, ή, όν, qui revient à des époques fixes (à des temps marqués), périodique. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ περιοδικὸν, la périodicité (des comètes, d'un ouvrage etc).

Περιοδικῶς, ἐπίρ., périodiquement, par accès; à tour de rôle.

Περίοδος (ἡ), voyage autour d'un pays, tournée, θ. ronde, θ. cours, course, θ. retour périodique (des astres, des saisons etc), révolution, θ. (ἰατρ.) accès, (ῥτρ.) période, θ. passage (d'un auteur). ||. ἔχει περιόδους θυμοῦ (καὶ εἰρων.) εὐλαβείας, μεγαλοδωρίας, κτλ., il a des accès de colère (de dévotion, de libéralité etc).

Περίοικος (ὁ, ἡ), qui habite autour ou aux environs; circonvoisin. ||. (Γεωγρφ.) οἱ περίοικοι, les périéciens.

Περιοικῶ, Μ. ήσω, habiter autour; être circonvoisin. ||. οἱ περιοικοῦντες, ἴδε Περίοικος. ||. οἱ περιοικούμενοι (τόποι), les lieux circonvoisins.

Περίοπτος (ὁ, ἡ), qui attire tous les regards, remarquable.

Περιορίζω, Μ. ίσω, renfermer dans de certaines limites, limiter, circonscrire, restreindre, rétrécir, resserrer, réduire; §. confiner, reléguer, borner. ||. περιορίζομαι εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, se borner (se réduire, se retrancher) au strict necaissaire. ||. περιορίζω τὰ ἔξοδά μου, réduire (regler, retrancher) sa dépense, réformer son train (sa maison), se retrancher. ||. νὰ περιορισθοῦν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, se renfermer dans la vie privée. ||. περιορίζεται εἰς πολλὰ μετρίας προτάσεις, il se restreint à des propositions très-raisonnables. ||. (στρατ.) τὸν περιώρισαν δι' ὀκτὼ ἡμέρας ἐντὸς τοῦ στρατῶνος, on l'a consigné pour huit jours dans la caserne. ||. νοῦς περιωρισμένος, esprit rétréci (étroit, borné). ||. ἔχει νοῦν περιωρισμένον, il a l'esprit borné. ||. ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶνε πολλὰ περιωρισμένος, l'esprit

de l'homme est fort limité. ||. διάστημα πολλὰ περιωρισμένον, espace très-circonscrit. ||. αἱ ἐπισκοπαὶ ἦσαν πολλὰ περιωρισμέναι, les diocèses étaient trop restreints.

Περιορισμὸς (ὁ), l'action de renfermer dans des limites; circonscription, θ. réduction, θ. restriction, θ. rétrécissement. ||. ὁ—τῶν ἐξόδων (τῶν μισθῶν κτλ.), la réduction des dépenses (des appointements, des traitements etc). ||. ὁ περιορισμὸς τῶν ἰδεῶν του, le rétrécissement de ses vues (de ses idées).

Περιόστεον (τὸ), ἀνατομ., le périoste.

Περιουσία (ἡ), (ἐν γέν.) abondance, θ. surabondance, θ. (ἰδιαιτ.) grande fortune, richesses, biens, fonds. ||. ἐδαπάνησε τὴν περιουσίαν του, il dépensa son bien (ses fonds). ||. ὅλη του ἡ περιουσία κατεσχέθη, tout son bien est saisi. ||. δημοτικὴ περιουσία, biens communaux. ||. ἔχει περιουσίαν γνώσεων (μαθήσεως), il a un grand fond de savoir (d'érudition, de science). ||. ἔχει περιουσίαν ὑγείας, il regorge de santé. || ἐκ περιουσίας, (φρσ.), par surérogation, de surcroît, de reste, gratuitement. ||. ὁμιλεῖ ἐκ περιουσίας, il parle d'abondance (ou) avec abondance.

Περιοχὴ (ἡ), enceinte, θ. circuit, contour, arrondissement, avec passion, à la passion, de passion.

Περίπαιγμα (τὸ), = **Περιγέλασμα**.

Περιπαίζω, Μ. **παίξω**, = **Περιγελῶ**.

Περιπαικτικὸς, **ή**, **όν**, (καὶ ἐπίῤ.) -**ικῶς**, = **Περιγελαστικός**.

Περιπάτημα (τὸ), κοιν. τὸ **Βάδισμα**, allure, θ. démarche, θ. marcher; train.

Περιπατητικὸς, **ή**, **όν**, (κυρ. φιλόσοφος), péripatéticien. ||. οἱ περιπατητικοὶ (ἐνν. φιλόσοφοι), les péripatéticiens. 2) allant, promeneur. ||. δὲν εἶμαι πολλὰ περιπατητικὸς, (δὲν ἀγαπῶ ἢ δὲν ἠμπορῶ νὰ περιπατῶ), je ne suis pas grand marcheur.

Περίπατος (ὁ), l'action de se promener et le lieu où l'on se promène, promenade, θ. cours. ||. ἡ πόλις αὕτη ἔχει ὡραιοτάτους περιπάτους, cette ville a de fort belles promenades. ||. ἦσαν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ὀχήματα εἰς τὸν περίπατον, il il y avait plus de cent voitures au cours.

Περιπατῶ, Μ. **ήσω**, marcher, cheminer; §. aller. ||. (σπν. μτβτ.) promener. ||. (συνήθ. οὐδ. αὐτπθ.) se promener. ||. τοὺς περιεπάτησα (εἰς) ὅλην τὴν πόλιν, je les ai promenés par toute la ville. ||. περιπάτησε ὀλίγον τὸ ἄλογον διότι εἶνε ἱδρωμένον, promenez le cheval, car il est échauffé. ||. περιπατεῖ πολὺ, s' est un marcheur (un grand marcheur). ||. δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν ἀγαπᾷ νὰ περιπατῇ, il n'est pas marcheur. ||. εἶνε τόσαις ὥραις ἀφ' οὗ περιπατοῦμεν, il y a tant d'heures que nous cheminons. ||. καθὼς περιπατοῦμεν, δὲν θὰ φθάσωμέν ποτε, au train dont nous allons, nous n'arriverons jamais. ||. ἂς ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν εἰς τὸ προάστειον, allons nous promener au boulevard, ἴδε καὶ **Περιδιαβάζω**. §. οἱ ἄγριοι περιπατοῦν γυμνοὶ, les sauvages vont nus. ||. περιπατοῦσε 'ξυπόλυτος, il allait pieds nus.

Περιπέτεια (ἡ), incident (événement) extraordinaire, avanture étrange; changement imprévu (qui amène le dénoûment d'une pièce de théâtre), péripétie, θ.

Περιπίπτω, Μ. (θὰ) **περιπέσω**, tomber dans (ou) sur; encourir

Περιπλάνησις, **εως** (ἡ), course errante, θ.

Περιπλανῶ καὶ (συχνότ. πθ.) **Περιπλανῶμαι**, Μ. **πλανηθῶ** (θὰ), errer autour de (ou) çà et là, aller errant.

Περιπλέκω, Μ. **πλέξω**, entrelacer; entortiller. §. (μτφορ.) impliquer (dans un crime, dans une affaire criminelle); commetre, compromettre. ||. δὲν θέλει νὰ περιπλεχθῇ εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, il ne veut point être impliqué (empêtré) dans cette affaire. ||. ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται ἔτι μᾶλλον, l' affaire se complique de plus en plus.

Περιπλέω, Μ. **πλεύσω**, voguer ou naviguer autout; §. croiser, tenir la croisière. ||. περιπλέω ἀκρωτήριον (νῆσον), arrondir un cap (une île). ||. πλοῖα περιπλέοντα περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ δεῖνα λιμένος (ποταμοῦ κτλ.), des vaisseaux qui croisent à l'entrée de tel port (de telle rivière etc).

Περιπλοκάδα (ἡ), des fleurs entrelacées, feston, entrelas.

Περιπλοκὴ (ἡ), entortillement, entrelacement; §. embrassement

Περίπλους (ὁ), voyage par mer autour des côtes, périple; §. croisière, θ.

Περιπνευμονία (ἡ), inflammation du poumon, périmneumonie, θ.

Περιπόθητος (ὁ, ἡ), très désiré ou désirable, très cher.

Περιποίησις, **εως** (ἡ), bon traitement, accueil affectueux (flatteur), soins, πλθ. égards, amabilités, θ. attentions, θ. prévenances, θ. ||. μὲ ἔκαμε μεγάλας (πολλὰς) περιποιήσεις, il m'a fait mille prévenances, il n'y a point de prévenances qu'il ne m'ait faite, il m'a comblé de soins, il a eu pour moi des attentions infinies.

Περιποιητικὸς, **ή**, **όν**, obligeant, officieux, complaisant, courtois, prévenant, attentif, attentionné. ||. ἡ οἰκοδέσποινα εἶνε περιποιητικωτάτη, la maîtresse de la maison est fort prévenante. ||. (τὸ πλθ. οὐδ. ἀντὶ ἐπίῤ.) ἐφέρθη πρός με περιποιητικώτατα, il a eu pour moi des attentions infinies.

Περιποιοῦμαι, Μ. **ποιηθῶ** (θὰ), traiter ou recueillir amica-

lement, rendre des soins officieux à, avoir des soins (des attentions) pour. ||. τὸν περιποιοῦνται φιλοφρονέστατα, ils ont pour lui les soins les plus délicats (les plus aimables, les plus empressés etc). ||. μᾶς ἐπεριποιήθη κάλλιστα (ἐξαίρετα), il nous a fort bien traités.

Περίπολος (ὁ), qui fait la ronde, qui visite les postes. ||. (οὐσ.) la ronde. ||. ὁ—τῆς νυκτὸς, la patrouille. ||. ὅταν περνᾷ ὁ περίπολος, quand la ronde passe.

Περιπολῶ, Μ. ήσω, tourner circulairement, rouler dans une orbite; §. faire le tour de; parcourir; (ἰδίως στρατ.) faire la ronde ou la patrouille, (οἰκ.) patrouiller.

Περιπόρφυρος (ὁ, ἡ), bordé de pourpre. ||. (οὐσ.) ἡ περιπόρφυρος (ἐνν. ἐσθής), la (robe) pretexte.

Περίπου, ἐπίρ., environ, à peu près.

Περιπτύσσομαι, Μ. πτυχθῶ (θὰ), embrasser.

Περίπτωσις<περιπίπτω>, εως (ἡ), cas (fortuit), accident; rencontre, θ. conjoncture. θ. ||. ἐν περιπτώσει ἀποβιώσεως (θανάτου), en cas de décès (de mort).

Περισκάπτω, Μ. σκάψω, creuser tout autour.

Περισκελὶς, ίδος (ἡ), haut-de-chausse, caleçon, pantalon.

Περισκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, (ἀρχ.), regarder (considérer) tout alentour; (μτφορ.) user de circonspection. ||. (εὔχρ. κυρ. ἡ πθ. μτχ.) Περιεσκεμμένος, η, ον, circonspect, prudent.

Περίσκεψις, εως (ἡ), circonspection, θ. prudence, θ. retenue, θ. ἴδε καὶ Προσοχή.

Περισπασμὸς (ὁ), embarras ou tracas des affaires, distraction causée par d'autres occupations, diversion, θ.

Περισπούδαστος (ὁ, ἡ), recherché avec empressement, très recherché.

Περισπῶ, Μ. σπάσω, détourner ailleurs, faire diversion, distraire; (Γρμτ.) marquer d'un (accent) circonflexe. ||. ἡ περισπωμένη (ἐν. προσῳδία), Γρμτ., l'accent circonflexe, le circonflexe. ||. ῥῆμα περισπώμενον, verbe circonflexe.

Περίσσεια (ἡ), superfluité, θ. surcroît, surabondance, θ. excès.

Περίσσευμα (τὸ), reste, superflu, excédant, surabondant, débris. ||. ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα, ἁ Γρφ., la bouche parle de l'abondance du cœur.

Περίσσευσις, εως (ἡ), surcroît, surabondance, θ.

Περισσεύω, Μ. εύσω, être superflu (surabondant, rédondant), être de reste, rester. ||. αὐτὸ μόνον ἐπερίσσευσεν, il n'y a que cela de reste, ἴδε ꝁ Μένω. ||. φθάνουν καὶ περισσεύουν, ils suffisent, et de reste.

Περισσὸς, η, ον, qui est en grande quantité, qui est de reste, nombreux, abondant, ἴδε καὶ Περιττός. ||. ἐκ περισσοῦ, (φρσ.), de reste; serabondumment.

Περισσότερος, α, ον, plus grand, plus considérable, plus nombreux. ||. (ἐνάρθρ.) la plupart, ἴδε καὶ Πλεῖστος. ||. πρὸς περισσοτέραν εὐκολίαν, pour plus de commodité. ||. τοῦτο τοῦ προξενεῖ περισσοτέραν τιμὴν, cela lui fait le plus d'honneur. ||. οἱ περισσότεροι (ἐξ αὐτῶν) ἤθελον νὰ.., la plupart (d'entre eux) voulaient que... ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ στρατεύματος, la plupart (le gros) de l'armée. ||. τὰ περισσότερα αὐτῶν τῶν φλωριῶν (ἀπ' αὐτὰ τὰ φλωριὰ) εἶνε κίβδηλα, ces pièces d'or sont la plupart fausses. ||. (τὸ οὐδ.) Περισσότερον (ἐνάρθρ.), ἐπίρ., plus, davantage, de plus, au-dessus, pardessus. ||. τί θέλεις περισσότερον; que désirez-vous davantage? ||. δόσε κάτι τι περισσότερον, donnez quelque chose de plus. ||. τοῦ ἔδοσαν ὅσα ἐζήτει, καὶ ἀκόμη κάτι τι περισσότερον, on lui donna ce qu'il demandait, et quelque chose encore par-dessus. ||. ἀπ' ὅλα της τὰ παιδιὰ αὐτὸ ἀγαπᾷ περισσότερον, c'est celui de tous ses enfant qu'elle aime le plus (ἢ) le mieux. ||. τὸ πωλεῖ περισσότερον ἀπ' ὅ,τι ἀξίζει, il le vend au-dessus de sa valeur, ἴδε καὶ Μᾶλλον.

Περίστασις, εως (ἡ) καὶ

Περιστατικὸν (τὸ), circonstance, θ. conjoncture, θ. aventure, θ. rencontre, θ. cas, incident; (ἰδιαιτ.) circontance fâcheuse, cas urgent, accident; (ἐν γέν.) opportunité, θ. occurrence, θ. occasion, θ. lieu. ||. κατὰ περίστασιν (ἢ) ἐκ περιστάσεως, par accident, par hasard, accidentellement. ||. κατὰ τὰς περιστάσεις, selon (suivant) les occasions, selon les circonstances (les [diverses] occurences), (σπν.) selon les cas occurents. ||. εἰς τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ βίου, dans les différentes conjonctures de la vie. ||. εἰς τοιαύτην περίστασιν, en tel (en pareil) cas, en pareil rencontre. ||. τί ἤθελες κάμει εἰς τοιαύτην περίστασιν; que feriez-vous en pareille circonstance? ||. ἐγλύτωσα ἀπὸ μίαν δεινὴν περίστασιν, je me suis tiré d'un mauvais pas. ||. ποτὲ δὲν θέλεις εὕρει καλλητέραν (ἁρμοδιωτέραν) περίστασιν, vous ne l'aurais jamais plus belle.

Περιστατικῶς, ἐπίρ., par hasard, ἴδε καὶ Περίστασις (κατὰ περίστασιν).

Περιστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), ἀρχ., réduire (à la raison), ranger (à son devoir), ἴδε καὶ Συμμαζόνω καὶ Περιορίζω.

Περιστερὰ (ἡ), πτν., pigeon, colombe, θ.

Περιστεράκι (τὸ), petit pigeon, pigeonneau.

Περιστερεὼν, ῶνος (ὁ), colombier, pigeonnier. ||. αἱ τρύπαι (φωλεαὶ) τοῦ περιστερεῶνος, boulins. 2) εἶδ. φ., verveine, θ.

Περιστέρι (τὸ), κοιν. ἡ Περιστερά.

Περιστοιχίζω, Μ. ίσω, entourer, environner.

Περιστρέφω, Μ. στρεψω, faire tourner. ||. (εὔχρ. κυρ. τὸ μσ. αὐτπθ.) tourner en rond; (μτφορ.) rouler. ||. ὅλον τοῦτο τὸ κεφάλαιον περιστρέφεται εἰς.., tout ce chapitre roule sur..

Περιστροφὴ (ἡ), mouvement circulaire, circonvolution, θ. (ἀσρνμ. καὶ φυσ.) rotation, θ. (μτφορ.) détour. ||. κάμνει πολλὰς περιστροφὰς, il fait plusieurs tours et retours.

Περίστυλον (τὸ), peristyle.

Περισφύριον (τὸ), ἀρχ., lacet des brodequins; jaretière, θ.

Περιτειχίζω, Μ. ίσω, entourer (environner) d'un rempart ou de murs de circonvallation, faire la circonvallation (d'un camp etc), enceindre (clore, enclore) de murailles, murer. ||. πόλις περιτειχισμένη, ville close. ||. κῆπος περιτειχισμένος, jardin clos (clos de murailles).

Περιτείχισις, εως (ἡ), l'action d'entourer de murs (de fortifier); circonvallation, θ.

Περιτείχισμα (τὸ), mur ou ligne de circonvallation ou de clôture, enceinte (de murailles), θ. enclos.

Περιτέμνω, Μ. τέμω (θὰ), circoncire.

Περιτομὴ (ἡ), circoncision, θ.

Περιτραχήλιον (τὸ), collier; (ἰδιαιτ. ἐκκλησ.) étole, θ.

Περιτρέχω, Μ. τρέξω, courir autour de, parcourir.

Περιτρώγω (χωρὶς Μ.), ronger tout autours, ronger, rogner.

Περιττεύω, Μ. εύσω, = Περισσεύω. ||. (συνήθ. Γρμτ.) rédonder. ||. ἡ λέξις αὕτη περιττεύει, ce mot rédonde.

Περιττολογία (ἡ), superfluité des paroles, verbiage.

Περιττὸς, ή, όν, qui excède le nombre; qui est de trop, qui se trouve de reste, superflu, rédondant. §. (ἐπὶ ἀριθμ.) impair. ||. πᾶς ἀριθμὸς εἶνε ἢ ἄρτιος ἢ περιττὸς, tout nombre est pair ou impair. ||. τὰ περιττὰ (ἐνν. πράγματα), les superfluités, le superflu.

Περιττοσύλλαβος (ὁ, ἡ), Γρμτ. imparisyllabique.

Περίττωμα (τὸ), excrément, déjection, θ.

Περιττωματικὸς, ή, όν, excrémenteux, excrémentiel.

Περιτύλιγμα (τὸ), l'action d' enrouler ou de s'enrouler, enroulement.

Περιτυλίζω(σσω), Μ. ίξω, rouler qc. autour de, enrouler, entortiller. ||. αἱ ἕλικες τῶν φυτῶν περιτυλίσσονται εἰς τὰ πλησίον σώματα, les vrilles des plantes s'enroulent (s'entortillent) autour des corps voisins.

Περιυβρίζω, Μ. ισω, accabler des derniers outrages, insulter, faire une insulte à q.

Περιύβρισις, εως (ἡ), insulte, θ.

Περιφάνεια (ἡ), ἀρχ., éclat; relief.

Περιφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), illustre, remarquable.

Περιφανῶς, ἐπίῤ., évidemment, manifestement.

Περιφέρεια (ἡ), circonférence, θ. tour; contour; rayon; (Γεωμετρ.) périphérie, θ. || ἡ— τοῦ δήμου (δεῖνος), la banlieue de... ||. ἡ περιφέρεια τοῦ τείχους εἶνε σαράντα στάδια, le tour de la place est de tant de stades. ||. ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιφερείας, dans le même rayon de territoire. ||. ἐντὸς δέκα λευγῶν περιφερείας, à dix lieux de rayon autour de...

Περιφερὴς, οῦς (ὁ, ἡ), rond, arrondi; orbiculaire.

Περιφέρω (χωρὶς Μ.), porter tout autour ou de tous côtés; ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) tourner autour; errer ça et là, roder; circuler. ||. περιφέρω τὰ βλέμματά μου, promener sa vue (ses regards) sur.

Περίφημος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui a de renom (un grand renom), célèbre, renommé, fameux, (οἰκ.) fier.

Περίφοβος (ὁ, ἡ), frappé d'une grande crainte, tout effrayé, très-effrayé.

Περιφορὰ (ἡ), l'action de porter ou de tourner tout autour, mouvement autour, circonvolution, θ.

Περιφόρητος (ὁ, ἡ), ἀρχ., ambulant.

Περίφραγμα (τὸ), enceinte (de haies), θ. clôture, θ. mur de clôture, haie, θ. grille, θ. rempart, retranchement.

Περιφράζω, Μ. φράσω, exprimer ou s'exprimer par circonlocution (par périphrase).

Περίφραξις, εως (ἡ), l'action de clore (d'enclore etc).

Περίφρασις, εως (ἡ), périphrase, θ. circonlocution, θ.

Περιφράσσω, Μ. φράξω, entourer d'une clôture (d'une haie), enclore, clore; retrancher. ||. κῆπος περιφραγμένος μὲ τοῖχον (μὲ φράκτην), jardin clos de murailles (de haies).

Περιφραστικὸς, ή, όν, exprimé par (ou qui sert à exprimer une) périphrase.

Περιφραστικῶς, ἐπίῤ., par circonlocution, par périphrases. ||. ὁμιλῶ περιφραστικῶς, user de (parler par) circonlocution.

Περιφρόνησις, εως (ἡ), mépris, affront; insulte, θ.

Περιφρονητικὸς, ή, όν, dédaigneux; insultant, méprisant. ||. τὸν ἐκύτταξε μὲ περιφρονητικὸν βλέμμα, il le regarda d' un air de mépris, il le regarda du haut en bas.

Περιφρονῶ, Μ. ήσω, dédaigner, mépriser; braver; insulter; (μτφορ.) fouler aux pieds; se mettre au dessus de.

Περιφρουρῶ, Μ. ήσω, garder, défendre, protéger.

Περιχαρὴς, οῦς (ὁ, ἡ), très joyeux, ravi, charmé.

Περίχυμα (τὸ), (προφ. κοιν. Περέχυμα), l'action de répandre sur.

Περιχύνω (προφ. κοιν. Περεχύνω), Μ. χύσω, verser (répandre) sur. §. (εἰρων.) coiffer d' un seau d'eau. ||. (δὲν ἐπρόφθασαν νὰ βαπτίσουν τὸ παιδὶ, ἀλλὰ) τὸ περιέχυσαν μόνον, on ne l'a qu'ondoyé.

Περίχωρος (ὁ, ἡ), situé autour de. ||. (συνήθ.) τὰ περίχωρα, les

alentours (d'une ville), les environs ; la banlieue.

Περιώνυμος (ὁ, ἡ), renommé, de grand renom.

Περιωπὴ (ἡ), lieu élevé d'où la vue s'étend au loin ; (μτφορ.) faîte, comble.

Πέρκα, ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., perche ἢ perce, θ. (καὶ γενικώτ.) persègue.

Περκνάδα (ἡ), éphélide, θ. tache de rousseur, rousseur, θ.

Περνῶ, Μ. περάσω, faire passer; transporter ; §. (ἐνίοτε) percer. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) passer, traverser; franchir; faire le trajet; (ναυτ.) doubler; parer. ||. περνῶ τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι, enfiler. ||. περνῶ (ὑγρὸν) ἀπὸ τὸ πανὶ, couler (au travers d'un linge), ἴδε ϗ Σουρώνω. ||. αὐτὸ τὸ ὕφασμα δὲν τὸ περνᾷ ἡ βροχὴ, la pluie ne perce point cette étoffe, elle est à l'abri (à l'épreuve) de la pluie, elle est imperméable (à la pluie). ||. δὲν τὸ περνᾷ τὸ βόλι, il est à l'épreuve du mousquet. ||. ἂς προσπαθήσωμεν νὰ περάσωμεν (διὰ τοῦ πλήθους), tâchons de percer ; perçons toujours. ||. τοὺς πέρασαν ὅλους ἀπὸ τὸ σπαθὶ, (φρσ.), ils les passèrent au fil de l'épée, il firent main basse sur eux. ||. περνῶ βουνὸν (ποταμὸν κτλ.), franchir une montagne (une fleuve etc). ||. ἐπέρασε τὰς Ἄλπεις, il a franchi les Alpes. §. τὸν πέρασεν (εἰς τὸ τρέξιμον), il le devança à la course. ||. περιπατεῖ ὀγλιγωρότερα, καὶ θὰ μᾶς περάσῃ, il va plus vite, il nous dépassera (devancera), ἴδε καὶ Ὑπερβαίνω. ||. μὲ περνᾷ τρία δάκτυλα, il me passe (il me dépasse) de trois pouces. ||. (μτνμ.) περνῶ τὸν καιρόν (τὰς ὥρας) μὲ, passer (tuer) le temps. ||. περνᾷ τὴν νύκτα εἰς . ., percer la nuit à. . . ||. πῶς ἀπεράσατε τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ; comment vous êtes-vous portée ces jours ? ||. ὁμιλῶ ἵνα περνᾷ ἡ ὥρα (ὁ καιρὸς), amuser le tapis. ||. πέρασ' ὁ καιρὸς (ἡ διορία κτλ.), le terme a expiré. ||. τὸ περασμένον σάββατον, ἴδε Παρέρχομαι. ||. ἡ θέρμη του περνᾷ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, sa fièvre s'en va peu à peu. §. περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, inscrire, enregistrer. ||. περνῶ ὄπισθεν ὁμολογίας ποσότητα δοθεῖσαν εἰς λογαριασμὸν τοῦ ἐνδιαλαμβανομένου χρέους, endosser une obligation d'un à-compte qu'on a reçu. ||. εἶσε περασμένος εἰς τὸν κατάλογον, vous êtes porté sur le contrôle. §. νόμισμα τὸ ὁποῖον περνᾷ, monnaie de mise, ἴδε καὶ Πέρασις. ||. τοῦτο τὸ νόμισμα δὲν περνᾷ, cette pièce n'a pas de cours, elle n' est pas de mise. §. (ϗ μτφορ.) αὐτὰ δὲν περνοῦν, il ne sont plus de mise, ils n'ont pas de vogue. ||. (ἡ πθ. μτχ.) Περασμένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.), passé, avancé (en âge etc.). ||. τὸ κρέας εἶνε ὀλίγον περασμένον, la viande est un peu avancée.

Πέρυσι, ἐπίρ., au passé, l'année dernière.

Περυσινὸς, ἡ, ὸν, (qui est) de l'année dernière.

Πέσιμον (τὸ), chute, θ. ||. πέσιμον οἰκοδομήματος, croulement. ||. πέσιμον τῶν φύλλων (τῶν πτερῶν, τῶν τριχῶν κτλ.), ἴδε Φυλλοῤῥοΐα, Πτεροῤῥυΐα, Τριχοῤῥοΐα κτλ.

Πεσσὸς (ὁ), pièce (d'échecs etc), pion. §. (ἰατρ.) espèce de suppositoire.

Πέταγμα (τὸ), vol.

Πετακτὸς, ἡ, ὸν, petulant.

Πεταλίδα (ἡ), ὄςρ., patelle, θ. œil de bouc.

Πεταλίδι (τὸ), εἶδ. παιγν., ricochet.

Πέταλον (τὸ), fer à cheval. 2) (ἀρχ.) pétale (de la corolle des fleurs).

Πεταλόνω, Μ. ώσω, ferrer.

Πεταλοῦδα (ἡ), ἔντ., papillon.

Πετάλωμα (τὸ), l'action de ferrer, ferrure, θ.

Πέτασος (ὁ), ἀρχ., chapeau (à larges bords). §. (βτν.) ombelle, θ.

Πέταυρον (τὸ), volige, θ. latte, θ. §. bardeau (κυρ. τὰ σκεπάζοντα τὴν στέγην).

Πετεινάρι (τὸ), coche ; poulet

Πετεινὸς (ὁ), coq. 2) (μτνμ.) le chien (le loup) du fusil.

Πετούμενον (τὸ), κοιν. τὸ Πτηνὸν, volaille, θ. volatilles, θ. πλθ.

Πέτρα (ἡ), pierre, θ. ||. μὲ μιὰν πέτραν δυὸ καρύδια, (παροιμ.), faire d'une pierre deux coups. ||. πέτρα τοῦ τροχίσματος, ἴδε Τροχός. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Πετριά. ||. τὸν κυνηγοῦσε μὲ ταῖς πέτραις, il le poursuivait à coups de pierres. 3) (ἰατρ.) ἡ Λιθίασις.

Πετραδάκι (τὸ), petite pierre, pierette, θ. cailloux.

Πετράδι (τὸ), pierre (précieuse), θ. pierreries, θ. πλθ.

Πετρᾶς, ᾶ (ὁ), tailleur de pierre (de pierres), sculpteur.

Πετρέλαιον (τὸ), νλγ., pétrole.

Πετρένιος, α, ον, = Πέτρινος.

Πετριὰ (ἡ), coup ou jet de pierre. ||. μιὰ' πετριὰ' τόπον, un jet de pierre. ||. ἔχει τὴν πετριὰν, (μτφορ. εἶνε ὀλίγον τρελλὸς), il a un coup de hache.

Πέτρινος, η, ον, fait de pierre.

Πετρίτης, ου (ὁ), πτν., rouge-gorge, rouge-bourse, rubeline, θ. rubiette, θ. rubienne, roupie, θ.

Πετρίτσα (ἡ), = Πετραδάκι.

Πετροβόλημα (τὸ), attaque à coups de pierre.

Πετροβολῶ, Μ. ήσω, attaquer à coups de pierres, lapider.

Πετροκάρβουνον (τὸ), ἴδε Γαιάνθραξ.

Πετροκότσυφος (ὁ), πτν., merle bleu (ἢ) solitaire.

Πετροπόλεμος (ὁ), combat à coups de pierres.

Πετροσέλινον (τὸ), φ., persil des rochers (de Macedoine). §. cerfeuil.

Πετροχελίδονον (τὸ), πτν., martinet, martelet; hirondelle de muraille (de caverne, de rocher), moutardier.

Πετρόψαρον (τὸ), poisson saxatil.

Πετρώδης, ους (ὁ, ἡ), pierreux.

Πέτσα (ἡ), croûte (de pain), θ.

croûton. §. (ἰατρ.) ἴδε Τεΰπα. ||. τρώγει ὅλην τὴν πέτσαν, καὶ ἀφίνει τὴν ψίχαν, il mange toute la croûte, et il laisse la mie

Πετσέτα (ἡ), serviette, θ.

Πετσὶ (τὸ), κοιν. τὸ Τομάρι ἢ τὸ Δέρμα.

Πετῶ, Μ. πετάξω, voler; envoler, s'envoler, prendre son essort vers; (ἐπὶ μελίσ. κτλ.) voltiger. ||. πέταξε τὸ πουλὶ, (φρσ.), l'oiseau a déniché. ||. πετᾷ ἀπὸ τὴν χαράν του, il ne se sent pas de joie (d'aise). 2) (μτβτ.) ἴδε Ῥίπτω. ||. τὸν πέταξαν (τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν θέσιν του), on l'a fait sauter.

Πεύκη (ἡ), δ., pin (sauvage); picea; pinastre; mélèze, larix.

Πεύκινος, η, ον, de pin, fait de bois de pin.

Πεῦκον (τὸ), = Πεύκη.

Πέψις ⟨πέπτω⟩, εως (ἡ), ἀρχ. coction, θ.

Πηγαδᾶς, ᾶ (ὁ), qui creuse des puits, puisatier.

Πηγάδι (τὸ), κοιν. τὸ Φρέαρ, puits.

Πηγαδήσιος, α, ον, de puits.

Πηγαδόπετρα (ἡ), ἴδε Φρύχειλον.

Πηγάζω, Μ. άσω, sourdre, couler de source ou comme une source; prendre (tirer) sa source, découler, naître; (μτνμ.) émaner. ||. (μτβτ.) repandre, verser. ||. ὁ ῥύαξ οὗτος πηγάζει δύο λεύγας μακρὰν, ce ruisseau naît à deux lieu d'ici. ||. (καὶ μτφορ.) » Ἡ δικαιοσύνη πηγάζει ἀπὸ τοῦ βασιλέως,« (Σύντ.), la justice émane du Roi.

Πηγαιμὸς (ὁ), allée, θ. arrivée, θ. ||. διὰ τὸν πηγαιμὸν καὶ διὰ τὸν ἐρχομὸν, pour l'allée et le retour, pour l'allée et la venue.

'Πηγαίνω (χωρὶς Μ.), ἴδε Ὑπάγω. ||. 'πήγαινε! (προςακτ.), vas-y.

Πηγαῖος, α, ον, de source, de fontaine. ||. πηγαῖον ὕδωρ, eau de fontaine, θ.

Πήγανον (τὸ), φ., rue, θ.

Πηγὴ (ἡ), fontaine, θ. source, θ. ||. ὁ ποταμὸς εἰς τὰς πηγάς του, le fleuve, à sa naissance.

Πῆγμα (τὸ), corps durci, concretion, θ. congélation, θ. 2) assemblage de planches, échafaud, plancher.

Πηγοῦνι (τὸ), menton, bas du visage.

Πηδάλιον (τὸ), gouvernail; (κοιν.) timon. ||. » ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον (τίθημι), « (παροιμ.), pendre son épée (son ouvrage) au croc.

Πηδαλιοῦχος (ὁ), celui qui tient le gouvernail, timonier.

Πηδαλιουχῶ, Μ. ήσω, tenir le gouvernail (le timon), diriger, gouverner.

Πήδημα (τὸ), saut, bond, bondissement.

Πηδηματιὰ (ἡ), sautée, θ. ||. μὲ μίαν πηδηματιὰν ἐπέρασε τὴν τάφρον, d'une (en une) sautée il franchit le fossé.

Πηδηκτὰ, ἐπίῤ., en sautant, en bondissant, pétulamment.

Πηδηκτὸς, ὴ, ὸν, pétulant, dispos, alerte.

Πηδηξιὰ (ἡ), sautee, θ.

Πηδῶ, Μ. πηδήσω καὶ (κοιν.) πηδήξω, sauter, bondir; tressaillir.

Πήζω, Μ. πήξω, faire cailler (prendre), congeler; figer, coaguler. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se cailler, se congeler, se figer, prendre. ||. ἡ πυτιὰ πήζει τὸ γάλα, la presure caille le lait. ||. τὸ βούτυρον (τὸ ἄλειμμα) πήζει, la graisse se fige. ||. τὸ ζωμὶ ἔπηξε, le bouillon s'est figé (a pris). ||. (ὁ μσ. πρκ.) Πεπηγὼς, υῖα, ὸς, (ὡς ἐπίθ.), concret.

Πηκταίνω, Μ. αίνω (θὰ), rendre épais (compacte), épaissir, condenser. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'épaissir.

Πηκτὸς, ὴ, ὸν, épais, compacte; dense; dru, serré; (ἐπὶ ὑγρ.) gras. ||. ἡ μελάνη εἶνε πολλὰ πηκτὴ, l'encre est trop grasse (épaisse). ||. (οὐσ.) Πηκτὴ, gélée, θ. ||. 'ψάρια πηκτὴ, gelée de poisson. ||. ἕνα πινάκι πηκτὴ, un plat de gelée. ||. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Πηκτὰ, ἀντὶ ἐπιῤ., ἴδε Πυκνά.

Πηλαμὺς, ύδος (ἡ), 'ψ., espèce de thon, pélamide ou palamyde.

Πηλίκον, (τὸ), ἀριθμητ., le quotien.

Πήλινος, η, ον, fait de terre ou d'argile. ||. πήλινα σκεύη, de vases (de la poterie) de terre.

Πηλὸς (ὁ), ἀρχ. ἡ Λάσπη, boue, θ. 2) (κοιν.) terre (marne) à foulon; terre grasse. ||. ὁ πηλὸς ἂν δὲν δαρθῇ, κέραμος δὲν γίνεται, (παροιμ.), en travaillant la boue, ou en fait de la fayence.

Πηλοφόρι (τὸ), porte-mortier, oiseau, auge, θ.

Πήξιμον (τὸ) καὶ

Πῆξις, εως (ἡ), figement, caillement, coagulation, θ. §. congélation, θ. §. (χημ.) concrétion, θ.

Πήρα (ἡ), besace, θ.

Πηροῦνι (κτλ.), ἴδε Πειροῦνι κτλ.

Πήττα (ἡ), tourte, θ. galette, θ. ||. πήττα μὲ τὸ βούτυρον (μὲ τὰ αὐγὰ κτλ.), galette au beurre (etc). ||. πέσε πήττα νὰ σὲ φάγω, (παροιμ.), il attend que les alouettes lui tombent toutes rôties (dans le bec). ||. ἔχ' τὴν πήττ' ἀκέρῃαν, καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτον, (παροιμ.), avoir le drap et l'argent.

Πηχυάζω, Μ. άσω, (ὑφαντ.), nouer.

Πῆχυς, εως (ὁ καὶ κοιν. ἡ), coudée, θ. aune (7 σχεδὸν δακτύλους μεγαλήτερον τοῦ Γαλλομέτρου), θ. toise (6 πόδ.), θ. ||. (ἀνατομ.) ὁ πῆχυς τῆς χειρὸς, l'avant-bras. ||. τόσας πήχεις τοῖχον, tant de toises de muraille. ||. πρὸς τόσα τὴν πῆχυν, à tant la toise. ||. τετραγωνικὸς πῆχυς, toise carrée. ||. μετρῶ μὲ τὴν πῆχυν, mesurer à la toise; auner; (κυρ. ἐπὶ οἰκοδομ.) faire le toisé, toiser (un batiment ou un soldat). ||. ἡ διὰ τοῦ πήχεως καταμέτρησις, mesurage à l'aune (à la toise), toisé; aunage. ||. τὸ κομμάτι τοῦτο (τοῦ ὑφάσματος) εἶνε τόσαι πήχεις, il y a tant d'aunage. 2) écheveau.

Πιάνω, Μ. (θὰ) πιάσω, prendre, saisir; attraper. ||. πιάνω τὸν σφυγμὸν, tâter le pouls. ||. τὸν

ἔπιασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν (ἀπὸ τὰ αὐτιὰ), il l'a pris à la gorge (par les oreilles). ||. τὸν ἔπιασε μὲ ταῖς ὁμιλίαις, il l'accrocha de conversation. ||. πιάνω (μὲ τὴν παγίδα κτλ.), prendre au piège, attraper. ||. ἡ κάττα ἔπιασεν ἕνα ποντικὸν, le chat a pris une souris. ||. τὸν ἔπιασα ἐπ' αὐτοφώρῳ, je l'ai pris sur le fait (en flagrant délit, la main dans le sac), je l'ai surpris en faute, ἴδε ꙃ Συλλαμβάνω. ||. πιάνω τοὺς δρόμους, s'assurer des chemins. ||. πιάνω γράμματα, intercepter des lettres. ||. ἐπιάσθηκαν γράμματα, des lettres furent interceptées. ||. τὸν ἔπιασε θέρμη, la fièvre l'a saisi (lui a pris), il a eu un accès de fièvre. ||. τὸν ἔπιασε κωλικόπονος, il lui prit une colique. ||. μὲ πιάνει ἡ θάλασσα, la mer me fait mal. ||. (καὶ καταχρ.) τὸν πιάνει ἐνίοτε ἡ εὐλάδεια, il a des accès de dévotion, ἴδε καὶ Περίοδος. §. πιάνω (συμφωνῶ μὲ ἐνοίκιον) 'σπίτι (ὄχημα κτλ.), arrêter ou retenir une maison (une voiture, une loge au théâtre, une place dans un bateau à vapeur etc). ||. ἔπιασα μίαν κάμαραν εἰς τοῦτο τὸ 'σπίτι, j'ai pris chambre dans cette maison. ||. πιάνω (γεμίζω) ὅλον τὸν τόπον, occuper toute la place. ||. τὸ ἀρμάρι τοῦτο πιάνει πολὺν τόπον, cette armoire occupe trop d'espace (de place), ἴδε ꙃ Κρατῶ. ||. μή μου πιάνῃς τὸν ἥλιον, ôtez-vous de mon soleil. ||. (ꙃ πθ.) οἱ τόποι ἦσαν πιασμένοι, les lieux étaient occupés. §. πιάνω πόλεμον (φιλονεικίαν), engager le combat (la discussion), en venir aux mains. ||. πιάνω φιλίαν, contracter amitié. ||. πιάνω ὁμιλίαν, lier conversation. ||. ἐπιάσαμεν ὁμιλίαν μαζῆ, nous avons lié conversation.(ensemble).§.(μσσ.) πιάνω (ἀρχίζω) τὸ ἴσον, prendre ou donner le ton. ||. (καὶ ἑλλ.) τὸ ἔπιασες πολλὰ ὑψηλὰ, (ἐνίοτε μτφορ.), vous l'avez pris sur un ton fort haut. §. (τρπρσ.) ἡ φωτιὰ (ἡ ὗσκα) ἔπιασεν, ἴδε Ἀνάπτω. ||. ἔπιασαν (ἐνν. φωτιὰν) τὰ μαλλιά του, le feu se mit dans ses cheveux. ||. τὸ τουφέκι του δὲν ἔπιασεν, son fusil manqua (il a pris un rat, a raté, rata). ||. αὐτὴ ἡ βαφὴ δὲν ἔπιασε, cette couleur n'a pas pris. ||. εἰς τὸ 'λαδωμένον χαρτὶ δὲν πιάνει ἡ μελάνη, l'encre ne prend pas sur le papier huilé. §. μερικὰ φυτὰ πιάνουν παντοῦ ἐπίσης, il y a des plantes qui prennent également partout. §. (ἐπὶ ἐνδυμ., χρωμ. κλπ. ἀντὶ Ταιρειάζει), seoir (bien), aller, etc. ||. αὐτὴ ἡ θωριὰ (αὐτὸ τὸ κόψιμον) δὲν μὲ πιάνει, ne m'accompagne (ne me sied) bien. ||. αἱ πολλὰ ἀνοικταὶ θωριαὶ δὲν σὲ πιάνουν, les couleurs trop voyantes ne vous siéent pas bien. §. (ναυτ.) ἔπιασαν εἰς (τὸν Πόρον κτλ.), ils touchèrent (ils abordèrent, ils prirent terre ou port) à. . . ||. (πθ. ἢ μσ.) ἐπιάσθη (ἐπιάσθη τὸ φόρεμά του, ἐσκάλωσεν) εἰς ἕνα καρφὶ, ils s'est pris (sa robe s'est prise) à un clou. ||. πιασθεὶς εἰς τὰ 'ξόβεργα, s'étant englué. ||. ἐπιάσθη ἀπ' τὰ κλαδιά, il s'est retenu (il se tint) aux branches. ||. ὁ πνιγμένος, ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάνεται, (παροιμ.), quand on se noie, on s'accroche où l'on peut. §. (ꙃ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) πιάσθηκα (πιάσθηκαν τὰ μέλη μου), être perclus (entrepris) de ses membres. ||. πιάσθηκε τὸ χέρι μου, j'ai le bras entrepris. ||. (ἀλληλπθ.) πιάνομαι (μετά τινος νὰ πολεμήσω κτλ.), s'en prendre de querelle (se commettre) avec q., être aux prises ||. ἐπιάσθη μὲ ἕνα Φράγκον (Εὐρωπαῖον), il se prit de querelle avec un Franc. ||. ἐπιάσθηκαν, (ἐλογόφεραν ἢ ἦλθαν εἰς τὰ χέρια), ils se sont pris de paroles (ꙃ οἰκ.) de bec; ils en vinrent aux prises (aux mains), ils s'attaquèrent. ||. μὴ πιάνεσαι μὲ τὸν μεγαλήτερόν σου, ne vous commettez (ne vous attaquez) pas à plus fort que vous, ne vous attaquez point à votre maître.

Πιάσιμον (τὸ), l'action de prendre (de saisir etc), prise, θ. §. toucher. §. manier. ||. τὸ καλὸν ῥοῦχον γνωρίζεται ἀπὸ τὸ πιάσιμον, on reconnaît le bon drap au manier. 2) (συνκδχ.) ἡ Λαβὴ, poignée, θ. manche, θ. (ἰδιαιτ. τοῦ σπαθιοῦ ꙃ.) garde, θ. pommeau.

Πιασμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Πιάνω, pris; (ἰδιαιτ.) perclus (entrepris) de ses membres. ||. τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός της εἶνε πιασμένον, elle est percluse de la moitié du corps.

Πιατάκι (τὸ), petite assiette. ||. πιατάκι τοῦ καφὲ (κτλ.), soucoupe, θ.

Πιάτον (τὸ), assiette, θ. plat. §. βαθὺ πιάτον, assiette creuse ou à soupe. ||. δός μας παστρικὰ πιάτα, ἴδε Παστρικός. §. (συνκδχ.) ἔφαγεν ἕνα πιάτον κρέμα, il a mangé un plat de crème. §. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) couvert. ||. τραπέζι διὰ τόσα πιάτα, (διὰ τόσους ἀνθρώπους), une table de tant de couverts.

Πιέζω, Μ. έσω, (ἀρχ.), presser, serrer avec force, fouler.

Πίεσις, εως (ἡ), l'action de presser (de serrer etc), pression, θ.

Πιεστήριον (τὸ), pressoir, presse, θ. ||. τυπογραφικὸν (λιθογραφικὸν) πιεστήριον, presse d'imprimerie, presse litho-graphique. ||. ἔχει ὑπὲρ τὰ τριάκοντα πιεστήρια εἰς κίνησιν, il fait rouler plus de trente presses, il a plus de trente presses roulantes.

Πιεστὴς, οῦ (ὁ), νλγ., pressier. ||. οἱ καλοὶ πιεσταὶ εἶνε σπάνιοι καὶ πολύτιμοι, les bons pressiers sont rares et fort estimés.

Πιζέλι (τὸ), ὄσπρ., pois, petit pois. ||. πιζέλια χλωρὰ, pois goulus (verds).

Πιοαμὴ (ἡ), ἴδε Σπιθαμή.

Πιθανολογία (ἡ), discour propre à persuader (probable).

Πιθανολογῶ, Μ. ήσω, rendre probable

Πιθανὸς, ή, ὸν, probable, vraisemblable, croyable, présumable. ||. (εἶνε) πιθανὸν (πολλὰ πιθανὸν) ὅτι, il est présumable (il est à présumer, il y a apparence, grande apparence) que

Πιθανότης, ητος (ή), probabilité, θ. vraisemblance, θ. apparence, θ. ||. εἶνε κάποια πιθανότης ὅτι, il y a quelque apparence que.

Πιθανῶς, ἐπίρ., d'une manière probable(vraisemblable),probablement.

Πιθάρι (τὸ), κοιν. ὁ Πίθος.

Πιθηκίζω, Μ. ίσω, faire le singe, imiter d'une manière ridicule ou imparfaite, singer.

Πιθηκισμὸς (ὁ), singerie, θ.

Πίθηκος (ὁ), ζ., singe.

Πίθος (ὁ), jarre, θ. tonneau. ||. ὁ — τῶν Δαναΐδων, le tonneau des Danaïdes. ||. ὁ—τοῦ Διογένους, le tonneau de Diogène. ||. εἶνε τετριμμένος πίθος, (μτφορ.), c'est un tonneau percé.

Πίκρα (ή), μτφορ. ή Θλίψις (τῆς ψυχῆς), ή Λύπη, amertume, θ.

Πικράδα (ή), κοιν. ή Πικρότης.

Πικραγγουριὰ (ή), φ., concombre d'âne ou sauvage ou d'attrape, concombre-cicleur, giclet, (βτν.) momordique (élastique), θ.

Πικραίνω, Μ. (θὰ) πικράνω, rendre amer; §. (μτφορ.) affliger. ||. (μσ. αὐτπθ.)= Λυποῦμαι.

Πικραλίδα (ή), κοιν. ή Πικρὶς, φ., laitue amère, θ. endive, θ.

Πικραμύγδαλον (τὸ), amende amère.

Πικρία (ή), goût amer, amertume, θ. §. (μτφορ.) =Θλίψις (τῆς ψυχῆς), Λύπη. §. âcreté (acrimonie) de caractère etc; aigreur, θ. animosité, θ.

Πικρίζω, Μ. ίσω, être ou devenir amer, avoir un goût d'amertume.

Πικρὶς, ίδος (ή), ἀρχ. τὸ-

Πικρομάρουλον (τὸ), φ., laitue amère, θ. chicorée (des jardins), θ. endive, θ.

Πικρὸς, ὰ καὶ κοιν. ή, ὸν, amer (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. πικρὸ (ἐλλ. τοῦ ὡσὰν) φαρμάκι, amer comme de l'aloès (de la suie). ||. δάκρυα πικρὰ, larmes amères. ||. πικρὰ εἰρωνεία, ironie amère. ||. κάμνω τὰ πικρὰ γλυκὰ, (παροιμ.), ἴδε Γλυκύς.

Πικρότης,ητος(ή),amertume,θ.

Πικρῶς, ἐπίρ., amèrement. ||. κλαίει πικρῶς, pleurer amèrement.

Πῖλος (ὁ), laine foulée, feutre. §. (ἰδιαιτ.) chapeau ou bonnet de feutre, (ἐν γέν.) chapeau.

Πινάκιον (τὸ), tablette (pour écrire ou tracer des figures); tableau, écriteau, affiche, θ. livret. §. (δικνμ.) rôle. ||. ή ὑπόθεσις ἐνεγράφη (εἶν' ἐγγεγραμμένη) εἰς τὸ πινάκιον, la cause est au rôle, elle est mise sur le rôle. ||. τὴν ἔσβυσαν ἀπὸ τὸ πινάκιον, on l'a rayée (tirée) du rôle. ||. τὰ πινάκια τῆς ζυγαριᾶς, les bassins de la balance, ἴδε καὶ Πλάστιγξ. 2) plat (pour servir les mets); assiette, θ. ἴδε Πιάτον. ||. γλείφει τὰ πινάκια, ἴδε Γλείφω. §. τὰ πινάκια τῆς ζυγαριᾶς, les plats (plateaux, bassins, coupes) de la balance.

Πινακὶς,ίδος(ή),tablette(pour écrire), θ.

Πινακοθήκη (ή), galerie de tableaux, θ.

Πινακοπλύτης, ου (ὁ), lavoir (de cuisine), pierre à laver, ἴδε Νεροχύτης. 2)(ἐπὶ ἀνθρ.) laveur de vaisselle.

Πινακωτὴ (ή), sebile, θ. banneton.

Πίναξ, ακος (ὁ), table ou index (d'une livre), table chronologique etc, catalogue; tableau.

Πίννα (ή),ὄστρ.,pinne marine,θ. (καὶ εἰς τὴν Γαλλ. κοινῶς) jambonneau.

Πιννόμαλλον (τὸ), poil de nacre.

Πιννοτήρας, α (ὁ), ἀρχ. ὁ καρκῖνος τῆς πίννας, pinnier.

Πίνω, Μ. (θὰ) πιῶ, boire; prendre (du café, du thé, de la limonade etc). ||. (ἰδιαιτ. πίνω κρασὶ) πίνω εἰς ὑγείαν τινὸς. boire à qc. ||. βάλε μας νὰ πιῶμεν, donnez nous à boire, (ῥ ἀπλ.) à boire. ||. εἶνε νὰ τὴν πίῃ τις εἰς τὸ ποτῆρι, (φρσ. = δὲν ἔχει κανὲν ἐλάττωμα), elle est à croquer. ||. (καὶ μτνμ.) τὸ χαρτὶ πίνει (τὴν μελάνην), ce papier boit (fonge). ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ., Πιωμένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.), aviné.

Πιόσιμον (τὸ), κοιν. ή Πόσις, l' action de boire, le boire.

Πιοτὸν (τὸ), κοιν. τὸ Ποτὸν, boisson, boire, bteuvage.

Πιπέρι (τὸ), κοιν. τὸ Πέπερι.

Πιπεριὰ (ή), φ.,poivre de Guinée, corail de jardin, passe (chasse) rage; piment. ||. πιπεριαὶς 'ξειδάταις (τουρσῆ), des poirrons.

Πιπερίζω,Μ. ίσω,avoir un goût de poivre; piquer agréablement la langue. ||. αὐτὸ τὸ τυρὶ ὀλίγον πιπερίζει, ce fromage pique.

Πιπερόῤῥιζα (ή), ἄρ., gingembre.

Πιπεροφάγος (ὁ, ή), qui mange (qui se nourrit) des poivre, (διδακτ.) pipérivore. ||. (ὡς οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ, toucan.

Πιπιλίζω, Μ. ίσω, sucer, suçoter.

Πιπίλισμα (τὸ), l'action de sucer, sucement, succion, θ.

Πίπτω, Μ. (θὰ), πέσω, tomber, choir; se jeter; §. s'abattre; se rabattre. §.(μτφορ.) échoir, succomber. ||. πίπτω προὔμυτα, ἴδε Προμυτίζω. ||. ἔπεσε τὸ ἄλογόν του, son cheval s'est abattu sous lui. ||. ἔπεσε τὸ κατάρτι, le mât s'abattit. ||. πίπτειν εἰς τὰ πόδιά τινος, tomber (se jeter) aux pieds (aux genoux) de q. ||. ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα (εἰς τὰ δίκτυα), il donna dans le piège (dans les rets). ||. ὀλίγον ἔλειψε (ἐκόντευσε) νὰ πέσῃ, il a failli tomber (choir). ||. πίπτειν κατακέφαλα εἰς.., (φρσ.),donner tête baissée dans. ||. ἔπεσεν εἰς τὸ μεθύσι (εἰς τὰ χαρτιὰ), ἴδε Δίδω. ||. τὰ σῦκα (τὰ σταφύλια κτλ.) ἔ-

πεσαν (ἀπὸ τὸ δένδρον), les figues (les raisins etc) ont coulé. ||. τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἀρχίζουν νὰ πίπτουν, les arbres se dépouillent. ||. τοῦ ἔπεσαν ὅλα τὰ ὀδόντια, toutes les dents lui sont tombées. ||. ἔπεσαν τὰ κέρατα τῆς ἐλάφου, le cerf a mis (sa tête) bas, il jeta sa tête. ||. ἔπεσαν ἐπάνω του, ils fondirent (se jetèrent, tombèrent) sur lui. ||. τὸ σκυλὶ τοῦτο πίπτει (εἶνε δηλ. μαθημένον νὰ πίπτῃ) εἰς τὸ νερὸν, ce chien va à l'eau. ||. τὸ πλοῖον ἔπεσεν ἔξω (εἰς τὴν ξέραν), le navire échoua. ||. (μτφορ.) πίπτει ἀπὸ τὴν ὑπόληψίν του, déroger, ἴδε καὶ Ἐκπίπτω. ||. τὸ φρούριον δὲν ἐβράδυνε νὰ πέσῃ, la place ne tarda pas à succomber. §. (μτφορ.) ἀφ' οὗ ὡμίλησαν περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων, ἔπεσαν εἰς τὴν πολιτικὴν, après avoir parlé de choses indifférentes, il se rabattirent sur la politique. §. ἔπεσεν ὁ ἄνεμος, ἴδε Καταπίπτω. §. (τρπ. ἀντὶ Συμπίπτει· Λαχαίνει) ἐφέτος ἔπεσε τοῦ ἁγ. Γεωργίου πέμπτῃ, il est tombé au jeudi. ||. ἂς ἴδωμεν εἰς ποῖον θὰ πέσῃ ὁ λαχνὸς (τὸ κουκκὶ), voyons à qui le sort (le billet, la fève) écherra, à qui tombera le sort. ||. τοῦ ἔπεσεν εἰς τὸ μερίδιόν (του), il lui est échu (tombé) en partage.

Ἰσοβελονιά (ἡ), ῥαπτ., arrière-point.

Ἰσοκάπουλα, ἐπίρ., en croupe. ||. καββαλικεύω 'πισοκάπουλα, monter en croupe.

Ἰσόκωλα, ἐπίρ., à reculons.

Πίσον (τὸ), ἀρχ. τὸ Πιζέαι.

Πίσσα (ἡ), poix, θ. brai. ||. 'μαῦρον (ὡσὰν τὴν) πίσσα, (φρσ.), noir comme de jais.

Πισσόνω, Μ. ώσω, enduire de poix ou de brai, poisser, empoisser, brayer.

Πίσσωμα (τὸ), l'action de poisser etc.

Πιστακία (ἡ), δ., pistachier.

Πιστάκιον (τὸ), καρπ., pistache, θ.

Πιστεύω, Μ. εύσω, ajouter foi à, avoir (ou) donner croyance à q. ou à qc., croire. ||. πιστεύει ὅ,τι τοῦ εἰποῦν, ὅ,τι τοῦ εἰποῦν τὰ πιστεύει, il prend pour bon tout ce qu'on lui débite (tous les contes qu'on vient lui faire). ||. πιστεύω ἀδιστάκτως ὅτι.., j'ai la ferme croyance que... ||. ; τὸ πιστεύεις; y songez-vous? en êtes-vous là? ||. εἶνε ψεύστης, μὴ τὸν πιστεύῃς, c'est un menteur, ne le croyez pas. ||. πιστεύειν τὰ θαύματα (τὰ ὄνειρα), croire aux miracles (aux songes). ||. πολλοὶ πιστεύουν τὰ ὄνειρα, bien de gens ajoutent foi aux songes. ||. μὴ πιστεύῃς ὁλότελα τὰς ὑποσχέσεις του, n'ajoutez nulle foi (ne donnez aucune créance) à ses promesses. ||. ὁ χαρακτήρ του κάμνει νὰ πιστεύωνται οἱ λόγοι του, son caractère donne créance à ses paroles. ||. καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ λαὸς ἐπίστευσε τὴν ἄτοπον ταύτην εἴδησιν, néanmoins cette absurde nouvelle trouva créance chez le peuple. ||. (ἐνάρθρ. ὡς οὐσ.) τὸ Πιστεύω, le Credo, ἴδε Σύμβολον (τῆς πίστεως).

Πιστιά (ἡ), τὸ (Τουρκ.) Κουσκοῦνι τοῦ ἀλόγου, croupière, θ. culière, θ. bateuil ἢ bateul.

Πίστις, εως (ἡ), foi, θ. croyance, θ. religion, θ. §. fidélité, θ. §. crédit. ||. τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, le symbole de la foi. ||. ἠρνήθη τὴν πίστιν του, il a renié sa foi, il a renoncé à sa croyance. ||. εἰς τὴν (μὰ τὴν) πίστιν μου, (ὅρκ. χυδ.), ma foi, par ma foi. ||. δὲν ἔχει οὔτε πίστιν, οὔτε νόμον, il n'a ni foi ni loi. ||. μὴ δίδῃς ὁλότελα πίστιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ἴδε Πιστεύω. §. ἡ δημοσία πίστις, le crédit public.

Ἰίστομα, ἐπίρ., ventre à (visage contre) terre.

Πιστόνω (κοιν. ἀντὶ Πιστόω), Μ. ώσω, (ἐμπορ.), créditer. ||. σᾶς ἐπίστωσα διὰ τὰς πεντακοσίας δραχμάς που μὲ ἐδανείσατε (μὲ ἐπληρώσατε), je vous ai crédité des cinq cents francs que vous m'avez prêtés (remboursés).

Πιστοποίησις, εως (ἡ), l'action de certifier.

Πιστοποιητικός, ή, όν, qui fait foi. ||. (οὐσ.) πιστοποιητικὸν (ἐνν. ἔγγραφον), certificat. ||. πιστοποιητικὸν ὑγείας, billet de santé. ||. πιστοποιητικὸν πνευματικοῦ, billet de confession. ||. πιστοποιητικὸν πρέσβεως, ἴδε Πιστωτικός.

Πιστοποιῶ, Μ. ήσω, faire foi, certifier; accréditer.

Πιστός, ή, όν, homme (personne) de confiance, fidèle; affidé. §. (θρησκ.) croyant, vrai croyant. ||. λαμβάνω τὰ πιστὰ παρά τινος, (φρσ.), s'assurer de q. ||. αὐτὸς ὁ ὑπηρέτης εἶνε πολλὰ πιστὸς, ce domestique est d'une grande fidélité.

Πιστοσύνη (ἡ), = Ἐμπιστοσύνη καὶ Πίστις.

Πιστῶς, ἐπίρ., fidèlement.

Πίστωσις, εως (ἡ), crédit. ||. ἔλαβε πίστωσιν (τῷ ἐδόθη πίστωσις) ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον, on lui a fait (on lui a ouvert) un crédit de cent mille francs sur le trésor public. ||. δίδω ἢ 'παίρνω (πωλῶ ἢ ἀγοράζω) μὲ πίστωσιν, (Τουρκ. βερεσιὲ), faire (donner ou prendre, vendre ou acheter à) crédit. ||. ἔχω πίστωσιν διὰ τόσας χιλιάδας, je suis crédité de (tant de mille).

Πιστωτικός, ή, όν, qui donne (qui procure) du crédit. ||. (κυρ.) Πιστωτική (ἐνν. ἐπιστολή), ἐμπορ., lettre de crédit ou de créance. ||. πιστωτικὸν (ἐνν. ἔγγραφον) πρέσβεως, lettre de créance. ||. ὁ πρέσβυς ἐπαρουσίασε τὰ πιστωτικά του (ἔγγραφα), l'ambassadeur a présenté ses lettres de créance.

Πιττάκι (τὸ), lettre confidentielle; lettre de créance, θ. §. diplôme, brevet. ||. ἔγινεν ἄρχων μὲ πιττάκι, il fut créé dignitaire pas brevet. §. πιττάκιον τοῦ Πάππα, bref (apostolique).

Πιτυλίζω (προφ. κοιν. Πιτσυλίζω), Μ. ίσω, éclabousser.
Πιτύλισμα (τὸ), éclaboussure, θ.
Πιτυρίασις, εως (ἡ), ἀρχ. καὶ
Πιτυρίδα (ἡ), dartre farineuse à la tête.
Πίτυρον (τὸ), son.
Πιτυρώδης, ους (ὁ, ἡ), qui ressemble au son, de la nature du son.
Πιωμένος, η, ον, πθ. μτχ. τοῦ Πίνω. ||. (συνήθ. ὡς οὐσ. ἀντὶ Μεθυσμένος), pris de vin (de boisson), chaud de vin.
Πλάγι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Πλάγιον (μέρος), côté; côte. ||. πλάγι-πλάγι (ἢ) πλάγι μὲ πλάγι, côte à côte. ||. ἐπήγαιναν πλάγι-πλάγι, ils allaient côte à côte. ||. εἰς τὸ πλάγι τὸ σπαθί του, (il porte) l'épée au côté. ||. κατοικεῖ εἰς τὸ πλάγι τοῦ Κυρίου (δεῖνος), il demeure à côté de Monsieur (un tel).
Πλάγια, ἐπίρ., ἴδε Πλαγίως.
Πλαγιὰ (ἡ), (κλιτὺς βουνοῦ), penchant ou pente (d' une montagne), côté, θ. coteau; rampe, θ.
Πλαγιάζω, Μ. άσω, coucher (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. αὐτπθ.), se coucher. ||. πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, se mettre entre deux draps. ||. 'πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς, allez vous coucher. ||. πλαγιάζω τὸ πλοῖον ἵνα τὸ ἐπισκευάσω, abattre (abattre en carène) un navire, le mettre sur le côté pour le caréner (le radouber etc), le mettre à la bande, lui donner la demi-bande. ||. τὸ καράβι ἔμεινε πλαγιασμένον 'ως οὗ ἀναίδηκε πάλιν ἡ θάλασσα (διὰ τῆς παλιῤῥοίας), le navire resta sur le côté jusqu' à la marée montante.
Πλάγιασμα (τὸ), l'action de coucher ou de se coucher, le coucher.
Πλαγιαστὸς, ὴ, ὸν, couché.
Πλαγίαυλος (ὁ), flûte (traversière), θ.
Πλαγινὸς, ὴ, ον, = Πλάγιος, latéral; (ἐπὶ οἰκ. κλπ.) attenant. ||. κατοικεῖ εἰς τὸ πλαγινὸν 'σπίτι, il demeure dans la maison attenante.
Πλάγιος, α, ον, qui est en travers ou de travers, oblique, transversal. §. lateral; §. (μτφορ.) indirect, détourné. ||. μεταχειρίζεται πάντοτε πλάγια μέσα, il emploie toujours des moyens détournés, il prend toujours des chemins détournés (des voies détournées). ||. πλάγιαι πτώσεις, (Γρμτ.), cas obliques. §. (μουσ.) ἦχος πλάγιος, ton plagal. ||. (ὡς οὐσ.) τὸ πλάγιον, le côté, le flanc. ||. ἐκ πλαγίου, de côté, de flanc. ||. νὰ τοὺς (ἐ)πάρωσιν ἐκ πλαγίου, pour les prendre de flanc. ||. οἱ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς, les parens collatéraux. ||. ἐκ πλαγίου κληρονομία, succession collatérale. 2) attenant. ||. κατοικεῖ εἰς τὸ πλάγι (ον), il loge tout attenant. ||. εἰς τὸ πλάγι τοῦ παλατιοῦ, tout attenant du palais.
Πλαγίως, ἐπίρ., de côté, à côté, transversalement, de travers; obliquement, transversalement. §. latéralement. §. (μτφορ.) d'une manière indirecte (détournée), indirectement, de biais. ||. μετέρχομαί τινα πλαγίως, prendre q. de biais, aller avec lui en biaisant.
Πλάθω, Μ. πλάσω, façonner (former, tourner) du pain.
Πλακόνω, Μ. όσω, presser (sous une pierre); accabler (κυρ. καὶ μτνμ.). §. (μτφορ.) surprendre, assaillir. ||. ἔπεσε τὸ 'σπίτι (ὁ τοῖχος) καὶ τὸν πλάκωσε, il fut accablé (écrasé) par la chute de la maison (de la muraille).
Πλακοῦς, οῦντος (ὁ), gâteau (plat), galette, θ. pâtisserie, θ.
Πλακωτὸς, ὴ, ὸν, plat, écrasé. ||. μύτη πλακωτὴ, un nez écrasé.
Πλάνη (ἡ), écart, erreur, θ. égarement. §. illusion, θ. ||. τοῦτο εἶνε πλάνη τοῦ διαβόλου, c'est une illusion diabolique. ||. » καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης, « (παροιμ. Γρφ.), le retour sera pire que matines.
Πλανήτης, ου (ὁ), (ἐπιθετ.), errant, vagabond. ||. (οὐσ. ἐνν. ἀστὴρ) planète, θ.
Πλανητικὸς, ὴ, ὸν, qui erre, errant. 2) (ἀστρνμ.) qui concerne les planètes, planétaire. ||. τὸ πλανητικὸν σύστημα, le système planétaire.
Πλάνος (ὁ, ἡ), trompeur, charlatant, imposteur.
Πλανῶ, Μ. ήσω, induire en erreur, égarer, tromper. ||. (μσ. αὐτπθ.) errer, s'égarer. ||. πλανῶντες ϗ πλανώμενοι, (Γρφ.), ils sont dupes les uns des autres. ||. πολλοὶ τῶν φιλοσόφων ἐπλανήθησαν περὶ τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας, beaucoup de philosophes se sont égarés dans la recherche de la vérité. ||. οἱ πεπλανημένοι, (τὰ ἀπολωλότα πρόβατα), les dévoyés.
Πλὰξ, ακὸς (ἡ), pierre plate, carreau, dalle, θ. cadette, θ. §. (ἐπὶ μετάλλ.) plaque, θ. ||. πλάκες διὰ στρώσιμον δρόμου, pavés. ||. στρώνω μὲ πλάκας (τὸ ἔδαφος), ἴδε Στρώνω. ||. ξεστρώνω τὰς πλάκας τοῦ ἐδάφους, décarreler, dédaller. ||. πλάκα τάφου, tombe, θ. ||. στρωμένος μὲ πλάκαις, pavé de dalles. ||. (μτνμ.) μιὰ πλάκα σαποῦνι, une brique (un pain) de savon.
Πλάσιμον (τὸ), l'action de façonner (le pain).
Πλάσις, εως (ἡ), l'action de façonner (de former); création, θ.
Πλάσμα (τὸ), ouvrage modelé; créature, θ. (διδακτ.) plasme. ||. πλάσμα τῆς φαντασίας, fiction, θ. ||. τοῦτο εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας σου, cela est de votre crû. ||. ὡραῖον πλάσμα, belle (jolie) créature. ||. τί σ' ἔκαμε τὸ δυστυχὲς τοῦτο πλάσμα; qu'est-ce qu' elle a vous fait cette pauvre créature?
Πλαστηριὰ (ἡ), κοιν. ἀντὶ
Πλαστὴρ, ῆρος (ὁ), plateau sur le quel on fait (façonne) le pain, tour (du boulanger); patissoire (ἰδίως ὁ τῶν ζυμαρικῶν).

Πλάστης, ου (ὁ), ouvrier en argile ou en cire, modeleur. §. créateur.

Πλάστιγξ, ιγγος (ἡ), ἀρχ., plat (plateau, coupe, bassin) de la balance. ||.(συνκδχ.) balance, θ.

Πλαστικὸς, ἡ, ὸν, propre à former (à modeler etc), plastique. ||. (οὐσ.) πλαστικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art plastique, la plastique.

Πλαστογραφία (ἡ), l' action de contrefaire, le crime du faussaire, faux. ||. κατηγορία πλαστογραφίας ἐγγράφου, inscription de faux, ἴδε Πλαστογραφῶ.

Πλαστογράφος (ὁ), qui contrefait l'écriture, faussaire.

Πλαστογραφῶ, Μ. ήσω, contrefaire l'écriture, faire un faux. ||. κατηγορῶ ἐπὶ δικαστηρίου ἔγγραφόν τι ὡς πλαστογραφημένον, s'inscrire en faux contre (un billet, un contrat etc), former une inscription de faux.

Πλαστὸς, ἡ, ὸν, modelé (en argile, en cire), façonné. §. (μτφορ.) inventé, controuvé, fabriqué, factice, fictif, feint, simulé. ||. κάμνω πλαστὴν πώλησιν, faire une vente simulée, simuler une vente. ||. ὅλ' αὐτὰ εἶνε πλαστὰ, ce sont toutes choses controuvées, tout cela est controuvé.

Πλαστουργημα (τὸ), ouvrage modelé.

Πλαστουργὸς (ὁ), créateur.

Πλάτανος (ὁ), δ., platane.

Πλάτη (ἡ), épaule, θ. ||. πλάτη προβάτου (σφαγμένου), éclanche, θ.

Πλάτος, ους (τὸ), largeur, θ. ampleur, θ. large. ||. τὸ ὕφασμα ἔχει μίαν πῆχυν πλάτος, la toile a un mètre de large. §. (Γεωγρφ. καὶ Ἀστρνμ.) βόρειον (νότιον) πλάτος, latitude nord (sud); latitude australe (boréale), θ.

Πλάττω, Μ. πλάσω, façonner, modeler; former, créer; §. (μτφορ.) controuver, inventer, fabriquer, forger, feindre. ||. ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα του, Dieu a formé l'homme à son image. ||. αὐτὸς ἔπλασε τοῦτο τὸ διήγημα, c'est lui qui a inventé ce conte, cela est de son invention, (καὶ μεταφορικώτερον) cela vient (part, sort) de sa boutique.

Πλατύνω, Μ. ύνω (θὰ), élargir; ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'élargir.

Πλατὺς, έος (εῖα, ὺ), large, ample. ||. ἐστρώθη μακρὺς-πλατὺς κατὰ γῆς, il s'est étendu tout plat par terre. ||. τὰ ὑποδήματα εἶνε πολὺ πλατεὰ, ces souliers sont trop aisés. ||. (οὐσ.) Πλατεῖα (ἡ), ἐνν. ὁδὸς, place (publique), θ. ||. (τὸ συγκρ.) Πλατύτερον, ἐπίρ., plus largement ou amplement, plus au long ou en détail.

Πλατύφυλλος (ὁ, ἡ), à larges feuilles, qui a des larges feuilles, (διδακτ.) latifolié.

Πλέγμα (τὸ), ouvrage tressé, θ. natte, θ.

Πλεγμάτι (τὸ), ἴδε Δίκτυ.

*Πλειονοψηφία (ἡ), majorité (des suffrages), θ. pluralité (des voix, des avis), θ. ||. ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν πλειονοψηφίαν, il a (pour lui) la pluralité, la pluralité des avis est pour lui.

Πλειότερος, α, ον, ἴδε Περισσότερος.

*Πλειοψηφία (ἡ), ἴδε Πλειονοψηφία.

Πλειστηριάζω, Μ. άσω, enchérir, couvrir une enchère; §. mettre aux enchères.

Πλειστηριασμὸς (ὁ), enchère, θ. vente aux enchères.

Πλεῖστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πολὺς, très-considérable, très nombreux. ||. (συνήθ.) οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων, la plupart des hommes (du monde). ||. οἱ πλεῖστοι (ἐνν. ἄνθρωποι), la plupart des hommes; le commun des hommes. ||. τὸ πλεῖστον (ἢ) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, (ἐπίρ.), la plupart du temps, pour la plupart, pour l'ordinaire, d'ordinaire. ||. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἱ βλάκες εἶνε οἰηματίαι, pour l'ordinaire, les sots sont présomptueux.

Πλεκτάνη (ἡ), tresse, θ. filet. §. (συνήθ. μτφορ.) ruse, piège.

Πλεκτὸς, ἡ, ὸν, tressé, natté; tricoté. ||. κάλτσαι πλεκταὶ, bas à tricot.

Πλέκω, Μ. πλέξω, tresser; natter (κυρ. τὴν οὐρὰν καὶ τὴν χαίτην τοῦ ἵππου); tricoter (κυρ. κάλτσαν κτλ.).

Πλεμμάτι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Πλεγμάτι.

Πλεξίδα (ἡ), natte (tresse) de cheveux, θ.

Πλέξιμον (τὸ), l'action de tresser (etc); tricotage (κυρ. κάλσας κτλ.). ||. βελόναι τοῦ πλεξίματος, aiguilles à tricoter.

Πλέον, ἐπίρ., plus. §. déjà. §. déjormais. ||. δὲν θέλω πλέον, je n'en veux plus. ||. ἀπέκαμα πλέον, me voilà déjà rendu. ||. πλέον μακρὰν, ἴδε Μακρύτερα. ||. πλέον ἐνωρὶς, ἴδε Ἐνωρίτερα, (κτλ. παρομοίως διὰ τῶν συγκριτικῶν). ||. τώρα πλέον εἶνε γέρων, il est déja vieux, ἴδε Ἤδη.

Πλεονάζω, Μ. άσω, être plus abondant ou plus grand qu' il ne faut; être de trop; être surabondant ou rédondant ou superflu; (ἐν γέν.) abonder. ||. »Ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις,« (Γρφ.), où le péché abondait, la grâce a surabondé. ||. ἐκ τοῦ πλεονάζοντος, (φρσ.), par surabondance.

Πλεονασμὸς (ὁ), surabondance, θ. rédondance, θ. (κυρ. γρμτ.) pléonasme.

Πλεονέκτημα (τὸ), avantage, supériorité, θ. prérogative θ. privilège.

Πλεονέκτης, ου (ὁ), avide, cupide, avare.

Πλεονεκτῶ, Μ. ήσω, vouloir ou retirer plus de profit qu' on n' en doit avoir, être cupide (avide). 2) (ἀρχ.) avoir l'avantage (καὶ μτφορ. le dessus du vent) sur q., l'emporter sur lui, ἴδε Ὑπερέχω.

Πλεονεξία (ἡ), désir d' avoir plus, avidité, θ. cupidité, θ.

penchant à usurper ou à dominer, avarice, θ.

Πλευρὰ (ἡ), côte, θ. flanc; (ἀνατομ.) plevre. §. (μτνμ.) côté, ἴδε καὶ Πλευρόν. ||. ὁ τῶν πλευρῶν, (ἀνατομ.), costal.

Πλευρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), pleuresie, θ.

Πλευριτόνομαι, Μ. (θὰ), πλευριτωθῶ, gagner une pleuresie. ||. (ἡ πθ. μτχ.) Πλευριτωμένος, η, ον, affecté de pleuresie, pleuretique.

Πλευροβότανον (τὸ), φ., pulmonaire, θ. (espèce de) consoude, θ.

Πλευρὸν (τὸ), = Πλευρὰ, côte, θ. §. côté. ||. ἔχει πόνον εἰς τὸ πλευρὸν, τοῦ πονεῖ τὸ πλευρὸν, il a mal au côté, le côté lui fait mal. ||. μετροῦνται τὰ πλευρά του (ἀπὸ τὴν ἄκραν ἰσχνότητα), on lui compterait les côtes. ||. νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ πλευρὰ, (νὰ τὸν δείρῃ ἀλύπητα), lui rompre (lui mesurer) les côtes. 2)(συνεκδχ.) = Πλευρῖτις.

Πλεύσιμος, η ἢ ος, ον καὶ

Πλευστὸς ἡ, ὸν, navigable, (κυρ. ἐπὶ ποτ.) qui porte bateau.

Πλέω, Μ. πλεύσω, naviguer, voguer, faire voile; (ἐπὶ ἀψύχ.) nager, flotter. ||. αὐτὰ τὰ πλοῖα πλέουν καὶ μὲ πανιὰ καὶ μὲ κωπιὰ, ces bâtimens vont à voile et à rame. ||. (μτνμ.) τὸ πόδι πλέει μέσα εἰς τὸ 'πόδημα, le pied nage dans le soulier. 2) (κοιν.) ἀντὶ 'Επιπλέω, surnager; flotter.

Πληγὴ (ἡ), blessure, θ. plaie; θ. ulcère. §. (μτφορ.) fléau; chancre. ||. αἱ πληγαὶ τοῦ Φαραὼ (τῆς Αἰγύπτου), les plaies d'Égypte. ||. ὁ ἐμφύλιος πόλεμος εἶνε πληγὴ κατατρώγουσα τὸν τόπον τοῦτον, la guerre civile est un chancre qui dévore ce pays.

Πληγόνω, Μ. ώσω, blesser; ulcérer.

Πλήγωμα (τὸ), ulcération, θ.

Πληθαίνω, Μ. (θὰ) πληθύνω, = Πληθύνω.

Πλῆθος, ους (τὸ), grand nombre, quantité, θ. multiplicité, θ. multitude, θ. §. (ἐπίρ.) force. ||. πλῆθος ἀνθρώπων, quantité de monde (de gens), foule, θ. presse, θ. multitude, θ. ||. γνωρίζω πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔπαθαν τὸ ἴδιον (συμβεβηκὸς), je connais une foule de personnes qui ont éprouvé le même accident. ||. ἔχει πλῆθος χρήματα, il a force argent. ||. πλῆθος ἀναφορῶν (αἰτήσεων), une foule de pétitions (de reclamations). ||. τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν, la multitude des péchés. ||. τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἔχει πλῆθος σφαλμάτων, ἴδε Βράζω.

Πληθυντικὸς, ἡ, ὸν, (γρμτ.), pluriel.

Πληθύνω, Μ. (θὰ) πληθύνω, rendre nombreux, multiplier, augmenter, grossir. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) augmenter en nombre, multiplier ou se multiplier, croître, s'accroître; (ἐπὶ ἐδωδ.) foisonner. ||. » Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, « (Γρφ.), croissez et multipliez.

Πληθὺς, ύος (ἡ), ἀρχ., multitude, θ. §. pluralité, θ. §. multiplicité, θ. ||. περὶ πληθύος Κόσμων, de la pluralité des mondes.

Πληθυσμὸς (ὁ), augmentation (en nombre), θ. multiplication, θ. §. (ἰδιαιτ.) population.

Πληθώρα (ἡ), surabondance de sang ou d'humeurs, pléthore, θ. plénitude, θ. regorgement.

Πληθωρικὸς, ἡ, ὸν, pléthorique. ||. κατήντησε πληθωρικὸς, il est devenu pléthorique.

Πλήκτης, ου (ὁ), ἀρχ., qui aime à frapper.

Πληκτικὸς, ἡ, ὸν, ennuyeux, ennuyant, importun, fâcheux; fastidieux, choquant, genant; triste, embêtant, (ὑπερβολ.) assommant. ||. τί πληκτικὸς ὁποῦ εἶνε! est-il ennuyeux! ||. τί πληκτικὸς καιρός! quel temps ennuyant! ||. μισῶ τοὺς πληκτικοὺς (ἀνθρώπους), je hais les fâcheux. ||. αἱ ἀποκρέαι ἦσαν ἐφέτος πληκτικώταται, cette année le carnaval a été d'une grande tristesse. ||. δὲν δίδεται πληκτικώτερος ἄνθρωπος. on ne peut pas être plus ennuyeux (plus assommant).

Πλήκτω, Μ. πλήξω, ennuyer, impatienter; chicaner; choquer, peser à la main (sur les épaules) de q. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'ennuyer, s'impatienter; (μὲ αἰτ. ἑλλ.) se sentir du dégoût (de l'aversion) pour. ||. ἔπληκτα ν' ἀκούω καθημέραν παραλογισμοὺς, il m'ennuyait d'entendre toujours déraisonner. ||. θεέ μου! πόσον ὁ ἄνθρωπος οὗτος μὲ πλήκτει! mon Dieu! que cet homme me pèse sur les épaules (qu'il pèse à la main)! ||. ἐκεῖν' ὅ,που μὲ πλήκτει περισσότερον, εἶνε ὅτι . ., ce qui me choque le plus, c'est que. . ||. δὲν εἶνε τίποτε, ἀλλ' οὐχ ἧττον μὲ πλήκτει, ce n'est rien (ce n'est qu'une bagatelle), mais il ne laisse pas de me chicaner.

Πλῆκτρον (τὸ), ergot du coq, éperon. 2) archet (de violon etc).

Πλημμελειοδικεῖον (τὸ), νλγ., tribunal correctionnel (de police correctionnelle), (καὶ κοιν. εἰς τὴν Γαλλ. ὑπὸ τοῦ λαοῦ) la correctionnelle.

Πλημμελειοδίκης, ου (ὁ), νλγ., membre du tribunal correctionnel.

Πλημμέλημα (τὸ), faute, θ. (Νμ.) délit. ||. τὸ δι' ἐπανορθωτικῶν ποινῶν τιμωρούμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἁμάρτημα εἶνε πλημμέλημα, (Νμ.), » l'infraction que les lois punissent de peines correctionnelles est un délit, « ||. ἁπλοῦν πλημμέλημα, contravention de simple police. ||. καταδιώκεται ἐπὶ πλημμελήματι, il est poursuivi correctionnellement.

Πλημμελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., vicieux.

Πλημμύρα (ἡ), débordement, inondation.

Πλημμυρίζω, Μ. ίσω, = Πλημμυρῶ.

Πλημμυρὶς, ίδος (ἡ), la haute (la pleine) marée, la marée montante, le flot (le flux) de

la mer, ἴδε καὶ Ἄμπωτις καὶ Παλίῤῥοια.

Πλημμύρισμα (τὸ), = Πλημμύρα.

Πλημμυρῶ, Μ. ήσω, grossir, se grossir, hausser, monter, déborder. ||. ἀπόψε ἐπλημμύρισε τὸ ποτάμι, la rivière a haussé (a débordé, est débordée, s' est débordée) cette nuit.

Πλὴν, μόρ. ἢ ἐπίρ. Ἐξαιρ., excepté, hormis, à cela près, sinon; que. ||. πάντες πλὴν ὀλίγων, tous à un petit nombre près. 2) Ἐναντ., mais, mais cependant. ||. θέλω ἑνὸς εἴδους φαγεῖ, πλὴν καλὸν, je ne veux qu'un plat, mais qu'il soit bon. ||. ὅλ' αὐτὰ καλὰ (καὶ ὡραῖα), πλὴν.., tout cela est bel et bon, mais...

Πλῆξις (ἡ), ennui. ||. τί πλῆξις! c'est ennuyant! ||. διασκεδάζω τὴν πλῆξίν μου, se désennuyer.

Πληρεξούσιος (ὁ, ἡ), fondé de pouvoir, plénipotentiaire. ||. πληρεξούσιος ὑπουργὸς, ministre plénipotentiaire.

Πληρεξουσιότης, ητος (ἡ), plein pouvoir. ||. ἔγγραφον πληρεξουσιότητος, mandat; pouvoir, plein pouvoir. ||. ὁ βασιλεὺς τῷ ἔδωκε πληρεξουσιότητα, le roi lui a donné plein pouvoir.

Πληρέστατα, ὑπερθ. καὶ Πληρέστερον, συγκρ. ἐπίρ., bien amplement, plus amplement; pleinement, tout plein, complétement. ||. ἐδικαιώθη πληρέστατα, il s'en est pleinement justifié. ||. ἐπέτυχε πληρέστατα, il a complétement réussi.

Πλήρης, ους (ὁ, ἡ), ἀρχ., plein, rempli; complet, ἴδε Γεμάτος. ||. ἀπέθανε πλήρης ἡμερῶν, « (Γρφ.), il est mort plein de jours. ||. τὸ δικαστήριον δὲν εἶνε πλῆρες, ἡ συνέλευσις δὲν εἶνε πλήρης, le tribunal (la cour, l'assemblée) n'est pas en nombre. ||. (στρατ.) τὸ τάγμα (τὸ σῶμα εἶνε πλῆρες, le régiment (le bataillon) est au complet. ||. ἐν πλήρει συνεδριάσει, en pleine audience.

Πληρόνω, Μ. ώσω, payer. ||. πληρόνω μὲ μετρητὰ (ἢ) ἐπὶ χεῖρας, payer comptant (argent comptant). ||. πληρόνω (τὰ εἰσπραχθέντα χρήματα) εἰς τὸ ταμεῖον, verser (les fonds reçus) dans la caisse. || πληρόνω εἰς λογαριασμὸν χρέους, rembourser. ||. ἐξέπεσα ἀπὸ τὸν λογαριασμόν μας τὰς πεντακοσίας δραχμάς πȣ μ' ἐπληρώσατε, j'ai fait la deduction (je vous ai crédité) des cinq cents francs que vous m'avez remboursés. ||. ἐπλήρωσεν ὅλα τȣ τὰ χρέη, il a acquité toutes ses dettes. ||. δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ, il est insolvable. ||. ὁ θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ! Dieu vous le rende. ||. ὁ πλοίαρχος ἐπληρώθη τὸ ναῦλόν τȣ, le capitaine a touché son fret. ||. τὸ γράμμα εἶνε πληρωμένον (εἰς τὸ ταχυδρομεῖον), la lettre est affranchie. 2) (ἀρχ.) accomplir, effectuer, remplir. ||. » ἵνα πληρωθῇ ἡ γραφή, « (Γρφ.), afinque l'Ecriture s'accomplit, ἴδε καὶ Ἐκτελῶ.

Πληροφορία (ἡ), entière assurance, θ. pleine conviction, θ. certitude, θ. 2) (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) informations, θ. renseignements. ||. ζητῶ ἢ λαμβάνω πληροφορίας περί τινος, aller aux (prendre des) informations sur q. ||. δίδω (λαμβάνω) πληροφορίας, fournir (prendre) des renseignements. ||. (εἰς τὴν Ποιν. Δικνμ.) ἀκριβέστεραι πληροφορίαι, au plus ample (plus amplement) informé. ||. γραφεῖον (κατάστημα) ὅπου λαμβάνει τις πληροφορίας, bureau de renseignements.

Πληροφορῶ, Μ. ήσω, assurer pleinement, éclaircir, informer, instruire, convaincre. ||. (πθ. ἢ μσ.) avoir (acquérir) la certitude ou la conviction, être sûr (persuadé, se mettre au fait) de, s'assurer, se convaincre, s'éclaircir, s'informer, prendre connaissance de qc. ||. τὸν ἐπληροφόρησα περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, je l'ai éclairci de la vérité du fait. ||. τὸν ἐπληροφόρησαν κακῶς περὶ τοῦ πράγματος, on l'a mal instruit de cette affaire. ||. ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῇ μόνος του, il voulut s'en instruire par lui-même. ||. θέλω νὰ πληροφορηθῶ μόνος μου je veux m'en convaincre par moi-même, je veux m'en éclaircir. ||. ἐπληροφορήθην ὅτι .., on m'a assuré que... ||. 'πήγαινε νὰ πληροφορηθῇς, allez vous en assurer. ||. ὅσον περὶ τούτου, εἶμαι καλῶς πληροφορημένος, à cet égard, je suis bien informé. ||. εἶνε κάλλιον ἐμοῦ πληροφορημένος, il est mieux renseigné que moi.

Πλήρωμα (τὸ), ἀρχ., ce qui sert à remplir (à compléter), complément. ||. » τὸ πλήρωμα τῶν χρόνων, « (Γρφ.), la plénitude des temps. 2) (κοιν.) équipage (d'un vaisseau). 3) = Πληρωμή, payement.

Πληρωμὴ (ἡ), l'action de payer, payement, paye, θ. ||. πληρωμὴ (χρημάτων εἰσπραχθέντων, εἰς τὸ ταμεῖον, versement, versement de fonds. ||. αἱ πληρωμαὶ πρέπει νὰ γίνωνται εἰς τὸ ταμεῖον τακτικαὶ, les versements doivent se faire régulièrement. ||. σήμερον εἶνε ἡμέρα πληρωμῆς, c'est aujourd'hui jour de paye. 2) κοιν. ἀντὶ Μισθὸς, Ἀνταμοιβή. ||. ἡ πληρωμὴ ἰατροῦ (ἐφημερίου, διδασκάλου κτλ.), les honoraires (d'un médecin, d'un curé etc).

Πλήρωσις, εως (ἡ), l'action de remplir (de compléter), accomplissement.

Πληρωτέος, α, ον, qui doit être payé, payable. ||. συναλλαγματικὴ πληρωτέα μετὰ τριμηνίαν, une lettre de change (payable) à trois mois de date. ||. ποσότης πληρωτέα εἰς χαρτονομίσματα, une somme payable en papier.

Πληρωτὴς, οῦ (ὁ), celui qui paye, payeur; paye, θ. ||. καλὸς (κακὸς) πληρωτὴς, ἴδε Καλοπλητὴς, Κακοπληρωτής.

Πλησιάζω, Μ. άσω, approcher (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. αὐτπθ.), faire approcher (ou) s' appro-

cher ; toucher ; rapprocher ; aborder ; (ναυτ.) accoster. ||. πλησιάσατε νὰ σᾶς ὁμιλήσω, approchez que je vous parle. ||. πλησιάζει ὁ καιρὸς, καθ' ὃν.., le temps est proche ou... ||. ἡ ὥρα πλησιάζει, l'heure approche (ou) s'approche. ||. πλησιάζοντος τοῦ χειμῶνος, à l'approche (aux approches) de l'hiver. ||. πλησιάζομεν εἰς τὴν ἄνοιξιν (εἰς τὸν χειμῶνα), nous touchons au printems (à l'hiver). ||. πλησιάζει τοὺς σαράντα (τοὺς πενῆντα), elle frise la quarantaine (la cinquantaine). ||. πλησιάζω (εἴς) τινα εὐκόλως, (τὸν ἀνταμόνω ἐλευθέρως, ὅταν θέλω), avoir accès (un libre accès) auprès de q.

Πλησίασμα (τὸ), l'action d'approcher ou de s'approcher, approche, θ; rapprochement.

Πλησιέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ (ἀχρ.) Πλησίος, qui est le plus près ou très-près. ||. εἶνε πλησιέστατοι συγγενεῖς, ils ne sauraient être plus proches parents. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) **Πλησιέστατα**, tout auprès, tout à côté.

Πλησιέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ (ἀχρ.) Πλησίος, qui est plus près ou plus proche. ||. ὁ πλησιέστερος γείτων (συγγενής) του, son plus proche voisin (parent). ||. (τὸ οὐδ.) **Πλησιέστερον**, ἐπίρ., plus, près, plus proche.

Πλησίον, ἐπίρ., proche, près, auprès, contre, à côté de. ||. ὁ ἀγρὸς οὗτος εἶνε πλησίον τοῦ δάσους, ce champ est contre le bois. ||. φέρε πλησίον τὸ τραπέζι, approchez la table. ||. κατοικεῖ πλησίον τοῦ παλατίου, il est logé auprès du palais (proche le palais). ||. κατοικῶ πλησίον τοῦ Κυρίου (δεῖνος), je demeure à côté de Monsieur (un tel). ||. ἐδῶ πλησίον, près d'ici, ici proche. ||. πλησίον τῆς ἐκκλησίας, près de l'église. ||. πολλὰ πλησίον, fort près, tout près, tout proche. ||. ἂν δὲν ἦμαι πλησίον (πολλὰ πλησίον), si je ne suis auprès (tout auprès). ||. ἤμουν πολλὰ πλησίον, j' étais tout contre. ||. (ἐνάρθρ.) ὁ πλησίον (ἐνν. ὢν), le prochain. ||. ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, l'amour du prochain. ||. μὴ κατακρίνῃς τὸν πλησίον σου, ne médisez pas de votre prochain. ||. ἐκ τοῦ πλησίον, (φρσ.), de près.

Πλησιόχωρος (ὁ, ἡ), qui habite ou est situé tout près, voisin ; li mitrophe.

Πλησίστιος (ὁ, ἡ), ἀρχ. (qui vogue) à pleines voiles. ||. (κυρ. ἀντὶ ἐπιρ.) φέρεται πλησίστιος (κυρ. καὶ μτφορ.), il vogue à pleines voiles.

Πλησμιος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui produit la satiété ou le dégoût.

Πλησμονὴ (ἡ), satiété, θ. rassasiement ; réplétion, θ. ||. πᾶσα πλησμονὴ κακὴ, toute réplétion est mauvaise.

Πλίκος (ὁ), paquet (de lettres), enveloppe, θ.

Πλίνθινος, η, ον, fait ou bâti avec de la brique.

Πλινθαρεῖον (τὸ), = **Πλινθουργεῖον**.

Πλινθόκτιστος (ὁ, ἡ), bâti de brique (ou) de briques.

Πλίνθος (ἡ), brique, θ.

Πλινθουργεῖον (τὸ), briqueterie, θ.

Πλινθουργὸς (ὁ), briquetier.

Πλοιάριον (τὸ), petit bateau, batelet.

Πλοίαρχος (ὁ), capitaine (de navire).

Πλοῖον (τὸ), bâtiment, bateau, navire. ||. μεταφέρω (μετακομίζω) ἀπὸ πλοίου εἰς πλοῖον (πραγματείας), transborder d' un navire à l'autre (des chargements, des marchandises).

Πλόκαμος (ὁ), tresse de cheveux, θ. natte, θ. 2) pied ou cirrhe (de polype), antenne, θ.

Πλοκὴ (ἡ), entrelacement. §. (μτφορ.) contexture, θ. tissu.

Πλοκὸς (ὁ), claie, θ. treillis, treillage.

Πλουμίδι (τὸ), = **Κεντίδι**. 2) (ἐν γέν.) enjolivement, enjolivure, θ.

Πλουμίζω, Μ. ίσω, enjoliver.

Πλούμισμα (τὸ), l'action d'enjoliver.

Πλουμιστὸς, ή, όν, enjolivé, (ἐπὶ ὑφασμ.) ἴδε **Κλαδωτός**.

Πλοῦς, πλοῦ (ὁ), navigation, θ. course sur mer, trajet, traversée, θ.

Πλουσιοπάροχος (ὁ, ἡ), κοιν. ὁ **Ἄφθονος**, abondant, copieux, ample. §. libéral.

Πλουσιοπαρόχως, ἐπίρ., abondamment, copieusement, à foison, largement ; grassement; profusément. §. libéralement.

Πλούσιος, α, ον, riche, opulent, (μτνμ.) gros. ||. πλούσιος ἔμπορος, un gros marchand. ||. ἐνυμφεύθη πλουσίαν γυναῖκα, il a fait un riche mariage.

Πλουσίως, ἐπίρ., richement, largement, abondamment ; libéralement.

Πλουταίνω, Μ. αίνω (θὰ), **Πλουτίζω**. ||. (ἀμτὄτ. αὐτπθ.) devenir (se faire) riche, s'enrichir.

Πλουτίζω, Μ. ίσω, enrichir (κυρ. καὶ μτφορ.).

Πλουτισμὸς (ὁ), enrichissement.

Πλοῦτος (ὁ), richesse, θ. opulence, θ. fortune, θ.

Πλύνω, Μ. (θὰ) πλύνω, laver ; (ἐπὶ ὑφασμ.) blanchir. ||. αὐτὴ μᾶς πλύνει (πλύνει τὰ φορέματά μας), c' est elle qui nous blanchit (qui blanchit notre linge). ||. ἠξεύρει νὰ πλύνῃ καὶ νὰ σιδερόνῃ, elle sait blanchir et repasser. ||. πλύνει καλὰ, elle blanchit bien. ||. αὐτὸ τὸ πανὶ πλύνεται, (ἐπιδέχεται πλύσιμον), cette étoffe va à la lessive.

Πλύσιμον (τὸ) καὶ

Πλύσις (ἡ), l' action de laver ; lavage, blanchissage. 2) ἀντὶ

Πλυσταρεῖον (τὸ), lavoir, blanchisserie, θ. buanderie, θ.

Πλυστικὸν (τὸ), prix du blanchissage. ||. ἐξοδεύει τόσα κατ' ἔτος εἰς τὰ πλυστικά του, il lui en coûte tant tous les ans pour son blanchissage.

Πλύστρα (ἡ), blanchisseuse, θ.

Πλώϊμος (ὁ, ἡ), = **Πλεύσιμος**, navigable.

Πλωτὸς, ή, όν, qui nage, flot-

tant. ||. νῆσος πλωτή, une île flottante.

Πνεῦμα (τὸ), esprit; §. génie. ||. » Πνεῦμα ὁ Θεὸς, « (Γρφ.), Dieu est un esprit. ||. τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, le Saint-Esprit. ||. τὰ οὐράνια πνεύματα, les esprits (les intelligences) célestes. ||. τὸ πονηρὸν (τὸ ἀκάθαρτον) πνεῦμα, le malin esprit, l'esprit immonde. ||. » τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής, « (Γρφ.), l'esprit est prompt, et la chair est faible. §. ἔχει (δὲν ἔχει) πνεῦμα, il a (il n'a pas) d'esprit. ||. ἔχει (εἶνε ἄνθρωπος μὲ) πολὺ πνεῦμα, c'est un homme de beaucoup d'esprit, il a de l'esprit pour quatre. ||. περιγελᾷ (ἀστειεύεται) μὲ πνεῦμα, il raille finement. §. τὸ πνεῦμα (ὁ διακριτικὸς χαρακτὴρ) γλώσσης, le génie d'une langue. §. (γρμτ.) πόσα τὰ πνεύματα; δύο, ἡ δασεῖα καὶ ἡ ψιλή, combien y a-t-il d'esprits? deux; l'esprit rude et l'esprit doux.

Πνευματικοπαῖδι (τὸ), κοιν. ὁ Ἐξομολογούμενος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πνευματικὸν πατέρα του), le pénitent. ||. εἶνε πνευματικοπαῖδί του, elle est sa pénitente.

Πνευματικὸς, ή, όν, spirituel; (τεχν.) pneumatique. ||. πνευματικῷ τῷ τρόπῳ, sous le sceau de la confession. ||. (οὐσ.) Πνευματικὸς (ἐνν. πατὴρ), « Ἐκκλησ., père spirituel, confesseur. ||. ποῖος εἶν' ὁ πνευματικός του; quel est son confesseur?

Πνευματώδης, ους (ὁ, ἡ), qui contient de l'esprit de vin, spiritueux; §. (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) spirituel, homme d'esprit, fin. ||. φυσιογνωμία πνευματώδης, physionomie fine. ||. τὸ πνευματῶδες τοῦ οἴνου, la spirituosité du vin.

Πνεύμων, ονος (ὁ), poumon.

Πνέω, Μ. πνεύσω, (ἀρχ.) =Ἀναπνέω, respirer; souffler. ||. ἔπνευσεν ἄνεμος, ἴδε Φυσῶ. ||. (καὶ πρὸς αἰτ.) πῦρ πνέων, soufflant feu et flamme. ||. (καὶ μτφορ.) πνέει ἐκδίκησιν, il ne respire que vengeance. ||. πνέει τὰ λοίσθια, il est aux abois, il est sur l'article de la mort, il n'a plus que le souffle.

Πνιγηρὸς, ά, όν, étouffant; suffoquant. ||. ἀὴρ πνιγηρὸς, air brûlant, qui suffoque.

Πνιγμὸς (ὁ), suffocation, étouffement. §. noyade, θ.

Πνίγω, Μ. πνίξω, étouffer, suffoquer; §. étrangler; §. noyer; (μτνμ.) inonder. ||. τὸν ἔπνιξεν ὁ καπνὸς, la fumée l'a suffoqué. ||. τὸν ἔπνιξαν, on l'a étranglé. ||. ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν, il s'est noyé (il se noya) dans la rivière. ||. (καὶ μτνμ.) τὰ ἀχρεῖα χόρτα πνίγουν τὸ σιτάρι, les mauvaises herbes étouffent le blé. ||. ἵνα πνίξωσι τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς των, pour couvrir les reproches de leur conscience. ||. (μτφορ.) πνιγμένος εἰς τὸ χρέος, abymé (noyé, criblé) de dettes.

Πνιγώδης, ους (ὁ, ἡ), =Πνιγηρός.

Πνικτὸς, ή, όν, étouffé, suffoqué, étranglé. ||. (κρέατα) πνικτὰ, viandes suffoquées.

Πνίξιμον (τὸ), l'action d'étouffer (de suffoquer) ou de noyer (etc), suffocation, θ.

Πνοὴ (ἡ), souffle, vent; §. respiration, θ. haleine, θ.

Ποδάγρα (ἡ), goutte aux pieds, podagre, θ.

Ποδαγρὸς (ὁ), qui a la goutte aux pieds, goutteux, podagre.

Ποδαλγία (ἡ), goutte au pieds.

Ποδαλγὸς (ὁ, ἡ), =Ποδαγρός.

Ποδάρι (τὸ), ἴδε Πόδι. ||. φοροῦν (ἔχουν) ἕνα ποδάρι, ils chaussent à même point.

Ποδαρικὸν (τὸ), (μτνμ. ἡ βάσις σκεύους), tréteau.

Ποδηγέτης, ου (ὁ), ἀρχ. ὁ Ὁδηγός.

Ποδηγετῶ, Μ. ήσω, ἀρχ. =Ὁδηγῶ, guider (les pas de q.), conduire etc.

Πόδημα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ὑπόδημα.

Ποδηματάκι (τὸ), petite botte, bottine, θ.

Ποδηματᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Ὑποδηματοποιός.

Ποδήρης, ους (ὁ, ἡ), (robe) qui descend jusqu'au pieds, longue, traînante.

Πόδι (τὸ), κοιν. ὁ Ποῦς, pied. ||. τὸ—τοῦ λέοντος (τοῦ σκύλου, τοῦ παπαγάλλου, τῆς χήνας, τῆς καραβίδας κτλ.), patte, θ. ||. μὲ τὰ πόδια, à pied, ἴδε καὶ Πεζός. ||. πίπτει εἰς τὰ πόδια του, il tombe à ses génoux. §. σηκόνω εἰς τὸ πόδι, (μτφορ.) =Διεγείρω, soulever. ||. ὅλος ὁ κόσμος ἐσηκώθη εἰς τὸ πόδι, tout le monde fut debout (fut en l'air). §. πηδᾷ τόσα πόδια, il saute tant de semelles.

Ποδιὰ (ἡ), pan (d'habit), basque, θ. ||. ποδιὰ τῶν γυναικῶν ἢ ἄλλως Ἐμπροσθέλλα), garde-robe.

Ποδίζω, Μ. ίσω, (ναυτ.), revirer de bord.

Πόδισμα (τὸ), ναυτ. revirement de bord.

Ποδόγυρος (ὁ), bordure du bas d'une robe, θ. garniture, θ.

Ποδότης (ὁ), pilote.

Πόθεν; ἐπίρ., Ἐρωτημ., de quel pays? de quel côté? d'où? ||. πόθεν ἔρχεσαι; d'où venez vous? ||. πόθεν εἶσε; de quel pays vous êtes? ||. πόθεν τὸ συμπεραίνεις; d'où tirez vous cette conséquence? ||. ἰδοὺ πόθεν ἀπέρασα, voilà par où j'ai passé. ||. πόθεν (ἐνν. προέρχεται) αὐτὴ ἡ ἀπέχθεια; d'où vient cette animosité?

Ποθὲν, ἐπίρ. Ἀοριστ. (ἐγκλ.). ||. ἀλλοθέν ποθεν, de quelque autre part. ||. ὅθεν (ὁπόθεν) δήποθεν, de quelque part que ce soit.

Πόθος (ὁ), désir; regret. ||. ὁ πόθος τῆς πατρίδος εἶνε πάθος τὸ λεγόμενον νοσταλγία, le regret de la patrie est une passion, qu'on nomme vulgairement maladie ou mal du pays.

Ποθῶ, Μ. ήσω, désirer; regretter.

Ποίημα (τὸ), ce que l'on a fait, ouvrage; créature. θ. §. (συ-

χνότ.) ouvrage d' esprit (κυρ. en vers), poème. ||. τὸ ᾆσμα τοῦτο εἶνε ποίημα τοῦ (δεῖνος), ce morceau est de la composition d'un tel.

Ποιημάτιον (τὸ), petit poème.

Ποίησις, εως (ἡ), poésie, θ. §. poème, vers, (πλθ.) poésies.

Ποιητέον, θετ. τοῦ Ποιῶ, on doit faire; (ὡς οὐσ.) ce qu'on doit faire. ||. τί ποιητέον; que faire? que doit-on faire? que ferons-nous?

Ποιητὴς, οῦ (ὁ), auteur, créateur. 2) (συχνότ.) poète. ||. ἐννοεῖ τοὺς ποιητὰς (κυρ. τοὺς ἀρχαίους), il entend les poètes.

Ποιητικὸς, ἡ, ὸν, (ἀρχ.), propre à faire (à produire etc); efficiant. ||. τὸ ποιητικὸν αἴτιον, (Λογ. καὶ Φιλοσοφ.), la cause efficiante. 2) (συχνότ.) qui concerne la poésie ou les poètes, poétique. ||. ποιητικὴ ἄδεια, licence poétique. ||. (οὐσ.) ἡ ποιητικὴ (ἐνν. τέχνη), l' art poétique, la poétique. ||. ἡ — τοῦ Ἀριστοτέλους, la poétique d'Aristote.

Ποιητικῶς, ἐπίρ. poétiquement.

Ποιήτρια (ἡ), femme poète, (σπν.) poétesse, θ.

Ποικιλία (ἡ), variété, θ. diversité, θ.

Ποικίλλω (χωρὶς Μ.), varier, diversifier; marbrer; émailler; broder (enjoliver) une histoire.

Ποικίλος, η, ον, orné de diverses couleurs, varié, diversifié, divers; bigarré; émaillé, marbré.

Ποικιλόχροος (ὁ, ἡ), de diverses couleurs.

Ποιμαίνω, Μ. (θὰ) ποιμάνω, faire paître; conduire, soigner; §. (μτφορ.) gouverner.

Ποιμαντικὸς καὶ

Ποιμενικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les pasteurs, pastoral. ||. ἡ ποιμαντικὴ ῥάβδος, le bâton pastoral.

Ποιμὴν, μένος (ὁ), berger, pasteur. ||. οἱ Ἄγγελοι ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς ποιμένας τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, les anges annoncèrent aux pasteurs la naissance de Notre-Seigneur.

Ποίμνη (ἡ) καὶ

Ποίμνιον (τὸ), troupeau; §. (μτφορ.) ouailles, θ. πλ.

Ποινὴ (ἡ), peine, θ. châtiment, punition, θ. pénitence, θ. ||. ποινὴ κεφαλικὴ (χρηματικὴ κτλ.), peine capitale (pécuniaire etc). ||. ἐπὶ ποινῇ προστίμου, sous peine d'amende (d'une amende). ||. κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένας ποινὰς, sous les peines de droit (portées par la loi). ||. (εἰς τὰ οἰκ. παιγν.) ἡ ποινή του θέλει εἶναι νὰ εἰπῇ ἓν τραγοῦδι, sa pénitence sera de dire une chanson.

Ποινήτωρ, ορος (ὁ), garnison, θ. garnisaire. ||. τοῦ ἔστειλαν ποινήτορα, on lui envoya (on établit chez lui) un garnisaire. ||. ἔχει εἰς τὸ 'σπίτι του ποινήτορα, il y a garnison chez lui.

Ποινικὸς, ἡ, ὸν, pénal. ||. ὁ — κώδηξ ἢ νόμος, le code pénal.

Ποῖος (προφ. κοινῶς Ποιὸς); α; ον; ἀντνμ. Ἐρωτμ., quel? quelle? qui? lequel? laquelle? ||. ποιός με φωνάζει; qui est-ce qui m'appelle? ||. κτυπᾷ ἡ θύρα· ἰδὲ ποῖος εἶνε, on frappe à la porte. Voyez qui c'est. ||. ποῖος εἶνε; qui est-ce? ||. δὲν ἠξεύρω (δὲν ἐνθυμοῦμαι) ποῖος, je ne sais (je ne me souviens) qui. ||. ποῖος σὲ τὸ εἶπε; qui vous l'a dit? ||. ποῖον ζητεῖτε; qui demandez-vous? ||. ποῖος εἶν' ἐκεῖ; qui est (qui va) là? ||. ποῖος πταίει; à qui la faute? ||. ποῖον σᾶς ἀρέσει πλειότερον; lequel vous plaît le plus? ||. ποῖον τῶν δύο θέλεις νὰ ξεκάμῃς; duquel des deux voulez-vous vous défaire? ||. μὲ ποῖον νομίζεις ὅτι ἔχεις νὰ κάμῃς; à qui (à quel homme) pensez-vous avoir affaire? ||. συνερίζονται (φιλονεικοῦν) ποῖος νὰ.., ils disputent à qui .. ||. ἐκλέξατε μεταξύ μας ποῖον θέλετε σύντροφον, choisissez entre nous lequel vous voulez pour compagnon. ||. ποῖοι εἶν' ἐκεῖνοι οἱ νέοι; qui sont ces jeunes gens? ||. ποῖαι εἶν' ἐκεῖναι; qui sont elles?

Ποιότης, ητος (ἡ), qualité, θ. (ἐπὶ μετάλλ. καὶ πραγματειῶν) aloi; (ἐπὶ καρπῶν κτλ.) acabit.

Ποιῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.) = Κάμνω. ||. (εὔχρ. τὸ μσ.) ἀντὶ Νομίζω, (εἰς τὴν φρσ.) ||. περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τι, faire grand cas de qc., attacher beaucoup de prix à qc., ἴδε καὶ Πολύς.

Ποκάρι (τὸ), κοιν. Ὁ-

Πόκος (ὁ), toison, θ.

Πολέμαρχος (ὁ), ἀρχ., polémarque.

Πολεμικὸς, ἡ, ὸν, de la guerre, qui a rapport à la guerre, propre à la guerre, belliqueux, guerrier. ||. πολεμικὸν πλοῖον, vaisseau de guerre. ||. πολεμικὸν συμβούλιον, conseil de guerre.

Πολέμιος, α, ον, ἀρχ. ὁ Ἐχθρὸς, ennemi. §. hostile, contraire.

Πολεμιστὴς, οῦ (ὁ), combattant, guerrier.

Πολεμίστρα (ἡ), meurtrière, θ. embrasure, θ. barbacane, θ. canonnière, θ.

Πόλεμος (ὁ), guerre, θ. §. combat, bataille, θ.

Πολεμῶ, Μ. ήσω, faire la guerre. §. se battre contre; combattre.

Ἠολάϊνι (τὸ), κοιν. τὸ Ὑπολήνιον.

*Πολίζω, Μ. ίσω, policer. ||. τὰ πεπολισμένα ἔθνη, les nations policées, les peuples policés.

Πολικὸς, ἡ, ὸν, du pôle, polaire.

Πολιορκητὴς, οῦ (ὁ), habile dans l'art d'assiéger les villes, poliorcète (surnom d'un roi de Macédoine).

Πολιορκητικὸς, ἡ, ὸν, relatif aux siéges, dont on se sert dans un siége.

Πολιορκία (ἡ), siége d'une place; investissement; (μτφορ.) obsession, θ.

Πολιορκῶ, Μ. ήσω, assiéger, investir (tenir assiégée, mettre le siége devant) une ville, en faire le siége; (μτφορ.) obséder.

Πολιὸς, ά, όν, blanchi par l'âge; chenu; vieux. §. gris.

Πολιοῦχος (ὁ, ἡ), protecteur de la ville (de la cité). ||. (κυρ. θεὸς) Dieu tutélaire d'une cité.

Πόλις, εως (ἡ), ville, θ. (Π. καὶ ὑψηλ.) cité, θ. ||. ἡ οὐράνιος πόλις, (Γρφ.), la cité céleste.

Πολισμὸς (ὁ), ἴδε Πολιτισμός.

Πολιτεία (ἡ), constitution d'un état, institutions politiques, forme de gouvernement, administration; §. état, république, θ. §. genre ou plan de vie, conduite, θ. §. (ἀρχ.) droit de cité ou de citoyen. ||. ἡ πολιτεία τοῦ Πλάτωνος, la république de Platon.

Πολίτευμα (τὸ), trait de politique; conduite, θ. état. 2) = Πολιτεία, constitution (d'un Etat); institutions politiques. ||. τὸ—τῆς Ἀμερικῆς, la constitution américaine.

Πολιτεύομαι, Μ. (θὰ) πολιτευθῶ, se conduire (en citoyen); vivre (de telle manière). 2) (κοιν. μὲ αἰτ.) ménager q., l'amuser (par politique).

Πολίτης, ου (ὁ), bourgeois, citoyen, citadin. ||. ζῇ ὡς ἁπλοῦς πολίτης, il vit bourgeoisement (en simple bourgeois)

*Πολιτίζω, Μ. ίσω, (νλγ.), polir (les mœurs), civiliser. ||. βαθμηδὸν ἐπολιτίσθησαν, il se civilisèrent par degrès. ||. τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη, les nations civilisées.

Πολιτικὸς, ή, όν, (ἐν γέν.) qui concerne les affaires publiques, propre ou relatif au gouvernement. §.(ἰδίως) homme d'État, politique; §. (ἀντιθ. ὡς πρὸς τοὺς στρατ.) bourgeois. §. (ἐπὶ πραγμ.) civique, ἴδε καὶ Ἀστικός. §. (συνκδχ.) civil, poli. ||. αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ, les autorités civiles et les autorités militaires. ||. πολιτικὴ καθαίρεσις, (εἶδος ποινῆς, ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων), dégradation civique. ||. πολιτικὴ ἀγωγὴ, requête civile. ||. ὁ πολιτικὸς κώδηξ, le Code civil. ||. ἡ πολιτικὴ δικονομία, la procédure civile. ||. κινῶ πολιτικὴν ἀγωγὴν (δίκην), poursuivre civilement. ||. μεταβάλλω (δικαστικῶς) τὴν ἐγκληματικὴν εἰς πολιτικὴν δίκην, (Νμ.), régler une affaire (un procès) à l'ordinaire. ||. τὸ πολιτικὸν καὶ ἐγκληματικὸν (ἐνν. μέρος) τῆς δίκης, le civil et le criminel. ||. τὸ πολιτικὸν μέρος ἐγκληματικῆς δίκης, les effets civils d'un jugement criminel. ||. ἡ πολιτικὴ ἀποζημίωσις, (Δικονμ.), l'intérêt civil. ||. τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, les droits du citoyen. ||. (οὐσ.) ἡ πολιτικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), la politique. ||. τὸ πολιτικὸν (ἐνν. φέρσιμον), civilité, θ. urbanité, θ. ||. μὲ πολιτικὸν, avec politesse, civilement. ||. ἐφοροῦσε πολιτικὰ (ἐνν. ἐνδύματα), il était en habit bourgeois.

Πολιτικῶς, ἐπίρ., en qualité de citoyen. §. en matière civile, civilement. ||. ἀπέθανε πολιτικῶς, il est mort civilement. ||. εἶνε πολιτικῶς ὑπεύθυνος, il est civilement responsable. ||. ὁ πολιτικῶς ἐνάγων, (Δικονμ.), la partie civile.

Πολῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πολίτης, citoyenne, bourgeoise.

Πολιτισμὸς (ὁ), νλγ., civilisation, θ. ||. ἐπιδεκτικὸς πολιτισμοῦ, civilisable. ||. ὁ ἐπιταχύνων τὸν (συντελῶν πρὸς) πολιτισμὸν, civilisateur, -trice.

Πολιτογράφησις καὶ

Πολιτογραφία (ἡ), admission au nobre des citoyens, naturalisation, θ. droit de bourgeoisie.

Πολιτογραφῶ, Μ. ήσω, inscrire (admettre) au nombre des citoyens, naturaliser.

Πολιτοφυλακὴ (ἡ), garde municipale.

Πολιτοφύλαξ, ακος (ὁ), soldat de la garde municipale, garde municipal.

Πολίχνιον (τὸ), petite ville, bicoque.

Πολλὰ, ἐπίρ., très, trop, (ἐξ οἰκ.) par trop, beaucoup, fort, bien, fortement, considérablement. ||. πολλὰ πρωῒ, de bon matin, de grand matin. ||. ἐσηκώθη πολλὰ πρωῒ, il s'est levé bien matin. ||. ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ ἐπιτύχῃ, je désire bien qu'il réussisse. ||. δὲν εἶνε πολλὰ ἄξιος (ἐπιτήδειος), il n'est pas fort habile. ||. εἶνε πολλὰ σκληρὸν (ἐλαστικὸν κτλ.), il est d'une grande dureté (élasticité etc). ||. εἶνε πολλὰ φρόνιμος (πνευματώδης, νοήμων κτλ.) ἄνθρωπος, c'est un homme de beaucoup de sens (de beaucoup d'esprit etc). ||. εἶνε πολλὰ ἥμερος (ἀδρανὴς κτλ.), il est d'une grande douceur (faiblesse etc). ||. εἶσθε πολλὰ βιαστικὸς, vous êtes par trop pressant. ||. πολλὰ τὸ ὑποπτεύω, je le soupçone fortement.

Πολλάκις, ἐπίρ. plusieurs (maintes, par plusieurs) fois, beaucoup (quantité, nombre) de fois, plus d'une fois, souvent, assez souvent, frequemment.

Πολλαπλασιάζω, Μ. άσω, multiplier; propager. ||. (μσ. αὐτπθ.) peupler, se peupler, croître. ||. κανὲν ἄλλο ζῶον δὲν πολλαπλασιάζεται τόσον πολὺ καθὼς τὰ κουνέλια, il n'y a point d'animaux qui peuplent tant que les lapins. ||. αἱ καταχρήσεις ἐπολλαπλασιάζοντο, les abus croissaient.

Πολλαπλασίασις, εως (ἡ) καὶ

Πολλαπλασιασμὸς (ὁ), multiplication, θ. propagation, θ.

Πολλαπλασιαστέος, α, ον, qui peut être multiplié, multipliable. ||. (οὐσ. ἀριθμητ.) le multiplicand.

Πολλαπλασιαστὴς, οῦ (ὁ), ἀριθμητ., multiplicateur.

Πολλαπλάσιος, α, ον, beaucoup plus nombreux (plus considérable); multiple.

Πολλαπλασίως, ἐπίρ., beaucoup plus, bien davantage, au multiple.

Πολλαχόθεν, ἐπίρ., de beaucoup d'endroits.

Πολλαχοῦ, ἐπίρ., en plusieurs endroits.

Πολλαχῶς, ἐπίρ., de plusieurs manières.

Πολλοστημόριον (τὸ), la moin

dre (la plus petite) partie d' un tout.

Πολλοστὸς, ἡ, ὸν, un d'entre plusieurs ; minime ; (συνκδχ.) chétif, commun. ||. πολλοστὸν μέρος, = Πολλοστημόριον.

*Πολοδείκτης, ου (ὁ), νλγ., la boussole, (κυρ.) l'aiguille aimantée.

Πόλος (ὁ), pôle. ||. ὁ ἀρκτικὸς ἢ βόρειος πόλος καὶ ὁ ἀνταρκτικὸς ἢ νότιος, le pôle arctique ou boréal et le pôle antarctique ou austral. ||. ὁ περὶ τοὺς πόλους (πέριξ τῶν πόλων), circompolaire. ||. αἱ περὶ τοὺς πόλους θάλασσαι, les mers circompolaires.

Πολτός (ὁ), bouillie, θ. pulpe, θ. ||. κάμνω (μεταβάλλω εἰς) πολτὸν, reduire en pulpe, pulper.

Πολτώδης, ους (ὁ, ἡ), qui a la consistance de la pulpe, pulpeux.

Πολυαγάπητος (ὁ, ἡ), très-aimé, très-chéri.

Πολυάνδριον (τὸ), ἀρχ., cimetière, θ.

Πολυανθρωπία (ἡ), grande population, θ. population considérable.

Πολυάνθρωπος (ὁ, ἡ), très-peuplé, fort peuplé, populeux.

Πολυάριθμος (ὁ, ἡ), qui est en grand nombre, nombreux, très-nombreux. ||. πολυαριθμότερος, α, ον, en plus grand nombre, supérieur en nombre, plus nombreux.

Πολυαρχία (ἡ), gouvernement de plusieurs, polyarchie, θ.

Πολυάσχολος (ὁ, ἡ), très-occupé, fort affairé.

Πολύγαλον (τὸ), φ, herbe de lait, θ. laitier, polygale.

Πολυγαμία (ἡ), usage d'avoir à la fois plusieurs femmes, pluralité de femmes, polygamie, θ.

Πολύγλωσσος (ὁ, ἡ), qui sait ou qui parle plusieurs langues, polyglotte.

Πολυγράφος (ὁ, ἡ), qui a écrit beaucoup ou sur plusieurs sujets, polygraphe.

Πολύγωνον (τὸ), polygone.

Πολύδακρυς, υος καὶ

Πολυδάκρυτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui fait verser beaucoup de larmes, déplorable.

Πολυδάπανος (ὁ, ἡ), qui fait ou qui exige beaucoup de dépense, dispendieux, coûteux; somptueux.

Πολύδενδρος (ὁ, ἡ), où il y a beaucoup d'arbres.

Πολυειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est de différentes sortes; varié.

Πολυειδῶς, ἐπίρ., de plusieurs manières, diversement.

Πολυέλαιος (ὁ), candélabre, lustre.

Πολυέλεος (ὁ, ἡ), très-compatissant, très-miséricordieux.

Πολυέξοδος (ὁ, ἡ), = Πολυδάπανος.

Πολυέραστος (ὁ, ἡ), très-aimé; très-aimable.

Πολυετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a ou qui dure beaucoup d'années. ||. πολυετὴς ἐνοικίασις (ἐκμίσθωσις), bail à long terme (à longues années).

Πολυετία (ἡ), grand âge; longue durée, θ.

Πολύευκτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., très -désirable.

Πολύζηλος καὶ

Πολυζήλωτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., très envié ou recherché, digne d' être recherché avec empressement.

Πολυζήτητος (ὁ, ἡ), très-recherché.

Πολυθεΐα (ἡ), polythéïsme, pluralité des dieux.

Πολυθρήνητος (ὁ, ἡ), déplorable.

Πολυθρύλλητος (ὁ, ἡ), dont on parle beaucoup, célèbre.

Πολύθυρος (ὁ, ἡ), qui a beaucoup de portes (des fenêtres) ou des trous.

Πολυΐστωρ, ορος (ὁ, ἡ), qui sait beaucoup, savant.

Πολυκαιρία (ἡ), long temps. ||. μὲ τὴν πολυκαιρίαν, à la longue.

Πολυκαιρίζω, Μ. ίσω, durer long temps.

Πολυκαιρινὸς, ἡ, ὸν, qui a duré long temps, vieux, suranné.

Πολυκαρπία (ἡ), abondance de fruits, fertilité, θ.

Πολύκαρπος (ὁ, ἡ), qui porte ou produit beaucoup de fruits, riche en fruits, très-fertile.

Πολύκροτος (ὁ, ἡ), qui fait ou qui a fait grand bruit, fameux, célèbre, renommé.

Πολυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), qui possède de grands biens grand propriétaire.

Πολυλογία (ἡ), style diffus; verbosité, θ. verbiage, prolixité, θ. loquacité, θ. bavardage, bavarderie, θ. babil, caquet. ||. ἡ πολυλογία του εἶνε ἀφόρητος, il est d'une bavarderie insupportable.

Πολυλόγος (ὁ, ἡ), qui parle beaucoup, grand parleur, babillard, loquace, verbeux.

Πολυλογῶ, Μ. ήσω, parler beaucoup, babiller.

Πολυμάθεια (ἡ), grand savoir, grande érudition, θ.

Πολυμαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a beaucoup de science (de connaissances), très-érudit.

Πολυμαθῶς, ἐπίρ., avec un grand savoir, en érudit.

Πολυμήχανος (ὁ, ἡ), fécond (fertile) en expédiens (en ressources), très-rusé.

Πολύμοχθος (ὁ, ἡ), très-pénible, très-laborieux.

Πολυομβρία (ἡ), surabondance de pluies.

Πολυπαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a trop souffert, qui a enduré beaucoup de maux.

Πολυπειρία (ἡ), grande expérience, θ.

Πολύπειρος (ὁ, ἡ), très-expérimenté.

Πολυπλάνητος (ὁ, ἡ), qui a erré en mille endroits.

Πολυπληθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fort nombreux.

Πολύπλοκος (ὁ, ἡ), très compliqué ou embrouillé, qui est d'une complication très-difficile. ||. τὸ νόσημα εἶνε πολύπλοκον, la maladie est fort compliquée. ||. τὸ πολύπλοκον τοῦ δράματος, la trop grande complication de la pièce.

Πολυπόδιον (τὸ), φ., espèce de fougère, polypode.

Πολυπόθητος (ὁ, ἡ), très-désiré.

Πολυποίκιλος (ὁ, ἡ), très varié.

Πολύπονος (ὁ, ἡ), très-pénible, très-difficile.

Πολυποσία (ἡ), excès dans le boire.

Πολυπότης, ου (ὁ), grand buveur.

Πολύπους, ποδος (ὁ), εἶδ. θαλασσ., polype, poulpe.

Πολυπραγμονῶ, Μ. ήσω, s'informer ou s'ingérer de tout, se mêler des affaires d'autrui, être curieux (indiscret).

Πολυπραγμοσύνη (ἡ), curiosité déplacée (indiscrète), indiscrétion.

Πολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), qui s'ingère (se mêle) des affaires qui ne le regardent point, indiscret, curieux.

Πολύς, πολλοῦ (πολλή, πολύ), beaucoup, nombreux, considérable, (πλθ.) plusieurs, maintes. ||. δὲν ἦτο πολὺ πλῆθος (πολὺς κόσμος) εἰς τὸ θέατρον, il n'y avait pas grand monde au spectacle. ||. ἦλθον πολλὰ πλοῖα, il est arrivé plusieurs bâtiments. ||. ἔχει πολλοὺς φίλους, il a nombre d'amis. ||. πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, plusieurs d'entre eux. ||. πολλοὶ φρονοῦν (νομίζουν) ὅτι.., plusieurs prétendent (tiennent) que... ||. γνωρίζω πολλούς, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι.., j'en connais beaucoup, qui pensent que. ||. ἠξεύρει πολλά, (φρσ.), (εἶνε πολύπειρος), il en sait long (bien long). ||. παρῆλθε πολὺς καιρός, il s'écoula beaucoup de temps. ||. εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ.., il y a longtemps que... ||. (ϗ ἑλλ.) πρὸ πολλοῦ (ἐνν. καιροῦ), depuis long-temps, de longue main. ||. τὸ πολύ, πολύ, (φρσ.), au plus, tout au plus; au pis aller; (ἐπὶ χρν.) au plus tard. ||. τὸ πολὺ ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος, dans une semaine, au plus tart. ||. ἦτον, τὸ πολύ, πεντηκοντούτης, il avait, au plus, cinquante ans. ||. ἐντὸς δύο μηνῶν, τὸ πολύ, dans l'espace de deux mois, au plus tard. ||. πολλοῦ (ἐνν. τιμήματος) ἄξιος, précieux. ||. τὸ ἔχει περὶ πολλοῦ, estimer beaucoup, faire grand cas d'une chose, faire beaucoup d'état de, attacher de l'importance (de la valeur, beaucoup de prix) à qc., avoir une chose à cœur (fort à cœur). ||. ἔχει περὶ πολλοῦ αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, cette entreprise lui tient fort au cœur. ||. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, pour la plupart, pour l'ordinaire, ἴδε ϗ Πλεῖστος. ||. πολλοῦ δεῖ, πολλοῦ γε ϗ δεῖ, (φρσ. ἀρχ.), il s'en faut beaucoup (de beaucoup), à beaucoup près, il y a bien à dire, il y a tout à dire. ||. (καὶ ἀπλ.)

Πολύ, ἐπίρ., = Πολλά, beaucoup, trop, bien, très, fort. ||. πολλὰ δυνατά, très-fort. ||. πολλὰ φρόνιμα, très-sagement. ||. τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ (πολὺν καιρόν), cela ne sera pas de longue durée. ||. (καὶ προθετ.) κατὰ πολλά, de beaucoup. ||. μετ' οὐ πολύ, dans peu, bientôt.

Πολυσαρκία (ἡ), corpulence, θ. trop d'embonpoint, obésité, θ.

Πολύσαρκος (ὁ, ἡ), corpulent.

Πολυσήμαντος (ὁ, ἡ), qui a plusieurs significations.

Πολυσταύριον (τὸ), εἶδ. ἱεροῦ ἀμφ., pallium.

Πολυσύλλαβος (ὁ, ἡ), qui a plusieurs syllabes, polysyllabe.

Πολυσύνθετος (ὁ, ἡ), compliqué, très compliqué, fort composé.

Πολυσχιδής, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., fendu ou divisé en plusieurs parties, varié, diversifié.

Πολυτάλαντος (ὁ, ἡ), qui possède beaucoup de talens (d'argent), très-riche, millionnaire.

Πολυτεκνία (ἡ), grand nombre d'enfans.

Πολύτεκνος (ὁ, ἡ), qui a beaucoup d'enfans.

Πολυτέλεια (ἡ), somptuosité, θ. luxe. ||. οἱ κατὰ τῆς πολυτελείας νόμοι, les lois somptuaires.

Πολυτελής, οῦς (ὁ, ἡ), qui fait de grandes dépenses ou qui exige de grands frais, qui étale un grand luxe, somptueux, magnifique; riche; splendide; précieux; coûteux. ||. ἔπιπλα πολυτελῆ, des meubles riches. ||. πολυτελὲς δεῖπνον, festin somptueux (splendide).

Πολυτελῶς, ἐπίρ., à grands frais, somptueusement, splendidement, richement. ||. ἦτον πολυτελέστατα στολισμένη, elle était très-richement ornée.

Πολυτεχνία (ἡ), industrie, θ. habileté, θ.

Πολυτεχνικός, ή, όν, qui embrasse plus d' un art ou d' un metier; polytechnique.

Πολύτεχνος (ὁ, ἡ), qui possède de plusieurs arts.

Πολυτίμητος καὶ

Πολύτιμος (ὁ, ἡ), (qui est) de prix, d'un grand prix, d'une grande valeur, précieux, très précieux; (μτφορ.) cher. ||. λίθοι πολύτιμοι, des pierres gemmes (précieuses). ||. παραμελεῖ τὰ πολυτιμότερά του συμφέροντα, négliger ses intérêts les plus chers. ||. αἱ στιγμαὶ εἶνε πολύτιμοι, les moments sont précieux (chers).

Πολύτομος (ὁ, ἡ), volumineux.

Πολύτλας (ὁ), ἀρχ. = Πολυπαθής.

Πολύτριχον (τὸ), φ., adiante, capillaire, perce-mousse, θ.

Πολύτροπος (ὁ, ἡ), fertile en expédiens, rusé.

Πολυτρόπως, ἐπίρ., de mille manières.

Πολυφαγία (ἡ), voracité, θ. gloutonnerie, θ.

Πολυφάγος (ὁ, ἡ), qui mange beaucoup, vorace, glouton.

Πολύφροντις, ιδος καὶ

Πολυφρόντιστος (ὁ, ἡ), plein de soucis (de soins); qui exige beaucoup de soins.

Πολυχειρία (ἡ), multitude de mains (de bras).

Πολυχρήματος (ὁ, ἡ), qui a beaucoup d' argent très -riche.

Πολύχρηστος (ὁ, ἡ), dont on se sert beaucoup ou souvent.

Πολυχρονίζω, Μ. ίσω, vivre long temps.

Πολυχρόνιος καὶ

Πολύχρονος, ος ϗ (κοιν. γη, ον), qui vit long-temps.

Πολύχροος-ους (ὁ, ἡ), de plusieurs couleurs.

Πολυψηφία (ἡ), multitude ou pluralité des suffrages (de voix).

Πολυώνυμος (ὁ, ἡ), qui a plusieurs noms.

Πομπεύω, Μ. εύσω, mener ou conduire en procession ou en triomphe. ||. (ἀμτβτ.) marcher en pompe (en triomphe, en cortège). 2) donner en spectacle. §. noter d' (vouer à l') infamie.

Πομπὴ (ἡ), cortège; §. marche pompeuse, θ. procession, θ. pompe, θ. grand appareil, parade, cérémonie, θ. montre, θ. étalage, faste. ||. ἡ — τῶν Παναθηναίων, la procession de Panathénées. ||. ἐν πομπῇ, avec pompe, en cérémonie. ||. μὲ λαμπρὰν (μεγαλοπρεπῆ) πομπὴν, dans un magnifique (en grand) appareil. 2) (κοιν.) honte, θ. infamie, θ.

Πομπώδης, ους (ὁ, ἡ), pompeux.

Πομφόλυξ, υγος (ἡ), (ἀρχ.), bulle (d'air ou d'eau).

Πόνημα (τὸ), ouvrage (d'esprit); composition. ||. εἶνε ἴδιόν του πόνημα, (cette pièce, cet ouvrage) est de sa composition.

Πονημάτιον (τὸ), petit ouvrage.

Πονηρεύομαι, Μ. (θὰ) πονηρευθῶ, agir (se conduire) méchamment (avec malice).

Πονηρία (ἡ), méchanceté, θ. perversité, θ. §. (συχνότ.) malice, θ. fourberie, θ. astuce, θ. §. supercherie, θ. manœuvre, θ. artifice, ruse, θ. matoiserie, θ.

Πονηρὸς, ὰ καὶ (κοιν.) ὴ, ὸν, méchant, pervers; §. (συχνότ.) malin; fourbe, rusé, fin, astucieux, malicieux, madré, sournois; espiègle, fripon. ||. εἶνε πονηρὸν παιδὶ, c'est un fripon d'enfant.

Πονοκέφαλος (ὁ), ἴδε Κεφαλόπονος.

Πονοκεφαλῶ, Μ. ήσω, étourdir q. par son caquet, rompre (briser, casser) la tête à q., importuner, (ὑπερβολ.) assommer. ||. εἶνε δύω ὧραι ἀφ' οὗ σᾶς πονοκεφαλῶ, il y a deux heures que je vous assomme.

Πονόμματος (ὁ), κοιν. ἡ Ὀφθαλμία.

Πόνος (ὁ), douleur, θ. mal; souffrance, θ. §. (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πληθ.) mal (travail) d'enfant, ἴδε καὶ Κοιλοπόνημα. ||. ἔχει πόνους, elle est en mal (en travail) d'enfant, (καὶ ἁπλ.) elle est en travail, ἴδε ϗ Κοιλοπονῶ. ||. ξένος πόνος ξέγδαρμα, (παροιμ.), ἴδε Ξένος. ||. ἔχει ἕνα πόνον εἰς τὸ πλευρὸν (εἰς τὴν ῥάχιν κτλ.), il a un point au côté (au dos etc).

Ποντικοκούραδον (τὸ), crotte de souris, θ.

Ποντικὸς (ὁ), ζ., souris (ὁ μικρὸς), θ. rat (ὁ μεγάλος).

Ποντικοφάγωμα (τὸ), mangeure de souris, θ.

Ποντικοφάρμακον (τὸ), mort aux rats.

Ποντικοφωληὰ (ἡ), nid à rat.

Πονῶ, Μ. (θὰ) πονέσω, sentir de la douleur, avoir mal, souffrir. ||. μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι, j'ai mal à (je souffre de) la tête, la tête me fait mal. ||. πονοῦν ὅλοι του οἱ ἁρμοὶ, il souffre à toutes les jointures. ||. (κοιν. πθ.) τὸ πονεμένον μέλος (τοῦ σώματος), la partie souffrante (affectée, affligée, malade).

Πορδαλᾶς, ᾶ (ὁ), péteur, péteux.

Πορδὴ (ἡ), pet, vent, vesse, θ.

Πορδομανίταρον (τὸ), κοιν. τὸ Λυκοπέρσιον, φ., vesse de loup, θ.

Πορεία (ἡ), ἀρχ, marche, θ.

Πορεύομαι, Μ. (θὰ) πορευθῶ, (ἀρχ.) marcher, aller. §. (κοιν. μτνμ.) vivre, passer, rouler sa vie.

Πορεύσιμος (ὁ, ἡ), par où l'on peut passer, praticable.

Πορθμεῖον (τὸ), barque (pour passer l'eau), bac, bachot, traille, θ. 2) (πληθ.) prix du passage.

Πορθμεὺς, έως (ὁ), batelier (qui fait passer l'eau), passeur, bachoteur.

Πορθμὸς (ὁ), détroit, bras de mer, canal; pas. ||. ὁ — τοῦ Καλήτου, le pas de Calais, la Manche. ||. ἡ νῆσος αὕτη χωρίζεται τῆς στερεᾶς δι' ἑνὸς στενωτάτου πορθμοῦ, cette île est séparée de la terre ferme par un bras de mer fort étroit.

Πορίζω, Μ. ίσω, procurer, fournir. ||. (συχνότ. μσ. αὐτπθ.) se procurer, se ménager; gagner, acquérir; (Λογικ.) déduire; démontrer. ||. πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, il gagne sa vie (son pain).

Πόριμος (ὁ, ἡ), qu'on peut procurer ou se procurer; §. fertile en moyens (en expédiens); ingénieux.

Πόρισμα (τὸ), proposition déduite d'un théorème, corollaire; conséquence, θ.

Πορισμὸς (ὁ), l'action de se procurer, ressource; gain.

Ποριστικὸς, ὴ, ὸν, habile à procurer ou à se procurer; qui offre beaucoup de ressources.

Πορνεία (ἡ), prostitution, θ. débauche, θ. (Γρφ.) fornication, θ.

Πορνεῖον (τὸ), =Πορνοστάσιον.

Πορνεύω, Μ. εύσω, commettre (le péché de la) fornication, (Γρφ.) forniquer.

Πόρνη (ἡ), femme publique (de mauvaise vie), fille (de joie), prostituée, θ. catin, putain, (χυδ.) gouine, θ. gourgandine, θ. garce, θ. ||. τρέχει εἰς τὰς πόρνας, il fréquente les filles, il ne hante que les gouines.

Πορνικὸς, ὴ, ὸν, de prostituée.

Πορνοβοσκὸς (ὁ, ἡ), qui tient une maison de débauche.

Πόρνος (ὁ), débauché, paillard, ribaud, (Γρφ.) fornicateur.

Πορνοστάσιον (τὸ), lieu infâme (de prostitution), maison de débauche, bordel, boucan, garouge.

Πόρος (ὁ), endroit où l'on peut

passer, ouverture, θ. passage; conduit, canal; (κυρ. ἰατρ.) méat, pore. §. (μτνμ.) moyen de se procurer ou de réussir, expédient, ressource, θ. revenu, gain.

Πόρτα (ἡ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ἡ Θύρα.

Πορτάρης, η (ὁ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ὁ Θυρωρός.

Πορφύρα (ἡ), pourpre, θ. ||. ἡ βασιλικὴ—, la pourpre royale, le manteau royal.

Πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, teint en pourpre; de couleur de pourpre, rouge pourpré, purpurin, pourpre. ||. τὸ πορφυροῦν διάδημα τοῦ Ὠκεανοῦ, le diadéme de pourpre du vieil Océan, « (Byron).

Ποσάκις, ἐπίρ., combien de fois. ||. ποσάκις παρεστήθη τὸ δρᾶμα τοῦτο; combien cette pièce a -t-elle été jouée de fois? ||. (καὶ ἀπολ. ἢ θαυμαστ.) ποσάκις δὲν τοῦ τὸ εἶπα; combien de fois ne le lui ai-je pas dit?

Ποσαχῶς, ἐπίρ., de combien de manières?

Πόσις, εως (ἡ), l'action de boire, potion, θ.

Ποσὸς, ἡ, ὸν, qui est de quelque grandeur (étendue). ||. (συνήθ. εὔχρ. τὸ οὐδ.) Ποσὸν, le combien, la quantité, le montant (d'une somme); (μθμτκ.) la grandeur. ||. τὸ ἀφῃρημένον (τὸ συγκεκριμένον) —, la grandeur abstraite (concrète). ||. (ἀριθμητ.) τὸ διακεκριμένον (τὸ συνεχὲς) —, la quantité discrète (continue). ||. ἵνα συμφωνήσων τὸ ποσὸν τῆς προικὸς, pour stipuler le montant de la dot.

Πόσος; η; ον; combien? ||. πόσοι ἄνθρωποι εἶνε; combien y -a-t-il de personnes? ||. πόσοι εἶν' οἱ καλεσμένοι; quel est le nombre des invités? ||. πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; le quantième (quelquantième) du mois avons nous? ||. πόσα ἐξώδευσες; combien avez-vous dépensé? ||. πόσον εἶνε ἀπ' ἐδῶ ἕως τὴν πόλιν; combien y-a -t-il d'ici à la ville? ||. πόσον ἀπέχει; à quelle distance est-il? de combien est-il éloigné? ||. πόσον ἔχει; quel en est le prix? combien coûte -t-il? ||. (καὶ ἐλλ.) πόσου τὰ σταφύλια (κτλ.); pour combien les raisins? ||. πόσα χρήματα μᾶς μένουσι; combien nous reste-t-il d'argent? §. (καὶ ἀπολ. ἢ θαυμαστ.) πόσας ῥυτίδας ἔχει! combien elle a des rides! ||. πόσοι νομίζουσιν ὅτι ἔχουσι πεῖραν πραγμάτων μόνον διότι ἐγήρασαν! combien de gens s'imaginent avoir de l'enpérience par cela seul qu'ils ont vieilli! ||. ἂν ἤξευρες πόσον σὲ ἀγαπᾷ! si vous saviez combien il vous aime. ||. πόσον ὀχληρὸς εἶνε! qu'il est importun! ||. πόσον εἶνε εὐτυχής! πόσον εὐτυχὴς εἶνε! est-il heureux! ||. πόσον λυπηρὸν εἶνε τοῦτο! ἴδε Τίς. ||. Πόσον ἐμεγάλωσε! il est grandi! comme il est grandi! ||. πόσα (πράγματα) ἔχω νὰ σοι εἰπῶ! que de choses j'ai à vous dire. ||. πόσα 'ξεύρει! (φρσ.), il en sait bien d'autres.

Ποσότης, ητος (ἡ), quantité, θ. ||. ποσότης χρημάτων ἢ χρηματικὴ, somme, θ. ||. ἐπιῤῥήματα ποσότητος, des adverbes de quantité. ||. τὸ ὅλον τῆς ποσότητος, le total de la somme.

Ποταμάκι (τὸ), ἴδε Ποτάμιον.

Ποταμηδὸν, ἐπίρ., comme un fleuve. ||. ἔκλαιε ποταμηδὸν, (φρσ.), il fondait en larmes.

Ποταμήσιος, α, ον, ἴδε Ποτάμιος.

Ποταμίδα (ἡ), κοιν. ἡ Ὑπολαῒς, πτν., fauvette, θ. passerinette, θ., (παρβλ. Πετρίτης).

Ποτάμιον (τὸ), petite rivière.

Ποτάμιος, α, ον, de fleuve, de rivière, (ἰδιαιτ. ἐπὶ ὀστρ. καὶ φυτ.) fluviatile.

Ποταμοπλοΐα (ἡ), navigation fluviale.

Ποταμὸς (ὁ), fleuve, rivière, θ.

Ποτέ, ἐπίρ. Χρν. (ἀρχ.), un jour, une fois; naguères(-res). ||. πάλαι ποτὲ, jadis. ||. ἀείποτε, de tout temps. ||. ἦτό ποτε βασιλεύς τις, il y avait (il était) une fois un roi. ||. ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, tantôt. . .tantôt. 2) (κοιν.) jamais. ||. ποτέ μου (σου, του, της, μας κτλ.), de ma (ta, sa etc) vie.

Πότε; ἐπιρ. Ἐρωτημ., quand? ||. πότε δὰ θὰ μᾶς ἀναγνώσῃς τὸ ποίημά σου; Ὅταν θέλετε, quand nous liras-tu donc ta pièce? Mais quand vous voudrez. ||. (καὶ προθετ.) ἀπὸ πότε; depuis quand? de quand? ||. ἀπὸ πότε εἶσθε ἐδῶ; de quand êtes-vous ici? ||. διὰ πότε; pour quand? ||. ἕως πότε; jusques à quand? ||. (καὶ χωρὶς ἐρωτ.) δὲν ἠξεύρω πότε, je ne sais quand. ||. δὲν ἠξεύρω οὔτε πότε, οὔτε πῶς, je ne sais ni quand ni comment.

Ποτηριὰ (ἡ), κοιν., plein un verre, (σπν.) verrée, θ.

Ποτήριον (τὸ), vase à boire, verre, coupe, θ. ||. ὁ πάτος τοῦ ποτηριοῦ, le cul d'un verre. ||. πίνω ἕνα ποτῆρι νερὸν, boire un verre d'eau.

Ποτίζω, Μ. ίσω, (ἐπὶ ἀνθρ.) donner à boire, faire prendre. §. (ἐπὶ ζ.) faire (mener) boire, abreuver. §. (ἐπὶ φυτ.) arroser. §. (μτνμ. ἐπὶ ἀψύχ.) imprégner.

Πότιμος (ὁ, ἡ), bon à boire, potable, buvable.

Πότισμα (τὸ), l'action de faire (mener) ou de donner à boire ou d'arroser, arrosement; irrigation, θ.

Ποτιστήριον (τὸ), abreuvoir; (ἐπὶ φυτ.) arrosoir.

Ποτίστρα (ἡ), abreuvoir,

Ποτὸν (τὸ), boisson, θ. breuvage.

Πότος (ὁ), (ἀρχ.), festin, ἴδε Συμπόσιον.

Ποῦ; ἐπίρ. Ἐρωτημ., où? où est-ce que? ||. ποῦ κατοικεῖτε; où demeurez vous? ||. δὲν ἠξεύρω ποῦ κατοικεῖ, j'ignore où il réside. ||. ποῦ (ἠμπορεῖ) νὰ εὕρῃ τις αὐτὸ τὸ βιβλίον; où est-ce qu'on trouvera ce livre? ||. (καὶ προθετ.) ἀπὸ ποῦ ἴδε Πόθεν. ||. ἀπὸ ποῦ πέρασες; par où avez-vous passé?

||. διὰ ποῦ (εἴσε); où portez -vous vos pas? où s' adressent vos pas?

Ποr, ἐπίρ. Ἀριστολογ., quelque part, ἴδε Κἄποr. ||. ποῦ καὶ ποῦ, (φρσ.), par-ci par-là.

Ποrγγὶ (τὸ), ἴδε Σακκοrλα.

Ποrθενά, ἐπίρ. Τοπ., nulle part.

Ἠοrκαμισάκι (τὸ), petite chemise, chemisette, θ.

Ἠοrκάμισον (τὸ), ἴδε Ὑποκάμισον.

Ποrλάδα (ἡ), poulette, θ. poularde (κυρ. ἡ εὐνουχισμένη), θ.

Ποrλάκι (τὸ), petit oiseau, oisillon; (ἰδιαιτ.) petit poussin.

Ποrλάρι (τὸ), ἴδε Πωλάρι.

Ποrλεια (ἡ), κοιν. ἡ Πλειὰς (ἀςερ.), la poussinière, θ.

Ποrλημα (τὸ), κοιν. ἡ Πώλησις. ||. εἶνε (ἢ) δὲν εἶνε διὰ πούλημα, il est (ou) il n'est pas à vendre.

Ποrλητὴς, οῦ (ὁ), ἴδε Πωλητής.

Ποrλὶ (τὸ), κοιν. (ἐν γέν.) τὸ Πτηνὸν, (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ Ὀρνιθοποrλι ἢ (ἁπλ. κάθε) Νεογνὸν πτηνοῦ, petit d'oiseau. ||. ἡ κλῶσσα μὲ τὰ πουλιά της, la poule et ses poussins.

Ποrλῶ, Μ. ήσω, ἴδε Πωλῶ.

Ποrποτε (προφ. κοιν. Ποrπετα), ἐπίρ., nulle part. 2) (ἐ Ἐρωτηματ.) εἶδες πούποτε; est-ce que vous avez vu quelque part?

Ποrπουλένιος, α, ον, rempli de plumes (de duvet). ||. στρῶμα πουπουλένιον, un lit de plume.

Ποrπουλον (τὸ), duvet, plume, θ.

Ποrρνήσιος, α, ον, κοιν. ὁ Πρωϊνός.

Ποrρνὸν (τὸ), κοιν. τὸ Πρωΐ.

Ποrς, ποδὸς (ὁ), ἀρχ. τὸ Πόδι, pied; jambe. ||. ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, ἴδε Προσπίπτω.

Ποrτάνα (ἡ), κοιν. ἡ Πόρνη.

Ποrτανιάρης (ὁ), coureur (de filles), (χυδ.) putassier.

Ἠόχη (ἡ), ἐκ τοῦ ἀρχ. Ὑποχὴ, (εἶδ. δικτύου), poche (κυρ. πλθ.), θ. ponche, θ. pointe, θ.

Ποώδης <πόα>, ους (ὁ, ἡ), ἀρχ. (διδακτ.), herbacé.

Πρᾶγμα (τὸ), chose, θ. fait, (ἐνίοτε) cause, θ. §. (πλθ.) affaires, θ. §. effets, bagages, meubles. ||. ἀφήσαμεν τὰ πράγματά μας ὀπίσω, nous avons laissé nos bagages (notre bagage) en arrière. ||. συμπέρασμα ἐκ γνωςοῦ πράγματος περὶ ἀγνώστου, conséquence d'un fait connu à un fait inconnu. ||. πληροφοροῦμαι (ἢ εἶμαι πληροφορημένος) περὶ τοῦ πράγματος, se mettre (ou être) au fait. ||. διὰ τὸ σπάνιον τοῦ πράγματος, pour la rareté du fait. ||. ὁμιλεῖ ἐν γνώσει τοῦ πράγματος, il parle en connaissance de cause. ||. δὲν εἶνε ὀλίγον (μικρὸν) πρᾶγμα, ce n'est pas une petite affaire. ||. δὲν εἶνε μεγάλον πρᾶγμα, ce n'est pas grand' chose. ||. χρειάζονται πράγματα ἐ ὄχι λόγια, il faut des actions et non pas des paroles. ||. οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, ceux qui ont le maniement des affaires, les gens en place. ||. τὰ πράγματα ἔλαβον ἄλλην μορφὴν (ἄλλην διεύθυνσιν κτλ.), la face des affaires est changée. ||. (πολλάκις εἰς τὸ Ἑλλην. ἐλλείπει) τὰ ἀνθρώπινα, les choses humaines. ||. τὰ τοῦ κόσμȣ, les choses de ce monde. ||. » ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ θεοῦ τῷ θεῷ, « (Εὐαγγ.), rendez à César ce qui est à César, et à Dieu ce qui est à Dieu. ||. τὰ παρόντα, τὰ μέλλοντα, les choses présentes, les choses futures ou à venir. ||. δύο τινὰ σκληρύνȣσι συνήθως τὴν καρδίαν τῶν πλουσίων, deux choses endurcissent ordinairement le cœur des riches. ||. ἐὰν ὑπάρχῃ τι νέον, s'il y a quelque chose de nouveau. ||. εἶνε τὸ ἴδιον, c'est la même chose. ||. ὅ,τι κεν ὑπεσχέθης, quelque chose que vous ayez promise.

Πραγματεία (ἡ), ἀρχ., travail d'esprit, ouvrage, traité. 2) (κοιν.) marchandise, θ. mercerie, θ. 3) = Ἐμπόριον, commerce, négoce, trafic, spéculation commerciale.

Πραγματεύομαι, Μ. (θὰ) πραγματευθῶ, traiter une matière (un sujet). ||. τὸ σύγγραμμα τοῦτο πραγματεύεται περὶ μετάλλων, cet ouvrage traite des métaux. 2) (κοιν.) = Ἐμπορεύομαι, faire le commerce, trafiquer, négocier, commercer.

Πραγματευτάδικος, η, ον, κοιν. ὁ Ἐμπορικὸς, commercial.

Πραγματευτὴς, οῦ (ὁ), κοιν. ὁ Ἔμπορος, marchand, négociant, commerçant, trafiquant.

Πραγματικὸς, ή, όν, réel, effectif, qui est de fait.

Πραγματικῶς, ἐπίρ., réellement, effectivement, de fait, dans le fait, en réalité.

Πραγματογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), qui se connaît en quelque chose, connaisseur; (συνήθ. Νμ.) expert; prud'-homme. ||. τὸ δικαστήριον διώρισε πραγματογνώμονας, le tribunal a nommé des experts. ||. ἡ ἔκθεσις (ἡ γνωμοδότησις) τῶν πραγματογνωμόνων, l'expertise.

Πραγματοποίησις, εως (ἡ), réalisation, θ. accomplissement.

Πραγματοποιῶ, Μ. ήσω, effectuer, réaliser, accomplir.

Πρακτέον, θετ. τοῦ Πράττω, ce qu'on doit faire.

Πρακτικὸς, ή, όν, qui tend à ou qui consiste dans l'action, actif, agissant; pratique. §. (ἐπὶ ἀνθρ.) qui est de mise, qui a de la pratique, fait au commerce du monde, expérimenté, expert, praticien. ||. πρακτικὸς φιλόσοφος, un philosophe pratique. ||. ὁ πρακτικὸς βίος, la vie active. ||. πρακτικὸς ἰατρὸς, médecin praticien. ||. ἡ πρακτικὴ γεωμετρία, la géométrie pratique. ||. (οὐσ.) τὸ πρακτικὸν (μέρος τῆς φιλοσοφίας, ἀντιθέτως τῷ θεωρητικῷ), la pratique. ||. (πλθ. οὐδ.) Πρακτικὰ (τὰ), actes; procès-verbal. ||. τὰ πρακτικὰ τῶν συνόδων, (Ἐκκλησ.), les actes des conciles. || τὰ πρακτικὰ τῆς βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, les procès-verbaux de la chambre des députés. ||. ἡ ἀνάγνωσις τῶν πρακτικῶν, la lecture du procès-verbal.

Πρακτὸς, ή, όν, (σπν.), qui peut

ou doit être fait, qui se peut faire, faisable.

Πράκτωρ, ορος (ὁ), agent. ||. πράκτωρ ἐμπορικὸς, facteur.

Πρανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., tombé ventre à terre. 2) = Κατηφορικὸς, (ὅθ. ||. οὐσ.) Πρανὲς (τὸ), ὀχυρωματ., le glacis (d' une place, d'une forteresse).

Πρᾶξις, εως (ἡ), action, θ. affaire, θ. acte; (πλθ.) gestes. §. (ἀριθμητ.) opération, θ. ἴδε ϗ Ἔργον. ||. αἱ πράξεις τοῦ Σκιπίωνος (κτλ.), les gestes de Scipion (etc.). ||. οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις τῶν ἀρχαίων, les dits et faits (les dits et gestes) des anciens. ||. αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, « (Ἐκκλησ.), les actes des apôtres. ||. αἱ πράξεις τῶν συνόδων, ἴδε Πρακτικά. ||. πρᾶξις γενναία, acte de générosité. ||. αἱ πράξεις τοῦ ὑπουργείου (τῆς Κυβερνήσεως), les actes du ministère (du gouvernement). ||. (θεατρ.) δρᾶμα εἰς τρεῖς (εἰς πέντε) πράξεις, une pièce en trois (en cinq) actes. 2) (Νμ.)=Συμβόλαιον, Ἔγγραφον. ||. πρᾶξις δικαστικὴ (ἐξώδικος), acte judiciaire (extrajudiciaire). 3) (κοιν.) pratique; θ. adresse, θ. habileté, θ. expérience, θ. §. routine, θ. ||. γνωρίζω τι κατὰ πρᾶξιν, ne savoir q. que par pratique ou par routine. ||. ψάλλει (τραγωδεῖ) κατὰ πρᾶξιν, il chante par routine. ||. ἔχει πρᾶξιν, il a de la pratique, ἴδε ϗ Πρακτικός.

Πρᾶος, εῖα, ον, doux, bénin, affable.

Πραότης, ητος (ἡ), douceur, θ. bonté, facilité de caractère, (Γρφ.) mansuétude, θ.

Πρασιὰ (ἡ), carré ou planche de jardin.

Πράσιμος, (ὁ, ἡ), qui se vend, exposé en vente.

Πρασινάδα (ἡ), verdure, θ.

Πρασινίζω, Μ. ίσω, verdir; verdoyer.

Πράσινος, η, ον, verd, verdoyant. ||. τὰ σιτάρια (τὰ κριθάρια κτλ.) εἶν' ἀκόμη' πράσινα, le blé (l'orge etc.) est encore en herbe.

Πρασινωπὸς, ὴ, ὸν, verdâtre.

Πράσιον (τὸ), φ., marrube.

Πρασοκουρὶς, ίδος (ἡ), ἐντ., chenille qui ronge les poireaux, puceron.

Πράσον (τὸ), φ., poireau, porreau.

Πρασουλίδα (ἡ), φ., ciboule, θ. civette, θ. ciboulette, θ.

Πράτρια (ἡ), vendeuse, θ. revendeuse, θ.

Πράττω, Μ. πράξω, faire; (ἐπὶ κακοῦ) commettre. §. travailler; agir; diriger, administrer (les affaires publiques). §. pratiquer, mettre en pratique. ||. ἔπραξαν μεγάλας καταχρήσεις, ils commirent de grands excès. ||. ἐπιφυλαττόμενος νὰ πράξῃ κατὰ τὰς περιστάσεις, en se reservant d'agir suivant les circonstances. ||. (καὶ ἀπολ.) ἄφινε νὰ λέγουν, καὶ ἐξακολούθει νὰ πράττῃς, laissez parler et continuez d' agir. ||. ἕκαστος ἔχει ἴδιον τρόπον τοῦ πράττειν καὶ τοῦ σκέπτεσθαι, chacun a sa manière d'agir et de penser.

Πραΰνω, Μ. (θὰ) πραΰνω, = Καταπραΰνω, adoucir, apaiser, calmer.

Πραΰς, έος (εῖα, ΰ), = Πρᾶος

Πράως, ἐπίρ., avec douceur.

Πρέπει, ἀπρσ., convenir, être convenable; (συχνότ.) il doit, il faut. ||. πρέπει νὰ δώσω κάτι, il me faut donner quelque chose. ||. πρέπει νὰ μοὶ δώσωσι κάτι, il faut me donner quelque chose. ||. νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ πιστεύῃς ὅτι λέγει; pensez-vous qu'il faille croire tout ce qu'il dit? ||. ἔπρεπεν ἀμέσως τώρα νὰ τὸ διατάξῃς; il fallait de ce moment y donner ordre. ||. πρέπει νὰ ἐξώδευσες ἀμέτρητα χρήματα εἰς αὐτὰ, vous avez dû dépenser furieusement d'argent ici. ||. εἶνε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει, c'est un homme (une personne) comme il faut. ||. τὸν ἔγραψα (τοῦ ὡμίλησα κτλ.) καθὼς ἔπρεπε, je lui ai écrit (parlé) de la belle ou de la bonne manière (du bon ton, d'un bon ton. ||. ὁ τίμιος ἄνθρωπος πρέπει νὰ φυλάττῃ τὸν λόγον του, un homme d'honneur doit tenir sa parole. ||. ἔπρεπε νὰ φερθῆτε ἀλλέως, vous deviez vous conduire autrement. ||. τί ἔπρεπε νὰ τὸν συμβουλεύσω νὰ κάμῃ; que devais-je lui conseiller de faire? ||. ἐσκέφθησαν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν, on délibera sur ce qu' il convenait de faire. ||. κάμε ὅ,τι πρέπει ϗ ἂς γένῃ ὅ,τι θέλει, fait ce que dois, advienne que pourra, (παροιμ.). ||. εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἔπρεπε νὰ ἔχουν φρουρὰν, il devrait y avoir une garnison dans cette ville. ||. καθὼς πρέπει,=Πρεπόντως. §. (ἕπεται ὅτι) ἡ ἐξοχὴ τώρα πρέπει νὰ ἦνε ὡραία, la campagne doit être belle maintenant. ||. κατὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν ζῇ, πρέπει νὰ ἦνε πολλὰ πλούσιος, à la vie qu'il mène, il doit être bien riche. ||. πρέπει νὰ ἐλάβετε τὸ γράμμα μου, vous devez avoir reçu ma lettre. ||. (ἡ μτχ.) τὸ πρέπον, ce qu'il sied, ce qu'il convient; ce qu'il faut faire; §. la bienséance; la convenance, la pertinence. ||. δὲν εἶνε πρέπον, il n'est pas convenable.

Πρεπόντως, ἐπίρ., convenablement, (κυρ. ἐπὶ ὁμιλ.) pertinemment.

Πρεσβεία (ἡ), députation, θ. ambassade, θ. §. (περιληπτ.) légation. θ. ||. ἡ Ἀγγλικὴ πρεσβεία, la légation Anglaise. ||. γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, sécrétaire de légation. 2) (ἀρχ.) intercession, θ. prière, θ. ||. διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου, par l'intercession de la sainte Vierge.

Πρεσβεῖον (τὸ), droit d'aînesse ou d'ancienneté. ||. κατὰ τὰ πρεσβεῖα, par ordre (par rang) d'ancienneté.

Πρεσβευτὴς, οῦ (ὁ), député, ambassadeur.

Πρεσβεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), parler, intercéder pour q. 2) professer (une religion, une doctrine), faire profession (d'une doctrine etc). ||. αἱ ἀρχαὶ τὰς

ὁποίας πρεσβεύει, les principes (les opinions) qu'il professe, la doctrine dont il fait profession. ||. νὰ πρεσβεύῃ τὴν θρησκείαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. professer la religion de l'Église orientale.

Πρέσβυς, εως (ὁ), député, envoyé, ambassadeur, ministre. ||. ἐστάλη πρέσβυς εἰς Βιέννην, on l'envoya en ambassade à Vienne.

Πρεσβύτατος, η, ον, le plus ancien (le plus agé).

Πρεσβυτέριον (τὸ), l'ordre des prêtres, le collège.

Πρεσβύτερος, α, ον, le plus âgé, l'aîné. ||. εἶνε πρεσβύτερός μου πέντε ἔτη, il est mon aîné de cinq ans. ||. (οὐσ.) prêtre (marié). ||. οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, (Γρφ.), les anciens du peuple.

Πρεσβύτης, ου (ὁ), homme âgé, vieillard. ||. (ςρατ.) οἱ πρεσβῦται, τὸ σῶμα τῶν πρεσβυτῶν, les vétérans, la compagnie des vétérans.

Πρεσβυτικὸς, ἡ, ὸν, de vieillard, senile.

Πρεσβῦτις, ιδος (ἡ), femme agée, vieille femme.

Πρεσβυωπία (ἡ), πάθ., presbyopie, θ. presbytie, θ.

Πρεσβυωπῶ, Μ. ήσω, avoir la vue presbyte.

Πρεσβύωψ, ωπος (ὁ, ἡ), qui a la vue presbyte, presbyte.

Πρηγορεὼν, ῶνος (ὁ), ἀρχ., jabot (des oiseaux).

Πρηνὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., tombé visage contre terre.

Πρήξιμον (τὸ), tuméfaction, θ. tumeur, θ. enflure, θ. boursoufflure, θ. grosseur, θ. ||. ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον εἰς τὸν λαιμὸν, il lui est venu une grosseur (une tumeur) à la gorge.

Πρήσκω, Μ. πρήξω, bouffir; enfler, gonfler; tuméfier. ||. (μσ. αὐτπθ.) se gonfler, s'enfler, bouffir, se bouffir. ||. ἅμα φάγῃ, πρήσκεται (φουσκόνει) τὸ στομάχι του, dès qu'il a mangé, l'estomac lui gonfle. ||. πρήσκονται τὰ πόδια του, les jambes lui enflent. ||. εἶνε πρησμένα τὰ 'μμάτια του, il a les yeux gonflés (chargés, gros). ||. τὸ μάγουλόν του εἶνε πρησμένον ἀπὸ καταιβασιὰν, il a la joue grosse d'une fluxion.

Πρηστὴρ, ῆρος (ὁ), ἀρχ., foudre, θ. 2) (νλγ.) machine incendiaire.

Πριαπισμὸς (ὁ), priapisme.

Πρίγκηψ, ηπος (ὁ), ἐκ τοῦ Λατ., prince, (τὸ θηλ.) princesse.

Πριμικήριος (ὁ), primicier.

Πρὶν, ἐπίρ. ἢ μόρ., ci-devant, auparavant, avant, antérieurement; par anticipation. ||. ἡ αἴτησίς μου ἔγινε πρὶν τῆς ἐδικῆς σας, ma demande a été faite antérieurement à la votre. ||. μὲ ἐπλήρωσε πρὶν (τῆς προθεσμίας), il m'a payé par anticipation. ||. πρὶν ἔλθω, avant que je fusse venu. ||. θὰ 'πάγω νὰ τὸν ἰδῶ πρὶν ἀναχωρήσω (πρὶν ἀναχωρήσῃ), j'irai le voir avant de partir (avant qu'il parte). ||. δὲν θὰ ὑπάγω πρὶν ἑτοιμασθοῦν τὰ πάντα, je n'irai point là que tout ne soit prêt. ||. δὲν πρέπει νὰ τραβήξετε τὸ φύλλον (ἀπὸ τοῦ πιεστηρίου) πρὶν διορθωθῇ, il ne faut pas tirer la feuille qu'elle ne soit corrigée.

Πρινάρι (τὸ), κοιν. ὁ Πρῖνος.

Πρίνινος, η, ον, d'yeuse, fait de bois d'yeuse.

Πρινοκόκκι (τὸ), kermès du petit chêne (ou chêne vert), kermès ou cochenille de provence, graine d'écarlate, vermillon, coccus.

Πρῖνος (ὁ), δ., chêne vert, yeuse, θ.

Πριόνι (τὸ), κοιν. ὁ Πρίων.

Πριονίδι (τὸ), sciure, θ.

Πριονίζω, Μ. ίσω, scier.

Πριόνισμα (τὸ), l'action de scier, sciage.

Πρίσμα (τὸ), ἀρχ. τὸ Πριονίδι. 2) (συνήθ. γεωμετρικόν τι σχῆμα καὶ ἐργαλ.) prisme. ||. ὁ ἔχων σχῆμα (ὁ ἐν εἴδει) πρίσματος, prismatoïde, prismoïde, prismatique. ||. ἀναλύω (διαιρῶ) διὰ τοῦ πρίσματος, décomposer par le prisme, prismatiser. ||. ἡ διὰ τοῦ πρίσματος ἀνάλυσις (ἀποσύνθεσις) τοῦ φωτὸς, la prismatisation de la lumière.

Πρίων, ονος (ὁ), scie, θ.

Πριονωτὸς, ἡ, ὸν, denté en scie.

Πρὸ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. ἢ ςιγμ. 1) τὸ Ἔμπροσθεν ἢ Πρότερον, devant, au devant de, en avant; §. (Χρν.) avant, auparavant, antérieurement, ἴδε ἢ Πρίν. ||. πρὸ τῆς θύρας, devant la porte. ||. πρὸ ὀφθαλμῶν, devant les yeux. §. πρὸ πολλῶν ἐτῶν, depuis plusieurs années, plusieurs années auparavant. ||. πρὸ πολλοῦ, long-temps auparavant, depuis long-temps. ||. πρὸ ὀλίγου, depuis peu, depuis peu de temps. ||. πρὸ ὥρας, ἴδε Πρόωρος. ||. πρὸ ἡμερῶν, l'autre jour. ||. οἱ πρὸ ἡμῶν, ceux qui ont été avant nous, ceux qui nous ont précédés (devancés), nos devanciers. ||. ὅσοι πρὸ ἡμῶν διέτρεξαν τὸ αὐτὸ στάδιον, ceux qui nous ont dévancés dans la même carrière. 2) (μτνμ.) Προτίμησιν. ||. πρὸ πάντων, avant tout, par-dessus tout, avant (préférablement à) toutes choses.

Προάγγελος (ὁ, ἡ), qui annonce auparavant; avant-coureur, messager, précurseur.

Προαγγέλλω, Μ. αγγείλω (θὰ), annoncer auparavant, faire savoir d'avance; prédire.

Προάγω, Μ. αγάγω ἢ άξω, faire monter en grade ou aux honneurs, faire avancer, avancer, pousser. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) s'emporter; (συνήθ.) parvenir. ||. τοῦτο δὲν θέλει προαγάγει τὴν ὑπόθεσίν μου, cela n'avancera par mon affaire (ne m'avancera guère). ||. θέλει νὰ προαχθῇ, il veut parvenir.

Προαγωγεία (ἡ), ἴδε Μαστροπεία.

Προαγωγεύω, Μ. εύσω, livrer (produire) à la débauche, prostituer.

Προαγωγὴ (ἡ), l'action de pousser en avant (de faire avancer), avancement.

Προαγωγὸς (ὁ,ἡ), ἴδε Μαστροπός.

Προαγωνίζομαι, Μ. ἀγωνισθῶ (θὰ), combattre avant ou pour q.

Προαίρεσις, εως (ἡ), bonne disposition, bonne volonté, intention, θ.

Προαιρετικὸς, ἡ, ὸν, qui se fait volontairement, qui dépent de la volonté, arbitraire. §. (Νμ.) facultatif.

Προαιρετικῶς, ἐπίῤ., volontairement, de plein gré.

Προαιροῦμαι, Μ. αἱρεθῶ (θὰ), aimer mieux, préférer; être bien intentionné; vouloir

Προαισθάνομαι, Μ. αἰσθανθῶ (θὰ), pressentir, avoir vent d' une chose.

Προαίσθησις, εως (ἡ), pressentiment.

Προαιώνιος, α, ον, qui a précédé tous les siècles.

Προαναγγέλλω, Μ. ἀγγείλω (θὰ), annoncer (d'avance).

Προανακρίνω, Μ. κρίνω (θὰ), interroger auparavant; (ἰδιαιτ. Δικονομ.) faire des informations préalables, instruire (une cause, une affaire) préalablement, instruire l'interlocutoire.

Προανάκρισις, εως (ἡ), instruction (information) préalabte.

Προανακρούομαι, Μ. κρούσομαι, (ἀρχ.), μουσ., préluder.

Προανάκρουσις, εως (ἡ), prélude.

Προαναφέρω, Μ. φέρω (θὰ), citer ou rapporter auparavant. ||. (εὔχρ. κυρ. ἢ πθ. μτχ.) ὁ προαναφερθεὶς, le précité.

Προαπαιτῶ, Μ. ήσω, exiger d' avance ou préalablement. ||. (συχνότ. εἰς τὸ πθ. τρτπρσ.) Προαπαιτεῖται, il est préalable, c'est un préalable, c'est un point préalable. ||. (καὶ κατὰ μτχ.) τὰ προαπαιτούμενα, les conditions préalables.

Προαπάντησις, εως (ἡ), l'action d' aller au devant (à la rencontre) de q.

Προαπαντῶ, Μ. ήσω, aller au devant ou à la rencontre de q.

Προαποβιόω, Μ. ώσω, ἀρχ. ἀντὶ Προαποθνήσκω, prédécéder.

Προαποβίωσις, εως (ἡ), prédécès.

Προαποδεικνύω, Μ. ἀποδείξω (θὰ), démontrer auparavant.

Προαπόδειξις, εως (ἡ), demonstration préalable.

Προαποθνήσκω, Μ. ἀποθάνω (θὰ), ἴδε Προαποβιόω. ||. ὅστις τῶν δύο προαποθάνῃ, celui des deux qui viendra à prédécéder. ||. προαποθανούσης τῆς γυναικὸς, la femme étant prédécédée.

Προαρπάζω, Μ. ἁρπάσω, enlever auparavant.

Προασπίζω, Μ. ίσω, protéger, défendre.

Προάστειον (τὸ), faubourg.

Προασφαλίζω, Μ. ίσω, assurer d' avance, prémunir, précautionner.

Προαύλιον (τὸ), vestibule (qui précède la cour d'une maison); avant-cour. ||. προαύλιον ναοῦ, parvis.

Προβαίνω, Μ. (θὰ) προβῶ, marcher en avant, faire des progrès, s'avancer; s'acheminer. ||. (ὁ πρκ. της μτχ.) Προβεβηκὼς, τῖα, ὸς, = Ἡλικιωμένος. ||. ἀπέθανε προβεβηκὼς (τὴν ἡλικίαν), il mourut dans un âge fort avancé.

Προβάλλω. Μ. βάλω (θὰ), mettre en avant ou en question, proposer, ἴδε Προτείνω. 2) (κοιν. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. αὐτπθ.) avancer sa tête hors de. ||. ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ παραθύρι, il se montra à la fenêtre.

Προβατίνα (ἡ), brebis, θ.

Πρόβατον (ὁ), ζ., mouton (κυρ. τὸ μουνουχισμένον); (μτφορ.) ouaille, θ. brebis, θ. ||. τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, (Γρφ.), l' ouaille (la brebis) égarée. ||. ὅποιος γίνεται πρόβατον, τὸν τρώγει ὁ λύκος, (παροιμ.), qui se fait brebis, le loup le mange.

Προβατώδης (τὸ ἦθος), ους (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui est du caractère des moutons, mouton-onne, moutonnier.

Προβεβηκὼς, ότος (τῖα, ὸς), ἴδε Προβαίνω.

Προβειὰ (ἡ), peau de brebis (de mouton), θ. ||. θὰ τοῦ τεινάξουν τὴν προβειὰν, (θὰ τὸν δείρουν), on lui donnera sur le casaquin, on lui secouera la jaquette.

Πρόβειος, α, ον, de brebis, de mouton. ||. κρέας πρόβειον, viande de mouton, du mouton.

Προβιβάζω, Μ. άσω, faire faire des progrès, faire avancer; (συνήθ.) promouvoir. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) être promu, monter (en grade), avancer. ||. ἐπροβιβάσθη λοχαγὸς, il est monté (au grade de) capitaine. ||. θὰ προβιβασθῇ ὅσον οὔπω εἰς τὴν ἀρχιστρατηγίαν, il sera incessamment promu à la dignité de maréchal. ||. ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος δὲν ἔχει πλέον κἀμμίαν ἐλπίδα νὰ προβιβασθῇ, cet officier n'a plus aucun espoir d'avancer. ||. ὁ μαθητὴς ἐπροβιβάσθη (ἀπὸ τῆς τρίτης) εἰς τὴν δευτέραν τάξιν, il est monté en seconde.

Προβιβασμὸς (ὁ), promotion, θ. avancement.

Προβλεπτικὸς, ἡ, ὸν, qui prévoit, prévoyant. ||. εἶνε προβλεπτικὸς ἄνθρωπος, c'est un homme de précaution. ||. τὸ προβλεπτικὸν, = Τὸ προορατικὸν, la prévoyance.

Προβλέπω, Μ. βλέψω ἢ ἴδω, prévoir; présager, pronostiquer. ||. προβλέπω τὸ μέλλον, percer l'avenir ou dans l'avenir. ||. δὲν προβλέπω καλὸν, je ne présage rien de bon. ||. προεῖδεν ἐγγίζοντα τὸν θάνατόν του, il a présagé lui-même sa mort prochaine. ||. ποῖος ἠμποροῦσέ ποτε νὰ τὸ προΐδῃ, qui eût jamais pu le prévoir.

Πρόβλεψις, εως (ἡ), provision, θ.

Πρόβλημα (τὸ), proposition, θ. question, θ. §. problème.

Προβληματικὸς, ἡ, ὸν, problématique. ||. τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε ἀκόμη' προβληματικὸν, cette question c'est encore un problème (elle est encore problématique).

Προβληματικῶς, ἐπίῤ., problématiquement.

Πρόβολος (ὁ), rocher (écueil) qui s'avance dans la mer, cap, promontoire.

Προβοσκὶς, ίδος (ἡ), trompe d'éléphant, θ.

Προβούλευμα (τὸ), décret du sénat (qui doit être ratifié par le peuple), sénatus-consulte, (εἰς τὴν Ἀγγλ.) bill.

Προγαμιαῖος, α, ον, qui se fait (qui a lieu) avant le mariage, (διδακτ.) anténuptial.

Προγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui a un gros ventre (une grosse bédaine), ventru.

Προγεγονὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τοῦ (ἀρχ.) Προγίνομαι, se faire (avoir lieu) auparavant. ||. (ὡς ἐπίθ.) précédent, antécédent.

Προγενέστερος, α, ον, plus vieux, plus ancien, antérieur. ||. τοῦτο τὸ συμβόλαιον εἶνε προγενέστερον τοῦ ἄλλου, ce contrat est antérieur à l'autre. ||. εἶν' ὑπὲρ τοὺς ἓξ μῆνας προγενέστερός του, il lui est antérieur de plus de six mois. ||. τὰ ζῶα εἶνε, κατὰ τὴν τάξιν τῆς δημιουργίας, προγενέστερα τοῦ ἀνθρώπου, les animaux sont les aînés de l'homme dans l'ordre de la création. §. (πλθ.) οἱ πρόγενέστεροί μας, nos prédécesseurs, nos dévanciers.

Πρόγευμα (τὸ), collation avant le repas, déjeuner καὶ déjeuné.

Προγευματίζω, Μ. ήσω, déjeuner.

Προγευμάτισμα (τὸ), l'action de déjeuner.

Προγεύομαι, Μ. γευθῶ (θὰ), = Προγευματίζω.

Προγινώσκω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. connaître (savoir) d'avance, prévoir.

Πρόγνωσις, εως (ἡ), prescience, θ. prévision, θ.

Προγνώστης, ου (ὁ), qui prévoit ce qui doit arriver.

Προγνωστικὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport à la préscience, (ἰατρ.) prognostique. ||. τὸ προγνωστικὸν, le don de prescience.

Προγονὴ (ἡ), belle-fille.

Προγονικὸς, ἡ, ὸν, des aïeux, qu'on tient da ses ancètres. ||. τὸ προγονικὸν ἁμάρτημα, le péché originaire.

Προγονὸς (ὁ), beau-fils.

Πρόγονος (ὁ), aïeul; (πλθ.) ancêtres, devanciers.

Πρόγραμμα (τὸ), écrit par lequel on annonce d'avance; affiche, θ. placard; programme. ||. τὸ—τῆς τελετῆς, le programme de la fète.

Προγραφὴ (ἡ), proscription, θ.

Προγράφω, Μ. γράψω, proscrire.

Προγυμνάζω, Μ. άσω, exercer auparavant, préparer par l'exercice, répéter (un écolier).

Προγύμνασμα (τὸ), exercice preparatoiré; (ἰδιαιτ.) exercice d'éloquence.

Προγυμναστὴς, οῦ (ὁ), qui exerce (qui instruit) d'avance; répétiteur (de collége etc). ||. ὁ τῶν στρατιωτῶν, instructeur.

Πρόδηλος (ὁ, ἡ), ἀρχ., clair, évident, manifeste, notoire. ||. εἶνε πρόδηλον ὅτι.., il est de notoriété (de toute notoriété) que...

Προδήλως, ἐπίρ., clairement, évidemment, notoirement.

Προδιαγράφω, Μ. γράψω, décrire auparavant, tracer d'avance une ligne (de conduite etc)

Προδιάθεσις, εως (ἡ), disposition préalable, (κυρ. ἰατρ.) prédisposition, θ.

Προδιαθέτω (κοιν. ἀντὶ Προδιατίθημι), Μ. διαθέσω, disposer d'avance, prévenir (en faveur de q), (κυρ. ἰατρ.) prédisposer.

Προδιασάφησις, εως (ἡ), explication préalable.

Προδιασαφῶ, Μ. ήσω, expliquer auparavant.

Προδιατάττω, Μ. τάξω, arranger ou ordonner d'avance.

Προδιατυπόνω, Μ. ώσω, former (façonner) d'avance.

Προδιατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προδίδω, Μ. προδώσω, trahir, livrer (par trahison); §. dénoncer.

Προδιήγησις, εως (ἡ), préambule d'une narration, avant-propos.

Προδιηγοῦμαι, Μ. διηγηθῶ, raconter auparavant.

Προδικάζω, Μ. άσω, porter un premier jugement; préjuger. ||. αὐτη εἶνε ὑπόθεσις προδεδικασμένη, c'est une affaire (une question) préjugée.

Προδικασία (ἡ), premier jugement; jugement préalable (préparatoire) ou interlocutoire.

Προδικαστικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne le jugement préalable ou interlocutoire, préjudiciel. ||. προδικαστικὴ ἀπόφασις, un avant faire droit, jugement provisoire; arrêt d'interlocution ou interlocutoire. ||. προδικαστικὸν ζήτημα, (Νμ.) question préjudicielle.

Πρόδομος (ὁ), partie antérieure d'une maison, vestibule.

Προδοσία (ἡ), trahison, θ. ||. ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας, crime de haute trahison.

Προδότης, ου (ὁ), καὶ Προδότις, ιδος (ἡ), traître, -esse; §. délateur.

Πρόδρομος (ὁ), précurseur, avant-coureur.

Προεδρεύω, Μ. εύσω, occuper la première place de; occuper la chaise du président (le fauteuil), présider. ||. ὁ βασιλεὺς προεδρεύει τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, le roi préside le conseil d'État. ||. προεδρεύοντος τοῦ (δεῖνος), sous la présidence d'(un tel); un tel est (était) au fauteuil.

Προεδρεία (ἡ), charge de président, présidence, θ. (συνκδχ.) fauteuil. §. = Πρωτοκαθεδρία. ||. ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ (δεῖνα), ἴδε Προεδρεύω.

Πρόεδρος (ὁ), président.

Προεῖδον, ἀόρ. τοῦ Προβλέπω ἢ Προορῶ.

Προειδοποιῶ, Μ. ήσω, avertir (instruire) par avance, prévenir (d'avance). ||. σᾶς προειδοποιῶ ὅτι αὔριον.., je vous préviens que demain...

Προεῖπον, ἀόρ. τοῦ Προλέγω.

Προειρημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προλέγω.

Προεισάγω, Μ. άξω ή αγάγω (θὰ), faire entrer (introduire) d'avance.

Προεισαγωγὴ (ἡ), introduction préliminaire.

Προεκθέτω (κοιν. ἀντὶ Προεκτίθημι), Μ. εκθέσω (θὰ), exposer auparavant.

Προέλευσις ⟨Προέρχομαι⟩, εως (ἡ), sortie (en procession); procession, θ.

Προεξαίρεσις, εως (ἡ), prélèvement (d'une somme).

Προεξαιρῶ, Μ. αιρέσω (θὰ), lever préalablement (une somme sur le total), faire un prélèvement, prélever.

Προεξετάζω, Μ. άσω, examiner d'avance.

Προεξέτασις, εως (ἡ), examen (recherche) préliminaire.

Προεξέχω, Μ. έξω (θὰ), = Προέχω.

Προεξόφλησις, εως (ἡ), anticipation d'acquittement, escompte (d'une lettre de change).

Προεξοφλητικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne l'escompte. ||. ταμεῖον προεξοφλητικὸν, caisse d'escompte.

Προεξοφλῶ, Μ. ήσω, anticiper l'acquittement (d'une dette etc), escompter (une lettre de change).

Προεορτάζω, Μ. άσω, célébrer d'avance une fête.

Προεόρτιος (ὁ, ἡ), qui précède une fête. ||. τὰ προεόρτια, les préparatifs d'une fête, les avants de la fête.

Προέρχομαι, Μ. (θὰ) προέλθω, (ἀρχ.), s'avancer dehors, sortir. 2) (συνήθ. τρτπρσ.) venir de, provenir, procéder; résulter, s'ensuivre. ||. πόθεν προέρχεται τοῦτο; d'où vient cela?

Προεστὼς, ῶτος (ὁ), πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐσταμαι. ||. συνήθ. ὡς οὐσ.) primat.

Προετοιμάζω, Μ. άσω, disposer d'avance, préparer, ἴδε καὶ Προπαρασκευάζω.

Προετοιμασία (ἡ), préparation, θ. ||. (εἰς τὸ πλθ.) préparatifs, ἴδε Ἑτοιμασία.

Προευτρεπίζω, Μ. ίσω, = Προετοιμάζω.

Προέχω, Μ. έξω, être proéminent, avancer en saillie; (μτφορ.) avoir le pas (la prééminence, la supériorité) sur, précéder (en dignité etc), l'emporter, dominer. ||. (ἡ μτχ.) Προέχων καὶ (κρσ.) Προὔχων, (ὡς οὐσ.), primat, ἴδε Προὔχων.

Προζύμι (τὸ), ferment, levain. ||. πιάνω προζύμι, faire du levain.

Προηγιασμένη (ἡ), λειτουργία ἡ τῶν προηγιασμένων (θείων δώρων ἢ μυστηρίων), la messe des présanctifiés.

Προηγοῦμαι, Μ. (θὰ) προηγηθῶ, aller ou marcher devant, précéder; être en tête (à la tête) de; marcher le premier, tenir le premier rang, avoir le pas sur; devancer. ||. τῆς παρατάξεως προηγεῖτο εἷς λόχος πεζικοῦ, une compagnie de la ligne ouvrait la marche. ||. τοῦ τάγματος προηγεῖτο ἡ μουσική, le régiment était précédé de sa musique. ||. οἱ ὑπουργοὶ προηγοῦνται τῶν συμβούλων, les ministres marchent avant les conseillers (ils ont le pas sur eux). ||. τὰ Ἐφετεῖα προηγοῦνται τῶν Πρωτοδικείων, les cours royales ont la préséance sur les tribunaux de première instance. ||. ἡ αὐγὴ προηγεῖται τοῦ ἡλίου, l'aurore devance le soleil. ||. (οὐσ.) ὁ προηγούμενος (μοναστηρίου), le sous-prieur. ||. (πλθ.) τὰ προηγούμενα, les antécédents, les précédents.

Προηγουμένως, ἐπίρ., préalablement, précédemment, au préalable, auparavant, d'abord; en premier lieu, principalement; par anticipation; (ἐπὶ συνθήκ. κλπ.) préliminairement.

Προῆλθον, ἀόρ. τοῦ Προέρχομαι.

Προθάλαμος (ὁ), νλγ. ἡ Ἀντικάμαρα, antichambre, θ.

Πρόθεσις ⟨προτίθημι⟩, εως (ἡ), projet, dessein, intention, θ. (γρμτ.) préposition, θ. ||. (ἐκ προθέσεως, (φρσ.), avec intention, de propos délibéré; de gaieté de cœur, ἴδε καὶ Προμελέτη. 2) (ἐκκλησ.) ἡ Πρόθεσις, ἡ τράπεζα τῆς Προθέσεως, l'autel de crédence.

Προθεσμία (ἡ), (ἐνν. ἡμέρα), jour (terme) où expire le délai accordé, échéance, θ. délai, terme. ||. μακρὰ προθεσμία, un terme bien longue. ||. τοῦ ἐδόθη προθεσμία τριῶν μηνῶν, un délai de trois mois lui fut accordé. ||. συμφωνῶ μὲ τοὺς δανειστάς μου νὰ τοὺς πληρώσω μὲ ξεπεσμὸν καὶ εἰς προθεσμίας, faire un attermoiement (s'attermoyer) avec ses créanciers.

Προθεσπίζω, Μ. ίσω, prédire.

Προθετικὸς, ἡ, ὸν, de préposition, prepositif, prépositionnel.

Προθετικῶς, ἐπίρ., prépositivement, prépositionnellement.

Προθυμία (ἡ), bonne volonté, θ. empressement, ardeur, θ. ||. τὸν γνωρίζω χάριν διὰ τὴν προθυμίαν του, je lui tiens compte de sa bonne volonté.

Προθυμοποιοῦμαι, Μ. ποιηθῶ (θὰ), tacher (s'empresser) de; prendre à cœur, s'appliquer avec soin à.

Πρόθυμος (ὁ, ἡ), plein de bonne volonté (d'ardeur), prompt, empressé, disposé, tout prêt.

Προθυμοῦμαι, Μ. προθυμηθῶ (θὰ), = Προθυμοποιοῦμαι.

Προθύμως, ἐπίρ., avec ardeur (empressement); de bon cœur, avec plaisir; volontiers. ||. προθυμότατα, (ὑπερθ.), de grand cœur, très-volontier.

Πρόθυρον (τὸ), place devant la porte; vestibule.

Προϊδεάζω, Μ. άσω, instruire d'avance, prévenir.

Προϊδῶ, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Προβλέπω.

Προικίζω, Μ. ίσω, doter; apanager (un prince etc); (μτφορ.) douer.

Προικιμαῖος, α, ον, de dot, donné en dot, dotal.

Προίκισμα (τὸ), l'action de doter; dotation, θ.

Προικοδότησις, εως (ή), l'action de doter (un établissement etc), dotation, θ.

Προικοδοτῶ, M. ήσω, doter (un établissement).

Προικοσύμφωνον (τὸ), contrat de mariage, (ἀρχ.) accords. ||. κάμνω προικοσύμφωνον, passer un contrat de mariage, contracter.

Προικῷος, α, ον,=Προικιμαῖος.

Προῖξ, οικὸς (ή), dot, θ. trousseau, mariage. ||. ἐπῆρεν ἑκατὸν χιλιάδας δραχμὰς προῖκα, elle a eu cent mille francs de mariage (en mariage).

Προϊὸν, όντος (τὸ), κυρ. μτχ. τοῦ (ἀρχ.) Προΐημι. ||. (συνήθ. ὡς οὐσ.) produit, production, θ. provenance, θ. ||. τὰ προϊόντα τῆς γεωργίας (τῆς βιομηχανίας), les produits agricoles, les produits de l'industrie. ||. τὸ κρασὶ τοῦτο εἶνε προϊὸν τοῦ τόπου, c'est un vin de cru. ||. εἶνε προϊὸν τῶν κτημάτων μου, il est de mon cru. ||. τὰ προϊόντα τῶν διαφόρων τόπων, les productions de différents pays.

Προΐσταμαι (χωρὶς M.), ἀρχ., être à la tête (avoir la conduite, la principale autorité, la direction) de, dominer; présider; gouverner. ||. προΐςατο τῆς τελετῆς, il présidait à la cérémonie. ||.(καὶ κατὰ μτχ.) ἡ προϊσταμένη ἀρχὴ, ὁ προϊςάμενός του, son supérieur.

Προκάθημαι (χωρὶς M.), présider à; être le chef; avoir la principale autorité (la préséance sur q.), ἴδε καὶ Προΐσταμαι.

Προκαλῶ, M. καλέσω, provoquer, défier; sommer. §. (ἐπὶ ἀψύχ.), déterminer, provoquer, solliciter. ||. τὰ ἅλατα προκαλοῦσι τὸν σίελον, les sels provoquent (sollicitent) la salivation.

Προκαταβάλλω, M. βάλω (θὰ), payer d'avance (par avance) ou avant le terme fixé, faire une avance, avancer. ||. προκατέβαλε τὸ ἐνοίκιον ἑνὸς ἔτους, il a payé une année d'avance. ||. προκαταβάλλω τὸ τίμημα τῆς (ἐκκαλουμένης) δίκης, consigner l'amende.

Προκαταβολὴ (ἡ), payement fait d'avance; premier payement; avance, θ. ||. (Nμ.) ἡ προκαταβολὴ τοῦ προστίμου διὰ τὰς ἐκκαλουμένας δίκας, les frais préjudiciaux, la consignation d'amende.

Προκαταγγέλλω, M. αγγελῶ (θὰ), annoncer ou déclarer d'avance.

Προκαταγινώσκω (χωρὶς M.), ἀρχ., condamner d'avance; préjuger.

Προκατάγνωσις, εως (ἡ), l'action de condamner d'avance; condamnation prononcée d'avance.

Προκαταλαμβάνω, M. καταλάβω (θὰ), dévancer, prévenir, anticiper. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) se laisser prévenir (préoccuper), être préoccupé. ||. προκαταλαμβάνεται εὐκόλως, il se prévient (il se laisse prévenir) aisément. ||. οἱ μικρόνοες προκαταλαμβάνονται εὐκόλως, les esprits faibles se préoccupent aisément. ||. (ἡ μτχ.) ὁ προκαταλαβὼν, (Nμ.), le premier occupant. ||. (καὶ εὐχρηστότ. ὁ πρκ. τῆς πθ.) προκατειλημμένος, η, ον, prévenu (infatué, préoccupé, coiffé) de qc. ||. εἶνε προκατειλημμένος ὑπὲρ αὐτοῦ, il est coiffé de lui.

Προκατάληψις, εως (ἡ), prévention, θ. préoccupation, θ. §. anticipation, θ.

Προκαταρκτικὸς, ή, ὸν, primitif; original; préliminaire; préalable; (ἰατρ.) procatarctique.

Προκατάρχομαι, M. άρξομαι, (ἀρχ.), commencer, entamer; préluder.

Προκατείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προκαταλαμβάνω.

Προκάτοχος (ὁ, ἡ), prédécesseur, devancier.

Πρόκειμαι (χωρὶς M.), être exposé en spectacle, être étalé ou mis en vue; être proposé pour but (pour objet) ou être offert pour prix ou établi (réservé) comme récompense; (ἐν γέν.) être proposé. ||. (τρ. τπρσ.) s'agir (y aller) de. ||. περὶ τίνος πρόκειται; de quoi s'agit-il? ||. ἐπρόκειτο περὶ ἐκποιήσεώς τινος κτήματος, il s'agissait de la vente d'une domaine. ||. πρόκειται περὶ τῶν ὅλων, il y va du tout. ||. ςοχάσου ὅτι πρόκειται περὶ τῆς τύχης σου, songez qu'il y va de votre fortune. ||. πρόκειται περὶ (τῆς) τιμῆς; πρόκειται περὶ (τῆς) ζωῆς; y va-t-il de l'honneur? y va-t-il de la vie? ||. καὶ τὴν ζωήν μου (καὶ ὅλην μου τὴν κατάστασιν) ἂν ἐπρόκειτο νὰ χάσω, quand il irait de ma vie (de tout mon bien). ||. (ἡ μτχ.) τὸ προκείμενον, (ὡς οὐσ.), qui est en question, dont il s'agit; objet qu'on se propose; sujet de discussion ou de délibération. ||. ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, hors de la question. ||. ἐπὶ τὸ προκείμενον (ἐνν. ἐπανέλθωμεν), ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον, pour en revenir au sujet dont il était question, (καὶ ἀπλ.) revenons, (ἐξ οἰκ.) revenons à nos moutons.

Προκήρυξις, εως (ἡ), proclamation, θ. prospectus (d'un journal etc).

Προκηρύττω, M. ύξω, faire publier ou annoncer d'avance, proclamer.

Προκινδυνεύω, M. εύσω, s'exposer le premier au danger, combattre (au premier rang) pour q.

Πρόκλησις, εως (ἡ), provocation, θ. défi; (Nμ.) offre ou sommation (faite à la partie adverse).

Προκοίλιον (τὸ), le bas-ventre, l'abdomen.

Προκόμιον (τὸ), toupet.

Προκομμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προκόπτω. ||. (συνήθ. ὡς ἐπίθ.) κοιν. ἀντὶ Πεπαιδευμένος, Λόγιος, instruit, savant; qui a de l'acquit (du mérite).

Προκοπὴ (ἡ), =Πρόοδος, progrès; avantage; (κοιν.) ἀντὶ Παιδεία, savoir, instruction, θ.

Προκόπτω, Μ. κόψω, faire du progrès, avancer (dans l'étude); (ἐπὶ φυτ.) profiter. ||. ὁ μαθητὴς προκόπτει, il avance, ἴδε καὶ Ἐπιδίδω. ||. (καὶ εἴρων.) ἐπροκόψαμεν! nous voilà bien!

Προκρίνω, Μ. κρίνω (θὰ), mettre avant, préférer, ἴδε καὶ Προτιμῶ.

Πρόκριτος (ὁ, ἡ), choisi (de préférence), distingué; apparent. ||. (συγκρ.) qui vaut mieux, ἴδε Προτιμότερος. ||.(ὡς οὐσ.) primat. ||. οἱ προκριτώτεροι τῆς πόλεως, les plus apparents de la ville.

Προκυμαία (ἡ), jetée, θ. môle.

Προκύπτω, Μ. κύψω, avancer la tête hors de. ||. δὲν ἐτόλμων νὰ προκύψωσι τοῦ φρουρίου, ils n'osaient pas se montrer hors de la place. 2) (τρπρσ. καὶ μτφορ.) résulter. ||. τί θὰ προκύψῃ ἐκ τούτου; qu'en résultera-t-il?

Προλαβόντως, ἐπίρ., précédemment, auparavant, ci-devant.

Προλαμβάνω, Μ. λάβω (θὰ), gagner (prendre) les devants, aller au devant de, gagner q. de vitesse, devancer, précéder, prévenir; anticiper. ||. μὲ ἐπρόλαβεν ἄλλος, un autre m'a prévenu. ||. τὸν εἶχον προλάβει ἤδη ἄλλοι, d'autres l'avaient déjà devancé. ||. ἡ φρόνησίς του προέλαβε τὰ ἔτη, (ἀνεπτύχθη πρὶν τῆς ἡλικίας), en lui la raison n'a pas attendu les années. ||. προλαμβάνω νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι.., je vous préviens d'avance que... ||. ἂν δὲν προλάβῃς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἶσαι χαμένος, si vous ne prenez les devants dans cette affaire, vous êtes perdu. ||. ἀλλ' ἂς μὴ προλαμβάνωμεν τὴν (χρονολογικὴν) σειρὰν τῶν συμβεβηκότων, n'anticipons sur les événements. ||. προλαμβάνω τὸ δεινὸν, aller au devant du mal. ||. θὰ μᾶς προλάβῃ ἡ νὺξ, la nuit nous gagnera. ||. μὲ ἐπρόλαβεν, il m'a gagné de vitesse. ||. (ἡ μτχ.) Ὁ προλαβὼν, ἡ προλαβοῦσα, τὸ προλαβὸν, ce qui précède, le precédent, ἴδε ⅋ Προηγοῦμαι. ||. εἰς τὸ προλαβὸν κεφάλαιον, dans le chapitre qui précède.

Προλέγω, Μ. (θὰ) προείπω, dire auparavant, annoncer (déclarer, prévenir) d'avance, prédire, pronostiquer, promettre. ||. τὸ καλανδάρι προλέγει βροχὴν (ψῦχος κτλ.), l'almanach nous promet de la pluie (du froid etc). ||. καθὼς προείπομεν, comme nous avons dit ci-devant. §. (ἡ πθ. μτχ. εἰς τὸ οὐδ.πλθ.) Προλεγόμενα (τὰ), discours préliminaire (d'un ouvrage), prolegomènes, préface, θ. ||. (⅋ εἰς τὸν ἀνμλ. πρκ.) Προειρημένος, η, ον, susdit.

Προληπτικὸς, ἡ, ὸν, qui â la force (la faculté) de prévenir, préventif.

Πρόληψις, <προλαμβάνω>, εως (ἡ), préjugé, prévention, θ.

Πρόλογος (ὁ), prologue (d'une pièce de théâtre); préface, θ. préambule, avant-propos.

Προλύτης, ου (ὁ), docteur.

Προμάμμη (ἡ), bisaïeule.

Προμαντεύω, Μ. εύσω, présager; deviner, faire l'horoscope (le pronostic) de qc., pronostiquer, (μτνμ.) préjuger.

Πρόμαχος (ὁ, ἡ), qui combat (aux premiers rangs) pour q., champion, défenseur. ||. τοῖς προμάχοις τῆς πατρίδος, aux défenseurs de la patrie.

Προμαχὼν, ῶνος (ὁ), fortification (avancée), rempart.

Προμελέτη καὶ

Προμελέτησις, εως (ἡ), étude préparatoire; préméditation, θ. ||. (συνήθ.) ἐκ προμελέτης, (φρσ.), de dessein prémédité, de propos délibéré, de dessein formé, avec préméditation, de guet-apens.

Προμελετῶ, Μ. ήσω, méditer auparavant, préméditer; faire des études préparatoires, étudier d'avance.

Προμετωπίδιον (τὸ), μέρος τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου, frontail, fronteau.

Προμήθεια (ἡ), prévoyance, θ. 2) (κοιν.) provision, θ. fourniture, θ. (ἰδιαιτ. ἐμπορ.) commission, θ.

Προμηθευτὴς, οῦ (ὁ), qui pourvoit des choses nécessaires, fournisseur, pourvoyeur, approvissionneur; (ἰδιαιτ. ἐμπορ.) commissionnaire; (στρατ.) munitionnaire. ||. γενικὸς προμηθευτὴς τῶν στρατευμάτων, munitionnaire général.

Προμηθεύω, Μ. εύσω, pourvoir (des choses nécessaires), procurer, fournir; approvisionner; munir. ||. (μσ. αὐτπθ.) faire provision ou sa provision (se pourvoir) de qc. ||. ὁ δεῖνα κρεωπώλης προμηθεύει τὸ κρέας εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, c'est le boucher (un tel) qui fournit de viande cette maison (qui fournit cette maison). ||. ἐπρομηθεύθην ξύλα διὰ δύο χειμῶνας, je me suis approvisionné de bois pour deux hivers. ||. προμηθεύομαι χρήματα, faire (se procurer) de l'argent, (καὶ μτφορ.) battre monnaie.

Προμηθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., = Προβλεπτικὸς, prévoyant.

Προμήνυμα (τὸ), annonce faite d'avance; signe précurseur; présage. ||. αὗται αἱ ἀνατριχίλαι εἶνε προμηνύματα τῆς θέρμης, ces frissons-là sont des avant-coureurs de la fièvre. ||. αἱ ταραχαὶ αὗται εἶνε προμηνύματα μεγάλου τινὸς κινήματος, ces troubles sont les précurseurs de quelque grand mouvement.

Προμηνύω, Μ. ύσω, annoncer (indiquer) d'avance, présager, promettre. ||. ὁ καιρὸς προμηνύει βροχὴν, le temps nous promet de la pluie.

Προμήτωρ, ορος (ἡ), grand' mère, grand'maman, aïeule.

Προμνηστεύομαι, Μ. ευθῶ, rechercher ou négocier qc.; ménager (une liaison à q.), procurer.

Προμυτίζω, Μ. ίσω, tomber ou se mettre ventre (visage) contre terre, donner du nez en terre (la face contre terre), se prosterner.

Προμύτισμα (τὸ), l'action de

se prosterner (visage contre-terre).
Πρόναος (τὸ), portique ou parvis d'un temple, vestibule.
Προνοητής, οῦ (ὁ), qui prévoit.
Προνοητικός, ή, όν, qui sait prévoir, prévoyant, soigneux. ||. τὸ προνοητικὸν, la faculté de prévoir, la prévoyance.
Πρόνοια (ἡ), prévision, θ. prévoyance. ||. (κυρ.) ἡ θεία πρόνοια, la divine Providence, (ἢ ἁπλ.) la Providence.
Προνομεύω, Μ. εύσω, faire du butin, butiner, fourrager.
Προνομευτής, οῦ (ὁ), fourrageur.
Προνομή (ἡ), l'action de fourrager (de piller); fourrage.
Προνόμιον (τὸ), privilége, prérogative, θ.
*Προνομιοῦχος (ὁ, ἡ), νλγ., qui jouit d'un privilége, privilégié.
Προνομοθετῶ, Μ. ήσω, fixer auparavant par une loi.
Προνοῶ, Μ. ήσω, prévoir, avoir soin de, veiller à; pourvoir. ||. προνοεῖν περὶ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας, pourvoir à la sûreté publique. ||. ὁ θεὸς θέλει προνοήσει, Dieu y pourvoira.
Προξενεία (ἡ), négociation (d'un mariage), θ. entremise, θ.
Προξενεῖον (τὸ), hôtel ou charge d'un consul, consulat. ||. τὸ γενικὸν προξενεῖον, le consulat général.
Προξενεύω, Μ. εύσω, négocier un mariage.
Προξενητής, οῦ (ὁ) ἢ Προξενήτρα, ας (ἡ), courtier (-ière), négociateur (-trice) d'un mariage, entremetteur, (ἐπὶ κακ.) proxénète.
Προξενικός, ή, όν, de consul ou de consulat, consulaire. ||. τὸ προξενικὸν γραφεῖον, la chancellerie du consulat.
Πρόξενος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ. μὲ γεν.), qui procure, qui est la cause de. 4) (οὐσ.) consul. ||. γενικὸς πρόξενος, consul général.
Προξενῶ, Μ. ήσω, procurer, causer. ||. προξενεῖν σκάνδαλον, causer du scandale.
Προόδευσις, εως (ἡ), l'action de s'avancer (de faire des progrès), avancement.
Προοδευτικός, ή, όν, qui fait des progrès, progressif.
Προοδεύω, Μ. εύσω, faire des progrès, avancer, progresser; (μτφορ.) cheminer. ||. ἡ τύπωσις (τοῦ βιβλίου) δὲν προοδεύει, l'impression n'avance guère. ||. ἡ ὑπόθεσις προοδεύει, l'affaire va bon train. ||. θὰ προοδεύσῃ πολὺ εἰς τὰς ἐπιστήμας, il ira bien loin dans les sciences. ||. καθ' ὅσον ἐπροόδευσεν ὁ πολιτισμὸς, à mesure que la civilisation a progressé.
Προοδοποίησις, εως (ἡ), l'action d'ouvrir ou de frayer le chemin devant q., préparation des voies.
Προοδοποιῶ, Μ. ήσω, ouvrir ou frayer le chemin devant q.; (μτφορ.) préparer les voies, donner lieu (disposer) à.
Πρόοδος (ἡ), avancement, progrès, progression, θ.
Προοικονομῶ, Μ. ήσω, disposer ou ménager d'avance.
Προοιμιάζομαι, Μ. ασθῶ (θὰ), faire un préambule, préluder à; commencer, débuter.
Προοιμιακός, ή, όν, qui concerne le (ou qui sert de) préambule.
Προοίμιον (τὸ), prélude; préambule, exorde; commencement, début. ||. τὰ συχνὰ τεντώματα εἶνε συνήθως (τὰ) προοίμια τῆς θέρμης, les fréquents bâillements sont d'ordinaire des préludes de la fièvre.
Προορατικός, ή, όν, qui sait prévoir, prévoyant. ||. τὸ προορατικὸν, le don de la prévision.
Προορίζω, Μ. ίσω, prédestiner. ||. » Οὓς ὁ θεὸς προώρισε, « (Γρφ.), ceux que Dieu avait prédestiné. ||. ἦτον προωρισμένον, il était écrit au ciel.
Προορισμός (ὁ), prédestination, θ.
Προορῶ, Μ. (θὰ) προΐδω, =Προβλέπω, prévoir.
Προπαίρνω, Μ. (θὰ) προπάρω, κοιν. ἀντὶ Ἐπιπλήττω, Προονειδίζω, reprendre, gourmander, (οἰκ.) rabrouer. ||. εἶν' ἕνας διεστραμμένος, προπαίρνει ὅλον τὸν κόσμον, c'est un (homme) fâcheux, il rabroue tout le monde. ||. (μσ. αὐτπθ.) s'emporter.
Πρόπαππος (ὁ), bisaïeul.
Προπαραλήγουσα (ἡ), Γρμτ., l'antépénultième (syllabe).
Προπαρασκευάζω, Μ. άσω, préparer d'avance.
Προπαρασκευαστικός, ή, όν, préparatoire.
Προπαρασκευή (ἡ), préparation, θ.
Προπαρατελευταῖος, α, ον, antépénultième.
Προπαροξύνω, Μ. οξύνω (θὰ), Γρμτ., manquer d'un accent aigu sur l'antépénultième.
Προπαροξύτονος (ὁ, ἡ), marqué d'un accent aigu sur l'antépénultième, proparoxytone.
Προπατορικός, ή, όν, qui concerne les (ou qui vient des) aïeux. ||. τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, le péché original.
Προπάτωρ, ορος (ὁ), aïeul, (πλθ.) ancêtres, aïeux.
Προπέμπω, Μ. πέμψω, conduire par honneur, accompagner, escorter; reconduire.
Προπερισπῶ (χωρὶς Μ.), marquer d'un accent circonflexe sur la pénultième. ||. προπερισπώμενον, propérispomène.
Προπέρυσι (προφ. κοιν. Πρόπερσι) καὶ (πρὸ φων.) -υσιν, ἐπίρ. l'avant-dernière année, deux ans auparavant, il y a trois ans.
Προπερυσινός, ή, όν, qui a été fait (qui eut lieu) il y a deux ans, de l'avant dernière année.
Προπέτεια (ἡ), pétulance; témérité, θ. audace, θ. emportement; intempérance de langue, impertinence, θ.
Προπετής, οῦς (ὁ, ἡ), trop prompt à parler, trop vif, emporté, pétulant, fougueux; téméraire; impertinent.
Προπετῶς, ἐπίρ., avec pétulance, témérairement, impertinemment.

Προπηλακίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), traîner q. dans la boue, (όθ. ἐν γέν.) outrager, insulter, bafouer, conspuer.

Προπηλακισμὸς (ὁ), (ἀρχ.), insulte, θ. outrage.

Προπίνω, Μ. (θὰ) προπίω, (πίνω εἰς ὑγείαν τινὸς), porter (boire à) la santé de q., toster.

Προπληρόνω, Μ. πληρώσω, = Προκαταβάλλω, payer d'avance, avancer. ||. τοὺς ἔχω προπληρωμένας χιλίας δραχμὰς, je suis avec eux en avance de mille francs.

Προπληρωμὴ (ἡ), =Προκαταβολὴ, avance, θ.

Προπληρωτέος, α, ον, qui doit être payé d'avance. ||. κατὰ τριμηνίαν προπληρωτέαν, par trimestres payés d'avance.

Πρόποδες (οἱ), ἴδε Πρόπους.

Προπολεμῶ, Μ. ήσω, combattre pour q.

Προπομπὴ (ἡ), cortége, procession, θ.

Προπορεύομαι, Μ. πορευθῶ (θὰ), marcher en avant ou devant q., précéder; dévancer. ||. ἡ φρουρὰ ἡ προπορευομένη τοῦ ὀχήματος τοῦ βασιλέως, les gardes qui précédaient la voiture du roi. ||. οἱ πρόδρομοι προπορεύονται τοῦ στρατοῦ, les éclaireurs devancent l'armée. ||. ἐπανῆλθεν, ἔχων προπορευόμενον τὸν ὁδηγόν του ϗ ἑπόμενον τὸν ὑπηρέτην τȣ (ἢ) προπορευομένου τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἑπομένου (ἀκολουθουντος) τοῦ ὑπηρέτου του, il revint, précédé de son guide et suivi de son domestique.

Πρόποσις <προπίνω>, εως, (ἡ), santé, (Ἀγγλ.) toast (προφ. ϗ ἐνίοτε γράφεται tost).

Πρόπους, ποδος (ὁ), εὔχρ. κυρίως μόνον τὸ πλθ. ||. πρόποδες (ὄρους), pied de la montagne.

Πρόπτωσις, εως (ἡ), ἀρχ.(ἰατρ.), chute (de la matrice etc), prolapsus.

Προπύλαιον (τὸ), vestibule, portique, (πλθ.) propylées.

Προπύργιον (τὸ), rempart, bastion, (μτφορ.) boulevard.

Πρόῤῥησις <προλέγω>, εως (ἡ), prédiction, θ. prophétie, θ. pronostic.

Προῤῥητικὸς, ή, ὸν, prophétique.

Πρόῤῥιζος (ὁ, ἡ), extirpé radicalement.

Πρὸς, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. ϗ αἰτ., καὶ σημ. μὲ γεν. μὲν 1) Σχέσιν (κυρ. συγγεν.), συγγενεῖς πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρὸς, parens du côté du père ou de la mère, parens paternels ou maternels. 2) Ὅρκον: πρὸς θεοῦ, pour Dieu, au nom de Dieu, au nom du ciel. ||. πρὸς τῆς φιλίας αὐτῆς, par notre amitié, au nom de l'amitié qui nous unit. ||. (μὲ δοτ. δὲ, Προσθήκην) πρὸς τούτοις, πρὸς τοῖς ἄλλοις, outre cela, en outre, de plus. ||. (μὲ αἰτ. δὲ, 1) Τόπον (κυρ. κατὰ) Κίνησιν, vers, à. ||. πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς δυσμὰς, au levant, au couchant, vers l'orient etc. ||. ἐκκαλεῖ τὴν δίκην πρὸς τὸν (δεῖνα) δικαστὴν, se pourvoir par devers tel juge. 2) Χρόνον: πρὸς τὸ παρὸν, pour le présent (le moment). ||. πρὸς καιρὸν, pour quelque temps, pour un temps. ||. πρὸς τὸ ἑσπέρας, sur le soir. 3) Τρόπον: λέξιν πρὸς λέξιν, mot à mot. ||. ἄρθρον πρὸς ἄρθρον, article par article. ||. ἓν πρὸς ἓν, un à un. ||. βῆμα πρὸς βῆμα, pas à pas, ἴδε καὶ Κατά. 4) Αἰτίαν (τελικὴν) ἢ τὸν Σκοπόν: ὁ πρὸς ὃν ὅρος, la destination. ||. πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, (Νμ.), en exécution de l'arrêt. ||. πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἁμαρτιῶν του, en satisfaction de ses péchés. ||. πρὸς ἀνταμοιβὴν, en récompense. ||. πρὸς ἐξόφλησιν, en l'acquit (ou) à l'acquit de; pour acquit. ||. πρὸς χάριν τοῦ.., en faveur (en considération) de... ||. πρὸς τί τοῦτο; pourquoi cela? à quel propos? ||. πρὸς ἐπίδειξιν, pour faire parade, pour la montre. ||. πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προτάσεώς Σας, à l'appui de votre proposition. ||. πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν, à la satisfaction générale. ||. πρὸς ὄφελός τινος, à l'avantage de q. 5) Σχέσιν ἢ Ἀναφορὰν, envers; à l'égard de, quand à, relativement à. ||. ἀχάριστος πρὸς τὸν εὐεργέτην του, ingrat envers son bienfaiteur. ||. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς) εἶνε πολλὰ ὑψηλὸς ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τȣ, il est bien grand pour son âge. 6) Ἀναλογίαν (ἀριθμ.): τὸ ἓν πρὸς τὰ δύο εἶνε ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, un est à deux comme deux est à quatre. ||. (ϗ κατὰ προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ) πρὸς πέντε τοῖς ἑκατὸν, à cinq pour cent. ||. πρὸς τρεῖς δραχμὰς τὴν ἡμέραν, à trois francs par jour. ||. πρὸς δέκα δραχμὰς τὴν πῆχυν, πρὸς τόσα τὴν πῆχυν, à dix francs (sur le pied de dix francs) l'aune, à tant la toise.

Προσαγόρευσις, εως (ἡ), l'action de saluer, salutation, θ.

Προσαγορεύω, Μ. εύσω, saluer; §. (ἀρχ.) haranguer q.

Προσάγω, Μ. αγάγω (θὰ), ἀρχ., faire approcher, approcher, amener, apporter, présenter, admettre. ||. (κυρ. δικονμ.) νὰ προσαγάγῃ τὰ ἔγγραφά τȣ, exhiber ses titres; faire la production de ces pièces, faire sa production, produire (au greffe). ||. νὰ προσαγάγῃ τοὺς ἀναγκαίους μάρτυρας, administrer les témoins nécessaires.

Προσαγωγὴ (ἡ), l'action d'approcher (de présenter etc). ||. (κυρ. δικονμ.) προσαγωγὴ (παρουσίασις) ἐγγράφων εἰς τὸ δικαστήριον, production (au greffe); exhibition (de pièces, de titres). ||. πρᾶξις (δηλοποίησις) περὶ προσαγωγῆς ἐγγράφων, acte de produit.

Προσάκτιος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui appartient aux côtes de la mer, littoral.

Προσάναμμα (τὸ), ce qui sert à allumer le feu.

Προσάντης, ους (ὁ), ἀρχ. escarpé, rude, (μτφορ.) difficile; contraire.

Προσάπτω, Μ. άψω, attacher qc. à (ou) contre; (μτφορ.) imputer, attribuer à q. (une chose blamâble).

Προσαρμόζω, Μ. όσω, ajuster, adapter. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) cadrer avec, s'adapter.

Προσαρτῶ, Μ. ήσω, attacher à; annexer. ||. τὸ δεῖνα μετόχι εἶνε προσηρτημένον εἰς τὴν δεῖνα μονὴν, telle prieuré est annexé à telle abbaye.

Προσβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), attaquer, assaillir; charger; frapper; (τρπ.) affecter, porter coup; donner (porter) atteinte; offenser; blesser. ||. ἐκεῖ ὅπου προσβάλλει τὸ φῶς, là où la lumière frappe. ||. πᾶν ὅ,τι προσβάλλει τὰς αἰσθήσεις μας, tout ce qui frappe nos sens. §. (καὶ μτνμ.) προσβάλλει τὴν κυβέρνησιν εἰς τὰ συγγράμματά του, il attaque (il fronde) le gouvernement dans ses écrits. ||. προσβάλλω τὸ ἔγγραφον (τοῦ ἀντιδίκου μου ὡς ἄκυρον), attaquer l' acte. ||. προσβάλλω τὴν ὑπόληψίν τινος, attaquer le réputation de q., (ou) l' attaquer dans sa réputation. ||. τὸν προσέβαλε θανασίμως, il l'a mortellement offensé. ||. τὸ ἀστυνομικὸν τοῦτο μέτρον προσβάλλει τὰ δικαιώματα τῶν ἰδιοκτητῶν, cette mesure de police porte (donne) atteinte aux droits des propriétaires. ||. αἰσχρολογίαι προσβάλλουσαι τὴν αἰδῶ, des paroles déshonnêtes qui blessent la pudeur. ||. (καὶ ἀπλ.) οἱ σαρκασμοί του προσβάλλουσι (καιρίως), ses plaisanteries portent coup. ||. προσεβλήθη ἐλαφρῶς ὑπὸ λιθιάσεως, il eut une légère atteinte de gravelle.

Πρόσβαρος, η, ον, (κυρ. ἐπὶ χρυσῶν νομισμ.), qui est de poids, qui trebuche, trébuchant.

Προσβλέπω, Μ. βλέψω, regarder, jeter le regard sur, fixer.

Προσβλητέος, α, ον, qu'on peut attaquer (etc), attaquable.

Προσβολὴ (ἡ), attaque, θ. charge, θ. assaut; atteinte, θ. accès (d'une maladie); coup (du sort, de la fortune); choc; offense (faite à l' honneur de q.), θ. ||. προσβολὴ κατὰ τῶν ἠθῶν, outrage aux mœurs. ||. εἶνε ἀνώτερος πάσης προσβολῆς, il est à l'abri de tout atteinte.

Πρόσγειος (ὁ, ἡ), qui est près de la terre. ||. οἴκημα πρόσγειον, un rez-de-chaussée.

Προσδιορίζω, Μ. ίσω, spécifier ou stipuler expressement, préciser, déterminer; définir; fixer; désigner, assigner; destiner; établir; indiquer, constituer. ||. ὁ νόμος δὲν δύναται νὰ προσδιορίσῃ ὅλας τὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις, la loi ne peut pas spécifier tous les cas particuliers. ||. προσδιορίζειν τὰς ἐποχὰς, préciser les époques. ||. προσδιορίζει τὴν καθ᾽ αὐτὸ σημασίαν λέξεως, déterminer la véritable signification d'un mot. ||. προσδιορίζει τὴν ὥραν καθ᾽ ἣν θέλει συμβῆν᾽ ἔκλειψις, déterminer l'heure à la quelle une eclipse doit avoir lieu. ||. προσδιορίσατέ μοι τὸν καιρὸν καὶ τὸν τόπον, désignez-moi le temps et le lieu. ||. προσδιορίζει εἰς καθένα τὸ ἔργον του, assigner à chacun ses fonctions. ||. προσδιορίζω κτῆμά τι πρὸς διατήρησιν καταστήματος (χρεωλυσίαν κτλ.), affecter (assigner) un fond de terre à l'entretien d'une école (au payement d' une dette etc). ||. προσδιορίζει τὸ δεῖνα κληρονομικὸν κτῆμα εἰς προῖκα, constituer tel héritage en dot. ||. προσδιορίζει μέρος τοῦ εἰσοδήματός του πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους του, il applique une partie de son revenu à s'acquitter envers ses créanciers. ||. ἡ μισθοδοσία των θέλει προσδιορισθῆ ἀπὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ, leur salaire (leur traitement) sera alloué sur le budjet de l'État. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Προσδιωρισμένος, η, ον, (ἐνίοτε ὡς ἐπίθ.), déterminé; (κυρ. Νμ.) préfix. ||. εἰς προσδιωρισμένην ἡμέραν, à jour préfix. ||. εἰς τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, à l'heure désignée (indiquée, précise), ἴδε ἐν τῷ Ὁρίζω. ||. ὁ στόλος εἶνε προσδιωρισμένος διὰ τὴν Ἀφρικὴν, la flotte est destinée pour l' Afrique, la destination de la flotte est pour l'Afrique.

Προσδιορισμὸς (ὁ), spécification, θ. §. application, θ. destination, θ. §. fixation, θ. ||. ὁ προσδιορισμὸς τῆς τιμῆς τῶν γεννημάτων, la fixation du prix des denrées. ||. κτήματα ἀκίνητα κατὰ προσδιορισμὸν, des biens immeubles par destination.

Προσδοκία (ἡ), ἀρχ., attente, θ. espoir. ||. παρὰ προσδοκίαν, = Παρ᾽ ἐλπίδα, contre toute attente.

Προσδόκιμος (ὁ, ἡ), ἀρχ., que l'on attend.

Προσδοκῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), attendre, s'attendre à, être dans l'expectative (dans l'attente) de qc., espérer.

Προσεγγίζω, Μ. ίσω, approcher ou (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'approcher de.

Προσέγγισις, εως (ἡ) καὶ

Προσεγγισμὸς (ὁ), l'action d'approcher ou de s'approcher (de se rapprocher); approche, θ.; rapprochement; §. (ἀριθμητ.) approximation. ||. (κατὰ προσεγγισμὸν), approximativement, par approximation. ||. ὁ κατὰ προσέγγισιν ὑπολογισμὸς, (calcul par) approximation.

Προσεδρεία (ἡ), assiduité, θ. persévérance, θ; obsession, θ.

Προσεδρεύω, Μ. εύσω, être assidu à (assidûment occupé de).

Προσεκτικὸς, ἡ, ὸν, attentif; soigneux. §. réservé, circonspect, retenu, précautionné. ||. ἄλλοτε θὰ εἶμαι προσεκτικώτερος, une autre fois je serai plus réservé.

Προσεκτικῶς, ἐπίῤ., attentivement; soigneusement. §. avec précaution (circonspection).

Προσέπεσον, ἀόρ. τοῦ Προσπίπτω.

Προσέρχομαι, Μ. (θὰ) προσέλθω, s'approcher de; aborder.
Προσετέθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Προστίθημι.
Προσέτι, ἐπίῤ., en outre, de plus, outre cela; aussi, encore. ||. εἰπέ του προσέτι, dites-lui aussi.
Προσευχὴ (ἡ), prière, θ. §. oraison, θ. ||. ἡ Κυριακὴ προσευχή, (τὸ Πάτερ ἡμῶν), l'oraison dominicale. ||. κάμνω τὴν προσευχήν μου, faire sa prière (ses prières), ἴδε ϗ Προσεύχομαι.
Προσευχητάριον (τὸ), livre de prières, bénedictionnaire.
Προσεύχομαι, Μ. ευχηθῶ (θὰ), prier Dieu, être ou se mettre en prière (en oraison), faire sa prière(ses prières). ||. προσεύχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, priez les uns pour les autres.
Προσεχὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui tient ou touche à, adhérent, proche, prochain. ||. εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίασιν, dans la prochaine séance.
Προσέχω, Μ. έξω, être attentif (faire attention, avoir [prêter] de l'attention) à; prêter l'oreille à; s'aviser de. §. se donner garde (ou) de garde, prendre garde (regarder) à, être (se tenir, se mettre) sur ses gardes, user de (se tenir sur la) reserve, se tenir en garde contre, se garder de, se précautionner contre. §. (σπν. μτβτ.) veiller sur, surveiller. ||. πρόσεχε ἀπὸ τὰς πλεκτάνας του, donnez-vous garde de ses chicanes. ||. πρόσεχε μὴ πέσῃς, prenez garde (gardez-vous bien) de tomber. ||. πρόσεχε! pensez à vous; regardez-y bien. ||. πρόσεχε σεαυτῷ, prends garde à toi. ||. πρόσεχε περισσότερον, mettez-y plus d'attention, redoublez d'attention. ||. προσέχετε τὰ σκυλιά σας, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς δαγκάσϑν, prenez garde à vos chiens, ils ont manqué nous mordre.
Προσεχῶς, ἐπίῤ., prochainement. bientôt.

Προσηγορικὸς, ή, όν, dont on se sert pour appeler, appelatif. ||. ὄνομα προσηγορικὸν, Γρμτ., nom commun ou appellatif.
Προσήκει, ἀπρσ., il convient, il sied, il est convenable ou à propos ou pertinent. ||. τὸ προσῆκον, le devoir, ce qui convient; la pertinance. ||. τὰ προσήκοντα ἐπιχειρήματα, les moyens pertinents.
Προσηκόντως, ἐπίῤ., d'une manière convenable, convenablement; (Νμ.) dument. ||. » προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, « (Σύντ.), dument constaté.
Προσηκόνομαι, Μ. σηκωθῶ (θὰ), se lever (faire place à q.) par respect.
Προσήκωμα (τὸ), l'action de se lever par respect.
Προσῆλθον, ἀόρ. τοῦ Προσέρχομαι.
Προσήλιος (ὁ, ἡ), exposé au soleil.
Προσηλόνω, Μ. ώσω, attacher; fixer; appliquer; captiver; intéresser. ||. προσηλόνω τὸ βλέμμα (τὸν νοῦν μου) εἴς τι, arreter (fixer) ses regards (sa pensée) sur qc. ||. προσηλόνω τὸν νοῦν (τὴν προσοχήν) μϑ εἴς τι, appliquer son esprit (son attention) à qc. ||. νὰ προσηλώσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Κοινοῦ (τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν του), fixer (captiver) l'attention du public (l'attention de ses auditeurs). ||. δὲν ὑπάρχει τι εἰς τὴν τραγῳδίαν ταύτην τὸ ὁποῖον νὰ προσηλόνῃ τὸν θεατὴν, dans cette tragédie, il n'y a rien qui intéresse le spectateur. ||. τὸν προσήλωσαν εἰς τὸ μέρος των, ils l'ont attaché à leur parti. ||. εἶνε προσηλωμένος εἰς τὰ χρέη τϑ, il est attaché (il a de l'attache) à ses devoirs.
Προσήλυτος (ὁ, ἡ), nouveau converti, prosélyte.
Προσήλωσις, εως (ἡ), attachement, attache, θ.
Προσημαίνω, Μ. σημάνω (θὰ), présager.

Προσηνὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., doux, bon, affable, indulgent; accort.
Προσηνῶς, ἐπίῤ., avec douceur (bonté).
Πρόσθεσις < Προστίθημι >, εως (ἡ), l'action d'ajouter (etc). §. (ἀριθμητ.) addition, θ.
Πρόσθετος (ὁ, ἡ), ajouté, surajouté; postiche; additionnel.
Προσθέτω (κοιν. ἀντὶ Προστίθημι), Μ. θέσω, ajouter, joindre. §. (ἀριθμ.) additionner. ||. θὰ προστεθῶσιν ἑκατὸν περίπου στίχοι, il y aura bien cent vers d'ajoutés. ||. πρόσθες εἰς τοῦτο ὅτι.., joignez à cela que... 2) (μσ. αὐτπθ.) embrasser le (se ranger du) parti de q. ||. ὅλοι προσετέθησαν μὲ τὴν γνώμην του, ils se rangèrent tous à son avis.
Προσθήκη (ἡ), addition, θ. §. accessoire. ||. ὡς ἐκ προσθήκης, (φρσ.), par dessus le marché, en outre.
Προσιτὸς, ή, όν, accessible, abordable, approchable.
Πρόσκαιρος (ὁ, ἡ), qui ne dure qu'un temps, qui n'a qu'un temps, temporaire, temporel, momentané, passager, ἴδε καὶ Προσωρινός. ||. πρόσκαιρα δεσμὰ, travaux forcés ou galères à temps. ||. πρόσκαιροι ποιναὶ, peines temporaires.
Προσκαίρως, ἐπίῤ., temporellement.
Προσκάλεσμα (τὸ), κοιν. ἡ Πρόσκλησις, l'action d'inviter, invitation, θ.
Προσκαλῶ, Μ. καλέσω, appeler, mander, faire venir; inviter, convier. ||. προσκαλῶ εἰς τὸ δικαστήριον, appeler en justice, ἴδε καὶ Ἐγκαλῶ. ||. προσκαλῶ (ἐπὶ ἀκροατηρίου) ὀνομαστὶ τοὺς μάρτυρας (τοὺς ὁρκωτοὺς), faire l'appel des témoins (des jurés). ||. προσκαλῶ εἰς δεῖπνον, convier à (prier d') un repas. ||. δὲν τὸν ἐπροσκάλεσαν εἰς τὸν χορὸν, on ne l'a pas invité au bal. ||. εἶσθε προσκαλεσμένος εἰς τὸ

δεῖνα μέρος, vous êtes invité (à vous rendre) à tel endroit. ||. προσεκλήθη ὡς μάρτυς, il fut appelé comme témoin. ||. ὁ πρόεδρος διέταξε νὰ προσκληθῶσιν οἱ διάδικοι, le président ordonna que les parties seraient appelées. ||. προσεκλήθη νὰ τὸν διαδεχθῇ, il fut appelé à lui succéder. ||. (εἰς τὰ δικαστικὰ ἔγγραφα) προσκληθεὶς, ὑπέγραψεν, il a signé, de ce requis.

Πρόσκειμαι (χωρὶς Μ.), être appliqué (assigné, attaché, adonné) à. ||. εἶνε προσκείμενος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πρεσβείαν, il est attaché à la légation Hellénique.

Προσκεφάλαιον (τὸ), oreiller, traversin, coussin, chevet.

Προσκεφαλάκι (τὸ), oreiller, chevet.

Προσκέφαλον (τὸ), = **Προσκεφάλαιον**.

Προσκλαίομαι, Μ. (θὰ) **προσκλαυθῶ**, se plaindre.

Πρόσκλησις <**προσκαλῶ**>, **εως** (ἡ), l'action d'appeler (de faire venir etc), invitation, θ. ||. ἔλαβε πρόσκλησιν, il reçut une invitation. ||. ἔλαβε πρόσκλησιν νὰ ὑπάγῃ εἰς.., il reçut l'invitation de se rendre à... ||. πρόσκλησις πρὸς ἐμφάνισιν (δικηγόρου πρὸς δικηγόρον) εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, avenir. ||. κοινοποιῶ τὴν (τοιαύτην) πρόσκλησιν, faire signifier un avenir.

Προσκλητήριον (τὸ), (ἐνν. ἔγγραφον ἢ γραμμάτιον), lettre d'appel, mandat; §. billet d'invitation (de convoquation).

Προσκόλλησις, **εως** (ἡ), attachement; adhérence, θ.

Προσκολλῶ, Μ. **ήσω**, attacher (coller) à. ||. ὁ κισσὸς προσκολλᾶται εἰς τὸ δένδρον, le lierre s'attache à l'arbre.

Προσκομιδὴ (ἡ), μέρος (τὸ προκαταρκτικὸν) τῆς θείας λειτουργίας, l' offerte, l' offertoire, (ἡ) l'oblation.

Πρόσκομμα (τὸ), pierre d'achoppement, obstacle, empêchement.

Προκόπτω, Μ. **κόψω**, heurter contre, broncher, faire un faux pas; échouer à.

Προσκορὴς, **οῦς** (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui cause la satiété (le dégoût).

Πρόσκρουσις, **εως** (ἡ), l'action de heurter (etc).

Προσκρούω, Μ. **κρούσω**, heurter ou se heurter (se choquer) contre; manquer à; §. encourir la disgrâce de.

Πρόσκτησις, **εως** (ἡ), nouvelle acquisition, θ.

Πρόσκτητος (ὁ, ἡ), acquis en outre.

Προσκτῶμαι, Μ. **κτήσομαι**, acquerir en outre. ||. προσεκτήσατο πεῖραν, il a de l'acquis.

Προσκύνημα (τὸ), κοιν. ἀντὶ **Προσκύνησις**. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πληθ.) Προσκυνήματα, salutations, θ. compliments, civilités, θ. ||. εἰπέ του τὰ προσκυνήματά μου, faites-lui mes compliments (mes civilités), ἴδε καὶ **Πρόσρησις**. 2) lieu où l'on va en devotion (en pèlerinage), pèlerinage.

Προσκύνησις, **εως** (ἡ), adoration, θ. révérence, θ. salut. ||. ἡ—τοῦ Σταυροῦ, l'adoration de la croix. ||. ἡ—τῶν Μάγων, l'adoration de mages.

Προσκυνητάρι (τὸ), prie-Dieu.

Προσκυνητὴς, **οῦ** (ὁ), pèlerin.

Προσκυνητὸς, **ἡ**, **ὸν**, digne d'adoration, adoré, adorable.

Προσκυνῶ, Μ. **ήσω**, saluer; (ἐπὶ θεοῦ κτλ.) adorer. ||. νὰ προσκυνήσῃ τὸν Σταυρὸν, adorer la croix. ||. σᾶς προσκυνῶ φιλικώτατα (ταπεινότατα κτλ.), je vous salue de tout mon cœur (très-humblement etc), (καὶ εἰς τὰς ἐπιστολ.) recevez mes salutations amicales (mes humbles salutations), (καὶ ἁπλοῦστ.) salut et amitié. ||. θὰ ἔλθω νὰ σᾶς προσκυνήσω, j'irai vous rendre mes respects (mes hommages, mes devoirs).

Προσλαλιὰ (ἡ), ἀρχ., allocution, θ. §. harangue, θ.

Προσλαμβάνω, Μ. (θὰ) **προσλάβω**, prendre (recevoir) en outre; §. prendre avec soi, s'adjoindre, s' associer. ||. προσέλαβεν ὡς βοηθόν του τὸν (δεῖνα), il s'est adjoint un tel, il se l'associat.

Πρόσληψις <**προσλαμβάνω**>, **εως** (ἡ), l'action de prendre avec soi (de s'adjoindre etc).

Προσμένω, Μ. **μείνω** (θὰ), attendre, ἴδε καὶ **Περιμένω**. ||. σᾶς προσμένω αὔριον εἰς τὴν οἰκίαν μου, je vous attends demain chez moi. ||. ἀπόψε σᾶς προσμένομεν (εἰς συμπόσιον ἢ διασκέδασιν), nous comptons sur vous pour ce soir. ||. τὸ ὄχημά μου μὲ προσμένει εἰς τὴν θύραν, ma voiture m'attend à la porte. ||. πρόσμενε! (φρσ.) εἰρων., attendez-vous -y, attendez-moi sous l'orme.

Προσοδικὸς, **ἡ**, **ὸν**, qui produit du revenu, qui rapporte.

Πρόσοδος (ἡ), ce qu'une chose rapporte, produit, revenu, rapport, recette, θ. rente, θ. ||. αἱ πρόσοδοι τοῦ Κράτους, les revenus de l'État, les finances, ἴδε καὶ **Εἰσόδημα**.

Προσοικειόνω, Μ. **ώσω**, rendre familier avec, attacher (associer) à.

Προσὸν (τὸ), μτχ. οὐδ. τοῦ (ἀρχ.) **Πρόσειμι**. ||. (συνήθ. ὡς οὐσ.) attribut.

Προσορμίζομαι, Μ. **ορμισθῶ**, prendre terre, atterrir, entrer dans le port, mouiller, ἴδε ꝁ **Ἀράζω**. ||. προσωρμίσθημεν τὴν δεῖνα ἡμέραν, nous avons fait notre atterrissage tel jour. ||. προσωρμίσθησαν εἰς τὸν δεῖνα λιμένα, ils prirent terre dans telle baye.

Προσόρμισις, **εως** (ἡ), l'action de prendre terre, atterrisage, ἴδε **Ἄραγμα**.

Προσοχὴ (ἡ), attention, θ. application; §. réserve, θ. précaution, θ. circonspection, θ. considération, θ. ménagement. ||. ἡ ὑπόθεσις ἀπαιτεῖ πολλὴν προσοχὴν, c' est une affaire qui veut être traitée avec beaucoup de délicatesse (de ménagement). ||. τώρα φέρεται μὲ πλειοτέραν προσοχὴν, il en use maintenant avec

plus de reserve. ||. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιφων.) Προσοχή! (κυρ. ἐπὶ στρατ.) garde à vous! attention (au commandement)!

Προσόψι (τὸ), essuie-main, serviette (pous s'essuyer le visage), θ.

Πρόσοψις, εως (ἡ), aspect, vue, θ.

Προσπάθεια (ἡ), efforts, πλθ. mpressement; solicitude, θ. 2) = Προσήλωσις. ||. ἔχω προσπάθειαν πρός τι ἢ τινα, affectionner (s'affectionner à) qc. ou q., se passionner pour.

Προσπαθῶ, Μ. ήσω, s'efforcer de, faire tout son possible, tâcher, chercher.

Προσπεφυκὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ (ἀρχ.) Προσφύομαι, être adhérent, adhérer.

Προσπίπτω, Μ. προσπέσω, tomber aux pieds (aux genoux) de q., se posterner devant q.

Προσποίησις, εως (ἡ), faux semblant, feinte, θ.; affectation, θ. dissimulation, θ. (σχῆμα ῥτρ.) assimilation, θ.

Προσποίητὸς, ὴ ἢ ος, ὸν ἢ ον, feint, supposé, simulé, (μτφορ.) de commande.

Προσποιοῦμαι, Μ. ποιηθῶ (θὰ), faire semblant (faire mine) de, simuler, dissimuler, feindre; contrefaire. §. affecter. ||. προσεποιεῖτο ὅτι δὲν τὸ ἐννοεῖ, il affectait de ne pas s'en apercevoir. ||. εἶνε δυνατόν; εἶπε, προσποιούμενος ἔκστασιν (ἀπορίαν), est-ce possible? dit-il en jouant l'étonnement.

Προσπορίζω, Μ. ίσω, fournir (procurer) en outre.

Προσράπτω, Μ. ράψω, coudre qc. à. ||. προσραπτέον τὴν ἀλωπεκῆν τῇ λεοντῇ, (παροιμ. ἀρχ.), coudre la peau du renard à celle du lion.

Πρόσρησις, εως (ἡ)', ἀρχ., salutation, θ. compliments, civilités, θ. πλθ. amitiés, θ. πλθ. ||. τὰς προσρήσεις μου (ἐνν. προσφέρετε, παρακαλῶ) πρὸς τὸν Κύριον αὐτάδελφόν σας, mes civilités à monsieur votre frère.

Προσσχηματισμὸς (ὁ), Γρμτ., addition d'une syllabe à la fin d'un mot (pour en former un autre).

Προσταγὴ (ἡ), ordre, commandement, injonction, θ.

Προστάζω, Μ. τάξω, donner (intimer l') ordre, ordonner, enjoindre, commander. ||. τὸ προστάζει ὁ νόμος, c'est la loi qui le commande. ||. προστάξατε νὰ σταματήσῃ, commandez qu'il s'arrête. ||. φθάνει νὰ προστάξετε, (φρσ. φιλοφρον.), vous n'avez qu'à commander.

Προστακτικὸς, ὴ, ὸν, qui porte injonction, qui a le ton du commandement, impératif. ||. ἡ προστακτικὴ (ἔγκλισις), Γρμτ., l'impératif. ||. ὁ ἐνεστὼς τῆς προστακτικῆς, le présent de l'impératif.

Προστακτικῶς, ἐπίρ., d'un ton impérieux (de commandement), d'un air impératif, impérativement.

Προστασία (ἡ), protection, θ. patronage. ||. ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ δεῖνος, sous les auspices (sous la protection) d'un tel.

Προστατεύω, Μ. εύσω, être le patron ou le défenseur de, protéger.

Προστάτης, ου (ὁ) καὶ Προστάτις, ιδος (ἡ), protecteur, -trice, patron. ||. ἔχει ἰσχυροὺς προστάτας, il a de puissantes protections.

Προστάττω, Μ. τάξω, ἀρχ. ἀντὶ Προστάζω.

Προστίθημι, Μ. θήσω, ἴδε Προσθέτω.

Πρόστιμον (τὸ), amende, θ. ||. τὸ προκαταβαλλόμενον πρόστιμον εἰς τὰς ἐφεσίμους δίκας, les frais préjudiciaux.

Προστρέχω, Μ. (θὰ) προσδράμω ἢ (κοινότ.) προστρέξω, avoir recours, recourir.

Προστρίβω, Μ. τρίψω, imprimer, empreindre; (μτφορ.) attribuer, imputer. ||. ἡ ἐκ τούτου μομφὴ προσετρίβη εἰς αὐτὸν, le blâme en a rejalli sur lui.

Πρόστυχος, η, ον, commun, ordinaire, de peu de valeur.

Προσυπογραφὴ (ἡ), contreseing.

Προσυπογράφω, Μ. γράψω, contre-signer.

Προσφάγιον (τὸ), ce qu'on mange avec le pain, (οἰκ.) fricot.

Πρόσφατος (ὁ, ἡ), frais (τὸ θηλ.) fraîche; (μτνμ.) récent, de nouvelle (de fraîche) date. ||. τὰ ἴχνη του εἶν' ἀκόμη πρόσφατα, les traces en sont encore toutes fraîches.

Προσφάτως, ἐπίρ., fraîchement, recemment, tout frais.

Προσφέρω, Μ. φέρω (θὰ), présenter, offrir; faire hommage à q. de qc.

Προσφεύγω, Μ. φύγω (θὰ), = Καταφεύγω, se refugier.

Προσφιλὴς, οῦς (ὁ, ἡ), cher, cheri, aimé, favori.

Προσφορὰ (ἡ), offre, offrande, θ. présent, don, hommage. §. (κοιν.) pain à chanter.

Πρόσφορος (ὁ, ἡ), propre (adapté) à, approprié au sujet (aux circonstances), sortable, convenable, commode, avantageux.

Προσφόρως, ἐπίρ., convenablement, commodement.

Προσφυγὴ (ἡ), = Καταφυγὴ, recours. ||. προσφυγὴ πρὸς ἀναίρεσιν, (Νμ.), recours (pourvoi) en cassation. ||. προσφυγὴ πρὸς αἴτησιν χάριτος, recours en grâce.

Προσφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ), bien adapté à, convenable.

Πρόσφυξ, υγος (ὁ, ἡ), réfugié.

Προσφυῶς, ἐπίρ., d'une manière analogue, convenablement, à propos.

Προσφώνημα (τὸ), discours qu'on adresse, allocution, θ.

Προσφώνησις, εως (ἡ), l'action d'adresser la parole; allocution, θ. interpellation, θ. harangue, θ. §. dédicace (d'un livre), θ.

Προσφωνητικὸς, ὴ, ὸν, délicatoire.

Προσφωνῶ, Μ. ήσω, adresser la parole à q.; §. saluer. §. dédier (par écrit) à. §. haranguer (q.), complimenter.

Πρόσχαρος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Εὔθυμος, Φαιδρὸς, enjoué, gai, réjoui, joyeux, riant.

Πρόσχημα (τὸ), raison apparente ou simulée, titre spécieux, apparence, θ. prétexte, θ. semblant, couleur, θ. masque, θ. ombre, θ. voile. ||. ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλίας, sous prétexte (sous l'apparence, sous un semblant, sous couleur, sous ombre) d'amitié. ||. ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς θρησκείας, sous le manteau de la réligion. ||. ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς πενίας, sous les déhors de la pauvreté. ||. ἐπὶ προσχήματι εὐσεβείας, par des apparences de piété.

Πρόσχωμα (τὸ), atterrissement.

Προσχωρῶ, Μ. ήσω, accéder (à un traité etc).

Πρόσχωσις, εως (ἡ), alluvion, θ.

Πρόσψαυσις, εως (ἡ), contact. ||. νόσοι τινὲς μεταδίδονται διὰ (τῆς) προσψαύσεως, il y a des maladies qui se communiquent par le contact.

Προσῳδία (ἡ), Γρμτ., accentuation ou prononciation des voyelles, accent (mesure) des syllabes; prosodie, θ. quantité, θ.

Προσωπεῖον (τὸ), masque (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. ἐβγάλλω τὸ προσωπεῖόν μου, se démasquer.

Προσωπικὸς, ἡ, ὸν, personnel. ||. ὕβρις προσωπικὴ, personnalité, θ. injure personnelle, θ. ||. προσωπικὴ κράτησις, contrainte par corps, prise de corps, θ.

Προσωπικῶς, ἐπίρ., personnellement.

Προσωπὶς, ίδος (ἡ), = Προσωπεῖον.

Προσωπολήπτης, ου (ὁ), qui fait acception de personnes, partial.

Προσωποληψία (ἡ), acception de personnes, partialité, θ.

Πρόσωπον (τὸ), visage, face, θ. §. (μτνμ. ἐπὶ οἰκοδ.) façade, θ. face, θ. le devant (d'une maison), l'avant-corps. §. (συνκδχ.) personnage (d'une pièce); rôle. §. figure (dans un ouvrage de peinture etc), θ. §. (Γρμτ.) personne, θ. ||. πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, face à face. ||. κατὰ πρόσωπον, en face. ||. τὸν ὑβρίζουν κατὰ πρόσωπον, on l'insulte à sa barbe. ||. τοῦ τὸ εἶπε κατὰ πρόσωπον, il le lui dit en face (ϰ οἰκ.) à son nez (à son nez et à sa barbe). ||. δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ εἴπω διότι θὰ μὲ περιγελάσουν κατὰ πρόσωπον, je ne saurais le dire, parce qu'on me rirait au nez. ||. τοῦ τὸ κτυπᾷ εἰς τὸ πρόσωπον, il le lui jette (il le lui plante) au nez. ||. ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του, (φρσ. Γρφ.), à la sueur de son front (de son corps). ||. ἔχω (δὲν ἔχω) πρόσωπον, (φρσ.), ἀντὶ Τολμῶ. ||. ἔχεις καὶ πρόσωπον ἀκόμην νὰ παραπονῆσαι! il vous appartient bien de vous plaindre. §. τὰ τοῦ δράματος (τὰ τοῦ διαλόγου) πρόσωπα, les personnages de la pièce (du dialogue). ||. ποῖος παριστάνει τὸ δεῖνα πρόσωπον (εἰς τὸ θέατρον); qui est-ce qui fait tel rôle? ||. ὑπεκρίθη (παρέστησε) καλὰ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀνδρομάχης, il a bien joué (rendu) le rôle d'Andromaque.

Προσωποποίησις, εως καὶ

Προσωποποιΐα (ἡ), personnification, θ. prosopopée, θ.

Προσωποποιῶ, Μ. ήσω, personnifier; mettre dans la bouche du personnage, mettre en action.

Προσωρινὸς, ἡ, ὸν, temporel, temporain, passager, momentané, provisoire.

Προσωρινῶς, ἐπίρ., pour un temps, temporairement, temporellement, momentanément, provisoirement; (διοικητ.) par intérim. ||. διευθύνει (εἶν' ἐπιφορτισμένος) προσωρινῶς τὴν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματείαν, il a le portefeuille de la guerre par intérim, il en est chargé de l'intérim. ||. ὁ δήμαρχος παύεται προσωρινῶς ὑπὸ τοῦ νομάρχου, le démarque peut être suspendu par le Nomarque.

Προτακτικὸς, ἡ, ὸν, prépositif.

Πρότασις (προτείνω), εως (ἡ), proposition, θ., question (à démontrer), θ; allégation, θ. (εἰς τὰς συνελ.) motion, θ. (ἐνίοτε) présentation, θ. (εἰς τὰς κατὰ συναγωνισμὸν ἐργολαβ.) soumission, θ. ||. ὑποστηρίζω (τροποποιῶ) τὴν πρότασιν, appuyer (amender) la motion. ||. κατὰ πρότασιν τοῦ δημάρχου (τοῦ Νομάρχου κτλ.), sur la présentation du maire (du préfet etc). ||. οἱ ἀστυνόμοι διορίζονται παρὰ τῆς Κυβερνήσεως κατὰ πρότασιν τοῦ δημάρχου, les commissaires de police sont à la nomination du gouvernement sur la présentation du démarque. ||. δὲν ἠθέλησαν ν' ἀκούσουν τὰς προτάσεις μου, on n'a pas voulu entendre à mes propositions. ||. αἱ προτάσεις (περὶ ἐργολαβίας) εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς (δεῖνα ἡμέρας), les soumissions ne seront reçues que jusqu'à (tel jour, telle époque).

Προτάσσω, Μ. τάξω, ranger (placer, mettre) devant.

Προτείνω, Μ. τείνω (θὰ), (ἀρχ.), porter en avant, avancer; présenter; §. (συχνότ. τροπ.) faire la proposition de, avancer une proposition, proposer, mettre en avant ou en question; alléguer; (εἰς τὰς συνελ.) faire une motion ou la motion de. ||. προτείνατε λόγχην (ὅπλα)! εἶδος στρατ. παραγγ., présentez arme. ||. τὸν ἐπρότειναν διὰ τὴν δεῖνα θέσιν, on l'a présenté (proposé) pour telle place.

Προτείχισμα (τὸ), avant-mur contre-mur, boulevard, rempart, barbacane, θ.

Προτελευταῖος, α, ον, avant-dernier.

Προτεραία (ἡ), (ἐνν. ἡμέρα), le jour d'avant ou précédent, la veille.

Προτεραιότης, ητος (ἡ), antériorité, θ. priorité, θ.

Προτέρημα (τὸ), talent, avantage, mérite, bonne (excellente) qualité. ||. εἶνε ἄνθρωπος μὲ πολλὰ (μεγάλα, σπάνια) προτερήματα, c'est un homme d'

un grand mérite (d'un mérite rare). ||. εἶνε μέγα προτέρημα τὸ νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ὁμολογῇ τις τὰ σφάλματά του, c'est un grand mérite (il y a beaucoup de mérite) à sentir et à confesser ses torts. ||. εἶνε ἄνθρωπος μὲ προτερήματα, ἔχει πολλὰ προτερήματα, c'est un homme de talent, il a beaucoup de qualités.

Πρότερος, α, ον, ἀρχ. ὁ Προτητερινός. ||. ἐκ τῶν προτέρων, φρσ. (Λογικ.), à priori. ||. (τὸ οὐδ.) Πρότερον, ἐπίῤ. = τῷ -

Προτήτερα (κοιν.), ἐπίῤ., avant, auparavant, précédemment, antérieurement, ci-devant. §. (μὲ γεν.) avant de. ||. ἕν ἔτος (ἕνα μῆνα), προτήτερα, un an (un mois) auparavant, un an (un mois) à l'avance. ||. καθὼς καὶ προτήτερα, = Ὡς καὶ πρότερον, comme auparavant, ἴδε ⁊ Ἀρχήτερα.

Προτητερινὸς, ἡ, ὸν, antérieur, précédent, antécédant.

Προτίθεμαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., avoir en vue, se proposer, projeter. ||. προεθέμην σκοπὸν, je me suis proposé.

Προτίθημι (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς μερικοὺς χρόνους), ἀρχ., mettre en avant; exposer. ||. τὸ σχέδιον προετέθη πρὸς διάσκεψιν, le projet a été mis sur le tapis.

Προτίμησις, εως (ἡ), préférence, θ. prédilection, θ. ||. κατὰ προτίμησιν, préférablement, par préférence.

Προτιμητέος, α, ον, qui mérite d'être ou qui doit être préféré, préférable.

Προτιμότερος, α, ον, qui mérite la préférence, qui vaut mieux, préférable, (μὲ γεν.) préférable à.

Προτιμῶ, Μ. ήσω, préférer, aimer mieux; avoir de la prédilection pour (une personne), donner la préférence à. ||. ἐξ ὅλων τῶν μυθιστορημάτων τῆς ἀρχαιότητος προτιμῶ τὰ κατὰ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν, de tous les romans de l'antiquité, c'est à Théagène et Chariclée que je donne la préférence.

Προτομὴ (ἡ), statue représentée à mi-corps, buste.

Προτοῦ, ἐπίῤ., avant que, auparavant, (πρὸς ὑποτ.) que... ne; précédemment, antérieurement, d'avance; ci-devant. ||. ὁ δεῖνα, κατοικῶν προτοῦ εἰς τὴν ὁδὸν (δεῖνα), μετέφερε τὸ κατάστημά του εἰς.., un tel, demeurant ci-devant rue (telle), a transporté son magasin à... ||. ἕνα μῆνα προτοῦ, ἴδε Πρότερον. ||. καθὼς ⁊ προτοῦ, comme auparavant.

Προτρεπτικὸς, ἡ, ὸν, propre à exhorter (à exciter).

Προτρέπω, Μ. τρέψω, engager, exciter, exhorter, pousser.

Προτρέχω, Μ. τρέξω ἢ δράμω, courir devant de, dépasser, devancer.

Προτροπάδην, ἐπίῤ. (ἀρχ.), en toute hâte.

Προτροπὴ (ἡ), l'action d'exciter, exhortation, θ. encouragement.

Πρότυπος (ὁ, ἡ), qui sert de modèle; normal. ||. τὸ πρότυπον ἀγροκήπιον τῆς Τίρυνθος, la ferme modèle de Tirynthe. ||. (οὐσ.) Πρότυπον, modèle, original.

Προϋπάντησις, εως (ἡ), l'action d'aller au devant de q. ||. ἦλθεν (ἐβγῆκεν) εἰς προϋπάντησίν μου, il vint au devant de moi, il vint à ma rencontre.

Προϋπαντῶ, Μ. ήσω, aller au devant (à la rencontre) de q. ||. ἔςειλαν νὰ τὸν προϋπαντήσουν, on envoya au-devant de lui.

Προϋπαρξις, εως (ἡ), préexistence, θ.

Προϋπάρχω, Μ. άρξω, exister avant de ou auparavant, être antérieur à, (κυρ. θλγ.) préexister. ||. εἶνε ζήτημα ἂν ἡ ψυχὴ προϋπάρχῃ τοῦ σώματος, c'est une question si l'âme est préexistante au corps.

Προϋποθέτω (κοιν. ἀντὶ Προϋποτίθημι), Μ. θέσω, supposer d'avance, présupposer.

Προϋπολογισμὸς (ὁ), budjet. ||. συζητεῖται ὁ προϋπολογισμὸς (τοῦ Κράτους), on discute le budget (de l'État). ||. ὁ—τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν (τῶν στρατιωτικῶν κτλ.), le budjet de la marine (de la guerre).

Προϋχων, οντος (ὁ), κυρ. μτχ. (κατὰ κρσ.) τοῦ Προέχω. ||. (συνήθ. ἀντὶ οὐσ. καὶ εἰς τὸ πλθ.) οἱ προὔχοντες (τῆς πόλεως, τοῦ τόπου), les gens (les personnes) notables, les notables (du pays), les notabilités, (κυρ. εἰς τὴν Ἑλλ.) les primats (de l'île), les principaux (de la ville).

Προφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), évident, manifeste, visible, clair, apparent, patent. ||. τὸ δίκαιόν του εἶνε προφανὲς (προφανέςατον), son droit est apparent (très-apparent). ||. εἶνε προφανέςατον, il est de toute (de la dernière) évidence (de toute notoriété), il n'y a rien de si clair, il est clair comme le jour. ||. τοῦτο εἶνε προφανὲς ψεῦδος, cela est visiblement (notoirement) faux.

Προφανῶς, ἐπίῤ., clairement, visiblement, manifestement, évidemment, notoirement.

Προφασίζομαι, Μ. (θὰ) προφασισθῶ, user de prétextes, prendre prétexte ou pour prétexte, prétexter, alléguer (des excuses ou des prétextes).

Πρόφασις, εως (ἡ), raison apparente, excuse fausse, prétexte, couleur, θ. défaite, θ. ||. τοῦτο εἶνε πρόφασις, c'est une défaite. ||. προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, (φρσ. Γρφ.), de mauvais prétextes, de mauvaises défaites. ||. ἐπὶ προφάσει ζήλου, sous prétexte de zèle. ||. μὲ εὐσχημον πρόφασιν, avec une belle couleur (une couleur plausible, spécieuse).

Προφέρω, Μ. φέρω (θὰ), prononcer, énoncer, proférer.

Προφητάναξ, ακτος (ὁ), le roi prophète ou le prophète-roi, le prophète-royal, (épithète du roi David).

Προφητεία (ἡ), prédiction, θ. prophétie, θ. §. présage. ||. ἡ προφητεία μου ἐπληρώθη, mes

présages se sont accomplis.
Προφητεύω, Μ. εύσω, prédire, prodire, prophétiser.
Προφήτης, ου (ὁ), prophète. ||. δὲν εἶμαι προφήτης (νὰ τὸ ἠξεύρω), φρσ., je ne suis pas devin.
Προφητικὸς, ή, ὸν, prophétique.
Προφητικῶς, ἐπίρ., prophétiquement.
Προφῆτις, ιδος (ἡ), prophétesse, θ. ||. ἡ προφῆτις Ἄννα, Anne la prophétesse.
Προφθάνω, Μ. φθάσω, atteindre, joindre. §. prévenir, dévancer; gagner. ||. δὲν ἐπρόφθασα νὰ σημαδεύσω, je n' ai pas eu le temps d'ajuster (mon coup). ||. προφθάσατε, προφθάσατε! (ὅταν ἐπικαλῆταί τις βοήθειαν), à moi, à moi.
Προφορὰ (ἡ), prononciation, θ. accent. ||. ἔχει προφορὰν Ἰταλικὴν (κτλ.), il a l'accent italien. ||. (καὶ ἁπλ.) il a de l'accent, ἔχει προφορὰν ἐξωμεριτικήν.
Προφορικὸς, ή, ὸν, qui se prononce, verbal, oral.
Προφορικῶς, ἐπίρ., de vive voix, verbalement, de bouche.
Προφυλακὴ (ἡ), avant-garde, θ. garde avancée, avant poste.
Προφυλακτικὸς, ή, ὸν, qui sert de préservatif; que l'on prend ou que l'on emploie par précaution; préservatif.
Προφύλαξις, εως (ἡ), action ou moyen de prévenir (de se précautionner); précaution. ||. διὰ προφύλαξιν, par précaution.
Προφυλάττω, Μ. άξω, préserver; garantir, premunir, précautionner, abriter. ||. (μσ. αὐτπθ.) se préserver, se prémunir, se précautionner, se garantir, se mettre à couvert (à l'abri) de, s'abriter, se défendre. ||. τὰ βλέφαρα χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ προφυλάττουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, les paupières servent à garantir les yeux. ||. νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τὸ ψῦχος, se précautionner contre le (se garantir du) froid. ||. εἶνε προφυλαγμένος ἀπὸ τὴν βροχὴν (κτλ.), il est à couvert de la pluie (etc).
Προχειρίζομαι, Μ. ίσομαι, (ἀρχ.), choisir, nommer, désigner; (θρησκ.) bénir. ||. προχειρίζομαι ἡγούμενον, bénir un abbé. ||. προεχειρίσθη ἰατρὸς κτλ. (ἔλαβε τὸ κατὰ τοὺς τύπους δίπλωμα), il fur reçu (passé) docteur, il fut promu au doctorat.
Πρόχειρος (ὁ, ἡ), qui est sous la main (à portée), facile à trouver (à atteindre), tout prêt; manuel, usuel; portatif. ||. ὑπολογισμὸς πρόχειρος, aperçu. ||. (οὐσ.) τὸ πρόχειρον (βιβλίον ἢ κατάστιχον τῶν ἐμπόρων, τῶν γραφείων κτλ.), brouillard, main courante, θ. ||. ἐκ τοῦ προχείρου, (φρσ.), sans préparation, à la hâte.
Προχειρότης, ητος (ἡ), facilité.
Προχθὲς, ἐπίρ., avant-hier. ||. ἔφθασεν ἀπὸ προχθὲς, il est arrivé d'avant-hier.
Προχθεσινὸς, ή, ὸν, d'avant-hier.
Προχώρησις, εως (ἡ), l'action d' avancer, avancement, progrès, réussite, θ.
Προχωρῶ, Μ. ήσω, gagner du terrain, aller (pousser, se porter) en avant, passer outre, pénétrer, avancer, s'avancer, (μτφορ.) faire des progrès, faire son chemin, percer; (ἐπὶ πραγμ.) cheminer, s'acheminer, marcher. ||. μὴ προχωρῇς τόσον, n'allez pas si avant. ||. ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ὀπισθοδρομεῖ, il recule au lieu d'avancer. ||. ἡ ὑπόθεσις προχωρεῖ, l'affaire chemine (ou) s'achemine. ||. ὁ καιρὸς (ἡ ἡμέρα) προχωρεῖ, le temps (le jour) s'avance. ||. ἡ νὺξ (ἡ ὥρα τοῦ ἔτους) ἦτο προχωρημένη, la nuit (la saison) était bien avancée. ||. ἡ ἡλικία προχωρεῖ, l'âge avance (ou) s'avance. ||. ἡ ὑπόθεσις δὲν προχωρεῖ, l'affaire ne marche pas. ||. ἡ τύπωσις τοῦ βιβλίου δὲν προχωρεῖ, l'impression du livre ne va pas (n'avance guère). ||. δὲν ἐπροχώρησε περ[illegible]ρω, il n' alla pas plus o[illegible]. ||. ἡ νὺξ ἐπελθοῦσα τὸν ἐμπόδισε νὰ προχωρήσῃ, la nuit qui survint l'empêcha de pass r outre. ||. τὸ δικαστήριον ἐπροχώρησεν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, le tribunal à passé outre à l' instruction du procès. ||. ὁ περιηγητὴς οὗτος δὲν ἐπροχώρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, ce voyageur n'a pas pénétré dans l'intérieur du pays. ||. (καὶ μτφορ.) διὰ τῶν ῥαδιουργιῶν κατώρθωσε τέλος πάντων να προχωρήσῃ, à force d'intrigues il finit par percer.
Πρόωρος (ὁ, ἡ), qui devance le moment convenable, anticipé, prématuré. ||. πρόωρος θάνατος, une mort prématurée. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Πρόωρα, κοιν. ἀντὶ Πρὸ ὥρας, avant le temps convenable, prématurément.
Πρύμα, ἐπίρ. (ναυτ.), vent arrière (ou) en poupe. ||. ἀρμενίζω πρύμα, aller vent arrière ou en poupe.
Πρύμη (ἡ), κοιν. ἀντὶ -
Πρύμνα, ης (ἡ), poupe, θ.
Πρυμνήσιον (τὸ), (ἐνν. σχοινίον), câble qui tient le vaisseau attaché au rivage, amarre, θ.
Πρυμνίζω (πρφ. κοιν. Πρυμίζω), Μ. ίσω, (μόνον εἰς τὴν μτφορικὴν καὶ παροιμιώδη φρσ. ||. τὰ πρύμισεν, =ἀνεχώρησε βιαίως καὶ ἐνίοτε κρυφίως, il s'esquiva, il a fait haut le pied, il décampa.
Πρύμος (ὁ), (κυρ. ἄνεμος), (vent) favorable ou en poup[illegible] ou arrière. ||. ἔχειν τὸν ἄνεμον πρύμον, avoir le vent en poupe.
Πρυτανεία (ἡ), autorité des prytanes, temps pendant lequel durent les fonctions du prytane ou du recteur (de l' université), rectorat.
Πρυτανεύω, Μ. εύσω, être prytane ou recteur.
Πρύτανις, εως (ὁ), prytane, président; ||. ὁ—τοῦ Πανεπιστημείου, le recteur de l'université. 2) (μὲ γεν.) arbitre. ||. ὁ ζωῆς καὶ θανάτου πρύτανις,

(Dieu qui est) l'arbitre de la vie et de la mort.

Πρώην, ἐπίρ., ci-devant. ||. (συνήθ. ἐνάρθρ.) ὁ πρώην (δήμαρχος, ἐπίσκοπος κτλ.), l'ancien. ||. πρώην διοικητὴς, ci-devant gouverneur.

Πρωθύστερον (τὸ), (κυρ. σχῆμα λόγου), renversement de l'ordre naturel des idées; hystérologie, θ.

Πρωΐ, ἐπίρ., matin. ||. πολλὰ πρωΐ, de grand matin. ||. σηκόνεται πρωΐ (πολλὰ πρωΐ), il se lève matin (fort matin, très matin, de bon matin), il est bien matinal ou matineux. ||. πρωΐ καὶ βράδυ, matin et soir. ||. κάθε πρωΐ, tous les matins. ||. αὔριον τὸ πρωΐ, demain matin ou au matin.

Πρωΐα (ἡ), le matin; la matinée. ||. ἀπὸ πρωΐας, dès le matin.

Πρώϊμος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui vient de bonne heure, hâtif, précoce. ||. πρώϊμα κεράσια (πιζέλια), cerises hâtives, pois hâtifs. ||. (καὶ καταχρ.) ὁ χειμὼν εἶνε ὀλίγον πρώϊμος, la saison est un peu hâtée. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) **Πρώϊμα**, ἐπίρ. hâtivement.

Πρωϊνὸς, ὴ, ὸν, du matin, matinal. ||. ἡ πρωϊνὴ προσευχὴ, la prière du matin.

Πρωκτὸς (ὁ), cul, derrière.

Πρῷρα, ας (ἡ), proue, θ. l'avant (d'un bâtiment). ||. τὰ κανόνια τῆς πρῴρας, les canons d'avant.

Πρῶτα, κοιν. ἀντὶ **Πρῶτον**, prémièrement, d'abord. 2) ἀντὶ **Πρότερον**, auparavant; ἢ Κατ' ἀρχὰς, originairement, dans l'origine. ||. πρῶτα εἶχε μεγάλην κατάστασιν, il avait originairement beaucoup de bien.

Πρωταγωνιστὴς, οῦ (ὁ), qui joue les prémiers rôles, le principal acteur.

Πρωταίτιος (ὁ, ἡ), qui est la première cause, le premier auteur.

Πρωτάρα καὶ

Πρωταρειὰ (ἡ), mère (qui a enfanté) pour la première fois.

Πρωτειὰ (ἡ), = **Πρωτεῖον**. ||. (κυρ. εἰς τὰ χαρτοπ.) la main. ||. χάνει τὴν πρωτειὰν, perdre la main.

Πρωτεῖον (τὸ), premier prix; (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) première place, primauté, premier rang, le haut bout, (οἰκ.) le haut du pavé, le pas. ||. ἔχει τὰ πρωτεῖα, tenir le haut bout; avoir le pas sur q. ἴδε καὶ **Πρωτεύω**. ||. τῷ παρεχώρησε τὰ πρωτεῖα, il lui a cédé le pas. ||. φιλονεικῶ περὶ πρωτείων μετά τινος, disputer le pas à q.

Πρωτεύω, Μ. εύσω, être ou devenir le premier, tenir le premier rang (le haut du pavé), avoir la primauté (la première place) dans, primer. ||. πρωτεύουσα (πόλις), (ville) capitale, θ. ἴδε καὶ **Καθέδρα**. ||. θὰ ὑπάγωμεν νὰ περάσωμεν μερικοὺς μῆνας εἰς τὴν πρωτεύουσαν, nous irons passer quelques mois dans la capitale. ||. ἡ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ (τῆς διοικήσεως, τοῦ δήμου), le chef-lieu du département (de la prefecture, de la commune).

Πρωτινὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ὁ **Ἀρχαῖος**, du vieux bon temps.

Πρώτιστος, η, ον, le premier (de tous); le principal. ||. (οὐσ.) οἱ πρώτιστοι τῆς πόλεως, les principaux de la ville, ἴδε καὶ **Προὔχων**. ||. (οὐδ.) τὸ πρώτιστον, le principal, le capital.

Πρωτόγαλα, ακτος (τὸ), premier lait (qui vient aux femmes après leurs couches), (ἐπὶ ζ.) coloste.

Πρωτοδικεῖον (τὸ), (νλγ.), tribunal de première instance.

Πρωτοδίκης, ου (ὁ), juge de première instance. ||. ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, le président du tribunal de première instance.

Πρωτόδικος (ὁ, ἡ), qui se juge en premier ressort ou en première instance.

Πρωτοδίκως, ἐπίρ., en premier ressort ou en première instance.

Πρωτόθρονος (ὁ, ἡ), assis sur (qui tient) le premier siége.

Πρωτοκαθεδρία (ἡ), première place, place d'honneur, préséance, θ. pas.

Πρωτοκλέπτης, ου (ὁ), chef de bandits (de brigands, de voleurs).

Πρωτόκλητος (ὁ, ἡ), qui est appelé le premier. §. πρωτόκλητον δικαστήριον, ἴδε **Πρωτοδικεῖον**. 2) (δικνμ.) qui se juge en premier ressort. ||, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ὠνομάσθη κατὰ λάθος πρωτόκλητος, (Νμ.), si le jugement ait été mal à propos qualifié en premier ressort.

Πρωτοκλισία (ἡ), = **Πρωτοκαθεδρία**.

Πρωτόλειον (τὸ), la première part du butin, (ἐν γέν.) les prémices.

Πρωτομαγίστωρ, ορος (ὁ), chef de métier.

Πρωτομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ), premier martyr.

Πρωτομάστορης, α ἢ ου (ὁ), ἴδε **Πρωτομαγίστωρ**.

Πρωτομηνιὰ (ἡ), le premier jour du mois.

Πρωτόπειρος (ὁ, ἡ), novice, apprenti.

Πρωτόπλαστος (ὁ, ἡ), formé ou creé le premier. ||. ὁ πρωτόπλαστος (ἐνν. ἄνθρωπος), le premier homme.

Πρωτόπλους (ὁ, ἡ), (bâtiment, vaisseau) mis en mer pour la première fois.

Πρῶτος, η, ον, premier; (Ἀριθμ.) unième; ||. σὺ πρῶτος, καὶ πρῶτος σὺ, et vous tout le premier. ||. ὥρμησε πρῶτος εἰς τὴν ἔφοδον, il alla le premier à l'assaut. ||. ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς, ἴδε **Πρωτομηνιά**. ||. κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, il est logé au premier. ||. ἤμην εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον, j'étais dans mon premier somme. ||. ἡ πρώτη σου φροντὶς πρέπει νὰ ἦνε, votre premier soin doit être. ||. (εἰς τὴν λογικ.) αἱ πρῶται προτάσεις (οἱ πρῶτοι ὅροι) συλλογισμοῦ, (ἡ μείζων καὶ ἡ ἐλάσσων), les premisses, θ. ||. (ἐκκλησ.) ἡ πρώτη ὥρα, la prime. ||. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) εἴ-

μαι πρῶτος, j'ai la main. ||. (εἰς τοὺς δικας. πλειστηρ.) ἡ πρώτη προσφορὰ, la mise à prix. ||. εἰκοστὸς (τριακοστὸς, κτλ.) πρῶτος, vingt (trente etc) et unième. ||. (τὸ οὐδ.) Πρῶτον, (ἢ ἐνάρθρ.) τὸ πρῶτον (ἢ προθετ.) κατὰ πρῶτον, ἐν πρώτοις, premièrement, en premier lieu, (ἐκ τοῦ Ἰταλ.) primo; d'abord, de prime abord, ἴδε ἢ Κατ' ἀρχάς. ||. φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπεσκέφθη πρῶτον ὅλα της τὰ διαιτήματα, à son arrivée à la maison, il commença par en visiter tous les appartements. 2) (συνκδχ.) ὁ Πρωτεύων, ὁ Προέχων, le premier, le chef. ||. εἶνε ὁ πρῶτος τοῦ χωρίου του, il est le premier de son village.

Πρωτοστάτης, ου (ὁ), soldat de premier rang; chef de file; chef.

Πρωτοστράτωρ, ωρος (ὁ), ἀρχ. (Βυζ.), connétable ἢ (ὀρθότ.) maréchal (» Μαρέσχαλδος ἦν ἀξίωμα τῷ ἀνδρί. δηλοῖ δὲ καθ' Ἕλληνας ἡ φωνὴ τὸν πρωτοστράτωρα, « Νικήτ. Χων.).

Πρωτόσχολος (ὁ. ἡ), empereur; moniteur.

Πρωτοτόκια (ἡ ἢ τὰ), droit d'aînesse, primogéniture.

Πρωτότοκος (ὁ, ἡ), παροξ. qui enfante ou met bas pour la première fois; §. (προπαροξ.) premier-né, aîné.

Πρωτότυπος (ὁ, ἡ), qui est le premier type (le premier modèle); primitif; original. ||. (οὐσ.) πρωτότυπον συμβολαίου (δικαστικ. ἀποφάσεως κτλ.), minute, θ. ||. ὅλα τὰ (συμβολαιογραφικὰ κλπ.) πρωτότυπα πρέπει νὰ ἦνε ἐπὶ χαρτοσήμου, toutes les minutes doivent être sur papier timbré. ||. τὸ Ἑβραϊκὸν πρωτότυπον (τῆς Γραφῆς), le texte original de la Bible, l'original hébreu. ||. λέξις πρωτότυπος, (Γρμτ.), mot primitif.

Πρωτουργὸς (ὁ, ἡ), qui agit ou opère le premier, le premier auteur.

Πρωτοφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui paraît pour la première fois; (ἐπὶ καρπ.) hâtif, de primeur, prémices; θ. πλθ. nouveauté, θ. ἴδε Πρωτοφανήσιμος.

Πρωτοφανήσιμος (ὁ, ἡ), κοιν. ἀντὶ Πρωτοφανὴς (κυρ. ἐπὶ καρπῶν κλπ.). ||. τὰ κεράσια εἶν' ἀκόμη πρωτοφανήσιμα, les cerises sont encore dans leur nouveauté. ||. τὰ πρωτοφανήσιμα 'πωρικὰ εἶνε ἀκριβὰ, les fruits sont chers dans leur primeur. ||. εἶχαν πρωτοφανήσιμα 'πωρικὰ κτλ. (εἰς τὸ τραπέζι), on a servi des primeurs.

***Πρωτοφυλακὴ** (ἡ), la grand' garde (d'une place).

Πρωτοχρονιὰ (ἡ), le (premier) jour de l'an.

Πρωτοψάλτης, ου (ὁ), le maître-chantre (d'une église).

Πταῖσμα (τὸ), faute, θ. erreur, θ. (Νμ.) contravention (de simple police), θ.

Πταισματοδικεῖον (τὸ), tribunal de (simple) police.

Πταίστης, ου (ὁ), qui a commis une faute, délinquant.

Πταίω (προφ. κοιν. Φταίγω), Μ. πταίσω, commettre une faute, faillir, manquer; (φρσ.) pouvoir mais. ||. ποῖος πταίει; à qui la faute? ||. δὲν πταίει ἐκεῖνος, ce n'est pas à lui qui en est le faute. ||. ἵν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἔπταιεν ἐκείνη δι' αὐτὴν τὴν ἀργοπορίαν, pour faire voir qu'il n'y avait point de sa faute dans ce retard. ||. πταίω ἐγώ; est-ce ma faute? (οἰκ.) en puis-je mais?

Πταρμίζομαι (προφ. κοιν. Φτερνίζομαι), Μ. (θὰ) πταρμισθῶ, éternuer.

Πταρμικὸς, ή, όν, qui fait éternuer, qui provoque l'éternument, sternutatoire.

Πταρμὸς (ὁ), éternument, (διδακτ.), sternutation, θ.

Πτελέα (ἡ), δ., orme, ormeau.

Πτελέϊνος, η, ον, fait d'orme.

Πτερένιος, α, ον, κοιν. ἀντὶ Πτέρινος, η, ον, fait de plumes.

Πτερὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. ἡ Φτέρη, φ., fougère, θ.

Πτέρνα, ης (ἡ), talon.

Πτεροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à une plume, qui en a la forme, (διδακτ.) penniforme.

Πτεροθύσανος (ὁ), νλγ. τὸ Σεργοῦτσι, aigrette, θ. panache.

Πτερὸν (τὸ), plume, θ. §.=Πτέρυξ, aile, θ. §. panache, aigrette, θ. §. (μτνμ.) πτερὸν τοῦ τροχοῦ τοῦ νερομύλου, jantille, θ. aileron, alichon, volet. ||. τραβῶ (πυροβολῶ κυνηγῶν) εἰς τὸ πτερὸν, tirer au vol ou en volant.

Πτεροπώλης, ου, (ὁ), νλγ. plumassier, marchand plumassier.

Πτεροῤῥοΐα (ἡ), chute des plumes, mue, θ.

Πτεροῤῥοῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), perdre son plumage, muer.

Πτεροῦγα (ἡ), κοιν. ἡ Πτέρυξ.

Πτεροφόρος (ὁ, ἡ), qui porte des plumes (une aigrette).

Πτεροφυΐα (ἡ), naissance des plumes ou des ailes.

Πτερυγίζω, Μ. ίσω, agiter ses ailes (comme les jeunes oiseaux qui veulent voler), battre des ailes (pour prendre son essort).

Πτερύγιον (τὸ), petite aile; § (ἐπὶ ἰχθ.) nageoire, θ. §. (οἰκοδμ.) pinacle (d' un temple).

Πτέρυξ, υγος (ἡ), aile, θ. ||. ἁπλόνει τὰς πτέρυγάς του, il étend (il déploie) ses ailes. ||. (καὶ μτφορ.) ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, (Γρφ.), sur les ailes des vents. ||. ὑπὸ τὴν σκέπην (ὑπὸ τὴν σκιὰν) τῶν πτερύγων σου, sous l'ombre de vos ailes.

Πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι, ἀρχ. = Πτερυγίζω.

Πτέρωμα (τὸ) καὶ

Πτέρωσις, εως (ἡ), plumage.

Πτερωτὸς, ή, όν, garni de plumes ou d'ailes, ailé. ||. (οὐσ.) πτερωτὴ (ὁ τροχὸς τοῦ νερομύλου), la roue d'un moulin, l'aube, θ.

Πτηνὸν (τὸ), espèce volatile; oiseau. ||. τὰ οἰκιακὰ (τὰ κατοικίδια) πτηνὰ, les oiseaux de basse cour, (καὶ περιληπτ.) la volaille (domestique).

Πτηνοτροφία (ἡ), l'art de l'oiselier, oisellerie, θ.

Πτηνοτρόφος (ὁ), qui élève des oiseaux, oiselier.

Πτητικὸς, ή, όν, propre à voler (à s'envoler), (κυρ. ἐπὶ ὑγρῶν) volatif. ||. (οὐσ.) τὸ πτητικὸν, la volatilité.

Πτίλον (τὸ), plume légère, duvet.

Πτίλωσις, εως (ἡ), chute des plumes, mue, θ. §. (ἰατρ.) chute des cils, ptilose, θ.

Πτισάνη (ἡ), orge mondé, θ. tisane, θ.

Πτοοῦμαι, Μ.(θὰ) πτοηθῶ, ἀρχ., être effrayé (épouvanté); prendre l'alarme. §. être engoué ou ébahi de qc.

Πτυάριον (τὸ), ἐργαλ., pelle, θ.

Πτύγμα (τὸ), linge plié, compresse, θ.

Πτυελίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), avoir la bouche remplie de salive, baver.

Πτυελισμὸς (ὁ), salivation abondante, θ. flux de bouche (de salive), flux salivaire, ptyalisme.

Πτύελον (τὸ), ἀρχ. = Σίελος.

Πτὺξ, πτυχὸς (ἡ), =Πτυχή. ||. αἱ πτύχες τῶν (διθύρων) ὀστρέων, les battants, les valves.

Πτύον (τὸ), ἀρχ. τὸ Πτυάριον.

Πτύσιμον (τὸ), l'action de cracher, crachement; (ἰατρ.) sputation, θ. ||. συχνὸν—, sputation fréquente, ἴδε Πτυελισμός. 2) (κοιν.) ἀντὶ-

Πτύσμα (τὸ), crachat.

Πτυχὴ (ἡ), ἀρχ. <πτύσσω>, pli. §. couche, θ. feuille, θ.

Πτύω (προφ. κοιν. φτύνω), Μ. πτύσω, cracher. ||. πτύνει αἷμα, il crache du sang. ||. τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, il lui cracha au visage (au nez).

Πτῶμα (τὸ), corps mort, cadavre.

Πτῶσις, εως (ἡ), ἀρχ. τὸ Πέσιμον, chute, θ. (μτφορ.) ruine, θ. §. (Γρμτ.) cas. ||. ἡ πτῶσις τοῦ ὑπουργείου, la chute du ministère. ||. ἡ πτῶσις τῆς Αὐτοκρατορίας, la ruine de l'empire. ||. πτῶσιν ὠδίνει, (φρσ. ἀρχ.), il menace ruine.

Πτωτικὸς, ή, όν, (Γρμτ.), qui concerne le cas. ||. (οὐσ.) πτωτικὸν (τὸ), le régime.

Πτωχαίνω, Μ.(θὰ) πτωχαίνω, appauvrir. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) devenir pauvre, s'appauvrir.

Πτωχεία (ἡ), pauvreté, θ.

Πτώχευσις, εως (ἡ), appauvrissement.

Πτωχεύω, Μ. εύσω, devenir pauvre, s'appauvrir.

Πτωχικὸς, ή, όν, qui convient à un pauvre. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Πτωχικὰ, ἐπίῤ., pauvrement.

Πτωχοκομεῖον (τὸ), dépôt de mendicité.

Πτωχὸς, ή, όν, pauvre; gueux. ||. » Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι,« (Εὐαγγ.), bien heureux les pauvres d'esprit.

Πτωχοτροφεῖον (τὸ), hospice pour les pauvres.

Πύγαργος (ὁ), κατὰ λέξ. cul-blanc, (διδακτ.) pygargue, (ὄνομα διαφόρων πτηνῶν ἢ τετραπόδων).

Πυγμαῖος, α, ον, pygmée, nain.

Πυγμαχία (ἡ), combat à coups de poing, pugilat.

Πυγμάχος (ὁ), athlète qui combat au pugilat, (Ἀγγλ.) boxeur.

Πυγμὴ (ἡ), poing.

Πυγολαμπὶς, ίδος (ἡ), ἔντ., ver-luisant.

Πύελος (ἡ), ἀρχ., bassin à laver les pieds; baignoire.

Πυθιονίκης, ου (ὁ), ἀρχ., vainqueur au jeux pythiens.

Πυθμὴν, ένος (ὁ), ἀρχ., fond; fondement; profondeur, θ.

Πυκνόνω, Μ. ώσω, rendre compacte, épaissir, serrer, resserrer. ||. πυκνώσατε ζυγούς, (εἶδ. στρτ. παραγγέλμ.)! serrez (vos rangs)!

Πυκνὸς, ή, όν, épais; compacte, dens; dru, pressé, serré. ||. τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, le fort du bois. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Πυκνὰ, ἀντὶ ἐπίῤ., d'une manière serrée (compacte), dru. ||. τοῦτο τὸ σιτάρι εἶνε σπαρμένον πολλὰ πυκνὰ, ce blé est semé bien dru (bien épais). ||. δέκα καταιβατὰ γραμμένα πυκνότατα, dix pages, écrites très-serrées.

Πυκνότης, ητος (ἡ), épaisseur, θ. densité, θ. (διδακτ.) compacité, θ.

Πύκνωσις, εως (ἡ), l'action d'épaissir (de rendre compacte), condensation, θ. resserrement.

Πύκτης, ου (ὁ), = Πυγμάχος.

Πύλη (ἡ), porte (d'une ville, d'un édifice), θ. ||. ἡ Ὑψηλὴ Πύλη (ἢ ἁπλῶς) ἡ Πύλη, la Sublime Porte (ou) la Porte.

Πυλὼν, ῶνος (ὁ), grand' porte, θ. portail, porche, θ.

Πυλωρὸς, (ὁ, ἡ), gardien (-enne) des portes, portier, concierge.

Πυξάκανθα, ης (ἡ), εἶδ. θάμν. ἀκανθ., buis épineux.

Πυξάρι (τὸ), κοιν. ἡ Πύξος, buis.

Πύξινος, η, ον, de buis, fait de buis.

Πυξὶς, ίδος (ἡ), boîte (de buis). ||. ἡ ναυτικὴ πυξὶς, la boussole, ἴδε καὶ Πολοδείκτης.

Πύξος (ἡ), δ., buis.

Πυοφύτης (ὁ), achores, croûtes de lait, gourme (des enfans), θ. rache, θ.

Πῦρ, πυρὸς (τὸ), feu. ||. πῦρ πνέει, φρσ. (μτφορ.), il jete feu et flamme. ||. ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρὶ, (παροιμ. ἀρχ.), après moi le déluge. ||. ἔγινε παρανάλωμα τοῦ πυρὸς, il fut la proie des flammes (d'un incendie), il fut dévoré par les flammes.

Πυρὰ (ἡ), bûcher.

Πυράγρα (ἡ), tenaille pour manier le fer ou autre objet dans le feu, pince (de forgeron etc), θ.

Πυράκανθα, ης (ἡ), εἶδ. θάμν. ἀκανθ., buisson ardent, arbre de Moïse.

Πυραλὶς, ίδος (ἡ), πτν., rouge-gorge.

Πυραμιδοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est en forme de pyramide, pyramidal.

Πυραμιδοειδῶς, ἐπίῤ., en forme pyramidale, en pyramide

Πυραμὶς, ίδος (ἡ), pyramide, θ.

Πυραύστης, ου (ὁ), papillon qui se brûle à la chandelle, papillon de nuit.

Πυργάκι (τὸ), κοιν. ἀντὶ-

Πυργίον (τὸ) καὶ

Πυργίσκος (ὁ), petite tour, tourelle, θ.
Πυργοποιΐα (ἡ), construction d'une tour (κυρ. de la tour de Babel), (συνκδχ.) confusion, θ. chaos.
Πύργος (ὁ), tour, θ. §. chateau.
Πύρεθρον (τὸ), φ., pyrethre.
Πυρετὸς (ὁ), fièvre, θ. ||. θέρμη πυρετοῦ, chaleur febrile. θ.
Πυρετώδης, ους (ὁ, ἡ), fiévreux; fébrile.
Πυρὴν, ῆνος (ὁ), noyau, pepin, grain de fruit.
Πύρινος, η, ον, de feu, igné. ||. κλαίει (χύνει) πύρινα δάκρυα, pleurer à chaudes larmes.
Πυρίπνοος-ους (ὁ, ἡ), qui respire le feu; qui vomit des flammes, ignivome. ||. ὄρη πυρίπνοα, montagnes ignivomes.
Πυρῖτις, ιδος (ἡ), poudre (à feu ou à tirer), θ.
Πυριτοθήκη (ἡ), magasin à poudre, (εἰς τὰ πλοῖα) soute aux poudres, θ. (ἁπλ.) les poudres. ||. ἄναψεν ἡ πυριτοθήκη, le feu prit aux poudres. 2) poire à poudre, fourniment (pour la chasse).
Πυρκαϊὰ (ἡ), incendie.
Πυροβολικὸν (τὸ), artillerie, θ.
Πυροβολιστὴς, οῦ (ὁ), artilleur; canonnier.
Πυροβόλος (ὁ, ἡ), qui jette du feu. ||. (οὐσ.) Πυροβόλον (ἐνν. ὅπλον), arme (bouche) à feu, pièce d'artillerie, canon, obusier, etc. §. (πλθ.) πυροβόλα, briquet, fusil.
Πυροβολῶ, Μ. ήσω, faire feu, tirer (sur ou contre q.).
Πυρολαβὶς, ίδος (ἡ), tenaille ou pincette pour remuer le feu.
Πυρολάτρης, ου (ὁ), adorateur du feu, ignicole.
Πυρόνω, Μ. ώσω, chauffer ou rougir au feu, échauffer jusqu' à l' incandescence; enflamer. ||. (αμτβτ. αὐτπθ.) se chauffer ou s' enflammer. ||. σίδηρον πυρωμένον, fer ardent (incandescent).
Πυροτέχνημα (τὸ), feu (pièce) d'artifice.
Πυρπόλησις, εως (ἡ), l'action de ravager par le feu (d'incendier).
Πυρπολικὸν (τὸ), (πλοῖον), brûlot.
Πυροτέχνης, ου (ὁ), artificier.
Πυρπολῶ, Μ. ήσω, ravager par le feu, embraser, incendier.
Πυῤῥούλας, α (ὁ), πτν., ἴδε Χειμωνιάτης.
Πύρωμα (τὸ), l'action de chauffer ou de rougir au feu, incandescence, θ.
Πυρωστιὰ (ἡ), chenet, trepied.
Πυτία (ἡ), presure, θ. caillette, θ.
Πυτίνη (ἡ), bouteille garnie d'une enveloppe d'osier, bouteille clissée, (χυδ.) dame-jeanne, θ.
Πυττάκι (τὸ), ἴδε Πιττάκι.
Πῦφ! (ἐπιφών. ἐκφράζον ἀποστροφὴν), pouah!
Πώγων, ωνος (ὁ), ἀρχ., barbe, θ.
Πωγωνοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte de la barbe, barbu, (διδακτ.) barbifère, (βτν.) barbigére.
Πωλαράκι (τὸ), poulichon, (ὑποκορ. τοῦ-
Πωλάρι (τὸ), κοιν. ὁ Πῶλος, poulain, petit poulain, (τὸ θηλ.) pouliche, θ.
Πώλησις, εως (ἡ), l' action de vendre, vente, θ. débit. ||. γίνεται (δὲν γίνεται) πώλησις, la vente va (ne va pas). ||. εἰς τοῦτο τὸ ἐργαστήριον γίνεται μεγάλη πώλησις, il se fait un grand débit dans cette boutique, ἴδε καὶ Πούλημα.
Πωλητήριον (τὸ), (κυρ. ἔγγραφον), contrat de vente.
Πωλητὴς, οῦ (ὁ), celui qui vend, vendeur, (τὸ θηλ.) venderesse.
Πωλοδάμνης, ου (ὁ), ἀρχ., celui qui dompte les jeunes chevaux, maquignon.
Πῶλος (ὁ), poulain, ἴδε Πωλάρι.
Πωλῶ (προφ. κοινῶς καθὼς καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Πουλῶ), Μ. ήσω, vendre; débiter. ||. πωλεῖ κρασὶ (ἔχει καπηλειὸν), il donne à boire. ||. ποῖον τὰ πωλεῖς αὐτά! (φρσ.), à qui vendez-vous vos coquilles? ||. ἄλλον πώλησέ τ' αὐτά! (φρσ.), portez vos coquilles à d'autres! ||. αὐταὶ αἱ πραγματεῖαι δὲν πωλοῦνται (δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ εὔκολον νὰ πωληθοῦν), ces marchandises-là ne sont pas vendables (sont invendables, ne sont pas de débit). ||. εἶνε καλὸς νὰ σὲ πωλήσῃ, σὲ πωλεῖ καὶ σ' ἀγοράζει, φρσ. (εἶνε ἀξιώτερός σου), il vous en revendrait, il vous vendrait à beaux deniers comptants.
Πῶμα (τὸ), τὸ Σκέπασμα (χύτρας, κιβωτίου κτλ.), couvercle.
Πώποτε, ἐπίῤ., jamais jusqu' à présent, jamais encore.
Πωρὶ (τὸ), κοιν. ὁ Πῶρος.
Ὠπρικὸν (τὸ), ἴδε Ὀπωρικόν.
Πώρινος, η, ον, fait de tuf.
Πωρόνω, Μ. ώσω, rendre dur et calleux; (μτφορ.) rendre insensible, endurcir. ||. πεπωρωμένος τὴν συνείδησιν, il a la conscience cuirassée.
Πῶρος (ὁ), pierre blanche et poreuse, tuf; grès; grisar.
Πώρωσις, εως (ἡ), l'action de durcir ou de s'endurcir, endurcissement (du cœur), insensibilité, θ. (μτνμ.) calus.
Πῶς; ἐπίῤ. Ἐρωτημ., comment? de quelle manière? par quel moyen? ||. πῶς εἶνε (εἰς τὴν ὑγείαν του); comment se porte-t-il? ||. πῶς τοῦτο; comment celà? 2) ἀντὶ Διατί. ||. πῶς δὲν ἦλθες ταχύτερα; que n'êtes-vous arrivé plus tôt? ||. πῶς δὲν τὸ ἔλεγες; que ne le disiez-vous? 3) Τρπ. (χωρὶς ἐρωτ.) comme, (οἰκ.) comme quoi. ||. ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα, voici comme l'affaire se passa. ||. ἔχει πῶς νὰ ζήσῃ, il a de quoi vivre. §. (καὶ Αἰτιολογ. ἀντὶ τοῦ Ὅτι) βλέπω πῶς ἔχετε δίκαιον, je trouve que vous avez raison. ||. (καὶ ἐνάρθρ.) ἀμεριμνῶ περὶ τοῦ πῶς, ne pas s'inquiéter du comment. ||. (καὶ θαυμασ.) πῶς ἔγινες! comme vous voilà fait! ||. πῶς μετεβλήθη! comme il est changé! ||. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) πῶς! καὶ πῶς! quoi! ||. καὶ πῶς, δὲν ὑπάρχει ἄλλο (; τόσον μόνον εἶνε); quoi! ce n'est que cela?

Πως, μόρ. ἐγκλιτ., de quelque (d'une certaine) manière, de quelque (en quelque) sorte, en quelque façon. ‖. οὕτω πως, d'une telle manière. ‖. μή πως, ἴδε Μήπως. ‖. ἄλλως πως, d'une autre manière. ‖. τοῦτο τὸ βουκολικόν πως διήγημα, cette espèce de pastorale.

Ρ

Ῥαβασάκι (τὸ), petit billet; (ἰδίως) billet-doux.
Ῥαβάσι (τὸ), billet.
Ῥαβδάκι (τὸ), baguette, θ. petite baguette, θ.
Ῥαβδὶ (τὸ), bâton, canne, θ.
Ῥαβδίζω, Μ. ίσω, battre avec une baguette, frapper de verges, donner la bastonnade, θ.
Ῥάβδος (ἡ), baguette, θ. verge, θ. bâton. ‖. ἡ — τοῦ Μωϋσέως (τοῦ Ἀαρὼν), la verge de Moïse (d'Aaron). ‖. ἡ ποιμαντικὴ —, le bâton pastoral, ἴδε Πατερίτσα.
Ῥαβδοῦχος (ὁ), qui porte un bâton; officier de police; licteur; massier, etc.
Ῥαβδοφόρος (ὁ,ἡ), qui porte un bâton, huissier (etc) armé d' une baguette.
Ῥάβδωμα (τὸ) καὶ
Ῥάβδωσις, εως (ἡ), rainure, θ. cannelure, θ. strie, θ.
Ῥαβδωτὸς, ή, ὸν, (ἐπὶ ὑφασμ.) rayé (en longueur); (ἐπὶ ςύλ.) cannelé, strié.
Ῥαβέντι (τὸ), ἰατρ., rhubarbe, θ.
Ῥαγὰς, άδος (ἡ), ἀρχ., crevasse, θ. fente, θ. (ἰδιαιτ. ἰατρ.) crevasse qui se forme aux lèvres (aux mains etc), rhagades.
Ῥαγδαῖος, α, ον, (κυρ. βροχὴ, pluie) violente, impétueuse, battante, (qui tombe) à verse, lavasse, θ.
Ῥαγίζω, Μ. ίσω, fêler. ‖. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se fêler, se crevasser. ‖. ἐῤῥάγισε τὸ ποτῆρι, le verre s'est fêlé. §. (καὶ μτνμ.) ῥαγίζει ἡ καρδιά μου, mon cœur se brise.
Ῥάγισμα (τὸ), fêlure, θ.
Ῥαδίκι (τὸ), φ., chicorée (sauvage), θ.
Ῥαδιουργία (ἡ), intrigue, θ. menées, θ. πλθ. cabale, θ.
Ῥαδιουργὸς (ὁ, ἡ), intriguant.
Ῥαδιουργῶ, Μ. ήσω, intriguer, cabaler.
Ῥαθυμία (ἡ), ἀρχ., indolence, θ. paresse, θ. nonchalance, θ.
Ῥάθυμος (ὁ, ἡ), indolent, paresseux, nonchalant.
Ῥαθυμῶ, Μ. ήσω, être indolent, vivre dans la paresse.
Ῥαίνω, Μ. (θὰ) ῥάνω, =ῥαντίζω. §. (ἰδιαιτ.) faire pleuvoir (jeter) sur les nouveaux-mariés des pièces de monnaie (des bombons etc).
Ῥακενδύτης, ου (ὁ), couvert de haillons, déguenillé, dépénaillé.
Ῥακὶ (τὸ), eau de vie, θ. brandevin, rogomme.
Ῥακοπότηρον (τὸ), verre à liqueur (à ratafia), petit verre.
Ῥακοπωλεῖον (τὸ), la boutique du rogomiste.
Ῥακοπώλης, ου (ὁ), qui vend du rogomme, rogomiste.
Ῥάκος, ους (τὸ), lambeau, haillon, guenille, θ. loque, θ. drapeau, chiffon, guenillon.
Ῥάκωσις, εως (ἡ), ἰατρ., rhacosis.
Ῥάμμα (τὸ), fil (à coudre). ‖. κόπτω τὸ ῥάμμα (τὴν κλωστὴν) μετά τινος, φρσ., (διαλύω τὴν φιλίαν), rompre la paille avec q. ‖. ἀπὸ ῥάμμα 'ως βελόνι, παροιμ., (καταλεπτῶς), de fil à aiguille.
Ῥαμνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble au nerprun, ramnoïde, ramné. ‖. (οὐσ.) ῥαμνοειδὲς, εἶδος δένδρου, faux nerprun, saule épineux, argousier.
Ῥάμνος (ἡ), εἶδ. θάμν. ἀκανθ. rhamnus, nerprun.
Ῥάμφος, ους (τὸ), bec d'oiseau
Ῥανὶς, ίδος (ἡ), goutte, θ.
Ῥαντίζω, Μ. ίσω, asperger, arroser, répandre autour.
Ῥάντισμα (τὸ) καὶ
Ῥαντισμὸς (ὁ), l'action d'asperger, aspersion, θ. ‖. τὸ βάπτισμα τῶν Λατίνων γίνεται διὰ ῥαντισμοῦ ἢ δι' ἐπιχύσεως, le baptême de l'Eglise de Rome se fait par infusion ou par aspersion.
Ῥὰξ, ῥαγὸς (ἡ), grain de raisin, ἴδε καὶ Ῥῶγα.
Ῥαπίζω, Μ. ίσω, donner (appliquer) un soufflet, souffleter, claquer, (εἰρων.) couvrir la joue à q.
Ῥάπισμα (τὸ), soufflet, (οἰκ.) claque, θ.
Ῥαπτάδικον (τὸ), boutique de tailleur, θ.
Ῥάπτης, ου (ὁ), tailleur.
Ῥαπτικὸν (τὸ), ce qu'on paie au tailleur, façon, θ.
Ῥαπτὸς, ή, ὸν, cousu.
Ῥάπτρια (ἡ), couturière, θ.
Ῥάπτω, Μ. ῥάψω, coudre. ‖. πρέπει νὰ ῥαφθῇ μὲ μετάξι, il doit être cousu avec de la soie. ‖. (μτνμ.) 'μμάτια ῥαμμένα, (ὁποῖα τὰ τῶν Κινέζων), des yeux bridés.
Ῥάσον (τὸ), serge, rase; froc, haire, θ. ‖. ἐφόρεσε τὰ ῥάσα, (ἔγινε μοναχὸς), il prit l'habit (le froc).
Ῥασοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte le froc, moine, (κυρ.) frère lai.
Ῥαφὶς, ίδος καὶ
Ῥάφανος (ἡ), φ., rave, θ. radis, raifort.
Ῥαφὴ (ἡ), couture, θ. (ἀνατομ. καὶ βτνκ.) souture, θ. ‖. αἱ ῥα-

φαὶ τοῦ κρανίου, (Ἀνατομ.), les soutures du crâne. ||. φόρεμα χωρὶς ῥαφὴν, une robe sans couture.
Ῥαφὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ., aiguille (à coudre), θ.
Ῥάχη (ἡ), dos. ||. ῥάχην μὲ ῥάχην, dos à dos. ||. τοῦ ἐγύρισε τὴν ῥάχιν, il lui a tourné le dos. ||, δεῖξέ μας τὴν ῥάχιν σου, (φρσ.), (φεῦγε), montrez-nous les talons. ||. σηκόνει ἡ ῥάχη του, (εἶνε πλούσιος ἢ ἰσχυρὸς, ἐπομένως, ἀντέχει εἰς δαπάνην ἢ καταδρομὴν), il a bon dos. ||. τὸν τρώγει ἡ ῥάχη του, (φρσ.), δίδει αἰτίαν νὰ τὸν δείρουν, le dos (la peau) lui démange.
Ῥαχητιάζω, Μ. άσω, devenir noué (rachitique); tomber en chartre.
Ῥαχῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), rachitisme.
Ῥαχιτικὸς, ἡ, ον, rachitique, noué.
Ῥαχοκόκκαλον (τὸ), épine du dos ou dorsale, échine, θ.
Ῥάψιμον (τὸ), couture, θ. ||. βελόνας τοῦ ῥαψίματος, des aiguilles à coudre. ||. τί ἀχρεῖον ῥάψιμον! quelle vilaine couture! ||. μανθάνει ῥάψιμον, elle apprend la couture.
Ῥεβίθι (τὸ), = Ῥοβίθι.
Ῥεῖθρον (τὸ), courant (cours) d'eau, ruisseau.
Ῥέκτης ‹ῥέζω›, ου (ὁ), ἀρχ., actif, agissant.
Ῥεμβασμὸς (ὁ), ἀρχ., incertitude, θ. distraction, θ. divagation, θ. (ἀσκητ.) évagation, θ.
Ῥέμβομαι (χωρὶς Μ.), être distrait (rêveur, préoccupé), n'avoir pas de plan (d'idée fixe), rêver; divaguer. ||. ὁ Ῥεμβόμενος τοῦ Λαβρουϋέρου, le Distrait du Labruyère.
Ῥεμβώδης, ους (ὁ, ἡ), rêveur, distrait.
Ῥεπάνι (τὸ), κοιν. ἡ Ῥάφανος.
Ῥεπανίδα (ἡ), κοιν. ἡ Ῥαφανὶς (κυρ. ἡ ἀγρία), raiponce, θ. navette, θ. raifort sauvage etc.
Ῥέπω, Μ. ῥέψω, pencher; avoir du penchant; tendre à.
Ῥετσινάτος, η, ον, (κυρ. ἐπὶ οἴνου) mêlé de résine, résiné.
Ῥετσίνι (τὸ), κοιν ἡ Ῥητίνη.
Ῥεύγομαι, Μ. (θὰ) ῥευθῶ, avoir des rapports, faire un rot (des rots), roter. ||. ῥεύγομαι τὸ σκόρδον (τὸ λουκάνικον) ὅ,που ἔφαγα, l'ail (le boudin) que j'ai mangé me revient.
Ῥεῦμα (τὸ), courant (d'eau); rapide; cours. ||. τὸ πλοῖον ἐφέρετο μὲ τὸ ῥεῦμα, le bateau allait à vau-l'eau. 2) (ἰατρ.) rhume; fluxion, θ. écoulement humoral.
Ῥευματικὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport aux fluxions (aux rhumes) ou qui en souffre, rhumatique, rhumatismal.
Ῥευματισμὸς (ὁ), fluxion, θ. rhumatisme.
Ῥεῦσις, εως (ἡ), écoulement.
Ῥευστὸς, ἡ, ὸν, fluide, coulant. ||. τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἀὴρ εἶνε σώματα ῥευστὰ, l'eau et l'air sont des corps fluides. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) τὸ ἠλεκτρικὸν ῥευστὸν, le fluide électrique. ||. (ἢ ἀπολ.) τὸ ῥευστὸν, la fluidité.
Ῥεύτης, η (ὁ), gouttière, θ. larmier, égout; gargouille, battelement.
Ῥέψιμον (τὸ), rot, rapport, éructation, θ.
Ῥέω, Μ. ῥεύσω, couler; découler; s'écouler; ruisseler, ὅρ. ἴδε Τρέχω. ||. » γῆ ῥέουσα μέλι καὶ γάλα, « (Γρφ.), une terre découlante de lait et de miel.
Ῥηθεὶς, εῖσα, ἐν, (ἀνμλ.) πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Λέγω.
Ῥηκτὸς ‹ῥήγνυμι›, ἡ, ὸν, (ἀρχ.), susceptible d'être rompu (brisé etc).
Ῥῆμα (τὸ), ἀρχ., parole, mot; §. (συνήθ. γρμτ.) verbe.
Ῥηματικὸς, ἡ, ὸν, (Γρμτ.), verbal. ||. τὰ ῥηματικὰ ἢ μετοχικὰ ἐπίθετα συγχέονται ἐνίοτε (εἰς τὸ Γαλλικὸν) μὲ τὰς ἐνεργητικὰς μετοχὰς, on confond quelquefois les adjectifs verbaux avec les participes présents.
Ῥῆξις, εως (ἡ), déchirement, rupture, θ. (Νμ.) bris; effraction, θ. ||. ῥῆξις σφραγίδος, bris de scellé. ||. » ἐὰν ἡ κλοπὴ ἐγένετο δι' ἐξωτερικῆς ἢ ἐσωτερικῆς ῥήξεως, (Δικονμ.), si le vol a été commis par effraction extérieure ou intérieure. 2) (συνκδχ.) rupture, θ. rixe, θ. ||. κατήντησαν εἰς ῥῆξιν, ils en sont venus à une rupture.
Ῥῆσος (ὁ), ζ., loup-cervier; guepard; once; rich.
Ῥῆσις, εως (ἡ), locution, θ. phrase, θ. passage (d'un auteur), citation, θ.
Ῥητίνη (ἡ), résine, θ. poix résine, θ. galipot (κυρ. τ. Τσάμ-σακιζί).
Ῥητινοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a l'apparence de la résine, résiniforme, résinoïde.
Ῥητινώδης, ους (ὁ, ἡ), résineux.
Ῥητορεία (ἡ), éloquence oratoire, θ. déclamation, θ.
Ῥητορεύω, Μ. εύσω, parler comme orateur ou en déclamateur (avec pompe et emphase); déclamer.
Ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, relatif à l'art oratoire, rhétorique, oratoire. ||. ἡ ῥητορικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art oratoire, la rhétorique.
Ῥητορικῶς, ἐπίρ., en rhéteur, en orateur, suivant les règles de la rhétorique, oratoirement.
Ῥητὸς, ἡ, ὸν, expressément énoncé (désigné), explicite, exprès, formel. §. qui peut se dire, qui n'est pas secret (à taire). ||. εἰς ἡμέραν ῥητὴν, à un jour fixé. ||. εἶχε ῥητὴν παραγγελίαν νὰ.., il avait mission expresse de... ||. κατὰ ῥητὴν διαταγὴν τῆς Α. Μ., par ordre exprès de S. M. ||. κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ νόμου, par une disposition formelle de la loi. ||. ῥητὰ ἢ ἄρρητα, (φρσ.), tout ce qu'on doit dire et tout ce qu'on doit taire. ||. (οὐσ.) ῥητὸν, passage (d'un auteur), citation, θ. sentence, θ.
Ῥήτρα (ἡ), clause, θ.
Ῥήτωρ, ορος (ὁ), orateur. §. rhéteur.
Ῥητῶς, ἐπίρ., en termes clairs et positifs, en termes exprès.

expressément, formellement, explicitement.

Ῥηχὸς, ή, όν, plat ; bas, qui n'a pas de profondeur. ||. ἡ θάλασσα εἶνε ῥηχὴ εἰς τοῦτο τὸ μέρος, la mer est basse en cet endroit. ||. (κυρ.) Ῥηχὰ (ἐνν. μέρη ἢ ὕδατα), bas-fonds, basses.

Ῥίγανη (ἡ), (κοιν.) ὁ Ὀρίγανος.

Ῥῖγος, ους (τὸ), frison causé par le froid, (κυρ.) frisson de la fièvre. ||. ἔχει ῥῖγος, il a (il est dans) le frisson. ||. τὸν ἔπιασε ῥῖγος, le frisson l'a pris.

Ῥίζα, ης (ἡ), racine, θ. §. (συνκδχ.) pied (d'arbre). ||. ἔχει διακόσιαις ῥίζαις δένδρα, il a deux cent pieds d'arbres. ||. μία ῥίζα βασιλικοῦ (ἀγκινάρας), un pied de basilic (d'artichaut). ||. (μτνμ.) μοῦ ἔβγαλε τὸ 'δόντι, πλὴν μοῦ ἄφησε μίαν ῥίζαν, il m'a arraché une dent, mais il m'en a laissé un chicot. ||. ἡ ῥίζα τοῦ βούζωνος (τοῦ σπυρίου), le bourbillon. §. (καὶ μτφορ.) κόπτω τὸ κακὸν ἀπὸ τὴν ῥίζαν, couper la mal à racine, couper pied à un abus.

Ῥιζάρι (τὸ), κοιν. τὸ Ἐρυθρόδανον, φ., garance, θ.

Ῥιζηδὸν, ἐπίῤ., avec toute la racine, radicalement.

Ῥιζικὸς, ή, όν, radical.

Ῥιζοβολῶ, Μ. ήσω, pousser des racines, raciner.

Ῥιζοβοῦνι (τὸ), κοιν. οἱ Πρόποδες ὄρους, ἡ Ὑπώρεια, pied de la montagne.

Ῥιζόνω, Μ. όσω, prendre racine, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) s'enraciner, invétérer, s'invétérer. ||. δὲν πρέπει τις ν' ἀφίνῃ τὰς προλήψεις (τὰς καταχρήσεις κτλ.) νὰ ῥιζόνουν, il ne faut pas laisser enraciner les préjugés (les abus etc).

Ῥίζωμα (τὸ), καὶ

Ῥίζωσις, εως (ἡ), l'action de prendre racine, pousse des racines.

Ῥιμάδα (ἡ), chanson diffamatoire, θ. satyre, brocard, libelle.

Ῥινεγχύτης, ου (ὁ), ἐργαλ. (χειρουργ.), instrument chirurgical pour faire des injections dans le nez.

Ῥίνη (ἡ), εἶδ. ἰχθ., miraillet, raie bouclée, θ. ange, angelot.

Ῥινηλασία (ἡ), l'action de suivre à la piste (au flair).

Ῥινηλατῶ, Μ. ήσω, chasser avec le nez, suivre au flair (à la piste).

Ῥινὶ (τὸ), ἐργαλ., lime, θ.

Ῥινίζω, Μ. ίσω, polir avec la lime, limer.

Ῥίνισμα (τὸ), l'action de limer, limure, θ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) limaille, θ. ||. τὰ ῥινίσματα τοῦ σιδήρου εἶνε ἰατρικὸν, la limaille de fer est un remède.

Ῥινόκερως, ωτος (ὁ), ζ., rhinocéros.

Ῥινόμακτρον (τὸ), ἀρχ., mouchoir.

Ῥινότμητος (ὁ, ἡ), qui a le nez coupé.

Ῥιπὴ (ἡ), ἀρχ., projection (impulsion) d'un corps ; élan ; coup ; vol ; jet, etc. ||. ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ, coup (clin) d'œil. ||. ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, en un clin d'œil, en moins de rien, en un tour de main.

Ῥιπίζω, Μ. ίσω, mettre en mouvement, agiter (l'air), souffler, (μτφορ.) exciter, ἴδε Ἀναῤῥιπίζω.

Ῥιπὶς, ίδος (ἡ), éventail ; éventoir.

Ῥίπτω, Μ. ῥίψω, jeter. ||. ῥίπτω κάτω, mettre à bas, abattre, terrasser. ||. τὸν ἔῤῥιψε τὸ ἄλογον, il l'a demonté. ||. ὁ ἀμαξηλάτης μᾶς ἔῤῥιψε, le cocher nous a versés. ||. ῥίπτω πλοῖον (νεωστὶ ναυπηγηθὲν) εἰς τὴν θάλασσαν, lancer un vaisseau à la mer. ||. ἔῤῥιψε τὸ πλοῖόν του ἔξω, μᾶς ἔῤῥιψεν ἔξω, il échoua son bâtiment, il nous échoua. ||. ῥίπτω μακρὰν, ἴδε Τινάζω (2). ||. ῥίπτω σαγίτταν (φυσέκια κλ.), tirer de l'arc (des fusées etc). ||. (καὶ ἀπολ.) ῥίπτω (ἀδειάζω τὸ ὅπλον μου) εἰς τὸν ἀέρα, tirer en l'air. ||. ῥίπτω εἰς τὸ σημάδι, tirer au blanc (à la cible). ||. ῥίπτω τὰ χαρτιὰ (νὰ ἰδῶ τὴν τύχην μου), tirer les cartes. ||. (εἰς τὸ τάβλι) ἔῤῥιψε τέσσαρα, πέντε κτλ., il a amené un quatre, un cinq etc. ||. ῥίψε ('βγάλε) τὸ σπαθί σου, allez-vous en de vôtre trèfle. §. (μτν.) ῥίπτω 'μματιαῖς, lancer des œillades. §. (καὶ μτφορ.) ῥίπτω τὸ σφάλμα εἰς ἄλλον, rejeter la faute sur un autre. ||. ἔῤῥιψαν κάτω ὅλα τὰ προνόμια, ils mirent tous les privilèges à bas. §. τὰ ἔχει ῥηχμένα (ἐνν. τὰ αὐτιά του), il a l'oreille basse.

Ῥὶς, ῥινὸς (ἡ), nez.

Ῥίψιμον (τὸ), l'action de jeter, (κυρ. ἐπὶ λιθοβολ.) jet.

Ῥιψοκινδυνεύω, Μ. εύσω, affronter (braver) le danger, hasarder, risquer, se hasarder; aventurer.

Ῥιψοκίνδυνος (ὁ, ἡ), téméraire, hardi ; hasardeux, aventureux.

Ῥόβη (ἡ) καὶ

Ῥόβι (τὸ), κοιν. ὁ Ὄροβος.

Ῥοβίθι (τὸ), κοιν. ὁ Ἐρέβινθος, pois chiche, pois gris.

Ῥοβιθιὰ (ἡ), la plante du pois chiche.

Ῥοδακινέα (ἡ), δ., pêcher.

Ῥοδάκινον (τὸ), 'πωρ., pêche, θ. duracine, θ. (ἓν εἶδος ὀνομάζεται) pavie ἢ brougnon (τὰ Τουρκ. Παπάτια, καὶ τούτων πάλιν ἓν ἄλλο εἶδος) presse (τὰ κατακίτρινα)

Ῥοδάνι (τὸ), rouet. ||. ἡ γλῶσσά του 'πάγει 'σὰν ῥοδάνι, (φρσ.), la langue lui va comme un claquet de moulin.

Ῥοδανίζω, Μ. ίσω, dévider (par le moyen du rouet), bobiner.

Ῥοδάνισμα (τὸ), l'action de dévider etc.

Ῥοδὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ., pillule odorante faire de roses, pastille de roses, θ.

Ῥοδοδάφνη (ἡ), θάμν., laurier-rose καὶ (μονολεκτ.) laurose, rosage, rosagine, θ. oléandre.

Ῥοδοζάχαρη (ἡ), conserve de roses, θ.

Ῥοδοκόκκινος, η, ον, qui a un teint de roses, vermeil.

Ῥοδόμελι (τὸ), miel rosat.

Ῥόδον (τὸ), ἄνθ., rose, θ. ||. κά-

θε ῥόδον ἔχει ἀγκάθι, (παροιμ.), pas de rose sans épines. ||. τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου της, (μτνμ.), les roses de son teint.
'Ροδόσταγμα (τὸ), eau-rose (ou) de rose, θ.
'Ροδόχρους (ὁ, ἡ), rose, qui est couleur de rose. ||. ταινία ῥοδόχρους, du ruban rose (couleur de rose). ||. (καὶ ὡς οὐσ.) τὸ ῥοδόχρουν (χρῶμα) τέρπει τὴν ὅρασιν, le rose plaît à l'œil.
'Ροδωνιὰ (ἡ), ἀρχ. ἡ Τριανταφυλλιά, rosier.
'Ρόζος (ὁ), nœud (d'arbre); durillon, callosité, θ.
'Ροὴ (ἡ), courant (cours) d'eau; flux, écoulement.
Ροιὰ (ἡ), δ. grenadier.
'Ροΐδι (τὸ), 'πωρ., ἴδε 'Ρῶδι.
'Ροῖζος (ὁ), ἀρχ., bruit aigu (produit par le mouvement rapide d'un corps); sifflement (d'une flèche qui fend l'air).
'Ρόκα (ἡ), ἐργαλ., quenouille, θ. 2) (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτν.) τὸ φυτ. Εὔζωμον.
'Ροκάνι (τὸ), ἐργαλ., rabot, varlope, θ. erminette, θ.
'Ροκανίδι (τὸ), planure, θ.
'Ροκανίζω, Μ. ίσω, raboter, passer le rabot sur. 2) (μτνμ.) = Κοκκαλίζω, ronger. ||. καὶ ἐκεῖ τὰ λέγομεν ῥοκανίζοντες κ̓ κάτι τι, et là nous parlerons de nos petites affaires, en cassant une croûte.
'Ροκάνισμα (τὸ), l'action de raboter.
'Ροκοκέφαλον (τὸ), la tête de la quenouille.
'Ρομβοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la figure d'un rhombe, rhomboïdal. ||. (οὐσ.) 'Ρομβοειδὲς, (Μθμτ.), le rhomboïde.
'Ρομβοειδῶς, ἐπίῤ., en losange.
'Ρόμβος (ὁ), sabot; rouet; (γεωμετρ.) losange, θ. rhombe.
'Ρομφαία (ἡ), sabre longue et large, glaive, θ.
'Ροπαλοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une massue, (διδακτ.) clavé, clavellé, claviforme.
'Ρόπαλον (τὸ), massue, θ. rondin, gourdin.
'Ροπαλοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte une massue; (Λτν.) clavigère.

'Ροπὴ (ἡ), impulsion, θ. §. penchant, propention, θ. pente, θ. ἴδε καὶ Τάσις. ||. ἡ ἔμφυτος ῥοπὴ, ἴδε 'Ορμή.
'Ρόπτρον (τὸ), marteau (d'une porte), heurtoir.
'Ροῦδι (τὸ), κοιν. ὁ 'Ροῦς, φ., sumac, vinaigrier.
'Ρουθοῦνι (τὸ), κοιν. ὁ 'Ρώθων.
'Ρουμπίνι (τὸ), πέτρ. πολύτ., rubis.
'Ροῦς, ῥοὸς (ὁ), cours (courant) d'eau. ||. ὁ ῥοῦς τοῦ ποταμοῦ, le cours du fleuve. ||. κατὰ ῥοῦν, suivant le cours de l'eau; (μτφορ.) à souhait. ||. ὁ φυσικὸς ῥοῦς τῶν πραγμάτων, le cours (le fil) naturel des choses. ||. ἀκολουθῶ τὸν ῥοῦν τῶν περιστάσεων, suivre le (aller au) fil de l'eau. ||. ὅλα τοῦ ἦλθον κατὰ ῥοῦν, toutes choses lui ont été propices, tout lui réussit (καὶ ποιητικώτ. lui rit), (κ̓ παροιμ.) il a vent et marée. 2) εἶδ. φυτ., ἴδε 'Ροῦδι.
'Ρούφημα (τὸ), l'action de humer.
'Ρουφηματιὰ (ἡ), gorgée, θ. trait. ||. πίνει τρεῖς ῥουφηματιαὶς, il en boit trois petits traits.
'Ρουφηκτὰ, ἐπίῤ., en humant.
'Ρουφηκτὸς, ἡ, ὸν, ἴδε 'Ροφητός.
'Ρουφηξιὰ (ἡ), = 'Ρουφηματιά.
'Ρουφῶ, κοιν ἀντὶ 'Ροφῶ.
'Ρουχικὰ (τὰ), hardes, θ. πλθ. garde-robe, θ.
'Ροῦχον (τὸ), (ἐν γέν.) = Φόρεμα. ||. (συχν. εἰς τὸ πλθ.) ῥοῦχα (τὰ πλυνόμενα), linge. ||. δίδω τὰ ῥοῦχά μου εἰς τὴν πλύστραν, donner son linge à la blanchisseuse. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ Τσόχα, drap.
'Ροφητὸς, ἡ, ὸν, qui peut être humé. ||. αὐγὰ ῥοφηκτὰ, des œufs à la coque.
'Ροφὸς (ὁ), κοιν. ἀντὶ 'Ορφὸς, (ἰχθ.).
'Ροφῶ, Μ. ήσω, humer; (ἐπὶ ἀψύχ.) absorber, ἴδε 'Απορροφῶ. ||. ἐρούφηξα δύο αὐγὰ νωπὰ, j'ai humé (gobé) une couple d'œufs frais.
'Ροχαλητὸν (τὸ), ronflement; râle (κυρ. τοῦ ψυχοῤῥαγοῦντος).

||. τὸ ῥοχαλητόν του εἶνε ἀνυπόφερτον, c'est un ronfleur insupportable.
'Ροχαλίζω, Μ. ίσω, ronfler; râler (κυρ. ἐπὶ ψυχοῤῥαγοῦντος).
'Ρόχαλον (τὸ), crachat.
'Ρωάδης, ους (ὁ, ἡ), coulant, fluide, liquide, aqueux.
'Ρυάκιον (τὸ), petit ruisseau, filet d'eau, (ὑποκορ. τοῦ-
'Ρύαξ, ακος (ὁ), courant d'eau, ruisseau.
'Ρυὰς, άδος (ἡ), (κυρ. ἄμπελος) vigne qui coule.
'Ρύγχος, ους (τὸ), museau; (ἰδιαιτ. ἐπὶ χοίρου), groin (κ̓ τὸ τοῦ ἀγριοχοίρου) boutoir.
'Ρυζάλευρον (τὸ), farine de riz.
'Ρύζι (τὸ), riz.
'Ρυζόγαλον (τὸ), riz au lait.
'Ρυθμίζω, Μ. ίσω, régler, arranger, mettre en harmonie; (μουσικ.) cadencer.
'Ρύθμισις, εως (ἡ), l'action de régler (etc).
'Ρυθμὸς (ὁ), rhythme; (μουσ.) mesure, θ. cadence, θ. (μτνμ.) harmonie, θ. proportion, θ. arrangement.
'Ρυορινάρι (τὸ), 'ψ., rouget; frangolin.
'Ρυκάνη (ἡ), ἀρχ. τὸ 'Ροκάνι.
'Ρυκανίζω, Μ. ίσω, ἀρχ., ἀντὶ 'Ροκανίζω.
'Ρυκάνισμα (τὸ), = 'Ροκάνισμα.
'Ρύμη (ἡ), ἀρχ., vitesse (impétuosité) d'un corps en mouvement; (μτφορ.) emportement (de la passion). 2) quartier (d'une ville), rue, θ.
'Ρυμὸς (ὁ), ἀρχ., timon (de la voiture etc).
'Ρυμοτομία (ἡ), allignement (percement) d'une rue ou de rues.
'Ρυμοτομῶ, Μ. ήσω, aligner (une rue ou des rues), percer une rue. ||. ὁδὸς καλῶς (εὐρυχώρως) ἐῤῥυμοτομημένη, une rue bien (largement) percée.
'Ρυμουλκία (ἡ), l'action de haler (un bateau), halage; remorque, θ. ||. σχοινίον πρὸς ῥυμουλκίαν, cordelle, θ.
'Ρυμουλκῶ, Μ. ήσω, haler (un bateau), haler à la cordelle; donner la remorque, remor-

quer; ||. αἱ λέμβοι ἀναπλέουσι τὸν ποταμὸν ῥυμουλκούμεναι, les barques remontent le fleuve à la cordelle.
Ῥύομαι, Μ. ῥύσομαι, (ἀρχ.), tirer du danger, sauver, délivrer, affranchir.
Ῥυπαρία (ἡ), saleté, θ. malpropreté, θ. (μτφορ.) sordide avarice, θ. vilenie, θ. lésinerie, θ.
Ῥυπαρὸς, ά, ὸν, sale, salaud, malpropre; (μτφορ.) sordidement avare, crasseux, sordide, vilain, livré à la lésine. ||. εἶνε πολλὰ ῥυπαρὸς, il est d'une grande saleté ou lésinerie, (χυδ.) il est vilain comme lard jaune.
Ῥυπαρότης, ητος (ἡ), = Ῥυπαρία.
Ῥύπος (ὁ), saleté, θ. ordure, θ. crasse, θ. souilllure, θ.
Ῥύσις, εως (ἡ), = Ῥοή. ||. (συνήθ.) ῥύσις αἵματος, = Αἱμόῤῥοια.
Ῥυτιδόνω, Μ. όσω, rider, (ϗ μσ. αὐτπθ.) se rider.
Ῥυτίδωσις, εως (ἡ), l'état d'un corps ridé.
Ῥυτὶς, ίδος (ἡ), ride, θ. §. rugosité, θ.
Ῥᾶγα (ἡ), κοιν. ἡ Ῥὰξ, grain de raisin. §. (μτνμ.) ἡ—τοῦ βυζιοῦ, le bout (le bouton) de la mamelle (du sein, du teton), mamelon, tetin ϗ tette (κυρ. τῶν ζώων), trayon (ἰδίως τῶν ἀμελγομένων). ||. δὲν ἔχει ῥῶγαν, elle n'a pas de bout. 2) εἶδ. αραχν., tarentule, θ.
Ῥῶδι (τὸ), 'πωρ. grenade, θ.
Ῥωδιὰ (ἡ), δ., grenadier.
Ῥώθων, ωνος (ὁ), narine, θ.
Ῥωμαλέος, α, ον, fort de corps, robuste, vigoureux.
Ῥωμαλεότης, ητος (ἡ), force (du corps), vigueur, θ.
Ῥώμη (ἡ), force (du corps ou d'âme).
Ῥωποπώλης, ου (ὁ), marchand de menus objets (de clinquant, d'oripeau, etc); mercier.
Ῥῶπος (ὁ), menue marchandise; clinquant, oripeau, etc. 2) pacotille, θ.

Σ

Σάβανον (τὸ), drap mortuaire, linceul.
Σαβανόνω, Μ. όσω, ensevelir.
Σαβάνωμα (τὸ), ensevelissement.
Σάββατον (τὸ), samedi; (κατὰ τοὺς Ἑβρ.) sabbat, jour du sabbat. ||. τὸν μῆνα 'που δὲν ἔχει σάββατον, (παροιμ.), la semaine des trois jeudis, aux calandes grecques.
Σαβοῦρα (ἡ), lest. ||. τὸ πλοῖον ἐπέστρεψε (ἀνεχώρησε) μὲ μόνην τὴν σαβοῦραν, (χωρὶς νὰ φορτώσῃ), le navire est parti (retourné) sur son lest.
Σαβουρόνω, Μ. όσω, lester. ||. (μτνμ.) τὴν ἐσαβούρωσα καλὰ, (ἐχόρτασα), je me suis bien lesté (l'estomac).
Σαβούρωμα (τὸ), l'action de lester, lestage.
Σαγηνεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), prendre au filet ϗ (μτφορ.) comme dans un filet; traquer (comme une bête fauve).
Σαγήνη (ἡ), grand filet pour pêcher, seine, θ.
Σαγιάκι (τὸ), saie. θ. serge, θ. §. (ἐν γέν.) bure, θ.
Σάγισμα (τὸ), couverture (d'un cheval), θ.
Σαγίττα (ἡ), κοιν. τὸ Βέλος, flèche, θ. trait. 2) ἡ (ὑφαντ.) Κερκὶς, navette, θ. 3) (ἀνατομ.) ἡ—τοῦ ποδὸς, le péroné.
Σαγιττειὰ (ἡ), coup de flèche. 2) εἶδ. 'φειδ., serpent aurore ou ombre, jaculateur, trait, dard.
Σαγιττεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Τοξεύω, lancer des flèches, darder.
Σαγιττοθήκη (τὸ), ἴδε Φαρέτρα.
Σάγμα (τὸ), ἀρχ., charge (des bêtes de sommes), θ. bagage.
Σαγμάριον (τὸ), bât.
Σάγος (ὁ), ἀρχ., τὸ Σαγιάκι, saie, θ.
Σαγῶνι (τὸ), κοιν. ἡ Σιαγών.
Σαθρὸς, ά, ὸν, gâté, pourri, usé, vieux, faible, débile, fragile, frêle; (μτφορ.) frivole, futile; insoutenable, vain. ||. σαθρὰ ὑγεία, santé délabrée (frêle).
Σαθρότης, ητος (ἡ), état de vetusté, faiblesse, θ. débilité, θ. (μτφορ.) futilité, θ.
Σακκὶ (τὸ), sac, poche (κυρ. τὸ μεγάλον), θ. ||. ἀπὸ κακὸν χρεωφειλέτην καὶ σακκὶ μὲ ἄχυρα, ἴδε Χρεωφειλέτης.
Σακκοῤῥάφα (ἡ), carrelet, aiguille à emballer, θ.
Σάκκος (ὁ), sac, ἴδε Σακκί. ||. ὁ—τοῦ ταχυδρομείου, la malle du courier. 2) (ἄμφ. ἀρχιερ.) dalmatique (d' un archevêque), θ. ||. ὁ σάκκος τῶν ἀρχιεπισκόπων ἔχει σχῆμα σταυροῦ, καὶ εἶνε ἀνοικτὸς εἰς τὰ πλάγια, la dalmatique des archevéques a la forme d'une croix, et elle est ouverte sur les côtés.
Σακκοῦλα (ἡ) καὶ
Σακκοῦλι (τὸ), sachet; bourse, θ. ||. τὸ—τῶν ὄρχεων, (ἀρχ. ὁ ὄσχεος), la bourse, le scrotum.
Σακκουλιάζω, Μ. άσω, ensacher, embourser. 2) (συχνότ. ἐπὶ φορεμ.) faire ou avoir des poches; bailler. ||. (αὐτὸ τὸ φόρεμα) σακκουλιάζει, il fait des poches.
Σακκουλίτσα (ἡ), petite bourse, (οἰκ.) boursicaut.
Σάκχαρι (τὸ), ἀρχ. ἡ Ζάχαρι, sucre.
Σακχάρινος, η, ον, ἴδε Ζαχαρένιος.

Σαλάχι (τὸ), 'ψ., pastenaque, ἴδε Σέλαχος.

Σάλευμα (τὸ), mouvement.

Σαλεύω, Μ. εύσω, mouvoir, remuer, (ἀμτβτ.) bouger, remuer, se remuer. ||. δὲν σαλεύει οὔτε χέρι οὔτε πόδι, (δὲν σαλεύει ὁλότελα, εἶνε ἀκίνητος). il ne remue ni pied ni patte. ||. τὸ ἔμβρυον σαλεύει εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, l'enfant remue dans le ventre de sa mère. ||. σάλευσε (ἀλλ. κουνήσου) ὀλίγον, (κάμε, προσπάθησε καὶ σὺ κἄτι τί), remuez (secouez, tremoussez)-vous donc un peu. ||. μὴ σαλεύῃς ἀπὸ τὸν τόπον σου, ne bougez pas de votre place; n'en désempare pas. ||. δὲν σαλεύει ἀπὸ κοντά του, il ne bouge pas d'auprès de lui. ||. μὴ σαλεύῃς ἀπ' ἐκεῖ, ne branlez (ne remuez) pas de là, n'en désemparez pas. §. (μτνμ.) ἐσάλευσεν ὁ νοῦς του, il a l'esprit dérangé (détraqué, en désordre).

Σάλιαγκος (ὁ), ὀστρακόδ., limaçon, escargot.

Σαλιάζω, Μ. άσω, saliver. 2) (μτνμ.) ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Σαλιάρης, α, ικον, baveux; §. bavard.

Σάλιον (τὸ), κοιν. ὁ Σίελος, salive, θ. bave, θ. ||. τρέχουν τὰ σάλια του, (φρσ.), l'eau lui vient à la bouche.

Σαλιόνω, Μ. όσω, enduire de salive.

Σάλιωμα (τὸ), l'action d'enduire de salive.

Σάλος (ὁ), ἀρχ., agitation des flots; roulis (d'un vaisseau); houle, θ. §. (μτφορ.) agitation, θ. inquiétude, θ.

Σάλπη (ἡ), 'ψ., saupe, θ.

Σαλπιγκτὴς, οῦ (ὁ), (un) trompette, θ.

Σαλπίζω, Μ. ίσω, sonner de la trompette.

Σαμαρᾶς, ᾶ (ὁ), bâtier.

Σαμάρι (τὸ), bât.

Σαμαριάρικον (ἄλογον), cheval de bât.

Σαμαρόνω, Μ. όσω, bâter.

Σαμάρωμα (τὸ), l'action de bâter.

Σαμουρροουρὰ (ἡ), εἶδ. γουναρικοῦ, queue de martre, θ.

Σαμοῦρι (τὸ), ζ., zibeline, martre zibeline.

Σάμψυχον (τὸ), ἀρχ. ἡ Μαντζουράνα, φ., marjolaine, θ.

Σανδάλιον καὶ

Σάνδαλον (τὸ), sandale.

Σανίδι (τὸ), κοιν. ἡ Σανίς.

Σανιδόνω, Μ. όσω, couvrir de planches, plancheïer.

Σανίδωμα (τὸ), construction en planches; plancher.

Σανὶς, ίδος (ἡ), planche, θ. ais.

Σάνταλον (τὸ), (bois de) santal.

Σαπίζω, κοιν. ἀντὶ Σήπω, -ομαι. ||. τὸν ἐσάπισεν ἀπὸ τὸ ξύλον, il l'assoma (le roua) de coups. ||. (καὶ αὐτπθ.) θὰ σαπίσῃ εἰς τὴν φυλακὴν, il pourrira en prison.

Σαπίλα (ἡ), κοιν. ἀντὶ Σῆψις καὶ Σαπρία.

Σάπιος, α, ον, pourri, (ἐπὶ πωρ.) blette.

Σαπουνάδα (ἡ), mousse qui vient sur l'eau de savon.

Σαποῦνι (τὸ), κοιν. τὸ Σαπώνιον.

Σαπουνίζω, Μ. ίσω, savonner.

Σαπούνισμα (τὸ), savonnage.

Σαπουνόνερον (τὸ), eau de savon.

Σαπουνόῤῥιζα (ἡ), φ., savonnière, θ.

Σαπουνόχωμα (τὸ), stéatite, θ. §. terre savonneuse, θ.

Σαπρία (ἡ), pourriture, θ. corruption, θ.

Σαπρὸς, ὰ, ὸν, pourri, gâté, puant; dégoûtant, sale.

Σαπρότης, ητος (ἡ), pourriture, θ.

Σάπφειρος (ὁ), λίθ. πολύτ., saphir.

Σαπώνιον (τὸ), savon; (κυρ.) petit morceau de savon.

Σαπωνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à du savon, saponiforme, saponacé, saponé.

*Σαπωνοποιήσιμος (ὁ, ἡ), qui peut se saponifier, saponifiable.

*Σαπωνοποίησις, εως (ἡ), l'action de saponifier, saponification.

*Σαπωνοποιῶ, Μ. ήσω, convertir en savon, saponifier.

Σαπωνουργεῖον (τὸ), fabrique de savon, savonnerie, θ.

Σάρακας (ὁ) καὶ

Σαράκι (τὸ), ἔντ., teigne, θ. gerce, θ. artison, artoison, arte.

'Σαρακοστὴ (ἡ), κοιν. ἡ Τεσσαρακοστὴ (νηστεία).

'Σαρακοστιανὸς, ὴ, ὸν, κοιν. ὁ Νηστήσιμος, maigre, ἴδε καὶ Κρεατινός.

Σαρακοφάγωμα (τὸ), vermoulure, θ.

Σαρακοφαγωμένος, η, ον, piqué des vers, vermoulu; mouliné, artisonné.

Σαράντα, κοιν. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.

Σαραντάμερον (τὸ), les avents du Noel, l'avent. ||. τὸ σαραντάμερον συνειθίζουν νὰ φυτεύουν, c' est aux avents qu' on a coutume de planter.

Σαρανταπόδαρον (τὸ), ἔντ., scolopendre; iule, mille-pieds.

Σαρανταριὰ (ἡ), κοιν. ἡ Τεσσαρακοντὰς, quarantaine, θ. ||. κάμμιὰ σαρανταριὰ, quelque quarante.

Σαραντίζω, Μ. ίσω, remplir sa quarantaire.

Σαραντισμὸς (ὁ), πλθ. relevailles, θ.

Σαργὸς (ὁ), 'ψ. *sargue, sarge.

Σάρδα καὶ

Σαρδέλλα (ἡ), sardine, ἴδε καὶ Τριχιός.

Σαρδώνιος (ὁ), (κυρ. γέλως, ris) sardonique.

Σαρδῶνυξ, υχος (ὁ), πέτρ. πολύτ., sardoine, θ.

Σαρκάζω, Μ. άσω, railler amèrement, déchirer par des sarcasmes.

Σαρκασμὸς (ὁ), dérision amère, θ. sarcasme, moquerie, θ.

Σαρκικὸς, ὴ, ὸν, charnel, sensuel. ||. ἡ σαρκικὴ συνουσία, la conjonction (la copulation) charnelle, l'œuvre de la chair.

Σαρκικῶς, ἐπίῤ., charnellement.

Σαρκοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), carniforme.

Σαρκόνω, Μ. όσω, prendre chair ou de l' embonpoint;

§. (πθ.) s'incarner. ||. ἡ πληγή του ἄρχισε νὰ σαρκόνῃ, les chairs de sa plaie commencent à revenir.
Σαρκοποίησις, εως (ἡ), ἰατρ., carnification, θ.
Σαρκοποιοῦμαι, Μ. ποιηθῶ (θὰ), ἰατρ, se carnifier.
Σαρκοφαγία (ἡ), = Κρεωφαγία, ⟨ἐκ τοῦ
Σαρκοφάγος (ὁ, ἡ), carnivore, carnassier. ||. πτηνὸν (ὄρνεον) σαρκοφάγον, oiseau de proie. ||. (οὐσ. πλθ.) τὰ σαρκοφάγα (ἐνν. ζῶα), les carnassiers, les carnivores.
Σαρκοφαγῶ, Μ. ήσω, manger de la chair, se nourrir de viande (crue).
Σαρκόχρους (ὁ, ἡ), qui est de couleur de chair, (ἰδ. ἐπὶ ἀνθέων) carné.
Σαρκώδης, ους (ὁ, ἡ), formé de chair, de la nature des chairs, charnu.
Σάρκωμα (τὸ), régénération des chairs.
Σάρκωσις, εως (ἡ), θλγ., incarnation, θ.
Σάρξ, σαρκὸς (ἡ), chair, θ. ||. « καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, » (Γρφ.), le Verbe s'est fait chair. ||. »τὸ πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής, (Γρφ.), l'esprit est prompt, et la chair est faible.
Σάρπα (ἡ), κοιν. ἡ Σάλπη, (ἰχθ.).
Σάρωθρον (τὸ), ἀρχ. καὶ
Σάρωμα (τὸ), ἡ Σκοῦπα, balais. 2) τὸ Σκούπισμα.
Σατανᾶς, ᾶ (ὁ), Γρφ. ὁ Διάβολος, satan. ||. » ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ, « (φρσ. Γρφ.), arrière, Satan.
Σατανικὸς, ή, ὸν, satanique.
Σάτυρα (ἡ), piece satyrique, θ. satire, θ. (ἐξευτελ.) pasquinade, θ. ||. αἱ σάτυραι τοῦ Α. Σούτσου, les satires du Boileau.
Σατυρίασις, εως (ἡ), satyriasis, θ. §. priapisme.
Σατυρίζω, Μ. ίσω, railler d'une manière satirique, satiriser.
Σατυρικὸς, ή, ὸν, satirique ou satyrique, mordant ou indécent.
Σατυρικῶς, ἐπίρ., satiriquement.
Σατύριον (τὸ), φ. satyrion, (espèce d') orchis.
Σατυρισμὸς (ὁ), l'action de satiriser.
Σάτυρος (ὁ), satyre.
Σαῦρα, ας (ἡ), ἑρπ., lézard.
Σαυρεῖδι (τὸ), 'ψ., sansonnet (de mer).
*Σαυροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un lézard. ||. τὰ σαυροειδῆ (ζῶα), Φυσ., les sauriens.
Σαυρωτὴρ, ῆρος (ὁ), bout inférieur de la lance.
Σαυτοῦ, τῷ, τὸν, ἴδε Σεαυτοῦ.
Σαφήνεια (ἡ), clarté, θ.
Σαφηνίζω, Μ. ίσω, rendre clair, tirer au clair, expliquer clairement, éclaircir.
Σαφηνισμὸς (ὁ), explication claire, θ. éclaircissement.
Σαφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), clair, évident. ||. οἱ κανόνες πρέπει νὰ ἦνε σύντομοι καὶ σαφεῖς, les règles doivent être courtes et claires. ||. τὸ ὕφος του εἶνε σαφὲς (σαφέστατον), son style est clair, il n'y a rien de si clair.
Σαφῶς, ἐπίρ., clairement.
Σαχλιάζω, Μ. άσω, devenir flasque (moite).
Σάχλιασμα (τὸ), moiteur, θ.
Σαχλιασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Σαχλιάζω. ||. (συνήθ. ἐπίθ.) ἀντὶ τοῦ (ἀρχ.) -
Σαχνὸς, ή, ὸν, moite, flasque.
Σαψάκι (τὸ), ἀγγ., vase propre à puiser, écope, θ.
Σαψαλιάζω, Μ. άσω, devenir flasque.
Σαψάλιασμα (τὸ), l'état d'un corps flasque.
Σάψαλον (τὸ), chose ou corps flasque.
Σβανάρω, Μ. άρω (θὰ), χυδ., boire avec excès, godailler, chopiner, pinter.
Σβάρνα (ἡ), ἐργαλ. γεωργ. (ἄλλ. Βωλοκόπι), herse, θ. traîneau, traînoir.
Σβαρνίζω, Μ. ίσω, herser, passer l'herse sur (un champ).
Σβάρνισμα (τὸ), hersage.
Σβέρκος (ὁ), κοιν. τὸ Ἰνίον (τοῦ λαιμοῦ), la nuque.
Σβέσις, εως (ἡ), extinction, θ.
Σβεστήριος, α, ον, propre ou qui sert à éteindre.
Σβίγα (ἡ), ἐργαλ., tournette, θ.
Σβουνιὰ (ἡ), fiente de vache (du bœuf), θ. bouse(-ze,-ge), θ.
Σβουρδουκλος (ὁ), εἶδ. θαλασσ., jet d'eau marin.
Σβοῦρος (ὁ), sabot, toupie, θ. roulette, θ. ||. παίζω τὸν σβοῦρον, jouer à la toupie (au sabot), saboter.
Σβύνω, Μ. σβύσω, éteindre; (μτφορ.) détruire; (ἀμτβτ. αὐτπθ.) cesser. ||. σβύνω ἀσβέστην, éteindre de la chaux. ||. ἔσβυσεν ἡ φωτιὰ, le feu est éteint. ||. ἔσβυσε τὸ κερί μου, mon flambeau s'éteignit. ||. (καὶ μτνμ.) νὰ σβύσῃ τὴν δίψαν του, apaiser (étancher) sa soif, se désaltérer. ||. (καὶ μτφορ.) τὸν ἔσβυσε (τὸν ἀφάνισε) κατὰ κράτος, il lui coupa la gorge. 2) (ἐπὶ γραμμ.)=Διαγράφω, rayer, biffer, effacer, raturer; barrer; croiser; bâtonner. ||. τὸ δεῖνα ἄρθρον ἐσβύσθη (ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν), tel article a été bâtonné (dans le compte)
Σβύσιμον (τὸ), = Σβέσις, extinction. θ. 2) (ἐπὶ γραμμ.) l'action d'effacer (de biffer etc); §. (συνεκδχ.) rature, θ. effaçure, θ.
Σβῶλος (ὁ), κοιν. ἡ Βῶλος.
Σγάρα (ἡ), poche (des oiseaux), θ. jabot.
Σγουραίνω, Μ. άνω (θὰ), crêper, boucler, friser, anneler; ||. (αὐτπθ.) se friser etc. ||. ἡ θάλασσα σγουραίνει, (ἡ ἐπιφάνειά της τραχύνεται ἀπὸ τὸν ἄνεμον), la mer se ride, il se forme des rides sur sa surface. ||. τὰ μαλλιά της ἀρχίζουν νὰ σγουραίνουν, ses cheveux commencent à se crêper.
Σγουροβελονιὰ (ἡ), ῥαπτ., point -bouclé.
Σγουρὸς, ή, ὸν, frisé, crépu, crêpé, annelé. ||. σγουρὰ μαλλιὰ, cheveux crêpés (bouclés). ||. (οὐσ.) σγουρὸν καὶ (πλθ.) σγουρὰ, boucle (de cheveux), θ. anneau, crochet; frisure, θ. ||. ὁ ἄνεμος ἐχάλασε τὰ σγουρά

της, le vent a dérangé sa frisure.
Σγοῦρωμα (τὸ), annelure, θ. frisure, θ.
Σὲ, αἰτ. τοῦ Σύ.
Σεαυτοῦ, τῷ, τὸν, ἀντνμ. σύνθ. (β'. προ.), εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰς ἀρχ. φρσ. καὶ παροιμ. ||. » γνῶθι σαυτὸν, « connais-toi toi-même. ||. » ἰατρὲ, θεράπευσον σεαυτὸν, « medecin, guéris-toi toi-même.
Σέβας (τὸ), ἄκλ., respect, vénération, θ. hommage. ||. ἐμπνέει σέβας, imposer (inspirer) du réspect, (καὶ ἀπολ.) imposer. ||. ἡ παρουσία του ἐμπνέει σέβας, sa présence impose. ||. ὕφος (βλέμμα κτλ.) ἐμπνέον σέβας, ton (regard etc.) imposant. ||. μὲ σέβας, respectueusement, avec respect, d'un air respectueux.
Σέβασμα (τὸ), καταχρ. ἀντὶ Σέβας. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σεβάσματα, respects, hommages.
Σεβάσμιος, α, ον, vénérable, respectable. ||. (τὸ ὑπερθ.) Σεβασμιώτατος, (ὡς τίτλος τιμῆς πρὸς ἱερωμένους), très-révérend (père), révérendissime. ||. τὸ σεβάσμιον ἀντὶ Ἡ-
Σεβασμιότης (ἡ), majesté respectable, air vénérable. ||. ἡ Σεβασμιότης Σας, (προσφών. πρὸς ἱερωμ.), votre révérence.
Σεβασμίως, ἐπίρ., vénérablement.
Σεβασμὸς (ὁ), vénération, θ. respect.
Σεβαστὸς, ἡ, ον, = Σεβάσμιος, digne de respect (de vénération), auguste, vénérable, respecté.
Σέβομαι, Μ. (θὰ) σεβασθῶ, vénérer, respecter, révérer; avoir de la déférence pour q.
Σειρὰ (ἡ), chaîne, θ. ligne, θ. rangée, θ. rang; §. (μτνμ.) serie, θ. suite, θ. enchaînement, file, θ. fil, tour; (ἐπὶ μαθημάτ.) cours. ||. σειρὰ δένδρων, ἴδε Δενδροστοιχία. ||. μακρὰ σειρὰ ὀρέων, une longue chaîne de montagnes. §. σειρὰ ὁμιλίας (ὑποθέσεως κτλ.), le fil d'un discours (d'une affaire etc). ||. ἐμβῆκα εἰς τὴν σειρὰν τῆς ὑποθέσεως, je me mis au courant de l'affaire. ||. ἔχασα τὴν σειρὰν τῆς ὑποθέσεως, j'ai perdu la trace (le train) de l'affaire. ||. εἶνε ἡ σειρά σου νὰ ὁμιλήσῃς, c'est votre tour (c'est à vous) à parler. ||. θὰ ὁμιλήσω ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά μου, je parlerai à mon tour, ἴδε καὶ Ἀράδα. ||. διεκόπη ἡ σειρὰ τῶν ἰδεῶν μου, la chaine (le fil) de mes idées est rompue(-pu). ||. ἡ ζωή του ὑπῆρξε σειρὰ δυστυχημάτων, sa vie a été une suite de disgrâces. ||. ὁ νέος ἐτελείωσε τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων του, ce jeune homme a fini ses cours (a terminé le cours de ses études). ||. κατὰ σειρὰν, (φρσ.), à la file, de suite, à la suite; à tour de rôle, consécutivement, ἴδε καὶ Ἀράδα. ||. βάλλω (τοποθετῶ) κατὰ σειρὰν, ranger, ἴδε καὶ Ἀραδιάζω. ||. ὑπάγειν κατὰ σειρὰν, aller à la file. ||. ὁμιλοῦν κατὰ σειρὰν, ils parlent à tour de rôle. ||. πολλαὶ ἑορταὶ κατὰ σειρὰν, plusieurs fêtes consécutives.
Σειρὴν, ῆνος (ἡ), μθλγ., sirène, θ.
Σειρῆτι (τὸ), galon, passement, bordé.
Σείσιμον (τὸ), ébranlement; secousse, θ.
Σεισμὸς (ὁ), tremblement de terre. ||. ἔγινε σεισμὸς, il y a eu un tremblement de terre.
Σείω, Μ. σείσω, secouer; remuer; agiter; faire trembler, ébranler, ἴδε καὶ Κουνῶ. ||. σείει τὴν οὐρὰν, remuer la queue. ||. ὁ ἄνεμος μόλις ἔσειε τὰ φύλλα τῶν δένδρων, le vent agitait à peine les feuilles des arbres. ||. ἐσείσθη ὅλον τὸ 'σπίτι, toute la maison trembla.
Σέλας (τὸ), ἀρχ. τὸ Φῶς. ||. (κοιν. εὔχρ. μόνον τὸ) Βόρειον (Νότιον) σέλας, (φυσιολογ.), aurore boréale (australe), θ.
Σέλαχος, ους (τὸ), εἶδος ἢ γέν. ἰχθ., poisson cartilagineux.
Σελαχώδης, ους (ὁ, ἡ), du genre des poissons cartilagineux.
Σελήνη (ἡ), la lune, ἴδε Φεγγάρι.
Σεληνιάζομαι, Μ. (θὰ) σεληνιασθῶ, être lunatique (sujet au mal-caduc). ||. (ἡ μτχ.) σεληνιασμένος καὶ (ἀρχ.) σεληνιαζόμενος, η, ον, (ἀντὶ οὐσ.), lunatique.
Σεληνιακὸς, ἡ, ὸν, qui a rapport à la lune, lunaire. ||. σεληνιακὸς μὴν, σεληνιακὸν ἔτος, un mois (une année) lunaire.
Σεληνιασμὸς (ὁ), mal de saint (χυδ.), ἴδε Ἐπιληψία.
*Σελιδόω, Μ. ώσω, mettre en pages.
Σελίδωσις, εως (ἡ), l'aetion de mettre en pages.
Σέλινον (τὸ), φυτ, ache, θ. céleri.
Σελὶς, ίδος (ἡ), page (d'un livre), θ. ||. σχηματίζω τὰς σελίδας, (τυπογρ.), ἴδε Σελιδόω.
Σέλλα (ἡ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) τὸ Ἐφίππειον.
Σελλόνω, Μ. ώσω, seller.
Σέλλωμα (τὸ), l'action de seller.
Σεμιγδάλι (τὸ), κοιν. ἡ -
Σεμίδαλις, εως (ἡ), fleur de la farine, θ. gruau.
Σεμιδαλίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος), pain de gruau.
Σεμνολογία (ἡ), langage (discours) emphatique.
Σεμνολογῶ, Μ. ήσω, parler avec emphase ou gravité ou dignité.
Σεμνοπρέπεια (ἡ), exterieur plein de dignité, gravité, θ.
Σεμνοπρεπὴς, οῦς (ὁ, ἡ), plein de dignité, grave, imposant.
Σεμνοπρεπῶς, ἐπίρ., d'un air imposant (grave), avec dignité.
Σεμνὸς, ἡ, ὸν, modeste, sage, décent.
Σεμνότης (ἡ), modestie, θ. décence, θ.
Σεμνύνω, Μ. ύνω (θὰ), donner du lustre et de la considération; relever. ||. (μσ. αὐτπθ.) faire gloire (se glorifier, se faire honneur, s'honnorer) de qc., tenir q. c. à honneur, se vanter, se prévaloir.

Σεμνῶς, ἐπίῤ., modestement · decemmeut.
Σενδόνι (τὸ), κοιν. ἡ Σινδών.
Σεπτέμβριος (ὁ), septemple. ||. κατὰ (μῆνα) Σεπτέμβριον, en septembre, au mois de septembre. ||. τῇ πρώτῃ Σεπτεμβρίου, le premier (de) septembre.
Σεπτὸς, ή, όν, auguste, vénérable.
Σέρνω, κοιν. ἀντὶ Σύρω.
Σερπετιὰ (ἡ), espièglerie, θ. gaillardise, θ. mièvrerie, θ. folâtrerie, θ. turbulence, θ.
Σερπετὸς, ή, όν, folâtre, gaillard, espiègle, égrillard, remuant, sémillant, mièvre, turbulent
Σέσκλον, κοιν. ἀντὶ -
Σεῦτλον (τὸ), φυτ., bette (blanche), θ. poirée, θ.
Σήκαλη (ἡ), εἶδος γενν., seigle, θ.
Σηκόνω, Μ. ώσω, lever; porter (sur son dos, sur sa tête etc). §. élever, relever; dresser; hausser. §. enlever, emporter, ôter. ||. (μσ. αὐτπθ.) se lever, s'élever, se relever; se dresser, etc. ||. σήκωσε 'κεῖνο τὸ τραπέζι ἀπ' ἐκεῖ, ôtez cette table de là. ||. ἐσήκωσαν τὸ τραπέζι, on a ôté le couvert, on a desservi. ||. σηκόνω τὸ φαγεῖ' ἀπὸ τὸ τραπέζι, desservir. ||. δὲν θὰ 'μπορέσῃς νὰ τὸ σηκώσῃς μὲ ἕνα χέρι, vous ne sauriez porter cela d'une main. ||. σηκόνω τὸν νεκρὸν (νὰ τὸν θάψω), enlever le corps, faire la levée d'un mort. ||. ἐσήκωσεν ὅλα τυ τὰ πράγματα, il emporta (enleva) tous ses effets. ||. σηκόνω τὸν μάνδαλον, hausser le loquet. ||. σηκόνει τὸ μουστάκι του, dresser (retrousser) sa moustache. ||. ἐσήκωσε τοὺς ὤμους τυ, il haussa (il leva) les épaules. ||. τὸ ἄλογον σηκόνει τὴν οὐράν του (τὰ αὐτιά του), il retrousse la queue, il chauvit les oreilles. ||. μουλάρι τὸ ὁποῖον σηκόνει πεντακοσίας λίτρας βάρος, un mulet qui porte cinq cent pesant. §. (καὶ μτνμ.) σηκόνει κρασὶ, il porte bien le vin. ||. σηκόνει χωρατᾶν, entendre raillerie (plaisanterie). ||. το κρασὶ τοῦτο σηκόνει (δὲν σηκόνει) νερὸν, ce vin porte bien (ne porte pas) l'eau. §. (μτφορ.) σηκόνω πόλεμον, entreprendre une guerre, entrer en guerre. ||. σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι, ἴδε Διεγείρω. §. σηκόνω ζωγραφίαν κτλ., ἴδε Ἀντιγράφω. §. (ναυτ.) σηκόνω πανιὰ (ἢ) τὴν ἄγκυραν, (καὶ μσ.) σηκόνομαι, (κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα), lever l'ancre, faire voile, démarrer, appareiller; (ἐπὶ ξηρᾶς) se mettre en route. ||. σηκόνω τὸ καθισμένον πλοῖον, mettre (remettre) à flot. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) τὸ ἄλογον σηκόνεται εἰς τὰ ὀπισινὰ πόδια, il se dresse sur les pieds de derrière. ||. σηκώθηκαν αἱ τρίχες του, ses cheveux se dressèrent (se hérissèrent). ||. σηκόνεται (ἐνν. ἀπὸ τὸ στρῶμα) πολλὰ πρωΐ, il se lève bien matin (de bon matin). ||. ἀπόψε ἐσηκώθηκα (ἀπὸ τὴν κλίνην) τέσσαραις φοραῖς, je me suis relevé quatre fois dans la nuit. ||. σήκω ἀπ' ἐκεῖ, ôtez (levez)-vous de là. ||. σήκω ἀπὸ τὸν τόπον μου, ôtez-vous de ma place. ||. μόλις ἐσηκώθη ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀσθένειαν, il ne fait que de relever d'une grande maladie. ||. δὲν εἶν' ἐλπὶς νὰ σηκωθῇ (νὰ ἰατρευθῇ), il n'y a pas apparence qu'il en relève. §. (ἐξ μτνμ.) ἐσηκώθη ἄνεμος, il se leva du vent. §. (καὶ μτφορ.) ἅμα ἐξέφρασε τὴν γνώμην ταύτην, ὅλοι ἐσηκώθησαν ἐναντίον του, dès qu'il eut ouvert cet avis, tout le monde s'éleva contre lui.
Σηκὸς (ὁ), ἀρχ., enceinte sacrée, temple; (ἰδιαιτ.) chapelle (de héros ou de demi-dieu). §. (κυρ.) niche (pour y mettre une statue etc), θ.
Σήκωμα (τὸ), l'action de lever ou d'élever (etc); enlèvement; levée, θ. ||. σήκωμα ἀπὸ τὸν ὕπνον, reveil.
Σηκῶτι (τὸ), κοιν. τὸ Ἧπαρ. le foie. ||. σηκῶτι βωδινὸν, foie de veau.
Σηκωτὸς, ή, όν, porté, que l'on porte ou qu'on lève. ||. γεφύρι σηκωτὸν, pont-levis.
Σημάδευμα (τὸ), l'action d'ajouster (de viser) ou de marquer (de signaler etc); tracement; désignation, θ.
Σημαδεύω, Μ. εύσω, mirer, viser; coucher en joue; ajuster (son coup). §. marquer; tracer; noter; désigner. ||. δὲν ἐπρόφθασα νὰ σημαδεύσω τὸν λαγὼν, je n'ai pas eu le temps d'ajuster le lièvre.
Σημάδι (τὸ), κοιν. τὸ Σημεῖον, signe, indice, marque, θ. (ἐπὶ ἐγγράφ.) note. §. enseigne, θ. ||. τὸ ἄλογόν του ἔχει (ἕνα) σημάδι εἰς τὸ μέτωπον, son cheval a une marque au front. ||. τὸ μαντίλι εἶν' ἐδικόν μου, διότι γνωρίζω τὸ σημάδι μου, ce mouchoir est à moi, je reconnais ma marque. ||. σημάδι πληγῆς, ἴδε Οὐλή. ||. ἡ πετριὰ τοῦ ἄφησε σημάδι εἰς τὸ μέτωπον, ce coup de pierre lui a marqué le front (l'a marqué au front). ||. ἔβαλα σημάδι εἰς τὸ βιβλίον, j'ai mis une marque dans le livre. 2) but. ||. ῥίχνω 'ς τὸ σημάδι, tirer à la cible (au blanc), tirer à coup posé.
Σημαία (ἡ), drapeau, étendard; §. enseigne, θ. bannière, θ. (ναυτ.) pavillon; guidon (κυρ. ἡ κοντὴ καὶ εἰς τὴν ἄκραν διχαλωτή). ||. προηγοῦντο αἱ σημαῖαι τῶν συντεχνιῶν, les bannières des corporations ouvraient la marche. ||. εἰς τὸν λιμένα τοῦτον ἐμβαίνουν κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ 800 πλοῖα μὲ Ἀγγλικὴν σημαίαν, il entre par an dans ce port plus de 800 vaisseaux sous les couleurs de l'Angleterre.
Σημαίνω, Μ. άνω, (ἀρχ.), signifier; désigner, ἴδε καὶ Λέγω. §. être de conséquence (d'importance), importer. ||. τί σημαίνουν αἱ δύο αὗται λέξεις; qu'est-ce que ces deux-mots -là signifient? ||. τοῦτο δὲν ση-

μαίνει τίποτε, (δὲν ἔχει κανὲν νόημα), cela ne signifie rien, (οἰκ.) cela ne rime à rien. ||. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει (δὲν σημαίνει τίποτε), mais cela ne fait rien (n'importe). ||. τοῦτο σημαίνει πολὺ, cela fait beaucoup, il est d'une grande importance. ||. τί σημαίνει ἡ δόξα ἐὰν δὲν κάμνῃ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ; qu'importe la gloire, si elle ne rend point heureux? 2) (κοιν.) sonner, tinter. ||. ἐσήμανεν ὁ κώδων (ἡ καμπάνα), la cloche a sonné. ||. ἐσήμανεν ὁ ἑσπερινὸς (ἢ) ἐσήμαναν εἰς τὸν ἑσπερινὸν, on a sonné vêpres, vêpres ont sonné. ||. σημαίνει ἡ λειτουργία, voilà la messe qui tinte. ||. ἐσήμανε (τὸ) μεσημέρι, midi est sonné. ||. (καὶ μτβτ.) σημαίνω (διὰ τοῦ τυμπάνου, τῆς σάλπιγγος ἢ τοῦ κώδωνος) τὸ ἀνακλητήριον (τὸ ἐμβατήριον κτλ.), battre (sonner) l'appel (la charge etc). ||. (καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὀργάνου:) ἡ σάλπιγξ ἐσήμανε τὸ ἐμβατήριον, la trompette a sonné la charge.

Σημαιοφόρος (ὁ), porte-étendard, porte-drapeau; (ναυτ.) enseigne (de vaisseau).

Σημαντὴρ, ῆρος (ὁ), ναυτ., bouée, θ. bonneau, alogne, θηλ. flotte, θηλ. amarque, θ.

Σημαντικὸς, ή, όν, significatif; §. (ἐπὶ ἀνθρ.) homme de conséquence (d'importance), notable, remarquable, (ἐν γέν.) qui est de poids, important, considérable; imposant; ||. ὑπόθεσις σημαντικὴ, affaire importante (de poids), cas notable. ||. εἰς σημαντικὴν ποσότητα, en quantité notable. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Σημαντικὰ, ἐπίρ., remarquablement, notablement, considérablement, grandement, d'importance, (εἰρων.) honnêtement etc. ||. εἶνε σημαντικὰ ἄσχημη, elle est remarquablement (ἢ εἰρων. honnêtement, richement) laide.

Σημαντοῦρα (ἡ), κοιν. ὁ Σημαντὴρ, ναυτ.

Σήμαντρον (τὸ), tarabat.

Σημασία (ἡ), signification, θ. acception, θ.

Σημεῖον (τὸ), signe; marque, θ. signal; indice; point; présage. §. (ἀρχ.) prodige. ||. ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα, (φρσ. Εὐαγγ.), il a fait des prodiges. ||. τὸ σημεῖον τοῦ ςαυροῦ, le signe de la croix. ||. τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ, les signes du zodiaque. ||, καλὸν (κακὸν) σημεῖον, c'est bonne (mauvaise) marque, bon (heureux) présage, c'est d'un heureux (d'un mauvais) présage, c'est un bon (un mauvais) signe. ||. αἱ μυστικαὶ αὗται συνελεύσεις δὲν εἶνε καλὸν σημεῖον, ces assemblées clandestines ne signifient rien de bon. ||. ὅταν τὸ παιδὶ ἦνε εὔθυμον, (εἶνε) σημεῖον ὅτι ὑγιαίνει, quant un enfant est gai, c'est marque (c'est une marque) qu'il se porte bien. §. (γρμτ.) θαυμαστικὸν (ἐρωτηματικὸν) σημεῖον, point d'admiration (d'interrogation).

Σημειόνω, Μ. ώσω, marquer d'un signe ou d'une note, noter; mettre une chose en écrit ou par écrit (pour s'en ressouvenir), mettre sur des tablettes; prendre note ou acte de, annoter, observer, remarquer. ||. σημειόνω ἰδιοχείρως τι εἰς ἀναφορὰν ἢ ὑπόμνημα, apostiller (une pétition, un mémoire), mettre une apostille. ||. τοῦ ἐσημείωσα τὴν περικοπὴν (τοῦ συγγράμματος) μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον, je lui ai marqué le passage avec le crayon. ||. σημειόνω (φακέλλους ἢ ἔγγραφα) δι' ἀριθμῶν ἢ ςοιχείων, coter; numéroter. ||. σημειόνω (εἰς τὸ τιμολόγιον) τὴν τιμὴν τῶν πραγματειῶν, coter le prix des marchandises. ||. σημείωσαι, (φρσ. γρμτκ.), notez bien, nota, nota benè. ||. (ἡ μτχ.) Σημειωμένος, η, ον, marqué (noté) au *b*, contrefait.

Σημειώδης, ους (ὁ, ἡ), notable, remarquable.

Σημείωμα (τὸ), note, θ. notice, θ. mémoire.

Σημειωματάριον (τὸ), tablettes, θ. πλθ. agenda, guide-âne (Τουρκ. ἀχμὰκ-δεφτερί).

Σημείωσις, εως (ἡ), note, θ. annotation, θ. remarque, θ. ||. λαμβάνω σημείωσιν (τινος πράξεως), prendre acte de. ||. δός μοι σημείωσιν (περὶ) τῆς ὑποθέσεώς σου, remettez-moi une note de votre affaire.

Σημειωτέος, α, ον, qui est à noter (à remarquer); notable, remarquable. ||. (συχν. τὸ οὐδ.) Σημειωτέον, ἐπίρ., nota, nota benè, notez bien (cela), il est à noter (à remarquer) que.

Σημερινὸς, ή, όν, d'aujourd'hui. ||. ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε ὡραιοτέρα τῆς χθεσινῆς, la journée d'aujourd'hui est plus belle que celle d'hier. ||. οἱ σημερινοὶ νέοι, les jeunes gens d'aujourd'hui.

Σήμερον (προφ. κοιν. Σήμερα), ἐπίρ. Χρν., aujourd'hui, (δικας.) ce jourd'hui. ||. ἀνέβαλα τὴν ἀπάντησίν μου ἕως σήμερον, j'ai differé ma reponse jusqu'à (jusqu') aujourd'hui. ||. σήμερον-αὔριον, (φρσ.), du jour au lendemain. ||. ἀπὸ τῆς σήμερον, à dater de ce jour. ||. ὀκτὼ (δεκαπέντε) ἡμέρας ἀπὸ σήμερον, (ἢ συντομώτ.) σήμερον ὀκτὼ (δεκαπέντε), d'aujourd'hui en huit (en quinze).

Σημύδα (ἡ), δ., bouleau.

Σηπεδονώδης, ους (ὁ, ἡ), νλγ., putride. ||. (οὐδ.) τὸ σηπεδονῶδες, la putridité.

Σηπεδὼν, όνος (ἡ), pourriture, θ.

Σηπία (ἡ), θαλασσ., sèche ou seiche θ.

Σήπομαι (χωρὶς Μ.), putréfier, se putréfier, tomber en putréfaction, pourrir. ||. τὰ 'πωρικὰ σήπονται, les fruits pourrissent. ||. (καὶ μτνμ.) θὰ σαπήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν, il pourrira en prison. ||. (ὁ μσ. πρκ.) σεσηπὼς, ός, putréfié, pourri, (σπν.) putréfait. ||. σεσηπὸς μέλος, (μτφορ.), un membre pourri.

Σησάμι (τὸ), ἀρχ. τὸ Σουσάμι.
Σησάμινος, η, ον, ἀρχ. ὁ Σουσαμένιος.
Σῆττα (ἡ), tamis, bluteau, bluttoir, sas.
Σῆψις, εως (ἡ), pourriture, θ. putréfaction, θ. corruption, θ. §. pourri ; odeur de pourri.
Σιαγὼν, όνος (ἡ), mâchoire, θ. ||. ἡ κάτω (ἡ ἄνω) σιαγὼν, la mâchoire inférieure (supérieure) ou d'en bas (de dessous, d'en haut).
Σιάζω, Μ. άσω, ἴδε Ἰσάζω καὶ §. Συγυρίζω.
Σιάκι, ἴδε Συάκι.
Σιγὰ καὶ
Σιγανὰ, ἐπίῤ., bas; sans bruit (ou) à petit bruit, à voix basse (καὶ μτν. ἀπὸ τῶν μουσ.) à basse note, doucement, tout doucement. ||. ὡμιλοῦσε τόσον σιγανὰ ὥστε.., il parlait d'une voix si basse qu'... ||. ὁμιλεῖτε σιγανώτερα, παρακαλῶ, (parlez) plus bas, je vous prie. ||. περιπατεῖ σιγανὰ, il marche à petit bruit.
Σιγανὸς, ἡ, ὸν, (ἐπὶ ἀνθρ.) taciturne, (ἐπὶ φων.) bas, ἴδε καὶ Χαμηλός.
Σιγγίλιον (τὸ), (Λτν.), bulle, θ.
Σιγγιλιώδης, ους (ὁ, ἡ), bullé.
Σιγὴ (ἡ), ἀρχ., silence.
Σιγοβράζω, Μ. άσω, bouillir ou faire bouillir (cuire) à petit feu.
Σιδερᾶς, ᾶ (ὁ), qui vend du fer (des ouvrages de fer), ferronnier.
Σιδερικὸν (τὸ), κοιν. τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον, outil de fer, ferrement.
Σίδερον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), κοιν. ὁ Σίδηρος κτλ. ||. σίδερον (τῶν ῥούχων), fer à repasser.
Σιδερόνω, Μ. όσω, repasser.
Σιδέρωμα (τὸ), l'action de repasser, repassage.
Σιδηρεῖον (τὸ), mine de fer, θ.
Σιδήριον (τὸ), petit ferrement, morceau de fer.
Σιδηρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. γῆ), minéral de fer, terre ferrugineuse. 2) (ἐνν. πόα), εἶδ. φυτ., (espèce de) verveine, θ. crapaudine, θ.
Σιδηροδέσμιος, α, ον, chargé de fers, enchaîné.
Σιδηροκέφαλος (ὁ, ἡ), (qui a) une tête de fer. ||. (συνήθ. μτφορ.) σιδηροκέφαλα (τὰ πρόβατα κλπ. τὰ ὁποῖα δίδει τις εἰς ἄλλον μὲ συμφωνίαν νὰ τὰ λάβῃ ἐν καιρῷ ἀνελλιπῆ καὶ ἰσότιμα), cheptel de fer.
Σίδηρον (τὸ), κοιν. ἀντὶ (τοῦ ἀρχ.)-
Σίδηρος (ὁ), fer. ||. σίδηρον τοῦ καραβιοῦ, ancre. ||. — τῆς θύρας, barre de fer, θ. ||. — διὰ τὸ σιδέρωμα τῶν ῥούχων, fer à repasser. ||. (πληθ.) σίδερα (τὰ), fers. ||. τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σίδερα, on lui mit les fers aux pieds, on le chargea de fers, on le jeta dans les fers. ||. εἶναι εἰς τὰ σίδηρα, il est (il gémit, il languit) dans les fers.
Σιδηρουργεῖον (τὸ), atelier de forgeron; forge, θ. ferronnerie, θ.
Σιδηρουργὸς (ὁ), qui travaille le fer, forgeron.
Σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, de fer. ||. τόρνος σιδηροῦς, tenon de fer.
Σιδηροῦχος (ὁ, ἡ), qui contient du fer (des parties de fer), ferrugineux.
Σιδηρωστιὰ (ἡ), ἴδε Πυρωστιά.
Σίδιον (τὸ), ἀρχ. τὸ Ῥωδότσεφλον.
Σίελος (ὁ), ἀρχ. τὸ Σάλιον.
Σικύα (ἡ), ἀρχ. ἡ Βεντοῦζα, ventouse, θ.
Σικχαίνομαι (προφ. κοιν. Σιχαίνομαι), Μ. (θὰ) σικχαθῶ, prendre ou avoir en aversion (en dégoût, καὶ μτνμ. en déplaisance), abhorrer, s'en dégoûter. ||. ἐσιχάθη παρὰ πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, il lui a pris un grand dégoût pour cette personne, il le prit en déplaisance (en dégoût, en aversion). ||. σιχάθηκα τὸ κρασὶ (χ.), je me suis brouillé avec le vin, il m'a pris un dégoût pour le vin.
Σικχασία (ἡ), ἀρχ., dégoût, aversion, θ.
Σίλουρος (ὁ), εἶδ. ἢ γέν. ἰχθ. (ποταμ.), silure.
Σίλφιον (τὸ), φ. ἰατρ., laserpitium ; (Λτν.) assa fœtida.
Σίμβλον (τὸ), ruche, θ.
Σιμὸς, ἡ, ὸν, qui a le nez aplati, camus, camard.
Σιμότης (ἡ), forme d'un nez camard.
Σινάπι (τὸ), φ., moutarde, θ. sénevé.
Σιναπισμὸς (ὁ), cataplasme de graine de moutarde, sinapisme.
Σινδὼν, όνος (ἡ), drap de lit.
Σίον (τὸ), γέν. φυτ. (σκιαδηφόρων), berle, θ.
Σίσαρον (τὸ), φ., chervis.
Σισύμβριον (τὸ), φ., sisymbre; (εἶδ. αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ) herbe aux chats.
Σιταγωγὸς (ὁ, ἡ), qui sert à transporter (à charrier) du blé.
Σιτάρι (τὸ), κοιν. ὁ Σῖτος.
Σιταροπάζαρον (τὸ), halle aux blés, θ.
Σιταρόσπυρον (τὸ), grain (de froment). ||. ζυγίζει τόσα σιταρόσπυρα, cela pèse tant de grains. ||. τὸ φλωρὶ τοῦτο εἶνε τόσα σιταρόσπυρα λειψὸν, cette pièce d'or est légère de tant de grains.
Σιταρόψειρα (ἡ), ἔντ., charançon, cosson, calandre, θ. chate peleuse, θ.
Σιτευτὸς, ἡ, ὸν, nourri, engraissé. ||. » ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς, « (Γρφ.), le veau gras.
Σιτεύω, Μ. εύσω, nourrir, engraisser.
Σιτηρέσιον (τὸ), ration de vivres ou solde qui en tient lieu.
Σιτηρὸς, ὰ, ὸν, (ἀρχ.), qui concerne le blé. ||. (συνήθ. πληθ.) τὰ σιτηρὰ (ἐνν. γεννήματα), les céréales.
Σίτησις, εως (ἡ), ἀρχ., pension alimentaire (aux frais de l'état).
Σιτίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), faire (donner à) manger, nourrir, engraisser, alimenter.
Σιτοβολεῖον (τὸ), grenier.
Σιτοδεία (ἡ), manque de vivres, disette, θ.
Σιτοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), βτν., qui est du genre des graminées.
Σιτοπομπεία (ἡ), transport de

vivres, convoi. ||. οἱ ἐχθροὶ ἔγειναν κύριοι τῆς σιτοπομπείας, les ennemis s' emparèrent des convois.

Σιτοπώλης, ου (ὁ), marchand de blé, blâtier.

Σῖτος (ὁ), blé, froment.

Σιτοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte (qui produit) du blé.

Σιτοφυλάκιον (τὸ), grenier.

Σιτόχροος-ους (ὁ, ἡ), de la couleur du blé.

Σιτώδης, ους (ὁ, ἡ), de l'espèce du blé.

Σιτὼν, ῶνος (ὁ),=Σιτοφυλάκιον.

Σιφοῦνι (τὸ), abée (d'un) moulin), θ.

Σίφων, ωνος (ὁ), tube; pompe, θ. siphon; trombe (d'eau), θ.

Σιχαίνομαι, Μ. (θὰ) σιχαθῶ, ἴδε Σικχαίνομαι.

Σίχαμα (τὸ), objet de dégoût, chose abomibable, abomination, θ. horreur, θ.

Σιχαμερὸς, ἡ, ὸν, dégoûtant.

Σιχασιὰ (ἡ),=Σικχασία, dégoût. 2) (συνκδχ.),= Σίχαμα.

Σιχασιάρης, α, ικον, dégoûté.

Σιωπὴ (ἡ), silence. ||. (ὡς ἐπίρ. παρακελ.) Σιωπή! paix! paix-là!

Σιωπηλὸς, ἡ, ὸν, taciturne, silencieux; tacite. ||. εἶνε πολλὰ σιωπηλὸς, il est d'une grande taciturnité.

Σιωπηλῶς, ἐπίρ., silencieusement.

Σιωπῶ, Μ. ήσω, garder le silence, taire, se taire.

Σκαθὶ (τὸ), εἶδος πτν., tarin.

Σκαιὸς, ὰ, ὸν, gauche, maladroit, rustre, rustaud; rustique; rude; désobligeant.

Σκαιότης (ἡ), gaucherie, θ. maladresse; rusticité, θ. grossièreté, θ. rudesse, désobligeance, θ.

Σκάλα (ἡ), escalier; echelle (ἰδίως ἡ περιαιρετὴ), θ. degré, montée, θ. ||. θὰ τὸν κατακυλίσω (κάτω) ἀπὸ τὴν σκάλαν, φρσ. (ἀπειλ.), je lui ferai sauter les montées. 2) (ἐμπορ. ϗ ναυτ.) échelle, θ. débarcadère ou embarcadère.

Σκαληνὸς, ἡ, ὸν, (μαθηματ.), scalène.

Σκαλίζω, Μ. ίσω καὶ (χυδ.) ίξω, chercher, fouiller, fureter. §. remuer; gratter; (γεωργ.) serfouir; sarcler, ἴδε ϗ Ἀνακατόνω. ||. σκάλιξε (εἰς) τὸ ἁρμάρι, fouillez dans l'armoire. ||. σκάλιξε παντοῦ, fouillez par tout. ||. σκάλισε τὴν φωτιὰν, remuez le feu. ||. σκαλίζω (ἀνακατόνω χωρὶς αἰτίαν) τὴν φωτιὰν, fourgonner (dans le feu). ||. μὴ σκαλίζῃς τὴν φωτιὰν, ne fourgonnez point dans le feu. ||. ἡ ὄρνιθα σκαλίζει τὸ χῶμα, la poule gratte la terre. 2) sculpter, graver, creuser; (ἐπὶ μετάλλ.) ciseler.

Σκαλὶς, ίδος (ἡ), ἐργαλ. (γεωργ.), sarcloir; serfouette, θ.

Σκάλισμα (τὸ), l'action de chercher (etc); recherche. 2) sculpture, ciselure, θ. 3) (γεωργ.) sarclage, serfouissage.

Σκαλιστῆρι (τὸ), κοιν. ἡ Σκαλίς.

Σκαλιστὴς, οῦ (ὁ), sarcleur.

Σκαλιστὸς, ἡ, ὸν, sculpté, gravé; ciselé.

Σκαλίτσα (ἡ), petite échelle, échelette, θ.

Σκαλμὸς (ὁ), échome, θ. tolet ἢ toulet.

Σκαλοκέφαλον (τὸ), le haut de l'escalier.

Σκαλόνω, Μ. ώσω, accrocher; cramponner; ||. (συχνότ. ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'accrocher, se cramponner; s'engager; (ἐπὶ πτν.) percher; (ἐπὶ γάττ.) aggriffer, s'aggriffer. ||. τὸ φόρεμά της ἐσκάλωσε, sa robe s'accrocha. ||. (καὶ μτνμ.) ἐσκάλωσεν ἡ ὑπόθεσις, l'affaire est accrochée (est au croc). 2) (σκαρβαλόνω) grimper; gravir, ἴδε καὶ Ἀναῤῥιχῶμαι.

Σκαλοπάτι (τὸ), degré, marche, θ. montée, θ. échelon (ἰδίως τῆς περιαιρετῆς), pas (κυρ. τὸ ἔμπρὸς τῆς θύρας).

Σκαλοπόδαρον (τὸ), montant de l' escalier.

Σκάλωμα (τὸ), l'action d'accrocher ou de s'accrocher, accrochement. §. (μτφορ. δυσκολία, πρόσκομμα) accroc, anicroche, θ.

Σκαλωσιὰ (ἡ), échafaud, échafaudage.

Σκαμμωνία (ἡ), ἰατρ., scammonée, θ.

Σκαμνὶ (τὸ), escambeau, escabelle, θ. placet, tabouret.

Σκανδάληθρον (τὸ), le ressort du piège (de la trappe).

Σκανδάλι (τὸ),=Σκανδάληθρον. ||. τὸ — τοῦ πυροβόλου, la détente (d'une arme à feu).

Σκανδαλίζω, Μ. ίσω, donner du scandale, scandaliser. ||. μὴ σκανδαλίζεσθε διὰ τοὺς λόγους του, ne vous scandalisez pas de ce qu'il dit.

Σκάνδαλον (τὸ), intrigue, θ. tracasserie, θ. machination, θ. §. scandale, éclat. ||. πέτρα σκανδάλου, (Γρφ.), pierre de scandale (d'achoppement). ||. ἔβαλε σκάνδαλα μεταξύ των, il a semé la zizanie parmi (ou entre) eux.

Σκανδαλώδης, ους (ὁ, ἡ), qui cause du scandale, scandaleux

Σκανδῆλι (τὸ), ἡ βολὶς (τῶν ναυτ.), sonde, θ.

Σκαντζόχοιρος (ὁ), χυδ. ὁ Ἀκανθόχοιρος.

Σκάνω, Μ. σκάσω, (σπν. μτβτ.) crever; crevasser; gercer. ||. ἔσκασε τρία ἄλογα, il eut trois cheveaux crevés sous lui. ||. ἡ ξηρασία σκάνει τὸ ξύλον κτλ., la sécheresse gerce (fait gercer) le bois etc. ||. σκάνουν τὰ χέρια μου (ἀπὸ τὸ ψύχος), mes mains gercent. ||. ἔσκασαν τὰ 'δόντια του (παιδιοῦ), les dents lui percèrent. ||. τὰ χείλη σκάνουν, les lèvres se gercent (se coupent). ||. ὁ τοῖχος ἀρχίζει νὰ σκάνῃ, la muraille commence à se crévasser. ||. ἔσκασεν ὁ τοῖχος, le mur crevassa. ||. αὐτὸ τὸ πανὶ σκάνει, cette étoffe se coupe. ||. θὰ τὸν κάμω νὰ σκάσῃ, je le fairai endêver (endiabler). ||. τοῦτο εἶνε νὰ σκάσῃ τις, (φρσ.), cela est enrageant, il y a de quoi crever (se pendre). ||. ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσωμεν ἀπὸ τὴν ζέστην, nous pensâmes étouffer (crever) de chaud. ||. ξέ-

σφιγξέτην (ξέσφιγξέ της τὸ στηθόπανον), θὰ σκάσῃ, délacez-la, elle étouffe. ||. σκάνω ἀπὸ τὰ γέλια, étouffer (pouffer, crever) de rire. ||. σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, crever de dépit, suffoquer de colère, enrager, endêver, (οἰκ.) bisquer, endiabler. ||. σκάσε! (ἐπιφών. ἐν εἴδει κατάρας), peste! puisses-tu crever! παρβλ. Σπάνω.

Σκαπανεὺς, έως (ὁ), pionnier; mineur; (στρατ.) sapeur.

Σκαπάνη (ἡ), ἀρχ., houe, θ. hoyau, pioche, θ.

Σκαπτὸς, ή, ὸν, creusé ou propre à être creusé.

Σκάπτω, Μ. σκάψω, fouir, creuser; (γεωργ.) remuer la terre, bêcher (κυρ. μὲ τὸ λισγάρι), piocher, labourer. §. (μτνμ.) σκάπτω (ʼπαίρνω μὲ τὸ ψαλίδι) τὸ φόρεμα, échancrer, évider. ||. ἡ τραχηλιὰ δὲν εἶνε ἀρκετὰ σκαμμένη, le collet n'est pas assez évidé. ||. σκάπτει τὸν λάκκον του, (δηλ. ἀφανίζει μόνος του τὴν ὑγείαν του κτλ.), il creuse sa fosse (son tombeau). ||. ἔσκαψε πολλὰ βαθειὰ, il a creusé bien avant.

ʼΣκάρα (ἡ), gril. ||. τὸ χέρι (τὸ πιάσιμον) τῆς ʼσκάρας, la queue du gril. ||. ʼψήνω εἰς τὴν ʼσκάραν, rôtir sur le gril, griller.

ʼΣκαρὶ (τὸ), ἡ Τρόπις καὶ τὰ Πλευρὰ (τοῦ πλοίου), la carène. 2) chantier. ||. τὸ καράβι εἶνε εἰς τὸ ʼσκαρὶ, le vaisseau est sur le chantier (sur les chantiers). 3) (μτνμ.) stucture (du corps), θ. conformation, θ.

ʼΣκαρόνω, Μ. όσω, mettre sur le chantier.

Σκαρμὸς (ὁ), ἴδε Σκαλμός.

Σκάρος (ὁ), ʼψ., scare.

Σκάρφη (ἡ), κοιν. ὁ Ἑλλέβορος.

ʼΣκάρωμα (τὸ), l'action de mettre un vaisseau sur le chantier.

Σκάσιμον (τὸ), crevasse, θ. gerçure, θ. fissure, θ. §. (μτφορ.) crève-cœur.

Σκατὸν (τὸ), merde, θ. bran; excrément.

Σκατόνω, Μ. όσω, embrener. ||. (ὁ πρχ. τῆς πθ. μτχ.) Σκατωμένος, η, ον, souillé de merde, merdeux, breneux.

Σκαφεῖον (τὸ), tout instrument à remuer la terre, pioche, θ. bêche, θ. boyau.

Σκάφη (ἡ), auge, θ. ||. ἡ—τοῦ μύλου, ἴδε Χωνί. ||. ἡ—τοῦ πλοίου, le corps (la coque) d' un navire. ||. λέγει τὴν σκάφην σκάφην, (παροιμ.), il appelle un chat un chat, il appele les choses par leur nom.

Σκαφίδι (τὸ), (κυρ. ἡ σκάφη τοῦ ζυμώματος), pétrin, huche, θ. sebile, θ.

Σκαφοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d' une nacelle ou d' une auge, naviculaire, naviforme, scaphoïde.

Σκάφος, ους (τὸ), (κυρ. πλοίου), la coque d'un navire.

Σκαφτιᾶς, ᾶ (ὁ), qui pioche (remue la terre); qui creuse des puits ou des fosses, fossoyeur.

Σκάψιμον (τὸ), l'action de creuser (de remuer la terre etc); labour, façon. ||. τὸ πρῶτον (τὸ δεύτερον) σκάψιμον τοῦ ἀμπελιοῦ, la première (la seconde) façon de la vigne. 2) σκάψιμον πέτρας κτλ., ἴδε Σκάλισμα.

Σκεβρόνω, Μ. όσω, se cambrer, se déjeter; se crisper, se ratatiner, se recroqueviller, gauchir (ἡ) se gauchir. ||. (καὶ μτβτ.) faire ratatiner (etc), grésiller.

Σκέβρωμα (τὸ), l'état d'une chose ratatinée (etc), gauchissement.

Σκελετὸν (τὸ), corps desséché, squelette, momie, θ. §. charpente (κυρ. καί μτφορ.), θ.

Σκελετώδης, ους (ὁ, ἡ), qui ressemble à un squelette (à une momie), desséché.

Σκελὶς, ίδος (ἡ), gousse (d'ail), θ.

Σκέλος, ους (τὸ), jambe, θ. ||. (μτνμ.) τὰ σκέλη τοῦ διαβήτου, les branches du compas.

Σκελοτύρβη (ἡ), εἶδος σπασμοῦ, danse de Saint-Gui, θ.

Σκέμμα (τὸ), (σκέπτομαι), pensée, θ. dessin, prpjet.

Σκεπάζω, Μ. άσω, couvrir. §. (μτφορ.) dissimuler. ||.—ʼσπίτι, couvrir une maison, mettre la toiture. ||. — ἀγγεῖον, mettre le (fermer avec un) couvercle. ||. σκέπασε τὴν φωτιὰν, couvrez le feu. ||. σκεπασθῆτε (φορέσατε τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς σας), Κύριε, couvrez-vous, monsieur. ||. σκεπάζω μὲ ὕφασμα, voiler. ||. σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου, se voiler (le visage).

Σκεπάρνι, κοιν. τὸ (ἀρχ.) Σκέπαρνον.

Σκεπαρνιὰ (ἡ), coup de doloire.

Σκέπαρνον (τὸ), besaiguë, θ. doloire, θ.

Σκέπασμα (τὸ), l'action de couvrir (de mettre la toiture etc). 2) tout ce qui sert à couvrir, couvercle (d' un pot, d' une boîte etc), couverture (de lit, d'un fauteuil etc), θ. ||. τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ἴδε Σκέπη.

Σκεπαστὸς, ή, ὸν, couvert. ||. (τὸ θηλ.) Σκεπαστὴ, (οὐσ.) ἡ στέγη τοῦ ʼσπιτιοῦ, toit, toiture, θ. couverture, θ. ||. (τὸ πληθ.) Σκεπαστὰ, ἐπίρ., couvertement (ἄχρ.), sous main.

Σκέπη (ἡ), couverture, θ. abri, couvert; (τρπ.) protection, θ. garde, θ. 2) voile (des femmes); crêpe; gaze, θ. ||. ἡ ʼμαύρη σκέπη χρησιμεύει κυρίως διὰ τὰ πένθη, le crêpe noir sert principalement pour le deuil. ||. πένθιμος σκέπη, crêpe funèbre. 3) τὸ Ἐπίπλοον, gras double.

Σκεπτικὸς, ή, ὸν, qui a coutume d'observer (d'examiner); qui a l'habitude de réfléchir, pensif; §. sceptique.

Σκέπτομαι, Μ. (θὰ) σκεφθῶ, faire réflexion, observer; méditer, se consulter; penser, réfléchir; raisonner, rêver; examiner, délibérer. ||. σκέπτομαι, νὰ ʼπάγω ἢ νὰ μὴ ʼπάγω, irais-je ou n'irai-je pas? je me consulte. ||. ἐσκεπτόμην ποῖον ἰατρὸν νὰ ἐκλέξω, je mé-

ditais qui je choisirais pour médecin. ||. πρὶν λαλήσῃ τις πρέπει νὰ σκέπτηται, avant de parler, il faut penser (se consulter). ||. ὁμιλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτηται, il parle sans penser. ||. ἐσκέφθης καλῶς; vous êtes-vous bien consulté? ||. σκέφθητι καλῶς περὶ τούτου, pensez-y bien (mûrement). ||. σκέφθητι ὀλίγον, réfléchissez un moment, faites-y réflexion. ||. θὰ τὸ σκεφθῶ, νὰ τὸ σκεφθῶ, j'y penserai. ||. σκέπτεται ὀρθῶς, il raisonne bien, ἴδε καὶ Κρίνω καὶ Συλλογίζομαι. ||. ἔχει παράδοξόν τινα τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, il a une façon de penser singulière.

Σκευάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), préparer, accommoder, composer, ἴδε Κατασκευάζω.

Σκευασία (ἡ), préparation, θ. composition (de médicamens); confection (de vivres), accommodage, apprêt.

Σκευὴ (ἡ), (ἐν γέν.) costume, habillement. §. (ἰδιαιτ.) agrès et appareaux (d'un vaisseau); §. harnais d'un cheval.

Σκευοθήκη (ἡ), garde-meuble; buffet.

Σκεῦος, ους (τὸ), vase; ustensile; meuble. §. (μτνμ.) » σκεῦος ἐκλογῆς, « Γρφ., meuble choisi (précieux), πρβλ. Ἀγγεῖον.

Σκευοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte ou sert à porter des meubles (des bagages). ||. ἅμαξα —, chariot de bagages, fourgon, (στρατ.) transport. ||. οἱ σκευοφόροι (τοῦ στρατεύματος), les goujats.

Σκευοφυλάκιον (τὸ), garde-meuble; (ἰδιαιτ. τῶν ἐκκλησ.) sacristie, θ.

Σκευοφύλαξ, ακος (ὁ), gardien des meubles (des vases d'une église); sacristain.

Σκευωρία (ἡ), machination insidieuse, tour, ruse, θ. supposition, θ. intrigue, θ. trame, θ. piège, complot, manœuvre, brigue, θ.

Σκευωρῶ, Μ. ήσω, préparer avec astuce et mauvaise foi, forger, machiner, tramer, intriguer; comploter.

Σκέψις, εως (ἡ), examen réfléchi, application d'esprit, méditation, θ. réflexion, θ. délibération, θ. considération, θ. ||. μετὰ μακρὰν (πολλὴν) σκέψιν, après une longue méditation (réflexion). ||. τοῦτο ἀπαιτεῖ σκέψιν (πολλὴν, μεγάλην σκέψιν), cela donne à rêver, il faut y rêver (mûrement penser), cela mérite (demande) beaucoup de considération.

Σκηνὴ (ἡ), tente, θ. ||. ἐσήκωσαν (ἐμάζωξαν) τὰς σκηνὰς τοῦ στρατοπέδου, on a détendu dans le camp. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) habitation, θ. demeure, θ. (Γρφ.) habitacle; (συχνότ.) tabernacle, θ. ||. εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, aux habitacles (aux tabernacles) éternels (-elles). 3) théâtre, scène, θ. §. (συνκδχ.) ce qui se représente sur la scène.

Σκηνικὸς, ή, όν, qui appartient à la scène, scénique, théâtral.

Σκηνίτης, ου (ὁ), qui habite sous une tente (comme les peuples nomades).

Σκηνογραφία (ἡ), l'art de décorer le théâtre, les décorations de la scène.

Σκηνογράφος (ὁ), qui peint des décorations, (peintre) décorateur.

Σκηνογραφῶ, Μ. ήσω, peindre les décorations d'un théâtre, décorer. §. peindre en perspective.

Σκηνοπηγία (ἡ), l'action de dresser des tentes; (ἰδιαιτ.) la fête des Tabernacles chez les Hébreux.

Σκηπτὸς (ὁ), ἀρχ., la foudre qui tombe avec fracas.

Σκῆπτρον (τὸ), sceptre; (συνκδχ. καὶ μτνμ.) autorité souveraine ou royale, règne.

Σκιά (ἡ), ombre (κυρ. ϗ μτνμ.), θ. §. (συνκδχ.). ombrage, couvert. ||. περὶ ὄνου σκιᾶς, (παροιμ.), sur la pointe d'une aiguille, ἴδε καὶ Ἄσκιος. 2) fantôme, vain fantôme. §. (πλυθ.) Σκιαὶ, les mânes.

Σκιαγραφία (ἡ), esquisse, θ. ébauche, θ. crayon. ||. εἶνε ἁπλῆ μόνον σκιαγραφία τῶν τότε συμβεβηκότων, ce n'est qu'un léger crayon des événements d'alors.

Σκιαγραφῶ, Μ. ήσω, dessiner en traits légers, esquisser, ébaucher, crayonner.

Σκιαδᾶς, ᾶ (ὁ), qui fait ou vend des chapeaux, chapelier.

Σκιαδηφόρος (ὁ, ἡ), qui porte une ombelle; (κυρ. ἐπὶ φυτ.) ombellifère.

Σκιάδιον (τὸ), chapeau. ||. τὸ ἐσώπανον (ὑπένδυμα) τοῦ σκιαδίου, la coiffe du chapeau. ||. ὅποιος ἔχει τὴν μυῖγαν εἰς τὸ σκιάδι σκιάζεται, (παροιμ.), qui se sent galeux se gratte, qui se sent morveux se mouche.

Σκιάζω, Μ. άσω, couvrir d'ombre ou de son ombre, ombrager. ||. μή μου σκιάζῃς τὸν ἥλιον, ôtez-vous de mon soleil. 2) (κοιν. χύτπθ.) = Φοβοῦμαι, Ὑποπτεύω, craindre, avoir peur. ||. ὅποιος ἔχει τὴν μυῖγαν 'ς τὸ σκιάδι σκιάζεται, ἴδε Σκιάδιον.

Σκιαμαχία (ἡ), l'action de se battre contre une ombre (s'escrimer en vain); combat simulé.

Σκιαμαχῶ, Μ. ήσω, se battre contre une ombre, s'escrimer en vain; (μτφορ.) se battre contre des moulins à vent.

Σκιὰς, άδος (ἡ), tout ce qui sert à ombrager, pavillon, tente, θ. ombrelle, θ. parasol; (ἰδιαιτ. εἰς τὰ περιβόλ.) cabinet de verdure, berceau.

Σκιατραφία (ἡ), éducation à l'ombre (sédentaire ou molle).

Σκιατραφῶ, Μ. ήσω, nourrir (élever) à l'ombre ou d'une manière molle ou trop sédentaire. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) ἐσκιατραφημένος, η, ον, élevé d'une manière trop sédentaire ou délicatement.

*Σκιαύγεια (ἡ), ζωγραφ., clair obscur.

Σκιερὸς, ἀ, ὸν, ombragé; ombreux.

Σκιλλοκρόμμυδον (τὸ), φ., ognon marin, squille, θ. charpentaire.

Σκίουρος (ὁ), ζ., écureuil.

Σκιόφως, φωτος (τὸ), crépuscule.

Σκῖρος (ὁ), tumeur dure, squirre.

Σκίρτημα (τὸ), saut, bond, trépignement, tresaillement.

Σκιρτητικὸς, ἡ, ὸν, sautillant, bondissant.

Σκιρτῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), sauter, bondir, trépigner, tresaillir. ||. ἔτι νέος ὢν, ᾐσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτῶσαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, jeune encore, il sentit son cœur battre pour la liberté.

Σκιρώδης, ους (ὁ, ἡ), squirreux.

Σκιώδης, ους (ὁ, ἡ), ombreux; obscur.

Σκιωδῶς, ἐπίῤ., obscurément, confusément.

Σκλαβάκι (τὸ), petit esclave. ||. (παίζω) τὰ σκλαβάκια, (εἶδ. παιγν. τῶν παιδ.), (jouer aux) barres.

Σκλαβιὰ (ἡ), esclavage, servitude, θ. §. captivité, θ.

Σκλαβόνω, Μ. ώσω, mener en servitude (en captivité), asservir, ἴδε καὶ Αἰχμαλωτίζω.

Σκλάβος, α, κοιν. ὁ Δοῦλος, esclave, καὶ 2) ὁ Αἰχμάλωτος, prisonnier de guerre.

Σκλάβωμα (τὸ), asservissement.

Σκλῆθρος (ὁ), δ., aune, ἴδε Κλῆθρα.

Σκληραγωγία (ἡ), mortification du corps par des jeûnes etc, macération, θ

Σκληραγωγῶ, Μ. ήσω, affliger son corps par diverses austérités, macérer (son corps, sa chair).

Σκληροκαρδία (ἡ), dureté de cœur.

Σκληροκάρδιος καὶ

Σκληρόκαρδος, η, ον, qui a le cœur dur.

Σκληρὸς, ἀ, ὸν, dur; rude, §. (μτφορ.) cruel. ||. τὸ κρέας του εἶνε πολλὰ σκληρὸν, sa chair est très-coriace. ||. εἶνε σκληρὸς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας (τοὺς μαθητάς) του, il est rude à ou envers ses domestiques (ses écoliers).

Σκληρόσαρκος (ὁ, ἡ), dur, coriace.

Σκληρόστομος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἵππος), qui est fort en bouche, qui a la bouche dure, rétif.

Σκληρότης, ητος (ἡ), rigidité, θ. dureté, θ. rudesse, θ. endurcissement; §. (μτφορ.) cruauté, θ. atrocité, θ. ||. ἔπραξαν ἀνηκούστους σκληρότητας, ils commirent des atrocités inouies.

Σκληροτράχηλος (ὁ, ἡ), dur; opiniâtre, indocile.

Σκληρόφωνος (ὁ, ἡ), qui a la voix rude (rauque).

Σκλήρυνσις, εως (ἡ), l'action de se durcir, durcissement.

Σκληρύνω, Μ. ύνω (θὰ), durcir, endurcir; roidir. ||. τὸ κοράλλιον σκληρύνεται εἰς τὸν ἀέρα, le corail s'endourcit à l' air. ||. (καὶ μτνμ.) ὁ θεὸς ἐσκλήρυνε τὴν καρδίαν Φαραὼ, Dieu avait endurci le cœur de Pharaon.

Σκληρῶς, ἐπίῤ., cruellement; rudement.

Σκνὶψ, σκνιπὸς (ὁ, καὶ ἡ), ἔντ. moucheron piquant, cynips.

Σκολιὸς, ἀ, ὸν, oblique, de travers, tortu; (συνήθ.) tortueux, sinueux; (μτφορ.) faux, trompeur; fourbe, astucieux.

Σκολιότης, ητος (ἡ), obliquité, θ. tortuosité, θ. sinuosité, θ, (μτφορ.) perversité, θ.

Σκολόπενδρα, ας (ἡ), ἔντ., scolopendre, θ. mille-pieds.

Σκόλοψ, οπος (ὁ), ἀρχ., pointe, θ. épine; écharde; §. pal. §. (συνήθ. μτφορ.) tourment, supplice, peine, θ. ||. » ὁ σκόλοψ τῆς σαρκὸς, « Γρφ., l'aiguillon (les aiguillons) de la chair.

Σκόλυμος (ὁ), φ., chardon (dont la racine se mange).

Σκόμβρος (ὁ), 'ψ., maquereau.

Σκόνι (ἡ), κοιν. ἡ Κόνις, poudre, θ. poussière, θ. ||. ἡ—τῶν καρβούνων, poussier, ἴδε καὶ Κονιορτός.

Σκονίζω, Μ. ίσω, remplir (salir) de poussière. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Σκονισμένος, η, ον, poudreux.

Σκόνταμμα (τὸ), bronchade, θ. bronchement

Σκοντάπτω, Μ. άψω, broncher, chopper, donner contre; trébucher, ἴδε καὶ Παραπατῶ.

Σκόπελος (ὁ), rocher; écueil; roc; (κυρ. ναυτ.) vigie, θ.

Σκοπεύω, Μ. εύσω, avoir en vue, former le projet, avoir dessein, projeter, songer à, se proposer, méditer; viser, envisager.

Σκοπιὰ (ἡ), lieu élevé d'où l'on peut observer; guérite (au haut d'une maison), échauguette, θ.

Σκοπὸς (ὁ), but, objet, intention, θ. vue, θ. fin, θ. projet, dessein, pensée, θ. ||. ἔχω σκοπὸν, avoir en vue, songer, penser, ἴδε ϗ Μελετῶ ϗ Σκοπεύω. ||. αὔριον ἔχω σκοπὸν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἴδε Μέλλω. ||. τί ἔχεις σκοπὸν νὰ κάμῃς; que pensez-vous faire? ||. ὁ σκοπὸς τὸν ὁποῖον προεθέμην (ἔχω ὑπ' ὄψιν), l'objet que j'ai en vue (que je me propose). ||. μὲ ποῖον σκοπὸν τὸ ἔκαμε; dans quelle vue à-t-il fait cela? ||. τὸ ἔκαμε μὲ καλὸν (μὲ κακὸν) σκοπὸν, il l'a fait à bonne (à mauvaise) fin. ||. δὲν τὸ εἶπε (δὲν τὸ ἔκαμε) μὲ κακὸν σκοπὸν, il l'a dit (il l'a fait) sans penser à mal, il n'y a pas entendu malice. ||. ποῖος ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, quelle a été l'intention du législateur? ||. ἡ πρὸς τοὺς συνέδρους (τῶν κακουργιοδικῶν) γινομένη ἐρώτησις περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς πράξεως, la question intentionnelle. ||. μετέβαλε σκοπὸν, il a changé de pensée. ||. ἐνόησα τὸν σκοπόν σου, ἴδε Ἐννοῶ. 2) vedette, θ. sentinelle, (soldat qui est en) faction, factionnaire, garde; (ναυτ.) vigie, θ. ||. εἶνε σκοπὸς, (στρατ.), il est en faction (en sentinelle; en garde, [ναυτ.] en vigie). ||. ὁ σκοπὸς δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ, le factionnaire (la sentinelle) ne voulut point le laisser passer. ||. φώναξε τὸν σκοπὸν, ap-

pelez la garde. 3) (μσσ.) air. ||. γνωρίζω ἐν τραγοῦδι εἰς τοῦτον τὸν σκοπὸν, je connais des paroles sur cet air-là. ||. ὁ σκοπὸς 'ταιρειάζει μὲ τοὺς στίχους, l'air va bien aux paroles.

Σκοπῶ, Μ. ήσω, = Σκοπεύω, avoir en vue, songer à.

Σκορδαλιά (ἡ), aillade, θ.

Σκόρδιον (τὸ), φ. (ἰατρ.), scordium, germandrée aquatique, θ.

Σκόρδον (τὸ), ἴδε Σκόροδον.

Σκορδόπρασον (τὸ), φ., recambole, θ. échalote (d'Espagne), θ.

Σκοροδοειδής, οῦς (ὁ, ἡ), βτν., alliacé.

Σκόροδον (τὸ), φ., ail, (τὸ πλθ.) auls καὶ (βτν.) ails.

Σκόρος (ὁ), ἡ ἄλλ. Βότρυδα, ἔντ., ἴδε Σκῶρος.

Σκορπίδι (τὸ) καὶ Σκορπίνα (ἡ), ψ., scorpion (de mer), scorpène, θ. rescasse, vive, θ.

Σκορπίζω, Μ. ίσω, disperser; dissiper; écarter, éparpiller, disséminer. ||. ἐσκόρπισε πολλὰ χρήματα, il a bien repandu de l'argent. ||. ἡ κακοκαιριὰ ἐσκόρπισε τὰ πλοῖα, la tempête a écarté les vaisseaux. ||. (καὶ οὐδ. αὐτπθ.) τὸ σπυρὶ (τὸ πρήξιμον) ἐσκόρπισε, (διελύθη), la tumeur est dissoute (dissipée). ||. τὸ στράτευμα ἐσκόρπισε, l'armée se débanda (ou) se sépara, ἴδε καὶ Διαλύω. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Σκορπισμένος, η, ον, épandu ça et là, dispersé, disséminé, épars.

Σκορπιόδηκτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., mordu (blessé) par un scorpion.

Σκορπιός (ὁ), ἔντ., scorpion. ||. ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει, (παροιμ.), il y a quelque anguille sous roche.

Σκορπίουρος (ὁ), φ., scorpiurus, espèce de tournesol.

Σκόρπισμα (τὸ) καὶ

Σκορπισμός (ὁ), l'action de dissiper (d'éparpiller etc), éparpillement, dispersion, θ.

Σορπιστός, ή, όν, épars, disséminé.

Σκοτεινιάζω, Μ. άσω, obscurcir; assombrir. ||. (αὐτπθ.) s'obscurcir. ||. (ἀπρσ.) σκοτεινιάζει, il fait brun. ||. ὅτι ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ, sur la brune (οἰκ.)

Σκοτείνιασμα (τὸ), obscurcissement.

Σκοτεινός, ή, όν, obscur, sombre, ténébreux, noir. §. (μτφορ.) = Δυσνόητος. ||. τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶνε σκοτεινὸν, (ᾗ κοιν.) εἶνε σκοτεινὰ εἰς.., il fait sombre dans cette chambre. §. (καὶ μτφορ.) εἰς τοῦ μελαγχολικοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλα φαίνονται σκοτεινὰ, aux yeux du mélancolique tout revêt de sombres couleurs. ||. (τὸ πλθ.)

Σκοτεινά, ἐπίρ., obscurément.

Σκοτία (ἡ) καὶ

Σκοτίδι (τὸ), κοιν. τὸ Σκότος.

Σκοτίζω, Μ. ίσω, obscurcir (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.); troubler, offusquer, offusquer la vue. ||. ἐνίοτε τὰ σχόλια σκοτίζουν τὸ κείμενον ἀντὶ νὰ τὸ σαφηνίσουν, quelquefois le commentaire obscurcit le texte en voulant l'éclaircir. ||. αὐτὰ τὰ δένδρα σκοτίζουν τὴν οἰκίαν, (ἐπιπροσθοῦν εἰς τὴν θέαν της), ces arbres offusquent la maison. ||. ὁ νοῦς του σκοτίζεται, son esprit s'obscurcit (se trouble). ||. τὰ πάθη σκοτίζουσι τὸ λογικὸν, les passions offusquent la raison. ||. τὰ 'μμάτια μου σκοτίζονται, mes yeux se troublent. 2) ἴδε Ζαλίζω καὶ Πονοκεφαλῶ.

Σκοτισμός (ὁ), obscurcissement.

Σκοτοδινίασις, εως (ἡ), ἀρχ., tournoiement de tête, vertige, éblouissement, étourdissement.

Σκοτοδινιῶ, Μ. άσω, (ἀρχ.), avoir des vertiges (des étourdissements).

Σκοτόνω, Μ. ώσω, κοιν. ἀντὶ Φονεύω, tuer, couper la gorge à q. ||. τὸν ἐσκότωσ' ἀπὸ τὸ ξύλον, (φρσ. ὑπερβ.), il l'assomma (de coups), il l'excéda de coups. ||. ἐσκοτώθη μόνος του, il se donna la mort, il attenta à sa vie (à ces jours). ||. ἂν δὲν τοὺς χωρίσουν, θὰ σκοτωθοῦν, si on ne les sépare pas, il se couperont la gorge. ||. (ὑπερβ.) εἶμαι σκοτωμένος (ἀπὸ τὴν κούρασιν), je suis tout moulu (assommé). ||. μὲ σκοτόνει μὲ τὰς ἐρωτήσεις του, il m'assomme avec ses questions.

Σκότος, ους (τὸ), ténèbres, θ. πλθ. obscurité, θ. ||. εἶνε σκότος, il fait sombre. ||. ὁ ἄρχων (ὁ ἄγγελος) τοῦ σκότους, (Γρφ., ὁ Διάβολος), l'ange (le prince) des ténèbres.

Σκοτοῦρα (ἡ), κοιν. ἡ Ζάλη, ἡ Σκοτοδινίασις, éblouissement; vertige.

Σκότωμα (τὸ), meurtre.

Σκοτωμός (ὁ), massacre, carnage, tuerie, θ.

Σκουλαρίκι (τὸ), boucle (pendant) d'oreille, θ. ||. διαμαντένια σκουλαρίκια, des pendants d'oreille de diamants.

Σκουλῆκι (καὶ τα ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σκώληξ κτλ.

Σκουλί (τὸ), lin cardé.

Σκοῦλι (τὸ), κοιν. ὁ Τραγοπώγων, φ., salsifis, scorsonère, θ.

Σκουμπρί (τὸ), κοιν. ὁ Σκόμβρος.

Σκουντουφλῶ, Μ. ήσω, χυδ. ἀντὶ Προσπταίω, broncher, buter, heurter du pied (se heurter) contre.

Σκοῦπα (ἡ), κοιν. (ἐκ τοῦ Λτν.) τὸ Σάρωμα.

Σκουπίδι (τὸ), balayures, θ. πλθ. ordures, θ. πλθ. ||. ῥήχνω τι εἰς τὰ σκουπίδια, jeter qc. aux ordures. ||. ἐμβῆκεν ἕνα σκουπίδι 'ς τὸ 'μμάτι του, il lui est entré une ordure dans l'œil.

Σκουπίζω, ἴδε Σαρόνω.

Σκούπισμα (τὸ), ἴδε Σάρωμα.

Σκουριά (ἡ), ἴδε Σκωρία.

Σσουριάζω, ἴδε Σκωριάζω.

Σκούριασμα (τὸ), ἴδε Σκωρίασμα

Σκουρολεπίδα καὶ

Σκουρομαχαίρα (ἡ), εἰρων., vieille épée, θ. rapière, θ.

Σκοῦρος (ὁ ἄλλ. Μουντός), η, ον, (ἐπὶ χρωμ.), foncé; brun; gris de fer.

Σκουφάτος, η, ον, (κυρ. ἐπὶ πτν.), huppé, panaché.

Σκούφια (ἡ), ἴδε Σκοῦφος.

Σκουφόνω, Μ. ώσω, coiffer, (αὐτπθ.) se coiffer, prendre sa coiffe. ||. αὐτὴ ἡ κυρία σκουφόνεται

πολὺ καλὰ, cette dame se coiffe fort bien.

Σκοῦφος (ὁ), bonnet. ||. σκοῦφια μικροῦ παιδιοῦ, barette, θ. ||. ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν σκούφους κτλ., bonnetier. 2) (μτνμ.) ὁ λόφος τῶν πτηνῶν, huppe, θ. crête, θ.

Σκούφωμα (τὸ), coiffe, θ.

Σκρόφα (ἡ), truie, θ. coche, θ.

Σκύβαλον (τὸ), (ἐν γέν.) tout ce qu'on rejete, objet de rebut; (ἰδιαιτ.) rebut de grains, grenaille, θ. criblure, θ. pelure, θ. épluchure, θ. exrémens, ordures, θ.

Σκυθρωπάζω, Μ. άσω, devenir (ou avoir l'air) triste, avoir la mine refrognée (renfrognée, rébarbative), faire piteuse mine, froncer les sourcils, rechigner, se refrogner, se renfrogner, s'assombrir, se rembrunir. ||. τί σκυθρωπάζεις; qu' avez-vous à rechigner? pourquoi vous refrognez (vous renfrognez)-vous?

Σκυθρωπὸς, ἡ, ὸν, qui a le visage triste (la mine renfrognée), chagrin, triste, sombre, sérieux, morne, (παρβλ. καὶ Κατηφής).

Σκυθρωπότης, ητος (ἡ), air chagrin (rechigné, rembruni), mine renfrognée (rébarbative), θ.

Σκύλα (ἡ), chienne, θ.

Σκυλάκι (τὸ), petit chien, roquet.

Σκύλευσις, εως (ἡ), l'action de dépouiller l'ennemi tué.

Σκυλεύω, Μ. εύσω, dépouiller l'ennemi vaincu ou tué, (ἐν γέν.) dépouiller, piller.

Σκυλὶ (τὸ), chien.

Σκυλιάζω, Μ. άσω (θά), enrager (de colère, de dépit), rager, endêver, bisquer

Σκυλίτικος, η, ον, de chien. ||. τί σκυλίτικη τέχνη (ζωὴ κτλ)! quel chien de métier (de vie etc)!

Σκυλοβότανον (τὸ), φ., colchique d'automne, tue-chien, mort aux chiens, apocyn, (κοιν.) cul-tout-nu.

Σκυλόδοντον (τὸ), κοιν. ὁ Κυνόδους.

Σκυλολόγι (τὸ), la canaille.

Σκυλόμυιγα (ἡ), κοιν. ἡ Κυνόμυια.

Σκυλοπρόσωπος (ὁ, ἡ), qui a un visage de chien, figure de chien.

Σκύλος (ὁ), ζ., chien.

Σκυλόψαρον (τὸ), εἶδ. ἢ γέν. ἰχθ., chien-marin ou de mer, (διδακτ.) squale; loup-marin, goulu de mer; (εἶδος αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) Καρχαρίας.

Σκύμνος (ὁ), petit du lion (du loup etc). ||. σκύμνος λέοντος, lionceau. ||. σκύμνος λύκου, louveteau.

Σκυτάλη (ἡ), bâton à gros bout, massue, θ. §. rouleau de bois. §. (ἀρχ. ἱσορ. Λακεδ.) scytale, dépêche, θ.

Σκῦτος, ους (τὸ), ἀρχ., peau, θ. cuir.

Σκυτοτομεῖον (τὸ), boutique de cordonnier.

Σκυτοτομικὸς, ἡ, ὸν, qui appartient au cordonnier ou à son art. ||. σκυτοτομικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art ou le métier du cordonnier, cordonnerie, θ.

Σκυτοτόμος (ὁ), qui taille le cuir, cordonnier.

Σκύφος (ὁ), vase à boire, coupe, θ. tasse, θ.

Σκυφτὸς, ἡ, ὸν, courbé, cambré.

Σκύφτω, Μ. κύψω, κοιν. ἀντὶ Κύπτω, pencher, se baisser, se pencher, incliner, se courber. ||. σκύψε, penchez-vous. ||. κάτι μοῦ ἔπεσε καὶ ἔσκυψα νὰ τὸ 'πάρω, j'avais laissé tomber quelque chose que je me baissais pour le ramasser.

Σκύψιμον (τὸ), inclination (de tête), θ. penchement.

Σκωληκάκι (τὸ), petit ver, vermisseau.

Σκωληκιάζω, Μ. άσω, engendrer (être infecté) des vers. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) σκωληκιασμένος, η, ον, véreux.

Σκωλήκιασμα (τὸ), l'état d'une chose véreuse.

Σκωληκιάρης, α, ικον, qui fourmille de vers, véreux.

Σκωληκοβότανον (τὸ), ἴδε Λεβιθόχορτον.

Σκωληκόβρωτος (ὁ, ἡ), rongé de vers ou des vers, vermoulu.

Σκωληκοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un ver, vermiforme; vermiculaire.

Σκωληκοφάγος (ὁ, ἡ), qui mange (qui se nourrit) des vers.

Σκωληκοφάγωμα (τὸ), mangeure de vers, θ.

Σκωληκοφαγωμένος, η, ον, ἴδε Σκωληκόβρωτος.

Σκώληξ, ηκος (ὁ), ver. ||.—τῆς γῆς, lombric, achée. ||.—τοῦ μεταξιοῦ, ἴδε Μεταξοσκώληξ. ||.—τῆς κοιλιᾶς, ἴδε Ἕλμινς. ||.—τῆς ἐλιᾶς, chiron. ||.—τοῦ σιταριοῦ, ἴδε Σιταρόψειρα. ||.—τῶν ξύλων, artison, ἴδε ἢ Σαράκι. §. (καὶ μτφορ.) ὁ—τῆς συνειδήσεως, le ver rongeur, les remords rongeurs.

Σκῶμμα (τὸ), mot piquant, bon mot, raillerie, θ. plaisanterie (pleine de sel), θ.

Σκώπτης, ου (ὁ), railleur, plaisant, brocardeur.

Σκωπτικὸς, ἡ, ὸν, qui aime à railler; mordant, piquant.

Σκώπτω, Μ. σκώψω, railler, plaisanter.

Σκωρία (ἡ), rouille, θ. crasse, θ. §. scorie, θ. (κοιν.) mâchefer, chiasse, θ. ornes. ||. ἡ σκωρία τοῦ χαλκοῦ ὀνομάζεται Ἰάρι, la rouille du cuivre se nomme vert-de-gris. §. (καὶ μτφορ.) αὐτὰ εἶνε σκουριαὶς, ce sont des antiquailles.

Σκωριάζω, Μ. άσω, rouiller (ou) se rouiller, (σπντ.) enrouiller, s'enrouiller. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Σκουριασμένος, η, ον, rouillé, (καὶ μτνμ.) vieux, suranné.

Σκώριασμα (τὸ), rouillure, θ.

Σκῶρος (ὁ), ἡ Βότρυδα, ἐντ., artison, gerce, θ.

Σκωροφαγωμένος, η, ον, = Βοτρυδοφαγωμένος, artisonné, plein de piqûres, vermoulu.

Σμαλτόνω, Μ. ώσω, couvrir d' (peindre en) émail, émailler.

Σμάλτος (ὁ), émail.

Σμάλτωμα (τὸ), l'action d'émailler (de peindre en émail).

Σμαραγδένιος, α, ον, κοιν. ἀντὶ Σμαράγδινος.
Σμαράγδι (τὸ), κοιν. ὁ Σμάραγδος.
Σμαράγδινος, η, ον, d'émeraude, fait (garni, orné, enrichi) d'émeraudes.
Σμαραγδόῤῥιζα (ἡ), εἶδ. λίθ. πολυτ., prime (mère) d'émeraude, peridor, algue-marine, smaragdoprase.
Σμάραγδος (ὁ ϗ ἡ), λίθ. πολύτ., émeraude, θ.
Σμαρὶς, ίδος (ἡ), 'ψ., picarel, éperlan.
Σμῆγμα (τὸ), ἀρχ., ce qu'on emploie pour dégraisser (frotter, nettoyer), savon, onguent.
Σμηκτικὸς, ή, ὸν, qui a la vertu de dégraisser (de nettoyer); propre à déterger.
Σμηκτρὶς, ίδος (ἡ), ἐνν. γῆ, terre à foulon.
Σμῆνος, ους (τὸ), essaim (d'abeilles).
Σμιγάδι (τὸ), méteil, conseigle.
Σμίγω, Μ. σμίξω, ἴδε Ἀνακατόνω καὶ Ἑνόνω. 2) (ἀμτβτ.) ἴδε Ἀνταμόνω.
Σμικρὸς, ά, ὸν, Ἀττ. ἀντὶ Μικρὸς, petit, chetif, faible.
Σμικρότης, ητος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μικρότης, petitesse, θ. exiguïté, θ.
Σμικρύνω, Μ. ύνω (θὰ), = Ὀλιγοστεύω, diminuer; (Νμ.) rendre moins grave, atténuer.
Σμιλάγκι (τὸ), κοιν. ἡ -
Σμίλαξ, ακος (ἡ), εἶδ. φ., fragon, vrillée, θ.; liset, liseron; clochette, θ. campanette, θ. 2) εἶδ. δ., if.
Σμιλάρι (τὸ), κοιν. ἡ-
Σμίλη (ἡ), ἐργαλ., ciseau; (χειρουργ.) scalpel.
Σμίξιμον (τὸ), ἴδε Ἀνακάτωμα. §. Ἀντάμωσις καὶ §. Ἕνωσις.
Σμύραινα, ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., murène, θ. flûte, ἴδε καὶ Σαλιακούδα.
Σμύρις, ιδος (ἡ), εἶδ. ὀρυκτ., émeri.
Σμύρνα, ης (ἡ), εἶδ. κόμμεως εὐώδες, myrrhe, θ. 2) (κοιν.) ἡ Σμύρνα, ψ.
Σνίχι (τὸ), κοιν. τὸ Ἰνίον τοῦ λαιμοῦ, ὁ (ἄλλ.) Σβέρκος, nuque, θ.
Σοβαρὸς, ά, ὸν, qui prend ou affecte un air grave. ||. (ἀφηρημ.) τὸ σοβαρὸν ἀντὶ Ἡ σοβαρότης, gravité, θ.
Σοβαρότης, ητος (ἡ), air grave, gravité.
Σοβαρῶς, ἐπίῤ., d'un air grave, gravement.
Σόγχος (ὁ), φ., laiteron (ἢ) laceron.
Σοινῖκι (τὸ), κοιν. ὁ Χοῖνιξ, εἶδ. μέτρ., chenice, chenic.
Σολοικίζω, Μ. ίσω, faire (commettre) des solécismes, manquer aux règles du langage.
Σολοικισμὸς (ὁ), solécisme.
Σόλοικος (ὁ, ἡ), contraire aux règles de la grammaire, fautif, incorrect.
Σολοικοφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a l'air d'un solécisme.
Σολομονικὴ (ἡ), livre de magie, grimoire, clavicule de Salomon.
Σορὸς (ἡ), ἀρχ., cercueil, bière, θ.
Σοῦβλα (ἡ), broche, θ.
Σουβλὶ (τὸ), ἐργαλ. σκυτοτομ. alène, θ. 2) Σοῦβλα. ||. περνῶ εἰς τὸ σουβλὶ, ἴδε Σουβλίζω.
Σουβλιὰ (ἡ), brochée, θ. ||. μία σουβλιὰ κρέας, une brochée de viande. 2) (μτνμ.) douleur aiguë (cuisante, vive), cuisson, θ.
Σουβλίζω, Μ. ίσω, mettre en broche (ἢ) à la broche, embrocher. 2) percer, transpercer.
Σουβλίτσα (ἡ), brochette, θ. ||. 'ψητὸν εἰς ταῖς σουβλίτσαις, des brochettes.
Σουβλερὸς, ή, ὸν, pointu; perçant. 2) (μτνμ.) φωνὴ σουβλερὴ, aiguë, ἴδε καὶ Διαπεραστικός.
Σουδάριον (τὸ), Λτν., suaire. ||. ἡ ὄψις του ἔγινε ὥσπερ σουδαρίου, (φρσ. Εὐαγγ.), il devint plus pâle que le drap qui le couvrait.
Σουλῆνα (ἡ), ὀστρ., couteau de mer, manche de couteau, (διδακτ.) sollens.
Σουληνάρι (τὸ), ἴδε Σωλήν.
Σουπιὰ (ἡ), ἴδε Σηπία.
Σουρβιὰ (ἡ), δ., sorbier, cormier, cochène.
Σοῦρβον (τὸ), 'πωρ., sorbe, θ. corme, θ.
Σουρόνω, Μ. ώσω, passer à la chausse (au couloire, au filtre), couler, filtrer.
Σούρωμα (τὸ), l'action de passer par la chausse, filtration, θ.
Σουσάμι (τὸ), γένν., sésame.
Σουσαμόλαδον (τὸ), huile de sésame, θ.
Σουσουράδα (ἡ), πτν., hoche-queue, batte-queue, branle-queue, remue-queue, remue-cu, torcol. §. bergeronnette, θ. §. motteux.
Σοῦφρα (ἡ), froncis, plissure, θ. ||. σοῦφρα (εἰς φόρεμα κακοραμμένον ἢ στραβοκομμένον), godure, θ.
Σουφρόνω, Μ. ώσω, froncer, plisser; (ἐπὶ φορεμ.) fraiser (des manchettes, des collets etc). ||. σουφρόνει τὰ χείλη (τὰ 'φρύδια) του, froncer les lèvres (les sourcils). ||. σουφρόνει τὸ στόμα του, faire la bouche en cœur, faire la petite bouche. ||. (καὶ αὐτπθ.) τὸ φόρεμα σουφρόνει (διότι δὲν εἶνε καλοκομμένον), la robe gode.
Σούφρωμα (τὸ), plissure, θ. froncement.
Σοφία (ἡ), sagesse, θ. ||. ἡ αἰώνιος σοφία, la sagesse éternelle. ||. ἡ Σοφία Σολομῶντος, la Sagesse de Salomon (καὶ ἁπλ.) la Sagesse, (ὅταν ὁ λόγος ἦνε περὶ τοῦ οὕτως ἐπιγραφομένου βιβλίου τῆς Παλ. Γραφῆς).
Σοφίζομαι, Μ. σοφισθῶ, = Ἐπινοῶ, s'aviser, inventer, imaginer. ||. τί 'πῆγε νὰ σοφισθῇ! τί ἐσοφίσθη! de quoi s'est-il allé aviser! 2) = Παραλογίζομαι (διὰ σοφισμάτων).
Σόφισμα (τὸ), sophisme, argument (raisonnement) captieux, subtilité de sophiste.
Σοφιστὴς, οῦ (ὁ), sophiste; (κατ' ἐκτ.) imposteur.
Σοφιστικὸς, ή, ὸν, de sophiste,

propre aux sophistes, sophistique, captieux.
Σοφιστικῶς, ἐπίῤ., sophistiquement, captieusement.
Σοφὸς, ἡ, ὸν, sage; docte, savant. ||. οἱ ἑπτὰ σοφοὶ (τῆς Ἑλλάδος), les sept sages. ||. ὁ σοφός φίλος μου (δεῖνα), mon docte ami (Mr. un tel).
Σοφῶς, ἐπίῤ., sagement; savamment.
Σπάθα (ἡ), ἐργαλ. ὑφαντ., battant.
Σπάθη (ἡ), ἀρχ. καὶ
Σπαθὶ (τὸ), κοιν., épée, θ. sabre, θ. cimetère, θ. ||. τὸ 'πῆρε (τὸ ἀπέκτησε) μὲ τὸ σπαθί του, il le prit (le reconquit) à la pointe de son épée. §. (εἰς τὰ χαρτοπαίγν.) trèfle. ||. τὸ δεκάρι τοῦ σπαθιοῦ, le dix de trèfle.
Σπαθιὰ (ἡ), coup d'épée (de sabre etc). ||. ἔχει μίαν σπαθιὰν εἰς τὸ πρόσωπον, il a une balafre.
Σπαθὶς, ίδος (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ., spatule, θ.
Σπαθόφυλλον (τὸ), (plante) à feuilles en spatule.
Σπαθόχορτον (τὸ), κοιν. τὸ Ξίφιον, φ., glaieul, καὶ 2) τὸ Ὑπερικὸν ἢ Ἀνδρόσαιμον, herbe à la coupure ou militaire ou des charpentiers, vulnéraire, θ.
Σπανάκι (τὸ), φ., épinard.
Σπάνιος, α, ον, rare, en petite quantité; (μτνμ.) clair-semé. ||. σπανιώτατος, η, ον, (ὑπερθ.), qui est d'une grande rareté, très rare, (σπν.) rarissime. ||. διὰ τὸ σπάνιον τοῦ πράγματος, pour la rareté du fait.
Σπανιότης, ητος (ἡ), rareté, θ.
Σπάνις (ἡ), ἀρχ., rareté, θ. disette, θ. ||. ἐφέτος ἦτο μεγάλη σπάνις οἴνου, il y eut grande rareté de vin cette année-là.
Σπανίως, ἐπίῤ., rarement.
Σπανοπώγων, ωνος καὶ
Σπανὸς (ὁ), qui a peu ou qui n'a point de barbe.
Σπάνω, Μ. σπάσω, casser, briser, rompre; crever; mettre en pièces, fracasser; (χειρουργ. ἐπὶ κοκκάλ.) fracturer; (ἐπὶ καρδίων κτλ.) écacher. ||. (αὐτπθ.) se casser (etc), rompre, crever, éclater; péter; (ἐπὶ ἀποστημ.) aboutir, percer. ||. ἔσπασαν τὴν θύραν, ayant enfoncé (forcé) la porte. ||. σπάνω τὸ σταμνὶ, casser la cruche. ||. ἔσπασε τὸν καθρέπτην, il a fracassé la glace. ||. σπάνω τὸ κεφάλι μου (νὰ εὕρω ἢ νὰ ἐνθυμηθῶ τι), φρσ. ὑπερβολ., se rompre (se creuser) la tête, se mettre l'esprit à la torture. ||. (καὶ αὐτπθ.) τὸ κεφάλι μου σπάνει (κοντεύει νὰ σπάσῃ), la tête me pète. ||. ἔσπασε τὸ σχοινὶ, ἴδε Κόπτω. ||. τὰ κύματα σπάνουν εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν, les flots se rompent (se brisent) contre le rivage, (ὡ οὐδ.) la lame brise sur la côte. ||. τὸ κῦμα σπάνει, la lame déferle. ||. ἡ βόμβα ἔσπασε, la bombe éclata. ||. τὸ πιστόλι του ἔσπασε, son pistolet lui a pété dans les mains. ||. τὸ ἅλας σπάνει εἰς τὸ πῦρ, le sel pète dans le feu. ||. αἱ χορδαὶ τῆς ἅρπας ἔσπασαν σχεδὸν ὅλαι, les cordes de cette harpe ont presque toutes pété. ||. ἔσπασε τὸ σπυρί του (ὁ βούζουνάς του), son clou est percé (a percé). ||. πρὸ τοῦ νὰ σπάσῃ ἀκόμη' τὸ σπυρί του, avant qu'il crevât, παραβλ. Σκάνω. ||. χέρι (πόδι, κόκκαλον) σπασμένον, un bras (une jambe, un os) fracturé. §. (ἰατρ.) σπάνω, se donner une hernie, (ὅθ. ||. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Σπασμένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ. ἢ οὐσ.) hernieux.
Σπαράγγι (τὸ), φ., asperge, θ.
Σπαραγμὸς (ὁ), déchirement; agitation violente, θ. convulsion, θ.
Σπαράζω, Μ. άξω, (κοιν.), s'agiter; (κυρ. ἐπὶ ἰχθ.) palpiter, frétiller.
Σπαράττω, Μ. άξω, déchirer (à belles dents), lacérer; mettre en pièces.
Σπάραχνον (τὸ), κοιν. τὰ Βράγχια τῶν ἰχθ., les ouïes (des poissons), θ. πλθ.
Σπαργάνιον (τὸ), φ., ruban d'eau, sparganium.
Σπάργανον (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πλθ., langes, maillot, couche, θ. ||. ἀλλάζω τὰ σπάργανα τοῦ παιδιοῦ, changer l'enfant de couches.
Σπαργανόνω, Μ. ώσω, envelopper de langes, emmailloter.
Σπαργάνωμα (τὸ), l'action d'emmaillotter.
Σπάρος (ὁ), 'ψ., espèce ou genre de poisson, spare. ||. εἰς τὸ γένος τοῦ σπάρου ὑπάγονται 98 εἴδη ἰχθύων, le genre de spare comprend 98 espèces de poissons.
Σπάρσιμον (τὸ), l'action de semer (d'ensemencer), semaille, θ.
Σπάρτον (τὸ), εἶδ. θάμν., genêt (d'Espagne), joncier.
Σπαρτὸς, ἡ, ὸν, qui peut être semé. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σπαρτὰ, les semailles. ||. τὰ σπαρτὰ ἐφέτος ἦσαν καλὰ, les semailles ont été bonnes (belles) cette année.
Σπάσιμον (τὸ), l'action de briser (etc), rupture, θ. cassure, θ. ||. — θύρας, fracture (enfoncement) d'une porte. ||. — τῶν κυμάτων, brisement (des flots). §. (ἰατρ.) descente, θ. hernie, θ. rupture, θ. (ἐπὶ κοκκάλ.) fracture, θ.
Σπασμὸς (ὁ), convulsion, θ. crispation, θ. spasme. ||. καὶ ἡ θέα του μόνη τὸν φέρει σπασμοὺς, sa vue seule lui donne des convulsions (des crispations).
Σπασμώδης, ους (ὁ, ἡ), convulsif, spasmodique.
Σπασμωδικὸς, ἡ, ὸν, spasmodique; sujet à des convulsions; convulsif. ||. βὴξ (γέλως κτλ.) —, toux convulsive, rire convulsif.
Σπασμωδικῶς, ἐπίῤ., convulsivement.
Σπαταλεύω, Μ. εύσω, =Σπαταλῶ, Κατασπαταλεύω.
Σπατάλη (ἡ), dépense folle (excessive), θ. prodigalité, θ.
Σπαταλῶ, Μ. ήσω, dépenser follement, prodiguer (son bien, son argent).
Σπεῖρα (ἡ), repli tortueux du

serpent. §. ligne spirale, θ. §. volute. §.(Τακτ.) manipule (des Romains); cohorte, θ. peloton.

Σπείρω, Μ. (θὰ) σπείρω, semer, ensemencer.

Σπένδω, Μ. σπείσω, (ἀρχ.), verser en forme de libation, faire des libations.

Σπέρμα (τὸ), semence, θ. (φυσ.) sperme; (μτφορ.) germe. ||. εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐν ἑαυτῷ τὰ σπέρματα τῆς ἀσθενείας ταύτης, il avait depuis long-temps en lui le germe de sette maladie. ||. τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς, les semences de la vertu.

Σπερματικὸς, ή, όν, qui concerne la semence, séminal, spermatique. ||. τὰ σπερματικὰ ἀγγεῖα, les vaisseaux spermatiques.

Σπερμολογία (ἡ), bavardage, cancan.

Σπερμολόγος (ὁ, ἡ), φυσ., qui ramasse des grains (pour vivre), qui vit de grains. §. (συνήθ. μτνμ.) qui fait des cancans, bavard, semeur de faux bruits.

Σπερμολογῶ, Μ. ήσω, (μτφορ.), débiter des nouvelles, faire des cancans, bavarder.

Σπέρνω, κοιν. ἀντὶ Σπείρω.

Σπεύδω, Μ. σπεύσω, hâter, se hâter, faire (user de) diligence, faire hâter, se presser, s'empresser; se dépêcher. ||. »σπεῦδε βραδέως,« (Γνμ.), hâtez-vous lentement. ||. σπεῦσον, hâtez (dépêchez)-vous. ||. εἰπέ του νὰ σπεύσῃ, dites-lui qu'il se depêche (qu'il se hâte). ||. σπεῦσον νὰ ἀναχωρήσῃς, dépêchez-vous de partir. ||. δὲν μᾶς μένουσιν εἰμὴ δύω ὧραι, πρέπει να σπεύσωμεν, il ne nous restent que deux heures, il faut hâter. ||. σπεύδω νὰ σᾶς πληροφορήσω, je me hâte (je m'empresse) de vous en donner avis.

Σπήλαιον (τὸ), grotte, θ. caverne, θ. antre.

Σπηλαιώδης, ους (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un antre (d'une grotte), caverneux.

Σπιθαμὴ (ἡ), empan.

Σπιθαμιαῖος, α, ον, long d'un empan.

Σπῖλος (ὁ), ἀρχ., tache, θ. souillure, θ.

Σπινθὴρ, ῆρος (ὁ), étincelle, θ. bluette, θ.

Σπινθηρίζω, Μ. ίσω, =Σπινθηροβολῶ.

Σπινθηροβολία (ἡ), étincellement.

Σπινθηροβόλος (ὁ, ἡ), qui lance des étincelles, étincellant.

Σπινθηροβολῶ, Μ. ήσω, lancer des étincelles, étinceler. §. pétiller.

Σπῖνος (ὁ), πτν., pinson ἢ (;) pinçon.

'Σπιτάκι (τὸ), petite maison, maisonette, θ.

'Σπιτάλι (τὸ), κοιν. τὸ Νοσοκομεῖον, hôpital.

'Σπίτι (τὸ), κοιν. ἡ Οἰκία, maison, θ. logis. ||. ἐπεθύμουν 'να ὁμιλήσω τὸν πατέρα σας· ; εἶνε εἰς τὸ 'σπίτι ; ὄχι, δὲν εἶνε, je voudrais bien parler à M. votre père y est-il? Non, il n'y est pas. ||. εἶνε εἰς τὸ 'σπίτι, il est à la maison. ||. τὸ 'σπίτι σας εἶνε πολλὰ ψυχρὸν (ζεστὸν, ὑγρὸν), vous êtes logé bien froidement (chaudement, humidement). ||. δὲν εἶνε εἰς τὸ 'σπίτι, (εἶνε ἔξω), il est en ville. ||. ὑπηρέτης ὁ ὁποῖος ζητεῖ 'σπίτι (αὐθέντην), un domestique qui cherche condition. ||. μὲ προσμένουν εἰς τὸ 'σπίτι (ἐνν. τὸ ἐδικόν μυ), on m'attend au logis (chez moi). ||. δὲν εἶνε κἀνεὶς εἰς τὸ 'σπίτι, il n'y a personne au logis. ||. (ἐνίοτε εἰς τὸ ἑλληνικὸν 'λλείπει) ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σας, je viens de chez votre frère. 2) (συνηθ.) ménage, famille, θ. maison, θ. ||. εἶν' ἀπὸ καλὸν 'σπίτι, il est de bonne maison.

'Σπιτικὸς, ή, όν, de la maison, qui est de (ou qui se fait à) la maison. ||. ζῶον 'σπιτικὸν, (animal) domestique, privé. ||. ψωμὶ—, pain de ménage (de cuisson). ||. κρασὶ 'σπιτικὸν, vin bourgeois. §. (οὐσ.) 'Σπιτικὸν, κοιν. ἡ Οἰκογένεια, famille, θ. ménage. ||. μὲ ὅλον του τὸ 'σπιτικὸν, avec toute sa famille.

'Σπιτοκάλυβον (τὸ), ἴδε Καλυβόσπιτον.

'Σπιτόπουλον (τὸ), ='Σπιτάκι.

'Σπιτότοπος (ὁ), κοιν. τὸ Οἰκόπεδον.

Σπλαγχνίζομαι, Μ. (θὰ) σπλαγχνισθῶ, être ému de compassion, prendre ou avoir pitié de.

Σπλάγχνον (τὸ), ἀρχ. ὡς συνήθ. πλθ., les entrailles. §. (μτνμ.) compassion, θ.

Σπλὴν, σπληνὸς (ὁ καὶ κοιν. ἡ), rate, θ. §. (συνηθ.) douleurs (mal) de rate. ||. ἔχει σπλῆνα, avoir mal à la rate.

Σπληνικὸς, ή, όν, qui a mal à la rate, sujet aux douleurs de rate.

Σπλήνιον, ἀρχ. τὸ (κοιν.) -

Σπληνοβότανον (τὸ), φ., asplénium (sorte de fougère); scolopendre, θ. doradille, θ. cétérach (Ἀραβ.).

Σπόγγος (ὁ), ἀρχ. τὸ Σφουγγάρι.

Σπογγώδης, ους (ὁ, ἡ), semblable à (qui est de la nature de) l'éponge, spongieux; (ἐπὶ ῥιζῶν κτλ.) cotonneux.

Σποδὸς (ἡ), ἀρχ., cendre (chaude), θ. ||. (εὔχρ. κυρ. εἰς τὴν Γρφ. φρσ.) μετανοεῖν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ, faire pénitence avec le sac et la cendre (dans le sac et dans la cendre).

Σπονδὴ (ἡ), libation, θ. (πλθ. ἀρχ.) traité, alliance, θ. convention, θ.

Σπόνδυλος (ὁ), vertèbre (de l'épine du dos), θ. §. partie des plantes, (Λατ.) verticillus. §. ornement des colonnes cannelées, (Λτν.) rudente.

Σπορὰ (ἡ), semence, θ. §. (μτφορ.) race, θ.

Σποράδην, ἐπίρ., çà et là, de côté et d'autre; clair-semé(-ée).

Σποραδικὸς, ή, όν, dispersé çà et là, épars; clair-semé(-ée).

Σποράς, άδος (ἡ), dispersée, éparse. ||. αἱ Σποράδες (νῆσοι),

les Sporades (îles de l'Archipel).
Σποριάζω, Μ. άσω, monter en graine.
Σποροθήκη (ή), βτν., la capsule des plantes.
Σπόρος (ό), semence, θ. graine, θ. §. (συνκδχ.) les semailles, θ. πλθ., l'époque des semailles.
Σπουδάζω, Μ. άσω, étudier, travailler. 2) (άρχ.) agir, parler ou traiter sérieusement. ||. (εὔχρ. συνήθ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) παίζων ἢ σπουδάζων τὸ λέγεις; parles-tu sérieusement ou plaisantes-tu ?
Σπουδαιολογία (ή), entretien sérieux (de choses sérieuses).
Σπουδαιολογῶ, Μ. ήσω, parler sérieusement, s'entretenir de choses graves.
Σπουδαῖος, α, ον, studieux ; lettré; (ἐπὶ ὑποθέσ. καὶ λόγ.) grave, sérieux; important, de poids, de conséquence. ||. ἔχω νὰ τῷ εἴπω πράγματα πολλὰ σπουδαῖα, j'ai des choses de la dernière conséquence à lui dire. ||. ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολλὰ σπουδαία, l'affaire est d'une grande importance. ||. » ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα, « παροιμ., à demain les affaires.
Σπουδαιότης, ητος (ή), importance, θ. serieux (dans les actions ou les paroles), gravité, θ.
Σπουδαρχία (ή), brigue (pour obtenir une place, un emploi), θ. intrigue, θ.
Σπουδάρχης, ου (ό), celui qui brigue les emplois, intriguant.
Σπουδαρχῶ, Μ. ήσω, briguer des places.
Σπουδαστήριον (τὸ), cabinet d'études.
Σπουδή(ή), ἀρχ., empressement; attention, θ. diligence, application, θ. ||. μετὰ σπουδῆς, diligemment. 2)(κοιν.) étude, θ.
Σπουργίτι (τὸ), πτν., moineau (de muraille), passerau, friquet (τὸ μικρότατον).
Σπρώχνω, Μ. σπρώξω, ἴδε Κουντῶ, pousser.
Σπρώξιμον (τὸ), ἴδε Κούντημα.

Σπυράκι (τὸ), petite pustule, bube, θ.
Σπυρὶ (τὸ), κοιν. ὁ Κόκκος (σίτου κτλ.), grain. ||. δὲν τοῦ ἔμεινε σπυρὶ (ἀπὸ τὸ γέννημά του), il ne lui en reste pas un grain. ||. σπυρὶ ῥωδιοῦ (πιπεριοῦ κτλ.), grain de grenade (de poivre etc). ||. τὸ μαζόνει σπυρὶ-σπυρὶ, on le recueille grain à grain. 2)(μτνμ.) σπυρὶ ἅλατος (λιβάνου), grain de sel (d'encens). 3) bouton (qui vient au corps), bube, θ. élevure, θ. grain (de petite verole), bourgeon (ἰδίως τοῦ προσώπου).
Σπυριάζω (γεμίζω σπυριὰ), Μ. άσω, se couvrir de bourgeons, bourgeonner. ||. σπυριάζει τὸ μέτωπόν του, le front lui bourgeonne.
Σπυρὶς, ίδος (ή), ἀρχ., (espèce de) corbeille, θ.
Σπῶ, προφ. ὀρθότ. ἀντὶ Σπάνω.
'Σταβάρι (τὸ), γεωργ. (μέρος τοῦ ἀρότρου), le timon de la charrue.
Στάγμα (τὸ), (προφ. κοιν. Στάμμα), liqueur distillée (goutte à goutte). §. (ἰδιαιτ.) eau pour le teint, θ. lait virginal, etc.
Σταγὼν, όνος (ή), goutte (qui tombe), θ.
Σταδιαῖος, α, ον, de la longueur d'un stade.
Σταδιασμὸς (ό), mesure des lieux par stades.
Στάδιον (τὸ), stade (mesure de 600 pieds Grecs) ||. ἀπέχει τόσα στάδια τῆς πόλεως, il est distant de la ville de (tant de) stades. 2) (συνκδχ.) carrière (κυρ. καὶ τρπ.), arène, θ. lice, θ. champ; course, θ. ||. δὲν ἐτόλμησε νὰ καταβῇ μαζῇ του εἰς τὸ στάδιον, (νὰ ἀντιπαραταχθῇ), il n'a point osé entrer en lice avec lui. ||. διέτρεξε τὸ στάδιόν του (τὸ στάδ. τοῦ βίου του, τῆς ὑπηρεσίας του), il a fourni (parcouru) sa carrière, il a fini (terminé) sa course. ||. εὐρύχωρον στάδιον ἀνοίγεται ἐνώπιόν μας, un vaste champ s'ouvre devant nous.
Στάζω, Μ. στάξω, tomber (ἢ σπν. μτβτ. faire tomber) goutte à goutte, dégoutter, égoutter, s'égoutter; découler; suinter. ||. τὸ 'σπίτι στάζει, la maison degoutte. ||. τὸ καδδὶ στάζει, le tonneau suinte. ||. τὸ ὑποκάμισόν του ἔσταζεν ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, sa chemise était tout dégouttante de sueur. ||. ὁ ἱδρὼς ἔσταζεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, la sueur lui dégouttait du front, le front lui dégouttait de sueur.
Σταθερὸς, ά, όν, constant, fixe. ||. δὲν ἔχω σταθερὰν ἰδέαν περὶ τούτου, je n'ai pas une opinion arrêtée sur cette chose. ||. δὲν ἔχει σταθερὰν κατάστασιν, ἴδε Μόνιμος.
Σταθερότης, ητος (ή), constance, θ.
Σταθερῶς, ἐπίῤ., constamment.
Σταθμεύω, Μ. εύσω, établir ou avoir ses quartiers, camper (dans un endroit).
Στάθμη (ή), cordeau, ligne, θ. niveau, plomb. ||. ἰσάζω διὰ τῆς στάθμης, (ἀρχ.) πρὸς στάθμην ἰθύνω, ἴδε Σταθμίζω (2).
Σταθμίζω (ζυγίζω διὰ τοῦ σταθμοῦ), Μ. ίσω, mettre dans la balance, peser (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), balancer, examiner. 2) (ἰσάζω διὰ τῆς στάθμης) tirer (aligner) au cordeau; niveler (un terrain); plomber (un mur), voir avec le plomb si elle est droite (verticale).
Στάθμισις, εως (ή), l'action de peser.
Σταθμοδότης, ου (ό), maréchal des logis; quartier-maître; fourrier.
Σταθμὸς (ό), lieu où l'on s'arrête, station, θ. couchée, θ. halte, θ. (στρατιωτ.) étape; quartier; campement, cantonnement; (ταχυδρομ.) relais, poste, θ. ||. εἰς τὸν πρῶτον (εἰς τὸν δεύτερον) σταθμὸν, au premier (au second) relais. ||. ἀπὸ τοὺς Παρισίους 'ως τὸ Λυὸν εἶνε τόσοι σταθμοὶ, il y a tant de relais de Paris à Lyon.
'Στακὸς (ό), κοιν. ὁ Ἀστακὸς, écrevisse de mer (la grande), homard. ||. ἁρματωμένος 'σὰν

τὸν 'στακὸν, (φρσ.), armé jusqu'aux dents. ||. κόκκινος 'σὰν τὸν 'στακὸν, (φρσ.), rouge comme une écrevisse.

Στακουδάκι (τὸ), εἶδ. μικροῦ ἀςακοῦ, écrevisse de mer, langouste, θ. salicot ꝁ salicoque.

Στάκτη (ἡ), cendre καὶ (πλθ.) cendres, θ. ||. τὸ ἔκαμε ςάκτην, il le reduisit en cendres, ἴδε καὶ Ἀποτεφρόω.

Στακτερὸς, ἡ, ὸν, cendré, gris cendré (ou) de lin (ou) de souris.

Στακτόνω, Μ. ώσω, remplir de cendre, cendrer. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Στακτωμένος, η, ον, cendreux.

Στακτοπαίπαιδη (ἡ), cendrillon, accouvée.

Στακτόπανον (τὸ), charrier.

Στακτόπηττα (ἡ), fouace, θ.

Στάλα καὶ

Σταλαγματιὰ (ἡ), κοιν. 'Ο-

Σταλαγμὸς (ὁ), goutte (qui filtre), θ. ||. δὲν ἔχει ςάλαν, (φρσ.), il n'en a pas une goutte. ||. στάλα-στάλα, (φρσ.), goutte à goutte.

Σταλακτίτης, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος), stalactite.

Στάλσιμον (τὸ), l'action d'envoyer, envoi.

Σταλτικὸς, ἡ, ὸν, (ἰατρ.), qui resserre, astringent.

Σταμάτισμα (τὸ), l'action d'arrêter ou de s'arrêter; (ἐπὶ ὑγρ.) étanchement.

Σταματόνω (καρφόνω ἐπὶ τῆς σανίδος τὸ γουναρικὸν ἵνα στεγνώσῃ χωρὶς νὰ σκεβρώσῃ), Μ. ώσω, brocheter.

Σταματῶ, Μ. ήσω, arrêter. ||. (αὐτπθ.) s'arrêter; (ἐπὶ ὑγρ.) étancher.

Στάμμα (τὸ), ἴδε Στάγμα.

Στάμνα, ας (ἡ), ἴδε Λαγῆνα.

Σταμνὶ (τὸ), ἴδε Λαγῆνι. ||. βρέχει μὲ τὸ ςαμνὶ, il pleut à torrens.

Στάνη (ἡ), parc (des moutons).

Στανικὸς, ἡ, ὸν, (κοιν.) ὁ Ἀκούσιος.

Στανικῶς, ἐπίρ. κοιν. ἀντὶ Ἀκουσίως ἢ Διὰ τῆς βίας, par force, forcément.

Στάξιμον (τὸ), écoulement goutte à goutte, égout, suintement; (μτδτ.) instillation, θ.

Στασιάζω, Μ. άσω, être déchiré par des factions; se porter à la sédition (à la revolte), se mutiner.

Στασιαστὴς, οῦ (ὁ), révolté, séditieux, factieux, mutin.

Στασιαστικὸς, ἡ, ὸν, propre à exciter une sédition, séditieux; (κυρ. ἐπὶ συγγραμ. ꝁ συγγραφ.) incendiaire.

Στασίδι (τὸ), loge (dans une église), θ. stalle, θ.

Στάσιμον (τὸ), κοιν. ἡ Στάσις (1), la manière de se tenir, posture, θ. maintien, contenance, θ.

Στάσιμος, η ἢ ος, ον, stationnaire; (ἐπὶ ὑδ.) stagnante, dormante.

Στάσις, εως (ἡ), la manière de se tenir, tenue, θ. posture, θ. contenance, θ. §. station, θ. suspension, θ. pause, θ. §. fixité, θ. immobilité, θ. 2) (μτφορ.) situation, θ. état, pose, θ. condition, θ. ||. ἡ ςάσις τυ εἶνε ἀθλιεςάτη, sa condition est bien malheureuse. 3) insurrection, θ. émeute, θ. trouble, sédition, θ. mutinerie, θ. 4) (Ῥτρ.) point. ||. ὁ λόγος (ἡ ὁμιλία) διῃρεῖτο εἰς τρεῖς ςάσεις, le sermon était divisé en trois points. ||. στάσις πρώτη, δευτέρα, τρίτη, premier (second, troisième) point.

Στατέρι (τὸ), κοιν. 'Ο-

Στατὴρ, ῆρος (ὁ), quintal; péson, romaine, θ. crochet.

Σταῦλος (ὁ), étable (à bœuf), θ. vacherie, θ. §. (ἐπὶ ἵππων) écurie, θ. ἴδε Ἀχοῦρι. ||. βάλλω εἰς τὸν σταῦλον, établer. ||. ὅσον πληρόνεται διὰ τὸ ζῶον εἰς τὸν σταῦλον, établage.

Σταυρίδι (τὸ), ἴδε Σαυρίδι.

Σταυροβελονιὰ (ἡ), ῥαπτ., point-croisé.

Σταυροδρόμι (τὸ), carrefour.

Σταυροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), fait en croix, cruciforme. §. (ἐπὶ χειρουργ. τομῆς) crucial. §. (βτν.) crucifère.

Σταυροειδῶς, ἐπίρ., en forme de croix, en croix.

Σταυρόνω, Μ. ώσω, attacher à (mettre en) croix, crucifier. §. (συνκδχ. καὶ τρπ.) martyriser. 2) croiser; plier. ||. ςαύρωσε τὸ φόρεμά σου, croisez votre habit. ||. (καὶ ἀμτδτ.) τὸ ἐπανωφόρι του δὲν σταυρόνει καλὰ, sa redingote ne croise pas bien. ||. κάθηται μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, (φρσ.), il se tient (il demeure) les bras croisés. ||. (καὶ ἀλληλπθ.) οἱ δύο οὗτοι δρόμοι σταυρόνονται, ces deux chemins se coupent (se croisent, s'embranchent).

Σταυροπόδι, ἐπίρ., les jambes croisées (en croix). ||. κάθηται σταυροπόδι, il s'assied les jambes en croix.

Σταυρὸς (ὁ), croix, θ. §. signe de la croix. ||. αἱ κεραῖαι τοῦ σταυροῦ, les bras de la croix. ||. κάμνω τὸν σταυρόν μου, faire le signe de la croix, se signer. ||. ἡ εὕρεσις (ἡ ὕψωσις) τοῦ Σταυροῦ, l'invention (l'exaltation) de la croix. 2) (εἶδ. θαλασσ.) étoile, θ. croix (crucifix) de mer.

Σταυροφορία (ἡ), croisade, θ. ||. ἐπὶ τῆς πρώτης σταυροφορίας, à la première croisade.

Σταυροφορικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les croisades, qui appartient aux croisés. ||. ςαυροφορικὸς πόλεμος, σταυροφορικὴ ἐκστρατεία, croisade, θ. ||. ἐπὶ τῶν ςαυροφορικῶν πολέμων, au temps des croisades.

Σταυροφόρος (ὁ, ἡ), qui porte une croix, (Ἱςορ.) croisé. ||. ςήλη σταυροφόρος, (ἀρχιτεκτ.), colonne crucifère.

Σταυροφορῶ, Μ. ήσω, prendre la croix, (Ἱστορ.) se croiser.

Σταυροχέρι, ἐπίρ., les bras croisés.

Σταύρωμα (τὸ), ἴδε Σταύρωσις. 2) l'action de plier (de croiser), croisement.

Σταυρώσιμος (ὁ, ἡ), qui concerne le crucifiement (la crucification) du Christ.

Σταύρωσις, εως (ἡ), l'action de crucifier; crucifiement ꝁ crucifiment, θ.

Σταυρωτὸς, ἡ, ὸν, fait (dispo-

sé etc) en forme de croix (en croix); croisé ||. μὲ τὰ χέρια σταυρωτὰ, les bras croisés. ||. (τὸ πλθ.) Σταυρωτὰ, ἐπίῤ., en croix, en forme de croix.

Σταφιδιάζω, Μ. άσω, devenir ridé comme un raisin sec, se froncer, se rider.

Σταφιδοποιΐα (ἡ), l'art de faire sécher (de préparer) des raisins secs.

Σταφὶς, ίδος (ἡ), raisin sec. ||. σταφίδες τοῦ κουτιοῦ, raisins de caisse.

Στάφνη (ἡ), κοιν. ἡ Στάθμη, ligne, θ. cordeau, plomb.

Σταφνίζω, Μ. ίσω, tirer au cordeau, niveler.

Σταφυλὴ (ἡ), ἀρχ. τὸ (κοιν.)-

Σταφύλι (τὸ), raisin.

Σταφυλῖνος (ὁ), φ., panais (sauvage).

Σταφυλίτης, ου (ὁ), luette, θ. ||. εἶνε πεσμένος (πρησμένος) ὁ σαφυλίτης του, il a la luette relâchée (enflée). ||. σηκόνω τὸν σαφυλίτην, remettre la luette.

Σταφυλόῤῥωγα (ἡ), grain de raisin.

Σταχολόγημα (τὸ) }
Σταχολόγος (ὁ) } ,ἴδε Σταχυολογία κλ.
Σταχολογῶ, Μ. ήσω }

Σταχόνω, Μ. όσω, (γεωργ.), monter en épi, épier.

Στάχυ (τὸ), ἴδε Στάχυς.

Σταχυολογία (ἡ), l'action de glâner, glanage.

Σταχυολόγος (ὁ, ἡ), qui ramasse des épis; glaneur.

Σταχυολογῶ, Μ. ήσω, ramasser des épis; glaner.

Στάχυς, υος (ὁ), épi.

Στέαρ, ατος (τὸ), ἀρχ., graisse compacte, suif, lard.

Στεατίτης (λίθος), ου (ὁ), stéatite, θ.

Στεατώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de la nature du suif, suifeux.

Στεάτωμα (τὸ), ἰατρ., steatôme (espèce de tumeur).

Στεγάζω, Μ. άσω, couvrir d'un toit.

Στεγανὸς, ή, όν, (ἀρχ.), bien couvert, hermétiquement fermé.

Στεγανῶς, ἐπίῤ., hermétiquement.

Στεγαστὴρ, ῆρος (ὁ), (ἐνν. κέραμος), bardeau.

Στεγανόπους, ποδος (ὁ, ἡ), φυσιολογ., solipède.

Στέγη (ἡ), couvert; toit, toiture, θ. (συνκδχ.) maison. ||. στέγης μεταδιδόναί τινι, φρσ. (ἀρχ.), donner le couvert à q.

Στεγνόνω, Μ. όσω, sécher (μτϐτ. καὶ ἀμτϐτ.), mettre à sec, (ἀμτϐτ. ἢ αὐτπθ.) ressuyer, se ressuyer. ||. ἐστάθησαν ἔμπροθεν τοῦ πυρὸς νὰ στεγνώσουν, il se mirent devant le feu, pour se sécher.

Στεγνὸς, ή, όν, sec, (τὸ θηλ.) sèche. ||. τὰ γλυκὰ (τὰ ζαχαρικὰ) πρέπει νὰ φυλάττωνται εἰς μέρος στεγνὸν, il faut tenir les confitures sèchement.

Στεγνότης (ἡ), l'état d une chose sèche.

Στέγνωμα (τὸ), l'action de sécher (de ressuyer), séchage.

Στειλιάρι (τὸ), manche (de la cognée etc). ||. βάλλω τὸ στειλιάρι (τοῦ τσεκουριοῦ κτλ.), emmancher (une cognée). ||. ἐκβάλλω τὸ στειλιάρι (ἀπὸ τὸ τσεκοῦρι κτλ.), démancher (une cognée etc). ||. ἐβγῆκε τὸ στειλιάρι (τοῦ τσεκουριοῦ κτλ.), la cognée s' est démanchée.

Στεῖρα, ας (ἡ), (femme) stérile, θ. (ἐπὶ ζ.) bréhaigne, θ.

Στείρωσις, εως (ἡ), stérilité, θ.

Στεκάμενος (μτχ. πθ. τοῦ Στέκω), η, ον, (κυρ. ἐπὶ ὑδ.) ἀντὶ Στάσιμος, eau stagnante (dormante), θ.

Στέκομαι, Μ. (θὰ) σταθῶ, ἴδε Στέκω.

Στεκοῦλι (τὸ), κοιν. τὸ (φυτ.) Σύμφυτον.

Στέκω, Μ. (θὰ) σταθῶ, se tenir; se soutenir; s'arrêter; demeurer; (ἐπὶ ὀχημ.) stationner. ||. μόλις στέκεται εἰς τὰ πόδια του ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, c'est à peine s'il peut se tenir sur ses jambes (il a peine à se soutenir sur ses jambes), tant il est faible. ||. δὲν 'μποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ses jambes refusaient de le porter. ||. στέκει καλὰ εἰς τὸ ἄλογον, il se tient bien à cheval, il y a une belle assiette (une belle tenue). ||. μὴ στέκῃς εἰς τὸν ἥλιον, ne vous tenez pas au soleil. ||. στάσου ἀπ' ἐδῶ (ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος), mettez-vous de ce côté-ci. ||. δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ σταθῇ, il ne sait quelle contenance tenir (quelle contenance faire). ||. τὰ πτηνὰ στέκουν εἰς τὸν ἀέρα, les oiseaux se soutiennent en l'air. ||. τὸ πλοῖον στέκεται εἰς τ' ἀνοικτὰ (εἰς τὸ σίδηρον), il est à l'ancre. ||. ἐστάθη κόκκαλον εἰς τὸν λαιμόν του, il lui est demeuré une arrête (un os) dans la gorge. ||. τὸ ὡρολόγι μου στέκεται, ma montre s'arrête. ||. εἰπὲ τοῦ ἁμαξηλάτου νὰ σταθῇ, dites au cocher d'arrêter. ||. τὰ ἁμάξια δὲν ἠμποροῦν νὰ στέκωνται εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον παρελθούσης τῆς (δεῖνα) ὥρας, les voitures ne peuvent stationner dans cette rue passé telle heure. ||. τί στέκεις ἀργός (μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα); que demeurez-vous les bras croisés? ||. 'πήγαινε καὶ ἔλα χωρὶς νὰ σταθῇς, allez et revenez sans vous arrêter. ||. στάσου! (ἐπιφών.) arrêtez-vous! halte-là! tout beau! ||. στάσου! τί θὰ κάμῃς; arrêtez, qu'allez-vous faire? ||. σταθῆτε! μὲ ἔρχεται μία ἰδέα, attendez, il me vient une idée.

Στέλεχος, ους (τὸ), tronc, souche, θ. le corps d'un arbre, tige, θ.

Στελὶς, ίδος (ἡ), φ., (espece de) gui.

Στέλλω καὶ (κοιν.) Στέλνω, Μ. (θὰ) στείλω (ἀόρ. πθ. 'Εστάλην κτλ.), envoyer; faire partir.

Στέμμα (τὸ), couronne, θ.

Στέμφυλον (τὸ), ἀρχ., marc du raisin (d'olives).

Στεναγμὸς (ὁ), gémissement, soupir.

Στενάζω, Μ. άσω, gémir, soupirer.

Στένεμμα (τὸ), étrécissement, rétrécissement.

Στενεύω, Μ. εύσω, étrécir, ré-

trécir; ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.) se rétrécir.

*Στενογραφία (ἡ), sténographie, θ.

*Στενογραφικὸς, ὴ, ὸν, qui a rapport à la sténographie, sténographique.

*Στενογράφος (ὁ), sténographe.

*Στενογραφῶ, Μ. ήσω, sténographier.

Στενόμακρος, η, ον, plus long que large.

Στενοπορία (ἡ), passage étroit, défilé.

Στενόπορος (ὁ, ἡ), où le passage est étroit, étroit, resserré.

Στενὸς, ὴ, ὸν, étroit, resserré. §. (μτφορ.) intime. ||. ὁ δρόμος εἶνε πολλὰ στενὸς, le chemin est trop étroit. ||. (ὡς μτφορ.) εἶνε στενός του φίλος, c'est son ami intime. ||. (οὐσ.) Στενὸν (τὸ), détroit, défilé, pas, gorge, θ. (ἐπὶ θαλ.) ἴδε Πορθμός. ||. τὸ—τῶν Θερμοπυλῶν, le détroit (le pas) des Thermopyles. ||. ἔπιασαν τὸ στενὸν, ils s' assurèrent du défilé. ||. (τὸ πλθ.) Στενὰ, ἐπίρ., étroitement (κυρ. μτφορ.), intimement. ||. εἶνε ςενὰ συνδεδεμένοι, ils sont unis intimement, ils sont intimement liés. §. (ἀφῃρημ.) τὸ στενὸν, (ἀντὶ ἡ Στενότης), l'étroitesse. ||. (μτφορ). τὸ ςενὸν τοῦ πνεύματός του, l' étroitesse de son esprit.

Στενοχωρία (ἡ), anxiété, θ. perplexité, θ. impatience, θ. contrainte, θ. (κυρ. ἐπὶ ἀσθεν.) oppression, θ. ||. ὁμιλεῖ τόσον ἀργὰ ὥστε φέρει στενοχωρίαν, il parle avec une lenteur qui donne (qui cause) des impatiences.

Στενόχωρος, η καὶ ος, ον, étroit (à étouffer), resserré, étouffant; (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἀνυπόμονος, impatient. ||. (τὸ πλθ.) Στενόχωρα, ἐπίρ., à l'étroit.

Στενοχωρῶ, Μ. ήσω, presser, gêner, incommoder, oppresser, pousser, serrer (resserrer) de près, reduire à l'étroit, contraindre, prendre à la gorge, serrer le bouton à. ||. (μσ. αὐτπθ.) se gêner, se contraindre; s'impatienter. ||. μὴ στενοχωρῆσθε δι' ἐμὲ, σᾶς παρακαλῶ, ne vous contraignez (ne vous gênez) par pour moi, je vous prie. ||. μὴ στενοχωρῆσθε, τώρα ἐπιστρέφει, ne vous impatientez pas, il va revenir. ||. πολλὰ μὲ στενοχωρεῖς, vous me poussez trop. ||. ἐστενοχώρησαν πολλὰ δυνατὰ τοὺς πολιορκουμένους, on pressa trop vivement les assiégés, on les ressera de trop près.

Στενωπὸς (ὁ), rue étroite, θ. ruelle, θ.

Στένωσις, εως (ἡ), = Δύσπνοια.

Στέργω, Μ. στέρξω, consentir, acquiescer à, s'en tenir à. 2) (τρτπρσ.) être propre (favorable) à; compatir; sympatiser. ||. (τὰ φυτὰ) δὲν τὰ στέργει τὸ κλίμα, le climat ne leur est pas favorable.

Στερεομετρία (ἡ), μθμτκ., mesure des corps solides, stéréométrie, θ.

Στερεόνω, Μ. όσω, poser qc. à demeure, affermir, raffermir, assujetir, consolider, assurer, rassurer, cimenter, confirmer. ||. ἐστερέωσε τὴν ἡσυχίαν τοῦ Κράτους, il affermit le repos de l'État. ||. οἱ Μάρτυρες ἐςερέωσαν τὴν πίςιν διὰ τοῦ αἵματός των, les martyrs ont cimenté la foi par leur sang.

Στερεὸς, ὰ, ὸν, solide, ferme. ||. τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο δὲν εἶνε στερεὸν, cet édifice n'est pas solide. ||. τροφὴ στερεὰ, aliment solide. ||. (οὐσ.) Στερεὰ (ἐνν. γῆ), ἡ Ξηρὰ, ἡ Ἤπειρος, la terre ferme, le continent, (ναυτ.) la grande terre. ||. (πλθ. οὐδ.) τὰ Στερεὰ (ἐνν. σώματα), γεωμετρ., les solides.

Στερεότης (ἡ), fermeté, θ. solidité, θ.

Στέρευμα (τὸ), tarissement.

Στερεύω, Μ. εύσω, tarir (μτδτ. καὶ ἀμτδτ.), épuiser.

Στερέωμα (τὸ), appui, fondement; (Γρφ.) le firmament.

Στερέωσις, εως (ἡ), l'action d' affermir (de consolider), affermissement, consolidation, θ. ||. ἡ—τοῦ θρόνου, l'affermissement du trône.

Στέρησις, εως (ἡ), privation, θ. §. perte, θ. ||. στέρησις ἰδιοκτησίας, (Νμ.), expropriation, θ.

Στερητικὸς, ὴ, ὸν, (κυρ. Γρμτ.), qui marque privation, privatif.

Στέριφος, η, ον, (ἀρχ.), sterile.

Στέρνα (ἡ), citerne, θ.

Στέρνον (τὸ), ἀρχ., poitrine, θ. (ἀνατομ.) sternum.

Στερνοτυπία (ἡ), l'action de se frapper la poitrine (en signe de douleur).

Στέρξιμον (τὸ), consentement, assentiment, acquiescement.

Στερῶ, Μ. ήσω, priver, ôter, ravir. ||. (μσ. αὐτπθ.) se priver, se refuser qc. §. manquer, n'avoir pas; perdre. ||. εἶνε φιλάργυρος εἰς βαθμὸν ὥςε ςερεῖ ἑαυτὸν (στερεῖται) ἀπ' ὅλα, c'est un avare qui se refuse tout. ||. δὲν στερεῖ τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τίποτε, (ὅλα τὰ ἀπολαμβάνει), il ne se refuse rien. ||. στερεῖται τῶν ἀναγκαίων, manquer du nécessaire. ||. στερεῖται τὰ πάντα, il est dans la privation de toutes choses; il vit de privations. ||. ἐστερήθη τῆς ἐλευθερίας του, il s'est privé de sa liberté. ||. ἡ φύσις δὲν τὸν ἐςέρησε κἀνενὸς προτερήματος, la nature ne lui a refusé aucun de ses dons.

Στεφανηφορία (ἡ), l'action de porter une couronne.

Στεφανηφόρος (ὁ, ἡ), qui porte une couronne; couronné.

Στεφανηφορῶ, Μ. ήσω, porter une couronne.

Στεφάνι (τὸ), cercle, cerceau (ἰδίως τὸ ξύλινον). ||. στεφάνι σιδηροῦν, bande de fer. 2) (οἰκοδ.) entablement; bande, θ. 3) = Στέφανος.

Στεφανόνω, Μ. όσω, couronner

(à la cérémonie du mariage); marier, bénir.

Στέφανος (ὁ), couronne, θ. §. (συνκδχ.) prix, récompense, θ. palme. §. (εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων), gloire, θ. auréole, θ. ||. τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, la couronne (la palme) du martyre. ||. ὁ ἀκάνθινος στέφανος, la couronne d'épines.

Στεφάνωμα (τὸ), couronnement (des nouveau-mariés), bénédiction nuptiale, θ. cérémonie du mariage, θ. épousailles, θ. πλθ.

Στέφω, Μ. στέψω, couronner.

Στέψις, εως (ἡ), l'action de couronner, couronnement.

Στηθικὸς, ἡ, ὸν, qui souffre de la poitrine, poitrinaire.

Στηθόδεσμος (ὁ), ἀρχ. τὸ (κοιν.) Στηθοπάνι.

Στηθοκατάῤῥοον (τὸ), πάθ., rhume (fluxion) de poitrine.

Στηθοπάνι (τὸ), gorgerette, θ.

Στῆθος, ους (τὸ), poitrine, θ. (ἐπὶ γυν.) sein, gorge, θ. ||. ἔχει στῆθος ὡραῖον, elle a la gorge belle. ||. ἔχει μεγάλον στῆθος, elle a trop de gorge. ||. ἔχει ἀνοικτὸν τὸ στῆθός της, elle a le sein découvert. ||. στῆθος πουλιοῦ (μαγειρευμένου), estomac. ||. τὸ στῆθος τῆς ὄρνιθος, l' estomac de la poularde. ||. μάχομαι (παλαίω) πρός τινα στῆθος πρὸς στῆθος (στῆθος μὲ στῆθος), combattre (lutter contre) q. corps à corps.

Στήλη (ἡ), colonne, θ. §. (τάφου) colonne funéraire, cippe. ||. αἱ στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους, les colonnes d' Hercule. ||. αἱ — τῆς ἐφημερίδος, les colonnes du journal.

Στηλίτευσις, εως (ἡ), l'action de noter d'infamie, flétrissure, θ. proscription, θ.

Στηλιτευτικὸς, ἡ, ὸν, flétrissant, infamant.

Στηλιτεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), inscrire sur une colonne la condamnation infamante de q., (ὅθ. συνήθ.) flétrir, noter d' infamie.

Στήμων, ονος (ὁ), ἀρχ. τὸ Στημόνι. 2) (μτνμ. τὸ ἄῤῥεν μόριον τῶν ἀνθέων), étamine, θ. ||. τὰ πλειότερα ἄνθη ἔχουν πολλοὺς στήμονας, la plupart des fleurs ont plusieurs étamines.

Στημόνι (τὸ), chaîne (de tisserand), θ. ||. τὸ στημόνι καὶ τὸ ὑφάδι, la chaîne et la trame.

Στήνω, Μ. στήσω, dresser; élever; asseoir; arborer; planter. ||. ἔστησε τρόπαια, il éleva des trophées. ||. ἔστησε τὴν σημαίαν του ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου (κτλ.), il planta (il arbora) l'étendard. ||. ἔστησε τὸ στατόπεδόν του τρία στάδια μακρὰν τῆς πόλεως, il assit son camp trois stades loin de la ville. ||. στήνω ἀνδριάντα, élever (ériger) une statue. ||. (ὑφαντ.) στήνω κρεββάτι (ἐργαλεῖον), monter un lit (un métier). ||. ἔστησε τὰς κλίμακας ἐπὶ τοῦ τοίχους (πρὸς ἔφοδον), il y planta les échelles. ||. στήνω ξόβεργα (παγίδας κτλ.), tendre (dresser) des gluaux. ||. στήνω τὰ κανόνια (τὸ τηλεσκόπιον), braquer le canon (la lunette).

Στήριγμα (τὸ), appui, soutien, étai, support. ||. (καὶ μτφορ.) εἶνε τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας του, il est le soutient de sa famille.

Στῆριγξ, ιγγος (ἡ), (ἀρχ.), (ἐν γέν.) support; (ἰδιαιτ.) pieu fourchu pour soutenir la charge d'une bête à somme, fourche fière, étançon; aideau; chargeoir.

Στηρίζω, Μ. ίξω, asseoir solidement, fixer, établir, baser; appuyer, étayer; (μτφορ.) affermir, raffermir, cimenter, confirmer, ἴδε καὶ Στερεόνω. ||. οἱ τοῖχοι ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ πάτωμα, les murs sur les quels le plancher appuie. ||. ὅλον τὸ οἰκοδόμημα στηρίζεται ἐπάνω εἰς αὐτοὺς τοὺς στύλους, tout l'édifice porte sur ces colonnes. ||. ἡ βάσις τοῦ κτιρίου στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βράχου, la base de l' édifice repose sur le roc. ||. (καὶ μτφορ.) οἱ Μάρτυρες ἐστήριξαν τὴν πίστιν διὰ τῶν αἱμάτων των, les martyrs ont cimenté la foi par leur sang.

Στήσιμον (τὸ), l'action de dresser (d' asseoir etc), érection (d' une statue etc), θ. pose, θ.

Στιβαρὸς, ά, ὸν, robuste, fort, ferme.

Στίγμα (τὸ), point, tache, θ. §. (ἰδιαιτ.) marque infamante, θ. flétrissure, θ. §. stigmate.

Στιγματίζω, Μ. ίσω, marquer avec un fer chaud, stigmatiser. §. (μτφορ.) noter d'infamie, flétrir. ||. εἶν' ἐστιγματισμένος, c'est un homme noté.

Στιγματισμὸς (ὁ), l'action de marquer avec un fer chaud (de stigmatiser); stigmatisation, θ. flétrissure, θ.

Στιγμὴ (ἡ), instant, moment. ||. ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, de moment à autre, à tout moment. 2) (γρμτ.) signe de ponctuation, point. ||. δύω στιγμαὶ (σημεῖον διαιρετικὸν τῶν διφθόγγων), tréma.

Στιγμιαῖος, α, ον, qui ne dure qu'un moment (un instant), momentané, instantané.

Στίζω, Μ. στίξω, marquer d'un point ou avec un fer chaud, pointer, pointiller; imprimer une marque; stigmatiser; tatouer; 2) (γρμτ.) mettre un point, ponctuer.

Στικτὸς, ἡ, ὸν, pointillé; tacheté; moucheté, tavelé; ponctué; tigré.

Στιλβηδὼν, όνος (ἡ), poli (qu' on fait prendre au bois), lustre.

Στιλβόνω, Μ. ώσω, donner le poli, lustrer, lisser, (κυρ. ἐπὶ ὑφασμ.) glacer ἢ catir. ||. χειρόφτια στιλβωμένα, des gants glacés.

Στίλβω, Μ. στίλψω, (ἀρχ.), luire, être luisant; briller.

Στίλβωμα (τὸ), l'action de polir (etc), poliment; (ἐπὶ ὑφασμ.) cati.

Στίλβωτρον (τὸ), ἐργαλ., instrument pour polir, lissoir, polissoir; (τὸ τῶν χρυσωτῶν κλπ.) catissoir.

Στιλπνὸς, ἡ, ὸν, luisant, brillant; clair.

Στιλπνότης, ητος (ἡ), luisant, lustre. ||. τὸ ὕφασμα χάνει τὴν στιλπνότητά του, l'étoffe se délustre.

Στίξις, εως (ἡ), l'action de marquer d'un point ou avec un fer chaud; (γρμτ.) ponctuation, θ.

Στῖφος, ους (τὸ), ἀρχ., troupe, θ. foule, θ.

Στιφρὸς, ἀ, ὸν, serré, compacte, dense, ferme.

Στιφρότης, ητος (ἡ), densité, θ.

Στιχάριον (τὸ), soutane, θ. aube, θ. dalmatique, θ. tunique, θ.

Στίχος (ὁ), vers. §. ligne (d' écriture), θ. §. (ἐκκλησ.) verset.

Στιχούργημα (τὸ), poème.

Στιχουργία (ἡ), versification, θ.

Στιχουργὸς (ὁ, ἡ), qui fait des vers, versificateur.

Στιχουργῶ, Μ. ήσω, faire (composer) des vers, mettre en vers, versifier, rimer.

Στοὰ (ἡ), galerie soutenue d' un côté par des colonnes, portique, θ.

Στοίβα (ἡ), tas, monceau; amas; pile, θ.

Στοίβαγμα (τὸ), entassement, amoncelement.

Στοιβάζω, Μ. άσω, mettre en pile, entasser, tasser, amonceler, cumuler, accumuler, amasser. §. bourrer, rembourrer (des matelas etc).

Στοιβακτὸς, ἡ, ὸν, bourré ou qui peut l'être.

Στοιχὰς, άδος (ἡ), φ., lavande (la grande), stéchas Arabique.

*Στοιχειοθεσία (ἡ), τυπγρφ. (νλγ.), composition, θ.

*Στοιχειοθέτης, ου (ὁ), νλγ., compositeur (d'imprimerie).

*Στοιχειοθετῶ, Μ. ήσω, (νλγ.), composer. ||. τὸ φύλλον ἐςοιχειοθετήθη (εἶνε στοιχειοθετημένον), ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐτυπώθη, la feuille est composée, mais elle n'est pas encore tirée.

*Στοιχεῖον (τὸ), principe constitutif d'une chose, première règle d'un art, élément, rudiment. ||. τὰ στοιχεῖα τῆς γεωμετρίας (κτλ.), les principes de la géométrie (etc), les premiers rudiments. 2) lettre de l'alphabet. ||. κατὰ ςοιχεῖον, par ordre alphabétique. ||. τὰ ἔγγραφα ταῦτα περιέχονται εἰς τὸν ὑπὸ στοιχεῖον Α (Β κτλ.) φάκελλον, ces pièces sont sous la cote A (B etc). 3) (κοιν.) ἀντὶ Δαιμόνιον (οἰκιακὸν), Φάντασμα κτλ., luttin; revenant. ||. εἰς αὐτὸ τὸ 'σπίτι 'βγαίνουν στοιχειά, (ἄλλ.) εἶνε στοιχειωμένον, il revient des esprits (des esprits reviennent) dans cette maison.

Στοιχειώδης, ους (ὁ, ἡ), élementaire.

Στοίχημα (τὸ), pari, gageure, θ. ||. βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω.

Στοιχηματίζω, Μ. ίσω, parier, gager.

Στοιχητὸς (ὁ), homme (ouvrier) à gages; gagiste.

Στοῖχος (ὁ), (ἀρχ.), rang, rangée, ligne, θ.

Στολαρχία (ἡ), commandement d'une flotte.

Στόλαρχος (ὁ), commandant d' une flotte.

Στολὴ (ἡ), parure, θ. habillement, ornement; §. uniforme; costume. ||. ἦτο μὲ τὴν μεγάλην (μὲ τὴν μικρὰν) στολὴν, il était en grand (en petit) costume. ||. ἡ ἱερατικὴ (ἡ ἀρχιερατικὴ) στολὴ, les habits sacerdotaux, les ornements pontificaux.

Στολίδι (τὸ), ornemert, parure, θ.

Στολίζω, Μ. ίσω, orner, parer, embellir, (ἐπὶ οἰκοδ.) décorer. §. (εἰρων. ἀντὶ Ὑβρίζω) accoutrer. ||. (μσ. αὐτθ.) se faire brave (beau), (καὶ ἐπὶ γυν.) se faire belle. ||. (εἰρων. ἢ κατ' ἀντίφρ.) καλὰ τὸν ἐστόλισαν, on l'a bien accoutré (blasonné, drapé), il fut accoutré (on l'a habillé) de toutes pièces. ||. στολίζω (σκεῦός) τι μὲ διαμάντια κτλ., enrichir de pierreries. ||. στολίζω τὸ βιβλίον μὲ εἰκόνας κτλ., enrichir un livre de figures etc. ||. ὁ κῆπος εἶνε στολισμένος μὲ ἀγάλματα, le jardin est décoré de statues. ||. τὸ ἀντίθυρον ἦτον μεγαλοπρεπῶς ἐστολισμένον, la salle était magnifiquement décorée.

Στολίσκος (ὁ), flottille.

Στόλισμα (τὸ) καὶ

Στολισμὸς (ὁ), embelissement, (ἐπὶ οἰκοδ.) décoration, θ. (ἐν γέν.) ornement, parure, θ. ||. τὰ μαλλιὰ εἶνε στολισμὸς, les cheveux sont un ornement (d'un grand ornement).

Στόλος (ὁ), armée navale, θ. flotte, θ. escadre, θ.

Στόμα (τὸ), bouche, θ. ||. τὸ — τῶν θηρίων, gueule, θ. ||. — ποταμοῦ, embouchure, θ. ἴδε καὶ Ἐκβολή. ||. — ἀγγείου, orifice, ouverture, θ. ||. — τοῦ φούρνου, bouche (gueule) du four. ||. τὸ — τοῦ κανονιοῦ, la bouche (l'embouchure) d'un canon. ||. ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸ ςόμα τοῦ λύκου, (μτφορ.), il échappa de la bouche du loup. ||. ἐκ στόματος, ἀπὸ στόματος, de vive voix, de bouche. ||. ὁ τοῦ στόματος, (ἀνατομ.), buccal. ||. οἱ ἀδένες τοῦ ςόματος, les glandes buccales. §. (ἀρχ.) ἡ ἀκμὴ (ἡ κόψις, ὁ αἰθὴρ) τοῦ σπαθιοῦ κτλ., le fil (d une épée etc), (ὀθ. ||. ἐν στόματι-μαχαίρας, (φρσ.), au fil de l'épée. ||. ἡ φρουρὰ διῆλθεν ἐν στόματι μαχαίρας, la garnison fut passée au fil de l'épée.

Στομακάκη (ἡ), πάθ., mal de bouche, (espèce de) scorbut.

Στομάχι (τὸ), κοιν. ὁ Στόμαχος, éstomac. 2) (συνκδχ.) τὸ βάρος τοῦ ςομάχου, ἡ Ἀχωνευσία. ||. ἔχει στομάχι, avoir une indigestion.

Στομαχικὸς, ἡ, ὸν, stomachique, stomacal.

Στόμαχος (ὁ), éstomac.

Στόμιον (τὸ), petite bouche, θ. (συνήθ. μτνμ.) ouverture, θ. embouchure (d'un fleuve); entrée (d'un port), goulet (κυρ. τὸ πολλὰ στενόν). ||. τὸ — τῆς

μήτρας, (Ἀνατομ.), l'orifice de la matrice.

Στομόω(-όνω), M. ωσω, (ἀρχ.), acérer. ||. (εὔχρ. ἐνίοτε μόνον ἡ μτχ.) Ἐστομωμένος, η, ον, acéré, -ée. ||. μάχαιρα ἐστομωμένη, cimetère acérée.

Στόμφος (ὁ), ἀρχ., grand bruit de paroles, emphase, θ. romflant, fanfaronnade, θ.

Στομφώδης, ους (ὁ, ἡ), ronflant; emphatique. ||. λέξεις στομφώδεις, ὕφος στομφῶδες, des mots ronflants, style ronflant.

Στοργὴ (ἡ), affection, θ. tendresse, θ.

Στουμπανίζω, M. ίσω, ἴδε Ξυλοκοπῶ.

Στουμπάνισμα (τὸ), ἴδε Ξυλοκόπημα.

Στουμπίζω, M. ίσω, ἴδε Κοπανίζω. ||.— τὰ στάχυα (εἰς τὸ ἀλῶνι), battre des épis (avec le fléau), battre en grange.

Στούμπισμα (τὸ), ἴδε Κοπάνισμα. ||. —τῶν ἀσταχύων (εἰς τὸ ἀλῶνι), battage (du blé etc).

Στουππὶ (τὸ), κοιν. τὸ Στυππεῖον, étoupe, θ. §. filasse, θ. ||. στουππὶ διὰ τὰ πυροβόλα, bourre. ||. ἐκβάλλω τὸ στουππὶ ἀπὸ τοῦ πυροβόλου, débourrer le fusil etc.

Στουππιάζω (γίνομαι ὡσὰν τὸ στουππὶ), M. άσω, se cotonner. ||. αἱ ἀγγινάρες ἄρχισαν νὰ στουππιάζουν, les artichauts se cotonnent.

Στούππινος, η, ον, d'étoupe, fait d'étoupe (de filasse).

Στουππόνω, M. ώσω, boucher, bouchonner, étouper (κυρ. μὲ στουππεῖ'), tamponner; (ναυτ.) aveugler (une voie d'eau). ||. θὰ βάλω νὰ στουππώσουν ταῖς χαραγμάδαις τῶν παραθυρίων, je ferai étouper les fentes des fenêtres. ||. στουππόνω τ' αὐτιά μου μὲ βαμβάκι, se boucher les oreilles avec du coton. ||. ἐστούππωσεν (εἶνε στουππωμένη) ἡ μύτη του (ἀπὸ καταῤῥοὴν), il a un enchifrenement, il est tout enchifrené.

Στουππόχαρτον (τὸ), papier brouillard (gris).

Στούππωμα (τὸ), l'action de boucher (etc). ||. στούππωμα τῆς μύτης ἀπὸ καταῤῥοὴν, enchifrenement. 2) (συνκδχ.) bouchon, tampon.

Στοχάζομαι M. (θὰ) στοχασθῶ, faire réflexion, penser; juger; songer à (que), aviser, s'aviser; réflechir, ἴδε καὶ Νομίζω καὶ Συλλογίζομαι. ||. ;ἠξεύρετε τί ἐστοχάσθηκα; savez-vous ce que j'ai pensé? ||. νὰ τὸ στοχασθῶ, j'y penserai. ||. στοχάσου καλὰ, pensez-y (avisez-y, réflechissez-y) bien. ||. ποτὲ δὲν τὰ στοχάζεταί τις ὅλα, on ne s'avise jamais de tout. ||. ἔχομεν καιρὸν νὰ τὸ στοχασθῶμεν, nous avons du temps pour y aviser. 2) = Παρατηρῶ.

Στοχασμὸς (ὁ), pensée, θ.

Στοχαστικὸς, ἡ, ὸν, habile à conjecturer, homme de réflexion, pensant, avisé, judicieux.

Στραβοδίβολος, η, ον, travers, gauche; biscornu, (χυδ.) guingois. ||. (τὸ πλθ.) οὐδ. Στραβοδίβολα, ἐπίρ., de travers, de guingois. ||. ἐνδύεται στραβοδίβολα, il se met de guingois (tout de guingois).

Στραβοκομμένος, η, ον, coupé ou taillé de travers (à contre-sens), (κυρ. ἐπὶ ἐνδυμ.) barlong. ||. τὸ φόρεμα τοῦτο εἶνε στραβοκομμένον, cet habit grimace (fait la grimace).

Στραβοκύτταγμα (τὸ), regard de travers (menaçant).

Στραβοκυττάζω, M. άξω, regarder de côté (de travers); faire la grimace (mauvaise mine) à q

Στραβολαίμης, ισσα, ικον, qui porte le cou de travers, torticolis.

Στραβολαιμιάζω, M. άσω, devenir torticolis (ou) prendre un torticolis.

Στραβομουτσουνιάζω, M. άσω, faire une grimace (ou) des grimaces, grimacer. 2) faire mauvaise mine (grâce) à q.

Στραβομουτσούνιασμα (τὸ), grimace, θ.

Στραβόνω, M. ώσω, tortuer; contourner, tordre. ||. (αὐτπθ.) se tortuer; (ἐπὶ ποδ.) s'arquer; (ἐπὶ ξύλ.) se cambrer; gauchir; (ἐπὶ ἐργαλ. κλπ.) fausser (une lame, une clef etc). ||. στραβόνει τὸ στόμα του, tordre la bouche. ||. ἐστράβωσαν τὰ πόδια του, ses jambes se sont contournées. 2) = Τυφλόνω.

Στραβόξυλον (τὸ), courbe, θ. étançon; (ἰδιωτ. τοῦ καραβ.) varangue, θ. côte, θ.

Στραβοπατῶ, M. ήσω, marcher de travers. ||. (κυρ. στραβοπατῶ τὰ παπούτσια μου, tourner ou écouler ses souliers. ||. παπούτσια στραβοπατημένα, des souliers éculés. 2) (ἀμτβτ.) ἴδε Παραπατῶ.

Στραβοπόδης, ισσα, ικον, cagneux, qui a les jambes arquées, (οἰκ.) bancal καὶ bancroche.

Στραβὸς, ἡ, ὸν, = Στρεβλὸς, tortu, tors, crochu, croche; (ἐπὶ ποδ.) arqué, contourné, tors. ||. στόμα στραβὸν, bouche torse (καὶ χυδ.) torte. ||. στραβὰ πόδια, des jambes torses (καὶ χυδ.) tortes. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Στραβὰ, ἐπίρ., de travers; de côté. ||. φορεῖ τὸ σκιάδι του στραβὰ, il porte son chapeau de côté (sur l'oreille, de travers). ||. βάλλει τὴν σκούφιάν του στραβὰ, (φρσ.), εἶν' εὐχαριστημένος ἢ χαρούμενος καὶ ἀμέριμνος, il met son bonnet de travers. 2) = Τυφλός.

Στράβωμα (τὸ), l'état d'une chose tortue (crochue).

Στραγάλια (τὰ), pois-chiches grillés.

Στραγγίζω, M. ίσω, exprimer, pressurer (un citron etc), épreindre. ||. βράσε τα ϗ σφράγισέ τα, faites-les bouillir, et les épreignez. ||. στραγγίζω τὸ ζουμὶ τοῦ λειμονιοῦ, exprimer le jus d'un citron. 2) (ἀμτβτ. αὐτπθ.) égoutter. ||. ἄφες τα νὰ στραγγίσουν, laissez (mettez)-les égoutter.

Στράγγισμα (τὸ), l'action d'épreindre etc.

Στραγγιστῆρι (τὸ), chasse, θ. couloir καὶ (θ.) couloire, passoire, θ. étamine, θ.

Στραγγιστός, ή, όν, pressuré, épreint; (μαγειρ.) coulis.
Στραγγουλίζω, Μ. ίσω, détordre, donner une entorse, fouler. ||. ἐστραγγουλίσθη τὸ χέρι μου, mon poingt s'est foulé.
Στραγγούλισμα (τὸ), entorse, θ. détorse, θ. distorsion, θ.
Στραγγουρία (ἡ), πάθ., strangurie, θ.
Στρατάρχης, ου (ὁ), maréchal (de France). ||. ἔγινε ςρατάρχης, on lui a donné le bâton (de marechal).
Στράτευμα (τὸ), armée, θ. troupes, θ. πλθ. forces, θ. πλθ.
Στρατεύομαι, Μ. εύσομαι, servir (comme soldat), porter les armes. §. faire une campagne; marcher contre.
Στρατεύσιμος (ὁ, ἡ), propre au service militaire; qui est en âge ou en état de porter les armes.
Στρατηγεῖον (τὸ), tente du général; quartier-général d'une armée.
Στρατήγημα (τὸ), ruse de guerre, stratagême.
Στρατηγία (ἡ), commandement d'armée; généralat.
Στρατηγικός, ή, όν, de général. §. habile dans l'art du commandement.
Στρατηγὸς (ὁ), général. §. (ἀπολύτ.) capitaine.
Στρατηγῶ, Μ. ήσω, être général; commander (être à la tête d')une armée.
Στρατιὰ (ἡ), armée, θ. troupes, θ. πλθ.
Στρατιώτης, ου (ὁ), soldat, guerrier, militaire.
Στρατιωτικός, ή, όν, de soldat, militaire. ||. ἡ στρατιωτικὴ δίκη, la loi martiale. ||. τὸ ςρατιωτικὸν ἐπάγγελμα (ςάδιον), la profession des armes, l'épée, θ. le parti de l'épée. ||. θὰ ἐγκολπωθῇ τὸ ςρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, il prendra parti dans l'épée. ||. ἀνέλαβε τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, il prit le parti des armes, (καὶ μτφορικώτ.) il endossa la cuirasse. ||. (περιληπτ.) τὸ στρατιωτικὸν, οἱ ςρατιωτικοὶ, les gens de guerre (d'épée), les militaires; (ἐξευτελ.) la soldatesque. ||. τὰ στρατιωτικὰ, l'art de la guerre. ||. ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργὸς, τὸ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργεῖον, le ministre (le ministère) de la guerre.
Στρατιωτικῶς, ἐπίῤ., militairement.
Στρατοδικεῖον (τὸ), νλγ., cour martiale, θ. tribunal militaire, conseil de guerre.
Στρατολογία (ἡ), enrôlement de soldats, levée de troupes, recrutement, (καὶ παλαιότερα) conscription, θ.
Στρατολογῶ, Μ. ήσω, lever des troupes; enrôler (des soldats); recruter.
Στρατοπεδάρχης, ου (ὁ), maréchal de camp (παρβλ. Ὑποστράτηγος) ou de bataille.
Στρατοπεδαρχία (ἡ), grade ou fonction du maréchal de bataille.
Στρατοπέδευσις, εως (ἡ), l'action de camper, campement.
Στρατοπεδεύω, Μ. εύσω, asseoir un camp, camper ou être campé, planter le piquet.
Στρατόπεδον (τὸ), camp; armée campée.
Στρατὸς (ὁ), troupes, θ. πλθ. armée, θ.
Στρατούλα (ἡ), chariot, roulette, θ.
Στρατὼν, ῶνος (ὁ), caserne, θ. (καὶ γενικώτ.) quartier.
Στρεβλόνω, Μ. ώσω, tortuer, mettre à la torture.
Στρεβλὸς, ή, όν, tortu, tors; tortueux. ||. (καὶ μτνμ.) ἔχει στρεβλὸν νοῦν, il a l'esprit tortu. ||. » μετὰ ὁσίου ὅσιος ἔσῃ καὶ μετὰ ςρεβλοῦ διαςρέψεις, « (Γρφ.), παροιμ., avec le renard ou renarde, avec le couard on couarde, ἴδε καὶ Χωλός.
Στρεβλότης, ητος (ἡ), courbure d'une chose.
Στρέβλωσις, εως (ἡ), l'action de torturer, torture, θ.
Ἀστρειδᾶς, ᾶ (ὁ), pêcheur ou vendeur d'huîtres.
Ἀστρεῖδι (τὸ), ὄστρ., huître, θ. ||. ἀνοίγω 'στρείδια, écailler des huîtres.
Ἀστρειδότσεφλον (τὸ), écaille (d'huître), θ.
Στρέμμα (τὸ), arpent, are (περιέχει 100 τετραγων. μέτρα).
Στρέφω, Μ. στρέψω, faire tourner, tourner. ||. (ἀμβτ. αὐτπθ.) se detourner. §. (μτνμ.) rouler. ||. ἔστρεψε τὰ ὅπλα τȣ κατὰ τῶν.., il tourna ses armes contre les... ||. στρέφω ἀλλοῦ, tourner ailleurs, détourner, ἴδε καὶ Γυρίζω. ||. οἱ ἀνεμοδεῖκται στρέφονται κατὰ τὸν ἄνεμον, les girouettes vont selon le vent. ||. (καὶ μτ.) ἡ γῆ στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον ϗ ἡ σελήνη περὶ τὴν γῆν, la terre tourne autour du soleil, et la lune autour de la terre, ἴδε καὶ Γυρίζω.
Στρεψοδίκης, ου (ὁ), chicaneur, -euse.
Στρεψοδικία (ἡ), chicane, θ. §. chicanerie, θ.
Στρεψοδικῶ, Μ. ήσω, employer les détours de la chicane, chicaner.
Στριφογυρίζω, Μ. ίσω, faire tourner (tournoyer). ||. (καὶ μτνμ.) τί τὰ ςριφογυρίζεις (ἐνν. τὰ λόγια σου, φεύγεις ἐπίτηδες ἀπὸ το προκείμενον); à quoi sert de tournoyer? (οἰκ.) tourner autour du pot.
Στριφογύρισμα (τὸ), tournoiement, vire-volte, θ. vire-vouste, θ. détour (κυρ. ϗ μτφορ.), tortillement, (ἐπὶ λόγ.) tortillage.
Στριφόνω, Μ. ώσω, ourler.
Στρίφω, Μ. στρίψω, tordre, tortiller, corder, cordonner; retordre. ||. στρίφω σχοινὶ, tordre (filer) une corde, corder. ||. τὸ χονδρὸν καννάβι δὲν στρίφεται τόσον εὔκολα καθὼς τὸ λεπτὸν, le gros chanvre ne se corde par si bien que le chanvre délié. ||. στρίφει τὸ μουστάκι του, il relève (il retrousse, il aiguise) sa moustache. ||. μουστάκι στριμμένον, moustache retroussée (aiguisée). ||. νῆμα στριμμένον, du fil retordu (retors,

tors). 2) (κοιν.) ἀντὶ Φεύγω κρυφίως. ||. ἄς 'τὸ στρήψωμεν, filons.

Στρήφωμα (τὸ), l'action d'ourler, ourlet.

Στρήψιμον (τὸ), torsion, θ. tortillement; retordement; (ἰδίως ἐπὶ κλωστῆς) tordage.

Στρίγλα (ἡ), méchante femme, vieille sorcière, mégère, θ. harpie, θ. furie, θ.

Στροβιλιὰ (ἡ), δ., ἡ Κουκκουναριὰ, pin.

Στροβιλοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un cône (d'une pomme de pin), strobiliforme, strobilacé, strobilin.

Στρόβιλος (ὁ), pomme de pin. 2) sabot ou toupie des enfans. 3) tourbillon de vent, ἴδε καὶ Ἀνεμοστρόβιλος.

Στρογγύλα (ἡ), ψ., mendole, θ. girelle, θ. cagarel, susole, θ. ἴδε καὶ παρβλ. Γοῦπα.

Στρογγυλαίνω, Μ. αίνω (θὰ), arrondir. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) s'arrondir.

Στρογγυλάδα (ἡ), κοιν. ἡ Στρογγυλότης.

Στρογγυλοπρόσωπος, η, ον, qui a le visage rond.

Στρογγυλὸς, ἡ, ὸν, rond.

Στρογγυλότης, ητος (ἡ), rondeur, θ. (οἰκ.) rotondité, θ.

Στρογγυλούτσικος, η, ον, rondelet.

Στρομβοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un sabot (d'une toupie), turbiné, turbinaire, turbiniforme.

Στρόμβος (ὁ), (ἀρχ.) = Στρόβιλος, tournoiement, tourbillon. §. sabot ou toupie. §. trompe, θ. (espèce de coquillage), conque, θ. strombe. 2) (κοιν.) corde, θ. 3) jeu du mouchoir, traine-balai.

Στρουθίον (τὸ), ἀρχ. τὸ Σπουργίτι, πτν., moineau.

Στρουθοκάμηλος (ὁ ϗ ἡ), πτν., autruche, θ.

Στροφεὺς, έως (ὁ), gond (de porte); pivot (qui se meut dan une charnière).

Στροφὴ (ἡ), volte, θ. évolution, θ. §. (ποιητ.) stance, θ. mouvement en rond, tour; strophe (d'une ode), θ. (μουσ.) reprise, θ.

Στρόφιγξ, ιγγος (ὁ), = Στροφεὺς, pivot; gond; robinet.

Στρόφος (ὁ), ἀρχ., colique, θ. tranchée, θ.

Στρυμόνω, Μ. ώσω, fouler, acculer. ||. τὸν ἐστρύμωσεν εἰς τὸν τοῖχον, il l'accula contre la muraille.

Στρυφνοκάρυδον (τὸ), noix angleuse, θ.

Στρυφνὸς, ἡ, ὸν, acerbe, âpre (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), revêche, austère; aigre, qui est d'une humeur aigre.

Στρυφνότης, ητος (ἡ), âpreté, θ. dureté (de langage ou de caractère), rudesse, θ.

Στρυχνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble au (qui est de la nature du) solanum, solané. ||. τὰ στρυχνοειδῆ (γένν. φυτὰ), les solanées.

Στρύχνος (ὁ), φ., morelle, θ. solanum.

Στρῶμα (τὸ), matelas. §. (συνκδχ.) lit, couche. ||. ἄῤῥωστος 'στὸ στρῶμα, sur le côté, ἴδε ϗ Κλινήρης. §. (μτνμ.) στρῶμα ποταμοῦ, lit d'un fleuve.

Στρωματόπανον (τὸ), toile à matelas, θ.

Στρώνω, Μ. στρώσω, tendre (dresser, faire) un lit, étendre à terre un matelas; joncher. ||. στρώνω (μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἔπιπλα κτλ.) 'σπίτι, meubler une maison. ||. ἔστρωσε τὸ 'σπίτι του πολλὰ καλὰ, il s'est logé fort bien. ||.; ἔστρωσες τὸ κρεββάτι μου? avez-vous fait mon lit? ||. ὅπως στρώσῃ τις, (ἔτσι) πλαγιάζει, (παροιμ.), comme on fait son lit on se couche. ||. (καὶ οὐδ.) τὸ φόρεμα δὲν στρώνει (δὲν κολνᾷ) εἰς τὸ σῶμα, l'habit ne prend bien la taille (n'habille bien). ||. αἱ μεταξωταὶ κάλτσαι στρώνουν καλλιώτερα εἰς τὸ πόδι παρὰ τὰς βαμβακερὰς, les bas de soie sont plus chaussants que ceux de fil (ils chaussent mieux). ||. τὸ λαιμοδέτι στρώνει (ἔρχεται καλὰ) εἰς τὸν λαιμὸν, le mouchoir couche bien. ||. στρώνω τὸ ἔδαφος μὲ μάρμαρα κτλ., paver (de carreaux, de dalles etc), carreler; daller. ||. στρώνουν τὸν δρόμον, on y pave. ||. στρῶσέ μας, (ἐλλ.), faites nos lit. ||. κάμαρα στρωμένη μὲ μάρμαρα (τούβουλα ϗτ.), une chambre carrelée. ||. ὁ δρόμος εἶνε ὅλος στρωμένος (μὲ πέτραις κτλ.), le chemin est tout pavé. ||. οἱ δρόμοι ἦσαν στρωμένοι μὲ ἄνθη καὶ κλαδιὰ εὐώδη, les rues étaient jonchées de fleurs et de branches odoriférantes. ||. 'σπίτι στρωμένον, maison meublée; (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) hotel garni, (καὶ ἀπλ.) garni, chambre garnie. §. (μσ. αὐτπθ.) στρώθηκε κατὰ γῆς, il s'est assis tout plat par terre (à plate terre), il se mit par terre tout au large. ||. στρώθηκαν εἰς τὰ χαρτιὰ, ils se sont attablés pour jouer. ||. τοὺς ηὕραμεν στρωμένους εἰς τὸ τραπέζι (ἢ) καὶ τὸ εἶχαν στρωμένον, nous les trouvames attablés. ||. 'πῆγε ϗ στρώθηκεν εἰς τὴν καλλητέραν θέσιν, il vint se camper dans la meilleure place.

Στρωσίδι (τὸ), garniture d'un lit.

Στρώσιμον (τὸ), κοιν. ἀντὶ-

Στρῶσις, εως (ἡ), l'action d'étendre (de faire) un lit (d'étendre à terre, de joncher etc); pavement des chemins. ||. στρώσιμον ἐδάφους μὲ πλάκαις (τούβουλα ϗτ.), carrelage, pavement, dallage.

Στρωτὸς, ἡ, όν, = Ἁπλωτὸς, étendu. ||. (συνήθ.) μετάνοια στρωτὴ, réverence profonde.

Στυγερὸς, ἁ, ὸν, (ἀρχ.), odieux; horrible; terrible, affreux.

Στυγνάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), = Σκυθρωπάζω, être ou devenir triste (d'une humeur sombre).

Στυλοβάτης, ου (ὁ), piédestal.

Στυλοκέφαλον (τὸ), chapiteau.

Στυλόνω, Μ. ώσω, étayer, étançonner; fixer, assurer, arrêter, assujettir; étrésillonner,

(ἐπὶ πλοίων ναυπηγουμένων) accorer. ||. στύλωσε τὸ τραπέζι (νὰ μὴ κουνηέται), assujettissez la table. ||. στύλωσε τὸ παραθυρόφυλλον, assurez (fixez, arrêtez) le volet. ||. στυλόνω κλήματα, échalasser (les ceps de) la vigne, accoler. ||. στυλόνω φυτὰ, ramer (des pois etc). ||. στυλόνω τὰ 'μμάτια μου ἐπάνω εἰς, braquer (fixer) ses regards sur.

Στύλος (ὁ), colonne, θ. (μτφορ.) soutien.

Στύλωμα (τὸ), (ἡ πρᾶξις) étaiement; échalassement (des ceps de la vigne), accolage. 2) (τὸ πρᾶγμα) étaie, θ. soutien, étançon, étrésillon; (ναυτ.) accore.

Στυπεῖον καὶ Στυππεῖον (τὸ), ἀρχ. τὸ Στουπὶ, étoupe, θ. filasse, θ.

Στυπτηρία (ἡ), εἶδ. ἅλατ. ὀρυκτ. alun.

Στυπτηριοῦχος (ὁ, ἡ), χημ., alumifère, alumineux.

Στυπτικὸς, ὴ, ὸν, qui a la vertu de resserrer, astringent, restringent, styptique. ||. τὰ σοῦρβα (τὰ κυδώνια κτλ.) εἶνε στυπτικὰ, les cormes (les coings etc) resserrent.

Στύραξ, ακος (ὁ), εἶδ. ῥητίνης εὐώδους, storax ou styrax.

Στυφάδα (ἡ), κοιν. ἀντὶ Στυφότης.

Στυφὸς, ὴ, ὸν, acerbe, âpre, sur, revêche.

Στυφότης, ητος (ἡ), goût âpre (acerbe, sur), âpreté, acerbité, θ.

Στυφούτσικος, η, ον, un peu acerbe (revêche), suret.

Στύφω, Μ. στύψω, ἴδε Στερεύω καὶ §. Στραγγίζω.

Στύψιμον (τὸ), ἴδε Στράγγισμα καὶ §. Στέρευμα.

Στύψις (ἡ), κοιν. ἡ Στυπτηρία.

Στωϊκὸς, ὴ, ὸν, qui appartient à l'école du Portique; stoïcien, stoïque.

Στωμυλία (ἡ), ἀρχ., facilité de parler, éloquence, θ.

Στωμύλος (ὁ, ἡ), disert.

Σὺ (ἡ γεν. Σοῦ, ἡ αἰτ. Σὲ, πληθ. Σεῖς καὶ Ἐσεῖς; ἡ αἰτ. Σᾶς), ἀντνμ. πρωτότ. (β'. προσ.), tu, toi, te. ||. ἐσένα λέγω (ὁμιλῶ), c'est à vous que je parle. ||. ; σὺ εἶσαι; est-ce vous? ||. περὶ σοῦ ὁ λόγος, c'est de toi qu'il s'agit. ||. σὲ εὐχαριστῶ, je t'en remercie. ||. σὲ τὸ εἶχα εἰπεῖ, je te l'avais bien dit. ||. (ἡ γεν. καὶ ἡ πληθ. αἰτ. ἀντὶ τῆς Κτητικ. Σὸς), ton, ta, tes, (τὸ πληθ.) votre; vos. ||. τὸ σπαθί σου, ton épée. ||. ἡ μήτηρ σου, ta mère. ||. οἱ συγγενεῖς σου, tes parens. ||. αἱ ὑποθέσεις σου, tes affaires. ||. ἔρχομαι ἀπὸ τὸ 'σπίτι σου, je vient de chez toi. ||. κατόρθωσαι νὰ σοῦ δώσουν τὰ χρήματά σου, fait-toi rendre ton argent. ||. τὸ συμφέρον σας, votre intérêt.

Σύαγρος (ὁ), ἀρχ. ὁ Ἀγριόχοιρος, sanglier.

Συακάκι (τὸ), 'ψ., turbotin (συγχ. μὲ τὸ ψησσί).

Συάκι (τὸ), 'ψ., turbot, faisan de mer.

Σύγγαμβρος (ὁ), beau-frère, (καὶ ἁπλ.) frère.

Συγγένεια (ἡ), parenté, θ. proximité, θ. ||. συγγένεια ἐξ αἵματος, proximité de sang, consanguinité, θ. ||. συγγένεια ἐξ ἀγχιστείας, affinité, θ.

Συγγενεύω, Μ. εύσω, être ou devenir parent, être attaché par les liens de la parenté, appartenir ou s'allier à telle famille, s'apparenter, s'emparenter.

Συγγενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), parent, proches, πληθ. ||. εἶνε συγγενής μου, c'est un de mes proches. ||. ἔχει (δὲν ἔχει) καλοὺς συγγενεῖς, il est bien (mal) apparenté.

Συγγενικὸς, ὴ, ὸν, de parent, de parenté; qui appartient à la famille (à la même famille), qui est de la famille; qui a de la parenté; qu'on tien de famille.

Συγγενολόγι (τὸ), parenté, θ. cousinage, cousinerie, θ. ||. ἐφίλευσεν ὅλον του τὸ συγγενολόγι, il a donné à diner à toute sa parenté.

Συγγινώσκω, Μ. συγγνώσομαι, ἀρχ. = Συγχωρῶ, pardonner.

Συγγνώμη (ἡ), ἀρχ. = Συγχώρησις, pardon; excuse, θ. ||. σᾶς ζητῶ συγγνώμην (μυριάκις συγγνώμην), je vous demande pardon (mille pardons); je vous fait mes excuses (mille excuses).

Συγγνωστὸς, ὴ, ὸν, pardonnable, excusable; (Νμ.) rémissible; graciable; (Ἐκκλησ.) véniel.

Σύγγραμμα (τὸ), écrit, ouvrage.

Συγγραφεὺς, έως (ὁ), écrivain (διαφέρει τοῦ) auteur. ||. (οἱ Γάλλοι λέγουσι καὶ) γυνὴ συγγραφεὺς, une femme auteur. ||. (ἢ γλαφυρότερον, τὸν ἄνθρωπον παρὰ τοῦ ὁποίου ἤκουσέ τίς τινα εἴδησιν:) σᾶς λέγω καὶ τὸν συγγραφέα, je vous nomme mon auteur, (καὶ ἐὰν ἦνε γυνή:) c'est madame (une telle) qui est mon auteur.

Συγγραφὴ (ἡ), composition d'un ouvrage; ouvrage, écrit, livre.

Συγγράφω, Μ. γράψω, composer (rédiger) un ouvrage, écrire. ||. ἀναγκάζεται νὰ συγγράφῃ ἵνα ζῇ, il est obligé de composer pour vivre.

Συγκαίω, Μ. καύσω, (συνήθ. μσ. αὐτπθ.) s'écorcher quelque partie du corps par le frottement.

Συγκακοπαθῶ, Μ. ήσω, souffrir avec q.

Συγκάλεσις, εως (ἡ), convocation, θ.

Συγκαλύπτω, Μ. ύψω, (ἀρχ.), couvrir (de tous côtés); cacher, envelopper; (συνήθ. μτφορ.) couvrir de quelque couleur, pallier; dissimuler.

Συγκάλυψις, εως (ἡ), ἀρχ., l'action de couvrir (de cacher).

Συγκαλῶ, Μ. καλέσω, convoquer, assembler. ||. νὰ συγκαλέσῃ τὸ Συμβούλιον, assembler le Conseil. ||. συγκαλεῖ τὰς Βουλὰς, convoquer les Chambres.

Σύγκαμμα (τὸ), écorchure (excoriation) causée par le frottement d'une partie du corps contre l'autre, (διδακτ.) attrition, θ.

Συγκαμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συγκαίω.

Συγκαταβαίνω, Μ. καταβῶ (θὰ), condescendre à; se plier à; s'abaisser. ||. συγκαταβαίνω εἰς τὰς ἰδιοτροπίας του, je me plie à ses caprices.

Συγκατάβασις, εως (ἡ), condescendence, θ. complaisance, θ. indulgence, θ. tolérance, θ. remission, θ. ||. χωρὶς συγκατάβασιν, sans remission, point de remission.

Συγκαταβατικὸς, ἡ, ὸν, qui condescend, complaisant, condescendant, indulgent, tolérant. ||. εἶνε πολλὰ συγκαταβατικὸς, il est d'une grande indulgence.

Συγκατάθεσις, εως (ἡ), consentement, assentiment, adhesion, θ. acquiescement, agrément, approbation, θ. aveu.

Συγκατάνευσις, εως (ἡ), consentement, approbation, θ.

Συγκατανεύω, Μ. εύσω, consentir, acquiescer. ||. ὁ σιωπῶν συγκατανεύει, (γνμ.), qui ne dit mot, consent.

Συγκαταριθμῶ, Μ. ήσω, mettre q. au nombre ou au rang de.

Συγκατατάττω, Μ. τάξω, ranger (placer) avec ou parmi.

Συγκατατίθεμαι, Μ. κατατεθῶ (θὰ), donner son consentement à qc., consentir, acquiescer, accéder à, donner les mains à qc., se ranger à l'avis de quelqun.

Συγκατέρχομαι, Μ. κατέλθω (θὰ), descendre ensemble.

Συγκατηγορούμενος, η, ον, coaccusé.

Συγκάτοικος (ὁ, ἡ), = Σύνοικος.

Συγκατοικῶ, Μ. ήσω, = Συνοικῶ.

Σύγκειμαι (χωρὶς Μ.), être composé (se composer) de, consister en. ||. ὁ ἄνθρωπος σύγκειται ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος, l'homme est un composé de corps et d'âme. ||. τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκειται τὸ σῶμα, les élements dont un corps se compose. ||. ἡ οἰκία αὕτη σύγκειται ἀπὸ μίαν αὐλὴν, τόσαις κάμαραις, κτλ., cette maison consiste en une cour, en tant de chambres, etc. ||. (γρμτκ.) τὸ ἐκ τρίτου (ἢ τετάρτου) συγκείμενον τοῦ ῥήματος, le régime indirecte ou composé, le complément du verbe.

Συγκεντρόνω, Μ. ώσω, concentrer, centraliser.

Συγκέντρωσις, εως (ἡ), concentration, θ. centralisation, θ.

Συγκέρασμα (τὸ), l'action de mélanger (de tempérer).

Συγκέρι (τὸ), attache, θ.

Συγκερνῶ, Μ. κεράσω, mélanger avec, tempérer, corriger. ||. συγκιρνῶ τὰ χρώματα, (ζγρφ.), adoucir (amortir) les couleurs.

Συγκεχυμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Συγχέω.

Συγκηδεμὼν, όνος (ὁ, ἡ), celui qui est chargé conjointement de la tutelle de qc., cotuteur.

Συγκινδυνεύω, Μ. εύσω, courir un danger avec.

Συγκίνησις, εως (ἡ), commotion, θ.

Συγκινῶ, Μ. ήσω, émouvoir (ensemble); affecter; remuer; toucher. ||. οἱ λόγοι του συνεκίνησαν τὸ ἀκροατήριον (τοὺς δικαστὰς), ses paroles remuèrent l'auditoire (les juges).

Συγκληρονόμος (ὁ, ἡ), cohéritier.

Συγκλητικὸς (ὁ), membre du sénat, sénateur.

Σύγκλητος (ἡ), le sénat.

Συγκλώθω, Μ. κλώσω, filer ensemble.

Συγκοίμησις, εως (ἡ), l'action de coucher ensemble.

Συγκοιμῶμαι, Μ. κοιμηθῶ (θὰ), coucher avec.

Συγκοινωνία (ἡ), communication, θ. correspondance, θ. ||. αἱ διώρυγες εἶνε τρόποι συγκοινωνίας, les canaux sont des moyens de communication. ||. τὸ πλοῖον ἔλαβε συγκοινωνίαν ἀφ' οὗ συνεπλήρωσε τὴν κάθαρσίν του, ce bâtiment a eu pratique (on donna pratique à ce navire) après qu'il eût fait sa quarantaine. ||. ἡ μεταξὺ τῶν δύω τούτων πόλεων συγκοινωνία γίνεται διὰ τῆς δεῖνα ὁδοῦ, la correspondance entre ces deux villes a lieu par telle route.

Συγκοινωνὸς (ὁ, ἡ), qui prend part ou participe à.

Συγκοινωνῶ, Μ. ήσω, prendre ou avoir part en commun; communiquer (avoir communication, être en communication) avec, correspondre. ||. ὅλαι αἱ κάμαραι αὐτῆς τῆς οἰκίας συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλας, toutes les chambres de cette maison se correspondent. ||. οἱ δύω οὗτοι ποταμοὶ συγκοινωνοῦσι διὰ διώρυγος, ces deux fleuves se communiquent par un canal. ||. ἠμποροῦν νὰ συγκοινωνήσουν (νὰ ἐνωθοῦν διὰ διώρυγος), ils sont communicables. ||. ἡ ψυχὴ συγκοινωνεῖ μὲ τὰ ἐκτὸς ἀντικείμενα διὰ μόνων τῶν αἰσθητηρίων, l'âme n'a de communication avec les objets extérieurs que par l'intermédiaire des sens.

Συγκόλλησις, εως (ἡ), l'action de coller ou de se coller ensemble.

Συγκολλῶ, Μ. ήσω, coller ensemble.

Συγκομιδὴ (ἡ), récolte, θ. (ἰδίως ἐπὶ ὀπωρ.) cueillette, θ.

Συγκομίζω, Μ. ίσω, récolter, faire la recolte ou la cueillette (des fruits etc). ||. ἀφοῦ συγκομίσῃ τοὺς καρπούς του, quand il aura fait sa cueillette.

Συγκοπὴ (ἡ), retranchement (κυρ. d'une syllabe), abréviation, syncope, θ.

Συγκόπτω, Μ. κόψω, retrancher, reduire, raccourcir.

Σύγκραμα (τὸ), mélange, mixtion, θ. composé. ||. Ναπολέων ὁ μέγας ἔλεγεν ὅτι »Πᾶσα φατρία εἶνε σύγκραμα ἐξ ἠπατημένων καὶ ἀπατεώνων, Napoléon disait que »Toute faction est un composé de dupes et de fripons.

Συγκρατῶ, Μ. ήσω, contenir ensemble; maintenir.

Συγκρίνω, Μ. κρίνω (θὰ), comparer, confronter, faire com-

paraison (la comparaison) d'une chose avec une autre, mettre (faire entrer) une chose en comparaison avec une autre, ἴδε καὶ Παραβάλλω.

Σύγκρισις, εως (ἡ), comparaison, θ. parallèle. ||. κατὰ σύγκρισιν, par comparaison, comparativement. ||. δὲν ἐπιδέχεται σύγκρισιν, il ne peut entrer en (il ne soutient pas la) comparaison, on ne saurait le mettre en comparaison. 2) (φλσφ.) concrétion, θ.

Συγκριτικὸς, ἡ, ὀν, comparatif. ||. ἐπίῤῥημα συγκριτικὸν, adverbe de comparaison.

Συγκρότησις, εως (ἡ), l'action de rassembler.

Συγκροτῶ, Μ. ήσω, rassembler, réunir. §. former, composer; constituer. §. exercer, dresser. ||. συγκροτῶ συνέλευσιν, convoquer une assemblée. ||. οἱ ὑπὸ τὸν αὐτὸν (πνευματικὸν) ἀρχηγὸν πιστοὶ συγκροτοῦσι μίαν Ἐκκλησίαν, les fidèles sous un même chef composent une Église. ||. κοινωνία καλῶς συγκεκροτημένη, une société bien composée. ||. συγκροτῶ μάχην, livrer (donner) bataille. ||. συγκροτῶ σύνοδον, tenir (célébrer) un concile. ||. ἡ μάχη τοῦ Ἀούστερλιτς συνεκροτήθη τῇ 20 Νοεμβρίου 1805, la bataille d'Austerlitz se donna le 2 décembre 1805. ||. ἡ συνέλευσις αὕτη συγκροτεῖται ἅπαξ τοῦ ἔτους, cette assemblée se tient une fois dans l'année.

Σύγκρουσις, εως (ἡ), collision, conflit, choc; heurt; (ἐπὶ πλοίων) abordage; (μτνμ.) rixe, θ. brouillerie, dissension, θ. conflit. ||. σύγκρουσις δικαιοδοσίας, (δικνμ.), conflit d'attribution ou de juridiction.

Συγκρούω, Μ. κρούσω, choquer, faire choquer ou heurter (καὶ τρπ. exciter) un contre l'autre, mettre aux prises, brouiller, commettre. ||.(ἀλληλπθ.) s'entre-choquer, se heurter. (μτφορ.) se commettre avec q. ||. τὰ δύο πλοῖα συνεκρούσθησαν εἰς τὸ σκότος, dans l'obscurité, les deux vaisseaux s'abordèrent (se heurtèrent).

Συγκρύπτω, Μ. κρύψω, cacher (soigneusement), couvrir. §. (μτνμ.) pallier, sauver.

Συγκυρία (ἡ), rencontre fortuite, cas fortuit, hasard. ||. κατὰ συγκυρίαν, par hasard.

Συγυρίζω, Μ. ίσω, ranger, arranger, mettre en ordre, ajuster; rajuster; disposer; accommoder, raccommoder, approprier; (ἐπὶ φορεμ.) agencer; (ἐπὶ στρωμ.) dresser, faire. ||. συγυρίζω τὰ πράγματά μου (τὰ οἰκιακά μου σκεύη), συσυρίζομαι, s'emménager. ||. δὲν ἐσυγύρισα ἀκόμη τὰ πράγματά μου, δὲν ἐσυγυρίσθηκα, je ne suis pas encore emménagé. ||. συγύρισε τὸ δισσάκκι μου, faites mes malles. ||. συγύρισε τὰ μαλλιά σου (ἢ ἀπλ.) συγυρίσου, faites vous vous accommoder. ||. κάμνει δύο ὥραις νὰ συγυρισθῇ, elle est deux heures à s'accommoder (à s' ajuster). ||. 'σπίτι συγυρισμένον (καλοσυγυρισμένον), une maison bien tenue. ||. (ἐξ εἰρων.) καλὰ τὸν ἐσυγύρισαν, on l'a bien ajusté, on l'a ajusté de toutes pièces! ||. τὸν συγυρίζω καθὼς πρέπει, je l'accommoderai (je l'arrangerai) comme il faut.

Συγύρισμα (τὸ), arrangement, ajustement, rajustement; agencement.

Συγχαίρω, Μ. (θὰ) συγχαρῶ, se réjouir avec q., féliciter, faire compliment à quelqu'un, le complimenter. ||. σᾶς συγχαίρω, je vous félicite, je vous fais mes compliments, recevez mes félicitations, je me réjouis avec vous. ||. ἔρχεται νὰ σὲ συγχαρῇ διὰ τὸ κατευόδιόν σου, il vient te faire son compliment de bon retour. ||. μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς συγχαρῶ ἐκ μέρους του, il m'a chargé de vous faire ses compliments.

Συγχαρήκια (τὰ), κοιν. τὰ Συγχαρητήρια ἢ Εὐαγγέλια, récompense (qu'on donne à celui qui apporte une bonne nouvelle).

Συγχαρητήριος (ὁ, ἡ) καὶ Συγχαρητικὸς, ἡ, ὀν, (lettre) de félicitation (de compliment), congratulatoire.

Συγχέω (χωρὶς Μ.), causer du (mettre en) desordre, confondre; troubler; brouiller, embrouiller, bouleverser, ἴδε ἐξ Συγχύζω, καὶ Ταράττω. ||. λόγια συγκεχυμένα, paroles embrouillées.

Συγχορευτὴς, οῦ (ὁ), danseur qui figure avec (un autre), (σχετ.) partenaire.

Συγχρονισμὸς (ὁ), coexistence, θ. contemporanéité, θ. synchronisme.

Σύγχρονος (ὁ, ἡ), contemporain.

Συγχρόνως, ἐπίῤ., en même temps, à la fois. ||. ὁμιλοῦν ὅλοι συγχρόνως, ils parlent tous à la fois.

Συγχρωτίζομαι, Μ. χρωτισθῶ (θὰ) ἀρχ., s'unir corps à corps à; avoir un commerce intime (se frotter) avec.

Συγχύζω, Μ. χύσω, troubler, inquiéter; brouiller; confondre, ἴδε καὶ Συγχέω. ||. δὲν ἐσυγχύσθη παντάπασιν, ἴδε Ταράττω. ||. συγχύσθηκαν μαζῆ (μεταξύ των), ils se sont brouillés, ils ont eu du bruit ensemble, il est survenu une brouillerie entre eux.

Σύγχυσις, εως (ἡ), trouble, agitation, θ. confusion, θ. désordre, embrouillement. §. tumulte, rumeur, θ. §. embarras. §. brouillerie, θ. mésintelligence, θ. ||. συνέβη σύγχυσις μεταξύ των, il est survenu une brouillerie entre eux. ||. ἡ σύγχυσις τῶν γλωσσῶν, la confusion des langues. ||. σύγχυσις ἰδεῶν, désordre (embrouillement) d'idées.

Συγχώνευσις, εως (ἡ), fusion (des partis), θ.

Συγχωνεύω, Μ. εύσω, fondre avec ou ensemble, combiner une chose avec une autre; amalgamer. ||. μὲ τὸν καιρὸν τὰ δύο ἔθνη συνεχωνεύθησαν,

les deux nations finirent, à la longue, par se confondre.

Συγχώρησις, εως (ἡ), pardon, excuse, θ. remission, θ.

Συγχωρητέος, α, ον, ἴδε Συγγνωστός.

Συγχωρητικὸς, ἡ, ὸν, qui amène le pardon; qui se fait en signe de remission (d'absolution), qui porte absolution, absolutoire.

Συγχωροχάρτι (τὸ), ἐκκλησ., bref absolutoire, indulgence, θ. pardons, πλθ.

Συγχωρῶ, Μ. ήσω, gracier (faire grâce à) un criminel, lui remettre sa peine; pardonner, excuser, remettre; absoudre. §. permettre; tolérer, passer, ἴδε καὶ Ἐπιτρέπω. ||. μὲ συγχωρεῖτε, (φρσ.), pardonnez (excusez, permettez) moi. ||. ὁ θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, (φρσ.), Dieu me pardonne. ||. συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς κάμω τὴν παρατήρησιν, permettez-moi (je me permettrai) de vous représenter. ||. συγχωρῶ τὰς ἁμαρτίας, pardonner (remettre) les péchés. ||. ὁ θεὸς μόνος δύναται τὰ συγχωρῇ τὰς ἁμαρτίας, il n'y a que Dieu qui ait le pouvoir de remettre les péchés. ||. ὁ θεὸς συγχωρήσαι τον, (φρσ. εὐκτ. δι' ἀποθανόντα), Dieu veuille avoir son âme.

Συζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, joindre sous le même joug; (συνήθ. μτνμ.) unir (conjoindre) par mariage, marier. ||. »ὃ ὁ θεὸς συνέζευξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω, il ne faut pas que l'homme sépare ce que Dieu a conjoint.

Σύζευξις, εως (ἡ), l'action de joindre ou de se joindre ensemble, jonction, θ. union, θ. conjonction, θ. mariage.

Συζήτησις, εως (ἡ), recherche en commun, θ. discussion, θ. débat. ||. προφορικὴ συζήτησις (ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ), Δικονμ., plaidoierie, θ.

Συζητῶ, Μ. ήσω, discuter ensemble sur qc., (μτδτ.) agiter (une question), débattre (une affaire, un compte). ||. συζητεῖν τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους, discuter le budjet (de l'État). ||. ἡ ὑπόθεσις αὕτη πολλάκις συνεζητήθη, ce point (cette affaire)-là a été plus d'une fois débattu(-ue).

Συζυγία (ἡ), l'état des gens mariés (des conjoints); conjugalité, θ. (συνήθ. γρμτ.) conjugaison, θ. (ἀςρνμ.) syzygie, θ.

Συζυγικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les conjoints ou le mariage, conjugal.

Σύζυγος (ὁ,ἡ), conjoint; époux, épouse. ||. ὁ ἕτερος τῶν συζύγων, l'un des conjoints. ||. ζοῦν (μετ' ἀλλήλων) ὡς σύζυγοι, ils vivent maritalement.

Συζῶ, Μ. ζήσω, vivre avec ou ensemble, vivre en commun, faire (tenir) ménage commun ou ensemble, faire vie commune.

Συκαλὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. ὁ Συκοφάγος, πτν., bec-figue.

Συκαμινέα (ἡ), δ., mûrier (blanc).

Συκάμινον (τὸ), καρπ., mûre (blanche), θ.

Συκηὰ, κοιν. ἡ -

Συκῆ (ἡ), δ. figuier.

Συκολόγος (ὁ,ἡ), qui cueille des figues.

Συκολογῶ, Μ. ήσω, cueillir des figues.

Συκομορέα (ἡ), δ., sycomore, ἴδε Σφένδαμνος.

Συκόμορον (τὸ), fruit du sycomore.

Σῦκον (τὸ), 'πωρ., figue, θ.

Συκοφάγος (ὁ), πτν., bec-figue καὶ becfigue, figuier, (εἶδ. αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) ortolan.

Συκοφάντης, ου (ὁ), délateur, calomniateur.

Συκοφαντία (ἡ), fausse accusation, θ. délation, θ. calomnie, θ.

Συκοφαντῶ, Μ. ήσω, calomnier, accuser faussement.

Σύλησις, εως (ἡ), spoliation, θ. pillage.

Συλλαβὴ (ἡ), syllabe, θ.

Συλλαβίζω, Μ. ίσω, épeler.

Συλλαβικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les syllabes, syllabique. ||. αὔξησις συλλαβικὴ, augment syllabique.

Συλλάβισμα (τὸ), l'action d'épeler, épellation, θ.

Συλλαλῶ, Μ. ήσω, parler ensemble ou avec, converser.

Συλλαμβάνω, Μ. (θὰ) συλλάβω, comprendre, embrasser; saisir; capturer, prendre; (συνήθ.) concevoir (κυρ. ϗ μτφορ.), (ἐπὶ ζ.) retenir. ||. ἡ γυνὴ ἅμα συλλάβῃ, dès l'instant qu'une femme a conçu. ||. τὰ πρόβατα συλλαμβάνουν συνήθως τὴν ἄνοιξιν, les brebis conçoivent ordinairement au printemps. ||. συνέλαβε τὸν σκοπὸν, il forma le dessein. ||. συνέλαβα μίαν ἰδέαν, j'ai conçu une idée. ||. συνέλαβεν ἔρωτα, il est épris d'amour. ||. συνέλαβεν ἀπέχθειαν ἐναντίον του, il le prit en aversion, il en prit de l'aversion (il se prit d'aversion) pour. ||. τὸν συνέλαβον, (δικαστ.), on l'a appréhendé au corps. ||. ἔχω διαταγὴν νὰ τὸν συλλάβω, j'ai l'ordre de m'assurer de sa personne. ||. οἱ χωροφύλακες συνέλαβον ἤδη δύω τῶν λῃστῶν, la gendarmerie a déjà pris deux des brigants (à déjà fait deux captures). ||. οἱ πειραταὶ συνέλαβον τὸ πλοῖον, les corsaires ont capturé le bâtiment. ||. (καὶ π0.) συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, il fut prit (surpris) en flagrant délit.

Συλλέγω, Μ. λέξω, assembler; rassembler; rallier; reunir; convoquer; §. recueillir; ramasser. ||. συλλέγω καρποὺς ϗλ., ἴδε καὶ Συγκομίζω.

Συλλειτουργὸς (ὁ), évêque ou prêtre qui officie avec (un autre).

Συλλειτουργῶ, Μ. ήσω, (ἐκκλησ.), officier avec; concélébrer.

Σύλληψις, εως (ἡ), l'action de concevoir (κυρ. καὶ μτφορ.), conception, θ. §. (γρμτ.) syllepse. ||. ἡ σύλληψις τῆς (ἁγίας Ἄννης τῆς μητρὸς τῆς) Θεοτόκου, la Conception de la sainte Vierge; la fête de la Conception, (καὶ ἡ -) la Conce-

ption. 2) prise au corps; capture, θ. ||. ἔνταλμα συλλήψεως, (Νμ.), mandant d'amener.

Συλλογή (ἡ), collection, θ. recueil. ||. συλλογὴ νόμων (διαταγμάτων κτλ.), bulletin des lois. ||. συλλογὴ καρπῶν κτλ., ἴδε Συγκομιδή. 2) (κοιν.) l'état d'un homme pensif; méditation, θ.

Συλλογίζομαι, Μ. λογισθῶ (θὰ), ἀρχ., faire un argument, argumenter, raisonner; §. (συνήθ.) penser, méditer, délibérer; songer, rouler dans son esprit, aviser, ἴδε καὶ Στοχάζομαι. ||. δὲν συλλογίζεται, il ne pense guère. ||. ὁ ἄνθρωπος συλλογίζεται, l'homme pense. ||. τί συλλογίζεσαι; à quoi pensez-vous? || ὅταν (ὁσάκις) τὸ συλλογίζομαι, quand (toutes les fois que) j'y songe. ||. συλλογίσου ὅτι πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς σου, songez qu'il y va de votre honneur. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Συλλογισμένος, η, ον, pensif, rêveur, soucieux, absorbé dans ses pensées. ||. μοὶ φαίνεσαι πολλὰ συλλογισμένος, vous m'avez l'air bien soucieux (tout soucieux).

Συλλογισμὸς (ὁ), argument, raisonnement; syllogisme. 2) (συνήθ.) = Λογισμὸς, méditation; pensée, θ.

Συλλογιστικὸς, ή, ὸν, qui concerne le syllogisme (le raisonnement), syllogistique.

Σύλλογος (ὁ), réunion; colloque, assemblée, θ. conseil, collége. ||. ὁ ἐκλεκτικὸς σύλλογος, le collége électoral. ||. ὁ ἱερὸς —, le sacré collége, le collége des cardinaux. ||. ὁ δικηγορικὸς—, le corps (l'ordre) des avocats, le barreau. ||. ὁ πρόεδρος τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου, le batonnier des avocats.

Συλλυποῦμαι, Μ. λυπηθῶ (θὰ), prendre part à l'affliction (partager la douleur) de qc; faire des condoléances à. ||. ὁ βασιλεὺς ἔστειλε νὰ τὸν συλλυπηθῇ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, le roi a envoyé le complimenter sur la mort de son père.

Συλῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), dépouiller, piller.

Συμβαίνω, Μ. (θὰ) συμβῶ, (κυρ. τρπρσ.), arriver, se passer, échoir; avenir, advenir. ||. ἰδέτε τί με συνέβη, voyez ce qui m'arrive. ||. συμβαίνει πολλάκις ὥστε.., il arrive souvent que... ||. ὅ,τι δήποτε κεν συμβῇ, quoi qu'il avienne (qu'il en advienne), quelque chose qu'il en avienne. ||. ἐκεῖν' ὅ,που ἐφοβοῦντο, συνέβη, ce qu'on craignait, est avenu. ||. μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, συνέβησαν πολλὰ, depuis votre depart, il s'est passé bien des choses (bien des événements). ||. τοῦτο συνέβη περὶ τὸ (δεῖνα) ἔτος, cet événement se passa vers l'année (...). ||. ἠξεύρω καλῶς τί θὰ συμβῇ ἐκ τούτου, je sais bien ce qui en adviendra. ||. μοὶ συνέβη τὸ τοῦ παιδὸς τοῦ ὀρύξαντος δι' ὀστράκου λάκκον εἰς τὴν ἄμμον, ὅπως περιλάβῃ ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, il m'en a pris comme à cet enfant qui avait creusé un trou dans le sable avec une coquille, pour y renfermer l'eau de la mer. ||. (ἡ μτχ.) τὸ Συμβὰν ἢ Συμβεβηκὸς, ce qui est arrivé, aventure, accident, incident, événement. ||. διηγοῦμαι συμβάν τι, raconter une aventure. ||. συμβὰν τυχαῖον, événement fortuit, coup d'aventure (de hasard, de fortune).

Συμβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), (κυρ. τρπρσ.), être bon ou utile à, servir, contribuer. 2) (μσ. ἀλληλπθ.) faire une convention, contracter. ||. μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, entre les parties contractantes. ||. ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων, l'un des contractants.

Συμβὰν, άντος (τὸ), ἴδε Συμβαίνω.

Συμβασιλεύω, Μ. εύσω, régner avec ou conjointement.

Σύμβασις, εως (ἡ), ἀρχ., convention, θ. arrangement; composition, θ. accord; traité, pacte.

Συμβεβηκὸς, ότος (τὸ), ἴδε Συμβαίνω.

Συμβιβάζω, Μ. άσω, accorder, mettre d'accord, remettre bien ensemble, concilier, arranger, accommoder, raccommoder, rapprocher, ajuster; (ἐπὶ πραγμ.) faire concorder. ||. (μσ.) composer, s'arranger, transiger, pactiser, etc., ἴδε καὶ Φιλιόνω. ||. οἱ χαρακτῆρές (τὰ ἰδιώματά) των δὲν συμβιβάζονται, leurs caractères ne sont pas compatibles (ils ne sauraient pas compatir ensemble). ||. ἂν δὲν συμβιβασθοῦν, θὰ ἀφανισθοῦν εἰς τὰς κρισολογίας, s'ils ne s'accommodent pas, ils se ruineront en procès. ||. δὲν θὰ συμβιβασθοῦν ποτε, ils ne sauront jamais s'ajuster. ||. πληρώσατε καὶ δι' ἐμὲ, καὶ ἔπειτα συμβιβαζόμεθα, payez aussi pour moi, nous nous arrangerons ensemble. ||. ἐσυμβιβάσθη μὲ τοὺς δανειστάς του, il s'est arrangé avec ses créanciers. ||. μοὶ χρεωστεῖς (τόσα), ἂς συμβιβασθῶμεν, vous me devez tant, composons ensemble. ||. (καὶ μτνμ.) συμβιβάζω δύο ἄρθρα νόμου, faire concorder (ajuster) deux articles d'une loi. ||. θέλων τις νὰ συμβιβάσῃ τὰ πάντα, δὲν συμβιβάζει τίποτε, lorsqu'on veut tout concilier, on ne concilie rien. ||. ὁ νόμος οὗτος δὲν συμβιβάζεται μὲ τὰ ἤθη μας, cette loi n'est pas compatible avec nos mœurs.

Συμβιβασμὸς (ὁ), accommodement, racommodement, composition, θ. rapprochement, transaction, θ. arrangement, conciliation, θ. ||. μεσολαβῶ πρὸς συμβιβασμὸν, s'entremettre d'accommodement (d'un accommodement). ||. συμβιβασμὸς χρεωκοπήσαντος μὲ τοὺς δανειστάς του, concordat. ||. ἦλθον εἰς συμβιβασμὸν, ils vinrent à une composition. ||. ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν,

(Νμ.), essai (préliminaire) de conciliation.

Συμβιβαστής, οῦ (ὁ), conciliateur, -trice. ||. μεσολαβῶ ὡς συμβιβαςῆς, s'interposer comme conciliateur.

Συμβιβαστικός, ή, όν, propre à concilier, conciliant. ||. λόγοι συμβιβαστικοὶ, termes d' accommodement. ||. εἶνε (ἄνθρωπος) συμβιβαστικοῦ χαρακτῆρος, il est d'un caractère conciliant (conciliateur), il a un esprit de conciliation.

Σύμβιος, ος καὶ (κοιν.) α, ον, époux, épouse.

Συμβίωσις, εως (ἡ), vie passée ensemble; cohabitation, θ. mariage. ||. ἡ μετὰ παλλακίδος συμβίωσις, concubinage.

Συμβοηθὸς (ὁ, ἡ), auxiliaire.

Συμβοηθοῦμαι, Μ. βοηθηθῶ (θὰ), se secourir mutuellement, s' entre-secourir.

Συμβολαιογραφεῖον (τὸ), étude de notaire, θ.

Συμβολαιογραφικός, ή, όν, de notaire; (ἐπὶ ἐγγράφ. κλπ.) qui se fait pardevant notaire, notarié.

Συμβολαιογράφος (ὁ), notaire. ||. συμβόλαιον γενόμενον ἐνώπιον (ἢ) ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ τοῦ δεῖνα συμβολαιογράφου, contrat passé pardevant tel notaire (fait et passé en l' étude de maître un tel).

Συμβόλαιον (τὸ), acte, convention, θ. obligation, contrat, transaction, θ. ||. τοῦτο περιέχεται εἰς τὸ συμβόλαιον, le contrat porte cela, cela est porté par le contrat. ||. περὶ τούτου πρέπει νὰ γένῃ συμβόλαιον, il faut que le notaire y passe.

Συμβολὴ (ἡ), ἡ ἄλλ. Σύῤῥοια (ποταμοῦ), confluent.

Συμβολικός, ή, όν, symbolique; énigmatique; figuratif.

Συμβολικῶς, ἐπίρ., par symboles, symboliquement, (θλγ.) figurativement.

Σύμβολον (τὸ), signe, marque; symbole, dévise, θ. emblème; attribut. ||. ἡ τρίαινα εἶνε τὸ σύμβολον τοῦ Ποσειδῶνος, le trident est l'attribut de Neptune. ||. τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, (τὸ Πιστεύω), le symbole de la foi, (le Credo).

Συμβούλευμα (τὸ), l'action de conseiller (etc).

Συμβουλευτικὸς, ή, όν, propre à conseiller; consultatif. ||. γνώμη συμβουλευτική, voix consultative.

Συμβουλεύω, Μ. εύσω, donner un conseil, conseiller; suggérer. ||. (μσ.) consulter; prendre conseil; conférer ensemble, se consulter; concerter. ||. ἐσυμβουλεύθη τοὺς ἰατροὺς (τοὺς δικηγόρους, τὸ μαντεῖον), il consulta les médecins (les avocats, l'oracle). ||. οἱ ἰατροὶ ἐσυμβουλεύθησαν περὶ τῆς ἀσθενείας του, les médecins ont consulté sur sa maladie. ||. συμβουλεύεται μόνον τὴν φιλαργυρίαν του (ἀλ.), il ne prend conseil que de son avarice (etc). ||. ἐσυμβουλεύθη μὲ τοὺς συντρόφους του, il tint conseil avec ses compagnons.

Συμβουλὴ (ἡ), conseil (avis) que l'on donne. ||. κατὰ συμβουλήν τινος, par le conseil (par les conseils) de q.

Συμβούλιον (τὸ), assemblée délibérante, θ. conseil; (ἐπὶ κακοῦ) conciliabule. ||. τὸ — τῆς Ἐπικρατείας, le Conseil d'État. ||. τὸ Ὑπουργικὸν —, le conseil des ministres. ||. τὸ συμβούλιον διήρκεσεν ἀπὸ τὴν μίαν ὥραν ἄχρι τῶν πέντε, le conseil a duré dépuis une heure jusqu'a cinq. ||. ἔκαμαν πολλὰ συμβούλια, ils tinrent plusieurs conciliabules. ||. ὑπουργικὸν συμβούλιον, conseil des ministres. ||. ἔκτακτον ὑπουργικὸν συμβούλιον προεδρευόμενον συνήθως ὑπὸ τοῦ βασιλέως, conseil de cabinet. ||. ὁ πρόεδρος τοῦ (ὑπουργικοῦ) συμβουλίου, le président du conseil (des ministres). ||. συμβούλιον ἰατρῶν ἢ δικηγόρων, consultation, θ.

Σύμβουλος (ὁ, ἡ), qui donne un conseil (un avis), conseiller, conseil. ||. σύμβουλός του εἶνε ὁ δεῖνα, c'est un tel qui est son conseil. ||. Σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, conseiller d'État. ||. σύμβουλος ὑπουργικὸς, conseiller ministériel.

Συμμαζεύω, Μ. εύσω καὶ

Συμμαζόνω, Μ. άξω, réduire à un moindre espace, resserer. §. recueillir (un étranger). §. reduire (amener) à la voie d' honneur; rabattre la fierté de q., ramener à des sentimens plus honnêtes, ranger (à la raison, à son devoir), morigéner, (καὶ μτφορ.) faire parler d'un ton plus bas. ||. (μσ.) se resserrer etc., (ἐπὶ νεύρ.) se contracter. §. (μτφορ.) changer son genre de vie, devenir meilleur, se ranger, se réformer. ||. σὲ συμμαζόνω ἐγώ! (φρσ. ἀπειλητ.), je saurai vous morigéner. ||. συμμάζωξε τὸν υἱόν σου, rangez votre fils. ||. (καὶ αὐτπθ.) ἦτον ἕνας παραλυμένος· πλὴν τώρα ἐσυμμαζώχθη, c'était un libertin, mais à présent il s'est rangé. ||. νὰ συμμαζώξῃ τὴν γλῶσσάν του, refréner sa langue. ||. συμμάζευσε τὴν γλῶσσάν σου, retiens ta langue.

Συμμάζωμα (τὸ), l'action de resserrer (etc), resserrement.

Συμμαζωμένος, η, ον, (συνήθ. μτφορ.) ὁ Κόσμιος, Συνεσταλμένος, décent, séant.

Συμμαθητεύω, Μ. εύσω, être condisciple avec q., fréquenter les mêmes écoles.

Συμμαθητής, οῦ (ὁ) καὶ Συμμαθήτρια, ας (ἡ), condisciple, camarade d'école (de collège, d'étude).

Συμμαχία (ἡ), alliance pour la guerre; ligue offensive et défensive, confédération, θ. || ἡ—τοῦ Ῥήνου (τῶν Ἡνωμένων Ἐπικρατειῶν τῆς Ἀμερικῆς), la confédération du Rhin (des États-Unis d' Amérique).

Συμμαχικός, ή, όν, qui concerne les alliés ou l'alliance; d'allié, fédératif.

Σύμμαχος (ὁ, ἡ), allié, confédéré.

Συμμαχῶ, Μ. ήσω, être allié de, faire (conclure, contracter)

une alliance avec, s'allier, se confédérer.
Συμμέθεξις, εως (ἡ), participation, θ.
Συμμερίζομαι, Μ. μερισθῶ (θὰ), partager (qc. avec q.), prendre part (participer) à qc. ||. συμμερίζομαι τὴν θλίψιν του, je prends part (je participe) à sa douleur. ||. συμμερίζομαι τὴν γνώμην σας, je partage votre avis (votre opinion).
Συμμετέχω, Μ. μεθέξω, partager avec, avoir part, participer à.
Συμμέτοχος (ὁ, ἡ), qui prend part ou participe à qc., participant.
Συμμετρία (ἡ), symétrie, θ. proportion, θ.
Σύμμετρος (ὁ, ἡ), symétrique, proportionné; juste; tempéré.
Συμμέτρως, ἐπίρ., avec une juste proportion; symétriquement.
Συμμιγής, οῦς καὶ
Σύμμικτος (ὁ, ἡ), mêlé ensemble, entremêlé. ||. Σύμμικτα (ἐνν. πονήματα), mélanges (de litterature etc), miscélanées.
Σύμμιξις, εως (ἡ), l'action de mêler ensemble, mélange; mixtion, θ.
Συμμορία (ἡ), parti, bande, θ. ligue, θ. clique, θ. coterie, θ. ||. εἶνε καὶ οὗτος ἐκ τῆς συμμορίας, il est de la bande.
Σύμμορφος (ὁ, ἡ), conforme, semblable à.
Συμμορφοῦμαι, Μ. μορφωθῶ (θὰ), se conformer, s'accommoder à. ||. πρέπει νὰ συμορφοῦταί τις μὲ τὸν καιρὸν (μὲ τὰς περιστάσεις), il faut s' accommoder (se conformer, s'ajuster) au temps (aux circonstances).
Συμπάθεια (ἡ), rapport ou conformité des sentiments, sympathie, θ. 2) compassion, θ. commisération, θ. ||. ἐκίνησε τὴν συμπάθειαν τῆς συνελεύσεως, il excita la commisération de l'assemblée.
Συμπάθειον (τὸ), χυδ. ἀντὶ Συγγνώμη. ||. (συνήθ. εἰς τὴν δημώδη φρσ.) μὲ συμπάθειον, sauf le respect que je vous dois (que je dois à la compagnie), sauf respect, sauf révérence, révérence parler, sans vous commander.
Συμπαθής, οῦς (ὁ, ἡ), qui est affecté de même.
Συμπαθητικός, ή, όν, compatissant.
Συμπαθῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), être affecté de la même manière; partager les sentiments d' autrui, sympathiser avec. 2) κοιν. ἀντὶ Συγχωρῶ.
Συμπαίζω, Μ. παίξω, jouer avec ou ensemble.
Συμπαίκτωρ, ορος (ὁ), celui qui joue avec q., partenaire καὶ partner.
Συμπαραλαμβάνω, Μ. παραλάβω (θὰ), prendre ensemble, amener avec.
Σύμπας, αντος (πασσα, παν), tout ensemble, tout à la fois, tout. ||. (οὐσ.) τὸ σύμπαν, l'univers, le tout.
Συμπάσχω (χωρὶς Μ.), souffrir avec ou ensemble; partager les peines (la douleur) d' autrui, compatir.
Συμπατριώτης, ου (ὁ), compatriote, qui est du même pays.
Συμπεθερεῖον (τὸ), alliance, θ.
Συμπεθεριάζω, Μ. άσω, s'allier à, entrer dans une famille, apparenter.
Συμπεθεριαστής, οῦ (ὁ) ἢ —θεριάστρια (ἡ), maquignon de mariages, marieur, -euse.
Συμπέθερος (ὁ), parent (par alliance), allié.
Συμπεραίνω, Μ. άνω (θὰ), conclure, présumer, conjecturer, juger, inférer, induire; augurer; se douter de. ||. τί συμπεραίνετε ἐκ τούτου; qu'induisez-vous (que présumez-vous, que voulez-vous inférer) de là? qu'en voulez-vous conclure? ||. δὲν ἠξεύρω τί νὰ συμπεράνω, je ne sais qu'en juger. ||. τί συμπεραίνετε ἀπὸ τὴν σιωπήν των; qu'augurez-vous de leur silence? ||. τὸ ἐσυμπέραινα πάντοτε, je m'en suis toujours douté.
Συμπέρασμα (τὸ), conclusion, θ. conséquence, θ. conjecture, θ. argument. ||. ἐξάγω συμπέρασμα, induire (déduire, inférer, tirer) une conséquence, conclure. ||. τί συμπέρασμα ἐξάγετε ἐκ τούτου; quelle conséquence déduisez-vous de ce fait? qu'est ce que vous en inférez!
Συμπερασματικός, ή, όν, (κυρ. σύνδεσμος) conclusif.
Συμπερασμὸς (ὁ), conclusion, θ. conjecture, θ. induction, θ. ||. ἐκ συμπερασμοῦ (ἢ) κατὰ συμπερασμὸν, μὲ συμπερασμὸν, par induction, conjecturalement, au jugé. ||. κρίνω μὲ συμπερασμὸν, raisonner par induction. ||. τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ εἶνε, μὲ συμπερασμὸν, τρία στάδια, le fleuve peut avoir, au jugé, une demi lieue de largeur.
Συμπεριλαμβάνω, Μ. περιλάβω (θὰ), comprendre ensemble. ||. συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐξόδων, les dépenses y comprises (ἢ, ἑπομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ), y compris les dépenses. ||. μέχρι τοῦ τετάρτου βαθμοῦ συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ, jusqu'au quatrième degré inclusivement. ||. μέχρι τοῦ πέμπτου βαθμοῦ, αὐτοῦ μὴ συμπεριλαμβανομένου, jusqu' au cinquième degré exclusivement.
Συμπεριφέρω (χωρὶς Μ.), porter partout avec lui. ||. (μσ.) tourner avec; (μτφορ.) se prêter (se plier, s' accommoder) à; avoir de la complaisance pour.
Συμπεριφορὰ (ἡ), complaisance, θ. condescendence, θ.; laisser-aller; savoir vivre, bonnes manières, θ. manières aisées, θ. (οἰκ.) entregent.
Συμπιέζω, Μ. πιέσω, (ἀρχ.), comprimer. ||. τὸ σῶμα πολλῶν ἰχθύων εἶνε συμπεπιεσμένον, le corps de beaucoup de poissons est comprimé. ||. ἡ γήϊνος σφαῖρα εἶνε συμπεπιεσμένη πρὸς τοὺς πόλους, le globe terrestre est comprimé vers les pôles.
Συμπίπτω, Μ. (θὰ) συμπέσω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτπρσ.), coïncider;

concourir; arriver, avenir(ἡ) advenir. ||. συνέπεσεν ὥστε, il arriva, il avint que. ||. (γεωμτρ.) δύω γραμμαὶ συμπίπτουσαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, deux lignes qui concourent en un point.

Σύμπλεγμα (τὸ). groupe, θ.

Συμπλεκτικὸς, ἡ, ὸν, (γρμτ.), conjonctif, copulatif. ||. ὁ Καὶ εἶνε σύνδεσμος συμπλεκτικὸς, Et est une conjonction copulative. ||. ὁ συμπλεκτικὸς Καὶ, la copulative Et.

Συμπλέκω, Μ. πλέξω, joindre (entrelacer) ensemble. §. compliquer. || (ἡ πθ. μτχ.) Συμπεπλεγμένος, η, ον, complexe; compliqué, confus. 2) (μσ. ἀλληλοπθ.) être (ou) venir aux prises, en être aux prises.

Συμπλέω, Μ. πλεύσω, naviguer (faire voile) avec ou ensemble, faire route (ou aller) de compagnie.

Συμπληρόνω, Μ. ώσω, compléter; achever; accomplir. ||. συνεπλήρωσε (ἡ) ἔχει συμπεπληρωμένα τὰ τριάκοντα ἔτη, il a trente ans accomplis. ||. ὁ μὲν ἀνὴρ πρὶν συμπληρώσῃ τὰ δεκαοκτὼ, ἡ δὲ γυνὴ, πρὶν συμπληρώσῃ τὰ δεκαπέντε ἔτη, δὲν δύνανται νὰ συνάψουν γάμον, l'homme avant dix-huit ans révolus, la femme avant dix ans révolus, ne peuvent contracter mariage. ||. συνεπληρώθη τὸ ὑπουργεῖον, le ministère fut complété. ||. συμπληρωθείσης τῆς προθεσμίας τῆς ἐνοικιάσεως, à l'expiration du bail.

Συμπλήρωμα (τὸ), complément. ||. τὸ — τοῦ ῥήματος, (Γρμτ.), le complément du verbe, ἴδε Συγκείμενον.

Συμπλήρωσις, εως (ἡ), l'action de compléter (d'achever), complètement. ||. μέχρι συμπληρώσεως τῆς (ὡρισμένης τινὸς) ποσότητος, jusqu'à concurrence (jusqu'à la concurrence) de...

Συμπληρωτικὸς, ἡ, ὸν, propre à compléter complémentaire, qui sert de complément, (γρμτ.) complétif.

Συμπλησιάζω, Μ. άσω, s'approcher l'un de l'autre; être voisin (proche).

Συμπλοκὴ (ἡ), entrelacement, enlacement. §. mêlée, θ. conflit, collision, θ. combat; action, θ. affaire, θ. engagement.

Σύμπνοια (ἡ), union d'esprit et de volonté, union de sentiments, accord, concert, intelligence, θ. ||. εἶνε (πρὸς ἀλλήλους) εἰς ἐντελῆ σύμπνοιαν, ils sont en parfaite intelligence, une parfaite intelligence subsiste (règne) entre eux.

Συμποδίζω, Μ. ίσω, entraver, embarrasser.

Συμπολεμῶ, Μ. ήσω, faire la guerre ensemble (ou) de concert.

Συμπολιτεία (ἡ), réunion de plusieurs villes ou états sous une même forme de gouvernement; confédération, θ.

Συμπολίτης, ου (ὁ), καὶ Συμπολῖτις, ιδος (ἡ), concitoyen, -enne.

Συμπονῶ, Μ. έσω, partager la douleur de q., compatir (à sa douleur).

Συμπορεύομαι, Μ. πορευθῶ (θὰ) aller (marcher, voyager) avec.

Συμποσιάζω, Μ. άσω, boire avec ou ensemble; manger en festin.

Συμποσίαρχος (ὁ), roi du festin.

Συμπόσιον (τὸ), réunion de table, banquet, festin, repas.

Συμποσοῦμαι (χωρὶς Μ.), κυρ. τρτπρσ., monter (s'élever, revenir, aller) à tant. ||. τὸ ὅλον τῆς δαπάνης συμποσοῦται εἰς .., le montant de la dépense est de.... ||. τὰ δύο κονδύλια ὁμοῦ συμποσοῦνται εἰς..., les deux sommes réunies reviennent à celle de...

Συμπότης, ου (ὁ), qui boit avec, compagnon (camarade) de bouteille; compagnon de table, convive.

Συμποτικὸς, ἡ, ὸν, bon buveur, convive agréable.

Συμπράκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Συνεργάτης.

Σύμπραξις, εως (ἡ), coopération, θ. assistance, θ. concours. ||. πρὸς σύνταξιν τῶν νόμων ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις τοῦ βασιλέως καὶ τῶν βουλῶν, le concours du roi et de deux Chambres est nécessaire à la confection des lois.

Συμπράττω, Μ. πράξω, agir ensemble (de concert, concurremment), coopérer, aider, seconder, favoriser.

Συμπτύσσω, Μ. πτύξω, (ἀρχ.), serrer, resserrer, replier. ||. (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Συνεπτυγμένος, η, ον, (ἐπὶ ὕφους λόγου), resserré, concis.

Σύμπτωμα (τὸ), symptôme.

Συμπτωματικὸς, ἡ, ὸν, qui tient du symptome, symptomatique.

Σύμπτωσις, εως (ἡ), coïncidence, θ. concours, rencontre, θ. §. circonstance fortuite, occurence, θ. accident, incident, événement, hasard, ἴδε καὶ Περίστασις. ||. κατὰ σύμπτωσιν, par accident, par hasard, accidentellement. ||. κατ' εὐτυχῆ τινα σύμπτωσιν, par une rencontre heureuse.

Συμφέρει (χωρὶς Μ.), τρτπρσ., être utile (avantageux, important). ||. δέν σε συμφέρει, il n'est pas de votre intérêt. ||. τοῦτο δέν με συμφέρει, cela ne m'arrange pas.

Συμφέρον (τὸ), ce qui est utile (avantageux), l'intérêt, l'avantage. ||. ἔχω συμφέρον εἰς ὑπόθεσίν (ἐπιχείρησίν) τινα, être intéressé (s'intéresser) dans une affaire (dans une entreprise.) ||. οἱ ἔχοντες συμφέρον (εἰς τὴν ἐπιχείρησιν), les parties intéressées, les intéressés. ||. ὅπυ καθεὶς εὑρίσκει τὸ συμφέρον τυ, où chacun trouve son compte. ||. ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ συμφέροντά τυ, avoir ses intérêts en vue. ||. τί συμφέρον ἔχει; quel avantage a-t il? en quoi cela lui intéresse-t-il? ||. δυπερασπίζομαι τὰ συμφέροντα

τοῦ δημοσίου (τῆς ἀνθρωπότητος κτλ.), défendre la cause publique (la cause de l'humanité etc). ||. ἑνόνω τὰ συμφέροντά μου μετά τινος, ἴδε Ἑνόνω.

Σύμφημι (χωρὶς Μ.), être ou tomber d'accord, approuver, consentir, convenir. ||. σύμφημι ὅτι εἶχε δίκαιον νὰ.., j'accorde qu'il a eu raison de... ||. οὕτως ἔχει, σύμφημι, je tombe d'accord que cela est ainsi, j'en conviens, je n'en disconviens pas.

Συμφορὰ (ἡ), malheur, revers, désastre, infortune, θ. adversité, θ. calamité, θ.

Συμφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ), naturellement connexe ou adhérent, cohérent, qui fait partie intégrante de qc.

Συμφυΐα (ἡ), cohésion, θ. cohérence, θ. ||. ἡ συμφυΐα τῶν δακτύλων, la concrétion des doigts.

Σύμφυτος (ὁ, ἡ), né avec, inné; naturel, infus; cohérent. ||. (οὐσ.) Σύμφυτον (τὸ), φ., consoude (la grande ou officinale).

Συμφωνητικὸν (τὸ), (ἐνν. ἔγγραφον), contrat, obligation, θ. acte.

Συμφωνία (ἡ), κυρ. μουσ., accord de plusieurs voix ou instruments, symphonie, θ. concert; consonnance, θ. 2) (μτφορ.) accord, bonne intelligence, concorde, θ. §. (ἐπὶ πραγμ.) concordance, θ. § ἡ συμφωνία τῶν θείων Γραφῶν, la concordance des Écritures. ||. (γρμτ.) ἡ συμφωνία τοῦ οὐσιαστικοῦ μὲ τὸ ἐπίθετον, la concordance du substantif et de l'adjectif. 3) (συνήθ.) convention, θ. traité, pacte, condition, θ. ||. κάμνω συμφωνίαν, faire (passer) un traité, ἴδε ꙁ Συμφωνῶ. ||. ἡ συμφωνία τὴν ὁποίαν ἔκαμαν οἱ ἐργολάβοι μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, le traité que les entrepreneurs ont fait avec le gouvernement. ||. μὲ συμφωνίαν (ἐπὶ συμφωνίᾳ) ὅτι.., à (sous) condition que.., ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν των, d'après leur convention, comme ils en étaient convenus ensemble.

Σύμφωνος (ὁ, ἡ), qui est d'accord (du même avis), conforme. ||. τὰ ἤθη του δὲν εἶνε σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν του, ses mœurs ne sont pas conformes à sa doctrine. ||. εἶμαι σύμφωνος, j'en demeure (je tombe) d'accord, (ꙁ ἐλλειπτ.) d'accord. ||. ἔμειναν σύμφωνοι, ils en sont tombés d'accord. ||. ἐκ συμφώνου, (φρσ. ἐπιρ.), = Συμφώνως, de concert, en commun, d'un commun accord, conjointement, concurremment. ||. πράττω (ἐργάζομαι) ἐκ συμφώνου, agir concurremment, ἴδε καὶ Συμπράττω. ||. πράττω (ἐνεργῶ) ἐκ συμφώνου μετά τινος, agir de concert (conjointement) avec q. ||. ζοῦν (ἐργάζονται) ἐκ συμφώνου, ils vivent (ils travaillent) en commun. ||. ὅλοι ἐκ συμφώνου τὸν μέμφονται, tout le monde s'accorde à le blâmer. ||. (οὐσ.) Σύμφωνον (τὸ), γρμτ., consonne, θ. ||. τὰ φωνήεντα ꙁ τὰ σύμφωνα, les voyelles et les consonnes.

Συμφωνῶ, Μ. ήσω, être (tomber, demeurer) d'accord, convenir, s'accorder, concorder, se mettre au ton de q; cadrer; (πρὸς αἰτ.) contracter, stipuler. ||. συμφωνῶ μὲ τοὺς δανειστάς μου νὰ τοὺς πληρώσω εἰς προθεσμίας κτλ., ἴδε Προθεσμία. ||. ἐσυμφώνησαν νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὸ δεῖνα μέρος, ils sont convenus de se trouver en tel lieu. ||. καθὼς εἶχαν συμφωνήσῃ, comme ils en étaient convenus ensemble. ||. ποτὲ δὲν ἠμπόρεσα νὰ συμφωνήσω μαζῇ του (δὲν ἠμπόρεσαν νὰ συμφωνήσουν αἱ ἰδέαι μας), je n'ai jamais pu me mettre à son ton. ||. οἱ λόγοι πρέπει νὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ ἔργα, il faut de l'accord entre les gestes et les paroles. ||. τὸ οὐσιαστικὸν πρέπει νὰ συμφωνῇ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, il faut que le substantif et l'adjectif conviennent en genre et en nombre. ||. αὐτὸ 'που μοὶ λέγεις, συμφωνεῖ μὲ ἐκεῖνο 'που μοὶ γράφουν, ce que vous me dites s'accorde (convient) avec ce qu'on m'ecrit. ||. ἡ ἀπόκρισις δὲν συμφωνεῖ μ' ἐκεῖνο 'ποῦ εἶπες, cela ne concorde (ne convient) pas avec ce que vous aviez dit. ||. ἡ ἀπόκρισις δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐρώτησιν, la reponse ne cadre pas avec la demande. ||. ἡ κατάθεσις τοῦ δευτέρου μάρτυρος δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν τοῦ πρώτου, la déposition du second témoin ne convient avec celle du premier, leurs témoignages ne concordent (ne conviennent) guère. ||. οἱ ἱστορικοὶ δὲν συμφωνοῦν ὡς πρὸς τὰς αἰτίας τούτου τοῦ πολέμου, les historiens ne s'accordent (ne conviennent) par sur les causes de cette guerre. ||. (καὶ μτβτ. ἢ ἐλλ. πρὸς αἰτ.) συμφωνῶ ὑπηρέτην (ἐργάτην κτλ.), gager, engager, prendre à ses gages, arrêter.

Συμφώνως, ἐπίρ., à l'unisson; unanimement, d'accord; conformément, en conformité de. ||. συμφώνως μὲ τὸν δεῖνα νόμον, en conformité de telle loi.

Συμψηφίζω, Μ. ίσω, compter ensemble, additionner. §. (Νμ.) συμψηφίζω τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, compenser les dépens. ||. τὰ δύω ταῦτα χρέη συμψηφίζονται, (ἐξοφλοῦνται ἀμοιβαίως), ces deux dettes se compensent.

Συμψηφισμὸς (ὁ), compensation d'une somme avec une autre, imputation, θ. ||. συμψηφισμὸς δαπάνης (χρέους), compensation de depens (de dette).

Σύμψηφος (ὁ, ἡ), qui est du même avis.

Σὺν, πρόθ. (ἀρχ.), avec. ||. σὺν Θεῷ, Dieu aidant. ||. σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, (παροιμ.), aide-toi, Dieu t'aidera.

Σύναγμα (τὸ), l'action de recueillir (de ramasser etc).

Συναγρίδα (ἡ),'ψ., den(dan)tale, denté, marmot, παρβλ. Συνόδι.

Συνάγχη (ἡ), πάθ., inflammation du gosier, esquinancie, θ.

Συνάγω, Μ. άξω, (ἀρχ.), ἴδε Συνάζω. 2) (κυρ. λογικ.) tirer une conclusion, inférer, induire, conclure.

Συναγωγὴ (ἡ) καὶ

Συναγώγιον (τὸ), synagogue.

Συναγωνίζομαι, Μ. ισθῶ (θὰ), combattre avec; être compagnon d'armes; (μτνμ.) être ou entrer en concurrence, concourir.

Συναγωνισμὸς (ὁ), concurrence, concours. ||. προτείνω (ἔργον τι) εἰς συναγωνισμὸν, mettre au concours, ouvrir un concours. ||. τὸ περὶ συναγωνισμοῦ πρόγραμμα τῆς ἀκαδημίας (δεῖνα), le programme du concours de l'académie (une telle).

Συναγωνιστὴς, οῦ (ὁ), qui combat avec, compagnon d'armes. 2) concurrent, compétiteur, contendant. ||. ἦσαν τρεῖς συναγωνισταὶ, il y avait trois contendants.

Συνάδελφος (ὁ), confrère.

Συνᾴδω (χωρὶς Μ.), être d'accord ou du même avis; s'accorder, cadrer, convenir.

Συνάζω, Μ. άξω καὶ

Συναθροίζω, Μ. θροίσω, amasser, ramasser; recueillir; §. convoquer; rallier; rassembler, réunir. ||. συναζόμεθα εἰς τοῦ δεῖνος, c'est chez lui que nous nous rassemblons. ||. συνάζει τὰ εἰσοδήματα τοῦ δεῖνα κτήματος, il fait la recette d' une terre. ||. ἐγὼ ἐσύναζα ἀντ' αὐτῆς τοὺς τόκους, je touchais les intérêts pour elle. ||. τὸ θέατρον ἀπόψε ἐσύναξεν ἀρκετὰ, le théâtre a fait ce soir une bonne recette. ||. ὅταν συνάξῃ τοὺς καρπούς του, ἴδε Συγκομίζω. ||. ὁ λαὸς συνήχθη (συνηθροίσθη) περὶ αὐτὸν, le peuple s'amassa autour de lui.

Συνάθροισις, εως (ἡ), l'action de rassembler (etc); rassemblement; assemblée, θ. réunion, θ.

Συναΐδιος (ὁ, ἡ), coéternel. ||. ὁ Λόγος εἶνε συναΐδιος τῷ Πατρὶ, (θλγ.), le Verbe est coéternel au Père. ||. τὸ συναΐδιον, la coéternité.

Συναίνεσις, εως (ἡ), consentement, adhésion, θ. approbation, θ. ἴδε καὶ Συγκατάθεσις.

Συναινῶ, Μ. αινέσω, être d'accord, consentir; adhérer.

Συναίρεσις, εως (ἡ), (γρμτ.), contraction, synérèse, θ.

Συναιρῶ, Μ. αιρέσω, (Γρμτ.), contracter. ||. τῶν εἰς ε ω ῥημάτων τὰ δύο ε ε συναιροῦνται εἰς ε ι, dans les verbes en ε ω les deux ε ε se contractent en ε ι. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Συνῃρημένος, η, ον, (κυρ. ὄνομα ἢ ῥῆμα), contracte. ||. κλίσις τῶν συνῃρημένων, déclinaison contracte.

Συναισθάνομαι, Μ. αισθανθῶ (θὰ), sentir avec; §. avoir la conscience de, ressentir, se ressentir.

Συναίσθησις, εως (ἡ), sentiment intime.

Συναίτιος, α ἢ ος, ον, qui est en partie l'auteur ou la cause de, qui concourt ou contribue à; complice.

Συνακολουθῶ, Μ. ήσω, être à la suite de q., suivre, accompagner.

Συναλγῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), = Συλλυποῦμαι καὶ Συμπονῶ.

Συνάλλαγμα (τὸ), (ἰδίως Νμ.) acte (contrat) synallagmatique; (ἐν γέν.) acte, contrat, transaction, θ.

Συναλλαγματικὸς, ή, όν, qui concerne les contrats (les actes synallagmatiques). ||. (συνήθ.) συναλλαγματικὴ (ἐνν. ἐπιστολὴ), lettre de change, θ. traite, θ. ||. δός μοι μίαν συναλλαγματικὴν διὰ τὰς Πάτρας, (πληρωτέαν) εἰς τὰς Πάτρας, donnez-moi une traite sur Patras.

Συναλλάσσω, Μ. άξω, (ἀρχ.), échanger. §. (συνήθ.) alterner.

Συνάμα, ἐπίρ., conjointement (concurremment) avec.

Συναναγινώσκω, Μ. αναγνώσω (θὰ), lire ensemble.

Συνάναρχος (ὁ, ἡ), θλγ., coéternel.

Συναναστρέφομαι, Μ. αναστραφῶ (θὰ), avoir commerce avec, fréquenter, hanter, pratiquer. ||. συναναςρέφεται μόνον τιμίους ἄνδρας, il ne fréquente que d' honnêtes gens, il ne pratique que de gens de bien. ||. μὴ συναναστρέφεσαι μὲ αὐτοὺς, ne fréquentez pas avec ces gens-là. ||. ἵνα γνωρίσῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ τοὺς συναναστραφῇ, pour connaître les hommes, il faut les pratiquer.

Συναναστροφὴ (ἡ), fréquentation, θ. société, θ. commerce, compagnie, θ. ||. κακὴ συναναστροφὴ, mauvaise compagnie, mauvaise fréquentation. ||. αἱ κακαὶ συναναστροφαὶ τὸν ἀφάνισαν, les mauvaises compagnies l'ont perdu. ||. ἡ συναναστροφή του εἶνε πολλὰ καλὴ, ἔχει πολλὰ καλὴν συναναστροφὴν, il est d'une bonne société (d'une bonne compagnie, d'un commerce agréable). ||. δὲν ἤθελα νὰ ἔχω συναναστροφὴν μαζῆ του, je ne voudrais pas faire société avec lui (en faire ma société). 2) (συνάθροισις, κυρ. ἑσπερινὴ, πρὸς διασκέδασιν), compagnie, θ. assemblée. θ. ||. ἡ κυρία δεῖνα κάμνει τὴν συναναστροφήν της κάθε τρίτην, Madame une telle tient son assemblée les mardis. ||. δὲν ὑπάρχει συναναστροφὴ εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, il n'y a pas de société dans cette ville. ||. χθὲς ἦτο συναναστροφὴ εἰς τὸ παλάτι, il y avait hier appartement au Palais (chez le Roi).

Συνάντημα (τὸ), ce qu'on rencontre, rencontre, θ.

Συναντῶ, Μ. ήσω, rencontrer.

Συναξάριον (τὸ), légende, θ.

Συναξαριστὴς, οῦ (ὁ), auteur de légendes, légendaire.

Σύναξις, εως (ἡ), assemblée, θ.

réunion. θ. §. recette (de deniers), θ. ||. τὸ θέατρον ἀπόψε ἔκαμε ἀρκετὴν σύναξιν, ἴδε Συνάζω.

Συναπάντησις, εως (ἡ), l'action de rencontrer, rencontre, θ.

Συναπαντῶ, Μ. ήσω, rencontrer.

Συναπαρτίζω, Μ. ίσω, compléter.

Συναπτὴ (ἡ), Ἐκκλησ. collecte, θ.

Συναπτικὸς, ἡ, ὸν, (γρμτ.), conjonctif.

Συνάπτω, Μ. άψω, joindre, unir, conjoindre. ||. συνάπτω μάχην, engager le combat. ||. συνῆψε νέον γάμου δεσμὸν, il contracta une nouvelle union. ||. συνήφθησαν εἰς γάμου κοινωνίαν, il se sont unis par le mariage.

Συναρίθμησις, εως (ἡ), l'action de compter avec (de comprendre au même rang, etc).

Συναριθμῶ, Μ. ήσω, compter avec ou ensemble, comprendre au même rang.

Συναρμογὴ (ἡ), l'action de réunir (de raccorder etc), raccord; raccordement; §. liaison complète; agencement.

Συναρμόζω, Μ. όσω, joindre (unir) étroitement, assembler, réunir; agencer; (τεχν.) raccorder; (ἀνατομ.) s'articuler.

Συναρμολόγημα (τὸ), assemblage; groupe, θ.

Συναρμολογία (ἡ), coordination, θ.

Συναρμολογῶ, Μ. ήσω, coordonner; appareiller.

Συναρπαγὴ (ἡ), saisissement. §. (κοιν.) surprise. ||. ἐκ συναρπαγῆς (ἢ) κατὰ συναρπαγὴν, par surprise.

Συναρπάζω, Μ. άσω, saisir tout d'un coup. ||. (συνήθ. πθ.) s'emporter.

Συνάρχων, οντος (ὁ), collègue.

Συνασπίζω, Μ. ίσω, serrer les boucliers (les rangs), marcher ou combattre les rangs serrés; (συνκδχ.) faire une ligne offensive avec; (τρτπρσ.) faire cause commune.

Συνασπισμὸς (ὁ), l'action de serrer les boucliers (de faire cause commune avec, etc).

Συνάφεια (ἡ), liaison; cohérence, θ. connexion, θ. connexité, θ. contact. ||. γαμικὴ συνάφεια, conjonction par mariage, union conjugale. ||. δὲν ὑπάρχει καμία συνάφεια μεταξὺ τῶν δύω τούτων ὑποθέσεων, il n'existe aucune connexion entre ces deux affaires (ces deux causes), il n'y a point connexité.

Συναφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., joint, lié, réuni; connexe.

Συνάχι (τὸ), κοιν. ἡ Συνάγχη.

Σύναψις, εως (ἡ), connexion, θ. liaison, θ. jonction.

Συνδαιτυμὼν, όνος (ὁ), convive.

Συνδανειστὴς, οῦ (ὁ), cocréancier.

Συνδαυλίζω, Μ. ίσω, tisonner, attiser le feu.

Σύνδειπνος (ὁ, ἡ), convive.

Συνδειπνῶ, Μ. ήσω, souper (manger) avec.

Σύνδενδρος (ὁ, ἡ), plein (garni) d'arbres.

Σύνδεσμος (ὁ), (Γρμτ.), conjonction, θ. ||. ὁ Καὶ εἶνε σύνδεσμος συμπλεκτικὸς, ὁ Ἢ διαιρετικὸς, κτλ., Et est une conjonction copulative; Ou est une conjoction disjonctive, etc.

Συνδετικὸς, ἡ, ὸν, propre à lier ensemble.

Συνδέω, Μ. δέσω, lier ensemble; joindre, réunir, associer; enchaîner, (ναυτ.) ajuster. ||. (μτφορ.) συνδέω σχέσεις (φιλίαν), contracter des liaisons (amitié).

Συνδιάγω (χωρὶς Μ.), passer sa vie avec.

Συνδιαίτησις, εως (ἡ), vie en commun.

Συνδιαιτῶμαι, Μ. διαιτηθῶ (θὰ), vivre avec.

Συνδιαλέγομαι, Μ. διαλεχθῶ (θὰ), converser (s'entretenir) avec ou ensemble; s'aboucher, conférer, être en pourparler ou avoir des pourparlers avec q.

Συνδιάλεξις, εως (ἡ), entretien (de deux ou de plusieurs personnes), conference, θ. pourparler; colloque. ||. αἱ ἐν Λονδίνῳ συνδιαλέξεις, les conférences de Londres. ||. αἱ συνδιαλέξεις τοῦ Ἐράσμου, les Colloques d'Érasme.

Συνδιαλλαγὴ (ἡ), réconciliation, θ.

Συνδιαλλάττω, Μ. άξω, remettre bien ensemblé, concilier, raccommoder.

Συνδιασκέπτομαι, Μ. σκεφθῶ (θὰ), délibérer ensemble.

Συνδιάσκεψις, εως (ἡ), délibération (faite en commun), θ.

Συνδιατίθεμαι, Μ. διατεθῶ (θὰ), s'accommoder, ἴδε καὶ Συμμορφοῦμαι.

Συνδιατρίβω, Μ. τρίψω, passer le temps (vivre, rester) avec.

Συνδιημερεύω, Μ. εύσω, passer la journée ou des journées avec.

Συνδικαστὴς, οῦ (ὁ), collègue (confrère) d'un juge.

Σύνδικος (ὁ), syndic.

Σύνδουλος (ὁ, ἡ), qui est esclave du même maître, compagnon d'esclavage.

Συνδρομὴ (ἡ), concours. §. secour. ||. συνδρομὴ περιστάσεων, concours de circonstances, (διδακτ.) concomitance, θ. ||. συνδρομὴ εἰς ἐφημερίδα κτλ., souscription, θ. abonnement.

Συνδρομητὴς, οῦ (ὁ), abonné, souscripteur. ||. γίνομαι—εἰς ἐφημερίδα κτλ., s'abonner à un journal, souscrire à un livre etc. ||. ὁ κατάλογος τῶν συνδρομητῶν, la liste des souscripteurs.

Συνδυάζω, Μ. άσω, unir, apparier; combiner; accoupler.

Συνδυασμὸς (ὁ), union par paires (par couples); combinaison.

Συνέβη, ἀόρ. τοῦ Συμβαίνει.

Συνέδραμον, ἀόρ. τοῦ Συντρέχω.

Συνεδριάζω, Μ. άσω, siéger avec ou ensemble; tenir séance ou assemblée. ||. οὐδετέρα τῶν Βουλῶν συνεδρίασε χθὲς, hier il n'y a eu seance dans aucune de deux chambres. ||. τὸ δικαστήριον συνεδριάζον κε-

κλεισμένων τῶν θυρῶν, le tribunal, séant à huis clos. ||. ἡ ἐπιτροπὴ συνεδριάζει εἰς τὸ δεῖνα μέρος, la commission tient ses séances en tel endroit.

Συνεδρίασις, εως (ἡ), séance, θ. (δικαστ.) audience, θ. ||. ἡ ἔναρξις τῶν συνεδριάσεων, l'ouverture des audiences. ||. ἡ δίκη αὕτη ἐνησχόλησε τρεῖς συνεδριάσεις, cette cause a occupé trois audiences. ||. (θὰ δικασθῇ) ἐν πλήρει συνεδριάσει, en pleine audience. ||. διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως, séance tenante.

Συνέδριον (τὸ), sénat, conseil, assemblée. θ. conférence, θ.

Σύνεδρος (ὁ, ἡ), qui siège avec d'autres (dans une assemblée), membre d'un tribunal etc. ||. οἱ σύνεδροι, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, la cour d'assises.

Συνείδησις, εως (ἡ) καὶ

Συνειδὸς, ότος (τὸ), sentiment intérieur, conscience, θ. ||. ἐν συνειδήσει, ἐν καθαρῷ συνειδότι, en conscience, en bonne conscience; de bonne foi. ||. ὁ ἔλεγχος (ἡ τύψις) τοῦ συνειδότος, les remords (les reproches) de la conscience, la voix du remords. ||. ἔργον (λόγος) συνειδήσεως, cas de conscience. ||. δὲν μὲ τὸ συγχωρεῖ ἡ συνείδησίς μου, je m'en fais un cas de conscience.

Συνειθίζω, Μ. ίσω, accoutumer, habituer; façonner. ||. (αὐτπθ.) avoir coutume ou la coutume (l'usage); être dans l'habitude (dans l'usage) de, (οἰκ.) être coutumier de. ||. (αὐτπθ.) s'accoutumer, s'habituer, se familiariser, se faire à ||. συνειθίζω τὸ κλίμα (ἑνὸς τόπου), s'acclimater. ||. ὅλα τὰ συνειθίζει τις, on se fait (on s'accoutume) à tout. ||. συνειθίζει εἰς τὸν κίνδυνον, s'apprivoiser au (se familiariser avec le) danger. ||. δὲν ἐσυνείθισεν ἀκόμη τὰ ἰδιώματά μου, il n'est pas encore façonné à mon humeur. ||. ἐσυνείθισε τὴν κακοπάθειαν, il s'est fait à la fatigue. ||. ἐσυνειθίσαμεν (εἴμεθα συνειθισμένοι εἰς) τὰς ἀστειότητάς σου, nous sommes faits à vos plaisanteries. ||. συνειθισμένοι εἰς τὸν κρότον τοῦ κανονοβολισμοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ συνειθίσωμεν (εἰς) τὴν διαδεχθεῖσαν αὐτὸν σιγὴν, accoutumés au fracas du bombardement, nous ne pouvons se faire au silence qui lui a succédé. ||. συνειθίζει νὰ γευματίζῃ 'νωρὶς (νὰ ἐπιστρέφῃ 'ξώρας), il a l'usage (il est dans l'usage) de dîner de bonne heure (de rentrer tard). ||. (τοῦτο) τὸ συνειθίζει, il est coutoumier du fait (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ). ||. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) αὐτὴ ἡ γωνιὰ συνειθίζει νὰ καπνίζῃ ὅταν φυσᾷ νοτιὰ, cette cheminée a coutume de fumer quand le vent du midi souffle.

Συνειθισμένος, η, ον, habitué, accoutumé; ordinaire; commun; §. trivial. ||. τοῦτο εἶνε πρᾶγμα πολλὰ συνειθισμένον, c'est une chose bien commune, rien de plus commun.

Συνεισφέρω Μ. φέρω (θὰ), contribuer; ||. συνεισφέρω ἐξ ἐράνου, se cotiser. ||. ὅλη ἡ ἐπαρχία συνεισέφερε πρὸς κατασκευὴν τῆς νέας γεφύρας, toute la province a contribué pour la construction du nouveau pont.

Συνεισφορὰ (ἡ), contribution, θ. cotisation, θ.

Συνέκδημος (ὁ, ἡ), compagnon de voyage.

Συνεκδοχὴ (ἡ), γρμτ., synecdoche ou synecdoque, θ.

Συνεκστρατεύω, Μ. εύσω, se mettre en campagne (faire une expédition) avec ou ensemble.

Συνεκτικὸς, ἡ, ὸν, qui contient; contentif (ἐν χρήσει μόνον χειρουργ.); qui entretient; qui maintient.

Συνέλευσις, εως (ἡ), assemblée, θ.

Συνεννόησις, εως (ἡ), intelligence qu'on a avec q., concert.

Συνεννοοῦμαι, Μ. νοηθῶ (θὰ), s'entendre avec q, être de concert (d'intelligence), [ἐπὶ κακοῦ] de connivence) avec, se concerter. ||. συνεννοοῦνται (μεταξύ των), ils sont d'intelligence (de concert), il y a de l'intelligence entre eux, ils se sont donné le mot. ||. ἦσαν συνεννοημένοι, ils étaient de concert (de connivence) ensemble.

Συνενοχὴ (ἡ), connivence, θ. complicité, θ.

Συνένοχος (ὁ, ἡ), complice.

Συνέντευξις, εως (ἡ), entrevue, θ. rendez-vous.

Συνεορτάζω, Μ. άσω, célébrer une fête ensemble; prendre part à une fête.

Συνεπάγομαι, Μ. επαγάγω (θὰ), ἴδε Συνεπιφέρω.

Συνέπαθον, ἀόρ. τοῦ Συμπάσχω.

Συνέπεια (ἡ), suite, θ. conséquence, θ. ||. ἡ λογομαχία αὕτη εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσαρέσυς συνεπείας, cette querelle peut avoir des suites fâcheuses. ||. ὁ ἔχων ἢ φυλάττων συνέπειαν (εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰς πράξεις του), conséquent.

Συνεπισώρευσις, εως (ἡ), accumulation, θ. entassement. §. (Νμ.) cumul.

Συνεπισωρεύω, Μ. εύσω, amasser (assembler) en un tas, accumuler, entasser. §. (Νμ.) cumuler (des preuves, des droits, des emplois etc).

Συνεπιφέρω, Μ. φέρω (θὰ), entraîner (amener) avec soi, avoir pour résultat ou conséquence nécessaire, emporter. ||. ἡ κατάγνωσις τοῦ φυσικοῦ θανάτου συνεπιφέρει πολιτικὸν θάνατον, la condamnation à la mort naturelle emportera la mort civile.

Συνεπτυγμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ [ἀρχ.] Συμπτύσσω), serré, pressé; (κυρ. ἐπὶ ὕφους λόγου) concis.

Συνεργάζομαι, Μ. εργασθῶ (θὰ), travailler ensemble (de concert) ou avec, collaborer.

Συνεργάτης, ου (ὁ) καὶ Συνεργάτις, ιδος (ἡ), qui travaille avec, compagnon de travail;

collaborateur, -trice; adjoint. ||. τῷ ἔδωκαν ἕνα συνεργάτην, on lui donna un adjoint, on lui adjoignit quelqun.

Συνεργία (ἡ), coopération, θ.

Συνεργὸς (ὁ, ἡ), qui coopère, coopérateur; qui prête son assistance à; §. complice.

Σύνεργον (τὸ), outil, instrument.

Συνεργῶ, Μ. ήσω, contribuer ou servir à; aider, seconder.

Συνερίζομαι, Μ. συνερισθῶ (θὰ), disputer; rivaliser, faire quelque chose à l'envie (à qui mieux mieux), faire assaut de.

Συνερισιὰ (ἡ), émulation, θ.

Συνέρχομαι, Μ. (θὰ) συνέλθω, se réunir (s'assembler, se rassembler) dans le même lieu. ||. συνερχόμεθα ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος εἰς τὸ δεῖνα μέρος, nous nous réunissons une fois par semaine dans tel endroit. ||. τὸ Συμβούλιον συνέρχεται δὶς τῆς ἑβδομάδος, le conseil s'assemble deux fois par semaine. 2) (κοιν. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου), rentrer en soi -même, revenir (à soi), en revenir de, reprende ses esprits (l'usage de ses sens); reprendre connaissance, recueillir ses forces, rappeler ses sens (ses esprits), se reconnaître, se remettre. ||. δὲν ἠμπορῶ ἀκόμη νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἔκστασίν μου, je ne reviens pas de ma surprise (de mon étonnement), je n'en reviens pas. ||. μόλις συνῆλθεν ἀπὸ τὸν φόβον του, à peine il s'est remis de sa peur.

Σύνεσις, εως (ἡ), prudence, θ. sagesse, θ. bon sens, jugement, intelligence, θ.

Συνεσταλμένος (πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Συστέλλω), η, ον, modeste, mesuré.

Συνέστην, μσ. ἀόρ. τοῦ Συνίστημι.

Συνεταῖρος (ὁ), ἐμπορ., coassocié, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) sociétaire. ||. οἱ συνεταῖροι τοῦ Γαλλ. θεάτρου, les sociétaires de la Comédie Française.

Συνετὸς, ή, ὸν, plein de bon sens, sensé, prudent, sage, intelligent.

Συνευρίσκομαι, Μ. ευρεθῶ (θὰ), jouir d'(avoir commerce avec, avoir la jouissance d')une femme, cohabiter. ||. συνευρέθησαν, il y a eu cohabitation.

Συνευφραίνομαι, Μ. ευφρανθῶ (θὰ), jouir ensemble ou avec; partager le contentement ou la joie de.

Συνεφάπτομαι, Μ. ἅψομαι, (ἀρχ.), mettre la main avec q. à qc., seconder, aider. §. (μτνμ.) se baisser. ||. (οὐσ.) Συνεφαπτομένη (ἐνν. γραμμὴ), Γεωμετρ., la cotangente.

Συνέχεια (ἡ), suite (non interrompue), θ. continuité, θ. série. ||. κατὰ συνέχειαν, de suite (non interrompue), continûment, consécutivement, (οἰκ.) d'arrache-pied. ||. τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, trois jours consecutifs, trois jours de suite. ||. διέκοψε τὴν συνέχειαν τῆς διηγήσεως, il y a discontinué le recit.

Συνεχὴς, οῦς (ὁ, ἡ), continu; contigu; fréquent, continuel, suivi, non interrompu. ||. τὸ συνεχὲς ποσὸν, la quantité continue. ||. συνεχὴς ἀλληλογραφία, une correspondance suivie. ||. συνεχὴς πυρετὸς, fièvre continue ou continente, θ. (ὁ παλαιότερα) synoque, θ.

Συνέχω (χωρὶς Μ.), contenir, maintenir; entretenir. §. (μσ. αὐτπθ.) être attaché (uni) à; avoir de liaison avec; être contigu (tenir) à. ||. ἡ περίοδος αὕτη δὲν συνέχεται μὲ τὴν πρὸ αὐτῆς, cette periode n'a point de liaison avec la précédente. ||. ἡ οἰκία μου συνέχεται μετὰ τῆς ἐδικῆς του, ma maison tient (est contiguë) à la sienne. ||. αἱ δύο αὗται οἰκίαι (κάμαραι) συνέχονται, ces deux maisons (chambres) sont contiguës.

Συνεχῶς, ἐπίρ., fréquemment; sans interruption, continuellement.

Συνηγορία (ἡ), l'action de plaider pour, fonction d'avocat; défense, θ. apologie, θ.

Συνηγορικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les avocats ou leurs fonctions. ||. (πλθ. οὐδ.) Συνηγορικὰ (ἐνν. δικαιώματα), les honoraires d'un avocat.

Συνήγορος (ὁ, ἡ), qui parle pour, qui défend. ||. (οὐσ. ἀρσ.) avocat defenseur; conseil. ||. πᾶς ὑπόδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃ συνήγορόν του, tout accusé à le droit de se choisir un conseil. ||. συνήγορος διορισθεὶς ἐξ ἐπαγγέλματος (ἀπ' ἐξουσίας), un défenseur nommé d'office.

Συνηγορῶ, Μ. ήσω, plaider pour (la cause de), défendre q. (comme avocat).

Συνήδομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. = Συγχαίρω, partager la joie de; féliciter.

Συνήθεια (ἡ), usage, habitude, θ. coutume, θ. mœurs, θ. πλθ. ||. κατὰ τὴν συνήθειάν του, à son ordinaire, il en use comme de coutume. ||. κάθε τόπος ἔχει ταὶς συνήθειαίς του, chaque pays a sa guise (ses mœurs). ||. εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε συνήθεια νὰ.., c'est la coutume en Grèce de.

Συνήθεια (τὰ), κοιν. τὰ Καταμήνια (τῶν γυν.), les ordinaires.

Συνήθης, ους (ὁ, ἡ), ordinaire, habituel, usuel, commun, accoutumé; familier. ||. τοῦτο εἶνε σύνηθες ἐλάττωμα τῶν συγγραφέων, ce défaut est familier aux auteurs. ||. τοῦτο εἶνε πρᾶγμα σύνηθες (πολλὰ σύνηθες), c' est une chose bien commune, rien n' est plus commun. ||. κατὰ τὸ σύνηθες, à l'ordinaire, comme à l'ordinaire, comme de coutume, comme d'habitude, comme d' usage, (οἰκ.) à l'accoutumée.

Συνηθίζω κτλ., ἴδε Συνειθίζω.

Συνήθως, ἐπίρ., d'ordinaire, ordinairement, communément; usuellement, d'habitude. ||. τὸ φθινόπωρον συνήθως εἶνε βροχερὸν, l'automne a accoutumé d'être pluvieux. ||. συνή-

θως σπουδάζει ἑπτὰ ὥρας, d'ordinaire il étudie sept heures. ||. ὁ ὄχλος κρίνει συνήθως ἐκ τῶν κατ' ἐπιφάνειαν, l'ordinaire de la multitude est de juger sur les apparences.

Συνῆλθον, ἀόρ. τοῦ Συνέρχομαι.

Συνηλικιώτης, ου (ὁ) καὶ Συνηλικιῶτις, ιδος (ἡ), qui est du même âge.

Συνημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συνάπτω.

Συνηρεφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), couvert d'un ombrage épais, ombragé, couvert.

Συνῃρημένος, η, ον, ἴδε Συναιρῶ.

Συνήφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συνάπτω.

Συνήχησις, εως (ἡ), ῥτρ., assonance, θ. consonnance, θ.

Σύνθεσις, εως (ἡ), composition, θ. formation, θ. §. construction (d'une phrase), θ. §. rédaction (d'une loi, d'un acte, d'un ouvrage). §. (λογικ. ῥτρκ. καὶ μθμτ.) synthèse, θ.

Συνθέτης, ου (ὁ), compositeur (κυρ. d'imprimerie), ἴδε Στοιχειοθέτης.

Συνθετικὸς, ἡ, ὸν, synthétique.

Συνθετικῶς, ἐπίρ., synthétiquement.

Σύνθετος (ὁ, ἡ), composé; (διδακτ.) complexe; (γρμ.) construit. ||. λέξις σύνθετος, mot composé. ||. ἀριθμοὶ σύνθετοι, nombres complexes.

Συνθέτω (κοιν. ἀντὶ Συντίθημι), Μ. θέσω, composer; construire. ||. συνθέτω εἰς τὸ πεζὸν ἢ διὰ στίχων, composer en prose ou en vers. ||. συνθέτω ὁδηγίας (πρὸς πρέσβυν κτλ.), dresser des instructions.

Συνθήκη (ἡ), convention, θ. traité, pacte. ||. κάμνω συνθήκην (νὰ παραδώσω φρούριον), composer, capituler. ||. ἡ—τῆς Ἀδριανουπόλεως (τῆς Βεστφαλίας κτλ.), le traité d'Andrinople (du Westphalie etc.) ||. ἡ μεταξὺ τοῦ Πάππα καὶ τῆς Γαλλίας συνθήκη τοῦ 1801, le concordat de 1811. ||. ἐκ συνθήκης (ἢ) κατὰ συνθήκην, de convention; conventionellement.

Σύνθημα (τὸ), signe ou signal convenu (de convention), signe d'intelligence; mot (signe, point) de raliement; mot du guet. ||. ἐκ συνθήματος, d'après un signe convenu, à signal donné.

Συνθηματικὸς, ἡ, ὸν, qui est ou qui se fait de convention, conventionnel; (ἰδίως ἐπὶ γραφῆς) écrit en caractères secrets ou de convention (en chiffres).

Συνθλίβω, Μ. θλίψω, comprimer.

Σύνθλιψις, εως (ἡ), compression, θ. ||. ἐπιδεκτικὸς συνθλίψεως, compressible.

Συνίστημι, Μ. συστήσω, former (de plusieurs parties réunies), constituer, organiser; établir; instituer; eriger; faire naître, produire; construire, créer. ||. (μσ. αὐτπθ,) consister. ||. ἐσύστησε τυπογραφεῖον (ἐργοστάσιον κτλ.), il a établi une imprimerie (une manufacture etc). ||. ὁ Ἡρακλῆς ἐσύστησε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Hercule a institué les jeux Olympiques. ||. τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ . ., le tout consiste à savoir . . ., tout git en cela. 2) recommander. ||. ἐσυστήθη (τὸν ἐσύστησε τὸ δικαστήριον) εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ βασιλέως, il fut recommandé à la clémence du roi.

Συννεφιὰ (ἡ), ciel (temps) couvert. ||. εἶνε συννεφιὰ, il fait (un temps) gris, il fait sombre.

Συννεφιάζω, Μ. άσω, se couvrir (de nuages), se noircir, s'assombrir, se charger. ||. (συνήθ. τρπρσ.) Συννέφιασε, il fait sombre, le ciel (le temps) se couvre (se noircit), le temps se charge.

Συννέφιασμα (τὸ), amas de nuages, état du ciel quand il se couvre.

Συννεφιασμένος, η, ον, couvert (de nuages), nébuleux, sombre, chargé, bas.

Σύννεφον (τὸ), nuage, nue, θ. nuée, θ.

Σύννους (ὁ, ἡ), ἀρχ., pensif, rêveur, soucieux.

Συννυφάδα (ἡ), belle-sœur καὶ (ἁπλ.) sœur.

Συνοδεύω, Μ. εύσω, accompagner; conduire. ||. συνοδεύω λείψανον (νεκροῦ), conduire un convoi. ||. μᾶς συνώδευον δὲ ἢ δύο ἄλλοι φίλοι, deux autres amis étaient aussi de la partie. ||. ὑπάγομεν νὰ κυνηγήσωμεν: ; θέλετε νὰ μᾶς συνοδεύσετε; nous allons à la chasse: voulez-vous être de la partie?

Συνόδι (τὸ), 'ψ., ἴδε Συνόδους καὶ Σινόδι.

Συνοδία (ἡ), suite, θ. cortége, train. ||. συνοδία ἐμπόρων (Τυρκ. κερβάνι), caravane, θ.

Συνοδικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne les synodes ou le synode, synodal, conciliaire, (καὶ κατὰ τὴν παππικὴν αὐλὴν) consistorial. ||. συλλογὴ τῶν συνοδικῶν κανόνων, collection (recueil) des conciles.

Συνοδικῶς, ἐπίρ., en synode, en concile, synodalement ou conciliairement, (καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πάππα) consistorialement.

Συνοδοιπόρος (ὁ, ἡ), compagnon (camarade) de voyage.

Συνοδοιπορῶ, Μ. ήσω, faire route (voyager) avec ou ensemble; accompagner.

Σύνοδος (ἡ), assemblée, θ. conférence, θ. congrès, (ἰδιαιτ. ἐκκλησ.) concile, synode. §. (ἀςρνμ.) conjonction, θ. ||. ἡ σύνοδος τοῦ Πάππα καὶ τῶν Καρδιναλίων, le consistoire. §. (ἡ διάρκεια τῶν συνεδριάσεων ἑκάστης βουλευτικῆς ἢ δικαστικῆς συνόδου), session (des chambres, de la cour d'assises), θ. ||. συγκροτῶ σύνοδον, tenir (célébrer) un concile. ||. οἱ κανόνες (τὰ πρακτικὰ) τῆς συνόδου, les canons (les actes) du concile, (καὶ ἁπλ.) les conciles. ||. ἐπὶ συνόδου, en plein concile. ||. ἡ—τῶν συνέδρων (τοῦ κακουργιοδικείου), assise, θ. ||. θὰ δικασθῇ εἰς τὴν προσεχῆ σύνοδον

(τοῦ κακουργοδικείου), il sera jugé aux prochaines assises ||. ἡ ἐν Βιέννῃ (ἡ ἐν Βερόνῃ) σύνοδος, le congrès de Vienne (de Verone). ||. ἡ σελήνη, ὅταν ἦνε εἰς σύνοδον (μὲ τὸν ἥλιον), δὲν φαίνεται, quand la lune est en conjonction, elle n'est pas visible.

Συνόδους, οντος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., dentex, dental, (παρβλ. Συναγρίς.)

Συνοικειόω, Μ. ώσω, rendre (ⴼ πθ. devenir) familier à ou avec, familiariser. ||. συνοικειοῦμαι μὲ τὸ κλίμα (τινὸς τόπȣ), ἴδε Συνειθίζω. ||. συνοικειώθη μὲ ἕνα ἀχρειέστατον ἄνθρωπον, il s'est accointé d'un homme de fort mauvaise compagnie.

Συνοικέσιον (τὸ), cohabitation, θ. mariage, union, θ. ||. ᾽ταιριασμένον συνοικέσιον, mariage sortable (bien assorti). ||. συνοικέσιον αταίρειαςον, union mal assortie.

Συνοίκησις, εως (ἡ), l'action d'habiter ensemble. §. cohabitation, θ.

Συνοικία (ἡ), réunion de locataires; grande maison occupée par plusieurs locataires; hotel. §. groupe de maisons qui tiennent les unes aux autres; quartier.

Συνοικίζω, Μ. ίσω, faire habiter par plusieurs ensemble; réunir plusieurs habitans, peupler.

Συνοίκισις (ἡ) και

Συνοικισμὸς (ὁ), l'action de réunir plusieurs habitans ou plusieurs habitations (de peupler une ville).

Σύνοικος (ὁ, ἡ), qui habite la même maison.

Συνοικῶ, Μ. ήσω, habiter ensemble.

Συνολκὴ (ἡ), Φιλοσοφ., attraction, θ.

Σύνολον (τὸ), (πάντοτε ἐνάρθρ.), le tout, l'ensemble, le tout ensemble, l'universalité.

Συνομήλικος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, qui est du même âge. ||. τὴν συνομήλικόν μου ἐκείνην νέαν, cette jeune personne de mon âge.

Συνομιλία (ἡ), conversation, θ. entretien, (οἰκ.) colloque, causerie, θ.

Συνόμιλος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui est de la suite de q., compagnon.

Συνομιλῶ, Μ. ήσω, parler ensemble, causer avec, s'entretenir, converser.

Συνομολογία (ἡ), accord, aveu; arrangement, accort.

Συνομολογῶ, Μ. ήσω, être d'accord ou du même avis, convenir de; (νλγ.) contracter.

Συνομνύω, Μ. ομόσω, faire (tramer, entrer dans) une conjuration, tramer (former) un complot, conjurer, conspirer, comploter. ||. συνώμοσαν τὸν ὄλεθρόν του, ils complotèrent (ils conjurèrent) sa perte (sa ruine). ||. εἶχον συνομόσῃ νὰ τὸν φονεύσουν, ils avaient fait complot de le tuer.

Συνονόματος, η, ον, κοιν. ὁ Ὁμώνυμος, qui porte le même nom.

Συνοπτικὸς, ή, όν, abregé, synoptique, succinct; sommaire. ||. συνοπτικὸς κατάλογος, relevé. ||. συνοπτικὴ ἔκθεσις, résumé. ||. ὑπόθεσις συνοπτικὴ, (Δικνμ.), matière sommaire.

Συνοπτικῶς, ἐπίρ., en abrégé, succinctement, sommairement.

Συνορεύω, Μ. εύσω, être limitrophe, confiner; (δικνμ.) confronter. ||. ἡ Γαλλία συνορεύει μὲ τὴν Ἰσπανίαν, la France confine avec l'Espagne. ||. τὸ δάσος συνορεύει, πρὸς ἀνατολὰς, μέ τὸ λιβάδι τοῦ (δεῖνος), le bois confronte, du coté du levant, au pré d'(un tel).

Σύνορον (τὸ), borne, θ. frontière, θ. limites, θ. πλθ. confins, πλθ. ||. βάλλω (χωρίζω μὲ) σύνορα, borner, limiter.

Συνουλόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀρχ.), cicatriser (une plaie).

Συνούλωσις, εως (ἡ), cicatrisation.

Συνουλωτικὸς, ή, όν, qui favorise la cicatrisation, cicatrisatif, cicatrisant.

Συνουσία (ἡ), commerce charnel, copulation, θ. cohabitation, θ. coït. ||. ἡ σαρκικὴ — la conjonction (la population, la cohabitation) charnelle.

Συνουσιάζομαι, Μ. ουσιασθῶ (θὰ), = Συνευρίσκομαι.

Συνοφειλέτης, ου (ὁ), ⴼ Συνοφειλέτις, ιδος (ἡ), codébiteur, -trice.

Συνοχὴ (ἡ), ἀρχ., resserrement (du cœur), anxiété, θ. saisissement.

Σύνοψις, εως (ἡ), résumé, sommaire, abrégé. ||. ἐν συνόψει, en résumé, en abregé, en substance, en peu de mots, sommairement.

Συνταγὴ (ἡ), ordonnance (de médecin), θ. prescription médicale, θ. recette, θ. récipé.

Σύνταγμα (τὸ), corps de troupes, régiment. 2) constitution (d'un état), θ. ||. τὸ — τῆς Ἀμερικῆς, la constitution américaine.

Συνταγματάρχης, ου (ὁ), commandant d'un régiment; colonel.

Συνταγματικὸς, ή, όν, qui pense pour ou qui concerne la constitution, constitutionnel. ||. οἱ συνταγματικοὶ τύποι, les formes constitutionnelles. ||. ὅλοι οἱ ἀληθεῖς συνταγματικοὶ, tous les vrais constitutionnels.

Συνταγματικότης (ἡ), constitutionnalité, θ.

Συνταγματικῶς, ἐπίρ., constitutionnellement.

Συντάκτης, ου (ὁ), celui qui rédige (un acte, un journal), rédacteur. ||. ὁ πρῶτος συντάκτης (ἐφημερίδος), gérant responsable d'un journal.

Συντακτικὸς, ή, όν, qui concerne la syntaxe. ||. τὸ συντακτικὸν (βιβλίον τῆς γραμματικῆς), la Syntaxe. ||. ἔχασε τὸ συντακτικόν του, il a perdu sa Syntaxe.

Συνταλαιπωροῦμαι, Μ. ταλαιπωρηθῶ (θὰ), souffrir (se fatiguer, se tourmenter) ensemble.

Συνταξειδεύω, Μ. εύσω, voyager (faire route) ensemble.

Συνταξειδιώτης, ου (ὁ), compagnon de voyage.

Σύνταξις, εως (ἡ), composition (d'un ouvrage), θ. rédaction (d'un acte, d'un arrêt, d'un journal etc), θ. §. (γρμτ.) construction (grammaticale), syntaxe, θ. ||. — νόμου, confection (rédaction) d'une loi. ||. ἡ — τῶν φορολογικῶν καταλόγων, la confection des rôles. 2) pension, θ. ||. τοῦ διώρισε σύνταξιν, il lui a fait une pension. ||. ὁ λαμβάνων σύνταξιν, pensionnaire. ||. λαμβάνει σύνταξιν, il est pensionnaire du gouvernement.

Συντάττω, Μ. τάξω, composer (un ouvrage etc), rédiger; dresser; construire grammaticalement les mots; faire la syntaxe (la construction) d'une phrase. ||. (πθ.) régir. ||. τὸ ῥῆμα τοῦτο συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ce verbe régit (gouverne) l'accusatif. ||. αἱ προθέσεις Ἐκ, Πρὸ, Ἀντὶ, Ἀπὸ καὶ Ἕνεκα συντάσσονται μὲ γενικὴν, les propostions Ἐκ (etc) regissent le génitif. ||. συντάττω ληξιαρχικὴν πρᾶξιν, recevoir un acte de l'état civil. ||. πᾶσα ληξιαρχικὴ πρᾶξις ἔχει κῦρος, ἐὰν συνετάχθη κατὰ τοὺς ἐν χρήσει τύπους, ἴδε Ληξιαρχικός. ||. συντάττω ἀναφορὰν (συμφωνητικὸν κτλ.), dresser une requête (un contrat etc.) ||. συντάττω ἔγγραφον (ὡς συμβολαιογράφος ἢ κλητὴρ δικας.), instrumenter. ||. οἱ συμβολαιογράφοι δὲν δύνανται νὰ συντάξουν πρᾶξιν ἐκτὸς τῆς περιφερείας των, les notaires ne peuvent instrumenter hors de leur ressort.

Συντείνω, Μ. τείνω (θὰ), = Συντελῶ, concourir.

Σύντεκνος, ισσα, compère, -commère.

Συντέλεια (ἡ), (κυρ. τοῦ κόσμου, τοῦ αἰῶνος), la fin du monde, la consommation des siècles.

Συντελεστικὸς, ἡ, ὸν, qui contribue à qc.

Συντελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui contribue aux charges publiques (aux impositions), contribuaire.

Συντελῶ, Μ. τελέσω, contribuer ou servir à, concourir, aider. ||. συνετέλεσε πρὸς ἀφανισμόν του, il concourut (il coutribua) à le perdre. ||. συντελῶ πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν (πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος), concourir à une même fin.

Συντέμνω Μ. τέμω (θὰ), abréger ou reduire (κυρ. son discours en peu de mots), couper court, résumer, accourcir, raccourcir. ||. συντέμνω τὸν δρόμον accourcir (raccourcir) le chemin. ||. ἡ συνομιλία συντέμνει τὴν ὁδὸν, la conversation abrège la route (accourcit le chemin). ||. αἱ καταχρήσεις συνέτεμον τὸν βίον του, les excès ont abrégé ses jours. ||. αἱ Μοῖραι συνέτεμον τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, les Parques ont accourci le fil de ses jours.

Συντεχνία (ἡ), corps de métier.

Συντεχνίτης, ου (ὁ), qui exerce le même art (la même profession), camarade de métier.

Συντήρησις, εως (ἡ), conservation, θ.

Συντηρητικὸς, ἡ, ὸν, qui conserve, qui sert à la conservation, θ.

Συντηρητικὸς, ἡ, ὸν, qui conserve, qui sert à la conservation, conservatoire; conservateur. ||. συντηρητικὴ κατάσχεσις, (Νμ.), ἴδε Κατάσχεσις.

Συντηρῶ, Μ. ήσω, conserver.

Συντομία (ἡ), brieveté, θ. concision, θ. laconisme. ||. ἐν συντομίᾳ ἢ (κοινότ.) μὲ συντομίαν, ἴδε Συντόμως.

Συντόμιον (τὸ), ἀρχ. ἡ Τσέκουλα, la taille (des boulangers, des bouchers etc).

Σύντομος (ὁ, ἡ), abrégé, court, bref, concis, succint, laconique. ||. τὸ ἐπίγραμμα πρέπει νὰ ἦνε σύντομον, l'épigramme doit être courte. ||. οἱ κανόνες πρέπει νὰ ἦνε σύντομοι καὶ σαφεῖς, les règles doivent être courtes et claires. ||. μετὰ μίαν σύντομον ἀσθένειαν, après une courte maladie. ||. ἐν συντόμῳ, = Συντόμως.

Συντόμως, ἐπίῤ., brièvement, en abrégé, succinctement, sommairement, en peu de mots; bref, pour abréger, laconiquement.

Συντονία (ἡ), tension, θ. contention, θ.

Σύντονος (ὁ, ἡ), intense, continu, soutenu. ||. πορεία —, marche forcée, θ. ||. σύντονος ἐργασία, un travail soutenu. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ σύντονον, ἀντὶ Ἡ συντονία.

Συντόνως, ἐπίῤ., avec des efforts soutenus (ou) un travail continu, sans relâche.

Συντοπίτης, ισσα, = Συμπατριώτης.

Συντραγῳδῶ, Μ. ήσω, chanter avec q., faire de la musique ensemble.

Συντράπεζος (ὁ, ἡ), = Ὁμοτράπεζος, convive, commensal.

Συντρέχω, Μ. τρέξω (ἀόρ. Συνέδραμον κτλ.), courir en même temps ou vers le même endroit; accourir, affluer; (μτφορ.) concourir. ||. συνέδραμε τὸ πλῆθος, la foule y accourut. ||. πολλὰ αἴτια συνέδραμον πρὸς τοῦτο, plusieurs causes y concoururent. 2) (μτβτ.) = Βοηθῶ, venir au secours de q., lui donner un coup d'épaule.

Συντριβὴ (ἡ), brisement (componction) de cœur, contrition, θ. atrition, θ.

Συντρίβω, Μ. τρίψω, briser, casser, fracasser. §. (ἐκκλησ.) avoir le cœur brisé, être contrit. ||. καρδίαν συντετριμμένην, (Γρφ.), un cœur contrit. ||. τὰ κύματα συντρίβονται εἰς τοὺς βράχους (εἰς τὰς ὑφάλους), les vagues brisent sur les récifs, ἴδε καὶ Σπάνω.

Σύντριμμα (τὸ), morceau (d'une chose brisée (etc), fragment; détriment, débris.

Συντροφεύω, Μ. εύσω, (μτβτ. πρὸς αἰτ.) accompagner; conduire. 2) (ἀμτβτ. ȝ προθετ.) s'associer, entrer (se mettre) en société ou être de moitié avec q.

Συντροφία (ἡ), compagnie, θ. société, θ. association, θ. ||. κάμνω συντροφιὰν, ἴδε Συντροφεύω (2). ||. (εἰς τὰ ἐμπορ. συναλλαγμ.) ὁ δεῖνα καὶ συντροφία, un tel et compagnie, (ἢ εἰς τὰ ἔγγραφα) un tel et cie, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) un tel et consorts, (μτνμ.).

Συντροφικός, ή, όν, qui se fait de compagnie ou en société; qui concerne les associés ou l'association. ||. (τὸ πληθ. οὐδ.) Συντροφικὰ, ἐπίρ., en société, de compagnie.

Συντρόφισσα (ἡ), κοιν. θ. τοῦ -

Σύντροφος (ὁ, ἡ), compagnon (τὸ θ.) compagne, associé. §. (ἐπὶ συστρατ. συμμαθ. κλπ.) camarade. ||. ἔχασε τὴν σύντροφόν του, (τὴν γυναῖκά του), il a perdu sa compagne. ||. εἶνε σύντροφοι ἐξ ἡμισείας, il sont de moitié ensemble. ||. (καὶ μτνμ.) αἱ σύντροφοι τοῦ γήρως νόσοι, les infirmités, compagnes de la vieillesse.

Συντρώγω, Μ. (θὰ) συμφάγω, manger ensemble. ||. ἔλᾶτε κάμμίαν ἡμέραν νὰ συμφάγωμεν, venez un de ces jours me demander à dîner. ||. πολλάκις συνεφάγομεν, nous avons souvent cassé la croûte ensemble.

Συντυχαίνω, Μ. συντύχω (θὰ), ἴδε Λαλῶ καὶ Συνομιλῶ.

Συνυπάγομαι, Μ. υπαχθῶ (θὰ), être soumis aux mêmes règles (etc).

Συνυπακούομαι, Μ. ακουσθῶ (θὰ), être sous-entendu.

Συνυπάρχω, Μ. άρξω, exister en même temps, (διδακτ.) coexister.

Συνυποσχετικὸν (τὸ), ἐνν. ἔγγραφον, acte d'arbitrage, (συνήθ.) compromis.

Συνυφαίνω, Μ. υφάνω (θὰ), tisser avec ou ensemble; (μτφορ.) lier ensemble, entrelacer.

Συνωμοσία (ἡ), conjuration, θ. conspiration, θ. complot.

Συνωμότης, ου (ὁ) καὶ Συνωμότις, ιδος (ἡ), qui est de complot avec un autre, qui est d' une conjuration, conjuré, conspirateur.

Συνωνυμία (ἡ), identité de signification, (γρμτ.) synonymie, θ.

Συνώνυμος (ὁ, ἡ), qui a la même signification, synonyme.

Συνωρὶς, ίδος (ἡ), couple ou attelage de deux chevaux etc, (ἐν γέν.) paire, couple.

Σύξυλος, η, ον, (κυρ. πλοῖον βυθισθὲν αὐτανδρον), (bâtiment) perdu corps et biens.

Σύριγμα (τὸ), l'action de siffler, sifflement; sifflerie.

Συριγματιὰ (ἡ), coup de sifflet, sifflement.

Σύριγξ, ιγγος (ἡ), flûte pastorale ou de Pan; pipeau, chalumeau. 2) tube, siphon, seringue, θ. 3) (ἰατρ.) ὁ Φίστουλας.

Συρίζω (προφέρεται, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Σφυρίζω), Μ. ίσω, siffler. ||. τὰ βόλια ἐσφύριζαν εἰς τ' αὐτιά του, les balles lui sifflaient aux oreilles. 2) (μτδτ. πρὸς αἰτ.) siffler q. (au théâtre), accueillir par des sifflets, huer. ||. τὸν ἐσ(φ)ύριξαν, on l'a sifflé, il a été sifflé.

Συρίκτρα (ἡ), sifflet.

Σύρισμα (τὸ), = Σύριγμα.

Σύρμα (τὸ), fil de metal (κυρ. d'or). ||. σύρμα σιδηροῦν (τὸ Τουρκ. τέλι), fil d'archal (ou) de fer.

Συρμὸς (ὁ), κοιν. maladie épidémique, espèce de grippe. ||. εἶνε συρμὸς (τὸ νόσημα), c'est une maladie regnante. 2) (νλγ.) la mode. ||. φόρεμα (κτλ.) τοῦ συρμοῦ, un habit à la mode (de la dernière mode).

Συῤῥάπτω, Μ. ῥάψω, coudre ensemble.

Συῤῥέω, Μ. ῥεύσω, couler ensemble (vers le même endroit); (συνήθ. μτνμ.) accourir en foule, affluer.

Σύῤῥιζα, ἐπίρ., avec la racine, radicalement. 2) (συχνότ.) rez-pied, rez-terre, à fleur de, (χυδ.) rasibus. ||. περνῶ σύῤῥιζα, passer tout auprès (à fleur de), raser. ||. ἐπορεύθη σύῤῥιζα τοῦ τοίχου, il rasa la muraille.

Συῤῥοὴ καὶ

Σύῤῥοια (ἡ), confluent; (μτνμ.) concours, affluence, θ. abord.

Σύρσιμον (τὸ), l'action de traîner ou de se traîner, rampement.

Συρτάρι (τὸ), (τραπέζης, ἑρμαρίου κτλ.), tiroir, layette, θ.

Σύρτης, ου (ὁ), barre, θ. verrou. ||. σύρτης κλειδαριᾶς, pène.

Συρτὸς, ή, όν, traînant, qu'on traîne (apres soi). ||. χορὸς—, branle; farandole, θ. || παποῦτσι συρτὸν, babouche, θ. mule de chambre (sans quartier). ||. θυρόφυλλον (παραθυρόφυλλον) συρτὸν, θηλειὰ συρτὴ, coulisse, θ.

Συρφετὸς (ὁ), ἀρχ., amas de fumier etc.; ramas de toutes sortes de gens; canaille, θ. populace; tourbe, θ.

Συρφετώδης, ους (ὁ, ἡ), qui ressemble à des ordures; relatif au bas peuple. ||. ὁ—ὄχλος, le bas peuple, la populace, la canaille.

Σύρω, Μ. (θὰ) σύρω, traîner; tirer. ||. (μσ. αὐτπθ.) se traîner; ramper. ||. σύρει πολλοὺς δούλους κατόπιν του, il mène (il traîne) après lui une longue suite de valets. ||. σύρει τὸν χορὸν, mener la danse (le branle). ||. ὅπως τὸν σύρουν σύρεται, (παροιμ.), il va comme on le mène. ||. τὸν σύρουν ἀπὸ τὴν μύτην, on le mène par le nez, ἴδε καὶ Φέρω. ||. οἱ βόες σύρουν τὸ ἄροτρον (οἱ ἵπποι τὴν ἄμαξαν), les bœufs tirent la charrue, les chevaux tirent la voiture. ||. τὸ φόρεμά σου σύρεται (κατὰ γῆς), votre robe traîne. ||. (ναυτ.) τὸ πλοῖον σύρει τὴν ἄγκυραν (ἢ) ἡ ἄγκυρα σύρεται, (δὲν εἶνε σκαλωμένη εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), le bâtiment chasse sur ses ancres, (ou) l'ancre chasse.

Συσκέπτομαι, Μ. σκεφθῶ (θὰ), conférer ou délibérer ensemble, concerter, se concerter.

Σύσκεψις, εως (ἡ), délibération, θ. concert.
Σύσκηνος (ὁ, ἡ), qui loge sous la même tente, (ἐν γέν.) convive; compagnon.
Συσκιάζω, Μ. άσω, ombrager; (συνκδχ.) couvrir, cacher, voiler, farder.
Σύσκιος (ὁ, ἡ), où il y a de l'ombre, (lieu) couvert, ombragé.
Συσπῶμαι, Μ. σπασθῶ (θὰ), se replier sur soi-même, se contracter, (ἰδίως ἐπὶ νεύρων) se crisper, ἴδε καὶ Συστέλλω.
Συσσίτιον (τὸ), repas commun; salle ou l'on prend les repas en commun; (εἰς τὰ πανδοχεῖα) table d'hôte; (εἰς τὰ κοινοβιακὰ καταστ.) réfectoire.
Σύσσιτος (ὁ, ἡ), qui mange avec ou à la même table, commensal.
Συσσωματόω-ῶ, Μ. ώσω, faire de deux ou de plusieurs corps un tout, incorporer. ||. τὰ δύο ἔθνη συνεσωματώθησαν προϊόντος τοῦ χρόνου, les deux peuples s'incorporèrent avec le temps.
Συσσωμάτωσις, εως (ἡ), l'action d'incorporer ou de s'incorporer, incorporation, θ.
Σύσσωμος (ὁ, ἡ), en corps.
Συσσωρεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), assembler en tas (en un tas), ἴδε καὶ Συνεπισωρεύω.
Συστάδην, ἐπίρ. (ἀρχ.), de près. ||. ἐκ τοῦ συστάδην μάχη, combat de main (à main), de pied ferme, corps à corps.
Σύστασις, εως (ἡ), composition, θ. formation, θ; établissement, institution, θ. création, θ. §. consistance, θ. constitution, θ. ||. ἡ — τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, l'institution des jeux Olympiques. ||. ἡ — τῆς χρηματιστικῆς τραπέζης, la création de la banque. ||. εἶνε ἀμφότεροι μέλη τοῦ (δεῖνα σώματος) ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεώς τε, ils font tous les deux partie de ce corps depuis sa création. 2) recommandation, θ. ||. παραδίδω ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἐπὶ συστάσει, ἴδε Συστήνω.
Συστατικὸς, ή, όν, propre à composer (à constituer etc), constituant; constitutif. ||. τὰ συστατικὰ μόρια, les parties (les molécules) constituantes. ||. αἱ συςατικαὶ ἰδιότητες, (Φλσφσ.), les propriétés constitutives. 2) qui sert de recommandation. ||. (συνήθ.) συστατικὸν γράμμα ἢ συστατικὴ ἐπιστολὴ, lettre de recommandation; (ἐπὶ πρέσβ.) lettres de créance, θ.
Συστέλλω, Μ. στείλω (θὰ), resserrer, contracter; réduire à l'étroit, concentrer; restreindre, reprimer; (γρμτ.) rendre brève une syllabe; §. (μσ. μτφορ.) se retenir, n'oser, (ὅθ. ||. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Συνεσταλμένος, η, ον, retenu, réservé, timide. ||. οἱ πόροι συστέλλονται, les pores se resserent. ||. οἱ μυῶνες συστελλόμενοι ἀποτελοῦσι τὴν κίνησιν τῶν μελῶν, les muscles causent le mouvement des parties en se contractant.
Σύστημα (τὸ), (ἐν γέν.) réunion de plusieurs choses formant un tout, ensemble; (ἰδιαιτ.) forme (de gouvernement etc); régime; système (de doctrine etc), règle de conduite; principe; genre; §. société, corps. ||. τὸ νευρικὸν σύστημα, (Ἰατρ.), le genre nerveux. ||. τὸ παλαιὸν (τὸ νέον) σύστημα τῆς διοικήσεως, l'ancien (le nouveau) régime. ||. τὸ ἀντιπροσωπικὸν (τὸ κοινοβουλευτικὸν) σύστημα, le régime représentatif. ||. κινεῖται (πράττει) ἐκ συστήματος, il part d'un principe, il agit de principe.
Συστηματικὸς, ή, όν, qui forme un tout (un système, un ensemble); qui pense ou agit par système, systématique.
Συστηματικῶς, ἐπίρ., par système; systématiquement.
Συστήνω, Μ. στήσω, ἀντὶ Συνίστημι, fonder, établir, constituer etc. 2) (συνήθ.) recommander. ||. συνιστῶ ἐμαυτὸν εἰς τὴν εὔνοιάν (εἰς τὴν μνήμην) σας, je me recommande à vos bontés (à votre souvenir, à l'honneur de votre souvenir). ||. τὸ ἐξωτερικόν του πολὺ πολὺ δὲν τὸν συστήνει, il ne paye pas de mine. ||. συςήνω ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον (τὴν παραδίδω ἐπὶ συστάσει), charger une lettre. ||. ἐπιστολὴ συστημένη, lettre chargée.
Συστοιχία (ἡ), affinité (analogie) des mêmes sons; consonnance (produite de l'identité des lettres), θ.
Σύστοιχος (ὁ, ἡ), qui est rangé sur la même file (la même ligne); qui a de l'affinité (du rapport) avec; (Γρμτ.) qui se compose des mêmes lettres.
Συστολὴ (ἡ), contraction, θ. resserrement; (ἀνατομ.) systole (κυρ. du cœur); crispation (de nerfs), θ. (γρμτ.) changement d'une voyelle longue en brève. §. (συνήθ. μτφορ.) circonspection, θ. réserve, θ. retenue, θ. timidité, θ.
Συστρατεύω, Μ. εύσω, = Συνεκστρατεύω, faire ou entreprendre une expédition ensemble. ||. (μσ.) servir ensemble.
Συστρατιώτης, ου (ὁ), compagnon d'armes, camarade.
Συστρέφω, Μ. στρέψω, (ἀρχ.), mettre (former) en peloton, rouler (ensemble); contourner. ||. (μσ. αὐτπθ.) se contourner; (ἐπὶ τριχ. κλπ.) se crisper. ||. φράσις συνεστραμένη, phrase contournée (arrondie). ||. αἱ τρίχες συστρέφονται θερμαινόμεναι, les cheveux se crispent en se chauffant.
Συσφίγγω, Μ. σφίγξω, presser ou serrer ensemble, resserrer.
Σύχλιος, α, ον, κοιν. ὁ Χλιαρὸς, (eau) dégourdie.
Συχνὰ, ἐπίρ., ἴδε Συχνάκις.
Συχνάζω, Μ. άσω (θὰ), hanter, fréquenter. ||. συχνάζει εἰς τὰ θέατρα (εἰς τοὺς περιπάτους), il fréquente les spectacles (les

promenades). ||. συχνάζει εἰς τοῦ δεῖνος, il fréquente chez un tel (dans la maison d'un tel). ||. συχνάζει εἰς τὰ καπηλεῖα (εἰς τὰ χαμαιτυπεῖα), il hante les cabarets (les mauvais lieux [ou] en des mauvais lieux).
Συχνάκις, ἐπίῤ., fréquemment, souvent, plus d'une fois.
Σύχνασμα (τὸ), l'action de fréquenter (de hanter); fréquence, θ.
Συχνοκατουρῶ, Μ. ήσω, uriner très-fréquemment; pissoter.
Συχνὸς, ὴ, ὸν, fréquent.
Σφαγεῖον (τὸ), abatis, abattoir, tuerie, θ. ||. τὰ σφαγεῖα πρέπει νὰ ἦνε ἔξωθεν τῶν πόλεων, on doit tenir les abbatoirs hors des villes.
Σφαγὴ (ἡ), massacre, tuerie, θ.
Σφάγιον (τὸ), victime, θ.
Σφαγῖτις, ίδος (ἡ), κυρ. εἰς τὸ πλθ. ||. αἱ σφαγίτιδες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) φλέβες, les (veines) jugulaires. ||. τὸν ἐφλεβοτόμησαν εἰς τὴν σφαγίτιδα, on l'a saigné à la jugulaire.
Σφάγνος (ὁ), φ., espèce de mousse ou lichen.
Σφαδάζω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., s'agiter convulsivement, se débattre, se démener; trépigner de colère et d'impatience; ruer; s'indigner.
Σφάζω, Μ. σφάξω, couper la gorge à q.; égorger; massacrer, (ἐπὶ ζ.) tuer. ||. τὸ θέρος οἱ κρεωπῶλαι σφάζουν τὰ ζῶά των τὴν νύκτα, en été, les bouchers tuent leurs viandes pendant la nuit. ||. (καὶ ἐλλ.) αὐτὸς ὁ κρεωπώλης σφάζει ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, se boucher ne tue qu'une fois la semaine.
Σφαῖρα (ἡ), globe, boule, θ. sphère, θ. balle ou ballon pour jouer à la paume. ||. σφαῖρα πυροβόλου, boulet. ||. ἡ γηΐνη (ἡ ὑδρόγειος) σφαῖρα, le globe terrestre (terraqué), (ℨ ἁπλ.) le globe. ||. περιῆλθε τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, il a fait le tour du globe. ||. ἡ κρικωτὴ —, (μθμτκ.), la sphère armillaire (ou artificielle).

Σφαιρίδιον (τὸ), petite boule (globe, balle), globule.
Σφαιρίζω, Μ. ίσω, jouer à la balle (à la paume).
Σφαιρικὸς, ὴ, ὸν, καὶ
Σφαιροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un globe (d'une sphère), rond comme un globe, globuleux, sphérique, spheroïde. ||. τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς, la sphéricité de la terre.
Σφαιροειδῶς, ἐπίῤ., sphériquement.
Σφαιρωτὸς, ὴ, ὸν, = Σφαιροειδὴς, globuleux.
Σφακέλωμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Σφακελόνω, Μ. ώσω, montrer la main ouverte (en signe d'infamie), faire les cornes à q.
Σφάκελος (ὁ), πάθ., gangrène sèche, sphacèle, carie, θ.
Σφάκτης, ου (ὁ), douleur aiguë (cuisante), tranchées, θ. πλθ.
Σφακτὸν (τὸ), bête (κυρ. mouton) nourrie pour être égorgée.
Σφαλερὸς, ὰ, ὸν, peu sûr, douteux, chanceux, incertain; dangereux; glissant; erronné. ||. σφαλερὰ ἰδέα, opinion erronnée.
Σφάλισμα (τὸ), ἴδε Κλείσιμον.
Σφαλιστὸς, ὴ, ὸν, ἴδε Κλειστός.
Σφάλλω, Μ. (θὰ) σφάλω, faillir, manquer, faire (commettre) une faute (une erreur), tomber en faute, se mettre en défaut, errer. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Ἐσφαλμένος, η, ον, erronné; fautif, incorrect. ||. ὁ πίναξ τοῦ βιβλίου εἶν' ἐσφαλμένος, la table du livre est fautive. ||. ἔκδοσις ἐσφαλμένη, édition incorrecte.
Σφάλμα (τὸ), faute, θ. tort. ||. ὡμολόγησεν (ἐξωμολογήθη) τὸ σφάλμα του, il a avoué (confessé) son tort. ||. ἓν σφάλμα συνεπισύρει πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἄλλο, une chute toujours attire une autre chute (Boil.).
Σφαλνῶ, Μ. (θὰ) σφαλίσω, ἴδε Κλείω.
Σφάξιμον (τὸ), l'action d'égorger.

Σφενδάμνινος, η, ον, d'érable, fait de bois (etc) d'érable.
Σφενδαμνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), (βτν.), acéracé-ée.
Σφένδαμνος (ὁ), δ., érable, (διδακτ.) acer. ||. ἡ συκομορέα εἶνε εἶδος σφενδάμνου, le sycomore est une espèce d'érable. ||. σφένδαμνος ὁ ζαχαροφόρος, érable à sucre.
Σφενδόνη (ἡ), fronde, θ.
Σφενδονίτης, ου (ὁ), frondeur
Σφενδονίζω, Μ. ίσω, lancer avec la fronde ou comme avec une fronde.
Σφενδόνισμα (τὸ), l'action de lancer avec la fronde.
Σφετερίζομαι, Μ. (θὰ) σφετερισθῶ, s'approprier, s'appliquer; s'arroger, usurper.
Σφετερισμὸς (ὁ), l'action de s'approprier, usurpation, θ. anticipation, θ. (κυρ. ἐπὶ δημοσίων χρημάτων), péculat, concussion, θ.
Σφετεριστὴς, οῦ (ὁ), qui se rend coupable de péculat; concussionnaire.
Σφῆκα (ἡ), ἔντ., guepe, θ. figule, θ.
Σφηκιὰ (ἡ) καὶ (κοινότ.)
Σφηκομάνδρι (τὸ), guêpier.
Σφῆνα (ἡ), coin (pour fendre), θ ébuard.
Σφηνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), cunéiforme.
Σφίγγω, Μ. σφίγξω, serrer, étreindre; presser; resserrer; pincer. ||. πρέπει νὰ τοῦ σφίγξῃς τὰ λωριὰ, (μτφορ.), il faut lui serrer la courroie. ||. ἡ θύρα τοῦ ἔσφιγξε τὰ δάκτυλα, ἴδε Μαγγανίζω. ||. τοῦ ἔσφιγξε τὸ χέρι (πρὸς φιλοφροσύνην), il lui pressa la main. ||. αὐτὸ τὸ 'πόδημα μὲ σφίγγει, ce soulier me gêne. ||. νὰ τὸν σφίγξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, presser q. dans ses bras (entre ses bras). ||. σκόνι ἡ ὁποία σφίγγει τὰ 'δόντια, poudre qui affermit les dents. ||. τὸ κρασὶ σφίγγει τὸ 'ψάρι, le vin affermit (ἢ ὀρθότ.) raffermit le poisson. ||. σφίγξε τὸ σφογγάρι, pressez l'éponge. §. (ℨ οὐδ. αὐτπθ.) ἡ θύρα δὲν σφίγγει (δὲν

κλείει) καλὰ, la porte ne joigne pas bien. ||. κάμε το νὰ σφίγξῃ καλλήτερα, faites que cela joigne mieux. 2) (μτφορ.) ἀντὶ Στενοχωρῶ, presser. ||. τὸν ἔσφιγξεν ἡ πεῖνα, la faim l'a pressé, il fut pressé par la faim.

Σφικτὰ, ἐπίῤ., en serrant, fortement, serré. ||. πρέπει νὰ τὸ δέσῃς σφιγκτότερα, il faut le lier plus serré.

Σφικτὴρ, ῆρος (ὁ), Ἀνατομ. (ἐν γέν. ἐνν. μυῶν), constricteur. ||. (οὐσ.) sphincter (ἰδιαιτ. ὁ τοῦ πρωκτοῦ).

Σφικτὸς (προφ. Σφιχτὸς), ή, όν, serré. ||. τὰ 'ποδήματά μȣ εἶνε πολλὰ σφιγκτὰ, mes bottes sont trop justes. || φορεῖ πολλὰ σφιγκτὰ 'ποδήματα, il est chaussé trop juste. ||. ἔχει σφιγκτὸν χέρι, (παροιμ.), (εἶνε φιλάργυρος), il a la serre bonne.

Σφίξιμον (τὸ), l'action de serrer, serrement.

Σφογγαρᾶς, ᾶ (ὁ), pêcheur ou marchand d'éponges.

Σφογγάρι (τὸ), κοιν. ὁ Σπόγγος, éponge, θ. ||. σφίγξε τὸ σφογγάρι, pressez l'éponge.

Σφογγαρίζω, Μ. ίσω, éponger, nettoyer (avec l'éponge).

Σφογγάρισμα (τὸ), l'action d'éponger.

Σφογγίζω, Μ. ίσω, essuyer.

Σφόγγισμα (τὸ), l'action d'essuyer.

Σφόδρα, ἐπίῤ. (ἀρχ.), fortement, fort, trop. ||. (εὔχρ. μόνον ἐνάρθρ.) ὁ σφόδρα δημοκρατικὸς (βασιλικὸς κτλ.), ultra-révolutionnaire, ultraroyaliste, etc.

Σφοδρὸς, ά, όν, violent, véhément, fuguenx, inpetueux, rude, fort, gros. ||. σφοδρὸς ἄνεμος, vent forcé, un gros vent, un vent impétueux. ||. σφοδρὰ προσβολὴ, une rude attaque. ||. σφοδρὰ τρικυμία, une rude tempête. ||. σφοδρὰ ἐπιθυμία, désir impétueux. ||. ἔχει σφοδρὰν κλίσιν πρός τι, avoir une forte inclination pour qc.

Σφοδρότης (ἡ), violence, θ. véhémence, θ. impétuosité, θ.

Σφοδρῶς, ἐπίῤ., violemment, avec impétuosité.

Σφονδύλι (τὸ), κοιν. ἀντὶ -

Σφόνδυλος (ὁ), ἀνατομ., vertèbre (κυρ. du col), θ. §. peson d'un fuseau, (παλ.) verteuil, vertillon.

Σφουγγάρι καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Σφογγάρι κτλ.

Σφουγγάτον (τὸ), εἶδος φαγητοῦ, omelette (soufflée), θ.

Σφουγγίζω, Μ. ίσω, ἴδε Σφογγίζω.

Σφούγγισμα (τὸ), ἴδε Σφόγγισμα.

Σφραγιδοφύλαξ, ακος (ὁ), garde du sceau ou des sceaux (de l'État).

Σφραγίζω, Μ. ίσω, cacheter, marquer (de son sceau); (δικαστ. καὶ διοικητ.) sceller, apposer le scellé ou les scellés; (ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ταχυδρομείου στελλομένων ἐπιστολῶν καὶ ἐφημερίδων καὶ τῶν βιβλ. δημοσ. βιβλιοθήκης) timbrer; (ἐπὶ χρυσ. καὶ ἀργ.) contrôler. ||. ἐλησμόνησαν νὰ σφραγίσουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦτο τὸ γράμμα, on a oublié de timbrer cette lettre. ||. ἐσφράγισαν τὰ πράγματά του, on a mis (apposé) le scellé sur ses effets, on a mis les scellés chez lui. ||. τὰ ἔγγραφά τȣ εἶν' ἐσφραγισμένα, ses papiers sont sous le scellé. ||. ὅλα τὰ (χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ) κειμήλια σφραγίζονται ἐν τῷ νομισματοκοπείῳ, tous les bijoux se contrôlent à la Monnaie.

Σφραγὶς, ῖδος (ἡ), sceau, cachet. §. (δικνμ.) scellé. ||. αἱ σφραγῖδες ἦσαν σῶαι, les scellés étaient sains et entiers. ||. ῥῆξις σφραγῖδος, bris de scellé. ||. ἐπίθεσις σφραγῖδος, apposition des scellés. ||. ἡ σφραγὶς τῶν χαρτοσήμων καὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ταχυδρομείȣ, le timbre. ||. τὸ γράμμα τοῦτο φέρει τὴν σφραγῖδα τοῦ ταχυδρομείȣ τῆς Ναυπλίας (τῆς Σύρου κτλ.), cette lettre est timbrée de Nauplie (de Syra etc), son timbre est de Nauplie (etc). ||. οἱ ἐπὶ τῆς σφραγῖδος (διωρισμένοι ὑπάλληλοι), les officiers du sceau.

Σφράγισις, εως (ἡ) καὶ

Σφράγισμα (τὸ), l'action de sceller (de cacheter etc); (διοικητ.) le sceau. ||. παρευρέθην εἰς τὴν σφράγισιν (τῶν δημοσίων ἐγγράφων), j'assistais au sceau.

Σφραγιστὴρ, ῆρος (ὁ), instrument pour cacheter ou timbrer.

Σφραγιστὸς, ή, όν, scellé, cacheté, timbré.

Σφριγῶ (χωρὶς Μ.), εὔχρ. κυρ. μόνον κατὰ μτχ., (être) plein de force et de santé, (être) fringuant.

Σφυγμὸς (ὁ), pouls. ||. ἐκόπησαν οἱ σφυγμοί του, il est tombé en asphyxie, il est asphyxié.

Σφύραινα, ης (ἡ), εἶδος ἰχθ., brochet (de mer)? mulet ou muge (?).

Σφυρήλατος (ὁ, ἡ), battu (travaillé) au marteau ou qui peut l'être, malléable.

Σφυρηλατῶ, Μ. ήσω, travailler au (battre avec le) marteau.

Σφυρὶ (τὸ), marteau; maillet (τὸ ξύλινον).

Σφυρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Συρίζω κτλ.

Σφυριγματιὰ (ἡ), ἴδε Συριγματιά.

Σφυρίδα (ἡ), 'ψ., espèce de poisson (de mulet ?), παρβλ. Σφύραινα.

Σφυρίκτρα (ἡ), ἴδε Συρίκτρα.

Σφυροκοπία (ἡ), l'action de battre avec le marteau; travail de marteau.

Σφυροκοπῶ, Μ. ήσω, =Σφυρηλατῶ.

Σχέδη (ἡ), tablette pour écrire.

Σχεδία (ἡ), radeau.

Σχεδιάζω, Μ. άσω, faire (tracer) l'esquisse de, esquisser, ébaucher; brocher; minuter (une dépêche etc). §. dessiner. §. (μτφορ.) projeter (minuter) quelque chose, former (faire) un projet ou des projets. ||. σχεδιάζω ἐκ τοῦ προχείρȣ, croquer. ||. σχεδιάζει

μεγάλα πράγματα, il projette de grandes choses.

Σχεδίασμα (τὸ), l'action d'ébaucher (de dessiner). 2) dessin ébauché, esquisse, θ. croquis.

Σχέδιον (τὸ), ébauche, θ. croquis; minute (d'une lettre, d'un écrit), θ. brouillon; esquisse, θ. dessin; §. (μτφορ.) dessein, projet, plan. ||. ὁ ἀρχιτέκτων τῷ ἔδειξε διάφορα σχέδια, l'architecte lui a fait voir plusieurs dessins. ||. τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, le plan de la ville. ||. διαγράφω τὸ σχέδιον κτιρίου (κήπου κτλ.), prendre (dessiner, tracer) le plan d'un édifice (d'un jardin etc). ||. σχέδιον νόμου, projet de loi. ||. μοὶ ἔδειξε τὸ σχέδιον τοῦ συγγράμματος τὸ ὁποῖον μελετᾷ νὰ δημοσιεύσῃ, il m'a fait voir le projet de l'ouvrage qu'il veut donner au public. §. (καὶ μτφορ.) ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά του, il détruisit ses projets. ||. ὅλα του τὰ σχέδια ἀνετράπησαν (ἀπέτυχον), tous ses projets échouèrent.

Σχεδὸν, ἐπίρ., presque, environ, prés, à peu près, à peu de chose près; (μὲ τὰς ἀρν.) guère. ||. σχεδὸν ἀδιαφορεῖ, il ne s'en soucie guère. ||. αὐτὰ τὰ δύο ὑφάσματα εἶνε σχεδὸν ἰσότιμα, ces deux étoffes sont de même prix, à peu de chose près. ||. εἶνε σχεδὸν τὸ αὐτὸ, c'est la même chose à peu près. ||. εἶνε σχεδὸν τρεῖς χρόνοι ἀφ' ὅτου δὲν τὸν εἶδα, il y a bien trois ans que je ne l'ai vu.

Σχέσις, εως (ἡ), relation; rapport; trait; correspondance; liaison, θ. commerce, habitude, θ. ||. σχέσις ἀμοιβαία, corrélation. ||. διατηρεῖ τὰς σχέσεις του, conserver (entretenir) ses habitudes. ||. σχέσις φιλικὴ (συγγενικὴ κτλ.), liaison d'amitié (de parenté etc). ||. ἔχω σχέσιν μετά τινος, avoir des relations (de commerce, être en relation, en commerce, en communication) avec q. ||. ἔχουν σχέσιν (πολλὴν σχέσιν) μεταξύ των, ils ont des relations ensemble (l'un avec l'autre), ils sont en grand commerce l'un avec l'autre, ils sont en grande communication ensemble. ||. διέκοψε πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, il a rompu tout commerce (toute communication) avec ces gens-là. ||. αἱ μετὰ τῶν ξένων δυνάμεων πολιτικαὶ ἡμῶν σχέσεις, nos relations politiques avec les puissances étrangères. ||. ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἔχει κάμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἄλλην, cette affaire n'a aucun trait à l'autre. ||. ἔχω σχέσιν (κυρ. ἐρωτικὴν) μετά τινος, avoir (être en) commerce avec...

Σχετίζω, Μ. ίσω, metre q. en rapport avec. ||. (εὐχρηστότ. τὸ μσ.) Σχετίζομαι, Μ. (θὰ) σχετισθῶ, se mettre en relation (en liaison, se faufiler) avec.

Σχετικὸς, ή, όν, qui a des rapports (des relations) avec; relatif; corrélatif.

Σχετικῶς, ἐπίρ., relativement.

Σχετλιάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), s'indigner; se plaindre.

Σχετλιασμὸς (ὁ), ἀρχ., indignation, θ. plainte, θ.

Σχετλιαστικὸς, ή, όν, (κυρ. Γρμτ.), qui sert à exprimer la douleur (la colère etc). ||. σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα ἢ ἐπιφώνημα, (Γρμτ.), interjection, θ.

Σχέτλιος, α, ον, (ἀρχ.), malheureux, misérable. §. méchant.

Σχῆμα (τὸ), forme, θ. figure, θ. air, mine, θ. tournure, θ. extérieur; attitude, θ. maintien, contenance, θ; apparence, θ. §. figure de géométrie (de rhétorique etc). ||. χαλνῶ τὸ σχῆμά τινος πράγματος, gâter la forme d'une chose, déformer. ||. σχῆμα (μέγεθος) βιβλίου, format. ||. τὸ δίπτυχον σχῆμα σύγκειται ἐκ δύο φύλλων, le format in-folio n'est composé que de deux feuillets. §. (πλθ.) σχήματα (αἱ ῥητορ. χειρονομίαι), les gestes (d'un orateur). ||. ὁ ῥήτωρ (ὁ ὑποκριτὴς) οὗτος κάμνει πολλὰ σχήματα, cet orateur (cet acteur) fait beaucoup trop de gestes. ||. »παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου,« (Γρφ.), la figure du monde passe (change).

Σχηματίζω, Μ. ίσω, former, figurer, façonner; composer; (σπν.) configurer, conformer ||. σχηματίζω ἐμαυτὸν (τὸ πρόσωπόν μου, τὰ κινήματά μου), σχηματίζομαι, composer sa mine (son visage, ses actions), se composer. ||. τὰ ἴχνη των ἐσχηματίζοντο ἐπὶ τῆς χιόνος, leurs pas s'imprimaient sur la neige. ||. σχηματίζω τοὺς χρόνους ῥήματος, former les temps d'un verbe. ||. καλῶς (κακῶς) σχηματισμένος, bien (mal) conformé.

Σχηματισμὸς (ὁ), l'action de figurer (de se former etc); formation, θ. §. conformation, θ. configuration, θ. ||. ὁ σχηματισμὸς τῶν ῥημάτων (τοῦ πληθυντικοῦ κτλ.), Γρμτ., la formation des verbes (du pluriel etc).

Σχίδαξ, ακος (ὁ), ἀρχ., éclat de bois, copeau.

Σχίζα (ἡ), = Σχίδαξ, éclat de bois fendu (propre à brûler).

Σχιζόπους, ποδος (ὁ, ἡ), φυσιολογ., qui a les pieds fendus (divisés en doigts), fissipède.

Σχίζω (προφέρεται, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Σκίζω), Μ. σχίσω, fendre; déchirer, (χειρουργ.) tailler; ouvrir, disséquer. ||. ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιε, la terre s'entr'ouvrit sous ses pas. ||. ἔπεσε καὶ ἔσχισε τὸ κεφάλι του, il s'est ouvert la tête en tombant. ||. τὸν ἔσχισαν (ἔσχισαν τὸ πτῶμά του), ils l'ont fait ouvrir. ||. τὸν ἔσχισαν (ἵνα τοῦ ἐβγάλουν τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς κύστεως), on l'a taillé, il a été taillé. ||. τοῦ ἔσχισαν τὸ ἀπόστημα, on lui incisa l'apostume. ||. ὁ δρόμος σχίζεται εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἴδε Χωρίζω. ||. τὰ μαλ-

λιά του σχίζονται εἰς τὰς ἄκρας, ses cheveux fourchent.

Σχινὶς, ίδος (ἡ), baie de lentisque, θ.

Σχῖνος (ὁ), δ., lentisque.

Σχίσιμον (τὸ), = Σχίσμα και

Σχίσις, εως (ἡ), l'action de fendre (de déchirer etc); déchirement; (μτφορ.) scission, θ. (ἀνατομ.) taille (κυρ. ἐπὶ λιθιώντων), θ.

Σχίσμα (τὸ), ce qui est fendu, déchirure; θ. fente, θ. accroc; §. (μτφορ.) scission, θ. dissention, θ. (ἐκκλησ.) schisme. ||. τὸ φόρεμά σου ἔχει ἕνα σχίσιμον, il y a un accroc à votre robe.

Σχισματικὸς, ή, ὸν, (ἐκκλησ.), schismatique.

Σχιστὸς, ή, ὸν, fendu; déchiré; tailladé.

Σχοινάκι (τὸ), petite corde, θ. cordelette, θ.

Σχοινᾶς (ὁ), κοιν. ὁ Σχοινοπλόκος.

Σχοινὶ (τὸ), corde, θ. cordage καὶ funin (ἰδιαιτ. τοῦ καραβ.); cordon. ||. τράβα τὸ σχοινὶ (τῆς θύρας, τοῦ κωδωνιοῦ κτλ.), tirez le cordon. ||. στρήφω τι ὡς ἂν σχοινὶ, mettre une chose en corde, tordre en forme de corde, cordeler, corder. ||. δένω (κυρ. δέμα πραγματειῶν κτλ.) μὲ σχοινία, corder (un ballot, une malle etc). ||. τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας, la corde, la hart. ||. τοῦ ἔβαλε τὸ σχοινὶ εἰς τὸν λαιμὸν, (μτφορ. τὸν ἐστενοχώρησε κατὰ πολλὰ), il lui mit la hart (la corde) au cou. ||. ἄνθρωπος τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, un homme de sac et de corde, qui mérite la hart (la corde), ἴδε καὶ Κρεμάλα.

Σχοινοβάτης, ου (ὁ), danseur de corde, funambule.

Σχοινοβατικὸς, ή, ὸν, qui concerne la danse ou les danseurs de corde.

Σχοινοπλόκος (ὁ), cordier.

Σχοινοποῦλι (τὸ), πτν., alouette de mer.

Σχοινοτενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., long, prolixe. ||. τὸ σχοινοτενὲς συγγράμματος (διδαχῆς κτλ.), la longueur d'un ouvrage (d'un sermon etc), la prolixité.

Σχοινοτενῶς, ἐπίρ. longuement,

Σχολάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), avoir du loisir; (κοιν.) cesser de travailler, se reposer de; chômer. ||. τὰ ἐργοστάσιά του δὲν ἐσχόλαζόν ποτε, ses ateliers ne chômaient-ils jamais. ||. καθέδρα (καθηγητοῦ κτλ.) σχολάζουσα, chaire vacante. ||. κληρονομία σχολάζουσα, (Νμ.), succession vacante.

Σχολάρχης, ου (ὁ), chef d'une école; directeur d'un lycée.

Σχολαρχῶ, Μ. ήσω, être ou devenir (être nommé) directeur d'un lycée (d'une école).

Σχολαστικὸς, ή, ὸν, appartenant à l'école, scolastique. ||. ἡ σχολαστικὴ θεολογία (φιλοσοφία), la théologie (la philosophie) scolastique. 2) (οὐσ. ἀρσ.) qui sent l'école, pédant; cuistre.

Σχολαστικότης (ἡ), pédanterie, θ. pédantisme.

Σχολεῖον (τὸ), école, θ. collège. ||. Ἑλληνικὸν σχολεῖον, lycée. ||. τὰ προκαταρκτικὰ καὶ τὰ δευτερεύοντα σχολεῖα, les écoles primaires et les écoles secondaires. ||. εἶνε εἰς τὸ σχολεῖον, il est en classe.

Σχολὴ (ἡ), lieu où l'on enseigne, école, θ. §. faculté d'une université, académie, θ. ||. οἱ ἰατροὶ τῆς ἐν Παρισίοις σχολῆς, les médecins de la faculté de Paris.

Σχόλη (ἡ), (κοιν.), chômage; fête (chômable), θ.

Σχολιάζω, Μ. άσω, faire des commentaires (des notes, des scholies), commenter, annoter.

Σχολιαστὴς, οῦ (ὁ), commentateur, scholiaste, annotateur.

Σχολικὸς, ή, ὸν, d'école, qui concerne les écoles ou les lycées, scolaire ἢ scholaire. ||. τὸ σχολικὸν ἔτος, l'année scolaire.

Σχόλιον (τὸ), note (pour éclaircir), θ. scholie, θ. commentaire, annotation, θ. (πλθ.) observations, θ.

Σχολνῶ (κοιν. ἀντὶ Σχολάζω), Μ. σχολάσω, quitter l'ouvrage.

Σώβρακον (τὸ), caleçon. ||. εἶνε (ἔμεινε) μὲ τὸ σώβρακον, il est (il s'est mis) en caleçon.

Σώζω, Μ. σώσω, (ἀρχ.), sauver; (πθ.) se sauver, échapper (à un danger etc); (ἐκκλησ.) faire son salut. §. (μσ. αὐτπθ.) subsister. ||. ὁ σώζων, σώζου, (φρσ.), sauve qui peut. ||. τὸ Πάνθεον σώζεται ἀκέραιον ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥοτόνδα, le Panthéon subsiste en son entier à Rome, sous le nom de Rotonde. ||. ἡ δρῦς ἐκείνη ἐσώζετο ἀκόμη, ce chêne était encore debout.

Σωκάρδι (τὸ), camisole, θ. § gilet.

Σωλὴν (ὁ) καὶ

Σωληνάρι (τὸ), tuyeau; tube, conduit, canal. ||. οἱ σωλῆνες τῶν θερμομέτρων εἶνε (κατεσκευασμένοι) ἀπὸ ὑαλὶ, les tubes des thermomètres sont de verre.

Σωληνοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'un canal (d'un tuyau), canaliforme.

Σῶμα (τὸ), corps. ||. τὰ ἐν σώματι ὄντα, les êtres ayant corps. §. (μτνμ.) τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, le corps du délit. §. τὸ νομοθετικὸν (τὸ διπλωματικὸν κτλ.) σῶμα, le corps législatif (diplomatique etc). ||. σῶμα στρατιωτικὸν, troupe, θ. ||. τὰ στρατιωτικὰ σώματα, les corps militaires. ||. τὸ — τῶν ἐπιτελῶν (τῆς χωροφυλακῆς, κτλ.), le corps d'état-major (de la gendarmerie, etc).

Σωμασκία (ἡ), exercice du corps.

Σωμασκῶ, Μ. ήσω, exercer le corps, s'exercer.

Σωματεῖον (τὸ), corporation, θ.

Σωματικὸς, ή, ὸν, relatif au corps, corporel. ||. ποινὴ σωματικὴ (σχετ. ὡς πρὸς τὸ Ἀτιμωτική), Νμ., peine afflictive ou corporelle.

Σωματικῶς, ἐπίρ., corporellement.

Σωματοποιΐα καὶ

Σωματοποίησις (ἡ), formation des corps; (διδακτ.) corporification, θ. corporisation, θ.

Σωματοποιῶ, Μ. ήσω, donner (revêtir d') un corps; corporifier. §. personnifier.
Σωματοφύλαξ, ακος (ὁ), garde du corps.
Σωματώδης, ους (ὁ, ἡ), qui a de la corpulence (de l'embonpoint), corpulent, replet.
Σῶος, α, ον, (ἀρχ.) = Ἀκέραιος, sauf. ||.αἱ σφραγῖδες ἦσαν σῶαι, le cachet était entier.
Σωπαίνω, κοιν. ἀντὶ Σιωπῶ.
Σωρεία (ἡ), tas, monceau, amas, (μτνμ.) grande abondance, θ.
Σωρείτης, ου (ὁ), (εἶδ. συλλογισμοῦ), conglobation, θ. sorite.
Σώρευσις, εως (ἡ), l'action d'entasser, amoncellement; accumulation, θ.
Σωρεύω, Μ. εύσω, mettre en tas, tasser, entasser; amasser, amonceler.
Σωρηδὸν, ἐπίῤ., en monceau, en tas; en grande quantité, en foule.
Σωρὸς (ὁ), tas, monceau; amas; (ἐπὶ εὐτελ. πραγμ.) ramassis, ramas.
Σωστὰ, ἐπίῤ., juste, au juste. ||. ἡ τελετὴ διήρκεσε σωστὰ μίαν ὥραν, la cérémonie a duré juste une heure.
Σωστὸς, ή, όν, entier; §. (μτνμ.) juste. ||. ὁ λογαριασμὸς εἶνε σωστὸς, le compte est juste. ||. (τὸ φλωρὶ) εἶνε σωστὸν, il est de poids. ||. αὐτὸ τὸ ζύγι δὲν εἶνε σωστὸν, cet trebuchet n'est pas juste. ||. (εἴρων.) ἔγεινε σωστὸς, (ἐμέθυσε), il en a pris (il s'en est donné) tout du long de l'aune, il en a autant qu'il en peut porter. ||. μὲ τὰ σωστά σου, (φρσ.) = Μὲ τὰ ὅλα σου, ἴδε Ὅλος.
Σώτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ-
Σωτὴρ, ῆρος (ὁ), sauveur.
Σωτηρία (ἡ), salut.
Σωτήριος καὶ
Σωτηριώδης, ους (ὁ, ἡ), salutaire. ||. ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ 1855, l'an de grâce 1855.
Σωτηριωδῶς, ἐπίῤ., salutairement.
Σωφρονίζω, Μ. ίσω, rendre sage, corriger, réprimer; ramener à la raison.
Σωφρονισμὸς (ὁ), l'action de rendre sage (de corriger etc).
Σωφρονιστὴρ, ῆρος (ὁ), = Σωφρονιστής. ||. (εὔχρ. κυρ. ὡς ἐπίθ. τῶν τεσσάρων τελευταίων μασσητήρων) οἱ σωφρονιστῆρες ὀδόντες, les dents de sagesse.
Σωφρονιστήριον (τὸ), lieu (maison) de correction.
Σωφρονιστὴς, οῦ (ὁ), celui qui rend meilleur (qui corrige); moniteur.
Σωφρονιστικὸς, ή, όν, propre à rendre sage (à corriger etc). ||. σωφρονιστικὸν κατάστημα, ἴδε Σωφρονιστήριον.
Σωφρονῶ, Μ. ήσω, être chaste (sobre; tempérant).
Σωφρόνως, ἐπίῤ., chastement, sobrement.
Σωφροσύνη (ἡ), chasteté, θ. continence, θ.
Σώφρων, ονος (ὁ, ἡ), sobre, chaste; tempérant. continent.

T.

Τὰ, πλθ. τοῦ Ὁ.
Ταγάρι (τὸ), ὁ Τορβᾶς, carnassière, θ. καὶ carnier (ἰδιαιτ. τῶν κυνηγ.)
Ταγαριτζίκα (ἡ), τὸ δερμάτινον σακκοῦλι τῶν βοσκῶν, panetière, θ.
Ταγγάδα (ἡ), rance, θ. rancissure, θ. rancidité, θ.
Ταγγιάζω, Μ. άσω, devenir rance, rancir.
Τάγγιασμα (τὸ), rancissure, θ. rancidité, θ.
Ταγγὸς, ή, όν, rance, ranci.
Ταγὴ (ἡ), τὸ (Τουρκ.) γέμι τοῦ ἀλόγου, l'ordinaire.
'Ταγηνάρι (τὸ), ἐκ τοῦ Ἀτταγηνάριον, ὑποκορ. τοῦ Ἀτταγὴν, εἶδος πτν., francolin.
Ταγῆνι (τὸ), ration, θ. §. ordinaire. ||. 'πῆρε τὸ ταγῆνί του, il a eu son ordinaire.
Ταγίζω, Μ. ίσω, nourrir, appâter, appâteler. ||. πρέπει νὰ τὸν ταγίζουν 'σὰν μωρὸ 'παιδὶ, il faut l'appâter comme un enfant. ||. τὸ πουλὶ ταγίζει τὰ μικρά του, l'oiseau donne la becquée à ses petits.
Τάγισμα (τὸ), l'action de nourrir (d'appâter etc).
Τάγμα (τὸ), ordre; (στρατ.) corps de troupes, bataillon. 2) (χυδ.) ἀντὶ Τάξιμον, vœu. ||. τὸ ἔχω τάγμα, je l'ai fait vœu.
Ταγματάρχης, ου (ὁ), chef de bataillon, major.
Ταγματαρχία (ἡ), le grade (les fonctions) d'un major. 2) un bataillon.
Τάδε (ὁ, ἡ), κοιν. ἀντὶ (ὁ, ἡ) Δεῖνα, ἀντωνμ., un tel, une telle.
Τάζω (ἀντὶ Τάσσω), Μ. τάξω, κοιν. ἀντὶ Ὑπόσχομαι (κυρ. εἰς τὸν θεὸν), faire vœu, (μτβτ.) vouer. ||. ἔταξε νὰ νηστεύῃ τὰς δευτέρας, il a fait vœu de jeûner tous les lundis. ||. ἔταξε μίαν λαμπάδα εἰς τὴν Παναγίαν, il a voué une lampe à la Vierge.
Ταινία (ἡ), ruban; bandelette, θ. bandeau; bande, θ. §. (ἰατρ.) ver solitaire, ténia. || ἡ περιπόρφυρος (τήβεννος) εἶχεν ὁλόγυρα μίαν πορφυρᾶν ταινίαν, la toge prétexte était bordée d'une bande de pourpre. ||. ἡ μεγάλη ταινία (ἱπποτικοῦ τάγματος), le grand cordon.
Ταινιοπώλης, ου (ὁ), ἀρχ., marchand de rubans, rubanier.
'Ταῖρι (τὸ), pair. ||. δὲν ἔχει

'ταῖρι, il n'a pas son pareil, (son pendant), il est sans pair, c'est le phénix de son espèce. ||. τὸ τρυγόνι ὅταν χάσῃ τὸ 'ταῖρί του, quand la tourterelle a perdu son pair. ||. αὐτὰ τὰ δύο χειρόκτια εἶνε 'ταῖρι, ces deux gants-là vont ensemble.

'Ταιριάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Ἁρμόζω, Συν(Προσ,'Εφ)αρμόζω, ajuster, adapter, assortir, accorder, appliquer, emboîter. ||. (ἀμτβτ.) venir bien à, s'accorder, convenir, revenir, quadrer, accompagner (s'ajuster, s'assortir) bien, ἴδε ϗ Συμφωνῶ. ||. (ἀπρσ.) il est séant ou à la bienséance de, il convient. ||. ἔχω ἓν ἄλογον ὀχήματος, καὶ ζητῶ νὰ εὕρω ἓν ἄλλο νὰ τὰ 'ταιριάσω, ἴδε Ζευγαρόνω. ||. (συνήθ. τρπρσ.) τοῦτο τὸ κλειδὶ 'ταιρειάζει (δὲν 'ταιριάζει) εἰς αὐτὴν τὴν κλειδαριὰν, cette clef va (ne va pas) à cette serrure. ||. αὐτὸς ὁ ποδόγυρος 'ταιριάζει μὲ (εἰς) αὐτὸ τὸ φόρεμα, cette garniture va bien (assortit bien) à cette robe, ἴδε ϗ Ἔρχομαι. ||. τὸ χρῶμα τοῦτο 'ταιρειάζει μὲ τὸ τοῦ φορέματός σας, cette couleur revient à celle de votre habit. ||. τὸ χρῶμα τοῦτο δὲν 'ταιριάζει εἰς τὴν ἡλικίαν του, cette couleur messied (n'est pas séante) à son âge, elle sied mal à son âge, elle jure avec son âge. ||. τὸ τριανταφυλλὶ ϗ τὸ γαλάζιον 'ταιριάζουν μαζῆ, le bleu et le rose vont (font) bien ensemble (s'assortissent, s'assortissent bien ensemble). ||. τὰ ἰδιώματά μας 'ταιριάζουν ἐντελῶς, nos goûts se conviennent parfaitement. ||. δέν σοι 'ταιρειάζει νὰ ὁμιλῇς τοιουτοτρόπως, il ne vous convient pas de parler de la sorte. ||. τοιοῦτοι ἔπαινοι δὲν τῷ 'ταιρειάζϐν, de telles louanges ne lui conviennent pas. ||. τί 'ταιρειάζει! τί 'ταιρειάζει, ψυχή μου, (φρσ. οἰκ.), ah çà, Monsieur! allez donc! ah par exemple! ||. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) 'Ταιριασμένος, η, ον, (ὡς ἐπίθ.), assorti. convenable, séant, bienséant, sortable. ||. συνοικέσιον 'ταιριασμένον, un mariage bien assorti (sortable, convenable).

Ταίριασμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Ἐφαρμογὴ κτλ., assortiment etc.

Τακοῦνι (τὸ), carrelure, θ. talon, hausse, θ.

Τακτικὸς, ή, ὸν, qui est en règle ou de règle ou dans les règles, réglé; régulier; (ἐπὶ ἀριθμ.) ordinal. ||. ἔχειν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετά τινος, être en commerce réglé (en correspondance réglée) avec q. ||. εἰς τακτικὰς ὥρας, à des heures réglées. ||. τὰ τακτικὰ ςρατεύματα, les troupes réglées. ||. οἱ τακτικοὶ ἀριθμοὶ, les nombres ordinaux. ||. τὰ τακτικὰ ἐπιῤῥήματα, (Γρμτ.), les adverbes ordinaux. ||. (οὐσ.) τακτική (ἐνν. τέχνη), l'art de la guerre, la tactique. 2) Συνήθης, ordinaire. ||. τὸ τακτικὸν (τὸ τακτικῶς, εἰς ὡρισμένας ἡμέρας, ἐρχόμενον καὶ ἀπερχόμενον) ταχυδρομεῖον, l'ordinaire. ||. ἐπέρασαν τρία τακτικὰ ταχυδρομεῖα χωρὶς νὰ λάϐω γράμμα σας, il est passé trois ordinaires sans que j'aie eu de vos nouvelles. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Τακτικὰ, κοιν. ἀντὶ Τακτικῶς, ἐπίῤ., régulièrement, réglément. ||. ζῇ τακτικὰ, il vit réglément (régulièrement). ||. δειπνᾷ τακτικῶς εἰς τὰς πέντε, il soupe réglément à cinq heures.

*Τακτοποίησις, εως (ἡ), νλγ., l'action de mettre en ordre (de régulariser etc), régularisation, θ.

*Τακτοποιῶ, Μ. ήσω, (νλγ.), mettre en ordre, régler; régulariser.

Τακτὸς, ή, ὸν, (ἀρχ.), fixe, réglé, déterminé.

Ταλαιπωρία (ἡ), fatigue, θ. peine, θ. misère, θ.

Ταλαίπωρος, ος ϗ (κοιν.) η, ον, accablé de peines (de maux), malheureux, misérable.

Ταλαιπωρῶ, Μ. ήσω, (σπν. μτϐτ.), faire souffrir, fatiguer, tourmenter. ||. (συνήθ. πθ.) avoir de la peine, se fatiguer, souffrir, pâtir.

Ταλανίζω, Μ. ίσω, déplorer le sort de q., plaindre.

Ταλανισμὸς (ὁ), lamentation, plainte, θ.

Ταλαντεύω, Μ. εύσω, (ἀρχ.), peser (dans la balance). ||. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) balancer dans son esprit; pencher tantôt d'un côté tantôt de l'autre; être en balance (en suspens, en équilibre); être incertain (indécisif), flotter dans l'irrésolution.

Τάλαντον (τὸ), talent, (poids ou somme de 60 mines attiques). ||. τὸ Ἀττικὸν τάλαντον ἄξιζε περίπου 4920 φράγκα, le talent attique valait environ 4920 francs.

Τάλαρος (ὁ), ἀρχ., corbeille, θ. panier; §. (κοιν.) baratte, θ.

Ταμεῖον (τὸ), (ἀρχ.), office; cellier, garde manger; (κοιν.) trésor (public), fisc, caisse (publique). ||. τὸ ἰδιαίτερον—τοῦ Βασιλέως, la cassette du roi. ||. τὰ χρήματα θὰ μετακομισθοῦν εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον, les deniers seront portés à la recette générale. ||. ἤμην εἰς τὸ ταμεῖον, j'étais à la caisse. ||. τὸ—τῆς βουλῆς, la questure (de la chambre). ||. αὐτὸς κρατεῖ (ἔχει) τὸ ταμεῖον, c'est lui qui tient la caisse. ||. ταμεῖον ἀποθεματικὸν (προεξοφλητικὸν, χρεωλυτικὸν κτλ.), caisse d'épargne (d'escompte, d'amortissement, etc). ||. ἡ Μεγαλειότης Του τῷ προσδιώρισε σύνταξιν ἀπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου Αὐτῆς ταμείϐ, Sa Majesté lui a assigné une pension sur Sa cassette.

Ταμίας, ου (ὁ), trésorier, intendant du fisc, caissier; (εἰς τὴν Ῥωμ. Ἱστορ. καὶ ὁ τῶν Βουλῶν) questeur.

Ταμιεία (ἡ), charge ou fonctions de trésorier, intendance (administration) de la caisse publique; (εἰς τὴν παλ. Ῥώμην καὶ εἰς τὰς Βουλὰς) questure.

Ταμίευσις, εως (ἡ), =Ἀποταμίευσις.
Ταμιεύω, Μ. εύσω =Ἀποταμιεύω, mettre en réserve, ménager, économiser.
Τανύζω, Μ. ύσω, =Τεντώνω.
Τάνυσμα (τὸ), =Τέντωμα.
Τανυσμὸς (ὁ), (σύμπτωμα διαῤῥοίας), épreinte, θ.
Ταξειδεύω, Μ. εύσω, voyager.
Ταξεῖδι (τὸ), voyage.
Ταξειδιώτης, ου (ὁ), voyageur.
Ταξιάρχης, ου (ὁ), chef d'une cohorte (d'un bataillon). 2) (συνήθ.) commandeur d'un ordre.
Ταξιαρχία (ἡ), commandement d'une cohorte; fonction ou grade du commandeur.
Ταξίαρχος (ὁ), =Ταξιάρχης.
Τάξιμον (τὸ), κοιν. ἡ Ὑπόσχεσις (κυρ. πρὸς τὸν θεὸν), vœu.
Τάξις, εως (ἡ), ordre; règle, θ. disposition, θ. arrangement. §. rang, condition, θ. §. classe, θ. §. bon ordre, arrangement dans la conduite, conduite rangée, régularité, θ. ||. βάλλω εἰς τάξιν, mettre en ordre, arranger. ||. πρέπει νὰ βάλῃ τάξιν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, il faut mettre un arrangement dans ses affaires. ||. ἡ μέση (ἡ μεσαία) τάξις τῶν πολιτῶν, la classe moyenne des citoyens. ||. διαιρῶ (τοποθετῶ) κατὰ τάξιν, classer. ||. ἡ εἰς τάξεις διαίρεσις ἢ τοποθέτησις, classement, classification, θ. ||. ἐν τάξει, en règle; dûment. ||. τὰ ἔγγραφά του δὲν εἶνε ἐν τάξει, ses papiers ne sont pas en règle. ||. κλητευθέντος ἐν τάξει τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων, (Δκνμ.), l'autre partie dûment appelée. ||. κατὰ τάξιν, de suite. ||. βάλλε τα κατὰ τάξιν, mettez-les bien de suite. ||. συγγραφεὺς (ψεύστης κτλ.) πρώτης τάξεως, un auteur (un menteur etc) de la première classe. ||. πόσας τάξεις ἔχει τὸ σχολεῖον τοῦτο; combien il y a de classes dans cette école? ||. (εἰς) ποίαν τάξιν παραδίδει; quelle classe fait-il? ἴδε καὶ Κλάσις.
Ταπεινόνω, Μ. ώσω, abaisser rabaisser, ravaler, humilier, déprimer. ||. (μσ. αὐτπθ.) s'abaisser, se rapetisser, s'humilier etc. ||. »ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται,« (Γρφ.), quiconque s'humilie sera exalté, ἴδε καὶ Ὑψόνω.
Ταπεινὸς, ή, όν, humble; soumis, obéissant; §. modeste, modéré. ||. »Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν,« (Γρφ.), Dieu resiste aux superbes, et donne sa grâce aux humbles. ||. ταπεινότατος δοῦλός σας, φρσ. (συνήθ. εἰς τοὺς χαιρετ. ἢ τὰς ἐπιστολ.), votre très-humble serviteur, (καὶ ἐλλειπτ.) votre très-humble.
Ταπεινότης, ητος (ἡ), humilité, θ. humiliation, θ.
Ταπεινοφρονῶ, Μ. ήσω, avoir des sentiments humbles (modestes).
Ταπεινοφρόνως, ἐπίῤ. humblement, modestement.
Ταπεινοφροσύνη (ἡ), modestie, θ. humilité, θ.
Ταπεινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), humble, modeste.
Ταπεινῶς, ἐπίῤ., humblement; modestement. ||. παρακαλῶ ταπεινότατα, supplier très-humblement. ||. σᾶς προσκυνῶ ταπεινότατα, (φρσ.), je vous salue très-humblement.
Ταπείνωσις, εως (ἡ), l'action d'abaisser (d'humilier etc); humiliation, θ. abaissement; θ. modestie, humilité, θ. ||. ἐν ταπεινώσει, (φρσ.) =Ταπεινῶς.
Τάπης, ητος (ὁ), tapis.
Ταραξίας, ου (ὁ), =Ταραχοποιός.
Ταράττω, Μ. άξω, troubler, agiter; alarmer; inquiéter; brouiller, bouleverser, mettre en désordre; altérer. ||. δὲν ταράττεται διὰ τίποτε, il ne s'inquiète de rien. ||. δὲν ἐταράχθη παντάπασιν, il ne se déconcerta pas le moins du monde. ||. ταράττειν τὸν λαὸν, agiter le peuple. ||. μοῦ ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν, il a troublé mon repos. ||. ἐφαίνετο πολλὰ τεταραγμένος, il paraissait fort altéré. 2) (κοιν. εἰς τὸ πθ.) ἀντὶ Σπαράττομαι, Σφαδάζω, se débattre; avoir des convulsions.
Ταραχὴ (ἡ), trouble, désordre; altération, θ. confusion, θ. tumulte; inquiétude, θ. agitation, θ. remuement, émeute, θ. ||. δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ταραχὴν τῆς θαλάσσης (τοῦ ὀχήματος), il ne peut supporter l'agitation de la mer (de la voiture). ||. διεγείρω (ὑποθάλπω, κατευνάζω) τὰς ταραχὰς, exciter (fomenter, calmer) les troubles. ||. κατέπαυσε τὰς ταραχὰς, il a fait cesser les désordres (le désordre).
Ταραχοποιὸς (ὁ, ἡ), qui cause des troubles, brouillon, remuant, agitateur, factieux, perturbateur, tracassier.
Ταραχώδης, ους (ὁ, ἡ), plein de confusion, tumultueux; orageux, agité. 2) (σπν.) = Ταραχοποιός.
Ταραχωδῶς, ἐπίῤ., confusément, tumultueusement, en tumulte.
Ταριχεία (ἡ), l'action de saler ou d'embaumer, salaison, θ. ἴδε καὶ Ταρίχευσις.
Ταριχεῖον (τὸ) lieu déstiné aux salaisons.
Ταρίχευσις, εως (ἡ), l'action de saler ou d'embaumer, salage. §. embaumement.
Ταριχευτὴς, οῦ (ὁ), qui sale les viandes (les poissons), saleur (de morue, de hareng etc).
Ταριχευτὸς, ή, όν, confit dans la saumure, salé ἢ (ἀρχ.) embaumé.
Ταριχεύω, Μ. εύσω, saler et sécher de la viande (du poisson etc), saurer, (ἀρχ.) embaumer.
Ταριχοπώλης, ου (ὁ), marchand de salaisons.
Τάριχος (ὁ καὶ τὸ), viande salée et fumée, salaison, θ.
Ταρτανίζω, Μ. ίσω, cahoter.
Ταρτάνισμα (τὸ), cahotage.
Τάρταρος (ὁ), πλθ. τὰ Τάρταρα, le tartare.
Τάσις <τείνω>, εως (ἡ), tension, θ. §. (συνήθ. μτνμ.) ten-

dance, θ. disposition, θ. propension, θ.
Ταυρομαχία (ἡ), combat de taureaux.
Ταῦρος (ὁ), taureau.
Ταῦτα, πλθ. οὐδ. τοῦ Οὗτος.
Ταυτίζω, Μ. ίσω, identifier.
Ταὐτὸ, ἀντὶ Τὸ αὐτὸ, ἴδε Αὐτός.
Ταυτολογία (ἡ), répétition de la même idée en d'autres termes, redite, θ. (οἰκ.) rabâcherie, θ. rabâchage.
Ταυτολόγος (ὁ, ἡ), qui répète la même chose, (οἰκ.) rabâcheur.
Ταυτολογῶ, Μ. ήσω, répéter la même chose; (οἰκ.) rabâcher.
Ταυτοπάθεια (ἡ), affection semblable, même sensation.
Ταυτοσήμαντος καὶ
Ταυτόσημος (ὁ, ἡ), qui a le même sens (la même signification).
Ταυτότης, ητος (ἡ), identité, θ.
Ταυτόχρονος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui se fait en même temps, simultané. ||. (ἀφῃρημ.) τὸ ταυτόχρονον, la simultanéité.
Ταυτοχρόνως, ἐπίρ., en même temps, au même instant, simultanément.
Ταφὴ (ἡ), sépulture, θ. enterrement, inhumation, θ.
Ταφεῖον (τὸ), lieu de sepulture, cimetière.
Τάφος (ὁ), tombe, θ. tombeau; sépulcre. ||. ὁ Ἅγιος Τάφος, le Saint Sépulcre.
Τάφρος (ἡ), fossé. §. retranchement; tranchée, θ.
Τάχα, ἐπίρ., peut-être; comme si; par hasard.
Ταχέως, ἐπίρ., avec promptitude, promptement, vite, prestement, (οἰκ.) preste, ἴδε καὶ Ὀγλίγωρα.
Τάχιον, συγκρ. καὶ
Τάχιστα, ὑπερθ. τοῦ Ταχέως, ἐπίρ., le plus vite, le plus tôt possible. ||. ὅσον τάχιστα, au plus tôt.
Τάχος, ους (τὸ), = Ταχύτης, vitesse, θ. ||. ἐν τάχει, promptement, vite, au plus tôt. ||. ὅσον τάχος, au plus vite, le plus tôt possible.

Ταχὺ, οὐδ. τοῦ Ταχύς. ||. (ὡς ἐπίρ.) = Ταχέως. §. (ἐνίοτε μὲ εἰρων.) sans doute.
Ταχυγράφος (ὁ, ἡ), qui écrit vite. ||. (οὐσ.) tachygraphe.
Ταχυδρομεῖον (τὸ), poste (des lettres), θ. ||. τὸ τακτικὸν —, l'ordinaire, ἴδε καὶ Τακτικός.
Ταχυδρομικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la poste, postal. ||. ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, le courier, la malle-poste, la malle. ||. τὸ ταχυδρομικὸν κατάστημα, le bureau de la poste. ||. ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία, le service des postes. ||. ἡ ταχυδρομικὴ ἀλληλογραφία, la correspondance postale.
Ταχυδρόμος (ὁ), courier. ||. ἔκτακτος ταχυδρόμος, exprès.
Ταχυκίνητος (ὁ, ἡ), qui se meut rapidement.
Ταχύνω, Μ. ύνω (θὰ), hâter, accélérer, précipiter, diligenter, ἴδε καὶ Σπεύδω καὶ Ἐπιταχύνω. ||. ἐτάχυνε τὰ βήματά του, il précipitait (ou) il a precipité ses pas.
Ταχύπλοος-ους (ὁ, ἡ), qui vogue rapidement; bon voilier. ||. (οὐσ.) ταχύπλοον-ουν (ἐνν. πλοῖον), paquebot (κυρ. τὸ μετακομίζον ἐπιστολάς).
Ταχυπόρος (ὁ, ἡ), qui marche rapidement. ||. ἅμαξα—, roulage (voiture) accéléré-ée, (καὶ ἀπλ.) accéléré-ée.
Ταχύπους, ποδος (ὁ, ἡ), qui a le pied rapide, léger à la course, agile, leste.
Ταχὺς, έος (εῖα, ὺ), vite, prompt, agile; diligent. §. rapide; accéléré. ||. οἱ αἱματώδεις καὶ χολερικοὶ ἔχουσι ταχύτερον τὸν σφυγμὸν παρὰ τοὺς φλεγματικοὺς καὶ μελαγχολικοὺς, les individus sanguins et les colériques ont le pouls plus accéléré que les phlegmatiques et les mélancoliques.
Ταχύτης, ητος (ἡ), vitesse, θ. célérité, θ. rapidité, θ. prestesse, θ. vélocité, θ. ||. ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπαιτεῖ ταχύτητα, cette affaire requiert (demande de la) célérité.

Ταὼς, ὁ (ὁ), ἀρχ. τὸ Παγῶνι πτν., paon.
Τέθριππον (τὸ), (ἐνν. ἅρμα ἢ ὄχημα), char attelé de quatre chevaux (de front), quadrige.
Τεινεσμὸς (ὁ), ἰατρ., ténesme, (sorte de colique).
Τείνω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., ἀντὶ Τεντόνω. 2) (συνήθ. ἐλλ. ἢ οὐδ.) tendre vers; avoir rapport à; regarder, concerner
Τειχίζω, Μ. ίσω, entourer d'un mur (d'un rempart), fortifier.
Τειχόκαστρον (τὸ), murailles (d'une ville), θ. πλθ.
Τειχομαχία (ἡ), combat sur les ou autour des remparts; attaque des murs, assaut.
Τεῖχος, ους (τὸ), muraille (d'une ville), θ. murs, πλθ. ||. τὸ μέγα τεῖχος (τῆς Κίνας), la grande muraille (de la Chine).
Τεκμαίρομαι (χωρὶς Μ.), juger par conjecture, présumer, conjecturer.
Τεκμήριον (τὸ), ce qui sert à former une conjecture, signe (certain et infaillible), indice, preuve, θ. (Νμ.) présomption, θ. ||. τεκμήρια εἶνε συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα ὁ νόμος ἢ ὁ δικαστὴς συνάγει (ἐξάγει) ἐκ γνωστοῦ πράγματος περὶ ἀγνώστου, (Νμ.), les présomptions sont des conséquences que la loi ou le magistrat tire d'un fait connu à un fait inconnu.
Τεκνογονία (ἡ), = Τεκνοποιΐα, procréation d'enfants.
Τεκνογονῶ, Μ. ήσω, = Τεκνοποιῶ, procréer des enfants.
Τεκνοκτονία (ἡ), infanticide.
Τεκνοκτόνος (ὁ, ἡ), qui tue ses enfants, infanticide.
Τέκνον (τὸ), enfant. ||. τέκνα ἐκ τοῦ πρώτου (τοῦ δευτέρου) γάμου, enfant du premier (du second) lit.
Τεκνοποιΐα (ἡ), procréation d'enfants. ||. σκοπὸς τοῦ γάμου εἶνε ἡ τεκνοποιΐα, la fin du mariage est de procréer des enfants.
Τεκνοποιῶ, Μ. ήσω, faire (pro-

créer) des enfants, devenir mère ou père.

Τεκνοτροφία (ἡ), nourriture ou éducation des enfans.

Τεκταίνομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ. travailler (κυρ. comme charpentier), charpenter; §. (συνήθ. μτφορ.) forger, créer, machiner, tramer.

Τεκτονικὸς, ή, όν, de charpentier. ||. ἡ τεκτονικὴ (ἐνν. τέχνη), l'art du charpentier.

Τέκτων, ονος (ὁ), ouvrier en bois, charpentier.

Τελαμὼν, ῶνος (ὁ), bande de cuir; §. (ἰδιαιτ.) baudrier ou ceinturon (de l'épée).

Τελειόνω, Μ. ώσω, mettre fin à qc., finir, achever, terminer; accomplir; consommer; expédier; conclure. ||. (ἀμτβτ. αὐτθπ.) se terminer; s'accomplir; finir. ||. ; ἐτελείωσες (τὸ ἔργον σȣ); avez-vous bientôt fait? ||. ἅμα τελειώσω (τὸ ἔργον μου) εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, dès que j'aurait fait, je suis à vous. ||. ὁ δικηγόρος οὗτος τελειόνει πολλὰς ὑποθέσεις, cet avocat vide bien des affaires. ||. (καὶ ἀμτβτ.) ἐπειδὴ ἐτελείωσαν τὰ βέλη τȣ, les flèches lui venant de manquer. ||. ἐτελείωσεν ἡ διορία, le terme expira. ||. ἐτελείωσεν ὁ μὴν, le mois est expiré. ||. τὰ ξύλα μου κοντεύουν νὰ τελειώσουν, ma provision de bois court à sa fin. ||. ἐτελείωσεν ἡ ὑπομονή μȣ, je suis au bout du ma patience, ἴδε καὶ Ἐξαντλῶ. ||. ἡ ὑπόθεσις (ἡ συμφωνία) εἶνε τελειωμένη, l'affaire est conclue, l'arrangement est conclu. ||. τελείωσε! (καὶ ἀρχ.) τετέλεσται! (φρσ.), s'en est fait. 2) ἀντὶ Φονεύω καὶ ||. (ἀμτβτ.) = Ἀποθνήσκω. ||. (ἂν δὲν ἐπρόφθαινα) τὸν τελείονε, il l'eût bientôt dépêché. ||. (ἐπὶ ἀσθενοῦς) τελειόνει, son affaire est faite, il s'en va.

Τελειοποίησις, εως (ἡ), l'action de rendre parfait ou accompli, perfectionnement. ||. ἐπιδεκτικὸς τελειοποιήσεως, perfectible.

Τελειοποιῶ, Μ. ήσω, rendre parfait ou accompli, achever; perfectionner; consommer. ||. καθ' ἡμέραν τελειοποιεῖται, elle s'accomplit tous les jours.

Τέλειος, α, ον, parvenu au dernier degré de développement (de croissance), formé, parfait, complet, accompli, achevé; consommé; total. ||. εἶνε τελεία κατὰ τὴν ὡραιότητα, elle est d'une beauté accomplie. ||. εἶνε τέλειος κατὰ πάντα, il est accompli de tout point.

Τελειότης, ητος (ἡ), perfection, θ.

Τελείωμα (τὸ), achevement, exécution, θ. consommation, θ. conclusion (d'un marché, d'une affaire etc).

Τελείως, καταχρ. ἀντὶ Διόλου, Ὁλότελα, Παντελῶς, point du tout.

Τελειωτικὸς, ή, όν, propre à achever (à parfaire); définitif. ||. τελειωτικὴ ἀπόφασις, (δικνμ.), arrèt définitif.

Τελειωτικῶς, ἐπίρ., définitivement, en définitive.

Τελεσίδικος (ὁ, ἡ), Νμ., définitif. ||. ἀπόφασις (δικαστικὴ) κατασταθεῖσα τελεσίδικος, jugement passé en force de chose jugée.

Τελεσιουργία (ἡ), ἀρχ., accomplissement (d'un ouvrage); éfficacité, θ.

Τελεσιουργὸς (ὁ, ἡ), qui achève ou accomplit (son ouvrage); qui produit son effet, efficace; effectrice (raison, cause), θ. ||. τὸ τελεσιουργὸν, l'efficacité, θ. l'efficace. ||. τὸ τελεσιουργὸν τῆς (θείας) χάριτος, l'éfficace de la grâce.

Τελεσιουργῶ, Μ. ήσω, achever son ouvrage, accomplir, consommer; effectuer.

Τελεσφόρησις, εως (ἡ), l'action d'arriver à terme (à maturité). §. (μτφορ.) réussite, θ.

Τελεσφόρος (ὁ, ἡ), qui arrive à terme; qui donne des fruits mûrs. §. (μτφορ.) qui réussit.

Τελεσφορῶ, Μ. ήσω, arriver à terme (à maturité); (κυρ. ἐπὶ φυτ.) venir bien ou à bien, profiter, (ἐν γέν.) réussir, avoir de réussite. ||. μὴ τελεσφορεῖν, avorter. ||. ἐκ τῶν φυτῶν τούτων πολλὰ ὀλίγα ἐβλάστησαν, καὶ αὐτὰ ὅμως δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τελεσφορήσωσι, de ces plantes il n'en germa qu'un petit nombte, qui ne put venir à sa perfection.

Τελετάρχης, ου (ὁ), maître (grand-maître) des cérémonies.

Τελετὴ (ἡ), cérémonie (religieuse). ||. ἡ — τοῦ γάμου (τοῦ βαπτίσματος κτλ.), la cérémonie du mariage (du baptème etc). ||. ἐπικήδειος τελετὴ, cérémonie funèbre, θ. ||. ὁ ἐπὶ τῶν τελετῶν, le maître des cérémonies.

Τελετουργία (ἡ), célébration (d'une fète, d'un mystère etc).

Τελετουργῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), remplir les fonctions du culte, célébrer les mystères.

Τελευταῖος, α, ον, dernier, final. ||. μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, jusqu'au dernier soupir. ||. τὸ ὄνομά του ἦτον τὸ τελευταῖον τοῦ καταλόγου, son nom fermait la liste. ||. αὐτὸς ἦτον ὁ τελευταῖος τῆς συνοδίας, il fermait la marche. ||. (τὸ οὐδ.) Τελευταῖον, ἐπίρ. en dernier lieu, finalement, enfin.

Τελευτὴ (ἡ), ἀρχ., fin, θ. (συνήθ.) fin de la vie, mort, θ.

Τελευτῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), finir sa vie, mourir.

Τελικὸς, ή, όν, final; §. qui conduit au but. ||. τὰ τελικὰ αἴτια, (Σχολ. φλσφ.), les causes finales.

Τέλμα (τὸ), marais; lagune, θ.

Τελματιαῖος, α, ον, de marais.

Τελματοδίαιτος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui vit dans les marais, (διδακτ.) paludicole.

Τελματώδης, ους (ὁ, ἡ), marécageux.

Τέλος, ους (τὸ), fin, θ. terme; bout. ||. αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος, ἴδε Ἀρχή. ||. ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους,

de bout en bout, d'un bout à l'autre. ||. τὸ — τοῦ ἔτους, le bout de l'année. ||. εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς, au bout du mois. ||. τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους, en fin, en dernier lieu, au bout du compte, après tout, au demeurant, à la fin; en définitive, finalement. ||. τέλος πάντων ἔστερξεν, il a fini par y consentir. ||. ἐπείσθη τέλος πάντων ὅτι.., il finit par se persuader que... 2) fin qu' on se propose; but, vue, θ. intention, θ. §. effet, résultat. ||. πρὸς τί τέλος τὸ ἐκάμεν; à quelle fin (à quel effet, dans quelle vue) a-t-il fait cela? 3) (ἀρχ.) ἀντὶ Ἀρχὴ (διοικοῦσα), (ὅθ. ||. οἱ ἐν τέλει, les magistrats, la magistrature, les hauts fonctionnaires.

Τελῶ, Μ. τελέσω, (σπν.) ἀντὶ Ἐκτελῶ. ||. ἐτέλεσε τὴν κηδείαν του.., il célébra les funérailles (les obsèques) de... ||. οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν τὴν τρίτην ἡμέραν, le mariage fut célébré le troisième jour. ||. ἡ ἐκκλησία σήμερον τελεῖ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου (δεῖνος), l'église célèbre aujourd' hui la mémoire du Saint (N.).

Τελωνεῖον (τὸ), bureau du douanier, douane, θ. ||. ἐπιστάτης τελωνείου, commis (préposé) de la douane ou à la douane.

Τελώνης, ου (ὁ), douanier; (Γρφ.) publiquain.

Τελωνιακὸς καὶ

Τελωνικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la douane ou les douaniers. ||. τελωνιακὸν δικαίωμα, droit de douane.

Τελώνιον (τὸ), droit de douane, douane, θ. ||. τὰ τελώνια εἶνε ὑπέρογκα, les douanes sont excessives. 2) démon, génie, gnome.

Τεμάχιον (τὸ), (ἐν γέν.) morceau; (ἰδιαιτ.) fragment (d'un ouvrage); coupon (d'action etc).

Τέμαχος (τὸ), ἀρχ., tranche, θ. (κυρ. ἐπὶ ἰχθ.) dalle (καὶ (συχνότ.) darne, θ.

Τέμενος, ους (τὸ), enceinte sacrée, bois sacré; (κατ' ἔκτ.) chapelle, θ. temple.

Τέμνω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. = Κόπτω, couper.

Τέναγος, ους (τὸ), bas-fond, lagune, θ.

Τεναγώδης, ους (ὁ, ἡ), qui a peu d'eau, où l'eau est basse; marécageux.

Τέντα (ἡ), κοιν. ἡ Σκηνὴ, tente, θ. (ναυτ.) banne, θ.

Τεντόνω, Μ. ώσω, κοιν. ἀντὶ Ἐκτείνω, tendre; bander; distendre. ||. (μσ.) s'étendre (en baillant). ||. τὸ σχοινὶ εἶνε πολλὰ τεντωμένον, cette corde bande trop. ||. (τὸ ἄλογον) τεντόνει τὰ αὐτιά του, il chauvit des oreilles.

Τέντωμα (τὸ), l'action de tendre (etc); tension, θ. ||. τέντωμα χασμωμένου, pandiculation, θ.

Τεντωμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Τεντόνω, tendu.

Τένων, οντος (ὁ), ἀνατομ., tendon, muscle (κυρ. de la nuque).

Τέρας, ατος (τὸ), prodige, phénomène; (συνήθ.) monstre. ||. τέρας τῆς ὡραιότητος, un prodige (un miracle) de beauté. ||. ἔκαμε τέρατα καὶ σημεῖα, (φρσ. Γρφ.), il a fait des prodiges.

Τεράστιος, α, ον, extraordinaire, merveilleux, prodigieux; (συχνότ.) monstrueux.

Τεραστίως, ἐπίρ., d'une manière prodigieuse, merveilleusement, prodigieusement.

Τερατεία (ἡ), prestige, jonglerie, θ. babil de charlatan, imposture, θ.

Τερατεύομαι, Μ. ευθῶ (θὰ), faire des récits merveilleux et mensongers, raconter des prodiges, mentir.

Τερατολογία (ἡ), récit des choses merveilleuses, babil de charlatan.

Τερατολογῶ, Μ. ήσω, raconter des choses merveilleuses (des prodiges).

Τερατόμορφος (ὁ, ἡ), qui est d' une conformation monstrueuse.

Τερατουργία (ἡ), prestige; jonglerie, θ.

Τερατουργὸς (ὁ, ἡ), qui fait des prodiges (des prestiges); charlatan, jongleur.

Τερατώδης, ους (ὁ, ἡ), monstrueux; §. prodigieux, énorme.

Τερατωδῶς, ἐπίρ., d'une manière prodigieuse; monstrueusement.

Τερεβίνθινος, η, ον, de térébinthe. ||. (κυρ. ὡς οὐσ.) τερεβινθίνη (ἐνν. ῥητίνη), térébinthine, θ.

Τερέβινθος (ἡ), δ., térébinthe. ||. ἡ φιστηκιὰ εἶνε εἶδος τερεβίνθου, le pistachier est une espèce de térébinthe.

Τερετίζω, Μ. ίσω, fredonner.

Τερέτισμα (τὸ), fredonnement, (παλ.) fredon.

Τερηδὼν, όνος (ἡ), ἔντ., ver qui ronge le bois, taret; grillon. §. (ἰατρ.) carie des os, θ.

Τερθρεία (ἡ), ἀρχ., babil, subtilité pour séduire; fanfaronnade, θ. hâblerie, θ. fatras (de paroles), argutie, θ.

Τέρμα (τὸ), borne au bout de la carrière, terme, but, fin, θ.

Τερματίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), borner, terminer, limiter.

Τερμινθίνη (ἡ), ἐνν. ῥητίνη, ἡ (κοιν.) Τρεμεντίνα, térébinthine, θ. ⟨ἐκ τοῦ-

Τέρμινθος (ἡ), = Τερέβινθος.

Τερπνὸς, ἡ, ὸν, doux, agréable, charmant, séduisant; riant; délectable, délicieux. ||. αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ εἶνε τερπναὶ, les bords du fleuve sont riants. ||. εἰς μίαν τερπνοτάτην ἡμέραν τοῦ φθινοπώρου, par une délicieuse journée d'automne. ||. κεῖται εἰς τερπνοτάτην θέσιν, elle est très-agréablement située. ||. (ἀπολ.) τὸ τερπνὸν, l'agréable. ||. πρέπει νὰ ἑνόνῃ τις τὸ χρήσιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ, il faut unir l'utile à l'agréable.

Τερπνότης, ητος (ἡ), agrément, douceur, θ.

Τέρπω, Μ. τέρψω, faire plaisir,

réjouir, délecter, charmer, égayer, divertir, amuser; récréer; distraire. ||. (μσ.αὐτπθ.) se réjouir de, se plaire à; se délecter. ||. τὸ πράσινον τέρπει τὴν ὅρασιν, le vert récrée (réjouit) la vue. ||. τοῦτο τέρπει τὴν φαντασίαν, cela rit à l'imagination.

Τέρψις, εως (ἡ), satisfaction, θ. contentement; divertissement; délectation, θ. joie, θ. agrément.

Τεσσαρακονθήμερος (ὁ,ἡ), ἀρχ., de quarante jours. ||. (κυρ.) ἡ τεσσαρακονθήμερος (νηστεία), ἴδε Τεσσαρακοστή.

Τεσσαράκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.), quarante.

Τεσσαρακοντάκις, ἐπίρ., quarante fois.

Τεσσαρακοντούτης, ου (ὁ), καὶ Τεσσαρακοντοῦτις, ιδος (ἡ), âgé de 40 ans, quadragénaire, ἴδε καὶ Πεντηκοντούτης.

Τεσσαρακοστὸς, ή, όν, quarantième. ||. (οὐσ.) τεσσαρακοστὴ (προφ. κοιν. 'σαρακοστὴ), la sainte quarantaine, (συχνότ.) le carême. ||. ἡ πρώτη Κυριακὴ τῆς—, le premier dimanche du carême, le quadragésime.

Τέσσαρες (οἱ, αἱ), τὸ οὐδ. Τέσσαρα, quatre. ||. κόπτω εἰς τὰ τέσσαρα, mettre en quartiers (en quatre quartiers). ||. περιπατεῖ μὲ τὰ τέσσαρα, (ἐνν. πόδια), marcher à quatre pattes. ||. τρέχει μὲ τὰ τέσσαρα, (φρσ.), courir à toutes jambes, (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) courir à bride abattue (à toute bride).

Τεσσάρι (τὸ), κυρ. τὸ τῶν χαρτοπαιγν., un quatre.

Τέτανος (ὁ), πάθ., tétanos.

Τεταρταῖος (ὁ), (κυρ. παροξυσμὸς), fièvre quatre.

Τεταρτημόριον (τὸ), la quatrième partie, le quart, (καὶ εἰς μερικ. πράγμ.) le quartier, ἴδε Τετάρτι.

Τετάρτι (τὸ), carré (de mouton, de haut-côte, τὸ ἐμπροσθ.), quartier (de devant, de derrière).

Τέταρτος, η, ον, quatrième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) quatre. ||. Ἐββῖκος ὁ τέταρτος (ἢ) Δ', Henri quatre (ou) IV. ||. κεφάλαιον τέταρτον, Chapitre quatre. ||. ἡ τετάρτη τοῦ μηνὸς, le quatre du mois. ||. τὸ γράμμα του μηνολογεῖται ἀπὸ τῆς τετάρτης (ἀπὸ τὰς τέσσαρας), sa lettre est datée du quatre. ||. ἡ τετάρτη τάξις γυμνασίου, la quatrième. ||. ὁ καθηγητὴς οὗτος ἔχει (παραδίδει) τὴν τετάρτην τάξιν, ce professeur fait (est chargé de) la quatrième. ||. ὁ μαθητὴς οὗτος εἶνε εἰς τὴν τετάρτην τάξιν, cet écolier est en quatrième, ||. τὸ τέταρτον πάτωμα (οἰκίας), le quatrième. ||. κατοικεῖ εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα, il est logé au quatrième. ||. (οὐσ.) τέταρτον (τὸ), τὸ τεταρτημόριον, le quart; (ἰδιαιτ.) un quart d'heure. ||. δύω (ὧραι) καὶ τέταρτον, deux heures un quart. ||. τρεῖς παρὰ τέταρτον, trois heures moins un quart. ||. (τυπογρφ.) τόμος εἰς τέταρτον, un volume in-quarto, un in-quarto. ||. τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς σελήνης, le premier quartier (de la lune). ||. (καὶ ἐπίρ.) τέταρτον, quatrièmement, en quatrième lieu. ||. δέκατος τέταρτος, quatorzième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) quatorze. ||. Λουδοβῖκος ὁ δέκατος τέταρτος (ἢ) ΙΔ', Louis quatorze (ou) XIV. ||. ἡ δεκάτη τετάρτη τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης), le quatorze du mois (de la lune). ||. τὸ δέκατον τέταρτον (μέρος ὅλου), la quatorzième partie, le quatorzième. ||. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) δέκατον τέταρτον, en quatorzième lieu, quatorzièmement.

Τέτοιος, α, ον, κοιν. ἀντὶ Τοιοῦτος, tel, ἢ Ὅμοιος, pareil. ||. αὔριον τέτοιαν ὥραν, demain à pareille heure.

Τετράγκαθον (τὸ), κοιν. ἡ Τραγάκανθα.

Τετράγλωσσος (ὁ, ἡ), écrit en quatre langues.

Τετραγωνιαῖος, α, ον, = Τετραγωνικὸς ἢ Τετράγωνος.

Τετραγωνίζω, Μ. ίσω, rendre carré ou quadrangulaire, carrer.

Τετραγωνικὸς, ή, όν, quadrangulaire, carré. ||. εἴκοσι τετραγωνικοὶ πόδες, vingts pieds carrés (ou) en carré.

Τετραγωνισμὸς (ὁ), quadrature, θ.

Τετράγωνος (ὁ, ἡ), quadrangulaire, carré. ||. (οὐσ.) τετράγωνον (τὸ), μθμτκ., un carré.

Τετράδη (ἡ), le mercredi. ||. ἡ μεγάλη τετράδη, le mercredi saint.

Τετράδιον (τὸ), cahier.

Τετράδιπλος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, κοιν. ὁ Τετραπλοῦς.

Τέτραδον (τὸ), = Τετράδιον.

Τετραετηρὶς, ίδος (ἡ), espace ou periode de quatre ans.

Τετραετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), âgé de quatre ans.

Τετραετία (ἡ), durée ou espace de quatre ans.

Τετραήμερος (ὁ, ἡ), de quatre jours.

Τετράκις, ἐπίρ., quatre fois.

Τετρακόσιοι, αι, α, quatre cents. ||. χίλιοι τετρακόσιοι, quatorze cents.

Τετρακοσιοστὸς, ή, όν, quatre centième.

Τετραμελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), composé de quatre membres.

Τετραμηνιαῖος, α, ον, καὶ Τετράμηνος (ὁ, ἡ), de quatre mois.

Τετραπέρατος (ὁ, ἡ), borné de quatre côtés. ||. (συνήθ. τὸ πλθ. οὐδ.) τὰ τετραπέρατα (τοῦ κόσμου), les quatre coins de la terre (du monde).

Τετραπλασιάζω, Μ. άσω, quadrupler.

Τετραπλασιασμὸς (ὁ), l'action de quadrupler.

Τετραπλάσιος, α, ον, = Τετραπλοῦς.

Τετράπλευρος (ὁ, ἡ), quadrilatère.

Τετραπλοῦς, ῆ, οῦν, quadruple.

Τετραποδητὶ, ἐπίρ. ἀρχ., à quatre pattes.

Τετράποδον (τὸ), quadrupède. ||. τὰ τετράποδα (ζῶα), les (animaux) quadrupèdes. ||. (καὶ

ἐπὶ ἀνθρ.) εἶνε ζῶον τετράποδον, c'est une bête à quatre pieds.
Τετράπους, ποδος (ὁ, ἡ), à quatre pieds.
Τετράρχης, ου (ὁ), qui gouverne la quatrième partie d'un pays, tétrarque.
Τετραρχία (ἡ), dignité ou gouvernement du tétrarque, tétrarchie, θ.
Τετρὰς, άδος (ἡ), nombre de quatre. ‖. (ὡς οὐσ.) le nombre quaternaire.
Τετράστιχον (τὸ), quatrain.
Τετρασύλλαβος (ὁ, ἡ), de quatre syllabes.
Τέττιξ, ιγος (ὁ), ἐντ., cigale, θ.
Τευθὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. τὸ Καλαμάρι, (θαλασσ.), calmar.
Τεύκριον (τὸ), εἶδ. ἡ γέν. φυτ., germandrée, θ.
Τεῦχος, ους (τὸ), ἀρχ., livre, volume.
Τέφρα (ἡ), ἀρχ., cendre, θ.
Τεφροδόχος (ὁ, ἡ), qui contient les cendres d'un corps brûlé après la mort. ‖. τεφροδόχος κάλπη, urne cinéraire.
Τεφρώδης, ους (ὁ, ἡ) ἀρχ., cendré de couleur de cendre.
Τεχνάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω,-ομαι, (ἀρχ.), user de ruses (d'artifices), machiner, tramer.
Τέχνασμα (τὸ), artifice, machination, θ. ruse, θ.
Τέχνη (ἡ), art, industrie, θ. métier.
Τεχνηέντως, ἐπίρ., avec art, artistement, industrieusement.
Τεχνητὸς, ὴ, ὸν, artificiel, factice. ‖. ἄνθη τεχνητὰ, fleurs artificielles.
Τεχνικὸς, ὴ, ὸν, artistement fait (travaillé). §. (ἐπὶ λέξ.) technique.
Τεχνικῶς, ἐπίρ., artistement, industrieusement.
Τεχνίτης, ου (ὁ), artiste (διαφέρ. τοῦ) artisant; ouvrier, homme de métier (de l'art.)
Τεχνολογία (ἡ), technologie, θ.
Τεχνολογικὸς, ὴ, ὸν, technologique.
Τεχνολογικῶς, ἐπίρ., technologiquement.

Τεχνολογῶ, Μ. ήσω, examiner les mots selon les règles de la grammaire.
*Τεχνουργεῖον (τὸ), fabrique, θ. manufacture, θ.
Τεχνούργημα (τὸ), ouvrage (fait avec art).
Τέως, ἐπίρ. (ἀρχ.), jusque-là, jusqu'alors, jusqu'à cette époque.
Τζίντζυρας, α (ὁ), κοιν. ὁ Τέττιξ.
Τζιντζυφιὰ (ἡ), δ., jujubier.
Τζίντυφον (τὸ), καρπ., jujube, θ.
Τῇ, δοτ. θηλ. ἐν. τοῦ Ὁ.
Τήβεννος (ἡ), la toge des Romains.
Τηγανήτα (ἡ), beignet, gaufre, θ. échaudé.
Τηγανητὸς, ὴ, ὸν, frit.
Τηγάνι (τὸ), poêle (à frire), θ.
Τηγανιὰ (ἡ), poêlonnée, θ. poêlée, θ.
Τηγανίζω, Μ. ίσω, frire.
Τηγάνισμα (τὸ), l'action de frire, friture, θ.
Τῇδε, ἐπίρ. (ἀρχ.) = Ἐνταῦθα. ‖. (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) τῇδε κἀκεῖσε, ça et là, deçà et delà, de côté et d'autre. ‖. διεσκορπίσθησαν τῇδε κἀκεῖσε, ils se dispersèrent qui ça, qui là (qui d'un côté, qui de l'autre). ‖. περιφέρεται τῇδε κἀκεῖσε, il va deçà et delà (de côté et d'autre).
Τῆθος, ους (τὸ), ἀρχ. ὁ Σβούρδουκλος.
Τήκομαι (χωρὶς Μ.), se consumer, dépérir, languir.
Τηκτικὸς, ὴ, ὸν, (ἀρχ.), propre à fondre (à liquéfier).
Τηλεσκόπιον (τὸ), lunette (d'approche), θ. (lunette de) longue-vue, θ. télescope.
Τηλία (ἡ), ἀρχ., planche sur laquelle les marchands étalent leurs marchandises, établi.
Τηλικοῦτος, αύτη, οῦτο, (ἀρχ.), aussi grand, aussi considérable. ‖. (τὸ οὐδ.) Τηλικοῦτον, si, fort, tant, ἴδε Τόπος.
Τῆλις, ιδος (ἡ), φ., fenugrec.
Τῆξις, εως (ἡ), l'action de fondre ou de se fondre (etc), fusion, θ. liquéfaction, θ.
Τηρῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), observer fidèlement, garder. 2) (κοιν., ἀντὶ Βλέπω.
Τί, ἢ (ἐγκλιτ.) Τι, οὐδ. τοῦ Τίς.
Τιάρα (ἡ), tiare, θ.
Τίγρις, ιδος (ἡ), ζ, tigre, (τὸ θηλ.) tigresse.
Τιθυμαλὶς, ίδος (ἡ), φ., euphorbe maritime.
Τιθύμαλος-λαος (ὁ), φ., tithymale, euphorbe.
Τίκτω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. = Γεννῶ. ‖. ὤδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν, (παροιμ.), la montagne a enfanté une souris.
Τίλλω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., arracher (brin à brin, poil à poil), épiler, plumer; effeuiller, effiler.
Τιμαλφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Πολύτιμος, précieux, cher.
Τιμαρεύω, Μ. εύσω, panser un cheval), étriller.
Τιμάρι (τὸ), pansage.
Τιμὴ (ἡ), valeur, θ. prix. ‖. τὸ ἀγόρασεν εἰς τὴν συνήθη (εἰς τὴν τρέχουσαν) τιμὴν, il l'a acheté au prix ordinaire (au prix courant). ‖. αἱ τιμαὶ (τῶν πωλουμένων) ἦσαν πολλὰ ἀναιβασμέναι, les prix ont été fort élevés. ‖. τὰ κρασιὰ δὲν ἔχουν τιμὴν ἐφέτος, les vins ne sont point en valeur cette année. ‖. ἡ ἔκπτωσις τῆς τιμῆς τῶν γραμματίων (κλπ.), la déprétiation des billets (des assignats).
2) honneur. ‖. ἐπικήδειοι τιμαὶ, les honneurs funèbres (suprêmes), les honneurs rendus à la mémoire de q. ‖. εἰς τὴν τιμήν μου, (φρσ.), sur l'honneur, sur mon honneur, foi d'homme d'honneur, parole d'honneur, (καὶ ἐλλ.) d'honneur, en honneur.
Τίμημα (τὸ), ἀρχ. τὸ Πρόστιμον, peine pécuniaire, amende, θ. §. (συνήθ.) cens (électoral ou d'éligibilité). §. taxation.
Τιμητὴς, οῦ (ὁ), ἀρχ. (Ῥωμ. Ἱστορ.), censeur.
Τιμητικὸς, ὴ, ὸν, qui marque (qui exprime) l'honneur ou le respect, honorifique.
Τίμιος, α, ον, (ἀρχ.) = Πολύτιμος, précieux ou honoré, ho-

norable. ‖. τὸ τίμιον αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, le précieux sang de Notre Seigneur. ‖. ὁ τίμιος σταυρὸς, τὸ τίμιον ξύλον, la vraie (la sainte) croix, du bois de la vraie croix. 2) (κοιν.) homme d'honneur, homme de bien, honnête, loyal, probe, brave (homme), homme de probité. ‖. εἶνε ἀποδεδειγμένως τίμιος, c'est un homme d'une probité reconnue.

Τιμιότης, ητος (ἡ), probité, θ. honnêteté, θ. loyauté, θ.

Τιμιουλκῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), hausser le prix, surfaire.

Τιμίως, ἐπίῤ., honnêtement, en brave homme, en homme d'honneur, loyalement.

*Τιμολόγιον (τὸ), νλγ., facture (des marchandises), θ. tarif.

Τιμόνι (τὸ), κοιν. (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) τὸ Πηδάλιον.

Τιμονιέρης, η (ὁ), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ὁ Πηδαλιοῦχος.

Τιμῶ, Μ. ήσω, honorer; faire grand cas de, considérer. ‖. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Τιμημένος, η, ον, = Τίμιος, honnête, homme (femme) d'honneur. 2) (Ἐκκλησ.) Προάγω, Προβιβάζω. ‖. ἡ ἐπισκοπὴ (δεῖνα) ἐτιμήθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν, le diocèse (un tel) fut érigé en archevêché.

Τιμωρητέος, α, ον, qui mérite punition, punissable, châtiable.

Τιμωρητικὸς, ή, ὸν, propre à punir.

Τιμωρία (ἡ), châtiment, punition, θ. supplice, penitence, θ. ‖. πρὸς τιμωρίαν σου, pour votre pénitence.

Τιμωρὸς (ὁ, ἡ), qui châtie, qui punit, punisseur.

Τιμωρῶ, Μ. ήσω, punir, châtier.

Τίναγμα (τὸ), l'action de secouer ou de lancer ou de s'élancer (etc), secousse; élan; ébranlement.

Τινάζω(-άσσω), Μ. άξω, secouer; ébranler. ‖. τινάζω στρῶμα, rebattre un matelas. ‖. τινάζω φόρεμα (νὰ ξεσκονισθῇ), secouer un habit (pour en ôter la poussière). ‖. τινάζω τὴν σκόνιν ἀπὸ τὸ φόρεμα, secouer la poussière d'un habit. ‖. θὰ τοῦ τινάξω τὴν προβηὰν, (φρσ.), (θὰ τὸν ξυλίσω), je lui donnerai sur le casaquin, je lui graisserai (frotterai) les épaules. ‖. τὰ σκυλιὰ, ὅταν βραχοῦν, τινάζονται, les chiens se secouent quand ils sont mouillés.

2) lancer; darder, décocher. ‖. (μσ. αὐτπθ.) se lancer; s'élancer; (ἐπὶ ὑγρ.) jaillir, rejaillir; (ἐπὶ οἰκοδ. διὰ πυρίτιδ.) sauter. ‖. τὸ δένδρον ἐτίναξε βλαστάρια (κωλοῤῥίζια), l'arbre a rejeté des branches (à rejeté par le pied). ‖. τὸ αἷμα ἐτινάχθη ἕως τὸ κρεββάτι, le sang jaillit (réjaillit) jusqu'au lit. ‖. ἄναψεν ἡ πυριτοθήκη ϗ ἐτινάχθη εἰς τὸν ἀέρα, le feu à pris à la poudrière et elle a sauté.

Τίποτε, κοιν. ἀντὶ Οὐδὲν, rien. §. (εἰς τὰς ἐρωτήσ. ἀοριστολογικῶς) quelque chose (ἀρσ.). ‖. δὲν ἔφαγε τίποτε (ἄλλο) παρὰ ψωμὶ καὶ τυρὶ, il n'a rien mangé que du pain et du fromage. ‖. ὅλα αὐτὰ εἶναι τίποτε, toutes ces choses-là sont des riens. ‖. δὲν εἶνε τίποτε ἀπ' ὅσα λέγεις, il n'est rien. ‖. (ἐπὶ ἀνθρ.) δὲν εἶνε τίποτε, (εἶνε πάντῃ ἄχρηστος ἢ ἀνίκανος), il n'est bon (il n'est propre) à rien, il n'est bon ni à rôtir, ni à bouillir. ‖. δὲν τὸ ἔχει τίποτε (ἢ) διὰ τίποτε, il ne fait aucune difficulté. ‖. ὡς ἂν μὴν εἶχε γένῃ (να μὴ ἦτον) τίποτε, comme si de rien n'était. ‖. δὲν ἐννοῶ τίποτε, je n'entends goutte. §. (καὶ ἀοριστολογ.) ; ἔχεις τίποτε νὰ μᾶς δώσῃς; avez-vous quelque chose à nous donner? ‖. ἐὰν ὑπάρχῃ τίποτε νέον, s'il y a quelque chose de nouveau.

Τιποτένιος, α, ον, κοιν. ἀντὶ Οὐτιδανὸς, Μηδαμινὸς, homme de rien, nul, pauvre. ‖. αὐτὰ εἶνε πράγματα τιποτένια, ce sont des riens.

Τὶς, τινὸς (τὸ οὐδ. Τι), ἀντνμ. Ἀόρ., quelque, un, quelqun ἢ quelqu'un; certain. un certain; tel; (ἐπὶ πραγμ.) quelque chose; (ἐνίοτε) rien; (εἰς τὸ πλθ.) on. ‖. ἂν μᾶς ἤκουέ τις, si l'on nous entendait. ‖. ἂς φαντασθῇ τις, que l'on s'imagine, qu'on se figure. ‖. ὅταν ἦνέ τις νέος, πλούσιος καὶ ὡραῖος, quand on est jeune, riche et beau. ‖. ἤκουσά τινος νὰ λέγῃ, j'ai ouï à certain homme. ‖. εἶνέ τινες, οἱ ὁποῖοι .., il y a tels gens qui... ‖. ὀλίγοι τινὲς, quelque peu de ... ‖. εἴς τινας περιςάσεις, dans certains cas. ‖. εἴπερ τις καὶ ἄλλος, (φρσ. ἀρχ.), s'il en fut jamais. ‖. σώφρων, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, sobre, s'il en fut jamais. ‖. ἀστεῖόν (παράδοξόν) τι, quelque chose de plaisant (de merveilleux etc). ‖. ;ὑπάρχει τι ὡραιότερον; y a-t-il rien de plus beau? ‖. ὀλίγον τι, un peu, quelque peu. ‖. ἔχει τί νὰ φάγῃ, il a de quoi manger. ‖. δὲν ἠξεύρει τί λέγει, il ne sait (pas) ce qu'il dit. ‖. μέχρι τινὸς (ἐνν. βαθμοῦ ἢ χρόνου), jusqu'à un certain point; jusqu'à quelque temps. ‖. κατά τι, en partie. ‖. εἶσε κατά τι αἴτιος, vous êtes cause en partie. ‖. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) τρόπον τινὰ, en quelque sorte, ἴδε καὶ Τρόπος. ‖. (ἐνίοτε ἐλλείπει ὑπεννοούμενον) ἔχει νὰ ζήσῃ, il a de quoi vivre. ‖. (ϗ ἁπλῶς μόνον) ἔχει, il a de quoi.

2) Ἐρωτημ., qui? quel? quelle? de quelle espèce? que? quoi? ‖. τίς εἶ; (στρατ.), qui vive? ‖. τί εἶνε; qu'est-ce que c'est? ‖. τί ζητεῖτε; qu'est ce que vous demandez? ‖. τί ἀκούω; qu'est-ce que j'entends? ‖. τί θέλεις νὰ σὲ 'πῶ; qu'est-ce que tu veux que je te dise? ‖. τίνα ζητεῖτε; qui demandez-vous? ‖. τίνος εἶνε αὐτὴ ἡ οἰκία; à qui est cette maison? ‖. τί κάμνεις αὐτοῦ; que faites-vous là? ‖. τί νὰ κάμω; τί νὰ γένω; que faire? que devenir? ‖. (δὲν τὸν θέλω) τί νὰ τὸν κάμω; je n'ai que faire de lui? ‖. περὶ τίνος ὁ λόγος; de quoi s'agit-il? de quoi est-

il question? ||. μέχρι τίνος (ἐνν. χρόνου); jusqu'à quel temps? jusqu'à quand? ||. τί προσμένεις; qu'attendez-vous? ||. εἰς τί ἀσχολεῖσθε; à quoi vous occupez-vous? ||. τί ὠφελεῖ νὰ ὑποκρίνεταί τις; que sert de dissimuler? ||. πρὸς τί τέλος; à quel effet? à quoi bon? ||. τί τοῦτο; qu'est ce à dire ||. τί πρὸς τοῦτο; qu' est-ce que ça fait? ||. τί ὡραιότερον παρά..; y a-t-il rien de si beau que..? ||. τί καιρὸς εἶνε; quel temps fait-il? ||. τί ὥρα εἶνε; quelle heure est-il? ||. τί ἄνθρωπος εἶνε; quel homme est-ce? ||. τί ἄλλο νὰ συμπεράνω παρὰ ὅτι..; que penser autre chose, sinon que... ||. καὶ ἐγὼ τί ἄλλο λέγω; et que dis-je autre chose? ||. (ἢ χωρὶς ἐρωτ.) δὲν ἠξεύρω τί ἄνθρωπος εἶνε, je ne sais quel homme est-ce. ||. δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀποκριθῇ, il ne savait que répondre. ||. δὲν ἠξεύρω τί νὰ συμπεράνω, je ne sais qu'en penser. ||. μάθετε πρῶτον τί ἐστι λαὸς, sachez d'abord ce que c'est que le peuple. ||. θέλω ἐξετάσῃ ἐπὶ τέλος τί ἐστι σῶμα, j'examinerai ce que c'est enfin qu'un corps. ||. ἰδοὺ τί εἶνε, voila ce que c'est. ||. διὰ (μέσου) τίνων ἀγώνων κατώρθωσε νὰ.., au moyen de quels efforts il a réussi à ... 3) Θαυμας. ἢ Διαπορητ., quel grand (etc)! que! ||. τί ὡραῖος καιρός! quel beau temps! que fait beau! ||. τί ἀνόητος ἤμην νὰ πιστεύσω τοὺς λόγους του! insensé que j'étais, de croire à ses paroles! ||. τί ἀθλιότης! τί δυστυχία! τί τόλμη! τί ἀνάστημα! κτλ. quelle pitié! quel malheur! quelle hardiesse! quelle taille! etc. ||. ὢ! τί λυπηρὸν εἶνε! ah que c'est triste! ||. ὢ! θεέ μου, τί ἀχρεία φυλή, ἡ τῶν κερδοσκόπων! oh! la vilaine race, mon Dieu, que celle des spéculateurs! ||. θεέ μου τί ἄσχημος! mon Dieu, comme il est laid (que c'est vilain! est-il vilain)! 4) (ἐλλ.) ἀντὶ Διατί; pourquoi? que? ||. τί ἀργεῖς; que tardez-vous?

Τίτανος (ἡ), chaux, θ. plâtre.

Τιτανώδης, ους (ὁ, ἡ), calcaire.

Τίτλος (ὁ), titre. ||. ὁ τίτλος τῶν βασιλέων εἶνε ἡ Μεγαλειότης (τῶν Πατριαρχῶν ἡ Παναγιότης κτλ.), on donne aux rois le titre de Majesté (au papes celui de Sainteté etc). ||. δίδω εἴς τινα τὸν τίτλον τοῦ Πρίγκηπος (τῆς Ἐξοχότητος κτλ.), traiter q. de prince (d'excellence etc). || λαμβάνει τὸν τίτλον.., il prend le titre de.., il s'intitule...

Τιτλοφόρος (ὁ, ἡ), qui a un titre, titré.

Τιτλοφορῶ, Μ. ήσω, prendre ou avoir (porter) le titre, s'intituler.

Τιτρώσκω, Μ. τρώσω, (εὐχρ. κυρ. μόνον ὁ πθ. ἀόρ. Ἐτρώθην, μτφορ.) = Πληγόνω, blesser.

Τλήμων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. = Πολυπαθὴς, Ταλαίπωρος, malheureux, infortuné.

Τμῆμα (τὸ), <τέμνω>, morceau; section, θ. (γεωμετρ.) segment; pièce, θ. fraction, θ. ||. τμῆμα δεύτερον, κεφάλαιον πρῶτον, section seconde, chapitre premier. ||. εἶνε διῃρημένον κατὰ τμήματα, il est divisé par sections (en sections). ||. τὸ πρῶτον (τὸ δεύτερον) τμῆμα τῆς συνελεύσεως, le premier (le deuxième) bureau de l'assemblée. ||. ἡ πρότασις παρεπέμφθη πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὰ τμήματα, la proposition fut renvoyée à l'examen des bureaux.

Τμηματάρχης, ου (ὁ), chef de division.

Τμητικὸς, ή, όν, propre à couper, tranchant; incisif

Τὸ, οὐδ. τοῦ Ὁ.

Τοιοῦτος, αὕτη, οῦτο, tel. ||. εἰς τοιαύτην περίστασιν, en pareil circonstance, en cas pareil. ||. τί νὰ προσμένῃ τις ἀπὸ τοιοῦτον ἄνθρωπον; qu'attendre d'un tel homme? ||. εἰς τοιοῦτον τρόπον (εἰς τοιοῦτον βαθμὸν) ὥστε.., en telle sorte (de telle sorte) que, de telle façon (de telle manière) que, à un tel point que. ||. τοιοῦτος ὑπῆρξε πάντοτε, il a toujours été comme cela.

Τοιουτοτρόπως, ἐπίρ., de telle sorte ou manière, de la sorte. ||. ἂν ἐξακολουθῇς τοιουτοτρόπως, δὲν θὰ τελειώσῃς ποτὲ, si vous continuez de la sorte, jamais vous n'aurez fini.

Τοιχογραφία (ἡ), fresque, θ. §. peinture à fresque.

Τοιχογυρίζω, Μ. ίσω, = Περιτειχίζω.

Τοιχογύρισμα (τὸ), = Περιτείχισις.

Τοιχοκόλλημα (τὸ) καὶ Τοιχοκόλλησις (ἡ), l'action d'afficher (etc), affichage; collage d'affiches.

Τοιχοκολλῶ, Μ. ήσω, afficher; placarder.

Τοῖχος (ὁ), mur; muraille, θ. §. (μτνμ.) paroi.

Τοιχωρύχος (ὁ), qui perce les murs (pour voler); voleur avec effraction.

Τοκετὸς (ὁ), accouchement; enfantement.

Τοκίζω, Μ. ίσω, prêter à usure (à intérêt), placer ou faire valoir (son argent)

Τοκισμὸς (ὁ), l'action de prêter à intérêt.

Τοκιστὴς, οῦ (ὁ), usurier, prêteur.

Τοκογλύφος (ὁ), usurier avide.

Τόκος (ὁ), intérêt (de l'argent prêté); (ἐπὶ κακ.) usure, θ. ||. πόσον σᾶς δίδει τόκον; combien vous rapporte-t-il d'intérêt? ||. τόκος τόκου, l'intérêt de l'intérêt, intérêt composé.

Τόλμη (ἡ), audace, θ. hardiesse, θ. résolution, θ. (μτνμ.) front.

Τόλμημα (τὸ), trait d'audace; (κυρ. ἐπὶ κακ.) attentat.

Τολμηρὸς, ά, όν, hardi, osé, résolu, entreprenant; (ἐπὶ πραγμ.) hasardeux; audacieux. ||. ἐπιχείρησις τολμηρὰ, entreprise audacieuse.

Τολμητίας, ου (ὁ), téméraire, audacieux.

Τολμῶ, Μ. ήσω, oser; hasarder; avoir le courage ou (μτφορ.)

le front de. ||. τολμῶ νὰ σᾶς κάμω τὴν παρατήρησιν, je me permettrai de vous représenter. ||. ἐτόλμησε νὰ μὲ εἰπῇ. . , il eut le front (il s'est permis) de me dire. . .
Τολύπη (ἡ), peloton de laine ou (μτνμ.) de neige, flocon.
Τομάρι (τὸ), κοιν. τὸ Δέρμα. ||. (εἰς τὰς συνθ.), λαγωτόμαρον σκυλοτόμαρον κτλ., peau de liè-vre (de chien etc.)
Τομὴ (ἡ), coupe, θ. taille, θ. coupure, θ. incision, θ. amputation, θ. (μθμτκ.) section, θ. ||. αἱ κωνικαὶ τομαὶ, les sections coniques. ||. ἡ — τοῦ στίχου, coupe des vers, césure, θ.
Τόμος (ὁ), tome (d'un ouvrage); volume.
Τὸν, αἰτ. τοῦ Ὁ.
Τονίζω, Μ. ίσω, accentuer; (μσσ.) mettre en musique, faire un air (sur des paroles). ||. αὐτὸ τὸ ᾆσμα τὸ ἐτόνισεν ὁ δεῖνα (μουσικὸς), c'est le musicien (un tel) qui a fait la musique de cette cantate.
Τονικὸς, ή, ὸν, qui donne du ton, tonique, fortifiant, incitant, cordial.
Τόνισμα (τὸ) καὶ
Τονισμὸς (ὁ), l'action d'accentuer ou de mettre en musique; accentuation, θ.
Τόνος (ὁ), accent; (μουσ. καὶ ἰατρ.) ton; (μτφορ.) intensité, θ. vigueur, θ. activité, θ. énergie, θ. force, θ. ressort. ||. δίδει τόνον εἰς τὰ νεῦρα (εἰς τὸν νοῦν κτλ.), il donne du ressort aux nerfs (à l'esprit etc). ||. δίδει τόνον εἰς τὸ στομάχι, il donne du ton à l'estomac. ||. ὁ τόνος τῆς φωνῆς, le ton de la voix. ||. γράφει μὲ τόνον, il écrit avec vigueur. ||. τὸν ὡμίλησε μὲ τόνον, ἴδε Ἐντόνως. ||. (γρμτ.) οἱ τόνοι εἶνε τρεῖς, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, il y a trois accents: l'accent aigu, l'accent grave, et l'accent circonflexe.
Τόξευμα (τὸ), coup de flèche.
Τοξευτικὸς, ή, ὸν, habile à tirer de l'arc (à lancer des flèches); relatif au tir de l'arc ou de l'archer.
Τοξεύω, Μ. εύσω, tirer de l'arc, lancer ou décocher des flèches; frapper (percer) d'une flèche.
Τοξικὸς, ή, ὸν, d'arc.
Τόξον (τὸ), arc (κυρ. καὶ μτνμ.); (οἰκοδ. ἡ Καμάρα), cintre, arceau. ||. τὸ οὐράνιον—, ἴδε Ἶρις.
Τοξότης, ου (ὁ), archer; (ἀςρνμ.) le Sagittaire.
Τοπάζιον (τὸ), πέτρ. πολύτ., topaze.
Τοπάρχης, ου (ὁ), gouverneur (intendant) d'un district ou d'un canton, toparque.
Τοπαρχία (ἡ), la dignité (les fonctions) d'un Toparque, canton gouverné par un Toparque.
Τοπεῖον (τὸ), ζωγρφ., paysage.
Τοπικὸς, ή, ὸν, qui concerne le lieu; local; (ἰατρ.) topique.
Τοπογραφία (ἡ), description d'un lieu, topographie, θ.
Τοποθεσία (ἡ), position, θ. région, θ. situation, θ. localité, θ. local; (στρατ.) poste; (ζωγρ.) site, θ. ||. γνωρίζει ὅλας τὰς τοποθεσίας, il connait toutes les localités, ἴδε καὶ Κατατόπι. ||. ὡραία τοποθεσία, un beau local.
Τοποθέτησις, εως (ἡ), l'action de placer (d'établir), placement, établissement.
Τοποθετῶ, Μ. ήσω, placer, établir, poser, poster, situer; caser; (ἐπὶ κακῷ) aposter. ||. κατώρθωσε νὰ τοποθετηθῇ, il est parvenu à se caser. ||. (οἱ ςρατιῶται) ἦσαν τοποθετημένοι ἐπί τινος γηλόφου, il s'étaient postés sur une éminence.
Τόπος (ὁ), lieu, place, θ. §. terrain; territoire. §. pays; contrée, θ. localité, θ. ||. κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, chaque chose en son lieu (à sa place). §. (καὶ μτφορ.) τοῦτο δὲν ἔχει (δὲν ἔχει διόλου) τὸν τόπον του, cela n'est pas à sa place (en sa place), il est hors de place, il est tout à fait déplacé, ἴδε καὶ Ἄτοπος. ||. εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, au lieu du supplice. ||. ἔχει ἕνα ὡραῖον τόπον (πρὸς οἰκοδομὴν, 'σπιτότοπον), il a un beau terrain (pour bâtir), ἴδε καὶ Γήπεδον. ||. τὸν ἄφησεν εἰς τὸν τόπον, (φρσ.), il le coucha sur le carreau (sur la place), il l'étendit raide mort. ||. ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον, il demeura (il tomba mort) sur la place. ||. εἰς τὸν τόπον τοῦ τάδε, (φρσ.), en place de. ||. παῖξε εἰς τὸν τόπον μου, jouez pour moi, ἴδε καὶ Ἀντί. ||. ἂν ἦσουν εἰς τὸν τόπον μου, τί ἤθελες κάμῃ; à ma place (si vous etiez en ma place), que feriez-vous? ||. κοινοὶ τόποι, (Ῥτρ.), lieux communs. §. κάθε τόπος ἔχει τὰ ἔθιμά του, chaque pays a ses usages. ||. τί τόπου ἄνθρωπος; de quel pays? || τὰ προϊόντα τοῦ τόπου μας, les productions de notre territoire. ||. περιπλανᾶται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, errer de contrée en contrée.
Τοποτηρητὴς, οῦ (ὁ), lieutenant.
Τόρευμα (τὸ), ouvrage ciselé (orné de ciselures). §. ciselure, θ.
Τορευτὴς, οῦ (ὁ), ciseleur.
Τόρνευμα (τὸ), l'action de tourner (de travailler sur le tour).
Τορνευτὸς, ή, ὸν, tourné, fait au tour.
Τορνεύω, Μ. εύσω, tourner, travailler sur le tour; (συνκδχ.) travailler artistement (soigneusement).
Τόρνος (ὁ), ἐργαλ., tour. ||. δουλευμένον (καμωμένον) εἰς τὸν τόρνον, fait au tour.
Τοσάκις, ἐπίρ., tant (autant) de fois.
Τόσος, η, ον καὶ
Τοσοῦτος, αύτη, οῦτο, tant (autant) de; si (aussi) grand (nombreux, considérable). || εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησεν, il en vint à un tel point d'insolence. ||. (εὔχρ. κυρ. τὰ οὐδ.) Τόσον, Τοσοῦτον, ἀντὶ ἐπίρ., tant, autant, à un tel point, de telle sorte, tellement; si · aussi. ||. δὲν εἶνε τό-

σον καλὰ, il ne se porte pas si bien. ||. δὲν εἶνε τόσον εὐδιάθετος νὰ τὸ κάμῃ, il n'est pas autrement disposé à le faire. ||. ὄχι τόσον, pas autrement (οἰκ.). ||. ἀρκεῖ (φθάνει) τόσον, assez comme cela. ||. ὡς τόσον, ='Εν τοσούτῳ, pourtant, cependant, toutefois. §. en attendant. ||. δὲν θὰ ἔλθῃ τόσον ὀγλίγωρα, il n'arrivera pas sitôt (de sitôt). ||. μὴ περιπατῇς τόσον ὀγλίγωρα, n'allez pas si vite. ||. (καὶ ἀνταποδ.) ἐπεριπατοῦσε τόσον ὀγλίγωρα, ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν φθάσω, il marchait si vite, que je ne pus l'atteindre. ||. ὅσον εὐπρόσιτος εἶν' αὐτὸς, τόσον δύστροπος εἶν' ὁ ἀδελφός του, il est aussi affable que son frère est bourru. ||. τόσον, ὅσον, autant que. ||. ὅσαι κεφαλαὶ, τόσαι γνῶμαι, (παροιμ.), autant de têtes, autant d'avis. ||. τοσοῦτον, ὥστε, tellement que. ||. (καὶ κατὰ δοτ. ἑλλ.) τόσῳ (τοσούτῳ) μᾶλλον, d'autant plus, d'autant mieux. ||. καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ τίποτε δὲν σὲ βιάζει, d'autant que rien ne vous y oblige. ||. (καὶ ἀπολ. ἢ θαυμαστ.) πῶς ἄνθρωπος τόσον φρόνιμος ἔκαμε τοιοῦτο λάθος! comment un homme aussi sage a-t-il fait une pareille faute? ||. πῶς εἶνε δυνατὸν ἄνθρωπος τόσον σοφὸς νὰ κάμῃ τόσον μέγα σφάλμα! comment un homme aussi savant a-t-il pu commettre une si lourde faute? ||. τόσῳ (τὸ) καλλιώτερον! τόσῳ (τὸ) χειρότερον! tant mieux! tant pis!

Τότε, ἐπίρ., en ce temps-là, alors; là; (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) lors. ||. τότε, τότε δὴ, c'est (ce fut) alors que. ||. τότε βλέπομεν, (φρσ.), alors comme alors. ||. ἕως τότε, jusque là. ||. (καὶ ἐνάρθρ.) οἱ τότε ἄνθρωποι, les hommes d'alors. ||. (ῤ προθετ.) ἔκτοτε (ἢ κοινότ.) ἀπὸ τότε, depuis lors.

Τοῦ, γεν. τοῦ Ὁ.

'Τοῦ (ἀπςρφ. καὶ ἐνίοτε ἐγκλιτ.), 'ΤΗΣ, 'ΤΟΥ (ἡ αἰτ. 'ΤΟΝ, 'ΤΗΝ, πληθ. 'ΤΟΥΣ, 'ΤΑΣ), ἀντνμ. (χωρὶς ὄνομας.) ἀντὶ Αὐτοῦ ἢ Τούτου, le, la, les. ||. 'τὸν ('τὴν, 'τὸ) ἀγαπῶ, je l'aime. ||. ἰδέ 'τον ('την, 'το κτλ.), voyez-le (-la, etc). ||. 'νά τον ('την, 'το κτλ.), le (la) voici, le (la) voilà. ||. ἂν ἰδῆτε τὴν ἀδελφήν μου, δότε 'της αὐτὸ τὸ βιβλίον, si vous voyez ma sœur, remettez-lui ce livre. ||. δός μου 'το, donnez-le moi. ||. εἶχε χιλίας δραχμὰς καὶ 'τὰς ἐξώδευσεν, il avait mille francs, et il les a dépensés. 2) ἀντὶ Ἑαυτοῦ: ||. ἐδάγκασε τὴν γλῶσσάν 'του, il s'est mordu la langue. ||. ἔχει (βαστᾷ) ἅρματα ἐπάνω 'του, il porte des armes sur soi. ||. αἱ πορτοκαλέαι μου ἔχασαν ὅλα τὰ φύλλα 'των, mes orangers ont perdu toutes leurs feuilles. ||. εἶνε μωρία 'των, νὰ φρονοῦν.., c'est folie à eux, de croire... ||. ἡ Μεγαλειότης 'Τς, ἴδε Αὐτός.

Τουλάχιστον (ἀντὶ Τὸ Ἐλάχιστον), ἐπίρ., du moins, au moins, pour le moins, encore. ||. τουλάχιστον ἂν ἤθελε νὰ μοὶ πληρώσῃ τὰ ἡμίση τῶν ὅσων μοὶ χρεωστεῖ, encore s'il voulait me payer la moitié de ce qu'il me doit.

Τουλούπα (ἡ), (κοιν.) ἡ Τολύπη, flocon (peloton) de laine etc.

Τοὐναντίον (ἀντὶ Τὸ ἐναντίον), ἐπίρ., au contraire.

Τουρτουρίζω, Μ. ίσω, (τρέμω ἀπὸ τὸ ψῦχος ἢ τὸ ῥῖγος), grelotter.

Τουτέστι, σύνδ. Ἐπεξηγ., c'est à dire.

Τοῦτο, οὐδ. τοῦ Οὗτος. ||. διὰ τοῦτο, c'est pour cela que. ||. τί (εἶνε) τοῦτο; qu'est-ce ci? qu'est-ce donc que ceci?

Τοῦτος, η, ο, (κοινῶς εἰς μερικὰ μέρη) ἀντὶ Οὗτος ἢ Αὐτός. ||. τί ἄνθρωπος (τί διαβολοάνθρωπος) εἶνε τοῦτος! quel homme (quel diable d'homme) est-ce ci?

Τράβηγμα (τὸ), l'action de tirer (d'attirer etc); tirage. ||. τράβηγμα (μεταγγισμὸς) κρασιοῦ, soutirage.

Τραβοῦδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Τραγοῦδι κτλ.

Τραβῶ, Μ. ήξω, tirer; attirer. ||. τράβα τὸ σχοινὶ (τῆς θύρας), tirez le cordon, s'il vous plaît, (ἀποτεινόμενοι πρὸς τὸν θυρωρόν). ||. τράβα (τράβηξέ) μου τὰ ὑποδήματα, tirez-moi les bottes, débottez-moi. ||. ὁ μαγνήτης τραβᾷ τὸν σίδηρον, l'aimant attire le fer. ||. τραβῶ ἐπάνω τὴν σημαίαν, ἴδε Ὑψόνω. ||. τραβῶ τινὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, tirailler. ||. τραβῶ τὸ κρασὶ (τὸ μεταγγίζω) ἀπὸ ἕνα κάδον εἰς ἄλλον, soutirer le vin. ||. ἐτράβηξε μαχαῖρι ἐπάνω του, il tira le couteau sur lui. §. (καὶ μτνμ.) τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ τραβήξῃ τὸν τοῖχόν του παραέξω, on l'a obligé a pousser son mur plus loin. §. (ναυτ.) τὸ καράβι τραβᾷ πολὺ (δηλ. βυθίζεται πολὺ εἰς τὸ) νερὸν, le bâtiment cale trop. ||. (καὶ οὐδ. αὐτπθ.) αὐτὸ τὸ πανὶ τραβᾷ (μαζόνει, κονταίνει) εἰς τὸ νερὸν, cette étoffe se retire (se rapetisse) dans l'eau. ||. (ῤ καταχ.) τραβῶ συναλλαγματικὴν, tirer une lettre de change. ||. (καὶ ἑλλ.) ἐτράβηξε συναλλαγματικὴν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ δεῖνος, il tira sur un tel. ||. (καὶ μτφορ.) τραβῶ τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, attirer q. dans son (à son) parti. ||. (καὶ ἑλλ.) τράβα, τράβα ἐμπρὸς, (προχώρει), poussez, poussez en avant. ||. ἂς τραβήξωμεν 'ως τὸ χωρίον, poussons jusqu' au village. ||. (μσ. αὐτπθ.) =Παραμερίζω. Ἀποσύρομαι, se ranger; §. se retirer. ||. τραβήξου, rangez-vous. ||. ἐτραβήχθη εἰς τὴν κάμαράν της, elle se retira dans son appartement. ||. τραβηέται πολλὰ 'νωρὶς, il se retire de très-bonne heure. §. (καὶ μτνμ.) τραβηοῦμαι (ἀπὸ τὸν κόσμον), se retirer (se détacher) du monde. ||. ἐτραβήχθη εἰς ἓν μοναστῆρι, il se retira dans un couvent. ||. κάθηται τραβηγμένος, il vi

en retraite(dans la retraite). 2) ἀντὶ Ὑποφέρω.

Τραγάκανθα, ης (ἡ), εἶδ. θάμν. (ἀστραγάλ. ἀκανθ.), barbe de renard, θ. tragacanthe, θ. 2) (συνκδχ.) εἶδ. κόμμεως, adragant, gomme adragante, θ.

Τραγανίζω, Μ. ίσω, ronger, croquer, gruger, ἴδε καὶ Κοκκαλίζω. ||. (ἀμτβτ.) faire croc, croquer. ||. τὸ παξιμάδι μασσώμενον τραγανίζει, le biscuit craque (fait croc) sous la dent.

Τραγανιστὸς, ή, όν, croquant. ||. (μτνμ.) φωνὴ τραγανιστὴ, voix claire (sonore).

Τραγανὸς, ή, όν, cartilagineux. ||. (οὐσ.) τὸ τραγανὸν τοῦ κρέατος, ἴδε Χόνδρος.

Τραγειὰ (ἡ), ἀντὶ Τραγεία (ἐνν. δορὰ), outre (de peau de bouc), θ. bouc.

Τράγειος, α, ον, de bouc, (διδακτ.) hircin.

Τράγημα (τὸ), friandise qu'on mange au dessert; dragée, θ.

Τραγιὰ (ἡ), ἴδε Τραγειά.

Τραγικοκωμικὸς, ή, όν, tragi-comique.

Τραγικὸς, ή, όν, relatif ou propre à la tragédie ou au tragédiens; tragique; pathétique; sinistre, funeste.

Τραγικῶς, ἐπίρ., tragiquement, d'une manière tragique.

Τραγίλα (ἡ), βρῶμα τράγου, odeur forte qui s'exhale du bouc, (διδακτ.) hircisme.

Τράγινος, η, ον, de bouc.

Τραγογένης, η (ὁ), κοιν. ἀντὶ Τραγοπώγων.

Τραγόπους, ποδος (ὁ, ἡ), qui a des pieds de bouc.

Τραγοπώγων, ωνος (ὁ), qui a une barbe de bouc. ||. (οὐσ.) εἶδ. φυτ., salsifis, (κοιν.) barbe de bouc, barbebon.

Τράγος (ὁ), bouc. ||. ὁ ἀποδιοπομπαῖος τράγος, (Γρφ.), le bouc émissaire.

Τραγουδάκι (τὸ), petite chanson, θ. chansonnette, θ.

Τραγοῦδι (τὸ), chanson, θ. §. chant. ||. τοῦ ἔβγαλαν τραγοῦδι (κυρ. σατυρικὸν), on l'a chansonné, on lui a fait des chansons (καὶ ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἦνε τραγικὴ) des complaintes. ||. τὸ τραγοῦδι τοῦ Διάκου (τοῦ Καραΐσκου κτλ.), la complainte du Diacre (du Caraïskos etc).

Τραγουδιστὴς, οῦ (ὁ), καὶ Τραγουδίστρια (ἡ), chanteur, (τὸ θηλ.) chantatrice καὶ cantatrice.

Τταγουδῶ, Μ. ήσω, chanter.

Τραγῳδία (ἡ), tragédie, θ.

Τραγῳδὸς (ὁ), poète ou acteur tragique, tragédien.

Τραγῳδῶ. Μ. ήσω, (ἀρχ.), parler d'un ton tragique. 2) (κοιν.) chanter.

Τρανὸς, ή, όν, (ἀρχ.), clair, évident; (ἐπὶ φων.) éclatant, retentissant, sonore. 2) (κοιν.) ἀντὶ Μέγας.

Τρανῶς, ἐπίρ., clairement, évidemment; (ἐπὶ φων.) à haute et intelligible voix.

Τράπεζα, ης (ἡ), table, θ. §. (συνκδχ.) repas, diner ou souper; §. (μτνμ.) comptoir de changeur ou de banquier; (ἰδιαιτ.) banque (ἡ χρηματιστικὴ), θ. ||. ἡ ἁγία —, l'autel, les saints autels. ||. ὁ διευθυντὴς τῆς τραπέζης, le régent de la banque.

Τραπεζαρειὸν (τὸ), salle à manger, (εἰς τὰ Κοινόβια κτλ.) réfectoire.

Τραπέζι (τὸ), κοιν. ἡ Τράπεζα. ||. κάμνω (δίδω) τραπέζι, donner à diner, traiter. ||. βάλλω ('σιάζω) τραπέζι, mettre (ranger) le couvert. ||. στρώνομαι εἰς τὸ τραπέζι, s'attabler.

Τραπεζίτης, ου (ὁ), qui fait la banque, banquier. 2) (κοιν. τὰ ὀπισινὰ 'δόντια, οἱ Μασσητῆρες), dent mâchelière, θ. milaire, θ.

Τραπεζιτικὸς, ή, όν, de banque ou de banquier. ||. γραμμάτιον —, billet de banque.

Τραπεζοκόμος (ὁ, ἡ), qui dresse (qui a soin du service de) la table; maître d'hôtel.

Τραπεζομάνδυλον (τὸ), nappe, θ.

Τραυλίζω, Μ. ίσω, bégayer, balbutier; grasseyer.

Τραυλισμὸς (ὁ), défaut du bègue, bégaiement; grasseyement.

Τραυλὸς, ή, όν, bègue.

Τραυλότης (ἡ), bégaiement grasseyement.

Τραῦμα (τὸ), ἀρχ., blessure, θ.

Τραυματίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), blesser.

Τράφος (ὁ), κοιν. ἀντὶ Τάφρος.

Τραχέως, ἐπίρ., rudement, aigrement.

Τραχηλιὰ (ἡ), l'ouverture de la chemise. 2) chemisette, θ.

Τράχηλος (ὁ), (la partie postérieure du) cou, ἴδε Λαιμός.

Τραχύνω, Μ. ύνω (θὰ), rendre rude (âpre); aigrir, irriter.

Τραχὺς, έος (εῖα, ὺ), âpre, rude; (ἐπὶ κρέατ.) coriace; (ἐπὶ φων.) rauque, âpre; (ἐπὶ ὑφασμ.) rêche; (ἐπὶ οἴνου) brusque; (ἐπὶ φωνῆς) aigre, stridente. ||. ἡ τραχεῖα ἀρτηρία (ἀνατομ.), la trachée-artère.

Τραχύτης, ητος (ἡ), rudesse, θ. âpreté, aspérité, θ. (μτφορ.) aigreur.

Τραχύφυλλος (ὁ, ἡ), qui a les feuilles rudes, (διδακτ.) aspérifolié.

Τραχύφωνος (ὁ, ἡ), qui a la voix rude ou rauque.

Τράχωμα (τὸ), dot, θ. §. présens de noce.

Τρεῖς, τριῶν (τὸ οὐδ. Τρία), ἀριθμ., trois. ||. ἡ μέθοδος τῶν τριῶν, (ἀριθμ), la règle des trois ou de proportion.

Τρέλλα (ἡ), κοιν. ἡ Ἀνοησία ἢ §. Μωρία, Μανία, Παραφροσύνη, folie, θ. démence, θ. ||. τρέλλα νεότητος, frasque, θ. frédaine, θ. incartade, θ. ||. ἔκαμε τρέλλαν, il a fait un acte de folie. ||. κάμνει τρέλλαις (σερπετιαῖς), il folâtre. ||. 'ξεύρω ταῖς τρέλλαις σου, je sais de vos frédaines.

Τρελλαίνω, Μ. άνω (θὰ), κοιν. ἀντὶ Μωραίνω κτλ., rendre fou. ||. (πθ.) perdre la raison; (καὶ συνκδχ.) être affolé de, raffoler de. ||. τὸν ἐτρέλλανεν, elle lui a tourné la tête. ||. τὴν ἀγαπᾷ ὅπου τρελλαίνεται, il l'aime éperdument (à la folie), il en est amoureux fou.

Τρελλὸς, ή, όν, κοιν. ὁ Ἀνόητος, ὁ Μωρὸς, ὁ Παράφρων, fou, fole; insensé, extravagant. ||. κάμνει τρελλὰ (ἀσυλλόγιστα) ἔξοδα, il fait des folles dépenses.

Τρεμεντίνα (ἡ), κοιν. ἡ Τερεβινθίνη (ῥητίνη), ἴδε Τερμινθίνη.

Τρεμοῦλα (ἡ), tremblement; tremoussement, frémissement.

Τρεμουλιάζω (χωρὶς Μ.), tremblotter, grelotter, (ἐπὶ φων.) chevrotter.

Τρεμουλιαστὸς, ή, όν, tremblant, tremblottant; (ἐπὶ φων.) chevrottante.

Τρέμουσα (ἡ), paillette (d'or), θ. §. cannetille, θ.

Τρέμω (χωρὶς Μ.), trembler. ||. τρέμει τὸ κεφάλι του (τὸ χέρι του κτλ.), la tête (la main) lui tremble. ||. ἡ φωνή του τρέμει, la voix lui tremble. §. (συνκδχ.) τρέμω (φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν) μήπως μὲ ἀκούσῃ, je tremble qu'il ne m'entende. ||. τρέμει ἡ καρδία του, le cœur lui palpite, ἴδε καὶ Καρδιοκτυπῶ.

Τρέξιμον (τὸ), course, θ. 2) (ἐπὶ ὑγρῶν) cours; courant; §. écoulement. ||.— πληγῆς, suintement.

Τρεπτὸς, ή, όν, qui peut être changé, changeant, muable, variable.

Τρέπω, Μ. τρέψω, (ἀρχ.), tourner, faire tourner. §. changer. ||. τρέπω εἰς φυγὴν, mettre en déroute (en fuite), faire tourner le dos. ||. τὸ έ (τῆς παραληγούσης τῶν Γαλλ. ῥημάτων) τρέπεται πρὸ τῶν ἀφώνων συλλαβῶν εἰς è, l'é se change en è.

Τρέφω, Μ. θρέψω, nourrir; faire vivre, sustenter; alimenter; §. engraisser. ||. οἱ κόρακες τρέφονται μὲ ψοφίμια, les corbeaux se paissent (se repaissent) de charogne. ||. (ἐν μτφορ.) τρέφεται μὲ ματαίας ἐλπίδας, il se repait d'espérances vaines.

Τρεχάμενον (κυρ. νερὸν), eau courante, θ.

Τρεχάτος, η, ον, κοιν. ἀντὶ Δρομαῖος, en courant, tout-courant.

Τρέχω, Μ. τρέξω, courrir; §. (ἐπὶ ὑγρ.) couler; découler; avoir cours. ||. τρέχει τοὺς δρόμους, il court les rues. ||. τρέχει 's τὰ θέατρα, il court les spectacles. ||. τὸ πλῆθος ἔτρεχε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ, la foule se précipitait au devant de lui. ||. ἔτρεξεν (ἐπροσπάθησε) πολὺ δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, il s'est beaucoup remué pour cette affaire. ||. (καὶ ἑλλ.) φώναξε νὰ τρέξουν (ἐνν. πρὸς βοήθειαν), appelez au secours. ||. (ἐνίοτε καὶ μτδτ.) τρέχω τὸ ἄλογον, courre le cheval; pousser. ||. ;θέλεις νὰ τρέξωμεν τὰ ἄλογά μας; voulez-vous courre nos chevaux? §. (ἐπὶ ὑγρ.) τὰ νερὰ πρέπει νὰ τρέχουν, il faut que les eaux aient leur cours. ||. ὁ ἱδρὼς ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, la sueur découlait de son visage (lui coulait le long du visage). ||. τρέχουν τὰ σάλιά του, ἴδε Σάλιον. ||. τρέχουν τὰ 'μμάτιά του (ὕλην), les yeux lui pleurent. ||. τρέχουν αἱ αἱμοῤῥοΐδες του, ses hémorroïdes fluent. ||. τὸ βεζικατόρι του δὲν τρέχει πλέον, son vésicatoire ne rend (ne donne) plus. ||. τρέχει ἀπὸ τὸ αὐτί του μία ὕλη, il flue une humeur de son oreille. ||. ἡ μελάνη εἶνε πολλὰ πηκτὴ, δὲν τρέχει, l'encre est trop épaisse, elle ne coule pas. ||. τὸ κερὶ τρέχει (λυόνει καὶ χύνεται), la chandelle coule. ||. τὸ ἀγγεῖον τρέχει (δὲν κρατεῖ τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν), le vase fuit (s'enfuit). ||. τὸ καδδὶ τρέχει, le tonneau coule. ||. ἡ βρύσις δὲν τρέχει, la fontaine ne va pas. ||. τρέχει ἡ μύτη τυ, le nez lui coule. §. (καὶ μτνμ.) τὸ διάφορον τρέχει, l'intérêt court. ||. ὁ μισθός του τρέχει, ses gages courent. §. (ἐπὶ χρόν.) = Παρέρχεται. ||. εἰς τὰς πέντε (ἕξ κτλ.) τοῦ τρέχοντος (ἐνν. μηνὸς), le cinq (le six etc) du courant. §. ἡ τρέχουσα τιμὴ τῶν πραγματειῶν εἰς τὴν ἀγορὰν, le courant (le cours) du marché, le cours de la place. ||. ἀγοράζω πραγματείας εἰς τὴν τρέχουσαν τιμὴν, acheter des marchandises au prix courant. 2) (τρτπρσ.) ἀντὶ Συνβαίνει, Γίνεται, ἴδε Διατρέχω. ||. τί τρέχει, ἴδε Ἀκολουθῶ. ||. καλὲ δέν μοι λέγετε τί τρέχει ἐδῶ; mais me direz-vous donc qu'est-ce qui se passe ici?

Τρηδόνι (τὸ), κοιν. ἡ Τερηδὼν, ἐντ., grillon, cri-cri.

Τρία (τὰ), οὐδ. τοῦ Τρεῖς.

Τρίαινα, ης (ἡ), trident.

Τριακονθήμερος (ὁ,ἡ), de trente jours.

Τριάκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. ἀκλ., trente.

Τριακονταετία (ἡ), espace de trente ans. ||. ὅλαι αἱ πολιτικαὶ ἀγωγαὶ παραγράφονται διὰ τριακονταετίας, toutes les actions civiles se prescrivent par trente ans.

Τριακοντάκις, ἐπίρ., trente fois.

Τριακοντούτης (ὁ) καὶ Τριακοντοῦτις, ιδος (ἡ), âgé de trente ans.

Τριακόσιοι, αι, α, trois cents.

Τριακοστημόριον (τὸ), la trentième partie, le trentième.

Τριακοστὸς, ή, όν, trentième, (καὶ εἰς μερικ. φρσ.) trente. ||. κεφάλαιον τριακοστὸν, chapitre trente. ||. ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς, le trente (le trentième) du mois. ||. τὸ τριακοστὸν (ἐνν. μέρος ὅλου), ἴδε Τριακοστημόριον.

Τριανδρία (ἡ), triumvirat.

Τριάντα (οἱ, αἱ, τὰ), κοιν. ἀντὶ Τριάκοντα.

Τριανταριὰ (ἡ), trentaine, θ. ||. ἤμεθα κάμμια τριανταριὰ εἰς τὸ τραπέζι, nous étions une trentaine à dîner.

Τριανταφυλλῆὰ (ἡ), φ., rosier

Τριανταφυλλόλαδον (τὸ), huile essentielle (essence) de rose.

Τριαντάφυλλον (τὸ), κοιν. τὸ Ῥόδον, rose, θ.

Τριανταφυλλόξειδον (τὸ), vinaigre rosat.
Τριανταφυλλὺς, ειά, ὑ, rosé, couleur de rose.
Τριὰς, άδος (ἡ), nombre de trois; (θλγ.) Trinité, θ. ||. (ἡ ἑορτὴ) τῆς ἁγίας Τριάδος, la fête (le jour) de la Trinité. ||. (ἢ ἑλλ.) τὸν περιμένομεν τῆς ἁγίας Τριάδος, nous l'attendons à la Trinité.
Τριβὴ (ἡ), triture, θ. pratique, θ. routine, θ.
Τριβηλιὰ (ἡ), crotte (de brébis etc), θ. crottin, fumées (ἰδιαιτ. τῆς ἐλάφου), θ. πλθ.
Τρίβολος (ὁ), φ. ἀκανθ., chausse-trape, θ. herse (κυρ. ὁ χερσαῖος), macre (κυρ. ὁ ἔνυδρος).
Τρίβω, Μ. τρίψω, frotter; (ἰατρ.) frictionner. ||. τρίβει τὰ 'μμάτιά του, se frotter les yeux. ||. διὰ τοῦ λιθοθρύπτου κατώρθωσαν νὰ τρίβουν τὴν πέτραν ἐντὸς τῆς κύστεως, on est parvenu à broyer la pierre dans la vessie au moyen du lithotriteur. ||. τρίβω (μὲ τὸν τρίπτην) μοσχοκάρυδον κτλ., râper de la muscade etc. ||. τρίβω μετάλλινον ἀγγεῖον μὲ ἄμμον κτλ. νὰ ὑαλίσῃ, fourbir, polir en frottant, fourbir avec du sable (etc). ||. νὰ βάλῃ νὰ τὸν τρίψουν, se faire frotter (frictionner). §. (μτνμ.) ἀντὶ Ἐξαλείφω, rompre (aux affaires etc.), (ὅθεν ||. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Τριμμένος, η, ον, rompu aux affaires, vieux routier. ||. (τὸ ἀρχ.) Τετριμμένος, η, ον, trivial, rebattu; vulgaire, banal, bas. ||. ὁδὸς τετριμμένη (πεπατημένη), chemin battu. ||. (καὶ μτνμ.) φράσις τετριμμένη, phrase (expression) banale ou basse, bannalité, θ. ||. λέγει πράγματα τετριμμένα, il ne dit que des lieux communs (des banalités, des trivialités). ||. μὲ τετριμμένας λέξεις, en termes rebattus. ||. τοῦτο τὸ ὕφασμα (καὶ μτφορ. τοῦτο τὸ μέσον) εἶνε πολλὰ τετριμμένον, cela montre la corde (ils est usé jusqu'à la corde).

Τρίβων, ωνος (ὁ), manteau (des anciens philosophes).
Τριβώνιον (τὸ), petit manteau (de philosophe).
Τρίγαμος (ὁ), marié pour la troisième fois.
Τριγενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), Γρμτ., de trois genres.
Τρίγλη (ἡ) καὶ (κοινότ.)
Τριγλὶ (τὸ), 'ψ., rouget (barbet), barbot ἢ barbeau (de mer), barbotte, θ. barberin, barbillon (ἰδιαιτ. τὸ μικρότ.); surmulet (ἓν ἄλλο εἶδος).
Τριγωνία (ἡ), trois quartiers de noblesse.
Τριγυρίζω, Μ. ίσω, rôder (autour); parcourir; tournoyer. ||. πολὺ (ἢ πολλοὶ) τὴν τριγυρίζουν, elle est fort entourée.
Τριγυρινὸς, ή, ὸν, situé autour. ||. (οὐσ.) τριγυρινὸν (τὸ), (τὸ Τουρκ. Περβάζι ἢ Κενάρι), bordure, θ. bord. ||. τὸ—εἰκόνος (καθρέπτου κτλ.), la bordure d'un tableau (d'un miroir etc), le cadre, le chassis, le garniture. ||. τὸ τριγυρινὸν τῆς εἰκόνος ἦτον μὲ διαμάντια (μὲ μαργαριτάρια), la garniture du portrait était de diamants (de perles).
Τριγύρισμα (τὸ), tournoyement, circonvolution, θ.
Τριγυρίστρα (ἡ), εἶδ. φύμ., tourniolle, panaris, ἴδε καὶ Καλαγκάθι.
Τριγυρνῶ, Μ. γυρίσω (θὰ), ἴδε Τριγυρίζω.
Τριγύρω, ἐπίρ., autour.
Τριγωνομετρία (ἡ), Γεωμετρ., trigonometrie, θ.
Τρίγωνος (ὁ), à trois angles, triangulaire. ||. (οὐσ.) τρίγωνον (ἐνν. σχῆμα), Γεωμετρ., triangle. ||. τρίγωνον ἰσόπλευρον, triangle équilatéral.
Τρίδιπλος, η, ον, κοιν. ὁ Τριπλοῦς.
Τριετὴς, οῦς (ὁ, ἡ), âgé de trois ans; (ἐπὶ δημοσ. θέσ.) triennal.
Τριετία (ἡ), espace ou période de trois ans; triennalité, θ. triennat. ||. τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἀνανεοῦται ἀνὰ τρία μέλη κατὰ τριετίαν, le conseil municipal est renouvelé par tiers tous les trois ans.

Τρίζω, Μ. τρίξω, craquer, crier. ||. — τὰ δόντια, grincer les dents. ||. τρίζουν τὰ κόκκαλά του, les os lui craquent. ||. ἡ θύρα τρίζει, la porte crie (sur ses gonds). ||. (ἢ μτβτ.) τρίζει τὰ δάκτυλά του, il fait craquer ses doigts.
Τριήμερος (ὁ, ἡ), de trois jours.
Τριήρης (ὁ), trirème, θ. galère, θ.
Τρικάταρτον (τὸ), (κυρ. καράβι), vaisseau à trois mâts, (καὶ ἁπλ.) trois-mâts.
Τρικέρι (τὸ), ἐκκλησ., herse, θ.
Τρικέφαλος (ὁ, ἡ), à trois têtes.
Τρίκλινον (τὸ), salle à trois lits; salle à manger.
Τρίκλωνος (ὁ, ἡ), composé de trois fils, à trois poiles
Τρίκροτον (τὸ), vaisseau de guerre (à trois ponts).
Τρικυμία (ἡ), tempête, θ. orage.
Τρίκωχος, ος καὶ η, ον, κοιν. ὁ Τρίγωνος. ||. σκιάδι τρίκωχον, chapeau à trois cornes.
Τριμελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), composé de trois membres.
Τριμηνία (ἡ), trimestre, quartier. ||. κατὰ τριμηνίαν, par trimeste.
Τριμηνιαῖος, α, ον καὶ
Τρίμηνος (ὁ, ἡ), de trois mois, trimestriel.
Τρίξιμον (τὸ), craquement. ||. — τῶν 'δοντιῶν, grincement des dents.
Τρίοδος (ἡ), chemin fourchu, carrefour, triviaire. ||. ὁ (ἡ, τὸ κτλ.) ἐκ τριόδου, commun, trivial, traîné ou ramassé dans le ruisseau.
Τριόρχης, ου (ὁ), πτν. (εἶδ. ἱέρακ.), buse, θ.
Τρίπατος (ὁ, ἡ), à trois étages.
Τρίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), de trois aunes ou coudées.
Τριπλασιάζω, Μ. άσω, tripler.
Τριπλάσιος, α, ον, triple.
Τριπλασίως, ἐπίρ., triplement
Τριπλότυπον (τὸ), νλγ., triplicata.
Τριπλοῦς, ῆ, οῦν, triple.

Τριπόδι (τὸ), κοιν. ὁ Τρίπους, trépied.

Τρίπους, ποδος (ὁ, ἡ), à trois pieds. ‖. (οὐσ.) trepied. ‖. ὡς ἐκ τρίποδος, d'un ton d'oracle.

Τρίπτης (προφ. κοιν. Τρίφτης), ου (ὁ), frottoir (ἡ) brosse (ὁ τοῦ λουτροῦ); râpe (ὁ τοῦ μαγειρειοῦ), θ.

Τριπτὸς, ἡ, ὸν, frotté; broyé.

Τρὶς, ἐπίρ., trois fois. ‖. τρὶς τρεῖς ἐννηὰ, trois fois trois font neuf.

Τρισάγιος, α ἢ ος, ον, trois-fois saint, très-saint. §. (οὐσ.) Τρισάγιον (τὸ), Ἐκκλησ., libera, (ou) de profundis. ‖. νὰ τοῦ διαβάσῃ ἓν τρισάγιον, chanter un libera.

Τρισάθλιος, α ἢ ος, ον trois fois malheureux, très-malheureux.

Τρισβάρβαρος (ὁ, ἡ), très-barbare, barbarissime.

Τρισέγγονος, η, ον, fils ou fille d'arrière petit fils.

Τρισευδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), trois fois heureux, très-heureux.

Τρισκατάρατος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, trois fois maudit, execrable.

Τρισμακάριος (ὁ, ἡ), trois fois heureux, très-heureux.

Τρισόλβιος (ὁ, ἡ), =Τρισευδαίμων.

Τρίστρατον (τὸ), =Τρίοδος.

Τρισύλλαβος (ὁ, ἡ), composé de trois syllabes, trissyllabe.

Τρισυπόστατος (ὁ, ἡ), θλγ., composé de trois substances.

Τριταῖος, α, ον, (κυρ. πυρετὸς, παροξυσμὸς, fievre) tierce.

*Τριτεγγύησις, εως (ἡ), νλγ., aval. ‖. ἡ τριτεγγύησις ἠμπορεῖ νὰ γένῃ (νὰ δοθῇ) καὶ δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου, l'aval peut être fourni par acte séparé.

Τριτημόριον (τὸ), la tierce ou la troisième partie (d'un tout), le tiers.

Τρίτομος (ὁ, ἡ), de trois volumes, en trois volumes.

Τρίτος, η, ον, troisième, (καὶ εἰς μεριχ. φρσ.) trois, (ἢ ἄλλ.) tiers, -erce. ‖. Γεώργιος ὁ τρίτος (ἢ) Γ', Georges trois (ou) III. ‖. σελὶς τρίτη, page trois. ‖. ἡ τρίτη τοῦ μηνὸς, le trois (le troisième jour) du mois. ‖. ἡ τρίτη τάξις (γυμνασίου), la troisième. ‖. ὁ δεῖνα καθηγητὴς ἔχει (παραδίδει) τὴν τρίτην τάξιν, tel professeur fait la troisième. ‖. (ὁ μαθητὴς) εἶνε εἰς τὴν τρίτην τάξιν, il est en troisième. ‖. μαθητὴς τῆς τρίτης τάξεως, un élève de troisième, (ἢ ἀπλ.) un troisième. ‖. ἡ τρίτη ὥρα, (Ἐκκλησ.), la tierce. ‖. (ὡς οὐσ.) ἡ τρίτη (ἐνν. ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος), le mardi. ‖. κάθε τρίτην, tous les mardis. ‖. τὸ τρίτον πάτωμα οἰκίας, le troisième. ‖. κατοικεῖ εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, il loge au troisième. ‖. εἰς τρίτον χέρι, (φρσ.), entre les mains d'un tiers, en main tierce. ‖. ἐκ τρίτου, (φρσ.), pour la troisième fois. ‖. τὸ ἐκ τρίτου (συγκείμενον) τοῦ ῥήματος, (Γρμτ.), le régime indirecte ou composé. ‖. τὸ τρίτον (ἐνν. μέρος τοῦ ὅλου), ἴδε Τριτημόριον. ‖. δύω πήχεις καὶ ἓν τρίτον, deux aunes et un tiers. ‖. τρεῖς πήχεις καὶ δύο τρίτα, trois aunes et deux tiers. ‖. ἔχω μετοχὴν (εἶμαι συμμέτοχος) εἰς ἐπιχείρησίν τινα κατὰ τὸ ἓν τρίτον, j'en suis (j'y suis) pour un tiers. ‖. (ἢ ἀντὶ ἐπίρ.) τρίτον, troisièmement, en troisième lieu. ‖. δέκατος τρίτος, treizième, (καὶ εἰς μεριχ. φρσ.) treize. ‖. Λουδοβῖκος ὁ δέκατος τρίτος (ἢ) ΙΓ', Louis treize (ou) XIII. ‖. ἡ δεκάτη τρίτη τοῦ μηνὸς, le treize (le treizième) du mois. ‖. τὸ δέκατον τρίτον (ἐνν. μέρος τοῦ ὅλου), la treizième partie, le treizième. ‖. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) δέκατον τρίτον, treizièmement, en treizième lieu.

Τριφύλλι (τὸ), φ., trèfle, (εἶνε διαφόρων εἰδῶν: τὸ κοινῶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν γνωςὸν εἶνε τὸ) trèfle musqué, lotier (mélilot) odorant, faux baume du Pérou.

Τρίφυλλος (ὁ, ἡ), à trois feuilles.

Τρίχα αἰτ. (κοιν. δὲ καὶ ὀνμστ., τοῦ Θρίξ.

Τριχίας, ου (ὁ), ἀρχ. ὁ Τριχιός.

Τριχίασις, εως (ἡ), πάθ., trichiase (maladie des paupières). 2) le poil (maladie du sein chez les nourrices).

Τρίχινος, η, ον, de crin.

Τριχιὸς (ὁ), 'ψ., sardine, θ. galice, θ. melet, célerin (τὸ μεγαλήτερον εἶδος).

Τριχοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui ressemble à un cheveu, capillacé, capilliforme; capillaire.

Τριχοκουρία (ἡ), coupe des cheveux, θ. (κυρ. Ἐκκλησ.) tonsure, θ.

Τριχολαβὶς, ιδος (ἡ), pincette (pour arracher les poils).

Τριχοῤῥοΐα (ἡ), chute des cheveux.

Τριχοῤῥοῶ, Μ. ήσω, perdre ses cheveux.

Τριχοφυΐα (ἡ), pousse des cheveux, θ..

Τρίχροος και

Τρίχρωμος (ὁ, ἡ), de trois couleurs, tricolore.

Τρίχωμα (τὸ), ἀρχ., cheveux, chevelure, θ. crinière, θ. (ἐπὶ ζ.) pelure, θ.

Τρίψιμον (τὸ), l'action de frottet, frottement; (ἰατρ.) friction, θ. (διδακτ.) trituration. §. broiement. ‖. (χειρϐργ.) τὸ τρίψιμον τῆς πέτρας, le broiement de la pierre dans la vessie.

Τριώνυμος (ὁ, ἡ), qui a trois noms.

Τριώροφος (ὁ, ἡ), à trois étages.

Τρόμαγμα (τὸ), l'action d'effrayer ou de s' effrayer (etc).

Τρομάζω, Μ. άξω, effrayer, effarer, épouvanter, effaroucher, (χυδ.) ahurir. ‖. (ἀμτϐτ. αὐτπθ.) s'effrayer, s'ébahir, s'effarer, s'effaroucher, s'épouvantez, s'étonner, trembler. ‖. μὴ τρομάζῃς τὸ παιδὶ, n'effrayer pas l'enfant. ‖. (ἢ αὐτπθ.) τὸ ἀλογόν μϐ ἐτρόμαξε, mon cheval s'est effarouché. ‖. δὲν τρομάζει εὔκολα, il ne s'épouvante pas aisément, il ne s'étonne pas du bruit.

Τρομακτικός, ή, όν, ἴδε Τρομερός.
Τρομάρα (ἡ), κοιν. ὁ Τρόμος, tremblement.
Τρομερός, ά, όν, terrible, effrayant, effroyable.
Τρόμος (ὁ), tremblement, terreur, θ. effroi, frayeur, θ. épouvante, θ. ||. » μετὰ φόβου καὶ τρόμου, « (φρσ. ἐκκλησ.), avec crainte et tremblement.
Τροπαίολον (τὸ), ἄνθ., capucine, θ.
Τρόπαιον (τὸ), trophée, victoire, θ.
Τροπαιοῦχος καὶ
Τροπαιοφόρος (ὁ, ἡ), victorieux.
Τροπάρι (τὸ), ἐκκλησ., motet.
Τροπὴ (ἡ), fuite (des ennemis), θ. déroute, θ. 2) (ἀςρνμ.) τροπαὶ θεριναὶ (χειμεριναὶ), solstice d'été (d'hiver).
Τροπικός, ή, όν, (ἀςρνμ.), relatif aux solstices, solsticial; (σπν.) tropique. §. (ῥτρ.) figuré, métaphorique. ||. (οὐσ.) ὁ τροπικὸς (ἐνν. κύκλος), le tropique. ||. ὁ—τοῦ καρκίνου (τοῦ Αἰγόκερω), le tropique du Cancer (du Capricorne). ||. μεταξὺ τῶν δύο τροπικῶν, entre les deux tropiques.
Τροπικῶς, ἐπίῤ., figurément.
Τρόπις, ιδος (ἡ), carène, θ. quille, θ.
Τροπολογία (ἡ), καταχρ. ἀντὶ Τροποποίησις.
Τροπολογῶ, Μ. ήσω, καταχρ. ἀντὶ Τροποποιῶ.
Τροποποίησις, εως (ἡ), modification, θ. (ἰδίως ἐπὶ νομοσχεδ.) amendement.
Τροποποιῶ, Μ. ήσω, modifier; amender (une motion), faire des amendemens à une loi (etc); (Νμ.) déroger à.
Τρόπος (ὁ), moyen, expédient; ressource, θ. manière, θ. façon, θ. §. parti; lieu; air. §. sorte, θ. méthode, θ. mode, θ. voie (μτφορ.), θ. §. genre de vie, conduite, θ. contenance, θ. procédé, ton, formes, θ. πλθ. biais. §. (ῥτρ.) figure de mots, trope. ||. ἔχει ἕνα τρόπον τοῦ ὁμιλεῖν, il a un certain air de dire les choses que... ||. ἔχει καλὸν τρόπον (φέρσιμον), il a des formes polies (honnêtes), il a des bons procédés, il a du savoir vivre (d'usage), (καὶ ἁπλ.) il a des formes (des procédés), c'est un homme à procédés (un homme de bon ton). ||. δὲν ἔχει τρόπον, il n'a point de contenance (des procédés etc). §. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) ἔχει (δὲν ἔχει) τὸν τρόπον, il est (il n'est pas) à son aise, il a de quoi. ||. μὲ τρόπον (δηλ. ἐπιτηδείως), avec ménagement, sans emportement, doucement. ||. μετέρχομαί τινα ἤ τι μὲ (πλάγιον, ἐπιτήδειον ἢ ὕπουλον) τρόπον, prendre quelqu'un (une affaire) de biais. ||. μετεχειρίσθη κάθε τρόπον, il s'y prit de toute façon, il fit jouer toutes sortes de ressorts. ||. κάθε ὑπόθεσις ἔχει διαφόρους τρόπους πρὸς ἐπιτυχίαν, il y a plusieurs biais dans toutes les affaires. ||. ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον περιπατεῖ, à l'air dont il marche. ||. τρόπος τοῦ λέγειν, façon (manière) de parler. ||. κατὰ τὸν Γαλλικὸν (Ἀγγλικὸν, Ἑλληνικὸν κτλ.) τρόπον, à la française, à l'anglaise, à la grecque, etc. ||. ἂν ἦνε τρόπος νὰ.., s'il y a lieu de.. ||. κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, de la sorte, ἴδε καὶ Τοιουτοτρόπως. ||. μὲ κάθε τρόπον, μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον, de toute manière, à toute force; de quelque (en quelque) façon que ce soit, ἴδε καὶ Παντοιοτρόπως. ||. κατ' οὐδένα (μὲ κανένα) τρόπον, d'aucune manière, en nulle (en aucune) façon, de façon ni d'autre, aucunement. ||. εἰς τρόπον ὥστε, de manière que, de sorte que, de façon que, tellement que. ||. τρόπον τινὰ, (φρσ.), en quelque façon, en quelque sorte, pour ainsi dire, comme. ||. τὸ φῶς εἶνε ἡ ψυχὴ, τρόπον τινὰ, τῶν χρωμάτων, la lumière est comme l'âme des couleurs.
Τροπωτὴρ, ῆρος (ὁ), la courroie qui attache la rame.
Τρουπόνω, Μ. ώσω, (χυδ.) = Καταπιάνω.
Τροφεῖον (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πλθ., le salaire de la nourrice; (κυρ. μτφορ.) service qu'on rend à la patrie (qui nous a nourris).
Τροφεὺς, έως (ὁ), qui nourrit, nourricier.
Τροφὴ (ἡ), nourriture, θ. aliment, (ϗ πλθ.) aliments; (ἐπὶ ζ.) pâture, θ. ||. τοῦ δίδει τόσον διὰ τροφὴν καὶ ἐνδυμασίαν, il lui donne tant pour le vivre et le vêtement. ||. αἱ ἁπλούστεραι τροφαὶ εἶνε καὶ ὑγιεινότεραι, les aliments les plus simples sont aussi les plus sains.
Τρόφιμος, η ϗ ος, ον, (ἐνεργ.), qui nourrit, nourrissant; qui peut servir d'aliment, alimentaire. ||. τὸ τρόφιμον, la partie nourrissante (des alimens), la qualité noutritive. ||. (πλθ.) τρόφιμα (τὰ), les vivres, les denrées, les comestibles, ἴδε ϗ Φαγώσιμος. 2) (πθ.) nourrison. ||. οἱ τρόφιμοι τῶν Μουσῶν, les nourissons des Muses.
Τροφοδοσία (ἡ), νλγ., distribution des vivres.
Τροφοδότης, ου (ὁ), νλγ., commis aux vivres, (ἰδιαιτ. ὁ τῶν πλοίων) cambusier.
Τροφοδοτῶ, Μ. ήσω, (νλγ.), faire la distribution des vivres.
Τροφὸς (ὁ, ἡ), celui ou celle qui nourrit, mère nourricière, nourrice.
*Τροχάδην, ἐπίῤ., en courant; (ἐπὶ γρφ. καὶ ἀναγν.) couramment.
Τροχαλία (ἡ), poulie, θ.
Τροχιὰ (ἡ), trace de la roue, ornière, θ. §. (ἀςρνμ.) orbite; orbe; sphère, θ.
Τροχίζω, Μ. ίσω, aiguiser (passer) sur la meule, émoudre.
Τρόχισμα (τὸ), l'action d'émoudre.
Τροχιλία (ἡ), = Τροχαλία.
Τροχίλος (ὁ), πτν., roitelet.
Τροχοπέδη (ἡ), bois qui arrête

les roues (qui sert à enrayer), enrayoir, enrayure, θ.

Τροχὸς (ὁ), roue, θ. ||. ὁ τροχὸς ὅπου ἀκονίζουν, meule (à aiguiser), θ. ||. ὁ — τοῦ κεραμέως, tour.

Τροχοῦλι (τὸ), tronçon (de thon salé, d'anguille, de brochet etc), rouelle, θ. ||. κόπτω εἰς τροχούλια, couper par tronçons, tronçonner.

Τρυβλίον (τὸ), ἀρχ., plat; assiette, θ

Τρύγημα (τὸ), l'action de vendanger; (ἐν γέν.) cueillette (de fruits), θ.

Τρυγήσιμος (ὁ, ἡ), bon a vendanger, mûr.

Τρυγητὴς, οῦ (ὁ), vendangeur. §. (κοιν. ὁ Σεπτέμβριος) vendémiaire (κατὰ τὸ καλανδάριον τῆς Γαλλ. ἐπαναστ.).

Τρυγμὸς (ὁ), stridulation, θ. strideur, θ. ||. ὁ ὀχληρὸς τρυγμὸς τῶν τεττιγόνων, la strideur incommode des grillons.

Τρυγονάκι (τὸ), tourtereau, (ὑποκορ. τοῦ -

Τρυγόνι (τὸ), κοιν. ἡ Τρυγών.

Τρύγος (ὁ καὶ τὸ), temps de la vendange, vendange, θ. ||. εἰς τὸ τρύγος (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τρύγους), pendant les vendanges. ||. μετὰ τὸ τρύγος, après les vendanges.

Τρυγῶ, Μ. ήσω, faire vendange, vendanger; (ἐν γέν.) recolter, cueillir; (μτφορ.) s' enrichir au dépens de q. ||. τρυγῶ μελίσσι, châtrer une ruche.

Τρυγὼν, όνος (ὁ), πτν., tourterelle, θ.

Τρύζω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. (ἐπὶ νυκτερίδων κτλ.) strider, striduler. (ἐπὶ τρυγόνων) roucouler.

Τρὺξ, τρυγὸς (ἡ), lie de vin; (ἐν γέν.) lie, θ.

Τρύπα (ἡ), trou; (μηχαν.) orifice; (ἐπὶ φωλ. ζώων) terrier. ||. ἐτραβήχθη εἰς τὴν τρύπαν του, (μτνμ.), il s'est rétiré dans son terrier. ||. ἡ — τοῦ κανονιοῦ (τουφεκιοῦ κτλ.), lumiere, θ. ||. ἡ — τοῦ βελονιοῦ, chas. ||. ἡ — τοῦ κλειδιοῦ, forure. ||. τρύπα εἰς τὸ νερὸν, (παροιμ.), c'est un coup (uu coup d'épée) dans l'eau.

Τρυπάνι (τὸ), tarière, θ. vrille, θ. villebrequin, foret, perçoir (κυρ. διὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν βαρελλιῶν κτλ.).

Τρύπημα (τὸ), l'action de trouer (de percer etc), percement, (διδακτ.) perforation, θ.

Τρυπητὸν (τὸ), ἀγγ. μαγειρ., passoir, friquet, écumoire, (κυρ. οὐδ. τοῦ -

Τρυπητὸς, ἡ, ὸν, fait (travaillé) à jour. ||. κάλτσαις τρυπηταὶς, bas à jours.

Τρύπιος, α, ον, troué.

Τρυποκάρυδον (τὸ), = Τρυποφράκτης.

Τρυπόνω, Μ. ώσω, s'enfoncer (se fourrer) dans son trou; se blottir dans son terrier.

Τρυποφράκτης, ου (ὁ), πτν., moineau de noyer (de campagne, d'arbre), friquet, saulet, fourbuisson, paisse de saule, passière-folle; roitelet (huppé).

Τρυπῶ, Μ. ήσω, trouer, percer; perforer (διδακτ.); (τεχν.) forer. ||. (μσ. αὐτπθ.) se trouer. ||. ἐτρύπησε τὸ χέρι του μὲ τὸ κονδυλομάχαιρον, il s'est percé la main avec le canif. ||. ἐτρύπησε τὰ αὐτιά της ἵνα περάσῃ σκουλαρίκια, elle s'est fait percer les oreilles pour mettre des boucles. ||. (ὡς αὐτπθ.) τὸ φόρεμά σου ἄρχισε νὰ τρυπᾷ, votre habit commence à se trouer.

Τρύπωμα (τὸ), l'action de s'enfoncer (dans son trou), enfoncemeut.

Τρυτάνη (ἡ), ἀρχ., balance, θ.

Τρυφεραίνω, Μ. άνω (θὰ), attendrir; (ἰδίως ἐπὶ κρεάτ.) mortifier; (ἀμτβτ. καὶ αὐτπθ.) s' attendrir; (ἐπὶ κρεάτ.) se mortifier.

Τρυφερὸς, ά, ὸν, tendre, délicat.

Τρυφερότης, ητος (ἡ), délicatesse, θ.

Τρυφερῶς, ἐπίρ., tendrement.

Τρυφὴ (ἡ), molesse, θ. délices, θ. πλθ. volupté, θ.

Τρυφηλὸς, ή, ὸν, mou, (τὸ θηλ.) molle, sensuel, voluptueux.

Τρυφηλότης, ητος (ἡ), mollesse, θ.

Τρυφῶ, Μ. ήσω, vivre dans la mollesse (dans les délices); faire bonne chère.

Τρωγάλιον (τὸ), = Τράγημα, (ἐν γέν.) friandise, θ. (ἰδιωτ.) croquante, θ. croquembouche.

Τρώγω, Μ. (θὰ) φάγω, manger; §. ronger; (ὑπερβολ.) dévorer; consumer; (ἰατρ.) corroder. ||. τρώγειν φαγεῖ, prendre de la nourriture; faire (prendre) son repas. ||. δὲν τρώγει πολὺ, il n'est pas mangeur. ||. τρώγει καλὰ, il fait bonne chère. ||. εἰς τὸν τόπον τοῦτον τρώγει τις καὶ καλὰ καὶ φθηνὰ, on fait bonne chère dans ce pays et à bon marché. ||. τρώγει δὶς (ἅπαξ) τῆς ἡμέρας, il prend (il fait) deux repas par jour. ||. (ὡς ἀπολ.) ἔκαμε τρεῖς ἡμέρας νὰ φάγῃ, il a été trois jours sans manger. ||. ποῦ τρώγει (δειπνᾷ ἢ γευματίζει); où prend-il ses repas? ||. τρώγει ἀλλοῦ (ἔξω, εἰς μέρος ὅπου εἶνε [προσ]καλεσμένος), il dîne (il soupe) en ville. ||. τρώγει τὰ νύχια του, il ronge ses (il se ronge les) ongles. ||. τὰ ψάρια τρώγουν ἕνα τἄλλο, les poissons s'entremangent (s'entredévorent, se dévorent) les uns les autres. ||. οἱ κροκόδειλοι τρώγουν ἐνίοτε ἀνθρώπους, les crocodiles dévorent quelquefois des hommes. ||. οἱ ποντικοὶ τρώγουν τὰ φορέματα, οἱ σκώληκες τρώγουν τὰ ξύλα κτλ., les rats rongent les habits, les vers rongent le bois etc. ||. αὐτὸ τὸ ξύλον (τὸ ροῦχον κτλ.) τὸ τρώγει ὁ σκῶρος, ce bois (ce drap etc) se pique, les vers s'y mettent. ||. τὸν ἔφαγαν οἱ ψύλλοι (κτλ.), les puces (etc) l'ont piqué. §. (καὶ μτνμ.) τὸ σχοινὶ τρώγει τὴν πέτραν (τὸ ρινὶ τὸν σίδηρον κτλ.), la corde cave la pierre, la lime rogne le fer, etc. §. τὸ φαρμάκι τοῦ ἔφαγε τὰ ἐντόσθια, le poison lui a corrodé les intestins. ||. (καὶ πθ.) τὸ ψωμὶ τοῦτο δὲν

τρώγεται, ce pain n'est pas mangeable (est immangeable). ||. (καὶ μσ. αυτπθ. μτνμ.) τὸ φόρεμα (τὸ ἐργαλεῖον κτλ.) τρώγεται, il s'use; il élime, il s'élime. ||. τὸ ῥοῦχον εἶνε φαγωμένον ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, le drap est rapé (il montre la corde). §. (καὶ μτφορ.) τὸν τρώγει 'ως τὸ κόκκαλον, il le ronge jusqu'aux os, il lui tire jusque à la moelle des os. ||. ἔφαγεν ὅλην του τὴν κατάςασιν, il a mangé tout son bien. ||. (ϰ πθ.) τρώγεται ἀπὸ λύπην (συλλογὴν κτλ.), ronger son cœur, se ronger le cœur, ἴδε ϰ Τήκομαι. ||. (ϰ ἀλληλοπαθ.) τρώγεται μὲ τὸν τάδε, il a des démêlés avec un tel. ||. τρώγονται 'σὰν τὸν σκύλον μὲ τὴν κάτταν, il se battent comme chiens et chats. §. (καὶ εἰρων.) ἔφαγε μίαν (ἐνν. ξυλιὰν), (καὶ ἁπλ.) ταὶς ἔφαγε, il remboursa un coup. ||. θὰ ταὶς φάγῃ, il en aura, il sera brossé. §. (τρτπρσ.) τὸν τρώγει τὸ κεφάλι τυ, la tête lui démange. ||. ξύεται ἐκεῖ 'πυ δὲν τὸν τρώγει, (φρσ.), il se gratte où il ne lui démange pas. ||. (καὶ εἰρων.) τὸν τρώγει ἡ ῥάχι του, (δίδει αἰτίαν νὰ δαρθῇ), le dos (la peau) lui démange.

Τρώκτης, ου (ὁ), ἀρχ. εἶδ. ἰχθ., (ἴσως) truite, θ. ἴδε Πέστροφα.

Τσακκίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Θραύω, Συντρίβω κτλ., rompre, fracasser etc. ||. τὰ δένδρα ἐτσακκίζοντο ἀπὸ τοὺς καρποὺς, (ἦσαν καταφορτωμένα), les arbres rompaient de fruits. 2) ἀντὶ Διπλόνω, plier. ||. τσάκκισέ το εἰς τὰ τέσσαρα, pliez-le en quatre.

Τσάκκισμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Θραῦσις, Σύντριμμα κτλ., cassure, θ. (κυρ. χειρουργ. ἐπὶ κοκκάλ.) fracture, θ. (ἐπὶ ὑφασμ.) pli. §. (εἰς τὸ πλθ.) τσακκίσματα, (τὰ ἄνοστα τῶν γυναικῶν σχήματα), mines (affectées), minauderies, afféteries, airs penchés, façons, simagrées. ||. κάμνειν τσακκίσματα, faire les mines (des façons, des sucrées), faire la petite bouche etc; faire le difficile (le délicat, le dégoûté, le renchéri), minauder. ||. (ϰ πρὸς αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) του κάμνει τσακκίσματα, elle lui fait des agaceries (des mines). ||. τί χρειάζονται ὅλα αὐτὰ τὰ τσακκίσματα; à quoi bon toutes ces mines? faut-il tant faire de mines et de façons?

Τσάκνον (τὸ), κοιν. τὸ Κάρφος, brin.

Τσακόνω, Μ. ώσω, (χυδ.), = Ἀδράχνω, attraper, gripper, happer, empaumer, pincer. ||. τὸν τσάκωσαν, on l'a happé (gobé), on le prit au gobet. ||. τέλος πάντων, τὸν τσάκωσα, enfin je l'empaume. ||. (μσ. ἀλλπθ.) être ou en venir aux prises. ||. ἐτσακώθησαν, ils en vinrent aux prises.

Τσαλαβούτημα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Τσαλαβουτῶ, Μ. ήσω, (χυδ.), barboter, patauger, patrouiller.

Τσαλακόνω, Μ. ώσω, (χυδ.), chiffonner (bouchonner, souillonner) du linge.

Τσαλάκωμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Τσαμπὶ (τὸ), grappe, θ.

Τσαμπουρίδι (τὸ), ἴδε Ἀποτρύγηδι.

Τσάπα (ἡ) καὶ

Τσαπὶ (τὸ), ἐργαλ. γεωργ., houe, θ.

Τσαπίζω (σκάπτω μὲ τὴν τσάπαν), Μ. ίσω, labouter avec la houe (à la houe), houer.

Τσηβδίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Τραυλίζω καὶ Ψελλίζω.

Τσήβδισμα (τὸ), κοιν. ὁ Τραυλισμὸς ἢ Ψελλισμός.

Τσηβδὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Τραυλὸς καὶ ὁ Ψελλός.

Τσηγαρίζω, Μ. ίσω, rissoler. ||. βούτυρον τσηγαρισμένον, beurre noir.

Τσηγάρισμα (τὸ), l'action de rissoler.

Τσηγαριστὸς, ἡ, ὸν, rissolé. ||. (κρέας) τσηγαριστὸν, (εἶδ. φαγητ.), du rissolé.

Τσήπουρον (τὸ), marc de raisins.

Τσῆρος (ὁ), εἶδ. 'ψ. (σκουμβριοῦ), maquereau bâtard, gascon, gascanet ἢ gascanel, saurel chicarou.

Τσίκνα (ἡ), κοιν. ἡ Κνίσσα (τοῦ κρέατος), le brulé (de la viande etc), le roussi.

Τσικνίζω, Μ. ίσω, faire ou laisser prendre le brûlé.

Τσικνισμένος, η, ον, qui sent le brûlé.

Τσιλαπούρδισμα (τὸ), ἀρχ, petarade, θ.

Τσιλαπουρδῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), faire une pétarade.

Τσιμοῦρι ἢ **Τσιμπούρι** (τὸ), ἐντ., tique, θ.

Τσίμπλα (ἡ), chassie, θ.

Τσιμπλιάζω, Μ. άσω, être ou devenir chassieux.

Τσιμπλιάρης, α, ικον, chassieux.

Τσιρλιάρης, α, ικον, (χυδ.), foireux.

Τσιρλίζω, Μ. ίσω, foirer

Τσουγγράνα (ἡ), ἐργ. γεωργ., rateau.

Τσουγγρανιὰ (ἡ), égratignure, θ. éraflure, θ.

Τσουγγρανίζω, Μ. ίσω, égratigner, érafler.

Τσουγγράνισμα (τὸ), l'action d'égratigner.

Τσουγκρύζω, Μ. ύσω, κοιν. ἀντὶ Συγκρούω, choquer, heurter. ||. θέλεις νὰ τσουγκρύσωμεν (τὰ ποτήρια ἢ τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα); voulez-vous choquer avec moi?

Τσούζω, Μ. τσούξω, piquer, picoter, cuire; pincer. ||. τσούζουν τὰ 'μμάτια μου, les yeux me cuisent. ||. ἔκαυσα τὸ χέρι μου καὶ τσούζει, je me suis brûlé la main, cela me cuit.

Τσουκνίδα (ἡ), φ., ortie, θ.

Τσουκτερὸς, ἡ, ὸν, piquant, cuisant.

Τσουνὶ (τὸ), queue (des feuilles et des fruits), θ. pédicule.

Τσούνια (τὰ), εἶδ. παιγν., quilles, θ. ||. παίζω τὰ τσούνια, jouer aux quilles.

Τσούξιμον (τὸ), cuisson.

Τσουρουφλίζω, Μ. ίσω, passer à la flamme, brusquer, griller. ||. τσουρουφλίσθηκαν τὰ μαλλιά του, ses cheveux se sont grillés.

Τσουρούφλισμα (τὸ), l'action

de griller ou de se griller.

Τσυγκρίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Συγκρούω, (μτφορ.) brouiller, mettre aux prises, mettre mal ensemble.

Τσυγκουδιὰ (ἡ), κοιν. ὁ (καρποφόρος) Σχῖνος, δ., pistachier sauvage.

Τσύγκουδον (τὸ), καρπ., le fruit du lentisque ou du pistachier sauvage, θ.

Τσύμπημα (τὸ), l'action de picoter (de pincer). 2) (συνκδχ.) = Τσυμπηματιὰ, pinçon. 3) (καταχρ.) τὸ τρύπημα μὲ βελόνι κτλ., piqûre (d'une épingle etc), θ.

Τσυμπηματιὰ (ἡ), τὸ σημάδι τοῦ τσυμπήματος, pinçon.

Τσυμπίδα (ἡ), ἐργ. pincette, θ. §. pince, θ. ἴδε καὶ Λαβίς.

Τσυμπίδι (τὸ), pincette (pour les poils).

Τσυμπῶ, Μ. ήσω, pincer, picoter; (ἐπὶ πτν.) becquetter. §. (ἐπὶ τῶν ἐσθιόντων χωρὶς ὄρεξιν) pignocher.

Τσύπα (ἡ), pellicule, θ. peau, θ.

Τσυρτσυρίζω (ὀνμτπ.), Μ. ίσω, éclater avec un bruit sec et répété, pétiller.

Τσύφνα (ἡ), πάθ. (τῶν ὀρνίθ.), pépie, θ. ||. ἡ ὄρνιθα ἔχει τσύφναν, la poule a la pépie.

Τσώφλοιον (τὸ), κοιν. τὸ Κέλυφος, écale, θ. coque, θ. pelure, θ.

Τυλιγάδι (τὸ), ἐργαλ. ὑφαντ., dévidoir.

Τυλιγαδιάζω, Μ. άσω, dévider.

Τυλιγάδιασμα (τὸ), dévidage.

Τύλιγμα (τὸ), l'action de rouler (etc), entortillement.

Τυλίζω(σσω), Μ. ίξω, rouler; rouler autour, entortiller; envelopper. ||. ἐτύλιξε τὸ δάκτυλόν του μὲ πανὶ, il s'enveloppa le doigt avec du linge.

Τύλος (ὁ), durillon, cal, callosité, θ. cor. §. bosse (du chameau).

Τύμβος (ὁ), ἀρχ., tombe, θ. tombeau, (κυρ. ἐκ τοῦ Λατ.) tumulus.

Τυμβωρύχος (ὁ, ἡ), qui fouille les tombeaux pour les voler, qui viole un tombeau, qui dépouille les morts.

Τυμπανίτης, ου (ὁ), πάθ., tympanite, (espèce d') hydropisie.

Τύμπανον (τὸ), tambour. ||. ἅμα κρούσῃ τὸ τύμπανον, au premier coup de la baguette (du tambour). ||. τῶν τυμπάνων κροτούντων, tambour battant.

Τυπικὸς, ἡ, ον, qui sert de type ou qui est fait d'après un type, typique, figuré, figuratif, symbolique, allégorique. §. (οὐσ.) Τυπικὸν (τὸ), Ἐκκλησ., (τὸ κανονίζον τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας βιβλίον), rituel; directoire; bref.

Τυπικῶς, ἐπίῤ., d'après le type (ou) un type; figurativement.

Τυπογραφεῖον (τὸ), imprimerie. ||. οἱ ἐργάται τοῦ βασιλικοῦ τυπογραφείου, les ouvriers de l'imprimerie royale.

Τυπογραφία (ἡ), imprimerie, θ. typographie, θ. ||. ἀπὸ τῆς εὑρέσεως τῆς τυπογραφίας, depuis l'invention de l'imprimerie. §. οἱ ἐργάται τῆς βασιλικῆς τυπογραφίας, ἴδε Τυπογραφεῖον.

Τυπογραφικὸς, ἡ, ὸν, d'imprimerie, typographique. ||. τὰ τυπογραφικὰ ἔξοδα, frais d'impression.

Τυπογράφος (ὁ), imprimeur.

Τυπόνω, Μ. ώσω, imprimer; tirer. §. (μτφρ.) graver. ||. τοῦ συγγράμματος τούτου ἐτυπώθησαν μόνον δύο φύλλα ἕως τώρα, il n'y a encore que deux feuilles de tirées. ||. τυπόνω σύγγραμμά μου, se faire imprimer. ||. ἡ ἐφημερὶς αὕτη τυπόνεται εἰς (τὸ τυπογραφεῖον) τοῦ δεῖνος, ce journal s'imprime chez un tel.

Τύπος (ὁ), empreinte, θ. marque, θ. cachet. §. modèle; (μτνμ.) figure, θ. forme, θ. type, exemple. §. formalité, θ. §. formule. §. (ἐπὶ νομισμ.) coin. ||. τὸ νόμισμα τοῦτο φέρει τὸν δεῖνα τύπον, cette monnaie est à tel coin. ||, τὸ σύγγραμμα τοῦτο φέρει τὸν τύπον τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συνετέθη, ἴδε Χαρακτήρ. ||. ὁ Ἰωσὴφ ἦτον τύπος τοῦ Χριστοῦ, Joseph était une figure de *Jesus-Christ*. ||. πράττειν τι κατὰ τοὺς τύπους, faire quelque chose dans les formes. ||. οἱ νομικοὶ (οἱ δικαστικοὶ, οἱ ἀπαιτούμενοι) τύποι, les formes légales (judiciaires, requises). ||. οἱ ἀπαιτούμενοι τύποι πρὸς νομιμότητα διαθήκης (συνοικεσίου κτλ.), les formalités requises pour la validité d'un testament (d'un mariage etc). ||. πρέπει νὰ φυλάττωνται οἱ τύποι, il faut observer les formes. ||. ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως, (Νμ.), la forme exécutoire. ||. διὰ τὸν τύπον μόνον, (φρσ.), pour la forme. ||. τύπος ὅρκου, la formule d'un serment. 2) ἀντὶ Τυπογραφία ἢ Τύπωσις, la presse, l'impression (d'un ouvrage). ||. δημοσιεύω διὰ τοῦ τύπου, publier par la voie de l'impression. ||. τὸ σύγγραμμα ἐδόθη (εἶνε) εἰς τὸν τύπον, l'ouvrage fut mis (est) sous presse. ||. ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου, la liberté de la presse. ||. » ὁ τύπος εἶνε ἐλεύθερος «, (Σύντ.), la presse est libre.

Τύπτω, Μ. τύψω, (ἀρχ.), Κτυπῶ. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) τὸν τύπτει τὸ συνειδός του, sa conscience l'accuse, il a des remords. ||. ἵνα μὴ τὸν τύπτῃ ἡ συνείδησίς του, pour l'acquit de sa conscience. ||. ἵνα μή με τύπτῃ ἡ συνείδησίς μου, pour que ma conscience ne me reproche rien.

Τύπωμα (τὸ) καὶ

Τύπωσις, εως (ἡ), l'action d'imprimer, impression, θ. tirage. ||. ἐπεψηφίσθη ὁμοφώνως ἡ τύπωσις τοῦ λόγου, l'impression du discours fut votée à l'unanimité.

Τυραννία (ἡ), tyrannie, θ. despotisme. §. (συνκδχ.) gène, θ. tourment, vexation, θ. §. supplice; martyre

Τυραννικὸς, ἡ, ὸν, de tyran·

qui sert la tyrannie, tyrannique.

Τυραννικῶς, ἐπίῤ., tyranniquement.

Τυραννοκτόνος (ὁ, ἡ), qui a tué un tyran, tyrannicide.

Τύραννος (ὁ), celui qui exerce une autorité cruelle, tyran; despote.

Τυραννόφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui pense pour la tyrannie ou les tyrans, qui en a les sentimens, despotique, tyrannique.

Τυραννῶ, Μ. ήσω, gouverner en tyran; §. (σύνκδχ.) donner du tourment, tourmenter; tyranniser; vexer; faire languir, travailler, bourreler. ||. (μσ. αὐτπθ.) se tourmenter, se travailler. ||. τυραννεῖται ὑπὸ σκληρᾶς ἀϋπνίας, il est travaillé d'une cruelle insomnie.

Τύρβη (ἡ), trouble, tumulte, bruit, fracas, tracas. ||. ἡ— τοῦ κόσμου (τοῦ βίου), le fracas (le tracas, le tumulte) du monde. ||. ζῇ μακρὰν τῆς τύρβης τοῦ βίου, il vit loin du bruit.

Τυρὶ (τὸ), κοιν. ὁ Τυρός.

Τυριάζω, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Θρομβοῦμαι.

Τυρινὴ (ἡ), ἴδε Τυροφάγος.

Τυροβόλι (τὸ), clisse, θ. eclisse, θ. fromager, clayon, chaseret ἢ caserel ἢ (θ.) caserette ἢ chasseret.

Τυρόγαλον (τὸ), petit-lait, lait clair, megue, babeure, θ.

Τυροειδής, οῦς (ὁ, ἡ), caséiforme.

Τυροκομεῖον (τὸ), fabrique (manufacture) de fromages, fromagerie, θ. laiterie, θ.

Τυρόπυττα (ἡ), ramequin, talmouse, θ.

Τυροποιΐα (ἡ), fabrication de fromage.

Τυρὸς (ὁ), fromage.

Τυροτρίφτης, ου (ὁ), râpe, θ.

Τυροφάγος (ὁ, ἡ), qui mange (qui se nourrit) de fromage. ||. (ἰδίως) ἡ Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (ἐνν. ἑβδομάδος), ἡ κοινῶς Τυρινὴ, le dimanche gras, le quingagésime.

Τυρώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de la nature du fromage, caséeux.

Τύφλα (ἡ), κοιν. ἡ Τυφλότης. ||. τύφλα! ἐπιφών. (κατάρ.), peste!

Τυφλίτης, ου (ὁ), εἶδ. ὄφ., l'aveugle (espèce de serpent), serpent cassant, envoye, orvet, blane.

Τυφλομυῖγα (ἡ), εἶδ. παιγν., collin-maillard.

Τυφλόνω, Μ. ώσω, rendre aveugle, priver de la vue, aveugler. ||. (πθ.) perdre la vue, devenir aveugle. ||. τετυφλωμένος ὑπὸ τοῦ πάθους, aveuglé par la passion.

Τυφλοπόντικον (τὸ), καὶ Τυφλοπόντικος (ὁ), κοιν. ὁ Ἀσπάλαξ, ζ., taupe, θ. rat-taupe.

Τυφλὸς, ή, ὸν, aveugle. ||.» τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγῶν, «Εὐαγγ., c'est un aveugle qui mène un autre. ||. » καὶ τυφλῷ δῆλον, « Παροιμ., un aveugle y mordrait. ||. » τυφλῷ ποδὶ, « (φρσ.), aveuglément, en aveugle. ||. (περιπατεῖ) εἰς τὰ τυφλὰ, (φρσ.), à l'aveugle, à l'aveuglette.

Τυφλότης, ητος (ἡ), cecité, θ. (μτφορ.) aveuglement.

Τύφλωσις, εως (ἡ), l'action de rendre ou de devenir aveugle, aveuglement.

Τυφλώττω (χωρὶς Μ.), être aveugle (κυρ. μτφορ.), s'aveugler.

Τύφος (ὁ), ἰατρ., typhus.

Τυφῶν, ῶνος (ὁ), tourbillon de vent mêlé d'éclairs, typhon, trombe, θ; ouragan.

Τυχαίνω, Μ. (θὰ) τύχω, rencontrer. ||. (συχνότ. τρτπρσ.) arriver (par hasard), survenir, avenir (il avint etc); échoir. ||. ἔτυχε παρὼν, il se trouva par hasard être présent. ||. μὴ τύχῃ καὶ νομίσῃς ὅτι . . ., n' allez pas vous imaginer que . . . ||. σοὶ ἔτυχέ ποτε νὰ . . ; vous est-il jamais arrivé de . . ? ||. ἔτυχον διάφοροι εὐκαιρίαι, il s' est présenté diverses occasions. ||. ἅμα τύχῃ (ἅμα τυχούσης) εὐκαιρίας, dès que l'occasion s'en présentera. ||. ἂν τύχῃ, s'il arrive (s'il avient) que, (καὶ δικνμ.) le cas avenant que, le cas échéant, si le cas y echoit (yéchet), s'il y echet. ||. θὰ ἀναχωρήσῃς ὀγλήγωρα; καθὼς τύχῃ, partirez-vous bientôt? s'est selon. ||. ὅ,τι τύχοι, au hasard, à l'aventure. ||. ὁμιλεῖ (ἀποκρίνεται) ὅ,τι τύχοι, il parle (il repond) toujours au hasard. ||. (ἡ μτχ.) ὁ τυχὼν, ἡ τυχοῦσα, τὸ τυχὸν, (ὡς ἐπίθ.), le premier venu; commun; quiconque, quelconque. ||. μὴ ξεμυστηρεύεσαι εἰς τὸν τυχόντα, ne vous ouvrez pas au premier venu (à tout venant).

Τυχαῖος, α, ον, qui arrive au hasard, fortuit, accidentel; casuel; éventuel.

Τύχη (ἡ), fortune, θ. sort, hasard; destin; lot, chance, θ. ||. δοκιμάζω τὴν τύχην, tenter l'aventure, courir la chance (la fortune). ||. θὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου, j'en courrai la fortune. ||. ἕκαστος εἶνε δημιουργὸς τῆς τύχης του, chacun est artisan de sa fortune. ||. ἡ τύχη μου εἶνε νὰ κατατρέχωμαι, mon lot est d'être persécuté. ||. τοιαύτη εἶνε ἡ τύχη τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, c' est le destin de grands hommes. ||. ἡ τύχη ἐγύρισεν (ἄλλαξεν), la chance a tourné. ||. ἀγαθῇ τύχῃ, (φρσ.), à la bonne heure. ||. κατὰ τύχην, par hasard, par accident, fortuitement, accidentellement, d'aventure, par aventure. ||. κατὰ καλὴν τύχην, par bonheur, heureusement. ||. κακῇ τύχῃ, κατὰ κακὴν τύχην, par malheur, malheureusement. ||. ἂν συμβῇ κατὰ τύχην, si d'aventure il arrive. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ καλὴ τύχη, le bonheur. ||. ἔχει τύχην, il a du bonheur.

Τυχηρὸς, ὰ καὶ (κοιν.) ή, όν, κοιν. ἀντὶ Τυχαῖος, éventuel. ||. τυχηρὰ παιγνίδια, jeux de hasard. ||. κέρδη τυχηρά, profits éventuels. ||. (καὶ ἑλλ. ἀντὶ οὐσ.) τὰ τυχηρὰ (ἐνν. δικαιώματα) μιᾶς ἐφημερίας, le casuel d'une cure. 2) ἀντὶ Εὐτυχής. || εἶνε τυχηρὸς, il a du bonheur.

Τυχοδιώκτης, ου (ὁ), aventurier, homme sans aveu, vagabond.
Τυχὸν, (κυρ.) οὐδ. του ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Τυχαίνω. ||. (ὡς ἐπίρ. διστακτ.), le cas échéant, s'il y échet, par hasard, peut-être.
Τύψις, εως (ἡ), ἀρχ. οὐσ. τοῦ Τύπτω. ||. (συνήθ. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἡ τύψις τοῦ συνειδότος, e for (le ver) de la conscience, ἴδε καὶ Ἔλεγχος.
Τώρα, ἐπίρ. Χρν., à présent, à l'heure qu'il est, maintenant, présentement, actuellement. ||. ἕως τώρα, jusqu'à présent. ||. τώρα πλέον, pour le coup, pour ce coup-ci. 2) (καταχρ.) ἀντὶ Μετ' ὀλίγον, Ὅσον-ούπω, dans peu, tout à l'heure. ||. τώρα 'πάγω, je vais y aller. ||. τώρα θὰ καθίσουν εἰς τὸ τραπέζι, on va se mettre à table. 2) ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου: ||. τώρα ἔλεγες ὅτι .., vous disiez tout à l'heure que...
Τωρινὸς, ἡ, ὸν, d'à présent; actuel. ||. οἱ τωρινοὶ ἄνθρωποι, les hommes d'a présent.

Υ

ΥΑΛ ΥΓΕ ΥΓΙ

Ὕαινα, ης (ἡ), ζ., hyène, θ.
Ὑάκινθος (ὁ), εἶδ. ἀνθ., jacinthe. 2) εἶδ. πολυτ. πέτρ., saphir ou hyacinthe.
Ὑαλάδα (ἡ), κοιν. ἡ Στιλπνότης, le luisant (d'une étoffe etc), le lustre. ||. ἔχασε τὴν ὑαλάδαν του, il a perdu son lustre.
Ὑαλᾶς (ὁ), κοιν. ὁ Ὑαλοπώλης, verrier, faïencier.
Ὑαλὶ (τὸ), verre. ||. κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) ὑαλὶ, vitrifier. ||. τὸ —τῶν παραθυρίων, vitre, θ. verre, carreau (de verre ou de vitre), (ἰδιαιτ. τὸ τῶν ὀχημάτων) glace. θ. ||. σήκωσε (καταίβασε) τὸ ὑαλὶ, levez (baissez) la glace. ||. (πλθ.) ὑαλιὰ (τὰ ὀμματοϋάλια), lunettes, θ. πλθ. ||. διαβάζει χωρὶς ὑαλιὰ, lire sans lunettes. ||. 'λλείπουν δύο ὑαλιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρον, il manque deux carreaux (deux vitres) à cette fenêtre.
Ὑαλίζω, Μ. ίσω, polir, éclaircir, fourbir (κυρ. σιδηρικὰ), ἴδε καὶ Στιλβόνω. 2) (ἀμτβτ.) être luisant; luire, briller. ||. ὑαλίζουν τὰ 'μμάτια του, ses yeux éclairent. ||. βλέπω κάτι τι ὅπου ὑαλίζει, je vois luire quelque chose.
Ὑαλικὸν (τὸ), κυρ. εἰς τὸ πλθ. Ὑαλικὰ, (διάφορ. ὑάλινα σκεύη), de la verrerie, de la verraille.
Ὑάλισμα (τὸ), l'action de polir (etc), poliment, polissure, θ.
Ὑαλιστερὸς, ἡ, ὸν, poli, luisant, clair.
Ὑάλινος, η, ον, de verre.
Ὑαλιστῆρι (τὸ), ἐργ., ἴδε Στιλβωτῆρι.
Ὕαλος (ἡ καὶ σπαν. ὁ), ἀργ τὸ Ὑαλὶ, verre.
Ὑαλουργεῖον (τὸ), verrerie, θ.
Ὑαλουργὸς (ὁ), verrier.
Ὑβρίζω, Μ. ίσω, dire des injures, injurier, invectiver (se repandre en invectives) contre; faire une injure (une offense) à qc., insulter (de paroles), offenser; (ἀρχ.) outrager, faire un outrage à q. ||. τὸν ὕβρισεν, il lui dit des injures. ||. (καὶ ἀλληλοπθ.) ὑβρίσθησαν (μεταξύ των), ils se sont dit des injures, ils se dirent (καὶ εἰρων. ils se chantèrent) mille injures.
Ὕβρις, εως (ἡ), injure, θ. invective, θ. insulte, θ. affront, indignité, θ. offense, θ. outrage.
Ὑβριστὴς, οῦ (ὁ), qui dit des injures, emporté, violent, insolent.
Ὑβριστικὸς, ἡ, ὸν, injurieux, insultant, offensant; (ἀρχ.) outrageant.
Ὑβριστικῶς, ἐπίρ., d'une manière insultante, injurieusement · violemment, insolemment.
Ὑγεία (ἡ), santé, θ. ||. ἀφίνω ὑγείαν, (φρσ.), ἴδε Ἀποχαιρετῶ. ||. ἔχετε ὑγείαν! (φρσ. χαιρετ.), portez-vous bien! à dieu! ||. μὲ ταῖς ὑγείαις σας, (φρσ. δημ.), grand bien vous fasse. ||. 'γεία σου! 'γειὰν νἄχῃς! (φρσ. δημ.), ἴδε Ὑγιαίνω. ||. πίνω εἰς ὑγείαν τινὸς, porter (boire à) la santé de q., (καὶ ἐλλ.) boire à qc., porter un toast (προφ. tost), toster.
Ὑγειονομεῖον (τὸ), maison (bureau) de santé, lazaret.
Ὑγειονομία (ἡ), lois (règlements) sanitaires, police ou intendance sanitaire.
Ὑγειονομικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne la santé publique, sanitaire. ||. ἡ ὑγιονομικὴ ἐπιτροπὴ, la commission sanitaire. ||. οἱ ὑγειονομικοὶ κανονισμοὶ, les règlements sanitaires. ||. ὑγειονομικὸς ὑπάλληλος, officier de santé.
Ὑγειονόμος (ὁ), préposé de la santé.
Ὑγιαίνω (χωρὶς Μ.), se porter bien, être en santé, jouir d'une bonne santé. ||. ὑγιαίνετε! (φρσ. χαιρετ. πρὸς τοὺς πταρμιζομένους, κοιν. 'γειά σου!), dieu vous assiste (vous benisse, vous aide), à vos souhaits, grand bien vous fasse, (ἐνίοτε Αντ.) proficiat! 2) = Ἀναλαμβάνω (ἀπὸ ἀσθένειαν), rétablir (recouvrer) sa santé.
Ὑγίεια (ἡ), ἀρχ Ἀττ. ἀντὶ Ὑγεία.
Ὑγιεινὸς, η, ὸν, salubre, sain. ||. ἡ οἰκία σας δὲν εἶνε ὑγιεινὴ

καθότι δὲν τὴν βλέπει διόλου ὁ ἥλιος, vous n' êtes pas logé sainement dans cette maison, le soleil n'y donne point. ||. τροφὴ ὑγιεινὴ, nourriture saine. ||. οἱ βαλτώδεις τόποι δὲν εἶνε ὑγιεινοὶ, les lieux marécageux ne sont pas sains. ||. (οὐσ. ἀφηρημ.) τὸ ὑγιεινὸν τοῦ κλίματος (τῆς ἀτμοσφαίρας κτλ.), la salubrité de l'air (etc).

Ὑγιὴς, οῦς (ὁ, ἡ), sain, bien portant. 2) (μτφορ.) vrai, bon, utile; raisonnable; régulier, sensé, sage. ||. ἔχει νοῦν (κρίσιν) ὑγιᾶ, il a le jugement (l'esprit) sain. ||. ἡ ὑγιὴς φιλοσοφία (διδασκαλία), la saine philosophie (doctrine).

Ὑγιῶς, ἐπίρ., sainement; (μτφορ.) sensément. ||. διάγω ὑγιῶς, vivre sainement. ||. (καὶ μτφορ.) κρίνει ὑγιῶς, raisonner sainement.

Ὑγραίνω, Μ. ἀνῶ (θὰ), rendre humide, humecter.

Ὑγρασία (ἡ), humidité, θ. §. moiteur, θ.

Ὑγρὸς, ά, ὸν, humide; §. moite. §. fluide, liquide. ||. ὁ χειμὼν ἦτον πολλὰ ὑγρὸς, l'hiver a été fort humide. §. ὑγρὰ σύμφωνα, (τὰ ἄλλ. Ἀμετάβολα), Γρμτ., consonnes liquides, θ. ||. (εἰς τὸ οὐδ. οὐσ.) ὑγρὸν, liqueur, θ. (ἰατρ.) humeur, θ. ||. τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, les humeurs du corps.

Ὑγρότης, ητος (ἡ), humidité, θ. §. liquidité, θ.

Ὑδαρὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., aqueux.

Ὑδάτινος, η, ον, transparent comme l'eau, de couleur d'eau.

Ὑδατώδης, ους (ὁ, ἡ), aqueux.

Ὕδνον (τὸ), φ., truffe, θ.

Ὕδρα (ἡ), ζ. (μυθ.), hydre, θ.

Ὑδραγωγεῖον (τὸ), conduit (d'eau), aqueduc.

Ὑδραγωγία (ἡ), conduite des eaux.

Ὑδραγωγὸς (ὁ), celui qui est chargé de la conduite des eaux.

Ὑδράργυρος (ὁ), vif-argent, argent vif, mercure.

Ὑδραυλικὸς, ή, ὸν, hydraulique.

Ὑδρεία (ἡ), = Ὕδρευσις. 2) lieu où l'on puise (on fait) de l'eau, (ναυτ.) aiguade, θ.

Ὑδρεῖον (τὸ), = Ὑδρεία (2).

Ὑδρεύομαι, Μ. ευθῶ (θὰ), faire de l'eau, s'approvisionner d'eau.

Ὕδρευσις, εως (ἡ), l'action de faire de l'eau.

Ὑδρία (ἡ), cruche, θ. §. urne, θ.

Ὑδρόγειος (ὁ, ἡ), terraqué. ||. (κυρ.) ἡ — σφαῖρα, le globe terraqué.

Ὑδροθώραξ, ακος (ὁ), hydropisie de la poitrine.

Ὑδροκέφαλος (ὁ), πάθ., hydrocéphale.

Ὑδροκήλη (ἡ), πάθ., hydrocèle, θ.

*Ὑδροκόσσυφος (ὁ), merle d'eau, cingle.

Ὑδρόμελι, ιτος (τὸ), hydromel.

Ὑδροπέπερι, εως (τὸ), εἶδος φυτοῦ (πολυγονάτου), poivre d'eau, curage.

Ὑδροποσία (ἡ), usage de boire de l'eau.

Ὑδροπότης, ου (ὁ), qui boit de l'eau, buveur d'eau.

Ὑδροῤῥόη (ἡ), canal (tuyau) pour l'écoulement des eaux; égout; gouttière, θ.

Ὑδροφοβία (ἡ), hydrophobie, θ. horreur de l'eau.

Ὑδροφόβος (ὁ, ἡ), hydrophobe, qui a horreur de l'eau, enragé.

Ὑδροφόρος (ὁ), porteur d'eau.

Ὑδροχόος (ὁ), le Verseau, (signe du zodiaque).

Ὑδρώπικας, α (ὁ), κοιν. ὁ Ὕδρωψ.

Ὑδρωπικιάζω, Μ. άσω, devenir hydropique.

Ὑδρωπίκιασμα (τὸ), hydropisie, θ.

Ὑδρωπικὸς, ή, ὸν, hydropique.

Ὕδρωψ, ωπος (ὁ), πάθ., hydropisie, θ.

Ὕδωρ, ατος (τὸ), ἀρχ. τὸ (κοιν.) Νερὸν, l'eau, θ.

Ὑελοποίησις, εως (ἡ), vitrification, θ.

Ὑελοποιῶ, Μ. ήσω, transformer (par la fusion) en verre, vitrifier.

Ὕελος (ἡ), ἴδε Ὕαλος.

Ὑετὸς (ὁ), ἀρχ., pluie, θ.

Υἱικὸς, ή, ὸν, de fils, filial.

Υἱικῶς, ἐπίρ., en fils, filialement.

Υἱοθεσία καὶ

Υἱοθέτησις, εως (ἡ), adoption (d'un fils), θ. ||. ἡ υἱοθέτησις μεταδίδει τὸ ὄνομα τοῦ υἱοθετοῦντος εἰς τὸν υἱοθετούμενον, l'adoption confère le nom de l'adoptant à l'adoptif.

Υἱοθετῶ, Μ. ήσω, adopter (pour fils). ||. ὁ μεταξὺ τοῦ υἱοθετοῦντος καὶ τοῦ υἱοθετηθέντος γάμος ἀπαγορεύεται, le mariage entre l'adoptant et l'adopté est prohibé.

Υἱοποίητος (ὁ), adopté (comme fils), adoptif.

Υἱὸς (ὁ), fils.

Ὑλακὴ (ἡ), ἀρχ., aboiement.

Ὑλάκτης, ου (ὁ), aboyeur; aboyant, (μτφορ.) clabaudeur.

Ὑλακτῶ, Μ. ήσω, aboyer.

Ὕλη (ἡ), matière, θ. substance, θ; matériaux. §. (μτφορ.) fonds; objet. ||. τὸ διαιρετὸν τῆς ὕλης, la divisibilité de la matière. ||. μεταλλικὴ ὕλη, substance métallique. ||. ὕλη πρὸς σύνταξιν ἱστορίας (λεξικοῦ κτλ.), les matériaux d'une histoire (d'un dictionnaire etc). 2) (ἀρχ.) bois (à brûler); broussailles; taillis.

Ὑλικὸς, ή, ὸν, qui tient (qui a rapport) à la matière ou qui en est formé, matériel. ||. (οὐσ.) τὸ ὑλικὸν (τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη κλπ. πρὸς ὁποιανδήποτε ὑπηρεσίαν), le matériel (d'une imprimerie, de la guerre etc).

Ὑλικότης (ἡ), matérialité, θ.

Ὑλικῶς, ἐπίρ., matériellement.

Ὑλοτομία (ἡ), coupe de bois, abatage ἢ abattage, vente, θ. ||. σημαδεύω τὰ πρὸς ὑλοτομίαν δένδρα, asseoir les ventes.

Ὑλοτόμος (ὁ), qui coupe (qui abat) du bois; bûcheron.

Ὑλοτομῶ, Μ. ήσω, couper du bois.

Ὑμεῖς, ἀρχ. πλθ. τοῦ Σύ.

Ὑμέναιος (ὁ), hyménée (génie

du mariage ou chant nuptial); hymen, mariage.

Ὑμενοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une membrane, membraneux.

Ὑμενόπτερος (ὁ, ἡ), qui a des ailes membraneuses, hyménoptère.

Ὑμέτερος, α, ον, vôtre. ||. ὅλος ὑμέτερος, (φρσ. ἐν χρήσει εἰς τὰς ἐπιςολάς), (je suis) tout à vous (entièrement à vous).

Ὑμὴν, ένος (ὁ), peau mince, membrane, θ. pellicule, θ. (ἐπὶ φυτ.) tunique, θ.

Ὑμνογράφος (ὁ, ἡ), qui écrit (qui compose) des hymnes, auteur d'hymnes, hymnographe.

Ὑμνολογία (ἡ), chant des hymnes.

Ὑμνολογῶ, Μ. ήσω, chanter des hymnes, réciter un hymne.

Ὕμνος (ὁ), chant (en l'honneur de la divinité), hymne.

Ὑμνῶ, Μ. ήσω, chanter (réciter) un hymne ou des hymnes.

Ὑμνῳδία (ἡ), chant des hymnes; hymne.

Ὑμνῳδὸς (ὁ, ἡ), qui chante ou compose des hymnes, auteur des hymnes.

Ὑμνῳδῶ, Μ. ήσω, chanter des hymnes.

Ὑνὶ (τὸ), κοιν. ἀντὶ τοῦ (ἀρχ.)-

Ὕνις, εως (ἡ), soc de charrue, coutre.

Ὑοσκύαμος (ὁ), φ. (φαρμ.), jusquiame. ||. — ὁ μέλας, hanebane.

Ὑπαγόρευσις, εως (ἡ), l'action de dicter (de souffler), dictée, θ. (μτφορ.) suggestion, θ. ||. γράφειν καθ' ὑπαγόρευσιν, écrire sous la dictée de q.

Ὑπαγορεύω, Μ. εύσω, dicter, souffler; §. suggérer.

Ὑπάγω, Μ. (θὰ) ὑπάγω, mener, porter; conduire. ||. ποῦ τοὺς ὑπάγεις; où menez-vous ces gens-là? ||. ?θέλεις να σὲ 'πάγω εἰς τὴν πόλιν μὲ τὸ δίτροχόν μου, voulez-vous que je vous mène à la ville dans mon cabriolet? ||. τὸν 'πῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν, ou le mena en prison. ||. τί μοῦ τὸ ἔφερες; 'πήγαινέ το 'πίσω, pourquoi me l'avez-vous amené? remenez-le. ||. 'πήγαινε τὸ γράμμα μου, va-t-en porter ma lettre. ||. 'πήγαινε αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, portez cette lettre à la poste. ||. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) aller; se rendre; s'en aller. ||. ;θὰ 'πάγει εἰς τὴν Σμύρνην; ira-t-il à Smyrne? ||. 'πῆγε καὶ ἦλθε χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε, δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ τίποτε ἐκεῖ ὅπου 'πῆγε, il a eu l'allée pour le venir, (φρσ. οἰκ.). ||. (καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀψύχ.) τὸ ὡρολόγι 'πάγει ἐμπρὸς (ὀπίσω), la montre avance (retarde). ||. τὸ ὡρολόγι δὲν 'πάγει καλὰ, l'horloge va mal. ||. ὁ σφυγμός του 'πάγει καλὰ, son pouls va bien. ||. ποῦ 'πάγει αὐτὸς ὁ δρόμος; où rend (où se rend) ce chemin-ci? ||. ὁ δρόμος οὗτος 'πάγει ἴσια εἰς τὴν πόλιν, ce chemin va droit (conduit) à la ville. ||. (ἢ μτφορ.) τὸ κακὸν αὐξάνει ὅσον ὑπάγει (ὑπάγει εἰς αὔξησιν), le mal va croissant (va toujours croissant, va en augmentant). ||. τὰ κατ' αὐτὸν δὲν ὑπάγουν τόσον καλὰ, ses affaires ne vont pas trop bien. ||. καθὼς (ὑ)πάγει θὰ τελειώσῃ ὀγλίγωρα, au train dont il va (il y va), il aura bientôt fini. ||. αὐτὸ τὸ σκούφωμα σᾶς 'πάγει θαυμάσια, cette coiffure vous va à ravir, ἴδε καὶ Ταιρειάζω ἢ Ἔρχομαι.

Ὕπαιθρος (ὁ, ἡ), qui est ou qui se fait en pleine air (à découvert). ||. (οὐσ.) ὕπαιθρον (τὸ), lieu découvert. ||. ἐν ὑπαίθρῳ (ἢ) εἰς τὸ ὕπαιθρον, en plein air, en plein vent, en plein champ, à la belle étoile, à découvert, (οἰκιακ.) sub Dio (Λτν.).

Ὑπαινίττομαι, Μ. αινιχθῶ (θὰ), laisser (ou faire) entendre d'une manière détournée, faire allusion à, donner à entendre.

Ὑπαίτιος (ὁ, ἡ), sujet ou exposé au reproche, qui a qc. a se reprocher, coupable.

Ὑπακοὴ (ἡ), soumission, θ. obéissance, θ. (ἐκκλησ.) obédience, θ.

Ὑπακούω, Μ. ούσω, obéir à. (Νμ.) obtempérer. ||. δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν, il a manqué à l'assignation.

Ὑπαλληλία (ἡ), l'état d'un employé.

Ὑπάλληλος (ὁ), employé (dans une administration, dans un bureau), fonctionnaire, commis (ὁ κατώτερος). ||. ὑπάλληλος τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν γραμματείας, un employé du ministère de l'intérieur. ||. δημόσιος ὑπάλληλος, fonctionnaire publique. ||. ὑπάλληλος γραφείου, commis de bureau. ||. ὁ ἐπὶ τῆς διεκπεραιώσεως (γραφείου) ὑπάλληλος, commis expéditionnaire.

Ὑπανδρεία (ἡ), mariage. ||. εἶνε (δὲν εἶνε) διὰ ὑπανδρείαν, il est (il n'est pas) mariable. ||. κόρη τῆς 'πανδρειᾶς, fille nubile (bonne à marier).

Ὑπανδρεύω, Μ. εύσω, marier (une fille), donner en mariage, établir. ||. (πθ.) se marier, s'établir; (καταχρ. ἐπὶ ἀνδρ.) épouser, prendre femme. ||. πότε θὰ ὑπανδρευθῇς; quand vous marierez-vous?

Ὕπανδρος (ὁ, ἡ), marié, mariée.

Ὑπαξιωματικὸς (ὁ), sous-officier.

Ὑπαπαντὴ (ἡ), Ἐκκλσ., la chandeleur, la (fête de la) Purification.

Ὑπαρκτὸς, ή, όν, subsistant existant.

Ὕπαρξις, εως (ἡ), existence, θ.

Ὑπαρχὴ (ἡ), ἀρχ., commencement, origine, θ. ||. (συνήθ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) ἐξ ὑπαρχῆς, derechef, de nouveau.

Ὑπάρχω, Μ. άρξω, être, exister, subsister. ||. ὁποία ὑπῆρξεν ἡ θλίψις (ἡ ἔκπληξίς) μου ὅταν εἶδον τοῦτο, quelle ne fut pas ma douleur (quel ne fut pas mon étonnement), lorsque je vis cela! que devins-je, à cette vue? ||. νὰ διαταράξῃ τὴν ὑπάρχουσαν μεταξύ τῶν ὁμονοιαν, altérer la concorde qui

règne entre eux. ||. νὰ καταργήσῃ ὅλας τὰς ὑπαρχούσας ἐπισκοπὰς, abolir tous les diocèses existants. ||. (τὸ πλθ. οὐδ. τῆς μτχ.) Ὑπάρχοντα (τὰ), propriétés, possessions, biens. ||. δήμευσις ὑπαρχόντων, confiscation des biens.

Ὑπασπιστὴς, οῦ (ὁ), écuyer; aide de camp, adjudant.

Ὑπατεία (ἡ), charge ou fonction de consul (Romain), consulat.

Ὑπατικὸς, ἡ, ὸν, qui appartenait aux consuls romains consulaire.

Ὕπατος, η, ον, (ἀρχ.) = Ὑπέρτατος, suprême. ||. ὁ ὕπατος τῶν ποιητῶν (τῶν ῥητόρων, τῶν φιλοσόφων), le prince des poètes (des orateurs, des philosophes). ||. (οὐσ.) Ὕπατος (ὁ), consul (chez les Romains). ||. ὁ Ναπολέων ὑπῆρξε πρῶτος ὕπατος καὶ ἔπειτα ὕπατος διὰ βίου, Napoléon fut nommé premier consul et dans la suite consul à vie. ||. ὁ τῶν ὑπάτων, consulaire. ||. ἡ ἀξία τῶν ὑπάτων, la dignité consulaire. ||. ὑπάτη (ἐνν. χορδὴ), la dernière (la plus basse ou la plus haute) corde d'un instrument de musique.

Ὑπέγγυος (ὁ, ἡ), prêté sous caution ou pour gage, hypothéqué.

Ὑπείκω (χωρὶς Μ.), céder; condescendre; se plier à; obéir; (Νμ.) obtempérer.

Ὑπεκκαίω, Μ. εκκαύσω, allumer (enflammer) peu à peu; (συνήθ. μτφορ.) susciter (la discorde, une guerre etc), fomenter (des troubles etc), souffler le feu (de la discorde etc).

Ὑπέκκαυμα (τὸ), ce qui sert à allumer (à enflammer).

Ὑπεκφεύγω, Μ. εκφύγω (θὰ), se soustraire (se dérober) à.

Ὑπεκφυγὴ (ἡ), ἀρχ., subterfuge, échappatoire.

Ὑπεμφαίνω (χωρὶς Μ.), montrer à démi; donner à entendre.

Ὑπεναντίος, α, ον, contraire, opposé à.

Ὑπεναντιοῦμαι, Μ. εναντιωθῶ (θὰ), s'opposer ou resister à.

Ὑπεναντίωσις, εως (ἡ), opposition, θ. resistance, θ.

Ὑπενδύτης, ου (ὁ), ἀρχ., vêtement de dessous; veste.

Ὑπενθυμίζω, Μ. ίσω, = Ὑπομιμνήσκω.

Ὑπενθύμισις, εως (ἡ), = Ὑπόμνησις.

Ὑπεννοῶ, Μ. ήσω, = Ὑπονοῶ, sous-entendre.

*Ὑπενοικιάζω, Μ. άσω, sous-fermer, sous-affermer; sous-traiter.

*Ὑπενοικιαστὴς, οῦ (ὁ), sous-fermier; sous-traitant.

Ὑπεξάγω, Μ. εξαγάγω, ôter (retirer) doucement ou furtivement, soustraire.

Ὑπεξαγωγὴ (ἡ), l'action de soustraire, soustraction, θ.

Ὑπεξαίρεσις, εως (ἡ), soustraction, θ.

Ὑπεξαιρῶ, Μ. αιρέσω, ôter ou retirer furtivement, soustraire; détourner.

Ὑπεξέρχομαι, Μ. εξέλθω (θὰ), sortir furtivement, s'évader, s'esquiver.

Ὑπεξούσιος (ὁ, ἡ), qui est sous la domination de q., soumis, assujetti, subordonné; (Νμ.) qui n'est pas émancipé.

Ὑπεξουσιότης, ητος (ἡ), sujetion, θ. dépendence, θ.

Ὑπὲρ, πρόθ. (συντάσσ. μὲ γεν. ἢ αἰτ. καὶ σημ. μετὰ γεν. μὲν 1) Αἰτίαν ἢ Ὑπεράσπ., pour, en faveur ou dans l'intérêt ou à l'intention de q. ||. ἦσαν προδιατεθειμένοι ὑπὲρ ἐμοῦ, ils étaient prevenus en ma faveur. ||. τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ, cet argument milite pout moi. ||. ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, à la décharge de l'accusé. ||. τοὺς ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου μάρτυρας, les témoins à charge et à décharge. ||. ἔδωκε λειτουργείαν ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος, il a fait dire la messe à l'intension du défunt. ||. ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ, pour le bien public, dans l'intérêt général. ||. (μὲ αἰτ. δέ. 2) Τόπον ἢ τὸ Ὑπεράνω καὶ Ἐπέκεινα (κυρ. καὶ μτφορ.), au-delà (au-dessus) de, par dessus; plus, plus que. ||. πηδᾷν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, (παροιμ.), franchir les limites. ||. ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, plus de la moitié; (Νμ.) outre moitié. ||. ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον, au-delà d'un million. ||. ἦσαν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ὀχήματα εἰς τὸν περίπατον, il y avait plus de cent voitures au cours. ||. ἐξαίρεσαν τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη, on exempta les hommes au dessus de soixant ans (de soixante ans et au dessus). ||. ὑπὲρ ἄνθρωπον, surhumain. ||. ὑπὲρ τὴν δύναμίν του, au dessus (au delà) de ses forces.

Ὑπεραγαπῶ, Μ. ήσω, aimer avec excès, adorer. ||. λέγουν ἐν τούτοις, ὅτι ὑπεραγαπᾷ τὴν γυναῖκά του, on le dit pourtant fort amoureux de sa femme.

Ὑπεραίρω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., = Ὑπερβαίνω, Ὑπερτερῶ, surpasser.

Ὑπέραντλος (ὁ, ἡ), ἀρχ., (μτφορ.) accablé de maux.

Ὑπεράνω, ἐπίρ., au-dessus.

Ὑπεράνωθεν, ἐπίρ., au dessus, par dessus. ||. ὑπεράνωθεν τῆς θύρας ἦσαν γραμμένα ταῦτα τὰ λόγια, au dessus de la porte étaient écrits ces mots.

Ὑπεραπολογοῦμαι, Μ. απολογηθῶ (θὰ), parler pour la défense (faire l'apologie) de q.

Ὑπεράριθμος (ὁ, ἡ), qui passe le nombre, surnuméraire.

Ὑπερασπίζω καὶ (κοιν.) -ασπίζομαι, Μ. ίσω καὶ (κοιν.) ισθῶ (θὰ), protéger, défendre.

Ὑπεράσπισις, εως (ἡ), protection, θ. défense, θ.

Ὑπερασπιστὴς, οῦ (ὁ) ϗ Ὑπερασπίστρια (ἡ), protecteur, -ctrice, défenseur.

Ὑπερβαίνω, Μ. (θὰ) ὑπερβῶ, franchir; passer, passer par dessus, dépasser, surpasser, outre-passer, surmonter; excéder, ἴδε καὶ Ὑπερέχω. ||. ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς αἰδοῦς, il franchit les limites (les bornes) de la pudeur. ||. ὑπερέβη

τὰς ὁδηγίας τυ, il a outre-passé ses instructions. ||. τὰ ἔξοδα ὑπερβαίνουν τὰ ἔσοδα, la dépense passe la recette.

Ὑπερβαλλόντως, ἐπίῤ., extrêmement; éminemment excessivement.

Ὑπερβάλλω, Μ. **βάλω** (θὰ), = **Ὑπερβαίνω**, surpasser; §. (συχνότ.) être excessif, (ὅθ. ||. ἡ μτχ.) **Ὑπερβάλλων, ουσα, ον**, = **Ὑπερβολικὸς**, qui passe les bornes, excessif, exorbitant, outré, désordonné, fou, exagéré. ||. ἡ ὑπερβάλλουσα τιμὴ τῶν γεννημάτων, le prix excessif (exorbitant) des denrées. ||. ἐπωλήθη εἰς ὑπερβάλλουσαν τιμὴν, il fut vendu à prix fou.

Ὑπερβατὸν (τὸ), σχῆμα λόγου, inversion (de la phrase), hyperbate.

Ὑπερβολὴ (ἡ), excès; extrémité, θ.; surabondance, ||. πᾶσα ὑπερβολὴ σφαλερὰ, toutes les extrémités sont vicieuses. ||. καθ' ὑπερβολὴν, εἰς ὑπερβολὴν, excessivement, à l'excès, extrêmement, énormement; furieusement, prodigieusement, désordonnément, souverainement, épouvantablement, superlativement. ||. εἶνε καθ' ὑπερβολὴν ἄσχημη, elle est furieusement (superlativement) laide. ||. καθ' ὑπερβολὴν πληκτικὸς, souverainement (superlativement) ennuyeux.

2) exagératiou, θ. (ῥτρ.) hyperbole. ||. μεταχειρίζεται ὑπερβολὰς, il tombe dans l'exagération. ||. χωρὶς ὑπερβολὴν sans exagération, c'est sans exagération.

Ὑπερβολικὸς, ὴ, ὸν, excessif, extrême, démesuré, désordonné; exagéré, outré; prodigieux; horrible; fou; (ἐπὶ λόγ.) hyperbolique. ||. ἔπαινοι ὑπερβολικοὶ, louanges exagérées (outrées). ||. κάμνει ὑπερβολικὸν ψῦχος, il fait un froid horrible, ἴδε κ. **Φρικτός**.

Ὑπερβόρειος (ὁ, ἡ), situé ou habitant au delà du Nord hyperboréen, hyperborée.

Ὑπέργηρως (ὁ, ἡ), extrêmement vieux, décrépit.

Ὑπέρδεινος (ὁ, ἡ), très-cruel (douloureux etc), effroyable.

Ὑπερδέξιος (ὁ, ἡ), qui a la (main) droite au dessus; (συνκδχ.) favorable. ||. κεῖται ἐν ὑπερδεξίῳ, être situé de manière à commander, dominer.

Ὑπερεκπερισσοῦ, ἐπίῤ., plus qu'il n'en faut, abondamment.

Ὑπερεπαινῶ, Μ. **αινέσω**, dire beaucoup de bien de q., louer excessivement, accabler de louanges, préconiser, ἴδε καὶ **Ἐκθειάζω**.

Ὑπερευγνωμονῶ, Μ. **ήσω**, être infiniment reconnaissant. ||. σᾶς ὑπερευγνωμονῶ, je vous suis on ne peut pas plus reconnaissant.

Ὑπερευχαριστῶ, Μ. **ήσω**, remercier avec des grandes démonstrations de gratitude. ||. (συνήθ. ὡς ἐπιφών.) grand-merci, je vous suis infiniment obligé, je vous en rend mille grâces (un million de grâces), (καὶ ἐλλειπτ.) mille grâces.

Ὑπερέχω (χωρὶς Μ.), dominer sur, surpasser; être supérieur; l'emporter (avoir la prééminence, l'avantage, le dessus) sur, exceller, primer. ||. θέλει παντοῦ νὰ ὑπερέχῃ, il veut primer partout.

Ὑπερημερία (ἡ), retard du débiteur qui n'a pas payé au jour de l'échéance; demeure, θ.

Ὑπερήμερος (ὁ, ἡ), qui a laissé passer le jour ou le terme, qui est en retard (en demeure).

Ὑπερηφάνεια (ἡ), orgueil, fierté, θ. morgue, θ. arrogance, θ. §. suffisance, vanité, θ. présomption, θ.

Ὑπερηφανεύομαι, Μ. **ευθῶ** (θὰ), s'enorgueillir, être (se tenir) fier de.

Ὑπερήφανος, η, ον, orgueilleux, fier, superbe, hautain, arrogant, impérieux, présomptueux.

Ὑπερηφάνως, ἐπίῤ., avec orgueil ou fierté, orgueilleusement, fièrement, superbement, arrogamment, impérieusement.

Ὑπερθαλάσσιος (ὁ, ἡ), d'outre-mer, transmarin.

Ὑπερθεματίζω, Μ. **ίσω**, mettre enchère, enchérir.

Ὑπερθεματισμὸς (ὁ), l'action d'enchérir.

Ὑπερθεματιστὴς, οῦ (ὁ), enchérisseur.

Ὑπέρθεσις, εως (ἡ), l'action de placer plus haut; remise, ajournement; (γρμτ.) le degré du superlatif.

Ὑπερθετικὸς, ὴ, ὸν, (γρμτ.), superlatif.

Ὑπερθύριον καὶ

Ὑπέρθυρον (τὸ), le dessus de la porte, le linteau.

Ὑπερίπταμαι (χωρὶς Μ.), voler au dessus de; surpaser ou franchir en volant.

Ὑπερίσχνος (ὁ, ἡ), excessivement mince ou maigre.

Ὑπερισχύω, Μ. **ύσω**, prendre ou avoir le dessus; prévaloir; triompher; avoir la prépondérance. ||. ὑπερίσχυσεν ἡ γνώμη του, son avis prévalut (a eu la prépondérance). ||. ὑπερίσχυσεν ὁ ἐναντίος του, son adversaire a prévalu. ||. αἱ δύο αὗται δυνάμεις ὑπερίσχυον ἐναλλὰξ ἡ μία κατὰ τῆς ἄλλης, ces deux pouvoirs prévalaient l'un sur l'autre. ||. ὑπερίσχυσεν ὁ νόμος, (φρσ.), force est restée (demeurée) à la loi. ||. ἡ νόσος ἦτον ὀξεῖα, ἀλλ' ἡ φύσις ὑπερίσχυσε, la maladie était violente, mais la nature a pris (a eu) le dessus.

Ὑπερκάθαρσις, εως (ἡ), ἰατρ., purgation excessive, superpurgation, θ.

Ὑπέρκειμαι (-κεισαι, -κειται), (κυρ. εὔχρ. τρτπρσ. ἡ κατὰ μτχ.), être situé au dessus, dominer. ||. τὸ φρούριον ὑπέρκειται τῆς πόλεως, le château domine la ville.

Ὑπέρμαχος (ὁ, ἡ), qui combat pour, défenseur, protecteur, champion.

Ὑπερμαχῶ, Μ. ήσω, combattre pour, défendre.
Ὑπερμεγέθης, ους (ὁ, ἡ), d'une grandeur démesurée, d'une taille exhorbitante, excessivement (démesurément) grand, énorme.
Ὑπέρμετρος (ὁ, ἡ), démesuré, désordonné, excessif, fou.
Ὑπερμέτρως, ἐπίῤ., démesurément, désordonnément, outre-mesure.
Ὑπέρογκος (ὁ, ἡ), d'une grosseur démesurée, très volumineux, énorme; (ἐν γέν.) exorbitant, excessif. ||. χρέος ὑπέρογκον, une dette énorme. ||. ὑπέρογκα ἔξοδα, des frais énormes, dépense exorbitante.
Ὑπερόπτης, ου (ὁ), dédaigneux; contempteur; impérieux, insolent.
Ὑπεροπτικὸς, ἡ, ὸν, méprisant, dédaigneux, impérieux. ||. μὲ ὑπεροπτικὸν ὕφος, avec une fierté dédaigneuse, d'un ton impérieux.
Ὑπεροπτικῶς, ἐπίῤ., dédaigneusement.
Ὑπερορία (ἡ), ='Εξορία.
Ὑπερορίζω, Μ. ίσω, ='Εξορίζω.
Ὑπερόριος, α ἢ ος, ον, qui est au-delà des frontières. ||. πόλεμος—, guerre faite ou entreprise hors du territoire. 2) ='Εξόριστος.
Ὑπερουράνιος (ὁ, ἡ), qui est au dessus des cieux.
Ὑπερούσιος (ὁ, ἡ), surnaturel.
Ὑπεροχὴ (ἡ), supériorité, θ. prééminence, θ. suprématie, θ.
Ὑπεροψία (ἡ), dédain; mépris; arrogance, θ.
Ὑπέρπαχυς, έος (εῖα, υ), excessivement gras.
Ὑπερπερισσεύω, Μ, εύσω, surabonder. ||. » ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, « (Γρφ.), où le péché abondait, la grâce a surabondé.
Ὑπερπηδῶ, Μ. ήσω, sauter par -dessus.
Ὑπερπλεονάζω, Μ. άσω, surabonder.
Ὑπέρπλουτος (ὁ, ἡ), immensement (infiniment, prodigieusement, excessivement, puissamment, furieusement) riche, millionnaire.
Ὑπερπλουτῶ, Μ. ήσω, devenir extrêmement riche.
Ὑπερσάρκωσις, εως (ἡ), excroissance de chair (sur une partie blessée).
Ὑπερσυντελικὸς (ὁ), (ἐνν. χρόνος), le plus-que-parfait, le prétérit antérieur.
Ὑπέρτατος, η, ον, suprême; souverain. ||. εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, au suprême (au plus haut) degré, au souverain degré, souverainement, au superlatif.
Ὑπερτέλειος (ὁ, ἡ), qui surpasse toutes les perfections.
Ὑπερτερῶ, Μ. ήσω, être supérieur à (au dessus de), surpasser, ἴδε καὶ Ὑπερέχω.
Ὑπερύψηλος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, extrêmement haut.
Ὑπερυψόνω, Μ. ώσω, élever au plus haut degré, exalter.
Ὑπερφυὴς, οῦς (ὁ, ἡ), surnaturel. §. prodigieux.
Ὑπερφυῶς, ἐπίῤ., d'une manière surnaturelle, surnaturellement; prodigieusement.
Ὑπερχαίρω, ἴδε Καταχαίρομαι.
Ὑπέρχρεως (ὁ, ἡ), accablé (abimé, perdu) de dettes, qui a des dettes par-dessus la tête.
Ὑπερῴα (ἡ), ἀρχ., le palais de la bouche.
Ὑπερῷον (τὸ), (ἐνν. οἴκημα), la partie la plus élevée d'une maison.
Ὑπεσχέθην, ἀόρ. τοῦ Ὑπόσχομαι.
Ὑπεύθυνος (ὁ, ἡ), responsable. §. prévenu. ||. δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, je ne suis point responsable pour les fautes d'autrui. ||. ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης (ἐφημερίδος), le gérant responsable. ||. τὸ ὑπεύθυνον τῶν ὑπουργῶν, la responsabilité des ministres.
Ὑπήκοος (ὁ, ἡ), sujet. ||. αἱ μεταξὺ ἡγεμόνος καὶ ὑπηκόων σχέσεις, les relations du prince au sujet. ||. οἱ ὑπήκοοι δὲν εἶνε δοῦλοι, les sujets ne sont pas des esclaves.
Ὑπηρεσία (ἡ), service; fonction, θ. ministère; emploi. ||. ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία, le service des postes.
Ὑπηρέτης, ου (ὁ) καὶ Ὑπηρέτις, ιδος ἢ Ὑπηρέτρια (ἡ), serviteur, domestique; (θηλ.) servante. ||. ὑπηρέτης ξενοδοχείου (ἐργαστηρίου κτλπ.), garçon. ||. ἔγινεν ὑπηρέτης, il est entré en condition.
Ὑπηρετῶ, Μ. ήσω, servir. ||. ὑπηρετῶ εἰς δημοσίαν θέσιν, être employé (dans une administration, dans un bureau). ||. ὑπηρετεῖ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δεῖνα ὑπουργείου, ils est employé dans les bureaux de tel ministère. ||. ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς, servir le roi, (καὶ ἀπλ.) servir.
Ὑπνιάρης, α, ικον, κοιν. ὁ Ὑπνώδης.
Ὑπνοβάτης, ου (ὁ) καὶ
Ὑπνοβάτις, ιδος (ἡ), somnambule, hypnobate.
Ὑπνοβατία (ἡ), somnambulisme.
Ὑπνοβατικὸς, ἡ, ὸν, somnambulique.
Ὕπνος (ὁ), sommeil; somme, θ. ||. ἤμην εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον, j'étais dans mon premier sommeil. ||. τὸ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου, j'ai vu cela en songe, ἴδε καὶ Ὀνειρεύομαι.
Ὑπνώδης, ους (ὁ, ἡ), qui dort toujour, dormeur; somnolent.
Ὑπνωτικὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. ἰατρικὸν), qui à la vertu d'assoupir, somnifère, soporatif, soporifique, soporifère, dormitif. ||. τὸ γνωστότερον ὑπνωτικὸν εἶνε ἡ μήκων, le somnifère le plus connu s'est le pavot.
Ὑπὸ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ σημ.) Αἰτίαν (ποιητ.), par, à cause de. ||. ὁ ναὸς οὗτος ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ δεῖνος, ce temple fut fondé par un tel. ||. ἡ Ἐρριὰς ὑπὸ Οὐολτέρου, la Henriade, par Voltaire. 2) (συχνότ. μὲ αἰτ.) Τόπον ἢ τὸ Ὑπο-

κάτω, sous, dessous, au dessous, par dessous. ||. τὰ στρατεύματα διέβησαν ὑπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ παλατίου, les troupes défilèrent sous le balcon du palais. ||. βάλλω τί ὑπ' ὄψιν τινὸς, mettre une chose sous les yeux de q. ||. τὸ ὑπὸ τὴν σκηνὴν μέρος τοῦ θεάτρου, ἴδε Ὑποσκήνιον. ||. (καὶ μτνμ.) ὑπὸ τὸ πρόσχημα εὐλαβείας, sous prétexte de (sous le voile de la) devotion, sous apparence de devotion. ||. ἐδημοσίευσε τὸ σύγγραμμά του ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀνάμικτα, il a publié son ouvrage sous le titre de Mélanges. ||. τὸ κτίριον τοῦτο σώζεται μέχρι τοῦ νῦν, ὑπὸ τὸ ὄνομα.., cet édifice subsiste encore, sous le nom de... 3) Ὑπεξουσιότητα, sous les ordres ou la domination de. ||. εἶνε ἀκόμην ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρός του, il est encore sous la tutelle (καὶ μτνμ. sous l'aile) de sa mère. ||. τὸ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, il l'a pris sous sa protection. ||. ταξειδεύει ὑπὸ Γαλλικὴν σημαίαν, naviguer sous pavillon français.

Ὑπόβαθρον (τὸ), ce que l'on met sous qc. pour servir de support, marchepied; tapis de pied; soubassement (d'une colonne, d'un édifice).

Ὑποβάλλω, Μ. βάλω (θὰ), ἴδε Καθυποβάλλω.

Ὑποβιβάζω, Μ. άσω, faire descendre, abaisser. ||. ὑποβιβάζω τὴν ἐξίσωσιν, (Ἀλγεβρ.), abaisser une équation.

Ὑποβιβασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., abaissement.

Ὑποβλέπω (χωρὶς Μ.), regarder en dessous, vois (regarder) avec défiance, avoir pour suspect.

Ὑπόβλητος (ὁ, ἡ), ἀρχ., substitué frauduleusement, supposé, faux.

Ὑποβολεὺς, έως (ὁ), celui qui suggère; moniteur; (ἰδιαιτ. εἰς τὸ θέατρον) souffleur.

Ὑποβολὴ (ἡ), l'action de substituer frauduleusement, substitution, θ. §. suggestion, θ. instigation, θ. ||. καθ' ὑποβολὴν τοῦ δεῖνος, à la suggestion d'un tel.

Ὑποβολιμαῖος, α, ον, supposé, faux.

Ὑπόβολος (ὁ, ἡ), mis en gage, donné en nantissement, affecté au paiement d'une dette, hypothéqué.

Ὑποβρύχιος (ὁ, ἡ), qui est sous l'eau, submergé; sous-marin.

Ὑπογάστριον (τὸ), bas-ventre, hypogastre, (διδακτ.) abdomen.

Ὑπόγειος (ὁ, ἡ), souterrain. ||. (οὐσ.) Ὑπόγειον (ἐνν. οἴκημα), souterrain. ||. ὑπόγειον διὰ κρασὶ (κτλ.), cave, θ. caveau (τὸ μικρότερον). ||. ἔχει ἐκλεκτὰ κρασιὰ εἰς τὸ ὑπόγειόν του, il a une excellente cave (une cave très-bien montée).

Ὑπόγλωσσον (τὸ), εἶδ. θάμν., fragon.

Ὑπογονάτιον (τὸ), coussin qu'on met sous les genoux.

Ὑπογραμματεία (ἡ), charge ou fonctions de sous-secrétaire, sous-secrétariat.

Ὑπογραμματεὺς, έως (ὁ), sous-secrétaire.

Ὑπογραμματεύω, Μ. εύσω, être sous-secrétaire.

Ὑπογραμμὸς (ὁ), exemple, modèle.

Ὑπογραφὴ (ἡ), signature, θ. seing, souscription, θ. ||. ἔχω τὴν ὑπογραφήν του, j'ai son seing.

Ὑπογράφω, Μ. γράψω, souscrire, signer. ||. οἱ ὑπογεγραμμένοι (εἰς ἀναφορὰν, εἰς συνθήκην κτλ.), les signataires (d'une petition, d'un traité etc). ||. ἐνώπιον τῶν ὑπογεγραμμένων συμβολαιογράφων, par devant les notaires soussignés.

Ὑπόγρυπος (ὁ, ἡ), qui a le nez légèrement recourbé (un peu aquilin).

Ὑποδεέστερος, α, ον, (ἀρχ.), = Κατώτερος, inférieur; subalterne. ||. (τὸ οὐδ.) Ὑποδεέστερον, ἐπίῤ., inférieurement.

Ὑπόδειγμα (τὸ), modèle, exemple, echantillon.

Ὑποδένομαι, Μ. δεθῶ (θὰ), mettre ses bottes (etc), se chausser.

Ὑποδέχομαι, Μ. δεχθῶ (θὰ), recevoir, accueillir. ||. τὸν ὑπεδέχθησαν φιλοφρονέστατα (μεγαλοπρεπέστατα), on lui fit un accueil (une réception) très favorable (très magnifique etc.). ||. μᾶς ὑπεδέχθη ὅσον δίδεται φιλοφρόνως, il nous a accueillis de la manière du monde la plus honnête.

Ὑπόδημα (τὸ), botte, θ. ||. εἰς ποῖον (ὑποδηματᾶν) φθειάνετε τὰ ὑποδήματά σας; quel est le cordonnier qui vous botte? ||. βάλλω τὰ ὑποδήματά μου, je me botte. ||. φορεῖ συνήθως καλὰ ὑποδήματα, il se botte bien. ||. ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματα ἐμοῦ ἢ ἄλλου, se débotter ou débotter. ||. 'κβάλε τὰ 'ποδήματά σου, débottez-vous. ||. δὲν ἠξεύρεις ποῦ τὸν σφίγγει τὸ ὑπόδημα, (παροιμ.), vous ne savez pas où le bât le blesse.

Ὑποδηματᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ-

Ὑποδηματοποιὸς (ὁ), bottier, cordonnier (qui fait des bottes).

Ὑποδιαίρεσις, εως (ἡ), subdivision, θ. sous-division, θ.

Ὑποδιαιρῶ, Μ. αιρέσω, sous-diviser, subdiviser.

Ὑποδιάκονος (ὁ), sous-diacre.

Ὑποδιαστολὴ (ἡ), subdivision de la phrase.

Ὑποδιδάσκαλος (ὁ, ἡ), sous-maître.

Ὑποδιευθυντὴς, οῦ (ὁ), sous-directeur, sous-intendant.

Ὑπόδικος (ὁ, ἡ), accusé, (καταχρ.) criminel.

Ὑποδιοίκησις, εως (ἡ), sous-préfecture, ἴδε Ἐπαρχία.

Ὑποδιοικητήριον (τὸ), ἴδε Ἐπαρχεῖον.

Ὑποδιοικητὴς, οῦ (ὁ), sous-préfet.

Ὑποδουλόνω, Μ. ώσω, asservir, subjuguer.

Ὑπόδουλος (ὁ, ἡ), qui est sous la dépendance de q., asservi.

Ὑποδούλωσις, εως (ἡ), asservissement.
Ὑποδοχὴ (ἡ), accueil, réception, θ. ||. ἡμέρα ὑποδοχῆς, jour de réception, ἴδε καὶ Δέχομαι.
Ὑποδύομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., se glisser, s'insinuer.
Ὑποθάλπω, Μ. θάλψω, fomenter (des troubles, des factions etc), alimenter.
Ὑπόθεσις, εως (ἡ), supposition, θ. hypothèse, θ. condition proposée, θ. ||. καθ' ὑπόθεσιν, par supposition, supposons (supposé) que. 2) affaire, θ. ||. ἐμβαίνω (εἶμαι) εἰς τὴν ὑπόθεσιν, (λαμβάνω ἢ ἔχω γνῶσιν ἀκριβῆ τοῦ πράγματος), se mettre (être) au fait. ||.—κρισολογουμένη, affaire en litige, ἴδε καὶ Δίκη. 3) (περίληψις λόγου, δράματος κτλ.) sommaire; argument.
Ὑποθετέον, θετ., supposé (supposons) que.
Ὑποθετικὸς, ἡ, ον, supposé, conditionnel, hypothétique; fictif.
Ὑποθετικῶς, ἐπίρ., hypothétiquement, par supposition ou hypothèse.
Ὑποθέτω, Μ. θέσω, κοιν. ἀντὶ Ὑποτίθημι, faire état, supposer, présumer, réputer, penser, croire, se représenter. ||. ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι, posons (posé, supposé) que, (οἰκ.) prenez (prenons) que. ||. τὸν ὑπέθετα τίμιον ἄνθρωπον, je le réputais (je le croyais) homme d'honneur. ||. τὸν ὑποθέτω (ἄνθρωπον) μὲ ἱκανότητα, je lui crois du talent (de la capacité). ||. τί θὰ ὑποθέσουν περὶ τούτου; que va-t-on croire de cela? ||. ὁ ἀπὼν δι' ὑποθέσεις τῆς ἑταιρίας του, ὑποτίθεται παρὼν, un homme absent pour les affaires de sa compagnie, est réputé (censé) présent. ||. ὁ νόμος ὑποτίθεται κατηργημένος, la loi est censée abolie. ||. ὁ ἐγκαλούμενος, ἄχρις ὅτου αναγνωρισθῇ ἔνοχος, ὑποτίθεται ἀθῶος, un accusé, est présumé innocent jusqu'à ce qu'il soit reconnu coupable. ||. ὁ ὑποτιθέμενος πατὴρ (βρέφους), le père putatif.
Ὑποθήκη (ἡ), ἀρχ., conseil, avis, avertissement. 2) (συνήθ.) hypothèque, θ. ||. ἐγγραφὴ ὑποθήκης, inscription hypothéquaire. ||. βάλλω εἰς ὑποθήκην, donner pour hypothèque, hypothéquer, engager. ||. τὸ δάνειόν του εἶνε ἀσφαλισμένον δι' ὑποθήκης, sa créance est assurée par une hypothèque (hypothécairement).
Ὑποθηκοφύλαξ, ακος (ὁ), conservateur des hypothèques, consignataire (d'un dépôt).
Ὑποκαίω, Μ. καύσω, mettre le feu (chauffer) pas dessous.
Ὑποκάμισον (τὸ), chemise, θ. ||. μὲ τὸ 'πουκάμισον, en chemise. §. (μτνμ.) 'πουκάμισον 'φειδιοῦ, la dépouille d'un serpent, mue, θ.
Ὑποκατάστασις, εως (ἡ), Νμ., substitution, θ. subrogation, θ.
Ὑποκάτω, ἐπίρ., sous, dessous.
Ὑποκάτωθεν, ἐπίρ., de dessous, par-dessous; d'en bas, par en bas. ||. ὑποκάτωθεν τῆς κλίνης (τῆς τραπέζης), de dessous le lit (la table).
Ὑπόκαυστον (τὸ), poêle (étuve etc) que l'on chauffe par dessous; fourneau souterrain pour chauffer l'étuve des bains.
Ὑπόκειμαι (χωρὶς Μ.), être sujet ou soumis à. ||. (συνήθ. ἡ μτχ.) Ὑποκείμενος, η, ον, sujet, soumis. ||. (συχνότ. τὸ οὐδ.) Ὑποκείμενον, sujet proposé, objet; §. personne (en question), θ. personnage. ||. ἀχρεῖον ὑποκείμενον, mauvais sujet, vilaine créature; (μτφορ.) mauvaise graine, θ. ||. μέγα (σημαντικόν) τι ὑποκείμενον, un grand personnage, une personne de qualité (de condition, de haut parage).
Ὑποκινῶ, Μ. ήσω, soulever, exciter.
Ὑποκλέπτω, Μ. κλέψω, dérober. ||. (πάντοτε σχεδὸν μτφορ.) μόλις ἠμπόρεσα νὰ ὑποκλέψω μερικὰς στιγμὰς ἀπὸ τὰς ὑποθέσεις μου, je pus à peine dérober quelques momens à mes affaires.
Ὑποκλινὴς, οῦς (ὁ, ἡ), soumis.
Ὑποκλινῶς, ἐπίρ., avec une grande soumission.
Ὑπόκλισις, εως (ἡ), soumission, θ. prosternation, θ. hommage.
Ὑποκορίζομαι, Μ. κορισθῶ (θὰ), appeler qc. du nom caressant de, caresser, mignarder, cajoler. §. désigner par un diminutif, adoucir (affaiblir) par l'expression l'odieux d'une chose; donner une couleur favorable (un tour spécieux); pallier.
Ὑποκορισμὸς (ὁ), l'action d'adoucir par l'expression (de donner une couleur favorable, d'user des palliatifs).
Ὑποκοριστικὸς, ἡ, ὸν, (Γρμτ.), diminutif.
Ὑποκρίνομαι, κριθῶ (θὰ), jouer ou représenter (un personnage), feindre, simuler. ||. ὁ δεῖνα (ὑποκριτὴς) ὑπεκρίθη τὸν 'Ορέστην κτλ., un tel a joué (le rôle d') Oreste, un tel a représenté César etc. ||. ὁ ὑποκριτὴς οὗτος ὑποκρίνεται κάλλιστα, ce comédien joue fort bien. ||. ποῖος ὑποκρίνεται τὸν Λύσανδρον; qui est-ce qui fait (qui joue) le rôle de Lysandre.
Ὑπόκρισις, εως (ἡ), débit, déclamation, action, θ. jeu; §. (συχνότ.) dissimulation, θ. hypocrisie, θ. (οἰκ.) papelardise, θ.
Ὑποκριτὴς, οῦ (ὁ), acteur -ctrice (de théâtre); §. dissimulé, hypocrite, (οἰκ.) papelard. ||. ὑποκριτὴς κωμῳδίας, comédien.
Ὑποκριτικὸς, ἡ, ὸν, feint, dissimulé, hypocrite.
Ὑποκριτικῶς, ἐπίρ., avec hypocrisie.
Ὑποκρούω, Μ. κρούσω, répliquer (en interrompant), faire des observations; faire entendre, faire allusion à.

Ὑποκρύπτω, M. κρύψω, cacher (dessous); dissimuler (ses desseins), celer. ||. ὑποκρύπτεταί τι ἐνταῦθα (εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν), il y a dans cette affaire un dessous de cartes, (καὶ ἁπλ.) il y a un dessous, il y a quelque chose la-dessus. ||. σκοποὶ ὑποκεκρυμμένοι, des vues cachées.

Ὑποκύπτω, M. κύψω, succomber; se soumettre à.

Ὑπόκυρτος (ὁ, ἡ), un peu voûté (courbé, bossu).

Ὑπόκωφος (ὁ, ἡ), un peu sourd, qui a l'oreille dure.

Ὑπολαμβάνω, M. λάβω (θὰ), (ἀρχ.)=Νομίζω,penser,croire, présumer. 2) prendre la parole après un autre, répliquer; §. interrompre, interpeller, répartir.

Ὑπολάμπω, M. λάμψω, commencer à luire, jeter un peu de clarté, poindre.

Ὑπολείπω (χωρὶς M.), laisser derrière ou en arriére. ||. (μσ.) laisser en reserve. ||. (πθ.) rester, être de reste.

Ὑπόλευκος (ὁ,ἡ), un peu blanc, blanchâtre, blanchissant.

Ὑπολήνιον (τὸ), vaisseau placé sous le pressoir pour recevoir le vin.

Ὑπόληψις, εως (ἡ), ἀρχ., conception, θ. pensée, θ. idée, θ. croyance, θ. (ὅθ. 2) (συνήθ.) opinion bonne ou mauvaise; (συχνότ.) considération, θ. estime, θ. réputation, θ. crédit, honneur. ||. ἔχω εἰς ὑπόληψιν, avoir en considération, faire cas de, estimer,priser. ||. τὸν ἔχω εἰς μεγίστην ὑπόληψιν, il est placé très-haut dans mon estime. ||. ἔχει ὑπόληψιν τιμίου (ἀγαθοῦ) ἀνθρώπου, il est réputé pour homme d'honneur (de bien), il est en réputation (il a la réputation) d'un homme de bien etc. ||. ἔχει (εἶνε εἰς) μεγάλην ὑπόληψιν, il est (il jouit) d'une grande considération, il jouit d'un grand crédit, il est fort considéré, il est en grand crédit, il est fort en réputation. ||. εἶνε ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψιν, c'est un homme de réputation, ἴδε καὶ Εὔυπόληπτος. ||. ἀποκτᾷ (ἡ) προσπαθεῖ ν' ἀποκτήσῃ ὑπόληψιν, il travaille à se faire une réputation, il se met en réputation. ||. μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἔλαβεν (ἀπέκτησεν) ὑπόληψιν, il s'est mis en crédit par tel moyen, ce moyen lui a acquis du crédit. ||. ἔχασε τὴν ὑπόληψίν του, il a perdu sa réputation, il est perdu de réputation, il est déconsidéré. ||. ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν ὑπόληψίν του, il a perdu de son crédit, il est bas dans l'opinion. ||. τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ τοῦ βλάψῃ τὴν ὑπόληψιν, cela ferait tort (nuirait) à sa renommée, cela donnerait atteinte à sa réputation. ||. εἰς τόσην κακὴν ὑπόληψιν μὲ ἔχετε; suis-je si mal dans votre opinion? ||. τὰ κρασιὰ τῆς Γαλλίας ἔχουν πολλὴν ὑπόληψιν, on estime beaucoup les vins de France, les vins Français sont en grande réputation. ||. ἡ ὑπόληψις τῶν μετοχῶν (τῶν γραμματίων) τῆς τραπέζης ηὔξησε, les actions (les billets) de la banque sont remontées de crédit. ||. αὐτὰ τὰ γραμμάτια δὲν ἔχουν ὑπόληψιν, ces papiers (ces effets) sont en défaveur (en discrédit).

*Ὑπολογίζομαι, M. λογισθῶ (θὰ), calculer, compter, supputer.

Ὑπολογισμός (ὁ), calcul; supputation, θ. (κυρ. ἐπὶ οἰκοδ. κλπ.) devis; (ναυτ.) estime, θ.

Ὑπόλογος (ὁ, ἡ), comptable, responsable; (Νμ.) rendant compte, (καὶ ἁπλ.) rendant. ||. ἐὰν ὁ ὑπόλογος ἔχῃ νὰ πληρώσῃ τι ὑπόλοιπον, δύναται νὰ καταθέσῃ τοῦτο παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, (Δικονμ.), le rendant, s'il est reliquataire, peut consigner la somme.

Ὑπόλοιπον (τὸ), ce qui reste (d'un tout, d'une somme etc), qui est de reste, restant, reste. ||. ὑπόλοιπον λογαριασμοῦ, reliquat d'un compte. ῃ. ὁ ἔχων (ὀφείλων) νὰ πληρώσῃ ὑπόλοιπον λογαριασμοῦ, reliquataire. ||. τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, le reste de la journée.

Ὑπολοχαγὸς (ὁ), lieutenant.

Ὑπολύω, M. λύσω, (ἀρχ.), ôter les (dénouer les cordons des) souliers, déchausser.

Ὑπομειδιῶ, M. άσω, sourire.

Ὑπομένω, M. μείνω (θὰ), supporter (endurer) patiemment, prendre patience, patienter, avoir le cœur ou le courage de.

Ὑπομιμνήσκω, M. (θὰ) ὑπομνήσω, = Ὑπενθυμίζω, faire ressouvenir, rappeler à la mémoire.

Ὑπόμνημα (τὸ), souvenir; gage. §. note (que l'on prend par écrit), mémorial; (πλθ.) mémoires, commentaires. ||. τὰ — τοῦ Καίσαρος, les Commentaires de César. ||. τά — τῆς (Γαλλικῆς) Ἀκαδημίας, les Mémoires de l'Académie.

Ὑπομνηματίζω, M. ίσω, commenter, annoter, interpréter.

Ὑπομνηματισμὸς (ὁ), l'action de commenter (etc).

Ὑπομνηματιστὴς, οῦ (ὁ), commentateur.

Ὑπόμνησις, εως (ἡ), l'action de faire souvenir (de remémorer etc), mention, θ. admonition, θ.

Ὑπομοίραρχος (ὁ), lieutenant (de la gendarmerie).

Ὑπομονετικὸς, ή, ὸν, patient.

Ὑπομονὴ (ἡ), patience, θ. ||. κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονήν του, impatienter q., lui faire perdre patience. ||. ἔχω ὑπομονὴν, ἴδε Ὑπομένω. ||. χάνω τὴν ὑπομονὴν, la patience m'échappe.

Ὑπομόχλιον (τὸ), l'appui (le point d'appui) d'un levier.

Ὑποναύαρχος (ὁ), contre-amiral.

Ὑπόνοια (ἡ), = Ὑποψία, soupçon.

Ὑπόνομος (ὁ ϗ ἀρχ. ἡ), mine, θ.

Ὑπονοῶ, M. ήσω, = Ὑποπτεύω, soupçonner. 2) (κυρ. εἰς τὸ πθ. καὶ τρτπρσ.) être compris (renfermé) implicitement

dans une proposition, s'en tirer naturellement par induction (par conséquence), être sous-entendu. ||. κατὰ τὸ ὑπονοούμενον, (Νμ. καὶ Διαλεκτ.), implicitement, d'une manière implicite. ||. ἡ ῥήτρα αὕτη ἐμπεριέχεται κατὰ τὸ ὑπονοούμενον εἰς τὸ συμβόλαιον, cette clause est contenue implicitement dans le contrat.

'Υπόξανθος (ὁ,ἡ), un peu blond, qui tire sur le roux, roussâtre.

'Υπόξοινος (ὁ,ἡ), aigret, aigrelet, légèrement acide, acidulé; (ἰδιαιτ. ἐπὶ ὀπωρ.) suret.

'Υποπίπτω, Μ. πέσω, succomber. ||. ὑποπίπτω εἰς τὸ αὐτὸ ἔγκλημα ἢ σφάλμα, retomber dans la même faute, faire une récidive, récidiver.

'Υποπλάσιος, α, ον, (Ἀριθμ.), aliquote (κυρ. partie). ||. ὁ ἀριθμὸς 2 εἶνε — τοῦ 6, deux est une aliquote de six, ἴδε Ἀσύμμετρος.

'Υποπόδιον (τὸ), marchepied.

'Υποπρόξενος (ὁ), vice-consul.

'Υπόπτερος (ὁ, ἡ), qui a des ailes, ailé.

'Υποπτεύω, Μ. εύσω, soupçonner, avoir pour suspect, suspecter; se méfier (se défier) de q., se douter de qc., présumer. ||. (πθ.) être ou devenir suspect. ||. ὅλα τὰ ὑποπτεύει, tout lui fait ombrage (ombre). ||. τὸ ὑπωπτευόμην, je m'en doutais bien. ||. δὲν ἤμην βέβαιος, πλὴν τὸ ὑπωπτευόμην, je n'en étais pas sûr, mais je m'en doutais. ||. τὸ ὑπωπτευόμην πάντοτε, je m'en suis toujours douté. ||. ποτὲ δὲν ἤθελα τὸ ὑποπτεύσῃ, je ne m'en serais jamais douté.

'Ύποπτος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, (πθ.) suspect. §. (ἐνεργ.) soupçonneux; méfiant, ombrageux.

'Υποῤῥάπτω, Μ. ῥάψω, coudre par dessous, doubler.

'Υποῤῥέω, Μ. ῥεύσω, couler sous (au dessous, par dessous) ou peu à peu.

'Υπόσαθρος (ὁ, ἡ), gâté intérieurement, qui a un vice caché.

'Υποσαίνω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., remuer un peu la queue comme font les chiens, caresser. ||. (συνήθ. μτφορ.) ἡ ἐλπὶς μὲ ὑπέσαινε, l'espoir me flattait, je me berçais de l'espoir.

'Υποσημειόνω, Μ. ώσω, noter (par dessous). ||. (εὔχρ. κυρ. ἡ πθ. μτχ.) ὁ ὑποσημειούμενος (εἰς ἐπιστολὴν, εἰς ἔγγραφον), le soussigné, je soussigné.

'Υποσημείωσις, εως (ἡ), note (au bas de la page), θ.

'Υποσκάπτω, Μ. σκάψω, creuser par dessous, saper, miner.

'Υποσκελίζω, Μ. ίσω, donner le croc-en-jambe, (μτφορ.) supplanter.

'Υποσκελισμὸς (ὁ), l'action de faire tomber en donnant un croc-en-jambe.

'Υποσκήνιον (τὸ), les dessous d'un théâtre.

'Υπόσπονδος (ὁ, ἡ), qui se fait en vertu ou sous la foi d'un traité (d'une convention).

'Υπόστασις, εως (ἡ), (ἀρχ.), ce qui dépose au fond d'un vase, dépôt, sédiment. 2) (συνήθ.) substance, θ. (Θλγ.) hypostase, θ. §. personne réelle.

'Υποστατικὸν (τὸ), terre, θ. domaine, θ. métairie.

'Υποστήριγμα (τὸ), soutien, support, étai, appui.

'Υποστηρίζω, Μ. ίσω, étayer, appuyer (κυρ. καὶ μτφορ.), soutenir. ||. ὑπερμεγέθεις μαρμάρινοι κίονες ὑπεστήριζον τὴν ὀροφὴν τοῦ κτιρίου, d'énormes colonnes de marbre soutenaient le comble de l'édifice. ||. θὰ ὑποστηρίξω τὴν αἴτησίν (τὴν πρότασίν) σας, j'appuierai votre demande (votre proposition).

'Υποστήριξις, εως (ἡ), l'action de soutenir (etc), soutien, appui. ||. ἔγγραφα πρὸς ὑποστήριξιν (αἰτήσεως), Δικνμ., pièces au soutien (à l'appui).

'Υποστιγμὴ (ἡ), virgule, θ.

'Υποστίζω, Μ. στίξω, mettre (séparer par) une virgule.

'Υποστράτηγος (ὁ), général de brigade; maréchal de camp.

'Υποστρέφω, Μ. στρέψω, rebrousser chemin, revenir sur ses pas, rétrograder, retourner.

'Υπόστρυφνος (ὁ, ἡ), un peu âpre, (μτφορ.) d'une humeur un peu difficile.

'Υπόστυφος (ὁ, ἡ), un peu astringent (sur).

'Υπόσχεσις, εως (ἡ), promesse, θ. ||. φυλάττω (ἐκπληρῶ, παραβαίνω, ἀναιρῶ) τὴν ὑπόσχεσίν μου, tenir (garder, accomplir, acquiter ou s'acquitter de, satisfaire à, fausser, violer, manquer à) sa promiesse.

'Υποσχετικὸν (τὸ), (ἐνν. ἔγγραφον), obligation (par écrit).

'Υπόσχομαι, Μ. (θὰ) ὑποσχεθῶ, promettre; s'obliger (s'engager) à. ||. μὲ ὑπεσχέθη πολλὰ, il m'a fait de grandes promesses. ||. μοὶ ὑπεσχέθη νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ, il m'a promis de venir me voir.

'Υποταγὴ (ἡ), sujétion, θ. soumission, θ. subordination, θ. obéissance, θ. dépendance, θ. (ἐκκλησ.) obédience, θ.

'Υποτακτικὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. καὶ ἀρχ.) qui soumet, qui en a la faculté, (ὅθ. ||. γρμτ.) ὑποτακτικὴ (ἔγκλισις), le subjonctif. ||. ἄρθρον ὑποτακτικὸν, l'article relatif. 2) συνήθ. (οὐσ. ἀρσ.), un acolyte; un frère servant ou convers.

'Υποτάσσω, Μ. τάξω, reduire (ranger) sous sa domination (sous ses lois), soumettre, asujetir, subjuguer, subordonner; (γρμτ) regir le subjonctif. ||. (αὐτπθ.) obéir; prêter obéissance (à un prince), se ranger sous les enseignes (sous l'obéissance) de; faire sa soumission à q.

'Υποτελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), tributaire; vassal; (ἐν γέν.) subordonné, soumis.

'Υποτραυλίζω, Μ. ίσω, balbutier.

'Υπότραυλος (ὁ, ἡ), un peu bègue.

'Υποτρέφω, Μ. θρέψω, nourrir (sous main); (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.

μτφορ.) alimenter ; entretenir.

Ὑποτροπή (ἡ), retour ; (ἰατρ.) rechute, θ. (Νμ.) recidive, θ. ||. καὶ ἐν ὑποτροπῇ, (φρσ. Νμ.), et en cas de récidive.

Ὑπότροφος (ὁ), boursier. ||. θέσις (σύνταξις) ὑποτρόφου, bourse, θ.

Ὑποτύπωσις, εως (ἡ), représentation, θ. image ; §. esquisse, θ. ébauche, θ. §. modèle, original, exemple. §. (ῥτρ.) hypotypose (figure de rhétorique), θ.

Ὕπουλος (ὁ,ἡ), dont l'apparence est trompeuse ; qui a le regard (la mine) en dessous, sournois, dissimulé, fourbe ; (ἐπὶ πραγμ.) perfide, ténébreux, traître. ||. πληγὴ —, (ἰατρ.), qui n'est cicatrisée qu' en dessus, qui forme intérieurement un abcès. ||. ὕπουλον μειδίαμα, un sourire perfide. ||. εἶνε (ἄνθρωπος) ὕπουλος, il est en dessous, c'est un homme en dessous. ||. εἶνε πολλὰ ὕπουλος, il est d'une dissimulation profonde, il est profondément dissimulé. ||. ὕπουλος διαγωγή, une conduite ténébreuse (dissimulée).

Ὑπουλότης, ητος (ἡ), malignité cachée, fausseté, θ. fourberie, θ. duplicité, θ. §. dissimulation, θ.

Ὑπούλως, ἐπίῤ., d'un air sournois (dissimulé).

Ὑπουργεῖον (τὸ), ministère, département (ministériel). ||. τὸ — τῶν ἐξωτερικῶν (τῶν ἐσωτερικῶν κτλ.), le ministère des affaires étrangères (de l'intérieur etc). ||. ἄλλαξε τὸ ὑπουργεῖον, le ministère est changé.

Ὑπούργημα (τὸ), charge d'un homme en place, θ. ||. οἱ ἐν ὑπουργήμασι, les gens en place.

Ὑπουργία (ἡ), les fonctions d' un ministre et le temps pendant le quel il les exerce, ministère. ||. ἐπὶ τῆς ὑπουργίας του, sous (pendant) son ministère.

Ὑπουργικὸς, ἡ, ὸν, ministériel. ||. ὑπουργικὸς σύμβουλος (πάρεδρος, γραμματεὺς), conseiller (assesseur, greffier) ministériel. ||. τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, le conseil des ministres. ||. πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, président du conseil des ministres. ||. ἐφημερὶς ὑπουργική, journal ministériel.

Ὑπουργὸς (ὁ), ministre. ||. ὑπουργὸς τοῦ Κράτους, ministre sécrétaire d'État. ||. ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν (τῆς Δικαιοσύνης κτλ.) ὑπουργὸς τῆς Ἐπικρατείας, le ministre secrétaire d'État au département de l'intérieur (de la justice etc.). ||. ἔκτακτος ἀπεσταλμένος καὶ πληρεξούσιος ὑπουργὸς, envoyé extraordinaiee et ministre plénipotentiaire.

Ὑπουργῶ, Μ. ήσω, ἀρχ. = Ὑπηρετῶ, servir (κυρ. comme ministre). ||. ὑπουργοῦντος (τοῦ δεῖνος), sous le ministère (tel), pendant le ministère d'un tel.

Ὑπουρὶς, ίδος (ἡ), croupière, θ.

Ὑποφαίνομαι (χωρὶς Μ.), κοιν. ἀντὶ Ὑπογράφομαι. ||. (εὔχρ. κυρ. ἢ μτχ.) ὁ ὑποφαινόμενος, le soussigné ; je soussigné. ||. οἱ ὑποφαινόμενοι ἐσυμφωνήσαμεν . ., nous soussignés sommes convenus. . .

Ὑποφερτὸς, ἡ, ὸν, supportable ; passable, passablement bon. ||. οἱ στίχοι του εἶνε ὑποφερτοὶ, ses vers sont passables (passablement bons), ils peuvent passer.

Ὑποφέρω, Μ. φέρω (θὰ), prendre qc. en patience, supporter, porter, soutenir ; souffrir, endurer, pâtir ; essuyer, subir. ||. τὸ στράτευμα ὑπέφερε πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν πορείαν, l'armée pâtit beaucoup dans cette marche, elle a beaucoup souffert. ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω, je ne saurais le souffrir. ||. ὅσα βάσανα ὑπέφεραν, les tortures qu'ils ont subies.

Ὑπόχαλκος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui est d'airain par dessous ; mêlé de cuivre, altéré, falsifié.

Ὑποχείριος (ὁ, ἡ), soumis, assujeti.

Ὑποχονδριακὸς, ἡ, ὸν, hypocondre, hypocondriaque ; mélancolique ; atrabilaire, vaporeux.

Ὑποχόνδριον (τὸ), ἀνατομ., (συνήθ. εἰς τὸ πληθ.) les hypocondres. 2) (συνκδχ.) mélancolie, θ. vapeurs, θ. πληθ.

Ὑποχρεόνω, Μ. ώσω, obliger ; engager. ||. θὰ μὲ ὑποχρεώσετε τὰ μέγιστα, vous m'obligérez infiniment (extrêmement), ἴδε καὶ Χάρις. ||. ὑποχρεόνομαι εἴς τινα, contracter des obligatlons envers q.

Ὑπόχρεως (ὁ, ἡ), obligé, redevable ; astreint. ||. σᾶς εἶμαι πολλὰ ὑπόχρεως, (φρσ.), je vous suis infiniment obligé, je vous en ai une grande obligation (les dernières obligations), je vous en suis très-redevable, (καὶ ἐλλειπτ.) bien obligé. ||. θέλω σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως διὰ βίου, je vous en aurai obligation toute ma vie. ||. εἶνε ὑπόχρεως νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ, il est tenu de m'indemniser. ||. εἶμαι ὑπόχρεως νὰ τὸν ἀποκριθῶ, je suis dans l'obligation de lui repondre. ||. εἶμαι ὑπόχρεως νὰ σηκόνομαι πρωΐ, je suis astreint à me lever de bonne heure.

Ὑποχρέωσις, εως (ἡ), obligation, θ. charge, θ. engagement ; condition, θ. ||. τῷ ὑπεσχέθην τὸ δεῖνα πρᾶγμα, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ . ., je lui ai promis telle chose, mais c'est à charge que. . . ||. ἀπαλλάττω τῆς ὑποχρεώσεως, exempter (d'un devoir), dispenser. ||. τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένας εἰς αὐτοὺς ὑποχρεώσεις, les conditions qui leur sont imposées par la loi

Ὑποχρεωτικὸς, ἡ, ὸν, qui aime à obliger (à faire plaisir), obligeant, officieux ; gracieux ; (ἰδιαιτ. ἐπὶ πραγμ.) qui est d' obligation, obligatoire. ||. μὲ ὑποχρεωτικὸν τρόπον, (μὲ εὐγένειαν), d'une manière obligeante (officieuse), obligeamment

Ὑπόχυμα (τὸ), ἰατρ., obscur-

cissement des (fluxion sur les) yeux.
Ὑποχώρησις, εως (ἡ), l'action de se retirer (de reculer, de céder), retraite, θ.
Ὑποχωρῶ, Μ. ήσω, se retirer insensiblement, lâcher pied, reculer, céder la place (le pas) à q., (μτνμ.) mettre pavillon bas, caler la voile κτλ.
Ὑποψήφιος (ὁ, ἡ), candidat. ||. ὑποψήφιος διὰ χειροτονίαν, (Ἐκκλησ.) ordinant. ||. — εἰς δημοτ. θέσιν, postulant. ||. ὑποψήφιοι εἶνε ὁ δεῖνα ϗ ὁ δεῖνα, tels et tels sont sur les rangs (sur les bancs).
Ὑποψία (ἡ), soupçon; ombrage; (Νμ.) suspicion, θ.
Ὕπτιος, α, ον, couché ou renversé sur le dos.
Ὑπώρεια (ἡ), pied d'une montagne.
Ὕσκα (ἡ), mèche, θ. amadou.
Ὑστερικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne ou affecte la matrice, hystérique. ||. (οὐδ.) ὑστερικὸν ϗ ὑςερικὰ, douleurs (affections) hystériques, mal (vapeurs) de mère, (καὶ ἁπλ.) vapeurs. ||. γυνὴ ὑστερικὴ, sujette aux affections hystériques (aux vapeurs), vaporeuse.
Ὑστερινὸς, ἡ, ὸν, qui vient après, dernier, postérieur.
Ὑστερογενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui est né après, posthume.
Ὑστερόγραφον (τὸ), ce qu'on ajoute à une lettre (après la signature), post-scriptum (ϗ μνγρφ.) P. S., apostille, θ.
Ὕστερον, ἐπίῤ., puis, depuis, après, en suite. ||. ἔλα ὕστερον, revenez après.
Ὕστερος, α, ον, ἀρχ. ὁ Ὑςερινὸς, postérieur. ||. ἐκ τῶν ὑστέρων, φρσ. (Λογικ.), à posteriori. ||. κρίνειν ἐκ τῶν ὑςέρων, raisonner à posteriori.
Ὑστεροφημία (ἡ), renommée future, θ.
Ὑστερόχρονος (ὁ, ἡ), postérieur. ||. τὸ ὑστερόχρονον (ἐποχῆς, ἐγγράφου κτλ.), la postériorité (d'une date, d'un acte etc).
Ὑστερῶ, Μ. ήσω, (ἀρχ.), venir après ou plus tard, être ou rester en arrière de; tarder. 2) (κοιν. καταχρ.) ἀντὶ Στερῶ, priver.
Ὑστερώτερα, ἐπίῤ., plus tard; ci-après.
Ὑφαίνω, Μ. (θὰ) ὑφάνω, faire de la toile, (ἐκ τοῦ ἀχρ.) tistre (εὔχρ. μόνον ἡ πθ. μτχ. tissu), tisser; ourdir (κυρ. ϗ μτφορ.), tramer.
Ὑφαίρεσις, εως (ἡ), l'action de soustraire, soustraction, θ. déduction, θ.
Ὑφαιρῶ, Μ. αιρέσω, soustraire, enlever secrètement ou par-dessous; dérober; déduire (une somme). ||. ἡ κληρονομία, ὑφαιρουμένων τῶν χρεῶν καὶ κληροδοτημάτων, συμποσοῦται εἰς . . , la succession, déduction faite des dettes et legs, monte à...
Ὑφάλμυρος (ὁ, ἡ), un peu salé, saumâtre.
Ὕφαλος (ἡ), ἐνν. πέτρα, rescif καὶ récif καὶ ressifs, basse, θ.
Ὕφανσις, εως (ἡ), l'action de tisser (etc), tissage.
Ὑφάντης, ου (ὁ), tisserand. ||. ὑφάντης μεταξωτῶν (μαλλίνων κτλ.) ὑφασμάτων, tisserand en soie (en drap etc).
Ὑφαντικὸς, ἡ, ὸν, de tisserand. ||. ὁ ὑφαντικὸς ἱστὸς, le métier d'un tisserand (de tisserand). ||. (οὐσ.) ἡ ὑφαντικὴ (ἐνν. τέχνη), la tisseranderie.
Ὑφαντὸς, ἡ, ὸν, tissu, fait au métier. ||. κάλσαι (ὑ)φανταὶ, bas (faits) au métier.
Ὑφάντρια (ἡ), femme qui fait de la toile.
Ὕφασμα (τὸ), tissu, toile, θ. étoffe, θ. ||. τὰ βαρύτιμα τῶν Ἰνδιῶν ὑφάσματα, les riches tissus de l'Inde.
Ὑφὲν (ἀντὶ Ὑφ' ἓν), ἐπίῤ. (γρμτ.), tout d'une haleine. ||. (ἐνάρθρ.) ἡ ὑφὲν (ἐνν. προσῳδία), un trait d'union, un tiret.
Ὕφεσις, εως (ἡ), diminution, θ. relâchement, abaissement, rémission, θ.
Ὑφὴ (ἡ), tissure, θ. contexture, θ. tissu. ||. ἡ ὑφὴ τοῦ λόγου, la contexture du discours.
Ὑφίσταμαι (χωρὶς Μ.), subsister, exister. 2) = Ὑποφέρω. Δοκιμάζω, éprouver, subir. ||. ἡ θεσμοθεσία αὕτη ὑπέστη διαφόρους τροποποιήσεις, ce code a subi différentes modifications.
Ὕφος, ους (τὸ), ἀρχ. καὶ κυρ. = Ὑφὴ, tissu, tissure, θ. 2) (συνήθ. μτνμ.) le tissu du style, ton, air, (ἐπὶ λεκτ.) langage, style. ||. τὸ ὕφος τῆς θείας Γραφῆς, le langage de l'Écriture sainte. ||. ποιητικὸν (ἐπιστολιμαῖον) ὕφος, style poétique (épistolaire). ||. δικονομικὸν ὕφος, style de palais. ||. τὸ ἀγοραῖον (τὸ στρατιωτικὸν ϗλ.) ὕφος, le ton des halles (du corps de garde etc). ||. τὸ ὕφος του εἶνε συνεπτυγμένον, le tissu de son style est serré. ||. μὲ τὸ ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ, de l'air dont il parle. ||. ὁμιλεῖ μὲ διδασκαλικὸν (μὲ δεσποτικὸν) ὕφος, il parle d'un air (d'un ton) magistral (d'un ton de maître). ||. μὲ χλευαστικὸν (μὲ ἀγέρωχον κτλ.) ὕφος, d'un ton moqueur (railleur, hautain etc). 3) (κατ' ἔκτ.) air, air d'importance, gravité, θ. fierté, θ. hauteur, θ. morgue, θ. || σκυθρωπὸν ὕφος, air chagrin, ||. ὁμιλεῖ (περιπατεῖ κτλ.) μὲ ὕφος, il parle (il marche) fièrement (avec hauteur). ||. ἀπέκτησεν ὕφος, il a pris des airs (un ton) qui ne lui conviennent pas.
Ὑψαύχην, αύχενος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui porte la tête haute, fier, hautain, altier.
Ὑψηγορία (ἡ), haut ton; élévation de style.
Ὑψηλόνω, Μ. ώσω, (συνήθ. ἀμτβτ. αὐτπθ.), devenir grand, croître en hauteur, grandir, se grandir. ||. πόσον ὑψήλωσε! qu'elle a grandi! ||. (ϗ μτφορ.) 'ψήλωσ' ἡ μύτη του, (φρσ. εἰρων.), ἴδε Μύτη.
Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, haut, élevé; (ἐπὶ ἀνθρ. ἵππ. κτλ.) grand. §. (μτνμ.) sublime. ||. εἶνε ὑ-

ψηλὸς τὸ ἀνάστημα, il est de grande (de haute) taille (de haute stature). ||. εἶνε τόσον ὑψηλὸς ὥστε ἐγγίζει τὴν ὀροφὴν, il est si grand, qu'il touche au plancher. ||. μία ὑψηλὴ γυνὴ, une grande femme. ||. εἶνε ὑψηλότερός μου ἓν δάκτυλον, il est plus haut que moi d'un pouce. ||. ὁ τοῖχος εἶνε πολλὰ ὑψηλὸς, le mur monte très-haut. ||. τὸ ὑψηλότερον πάτωμα οἴκου, le plus haut étage d'une maison. ||. τὰ ὑψηλότερα βουνὰ, les montagnes les plus élevées. ||. ἡ Ὑψηλὴ Πύλη (Πόρτα), (ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου), la sublime porte. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ὑψηλὰ, ἐπίρ., haut, en haut.

Ὑψηλότης, ητος (ἡ), élevation, θ. hauteur, θ. 2) (συνήθ. ὡς τίτλ. ἡγεμον.) altesse, θ. (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ Σουλτάνου), hautesse, θ. ||. ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ (Αὐτοκρατορικὴ) Ὑψηλότης, (καὶ μονγρφ.) ἡ Α. Β. (Α) Υ., Son Altesse Royale (Impériale), S. A. R. (I).

Ὑψηλοφροσύνη (ἡ), haute opinion qu'on a de soi-même, fierté, orgueil.

Ὑψηλοφρονῶ, Μ. ήσω, avoir une haute opinion de soi-même.

Ὑψηλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), qui a une haute opinion de soi-même, hautain, fier.

Ὑψιπέτης, ου (ὁ), qui vole (qui plane) au haut des airs.

Ὕψιστος, η, ον, (ἀρχ.) ὑπερθ. τοῦ Ὑψηλὸς, très-haut. ||. (ἀπολ.) ὁ Ὕψιστος, le très haut.

Ὑψόνω, Μ. ώσω, faire plus haut. §. élever (en haut), hausser, (ἐπὶ οἰκοδ.) exhausser. §. (μτφορ.) exalter. ||. (μσ. αὐτπθ.) monter. ||. ὑψόνω τὸν τοῖχον (τὸ πάτωμα κτλ.), exhausser le mur (le plancher etc), le relever. ||. ὑψόνω τὴν σημαίαν, arborer l'etendart, (ναυτ.) hisser pavillon. ||. ὑψόνω τὴν φωνὴν, hausser la voix (la parole). ||. (ὡς αὐτπθ.) τὸ γήπεδον ὑψοῦται ἐν εἴδει ἀμφιθεάτρου, le terrain s'élève en amphithéâtre. ||. τὸ ἀερόστατον ὑψοῦτο, le ballon montait. ||. (καὶ μτφορ.) »ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται,« (Γρφ.), celui qui s'élève sera abaissé, et celui qui s'humilie sera exalté.

Ὕψος, ους (τὸ), = Ὑψηλότης, hauteur, θ. haut. §. (Γεωγρφ.) altitude, θ. §. (μτφορ.) sublimité. §. (ὡς τίτλ.) altesse. ||. τὸ ὕψος τοῦ ὄρους (τοῦ κωδωνοστασίου κτλ.), la hauteur de la montagne (du clocher etc). ||. ἔχει τόσων πηχῶν (ποδῶν κτλ.) ὕψος, il a tant de toise (de pieds etc) de haut. §. (καὶ μτφορ.) τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν του, la sublimité de ses pensées. ||. Λογγίνου τὸ περὶ Ὕψους λόγου, le traité du Sublime de Longin. ||. ἡ ἀπόκρισίς σου ἔχει ὕψος λόγου, votre réponse est sublime.

Ὕψωσις, εως (ἡ), l'action d'élever (etc), élévation, θ. exaltation, θ. ascension, θ. ||. ἡ — τοῦ σταυροῦ, l' exaltation de la croix. ||. ἡ — τοῦ ἀεροστάτου, l'ascension d' un ballon (d'un aérostat).

Φ

Φάβα (ἡ), purée, θ. coulis de fèves (de pois etc).

Φαγᾶς (ὁ), κοιν. ὁ Πολυφάγος, vorace, grand mangeur, glouton, ||. δὲν εἶνε φαγᾶς, il n'est pas mangeur.

Φαγγρὶ (τὸ), ψ., pagre, pagel (τὸ μικρότερον).

Φαγέδαινα, ης (ἡ), ἀρχ. ἡ Φάγουσα.

Φαγεδαινικὸς, ή, ὸν καὶ

Φαγεδαινώδης, ους (ὁ, ἡ), gangréneux, chancreux, phagédénique.

Φαγεῖ (τὸ), κοιν. ἡ Τροφὴ, nourriture, aliment, manger; §. repas; diner, chère, θ. §. ἴδε Φαγητόν. ||. καλὸν φαγεῖ, bonne chère ||. ἀγαπᾷ τὸ καλὸν φαγεῖ, il est homme de bonne chère. ||. θέλω ἑνὸς εἴδους φαγεῖ, ἀλλὰ νὰ ἦνε καλὸν, je ne veux qu'un plat, mais qu' il soit bon. ||. εἶνε φαγεῖ βασιλικὸν, c'est un manger de roi. ||. ;ἔβαλες ἅλας εἰς τὸ φαγεῖ; avez-vous salé le pot? ||. ἔφεραν (ἔβαλαν) φαγεῖ, τὸ φαγεῖ εἶν' ἕτοιμον, le diner est servi, on a servi, vous êtes servi. ||. κρυόνει τὸ φαγεῖ, le dîner se refroidit. ||. εἰς ποίαν ὥραν θέλετε νὰ βάλουν (νὰ φέρουν φαγεῖ); à quelle heure voulez-vous qu' ou serve? ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ συνειθίσω αὐτὰ τὰ φαγιὰ, je ne puis m'accommoder de cette cuisine. ||. τὸ φαγεῖ τῶν πουλιῶν κτλ., mangeaille, θ.

Φαγησερὸν (τὸ), κοιν. τὸ Ἐδώδιμον.

Φαγητὸν (τὸ), met, plat. ||. εἶχε τόσων εἰδῶν φαγητὰ εἰς τὸ τραπέζι του, il avait tant de plats à sa table. ||. ; θέλετε ἀπ' αὐτὸ τὸ φαγεῖ; voulez vous de ce plat? ||. τὰ μετὰ τοῦ βραστοῦ ἢ μετ' αὐτὸ φαγητὰ, l'entrée, les plats d'entrée. ||. τὰ μεταξὺ τοῦ ἑψητοῦ καὶ τῶν ὀπωρικῶν —, l'entremets, les plats d'entremets.

Φαγοπότι (τὸ), ripaille, (χυδ.) θ.

Φαγοῦρα (ἡ), démangéaison, θ

Φάγουσα (ἡ), πάθ., ulcère rongeur, chancre.

Φάγωμα (τὸ), l'action de manger, (διδακτ.) comestion, θ. 2) (μέρος φαγωμένον) l'endroit qu'on a entamé en mangeant.

Φαγώσιμος (ὁ, ἡ), ='Εδώδιμος, qui peut se manger, bon à manger, comestible, ||. μανιτάρια φαγώσιμα, champignons comestibles. ||. (καὶ ὡς οὐσ.) τὰ φαγώσιμα εἶνε σπάνια καὶ ἀκριβά, les comestibles sont rares et chers.

Φάδι (τὸ), trame, θ. ||. τὸ στημόνι καὶ τὸ ὑφάδι, la chaîne et la trame.

Φαεινὸς, ἡ, ὸν, (ἀρχ.), brillant, luminant.

Φαζάνι (τὸ), κοιν. ὁ Φασιανός.

Φαιδρὸς, ὰ, ὸν, gai, joyeux, riant, jovial; serein. ||. μὲ φαιδρὸν πρόσωπον, d'un visage serein.

Φαιδρότης, ητος (ἡ), air gai, gaieté, allegresse, θ. hilarité, θ.

Φαιδρύνω, Μ. ύνω (θὰ), rejouir, égayer.

Φαιδρῶς, ἐπίρ. gaiement, joyeusement; d'un air ouvert et épanoui, d'un visage serein.

Φαιλόνι (τὸ), ἐκκλησ. camail; chasuble, θ.

Φαίνομαι, Μ. (θὰ) φανῶ, paraître; apparaître, se montrer, se présenter; figurer. §. sembler, avoir l'air. ||. ὁ θεὸς ἐφάνη εἰς τὸν Μωϋσῆν, Dieu apparut à Moise. ||. ὁ ἥλιος δὲν ἐφάνη σήμερον διόλȣ, le soleil ne s'est point montré d'aujourd'hui. ||. τοῦ ἐφάνη φάντασμα, un fantôme s'est présenté à lui (lui a apparut). ||. ἦλθε μόνον διὰ νὰ φανῇ καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησε, il n'est venu que pour faire acte de présence, et aussitôt il se retira; il n'a fait que s'y montrer. ||. νὰ κάμῃ νὰ φαίνωνται καθαρώτερα (καλλήτερα) τὰ γράμματα, rendre l' écriture plus apparente. ||. αἱ ῥαφαὶ δὲν φαίνονται, les coutures ne paraissent point, on n'en voit point les coutures. ||. φαίνεται (ἀρχίζει νὰ φαίνεται) μακρόθεν ἡ θάλασσα, la mer se découvre dans le lointain. ||. ἐκεῖ πλησίον φαίνονται τὰ ἐρείπια ἑνὸς παρεκκλησίου, tout auprès on voit les ruines d' une petite chapelle. ||. (χυδ.) φαίνεται ὁ κῶλός του, (φορεῖ ξεσχισμένα φορέματα), on lui voit le cul. ||. (συνήθ. τριτπρσ.) φαίνεται, φαίνεται ὅτι, il semble (il parait) que, il y a apparence. ||. φαίνεται ὅτι δὲν ἔρχεται, il a bien l'air de ne pas venir. ||. θὰ ἔλθῃ, φαίνεται, il viendra apparemment, apparemment qu'il viendra. ||. πῶς σᾶς φαίνεται; τί σᾶς φαίνεται; qu'en penser-vous? comment le trouvez-vous? que vous semble? que vous en semble? ||. μὲ φαίνεται, ce me semble. ||. μὲ φαίνεται ὡς ἂν λυπημένος, je lui trouve l'air un peu triste. ||. μὲ φαίνεται ὅτι τὸν βλέπω (ὅτι τὸν ἀκούω κτλ.), il me semble que je le vois (que je l'entends etc. ||. ἡ ἱστορία αὕτη μοὶ φαίνεται ὅλως μυθώδης, cette histoire m'a tout l'air d'un conte. ||. καθὼς μοι φαίνεται, à ce qu'il me parait. ||. καθὼς φαίνεται, apparemment. ||. τοῦ ἐφάνη νὰ ταξειδεύσῃ, il a eu fantaisie (il lui a pris une fantaisie) de voyager. ||. ποῦ σε φάνηκε! quelle fantaisie vous a pris! ||. τί μ' ἐφάνη ὅταν εἶδα (ἤκουσα) τοῦτο; que devins-je à cette vue (à ce discours)! ||. (ἡ μτχ.) τὸ φαινόμενον, l' apparence. ||. κατὰ τὸ φαινόμενον εἶνε φίλοι, en apparence ils sont bons amis. ||. κατὰ τὰ φαινόμενα, ἂν κρίνῃ τις ἀπὸ τὰ φαινόμενα, à en juger par les apparences, selon toute apparence. ||. ἡ φαινομένη κίνησις τοῦ ἡλίου περὶ τὴν γῆν, le mouvement apparent du soleil autour de la terre. ||. (οὐσ.) Φαινόμενον (τὸ περὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν κτλ.), un phénomène.

Φαιὸς, ὰ, ὸν, (ἀρχ.), brun, bis.

Φάκελος (-λλος), ου (ὁ), paquet. ||. φάκελος ἐγγράφων (κυρ. δικογραφίας), liasse, θ. dossier. ||. (συχνότ.) φάκελλος ἐπιστολῶν, un paquet de lettres, (ȣ ἁπλ.) paquet, (ἐνίοτε) pli. || τὸ γράμμα σας ἦτον εἰς τὸν αὐτὸν φάκελλον μὲ τὸ ἰδικόν μȣ, votre lettre et la mienne étaient sous le même pli. ||. ὁ φάκελλος (μὲ τὰς ἐπιστολὰς) τῆς Σύρου, τῶν Πατρῶν κτλ., le paquet de Syra (de Patras etc).

Φακῆ (ἡ), ὄσπρ. lentille, θ. ||. καὶ τὴν φακῆν διὰ μαγείρευμα, (Παροιμ.), se mettre en rang d'oignon.

Φακίδα (ἡ), ἡ ἄλλ. 'Εληὰ (τοῦ σώματος), lentille, θ. tache, de rousseur.

Φακιδιάρης, α, ικον, tentilleux.

Φακιόλι (τὸ), coiffe, θ. coiffure, θ.

Φακιολίζω, Μ. ίσω, coiffer. ||. φακιολίζεται καλὰ, elle se coiffe bien.

Φακιόλισμα (τὸ), l'action de coiffer ou de se coiffer, coiffure, θ.

Φακοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'une lentille; lenticulaire; (ἰατρ. καὶ ἀνατομ.) lenticulé, lentiforme.

Φάλαγγας (ὁ), férule, θ.

Φαλάγγι (τὸ), ναυτ. palanque, θ.

Φαλάγγιον (τὸ), ἔντ. araignée venimeuse, θ. tarentule, θ.

Φαλαγγίτης, ου (ὁ), soldat d' une phalange.

Φάλαγξ, αγγος (ἡ), phalange, θ. ordre ou corps de bataille.

Φάλαινα, ης (ἡ), κῆτ. baleine, θ.

Φαλαινίδιον (τὸ), le petit de la baleine, baleineau.

*Φαλαίνιον (τὸ), les fanons ou barbes de la baleine, baleine.

*Φαλαινοθήρας, α (ὁ), qui fait la pêche de la baleine, (navire) baleinier.

Φαλάκρα (ἡ), calvitie, θ.

Φαλακροκόραξ, ακος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, cormoran.

Φαλακρὸς, ὰ, ὸν, chauve.

Φαλακρότης, ητος (ἡ), calvitie, θ.

Φαλακροῦμαι, Μ. ακρωθῶ (θὰ), devenir chauve.

Φαλαρὶς, ίδος (ἡ), πτν. poule

d'eau, sar celle (de la chine). 2) φ. millet des oiseaux.

Φάλαρον (τὸ), ἀρχ. caparaçon, harnais.

Φαλλὸς (ὁ), μυθολογ. phallus.

Φανάρι (τὸ), lanterne, θ. fanal (κυρ. τῶν καραβιῶν); phare (τῶν λιμένων). §. (διὰ τὸ σχῆμά του ὠνομάσθη καὶ τὸ κρεμαστὸν ἀρμάρι ὅπου φυλάττεται τὸ κρέας καὶ τὰ μαγειρεύματα), garde-manger.

Φανερὰ, ἐπίῤ. clairement, évidemment, ouvertement, visiblement, hautement, manifestement, notoirement.

Φανερόνω, Μ. ώσω, faire connaître déclarer, signifier; révéler; annoncer; (θλγ.) manifester; ||. φανερόνω τὴν γνώμην (τὴν διάθεσίν) μου περί τινος, se déclarer pour (sur) qc. ||. ἐφανέρωσεν ὅτι ἤξευρε, il a déclaré (révelé) tout ce qu'il savait. ||. ἐφανέρωσε τοὺς συντρόφους (τοὺς συνενόχους) του, il a découvert ses complices. ||. ἡ θέρμη του ἐφανερώθη τὴν τρίτην ἡμέραν, la fièvre se déclara le troisième jour. ||. ὁ Χριστὸς ἐφανερώθη εἰς τοὺς ἀποστόλους, Jésus Christ se manifesta aux apôtres.

Φανερὸς, ἀ, ὸν, clair, évident, visible, apparent; notoire; manifeste; patent. ||. τὸ συμπέρασμα εἶνε φανερὸν, la conséquence est claire. ||. τὰ μυστικὰ ἄρθρα συνθήκης δὲν δύνανται νὰ ἀνατρέψωσι τὰ φανερὰ, (Σύντ.), les articles secrets d'un traité ne peuvent infirmer les articles patens. ||. ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερὸν, mettre au jour.

Φανέρωμα (τὸ) καὶ

Φανέρωσις, εως (ἡ), l'action de déclarer (etc), manifestation; révélation, θ.

Φανητιῶ (χωρὶς Μ.), être fanatique.

Φανὸς (ὁ), lanterne, θ. lampe, θ.

Φανὸς, ἡ, ὸν, (ἀρχ.) ἀντὶ Φαεινὸς, clair, évident, visible, lumineux). ||. (εὐχρ. μόνον τὸ συγκρ. εἰς τὴν φρσ.) εἶνε ἡλίου φανώτερον, il est plus clair que le soleil.

Φαντάζω, Μ. άξω, (σπν. μτδτ.) relever, faire ressortir. ||. (συνήθ. ἀμτδτ.) faire figure, avoir de la prestance, briller, paraître, ressortir, se faire distinguer, se signaler, marquer, figurer. ||. δὲν φαντάζει, il ne marque pas, il n'a pas de la prestance. ||. θέλει 'να φαντάξῃ, il cherche à (il ne veut que) paraître (briller). 2) (μσ.) se figurer, s'imaginer, se représenter, s'aviser; juger, penser, avoir en fantaisie. ||. τοῦ ἔκαμαν ὅσα ἰατρικὰ δύναταί τις νὰ φαντασθῇ, on lui a fait tous les remèdes imaginables. ||. φαντάζεται ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ, il s'imagine qu'il viendra à bout de cela. ||. φαντάσου ὁποία ὑπῆρξεν ἡ χαρά (ἡ ἔκστασίς) μου, jugez quelle fut ma joie (ma surprise), jugez si j'en fus ravi (surpris). ||. φαντασθῆτε τὴν ἔκστασίν των καὶ τὴν ἀπελπισίαν των, qu'on se représente leur étonnement et leur désespoir. ||. δὲν εἶναι τόσον εὔκολον ὅσον τὸ φαντάζεσαι, il n'est pas si aisé que vous en pensez. ||. δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ φαντασθῶ, je ne m'en serais pas avisé. ||. οὐδέποτέ τις ἐφαντάσθη νὰ.., on ne s'est jamais avisé de..

Φαντακτερὸς, ἡ, ὸν, qui a une belle apparence (une belle prestance), qui est d'une belle représentation, apparent, éclatant. ||. τὸ κέντημα κάμνει φαντακτερώτερον τὸ ὕφασμα, la proderie relève (rehausse) le fond de l'étoffe.

Φαντασία (ἡ), imagination, θ. 2) apparence, θ. montre, θ. §. ostentation, faste. ||. κατὰ φαντασίαν, en imagination, fictivement. ||. ὁ κατὰ φαντασίαν, ἴδε Φαντασιώδης. ||. ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενὴς (τοῦ Μολλιέρου), le malade imaginaire.

Φαντασιώδης, ους (ὁ, ἡ), imaginaire; fictif; illusoire, fantastique.

Φάντασμα (τὸ), fantôme, spectre.

Φανταστικὸς, ἡ, ὸν, imaginatif. ||. τὸ φανταστικὸν (μέρος τῆς ψυχῆς), l'imaginaire, l'imagination. 2) = Φαντασιώδης, fantastique, imaginaire.

Φανταστὸς, ἡ, ὸν, qui peut être représenté par l'imagination, imaginable.

'Φαντὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ὑφαντός.

Φάραγξ, αγγος (ἡ), ravin profond; gorge (d'une montagne), θ; gouffre.

Φαρέτρα (ἡ), carquois.

Φαρισαϊκὸς, ἡ, ὸν, pharisaïque, pharisien, -enne.

Φαρισαῖος (ὁ), pharisien.

Φαρμακεῖον (τὸ), = Φαρμακοποιεῖον.

Φαρμακερὸς, ἀ, ὸν, vénimeux; (ἰδίως ἐπὶ φυτ.) vénéreux. (μτφορ.) acéré.

Φαρμάκευμα (τὸ), l'action d'empoisonner (d'envénimer), empoisonnement.

Φαρμακεύω, Μ. εύσω, empoisonner. §. envénimer.

Φαρμάκι (τὸ), poison; venin. ||. τὸ — τῆς ἐχίδνης, le venin de la vipère. ||. πικρὸν (ἐλλ. τοῦ ὡσὰν) φαρμάκι, amer comme de l'aloès (comme chicotin). ||. (ἐ μτφορ.) πόσα φαρμάκια ἔπια! (φρσ.) combien j'en ai reçu des déboires! j'ai avalé bien des couleuvres.

Φάρμακον (τὸ), ἀρχ. drogue, θ. médicament, remède. 2) = Φαρμάκι, poison.

Φαρμακόνω, Μ. ώσω, = Φαρμακεύω.

Φαρμακοποιεῖον (τὸ), pharmacie, θ. apothicairerie, θ.

Φαρμακοποιΐα (ἡ), l'art de composer des médicamens; l'art de l'apothicaire, apothicairerie, θ. (εὐχρηστότ. τὸ) pharmacie, θ. §. pharmacopée, θ.

Φαρμακοποιός (ὁ), pharmacien, apothicaire.

Φαρμακοπωλεῖον (τὸ), magassin de médicaments, pharmacie, θ.

Φαρμακοπώλης, ου (ὁ), qui vent des drogues, droguiste, pharmacien, apothicaire.

Φαρμάκωμα (τὸ) =**Φαρμάκευμα**, empoisonnement.

Φάρος (ὁ, phare, fanal.

Φάρος (ὁ), orge mondé ou perlé.

Φάρυγξ, υγγος (ἡ), ἀρχ. larynx, pharinx.

Φασιανὸς (ὁ), πτν. faisan, (τὸ θηλ.) faisande καὶ faisane, θ.

Φάσις <φαίνω>, **εως** (ἡ), ἀςρνμ., phase de la lune etc.), θ.

Φασκὰς (ἡ), ἀρχ., εἶδος ἀγριόπαππιας, macreuse, θ. morillon.

Φασκιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Ταινία, bande, θ. bandeau, bandelette. θ. 2) (ἰδιαιτ. ἡ τῶν νηπίων) layette, θ. lange, maillot.

Φασκιόνω, Μ. **ώσω**, emmailloter.

Φάσκιωμα (τὸ), l'action d'emmaillotter.

Φασκομηλιὰ (ἡ), ἴδε **Ἀλιφασκιά**.

Φασκόμηλον (τὸ), pomme de sauge.

Φάσκω, Μ. **φήσω** (ἀρχ.) dire. ||. (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) φάσκειν καὶ ἀντιφάσκειν, avoir son dit et son dédit.

Φάσμα (τὸ), ἄρχ. ἀντὶ **Φάντασμα**, specte, fantôme; simulacre.

Φασοῦλι (τὸ), ὄσπρ. haricot, fésole. féverole, θ. ||. φασοῦλι φασοῦλι, γεμίζει τὸ σακκοῦλι, (παροιμ.), maille à maille se fait le haubergeon, petit à petit l'oiseau fait son nid.

Φάσσα (ἡ), πτν. pigeon-ramier.

Φάτνη (ἡ), ratelier, crèche, mangeoire.

Φατρία (ἡ), parti, cabale, θ. faction, θ.

Φατριάζω, Μ. **άσω**, former (se mettre d')un parti; cabaler.

Φατριαστὴς, οῦ (ὁ), homme de parti; cabaleur.

Φατριαστικὸς, ἡ, ὸν, qui appartient à un parti.

Φαυλίζω, Μ. **ίσω**, déprécier, avilir.

Φαυλόβιος (ὁ, ἡ), qui est de mauvaise vie, qui mène une vie libertine, déréglé dans sa conduite, libertin, mauvais sujet.

Φαῦλος, η, ον, (ἀρχ.), méchant, pervers; vaurien.

Φαφλατᾶς, οῦ, άδικον, (χυδ.), claquedent, bavard.

Φαφούτης, ισσα, ικον, édenté.

Φεβρουάριος (ὁ), février. ||. (κατὰ μῆνα) φεβρουάριον, τὸν φεβρουάριον, en février. ||. τῇ πέμπτῃ φεβρουαρίου, le cinq février (de février).

Φεγγάρι (τὸ), κοιν. ἡ **Σελήνη**. ||. πόσαις ἔχει τὸ φεγγάρι; (ἢ) πόσας τοῦ φεγγαριοῦ ἔχομεν; combien avons-nous de la lune; au quelquantième de la lune sommes-nous? 2) (συνκδχ. τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ), clair de lune. ||. ἐπεριπατήσαμεν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς μὲ τὸ φεγγάρι, nous marchâmes toute la nuit au clair de la lune. ||. εἶνε ὡραῖον φεγγάρι, il fait un beau clair de lune. 3) (τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἄχρι τοῦ τέλυς κάθε φεγγαριοῦ διάςημα), lunaison, θ. ||. ὅλον τοῦτο τὸ φεγγάρι ἦτον βροχερὸν, toute cette lunaison a été pluvieuse.

Φεγγαριάτικος, η, ον, =**Σεληνιακός**. ||. (συνήθ.) Φεγγαριάτικον (τὸ), κοιν. ὁ Σεληνιασμός. ||. (καὶ πλθ.) **Φεγγαριάτικα** (τὰ), caprices, lubies, ||. θ. ἔχει φεγγαριάτικα, il a des lubies (des lunes), il est un peu lunatique.

Φεγγίτης, ου (ὁ), lucarne, θ. œil de bœuf, jour de comble.

Φεγγοβόλος (ὁ, ἡ), qui jette de la lumière, brillant, rayonnant, resplendissant.

Φεγγοβολῶ, Μ. **ήσω**, jeter de la lumière, briller.

Φέγγος, ους (τὸ), lumière, θ. ||. τὸ — τῆς σελήνης, le clair de la lune.

Φέγγω, Μ. **φέξω**, éclairer, luire. ||. εἰπὲ τοῦ ὑπηρέτου νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς φέξῃ, dites au domestique qu'il vienne nous éclairer. ||. (ἢ ἀπολ.) αὐτὸ τὸ κερὶ δὲν φέγγει (δὲν φέγγει καλὰ), cette bougie n'éclaire pas (elle éclaire mal). ||. (ἢ τρτπρσ.) φέγγει, il fait clair (jour). ||. δὲν εἶχε φέξῃ ἀκόμη ὅταν ἀνεχωρήσαμεν, il ne faisait pas encore clair quand nous partimes. ||. καθὼς φέξῃ, ἅμα φέξῃ, dès que le jour luira. ||. (καὶ καταχρ.) αὐτὴ ἡ σκάλα (ἡ κάμαρα) δὲν φέγγει, cet escalier (cette chambre) est mal éclairé (etc).

'Φειδάκι (τὸ), petit serpent, couleuvreau.

'Φεῖδι (τὸ), κοιν. ὁ **Ὄφις**, serpent, couleuvre. ||. γλιστρᾷ 'σὰν τὸ 'φεῖδι, il se glisse comme une couleuvre. ||. τὰ 'φείδια 'πίσω ἔχυν τὴν οὐρὰν, (παροιμ.), à la queue gît le venin.

'Φειδοβότανον (τὸ), κοιν. τὸ Δρακόντιον, serpentaire, serpentine, θ. vipérine, θ.

'Φειδόγλωσσον (τὸ), φ. arisarum.

Φείδομαι, Μ. **φεισθῶ** (θὰ), épargnez, ménager; faire quartier; être avare de. ||. » φείδου τοῦ χρόνυ,« (Γνμ.), épargner le temps, soyez avare du temps (de votre temps).

Φειδὼ, οῦς (ἡ), ἀρχ. ménagement, épargne, θ.

Φειδωλία (ἡ), parcimonie, θ.

Φειδωλὸς, ἡ, ὸν, épargnant, parcimonieux; économe, chiche.

Φειδωλῶς, ἐπίρ. avec épargne; chichement.

Φελὶ (τὸ), tranche ou quartier (de pain etc.), cote (de melon etc), θ. lèche (de jambon etc.), θ. ἴδε καὶ **Φέτα**.

Φελλιάζω, Μ. **άσω**, =**Κεντρόνω** ἢ **'Εμβολιάζω** (δένδρον), enter, greffer; écussonner. ||. φελλιάζω μὲ εὐλογιὰν ἢ δαμαλίδα, ἴδε **'Εμβολιάζω**.

Φέλλιασμα (τὸ), =**Κέντρωμα** ἢ **'Εμβόλιασμα** (δένδρυ), l'action d'enter (etc); écusson. ||. τὸ — τῆς εὐλογιᾶς, ἴδε **'Εμβολίασμα**.

Φελλιαστὴς, οῦ (ὁ), ἴδε **Ἐμβολιαστής**.

Φελλὸς (ὁ), liège. 2) (συνκδχ.) bouchon de liège.

Φελόνι (τὸ), ἴδε **Φαιλόνι**.

Φελοῦκα (ἡ), chaloupe, σ. barque, θ. canot. ||. καταίβασαν (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν) τὴν φελοῦκαν, le canot fut mis à l'eau.

Φενάκη (ἡ), ἀρχ. perruque, θ.

Φενακίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), tromper, duper.

Φέναξ, ακος (ὁ), ἀρχ. trompeur, fourbe, imposteur, charlatan.

Φερέοικος (ὁ, ἡ), qui porte sa maison avec soi; qui n'a pas de domicile, vagabond.

Φερεπονία (ἡ), caractère de celui qui supporte la fatigue, assiduité au travail, application, θ.

Φερέπονος (ὁ, ἡ), qui supporte la fatigue, assidu au travail, homme de fatigue, grand travailleur, appliqué, laborieux.

Φέρετρον (τὸ), ἀρχ., brancard, civière, θ. §. cercueil.

Φέρνω, κοιν. ἀντὶ Φέρω.

Φέρσιμον (τὸ), l'action de porter (d'apporter ect), port, portage. 2) (μτφορ.) ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ Διαγωγὴ, train de vie, conduite, θ. procédé; tenue, θ. ton, maintient, manières, θ. πλθ. ||. ἔχει πολλὰ καλὸν φέρσιμον, il a de très -bonnes façons (des procédés fort honnêtes) c'est un homme à procédés. ||. δὲν ἔχει (ἐνν. καλὸν) φέρσιμον, il n'a point de maintien (de tenue, de procédés), il manque de tenue (de procédés, de conduite), il est sans conduite. ||. ἀπὸ τὸ φέρσιμόν του φαίνεται ὅτι εἶνε καλοαναθρεμμένος, on voit à son maintien qu'il a été bien élevé. ||. τί φέρσιμον! quel procédé!,

Φερτὸς, ὴ, ὸν, porté, apporté.

Φέρω, Μ. (θὰ) φέρω, porter, apporter; faire venir; mener, §. conduire; §. (μτνμ.) rapporter; produire; provoquer; procurer; causer. ||. φέρω κοντὰ (πλησίον), ἴδε Πλησιάζω. ||. φέρω παρεμπρὸς ἢ ἐδῶθε, avancer. ||. φέρω ὀπίσω, ramener. (ἐπὶ πραγμ.) rapporter. ||. θὰ τὰ φέρω ἀπ' ἀλλοῦ, je les ferai venir d'ailleurs. ||. ἂς φέρουν φαγεῖ' (εἰς τὸ τραπέζι), qu'on serve. ||. φέρε (εἰπὲ νὰ φέρουν) ἓν ἁμάξι, faites venir une voiture (un fiacre). ||. ὁ ταχυδρόμος ἔφερε καλὰς εἰδήσεις, le courrier apporta des bonnes nouvelles. ||. φέρω μάρτυρας εἰς τὸ δικαστήριον, appeler (assigner) en témoignage; produire des témoins, ἴδε καὶ Παρουσιάζω. ||. ἄγω καὶ φέρω (τινὰ), φρσ. (ἀρχ.), diriger q. à volonté, gouverner, mener. §. (μτνμ. ἀντὶ Προξενῶ) τὸ ὄπιον φέρει ὕπνον, l'opium fait dormir; il provoque (procure) le sommeil. ||. αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν φέρει ἱδρῶτα, ce remède fait suer. ||. αὐτὸς ὁ ἄνεμος θὰ μᾶς φέρῃ βροχὴν, ce vent nous amènera de la pluie. §. τοῦτο φέρει φρίκην, cela fait horreur (fait dresser les cheveux). ||. τοῦτο φέρει οἶκτον, cela fait compassion (pitié). ||. φέρει σκάνδαλον, causer du scandale. ||. φέρει προσκόμματα (δυσκολίας), apporter des obstacles (des difficultés). ||. ὁ λόγος 'τὸ φέρει ('τὸ ἔφερε. ||. φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως, = Διάγω Ζῶ,, se porter, se comporter, se conduire; procéder; gouverner. ||. φέρου καλῶς, conduisez -vous bien.. ||. φέρομαι πρός τινα οὕτως ἢ ἄλλως, en user (agir, se comporter, se gouverner, procéder) avec q. de manière ou d'autre, traiter. ||. φέρεται (ἢ δὲν φέρεται) φρονίμως, il a de la conduite (ou) il n'a pas (il manque) de conduite, il se gouverne bien ou mal, il tient une bonne (une mauvaise) conduite. ||. ἐφέρθη καλὰ μὲ ὅλους, il s'est bien gouverné avee tout le monde. ἐφέρθη κάλλιστα πρὸς ἐμὲ, il a eu pour moi les meilleurs procédés, il a procédé avec moi en homme d'honneur. ||. ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ φερθῇ καλλιώτερα, j' espère qu' il se comportera mieux à l'avenir, ἐφέρθη ὡς ἂν ἀ... θὴς φίλος, il s'est comporté en véritable ami. ||. ἐφέρθη ὡς ἂν παλληκάρι, il s' y est porté (il s'est comporté) en homme de cœur. ||. (ὁ ἁπλῶς) ἠξεύρει 'νὰ φέρεται, c'est un homme à procédés, il se pique de procédés. ||. 'δὲν ἠξεύρει 'νὰ φερθῇ, il manque de procédés.

Φερωνυμία (ἡ), nom significatif, dénomination en rapport avec l'objet décigné par elle.

Φερώνυμος (ὁ. ἡ), dont, le nom est significatif ou en rapport avec son caractère.

Φερωνύμως, ἐπίῤ., de manière que le nom soit significatif ou en rapport de la personne et de la chose désignée.

Φέτα (ἡ), = Φελὶ (ψωμιοῦ), un quignon (un chanteau) de pain.

Φευγατίζω, Μ. ισω, κοιν.. ἀντὶ Φυγαδεύω, faciliter la fuite à q., lui en procurer les moyens.

Φεύγω, Μ. (θὰ) φύγω, fuir, s'enfuir, prendre la fuite; échapper, s' échapper. ||. φεύγω κρυφίως (μὲ τρόπον), se sauver, s'esquiver filer, ἴδε καὶ Δραπετεύω. ||. ὅπϐ φύγῃ φύγῃ, (φρσ.), sauve qui peut. ||. ἔφυγε κρυφὰ (χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσῃ) ἀπὸ τὸν συναναστροφὴν, il se déroba à la compagnie. ||. ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, il déserta la maison paternelle. ||. (καὶ μτνμ.) τοῦ ἔφυγεν ἕνας λόγος, il a lâché une parole, une parole lui est échappée. ||. ὁ καιρος φεύγει, le temps fuit (s'enfuit). 2) καιν. ἀντὶ Ἀναχωρῶ, s'en aller. ||. φύγε, φύγε ἀπ' ἐδῶ, va -t-en, allez-vous-en. ||. ἂς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, allons-nous-en d'ici. ||. φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, ôtez vous de ma présence.

Φευκτέος, α, ον καὶ

Φευκτὸς, ὴ, ὸν, qu'on doit fuir ou éviter.

Φηγὸς (ἡ), δ. hêtre, faîne.

Φηκάρι (τὸ), κοιν. ἀντὶ Θηκάρι.

Φήμη (ἡ), renommée, θ. renom; réputation, θ. célébrité, θ. §. bruit, rumeur, θ. nouvelle, θ. § . ἀμαυρόνειν τὴν φήμην του, ternir (flétrir, noircir) sa renommée. ||. ἡ κοινὴ φήμη, la rumeur publique.

Φημίζω, Μ. ίσω, εὔχρηστότ. τὸ Διαφημίζω, divulguer, répandre le bruit. 2) (ἰδιαιτ.) renommer. ||. (πθ.) acquerir (se faire) un grand renom.

Φήνη (ἡ), πτν. (εἶδ. ἀετ.)=Γυπαίετος, laemmer-geyer; orfraie, παρβλ. Ἁλιαίετος.

Φθάνω, Μ. φθάσω. arriver; parvenir; gagner, atteindre. §. (ἐπὶ πραγμ.) s'étendre, aller, porter. ||. ἄς τρέχῃ, ἐγὼ τὸν φθάνω, il a beau courir, je l' atteindrai, ἴδε καὶ Προφθάνω. ||. τὸν ἔφθασα μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δεῖνα μέρος, je le joignis bientôt en tel endroit. ||. δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ φθάσω, je ne saurais l'atteindre. ||. μετ' ὀλίγον φθάνομεν, nous voilà bientôt rendus. ||. ἔπρεπε 'να προπατήσωμεν τρεῖς ὥρας ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸ χωρίον, il fallut marcher pendant trois heures pour gagner le village. ||. εἶχε φθάσῃ ἤδη εἰς τὰ σύνορα, ὅταν τὸν ἔπιασαν, il avait déjà gagné, la frontière, lorsqu' on l'arrêta. ||. φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπεσκέφθη ὅλα 'της τὰ διαιτήματα, à son arrivée à la maison, il en visita tous les appartements. ||. τὸ κανόνι δὲν φθάνει ἕως ἐκεῖ, le canon ne porte pas jusque là. ||. δὲν τὸ φθάνει τὸ 'μμάτι μου, il n' est pas à la portée de ma vue. ||. τὸ ὄνομά του ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως, son nom est parvenu aux oreilles du roi. ||. τὸ ἐπανωφόρι του φθάνει ἕως εἰς τὴν γῆν (ἕως τὰς πτέρνας), son manteau va jusqu'à terre (lui descend jusqu' aux talons). 2) (τρπρσ.) ἀντὶ Ἀρκεῖ ἢ 'Εξαρκεῖ, suffire. ||. φθάνει, il suffit, s'est assez. ||. φθάνει νὰ, φθάνει μόνον νὰ.., (φρσ.), pour vu que. ||. φθάνει νὰ προστάξετε (νὰ τὸ θέλετε), vous n'avez qu'à ordonner (qu'à vouloir). ||. φθάνει νὰ τὸν ἰδῇ τις καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ, καὶ πείθεται ἀμέσως ὅτι εἶν' ἀδύνατον νὰ εἴπῃ ψεύματα, il n'y a qu'à le voir, à l'entendre, pour le croire incapable de mentir. ||. καὶ δὲν φθάνει τόσον, mais ce n' est pas tout (ce n'est pas le tout). ||. τὰ ἐφόδια αὐτὰ ἠμποροῦν ἀκόμην νὰ μᾶς φθάσουν πολὺν καιρὸν, ces provisions peuvent encore nous mener loin (bien loin).

Φθαρτικὸς, ἡ, ὸν, propre à corrompre ou à détruire; corruptif; (ἰατρ.) corrosif; §. (μτφορ.) pernicieux.

Φθαρτὸς, ἡ, ὸν, corruptible, périssable. ||. (ἀφηρημ.) τὸ φθαρτὸν, la corruptibilité.

Φθάσιμον (τὸ), ἴδε Ἄφιξις.

Φθειάνω, Μ. φθειάσω, faire, construire; préparer; fabriquer; ἐπὶ φαγητ.) accommoder, ἴδε καὶ Κατασκευάζω. ||. πῶς νὰ φθειάσουν τὸ κρέας; comment accommodera-t-on cette viande? ||. φθειάνω κονδύλι, tailler une plume. ||. τὰ χαρτιὰ εἶνε φθειασμένα (προδιεσκευασμένα δολίως, les cartes sont ajustées (apprêtées).

Φθειάσιμον (τὸ), construction; θ. préparation, θ. fabrication, θ. ||.—κονδυλιοῦ, taille, θ. ἴδε καὶ Κατασκευὴ καὶ-

Φθειάσις (ἡ), la façon, la manière dont une chose est faite. ||. ἡ φθειάσις του κοστίζει (τόσον), il coûte tant de façon.

Φθειαστικὸν (τὸ), façon, θ. ||. (συχνότ. πλθ.) τὰ φθειαστικὰ, les frais de la fabrication.

Φθεὶρ, φθειρὸς (ὁ), ἀρχ. ἡ Ψεῖρα, pou.

Φθειρίασις, εως (ἡ), πάθ. maladie pédiculaire.

Φθειριῶ, Μ. άσω, avoir la maladie pédiculaire.

Φθείρω, Μ. (θὰ) φθείρω, gâter; détruire; corrompre. ||. (πθ.) dépérir. ||. φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαὶ, (Γνμ.), les mauvaises compagnies corrompent les mœurs. ||. ἔφθειρε τὴν ὑγείαν του, il a détruit sa santé. ||. τὸ δένδρον τοῦτο καθ' ἡμέραν φθείρεται, cet arbre dépérit tous les jours. ||. —παρθένον, abuser une fille, déflorer, dépuceler.

'Φθωνὰ, 'Φθωνὸς, κτλπ., ἴδε Εὐθηνὰ κτλπ.

Φθινοπωρινὸς, ἡ, ὸν, d'automne, automnal. ||. ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, l'équinoxe d' automne. ||. πυρετοὶ φθινοπωρινοὶ, fièvres automnales. ||. οἱ φθινοπωρινοὶ μῆνες, les mois automnaux.

Φθινόπωρον (τὸ), automne, l'arrière-saison.

Φθισικὸς, ἡ, ὸν, miné par (ou sujet à) la phthisie, phthisique.

Φθίσις, εως (ἡ), πάθ. phthisie, θ. étisie, θ.

Φθόγγος (ὁ), son (de la voix).

Φθονερὸς, ἡ, ὸν, envieux.

Φθόνος (ὁ), envie, θ.

Φθονῶ, Μ. ήσω, envier, porter envie à, être envieux de. ||. (πθ.) être en butte à l'envie; faire envie.

Φθορὰ (ἡ), corruption, θ. destruction, θ. dégradation (d'un bâtiment etc).

Φθορεὺς, έως (ὁ), corrupteur, destructeur.

Φθοροποιὸς (ὁ), cause de destruction, pernicieux, destructeur.

Φιάλη (ἡ), fiole, θ. bouteille, θ. flacon.

Φιαλωτὸς, ἡ, ὸν, formé ou fait en guise de fiole; pommé.

Φιλάγαθος (ὁ. ἡ), qui aime le bien ou la vertu.

Φιλαδελφία (ἡ), amitié fraternelle.

Φιλάδελφος (ὁ, ἡ), aimant ses frères.

Φιλαίτιος (ὁ, ἡ), qui aime à se plaindre ou à chercher noise, querelleur, chicaneur, mécontant.

Φιλακροάμων, ονος (ὁ, ἡ), qui aime beaucoup à entendre de la lecture (de la musique etc).

Φιλαλήθεια (ἡ), amour de la

vérité, véridicité, θ. véracité, θ.
Φιλαλήθης, ους (ὁ, ἡ), ami de la vérité, véridique.
Φιλαναγνώστης, ου (ὁ), qui aime la lecture.
Φίλανδρος (ἡ), qui aime son mari.
Φιλανθρωπία (ἡ), humanité, θ. philanthropie, θ.
Φιλανθρωπικὸς, ή, όν, philanthropique.
Φιλάνθρωπος (ὁ, ἡ), humain, philanthrope.
Φιλανθρώπως, ἐπίρ. avec humanité, humainement.
Φιλαπεχθημοσύνη (ἡ), ἀρχ. esprit haineux ou querelleur.
Φιλαπεχθήμων, ονος (ὁ, ἡ), qui aime à se faire des ennemis; haineux; querelleur, méchant.
Φιλαργυρεύομαι, Μ. ευθῶ (θά), être avare de.
Φιλαργυρία (ἡ), avarice, θ. ||. αἰσχρὰ φιλαργυρία, avarice sordide, crasse, θ. ἴδε ϗ Ῥυπαρία.
Φιλάργυρος, ος ϗ (κοιν.) η, ον, avare, ||. εἶνε αἰσχρὸς (ῥυπαρὸς) φιλάργυρος, il est d'une avarice sordide, il est un vilain craseux.
Φιλαρχία (ἡ), amour du pouvoir; ambition, θ
Φίλαρχος (ὁ, ἡ), qui aime le pouvoir.
Φιλάσθενος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, maladif, valétudinaire; infirme; (οἰκ.) malingre.
Φιλαυτία (ἡ), amour de soi-même, amour-propre, égoïsme.
Φίλαυτος (ὁ, ἡ), plein d'amour de soi (d'amour-propre), égoïste.
Φιλέκδικος (ὁ, ἡ), vendicatif.
Φιλελεήμων, ονος (ὁ, ἡ), charitable.
Φιλελευθερία (ἡ), amour de la liberté.
Φιλελεύθερος (ὁ, ἡ), ami (amoureux) de la liberté; (ἐπὶ πραγμ.) favorable à la liberté, libéral. ||. ἔχει ἀρχὰς φιλελευθέρους (φρονήματα φιλελεύθερα), il a des opinions libérales (des principes libéraux).

Φιλέλλην, ηνος (ὁ, ἡ), qui aime les Grecs, philellène.
Φιλελληνισμὸς (ὁ), amour qu'on porta aux Grecs ou à la Grèce, sentiment d'un philellène.
Φιλενάδα (ἡ), κοιν. ἡ Φίλη, amie.
Φιλέορτος (ὁ, ἡ), qui aime les fêtes.
Φιλεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ), qui aime la science.
Φιλεργία (ἡ), amour du travail, activité, θ. application, θ.
Φιλεργὸς (ὁ, ἡ), ami du travail, laborieux, actif, appliqué.
Φιλέρημος (ὁ, ἡ), qui aime la solitude, solitaire.
Φίλερις, ιδος (ὁ, ἡ), qui aime les querelles, disputeur, chicaneur.
Φιλεύω, Μ. εύσω, donner à manger (à diner), traiter, régaler.
Φιληδονία (ἡ), goût des plaisirs, sensualité, θ.
Φιλήδονος (ὁ, ἡ), qui aime le plaisir (la volupté), voluptueux, sensuel.
Φιληκοΐα (ἡ), plaisir qu'on prend à écouter.
Φιλήκοος (ὁ, ἡ), qui aime à entendre (à écouter), désireux d'apprendre.
Φιληνάδα (ἡ), =Φίλη, amie.
Φίλημα (τὸ), baisement; baiser. ||. τὸ—τοῦ Ἰούδα, le baiser de Judas.
Φιλήσυχος (ὁ, ἡ), qui aime la paix, paisible, pacifique.
Φιλὶ (τὸ), κοιν. τὸ Φίλημα, baiser.
Φιλία (ἡ), amitié, θ
Φιλικὸς, ή, όν, amical. ||. φιλικῷ τῷ τρόπῳ, à l'amiable.
Φιλικῶς, ἐπίρ. en ami, amicalement; amiablement; à l'amiable.
Φιλιόνω, Μ. ώσω, remettre bien ensemble, réconcilier, raccommoder, rapprocher. ||. (μσ.ἀλληλπθ.) contracter (faire renouer), se lier d'amitié avec q. ||. ἐφιλιώθησαν, ils se remirent bien ensemble.
Φίλιος, α, ον, ἀρχ. ἀντὶ Φιλικός. ||. (ἰδιατ.) Ζεὺς —, Jupiter protecteur de l'amitié.
Φιλίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), amateur de l'histoire.
Φιλίωμα (τὸ), καὶ
Φιλίωσις, εως (ἡ), réconciliation, θ. raccommodement, rapprochement.
Φιλλυρέα (ἡ), εἶδος φυτ. filaria.
Φιλογύνης, αικος (ὁ), qui aime les femmes.
Φιλόδενδρος (ὁ, ἡ), qui aime les arbres.
Φιλοδέσποτος (ὁ, ἡ), qui aime son maître.
Φιλοδίκαιος (ὁ, ἡ), qui aime la justice. ||. τὸ φιλοδίκαιον, l'amour de la justice (du juste).
Φιλόδικος (ὁ, ἡ), qui aime les procès, processif.
Φιλοδοξία (ἡ), amour excessif (affréné) de la gloire, ambition, θ.
Φιλόδοξος (ὁ, ἡ), qui aime la gloire, ambitieux.
Φιλοδώρημα (τὸ), gratification, θ. largesse, θ. honnêteté, θ. libéralité, θ.
Φιλοδωρία (ἡ), libéralité, θ. munificence, θ.
Φιλοδωρῶ, Μ. ήσω, faire des largesses (des libéralités, une honnêteté à q.), donner pour boire, gratifier.
Φιλοζωΐα (ἡ), trop grand attachement à la vie, crainte de la mort.
Φιλόζωος (ὁ, ἡ), qui tient trop à la vie.
Φιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ), qui aime à voir, qui a le goût des spectacles, curieux.
Φιλόθεος (ὁ, ἡ), qui aime Dieu.
Φιλόθηρος (ὁ, ἡ), qui aime la chasse.
Φιλόκαινος (ὁ, ἡ), qui aime la nouveauté.
Φιλοκαλία (ἡ), sentiment du beau, bon goût.
Φιλόκαλος (ὁ, ἡ), qui a le goût ou le sentiment du beau, homme de bon goût; galant; (ἐπὶ πραγμ.) qui est de bon goût, fait avec goût.
Φιλοκάλως, ἐπίρ. avec le sen-

timent du beau, avec goût.
Φιλοκατήγορος (ὁ, ἡ), qui aime à médire (à critiquer etc), enclin à détracter, détracteur.
Φιλοκέρδεια (ἡ), amour du gain, cupidité, θ.
Φιλοκερδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), avide de gain, âpre au gain (ξ μτφορ.) à la curée.
Φιλοκίνδυνος (ὁ, ἡ), qui aime les dangers, résolu, audacieux.
Φιλολογία (ἡ), philologie, θ. §. littérature, θ. belles lettres. ||. καθηγητὴς τῆς φιλολογίας, professeur de litterature. ||. διδάκτωρ τῆς φιλολογίας, docteur ès-lettres.
Φιλολογικὸς, ἡ, ὸν, philologique, littéraire. ||. ὁ φιλολογικὸς κόσμος, le monde littéraire.
Φιλολογικῶς, ἐπίρ., littérairement.
Φιλόλογος (ὁ, ἡ), littérateur; philologue.
Φιλολογῶ, Μ. ήσω, s'occuper de (disserter sur) la littérature.
Φιλομάθεια (ἡ), désir d'apprendre, amour de l'instruction.
Φιλομαθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), désireux d'apprendre, qui aime à s' instruire, studieux.
Φιλομείραξ, ακος (ὁ, ἡ), qui aime (qui hante) les garçons, garçonnier, -ère.
Φιλόμουσος (ὁ, ἡ), qui aime ou qui cultive les muses (les lettres etc), amateur des arts.
Φιλονεικία (ἡ), dispute, θ. débat, contention, θ. contestation, θ. altercation, θ. démêlé, controverse, θ.
Φιλόνεικος (ὁ, ἡ), qui aime à contester, disputeur, disputailleur, querelleur; batailleur; chicaneur; chicanier; ergoteur, argumentateur, contentieux.
Φιλονεικῶ, Μ. ήσω, disputer, contester, chicaner, chamailler, se chamailler, (οἰκ.) batailler. ||. ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, il se plait à contester; il aime à contrarier.

Φιλονείκως, ἐπίρ., par esprit de contradiction, avec entêtement.
Φιλοξενία (ἡ), hospitalité, θ.
Φιλοξενίζω, Μ. ίσω, =Φιλοξενῶ.
Φιλόξενος (ὁ, ἡ), hospitalier.
Φιλοξενῶ, Μ. ήσω, donner l' hospitalité à q.
Φιλοξένως, ἐπίρ., avec un accueil hospitalier.
Φιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), qui aime ses enfans.
Φιλοπατρία (ἡ), amour de la patrie (du pays), patriotisme; civisme.
Φιλόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), qui aime sa patrie (son pays), patriote. ||. τὸ φιλόπατρι, =Ἡ Φιλοπατρία.
Φιλοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), qui aime son père.
Φιλόπλουτος (ὁ, ἡ), qui aime les richesses, avide de richesses.
Φιλοποιὸς (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui fait les amis.
Φιλοπόλεμος (ὁ, ἡ), qui aime la guerre, belliqueux.
Φιλοπόνημα (τὸ), ouvrage travaillé avec soin.
Φιλοπονία (ἡ), amour du travail, activité, θ.
Φιλόπονος (ὁ, ἡ), ami du travail, laborieux.
Φιλοπονῶ, Μ. ήσω, travailler avec soin.
Φιλοπόνως, ἐπίρ., laborieusement, avec soin.
Φιλοπραγμοσύνη (ἡ), manie de se mêler des affaires d'autrui, curiosité indiscrète.
Φιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), qui aime à se mèler des affaires d'autrui, curieux, indiscret; fureteur.
Φιλοπρωτία (ἡ), desir de primer.
Φιλόπρωτος (ὁ, ἡ), qui aime à primer.
Φιλοπτωχία (ἡ), compassion pour les pauvres, charité, θ.
Φιλόπτωχος (ὁ, ἡ), ami des pauvres, charitable.
Φίλος, η, ami, -ie.
Φιλοσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ), qui aime à railler, railleur.

Φιλοσοφία (ἡ), philosophie, θ.
Φιλοσοφικὸς, ἡ, ὸν, philosophique. ||. ὁ φιλοσοφικὸς λίθος, la pierre philosophale.
Φιλοσοφικῶς, ἐπίρ., philosophiquement, en philosophe.
Φιλόσοφος (ὁ, ἡ), philosophe.
Φιλοσοφῶ, Μ. ήσω, vivre ou voir les choses en philosophe; philosopher.
Φιλοστοργία (ἡ), affection naturelle, amour (tendresse) pour ses enfans (ses parens, sa famille).
Φιλόστοργος (ὁ, ἡ), rempli de tendresse (pour ses enfans, pour ses parens), tendre.
Φιλοστόργως, ἐπίρ., tendrement, avec un amour de père (etc).
Φιλοσυγγενὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui aime ses parens.
Φιλοσύντομος (ὁ, ἡ), qui aime ou recherche la brièveté.
Φιλοτεκνία (ἡ), amour paternel ou maternel.
Φιλότεκνος (ὁ, ἡ), qui aime ses enfans.
Φιλοτέχνημα (τὸ), chef-d'œuvre de l'art, ouvrage artistement travaillé.
Φιλοτεχνία (ἡ), goût d'un art quelconque, habileté, θ. talent; industrie, θ.
Φιλότεχνος (ὁ, ἡ), industrieux, qui cultive avec goût un art quelconque.
Φιλοτέχνως, ἐπίρ., avec goût et talent; industrieusement; précieusement.
Φιλοτιμία (ἡ), désir de la considération, ambition de se distinguer; point d'honneur; sentimens généreux; munificence, θ. ||. διεγείρω τὴν φιλοτιμίαν τινὸς, piquer d'honneur une personne. ||. κάμνει τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, faire de nécessité vertu, faire contre (mauvaise) fortune bon cœur.
Φιλότιμος (ὁ, ἡ), qui aime l' honneur ou qui se pique d' honneur; qui aime à se distinguer, plein d'émulation; qui se pique de générosité, libéral, magnifique.

Φιλοτιμοῦμαι, Μ. τιμηθῶ (θά), se piquer d'honneur; se faire un point d'honneur; §. s'efforcer de; s'évertuer. §. se montrer libéral ou généreux. ||. φιλοτιμούμενος νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ἔργον του, jaloux de perfectionner son travail.

Φιλοτίμως, ἐπίῤ., en se piquant d'honneur, avec émulation, avec une noble ardeur.

Φιλοφρόνησις, εως (ἡ), accueil bienveillant, témoignage d' amitié, bon traitement, compliment, amabilités, θ. πλθ. civilités, θ. πλθ. tendresses, θ. πλθ. ||. μὲ ἔκαμε πολλὰς (ἀπείρους) φιλοφρονήσεις, ἴδε Περιποίησις. ||. μετὰ τὰς πρώτας ἑκατέρωθεν φιλοφρονήσεις, après les premières civilités de part et d'autre.

Φιλοφρονητικὸς, ὴ, ὸν, obligeant, affectueux, courtois, prévenant.

Φιλοφρονοῦμαι (χωρὶς Μ.), faire amitié à, accueillir avec bonté (complaisance, affabilité), traiter en ami, faire des compliments (des civilités, des prévenances des honnêtetés) à q.

Φιλοφρόνως, ἐπίῤ., avec bienveillance ou affabilité, en ami, obligeamment, honnêtement.

Φιλοφροσύνη (ἡ), dispositions amicales ou bienveillantes, obligeance, θ. affabilité, θ. (πλθ.) caresses, θ. amitiés, θ. civilités, θ. prévenances, θ.

Φιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), bienveillant, obligeant, plein de bonté (d'amitié), prévenant.

Φιλοχρηματία (ἡ), amour de l'argent, cupidité, θ. avarice, θ.

Φιλοχρήματος (ὁ, ἡ), qui aime l'argent, avide de richesses, cupide, avare.

Φιλόχριστος (ὁ, ἡ), qui aime le Christ.

Φίλτατος, η, ον, très aimé, bien-aimé, très-cher. ||. φίλτατε, φιλτάτη! (προσφών. φιλοφρον.), mon cher, ma chère.

Φίλτρον (τὸ), amour, amitié, θ. tendresse, θ. affection, θ. §. philtre; charme.

Φιλύποπτος (ὁ, ἡ), soupçonneux, ombrageux.

Φιλύρα (ἡ), δ., tilleul.

Φιλύρινος, η, ον, de tilleul, fait de bois de tilleul.

Φιλῶ, Μ. ήσω, baiser, embrasser. ||. (ἀλληλπθ.) φιλοῦνται, ils s'entre-baisent. ||. τὸν φίλησε ς' τὸ ςόμα, il l'embrassa sur la bouche.

Φιμὸς (ὁ), ἀρχ., muselière, θ. bâillon.

Φίμωσις, εως (ἡ), ἰατρ., phimosis.

Φίμωτρον (τὸ), bâillon.

Φιστίκι (τὸ), καρπ., pistache, θ.

Φιστικιὰ (ἡ), δ., pistachier.

Φιτρὶ (τὸ), porte-mèche.

Φλαμοῦρι (τὸ), (ἡ φλοῦδα τῆς φλαμουριᾶς), tille, θ. ||. μὲ τὸ φλαμοῦρι κάμνουν σχοινιὰ, on fait des cordes avec la tille. 2) =τῷ-

Φλαμουριὰ (ἡ), κοιν. ἡ Φιλύρα, δ., tilleul.

Φλαμουρόσχοινον (τὸ), espèce de corde faite de l'écorce du tilleul, hart.

Φλέβα, αἰτ. (κοιν. δὲ καὶ ὀνμς.) τοῦ Φλέψ.

Φλεβοτομία (ἡ), saignée, θ.

Φλεβοτόμον (τὸ), (ἐνν. σμιλίον) lancette, θ. phlébotome.

Φλεβοτομῶ, Μ. ήσω, ouvrir la veine, saigner, phlébotomiser; (ἐπὶ ἵππου) donner un coup de corne à un cheval.

Φλέγμα (τὸ), pituite, θ. flegme. ||. τὸ ἰατρικὸν αὐτὸ ἐβγάλλει φλέγματα, cela fait expectorer.

Φλεγμαγωγὸς (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui fait couler la pituite, qui facilite l'expectoration.

Φλεγμαίνω (χωρὶς Μ.), s enflammer.

Φλεγματικὸς, ὴ, ὸν, phlegmatique, pituitaire.

Φλεγματώδης, ους (ὁ, ἡ), qui tient de la nature des pituites, pituiteux, en qui le pituite domine. ||. εἶναι φλεγματώδους κράσεως, il est d'un tempérament pituiteux.

Φλεγμονὴ (ἡ), imflammation, θ. intumescence, θ.

Φλεγμονώδης, ους (ὁ, ἡ), flegmoneux.

Φλὲψ, φλεβὸς (ἡ), veine, θ.

Φληςκοῦνι (τὸ), φ., pouliot.

Φλόγα, αἰτ. (κοιν. δὲ καὶ ὀνμς.) τοῦ Φλόξ.

Φλογέρα (ἡ), κοιν. ὁ Αὐλὸς, flûte (à bec), flageolet.

Φλογερὸς, ὰ, ὸν, enflammé.

Φλογίζω, Μ. ίσω, brûler, embraser; enflammer.

Φλογιστικὸς, ὴ, ὸν, (ἰατρ.), inflammatoire.

Φλογμὸς (ὁ), chaleur brûlante.

Φλογόω, Μ. ώσω, causer une inflamation, (διδακτ.) phlogoser.

Φλόγωσις, εως (ἡ), ἰατρ., inflammation, θ. phlogose, θ.

Φλοιὸς (ὁ), écorce, θ. peau, θ. ||. ὁ τοῦ φλοιοῦ, cortical.

Φλοκκάτα (ἡ), peluche ἢ pluche θ.

Φλομόνω, Μ. ώσω, empoisonner (une rivière, un lac) avec la molène.

Φλόμος (ὁ), φ., (εἶδος τιθυμάλ.) bouillon (blanc), molène, θ.

Φλὸξ, φλογὸς (ἡ), flamme, θ. ||. ἐβγάζω (ἀναδίδω) φλόγα, flamber.

Φλοῦδα (ἡ), κοιν. ὁ Φλοιος, écorce, θ. peau. ||. ἡ—τῆς φλαμουριᾶς (διὰ τῆς ὁποίας πλέκονται σχοινιὰ), tille, θ. ||. φλοῦδα μήλου (παστρεμμένου), pelure de pomme. ||. ἡ—αὐτοῦ τοῦ πορτοκαλλιοῦ εἶνε πολλὰ χονδρὴ, la peau de cette orange est fort épaisse. 2) (μτνμ. εἶδος ὑφάσμ.) gaze, θ. crêpe (ἰδιαιτ. ἡ 'μαύρη).

Φλουρὶ (τὸ), pièce d'or, séquin, ducat. ||. μίαν σακκοῦλαν μὲ πεντακόσια φλωρία, une bourse de cinq cents pièces d'or. ||. τὸ Ὁλλανδικὸν—ἔχει δεκατρεῖς δραχμὰς ἢ εἰκοσιπέντε λεπτὰ, le ducat de Hollande vaut onze francs quatre-vingts-treize centimes. ||. τὸ πετσί του εἶνε γεμάτον φλουρὶ, φρσ. (ἔχει πολλὰ χρήματα), il est cousu d'or (de pistoles).

Φλυαρία (ἡ), bavardage, caquet, radotage, faribole, θ.

niaiserie, θ. ineptie, θ. ἴδε ℥ Μωρολογία. ||. ἔλεγεν χίλιαις ἄλλαις φλυαρίαις, il débitait mille autres inepties.

Φλύαρος (ὁ, ἡ), bavard, radoteur, diseur des riens, conteur de sornettes (etc), causeur, ἴδε ℥ Λάλος καὶ Μωρολόγος.

Φλυαρῶ, Μ. ήσω, dire des niaiseries (etc), bavarder, caqueter, niaiser; chanter. ||. ἄς ἴδωμεν τί φλυαρεῖ, voyons ce qu'il chante.

Φλύκταινα, ης (ἡ), =Φλυκτίς.

Φλυκταινώδης, ους (ὁ, ἡ), qui a l'apparence d'une pustule ou qui en est accompagné, pustuleux.

Φλυκτὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ., pustule, θ. phlyctène, θ. élevure, θ. enlevure, θ. ampoule, θ. échauboulure, θ. cloche, θ.

Φλυτζάνι (τὸ), tasse, θ. bol. ||. φλυτζάνι τοῦ καφὲ, tasse à café. ||. κάμε δύο φλυτζάνια καφὲ, faites deux tasses de café. ||. τοῦ ἐπῆραν τρία φλυτζάνια αἷμα, on lui a tiré trois palettes de sang.

Φλῶρι (τὸ), πτν., verdier (διαφέρει τοῦ) bruant.

Φοβερίζω, Μ. ίσω, κοιν. ἀντὶ Ἀπειλῶ, intimider.

Φοβερισμὸς (ὁ), κοιν. ἡ Ἀπειλὴ, menace, θ.

Φοβερὸς, ά, ὸν, redouté, redoutable, épouvantable, effrayant; furieux, prodigieux. ||. φοβερὸς φαγᾶς (ψεύςης κτλ.), ἴδε Φρικτός. ||. ἔκαμε φοβερὰν κατάστασιν, il a fait une fortune prodigieuse. ||. κάμνει φοβερὰ ἔξοδα, il fait une dépense prodigieuse. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Φοβερὰ, ἐπίρ. horriblement, affreusement, terriblement, furieusement prodigieusement. ||. εἶνε φοβερὰ ἄσχημος, il est laid à faire peur, il est affreusement laid.

Φόβη (ἡ), ἀρχ., panicule (des fleurs etc), θ.

Φόβητρον (τὸ), épouvantail.

Φοβίζω, Μ. ίσω, faire peur à q., intimider.

Φόβος (ὁ), peur, θ. §. crainte, θ. appréhension, θ. frayeur, θ. terreur, θ. ||. πανικὸς φόβος, terreur panique, θ. ||. εἶνε φόβος μήπως.., il y a (lieu) à craindre (il est à craindre) que...

Φοβοῦμαι, Μ. (θὰ) φοβηθῶ, avoir peur, craindre, appréhender, redouter. ||. φοβεῖται τὸν ἴσκιον του, (φρσ. ὑπερβολ.), il a peur de son ombre. ||. δὲν φοβεῖσαι μήπως ἔλθῃ; ne craignez-vous pas qu' il ne vienne? ||. φοβεῖται μὴ φανῇ ὀχληρὸς, il craint de paraître importun. ||. φοβούμενος μήπως..., de crainte (dans la crainte) que... ||. φοβούμενος μὴ περικυκλωθῇ, de crainte d' être enveloppé. ||. τὸν φοβεῖται 'σὰν διάβολον, le diable ne lui aurait pas fait plus de peur.

Φοιβάζω, Μ. άσω, (ἀρχ.), parler sous l' inspiration divine (de Phébus), prophétiser, prédire.

Φοίνιγμα (τὸ), ἀρχ., vésicatoire (qui fait rougir la peau).

Φοινικόπτερος (ὁ), πτν., phénicoptère, flammant, bécharu.

Φοινικοῦς, ῆ, οῦν, rouge, écarlate.

Φοινικὼν, ῶνος (ὁ), lieu planté de palmiers.

Φοῖνιξ, ικος (ὁ), δ. palmier. ||. κλάδος φοίνικος, palme, θ. ||. ὁ κλάδος τοῦ φοίνικος εἶνε σύμβολον τῆς νίκης, la palme est le symbole de la victoire. 2) καρπ., datte, θ. 3) (μυθολογ.) phénix.

Φοιτητὴς, οῦ (ὁ), qui suit un cours (des leçons), disciple assidu.

Φολιδωτὸς, ή, ὸν, couvert d' écailles ou des plaques de métal, écailleux; imbriqué; (βτν. καὶ ἀνατομ.) squammeux.

Φολὶς, ίδος (ἡ), écaille, θ.

Φονεὺς, έως (ὁ), meurtrier; homicide.

Φονεύω, Μ. εύσω, mettre à mort, tuer. ||. ἐφονεύθησαν ἐκεῖ χίλιοι ἄνθρωποι, il y eut mille homme de tués.

Φονικὸς, ή, ὸν, sanguinaire; §. sanglant; meurtrier. ||. μάχη φονικὴ, combat meurtrier. ||. (τὸ οὐδ.) Φονικὸν, κοιν. ὁ Φόνος.

Φονοκτονία (ἡ), massacre, carnage, tuerie, θ.

Φόνος (ὁ), meurtre, homicide. ||. φόνος ἐκ προμελέτης, homicide prémédité.

Φοξὸς, ή, ὸν, (ἀρχ.), dont la tête se termine à pain de sucre.

Φορὰ (ἡ), ἀρχ., cours, mouvement, marche rapide. ||. ἡ— τοῦ καιροῦ (τῶν πραγμάτων), le cours des évenemens. ||. κατὰ τὴν φορὰν τῶν περιστάσεων, selon la contingente des cas. 2) (κοιν.) fois, coup. ||. μιᾷ φορᾷ, δύω φοραῖς κτλ., ἴδε Ἅπαξ, Δὶς κτλ. ||. ἀπὸ κάμμιαν φορὰν, de temps en temps, de fois à autre. ||. ἄλλην φορὰν, ἴδε Ἄλλοτε. ||. κάθε φορὰν, à tous coups, à tous propos. ||. αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ μοῦ φύγῃ, pour le coup (pour cette fois-ci) il ne m' échappera pas.

Φοράδην, ἐπίρ., en étant porté.

Φορὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. ἵππος), jument, θ. cavale, θ.

Φορβὴ (ἡ), ἀρχ., fourrage.

Φορεῖον (τὸ), chaise (à porteur), θ. litière, θ. ||. μεταφέρεται ἐπὶ φορείου, il se fait porter en chaise.

Φόρεμα (τὸ), habit, vêtement, robe, θ.

Φορεσιὰ (ἡ), habillement, costume.

Φορητὸς, ή, ὸν, supportable.

Φορολογία (ἡ), perception des impôts.

Φορολογικὸς, ή, ὸν, contributoire; contributif. ||. ὁ φορολογικὸς κατάλογος, le rôle des contributions.

Φορολογικῶς, ἐπίρ., contributoirement.

Φορολόγος (ὁ), percepteur des impôts, receveur des contributions, collecteur.

Φορολογῶ, Μ. ήσω, lever un taxe (des impôts), mettre à contribution. §. (μτφορ.) rançonner. ||. (ἡ μτχ.) φορολογούμε-

νος, η, ον, contribuable. ||. οἱ μᾶλλον φορολογούμενοι, les contribuables les plus imposés (les plus fort imposés).
Φόρος (ὁ), tribut, impôt, charge, θ. contribution, θ. imposition, θ. droit. ||. ἔγγειος φόρος, impôt foncier (territotial). ||. ἐπιτόπιος φόρος, octroi (municipal). ||. ὁ φόρος (ὁ ἐπὶ) τῶν ἐπιτηδευμάτων, l'impôt de la patente (des patentes). ||. φόρου ὑποτελής, tributaire.
Φορτηγὸς (ὁ, ἡ), qui sert à transporter (des fardeaux). ||. φορτηγὸν πλοῖον, bâtiment de transport. ||. φορτηγὸν ζῶον, bête de somme (de charge), θ.
Φορτικὸς, ἡ, ὸν, qui est à charge, importun; impertinent; chargé. ||. σκῶμμα φορτικὸν, grosse plaisanterie. ||. δρᾶμα φορτικὸν, farce, θ. ||. ἐξιστορῶ ἢ ζωγραφίζω τι ἐπὶ τὸ φορτικώτερον, charger un recit ou un portrait; peindre en charge, en faire une caricature.
Φορτικότης, ητος (ἡ), air capable; importunité, θ. impertinence, θ.
Φορτικῶς, ἐπιρ., d'une manière fâcheuse (désavantageuse).
Φορτίον (τὸ), fardeau, θ. charge, θ. faix, somme, θ. §. cargaison (κυρ. πλοίου), chargement.
Φορτόνω, Μ. ώσω, charger. ||. (οὐδ. αὐτπθ.) prendre charge. ||. καράβι τὸ ὁποῖον φορτόνει διὰ τὴν Μασσαλίαν, navire qui est en charge (en chargement) pour Marseille. ||. πλοῖον φορτωμένον μὲ ἅλας, un bateau chargé de sel. ||. φορτόνει τὸ στομάχι του, il se charge l'estomac. ||. (μτφορ.) φορτόνει τοὺς λογαριασμούς του, (προσθέτει ποσότητας ἀνυπάρκτους), il charge ses comptes. 2) (μσ. μτφορ.) importuner; être ou devenir à charge; §. (μτνμ.) embâter. ||. ἐφορτώθη μίαν διαστραμμένην γυναῖκα, il s'est embâté d'une femme acariâtre.
Φόρτος (ὁ), = Φορτίον.
Φόρτωμα (τὸ), l'action de charger, chargement. 2) = Φορτίον.
Φορτωτήρα (ἡ), κοιν. ἡ Στῆριγξ.
Φορτωτικὸν (τὸ), ἐνν. ἔγγραφον, brevet de cargaison (de charge), acquit des marchandises chargées, (ἐμπορ.) connaissement.
Φορῶ, Μ. φορέσω, σπν. μτδτ. = Ἐνδύω. ||. (συνήθ. μσ. αὐτπθ.) porter ou prendre (un habit). ||. φορεῖ φενάκην (περρoῦκαν), il porte perruque. ||. ἐφοροῦσεν ἓν πολύτιμον δακτυλίδι, il portait une bague de grand prix au doigt. ||. ἐφόρεσε μάλλινον 'σωκάρδι, il a pris un gilet de flanelle. ||. φορεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον 'μαῦρα, il se met ordinairement en noir, ἴδε καὶ Μαυροφορῶ. ||. φορῶ ταῖς κάλτσαις (τὰ ὑποδήματά) μου, chausser ses bas (ses souliers), ἴδε καὶ Ὑποδένω. ||. ὅ,τι κεν ἔχει, τὰ φορεῖ, porter tout son saint crépin. ||. αὐτὴ ἡ θωριὰ δὲν φορεῖται (δὲν συνειθίζεται) πλέον, cette couleur n'est plus de mise, on ne porte plus de cette couleur. ||. αὐτὸ τὸ φόρεμα δὲν φορεῖται (δὲν εἶνε ἵνα φορεθῇ) πλέον, cet habit n'est plus portable. ||. τὸ ὑποκάμισον τοῦτο δὲν φορεῖται πλέον, ce linge n'est plus mettable. ||. φορεῖται ἀκόμην, elle est encore mettable. ||. (καὶ ἑλλ.) ὁ ἱερεὺς ἐφόρεσε (ἐνν. τὰ ἱερά του ἄμφια), le prêtre s'habilla (s'est habillé).
Φοῦκτα (ἡ), le creux de la main. 2) (συνκδχ.) poignée, θ. ||. μὲ τὴν φοῦκταν, à poignée, à pleine main, à pleines mains. ||. μία φοῦκτα ἄνθρωποι, (φρσ.), (πολλὰ ὀλίγοι, εὐαρίθμητοι), une poignée de gens (de monde).
Φουκτίζω, Μ. ίσω, empoigner.
Φούκτισμα (τὸ), l'action d'empoigner.
Φοῦντα (ἡ), κοιν. ὁ Θύσανος, houppe, θ. freluche, θ. (ἰδιαιτ. ἐπὶ πτν.) aigrette, θ. ||. κόκκινον φέσι μὲ γαλάζιαν φοῦνταν, un bonnet rouge à gland bleu.
Φουντόνω, Μ. ώσω, être garni d'un feuillage touffu.
Φουντοῦκι (τὸ), ἴδε Λεπτοκάρυον.
Φουντουκιὰ (ἡ), ἴδε Λεπτοκαρυά.
Φουντουκὺ (τὸ), εἶδος χρώματος, couleur noisette (ou) de noisette, (καὶ ἁπλ.) noisette.
Φουντωτὸς, ἡ, ὸν, qui est en touffe, bien garni, touffu.
Φουρνάρης, ισσα, fournier.
Φουρναρεῖον (τὸ), fournil (δὲν προφ. τὸ l).
Φουρνέλλον (τὸ), fourneau; rechaud.
Φουρνιὰ (ἡ), fournée, θ.
Φουρνίζω, Μ. ίσω, mettre (le pain etc) au four, enfourner.
Φουρνιστὸς, ἡ, ὸν, cuit au four.
Φουρνόπανον (τὸ), écouvillon.
Φοῦρνος (ὁ), four. §. (συνκδ.) boulangerie, θ. ||. τὸ κάτω τοῦ φούρνου, l'âtre.
Φουρτοῦνα (ἡ), orage, tempête, θ.
Φουρτουνιάζω, Μ. άσω, (κυρ. τρτπρσ.), le temps devient orageux.
Φοῦσκα (ἡ), vessie, θ. §. bouteille, θ. bulle, θ. 2) (μτνμ.) εἶδ. θαλασσ. ἴδε Σβουρδουκλας. 3) εἶδ. ζυμαρ. (ἄλλ. Σβίγκος), (beignet) soufflé; pet de nonne.
Φουσκαλιάζω, Μ. άσω, se couvrir de bulles (des pustules); s'élever. ||. φουσκάλιασαν τὰ χέρια του, il lui est venu des cloches aux mains. ||. τὰ καυσίματα φουσκαλιάζουν, les brulûres font venir des cloches.
Φουσκάλιασμα (τὸ), l'état d'un corps qui se couvre de pustules.
Φουσκαλίδα (ἡ), κοιν. ἡ Φλυκτίς. ||.—τοῦ νεροῦ, bulle d'eau, d'air), θ.
Φουσκοθάλασσα (ἡ), mer houleuse, θ. houle, θ. levée, θ.
Φουσκόνω, Μ. ώσω, enfler, gonfler, bouffir. ||. (ἀμτδτ. αὐτπθ.) s'enfler, se gonfler, bouffir; renfler, ἴδε καὶ Πρήσκομαι. ||. τὸ ζυμάρι φούσκωσε, la pâte a bien renflé. ||. τὰ φασούλια φουσκόνουν εἰς τὸ βράσιμον,

les haricots renflent bien. ||. ὁ τοῖχος ἐφούσκωσε, le mur pousse en dehors, il fait bosse (ou) ventre, il bouffe (ἡ) boucle. ||. τὰ δένδρα φουσκόνουν, les arbres boutonnent (aboutissent).

Φούσκωμα (τὸ), enflure, θ. gonflement, ἴδε καὶ Πρήξιμον.

Φουσκωτὸς, ἡ, ὸν, enflé, gonflé; renflé, soufflé; (κυρ. ἐπὶ ὕφασμ.) bouffant.

Φραγὴ (ἡ), cloison, θ. clos, ἴδε καὶ Φραγμός.

Φραγκοκάρδαμον (τὸ), φ., cresson d'Inde, capucine, θ.

Φραγκόκοιτα (ἡ), κοιν. ἡ Μελεαγρὶς, πτν., pintade, θ.

Φραγκομαγπδανὸς (ὁ), ἴδε Πετροσέλινον.

Φραγκομαντζάνα (ἡ), φ., pomme d'amour (d'or), θ. tomate, θ.

Φραγκοσταφυλιὰ (ἡ), εἶδ. θάμν., groseiller.

Φραγκοστάφυλον (τὸ), καρπ., groseille, θ.

Φραγκοσυκιὰ (ἡ), δ., figuier d'Inde, raquette, θ. cardasse, opundia.

Φραγμὸς (ὁ), haie vive, clôture, halier, échalier, buisson.

Φράγουλα (ἡ), ἴδε Χαμοκέρασον.

Φράζω, Μ. φράξω, boucher; obstruer; barrer; encombrer, engorger; §. clorre. ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) s'engorger, s'obstruer.

Φράκτης (ὁ), κοιν. ὁ Φραγμός.

Φράξιμον (τὸ), engorgement.

Φρασεολογία (ἡ), phraséologie, θ.

Φρασεολόγος (ὁ), faiseur (diseur) de phrases, phrasier, phraseur.

Φράσις, εως (ἡ), expression, θ. locution, θ. phrase, θ.

Φρέαρ, ατος (τὸ), puits.

Φρεάτειος (ὁ, ἡ), de puits.

Φρένα (ἡ), κοιν. ἡ Φρενῖτις (νόσος).

Φρενιάζω, Μ. άσω, tomber en délire, entrer ou tomber en (avoir un accès de) phrénésie, délirer.

Φρενίασμα (τὸ), accès de délire.

Φρενιτεύω, Μ. εύσω, = Φρενιάζω.

Φρενιτικὸς, ἡ, ὸν, phrénitique ou frénétique.

Φρενῖτις, ιδος (ἡ), phrénésie ou frénésie, transport, délire.

Φρενοβλάβεια (ἡ), affection ou aliénation mentale, démence, θ.

Φρενοβλαβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui à l'esprit dérangé, aliéné, fou. ||. κατάστημα (νοσοκομεῖον) διὰ τοὺς φρενοβλαβεῖς, hospice pour les aliénés.

Φρεωρύχος (ὁ), qui creuse les puits.

Φρὴν, φρενὸς (ἡ), εὔχρ. κυρ. τὸ πλθ. Φρένες, sens, bon sens, raison, θ. ||. ἔχασε τὰς φρένας του, il a perdu la raison (ses sens). ||. εἶν' ἔξω φρενῶν, il est hors de lui même (hors de sens, hors de son sens). ||. εἶχε μέχρι θανάτου τὰς φρένας του, il a eu toute sa connaissance jusqu'à la mort.

Φρίκη (ἡ), frisson, frémissement; effroi, horreur, θ. ||. τοῦτο φέρει φρίκην, ἴδε Φέρω. ||. ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, μὲ ἔρχεται (μὲ πιάνει) φρίκη, quand je pense à cela, un frisson me saisit (il me prend un frissonnement), l'idée seule m'en fait frissonner. ||. μόνον νὰ τὸ συλλογισθῇ τις φέρει φρίκην, rien qu'à y songer, cela donne le frisson. ||. εἶνε φρίκη πόσα ἔχασεν εἰς τὰ χαρτιὰ, il est effroyable combien elle a perdu au jeu.

Φρικτὸς, ἡ, ὸν καὶ

Φρικώδης, ους (ὁ, ἡ), qui fait frémir (frissonner), terrible, horrible, affreux, atroce, épouvantable, effroyable; furieux. §. énorme. ||. φρικτοὶ πόνοι, douleurs épouvantables. ||. ἔκαμνεν ὅρκους φρικτοὺς, il faisait des serments effroyables, il jurait ses grands Dieux. ||. φρικτὴ φιλαργυρία (ἀχαριστία), avarice (ingratitude) énorme. ||. εἶνε φρικτὸς ψεύστης (φαγᾶς κτλ.), c'est un furieux menteur (mangeur etc). ||. κάμνει φρικτὰ ἔξοδα, il fait une horrible (une furieuse) dépense, il dépense un argent fou. ||. φρικώδεις τὴν ὄψιν, d'un aspect (d'un extérieur) affreux, affreux à voir. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Φρικτὰ, ἐπίρ., horriblement, terriblement. ||. εἶνε φρικτὰ θυμωμένος ἐναντίον σου, il est horriblement fâché contre vous. ||. ᾐσθάνετο πόνους φρικτοὺς, il éprouvait des douleurs atroces. ||. τὸ φρικῶδες τοῦ ἐγκλήματος, l'atrocité (l'énormité) du crime.

Φρίττω, Μ. φρίξω, frémir. ||. φρίττω ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, ἴδε Φρίκη.

Φρόνημα (τὸ), pensée, θ. sentiment, esprit. ||. ἔχει γενναῖα (παράξενα κτλ.) φρονήματα, il pense noblement (singulièrement etc).

Φρονηματίας, ου (ὁ), qui a des sentimens élevés; plein de confiance en soi-même; hardi; présomptueux.

Φρόνησις, εως (ἡ), prudence, θ. sagesse, θ.

Φρονιμάδα (ἡ), κοιν. ἡ Φρόνησις.

Φρονιμεύω, Μ. εύσω, devenir sage (prudent).

Φρόνιμος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, sage, prudent, sensé; judicieux, raisonnable. ||. τὰ τῶν φρονίμων ὀλίγα, (παροιμ.), à bon entendeur peu de paroles. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Φρόνιμα, ἐπίρ. ἀντὶ-

Φρονίμως, ἐπίρ., avec prudence, sensément, sagement, prudemment; judicieusement.

Φροντίζω, Μ. ίσω, être soucieux ou soigneux de qc., s'inquiéter, s'occuper, s'embarrasser de; tenir compte (avoir soin) de; veiller. ||. φροντίζει πολὺ περὶ τῆς ὑγείας του, il s'occupe trop du soin de sa santé. ||. φροντίζει περὶ τῆς ὑπολήψεώς του, il est soigneux de sa réputation (de son honneur).

Φροντὶς, ίδος (ἡ), soin, souci;

sollicitude, θ. occupation, ϑ; inquiétude, θ.

Φροντιστὴς, οῦ (ὁ), (κυρ. στρατοῦ), commissaire, intendant militaire.

Φρονῶ, Μ. ήσω, avoir telle ou telle opinion de, penser; prétendre; croire, juger, tenir; être animé de tel esprit, s' imaginer. ||. τί φρονεῖτε ὅτι πρέπει νὰ κάμω; que jugez-vous que je doive faire? ἴδε καὶ Νομίζω. ||. τί φρονεῖτε περὶ τοῦ δεῖνος; que pensez-vous d'un tel? ||. τὸν ἠρώτησε τί ἐφρόνει περὶ τούτου, il lui demanda ce qu'il en pensait. ||. τὸν φρονῶ τίμιον ἄνθρωπον, je le tient (pour) honnête homme, je lui crois de l'honneur. ||. φρονεῖ ὀρθῶς, il pense bien. ||. ὅλοι οἱ εὖ φρονοῦντες, tous les hommes bien pensants.

Φροῦδος, η, ον, ἀρχ., vain, sans effet.

Φρουρὰ (ἡ), garde, θ. garnison, θ. §. corps de garde, poste.

Φρουραρχία (ἡ), commandement d'une place forte.

Φρούραρχος (ὁ), commandant d'une place forte, commandant de place.

Φρουραρχῶ, Μ. ήσω, avoir le commandement d' une place (forte).

Φρούριον (τὸ), fort, forteresse, θ. place (forte), θ. chateau, chateau-fort. ||. ἐν καιρῷ πολέμου ἐχρησίμευεν ὡς φρούριον, en temps de guerre, elle servait de place forte.

Φρουρὸς (ὁ), gardien, garde, soldat de garnison (de garde), factionnaire, sentinelle.

Φρουρῶ, Μ. ήσω, être en garnison (en garde); faire (monter) la garde; faire sentinelle; être en faction (de faction), faire faction.

Φρύαγμα (τὸ), frémissement; §. (συνήθ. τρπ.) fierté, θ. morgue, θ.

Φρυάττω, Μ. άξω, frémir d'ardeur (de colère); (συνκδχ.) s' acharner (jeter feu et flamme) contre q.

Φρυγανιὰ (ἡ), rôtie, θ. ||. φρυγανιὰ μὲ βούτυρον, rôtie au beurre ou de beurre.

Φρύγανον (τὸ), πλθ., menu bois, broussailles sèches, θ. πλθ. broutilles, θ. πλθ. brandes.

'Φρύδι (τὸ), κοιν. ἡ 'Οφρὺς, sourcil.

Φρῦνος (ὁ), εἶδ. βατρχ., crapaud.

Φρώχειλον (τὸ), margelle ou mardelle d'un puits, θ.

Φταίω, Μ. φταίξω, ἴδε Πταίω.

Φταῖξιμον (τὸ), ἴδε Πταῖσμα.

Φτελιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Πτελέα.

Φτέρη (ἡ), κοιν. ἡ Πτερίς.

Φτέρνα (ἡ), κοιν. ἡ Πτέρνα.

Φτερνίζομαι κοιν., ἀντὶ Πταρμίζομαι.

Φτέρνισμα (τὸ), κοιν. ὁ Πταρμός.

Φτερνιστῆρι (τὸ), éperon.

Φτεροῦγα (ἡ), κοιν. ἡ Πτέρυξ.

'Φτηνὰ, φτηναίνω κτλ., ἴδε Εὐθηνὰ κτλ.

Φτίλι (τὸ), mèche, θ. ||. τὸ — τοῦ κανονιοῦ, étoupille, θ. ||. τὸ καϋμένον μέρος τοῦ φτιλιοῦ, lumignon. ||. κόπτω τὸ φτίλι τοῦ κεριοῦ, moucher (la chandelle), ἴδε καὶ Ξεφτιλίζω. 2) (διὰ τὰς πληγὰς) tente, θ. bourdonnet.

Φτουρῶ, Μ. ήσω, (χυδ.) = Αὐξάνω, Πληθαίνω, foisonner; faire du profit. ||. αὐτὸ τὸ ψωμὶ δὲν φτουρεῖ, ce pain ne fait poin de profit.

Φτυάρι (τὸ), pelle, θ.

Φτυαριὰ (ἡ), pellée, θ. pellerée, θ. pelletée, θ. ||. μιὰ φτυαριὰ χῶμα, une pellerée de terre.

Φτυαρίζω, Μ. ίσω, prendre ou remuer avec la pelle.

Φτύνω, κοιν. ἀντὶ Πτύω.

Φτύσιμον (τὸ), κοιν. ἀντὶ Πτύσιμον.

Φυγαδεύω, Μ. εύσω, faire prendre la fuite à q., mettre en fuite. ||. (πθ.) prendre la fuite; abandonner le pays.

Φυγὰς, άδος (ὁ, ἡ), fugitif; fuyard.

Φυγὴ (ἡ), fuite, θ.

Φυγόδικος (ὁ, ἡ), contumax ou contumace. ||. κατεδικάσθη ἐρήμην ὡς φυγόδικος, il a été condamné par contumace, il s'est laissé contumacer. ||. εἶνε φυγόδικος, il est contumax, il est en état de contumace.

Φυκιασίδι (τὸ), fard.

Φυκιασιδόνω, Μ. ώσω, farder; (μτνμ.) plâtrer. ||. φυκιασιδόνεται, elle se plâtre.

Φυκιασίδωμα (τὸ), l'action de farder ou de se farder.

Φύκιον (τὸ), φ. θαλάσσ., algue, θ. fucus, varech, goëmon. ||. (πλθ.) φύκια (τὰ διάφορα φυτὰ ὅσα ῥίπτει εἰς τὸ παραιγιάλιον ἡ θάλασσα), baugue ou bauque, θ. ||. τὰ φύκια χρησιμεύουν πρὸς κόπρισμα, la baugue sert à fumer les terres.

Φῦκος (τὸ), ἀρχ. τὸ Φύκι(ον) καὶ τὸ Φυκιασίδι.

Φύλαγμα (τὸ), l'action de garder (etc), garde θ.

Φυλακὴ (ἡ), ἀρχ.=Φρουρὰ, garde, θ. corps de garde. §. (συνήθ.) prison, θ. cachot. ||. φυλακὴ τῶν ὑποδίκων ἢ διὰ τοὺς ὑποδίκους, (Δικονμ.), maison d'arrêt. ||. ποινικὴ φυλακὴ ἢ φυλακὴ τῶν καταδίκων, prison pour peines ou maison de justice. ||. βάλλω εἰς τὴν φυλακὴν, ἴδε Φυλακόνω. ||. τὸν ἔχωσαν εἰς τὴν φυλακὴν, on le fit passer le guichet.

Φυλακεῖον (τὸ), corps-de-garde.

Φυλακίζω, Μ. ίσω = Φυλακόνω.

Φυλάκισις, εως (ἡ), = Φυλάκωμα, emprisonnement. ||. ἔνταλμα φυλακίσεως, (Νμ.), mandat d'arrêt ou de dépôt.

Φυλακόνω, Μ. ώσω, mettre en prison, mener prisonnier q., enprisonner, incarcérer, (εἰρων.) mettre à couvert (au frais), coffrer etc. ||. φυλακόνω ζῶον (τὸ κρατῶ μέχρις οὗ ν' ἀποζημιωθῶ παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου), mettre un cheval (une vache etc) en fourrière. ||. (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Φυλακωμένος, η, ον, (ὡς οὐσ.) ἀντὶ Δεσμώτης, prisonnier, détenu.

Φυλακτὸν (τὸ), amulette, θ. scapulaire, agnus, talisman.

Φυλάκωμα (τὸ), emprisonnement, arrestation, θ. déten-

tion, θ. incarcération, θ. prison, θ.

Φύλαξ, ακος (ὁ), (ἐπιθ.) observateur. ||. εἶνε ἀκριβὴς φύλαξ τῶν νόμων, il est grand observateur des lois. 2)(οὐσ.) gardien, garde ; conservateur. ||. ὁ ἄγγελος ὁ φύλαξ τοῦ ἀνθρώπȣ, l'ange gardien.

Φύλαξις (ἡ), = **Φύλαγμα**. ||. (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀσθεν.) conservation (de soi-même).

Φύλαρχος (ὁ), chef d'une tribu.

Φυλάττω, Μ. άξω, garder ; surveiller ; §. conserver, réserver. §. préserver, garantir. §. observer. ||. (μσ. αὐτπθ.) prendre garde, se donner de garde, se garder, se garantir, se conserver, s'observer, ἴδε καὶ **Προσέχω**. ||. φυλάττω πρόβατα ('γελάδια, χῆνας κτλ.), garder les moutons (les vaches, les oies etc). ||. φυλάττω τὰ ἀμπέλια, garder les vignes. ||. τὸ σκυλὶ φυλάττει καλὰ τὸ 'σπίτι, le chien garde bien la maison (il est de bonne garde). ||. τοῦ ἔδωσα τὸ ὡρολόγι μου νὰ τὸ φυλάξῃ, je lui ai donné ma montre à garder. ||. ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ! (φρσ.), Dieu m' en préserve (m'en garde)! m'en préserve le ciel! ||. ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ! Dieu vous en garde! §. φυλάττω ἀντίγραφον γράμματος (συμβολαίου κτλ.), garder copie d'une lettre (d'un acte etc), ἴδε ℥ **Κρατῶ**. ||. νὰ τοῦ φυλάξουν τίποτε διὰ τὸ γεῦμάτου, qu'on lui garde quelque chose pour son diner, ἴδε καὶ **Κρύπτω**. ||. τοῦτο πρέπει νὰ τὸ φυλάξωμεν δι' αὔριον, il faut garder cela pour demain. ||. φυλάττω πάθος κατά (τινος), garder rancune à quelqun. ||. (καὶ ἐλλ.) τοῦ τὸ φυλάττω, (φρσ.), je la lui garde bonne. ||. φυλάττω σιωπὴν, garder (observer) le silence. ||. φυλάττω τὴν ὑπόσχεσίν μου (τὸν λόγον μου κτλ.), tenir ses promesses (ses engagements), garder sa parole. ||. φυλάττω μυστικὸν, garder le secret, être discret (maître de sa langue). ||. μᾶς τὸ ἐφύλαξε μυστικὸν, il nous a tenu le cas secret, il nous en fit un mystère. ||. (μσ.) δὲν ἠξεύρει νὰ φυλάττηται, il ne sait pas se conserver. ||. φυλάττου (φύλαττε τὴν ὑγείαν σου), conservez-vous. ||. φυλάττου ἀπὸ τὸ ψῦχος (ἀπὸ τὸν ἥλιον κτλ.), gardez-vous du serein (du soleil etc). ||. φυλάξου καλὰ (μὴ τύχῃ καὶ. . .), garde-t-en bien. ||. φυλάξου ἀπὸ τὸ ὄχημα, garez-vous de la voiture. ||. (καὶ ἀπολ.) φυλάξου! φυλαχθῆτε! (κοιν. βάρδα!), gare!

Φυλὴ (ἡ), tribu. ||. αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ, les douze tribus d'Israël.

Φυλία (ἡ), δ., espèce de lentisque ou d'olivier sauvage.

Φυλίκη (ἡ), δ., alaterne.

Φυλλάδιον (τὸ), brochure, θ. §. livraison, θ. ⟨ὑποκορ. τοῦ-

Φυλλὰς, άδος (ἡ), ἀρχ. feuillée, θ. 2) (κοιν.) abécédaire, alphabet.

Φυλλοειδὴς, οῦς, (ὁ, ἡ), qui ressemble à une feuille, qui en a la forme, (διδακτ.) foliforme.

Φυλλοκάρδια (τὰ), κοιν. les oreillettes (καὶ μτφορ. les replis) du cœur.

Φυλλολογῶ, Μ. ήσω, (νλγ.), feuilleter (un livre).

Φύλλον (τὸ), feuille (κυρ. καὶ μτνμ.), θ. ||. φύλλον δρυὸς, feuille de chêne. ||. κόπτω φύλλα (δένδρου), effeuiller. §. (μτνμ.) —χαρτιοῦ, feuille de papier. ||. φύλλον τυπογραφικὸν, feuille d'impression. ||. φύλλον βιβλίου, feuillet. ||. (εἰς τὰ δικαστήρ.) φύλλον δικογράφου (συγκείμενον ἐκ δύω σελίδων), rôle. ||. τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἔχει (σύγκειται ἀπὸ) τόσα φύλλα, il y a tant de rôles (de minute) à cette grosse. ||. ἐξέσχισε μερικὰ φύλλα τοῦ βιβλίου, il déchira quelques feuillets du livre. ||. γύρνα τὸ φύλλον, tournez le feuillet. ||. βιβλίον τυπωμένον εἰς φύλλον ὁλόκληρον, un livre (un volume) in-folio. §. φύλλον πανιοῦ, un lé (de toile). ||. φόρεμα μὲ τρία (πέντε κτλ.) φύλλα, robe à trois (à cinq etc) lés de tour. ||. παραπέτασμα μὲ δύο (τρία) φύλλα, rideau de deux (de trois) lés. ||. τρία-'μιση φύλλα πλάτος, trois lés et demi de large. ||. 'μισὸν φύλλον, un demi-lé. ||. φύλλα τῆς καρδιᾶς, τὰ (μονολεκτ.) **Φυλλοκάρδια**.

Φυλλοῤῥοΐα (ἡ), chute des feuilles.

Φυλλοῤῥοῶ, Μ. ήσω, perdre ses feuilles, s'effeuiller.

Φῦλον (τὸ), sexe. ||. τὸ γυναικεῖον —, le sexe fémimin, le beau sexe, (καὶ ἁπλ.) le sexe. ||. τὸ πτερωτὸν φῦλον, (περιφρ. τὰ πτηνὰ), la gent emplumée.

Φῦμα (τὸ), tumeur, θ. abcès.

Φύομαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ., ἀντὶ **Φυτρόνω**.

Φύρα (ἡ), déchet, discale, θ.

Φυραίνω, Μ. άνω (θὰ), éprouver du déchet.

Φύραμα (τὸ), ἀρχ., masse pétrie, θ. pâte, θ. (μτφορ.) trempe. ||. (μτφορ.) εἶνε καλοῦ φυράματος (καλῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος, c'est une bonne pâte d' homme. ||. εἶνε καὶ οἱ δύω τοῦ αὐτοῦ φυράματος, ils sont de la même trempe.

Φυσαλὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ., bulle d' air. 2) εἶδ. φ., coqueret.

Φύσαλος (ὁ), εἶδ. βατρχ., ἴδε **Φρῦνος**.

Φυσερὸν (τὸ), ἐργαλ., soufflet (pour le feu).

Φύσημα (τὸ), l'action de souffler, souffle.

Φυσητὴρ, ῆρος (ὁ), εἶδ. κήτ., cachalot souffleur.

Φυσικὸς, ή, ὸν, naturel, physique. ||. (οὐσ.) ἡ φυσικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), la physique. ||. (τὸ οὐδ.) **Φυσικὸν**, le naturel, ἴδε **Φύσις**. ||. τὸ φυσικὸν δὲν χάνεται, le naturel ne se perd jamais, (καὶ παροιμ.) chassez le naturel, il revient au galop. ||. (τὸ πλθ.) **Φυσικὰ**, ἐπίρ., naturellement.

Φυσιογνωμία (ἡ), physionomie.

Φυσιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), physionomiste.

Φυσιολογία (ἡ), physiologie, θ.

Φυσιολογικὸς, ἡ, ὸν, physiologique.
Φυσιολόγος (ὁ), physicien, naturaliste, physiologiste.
Φυσιολογῶ, M. ήσω, s'occuper de la physiologie.
Φύσις, εως (ἡ), nature, θ. §. (συνκδχ.) = Φυσικὸν, naturel, caractère. ||. (ἡ δοτ.) Φύσει, ἐπίῤ., naturellement. ||. εἶνε φύσει εὔθυμος, il est gai de sa nature.
Φυσοῦνα (ἡ), = Φυσερὸν, soufflet.
Φυσῶ, M. ήσω, souffler. ||. τί ἄνεμος φυσᾷ; quel vent fait-il? de quel côté le vent souffle? ||. ἐφυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος, il soufflait un vent frais. §. (μτφορ. δι' ἄνθρωπον πλούσιον, λέγουν κοιν.) φυσᾷ, il a de quoi.
Φυτεία (ἡ), plantation, θ. 2) (κοιν.) vigne (etc) nouvellement plantée, plant de vigne, jeune (nouveau) plant, nouvelle plante.
Φύτευμα (τὸ), l'action de planter, plantation, θ. plantage.
Φυτεύσιμος (ὁ, ἡ), propre aux plantations.
Φύτευσις, εως (ἡ), = Φύτευμα.
Φυτευτήριον (τὸ), ἐργαλ. κηπευρ., plantoir.
Φυτεύω, M. εύσω, planter.
Φυτικὸς, ἡ, ὸν, de plante, végétal; végétatif.
Φυτοκομία (ἡ), soin ou culture des plantes, horticulture, θ.
Φυτοκόμος (ὁ, ἡ), qui soigne (cultive) des plantes, planteur, horticulteur.
Φυτὸν (τὸ), plante, θ; végétal.
Φύτρον (τὸ), germe; pousse, θ. ||. τὰ γεώμηλα ἔχουν συνήθως πολλὰ φύτρα, les pommes de terre ont ordinairement plusieurs germes.
Φυτρόνω, M. ώσω, germer, pousser, lever, poindre, venir; croître. ||. τὸ χορτάρι ἄρχισε νὰ φυτρόνῃ, le vert commence à pointer. ||. τὰ κριθάρια φυτρόνουσι ταχύτερον τοῦ σίτου, les orges lèvent plus vite que le froment. ||. (καὶ μτνμ.) ἄρχισαν νὰ φυτρόνουν τὰ γένειά του, le poil commence à lui poindre au menton.
Φύτρωμα (τὸ), germination, θ. jet; pousse, θ.
Φυτώριον (τὸ), pépinière, θ. ||. (καὶ μτφορ.) τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν εἶνε τὸ καλλήτερον φυτώριον τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, la marine marchande est la meilleure pépinière de la marine militaire.
Φωβοῦ ἢ Φωγοῦ (ἡ), fourneau (portatif ou potager), huguenote, θ. ||. βάλε κάρβουνα εἰς τὴν φωγοῦ, mettez du charbon dans le fourneau.
Φώκη (ἡ), εἶδ. κήτους, veau (loup, ours etc) marin, phoque.
Φωλὰς, άδος (ἡ), ἐπίθ., caché (enfoncé) dans se tannière, terré. ||. (οὐσ.), εἶδ. κογχυλ., pholade, θ.
Φωλεὰ (ἡ), nid; aire (κυρ. τῶν σαρκοφάγ. ὄρν.); tanière (κυρ. θηρίου), terrier; repaire; gite (κυρ. λαγωοῦ). ||. τὸ πουλὶ ἄφηκε (ἔφυγεν ἀπὸ) τὴν φωλεάν του, l'oiseau a déniché. ||. (ἡ μτφορ.) εἶνε φωλεὰ λῃστῶν, c'est un repaire de voleurs (de brigants).
Φωλεΐτης, ου (ὁ), nichet.
Φωλεὸς (ὁ), = Φωλεὰ (κυρ. θηρίου).
Φωλεύω, M. εύσω, faire son nid, nicher. §. (κυρ. καὶ ἀρχ., ἐπὶ τετραπόδ.) se terrer.
Φωλιὰ (ἡ), κοιν. ἡ Φωλεά.
Φωλιάζω, M. άσω, κοιν. ἀντὶ Φωλεύω, nicher.
Φώναγμα (τὸ), l'action de crier ou d'appeler.
Φωνάζω, M. άξω, (χ. πθ.), crier; §. s'ecrier. §. (μὲ αἰτ.) appeler; (ναυτ.) heler. ||. — κατά τινος, crier (déclamer, tonner) contre q. ||. φωνάζω χωρὶς νόημα, crier mal à propos et sans sujet, (οἰκ.) clabauder. ||. ἐφώναξεν ὁ πετεινὸς, le coq a chanté. ||. ἡ ὄρνιθα φωνάζει τὰ πουλιά της, la poule appelle ses poussins. ||. φώναξέ τον, appelez-le. ||. φώναξε δυνατὰ, appelez à haute voix. ||. ἐβράγχνιασε φωνάζουσα, elle s'est enrouée à force de crier. ||. ἐφώναξε τὸν ἰατρὸν, ἴδε Προσκαλῶ. ||. φωνάζω πλοῖον (τὸ όπ. ἀπαντῶ εἰς τὸ πέλαγος) νὰ πλησιάσῃ, héler un navire.
Φωνακλᾶς, οῦ, άδικον, criard, crieur, (οἰκ.) braillard, clabaud, clabard.
Φωνασκία (ἡ), exercice de la voix; (συνήθ.) déclamation, θ. criaillerie, θ.
Φωνασκῶ, M. ήσω, exercer sa voix, s'exercer à la déclamation, (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) déclamer.
Φωνὴ (ἡ), voix, θ. ton de voix. §. clameur, cri. ||. ἡ — τοῦ πετεινοῦ, le chant du coq. ||. ἔχει ὡραίαν (λαμπρὰν, ἀηδονιοῦ) φωνὴν, elle a un beau gosier (un gosier brillant, un gosier de rossignol). ||. ἀλλάζει (χονδραίνει) ἡ φωνή του, sa voix mue. ||. φωναὶ ὀχληραὶ ἢ χωρὶς νόημα, criailleries, crieries, θ. (οἰκ.) clabauderies, clabaudage. ||. βαρέθηκα ταῖς φωναῖς του, je suis las de ses criailleries. ||. τί κερδίζεις (τί κατορθόνεις) μὲ ταῖς φωναῖς σου; que gagnez-vous avec vos crieries? §. (κατ' ἐξοχὴν ἡ τοῦ θυμωμένου) ὅταν ἐβγάλῃ τὴν φωνὴν, quand il fait la grosse voix. 2) (μουσ.) note (de musique), θ. corde, θ. ||. αἱ ἑπτὰ φωναὶ τῆς μουσικῆς κλίμακος, les sept notes de la gamme. ||. αἱ ἀνιοῦσαι (πολλάκις ἐννοουμένου τοῦ) φωναὶ, les cordes élevées.
Φωνητικὸς, ἡ, ὸν, vocal, phonétique. ||. ἡ φωνητικὴ μουσικὴ, musique vocale. ||. ἡ φωνητικὴ γραφὴ, l'écriture phonétique.
Φωράω, M. άσω, (ἀρχ.), prendre sur le fait ou en flagrant délit, convaincre. ||. (συνήθ. πθ.) ὅστις ἤθελε φωραθῇ, quiconque serait convaincu de...
Φῶς, φωτὸς (τὸ), lumière, θ. jour; lueur, θ. clarté. ||. αἱ γλαῦκες ἀποφεύγουσι τὸ φῶς, les hiboux fuient la clarté. ||. ἰδέ το ἔξω εἰς τὸ φῶς, vo-

yez-le au grand jour. ||. ἀμυδρὸν φῶς, faible lueur, θ. ||. φέρετέ μας φῶς, apportez-nous de la lumière. ||. ἂς βάλων (εἰπὲ νὰ βάλουν) φῶς εἰς τὴν κάμαράν μου, qu'on allume (faites allumer) chez moi. ||. τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ἀπὸ πολυάριθμα φῶτα, la salle était éclairée d'un grand nombre de lumières.

Φωστήρ, ῆρος (ὁ), corps qui éclaire, luminaire, astre; §. (μτφορ.) lumière, θ. ||. ὑπῆρξεν εἰς τῶν φωστήρων τῆς Ἐκκλησίας, il a été un des lumières de l'Église.

Φωσφορικός, ή, όν, qui appartient au phosphore, qui est de la nature du phosphore, phosphorique.

Φωσφόρος (ὁ, ἡ), qui amène ou porte la lumière, lumineux. ||. Ἥρα —, (ἡ Juno Lucina τῶν Ῥωμ.), Lucine, θ. 2) (οὐσ. ἀρσ.) phosphore.

Φωσφορώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de la nature du phosphore, qui a de la phosphorescence, phosphorescent; phosphoreux; phosphoré. ||. τὸ φωσφορῶδες τῆς σακχάρεως (τῶν σεσηπότων ξύλων κτλ.), la phosphorescence du sucre (du bois pourri etc).

Φωτεινός, ή, όν, brillant, lumineux; clair. §. (πθ.) bien éclairé, ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.

Φωτερός, ή, όν, (κοιν.) = Φωτεινός, clair, qui reçoit beaucoup de jour. ||. αὐτὴ ἡ κάμαρα εἶνε πολλὰ φωτερή, cette chambre est fort claire, il fait bien clair dans cette chambre.

Φωτιά (ἡ), κοιν. τὸ Πῦρ καὶ 2) ἡ Πυρκαϊά. ||. τὸ ἀτμόπλουν ἔβαλε φωτιάν, le vapeur a chauffé. ||. (μτφορ.) θὰ εἶναι φωτιὰ μαζῆ μου, (φρσ.), il va m'en vouloir mortellement.

Φωτίζω, Μ. ίσω, éclairer; illuminer. §. (μτφορ.) inspirer. ||. ἡ πόλις ὅλη ἐφωτίσθη, toute la ville fut illuminée. ||. τὰ φωτιζόμενα μέρη εἰκόνος (ζωγραφήματος), les clairs d'un tableau.

Φώτισμα (τὸ) καὶ

Φωτισμός (ὁ), l'action d'éclairer (etc), éclairage; §. (θλγ.) illumination, θ.

Φωτοχυσία (ἡ), illumination, θ.

X

Χαϊδεμμένος (προφ. ἢ Χαϊδεμμένος), η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Χαϊδεύω, mignardé, dorloté (οἰκ.); mignon. ||. εἶνε τὸ χαϊδεμμένον της (παιδί), c'est son mignon; c'est l'enfant gâté de la maison.

Χαδεύω (προφ. ἢ Χαϊδεύω), Μ. εύσω, faire caresse (ou) des caresses à q., caresser, mignarder, mignoter, mijoter καὶ dorloter (οἰκ.); cajoler, choyer, ἴδε καὶ Κλαοπιάνω. ||. (αὐτὸ τὸ σκυλὶ) ὅλους τοὺς χαδεύει, il fait des caresses à tout le monde. ||. (μσ. αὐτπθ.) χαδεύομαι, (κάμνω τσακκίσματα), se mignarder, se mignoter.

Χάδεμμα (προφ. ἢ Χάϊδεμμα), l' action de caresser (etc).

Χάδι (τὸ), συνήθ. πλθ., caresses, θ. πλθ. amitiés, θ. πλθ. tendresses, θ. πλθ. ||. μὲ ἔκαμεν ἄπειρα χάδια, il m'a fait mille tendresses.

Χαίνω (χωρὶς Μ.), ἀρχ., ἀντὶ Χάσκω. ||. (εὔχρ. κυρ. ὁ παράκ. τῆς μτχ.) τὸν ἤκουον κεχηνότες, ils l'écoutaient (la) bouche béante.

Χαιρέτισμα (τὸ), = Χαιρετισμὸς, salutation, θ. salut. ||. (συνήθ. πλθ.) compliments, amitiés (qu'on fait à quelqu'un).

Χαιρετισμὸς (ὁ), l'action de saluer ou de rendre visite, visite, θ. §. révérence.

Χαιρετῶ, Μ. ήσω, saluer, rendre (présenter) ses devoirs (ses hommages) à q.; rendre visite; faire la révérence (sa révérence, son compliment, une salutation) à q., tirer sa révérence à q. ||. χαιρέτα μου τὸν (δεῖνα), saluez de ma par (un tel). ||. τὸν ἐχαιρέτησα μὲ σέβας καὶ μὲ ἀντεχαιρέτησε, je le saluai avec respect; il me rendit mon salut.

Χαιρέφυλλον (τὸ), φ., cerfeuil.

Χαίρω, Μ. (θὰ) χαρῶ, être aise, se rejouir; ||. χαίρεταί τις νὰ τὸ βλέπῃ, cela fait plaisir (donne du plaisir) à voir, il fait beau voir. ||. χαίρεταί τις νὰ περιπατῇ (νὰ κυνηγᾷ) εἰς τοῦτο τὸ μέρος, il fait beau se promener (chasser) dans cet endroit. ||. (πᾶσι) τοῖς ἐντευξομένοις χαίρειν, (ἀρχ. εἶδ. ἐγγράφου χαιρετ.), à tous ceux qui ces présentes verront, salut. ||. χαῖρε (ἡ) χαίρετε! (ἀρχ. εἶδ. χαιρετ.), salut! bonjour! ||. νὰ σᾶς χαρῶ! (φρσ.), s'il vous plait. ||. ὄχι ἀπ' ἐκεῖ, νὰ σᾶς χαρῶ, non point par là, s'il vous plaît.

Χαίτη (ἡ), crinière, θ.

Χάλαζα (ἡ), ἴδε Χαλάζι.

Χαλαζηδὸν, ἐπίρ., dru comme grêle.

Χαλάζι (τὸ), grêle, θ. ||. ῥίπτει (πίπτει) χαλάζι, il grêle, il tombe de la grêle. ||. (καὶ μτνμ.) χάλαζα βελῶν (λίθων κτλ.), une grêle de traits (de pierres).

Χαλαρόνω, Μ. ώσω, lâcher, relâcher, détendre, débander.

Χαλαρὸς, ά, όν, relâché, lâche.

Χαλαρότης, ητος (ἡ), relâchement.

Χαλάρωμα (τὸ), κοιν. ἀντὶ Χαλάρωσις, εως (ἡ), l'action de relâcher (etc), relâchement.

Χάλασμα (τὸ), l'action de détruire (de démolir etc), destruction, θ. démolition, θ. §. (μτνμ.) χάλασμα τοῦ στομάχου (τῆς ὀρέξεως), dépravation de l'estomac (de l'appétit). 2) = Ἐρείπιον.

Χαλασμὸς (ὁ), = Χάλασμα, démolition, θ. destruction, θ.

Χαλάστρα (ἡ), brêche, θ. §. (μτφορ.) μ' ἔκαμε χαλάστραν (ἢ) χαλάςραις, (φρσ.), il a déconcerté (dérangé, fait échouer) mes projets (mes plans).

Χαλβάνη (ἡ), ἰατρ., galbanum.

Χαλεπὸς, ἡ, ὸν, (ἀρχ.)', d'humeur difficile, méchant; hargneux,

Χαλεπότης, ητος (ἡ), humeur chagrine, θ. caractère insociable; méchanceté, θ.

Χαλίκι (τὸ), κοιν. ὁ Χάλιξ.

Χαλιναγωγῶ, Μ. ήσω, mettre un frein (à ses désirs, à ses passions), refréner, réprimer, gourmander, modérer.

Χαλινάρι (τὸ), κοιν. ὁ Χαλινός.

Χαλινόνω, Μ. ώσω, brider, soumettre au frein.

Χαλινὸς (ὁ), bride, θ. frein, rênes (ἰδιαιτ. τὰ λωριὰ), mors (τὰ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενα σιδήρια).

Χαλίνωσις, εως (ἡ), l'action de brider.

Χάλιξ, ικος (ἡ), petite pierre, θ. caillou; rocaille; galet, (οἰκοδ.) moellon.

Χάλκανθος (ἡ), εἶδ μεταλλικ., noir de cordonnier, vitriol (martial), couperose, (χημ.) sulfate de fer.

Χαλκεῖον (τὸ), atelier d'ouvrier en cuivre.

Χαλκεὺς, έως (ὁ), ouvrier qui travaille le cuivre, chaudronnier.

Χαλκεύω, Μ. εύσω, travailler le cuivre ou l'airain; (συνήθ. μτφορ.) forger.

Χαλκογράφημα (τὸ), estampe ou gravure (en taille-douce), θ. taille-douce, θ.

Χαλκογραφία (ἡ), l'art du graveur, gravure (en taille-douce), θ. chalcographie.

Χαλκογραφικὸς, ἡ, ὸν, chalcographique.

Χαλκογράφος (ὁ), graveur (sur metaux), chalcographe, graveur chalcographe.

Χαλκὸς (ὁ), μέταλλ., cuivre; airain; bronze.

Χαλκουργεῖον (τὸ), = Χαλκεῖον.

Χαλκούργημα (τὸ), ouvrage en cuivre.

Χαλκοῦς, ῆ, οῦν, de cuivre, d'airain.

Χαλκόχρους (ὁ, ἡ), qui a la couleur du cuivre, cuivré.

Χάλκωμα (τὸ), κοιν. ὁ Χαλκός. 2) τὸ Χαλκούργημα, vase de cuivre; (πλθ.) batterie de cuisine.

Χαλκωματᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Χαλκεύς.

Χαλνῶ, Μ. χαλάσω, gâter, altérer, détériorer, corrompre, endommager, détruire, déranger, dégrader, dépraver; démolir; rompre; abymer, ruiner, user; (ἐπὶ μηχαν. κτλ.) fausser ou forcer (une serrure, une clef etc); défaire; détraquer; (ἐπὶ γραμμ.) oblitérer; ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se gâter, se corrompre, se détériorer, s'user, s'en aller. (ἐπὶ χρωμ.) s'éteindre, se passer. ||. ἐχάλασαν τὸ γεφύρι, ils rompirent le pont. ||. ὁ ράπτης μοῦ ἐχάλασε τὸ φόρεμα, le tailleur a gâté mon habit. ||. τὰ παιδιὰ χαλνοῦν πολλὰ φορέματα, les enfants usent beaucoup d'habits. ||. ὁ ἄνεμος ἐχάλασε τὰ σγουρά της, le vent a dérangé sa frisure (l'a débouclée). ||. τὸ χαλάζι ἐχάλασε τὰ ἀμπέλια, la grêle a gâté les vignes. ||. μοῦ ἐχάλασε τὸ στομάχι, il m'a dérangé (détraqué, dépravé) l'estomac. ||. (καὶ ἀπολ.) ἄλλο δὲν ἠξεύρει παρὰ νὰ χαλνᾷ, il ne sait que détruire. §. (καὶ μτνμ.) χαλνῶ φλωρὶ κτλ., ἴδε Ἀλλάζω. ||. χαλνῶ τὴν (τεσ)σαρακοςὴν (τὴν νηστείαν), rompre le carême (le jeûne). §. (ἢ μτφορ.) τοῦ ἐχάλασε τὰ σχέδια, il déconcerta ses projets, ἴδε ἢ Ἀνατρέπω, καὶ Χαλάστρα. ||. ἐχάλασαν τὴν φιλίαν, (ἢ ἐλλ.) τὰ ἐχάλασαν, ils ont rompu ensemble, ils se brouillèrent. ||. (καὶ αὐτπθ.) ἐχάλασαν τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, les caractères se sont oblitérés, le temps les a oblitérés. ||. τὸ κρασὶ ἀρχίζει νὰ χαλνᾷ, le vin commence à se gâter (à se défaire). ||. ἐχάλασε τὸ στομάχι του (ἡ ὄρεξίς του), son estomac (son appétit) s'est dépravé. ||. ἐχάλασεν ἡ φωνή του, sa voix s'est faussée. ||. ἐχάλασεν ὁ καιρὸς, le temps s'est mis au mauvais, le temps se brouille. ||. τὰ ἀνθηρὰ (τὰ ἀνοικτὰ) χρώματα χαλνοῦν ὀγλίγωρα, les couleurs vives se passent facilement. ||. τοῦτο τὸ φόρεμα θὰ χαλάσῃ ὀγλίγωρα, cet habit s'en ira bientôt. §. τὸ συνοικέσιον ἐχάλασε, le mariage fut défait. ||. τὸ ὡρολόγι μου εἶνε χαλασμένον, ma montre est dérangée. ||. οἱ δρόμοι εἶνε χαλασμένοι (ἀπὸ τὰ νερὰ, ἀπὸ τὰ ἀμάξια κτλ.), les chemins sont rompus (défoncés, ruinés).

Χάλυψ, υβος (ὁ), acier.

Χαμαιάκτη (ἡ), φ., hièble, θ.

Χαμαιδάφνη (ἡ), δ., lauréole mâle; pervenche.

Χαμαίδρυς, υος (ἡ), φ., germandrée (officinale), θ. petit chêne vert.

Χαμαίζηλος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui rampe à terre, peu élevé, bas, nain; (μτφορ.) sans élévation d'esprit; attaché aux choses terrestres; rampant.

Χαμαικέρασος (ἡ), δ., cerisier nain.

Χαμαικυπάρισσος (ἡ), φ., santoline, θ.

Χαμαιλεύκη (ἡ), φ., tussilage.

Χαμαιλέων, οντος (ὁ), εἶδ. σαύρ. caméléon. 2) εἶδ. φ., carthame corymbifère, espèce de chardon.

Χαμαίμηλον (τὸ), φ., camomille, θ.

Χαμαιπετής, ούς (ὁ, ἡ), = Χαμαίζηλος.
Χαμαίπιτυς, υος (ἡ), φ., ive, θ. ivette, θ. muscate.
Χαμαιτυπεῖον (τὸ), ἀρχ. τὸ Πορνοστάσιον.
Χαμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Χάνω, perdu. §. (μτφορ.) perdu de mœurs, pendard, grédin etc. (ἢ §) badaut, rigaud etc.
Χαμέρπεια (ἡ), bassesse, θ. abjection, θ.
Χαμερπής, ούς (ὁ, ἡ), bas, rampant, abject. ||. ἔχει χαμερπῆ φρονήματα, il a des sentimens bas.
Χαμερπῶς, ἐπίρ., bassement.
Χαμευνία (ἡ), couche sur la dure ou à terre.
Χαμηλὰ, ἐπίρ. bas. §. (ἐπὶ φων.) = Σιγανά. ||. κάθηται χαμηλὰ, il est assis bas. ||. πετᾷ χαμηλὰ, il vole bas. ||. ψάλλω (ὁμιλῶ) χαμηλὰ, chanter (parler) à basse note. ||. τὸ ἔπιασες πολλὰ χαμηλὰ (εἰς χαμηλὸν τόνον), vous l'avez pris sur un ton trop bas.
Χαμηλόνω, Μ. ώσω, descendre plus bas, baisser (μτβτ. ἢ ἀμτβτ. αὐτπθ.), abaisser, rabaisser; ||. s'abaisser. ||. χαμήλωσε τὸ σκιάδι σου, abaissez votre chapeau. ||. ἐχαμήλωσε τὰ 'μμάτια της, elle baissa les yeux. §. χαμηλόνω τὴν φωνήν μου, baisser (abaisser, rabaisser, adoucir) sa voix. ||. (καὶ αὐτπθ.) χαμήλωσε περισσότερον, baissez-vous davantage.
Χαμηλὸς, ή, ὸν, bas; de basse stature; humble. ||. αὐτὸ τὸ ἴσον εἶνε πολλὰ χαμηλὸν διὰ τὴν φωνήν μου, ce ton est trop bas pour ma voix.
Χαμηλούτσικος, η, ον, (ὑποκορ.), basset.
Χαμήλωμα (τὸ), l'action d'abaisser ou de s'abaisser, abaissement. ||. τὸ — τῆς φωνῆς, l'abaissement de la voix.
Χαμογέλασμα (τὸ), κοιν. τὸ Μειδίαμα.
Χαμογελῶ, Μ. άσω, κοιν. ἀντὶ Μειδιῶ.
Χαμόδενδρον (τὸ), sous-arbrisseau, arbuste, ἴδε ἢ Θάμνος.
Χαμοκερασιὰ (ἡ), φ., fraisier.
Χαμοκέρασον (τὸ), καρπ., fraise, θ.
Χαμόμηλον (τὸ), ἴδε Χαμαίμηλον.
Χαμορρίγανη (ἡ), κοιν. τὸ Ἕρπυλον, φ., serpolet.
Χαμὸς (ὁ), = Χάσιμον.
Χαμουλκὸς (ὁ), traîneau.
Χαμψὶ (τὸ), 'ψ., (?espèce d') anchois.
Χάμω, ἐπίρ., ἴδε Κάτω.
Χαμώγει' (τὸ), = Κατώγαιον.
Χανδάκι (τὸ), fossé, tranchée, θ.
Χάννος (ὁ), 'ψ., serran, (Λτ.) hiatula.
Χάνω, Μ. (θὰ) χάσω, perdre. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) se perdre, périr, dépérir; §. disparaître. ||. χάνω τὸν δρόμον, se tromper de route (de rue, de chemin), s'égarer, se fourvoyer. ||. χάνω τὰ νερά μου, (ναυτ.), dériver. ||. χάνω τὰ λόγια μου (τοῦ κακοῦ), φρσ., perdre son latin. ||. χάνω τὸν κόπον μου, perdre sa peine (ses pas). ||. ἔχασε πολλὰ καλὴν εὐκαιρίαν, il a manqué une belle occasion. ||. θὰ χάσῃ τὰ ἔξοδά του, il en sera pour ses frais (pour ses avances). ||. ἔχασεν ὅλην του τὴν κατάστασιν, il a mangé tout son bien. ||. ἔχασεν ἄπειρα εἰς τὰ χαρτιὰ, il a furieusement perdu au jeu, (οἰκ.) il a fait une furieuse lessive. ||. ὅταν ἀνεχώρησα, ἔχανε 50 δραχμαὶς, quand je suis parti, il était en perte de 50 francs. ||. (καὶ ἀπλ.) εἶνε τρεῖς ἑβδομάδες ἀφ' ὅτου ὅλον χάνω, depuis trois semaines, je suis toujours en perte. ||. ἐχάσαμεν μετ' ὀλίγον τὸ πλοῖον ἀπὸ τὰ βλέμματά μας, le vaisseau se déroba en peu de temps à nos regards. §. (καὶ μτφορ.) τὰ χάνω (ἐνν. τὰ λόγια ἢ τὰ λογικά μου), perdre contenance (καὶ οἰκ.) la carte (la tramontane, les arçons etc), se troubler, se déconcerter, s'embarrasser, se confondre, se brouiller, s'embrouiller, être désorienté, se décontenancer, se démonter, se déferrer, demeurer court (tout court), être interdit (consterné, déconfit). ||. τὸν ἔκαμε νὰ τὰ χάσῃ, il le confondit (le déconcerta, le dérouta, le déconfit etc). ||. μὲ ἔκαμε νὰ τὰ χάσω, il me fit perdre contenance. ||. τὰ χάνει εὐκόλως, il se trouble, il s'embrouille aisément. ||. ὅταν χωρικός τις ἔμβῃ κατὰ πρῶτον εἰς μεγαλόπολιν, τὰ χάνει ὅλως διόλου, quand un villageois entre pour la première fois dans une grande ville, il est d'abord tout désorienté. ||. εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ κατηγορούμενος τὰ ἔχασεν, à cette question l'accusé se démonta (perdit contenance). ||. δὲν τὰ ἔχασε διόλου, il a conservé sa tête (toute sa tête). ||. τὰ ἔχει χαμένα, (δὲν ἠξεύρει τί κάμνει), la tête lui tourne, il a la tête perdue. ||. (πθ.) ὁ κομήτης ἐχάθη, (δὲν φαίνεται πλέον), la comète a disparu, ἴδε καὶ Ἄφαντος. ||. ἐχάνετο κατ' ὀλίγον ἡ ξηρὰ, la terre ferme se dérobait à la vue. ||. ἐχάθη τὸ πᾶν, (φρσ.), tout est perdu. ||. ἐχάθημεν! c'est fait de nous! ||. τὴν ἀγαπᾷ ὥπου χάνεται, il l'aime éperdument.
Χάος, ους (τὸ), chaos; confusion, θ. §. abyme, gouffre.
Χαρὰ (ἡ), joie, θ. aise, θ. ||. μετὰ χαρᾶς, (φρσ.), avec plaisir, volontier, de bon cœur, gaiement. ||. χαρὰ θεοῦ, (φρσ.), καλὸς καιρὸς, bénédiction. ||. μὲ 'γειά 'τους ἢ χαράν τους, (φρσ. χυδ.), à leur aise! grand bien leur fasse! 2) (συνκδχ.) ὁ Γάμος.
Χάραγμα (τὸ), incision, θ. taillade, θ. (κυρ. ἰατρ.) scarification, θ. §. (εἰς τὸ πλθ.) Χαράγματα (τὰ), κοιν. ὁ Ὄρθρος ἢ τὸ Λυκαυγὲς, l'aube (le point ou la pointe) du jour, le petit jour. ||. μὲ τὰ χαράγματα, au point du jour, dès le point du jour.
Χαραγμάδα (ἡ), fente, θ. ouverture, θ.

Χαραγματιά (ἡ), echancrure, θ. coche, θ. cran, stries, θ. πλθ.

Χαράδρα (ἡ), ravin, lit d'un torrent, ravine, θ. fondrière, θ.

Χαραδριὸς (ὁ), πτν., (?espèce de) loriot.

Χαραδρώδης, ους (ὁ, ἡ), creusé en ravin, plein de ravines ou de fondrières.

Χαράζω, Μ. άξω, faire une incision, inciser. §. (ἰατρ.) scarifier. ||. χαράζω τὸ δένδρον ἵνα τὸ φελλιάσω, inciser un arbre pour le greffer. ||. χαράζω τὴν μυλόπετραν, piquer (rhabiller) la meule. ||. τὸν ἐχάραξαν, il a été scarifié. 2) (τρτπρσ.) χαράζει, (ἀρχίζει νὰ φέγγῃ ἡ ἡμέρα), le jour perce (pointe, commence d'éclore). ||. μόλις ἐχάραζεν, il faisait à peine petit jour, à peine le jour commençait à poindre.

Χαράκι (τὸ), cannelure (d'une colonne), θ. stries (d'une coquille), θ. πλθ. striures. 2) espèce de règle (pour les cahiers.)

Χαρακόνω, Μ. ώσω, rayer, régler (un livre).

Χαρακτὴρ, ῆρος (ὁ), caractère, trait; style; cachet, couleur, θ. ||. τὸ σύγγραμμα τοῦτο φέρει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν συνετάχθη, cet ouvrage porte le cachet de d'époque où il fut composé. ||. ὁ ἰδιαίτερος (ὁ διακριτικὸς) χαρακτὴρ ἔθνους (γλώσσης κτλ.), le génie d'une nation (d'une langue etc). ||. τὸ κτίριον τοῦτο ἔχει Αἰγυπτιακὸν χαρακτῆρα, cet édifice est du style Égyptien. ||. οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου, (κοιν. τὰ μυσείδια), les traits. ||. ἡ διήγησις λαμβάνει, περὶ τὰ τέλη, τραγικώτερον χαρακτῆρα, le recit prend, vers la fin, une couleur plus tragique.

Χαρακτηρίζω, Μ. ίσω, désigner, distinguer, caractériser; qualifier.

Χαρακτηριστικὸς, ή, όν, distinctif, caractéristique. ||. (οὐσ.) χαρακτηριστικὸν (τὸ), la qualité (distinctive). ||. (πλθ.) τὰ χαρακτηριστικὰ (σημεῖα τοῦ σώματος [κυρ.] φυγοδίκου, λειποτάκτου κτλ.), le signalement. ||. περιγράφω τὰ χαρακτηριστικά τινος (κυρ. καταζητουμένου), faire (donner) le signalement de q., signaler q. (à la gendarmerie, à la police etc).

Χαράκτης, ου (ὁ), graveur.

Χαρακτὸς, ή, όν, (ἀρχ.), gravé. 2) (συνήθ.) βεντοῦζαι χαρακταὶ, ventouses scarifiées.

Χαράκωμα (τὸ), retranchement, pallissade, θ. 2) (κοιν.) l'action de régler (un cahier etc), réglage.

Χαρακωτὸς, ή, όν, strié. ||. ἡ χαρακωτὴ περιφέρεια τῶν νομισμάτων, grènetis.

Χαρβάλι (τὸ), κοιν. τὸ Κρόταλον (τοῦ μύλου).

Χαρίεις, εντος (εσσα, εν), qui a bonne grâce, plein d'aménité, gracieux, élégant, charmant, avenant.

Χαριεντίζομαι, εντισθῶ (θὰ), badiner.

Χαριεντισμὸς (ὁ), badinage, enjouement,

Χαριέντως, ἐπίῤ., avec grâce ou enjouement, joliment, élégamment.

Χαρίζομαι, Μ. χαρισθῶ, faire grâce ou plaisir, rendre service; obliger.

Χαρίζω, Μ. ίσω, faire présent (un don, un cadeau) de qc. à q., donner en pur don; gratifier; accorder; douer; remettre (faire remise d') une dette etc. ||. μὲ χάρισεν ἓν δακτυλίδι, il m'a fait cadeau (présent) d'une bague. ||. χαρίζω τὸ χρέος, faire grâce (remise) de la dette. ||. νὰ τοῖς χαρισθοῦν τὰ δοσίματα, que les droits leur fussent remis. ||. ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐχάρισε τὴν ποινὴν, le roi lui a remis (lui a fait remise de) la peine.

Χάρις, ιτος (ἡ), grâce, θ. agrément, charme. ||. αἱ τρεῖς Χάριτες, les trois Grâces. ||. ὁμιλεῖ μὲ χάριν (μὲ πολλὴν χάριν), il parle avec grâce, il a infiniment de grâce quand il parle. ||. εὑρίσκω χάριν ἐνώπιόν τινος, (φρσ. Γρφ.), trouver grâce devant (devant les yeux, aux yeux) de q. 2) bonnes grâces, faveur, θ. bon office, service; plaisir. ||. κάμνω χάριν, faire plaisir, obliger, ἴδε καὶ Χαριτόνω. ||. κάμε μου τὴν χάριν, faites-moi la grâce (le plaisir, la faveur, l'amitié), (καὶ ἀπολ.) de grâce. ||. χάριτι θείᾳ, (φρσ.), par la grâce de Dieu. 3) obligation, θ. reconnaissance, θ. gré. ||. ἔχω (γνωρίζω) χάριν, savoir gré (bon gré), avoir obligation, tenir compte. ||. τὸν γνωρίζω μεγάλην (μεγίστην) χάριν, je lui en sais beaucoup de gré (le meilleur gré du monde), je lui ai bien de l'obligation (une grande obligation). ||. τὸν γνωρίζω χάριν διὰ τὴν προθυμίαν του, je lui tient compte de sa bonne volonté. ||. χάρις τῷ θεῷ, grâce à Dieu (au ciel), Dieu merci. ||. (ἡ αἰτ. προθετ.) πρὸς χάριν, (καὶ ἐλλ.) χάριν (μὲ γεν.), ἀντὶ προθ. ἢ ἐπιῤ., = Ἕνεκα, en faveur (en considération) de, eu égard à. ||. χάριν τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεων τῆς οἰκογενείας του, en considération des services que sa famille avait rendu à la patrie. ||. χάριν περιεργείας, par curiosité. ||. λόγου (παραδείγματος) χάριν, par exemple.

Χάρισμα (τὸ), = Δῶρον, cadeau, présent, don, offre, θ. ||. τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, les dons du Saint-Esprit. §. (ἐλλ.) ἀντὶ ἐπιῤ. = Δωρεὰν, gratuitement, gratis.

Χαριστήριον (τὸ), συνήθ. πλθ., actions de grâces, gâges ou témoignages de reconnaissance.

Χαριτόνω, Μ. ώσω, rendre gracieux, remplir de grâce. (ὅθ. ||. συνήθ. ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) χαριτωμένος, η, ον, gracieux. §. (καὶ εἰρων.) mauvais sujet, grédin etc. 2) (κοιν.) = Κάμνω χάριν, accorder une grâce (une faveur) à q., favoriser. ||. δὲν τὸν ἐχαρίτωσεν οὔτε ἓν βλέμμα,

elle n'a pas même daigné le favoriser d'un regard.

Χαρμόσυνος (ὁ, ἡ), joyeux, réjouissant.

Χαροκόπος (ὁ), qui aime la bamboche (la vie joyeuse, les plaisirs). ||. τοῦ φιλαργύρου τὰ καλὰ, σὲ χαροκόπου χέρια, (παροιμ.), ce que chiche épargne, large le dépense.

Χαροποιῶ, Μ. ήσω, réjouir, donner (causer) de la joie à q.

Χαροπὸς, ἡ, ὸν, à l'œil brillant, au regard gai et agréable.

Χαρούμενος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Χαίρω, joyeux, aise, ἴδε καὶ Εὔθυμος καὶ Φαιδρός.

Χάρτης, ου (ὁ), ὁ γεωγραφικὸς —, carte, θ. ||. ὁ συνταγματικὸς χάρτης (τῆς Γαλλίας), la charte (constitutionnelle).

Χαρτὶ (τὸ), papier. ||. τυλίζω τὰ μαλλιά μου εἰς τὰ χαρτιὰ (ἵνα γένουν σγουρὰ), mettre ses cheveux dans les papillotes, mettre des papillotes. 2) (εἰς τὸ πλθ.) Χαρτιὰ (τοῦ παιγνιδιοῦ), cartes à jouer. ||. παίζω χαρτιὰ, jouer aux cartes. ||. μίαν δεσμίδα (κοιν. ἕνα τζόγο) χαρτιῶν, un jeu de cartes. ||. βλέπουν τὸ χαρτί σου (ἢ) τὰ χαρτιά σου, on voit votre jeu. ||. τοῦ ἦλθε καλὸ χαρτὶ, il lui est venu (rentré) beau jeu. ||. κρύψε τὰ χαρτιά σου (νὰ μὴ τὰ βλέπουν), cachez votre jeu. ||. δεῖξε τὰ χαρτιά σου, montrez votre jeu. ||. δὲν ἔχω (δηλ. δὲν ἔχω καλὸν) χαρτὶ, je n'ai point de jeu. ||. ῥήχνω χαρτιὰ (ἢ) εἰς τὰ χαρτιὰ, tirer les cartes.

Χαρτοδένω, Μ. δέσω, brocher (un livre). ||. βιβλίον χαρτοδεμένον, livre broché; brochure, θ.

Χαρτοδέσιμον (τὸ), brochage, brochure, θ.

Χαρτομανία (ἡ), fureur du jeu.

*Χαρτονόμισμα (τὸ), νλγ., papier monnaie, papiers royaux (publics), (καὶ ἁπλ.) papier. ||. μὲ ἐπλήρωσεν εἰς χαρτονομίσματα, il m'a payé en papier. ||. τὰ χαρτονομίσματα ξεπέφτουν (ἀκριβαίνουν), le papier baisse (hausse).

Χαρτοποιὸς (ὁ), fabriquant de papier, papetier, ouvrier papetier.

Χαρτόνω, Μ. ώσω, couvrir ou boucher avec du papier. ||. χαρτόνω τὰ παράθυρα (τὰς χαραμάδας) κοιτῶνος, calfeutrer les fenêtres (les fentes) d'une chambre.

Χαρτοπαίκτης, ου (ὁ), = Χαρτοφόρος, grand joueur.

Χαρτοποιεῖον (τὸ), fabrique (manufacture) de papier, papeterie, θ.

Χαρτοπώλης, ου (ὁ), qui vend du papier, papetier, -ère, marchand papetier.

*Χαρτόσημον (τὸ), νλγ., papier marqué ou timbré. ||. ὁ ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου φόρος, l'impot du timbre. ||. ὁ περὶ χαρτοσήμου νόμος, la loi sur le timbre.

Χαρτοφορία (ἡ), jeu effréné, passion de joueur.

Χαρτοφόρος (ὁ), passionné pour le jeu (des cartes), joueur (de profession), grand joueur, brelandier.

Χαρτοφυλάκιον (τὸ), portefeuille.

Χαρτοφύλαξ, ακος (ὁ), archiviste. 2) (συνήθ.) = Χαρτοφυλάκιον.

Χάρτωμα (τὸ), l'action de couvrir ou de boucher avec du papier. ||. χάρτωμα θύρας (παραθύρου), calfeutrage.

Χαρτωσιὰ (ἡ), levée (au jeu des cartes), θ. main, θ. ||. ἔκαμε τρεῖς (τέσσαραις) χαρτωσιαὶς, il a fait trois (quatre) mains.

Χάσιμον (τὸ), perte, θ. ||. τὸ χάσιμον τοῦ καιροῦ (τῆς εὐκαιρίας κτλ.), la perte du temps (de l'occasion etc).

Χάσις (ἡ), κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ, le décours (le déclin, le décroit, le décroissement) de la lune.

Χάσκω (χωρὶς Μ.), κοιν. ἀντὶ Χαίνω, demeurer bouche béante, bayer, ἴδε καὶ Ἀνοικτός.

Χάσμα (τὸ), gouffre.

Χασμουρηοῦμαι, Μ. (θὰ) χασμουρηθῶ, (κοιν.) ἀντὶ Χασμῶμαι.

Χασμουρητὸν (τὸ), bâillement, (ῥτρ.) oscitation, θ.

Χασμώδης, ους (ὁ, ἡ), qui cause ou qui est accompagné de bâillements, (ἰατρ.) oscitant.

Χασμῳδία (ἡ), γρμτ, hiatus, bâillement.

Χασοημέρι (τὸ), perte de temps, θ.

Χασοημερῶ, Μ. ήσω, perdre du tems; §. s'amuser.

Χασμῶμαι (χωρὶς Μ.), bâiller.

Χαυλιόδους, οντος (ὁ), dent saillante, θ. défense, θ. ||. οἱ χαυλιόδοντες τοῦ ἀγριοχοίρου, les broches du sanglier.

Χαυνόνω, Μ. ώσω, rendre lâche, relâcher.

Χαῦνος, η, ον, lâche; flasque; sans vigueur, sans énergie; languissant.

Χαυνότης, ητος (ἡ), défaut de vigueur (d'énergie), relâchement, langueur θ.

Χαύνωσις, εως (ἡ), relâchement.

Χάφτω, Μ. χάψω, κοιν. ἀντὶ Κάπτω, happer, gobber. ||. χάφτει μυίγαις, (φρσ.), bayer aux corneilles, gobber des mouches ou du vent, muser.

Χάχας, α (ὁ), badaud, bouche béante, gobe-mouches, nigaud, benêt.

Χαχλανίζω, Μ. ίσω, (κοιν.) ἀντὶ Καγχάζω, rire aux éclats (à gorge déployée), éclater de rire.

Χάχλανον (τὸ), συνήθ. π θ., éclats de rire, gros rire. ||. κτύπησεν ἕνα χάχλανον (ἢ) κάτι χάχλανα! (φρσ.), il partit d'un tel éclat de rire!

Χαψιὰ (ἡ), ἡ ἄλλ. Βοῦκα, bouchée, θ. goulée, θ. ||. τὸ ἔκαμε μιὰ' χαψιὰ' (μιὰ' βοῦκα'), il n'en a fait qu'une goulée.

Χέζω, Μ. χέσω, chier. ||. (μσ. αὐτπθ.) χέζομαι, laisser aller tout sous lui.

Χειλᾶς, ᾶ (ου, άδικον), qui a des grosses lèvres, lippu, θ.

Χεῖλος, ους (τὸ), lèvre, (ἐπὶ ζ) babine, θ. ||. γλείφει τὰ χείλη του, il s'en lèche les babines. ||. πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ

χειλέων ἄκρων, «(παροιμ. ἀρχ.), vin versé n'est pas avalé. 2) (μτνμ.) bord. ||. ποτῆρι γεμάτον 'ως τὰ χείλη, bord à bord. ||. εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, (μτφορ.), sur le penchant (sur le bord) du précipice.

Χειμαδειὸν (τὸ), lieu d'hivernage, (ἰδίως ἐπὶ στρατευμ.) quartier d'hiver.

Χείμαῤῥος (ὁ), torrent.

Χειμερινὸς, ἡ, ὸν, d'hiver; hivernal, brumal; (διδακτ.) hyémal. ||. αἱ χειμεριναὶ τροπαὶ, le solstice d'hiver.

Χείμεταον (τὸ), ἀρχ. ἡ Χιονίστρα, engelure, θ.

Χειμὼν, ῶνος (ὁ), hiver. ||. αἱ μικραὶ νύκτες τοῦ χειμῶνος, les longues soirées d'hiver. ||. τὸν χειμῶνα, en hiver; durant l'hiver.

Χειμωνιάζω, Μ. άσω, (κυρ. τρπρσ.), il fait froid ou mauvais tems.

Χειμωνιάτης, ου (ὁ), πτν., pivoine, bouvreuil, bourgeonnier, ébourgeonneur κτλ.

Χειμωνιάτικος, η, ον = Χειμερινός.

Χειμωνικὸν (τὸ), καρπ., melon d'eau, pastèque, θ. (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ Ἀστραχαν.) arbousse, θ.

Χεὶρ, χειρὸς (ἡ), main, θ. ἴδε Χέρι. ||. εἶνε ἔργον τῶν χειρῶν μου, cet ouvrage est de ma façon. ||. πληρόνω ἐπὶ χεῖρας, payer comptant (en argent comptant, argent bas, argent sec, argent sur table). ||. ἔχω τι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνὰ χεῖρας, (ἀσχολοῦμαι ἤδη εἰς αὐτὸ), être après quelque chose. ||. ἐκβάλλω τι ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, se déssaisir (d'une chose qu'on avait en ses mains). ||. χεὶρ χεῖρα νίπτει, (Παροιμ.), un barbier rase l'autre. ||. σὺν Ἀθήνῃ καὶ χεῖρα κίνει, (Παροιμ.), ἴδε Κινῶ.

Χειράγρα (ἡ), πάθ., goutte aux mains, chiragre, θ.

Χειραγωγία (ἡ), l'action de conduire par la main.

Χειραγωγὸς (ὁ, ἡ), qui conduit par la main ou comme par la main, conducteur, -trice, guide.

Χειραγωγῶ, Μ. ήσω, mener (conduire) q. par la main ou comme par la main.

Χειραμάξιον (τὸ), brouette, θ.

Χειραψία (ἡ), l'action de toucher de la main, attouchement; maniement.

Χειριδωτὸς, ἡ, ὸν, garni de manches. ||. χιτὼν χειριδωτὸς, habit à manches.

Χειρὶς, ίδος (ἡ), manche (d'habit), θ.

Χείριστος, η, ον, (ὑπερθ. ἀνώμλ.), très mauvais ou le plus mauvais; le pire.

Χειροβολιὰ (ἡ), gerbée, θ.

Χειροβολιάζω, Μ. άσω, mettre en gerbes, gerber etc, ἴδε Δεματιάζω.

Χειρόβολον (τὸ), poignée, θ. main, θ. (ἰατρ.) manipule. ||. πάρε ἓν χειρόβολον ἄνθη πορτογαλλιᾶς, prenez un manipule de fleurs d'orange. 2) (ἰδιαιτ. γεωργ.) javelle, θ. gerbe, θ. ἴδε καὶ Δεμάτι.

Χειρόγραφον (τὸ), manuscrit.

Χειροήθης, ους (ὁ, ἡ), ἀρχ., traitable, doux, apprivoisé; (κυρ. μτφορ.) maniable.

Χειροθεσία (ἡ), imposition des mains.

Χειροθετῶ, Μ. ήσω, imposer les mains.

Χειροκρότησις, εως (ἡ), battement (claquement) de mains (en signe d'approbation), θ. approbation, θ. applaudissement.

Χειροκροτῶ, Μ. ήσω, battre des mains (en signe d'approbation), applaudir. ||. ἐχειροκροτήθη, on l'a applaudit, (ἐπὶ ὑποκριτ. θεάτρου) on l'a claqué.

Χειρομαλάζω, Μ. άσω, manier, patiner.

Χειρόμυλος (ὁ), meule (à bras), θ.

Χειρονομία (ἡ), geste, gesticulation. θ. ||. ἡ χειρονομία εἶνε ἓν τῶν κυριωτέρων συστατικῶν τοῦ ῥήτορος καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ, le geste est un des principales parties de l'orateur. ||. κάμνω χειρονομίας, faire des gestes, gesticuler. ||. κάμνει πολλαῖς χειρονομίαις, il fait beaucoup trop de gestes, il gesticule trop, c'est un grand gesticulateur

Χειροπέδη (ἡ), ἀρχ., menottes, θ. πλθ.

Χειροπιαστὸς, ἡ, ὸν, que l'on peut toucher de la main (saisir), palpable.

Χειροπληθὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui remplit ou peut remplir la main.

Χειροπόδαρα, ἐπίῤ. ||. δεμένος χειροπόδαρα, pieds et poings liés.

Χειροποίητος (ὁ, ἡ), fait de main d'homme, factice, artificiel.

Χειροτέρευμα (τὸ), détérioration.

Χειροτερεύω, Μ. εύσω, empirer (μτβτ. καὶ ἀμτβ. αὐτπθ.), altérer, déteriorer; abâtardir; dégrader. ||. ὁ ἀσθενὴς χειροτερεύει, le malade empire (va plus mal, baisse), son état empire.

Χειρότερος, α, ον, = Χείρων, pire. ||. « ϗ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης, « Εὐαγγ. (παροιμ.), la dernière faute sera pire que la première. ||. δύω κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιον (αἱρετώτερον), de deux maux, il faut éviter le pire. ||. δὲν εἶνε χειρότερος κωφὸς παρ' ἐκεῖνον ὅς τις δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ, (παροιμ.), il n'y a pire sourd que celui qui ne veut pas entendre. ||. ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον, de mal en pis. ||. καὶ τὸ χειρότερον, (φρσ.), et qui pis est. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Χειρότερα, ἐπίῤ., pis; pire. ||. εἶνε χειρότερα (πολὺ χειρότερα) παρ' ὅ,τι ἦτον, il est pire (bien pire) qu'il n'était. ||. τόσῳ χειρότερα δι' αὐτὸν, (φρσ.), tant pis pour lui.

Χειροτέχνημα (τὸ), ouvrage manuel, manufacturé, travail d'artisan.

Χειροτεχνεῖον (τὸ), νλγ., manufacture, θ.

Χειροτέχνης, ου (ὁ), qui travaille de ses mains, ouvrier, artisan; fabriquant.

Χειροτονία (ἡ), ordination, θ. ||. χειροτονία ἐπισκόπου, sacre (d'un évêque).

Χειροτονῶ, Μ. ήσω, ordonner (prêtre etc), donner (conférer) les ordres. ||. ἐχειροτονήθη διάκονος, il a été ordonné diacre. ||. χειροτονῶ ἐπίσκοπον, sacrer un évêque. ||. τὸν ἔςειλε νὰ χειροτονηθῇ εἰς.., il l'envoya se faire sacrer à... ||. ὁ χειροτονῶν (ἐπίσκοπος), l'ordinant. ||. (οἰκ. καὶ γελ.) τὸν ἐχειροτόνησαν, (τὸν ἔδειραν), on lui administra de coups de bâton, on l'équipa de la belle manière, on l'ajusta de toutes pièces.

Χειρουργία (ἡ), chirurgie, θ; opération chirurgicale.

Χειρουργικὸς, ή, ὸν, chirurgique; chirurgical. ||. χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, instruments de chirurgie (ou) chirurgicaux. ||. (οὐσ.) ἡ χειρουργικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη), la chirurgie.

Χειρουργὸς (ὁ), chirurgien.

Χειρουργῶ, Μ. ήσω, opérer, faire une opération chirurgicale.

Χειρόφτι (τὸ), gant. ||. ἓν ζευγάρι χειρόφτια, une paire de gants. ||. αὐτὰ τὰ δύο χειρόφτια εἶνε ζευγάρι, ces deux gants-là vont ensemble.

Χείρων, ονος (ὁ, ἡ), ἀρχ. ὁ Χειρότερος.

Χειρώναξ, ακτος (ὁ), ouvrier (qui travaille de ses mains), manœuvre.

Χέλι (τὸ), 'ψ., anguille, θ.

Χελιδόνι (τὸ), κοιν. ἡ Χελιδών.

Χελιδόνιον (τὸ), φ., chélidoine (la grande) θ. (κοιν.) éclaire, θ.

Χελιδόνιος (ὁ), λίθ. πολύτ., pierre d'hirondelle, chélidoine, θ., chélinotte, θ.

Χελιδονόψαρον (τὸ), 'ψ., faucon (hirondelle) de mer, rondelle, θ. muge volant.

Χελιδών, όνος (ἡ), πτν., hirondelle, θ. ||. μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ, (παροιμ.), une hirondelle ne fait pas le printemps.

Χελώνειον (τὸ), écaille (carapace) de tortue, (εἰς τὰς τέχνας καὶ τὸ ἐμπόρ. ἁπλῶς) écail.

Χελώνη (ἡ), ζ., tortue, θ.

Χελῶνι (τὸ), écrouelle, θ. scrofule, θ. (κοιν.) humeurs froides.

Χελωνιάρης, α, ικον, ἴδε Χοιραδικός.

Χεράδα (ἡ), κοιν. τὸ Χειρόβολον (χόρτων κλπ.), poignée (d'herbes etc), θ.

Χεράκι (τὸ), petite main, menotte, θ.

Χέρι (τὸ), κοιν. ἡ Χεὶρ, main, θ. (καὶ εἰς μερικὰς φρσ.) bras. ||. μὲ τὰ χέρια σταυρωτὰ, les bras croisés. ||. βάλλω εἰς τὸ χέρι, (φρσ.), s'emparer (s'assurer) de. ||. εἶνε εἰς τὸ χέρι σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου), φρσ., il ne dépend que de vous. ||. δὲν εἶνε εἰς τὸ χέρι μου, cela n'est pas en ma disposition. ||. τραβῶ χέρι (ἀπό τινα ἐπιχείρησιν), lâcher prise; se désister (d'une prétention, d'une entreprise). ||. τῶνα χέρι νίπτει τἄλλο (καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπον), Παροιμ., un barbier rase l'autre. ||. κάλλιον πέντε καὶ 'ςὸ χέρι, παρὰ δέκα ϗ καρτέρει, (παροιμ.), un tiens vaut mieux que deux tu l'auras. ||. βάλλω εἰς τρίτον χέρι, (Νμ.), déposer en main tierce, ἴδε Μεσεγγυῶ. ||. ἔχει σφιγκτὸν χέρι, (φρσ.), (εἶνε φιλάργυρος, δυσκόλως ἐβγαίνουν χρήματα ἀπὸ τὸ χέρι του), il est dur à la desserre (à la détente). ||. ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ χέρια του, il s'est tiré (il est sorti) de ses pattes. 2) (μτνμ.) ἡ λαβὴ τῶν ἀγγ. ἢ ἐργαλ., anse, θ. manche, manivelle, θ. §. χέρι τῆς Παναγίας, κοιν. τὸ *Ἑρμοδάκτυλον (;), gant Notre-Dame: 3) (ἡ μικρὰ ποσότης τὴν ὁπ. χωρίζουν εἰς τὸ μέτρημα), compte. ||. μετρῶν τις ἀνὰ πέντε, χρειάζονται εἴκοσι χέρια ἵνα κάμῃ ἑκατὸν, à compter cinq à cinq, il faut vingt comptes pour faire cent. 4) αἱ κενώσεις τοῦ καθαρσίου ἢ τῆς διαῤῥοίας, selles. ||. τὸν ἐνήργησε τρία χέρια, lui a fait faire trois selles.

Χερικὸν (τὸ), la main (considérée sous le rapport de doner). ||. ἔχει καλὸν χερικὸν, il a la main bonne.

Χερόβολον (τὸ), ἴδε Χειρόβολον.

Χεροῦλι (τὸ), κοιν. ἡ λαβὴ (τῶν ἀγγ. κτλ.), ἴδε Χέρι (2).

Χεροφίλημα (τὸ), baise-main. ||. τὰ χεροφιλήματά μου πρὸς τὸν (δεῖνα), (ἐνν. προσφέρετε), mes baisemains à (un tel).

Χερσαῖος, α, ον, de terre ferme, terrestre.

Χερσόνησος (ἡ), presqu'île, θ. péninsule, θ. ||. ἡ Ἀφρικὴ εἶνε χερσόνησος, l'Afrique est une presqu'île. ||. (εἰς τὴν Εὐρ.) Χερσόνησος, (κατ' ἐξοχὴν) ἡ Ἱσπανία καὶ Πορτογαλλία, la Péninsule.

Χερσόνω, Μ. ώσω, rendre inculte, laisser (καὶ πθ. rester) en friche, affricher.

Χέρσος (ὁ, ἡ), qui est en friche, inculte. ||. (οὐσ. θ.) terre ferme; continent. ||. ἀνοίγω (καθαρίζω πρὸς καλλιέργειαν) χέρσον γῆν, défricher, essarter.

Χέσιμον (τὸ), chiasse, θ.

Χέστης, στρα, ικον, chieur.

Χηλὴ (ἡ), pied fourchu (des animaux ruminans); sabot (des chevaux); pince ou braque (des écrevisses).

Χημεία (ἡ), chimie, θ.

Χημικὸς, ή, ὸν, chimique. ||. (οὐσ.) chimiste.

Χημικῶς, ἐπίῤ., chimiquement.

Χῆνα (ἡ), πτν., oie, θ. (ἡ ἀρσ.) jar.

Χηνάκι, κοιν. τὸ Χηνάριον.

Χηναλώπηξ, ώπεκος (ὁ καὶ ἡ), πτν., oie bernache, θ. (Λτν.) vulpanser.

Χηνάριον (τὸ), oison, ansérinette, θ. piron.

'Χηνοπόδιον (τὸ) ϗ Χηνόπους, ποδος (ὁ), φ., pate d'oie, ansérine, θ.

Χήρα (ἡ), veuve.

Χηρεία (ἡ), l'état d'une veuve, viduité, θ. veuvage.

Χηρεύω, Μ. εύσω, devenir veuf ou veuve. §. (μτνμ.) vaquer. ||. ἡ ἐπισκοπὴ (δεῖνα) χηρεύει, l'évêché (tel) vaque. ||. (συνήθ. κατὰ μτχ.) θέσις χηρεύ-

ουσα, place vacante. ||. χηρεύουσα περιουσία, des biens vacants. ||. (ἀρσ.) χηρεύων, ὁ-

Χηριός (ὁ), κοιν. ὁ-

Χῆρος (ὁ), veuf.

Χθὲς, ἐπίῤ., hier. ||. χθὲς τῷ πρωῒ (τῷ ἑσπέρας κτλ.), hier au matin (au soir), hier matin. ||. ἀκόμη' χθὲς ἀνεχώρησεν, il n'est parti que d'hier (que du jour d'hier). ||. σὲ ἐπρόσμενα χθὲς ὅλη'-'μέρα, je vous attendis tout hier.

Χθεσινὸς, ἡ, ὸν, d'hier. ||. ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶν' ὡραιοτέρα τῆς χθεσινῆς, ἴδε Σημερινός.

Χιαστὸς, ἡ, ὸν, mis ou disposé en forme de X; croisé (en sautoir, en croix de S. André).

Χιλιάκις, ἐπίῤ., mille fois. ||. (συνήθ. ἀντὶ Πολλάκις, Ἀπειράκις) σοῦ τὸ εἶπα χιλιάκις, je vous ai dit cela mille fois (mille et mille fois, des milliers de fois).

*Χιλιακισμύριοι, αι, α, dix millions.

Χιλιαρχία (ἡ), commandement de mille hommes.

Χιλίαρχος (ὁ), commandant de mille hommes, chiliarque.

Χιλιὰς, άδος (ἡ), millier. ||. μία χιλιάδα κεραμίδια (δεμάτια κτλ.), un millier de tuiles (de fagots etc). §. (καὶ ἀπολ. ἀντὶ Πλῆθος, Ἄπειροι) τέτοια (ὑπάρχουν) χιλιάδες, on en trouve à milliers (par milliers).

Χιλιασταὶ (οἱ), εἶδ. αἱρετ., millénaires.

Χιλιετηρὶς, ίδος(ἡ), millénaire.

Χίλιοι, αι, α, (ἀριθμ.), mille, (καὶ εἰς τὰς χρονολγ.) mil. ||. χίλια ἑκατὸν (-διακόσια κτλ. ἕως τὰ ἐννεακόσια), onze (douze etc jusqu'à dix-neuf) cents. ||. εἰς τὰ χίλια ἑπτακόσια σαράντα, l' an mil sept-cent quarante. ||. χίλιοι ἑπτακόσιοι ςρατιῶται, dix sept cents soldats. §. (καὶ ἀπολ. ἀντὶ Πλῆθος Ἄπειρον) ἔχω χίλιαις δουλειαὶς, j'ai mille affaires. ||. τοῦ τὸ εἶπα χίλιαις φοραὶς, ἴδε Χιλιάκις. ||. ἠμποροῦσα νὰ σᾶς φέρω περὶ τούτου χίλια παραδείγματα, je pourrais vous en citer un milliers d'exemples.

Χιλιοπλάσιος, α, ον, mille fois autant.

Χιλιοστημόριον (τὸ), la millième partie, le millième. ||. πέντε χιλιοςημόρια, cinq millièmes.

Χιλιοστὸς, ἡ, ὸν, millième. ||. τῷ χιλιοστῷ ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, la millième année après la naissance de Jésus-Christ. ||. (οὐσ.) τὸ χιλιοστὸν (ἐνν. μέρος), ἴδε Χιλιοστημόριον.

Χιλωτὴρ, ῆρος (ὁ), ἀρχ., sac d'orge ou d'avoine qu' on pend au cou des chevaux.

Χίμαιρα (ἡ), chimère, θ.

Χιμαιρικὸς, ἡ, ὸν, chimérique.

Χιόνι (τὸ), κοιν. ἡ Χιών.

Χιονιὰ (ἡ), κοιν. ὁ Νιφετὸς, temps neigeux. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πληθ.) χιονιαὶς (παίζω ταὶς—), (se battre à) coups de pelotes de neige (de boules de neige).

Χιονίζω, Μ. ίσω, neiger.

*Χιονόβολον (τὸ), boule de neige.

Χιονόνερον (τὸ), eau qui provient des fontes de neige.

Χιονοσκέπαστος (ὁ, ἡ), couvert de neige, neigeux.

Χιτὼν, ῶνος (ὁ), tunique (κυρ. καὶ μτνμ.), θ. ||. τὸ κρόμμυον σύγκειται ἐκ πολλῶν ἀλλεπαλλήλων χιτώνων, l'oignon est formé de plusieurs tuniques superposées. ||. ὁ κερατοειδὴς —, (Ἀνατομ.), la cornée.

Χιτώνιον (τὸ), petite tunique, tunicelle, θ.

Χιὼν, όνος (ἡ), neige, θ.

Χλαμὺς, ύδος (ἡ), chlamyde, θ. manteau.

Χλευάζω, Μ. άσω, tourner en dérision, rire (se moquer) de, railler.

Χλευασμὸς (ἡ), moquerie, θ. raillerie, θ. dérision, θ.

Χλευαστικὸς, ἡ, ὸν, railleur; dérisoire.

Χλευαστικῶς, ἐπίῤ., d'un air railleur.

Χλευὴ (ἡ), risée, θ. raillerie, θ. dérision, θ.

Χλιαίνω, Μ. ἀνῶ (θὰ), rendre tiède. ||. (μσ. αὐτπθ.) devenir tiède, tiédir.

Χλιαρὸς, ὰ, ὸν, tiède.

Χλιαρότης, ητος (ἡ), tiédeur, θ.

Χλιὸς, ὰ, ὸν, κοιν. ὁ Χλιαρός.

Χλοάζω, Μ. άσω, être verd (verdoyant). ||. (ἡ μτχ.) Χλοάζων, άζουσα, ον, = τῷ-

Χλοερὸς, ὰ, ὸν, verd, verdoyant.

Χλόη (ἡ), herbe verte, verdure, θ.

Χλοηφόρος (ὁ, ἡ), verdoyant.

Χλωμάδα (ἡ), pâleur, θ.

Χλωμιάζω, Μ. άσω, devenir pâle, pâlir.

Χλωμὸς, ἡ, ὸν, pâle, blafard, blême, have; (ἰδίως ἐπὶ γυναικ.) qui a les couleurs jaunes.

Χλωρὶς, ίδος (ἡ), πτν., oiseau vert sous le ventre, (τὸ θηλ. τοῦ-

Χλωρίων, ωνος (ὁ), πτν., loriot ou verdier, ἴδε ϗ Χαραδριός.

Χλωρὸς, ὰ, ὸν, vert; frais. ||. χλωρὸν τυρὶ, ἴδε Χλωροτύρι. ||. φασούλια χλωρὰ, haricots verts. ||. τὰ ξύλα δὲν καίουν, εἶνε χλωρὰ, le bois ne brûle pas, il est trop vert.

Χλωρότης, ητος (ἡ), verdeur, θ. fraîcheur.

Χλωροτύρι (τὸ), fromage frais; caillebotte, θ. caillé.

Χλώρωσις, εως (ἡ), εἶδ. ἀσθενείας τῶν παρθένων, chlorose, θ. pâles couleurs.

'Χνάρι (τὸ), la semelle du soulier (etc).

Χνοῦδι (τὸ), duver; coton (des fruits). ||. τὸ πρῶτον χνοῦδι τῶν γενείων, le poil follet ou naissant, le premier coton de la barbe. ||. (αὐτὸ τὸ ῥοῦχον) σηκόνει χνοῦδι, il jete du coton, il cotonne, il se cotonne; il peluche.

Χνουδίζω, Μ. ίσω, dépiler (le visage).

Χνούδισμα (τὸ), dépilation (du visage).

Χνουδωτὸς, ἡ, ὸν, couvert de duver, (κυρ. ἐπὶ φυτ. ϗ 'πωρ.)

cotonneux, lanugineux; (ἐπὶ φυτ. ἐν γέν.) tomenteux; (ἐπὶ ὑφασμ.) peluché.
Χνοῦς, χνοὸς (ὁ), ἀρχ., τὸ Χνοῦδι.
Χνοώδης, ους (ὁ, ἡ), ἀρχ., velouté. ||. τὸ χνοῶδες, le velouté.
Χόανον (τὸ), creuset (pour fondre les metaux), coupelle.
Χόβολη (ἡ), braise, θ.
Χοινικὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ., le moyeu de la roue.
Χοῖνιξ, ικος (ἡ), chénice, (mesure de capacité).
Χοιραδικὸς, ἡ, ὸν, καὶ
Χοιραδώδης, ους (ὁ, ἡ), scrofuleux.
Χοιρὰς, άδος (ἡ), ἀρχ. τὸ Χελῶνι, écrouelle, θ. scrofule, θ.
Χοιρίδιον (τὸ), petit cochon.
Χοιρίνη (ἡ), ἀρχ. (εἶδ. ὀστρ.), coquille de Venus, porcelaine, θ.
Χοίρινος, η, ον, de porc, de cochon. ||. χοιρινὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνν. τοῦ) κρέας, du porc (frais).
Χοιροβοσκὸς (ὁ), gardeur de pourceaux (de cochons), porcher.
Χοιρομάνδρι (τὸ), étable à cochons (à pourceaux), θ.
Χοιρομέρι (τὸ), jambon.
Χοῖρος (ὁ), ζ., cochon, porc, pourceau. ||. καμαρόνει 'σὰν τὸν χοῖρον ὅταν τὸν ξύνουν, il est sérieux comme un âne qu'on étrille.
Χολέρα (ἡ), πάθ., choléra, choléra-morbus; maladie noire.
Χολερικὸς, ἡ, ὸν, bilieux; cholérique. ||. εἶνε χολερικῆς κράσεως, il est de complexion bilieuse.
Χολὴ (ἡ), bile, θ. fiel, amer (κυρ. τῶν 'ψαριῶν).
Χοληδόχος (ὁ, ἡ), qui reçoit ou contient la bile; cholédoque.
Χολιάζω, Μ. άσω, = Θυμόνω καὶ Κακιόνω.
Χόλιασμα (τὸ), ἴδε Θύμωμα καὶ Κάκιωμα.
Χολοκοῦκκι (τὸ), εἶδ. καρπ. (ἰατρ.), grain de lauréole ou garroute; poivre de montagne?
Χολόρροια (ἡ), πάθ., flux de bile, flux bilieux.
Χονδραίνω, Μ. ύνω (θὰ), rendre ou devenir gros, grossir, se grossir. ||. τὸ κουβάρι ἐχόνδραινε, la pelote a grossi (ἡ) s'est grossie. ||. 'τὰ ἐχόνδραιναν, (φρσ.), ils arrivèrent aux gros mots.
Χονδροδουλειὰ (ἡ), travail grossier.
Χονδροδουλευμένος, η, ον, grossièrement travaillé.
Χονδροειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), εὐχρ. κυρ. τὸ ὑπερθ. Χονδροειδέστατος, η, ον, grossier, balourd.
Χονδροκοπιὸς, ἡ, ὸν, (χυδ.) = Χονδροειδής.
Χονδρόμαλλον (τὸ), grosse laine, laveton.
Χονδρόπανον (τὸ), bâche, θ. banne, θ. ||. σκεπάζω τὸ πλοῖον (τὴν ἅμαξαν κτλ.) μὲ χονδρόπανον διὰ τὴν βροχὴν ἢ τὸν ἥλιον, banner un bateau (une voiture etc).
Χονδρὸς, ἡ, ὸν, gros, épais; (μτνμ.) grossier. ||. δένδρον χονδρὸν ἴσα μὲ κορμὶ ἀνθρώπου, un arbre de la grosseur du corps d'un homme. ||. (καὶ μτφορ.) χονδρὸν λάθος (ψεῦμα), faute grossière, mensonge grossier. ||. τὸ ψεῦδος εἶνε χονδρὸν, ὥστε κανεὶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπατηθῇ, le mensonge est d'une telle grossièreté qu'on ne peut pas en être dupe.
Χόνδρος (ὁ), grain, grumeau. 2) gruau. 3) (ἀνατομ.) cartilage.
Χόνδρος, ους (τὸ), grosseur, θ. épaisseur.
Χονδρώδης, ους (ὁ, ἡ), qui est de la nature du cartilage ou qui est composé de cartilages, cartilagineux.
Χορδαψὸς (ὁ), πάθ., sorte de colique, ἴδε καὶ Εἰλεὸς ἢ 'Ιλεός.
Χορδὴ (ἡ), corde (a boyau, de boyau); (μτφορ.) fibre, θ. ||. μὴν ἐγγίζῃς αὐτὴν τὴν χορδὴν, ne touchez pas cette corde. ||. τεντόνω (ξετεντόνω) τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ., tendre (détendre) les cordes de la guitare etc.
Χορδοστρόφος (ὁ), qui fait des cordes (à boyau), boyaudier.
Χορεία (ἡ), chœur de danse; (ἐν γέν.) ordre, classe; rang.
Χορευτὴς, οῦ (ὁ), danseur; figurant.
Χορευτικὸς, η, ὸν, de danse. ||. σκοπὸς χορευτικὸς, air à danser, danse, θ.
Χορεύτρια (ἡ), danseuse; figurante.
Χορεύω, Μ. εύσω, danser.
Χορηγία (ἡ), libéralité, largesses.
Χορηγὸς (ὁ, ἡ), qui donne ou procure ou fournit qc.
Χορηγῶ, Μ. ήσω, fournir; donner; accorder (libéralement); conférer (des charges, des priviléges). ||. χορηγεῖ ὕλην εἰς εἰκασίας, fournir matière à des conjectures.
Χόριον (τὸ), ἀρχ., l'arrière-faix, la secondine, le chorion.
Χοροδιδάσκαλος (ὁ), maître de danse, maître à danse ou à danser.
Χοροπήδημα (τὸ), gambade, θ cabriole, θ.
Χοροπηδῶ, Μ. ήσω, bondir, gambader, faire des cabrioles, cabrioler, se cabrioler, fringuer.
Χορὸς (ὁ), danse, θ. §. bal. 2) chœur (de musique etc).
Χοροστατῶ, Μ. ήσω, prendre part à un chœur de musique; (ἰδιαιτ.) chanter au chœur (d'une église).
Χορταίνω, Μ. (θὰ) χορτάσω, rassasier; assouvir (ὑπερβολ.). ||. (ἀμτβτ. αὐτπθ.) se rassasier; se saturer; se repaître. ||. ἀφ' οὗ χορτάσῃ μὲ ἐκλεκτὰ φαγητὰ, après s'être saturé de mets exquis. ||. δὲν χορταίνει μὲ τόσον ὀλίγον, il ne se repaît pas de si peu de chose. ||. ἐκοιμήθη 'ως ὅτου χόρτασεν, il a dormi tout son soûl. ||. νὰ σοῦ δώσουν 'ως οὗ νὰ χορτάσῃς, vous en donner tout votre soûl.
Χορταράκι (τὸ), gazon, (εἰς τὰ εἰδύλλ.) herbette, θ.

Χορτάρι (τὸ), κοιν. ὁ Χόρτος, herbe, θ. foin, fourrage; (πλθ.) herbages. ||. χλωρὸν χορτάρι, herbe verte (fraîche), ἴδε καὶ Γρασίδι. ||. εἰς τοὺς δρόμους ἦτο χορτάρι φυτρωμένον, l'herbe croissait dans les rues.

Χορταρικὸν (τὸ), συνήθ. πλθ., herbages; légumes.

Χορτασμὸς (ὁ), rassasiement.

Χορταστικός, ή, όν, rassasiant.

Χορτάτος, η, ον, rassasié, soûl, (χυδ.) plain.

Χορτοβολών, ῶνος (ὁ) καὶ

Χορτοθήκη (ἡ), fenil; grenier à foin.

Χόρτον (τὸ), κοιν. ὁ Χόρτος, herbe, θ. ||. (εἰς τὸ πλθ.) Χόρτα, τὰ (ἄλλ.) Χορταρικά. ||. ζωμὶ (σοῦπα) μὲ χόρτα, bouillon aux herbes.

Χορτόπαινθος (ὁ), gazon.

Χόρτος (ὁ), herbe, θ. ἴδε καὶ Χορταράκι καὶ Χόρτον.

Χορτοφάγος (ὁ, ἡ), herbivore.

Χορῳδία (ἡ), chant en chœur, chorodie, θ.

Χοϊάζω, Μ. άσω, (χυδ.), huer ou gronder q.

Χουλιάρα (ἡ), cuiller à pot ou à potage.

Χουλιαράκι (τὸ), petite cuiller. ||. χουλιαράκι τοῦ καφὲ (τοῦ γλυκοῦ κτλ.), cuiller à café (à confitures etc).

Χουλιάρι (ὁ), cuiller ἢ cueillère, θ.

Χουλιαριὰ (ἡ), cueillerée, θ.

Χουλιαρίζω, Μ. ίσω, se servir (faire force) de cueillère.

Χουνὶ (τὸ), ἴδε Χωνί.

Χοῦς, χοὸς (ὁ), terre (amoncelée), ἴδε Χῶμα.

Χουχουλίζω, Μ. ίσω, souffler (chaud).

Χοχλακίζω, Μ. ίσω, bouillonner.

Χοχλάκισμα (τὸ), éboullition, θ. bouillonnement.

Χράνος (θ), φ., cran, moutarde des Allemands, θ.

Χρεία (ἡ), besoin, nécessité, θ. ||. χρείας καλούσης, ἐὰν ἡ χρεία το καλέσῃ, s'il y a lieu. ||. χρείας τυχούσης, ἠμποροῦμεν νὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν, au besoin, nous pourrons nous en servir. ||. ἔχω χρείαν, ἴδε Χρειάζομαι. ||. δὲν τὸν ἔχω χρείαν, (φρσ.), je me passerai bien de lui, je n'ai que faire de ses services, (καὶ εἰρων.) j'ai bien affaire de lui. ||. τίς ἡ χρεία νὰ..; qu'est-il besoin de? qu'est-il necessaire que?

2) (κατ' εὐφ.) τὸ Ἀναγκαῖον, garderobe, θ. commodité, θ. aisance, θ. privé, retrait, aisement, latrines, θ. πλθ. lieux, πλθ. ||. ὑπάγω πρὸς χρείαν μου, aller à la garderode (à ses nécessités, à ses affaires). ||. ἐβγῆκεν πρὸς χρείαν του, il est sorti pour un besoin.

Χρειάζομαι, Μ. (θά) χρειασθῶ, j'ai besoin (affaire) de, il me faut, il me fait besoin. ||. χρειάζομαι (ἡ) μὲ χρειάζεται μεταξωτὸν δι' ἓν φόρεμα, il me faut du taffetas pour une robe. ||. τοῦ χρειάζονται χρήματα, il a affaire d'argent. ||. ? πόσα σᾶς χρειάζονται; combien vous en faut-il? ||. μὴ φύγῃς, σὲ χρειάζομαι, j' ai affaire de vous, ne sortez pas. ||. δέν σε χρειάζομαι κατὰ τὸ παρὸν, je n'ai que faire de vous présentement. ||. τί τοῦ χρειάζεται ἀκόμη; que lui faut-il encore? §. χρειάζεται ἀκόμην ὀλίγον νὰ γεμίσῃ (τὸ ἀγγεῖον), il s'en faut de peu qu'il ne soit plein, ἴδε καὶ Λείπω. ||. τοῦτο χρειάζεται σκέψιν, ἴδε Χρήζω. ||. τί χρειάζεται, ἴδε Χρεία.

Χρειώδης, ώδους (ὁ, ἡ), nécessaire.

Χρεμετίζω, Μ. ίσω, hennir.

Χρεμετισμὸς (ὁ), hennissement.

Χρεόνω, Μ. όσω, endetter, (ἰδιαιτ. παρ' ἐμπόρ.) débiter. ||. σᾶς ἐχρέωσα μὲ τὴν δεῖνα ποσότητα, je vous ai débité de telle somme, j'ai passé telle somme à votre débit. ||. (μσ. αὐτπθ.) faire (contracter) des dettes, s'endetter.

Χρέος, ους (τὸ), dette, θ. §. (μτνμ.) obligation, θ. devoir; fonction, θ. charge, taxe. ||. εἶνε πνιγμένος ('ως τὸν λαιμὸν) εἰς τὸ χρέος, (φρσ.), il est abîmé (accablé, criblé, perdu) de dettes, il a des dettes par-dessus la tête. ||. εἶνε χρέος σας, c'est votre devoir, ἴδε ϗ Καθῆκον. ||. ἐκτελεῖ χρέη γραμματέως, faire (remplir) les fonctions de secrétaire. ||. ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος, (φρσ. μτφορ. ἀντὶ Ἀπέθανεν), il paya la dette (sa dette) à la nature.

Χρεωκοπία (ἡ), banqueroute, θ; faillite, θ.

Χρεωκόπος (ὁ), banqueroutier; failli.

Χρεωκοπῶ, Μ. ήσω, faire banqueroute ou faillite, faillir, manquer. ||. ὁ δεῖνα ἐμπορικὸς οἶκος ἐχρεωκόπησε μὲ 500 000, telle maison a manqué de 500,000.

Χρεωλυσία (ἡ), extinction (amortissement) d' une dette etc.

Χρεωλυτικος, ή, όν, qui concerne l'amortissement (l' extinction d' une dette etc). ||. ταμεῖον (κεφάλαιον) χρεωλυτικὸν, caisse (fonds) d'amortissement.

Χρεώλυτρον (τὸ), = Χρεωλυσία.
2) (ἰδιαιτ.) annuité, θ.

Χρέωσις, εως (ἡ), débit.

Χρεώστης, ου (ὁ), = Χρεωφειλέτης, débiteur; redevable.

Χρεωστικός, ή, όν, qui se fait par obligation, obligatoire, obligé.

Χρεωστικῶς, ἐπίρ., par obligation.

Χρεωστῶ (χωρὶς Μ.), être redevable ou débiteur, devoir; avoir des dettes. ||. μένει νὰ χρεωστῇ τόσα, il est en reste de tant, son redû monte à tant. ||. χρεωστεῖ τόσα καὶ τὸν χρεωστοῦν (ἔχει νὰ λαμβάνῃ) τόσα, son passif s'élève à (tant). ||. κάμνει τὸ κατάστιχόν του, τί τὸν χρεωστοῦν καὶ τί χρεωστεῖ, faire l'état de ses dettes actives et passives. ||. χρεωστεῖ ὅλον τὸν κόσμον, (φρσ.), il doit à Dieu et au monde (à Dieu et à diable), il doit au tiers et au quart, il doit de tous côtés, ἴδε καὶ Ὀφείλω. ||. (καὶ μτνμ.) ὁ υἱὸς χρεωστεῖ σέβας

πρὸς τὸν πατέρα, le fils doit respect à son père. ||. τῷ χρεωστῶ μίαν ἐπίσκεψιν, je lui dois une visite. ||. δὲν χρεωστεῖ νὰ δώσῃ λόγον εἰς κανένα, il ne doit compte de ses actions à personne. ||. χρεωστεῖ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δράματός του εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν ὑποκριτῶν, il doit le succès de sa pièce au talent des acteurs.

Χρεωφειλέτης, ου (ὁ), débiteur. ||. ἀπὸ κακὸν χρεωφειλέτην καὶ σακκὶ μὲ ἄχυρα, (παροιμ.), d'une mauvaise paye on tire ce qu'on peut.

Χρήζω (χωρὶς Μ.), ἀρχ. = Χρειάζομαι. ||.(συνήθ. τρτπρσ.) τοῦτο χρήζει σκέψεως (ἐπικυρώσεως), cela mérite réflexion (confirmation).

Χρήματα (τὰ), argent; deniers. ||. τὸ ἠγόρασεν ἐξ ἰδίων του(χρημάτων), il l'a acheté de ses propres deniers. ||. πρέπει νὰ ἐξώδευσες ἀναρίθμητα χρήματα, vous avez dû dépenser furieusement d'argent. ||. τὰ χρήματα φεύγουν(ἐξοδεύονται)ὀγλίγωρα, l'argent s'en va vite.

Χρηματίζω, Μ. ίσω, être; (κυρ. ἐπὶ παρῳχημ.) avoir été.

Χρηματικὸς, ή, ὸν, pécuniaire. ||. χρηματικὴ ποινὴ, peine pécuniaire, θ.

Χρηματιστήριον (τὸ), oracle, lieu où se rendent les oracles; §. (συνήθ.) bourse (de commerce), θ.

Χρηματιστικὸς, ή, ὸν, qui concerne l'argent (les affaires, la bourse). ||. χρηματιστικὴ τράπεζα, banque (de commerce), θ.

Χρησιμεύω, Μ. εύσω, être utile (bon) à q., être d'usage, servir; aider; valoir. ||. τί χρησιμεύει τοῦτο; à quoi cela est-il bon? que (à quoi) sert-il? ||. τοῦτο ἂς σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα, que cela vous serve d'exemple. ||. τί τὸν ἐχρησιμευσεν ἡ φιλοδοξία του; que lui a valu son ambition? ||. τὸν ἐχρησίμευσεν, il s'en trouva bien. ||. τοῦτο δέν μοι χρησιμεύει πλέον, cela ne m'est plus d'aucun usage. ||. τοῦτο δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ τὰ μέγιστα, ceci peut nous être(nous devenir)d'une grande utilité.

Χρήσιμος, η ἢ ος, ον, qui sert ou peut servir, bon, utile. ||. δὲν εἶνε χρήσιμος διὰ τίποτε, (καὶ ἐννοουμένου τοῦ ἐπιθέτου) δὲν εἶνε διὰ τίποτε, il n'est bon à rien. 2) (κοιν.) ἀντὶ Χρηστὸς, Τίμιος, Εὐσυνείδητος.

Χρησίμως, ἐπίρ., d'une maniere utile, utilement.

Χρῆσις, εως (ἡ), usage, emploi; jouissance, θ. cours. §. application, θ. §. (ἐπὶ δημοσ. οἰκονομ.) exercice. ||. ἡ χρῆσις τοῦ ἔτους 1855-56, l'exercice de 1855-56. ||. ἡ λέξις αὕτη εἶνε (δὲν εἶνε πλέον) ἐν χρήσει, ce mot est (n'est plus) d'usage, il n'est plus en usage, il est (il n'est pas) usité, il n'a plus de cours. ||. κατὰ τὰς ἐν χρήσει διατυπώσεις, dans les formes usitées.

Χρησμοδοτῶ, Μ. ήσω, rendre des oracles.

Χρησμολόγος (ὁ, ἡ), qui prononce des oracles, devin.

Χρησμὸς (ὁ), oracle.

Χρησμῳδὸς (ὁ, ἡ), qui prononce des oracles, prophète; fatidique.

Χρηστοήθεια (ἡ) bonnes mœurs, honnêteté des mœurs, θ. régularité, θ. 2) bienséance, θ. honnêteté, θ. ||. τοῦτο δὲν εἶν' ἴδιον τῆς χρηστοηθείας, cela n'est pas de l'honnêteté, il est contre les régles de la civilité. ||. ἡ Χρηστοήθεια, (εἶδος μαθήματος), la civilité puérile (et honnête).

Χρηστοήθης, ους (ὁ, ἡ), qui a des mœurs, qui est de bonnes mœurs, réglé dans ses mœurs, honnête, bien né.

Χρηστομάθεια (ἡ), recueil de morceaux choisis, chrestomathie, θ.

Χρηστὸς, ή, ὸν, honnête, probe, vertueux, brave, bon, loyal.

Χρηστότης, ητος (ἡ), bonté, θ. loyauté, θ.

Χρίσις, εως (ἡ), l'action d'oindre, onction, θ. ||. χρίσις βασιλέως, sacre.

Χρίσμα (τὸ), onguent, chrême.

Χριστεπώνυμος (ὁ, ἡ), ἀρχ., qui s'honore du nom du Christ, chrétien.

Χριστιανικὸς, ή, ὸν, de chrétien, chrétien. ||. ὁ χριστιανικὸς κόσμος, le monde chrétien, la chrétienté. ||. ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, la religion chrétienne. ||. χριστιανικώτατος, (ὡς τίτλος τῶν πρῴην βασιλέων τῆς Γαλλ.), le Roi très-chrétien.

Χριστιανικῶς, ἐπίρ. chétiennement, en chrétien.

Χριστιανισμὸς (ὁ), christianisme.

Χριστιανὸς, ή, chrétien,-enne.

Χριστιανωσύνη (ἡ), la chrétienté.

Χριστὸς (ὁ), (ἐπιθετ.) oint. ||. » ὁ χριστὸς Κυρίου, « (Γρφ.), l'oint du Seigneur. ||. (οὐσ.) ὁ Χριστὸς, le Christ. ||. ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, Jésus-Christ (χωρὶς ἄρθρ.). ||. (καὶ κατ' ἀποκοπ.) πενήντα ἔτη πρὸ Χ., cinquante ans avant J. C.

Χριστούγεννα (τὰ), Ἐκκλησ., la fête de Noël, la Nativité (de Note-Seigneur). ||. τῶν Χριστουγέννων (ἢ) τὰ Χριστούγεννα, à Noël, à la Noël.

Χριστόψαρον (τὸ), ἰχθ., poisson de Saint Pierre, double tache, dorée, θ.

Χρίω, Μ. χρίσω, oindre, enduire. ||. ἐχρίσθη βασιλεὺς, il fut sacré roi.

Χρόα καὶ

Χροιὰ (ἡ), couleur, θ.; teint (du visage).

Χρονιάρικος, η, ον, qui est d'une année.

Χρονιάτικον (τὸ), κοιν. τὸ Ἐτήσιον, année. ||. θ. τὰ χρονιάτικα (τὸ ἐπέτειον μνημόσυνον) ἀποθανόντος, le (service du) bout de l'an, l'anniversaire.

Χρονίζω, Μ. ίσω, accomplir (en âge) sa première année.

Χρονικὸς, ή, ὸν, (κυρ. ἐπὶ νό-

σου) qui dure long temps, chronique, ἴδε Χρόνιος. 2) qui concerne le temps. ||. χρονικὸν ἐπίρρημα, adverbe de temps. ||. αὔξησις χρονική, (Γρμτ.), augment temporel. 3) (οὐσ.) Χρονικὸν καὶ (συχνότ.) Χρονικά, histoire par ordre de temps; chroniques, annales, θ. πλθ.

Χρόνιος, α, ον, qui tarde à venir; qui dure long temps. ||. χρόνιον νόσημα, maladie chronique. ||. τὸ χρόνιον τοῦ νοσήματος, la chronicité du mal.

Χρονογράφος (ὁ), chronographe, annaliste; chroniqueur.

Χρονολογία (ἡ), chronologie, θ.

Χρονολογικὸς, ἡ, ὸν, chronologique.

Χρονολογικῶς, ἐπίρ., par ordre chronologique, chronologiquement.

Χρονολόγος (ὁ), chronologiste.

Χρονολογῶ, Μ. ήσω, dater (une lettre). ||. τὸ συμβὰν τοῦτο χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, cet événevent date du dernier siècle. ||. ἡ μεταξύ μας φιλία χρονολογεῖται ἐκ πολλοῦ, notre amitie date de loin.

Χρόνος (ὁ), ἀρχ. ὁ Καιρὸς, temps, espace ou durée de temps. 2) (κοιν.) τὸ Ἔτος, ὁ Ἐνιαυτὸς, année, θ. an. ||. εἶνε τόσων χρόνων, ἴδε Εἶμαι. ||. κερδίζει τόσα τὸν χρόνον, il gagne tant par année. ||. χρόνον μὲ τὸν χρόνον, année commune, année moyenne, bon an, mal an; §. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) d'année en année, d'une année à l'autre. ||. κρασὶ δύω (τριῶν κτλ.) χρόνων, vin de deux (de trois etc) feuilles. ||. (ἡ νεᾶνις αὐτή) δὲν συνεπλήρωσεν ἀκόμην εἴκοσι χρόνους, elle n'a pas encore accompli son quatrième lustre. ||. εἶνε μόλις δεκατεσσάρων - δεκαπέντε χρόνων, elle est à peine dans son troisième lustre, (και ποιητικώτερον), elle compte à peine quinze printemps. ||. κακὸν χρόνον νἄχῃ! peste (la peste) soit de. ||. κακὸν χρόνον νἄχῃ ὁ φλύαρος! la peste soit du bavard! ||. καὶ τοῦ χρόνου, (φρσ. εὐκτ.), je vous souhaite aussi prospère l'année à venir. ||. 'πάρε τον 'ς τὸν γάμον σου, νὰ σὲ 'πῇ: Καὶ τοῦ χρόνου, (παροιμ.), » et s'il vient à roter, il lui dit: Dieu vous aide, « (Mol.). 3) (μουσ. καὶ μετρ.) quantité (d'une syllabe), θ. temps.

Χρονοτριβῶ, Μ. ήσω, perdre du temps, s'amuser à.

Χρυσάφι (τὸ), argent filé (καὶ ἁπλ.) filé (κυρ. τὸ ἄσπρον).

Χρυσαίετος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ, aigle d'or.

Χρυσαλὶς, ίδος (ἡ), chrysalide (des papillons), θ. nymphe, θ.

Χρυσάνθεμον (τὸ), εἶδ ἀνθ., chrysanthème.

Χρυσεῖον (τὸ), mine d'or.

Χρυσῆ, θηλ. τοῦ Χρυσὸς (-οῦς). ||. (ὡς οὐσ.) κοιν. ὁ Ἴκτερος, πάθ., jaunisse, θ.

Χρυσήλατος (ὁ, ἡ), ἀρχ., fait d'or battu; travaillé ou ciselé en or, (ἐν γέν.) d'or.

Χρυσίον (τὸ), or (monnayé).

Χρυσῖτις, ιδος (ἡ), κυρ. γῆ, qui contient de l'or; mine d'or.

Χρυσόβουλλον (τὸ), bulle d'or, θ.

Χρυσοδένω, Μ. δέσω (κυρ. βιβλίον), relier en or. ||. βιβλίον χρυσοδεμένον, ἴδε Χρυσόδετος.

Χρυσόδετος (ὁ, ἡ), monté (καὶ ἐπὶ βιβλ. relié) en or.

Χρυσοκάνθαρος (ὁ), ἔντ., hanneton (couleur d'or), chrysomèle.

Χρυσοκέντητος (ὁ, ἡ), brodé en or.

Χρυσοκόλλητος (ὁ, ἡ), plaqué ou enrichi d'or, doré.

Χρυσολάχανον (τὸ), arroche, θ. (φυτ.), ἴδε Λαπουντιά.

Χρυσόλιθος (ὁ), chrysolithe.

Χρυσόμαλλος (ὁ, ἡ), à toison d or.

Χρυσόμηλον (τὸ), pomme d'or.

Χρυσόμυγα (ἡ), ἔντ., émeraudine, θ. (espèce de) cantharide.

Χρυσόνω, Μ. ώσω, dorer.

Χρυσόξυλον (τὸ), bois d'or, fustet.

Χρυσόπαστος (ὁ, ἡ), ἀρχ., parsemé ou enrichi d'or; brodé (broché) en or.

Χρυσόπτερος (ὁ, ἡ), aux ailes d'or.

Χρυσὸς (ὁ), μέταλλ., or.

Χρυσὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ἀντὶ

Χρυσοῦς, ῆ, οῦν, d'or; travaillé en or (ἡ) orné d'or, doré. ||. γραμμένον μὲ χρυσᾶ γράμματα, écrit en lettres d'or. ||. ὁ χρυσοῦς αἰὼν, l'âge (le siècle) d'oı

Χρυσοΰφαντος (ὁ, ἡ), tissu d'or (ἡ) en or.

Χρυσοφάλαρος (ὁ, ἡ), ἀρχ., caparaçonné d'or.

Χρυσοφόρος (ὁ, ἡ), qui porte ou produit de l'or; aurifère.

Χρύσοφρυς, υος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., dorade, θ.

Χρυσοχάλινος (ὁ, ἡ), qui porte un frein d'or ou doré.

Χρυσοχοεῖον (τὸ), atelier d'orfèvre, orfévrerie, θ.

Χρυσοχοϊκὸς, ἡ, ὸν, d'orfèvre ou d'orfévrerie. ||. χρυσοχοϊκὴ (ἐν. τέχνη), l'orfévrerie.

Χρυσοχόος (ὁ), orfèvre.

Χρυσόχροος-ους (ὁ, ἡ), de couleur d'or.

Χρύσωμα (τὸ), κοιν. ἡ Χρύσωσις.

Χρυσωρυχεῖον (τὸ), = Χρυσεῖον, mine d'or.

Χρύσωσις, εως (ἡ), l'action de dorer, dorure, θ.

Χρῶμα (τὸ), couleur, θ. ||. χρῶμα βαθὺ (ἀνοικτὸν, σκοῦρον κτλ.), couleur foncée (claire, voyante, brune etc). ||. ἔχουν βαθὺ κίτρινον χρῶμα, il sont d'un jaune foncé. ||. ποικιλία χρωμάτων, variété de couleur. §. (καὶ μτφορ.) ἐζωγράφισε τὴν ἀμηχανίαν τοῦ τόπου μὲ (τὰ) ζωηρότατα χρώματα, il peignit des plus vives couleurs la détresse du pays. ||. ποίου χρώματος εἶνε αὐτὴ ἡ ἐφημερίς; de quelle couleur est ce journal?

Χρωματίζω, Μ. ίσω, mettre en couleur, colorer; colorier; §. (ζγρφ.) coucher les couleurs; (ἐπὶ χαρτ. κτλ.) enluminer. ||. χάρτης χρωματισμένος, carte coloriée. ||. ἡ ὀροφὴ αὕτη

πρὶν χρυσωθῇ πρέπει πρῶτον νὰ χρωματισθῇ, avant de dorer ce lambris, il faut le mettre en couleur. §. (καὶ μτφορ.) ἡ ἐφημερὶς αὕτη ἀκόμη δὲν ἐχρωματίσθη, ce journal n'a pas encore pris couleur.

Χρωματικὸς, ὴ, ὸν, (μουσ.), chromatique.

Χρωματισμὸς (ὁ), l'action de colorer; coloration, θ. (διδακτ.) chromatisme. §. coloris; teinte, θ. ton (de couleur), couleur, θ. (ἐπὶ χαρτ. κτλ.) enluminure, θ.

Χρωστὴρ, ῆρος (ὁ), pinceau.

'Χτικιὸν (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Κτικιὸν κτλ.

Χυδαΐζω, Μ. ίσω, imiter le langage du peuple (des halles), sentir le jargon.

Χυδαιολογία (ἡ), langage trivial, jargon, patois.

Χυδαῖος, α, ον, trivial, populaire, commun; (ἐπὶ ἀνθρ.) grossier, de mauvais ton.

Χυδαϊσμὸς (ὁ), façon de parler triviale, phrase (expression) triviale; trivialité, θ.

Χυλόνω, Μ. ώσω, faire consommer (de la viande, des legumes etc); émulsionner.

Χυλὸς (ὁ), ἰατρ., chyle; (κοιν.) émulsion, θ. consommé.

Χυλοποίησις, εως (ἡ), l'action de reduire en jus; (ἰατρ.) chylification, θ.

Χυλοποιῶ, Μ. ήσω, reduire en chyle, chylifier.

Χύλωμα (τὸ), l'action d'émulsionner.

Χυμεία (ἡ), ἴδε Χημεία.

Χυμὸς (ὁ), suc; jus; saveur θ. §. humeur, θ.

Χύνω, Μ. χύσω, verser, répandre; épancher; distiller. ||. (μσ. αὐτπ.) couler, s'écouler; (ἐπὶ ποτ.) verser ses eaux, se jeter, se décharger; déboucher, s'embnocher. §. (μτνμ.) fondre sur q., ἴδε 'Ορμῶ ꝁ Τινάζομαι. ||. τὸ ποτάμι χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν (εἰς λίμνην κτλ.), la rivière se jette (se décharge, tombe) dans la mer (dans un lac etc). §. χύνω (εἰς τὸ καλοῦπι), mouler, couler, jeter en moule (en fonte), fondre (des métaux). ||. χύνω χαρακτῆρας τυπογραφικοὺς, fondre des caractères d'imprimerie. ||. χύνω κηριὰ, mouler des chandelles. §. τοῦ ἔχυσε τὸ 'μμάτι, il lui fit sauter l' œil hors de la tête. §. (καὶ μτνμ.) ἐχύθη ἐπάνω του νὰ τὸν κτυπήσῃ, il a sauté sur lui pour le frapper. §. (ꝁ ἀπολ.) ἐχύθη αἷμα, (ἐπληγώθησαν ἄνθρωποι), le sang a coulé, il y eut du sang versé. §. ἐχύθησαν τὰ σιτάρια (τὰ σταφύλια), (ἔπεσαν αὐτόματοι οἱ κόκκοι ἢ αἱ ῥῶγές 'των), les blés (les raisins) s' égrainèrent.

Χύσιμον (τὸ), l'action de répandre (etc) ou de s'écouler (etc), épanchement; (ἐπὶ μετάλλ.) fusion, θ. fonte, θ.

Χύσις, εως (ἡ), ἴδε Χύσιμον. 2) (συνήθ. ναυτ.) ἡ ἐκβολὴ τοῦ φορτίου ἐν καιρῷ κλύδωνος, jet.

Χυτήριον (τὸ), fonderie, θ.

Χύτης, ου (ὁ), fondeur.

Χυτὸς, ὴ, ὸν, de fonte, moulé. ||. σίδηρον χυτὸν, fer de fonte. §. (μτνμ.) ἔχει χέρι (λαιμὸν κτλ.) χυτὸν, elle a le bras (la main, la gorge etc) fait au tour(au moule).

Χύτρα (ἡ), bol de terre, marmite, θ. casserole, θ.

Χωλαίνω (χωρὶς Μ.), être boiteux, boiter, clocher (κυρ. καὶ μτφορ.).

Χωλὸς, ὴ, ὸν, boiteux. ||. » εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ«, (παροιμ.) pourqu-oi tu clorines? j' ai pour voisin un boiteux.
ἴδε καὶ Στρεβλός.

Χωλότης, ητος (ἡ), claudication, θ.

Χῶμα (τὸ), terre, θ. ||. φυτεύω τὸ δένδρον μὲ τὸ χῶμά του, planter une arbre avec sa motte.

Χωματένιος, α, ον, ἴδε Πήλινος.

Χωματίλα (ἡ), κοιν. (ὀσμὴ ἢ γεῦσις χώματος), odeur terreuse, goût terreux.

Χώνευσις, εως (ἡ), digestion, θ.

Χωνευτήριον (τὸ), creuset; coupelle, θ. §. » ἐδοκιμάσθη ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ,« (Γρφ.), il fut éprouvé comme l' or dans la fournaise. ||. περνῶ τὸ μέταλλον ἀπὸ τοῦ χωνευτηρίου, (τὸ λαγαρίζω), passer un métal à la coupelle, passer par le creuset, coupeller. §. τὸ — τοῦ ἱεροῦ βήματος (ὅπου νίπτονται οἱ ἱερουργοῦντες καὶ χύνονται τὰ ἀποπλύματα τῶν σκευῶν κτλ.), la piscine (d'une Sacristie).

Χωνευτικὸς, ὴ, ὸν, digestif, qui aide à (qui facilite) la digestion.

Χωνευτὸς, ὴ, ὸν, de fonte; fusible, ἴδε Χυτός.

Χωνεύω, Μ. εύσω, digérer (κυρ. καὶ μτνμ.). ||. ἔχει ἀσθενὲς στομάχι, δὲν χωνεύει καλὰ, il ne digère pas bien. §. (ꝁ μτνμ.) τοῦτο δὲν χωνεύεται, cela est dur à digérer, il est de dure digestion.

Χωνὶ (τὸ), entonnoir. ||. χωνὶ διὰ τὰ λουκάνικα, boudinière, θ. cornet. ||. τὸ χωνὶ (ἢ ἄλλ. σκάφη) τοῦ μύλου, la tremie.

Χώνω, Μ. χώσω, enfoncer, ficher; ἴδε ꝁ 'Εμπήγω. ||. χώνω ἀπὸ τὰ πλάγια, fourrer. ||. χώνω σφῆνα, chasser un coin. ||. χώνω τὸ μαχαῖρι εἰς τὸ στῆθός τινος, plonger le poignard dans le sein de q. §. (μτνμ.) χώνω τι κρυφίως (μὲ τρόπον), glisser furtivement, couler. ||. ἔχωσε κρυφὰ τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπην μου, il a coulé la main dans ma poche. ||. μετρῶν τὰ χρήματα, ἔχωσε καὶ μερικὰ κίβδηλα νομίσματα, en comptant l'argent, il y coulé quelques écus faux. ||. (μσ. αὐτπθ.) enfoncer, s'enfoncer; s' introduire; se fourrer; couler (se glisser) dans. ||. τὸ ἄλογον ἐχώθη εἰς τὴν λάσπην, le cheval enfonça dans la boue. ||. ἐχώθη κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιον, il se glissa doucement dans le cabinet. ||. ἐχώθη μέσα εἰς τὸ πλῆθος, il se coula dans la presse. ||. χώσου μὲ τρόπον ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄλλους, coulez-vous doucement parmi les autres. §. (καὶ μτφορ.) χώ-

νεται παντοῦ, il se mêle de tout, il se fourre (il fourre son nez, il s'intrigue) partout, il s'ingère de tout.

Χώρα (ἡ), ἀρχ., lieu; place, θ. classe, θ. rang. ||. ἔλαβε χώραν, (φρσ.), a eu lieu. §. ἔχειν χώραν παρά τινι, (εἰσχωρεῖν εὐκόλως), avoir accès auprès de q. 2) (κοιν.) pays, contrée, region, θ. territoire, ἡ 3) bourgade, θ. bourg.

Χωρατᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Ἀστεϊσμὸς, badinage, plaisanterie, θ.

Χωρατεύω, Μ. εύσω, = Ἀστεΐζομαι, badiner, plaisanter etc. ||. δὲν χωρατεύει, (φρσ.), il n' entend pas plaisanterie (raillerie). ||. (κτυπᾷ), 'δὲν χωρατεύει, il n'y va pas de main-morte, il y va bon jeu, bon argent, il ne badine pas.

Χωράφι (τὸ), κοιν. ὁ Ἀγρὸς, champ.

Χωρεπισκοπος (ὁ), chorévêque; vicaire épiscopal, (κυρ.)doyen rural.

Χωρητικὸς, ἡ, ὸν, qui peut contenir. ||. πλοῖον χωρητικὸν χιλίων τόνων, un navire de la contenance (du port) de mile tonneaux.

Χωρητικότης, ητος (ἡ), capacité, contenance, θ. (ἐπὶ πλοίων) port. ||. τὸ πλοῖον τοῦτο ἔχει 200 πίθων χωρητικότητα, ce navire est de la contenance de 200 tonneaux (il est du port de 200 tonneaux).

Χώρια, ἐπίρ., ἴδε Χωριστά.

Χωριανὸς, ἡ, ὸν, κοιν. ὁ Χωρικὸς καὶ 2) ὁ Συντοπίτης ἡ 3) ὁ Ἐγχώριος.

Χωριάτης, ισσα, = Χωρικὸς, villageois; vilain. ||. τὸν χωριάτην κάμνεις φίλον, κράτει καὶ κομμάτι ξύλον, (παροιμ.), oignez vilain, il vous poindra; poignez vilain, il vous oindra. 2) (συνκδχ.) grossier, rustre, rustaud, rustique, lourdaud, manant, impoli, incivil, désobligeant, brutal.

Χωριατιὰ (ἡ), grossièreté, θ. brutalité, θ. rusticité, θ. incivilité, θ. impolitesse, θ. désobligeance, θ. malhonnêteté, θ. paysannerie, θ. ||. ὑποφέρει πολλαῖς χωριατιαῖς ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, elle a bien à souffrir des brutalités de son mari.

Χωριάτικος, η, ον, de paysan, rustique, champêtre. ||. γάμος χωριάτικος, noce de village. ||. χωριάτικος χορὸς, une danse à la paysanne. 2) (συνκδχ.) grossier; désobligeant, incivil, de mauvais ton, malhonnête. ||. εἶσε (ἕνας) χωριάτης, vous êtes un grossier. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Χωριάτικα, ἐπίρ., grossièrement; rustiquement, incivilement, lourdement, malhonnêtement, brutalement. ||. ἐφέρθη (ἀπεκρίθη) πολλὰ χωριάτικα, il en a usé (il repondit) avec beaucoup de grossièreté, il se comporta (il a repondu) fort malhonnêtement.

Χωρίζω, Μ. ίσω, séparer; détacher; diviser, disjoindre; désunir; (ἐπὶ γάμου) faire divorce, divorcer. ||. χωρίζω τὰ σχόλια ἀπὸ τοῦ κειμένου διὰ γραμμῆς, détacher les notes du texte par un filet. ||. τὰ Πυρηναῖα (ὄρη) χωρίζουν τὴν Γαλλίαν τῆς Ἱσπανίας, les Pyrénées séparent la France de l'Espagne. ||. ἐχώρισε τὴν κάμαράν του εἰς δύο, il sépara sa chambre en deux. ||. τὸν ἐχώρισεν (ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα), ἐχωρίσθησαν, elle a divorcé d'avec lui, ils ont divorcé. ||. χωρίσατέ τους (διότι) θὰ σκοτωθοῦν, séparez-les, ils vont se tuer. ||. (καὶ οὐδ. αὐτπθ.) ὁ δρόμος χωρίζει (σχίζεται) εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, le chemin fait la fourche (fourche) en cet endroit-là.

Χωρικὸς, ἡ, homme (femme) de village, paysan, campagnard; villageois, manant. ||. ἐνδύθη ὡς χωρικὴ, il s'habilla à la paysanne. ||. οἱ χωρικοὶ, les gens de village.

Χωρίον (τὸ), ἀρχ., fonds de terre, domaine; §. (συνήθ.) village. ||. ὁ ἐφημέριος (ὁ δήμαρχος) τοῦ χωρίου, le curé (le maire) du village. 2) (μτνμ.) passage (d'un ouvrage), endroit, morceau. ||. τὰ ὡραιότερα χωρία τοῦ Ὁμήρου (κτλ.) les plus beaux endroits d' Homère (etc).

Χωριουδάκι (τὸ), hameau, petit village.

Χωρὶς, ἐπίρ. ἢ πρόθ., sans. ||. χωρὶς τὴν εἴδησίν μου (του, της, μας κτλ.), χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρω (-η, -ωμεν κτλ.), à mon (à son, à notre) insçu. ||. δὲν εἶνε χωρὶς πνεῦμα, il ne manque pas d'esprit. ||. ἔπρεπε νὰ πράξῃς χωρὶς νὰ σὲ διατάξουν; deviez-vous agir sans qu'on vous l'eût ordonné? ||. δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω χωρὶς ἐσέ(να), je ne saurais me passer de vous. ||. χωρὶς ἀστεϊσμῶν, (φρσ.), raillerie à part.

Χώρισμα (τὸ), appartement (d' une maison); compartiment (d'un tiroir, d'une boite). ||. 'σπίτι μὲ τέσσαρα ἐντελῆ χωρίσματα, maison à quatre appartements complets. ||. ἔχω (κατοικῶ εἰς) τὸ ἐπάνω (τὸ κάτω) χώρισμα, occuper l'appartement d'en haut (d'en bas). ||. συρτάρι μὲ πολλὰ χωρίσματα, un tiroir à plusieurs compartiments. 2) = τῷ-

Χωρισμὸς (ὁ), séparation, θ; division, θ. désunion, θ. ||. -- ἀνδρογύνου, ἴδε Διαζύγιον.

Χωριστὰ, ἐπίρ., séparément, à part; à l'écart. ||. κοιμοῦνται χωριστὰ, il font lit à part.

Χωριστὸς, ἡ, ὸν, séparé.

Χωρίστρα (ἡ), la raie (des cheveux).

Χωρογραφία (ἡ), description d'un pays, chorographie, θ.

Χωρογραφικὸς, ἡ, ὸν, qui concerne (qui a rapport à) la chorographie, chorographique.

Χωρογράφος (ὁ), qui écrit sur la chorographie, chorographe.

Χωρομέτρης, ου (ὁ), arpenteur.

Χωρομετρία (ἡ), arpentage.

Χωροφυλακὴ (ἡ), gendarmerie, θ.

Χωροφύλαξ, ακος (ὁ), gendarme.

Χωρῶ, Μ. χωρέσω, tenir dans, contenir. ||. ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου τούτου χωρεῖ (ἠμπορεῖ νὰ χωρέσῃ) χιλίους ἀνθρώπυς, la salle de ce spectacle contient (peut contenir) mille personnes. ||. χωροῦν εἴκοσι ἄνθρωποι, il y a place pour vingt personnes. ||. ἠμποροῦμεν πολλὰ καλὰ νὰ χωρέσωμεν (καὶ οἱ) πέντε εἰς τὸ ὄχημα, nous pouvons très-bien tenir cinq dans la voiture. ||. ἓξ ἄνθρωποι χωροῦν ἐν ἀνέσει εἰς τοῦτο τὸ ὄχημα, il tient six personnes à l'aise dans cette voiture. ||. δὲν ἠμπόρεσαν νὰ χωρέσουν εἰς.. ils n'ont pu trouver place dans. || τὰ ποδήματα μὲ χωροῦν (ἢ) δὲν με χωροῦν (δέν με ἔρχονται), les bottes me vont (ou) ne me vont pas. ||. τοῦτο 'δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μυ, cela me passe.

Χώσιμον (τὸ), l'action d'enfoncer ou de s'enfoncer (etc).

Χωστὸς, ἡ, ὸν, enfoncé.

Ψ

ΨΑΛ

Ψάθα (ἡ), natte, θ.

Ψαθένιος, α, ον, καὶ

Ψάθινος, η, ον, fait de natte (de paille, de jonc etc). ||. σκιάδι ψάθινον, chapeau de paille.

Ψαθοῦρι (τὸ), εἶδ. τραγανιστοῦ ζυμαρ., petit-chou; craquelin; oublie, θ.

Ψαλίδα (ἡ), κοιν. ἡ Ἕλιξ (τῆς ἀμπέλου), filet (de vigne), nille, θ. anille, θ. vrilles, θ. πλθ. 2) εἶδ. ἐντ., forficule. 3) (οἰκοδ.) arbalétrier.

Ψαλίδι (τὸ), ciseaux, πλθ. forces (ἰδιαιτ. τὸ ῥαπτ.), θ. πλθ. ||. ἀγόρασέ μου ἓν ψαλίδι, achetez-moi une paire de ciseaux.

Ψαλιδιὰ (ἡ), coup de ciseau.

Ψαλιδίζω, Μ. ίσω, couper (entamer) avec les ciseaux, rogner.

Ψαλίδισμα (τὸ), l'action de rogner (de couper) avec les ciseaux.

Ψάλλω, Μ. (θὰ) ψάλω, chanter.

Ψαλμὸς (ὁ), psaume.

Ψαλμῳδία (ἡ), psalmodie.

Ψαλμῳδὸς (ὁ), psalmiste.

Ψάλσιμον (τὸ), chant, plaint-chant.

Ψαλτήριον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργ., psaltérion, (ἀρχ.) harpe, θ. 2) (ἐκκλησ.) psautier.

Ψάλτης, ου (ὁ), chantre (d'une église). ||. » ἀπορία ψάλτου βήξ,« (παροιμ.), chantre tousse qui perd sa note.

'Ψαράδικος, η, ον, κοιν. ὁ Ἁλιευτικὸς, de pêcheur. ||. 'ψαράδικα (τὰ), κοιν. τὸ 'Ψαροπάζαρον.

ΨΑΡ

'Ψαρᾶς, ᾶ (ὁ), κοιν. ὁ Ἁλιεὺς, pêcheur; καὶ 2) ὁ 'Ιχθυοπώλης, poissonnier.

'Ψάρευμα (τὸ), κοιν. ἡ Ἁλιεία, pêche, θ.

'Ψαρεύω, Μ. εύσω, κοιν. ἀντὶ Ἁλιεύω, pêcher.

'Ψάρι (τὸ), κοιν. ὁ 'Ιχθὺς, poisson. ||. τοῦ ἔψησε 'ψάρι 'ς τὰ χείλη του, (φρσ. τὸν κατεβασάνισε), il lui fit manger de la vache enragée.

'Ψαροβότανον (τὸ), coque du Lévant.

'Ψαροκάϊκον (τὸ), barque de pêcheur, barque poissonnière.

'Ψαροκόκκαλον (τὸ), arête, θ.

'Ψαρόκολλα (ἡ), colle de poisson, θ.

Ψαροκόφινον (τὸ), ἴδε Κύρτος.

'Ψαρόλαδον (τὸ), huile de poisson.

'Ψαρολόγος (ὁ), εἶδ. πτν., ἴδε 'Ψαροποῦλι.

'Ψαροπάζαρον (τὸ), halle (marché) aux poissons, poissonnerie, θ.

'Ψαροποῦλι (τὸ), εἶδ. ἢ γέν. πτν., martin (martinet) pêcheur pivert d'eau, vivement κτλ.

'Ψαρὸς, ἡ, ὸν, gris, gris moucheté. ||. ἄλογον 'ψαρὸν, cheval pie (souris, étourneau).

'Ψαροφάγος (ὁ), κοιν. ὁ 'Ερωδιὸς, héron.

ΨΕΚ

'Ψαρόνι (τὸ), πτν., étourneau, sansonnet.

Ψαῦσις, εως (ἡ), l'action de toucher, attouchement.

Ψαύω, Μ. αύσω, (ἀρχ.), toucher.

Ψαχνάδι (τὸ), poulpe, θ.

Ψαχνὸς, ἡ, ὸν, poulpeux ἢ pulpeux; maigre. ||. παχὺ θέλεις ἢ ψαχνόν; voulez-vous du gras ou du maigre?

Ψάχω, Μ. ψάξω, ἴδε Σκαλίζω, fouiller.

Ψεγάδι (τὸ), ἴδε 'Ελάττωμα.

Ψέγω, Μ. ψέξω, blâmer, critiquer, censurer.

Ψεῖρα (ἡ), ἔντ., pou, (περιληπτ.) vermine, θ. ||. τὸν ἔφαγαν αἱ ψεῖρες, il se laisse manger (ronger) par la vermine, il est mangé (rongé) de vermine.

Ψειριάζω, Μ. άσω, gagner (se remplir) des poux, devenir pouilleux. ||. σιτάρι ψειριασμένον, blé charançonné.

Ψειριάρης, α, ικον, pouilleux, dévoré par la vermine.

Ψειρίζω, Μ. ίσω, épouiller.

Ψειροβότανον (τὸ), κοιν. ἡ Ἀγριοσταφὶς, herbe (mort) aux poux.

Ψεκὰς, άδος (ἡ), ἀρχ., goutte (de rosée), θ.

Ψεκτικὸς, ἡ, ὸν, qui sert à blâmer (à critiquer), dont on se sert pour censurer.

Ψεκτὸς, ἡ, ὸν, blâmable.

Ψελλίζω, Μ. ίσω, bégayer, balbutier, παρβλ. Τραυλίζω.

Ψέλλιον (τὸ), ἀρχ. bracelet.

2) (ἀρχιτεκτ.) armilles, θ. πλθ. 3) (ἱππ.) gourmette, θ.

Ψέλλισμα (τὸ), balbutie, θ.

Ψελλισμὸς (ὁ), bégaiement, παρβλ. Τραυλισμός.

Ψελλὸς, ἡ, ὸν, bègue, παρβλ. Τραυλός.

Ψευδάδελφος (ὁ), Γρφ., faux frère.

Ψευδεπίγραφος (ὁ, ἡ), qui porte un faux titre, pseudonyme.

Ψευδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), faux, mensonger; perfide. ||. κηρύττω ἢ ἀποδεικνύω τι ψευδὲς, démentir (un bruit, une nouvelle). ||. ὅρκοι (ἔπαινοι) ψευδεῖς, serments perfides, louanges perfides.

Ψευδολογία (ἡ), langage mensonger; mensonge.

Ψευδολόγος (ὁ, ἡ), diseur de mensonges, menteur.

Ψεύδομαι, Μ. (θὰ) ψευσθῶ, dire des faussetés, mentir.

Ψευδομαρτυρία (ἡ), faux témoignage.

Ψευδομαρτυρῶ, Μ. ήσω, porter (rendre) un faux témoignage.

Ψευδόμαρτυς, υρος (ὁ), faux temoin.

Ψευδοπροφήτης (ὁ), faux prophète, pseudo-prophète.

Ψευδορκία (ἡ), faux serment.

Ψευδορκῶ, Μ. ήσω, jurer faux.

Ψεῦδος, ους (τὸ), mensonge, fausseté, θ. faux. ||. εἶνε ψεῦδος ὅτι.., il est faux que.., c'est faux.

Ψεύδω, Μ. ψεύσω, (ἀρχ.), tromper, frustrer; démentir. ||. δὲν ἔψευσε τὸ ὄνομάτου, il n'a pas menti à son nom. ||. ἔψευσε τὴν ὑπόσχεσίν του, il démentit (il manqua à) sa promesse. ||. αἱ πράξεις του ψεύδουσι τοὺς λόγους του, ses actions démentent ses discours. ||. ἔψευσε τὰς ἐλπίδας μου, il n'a pas répondu (il a mal répondu) à mes espérances. ||. (πθ.) ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος (τῶν ἐλπίδων) του, ἐψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες του, il fut trompé dans son attente (dans son espoir), il a été déçu de ses espérances, ses espérances ont été déçues. 2) (μσ.) ἴδε Ψεύδομαι.

Ψευδώνυμος (ὁ, ἡ), qui porte un faux nom, pseudonyme.

Ψευδῶς, ἐπίρ., faussement, mensongèrement, faux.

Ψεῦμα (τὸ), = Ψεῦδος.

Ψεύστης, ου (ὁ), menteur. ||. ἐβγάλλω (κηρύττω ἢ ἀποδεικνύω) ψεύστην τινὰ, démentir (donner un démenti à) q. ||. μὴ μὲ ἐβγάλῃς ψεύστην, n'allez pas me dédire (me démentir).

Ψεύτικος, η, ον, κοιν. ὁ Ψευδὴς, ὁ Πλαστὸς, ὁ Κίβδηλος κτλ. ἢ 2) ὁ Τεχνητὸς, artificiel, factice. ||. ψεύτικα λουλούδια, des fleurs artificielles. ||. ψεύτικα 'δόντια, fausses dents. ||. διαμάντι ψεύτικον, diamant faux.

Ψῆγμα (τὸ), limaille, θ. parcelle; (περιληπτ.) grenaille, θ. ||. — χρυσοῦ, sable ou grains d'or.

Ψήκτρα, ας (ἡ), étrille, θ. brosse, θ.

Ψηλάφησις, εως (ἡ), l'action de toucher (de tâtonner); tâtonnement; §. (μτφορ.) recherche rigoureuse (minutieuse).

Ψηλαφητὸς, ἡ, ὸν, qu'on peut toucher, palpable; qui tombe sous les sens; grossier.

Ψηλαφητῶς, ἐπίρ., de manière à pouvoir toucher (palper) une chose; (συνήθ. μτφορ.) évidemment. ||. ἀποδεικνύω τι ψηλαφητῶς, faire toucher une chose au doigt.

Ψηλαφῶ, Μ. ήσω, toucher (du bout des doits); tâtonner; palper; §. (μτφορ.) examiner rigoureusement (scrupuleusement).

'Ψήλωμα (τὸ), éminence, θ. hauteur, θ.

'Ψήνω, Μ. 'ψήσω, rôtir; cuire. ||. 'ψήνω κάστανα, faire rôtir des marrons. ||. κάστανα 'ψημένα, marrons rôtis. ||. πρόσεχε νὰ μὴ 'ψηθῇ πολὺ τὸ κρέας, prenez garde que la viande ne rôtisse (qu elle ne se rotisse) trop. ||. 'ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον, rôtir au four. ||. βάλε το νὰ 'ψηθῇ εἰς τον φοῦρνον, mettez-le cuire au four. ||. τὸ πάλαι οἱ χωρικοὶ τῆς Εὐρώπης ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ 'ψήνουν τὸ ψωμί των εἰς τὸν αὐθεντικὸν φοῦρνον, anciennement les villageois étaient obligés d'aller cuire au four banal. ||. (ἐξ ὑπερβολ.) 'μᾶς ἔψησεν ὁ ἥλιος, le soleil nous a grillé (nous a rôti).

'Ψήσιμον (τὸ), cuisson, θ. cuite (κυρ. ἀσβέστου, κεραμιδιῶν κτλ.). ||. τὸ ψωμὶ ἤθελεν (ἐχρειάζετο) ὀλίγον 'ψήσιμον ἀκόμη' il manque au pain un peu de cuisson.

Ψησσὶ (τὸ), 'ψ., limande, θ. carrelet, plie (τὸ μεγάλον), θ.

'Ψητὸς, ἡ, ὸν, rôti, cuit. ||. 'ψητὸν (ἐνν. κρέας), τὸ Τουρκ. κεμπάπι, du rôti, rôt. ||. ἔφεραν (εἰς τὸ τραπέζι) τὸ 'ψητὸν, on vient de servir le rôti, on a servi le rôti.

Ψηφοφορία (ἡ), l'action de voter, vote, scrutin (κυρ. ἡ μυστική).

Ψηφοφορῶ, Μ. ήσω, aller aux voix; donner sa voix, voter.

Ψηφὶ (τὸ), lettre (de l'alphabet), θ. caractère. 2) εἶδ. ζωγραφ., ἴδε Ψηφωτόν.

Ψηφίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, donner sa voix pour, voter; arrêter, statuer, décréter; élire. ||. τὸ βουλευτικὸν ἐψηφίσατο, la chambre a décrété. ||. ὁ δεῖνα ἐψηφίσθη ἐπίσκοπος (δεῖνα), il fut préconisé pour l'évêché de...

Ψήφισμα (τὸ), décret.

Ψηφοδέλτιον (τὸ), bulletin, billet.

Ψηφοθέτημα (τὸ), ouvrage de mosaïque ou de marqueterie.

Ψηφοπαίκτης, ου (ὁ), joueur de gobelets; escamoteur.

Ψῆφος (ἡ), boule (à voter), θ. §. voix, θ. suffrage, vote; vœu; §. (συνκδχ.) jugement, décision, θ. ||. λευκὴ —, suffrage favorable, (οὗ τὸ ἐναντίον ἡ) μέλαινα. ||. ψῆφος ἀποφασιστικὴ ἢ συμβουλευτικὴ, voix délibérative ou consultative. ||. νικῶσα ἢ ὑπερισχύουσα (συνήθ. ἐνν. τὸ) ψῆφος,

voix prépondérante. §. (εἰς τὴν Ἀνατολ. Ἐκκλησ.) ἡ ἐκλογὴ ἐπισκόπου, (ἀνάλογ. μὲ τὸ), la préconisation d' un évéque.

Ψηφῶ, Μ. ήσω, faire cas, avoir de la considération, compter. ||. (συνήθως μετὰ τοῦ Δὲν) δὲν ψηφᾷ, faire peu de cas, ne faire aucun cas; ne pas ménager, prodiguer; affronter, braver. ||. δὲν ψηφᾷ κανένα, il n'a de considération pour personne. ||. δὲν ψηφᾷ τὴν ζωήν του, il fait bon marché de son corps. ||. δὲν ψηφᾷ τὸν θάνατον, il brave la mort, ἴδε καὶ Ἀψηφῶ.

Ψηφωτὸς, ή, όν, travaillé en mosaïque, mosaïque.

Ψιχάλα (ἡ), pluie fine, θ. bruine, θ.

Ψιχαλίζω, Μ. ίσω, bruiner.

Ψιαθοπλόκος (ὁ), qui tresse (qui fait) des nattes, nattier.

Ψίαθος (ὁ), ἀρχ. ἡ Ψάθα.

Ψίδι (τὸ), τὸ ἐπάνω τῶν ἐμβάδων, empeigne, θ.

Ψιουρίζω, Μ. ίσω, parler tout bas, chuchoter, murmurer. ||. ἡ εἴδησις αὕτη ἤρχισε νὰ ψιθυρίζηται, cette nouvelle commence à se murmurer.

Ψιθυρισμὸς (ὁ), chuchotement, murmure.

Ψιθυριστὴς, οῦ (ὁ), chuchoteur.

Ψίθυρος (ὁ, ἡ), chuchoteur; médisant; fureteur.

Ψιλομελάχρινος, η, ον, (κοινολ.), clair-brun.

Ψιλὸς, ή, όν, (ἀρχ.), sans poil; nu, dégarni; §. sans melange; simple. §. (γρμτ.) sans aspiration, doux, faible. ||. (οὐσ.) Ψιλὴ, (γρμτ.), esprit doux. ||. » ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι,« (φρσ.), ad honores. ||. τίτλος ἐπὶ ψ. όν., un titre ad honores. ||. ὁ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, un titulaire. ||. ἐπίσκοπος ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, un évêque in partibus (ἐννοουμ. τοῦ infidelium).
2) (κοιν.) = Λεπτὸς, menu; fin; délié; mince. ||. χαρτὶ ψιλὸν, papier fin. ||. ψιλὰ νομίσματα, de la menue monnaie. ||. ψιλὴ βροχὴ, pluie menue (fine), θ. ||. ἄμμος ψιλὸς, sable fin. ||. (τὸ πληθ. οὐδ.) Ψιλὰ, ἐπίρ., menu. ||. γράφω ψιλὰ, écrire menu.

Ψίλωθρον (τὸ), φ. καὶ ἰατρ., (plante) dépilatoire; vigne blanche, θ.

Ψιμύθιον (τὸ), céruse, blanc minéral ou de céruse; fard.

Ψίχα (ἡ), mie, θ. ||. ἡ — τῆς κουφοξυλιᾶς κτλ., la moelle du sureau etc.

Ψίχαλον καὶ

Ψίχουλον (τὸ), miette, θ. ||. κάμνω ψίχαλα, émietter. ||. δὲν ἔμεινε ψίχαλον, (τίποτε), il n'en est pas resté miette (une miette).

Ψόγος (ὁ), blâme.

Ψουνίζω, ἴδε Ψωνίζω.

Ψούνιον, ἴδε Ψώνιον.

Ψούνισμα, ἴδε Ψώνισμα.

Ψουνιστὴς, ἴδε Ψωνιστής.

Ψοφίμι (τὸ), κοιν. τὸ Θνησιμαῖον, charogne, θ.

Ψόφιος, α, ον, qui est mort misérablement (comme un chien). ||. εἶνε ψόφιος τῆς πείνας, il meurt de faim. ||. (τὸ οὐδ.) Ψόφιον, (οὐσ.) ἀντὶ Ψοφίμι.

Ψοφοδεὴς, οῦς (ὁ, ἡ), ἀρχ., méticuleux.

Ψόφος (ὁ), ἀρχ., bruit, fracas.
2) (συνήθ.) mortalité (des bêtes), épizootie, θ. ||. (ὡς ἐπιφών. κατάρ.) peste!

Ψοφῶ, Μ. ήσω, mourir (misérablement, comme un chien), créver. ||. ψοφᾷ τῆς πείνας, mourir (créver) de faim.

Ψυδράκιον (τὸ), ἀρχ., petite pustule.

Ψυκτὴρ, ῆρος (ὁ), ἀγγ., vase (jatte) pour rafraîchir, balasse, θ. alcaraza.

Ψυλλίζω, Μ. ίσω, ôter les pucer, épucer.

Ψύλλιον, ἀρχ. τὸ-

Ψυλλοβότανον (τὸ), φ., herbe aux puces, (sorte de plantain? ou de conyse?); dentelaire, θ.

Ψύλλος (ὁ), ἐντ., puce, θ. ||. ἐμβῆκαν οἱ ψύλλοι 'ς τ' αὐτιά του, (φρσ.), il a la puce à l'oreille. ||. διὰ ψύλλου πήδημα, (παροιμ.), = Περὶ ὄνου σκιᾶς, faire un procès sur un pied de mouche.

Ψυχὴ (ἡ), âme. θ. ||. ψυχή μου! (προσφών. χαϊδ.), mon cœur. ||. εἰς τὴν ψυχήν μου! νὰ μὴν ἔχω καλὴν ψυχήν! (εἶδος ὅρκου), sur le salut de mon âme. ||. τῷ σαββάτῳ τῶν ψυχῶν (κοιν. ψυχοσαββάτῳ), ἴδε Κοιμῶμαι.
2) (συνκδχ.) ἀντὶ Ἄνθρωποι ζῶν. ||. ἡ πόλις ἔχει ἑκατὸν χιλιάδας ψυχὰς, il y a cent mille âmes dans cette ville. ||. δὲν θὰ εὕρῃς ψυχὴν, vous n'y trouverez pas une âme. ||. (καὶ καταχρ.) δὲν θὰ εὕρῃς ψυχὴν γεννητὴν, vous n'y trouverez âme vivante (âme qui vive). ||. (καὶ ἐλλειπτ.) προσμένει δύω ὥραις σωσταῖς .. ψυχή! il attend deux bonnes heures . . personne! 3) ἀντὶ Διάθεσις. ||. εἶνε κακὴ ψυχὴ (κακῆς ψυχῆς ἄνθρωπος), c'est un mauvais cœur.

Ψυχικὸς, ή, όν, de l'âme, qui concerne (qui appartient à) l' âme. ||. (οὐδ.) ψυχικὸν (τὸ), charité faite pour le repos de l' âme d'un mort.

Ψυχοβλαβὴς, οῦς (ὁ, ἡ), nuisible à l'âme.

Ψυχομαχητὸν (τὸ), agonie, θ. râle, râlement.

Ψυχομαχῶ, Μ. ήσω, être aux prises avec la mort, être dans l'agonie, lutter contre la mort, râler, agoniser.

Ψυχοπιάνω, Μ. άσω, reprendre (retrouver) ses forces, se remettre à flot. ||. ἄρχισα ὀλίγον νὰ ψυχοπιάνω, je commencais à être un peu à flot.

Ψυχοῤῥαγία (ἡ), agonie, θ. râle.

Ψυχοῤῥαγῶ, Μ. ήσω, lutter contre la mort, être agonisant (expirant).

Ψῦχος, ους (τὸ), froid. ||. εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, sensible au froid; frileux. ||. σήμερον εἶνε ψῦχος, il fait froid aujourd'hui.

Ψυχοφθόρος (ὁ, ἡ), qui perd l' âme.

Ψύχρα (ἡ), κοιν. τὸ Ψῦχος.

Ψυχραίνω, Μ. ἄνω (θὰ), refroidir (κυρ. καὶ μτφορ.) indispo-

ser q. contre. ||. ὁ ζῆλος (ἡ προθυμία) του ἄρχισε νὰ ψυχραίνηται, son zèle (sa ferveur) se relâche (commence à se relâcher). ||. εἴμεθα ὀλίγον ψυχραμένοι μαζῆ, nous sommes un peu fraîchement ensemble, nous sommes en froid.

Ψυχρήλατος καὶ

Ψυχροβαφὴς, οῦς (ὁ, ἡ), battu à froid, trempé.

Ψυχρολογία (ἡ), style froid, mauvaise plaisanterie, θ. fadaise, θ. turlupinade, θ.

Ψυχρολουσία (ἡ), bain froid.

Ψυχρὸς, ἁ, ὸν, froid (κυρ. καὶ μτφορ.); sans chaleur, sans vigueur, sans intérêt. ||. τὸ 'σπίτι (τὸ δωμάτιόν) σου εἶνε πολλὰ ψυχρὸν, vous êtes logé bien froidement. ||. ἀφ' οὗ τὸν ἐχαιρέτησε μετὰ ψυχροτάτης φιλοφρονήσεως, après l'avoir salué avec une politesse de glace. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ψυχρὰ, ἐπίρ., froidement.

Ψυχρότης, ητος (ἡ), froideur, θ. (μτφορ.) rigueur, θ. froid. ||. ὑπάρχει κάποια ψυχρότης ἀναμεταξύ των, il y a du froid entre eux.

Ψυχωφελὴς, οῦς (ὁ, ἡ), utile pour l'âme.

Ψωμάδικον (τὸ), (ἐνν. ἐργαστήριον), boutique (fonds) d'un boulanger, boulangerie, θ.

Ψωμᾶς (ὁ), κοιν. ὁ Ἀρτοποιὸς, boulanger.

Ψωμὶ (τὸ), pain. ||. ψωμὶ 'σπιτικὸν, pain de ménage (de cuisson, de bourgeois). ||. ψωμὶ ἀγοραστὸν (παζαρίσιον), pain de boulanger. ||. κάμνω ψωμὶ, boulanger. §. (συνκδχ.) ἐβγάλλει τὸ ψωμί του, il gagne son pain. §. (ὀ)λίγα εἶνε τὰ ψωμιά του, (παροιμ.), il sent le sapin, il n'en a pas encore pour long-temps dans le ventre.

Ψωμοζήτης, ου (ὁ), = Ζητιάνος, mendiant, gueux, bésacier.

Ψωμοζητῶ, Μ. ήσω, = Ζητεύω, demander son pain, mendier (son pain). ||. κατήντησε νὰ ψωμοζητῇ, il fut réduit à la bésace (au berniquet).

Ψωμοκόλαξ, ακος (ὁ), parasite.

Ψωμοφάγος (ὁ, ἡ)!, qui mange du pain. ||. εἶνε καθ' ὑπερβολὴν ψωμοφάγος, c'est un grand mangeur de pain.

'Ψωνίζω, Μ. ίσω, faire des achats (des emplettes, des provisions), se fournir de. ||. ἀπὸ ποῖον μαγαζεῖ 'ψωνίζετε; chez quel magasin vous fournissez-vous? ||. 'ψωνίζω ἀπὸ τοῦ τάδε, je me fournis chez un tel. ||. θὰ σᾶς δείξω τί ἐψούνισα, je vous ferai voir mon achat, je vais vous montrer mes emplettes. ||. ποῦ τὸν 'ψούνισες! (φρσ. εἰρ.), où l'avez-vous pêché? où êtes-vous allé le pêcher?

'Ψώνιον (τὸ), marché, achat, emplette, θ. ||. ὁ μάγειρος κερδίζει ἀπὸ τὸ 'ψώνιον, le cuisinier gagne sur son marché.

'Ψώνισμα (τὸ), l'action de se fournir, achat.

'Ψωνιστὴς, οῦ (ὁ), pourvoyeur, fournisseur.

Ψώρα (ἡ), gale, θ. rogne (ἡ χρονικὴ καὶ δυσίατος); farcin (ἡ τῶν ἵππων κτλ.).

Ψωραλέος, α, ον, galeux.

Ψωριάζω, Μ. άσω, gagner la gale.

Ψωριάρης, α, ικον, galeux; (ἐπὶ ἵππων κτλ.) farcineux.

Ψώριασμα (τὸ), éruption galeuse.

Ψωριῶ, Μ. άσω, (ἀρχ.), avoir la gale, être galeux.

Ψώριον, ἀρχ. τὸ-

Ψωροβότανον (τὸ), φ., scabieuse, θ.

Ω

Ω! ἐπιφών. (θαυμ.), ô! oh! ah! ||. ὢ τοῦ θαύματος! oh! quelle merveille! ||. ὢ τῆς ἀθλιότητος! oh! quelle misère! 2) (Σχετλ.) ὢ τὸν ἀχρεῖον! oh! le malheureux! ô le misérable! ἴδε καὶ Τὶς (περὶ τὸ τέλος). 3) (Χαρὰν) ὤ, καλῶς ὡρίσατε! ah! vous arrivez enfin. 4) (Εἰρων.) ὤ! ἀλήθεια! τῷ ὄντι! oh! vraiment, oui.

'Ω, ἐπιφων. (Κλητ.), hola! he!

Ὤα (ἡ), ἀρχ., bord (d'un habit), parement.

'Ωδεῖον (τὸ), odéon.

'Ωδὴ (ἡ), chant, cantique, ode, θ.

'Ωδὶν, ῖνος (ἡ), ἀρχ., douleur de l'enfantement.

Ὤθησις, εως (ἡ), l'action de pousser, impulsion, θ.

'Ωκεανὸς (ὁ), l'océan.

'Ωκυτόκιον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον), médicament qui hâte l'accouchement.

'Ωλεκρανίζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), pousser avec le coude, coudoyer.

'Ωλέκρανον (τὸ), la tête ou pointe du coude, olécrane.

'Ωμοπλάτη (ἡ), omoplate, θ.

'Ωμὸς, ή, ὸν, cru. ||. μὴ τρώγῃς ὠμὰ πράγματα, ne mangez pas de crudités. ||. 'δὲν τρώγεται οὔτε ὠμὸς οὔτε 'ψητὸς (βραστὸς), (παροιμ.), = εἶνε ἀνοικονόμητος, il n'est bon ni à rôtir ni à bouillir. 2) (ἀρχ.), cruel.

'Ωμος (ὁ), épaule, θ. ||. τουφέκι εἰς τον ὦμον, le [illegible] sur l'épaule.

'Ωμότης, ητος (ἡ), crudit[é] 2) cruauté, θ.

'Ωμοφάγος (ὁ, ἡ), crudiv[ore], carnivore.

'Ωμοφόριον καὶ

'Ωμόφορον (το), ἐκκλησ., p[alli]um.

'Ων, ὄντος (οὖσα, ὄν), μτχ. τοῦ Εἰμὶ, étant; §. (συνκδχ.) réel, vrai, ἴδε ὄν.
'Ωνὴ (ἡ), ἀρχ., achat.
'Ωνητὴς, οῦ (ὁ), ἀρχ., ὁ Ἀγοραστὴς, acheteur.
'Ωνητιῶ (χωρὶς Μ.), ἀρχ., avoir envie ou l'air d'acheter.
"Ωνιος, α ἢ ος, ον, qui est à acheter, venal. ||. (πλ. οὐδ.) "Ωνια (τὰ), les denrées.
'Ωνοῦμαι (χωρὶς Μ.), ἀρχ..=Ἀγοράζω.
'Ωόγαλα, ακτος (τὸ), lait de poule.
'Ωοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d'œuf, oviforme, ovoïde, ovale, ové.
'Ωοθήκη (ἡ), ἀνατομ., ovaire.
'Ωὸν (τὸ), ἀρχ. τὸ Αὐγὸν, œuf.
'Ωοτοκία (ἡ), ponte, θ.
'Ωοτόκος (ὁ, ἡ), ovipare.
'Ωοτοκῶ, Μ. ήσω, être ovipare.
"Ωρα (ἡ), ἀρχ., ὁ Καιρός. ||. πρὸ ὥρας, ἴδε Πρόωρος. 2) (συνήθ.) heure, θ. ||. εἰπέ μου τί ὥρα εἶνε; dites-moi l'heure qu'il est, quelle heure est-il? ||. ἡ ὥρα εἶνε μία (δύω κτλ.), il est une heure (deux heures etc). ||. τὸ ὡρολόγι ἐσήμανε (ἐκτύπησε) τρεῖς ὥρας, ἐσήμαναν (ἐκτύπησαν) τρεῖς ὧραι, l'horloge a sonné trois heures, il est trois heures sonnées, (qui viennent de sonner). ||. πέρασαν δύω ὧραι, il s'écoula deux heures. ||. κάθε τρεῖς ὥρας, tous les trois heures. ||. 'παίρνεις (νὰ 'παίρνῃς) κάθε ὥραν (κάθε 'μισεῖ ὥραν) ἀπὸ μίαν χουλιαριὰν, vous prendrez d'heure en heure (de demi-heure en demi-heure) une cuillerée. ||. αὔριον εἰς τὴν ἰδίαν (τὴν αὐτὴν, [καὶ κοιν.] τέτοιαν) ὥραν, demain à pareille heure. ||. ἔχεις (νὰ κάμῃς) ἀκόμη' μίαν ὥραν δρόμον, vous avez encore une heure (pour une heure) de chemin. ||. σᾶς ἐπρόσμενα δύω ὥρας, j'ai été deux heures à vous attendre. ||. τὸν προσμένω ὥρα τῇ ὥρᾳ (ἢ) ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, je l'attends à toute heure (d heure en heure, d'heure à autre). §. ἡ ἐγγαστρωμένη εἶνε εἰς ταῖς ὥραις της, (ἑτοιμόγεννη), elle est à son terme, elle approche de son terme. ||. ὥρα καλὴ, (εἶδ. εὐχ. ἢ χαιρετ.)! a Dieu. ||. (καὶ εἰρων.) ὥρα σου καλὴ! allez vous promenez. ||. (ἀφ' οὗ δὲν θέλει), ὥρα του καλὴ, je suis son serviteur. §. (ἐκκλησ.) αἱ "Ωραι, les heures (canoniales), les petites heures. ||. ἡ πρώτη (τρίτη, ἕκτη καὶ ἐννάτη) ὥρα, la prime, la tierce, la sexte, la none.
'Ωραΐζω, Μ. ίσω, (ἀρχ.), orner, parer, embellir.
'Ωραῖος, α, ον, beau, belle. ||. τὸ ὡραῖον φῦλον, le beau sexe. ||. εἶνε ὡραιοτάτη, elle est de toute beauté. ||. (καὶ ἐπιφων.) ὡραῖον! charmant! ||. (καὶ εἰρων.) ὡραῖος τρόπος, τῇ ἀληθείᾳ! le beau moyen, en verité!
'Ωραιότης, ητος (ἡ), ἀρχ., ornement, embellissement.
'Ωράριον (τὸ), ἄμφ. ἐκκλησ., étole (des diacres), θ. manipule, orarium
'Ωριμάζω, Μ. άσω, devenir mûr, mûrir (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), venir à (ou être en) maturité. ||. ὡρίμασαν τὰ σαφύλια, les raisins sont en maturité (en pleine maturité).
'Ωρίμασμα (τὸ) καὶ
'Ωρίμασις, εως (ἡ), maturation, θ.
"Ωριμος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, mûr. ||. ἡ δίκη εἶνε ὥριμος, (Νμ.), la cause (l'affaire) est en état.
'Ωριμότης, ητος (ἡ), maturité, θ.
'Ωρίμως, ἐπίρ., mûrement.
'Ωρισμένως ⟨ὁρίζω⟩, ἐπίρ., d'une manière déterminée.
'Ωροδείκτης, ου (ὁ), aiguille des heures ou la petite.
'Ωρολογᾶς, ᾶ (ὁ), ὁ 'Ωρολογοποιός.
'Ωρολόγιον (τὸ), horloge, θ. montre (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ κόλπου), θ. ||.—ἡλιακὸν, cadran solaire. ||. ὡρολόγι σημαῖνον (κροῦον) τὰς ὥρας, horloge sonnante. 2) ('Εκκλησ. βιβλίον περιέχον τὰς "Ωρας), livre d'heures, (καὶ ἁπλ.) heures, θ. πλθ.
'Ωρολογοποιεῖον (τὸ), atelier d'horlogerie.
'Ωρολογοποιΐα (ἡ), horlogerie, θ.
'Ωρολογοποιὸς (ὁ), horloger.
'Ωροσκοπία (ἡ), observation de l'heure natale, calcul astrologique, science des horoscopes.
'Ωροσκόπος (ὁ), qui calcule les horoscopes, astrologue.
'Ωρυγὴ, (ἡ), hurlement.
'Ωρύομαι (χωρὶς Μ.), hurler.
'Ως, ἐπίρ., ἀρχ. = 'Ωσὰν, comme. §. en qualite ou à titre de, en. ||. ὡς κληρονόμος, à titre d'heritier. ||. ὡς πρὸς (τι ἢ τινα), quant à, à l'égard de, pour ce qui est de, relativement à, pour ce qui concerne, par rapport à. ||. ἐφέρθη ὡς φίλος, il se comporta en ami. ||. μάχεται ὡς ἀπηλπισμένος, il se bât en désespéré. ||. σᾶς βεβαιόνω ὡς τίμιος ἄνθρωπος, je vous assure, foi d'honnête homme. ||. ἠθέλησε νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ἐθελοντὴς, il voulut servir en qualité de volontaire. ||. ἐνεργεῖ ὡς κηδεμὼν, il procède en qualité de tuteur. ||. ζοῦν ὡς ἀδελφοὶ, ils vivent en frères (comme frères). ||. οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν, ὡς ἐὰν οὐδέποτε ἔμελλον ν' ἀποθάνωσι, les hommes vivent comme s'ils ne devaient jamais mourir. ||. ἐν καιρῷ πολέμου, ἐχρησίμευεν ὡς φρούριον, en temps de guerre, elle servait de place forte.
'Ωσὰν (ἀντὶ 'Ως ἂν), ἐπίρ., comme, à la manière (en guise) de, en. ||. τὸ μαγειρεύουν ὡσὰν τὰ πιζέλια, on l'accomode en petits pois. ||. ὡσὰν νὰ, comme si. ||. τοῦτο ἐτελείωσεν ἢ ὡσὰν νὰ ἐτελείωσε, cela est fini, ou autant vaut.
'Ωσαύτως, ἐπίρ., de même, pareillement; (εἰς τοὺς καταλόγ., πίνακ. κτλ., πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψ.) idem καὶ (κατ' ἀποκοπ.) id.
"Ωστε, σύνδ. (Ἀποτελεσμ.), en

sorte que; si bien (tellement) que ; au point que ; afin que; pour que ; que. ||. εἶνε τόσον θυμωμένος ὥστε . . , il est tellement (si fort) en colère, que ... ||. ἔχω τόσα πολλὰ ἀπ' αὐτὰ, ὥστε δὲν ἔχω τὶ νὰ τὰ κάμω, j'en ai tant, que je n' en sais que faire. 2) (Συμπερασμ.), ainsi, donc, par conséquent, que. ||. εἰς τρόπον ὥστε, de manière que.

'Ωτακουστὴς, οῦ (ὁ), espion, mouchard.

'Ωταλγία (ἡ), douleur d'oreille, otalgie, θ.

'Ωτεγχύτης, ου (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ., otenchyte, petite seringue qui sert à faire des injections dans les oreilles.

'Ωτιοειδὴς, οῦς (ὁ, ἡ), qui a la forme d' une oreille, auriculé.

'Ωτίον (τὸ), = Οὖς, oreille, θ.

'Ωτὶς, ίδος (ἡ), πτν., outarde, θ.

'Ωτογλυφὶς, ίδος (ἡ), cure-oreille.

Ὦτος, ου (ὁ), πτν. (νυκτ.), duc.

'Ωφέλεια (ἡ), utilité, θ. avantage, profit; §. émolument.

'Ωφέλημα (τὸ), avantage.

'Ωφέλιμος, ος καὶ (κοιν.) η, ον, utile, avantageux.

'Ωφελῶ, Μ. ήσω, faire du bien, être utile, servir ; ||. (ἀπρσ.) être bon, importer. ||. (πθ. ἢ μσ.) s'en trouver bien, tirer avantage ou parti de ; faire son profit d'une chose, s'avantager, profiter, se prévaloir de; gagner ; §. jouir. ||. ὠφελεῖται ἀπὸ ὅλα, il tire avantage (parti) de tout, il fait profit de tout. ||. ὠφελήθη ἀρκετὰ (σημαντικὰ) ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, il a tiré un parti avantageux (un grand parti) de cette entreprise. ||. ὠφελήθη ἀπὸ τὴν ἁπλότητα τοῦ ἀντιδίκου του, il s'est prévalu de la simplicité de son adversaire. ||. ὠφελεῖται ἀπὸ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, il profite des fautes d'autrui, il en fait son profit. ||. ἐκ τούτου θέλει ὠφεληθῇ τὸ κράτος ἓν ἑκατομμύριον, il en reviendra un million à l'État. ||. εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ ὠφελῆταί τις μὲ βλάβην ἄλλου, il est défendu de s'avantager au préjudice d'autrui. ||. ἡ φλεβοτομία μὲ ὠφέλησε πολλὰ, la saignée m'a fait grand bien. ||. τί ὠφελεῖ; τί ὠφελεῖ νὰ . . ; à quoi bon de . . ? que cert de . . ? ||. τί ὠφελοῦν ὅλαι αὐταὶ αἱ μεμψιμοιρίαι ; à quoi servent toutes ces complaintes ? ||. τί θά σε ὠφελήσῃ τοῦτο ; de quoi (en quoi) cela vous profitera-t-il ? quel avantage peut-il vous en revenir ? ἴδε καὶ Χρησιμεύω.

Ὤχρα (ἡ), εἶδ. ὀρυκτ., ocre, θ.

'Ωχρίασις, εως (ἡ), ἀρχ., pâleur, θ.

'Ωχριῶ, Μ. άσω, (ἀρχ.), devenir pâle, pâlir.

'Ωχρὸς, ὰ, ὸν, pâle.

Ὦχρος (ὁ), ἀρχ., εἶδ. φ., erse.

'Ωχρότης, ητος (ἡ), pâleur, θ.

ΤΕΛΟΣ

ΠΙΝΑΞ
ΕΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ
ΤΩΝ
ΞΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΒΛΗΤΕΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Α.

Ἀγιζότι (τὸ), amorce, θ.
Ἀλαργκάρω, ῥ. ἴδε Ἀνοίγω.
Ἀμπάρα (ἡ), barre, θ.
Ἀμπάρι (τὸ), ἡ Ἀποθήκη τῶν νενημάτων κτλ., grénier.
Ἄμπαρη (ἡ), ambre gris.
Ἀμπᾶς, ᾶ (ὁ), τὸ Σαγιάκι.
Ἀμπαρόνω, Μ. ώσω, barrer, barricader, bâcler.
Ἀμπδιλεζὶ (ὀρθ. Χάμπουλ-λεζὶζ), souchet-sultan.
Ἀμπερμπόϊ (τὸ), φ., aubifoin, bluet, jacée des blés, barbeau, blavéole, péroole, casse-lunette.
Ἄντζα (ἡ), jarret. 2) le gras de la jambe, mollet.
Ἀντζόϊα (ἡ), anchois.
Ἀντέννα (ἡ), ἴδε Κεραία.
Ἀντίδι (τὸ), ἴδε Πικρομάρουλον.
Ἄτζιο (τὸ), change.
Ἄτι (τὸ), cheval (entier), étalon.
Ἀτλάζι (τὸ), satin.
Ἀτλαζωτὸς, ή, ὸν, satiné.
Ἀτσίδι (τὸ), τὸ ἄλλ. Κουνάδι, ζ., fouine, θ.
Ἀχοῦρι (τὸ), écurie, θ.

Β.

Βάρδια (ἡ), garde, θ. sentinelle, θ.
Βάρκα (ἡ), ἡ Λέμβος, ἡ Φελοῦκα, barque, θ.
Βατσίνα (ἡ), vaccine, θ.
Βατσινάρισμα, ἴδε Φέλιασμα.
Βατσινάρω, ἴδε Φελιάζω.
Βεζικατόρι (τὸ), vésicatoire.
Βεζνὲς (ὁ), ajustoir, trebuchet.
Βεντοῦζα (ἡ), ventouse, θ. ||. βάλλω βεντούζαις, ventouser.
Βερεσὲ, ἐπίρ. ἴδε Πίστωσις.
Βιβάρι (τὸ), τὸ Ἰχθυοτροφεῖον, vivier, pêcherie, θ. §. banneton (κυρ. τὸ τρυπητὸν σανδοῦκι ἢ κοφίνι ὅπου φυλάττονται τὰ ζωντανὰ ὀψάρια); boutique, θ. §. bordigue, θ.
Βίδα (ἡ), vis (κυρ. τὸ ἀρσεν.), θ. écrou (ἰδιαιτ. τὸ θηλ.).
Βιόλα (ἡ), ἴδε Δενδρόϊα.
Βιολὶ (τὸ), violon.
Βιολέττα, ἴδε Μενεξές.
Βιτριόλι (τὸ), (huile de) vitriol, ἴδε καὶ Χάλκανθος.
Βόλτα (ἡ), ligne (de pêcheur), θ. 2) (ναυτ.) bordée, θ.
Βολτατζάρω, Μ. άρω (θὰ), ναυτ., courir (tirer) des bordées, louvoyer, bordager.
Βοῦκα (ἡ), bouchée, θ.
Βουκίτσα (ἡ), petite bouchée. ||. σπανάκι μὲ βουκίτσαις, des épinards au croûtons.
Βοῦρτσα (ἡ), brosse, θ. ||. — τῶν 'δοντιῶν, brosse à dents. 2) (τῶν ζωγρφ.) pinceau, brosse, θ.
Βουρτσίζω, Μ. ίσω frotter ou nettoyer avec la brosse, brosser.

Γ.

Γαλέντζα (ἡ), galoche, θ. patin, claque, θ.
Γάμπια (ἡ), ναυτ., hunier (le grand et le petit).
Γάντζος (ὁ), croc (de batelier), gaffe, θ. harpin.
Γεδέκι (τὸ), (ἄλογον), cheval de trait ou de relais, cheval qu' on met à la volée. ||. τραβοῦσε κατόπιν 'του καὶ τρία γεδέκια, il menait trois chevaux en relais. 2) (ναυτ.) = Ῥυμουλκία. ||. τραβῶ —, ἴδε Ῥυμουλκῶ.
Γενὶ-μπαχάρι (τὸ), ἄρ., (grain de) girofle rond, cubèbes ou quabèbes, (espèce d') amome.
Γιακᾶς (ὁ), ἴδε Λαιμὸς καὶ Περιλαίμιον.
Γιαλδὶζ-τασὶ (τὸ), εἶδ. πολυτ. λίθου, aventurine, θ.
Γιαναστίζω (πλησιάζω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν ἢ εἰς ἄλλο πλοῖον), ῥ. accoster.
Γιὰν-κεσιτζῆς, ῆ (ὁ), filou.
Γιαχνὶ (τὸ), εἶδ. φαγ., fricassée, θ.
Γιαχνίζω, Μ. ίσω, fricasser.
Γκάϊδα (ἡ), musette, θ. cornemuse, θ.
Γκερδέλι (τὸ), ἴδε Ἀναστυρτῆρι.
Γκερίζι (τὸ), cloaque; égout.
Γκετζὲ-σεφᾶς (ὁ), ἄνθ., belle de nuit, amie du soir, (espèce de) balsamine.
Γκετσένι (τὸ), ζ., putois tigré.
Γκιρίτι (τὸ), ἄνθ., renoncule, θ.
Γκιουβερτζιλὲς (ὁ), salpêtre, θ.
Γκιουβέτσι (τὸ), ἀγγ. καὶ (συνκδχ.) εἶδ. φαγ., terrine, θ.
Γκιουγιοῦμι (τὸ), chaudière, θ. bouilloire, θ. coquemar.

Δ.

Δαδᾶ (ἡ), Τ. ἡ Παιδαγωγὸς, ἡ Τροφὸς, la gouvernante d'un enfant, la bonne.
Δαδεύω, Μ. εύσω (θὰ), gouverner (un enfant).
Δαΐρὲς, ἴδε Δέφι.
Δαμιτζάνα (ἡ), bouteille clissée, θ. damejeannc.
Δεζγκερὲς (ὁ), ἴδε Φορεῖον.
Δέφι (τὸ), ὄργ. μουσ., tambour de basque.
Δόγα (ἡ), douve, θ.
Δορούδικον(ἄλογον), rubican.
Δουζίνα (ἡ), ἡ Δωδεκὰς, douzaine.
Δουλάπι (τὸ), ἴδε Ἑρμάρι. ‖. τὸ δουλάπι διὰ τοῦ όπ. δίδουν καὶ 'παίρνουν τὸ φαγεῖ κτλ. εἰς τοὺς Τουρκ. γυναικωνίτας, tour.
Δουλμπίνι (τὸ), ἴδε Τηλεσκόπιον.
Δραγάτης, η (ὁ), garde-bois (etc), messier.
Δραγομάνος (ὁ), ἴδε Διερμηνεύς.
Δρατσινηὰ (ἡ), εἶδ. θάμν., epine-vinette, θ. vinetier.

Ε.

Εγρετίδικος, η, ον καὶ
Ἐγρετὴς, εἰὰ, ὺ, postiche.
Ἐσνάφι (τὸ), corps, métier.

Ζ.

Ζάρι (τὸ), ὁ Κύβος.
Ζεγγὶ (τὸ), étrier.
Ζεμπερέκι (τὸ), verrou, verrouil.
Ζεμποῦλι(τὸ), ὁ Ὑάκινθος, ἄνθ.
Ζερβὸς (ὁ), ὁ Ἀριστερός. 2) ὁ Ἀριστερόχειρ, gaucher.
Ζερδαβᾶς (ὁ), martre, θ.
Ζερνεκαδὲς (ὁ), ὁ Νάρκισσος, ἄνθ.
Ζίλι (τὸ), ὄργ. μουσ., bassin.
Ζουρνᾶς, ᾶ (ὁ), ὄργ. μουσ., haut-bois.

Ι.

Ἰλαντζίκι (τὸ), πάθ., feu sauvage.
Ἰμαμὲς (ὁ), bouquin.
Ἰμπρίκι (τὸ), aiguière, θ. vase à bec, biberon.
Ἰμπρικιὰ (ἡ), (κυρ. νεροῦ), aiguiérée, θ. ‖. μιὰ ἰμπρικιὰ νερὸν, une aiguiérée d'eau.
Ἰμπρισίμι (τὸ), organsin.
Ἰνδερσάχι (τὸ), φ., geranium musqué.

Κ.

Καβάκι (τὸ), ὁ Λεῦκος, δ.
Κάβος (ὁ), ναυτ. τὸ Ἀκρωτήριον.
Καβουρδίζω, ἴδε Ξηροτηγανίζω.
Καβούρδισμα (τὸ), ἴδε Ξηροτηγάνισμα.
Καβουρδιστῆρι (τὸ), brûloir (à café).
Καζάνι (τὸ), chaudière, θ.
Καϊμάκι (τὸ), batelet.
Καΐκι (τὸ), bateau, barque, θ.
Καϊκτσῆς, ῆ (ὁ), batelier.
Καϊμάκι (τὸ), crême, θ.
Καϊσὶ (τὸ), ἴδε Βερύκοκκον.
Καλάγι (τὸ), ὁ Κασσίτερος.
Καλαμπόκι (τὸ), εἶδ. γενν., panicum, ἴδε καὶ Μαυροσίτι.
Καλδιρίμι (τὸ), pavé.
Καλεμπέκι (τὸ), bois d'aigle, calambouc ἢ calambac (Ἰνδ.).
Κάλπικος, η, ον, ἴδε Κίβδηλος.
Καλτάκι (τὸ), arçon, trousse-quin (τὸ ὄπισθεν).
Κάλφας, α (ὁ), Τουρκ. ὁ Ἀρχιτέκτων. 2) (τεχνίτης ἐργαζόμενος ὑπὸ μάστορα) garçon. ‖.— λεπτουργοῦ (ῥάπτου κτλ.), garçon menuisier (tailleur etc).
Κάμπιον (τὸ), ἐμπορ., le change.
Καμτσίκι (τὸ), fouet, houssine, θ. cravache, θ.
Καμτσικιὰ (ἡ), coup de fouet.
Κάμφουρα (ἡ), camphre.
Καμφουρέα (ἡ), δ., camphrier.
Κανὰρ-γεμὶ (τὸ), seneçon alpiste.
Κανάτι (τὸ), ἴδε Θυρόφυλλον, Παραθυρόφυλλον κτλ.
Κανδιάζω, Μ. άσω, se candir.
Κάνδιον (τὸ), (du sucre) candi.
Κάνουλα (ἡ), τὸ Μαστάρι τοῦ βουτσιοῦ.
Κάντζα (ἡ), ἴδε Γάντζος.
Καντζαρόνω, Μ. όσω, = Σκαλόνω· Ἀναῤῥιχῶμαι, grimper.
Κάντζος, ἴδε Γάντζος.
Καπαμᾶς (ὁ), εἶδ. φαγ., daube, θ. ‖. ἀρνὶ καπαμᾶ, de l'agneau en daube, ἴδε καὶ Στουφάτον.
Καπαριάζω, Μ. άσω, donner des arrhes, arrher.
Καπάρο (τὸ), arrhes. ‖. δόσε καπάρο, donnez des arrhes.
Καπελᾶς (ὁ), chapelier, marchand chapelier.
Καπέλλον (τὸ), τὸ Σκιάδι. ‖. ἄσπρον —, chapeau gris.
Καπλαδίζω, Μ. ίσω, doubler (de fourrure), fourrer.
Καπούλια (τὰ), τὰ ὀπίσθια τοῦ ἀλόγου, la croupe, ἴδε καὶ Πισωκάπουλα.
Καπουτσῖνος (ὁ), εἶδ. ἄνθους, ἴδε Τροπαίολον.
Καπύκια (τὰ), (ναυτ. αἱ ἐπωτίδες τοῦ πλοίου ὅπου δένεται ἡ ἄγκυρα), bossoirs.
Καρὰ-λάχανον (τὸ), φ., chou-vert, chou cavalier (τὸ μεγαλήτερον).
Καραμπάσι (τὸ), φ. καὶ ἄνθος, stéchas (Arabique), lavande (la grande).
Καραμπατάκι (τὸ), ἡ Κολυμβὶς, πτν. θαλάσσ., plongeon.
Καραμπογιὰ (ἡ), ὁ Χάλκανθος.
Κάργα (ἡ), Τουρ. ὁ Κολοιὸς, πτν., geai.
Καρέγλα (ἡ), chaise, θ.
Καρίνα (ἡ), ἡ Τρόπις (τοῦ πλοίου).
Καρναμπίτι (τὸ), τὸ Κωνωπίδι.
Καρποῦζι (τὸ), τὸ Χειμωνικόν.
Κάρ-τοπού (τὸ), ἄνθ., boule de neige, rose de gueldre, aubier καὶ obier καὶ opier.
Κασάπης, η (ὁ), ὁ Κρεωπώλης.
Κασαπκιὸν (τὸ), Κρεωπωλεῖον.
Κασνὶ (τὸ), ἡ Χαλβάνη.
Κάσσα καὶ
Κασσέλα (ἡ), ἴδε Κυβώτιον καὶ Ταμεῖον.
Κασσετίνα (ἡ), cassette, θ. écrin.
Κασσιέρης, η (ἡ), caissier.
Καστίζω, Μ. ίσω, (ῥαπτ.), remplier.
Κατιφὲς (ὁ), velours.
Κάτι (τὸ), couche, θ. ‖. — σχοινιοῦ, cordon; brin, chef. ‖. σχοινὶ (πλεγμένον) μὲ τρία κάτια, corde à trois cordons.
Κατράνι (τὸ), goudron.
Κατρανόνω, Μ. όσω, goudronner.
Καφάσι (τὸ), persienne, θ. jalousies, θ. πλθ. grille, θ.
Καφασωτὸς, ή, όν, fait en for-

me de jalousies, maillé, θ

Καφενεῖον (τὸ), café.

Καφὲς (ὁ), café. ||. τὸ δένδρον τοῦ καφὲ, cafier, cafeier. ||. ἡ φυτεία τοῦ καφὲ, cafeirie, cafeyère. ||. ἰμπρίκι τοῦ καφὲ, cafetière, θ.

Κεδὶ-ὀτοῦ, φ., ἴδε Ἄσαρον.

Κέϊφι (ἡ), ἡ Εὐθυμία. ||. εἶνε εἰς τὸ κέϊφι, il est gris (gai), il est en pointe de vin (entre deux vin, entre deux bouteilles), il est en goguettes, il se grise. ||. εἶνε ὀλίγον εἰς τὸ κέϊφι, il est un peu gai (un peu gris, un peu trempé, un peu gaillard).

Κελεπίρι (τὸ), objet qu'on trouve à acheter à bon marché, objet (marchandise) de rencontre, rencontre, θ. hasard.

Κεμέρι (τὸ), ceinture, θ.

Κεμπάπι (τὸ), τὸ Ψητὸν (κρέας), rôti.

Κεμπαπτσῆς (ὁ), rôtisseur.

Κεμπαπτσίδικον (τὸ), rôtisserie, θ.

Κενάρι (τὸ), ἡ Οὖια ἡ Παρυφὴ (τῶν ὑφασμ.), bordure, θ. lisière, θ. passement.

Κεπένγκι (τὸ), volée, θ.

Κεπτσὲς (ὁ), trouble ἡ truble, épuisette, θ.

Κερεβίζι (τὸ), φ., chervis.

Κεσάτι (τὸ), mévente, θ. non-vente, θ.

Κετσὲς (ὁ), feutre.

Κεχριμπάρι (τὸ), ἴδε Ἤλεκτρον. ||. κεχριμπάρι ψεύτικον, ambréade, θ.

Κιακιουλὲς (ὁ), ἄρ., cardamome.

Κιαφιρὶ (τὸ), ἴδε Κάμφορα. 2) εἶδ. φ., ἴδε Ἀβρότονον.

Κιγιμᾶς, ᾶ (ὁ), hachis, chair à pâté.

Κιγιμᾶ-ταχταὶ (τὸ), ἴδε Κρεατοσάνιδον.

Κίλ-ἐρμενὶ (τὸ), ὀρυκτ., ἴδε Βῶλος (Ἀρμενιακή).

Κιοὺλ-μπαστὶ (τὸ), riblette, θ. carbonnade, θ.

Κιοὺνγκι (τὸ), boisseau.

Κιοφτὲς (ὁ), boulette, θ.

Κλάππα (ἡ), happe, θ.

Κνὰ-τσιτσέκι (τὸ), ἄνθ., balsamine, θ.

Κολάνι (τὸ), ventrière, θ. sangle d'une selle (d'un bât), θ.

Κόνδιτον (τὸ), fruit candi, candi.

Κοπέλλι (τὸ), garçon.

Κορασάνι (τὸ), tuileau, ciment.

Κορτελάτσα (ἡ), ναυτ., bonnette.

Κοστίζω, Μ. ίσω, coûter, évenir, revenir. ||. πόσον σᾶς κοστίζει (τί σᾶς κοστίζει) αὐτὸ τὸ 'σπίτι; combien vous coûte (que vous coûte) cette maison? à combien vous revient-elle? ||. μὲ κοστίζει τόσα, elle me revient à tant. ||. τοῦτο ἤθελε μὲ κοστίσῃ τὰ μαλλοκέφαλά μου, ça me coûterai les yeux de la tête. ||. σᾶς τὸ δίδω ὅσον κοστίζει (εἰς τὴν τιμὴν που κοστίζει), je vous le donne au prix coûtant. ||. (καὶ ἁπλ.) τὰ ταξείδια κοστίζουν, les voyages coûtent.

Κουβᾶς, ᾶ (ὁ), ἀγγ., broc.

Κουβέρτα (ἡ), τὸ Κατάστρωμα (τοῦ πλοίου).

Κοῦλα (ἄλογον καςανόχρουν), bai.

Κουμάσι (τὸ), ὁ Ὀρνιθὼν καὶ 2) τὸ Ὕφασμα, étoffe, θ.

Κουμαρᾶς ἡ Κουμπαρᾶς (ὁ), tirelire, esquipot (ἰδίως ὁ τῶν κουρέων).

Κουμπαριὰ (ἡ), compérage, θ.

Κουμπάρος, α, compère, commère.

Κουρκοῦτι (τὸ), (espèce de) panade, θ. §. (μτφορ.) salmigondis, ambigu.

Κουρσάρος (ὁ), ὁ Πειρατής.

Κοῦρσι (τὸ), pastille, θ.

Κουσκοῦνι (τὸ), ἴδε Πιστιά.

Κουτλουτζὲς (ὁ), φ., ἰατρ., carline, θ.

Κρεμόρι ἡ Κρέμορ-δὶ-τάρταρο (τὸ), ἰατρ., crême de tartre.

Κωνάκι (τὸ), ὁ Σταθμὸς, couchée, θ. καὶ τὸ κατάλυμα, logement. 2) (συνκδχ.) journée de chemin.

Κωνακτσῆς, ῆ (ὁ), ὁ Σταθμοδότης.

Κωνεύω, Μ. εύσω, loger; cantonner; planter le piquet (chez q.), descendre. ||. ἐκώνευσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον (δεῖνα), il descendit à l'hôtel (un tel).

Λ.

Λαγοῦμι (τὸ), ἡ Ὑπόνομος, mine, θ. 2) égout, cloaque, θ. καὶ ἀρσ.

Λαγοῦτον (τὸ), ὄργ. μουσ., luth.

Λακέρδα (ἡ), du thon salé (mariné).

Λαλὲς (ὁ), ἄνθ., tulipe, θ.

Λαμαρίνα (ἡ), tôle, θ.

Λαμπικάρισμα (τὸ), distillation, θ.

Λαμπικάρω, Μ. άρω (θὰ), distiller.

Λαμπίκος (ὁ), alambic. ||. ἡ χύτρα τοῦ—, la cucurbite. ||. τὸ πῶμα τοῦ—, le chapiteau, la chape. ||. τὸ μασοῦρι τοῦ—, le bec.

Λατζιβερτὶ (τὸ), εἶδ. χρώμ., azuré.

Λατζιβερτ-τασὶ (τὸ), εἶδ. πολυτ. λίθου, lapis-lazuli.

Λεκὲς (ὁ), ἡ Κηλὶς, tache, θ.

Λεκιάζω, Μ. άσω, tacher ou se tacher.

Λεμονλοῦκι (τὸ), orangerie, θ. serre, θ.

Λόκι (τὸ), εἶδ. κόκκ. βαφ., laque, θ. gomme laque, θ.

Λοκμᾶς (ὁ), bouchée, θ. petite bouchée.

Λοταρία (ἡ) καὶ

Λότος (ὁ), Ἰταλ. τὸ (νλγ.) Λαχεῖον, loterie, θ. ||. βάλλω ὡρολόγι ('σπίτι κτλ.) εἰς τὸν λότον, mettre une montre (une maison etc.) à la loterie.

Λουλάκι (τὸ), τὸ Ἰνδικόν.

Λουλᾶς (ὁ), fourneau ou noix (d'une pipe).

Λουπινάρι (τὸ), ὄσπρ., lupin.

Λουστράρω, Μ. άρω (θὰ), = Στιλβόνω. 2) (ἐπὶ ἀγγ. μεταλλ.) fourbir, polir (nettoyer) en frottant.

Λοῦστρον (τὸ), poli, lustre.

Μ.

Μαγαζὶ (τὸ), magasin. ||. βάλλω εἰς τὸ μαγαζὶ, emmagasiner.

Μαγκάλι (τὸ), réchaud, brasier: chaufferette, θ.

Μαγκοῦτα (ἡ), φ., férule, θ.

Μαδένι (τὸ), τὸ Μεταλλεῖον.

Μακαρᾶς (ὁ), ἡ Τροχιλέα, poulie, θ.
Μαντζάνα (ἡ), φ., aubergine, θ. mélongène, θ. mérangène, θ. béringène, θ. bringelle, θ. mayenne, θ.
Μαντζουράνα (ἡ), φ. ἀρωμ., marjolaine, θ.
Μαραγκὸς (ὁ), ὁ Λεπτουργὸς ἢ Ξυλουργός.
Μαρινάτον (τὸ), mariné. ||. ὀςρεί-δια μαρινάτα, des huitres marinées. ||. κάμνω μαρινάτα, mariner (du poisson etc).
Μαροῦλι (τὸ), laitue, θ. chicon.
Μασαλᾶς (ὁ), torchère; θ. torche, θ.
Μασιὰ (ἡ), pincettes, θ. πλθ.
Μασκαραλίκι (τὸ), trait de bouffonnerie, turlupinade, θ. drôlerie, θ. ||. ἔκαμε χίλια μασκαραλίκια, il a fait cent drôleries.
Μασκαρᾶς, ᾶ (ὁ), drôle, coquin, faquin, grédin. ||. εἶνε μασκαρᾶς! c'st un drôle (un grand drôle).
Μαστέλλον (τὸ), baquet.
Μάστορης, η (ισσα), maître ouvrier. §. (σχετ. ὡς πρὸς τοὺς μαθητάς του) bourgeois.
Ματαρᾶς, ᾶ (ὁ), ἀγγ., outre, θ.
Ματζοῦνι (τὸ), opiat ἢ opiate, eclegme, électuaire; loch ἢ lok.
Ματσοῦκα (ἡ), massue, θ. houlette, θ.
Μαχαλὲς (ὁ), quartier.
Μαχμοῦζι (τὸ), éperon.
Μέγγενες (ὁ), calandre (machine pour passer les étoffes), θ. ||. βάλλω εἰς τὸν μέγγενεν, mettre (faire passer) à la calandre, calandrer.
Μεζάτι (τὸ), encan.
Μεζελίκι (τὸ), hors-d'œuvre
Μελτέμι (τὸ), ὁ 'Ετησίας (ἄνεμος).
Μενεξὲ-λαλὲς (ὁ), ἡ Ἀνεμώνη, ἄνθ.
Μενεξελῆς, ῆ, violet, de couleur violette.
Μενεξὲς (ὁ), τὸ Ἴον, ἄνθ., violette, θ.
Μενζουβὶ (τὸ), τὸ Μοσχοθυμίαμα.
Μερτζάνι (τὸ), τὸ Κοράλλιον καὶ 2) τὸ 'Ρυθρινάρι.
Μόλος (ὁ), ἡ Προκυμαία.
Μονέδα (ἡ), τὸ Νόμισμα.
Μόστρα (ἡ), τὸ Δεῖγμα.
Μουκαβᾶς, ᾶ (ὁ), carton.
Μουκαλίτης, η (ὁ), ὁ Γελωτοποιός.
Μουκαλιταίκι (τὸ), ἡ Γελωτοποιΐα.
Μουντὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) Ἀμαυρὸς, sombre.
Μουρτεσέγκι (τὸ), ὁ Λιθάργυρος, litharge, glette, θ.
Μουσαμᾶς (ὁ), ἴδε Κηροπάνιον.
Μουσαφίρης, ισσα, étranger (qu'on reçoit), compagnie, θ. ||. μὲ φέρεσθε ὡς ἐὰν ἤμην μουσαφίρης, vous me traitez comme si j'étais compagnie. ||. ἔχει μυσαφίριδες, il a du monde, il est en compagnie.
Μουσκιουρροῦμι (τὸ), ἄνθ., mousse-Grecque, θ. oignon musqué, jacinthe musqué, lilac de terre (τὸ ἄγριον).
Μουστερὴς, ῆ (ὁ), chalant, pratique, θ. ||. αὐτὸς ὁ ῥάπτης ἔχει πολλοὺς μουστερίδες, ce tailleur a bien de la pratique. ||. ἂν θέλῃς νὰ μὲ ἔχῃς μουςερήν σου (νὰ ἦμαι μουστερής σε), si vous voulez conserver ma pratique (m' avoir pour pratique). ||. τοῦτο τὸ ἐργαστήριον ἔχει πολλοὺς μουστερίδες, cette boutique est fort achalandée.
Μοῦτρον (τὸ), mufle, hure, θ. §. (πλθ.) μοῦτρα, signe de mécontentement, moue, θ. ||. τὸν ἔκαμε μοῦτρα, il lui fit la moue.
Μουφλουζεύω, Μ. εύσω, ἴδε Χρεωκοπῶ.
Μουφλούζης, η (ὁ), ὁ Χρεωκόπος.
Μουφλουζλοῦκι (τὸ), ἡ Χρεωκοπία.
Μπαγᾶς, ᾶ (ὁ), écaille (de tortue), θ.
Μπαγιατιάζω, Μ. ἀσω, devenir rassis.
Μπαγιάτικος, η, ον, vieux, (ἐπὶ ψωμ.) rassis.
Μπαδαναλαδίζω, Μ. ίσω, donner un blanc de chaux à une muraille, ἴδε καὶ Ἀσβεστόνω.
Μπαδανᾶς, ᾶ (ὁ), badigeon, blanc de chaux, lait de chaux.
Μπακαλάος (ὁ), ἰχθ., morue, θ
Μπακάλης, η (ὁ), épicier.
Μπαλτᾶς (ὁ), ὁ Πέλεκυς, hache, θ.
Μπαροῦτι (τὸ), ἡ Πυρῖτις (κόνις), poudre (à feu ou à canon), θ.
Μπασλίκι (τὸ), le dessus de tête (d'un cheval), la têtière.
Μπατσίζω, Μ. ίσω, ἴδε 'Ραπίζω.
Μπάτσος (ὁ), τὸ 'Ράπισμα.
Μαχτσίσι (τὸ), τὸ Φιλοδώρημα pot-de vin, pourboire, pièce θ. ||. δίδειν—, donner la pièce
Μπεγιάζι (τὸ), blanc-çeing.
Μπεδένι (τὸ), crénau.
Μπεκάτσα (ἡ), ἡ Ξυλόκοττα
Μπερδὲς (ὁ), ἴδε Περδές.
Μπερμπερειὸν (τὸ), τὸ Κουρεῖον.
Μπερμπέρης, η (ὁ), ὁ Κουρεύς
Μπεσταχτᾶς, ᾶ (ὁ), comptoir (d'un boutiquier etc).
Μπετόνικα (ἡ), φ. ἰατρ., ἴδε Κέστρον.
Μπιμπιλόνω, Μ. ώσω, ἴδε Στριφόνω.
Μπινέκ-τασὶ (τὸ), montoir.
Μπλιγοῦρι (τὸ), gruau.
Μπογάδα (ἡ), lessive. ||. βάλλω εἰς τὴν μπουγάδαν, mettre à la lessive, lessiver.
Μπόγος (ὁ), paquet, toilette, θ
Μποζᾶς (ὁ), cervoise, θ. bosan
Μπόρα (ἡ), ἡ Καταιγὶς ἢ Θύελλα, orage.
Μπουδαλᾶς, ᾶ (ὁ), ὁ Βλὰξ, sot, niais, nigaud, lourdaud, idiot
Μποῦζι (τὸ), Τουρκ. ὁ Πάγος. 2) (μτνυμ. εἶδ. φυτ.) plante glacée, θ. glacée, θ. glaciale, θ.
Μπουρέκι (τὸ), gateau, petit paté.
Μπουρίνα (ἡ), ναυτ., bouline, θ.
Μπρατσάρω, Μ. άρω (θὰ), ναυτ., brasser, brasseyer.
Μπριζόλα (ἡ), griblette, θ.
Μπροῦντζος (ὁ), ὁ 'Ωρίχαλκος.
Μυζήθρα (ἡ), callebotte, θ. caillé, jonchée, θ. recuites (;).

N.

Νὰλ-μπάντης, η (ὁ), marechal -ferrant.

Νάρκι (τὸ), taxe, taux, maximum.
Νεράντζι (τὸ), καρπ., orange (amère), θ. bigarade, θ.
Νεραντζιὰ (ἡ), δ., bigaradier.
Νισανδίρι (τὸ), sel ammoniac (-aque).
Νοῦρκα (ἡ), ζ., putois.

Ξ.

Ξελεκιάζω, Μ. άσω, ôter les taches (d'un habit), détacher.

Ο.

Οδαάτσι (τὸ), bois d'aloés. 2) εἶδ. ἄνθ., saponaire, savonnière.
Ουρουδίζω, Μ. ίσω, ravauder, rentraire.
Ουρούδισμα (τὸ), ravaudage, rentraiture, θ. remplissage.
Ουρουτζῆς, ῆ (ὁ), ravaudeur, rentrayeur.

Π.

Παγκάρι (τὸ), (κυρ. τὸ τῆς ἐκκλησίας), l'œuvre d'une église, θ. (συνκδχ.) le banc de l'œuvre. ||. ἔδωκε τόσα εἰς τὸ παγκάρι, il a donné tant à l'œuvre. ||. οἱ ἐπίτροποι στέκουν εἰς τὸ παγκάρι, les marguilliers se tiennent dans l'œuvre.
Παϊβάντι (τὸ), ἴδε Πέδικλον.
Παλάσκα (ἡ), giberne, θ.
Παντζάρι (τὸ), ἴδε Κοκκινογοῦλι.
Παντζέχρι (τὸ), bezoard.
Παποῦτσι (τὸ), soulier.
Παραγάδι (τὸ), εἶδος ὁρμιᾶς, appelet, arondelle, θ.
Πατινάδα (ἡ), sérénade.
Πατζαβοῦρα (ἡ), torchon. ||. ἡ — τοῦ τουφεκιοῦ, bourre, θ. §. (μτνμ. ὡς ὕβρ. πρὸς γυναῖκα) gaupe, θ.
Παταλγγοῦτσι (τὸ), εἶδος παιγνιδίου (σίφωνος) τῶν παιδίων, clifoire, θ.
Πεζεβέγκης, α, ὁ Μαστροπός.
Πελῖνος (ὁ), ὁ ἀψινθίτης οἶνος, vermout.
Πελτὲς (ὁ), gelée, θ.
Περδὲς (ὁ), rideau, paravent; (ἰδίως ὁ τῆς θύρας) porte verte, θ. portière, θ. contre-porte. 2) (ἰατρ.) ὁ Καταῤῥάκτης, goutte-sereine. 3) (μουσ.) touche (d'un instrument de musique), θ.
Περουζὲς (ὁ), πέτρ. πολύτ., turquoise, θ.
Πέστροφα (ἡ), 'ψ., truite, θ.
Πιστόλι (τὸ), pistolet.
Πιστολιὰ (ἡ), coup de pistolet.
Πορτοκαλάδα (ἡ), orangeade, θ.
Πορτοκαλιὰ (ἡ), δ., oranger.
Πορτοκάλι (τὸ), 'πωρ., orange (douce), θ.
Πορτοκαλὺς, ειὰ, ὺ, (qui est de) couleur d'orange, orangé, (καὶ ἀπολ.) orange. ||. φόρεμα —, une robe orange.
Πορτσελάνα (ἡ), τὸ Τσρ. Τσινὶ (Σιννικὸν πλαστούργημα) ἢ Φαρφουρὶ, porcelaine, θ. (ἄλλο εἶνε ἡ-
Ποτσολάνα (ἡ), ἡ Ποτιολία (γῆ), pouzzolane, θ.
Ποῦδρα (ἡ), ἴδε Παιπάλη.
Πούσουλας (ὁ), boussole, θ.
Πρέζα (ἡ), prise (de tabac etc), θ. pincée, θ.
Προῦντζος (ὁ), ὁ Ὠρίχαλκος.

Ρ.

Ῥάχτια (τὰ), harnais ἢ harnois.
Ῥεζὲς (ὁ), ὁ Στροφεὺς (τῆς θύρας κτλ.).
Ῥετσέλι (τὸ), compote, θ. confiture, θ. marmelade, θ.
Ῥετσέτα (ἡ), ἴδε Συνταγή.
Ῥεφενὲς (ὁ), écot, quot-part
Ῥίγλα (ἡ), racloire (à racler le dessus d'un boisseau de blé etc), θ.
Ῥίτσινο (τὸ), ἰατρ., ricin, palma-Cristi (Cristum).
Ῥοῦντα (ἡ), (l'extrémité antérieure du) timon (d'une voiture).

Σ.

Σαγγρὶ (τὸ), galuchat; chagrin.
Σαδιρβάνι (τὸ), jet d'eau.
Σαζάνι (τὸ), ὁ Κυπρῖνος.
Σακὰ-κουσοὺ (τὸ), ὁ Πελεκὰν ἢ ὁ Ὀνοκρόταλος.
Σάλι (τὸ), radeau; brelle, θ. train. 2) schall.
Σαλιντὶ (τὸ), roulis.
Σαλκίμι (τὸ), δ. acacia; muguet.
Σαμὰς (ὁ), pain de bougie, (κοιν.) rat-de-cave.
Σάνια (ἡ), τὸ Ἕλκηθρον.
Σαντάλι (τὸ), εἶδ. μεταξωτοῦ florence, θ. armoisin.
Σαντοῦρι (τὸ), Τουρκ. τὸ Ψαλτήριον, μουσ. ὄργ., psaltérion, tympanon.
Σαξὶ-γκιουζελὶ (τὸ), φ., consoude, consolide.
Σαράτσης, η (ὁ), bourrelier.
Σαρὶ-σάμπρι (τὸ), ἡ (ἰατρ.) Ἀλόη.
Σαῤῥάφης, η (ὁ), ὁ Τραπεζίτης καὶ ὁ Κολλυβιστής.
Σατῆρι (τὸ), ὁ Κόπτης (τοῦ μαγειρ.).
Σατράντζι (τὸ), jeu d'échecs. §. (συνκδχ.) l'échiquier. ||. παίζω —, jouer aux échecs.
Σαχτιάνι (τὸ), maroquin; basane, θ.
Σεδέφι (τὸ), ἡ Μαργαριταρόῤῥιζα.
Σέδια (ἡ), τὸ Φορεῖον, chaise (à porteur), θ.
Σεΐζης, η (ὁ), ὁ Ἱπποκόμος.
Σενδουκάκι (τὸ), τὸ Κιβώτιον, coffret, cassette, θ.
Σενδοῦκι (τὸ), coffre, θ. bahut (κυρ. τὸ πέτσινον), malle, θ.
Σεντζάπι (τὸ), ὁ Σκίουρος καὶ 2) τὸ γουναρικόν του, petit-gris.
Σεντίνα (ἡ), sentine, θ.
Σεπέτι (τὸ), coffre, θ. vache.
Σερβανὶ (τὸ), mansarde, θ.
Σεργοῦτσι (τὸ), ὁ Πτεροθύσανος.
Σέτι (τὸ), terrasse (d'un jardin), θ.
Σεφτὲς (ὁ), étrenne, θ. bonne-main, θ. ||. κάμνω σεφτὲν, étrenner.
Σιατὲς (ὁ), matelas.
Σιναμικὴ (ἡ), ἰατρ., séné.
Σιντρίλι (τὸ), bardeau.
Σκάγια (τὰ), dragée, θ. menu plomb.
Σκοπαμάρα (ἡ), ναυτ., basse bonnette, θ.
Σκότα (ἡ), ναυτ., hale-bas, drisse, θ. écoute, θ. ||. μόλα σκότα (φρσ. ναυτ.), larguez l'écoute.

Σμεουγηά (ἡ), εἶδ. θάμν., framboisier.
Σμέουρον (τὸ), καρπ., framboise, θ.
Σολομὸς (ὁ), saumon, (ἰχθ.).
Σουβαδίζω, Μ. ίσω, crepir (une muraille).
Σουβάδισμα (τὸ), l'action de crepir, crépissure, θ.
Σουβᾶς (ὁ), crépi.
Σουγιολλοῦ (τὸ), τὸ Ὑδραγωγεῖον.
Σουγιολτζῆς, ῆ (ὁ), ὁ Ὑδραγωγὸς, fontier, fontainier.
Σοῦμμα (ἡ), montant (d'une somme).
Σουμμαρισμὸς (ὁ), addition, θ.
Σουμμάρω, Μ. άρω (θὰ), prendre la somme, sommer.
Σουουτηὰ (ἡ), δ., saule pleureux.
Σοῦππα (ἡ), potage, souppe, θ. bouillon. ||. σοῦππα ρύζι (χόρτα κτλ.), potage au riz (aux herbes etc).
Στιγκάρω, Μ. άρω (θὰ), ναυτ., carguer (les voiles).
Στίγκος (ὁ), ναυτ., cargue, θ.
Στουμπέτσι (τὸ), ceruse, blanc de plomb ou d'Espagne, ἴδε καὶ Ψιμμύθιον.
Στουφάτον (τὸ), εἶδ. φαγ., estouffade ou étouffade, θ. ||. βωδινὸν στουφάτον, veau à l'estouffade.
Σωκάκι (τὸ), ruelle, θ.

Τ.

Ταβάνι (τὸ), plafond.
Ταβανόνω, Μ. άσω, plafonner.
Ταβάνωμα (τὸ), l'action de plafonner, plafonnage.
Τάβλι (τὸ), trictrac. 2) (συνκδχ.) tablier.
Ταϊφᾶς, ᾶ (ὁ), τὸ Πλήρωμα (πλοίου).
Ταλιαδοῦρος (ὁ), ὁ Ξυλουργὸς ἢ ὁ Τορνευτής.
Ταλιγάρι (τὸ), cheval d'attelage. ||. ἓν ζευγάρι ταλιγάρια, un attelage. ||. τοῦ ἐψόφησε τὸ ὡραιότερον ταλιγάρι του, il lui est mort un des plus beaux chevaux de son attelage.
Τακίμι (τὸ), assortiment. ||.— ἀλόγου, le harnais d'un cheval.
Ταμπάκης, η (ὁ), ὁ Βυρσοδέψης.
Ταμπάκικον (τὸ), τὸ Βυρσοδεψεῖον.
Ταμπακιέρα καὶ
Ταμπακοθήκη (ἡ), boîte, θ. tabatière, θ.
Ταμπάκος (ὁ), tabac (à priser ou en poudre), poudre de tabac. ||. τραβῶ (μεταχειρίζομαι) ταμπάκον, priser. ||. συνειθίζει πολὺ τὸν ταμπάκον, c'est un grand priseur.
Τάμπια (ἡ), épaulement.
Τάσι (τὸ), (sorte de) gobelet de métal, timbale. ||. τάσι ἀσημένιον, un timbale d'argent.
Ταχτᾶς, ᾶ (ὁ), κηπουρ., planche, θ. ἴδε καὶ Βραγιά.
Ταχτιρβάνι (τὸ), litière, θ. brancard.
Τεζγκιάχι (τὸ), établi, étal (κυρ. τὸ τῶν κρεωπωλῶν).
Τεζγκιαχτάρης (ὁ), étalier.
Τελατίνι (τὸ), εἶδ. δέρματος, cuir de Russie, roussi.
Τέλι (τὸ), τὸ Σύρμα, fil (d'archal, de fer, de laiton). ||. τέλι τῆς κιθάρας κτλ., corde (d'acier, de cuivre etc).
Τεμπεσίρι (τὸ), ἡ Κρητὶς (γῆ).
Τέμπλον ἢ Τέμπλεον (τὸ), Λτν., voile (d'une église).
Τενεκὲς (ὁ), fer blanc; tôle (ὁ ἀγάνωτος).
Τενεκετζῆς, ῆ (ὁ), ferblantier.
Τέντζερες (ὁ), ἡ Χύτρα.
Τερράτσα (ἡ), terrasse, θ.
Τεσταμοῦρος (ὁ), ναυτ., chouquet καὶ (κατ' ἀποκοπ.) chouq ἢ chouc.
Τεχρίλι (τὸ), cordonnet.
Τζαμὶ (Τουρκικὸν εὐκτήριον), mosquée, θ.
Τζάμι (τὸ), ἴδε Ὑαλὶ (παραθυριοῦ), vitre, θ. carreau (de vitre).
Τζαμτζῆς (ὁ), vitrier.
Τζαμμεδάνι (τὸ), bougette, θ. valise, θ.
Τζαμπάζης, η (ὁ), ὁ Σχοινοβάτης καὶ 2) ὁ Πωλοδάμνης, maquignon, écuyer.
Τζεβαέρι καὶ Τζεβαερικὸν (τὸ), joyau, (εἰς τὸ πλθ.) de la joaillerie.
Τζεβαερτζῆς, ῆ (ὁ), lapidaire, joaillier, marchand joaillier.
Τζελλάτης, η (ὁ), ὁ Δήμιος.
Τζερεμὲς (ὁ), τὸ Πρόστιμον.
Τζερεμετίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιβάλλω (καταδικάζω εἰς) πρόστιμον, amender.
Τσερτσεβὲς (ὁ), panneau de vitres.
Τίνκα (Λτν.), εἶδ. ἰχθ. ποταμίσ, (ἀρχ.) Τίλλων, tanche, θ.
Τοϊ (τὸ), ἡ Ὠτὶς, πτν.
Τοκμάκι (τὸ), τὸ Σφυρί. ||. τὸ— θύρας, heurtoir.
Τόπι (τὸ), ἡ Σφαῖρα (τοῦ παιγν.), éteuf. 2) une pièce d'étoffe (de drap etc). ||. ἕνα τόπι κορδέλλα, une pièce de ruban.
Τοποῦζι (τὸ), masse (d'armes), θ.
Τορβᾶς (ὁ), τὸ Δισσάκι, ἡ Σακκοῦλα κτλ.
Τουαλέττα (ἡ), toilette, θ.
Τοῦβλον (τὸ), tuile, θ. brique, θ. carreau (de terre cuite).
Τουλούμπα (ἡ), pompe, θ.
Τουλπάνι (τὸ), mousseline, θ.
Τουμπελέκι (τὸ), timbale, θ.
Τουρλοῦ (τὸ), εἶδος φαγ., pot pourri, macedoine; chartreuse, θ. §. (μτφορ.) ripopée, θ. ἴδε καὶ Κυκεών.
Τουρσῆ (ἡ), (herbes, légumes, etc) confites au vinaigre ou à la saumure. ||. τὰ κάμνουν τουρσῆ, on les confit au vinaigre. ||. λάχανα τουρσῆ, ἴδε Λαχαναρμιά. ||. βωδινὸν μὲ τὴν τουρσῆ, bœuf à la choucroute.
Τουφεκισμὸς (ὁ), fusillade, θ.
Τουφεκτσῆς, ῆ (ὁ), arquebusier.
Τρᾶ (ἡ), lame ou lamette (d'or ou d'argent), θ. de l'or (de l'argent) trait, (καὶ ἁπλ.) trait. ||. ὕφασμα κεντημένον μὲ τρᾶν, étoffe brodée de lames (lamée).
Τραμπάλα (ἡ), balançoire, θ. brandilloire.
Τραχανᾶς, ᾶ (ὁ), semoule, θ.
Τριγκέτον (τὸ), (ναυτ.), civadière, θ.
Τσαγγάρης, η (ὁ), = Ποδηματᾶς. ||. τσαγγάρης ξυπόλυτος καὶ ῥάπτης 'ξηλωμένος (ἢ) ῥάπτης παραλυμένος, (παροιμ.), les cordonniers sont les plus mal chaussés.

Τσακάλι, ζ., adive, tsakal.
Τσακμάκι (τὸ), τὸ Πυρόβολον, briquet, fusil.
Τσακμακίζω, Μ. ίσω, battre le briquet (le fusil).
Τσακμακόπετρα (ἡ), pierre à fusil (à feu).
Τσαλοπετεινὸς (ὁ), ὁ Ἔποψ, πτν., coq de bois, huppe.
Τσαμπὶ (τὸ), ὁ Βότρυς (τῆς σταφυλῆς κτλ.).
Τσαπκίνι (τὸ), κυρ. ἄλογον (cheval) qui va l'amble. 2) (μτνμ.) un gamin, un galopin, un polisson.
Τσάντα (ἡ), τὸ Δισσάκκι (κυρ. τῶν κυνηγῶν καὶ γραμματοκομιστῶν), gibecière, θ.
Τσάρκι-φελέκι (τὸ), ἄνθ., fleur de la passion, θ. passiflore, θ. grenadille, θ.
Τσασίτης, η (ὁ), ὁ Κατάσκοπος.
Τσεκοῦρι (τὸ), ὁ Πέλεκυς, hache, θ.
Τσελίκι (τὸ), ὁ Χάλυψ.
Τσελικόνω, Μ. ώσω, donner la trempe (le fil), acérer.
Τσελίκωμα (τὸ), l'action de donner la trempe (le fil), acérure, θ.
Τσενγκέλι (τὸ), crampon, croc, crochet (τὸ μικρότερον).
Τσέπη (ἡ), poche, θ. gousset. ||. σκαλίζει τὴν τσέπην του, fouiller dans son gousset (dans ses poches).
Τσερτσεβὲς (ὁ), châssis.
Τσέτουλα (ἡ), taille, θ. ||. τὸ στέλεχος (τὸ μεγαλείτερον τῶν δύο ἡμιτόμων) τῆς τσέτουλας, la souche. ||. τὸ μικρότερον —, l'échantillon. ||. αἱ χαραγματιαὶ τῆς —, les coches.
Τσηρῶτον (τὸ), ἴδε Κηρωτός.
Τσικοῦτα (ἡ), τὸ Κώνειον.
Τσιμποῦκι (τὸ), pipe, θ.
Τσικρίκι (τὸ), ἐργαλ., rouet.
Τσιμουτιὰ (ἡ), motus.
Τσιμοῦσα (ἡ), ἡ Οὔϊα τῆς τσόχας, lisière d'un drap.
Τσιννὶ (τὸ), porcelaine, θ.
Τσογένι (τὸ), φ., herbe à foulon.
Τσόχα (ἡ), drap.
Τσύῤῥος (ὁ), ὁ Ὀῤῥὸς (τοῦ γάλακτος).

Υ.

Ὕγγλα (ἡ), ἴδε Κολάνι.

Φ.

Φαρφουρὶ (τὸ), fayence, θ.
Φιδὲς (ὁ), vermicelle (ἡ) vermicel, θ.
Φίλ-δισί (τὸ), τὸ Ἐλεφαντοκόκκαλον, ivoire (ἡ) yvoire.
Φίστουλας (ὁ), fistule, θ.
Φλάουτον (τὸ), ὁ Πλαγίαυλος, ὄργ. μουσ., flûte, θ.
Φοῦλι (τὸ), ἄνθ. (εἶδ. ναρκίσσου), jonquille, θ.
Φουντανέλλα (ἡ), cautère. ||. κουκοῦτσι (ῥεβίθι) τῆς φ., pois à cautère.
Φουρτοῦνα (ἡ), ὁ Κλύδων, ἡ Κακοκαιριά, fortune de vent, tempête, θ.
Φυσέκι (τὸ), cartouche, θ. 2) fusée, θ.

Χ.

Χαβοῦζι (τὸ), = Δεξαμενή, bassin, reservoir. ||. χαβοῦζι ὅπου ἐπισκευάζονται τὰ καράβια. bassin de construction, forme, θ.
Χαμίνι (τὸ), ce qu' un fournisseur surfait dans ses comptes, (οἰκ.) l'anse du panier. ||. βάλλει χαμίνι, faire danser l' anse du panier, enfler la dépense.
Χάνι (τὸ), auberge. §. hôtel.
Χαντζῆς, ῆ (ὁ), aubergiste, hôte.
Χάπι (τὸ), pillule. θ.
Χαρχάλι (τὸ), collier, carcan.
Χασᾶς, ᾶ (ὁ), housse, θ.
Χιγιάλι καὶ Χιγιαλάλι (τὸ), ombres chinoises.
Χιλάλι (τὸ), ἡ Ὠτογλυφίς.
Χοκκαμπάζης (ὁ), joueur des gobelets; (ἐν γέν.) escamoteur, jongleur, bateleur.
Χοκκαμπαζλίκι (τὸ), tour de gibécière (de passe-passe), escamotage.
Χοκκᾶς, ᾶ (ὁ), crachoir.
Χουρμαδιὰ (ἡ), ὁ Φοῖνιξ, δ., dattier.
Χουρμᾶς, ᾶ (ὁ), ὁ Φοῖνιξ, καρπ., datte, θ.

ΠΙΝΑΞ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Ἑρμῆς, οῦ (ὁ), Mercure.
Ἑῤῥῖκος, Henri.
Ἑστία (ἡ), Vesta.
Ἑστιὰς, άδος (ἡ), Vestale.
Εὐγένιος, Eugène.
Εὐκλείδης, ους (ὁ), Euclide.
Εὐριπίδης, ου (ὁ), Euripide.
Εὐρωπαϊκὸς, ή, όν, καὶ
Εὐρωπαῖος, α, Européen,-enne.
Εὐρώπη, Europe.
Εὐσέβιος, Eusèbe
Εὐστάθιος, Eustache.
Εὐτρόπιος, Eutrope.
Ἔφεσος (ἡ), Ephèse.

Ζ.

Ζάκυνθος (ἡ), Zante.
Ζαχαρίας, ου (ὁ), Zacharie.
Ζεὺς, Διὸς (ὁ), μυθλγ., Jupiter.
Ζηνοβία (ἡ), Zénobie.
Ζήνων, ωνος (ὁ), Zénon.

Η.

Ἦλις, ιδος (ἡ), Élide.
Ἤπειρος (ἡ), Epire.
Ἥρα (ἡ), Junon.
Ἡράκλεια (ἡ), Héraclée.
Ἡράκλειτος, Héraclite.
Ἡρακλῆς, έους (ὁ), Hercule.
Ἡρόδοτος, Hérodote.
Ἡσαῦ (ὁ), Ésaü.
Ἥφαιστος, Vulcain.

Θ.

Θαλῆς, οῦ (ὁ), Thalès.
Θεμιστοκλῆς, έους (ὁ), Thémistocle.
Θεοδόσιος, Théodose.
Θεόφιλος, Théophile.
Θῆβαι (αἱ), Thèbes.
Θησεὺς (ὁ), Thésée.
Θουκυδίδης, ου (ὁ), Thucydide.
Θωμᾶς, ᾶ (ὁ), Thomas.

Ι.

Ἰάκωβος, Jacques.
Ἰγνάτιος, Ignace.
Ἰδομενεὺς, έως (ὁ), Idoménée.
Ἱερεμίας, ου (ὁ), Jérémie.
Ἱερώνυμος, Jerôme.
Ἰεφθάε (ὁ), Japhté.
Ἰησοῦς (-Χριστὸς), Jésus-Christ.
Ἱλάριος καὶ Ἱλαρίων, Hilaire.
Ἰνδία (ἡ), Inde.
Ἰνδικὸς, ή, d'Inde.
Ἰνδὸς (ὁ), Indus (ὁ ποταμὸς). §. Indien-enne (ὁ κάτοικος).
Ἰννοκέντιος, Innocent.
Ἰορδάνης, ου (ὁ), Jourdain.
Ἰουδαϊκὸς, ή, όν, Judaïque.
Ἰουδαῖος, α, Juif, -ive.
Ἰούδας, α (ὁ), Juda ἢ Judas ἢ Jude.
Ἰουλία (ἡ), Julie.
Ἰουλιανὴ (ἡ), Julienne.
Ἰουλιανὸς, Julien.
Ἰούλιος, Jules.
Ἰουστῖνος, Justin.
Ἰουστινιανὸς, Justinien.
Ἰωάννης, ου (ὁ), Jean.
Ἰωβιανὸς, Jovien.
Ἰώσηπος, Josèphe.
Ἰωσὴφ (ὁ), Joseph.

Κ.

Καϊάφας, α (ὁ), Caïphe.
Καικιλία (ἡ), Cécile.
Καισάριος, Césaire.
Καμπανία (ἡ), Campagne.
Καππαδοκία (ἡ), Cappadoce.
Κάρολος, Charles.
Καρχηδὼν, όνος (ἡ), Carthage. ||. (τὸ ἐθνικ.) Carthaginois.
Κασπία (θάλασσα), la Caspienne.
Κένταυρος, Centaure.
Κέρβερος, Cerbère.
Κλαύδιος, Claude.
Κλήμης, εντος (ὁ), Clément.
Κολχὶς, ίδος (ἡ), Colchide.
Κορνήλιος, Corneille.
Κορσικὴ (ἡ), Corse.
Κορυφοὶ (οἱ), Corfou.
Κοσμᾶς, ᾶ (ὁ), Côme.
Κρήτη (ἡ), Candie.
Κροῖσος (ὁ), Crésus.
Κρόνος (μυθολογ.), Saturne.
Κύπρος (ἡ), Chypre.
Κωνσταντία (ἡ), Constance.
Κωνστάντιος (ὁ), Constance.
Κωνσταντῖνος, Constantin.
Κωνσταντινούπολις, εως (ἡ), Constantinople. ||. (τὸ ἐθνικ.) Constantinopolitain, -aine.
Κώνστας, α ἢ αντος (ὁ), Constant.

Λ.

Λάζαρος, Lazare.
Λαυρεντία (ἡ), Laurence.
Λαυρέντιος, Laurent.
Λητὼ, οῦς (ἡ), Latone.
Λιβύα, Libye.
Λιβυκὸς (ὁ τῆς Λιβύας), ή, όν, Punique. ||. ὁ Λιβυκὸς πόλεμος, (Ῥωμ. Ἱστορ.), la guerre Punique.
Λογγῖνος, Longin.
Λονδῖνον (τὸ), Londres.
Λουδοβίκα (ἡ), Louise.
Λουδοβῖκος, Louis.
Λουκᾶς, ᾶς (ὁ), Luc.
Λουκία (ἡ), Lucie.
Λουκιανὸς, Lucien.

Μ.

Μαγδαληνὴ (ἡ), Madelaine.
Μαγνέντιος, Magnence.
Μαικήνας (ὁ), Mécène.
Μαιῶτις (λίμνη), Méotide (Palus).
Μακάριος, Macaire.
Μακεδονία (ἡ), Macédoine.
Μαξέντιος, Maxence.
Μαξιμιανὸς, Maximien.
Μάξιμος, Maxime.
Μάρκος, Marc.
Ματθαῖος, Mathieu.
Μαυρίκιος, Maurice.
Μέγαρα (τὰ), Mégares.
Μεγαρὶς (ἡ), Mégaride.
Μεδιόλανον (τὸ), Milan.
Μενέλαος, Ménélas.
Μιχαὴλ (ὁ), Michel.
Μωϋσῆς, έως (ὁ), Moïse.

Ν.

Ναθαναὴλ (ὁ), Noël.
Νεάπολις, εως (ἡ), Naples. ||. (τὸ ἐθν.) Napolitain.
Νηρεὺς, έως (ὁ), Nérée.
Νίκαια (ἡ), Nicée. §. Nice.
Νικόλαος (ὁ), Nicolas, Nicole.
Νινευὶ (ἡ), Ninive.
Νιόβη (ἡ), Niobé.

Ο.

Ὀδυσσεὺς, έως (ὁ), Ulysse.
Ὄθων, ωνος (ὁ), Othon
Οἰδίπους (ὁ), Oedipe.
Οἰνεὺς (ὁ), Oenée.
Ὄλυμπος, Olympe.
Ὅμηρος, Homère.
Ὀνούφριος, Onuphre.

ΤΕΛΟΣ